สร้างสรรค์บุ๊คส์

คนเราหากไม่มีอิสระเสรีเหลืออยู่
ชีวิตไยมิใช่ไร้ความหมายโดยสิ้นเชิง

พันธุ์ปีศาจ

โก้วเล้ง / ว. ณ เมืองลุง

"ในโลกนี้มีอยู่ป้วยหยกสองคน
คนหนึ่งตายแล้ว อีกคนหนึ่งกลับมีชีวิตอยู่
ข้าพเจ้าเพียงเสียดาย ที่มิใช่เป็นยู่ป้วยหยกที่ตาย !"

เล่มที่ 1

หากต้องการให้คนไม่ทราบ
นอกเสียจากตนอย่ากระทำ !

อีกเนิ่นนานให้หลัง มันจึงถอนใจยาวกล่าวขึ้น

"ยี่สิบเก้าปี ผ่านอีกสิบเจ็ดวันก็เป็นยี่สิบเก้าปีเต็ม นึกมิถึงเรื่องนี้ยังมีคนจดจำได้ ยังมีคนล่วงรู้ได้..."

ยู่ป้วยหยกสอดคำ

"หรือตัวท่านได้ลืมเรื่องนี้ไปด้วยแล้ว ?"

อิดคุณกล่าวด้วยสีหม่นหมอง

"เราหวังแต่สามารถลืมออกจากใจ แต่เสียดายที่ไม่มีวันลืมเลือนได้ตลอดกาล"

ยู่ป้วยหยกสวนคำทันที

"กระทั่งท่านยังไม่มีปัญญาลืมเลือน ผู้อื่นไหนเลยจะลืมได้ ?"

"แต่ทว่า... เรื่องนี้ไม่มีผู้ใดทราบเลย"

"หากต้องการให้คนไม่ทราบ นอกเสียจากตนอย่าได้กระทำ..."

"เจ้า... หรือเจ้าเกี่ยวข้องกับเรื่องราวรายนี้อยู่บ้าง ?"

"ในแผ่นดินอันกว้างใหญ่ ขอเป็นคนที่มีความกังวลสนใจต่างเกี่ยวข้องกับเรื่องราวรายนี้ทั้งสิ้น"

อิดคุณแหงนหน้ามองท้องฟ้า พึมพำเบา ๆ

"เราก็ทราบ หนี้สินของบัญชีรายนี้ จะเร็วจะช้าต้องชดใช้... มิว่าเจ้าเป็นใคร ขอเพียงต้องการให้เจ้าทราบไว้ อิดคุณมิใช่คนไม่ยินยอมชดใช้หนี้สินใด ๆ"

ยู่ป้วยหยกกล่าวสวนคำ

"ข้าพเจ้าก็มิใช่มาทวงหนี้สิน ข้าพเจ้าเพียงแต่ต้องการให้ท่านสำนึกผิดเท่านั้น !"

พยัคฆ์ร้าย ปะทะ มังกร

โก้วเล้ง เขียน

ว. ณ เมืองลง แปล

๑

1

บริษัทสร้างสรรค์บุ๊คส์ จำกัด

ชุดยุทธจักรนิยาย

ISBN 974-341-111-9

พยัคฆ์ร้ายบู๊ลิ้ม เล่ม 1

ของ โก้วเล้ง

แปลโดย ว. ณ เมืองลุง

พิมพ์ครั้งแรก (ของสำนักพิมพ์) มีนาคม 2536

พิมพ์ครั้งที่สอง มิถุนายน 2545

จัดพิมพ์โดยได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ถูกต้องตามกฎหมาย

จัดพิมพ์และจัดจำหน่ายโดย

บริษัทสร้างสรรค์บุ๊คส์ จำกัด

217 ซอยสุขุมวิท 20 (สายน้ำผึ้ง) แขวงคลองเตย

เขตคลองเตย กรุงเทพฯ 10110

โทรศัพท์ 0-2258-2724, 0-2258-5858 โทรสาร 0-2261-5671

พิมพ์ที่ อุษาการพิมพ์

สี่เล่มจบ

ราคาชุดละ (รวมสี่เล่ม) 700 บาท

คำนำสำนักพิมพ์

ยู่ปังเฮาะจอมยุทธ์ผู้ทรงคุณธรรมของแผ่นดิน ได้ถูกปลิดชีวิตลงด้วยเหตุผลที่ไม่อาจคาดเดาได้ต่อหน้าต่อตายู่ป้วยหยก ทายาทคนสุดท้ายของท่าน !

ฟ้าดินไร้ไมตรี คนมีคุณธรรมของบู๊ลิ้มเช่นยู่ปังเฮาะ ไฉนจึงเต็มไปด้วยความอาฆาตแค้นของผู้คน !

รวมทั้งผู้กล้าเปี่ยมคุณธรรมอีกมากหลาย ที่ถูกปลิดชีวิตลงดุจใบไม้ร่วง

มิคาด... กลับปรากฏยู่ปังเฮาะขึ้นมาบนแผ่นดินอีกคน !

เรื่องราวทั้งหมดนี้ ล้วนเป็นแผนการร้ายอันยิ่งใหญ่ แยบยลลึกซึ้งจนมิอาจคาดคิดคำนวณได้ !

สำหรับยู่ป้วยหยก บิดาถูกผู้อื่นฆ่าตาย แต่สถานการณ์บีบคั้นบังคับ มิเพียงไม่อาจล้างแค้นเท่านั้น แต่กลับต้องยอมรับศัตรูมาเป็นบิดา

บ้านช่องพินาศ ญาติผู้ใหญ่วายชนม์ ผู้คนตีจาก มิตรสหายไม่นำพา ยู่ป้วยหยกไหนเลยไม่คั่งแค้นรันทด ไหนเลยน้ำตามิหลั่งไหล !

หากมิใช่ความทุกข์ลำเค็ญได้ลึกซึ้งเต็มที่ วีรบุรุษไหนเลยจะหลั่งน้ำตา !

ดังนั้นมันจึงยืนกรานที่จะมีชีวิตอยู่ อยู่เพื่อที่จะล้างแค้น และจรรโลงคุณธรรมในมรรคาบู๊ลิ้ม !

ขุนเขาแม้ยิ่งใหญ่ ไม่อาจโยกคลอนให้หวั่นไหวแม้แต่น้อยนิด คู่มือของยู่ป้วยหยกกลับยิ่งใหญ่ไปกว่าขุนเขาบรรพต และสูงส่งจนมิอาจตะกายขึ้นแตะต้องสัมผัส

มิว่าใครเมื่อเผชิญกับคู่มือเยี่ยงนี้ มีแต่ต้องยอมรับความพ่ายแพ้เท่านั้น !

แต่ยู่ป้วยหยกยอมพ่ายแพ้หรือ ?

ท้อแท้สิ้นหวังหรือ ?

หามิได้... ขอเพียงยู่ป้วยหยกมิได้ล้มลง ต้องมีสักวันที่สามารถโค่นล้มผู้ไร้คุณธรรมจนราบคาบ !

มรรคาภายหน้าแม้มีอุปสรรคยากแค้น แต่ไม่อาจขัดขวางกำลังใจที่หนักแน่นได้ ยู่ป้วยหยกเป็นเช่นนั้น !

และบัดนี้ยู่ป้วยหยกได้ตัดสินใจแล้ว !

มิว่าผู้ใดได้รับรู้ถึงการตัดสินใจของยู่ป้วยหยก ต่างทราบดีว่า ไม่มีสิ่งใดโยกคลอนจิตใจยู่ป้วยหยกให้หวั่นไหวได้อีกแล้ว !

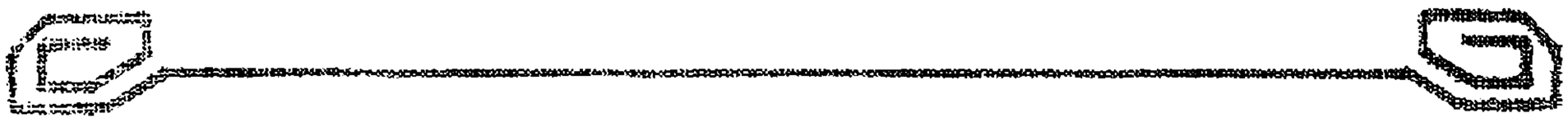
ด้วยจิตคารวะ

สร้างสรรค์บุ๊คส์

บทที่ 1

วิบัติไม่คาดหมาย

ลานตึกกว้างใหญ่ไพศาล หมู่ไม้แผ่กิ่งใบสาขาจนคล้ายร่มใหญ่ ใต้ต้นไม้โบราณ มีชายชราอาภรณ์เขียว ผมเผ้าหนวดเคราอันขาวโพลงถูกสะท้อนจนเป็นสีเขียวสดใส บุคลิกโอ่อ่ามีราศีในท่าทีที่ปลอดโปร่ง กำลังยืนมือไพล่หลัง จับตาดูบุรุษหนุ่มที่นั่งคัดลายมือที่เบื้องหน้าอย่างสงบเยือกเย็น

บุรุษหนุ่มผู้นี้ขัดสมาธิอยู่ที่หน้าโต๊ะเตี้ย พู่กันที่ถือโตใหญ่ดุจแขนทารก ยาวร่วมยี่สิบเชียะ ด้ามพู่กันแทบสัมผัสกับคาคบไม้บนศีรษะ และคล้ายหลอมหล่อขึ้นมาจากเหล็กกล้า บนด้ามพู่กันอันดำสนิท มีอักษร 'เชยกืนปี๊ด' (พู่กันพันพลัง) สลักอยู่สามตัว แต่อักษรที่บุรุษหนุ่มเขียนนั้นกลับเป็นตัวเล็กละเอียด ยามนี้ ได้คัดพระธรรม 'ฮั่วน่ำเก็ง' จนจบบท ในอักษรตัวสุดท้ายขีดสุดท้ายแล้วยังคงมีจิตใจแน่วแน่จริงจัง มิได้เร่งร้อนลนลานจนลายมือวุ่นวายไปเลย

ใต้สุมทุมพุ่มไม้อันหนาแน่น เสียงจักจั่นแว่วอยู่วังเวง แต่ยิ่งเน้นให้เห็นความสงบร่มเย็นของอาณาบริเวณ ความว้าวุ่นสับสนของโลกียวิสัย คล้ายดั่งมิอาจกล้ำกรายมาในตึกนี้ชั่วกาลนาน

บุรุษหนุ่มวางพู่กันลงเบา ๆ พลันเงยหน้ากล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"พิธีชุมนุม 'อึ้งตี๋' (สระเหลือง) ผู้กล้าหาญทั่วแผ่นดิน จะมีผู้ใดยอมพลาดโอกาส ? ท่านผู้เฒ่าจะมิได้ไปจริงหรือ ?"

ชายชราอาภรณ์เขียวยิ้มพลางตอบว่า

"เจ้ารอจนกระทั่งพระธรรมบทฮั่วน่าเก็งเขียนจบสิ้นจึงเอ่ยปากถามไถ่ ตบะที่บำเพ็ญอยู่ นับว่ามีความรุดหน้าได้บ้างจริง ๆ แต่วาจาประโยคนี้ ยังมิบังควรถามไถ่หรือเจ้ายังปลงคำ 'ผู้กล้าหาญ' มิตกอีก ?"

บุรุษหนุ่มเงยหน้ามองดูยอดไม้ แต่แล้วรีบก้มศีรษะลงไปในบัดดล รับคำเบา ๆ ด้วยความเคารพ

ลมกรรโชกมาวูบ ใบไม้ไหวตัวดังแผ่วเบา พลันมีเงาร่างสายหนึ่งพุ่งปราดจากยอดไม้ลงมาดั่งปักษาใหญ่ด้วยความรวดเร็วราวเกาทัณฑ์หลุดจากแหล่ง สัมผัสพื้นโดยมิมีเสียงดัง ปรากฏเป็นชายร่างสันทัดท่าทีแคล่วคล่อง สวมอาภรณ์ดำรัดกุมเนียนเนื้อ กล้ามทุกส่วนสัดเด่นชัดตาตลอดกายทั้งบนและล่าง ทุกส่วนต่างมีท่วงท่าเตรียมพร้อมอยู่จนเปี่ยมล้น เฉกเช่นกับเกาทัณฑ์น้าวไว้เต็มล้า ยิงได้ในทุกเวลาโอกาส

แต่ชายชราและบุรุษหนุ่มทั้งสองกลับมีท่าทีปกติมิแปรเปลี่ยน เพียงชำเลืองแลมาเล็กน้อยเท่านั้น ทั้งมิเอ่ยวาจาถามไถ่อีกด้วย คล้ายดั่งบุรุษชุดดำผู้นี้ได้มายืนอยู่เป็นเวลาเนิ่นนานแล้วก็ปานกัน

ชายชุดดำพลันหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ยู่ปังเฮาะ ฉายาลักซัวเล่านั้ง (ชายชราแห่งเขาลักซัว) นับว่ามีตบะเข้มแข็งจนภูเขาทลายต่อหน้าก็มิหวั่นไหวจริงดั่งกิตติศัพท์ แต่คิดไม่ถึงว่า กงจื้อก็ยังมีความหนักแน่นมั่นคงถึงปานนี้ เรา เฮ็กกับจื้อ (พิราบดำ) นับว่ามีโอกาสได้เปิดหูเปิดตาแล้ว"

กล่าวจบดำ ประสานมือขึ้นคารวะด้วยสีหน้าอันเลื่อมใสนับถืออย่างจริงใจ

ยู่ปังเฮาะหัวร่อพลางตอบว่า

"ที่แท้คือเฮ็กไต้เฮี้ยบของเจ็ดอัจฉริยะตัวเบา"

ชายอาภรณ์ดำที่มีฉายาเฮ็กกับจื้อ (พิราบดำ) กล่าวว่า

"ผู้อาวุโสย่อมควรทราบดี ในหมู่เจ็ดทวิบาทบู๊ลิ้ม นับข้าพเจ้าเฮ็กกับจื้อเป็นผู้ไม่มีความดีเด่นที่สุด ทั้งไม่อาจเป็นมหาโจรและมิอาจเป็นโจรธัมมะ เพียงอาศัยเท้าที่วิ่งได้รวดเร็วทั้งสองข้าง และปากที่ปิดสนิทแน่นไม่แพร่งพรายความลับ รับส่งข่าวคราวให้แก่ผู้คนเป็นอาชีพประทังชีวิต"

ยู่ปังเฮาะกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"ชั่วชีวิตของเฮ็กเฮีย มิรับทรัพย์สินเงินทองที่มิได้ใช้กำลังแลกเปลี่ยนมาเป็นคุณความดีที่ข้าพเจ้าเคารพเลื่อมใสมาเนิ่นนานมาแล้ว แต่มิทราบว่าเป็นสหายแก่ท่านใดรบกวนให้เฮ็กเฮียส่งจดหมายแก่ข้าพเจ้า ?"

เฮ็กกับจื้อตอบอย่างยิ้มแย้มว่า

"ผู้ส่งจดหมายหากไม่ปรารถนาแพร่งพรายศักดิ์ศรีของตน ข้าพเจ้าก็รักษาความลับนี้มิดชิดอยู่เสมอมา นี่คือหลักธรรมในอาชีพของข้าพเจ้า คาดว่าผู้อาวุโสก็คงมิกล้าคาดคั้นขู่เข็ญ แต่ข้าพเจ้าทราบดี จดหมายฉบับนี้พาดพิงถึงความลับอันยิ่งใหญ่ในชั่วชีวิตผู้อาวุโส จึงจำต้องนำส่งกับผู้อาวุโสด้วยมือต่อมือ"

กล่าวแล้วล้วงจดหมายออกจากอกเสื้ออย่างระมัดระวัง ประคองสองมือส่งไปยู่ปังเฮาะขบคิดชั่วขณะก็ได้ยื่นจดหมายฉบับนั้นคืนแก่เฮ็กกับจื้อ กล่าวว่า

"ในเมื่อเป็นเช่นนั้น ก็ขอให้ท่านช่วยอ่านออกเสียงดัง ๆ มาเสียเลย"

เฮ็กกับจื้อกล่าวอย่างงุนงงขึ้นว่า

"แต่...แต่จดหมายฉบับนี้เป็นความลับของผู้อาวุโส..."

ยู่ปังเฮาะหัวร่อพลางตอบว่า

"เพราะสาเหตุนั้น ข้าพเจ้าจึงต้องรบกวนต่อท่าน ในชั่วชีวิตข้าพเจ้ามิเคยมีความลับที่ไม่กล้าเปิดเผยแม้แต่เรื่องเดียว เชื่อมั่นว่า พฤติการณ์ที่กระทำ ปราศจากเรื่องหนึ่งเรื่องใดที่มิกล้าให้ผู้คนอ่านออกเสียงดัง ๆ เลย"

เฮ็กกับจื้อมีสีหน้าตื่นเต้น เปล่งเสียงหัวร่อดังกังวานแล้วกล่าวว่า

"เป็นวาจาอาจหาญอันประเสริฐ ทั่วพิภพจบแดนยุคนี้ ยังมีผู้ใดสามารถกระทำได้ดั่งผู้อาวุโสท่าน"

สองมือรับจดหมายมาฉีกออก ภายในเป็นกระดาษสามแผ่นที่เขียนด้วยอักษรตัวเล็กละเอียดจนเต็ม แต่ติดอยู่ด้วยกันจนเฮ็กกับจื้อจำต้องใช้นิ้วแตะน้ำลายคลี่ออกมา เมื่อเพ่งตามองก็ส่งเสียงดัง ๆ อ่านขึ้น "ปังเฮาะเฮีย"

เพียงอ่านได้สามคำ ร่างนั้นพลันสะดุ้งเฮือกขึ้นสุดตัวแล้วล้มฮวบไปทันที

ยู่ปังเฮาะต้องหน้าเปลี่ยนสีไปจนได้ ตะปบมือคว้าแขนมันไว้ พริบตาเดียวนั้นชีพจรก็สะบั้นจนนิ่งงัน ยู่ปังเฮาะมิทันถามไถ่เรื่องอันใด รีบส่งเสียงดัง ๆ ว่า

"จดหมายฉบับนี้ ท่านได้รับคำวานจากผู้ใดใครกันแน่? ผู้ใด?"

เฮ็กกับจื้ออ้าปากแต่มิอาจเปล่งเสียงแม้สักคำ เห็นสีหน้าได้เปลี่ยนจากเขียวเป็นขาว จากขาวเป็นแดง ชั่วพริบตาเปลี่ยนแปรถึงสี่สี กล้ามเนื้อบนใบหน้าก็สลายไปดุจเป็นปรากฏการณ์ปาฏิหาริย์ ใบหน้าที่มีแววกระตือรือร้นจนดึกดักของเมื่อครู่ขณะนี้กลับกลายเป็นกะโหลกสีดำสนิทไปอย่างไม่น่าเชื่อ!

บุรุษหนุ่มมือเท้าเย็นเฉียบด้วยความหวั่นไหว ร้องโพล่งไปว่า

"ร้ายกาจ! เป็นพิษอันร้ายกาจยิ่ง!"

ยู่ปังเฮาะทรงกายขึ้นยืน ทอดถอนใจด้วยความรันทดหดหู่ กล่าวว่า

"ความจริงจดหมายฉบับนี้มีเจตนาประทุษร้ายเรา มิคิดว่ากลับทำร้ายแก่มันไป

เราแม้มิได้ฆ่ามันโดยตรง แต่มันก็ต้องตายเพราะเรา..."

เห็นกล้ามเนื้อทั่วกายของเฮ็กกับจื้อได้อันตรธานไปจนกระทั่งหมดสิ้น ในอกเสื้อมีทองคำร่วงหล่นออกมาหลายแท่ง คิดว่าคงเป็นค่าตอบแทนในการส่งจดหมายฉบับนี้ และก็เป็นคุณค่าที่ซื้อชีวิตของมันไปด้วย !

ยู่ปังเฮาะจับตาดูทองแท่งเหล่านั้น พลันเก็บจดหมายฉบับนั้นขึ้นมาอีก

บุรุษหนุ่มสายตาเป็นประกายวาว ร้องขึ้นด้วยความตื่นตกใจว่า

"ท่านผู้เฒ่าจะทำอะไร ?"

ยู่ปังเฮาะสีหน้าเป็นปกติธรรมดาไปอีกครา ส่งเสียงแช่มช้ากล่าวว่า

"คนผู้นี้ตายไปเพราะเรา เราไหนเลยจะไม่มีการชดใช้ต่อมัน อย่าว่าแต่คนที่คิดประทุษร้ายเรามีฝีมือที่อำมหิตโหดเหี้ยมปานนี้ เมื่อแผนแรกไม่สำเร็จ คาดว่าต้องมีแผนที่สองตามมา มิแน่ว่ายังจะมีผู้ปราศจากความผิดต้องพลีชีวิตไปกับเราในชั่วชีวิตเรา เมื่อไม่อาจระงับความเจ็บช้ำเสียใจในความผิดพลาดครั้งนี้ กลับมิสู้ตายไปให้พ้นเรื่องยังพอคลายใจ..."

บุรุษหนุ่มส่งเสียงสะท้านขึ้นว่า

"แต่...แต่ท่านผู้เฒ่าจะไม่ปรารถนาใคร่ได้สืบเสาะผู้ประทุษร้ายท่านว่ามันเป็นใคร ? ท่านผู้เฒ่าใช้ชีวิตอุเบกขามิแก่งแย่งชิงดีกับผู้ใดมาก่อน ไหนเลยจะมีบุคคล..."

วาจามิทันจบคำ พลันมีเสียงระเบิดดังโครมขึ้นกึกก้อง ทองแท่งเหล่านั้นพลันระเบิดออกจากกัน แรงระเบิดทำให้หมึกบนโต๊ะเตี้ยและพู่กันยังต้องร่วงกระเด็นลงมา

ร่างของยู่ปังเฮาะดูผิวเผินคล้ายยืนแน่วนิ่งมิเคลื่อนไหว แต่ความจริงได้กระโดดถอยไปสามสิบเชียะแล้วจึงพุ่งกลับมาอีกครา แววตาที่เยือกเย็นนั้นมีประกายอันขุ่นเคืองปรากฏขึ้นบ้างแล้ว กำหมัดกัดฟันกล่าวว่า

"เจ้าผู้อำมหิตโหดเหี้ยม ถึงกับซุกดินระเบิดอยู่ในทองแท่งเหล่านี้ และคำนวณอย่างแม่นยำ เมื่อเฮ็กกับจื้อเฮียมอบจดหมายแก่เราแล้วจึงระเบิด มันมิเพียงต้องการทำร้ายเราเท่านั้น ยังคิดจะฆ่าปิดปากผู้ส่งจดหมายด้วย..."

บุรุษหนุ่มก็หน้าเปลี่ยนสีไปด้วย กล่าวอย่างคั่งแค้นว่า

"มันเป็นบุคคลใดกันแน่ จึงได้มีจิตใจอำมหิตโหดร้ายปานนี้ ? และมีมือที่ยอดเยี่ยมพิสดารปานนี้ ? มันผู้นี้มิกำจัด ไยไม่..."

ยู่ปังเฮาะทอดถอนใจด้วยความหม่นหมอง ฝืนยิ้มกล่าวสอดวาจาขึ้นว่า

"ความจริงนี่ก็มิอาจกล่าวหามันโดยสิ้นเชิง เท่าที่มันใช้เล่ห์อุบายอันซับซ้อน

เช่นนี้มาประทุษร้ายเรา คิดว่าคงเป็นเพราะเราเคยกระทำเรื่องพลาดผิดอย่างไร มันจึงได้อาฆาตแค้นต่อเราถึงปานนี้"

ดวงตาสดใสของบุรุษหนุ่มมีหยาดน้ำเอ่อคลอขึ้นแวววับ กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า

"แต่ในชั่วชีวิตของท่านผู้เฒ่า เคยกระทำเรื่องผิดพลาดใดมา ? ท่านผู้เฒ่าที่มีอัธยาศัยไมตรีต่อทุกคน แต่กลับมีคนคิดประทุษร้ายท่านผู้เฒ่า ในวงพวกนักเลงปราศจากความยุติธรรมดำรงอยู่จริงหรือ ?"

ยู่ปังเฮาะกล่าวช้า ๆ ว่า

"ป้วยหยก อย่าได้พล่ำพล่านไป และอย่าได้กล่าวหาว่าวงพวกนักเลงปราศจากความยุติธรรมเป็นอันขาด ชั่วชีวิตหนึ่งของคนเรา ย่อมยากที่จะไม่กระทำเรื่องราวผิดพลาดไปได้ เราก็เช่นกัน เพียงแต่...เพียงแต่เราในตอนนี้ยังนึกมิออกเท่านั้นดอก"

พลันมีเสียงคนตวาดก้องมาแต่ไกล

"ยู่ปังเฮาะอยู่ที่ใด ?...ยู่ปังเฮาะอยู่ที่ใด...?"

เสียงตวาดนี้ดังสับสนจนซับซ้อน ยิ่งดังยิ่งใกล้ ในเสียงตวาดยังมีเสียงร้องอันแตกตื่น เสียงตวาดด่าอันขุ่นเคือง เสียงกระแทกประตูที่ดุดัน เสียงของหนักหล่นกระทบพื้นผสานแว่วมาตลอดรายทาง แสดงว่าผู้คนในคฤหาสน์ตระกูลไม่อาจสกัดขวางเหล่าผู้บุกรุกอันดุร้ายนี้อยู่

บุรุษหนุ่มนามยู่ป้วยหยกกล่าวอย่างตื่นเต้นว่า

"เป็นผู้ใดจึงกล้าบุกรุกเข้ามา ?"

ยู่ปังเฮาะกล่าวเสียงนุ่มนวลขึ้น

"มีคนมาเยี่ยมเยียน พวกมันความจริงไม่บังควรขัดขวางห้ามปราม อย่าว่าแต่อาคันตุกะก็ได้เข้ามาแล้ว เจ้าไยยังต้องออกไป..."

พลันหันหน้าไปกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"เชิญทุกท่านเข้ามาเถิด"

ที่ประตูกลมเป็นวงเดือนของกำแพงสวนดอกไม้ พลันมีชายฉกรรจ์อาภรณ์แพรพรรณกระโดดเข้ามาห้าคน แต่ละคนต่างหน้าโหดเหี้ยมดุร้าย ท่าทีอำมหิตเอาเป็นเอาตาย แต่เมื่อได้เห็นสีหน้าท่าทีอันเยือกเย็นปลอดโปร่งของบิดาและบุตรทั้งสอง ต่างต้องตะลึงลานไปอย่างมิอาจข่มกลั้น ชายฉกรรจ์หนวดเคราครึ้ม หน้าสีม่วงที่นำหน้ามือถือดาบทองมีห่วงปนสันเก้าห่วง ตวาดเสียงกราดเกรี้ยวขึ้นว่า

"ยู่ปังเฮาะ มหาโจรชั่วช้า ในที่สุดเราก็หาท่านพบจนได้"

ในเสียงหัวร่อดั่งคลุ้มคลั่ง สะบัดทองเก้าห่วงในมือฟันเข้าใส่ยู่ปังเฮาะอย่างดุดัน กิ่งใบไม้บนศีรษะถูกพลังดาบกระแทกจนร่วงพรั่งพรู แต่ยู่ปังเฮาะยังคงยืน

แน่วนิ่งมิเคลื่อนไหว ถึงกับคล้ายรอรับดาบที่ฟาดฟันลงมาอย่างเต็มใจ!

บุรุษหนุ่มนามยู่ป้วยหยกก็มิเงยหน้าเพียงงอมือดีดเบา ๆ เสียงควับดังมาพร้อมกับเสียงเปรื่องขึ้นอีกครา ดาบทองในมือชายฉกรรจ์หนวดเคราครึ้มร่วงกระเด็นลงสู่พื้นไป

ครึ่งชีกร่างของมันชาจนหมดความรู้สึก หูดังอื้ออึงอยู่เนิ่นนานไม่ขาดหาย ใบหน้าแปรเปลี่ยนจนซีดเผือดไปอยู่นานแล้ว เบิ่งตาทั้งสองจ้องมองดูบุรุษหนุ่มจนตะลึงลาน ทั้งไม่กล้าบุกเข้ามา ทั้งมิกล้าถอยหนีออกไป

ยู่ป้วยหยกเดินช้า ๆ เข้ามา พลันได้ยินยู่ปังเฮาะกล่าวเสียงหนักหน่วงว่า

"ป้วยหยก อย่าได้ทำร้ายคน"

ยู่ป้วยหยกมิได้เดินเข้าไปจริงดั่งคำห้าม คิ้วอันขมวดมุ่นของชายฉกรรจ์หนวดเคราครึ้มจึงได้คลี่คลาย แหงนหน้าหัวร่อดังสนั่นแล้วกล่าวว่า

"ถูกต้อง ยู่ปังเฮาะยกย่องตนเองเป็นคนมีมุทิตาการุณย์ ไม่เคยทำอันตรายต่อผู้ใดมาก่อน แต่ท่านไม่ทำร้ายเรา เรากลับจะทำร้ายท่าน หากท่านทำร้ายเราแม้แต่ขุมขนหนึ่ง ท่านก็เป็นมหาโจรที่สะสมชื่อเสียงด้วยการมดเท็จ"

มันถึงกับใช้เหตุผลอันดื้อด้านอย่างยิ่งยวดมากล่าวจนเป็นจริงเป็นจัง ความหนาของหน้าและดำของหัวใจ นับว่าได้ถึงขั้นสุดทั้งสิ้น แต่ยู่ปังเฮาะกลับไม่มีแววโทสะปรากฏ กลับกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"เช่นนี้เป็นว่า พวกท่านจะอย่างไรก็ต้องปลิดชีวิตเล่าฮิวให้ได้จึงยินยอม?"

ชายฉกรรจ์หนวดเคราครึ้มแสยะยิ้มกล่าวว่า

"ท่านพูดได้ถูกต้องแล้ว"

พลันกลิ้งลงบนกับพื้น ดาบทองได้ถูกเก็บขึ้นกำไว้อีกครั้ง สะบัดดาบร้องเสียงก้องว่า

"น้องพี่ทั้งหลายยังไม่ลงมือ?"

เสียงตวาดดังขึ้นพร้อมกับดาบเก้าห่วง กระบี่ยาว ตะขอเหล็ก พู่กันเหล็ก ทวนพู่แดง อาวุธทั้งห้าชนิดต่างพุ่งเข้าจู่โจมใส่ชายชราจนเสียงดังครืนครั่น

ขณะเวลานั้นเอง พลันมีเสียงหัวร่อดังกังวานของคนผู้หนึ่งขึ้น...

"อาศัยพวกเจ้าก็คู่ควรทำร้ายผู้อาวุโสแซ่ยู่"

เงาร่างสายหนึ่งได้พุ่งลงจากยอดไม้ พร้อมกับเสียงหัวร่อกังวานสะท้านแก้วหูฝ่าเข้าไปในประกายอาวุธทั้งหลายหลาก เสียงเปรื่องปร่างติงตังดังเกรียวกราว ดาบเก้าห่วงกระเด็นออกไปก่อน ตรึงติดกับคาคบไม้เบื้องบน เสียงกร๊อบตามมา กระบี่ยาวที่หักสะบั้นเป็นสองท่อน จากนั้นพู่กันเหล็กที่ใช้สำหรับจี้สกัดจุดคู่หนึ่งกระเด็น

ไกลขึ้นไปบนท้องฟ้า ตะขอกลับเกี่ยวเข้าใส่ท้องผู้ถือกระบี่ ทวนที่มีสายเป็นโซ่ไปพันอยู่รอบคอผู้ใช้ตะขอ พริบตานั้น ชายฉกรรจ์ทั้งห้าต่างล้มลงไปกับพื้น มิอาจตะกายขึ้นมาได้อีกแล้ว

ผู้มามีความรวดเร็วในท่าร่าง มีความว่องไวในการจู่โจม กระบวนท่าที่ใช้ ยิ่งคล้ายเป็นสายฟ้าแลบวาบมา มีอานุภาพรุนแรงจนมิอาจต้านรับ แม้บิดาและบุตรตระกูลยู่ก็ยังต้องมองดูด้วยท่าทีอันตื่นเต้น

จวบจนบัดนี้ ทั้งสองจึงเห็นถนัดชัดตา ผู้มาเป็นบุรุษหนุ่มหน้าตาคมคายร่างงามสง่า สวมเสื้อแพรบางสีม่วง ดวงตามีประกายแวววาว บุคลิกอาจหาญมีอำนาจเพียงแต่ผิวหน้าซีดขาวไปบ้างเท่านั้น เย็นชาจนไม่มีความรู้สึกใดปรากฏ ยิ่งดูยิ่งมีความยะเยียบทระนง

ยามนั้น มันกลับฟุบกราบอยู่กับพื้นกล่าวอย่างนอบน้อมว่า

"ข้าพเจ้าผู้เยาว์ ได้ทราบข่าวจากตามรายทางว่ามันทั้งห้ามีเจตนามาประทุษร้ายผู้อาวุโส จึงได้สะกดรอยตามติดมาเห็นผู้อาวุโสอ่อนข้อต่อพวกมันถึงปานนี้ แต่มันทั้งห้าก็ยังก้าวร้าวสามหาวไม่สำนึก ผู้เยาว์รู้สึกขุ่นเคืองอย่างสุดแสน การลงมือจึงออกจะรุนแรงเกินไปบ้าง ถึงกับมาทำร้ายคนภายในคฤหาสน์ผู้อาวุโส ยังหวังว่าผู้อาวุโสโปรดอโหสิอย่าได้ถือโทษทัณฑ์"

มันลงมือช่วยเหลือขจัดภัย แต่ไม่ถือเป็นบุญคุณกลับมาขออภัยขึ้นก่อนด้วย!

ยู่ปังเฮาะต้องถอนหายใจ แล้วกล่าวว่า

"ชี่เฮีย (คำยกย่องที่ชายชราเรียกหาหนุ่มคราวลูกหลาน) กระทำเช่นนี้ เพราะความปลอดภัยของเล่าฮิว (ชายชราถ่อมตัวเองว่ามีลักษณะไม้ใกล้ฝั่ง) คำอโหสิที่กล่าวยังโปรดอย่าได้รื้อฟื้นขึ้นอีกคราว เพียงแต่คนทั้งห้า...โอ เล่าฮิวคิดไม่ออกเลยจริง ๆ ว่าเคยไปผิดพ้องหมองใจกับพวกมันเมื่อใด แต่กลับทำให้พวกมันต้องมาถึงที่ตายในที่นี้"

เงียบงันอยู่ชั่วครู่จึงแย้มยิ้ม สองมือประคองบุรุษหนุ่มเสื้อแพรให้ขึ้นจากพื้นกล่าวว่า

"ชี่เฮียมีอายุเยาว์ รูปกายงามสง่า หากเป็นบุตรหลานของสหายเก่าเล่าฮิวก็จะเป็นที่น่าปีติยินดียิ่งนัก"

บุรุษหนุ่มเสื้อแพรยังคงมิยอมทรงกายขึ้นยืน ฟุบกับพื้นกล่าวว่า

"ผู้อาวุโสแม้มิรู้จักผู้เยาว์ แต่ชีวิตของผู้เยาว์ได้รับการประทานจากผู้อาวุโสมา เพียงแต่ผู้อาวุโสแผ่พระคุณการุณย์ไปทั่วทั้งดินแดน ไหนเลยจะนึกถึงเด็กน้อยที่เคยได้รับการปกปักพิทักษ์จากผู้อาวุโสในครั้งอดีต"

ยู่ปังเฮาะจูงมือมันขึ้นจากพื้น ยิ้มพลางกล่าวว่า

"แต่บัดนี้ ทารกนั้นมิเพียงเติบใหญ่ ยังกลับช่วยชีวิตเล่าฮิวเสียอีก ดูท่าชะตาที่ฟ้าลิขิตมา..."

สองแขนพลันสะบัดอย่างแรง เหวี่ยงบุรุษหนุ่มรูปงามกระเด็นไกลออกไป ตัวเองถอยกายสามก้าวร่างสั่นระริก พร้อมกับส่งเสียงสะท้านขึ้นว่า

"เจ้า...เจ้า...เป็นผู้ใดกันแน่ ?"

บุรุษหนุ่มเสื้อแพรตีลังกากลางอากาศ ละลิ่วร่างลงยืนหยัดกับพื้นอย่างสวยงาม แหงนหน้าหัวร่อเสียงดัง ๆ กล่าวว่า

"เฒ่าแซ่ยู่ ใจกลางฝ่ามือของท่านได้ถูกเข็มเต๊าะฮุ้นบ้อเช้ง (เข็มอำมหิตปลิดวิญญาณ) ของเราตำเข้าแล้ว แม้เป็นเทพยดาลงจากฟ้า ก็มิอาจช่วยชีวิตท่านให้รอดได้ ท่านอย่าคิดให้ยาก ว่าเราเป็นผู้ใดอีกเลย..."

ยู่ป้วยหยกได้ถลันกายไปถึงข้างบิดาอยู่แต่แรกแล้ว เห็นสองมือของบิดาช่วงพริบตานี้ได้บวมขึ้นกว่าเดิมอีกสองเท่า ดำสนิทดุจดั่งหมึก ร้อนผะผ่าวราวเปลวไฟ เมื่อมองหน้าบิดาอีกครา ซีดขาวจนไร้สีเลือด ร่างก็สั่นระริกมิอาจยืนได้มั่น ปากก็กล่าววาจามิออก ยู่ป้วยหยกอกแทบระเบิดด้วยความคั่งแค้น ร้องเสียงแหบแห้งว่า

"เรา บิดาและบุตรมีความอาฆาตแค้นอันใดกับท่าน ท่านจึงมาลงมือชั่วร้ายถึงปานนี้ ?"

บุรุษหนุ่มเสื้อแพรหัวร่อเสียงก้องแล้วร้องว่า

"เรากับพวกแซ่ยู่ไม่มีข้ออาฆาตบาดหมางกันมาก่อนเลย เพียงต้องการแต่ชีวิตของพวกท่านเท่านั้น"

ปากของมันหัวร่อเสียงสนั่น แต่สีหน้ากลับเย็นชากระด้างดั่งเดิม ไม่มีความรู้สึกใด ๆ ปรากฏบนกล้ามเนื้อของใบหน้าเลย

ยู่ป้วยหยกเหลือบตาดูซากศพบนพื้นแวบหนึ่ง ขบกรามกล่าว

"เหล่านี้ล้วนเป็นแผนการร้ายที่ท่านวางเอาไว้ ?"

บุรุษหนุ่มเสื้อแพรผงกศีรษะ ตอบว่า

"ใช่แล้ว เราเพราะต้องการปลิดชีวิตท่านกับบิดา ผู้ที่พลีชีวิตตายร่วมกับบิดาและบุตรทั้งสองมีจำนวนไม่เพียงหกคน"

พลันห่อปากกู่เสียงแหลมเล็ก บนกำแพงทั้งสี่ด้านพลันมีชายฉกรรจ์อาภรณ์ดำจำนวนยี่สิบกว่าคนกระโดดขึ้นมา ต่างถืออาวุธครบมือ ต่างมีฝีเท้าที่แคล่วคล่องว่องไว ท่าร่างปราดเปรียวเข้มแข็ง ดูจากการถาโถมมาของชายฉกรรจ์ทั้งยี่สิบกว่าคนนี้ ต่างล้วนเป็นมือชั้นหนึ่งซึ่งพออาศัยฝีมือสร้างชื่อเสียงในวงพวกนักเลงได้อย่าง

เต็มภาคภูมิ เพียงแต่ต่างใช้แพรสีม่วงคลุมหน้าเอาไว้ ไม่ปรารถนาให้ผู้อื่นจำความเป็นมาของมันได้

บุรุษหนุ่มเสื้อแพรแหงนหน้าหัวร่อเสียงดังก้องกล่าวว่า

"ผู้แซ่ยู่ เราเห็นว่าท่านควรก้มหน้ารับชะตากรรมเถิด ที่พวกเรายังหวั่นหวาดก็เพียงฝ่ามือกิมซีเจี้ย (ฝ่ามือใยไหมทอง) อันไร้ผู้ต่อต้านทั้งแผ่นดินของเฒ่าแซ่ยู่เท่านั้น เมื่อเฒ่าแซ่ยู่พิการไม่มีประโยชน์แล้ว ท่านยังจะคิดอย่างไรต่อไป ?"

ยู่ป้วยหยกกวาดตามองรอบข้าง แน่แก่ใจว่าพวกที่มาต่างมีพลังฝีมือมิต่ำต้อย ในใจมิเพียงเจ็บช้ำดั่งแค้นสุดแสนเท่านั้น ยังบังเกิดความตื่นตระหนกอย่างยิ่งอีกด้วย

หากแม้นเปลี่ยนเป็นบุคคลอื่น จะต้องมีใจว้าวุ่นสมาธิรวนเรไปเสียแต่แรก แม้มิถึงกับขวัญหนีดีฝ่อจนหวาดหวั่นลนลาน แต่ก็ต้องโถมเข้าเสี่ยงชีวิตอย่างคลุ้มคลั่ง แต่บุรุษหนุ่มนี้กลับผิดกว่าคนธรรมดาโดยสิ้นเชิง หันกายกลับไปแบกร่างบิดาขึ้นหลัง รวบชายเสื้อยาวของผู้เฒ่ามาผูกไว้ที่เอวจนแน่น มือขวาคว้าพู่กันพันพลังลงบนพื้นขึ้นมาถือไว้

ขณะนั้น บรรดาชายฉกรรจ์อาภรณ์ดำทั้งปวงต่างเหยาะย่างเข้ามาในระยะใกล้ เห็นบุรุษหนุ่มถึงกับยืนอย่างสงบเยือกเย็นอยู่ในที่เดิมได้ ต่างก็ต้องงุนงงไปวูบหนึ่ง จึงสะบัดอาวุธโถมใส่ไปอีกครา

เห็นประกายอาวุธแฉลบแปลบปลาบกระจายจ้าไปทั่วทั้งท้องฟ้า มาตรแม้นเป็นอาวุธที่ระดมโหมใส่ไปถึงสิบกว่าคน แต่ขบวนการกลุ้มรุมยังคงเป็นระเบียบแบบแผนมิใช่สับสนวุ่นวาย ผู้ที่จู่โจมเบื้องบนยังคงสู่เบื้องบน ผู้จู่โจมเบื้องล่างก็เป็นไปตามเชิง ที่ฟันศีรษะนั้นฟันศีรษะ ที่ฟันเท้าก็ฟันเท้า อาวุธทั้งสิบกว่าเล่มต่างระดมเข้าฟาดฟันใส่เป้าหมายในคนเดียว แต่กลับไม่มีเสียงอาวุธกระทบกันดังมาแม้สักคราเดียว !

แต่ทันใดนั้น พายุอันแรงพลันม้วนเข้าหา พู่กันเหล็กหนักหน่วงฟาดกวาดออกไปอย่างดุดัน เสียงโลหะกระทบกันพลันระเบิดขึ้นสนั่นหวั่นไหว อาวุธที่ระดมโหมใส่ไป มีบ้างหักกระเด็น มีบ้างงองุ้ม มีบ้างหลุดจากมือปลิวกระเด็นไกล ชายฉกรรจ์ทั้งสิบกว่าคนต่างถูกกำลังมหาศาลกระแทกจนกระดอนออกจากวงล้อม รู้สึกปวดชาไปทั้งลำแขนและข้อมือ ช่วงเวลาอันสั้นถึงกับไม่อาจยกขึ้นได้อีก

บุรุษหนุ่มที่หน้าตางามสง่าดั่งสลักจากหยกเนื้อดีท่วงท่านุ่มนวลมีมรรยาทกลับมามีพละกำลังอันน่าตื่นตระหนกฉงนใจถึงปานนี้ นับว่าเป็นเรื่องที่พวกมันทั้งหลายคาดฝันไม่ถึงเลยจริง ๆ

แต่บรรดาชายฉกรรจ์ทั้งหลายแหล่ ย่อมมิใช่เป็นมือชั้นต่ำต้อยธรรมดา แม้

ตระหนกฉงน ตื่นตกใจก็ไม่วุ่นวายลนลาน หลังจากถอยไปแล้ว อีกสิบกว่าคนก็ฮือเข้ากลุ้มรุมจู่โจมต่อไป ยู่ป้วยหยกจึงต้องกวาดพู่กันเหล็กอันเข้มแข็งออกมาอีกครั้ง

ในครั้งนี้ ไม่มีผู้ใดจะกล้าใช้อาวุธออกไปปะทะกับยู่ป้วยหยกอย่างหักโหมตรง ๆ อีกแล้ว เพียงแต่คอยสอดเสือกแทงไปตามช่องว่าง วิ่งวนเวียนอยู่รอบข้างอย่างฉาบฉวย มีเสียงพลังลมดังอื้ออึงสะท้านหู สะเทือนจนกิ่งไม้ใบหญ้าร่วงพรั่งพรูดุจห่าฝน

ชายฉกรรจ์ทั้งยี่สิบกว่าคนนั้น พวกหนึ่งบุกเข้าซ้ายพวกหนึ่งบุกเข้าขวา รุกรับเข้าทดแทนกัน แต่ไม่มีผู้ใดสามารถจู่โจมเข้าไปในรัศมีของพลังพู่กัน เนื่องจากพู่กันเหล็กนี้มีอานุภาพที่แม้กระเดื่องเลื่องแผ่นดิน แต่เนื่องจากยาวและใหญ่หนักเกินไป ยามสะบัดออกฟาดฟันต่อสู้จึงมิคล่องแคล่วเทียบเท่ากับอาวุธธรรมดา และยังต้องเสียพละกำลังไปมากมายอีกด้วย เมื่อยี่สิบกระบวนท่าให้หลัง ใบหน้าอันขาวสะอาดของยู่ป้วยหยกจึงเริ่มมีเหงื่อซึมออกมาแล้ว

บุรุษหนุ่มเสื้อผ้าสีม่วงปรบมือหัวร่อกล่าวว่า

“ถูกต้อง เช่นนี้ถูกต้องแล้ว ทำลายพลังของมันให้เสื่อมโทรมเสียก่อนค่อยว่ากล่าว มุสิกที่ถูกจับเข้าไปในไหแล้ว ยังจะกลัวมันหนีได้อีกหรือ”

มาตรแม้นมันจะมีหน้ากากสวมอยู่ แต่จากกระแสเสียงของมัน แน่ใจว่ามีอายุไม่สูงวัยกระไรนัก

ยู่ป้วยหยกมาตรแม้นต่อสู้อยู่กับศัตรู แต่สายตาก็ยังเหลือบแลไปสนใจบุรุษหนุ่มที่ชั่วช้าอำมหิตไม่ยอมคลาด ยิ่งคอยสนใจในมือทั้งสองของบุรุษหนุ่มที่มีเข็มอาบยาพิษอันชั่วร้ายอำมหิต

ได้ยินเสียงลมหายใจของบิดาบนหลังยิ่งนานยิ่งรวยรินแผ่วเบา ในที่สุดก็คล้ายจะขาดห้วงไปแล้ว แต่ศัตรูอันกล้าแข็งทางเบื้องหน้า กลับรุกเข้ามาได้ใกล้ทุกขณะ และสองมือก็คล้ายดังจะสะบัดออกมา

ยู่ป้วยหยกเจ็บช้ำน้ำใจยิ่ง พละกำลังก็เสื่อมโทรมจนใกล้หมดสิ้น พลันร้องสดเสียงขึ้น

“แล้วกันไปเถิด”

ยู่ป้วยหยกแม้รู้แน่แก่ใจ การทะลวงลงไปในครั้งนี้น่ากลัวจะไม่มีทางสืบเสาะร่องรอยความเป็นมาของศัตรูเหล่านี้ได้อีก แต่สถานการณ์บีบบังคับจนมิอาจไม่ทะลวงวงล้อมหลบหนีได้

เสียงร้องพอเปล่งจากปาก พู่กันเหล็กอันหนักหน่วงพลันพุ่งออกไปเบื้องหน้า

กระแทกเข้าใส่ทรวงอกชายฉกรรจ์ถือดาบที่อยู่ทางด้านตรงอย่างกะทันหัน ชายฉกรรจ์ผู้นั้นแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ ล้มร่างลงกับพื้นแล้วกลิ้งเกลือกอย่างไม่คิดชีวิต พู่กันเหล็กพุ่งตรึงติดกับพื้น แต่ร่างยู่ป้วยหยกอาศัยพลังที่พุ่งลงกระแทกพื้น กระโดดค้ำข้ามศีรษะเหล่าศัตรูไปทางเบื้องหน้าไปดังวืด ลอยละลิ่วข้ามยอดไม้ดุจดั่งเป็นปักษาใหญ่ที่กระพือปีกโบยบินก็ไม่ปาน ลอยออกไปจนไกลตาได้ในบัดดล

พู่กันเชยกืนปิ้ดถึงกับยังมีคุณประโยชน์เช่นนี้ ยิ่งเป็นเรื่องที่ผู้คนทั้งหลายคาดคำนวณไม่ถึงเลย

บุรุษหนุ่มเสื้อแพรพลันตวาดสุดเสียง

"ไล่ !"

สองเท้าถีบพื้นร่างทะยานขึ้นไป ดุจเป็นเกาทัณฑ์หลุดจากแหล่ง แต่มันจะอย่างไรก็พุ่งกายล้าหลังไปเล็กน้อย อย่าว่าแต่วิชาตัวเบาของมัน ความจริงด้อยกว่ายู่ป้วยหยกเล็กน้อย ยู่ป้วยหยกอาศัยการพุ่งพู่กันกับพื้น จึงคล้ายได้หนุนให้วิชาตัวเบาเพิ่มความเร็วขึ้นอีกเท่าหนึ่ง รอจนร่างบินพ้นกำแพง จึงเห็นที่นอกกำแพงมีแต่หมู่หลิวพลิ้วอยู่ตามสายลม ลำน้ำในธารเป็นประกายแวววาวใต้แสงอาทิตย์ สุนัขตัวใหญ่กำลังหลุบหางเดินอยู่บนสะพานน้อยของท้องธารเท่านั้น

แต่ยู่ป้วยหยกมิได้เหลือร่องรอยอยู่ในบริเวณอีกแล้ว !

ความจริงยู่ป้วยหยกหาได้วิ่งหนีไปไกลไม่ เพียงแต่หลบอยู่ในพงหญ้าใต้สะพานเท่านั้น

หลังแบกคนผู้หนึ่ง กำลังที่เหลือก็ไม่อาจจะวิ่งหนีได้ไกลนัก มีแต่ต้องใช้อุบายเข้าเสี่ยงกัน และใช้ชีวิตของตนเองเป็นเดิมพันสู้กับไหวพริบของฝ่ายตรงข้ามอีกสักครั้งหนึ่งเท่านั้น

ได้ยินบุรุษหนุ่มเสื้อแพรตวาดเบา ๆ

"แยกเป็นสี่ทาง ไล่ !"

เสียงคนผู้หนึ่งร้องขึ้น

"ใต้สะพาน..."

บรษหน่มเสื้อแพรกระชากเสียงอย่างข่นเคือง

"ผู้แซ่ยู่มิใช่คนโง่เขลาบัดซบ ไหนเลยจะรอความตายทางใต้สะพานได้"

จากนั้น เสียงชายเสื้อปะทะลมดังควับเคว้ียว มีคนผู้หนึ่งกระโดดข้ามสะพานไปแล้วสุนัขตัวนั้นก็ร้องเสียงโหยหวน ร่วงโครมลงไปในท้องน้ำ คิดว่าบุรุษหนุ่มเสื้อแพรที่เดือดดาลคลั่งแค้น จึงระบายโทสะเข้าใส่สุนัขตัวนั้น น้ำแตกกระจายแล้วก็คืนกลับสู่สภาพเดิม รอบบริเวณยังคงเงียบงันไม่มีซุ่มเสียง ยู่ป้วยหยกที่ใจเต้นระทึก บัดเดี๋ยว

หวาดหวั่น บัดเดี๋ยวโล่งอก ยังคงฟุบกายอยู่ในพงหญ้า มิกล้าขยับเขยื้อนเคลื่อนไหวเลย

ยู่ป้วยหยกมีความหนักแน่นเยือกเย็นเป็นยิ่งนัก รอจนกระทั่งอีกพักใหญ่ แน่ใจว่าประดาพวกนั้นไม่ย้อนกลับมาแน่แล้ว จึงได้พุ่งออกจากพงหญ้า มิเลือกทางวิ่งหนีสู่ทิศใด แต่มุ่งตรงกลับไปในบ้านของตน !

ผู้อื่นย่อมคำนวณแน่ว่ามันมิกลับบ้าน แต่ยู่ป้วยหยกพาลกลับมาอย่างไม่คาดหมาย !

ลานตึกยังคงเงียบวังเวงดั่งเดิม ร่มไม้ยังคงแผ่กิ่งใบสาขาอันเขียวขจีเช่นเก่า คล้ายดั่งไม่เคยมีเรื่องราวเกิดขึ้นเลย แต่ทว่า ซากศพทั้งหกนั้น ได้กระตุ้นความทรงจำให้สำนึกถึงเหตุการณ์อันสยดสยองที่อบัติมา

ยู่ป้วยหยกเดินตรงเข้าไปในห้องนอนจัดการแก้บิดาวางลงบนเตียง ล้วงยาออกจากลิ้นชักกรอกเข้าไปในปากบิดาจนหมดทั้งขวด

นี่เป็นยาขจัดพิษที่บิดาได้ปรุงขึ้นมาตามตำรับลับ มิทราบได้ช่วยชีวิตคนมาเป็นจำนวนมากน้อยเท่าใดแล้ว แต่ขณะนี้กลับไม่อาจช่วยชีวิตตนเองให้รอดได้ น้ำตาของยู่ป้วยหยก จวบจนขณะนี้จึงได้หลั่งไหลลงมา

แสงอาทิตย์สาดส่องทแยงจากหน้าต่างน้อยด้านข้าง สาดส่องใบหน้าที่ดำเพราะพิษร้ายของชายชรา ทรวงอกยังสะท้อนขึ้นลงช้า ๆ ในลมหายใจอึดสุดท้าย เบิกตาที่แตกซ่านไร้ประกายแล้วกล่าวด้วยความคลางแคลงใจว่า

“เราผิดแล้วหรือ ?...เรากระทำเรื่องผิดพลาดใดมา ?...”

ยู่ป้วยหยกใช้ร่างบังแสงอาทิตย์ไว้ น้ำตาหลั่งไหลจนเนืองนองหน้า ส่งเสียงแหบแห้งกล่าวว่า

“บิดา ท่านผู้เฒ่ามิได้กระทำผิด”

ชายชราคล้ายดั่งจะหัวร่อ แต่รอยยิ้มไม่มีทางที่จะปรากฏบนใบหน้าที่กล้ามเนื้อได้เริ่มแข็งตัวขึ้นทีละน้อย จึงเพียงเห็นปากได้เบี้ยวออกไป เน้นเสียงทีละคำว่า

“เรามิได้ทำผิด...เจ้าต้องปฏิบัติเยี่ยงเรา อย่าได้ลืมการอดกลั้นอ่อนน้อม...อ่อนน้อม...อดกลั้น...”

กระแสเสียงได้แผ่วเบาลงทุกขณะ ในที่สุดก็เงียบงัน

ยู่ป้วยหยกคุกเข่าตัวตรงอยู่ที่หน้าเตียงมิได้ขยับเขยื้อนเคลื่อนไหวเลย น้ำตาหลั่งไหลลงตามร่องแก้มดุจดั่งทำนบทลายไหลเป็นเวลาร่วมสองชั่วยาม (ประมาณห้าชั่วโมง) มิได้เหือดแห้งไปเลย

แสงอาทิตย์ลาลับไปแล้ว ในห้องจึงมืดมิดจนสนิททั่ว

ท่ามกลางความมืดมิด เงียบวังเวง พลันมีเสียงฝีเท้าดังแว่วเข้ามา !

เสียงฝีเท้านี้ทั้งแช่มช้าทั้งหนักหน่วง แต่ละก้าวคล้ายดั่งสามารถย่ำหัวใจผู้คน

จนสลายได้ เสียงฝีเท้านี้ดังมาจากระเบียงด้านนอกเข้ามา ในที่สุดเดินมาถึงหน้าประตู

ประตูถูกผลักออกเบา ๆ...

ยู่ป้วยหยกยังคงคุกเข่าอยู่ในความมืดมิได้เคลื่อนไหวร่างกาย

เห็นเงาร่างคนผู้นั้นเคลื่อนเท้าเข้ามาทีละก้าวดุจดั่งเป็นวิญญาณภูตพรายก็ปาน ยังคงเดินแช่มช้าดุจดั่งเดิม ร่างกายแน่งน้อย แต่เท้ากลับคล้ายลากตุ้มน้ำหนักเป็นพันตำลึงก็ปาน

ในที่สุดยู่ป้วยหยกได้ผุดลุกขึ้นยืนแล้ว

คนผู้นั้นสะดุ้งตกใจพลิ้วกายปราดออกไปจนถึงปากประตู ร้องขึ้นว่า

"ท่าน...ท่านเป็นใคร?!"

ความจริงวาจาประโยคนี้ควรเป็นยู่ป้วยหยกถามไป แต่คนผู้นั้นกลับถามออกมาก่อน ยู่ป้วยหยกยืนจ้องมองอย่างสงบเยือกเย็น ในความเลือนราง เห็นคนผู้นี้เอวคอดกิ่ว ผมยาวสยายยุ่งเหยิง เป็นสตรีอย่างแน่ชัด

มิคาดว่าสตรีนางนั้นพลันร้องเสียงแหบแห้งดั่งคลุ้มคลั่ง

"โจรชั่วร้าย ใช้ฝีมืออำมหิตนัก เจ้า...เจ้าถึงกับยังกล้าอยู่ที่นี้?!"

สะบัดมือกระชากกระบี่ออกจากหลัง ประกายกระบี่พุ่งวูบวาบ โถมปราดเข้ามาดั่งวิกลจริต แทงสลับซับซ้อนเข้าใส่เจ็ดกระบี่!

นางเมื่อคร่ายังมีฝีเท้าแช่มช้าหนักหน่วง แต่ขณะนี้เพลงกระบี่กลับแคล่วคล่องพิสดารทั้งรวดเร็วทั้งเกรี้ยวกราดดุร้าย ยู่ป้วยหยกสลับเท้าเลี่ยงหลบ หลีกหนีจากไม้ตายที่ทะลวงแทงได้ถึงเจ็ดกระบี่ในอึดใจด้วย พร้อมกับส่งเสียงหนักหน่วง

"เล่งฮวยเกี่ยม (กระบี่ดอกกระจับ)!"

สตรีนางนั้นงุนงงไปชั่ววูบ แค่นหัวร่อกล่าวว่า

"โจรร้าย เจ้าถึงกับรู้จักเกียรติภูมิของเพลงกระบี่ตระกูลลิ้ม เจ้า..."

ยู่ป้วยหยกถอยกายไปอีกหลายก้าว ถอนหายใจแล้วกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าคือยู่ป้วยหยก"

สตรีนางนั้นงุนงงไปอีกครั้ง หยุดยั้งมือเอาไว้ กระบี่ยาวถูกคลายร่วงลงกับพื้นก้มศีรษะกล่าวว่า

"ยู่...ยู่ตั้วกอ หรือเล่าแปะ...?"

นางกล่าวพลางใช้สายตามองตามสายตายู่ป้วยหยกไปบนเตียงนอน เมื่อกล่าวถึงตอนนี้ นางได้แลเห็นเงาร่างอันเลือนรางของคนบนเตียง ร่างนางต้องสะท้านขึ้นเฮือกใหญ่ สั่นระริกดุจดั่งเป็นใบไม้ต้องสายลม ในที่สุด ฟุบโครมลงกับพื้น เปล่งเสียงร่ำไห้จนดังกึกก้องร้องขึ้นว่า

"ข้าพเจ้าไม่อาจเชื่อถือ...มิอาจเชื่อถือเลยจริง ๆ..."

ยู่ป้วยหยกยังคงจ้องมองนางอย่างเยือกเย็น รอกระทั่งนางร้องไห้จนเสียงแหบแห้ง แล้วพลันเงยหน้าเอ่ยขึ้นว่า

"เอาเถิด ข้าร่ำไห้พอแล้ว ท่านเอ่ยวาจาเถิด"

ยู่ป้วยหยกยังคงมิเอ่ยปากว่ากล่าว แต่เดินไปจุดตะเกียงขึ้น แสงตะเกียงส่องเห็นร่างนางที่สวมใส่อาภรณ์ไว้ทุกข์ด้วยผ้าปอสีขาว ยามนี้ ยู่ป้วยหยกจึงต้องสะท้านขึ้นอย่างลืมตัว ร้องโพล่งว่า

"หรือลิ้มเล่าแปะ...หรือว่าก็..."

ดรุณีนางนั้นร้องเสียงแหบแห้งขึ้น

"บิดาข้าพเจ้าถูกประทุษร้ายตายไปเมื่อหกวันก่อน !"

ยู่ป้วยหยกหน้าถอดสีด้วยความเศร้ารันทด ร้องว่า

"เป็น...เป็นผู้ใดประทุษร้าย ?"

"มิทราบ...ข้าพเจ้ามิทราบ..."

นางพลันหันขวับกลับมา ท่ามกลางแสงโคมไฟเห็นใบหน้านางสวยสะคราญผุดผาด และทั้งซูบซีดร่วงโรย ดวงตานางมาตรจะร่ำไห้จนบวมแดง มาตรแม้นเปี่ยมด้วยความเจ็บช้ำรันทด แต่ยังคงสามารถเบิ่งได้จนกลมโต จับจ้องมองดูยู่ป้วยหยกด้วยประกายตาที่ยังแกร่งกร้าวทระนง นางถลึงจ้องมองยู่ป้วยหยกพร้อมกับเน้นทีละคำขึ้นว่า

"ท่านประหลาดใจ ? บิดาข้าพเจ้าตายไปแล้ว แต่ข้าพเจ้ามิทราบว่าถูกผู้ใดประทุษร้าย วันนั้นข้าพเจ้าออกจากบ้านไป รอจนเมื่อข้าพเจ้ากลับ ซากศพของท่านผู้เฒ่าได้เย็นแข็งไปแล้ว ผู้คนในบ้านข้าพเจ้าก็ไม่มีผู้ใดรอดชีวิตอยู่แม้แต่คนเดียว !"

ยู่ป้วยหยกคาดคิดมิถึงเลยว่า ดรุณีที่อ้อนแอ้นดั่งมิอาจต้านลมแรงนี้ หลังจากผ่านภัยพิบัติอันสยดสยองแล้วยังสามารถดั้นด้นมาด้วยระยะทางไกลเป็นพันลี้จนถึงที่นี่ และขณะนี้ยังสามารถกล่าววาจาได้เป็นเรื่องเป็นราว

ภายในร่างอันอ้อนแอ้นแน่งน้อยน่าอ่อนแอของนาง คล้ายดั่งมีหัวใจที่แกร่งกร้าวยิ่งกว่าเหล็กไหลอยู่ ยู่ป้วยหยกต้องถอนหายใจกัมศีรษะ โดยมิทราบว่าควรกล่าวอย่างไรจึงจะได้

ดรุณีนางนั้นกลับกล่าวขึ้นไปว่า

"ท่านประหลาดใจกระมัง ! ที่ข้าพเจ้าถึงกับกล่าวว่าร่ำไห้จนพอใจแล้ว เนื่องจากข้าพเจ้าร่ำไห้มามากมายจนเพียงพอจริง ๆ ข้าพเจ้าร่ำไห้จนมิคิดใคร่ร่ำไห้อีกแล้วตลอดรายทางที่มา ข้าพเจ้าได้ร่ำไห้ถึงห้าครั้ง !"

ยู่ป้วยหยกร้องโพล่งด้วยความตกใจ

“ห้าครั้ง !”

“ใช่แล้ว ห้าครั้ง ! นอกจากบิดาท่านกับบิดาข้าพเจ้าแล้ว ยังมีเฮ่งเล่าแปะที่ริมบึงไท้โอ๊ว ซิมตั้วเจ็ก (อาแช่ซิม) ในเมืองงี่เฮ็งเซี้ย ไซมึงฮวงที่เชิงเขาเม่าซัว”

ยู่ป้วยหยกมิรอให้นางกล่าวจบคำ ได้ร้องโพล่งขึ้นด้วยความแตกตื่นอีกครั้ง

“หรือพวกท่านเหล่านั้นต่างถูกประทุษร้าย ! ?”

สายตาของดรุณีน้อยเบือนไปจ้องมองดูโคมไฟ มิได้ว่ากล่าวอย่างไร ยู่ป้วยหยกจึงกล่าวสืบต่อ

“เฮ่งเล่าแปะ (ลุงแช่เฮ้ง) ที่บึงไท้โอ๊ว มีกรรไกรทองคล่องแคล่วดั่งมังกรผงาด ถูกยกย่องว่าไร้ผู้ต้านทานทั้งดินแดน ซิมตั้วเจ็ก เมืองงี่เฮ็ง มีเพลงทวนอันยอดเยี่ยม เมื่อครั้งยังเยาว์วัยก็สามารถกวาดทั่วทั้งดินแดนกังหนำ (แถบใต้ลำน้ำแยงซีเกียง) ส่วนไซมึงตั้วเจ็กที่เชิงเขาเม่าซัว มีวิชาตัวอ่อนที่ปราศจากผู้ใดเทียมเทียบเปรียบได้ พวกท่านไฉนถูกคนประทุษร้าย...”

ดรุณีน้อยส่งเสียงอ้อยอิ่งตอบว่า

“เล่งฮวยชิงเกี่ยม (กระบี่ดอกกระจับ) กับกิมซีเมี่ยงเจี้ย (ฝ่ามือใยไหมทอง) เป็นอย่างไรบ้าง ?”

ย่ป้วยหยกต้องก้มศีรษะลงทันที ส่งเสียงหม่นหมองกล่าวว่า

“ใช่แล้ว...หรือพวกท่านต่างถูกคนผู้เดียวประทุษร้ายไป คนผู้นี้เป็นใคร...”

“แต่ทว่า ข้าพเจ้าหาได้พบเห็นซากศพของพวกท่านไม่”

ยู่ป้วยหยกพลันเงยหน้าขึ้นมา กล่าวว่า

“ในเมื่อมิได้เห็นซากศพ ไฉนทราบว่าเสียชีวิตแล้ว ?”

“ไม่มีผู้คน...ในบ้านพวกท่านมาตรแม้นไม่มีซากศพ แต่ก็หาคนมีชีวิตมิพบเลย ในตึกแต่ละหลัง คล้ายเป็นฮวงซุ้ย...บ้านของท่านกับบ้านของข้าพเจ้าก็เป็นเช่นกัน”

ยู่ป้วยหยกเงียบงันไปครู่ใหญ่ ส่งเสียงพึมพำว่า

“บ้าน ?...พวกท่านต่างไม่มีบ้านแล้ว”

สายตาดรณีน้อยพลันเบือนมาเขม้นมองจ้องหน้าย่ป้วยหยก เอ่ยขึ้นว่า

“ท่านจะไปที่ใด ?”

ยู่ป้วยหยกกล่าวช้า ๆ ขึ้นว่า

“เรื่องราวที่เกิดขึ้นทั้งมวลนี้ ล้วนเป็นแผนการร้ายอันยิ่งใหญ่ ที่แยบยลลึกซึ้งจนผู้คนไม่อาจคาดคิดคำนวณ ข้าพเจ้าแม้ยังคาดเดามิออก แต่ย่อมมีสักวันที่สืบเสาะค้นพบมูลเหตุ ท่านหากเป็นคนบงการให้ใช้แผนการร้ายนี้ จะจัดการกับข้าพเจ้า

ในสถานใด ?"

"ขุดรากถอนโคน !"

"ใช่แล้ว หากแม้นท่านเป็นข้าพเจ้าก็จะทำอย่างไรต่อไป ?"

"หนี...แต่จะหนีไปที่ใด ?"

"ที่ใดปลอดภัยก็ไปที่นั้น !"

"ปลอดภัย ?...ท่านและข้าพเจ้า แม้กระทั่งศัตรูเป็นผู้ใดก็ยังมิทราบ แม้นับว่ามันมาถึงข้างกายท่าน ท่านก็ไม่มีทางจะทราบได้ ทั่วพิภพจบแดน จะมีสถานที่ใดจึงเป็นที่ปลอดภัย ?"

"มีอยู่แห่งหนึ่ง"

"นั่นคือสถานที่ใด ?"

"อึ้งตี๋ (สระเหลือง) !"

"อึ้งตี๋ !...บัดนี้ ชนชาวบู๊ลิ้มทั่วแผ่นดินต่างเร่งรุดไปในสถานที่นั้น..."

"เพราะเนื่องจากผู้กล้าหาญทั่วแผ่นดินต่างเร่งรุดไปที่นั้น เจ้าโจรร้ายแม้จะมีใจกล้าบังอาจสักเพียงไร คงมิกล้าลงมือทำร้ายคนในสถานที่นั้น"

ดรุณีน้อยผงกศีรษะช้า ๆ เอ่ยช้า ๆ ว่า

"ประเสริฐมาก ในเวลาและสถานการณ์เยี่ยงนี้ ท่านยังถึงกับมีความคิดอันสุขุมรอบคอบปานนี้ได้ คิดว่าคงมิต้องถึงกับถูกคนประทุษร้ายตายแน่ ท่าน...ท่านรีบไปเถิด"

"แล้วท่าน..."

ดรุณีน้อยพลันตะเบ็งเสียงดัง ๆ

"ข้าพเจ้ามิต้องให้ท่านมาเกี่ยวข้อง"

เสียงดังจากปาก ร่างหันขวับเดินก้าวยาว ๆ ออกไปทันที

ยู่ป้วยหยกก็มิขัดขวางกางกั้นนาง เพียงจ้องมองเงาหลังนางอย่างสงบเยือกเย็น ก้าวตามออกนอกประตูบ้าง ดรุณีน้อยพลันเท้าอ่อนระทวยจนร่างทรุดฮวบ ยู่ป้วยหยกรีบยื่นมือประคองเอาไว้ ถอนใจกล่าวว่า

"ท่านเจ็บแค้นลำเค็ญเกินไป เหน็ดเหนื่อยเกินไป ยังคงพักผ่อนสักครู่ก่อนเถิด"

ดวงตาดรุณีน้อยปรากฏหยาดน้ำขึ้นแวววาวอีกคราวหนึ่ง ขบริมฝีปากแล้วกล่าวว่า

"ท่านไยต้องมาเสแสร้งมีความกังวลใจในตัวข้าพเจ้า ? ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้า... ข้าพเจ้าดั้นด้นมาจากบ้านอันไกลถึงพันกว่าลี้จนถึงบ้านท่าน แต่ท่าน...ท่าน... กระทั่งนามข้าพเจ้าก็มิได้ถามไถ่..."

"ข้าพเจ้ามิจำเป็นต้องถาม"

ดรุณีน้อยพลันดิ้นรนจนยืนขึ้นได้ ขบกรามร้องว่า

"ปล่อยข้าพเจ้า...ปล่อยข้าพเจ้า...ท่านหากกระทบกับปลายนิ้วข้าพเจ้าอีกสักคราว ข้าพเจ้าก็จะฆ่าท่าน"

ยู่ป้วยหยกถอนหายใจเบา ๆ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้ามาตรแม้นมิเคยพบกับท่าน แต่ไฉนยังมิทราบนามของท่านด้วยเล่า ?"

ดรุณีน้อยแย้มยิ้มขึ้นทันที ก้มศีรษะลงด้วยความเอียงอาย ส่งเสียงแผ่วเบากล่าวว่า

"แต่ทว่าเสียดายที่เวลาพบกันของเราผิดพลาด..."

วาจามิทันขาดคำ นอกประตูมีเสียงฝีเท้าดังขึ้นอีกครั้ง เสียงชายชราผู้หนึ่งร้องเรียกเบา ๆ ว่า

"เชี้ยวเอี๊ย...เชี้ยวเอี๊ย...(นายเล็ก)"

ยู่ป้วยหยกเดินเข้าขวางหน้าดรุณีน้อยไว้ถามว่า

"ผู้ใด ?"

เสียงนั้นดังขึ้นว่า

"เชี้ยวเอี๊ย กระทั่งเสียงยู่ตงท่านก็ฟังมิออกแล้ว ?"

ยู่ป้วยหยกระบายลมจากปากอย่างโล่งอก แต่ดรุณีกลับคว้าไหล่ยู่ป้วยหยกกำไว้จนแนบแน่น ถามว่า

"ผู้ใด ?"

"คนใช้ชราที่ติดตามบิดามาตั้งแต่ยังเยาว์วัย"

"แต่...แต่เมื่อตอนข้าพเจ้ามามิได้เห็นคนเป็นแม้แต่ผู้เดียวเลย"

"มัน...มันน่ากลัวหลบซ่อนอยู่"

ขณะที่กล่าววาจา ชายชราอาภรณ์เขียว ผมเผ้าขาวโพลงผู้หนึ่งได้เดินเข้ามาหาน้อมกายกล่าวว่า

"เฮ่งเล่าเอี๊ยจากลิ่งเล้ง ได้รอคอยพบเชี้ยวเอี๊ยอยู่ในห้องโถงแล้ว"

ย่ป้วยหยกร้องขึ้นด้วยความตื่นเต้นว่า

"เป็นเฮ่งโหวเล้ายี่เจ็ก ฉายาหงีปกเทียนฮุ้น (ธัมมะเทียมฟ้า) หรือ ?!"

ยู่ตงคนใช้ชราน้อมกายตอบว่า

"นอกจากท่านผู้เฒ่า ยังมีท่านใด..."

วาจามิทันขาดคำ ยู่ป้วยหยกก็ได้ก้าวยาว ๆ ออกไปเห็นทางมุมระเบียงทั้งสองฟากข้าง มิทราบจุดโคมขึ้นไว้ตั้งแต่เมื่อใด มีสภาพดังปกติมิผิดเพี้ยน !

ยู่ป้วยหยกยิ่งคิดยิ่งสงสัย แต่เท้ายังคงก้าวไปไม่หยุดยั้ง โถมเข้าสู่ห้องโถงใหญ่ เห็นภายในก็จุดโคมไฟสว่างไสว ชายชราเสื้อยาวสีม่วงหน้าแดงเข้ม คิ้วหนา เครายาว นั่งตัวตรงอยู่บนเก้าอี้พนักสูง นี่คือผู้กล้าหาญแห่งดินแดนกังหน่ำ นามเฮ่งโหวเล้ายี่เจ็ก ที่ถูกยกย่องสรรเสริญไปทั้งแผ่นดิน จนได้รับฉายา หงีปกเทียนฮุ้น (ธัมมะเทียมฟ้า)

ยู่ป้วยหยกวิ่งปราดเข้าไปคุกเข่ากราบอยู่แทบเท้าสะอึกสะอื้นขึ้นว่า

"ยี่เจ็ก ท่านผู้เฒ่า...ท่านผู้เฒ่ามา...มาช้าไปแล้ว"

เฮ่งโหวเล้าถอนใจ กล่าวว่า

"เรื่องราวของเจ้าและบิดาเจ้านั้น ยี่เจ็กได้รับทราบแล้วก็สดทนทานได้"

ยู่ป้วยหยกร้องเสียงเครือขึ้นอีกครั้ง

"ผู้หลานโชคร้าย..."

พลันเงยหน้าขึ้นมาร้องด้วยความตื่นเต้นสงสัย

"ยี่เจ็กท่าน...ท่านไฉนจึงทราบได้รวดเร็วปานนี้ ?"

เฮ่งโหวเล้าลูบคลำเครายาว กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ย่อมเป็นบิดาชราของเจ้า บอกเล่าให้แก่เราฟังเอง"

ยู่ป้วยหยกร้องขึ้นด้วยความแตกตื่น

"บิดาข้าพเจ้า ? ท่าน...ท่าน....เมื่อใด..."

เฮ่งโหวเล้ากล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"เมื่อครู่บิดาเจ้าสะบัดหน้าออกมาด้วยความขุ่นเคือง แม้กระทั่งเราก็ไม่มาแยแส**สนใจ** เราแม้มิทราบว่าเจ้าและบิดาเกิดทุ่มเถียงกันด้วยสาเหตุอันใด แต่ตลอดสี่**สิบปี**ที่ผ่านไป ยังมิเคยเห็นบิดาเจ้ามีโทสะเดือดดาลถึงปานนี้ จึงจำต้องเรียกฮุ้นชา**เจ็ก**ของเจ้าออกไปเดินเล่นเป็นเพื่อนกับบิดาเจ้า เพื่อมิต้องให้เจ้าบิดาและบุตรเกิด..."

ยู่ป้วยหยกแตกตื่นจนตะลึงลานไปนานแล้ว เมื่อฟังถึงตอนนี้ อดมิได้ต้องร้องโพล่งว่า

"แต่...แต่บิดาข้าพเจ้าเมื่อครู่ได้...ได้ถูกประทุษร้าย..."

เฮ่งโหวเล้าหน้าเครียดลงทันที ขมวดคิ้วกล่าวว่า

"บุรุษหนุ่มเกิดปากเสียงกับบิดามารดาก็เป็นเรื่องธรรมดาสามัญอยู่ เจ้าที่เป็นเด็กเป็นเล็กยังจะคิดสาปแช่งบิดาเจ้าให้ตายไปได้หรือ ?"

ยู่ป้วยหยกร้องเสียงแหบแห้ง

"แต่...บิดาข้าพเจ้าตาย...ตายตำตา...ชัด ๆ"

เฮ่งโหวเล้าตวาดด้วยความขุ่นเคืองขึ้นว่า

"หุบปาก !"

ยู่ป้วยหยกขบกรามเค้นเสียง

“ซากศพของบิดาผู้เฒ่ายังอยู่ในห้องนอน หากท่านมิยอมเชื่อ โปรดไปดูกันในบัดนี้”

เฮ่งโหวเล้าลุกขึ้นด้วยความขุ่นเคืองชวนกันไปบัดดล

ทั้งสองก้าวยาว ๆ อย่างรีบเร่ง มิทันออกพ้นระเบียง เห็นห้องที่มืดครึ้มของเมื่อครู่ ขณะนี้ถูกจุดโคมไฟแขวนไว้จนสว่างไสว ยู่ป้วยหยกรีบถลันปราดเข้าไป ผ้าห่มที่นอนบนเตียง ถูกพับไว้เรียบร้อยมิยุ่งเหยิงแม้แต่น้อยนิด ซากศพของผู้เฒ่าปังเฮาะเล่านั้งได้อันตรธานไปแล้ว !

เฮ่งโหวเล้าตวาดเสียงเกรี้ยวกราดว่า

“ซากศพบิดาเจ้าอยู่ที่ใด ?”

ยู่ป้วยหยกร่างสั่นสะท้าน ไหนเลยจะสามารถกล่าววาจาได้อีก พลันตวาดเสียงก้องโถมปราดเข้าไปในลานตึก ระเบียงสายยาวมีแสงโคมสว่างไสว แลเห็นต้นไม้โบราณที่กิ่งก้านสาขาแผ่กว้าง ใต้ต้นไม้อย่าว่าแต่ซากศพทั้งหกเลย แม้กระทั่งกิ่งใบที่ถูกพู่กันพันพลังฟาดกวาดร่วงหล่น ก็มิทราบถูกผู้ใดเก็บกวาดจนสะอาดสะอ้านไปหมดสิ้น

พู่กันพันพลังยังคงอยู่ในที่นั้น บนโต๊ะตัวเตี้ยมีโถน้ำจานหมึกวางไว้เป็นระเบียบเรียบร้อย และยังพอเห็นร่ำไรบนกระดาษที่อยู่กึ่งกลางโต๊ะเตี้ย มีบทพระธรรมฮั่วน่าเก็งที่ตนเขียนด้วยลายมือ !

ยู่ป้วยหยกมือเท้าเย็นยะเยียบ ในลานตึกที่สงบร่มเย็นนี้ ใต้สายตาที่แลเห็นในปัจจุบันถึงกับคล้ายพลันกลายเป็นวิเวกวังเวง เร้นลับพิสดาร ปานเป็นดินแดนของภูตผีปิศาจ !

เฮ่งโหวเล้ายืนมือไพล่หลัง ส่งเสียงหนักหน่วงถามว่า

“เจ้ายังมีวาจาใดจะว่ากล่าว ?”

ยู่ป้วยหยกใจเลื่อนลอยด้วยความมึนงงส่งเสียงสั่นสะท้านว่า

“ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้า...”

บทที่ 2

พเนจรในโลกกว้าง

เห็นในดงไม้ดอกมีเงาร่างคนเคลื่อนไหว ที่แท้เป็นดรุณีเมื่อครู่ ยู่ป้วยหยกพอเห็น

ก็คล้ายพบเทพยดามาโปรด รีบโถมไปคว้ามือนางไว้ส่งเสียงดัง ๆ ว่า

"นางเมื่อครู่เห็น...นางคือธิดาของเล่งฮวยซิ่งเกี่ยม ลิ้มเล่าเอี๊ยนามลิ้มไต้อู้ นางเมื่อครู่ได้เห็นซากศพบิดาข้าพเจ้ามากับตาอีกผู้หนึ่ง"

ดวงตาของเฮ่งโหวเล้าเบิ่งจนโพลงดุจดั่งคบเพลิง ร้องเสียงเกรี้ยวกราดว่า

"เจ้าได้เห็นมากับตาจริง ๆ ?"

ดรุณีน้อยนามลิ้มไต้อู้กล่าวเสียงสะท้าน

"ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าเมื่อครู่..."

ฉับพลันนั้น มีอีกสี่คนเดินอาด ๆ มาตามระเบียงยาว ส่งเสียงหัวร่อพร้อมเพรียง แล้วกล่าวว่า

"เฮ่งยี่กอมาตั้งแต่เมื่อใด ช่างบังเอิญจนประจวบเหมาะยิ่ง"

คนเดินนำหน้ามาสวมเสื้อแพรพรรณหมวกทรงสูง เอวมีกระบี่ยาวปลอกฝังหยกเขียวอยู่เต็ม มาตรแม้นผมจะกลายเป็นสีขาวประปราย แต่ยังคงมีบุคลิกสง่าคมสันปราศจากวี่แววร่วงโรยเพราะวัยชราเลย

ลิ้มไต้อู้แลเห็นคนทั้งสี่ วาจาพลันชะงักงันทันที ร่างอันแน่งน้อยก็คล้ายสั่นระริกขึ้นมา ยู่ป้วยหยกยิ่งคล้ายได้เห็นภูตพราย ใบหน้าแปรเปลี่ยนไปอย่างใหญ่หลวง ร้องโพล่งสุดเสียงว่า

"ลิ้ม...ลิ้มเล่าแปะ (ลุงแซ่ลิ้ม) ท่าน...ท่านผู้เฒ่ามิใช่...มิใช่วายชนม์แล้ว ?"

ผู้ที่มาทั้งสี่เห็นแน่ชัดถนัดตาว่าเป็นกิมเล้งอ๋อง (พญามังกรทอง) แห่งบึงไท้โอ๊ว ชิมงึ่นเชีย (ทวนเงินแซ่ชิม) แห่งงึ่เฮ็ง ไซมึ้งฮวงแห่งภูเขาเม่าซัว พร้อมทั้งผู้กล้าหาญใหญ่แห่งดินแดนโซวจิวลิ้มโซ่วเกียงฉายาเล่งฮวยซึ่งเกี่ยม !

ลิ้มโซ่วเกียงมิทันตอบคำไซมึ้งฮวงที่อยู่ข้างกายหัวร่อเสียงดังแล้วกล่าวว่า

"มิได้พบกันสามปี พอเห็นหน้าก็สาปแช่งงักแป๋ (พ่อตา) ในอนาคตของเจ้าให้ตาย เจ้าเด็กผู้นี้จะล้อเล่นก็ไม่น่าสัพยอกจนรุนแรงถึงปานนี้เลย"

ยู่ป้วยหยกพลันหันขวับกลับมา เขม้นมองจ้องหน้าลิ้มไต้อู้แล้วกล่าวว่า

"นี่เป็นเรื่องที่ท่านบอกมาเอง ท่าน...ท่าน...ท่านเหตุไฉนต้องหลอกลวงข้าพเจ้า ?"

ลิ้มไต้อู้เงยหน้าขึ้นช้า ๆ ดวงตาสดใสดุจน้ำค้างกลางหาว ส่งเสียงแช่มช้ากล่าวว่า

"ข้าพเจ้ากล่าวเอง ? ข้าพเจ้ากล่าววาจานี้ตั้งแต่เมื่อใด ?"

ยู่ป้วยหยกสะท้านขึ้นเฮือกใหญ่ ถอยกายไปถึงห้าก้าว เหลียวหน้ามาอีกคราวเห็นชายชราอันเป็นยอดฝีมือลือกระเดื่องของบู๊ลิ้มยุคนี้ทั้งห้าคน ต่างจับจ้องมองตนด้วยสายตาเย็นชา ประกายตามีทั้งตื่นเต้นสงสัย และมีทั้งสมเพชเวทนา

ยู่ตงผู้เป็นคนใช้ชรา มิทราบมายืนตัวงออยู่ที่ด้านข้างตั้งแต่เมื่อใด ยามนี้แย้มยิ้มแล้วกล่าวว่า

"เชี้ยวเอี๊ย ยังคงไปร่วมดื่มน้ำชากับเก่เอี๊ยทั้งห้าท่านในห้องโถงใหญ่เถิด"

ยู่ป้วยหยกกระโดดปราดไป คว้าไหล่คนรับใช้ชราบีบไว้จนแนบแน่น ร้องขึ้นว่า...

"บอกมา จงบอกเล่าเรื่องราวเมื่อครู่ออกมา !"

ยู่ตงก็งุนงงไปวูบ กล่าวว่า

"เรื่องราวเมื่อครู่ ? เมื่อครู่เกิดเรื่องราวอันใด ?"

ยู่ป้วยหยกหน้าถอดสีจนเผือดขาว เฮ่งโหวเล้ากล่าวว่า

"นอกจากเราห้าคนแล้ว วันนี้มีผู้อื่นมาหรือ ?"

ยู่ตงสั่นศีรษะปฏิเสธ

"มิว่าผู้ใดก็มิได้มา..."

ยู่ป้วยหยกคลายมือออกเบา ๆ ถอยกายไปทีละก้าวทีละก้าว กล่าวเสียงสั่นสะท้าน

"เจ้า...เจ้า ไฉนต้องประทุษร้ายเรา"

ยู่ตงถอนหายใจยาว เพ่งตามองจ้องมาในดวงตามีประกายเวทนาจนแวววาว กล่าวว่า

"เชี้ยวเอี๊ยในระหว่างนี้คร่ำเคร่งต่อหลักวิชาจนเกินไป น่ากลัว..."

ยู่ป้วยหยกพลันแหงนหน้าหัวร่อเสียงสนั่นหวั่นไหวตะเบ็งขึ้นว่า

"น่ากลัวเราฟั่นเฟือนไปแล้ว ใช่หรือไม่ ? พวกท่านมาจ้องมองเราเช่นนี้ น่ากลัวเพราะพวกท่านต่างเห็นว่าเราวิปลาสฟั่นเฟือนแล้ว ใช่หรือไม่ ? พวกท่านต่างหวังให้เราคลุ้มคลั่งฟั่นเฟือนไป ใช่หรือไม่ ?"

ลิ้มโช่วเกียงถอนใจกล่าว

"เด็กผู้นี้น่ากลัวถูกบิดาบีบบังคับรุนแรงเกินไป"

ยู่ป้วยหยกแผดเสียงหัวร่อแล้วร้องสวนคำขึ้น

"ใช่แล้ว ! เรานับว่าถูกบีบบังคับจนวิปลาสฟั่นเฟือนไปจริง ๆ"

สะบัดหมัดต่อยฉาด หน้าต่างพังทลายออกเป็นช่องใหญ่ สะบัดเท้าเตะไปอีกครั้ง พื้นกลายเป็นหล่มขึ้นมาในทันตา

เฮ่งโหวเล้า ซิมงึ่นเชีย ไซมึ้งฮวง ต่างถลันกายออกไป ลงมือดุจสายฟ้าคว้าไหล่ทั้งสองของยู่ป้วยหยกไว้ ส่วนลิ้มโช่วเกียงนั้นล้วงขวดไม้สีดำใบน้อยออกจ่ำกอกเสื้อกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"หยกยี้ เชื่อฟังวาจาเรา กลืนกินยานี้ลงเสียแต่โดยดี หลับนอนพักผ่อนสักตื่นวันรุ่งขึ้นจะต้องปลอดโปร่งแจ่มใสเป็นปกติได้เอง"

กล่าวแล้วดึงจุกขวดออก ยัดไปที่ปากยู่ป้วยหยก มีกลิ่นหอมอันรวยรื่นชอนไชเข้าสู่นาสิกจนเคลิบเคลิ้มลืมตัว

แต่ยู่ป้วยหยกเม้มปากสนิทแน่น มิยอมอ้าปากจนแล้วจนรอด

ซิมงึ่นเชียถอนใจกล่าวว่า

"หลานเรา เจ้าไฉนกลับกลายไปแล้วเล่า ? หรือว่างักแป๊ของเจ้าจะคิดประทุษร้ายเจ้าได้ ?"

พลันได้ยินยู่ป้วยหยกตวาดเสียงก้อง สองแขนสะบัดขึ้นจนสุดแรง ยอดฝีมือเช่นดั่งซิมงึ่นเชียและไซมึ้งฮวงก็ยังไม่อาจต้านทานพละกำลังอันมหาศาลนี้ได้ แต่มิอาจเกาะกุมให้มั่นต่อไป เสียงตวาดดังร่างยู่ป้วยหยกทะยานขึ้นสูง ปลายเท้าแตะไปบนหลังคา ร่างพุ่งปราดข้ามยอดไม้ดุจปักษาละลิ่วจนลับตาทันที

ไซมึ้งฮวงร้องโพล่งขึ้นว่า

"เจ้าเด็กนี้ร้ายกาจยิ่ง แม้ยู่ปังเฮาะเมื่อตอนอยู่ในวัยฉกรรจ์ น่ากลัวมิได้มีฝีมือปานนี้แน่"

เฮ่งโหวเล้าตาเป็นประกายแวววาว ถอนใจกล่าวว่า

"เสียดายที่มันวิกลจริตแล้ว น่าเสียดาย น่าเสียดาย..."

ลิ้มไต้อู้ฟุบกายกับพื้น **เปล่งเสียงร่ำไห้จนโหยหวน**ขึ้นมา

[redacted]

ดวงดาวแพรวพราวเต็มฟ้า วิกาลเย็นยะเยียบสะท้านใจ ยู่ป้วยหยกนอนอยู่ใต้แสงดาวเป็นเวลาถึงสามชั่วยามเต็ม ๆ มิได้เคลื่อนไหวร่างกาย กระทั่งหนังตาก็ยังมิได้กะพริบแม้แต่ครั้งเดียว

ยู่ป้วยหยกเบิ่งตาทั้งสองจ้องมองดูดาราที่แพรวพราวจนเต็มฟ้า ดาวแต่ละดวงต่างคล้ายใบหน้าคนคนหนึ่งกำลังแค่นยิ้มเย้ยหยันใส่...“เจ้าคลุ้มคลั่งแล้ว...เจ้าคลุ้มคลั่งแล้ว...”

ดวงดาวเพิ่งลาลับไปจนร่อยหรอ ในลมวิกาลพลันมีเสียงร่ำไห้อันโหยหวนสะท้านแว่วมา เสียงร่ำไห้ยิ่งดังยิ่งใกล้ แล้วปรากฏร่างชายชราที่ทั้งผอมทั้งเตี้ย แต่หนวดเครายาวแทบลากดิน เดินโซเซมาด้วยเสียงร่ำไห้ เมื่อถึงใต้ต้นไม้ใหญ่จึงทรุดกายนั่งร่ำไห้รำพันไปอีกพักใหญ่ เก็บศิลามาซ้อนไว้ใต้เท้า ปลดสายรัดเอวออกผูกบนคบไม้ ถึงกับจะผูกคอตาย!

ยู่ป้วยหยกอดมิได้ต้องพลิ้วกายไปผลักชายชราออกมา

ชายชราฟุบกายร่ำไห้กับพื้น ร้องขึ้นว่า

“ท่านช่วยเราไปไย? ในโลกนี้ไม่มีผู้ใดจะโชคร้ายเทียบเท่าเราอีกแล้ว เรามีชีวิตอยู่ก็ไร้ความหมายใด ๆ ขอวิงวอนท่าน ปล่อยให้เราตายเสียเถิด ตายแล้วกลับหมดจดมิต้องรันทด”

ยู่ป้วยหยกถอนหายใจยาว ฝืนยิ้มกล่าวว่า

“ในโลกนี้ ไม่มีผู้โชคร้ายยิ่งกว่าท่านจริงหรือ?...เพียงเฉพาะวันนี้วันเดียว เราไม่มีทั้งบ้านช่องไม่มีทั้งญาติมิตร วาจาที่เรากล่าวล้วนเป็นความจริงทั้งสิ้น แต่กลับไม่มีผู้ใดในโลกยอมเชื่อถือเรา และทั่วทั้งโลกนี้ ไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดให้เราเชื่อถือได้ บรรดาผู้กล้าหาญที่เปี่ยมคุณธรรมอันล้ำเลิศในสายตาเรายามปกติชั่วเวลาวันเดียว พลันกลับกลายเป็นคนเจ้าเล่ห์เพทุบายเปี่ยมความเลือดเย็นชั่วร้าย คนที่ใกล้ชิดสนิทสนมกับเราที่สุด ชั่วเวลาเพียงวันเดียวก็พลันกลับกลายมาคิดบีบคั้นเราให้คลุ้มคลั่ง ต้องการชีวิตเรา หรือเราจะไม่โชคร้ายไปกว่าท่านมากมายนัก?”

ชายชราเหม่อมองดูยู่ป้วยหยกอย่างซึมเซาเป็นครู่ใหญ่ จึงตะกุกตะกักว่า

“เช่นนี้เป็นว่า เมื่อเราเปรียบกับท่านแล้ว กลับกลายเป็นคนโชคดีอย่างยิ่ง ท่านนับว่าควรตายมากไปกว่าเราจริง ๆ เชือกเส้นนี้ก็ยืมให้แก่ท่านไปแขวนคอตายเถิด”

ส่งเสียงหัวร่อฮา ฮา ด้วยความเบิกบาน ก้าวกลับไปด้วยท่าทีกระปรี้กระเปร่า

ยู่ป้วยหยกเหม่อมองดูชายชราจนไปไกลตา จึงได้ยื่นคอของตนเข้าไปทดลองในห่วงเชือก พึมพำว่า

"นี่กลับง่ายดายอย่างยิ่ง พบชีวิตดับสูญ ว่าความหงุดหงิดกลัดกลุ้มใด ๆ ต้องปลาสนาการไปด้วย แต่เราจะเป็นคนสมควรตายที่สุดของโลกนี้จริงหรือ ?..."

พลันพลอยหัวร่อฮาฮาขึ้นมาบ้าง พึมพำว่า

"ก็นับเราได้ตายไปคราวหนึ่งบ้างเถิด"

ปลดเชือกออกจากคาคบไม้ สะบัดหน้าเดินออกไปทันที

[redacted]

ตลอดรายทางที่ดั้นด้น**พเนจร** **หากผ่านห้วย**หนองคลองบึง ดรุณีที่เก็บกระจับตามหนองบึง แลเห็นทีท่าอันซึมเซาจนใจลอยมักจะหัวร่อจนเสียงใส ใช้กระจับขว้างมาตามร่างกาย ยู่ป้วยหยกก็รับไว้แล้วกัดกินเป็นอาหาร

หากแม้นเดินตามป่าหม่อน ดรุณีที่เด็ดใบหม่อนจะขว้างลูกหม่อนลงมาใส่ร่าง ยู่ป้วยหยกก็รับไว้แล้วรับประทานเสีย หากเดินจนเหน็ดเหนื่อยก็หากองฟางล้มตัวลงนอนหลับใหลไป ยามตื่นขึ้นมา มักจะพบเห็นดรุณีน้อยมายืนแย้มยิ้มอย่างเอียงอายจนหน้าแดงอยู่ และมอบชามไข่ต้มน้ำตาลให้ หากมารดาของดรุณีน้อยพบถือไม้กวาดออกมาขับไล่ไสส่ง แต่เมื่อเห็นหน้ายู่ป้วยหยกแล้ว กลับมอบขนมให้อีกสองอัน ผักดองอีกหลาย ๆ ชิ้น

ตลอดรายทางอันยาวไกล ยู่ป้วยหยกเองก็มิทราบเดินมาได้อย่างไร เรื่องที่ขบคิดอยู่ในใจก็มิกล้าแพร่งพรายให้ผู้ใดรู้ เพียงแต่บ่นพึมพำอยู่ไม่ขาดปาก

"อดกลั้น...อย่าลืมเสีย...อดกลั้น..."

ยู่ป้วยหยกคล้ายดั่งไม่สนใจว่าที่ด้านหลังจะมีคนสะกดรอยตามมาหรือไม่ ซึ่งความจริงแล้ว ยู่ป้วยหยกในขณะนี้จะไม่มีผู้ใดจำได้อย่างเด็ดขาด เสื้อผ้าที่เรียบร้อยสมถะอยู่แล้ว เมื่อบวกกับความมอมแมมของร่าง รอยขาดอีกหลาย ๆ แห่ง ไม่ผิดเพี้ยนกับยาจกเท่าใดนัก หน้าที่มิเคยล้าง ผมที่มิเคยหวีสาง แต่สารรูปที่เลอะเลือนเลื่อนลอยซอมซ่อน่าสมเพชเวทนานี้กลับเป็นที่นิยมยินดีของอิสตรีกว่าเดิม

แต่ในขณะนี้ ผู้อื่นจะนิยมชมชอบหรือชิงชังรังเกียจยู่ป้วยหยกต่างมิไปแยแสสนใจ ดั้นด้นเดินอยู่เป็นเวลานานวัน ในที่สุดก็เข้าสู่ดินแดนมณฑลฮ่อหนำ บรรดาผู้สัญจรตามถนนหนทาง บุคคลแต่งกายเยี่ยงนักสู้ยิ่งหนาแน่น แต่ละคนท่าทีกระปรี้กระเปร่าคึกคัก เต็มไปด้วยความกระตือรือร้น พิธีชุมนุมอึ้งตี๋มีเจ็ดปีต่อครั้ง ชนชาวบู๊ลิ้มทั้งแผ่นดิน ผู้ใดจะไม่คิดเร่งรุดไปร่วมสนุกสนานด้วย ?

เมื่อผ่านเมืองเชียงคู ตามทาง**หลวงยิ่งมีผู้คนหนาแน่น** ม้าพ่วงพีและรถสีสันงามตระการ ทยอยกันผ่านไปไม่ขาดสาย หากแม้นมีผู้กล้าหาญนามกระเดื่องผ่านทางไป ทางด้านข้างจะปรากฏเสียงวิพากษ์วิจารณ์อย่างเลื่อมใสนับถือขึ้นเซ็งแซ่ทันที

"ดู ! ผู้สวมเสื้อดอกสีม่วงนั้นคือฮ่งเฮี๊ยงซิ่งตอกงจื้อ ดาบที่ห้อยอยู่กับเอวของท่านคือดาบเง็กเล้งตอ (ดาบมังกรหยก) อันคมกริบจนฟันหยกดุจดั่งฟันหยวก"

"โกวเนี้ยที่สวมอาภรณ์สีเหลืองนั้นท่านรู้จักหรือไม่ ?"

"หากเรามิรู้จักกิมอี่จื้อ (นางแอ่นทอง) ยังจะคลุกคลีในวงพวกนักเลงได้หรือไม่ ? โอ สองคนนี้นับเป็นคู่ที่เทพยดาสร้างสรรค์มาได้อย่างแท้จริง บุรุษงามสง่าสตรีสวยสะคราญ"

"ไฮ้ ! ผู้กล้าหาญแซ่เตียฉายาเชยงู้คุ้ง (หมัดพันวัว...หมายความมีพลังหนักหน่วงเทียบวัวหนึ่งพันตัว) ก็มาแล้ว !"

"ท่านย่อมต้องมาแน่ สำนักเสียวลิ้มยี่ได้ร่วมพิธีอึ้งตี๊ถึงเจ็ดครั้ง แต่ละครั้งก็รับหน้าที่เป็นประธาน หน้าที่เดิมในปีนี้ย่อมมิอาจปล่อยให้ผู้อื่นช่วงชิงไป เตียไต้เฮี้ยบมีศักดิ์เป็นศิษย์ฆราวาสอาวุโสสูงของสำนักเสียวลิ้มยี่ มิมาจะได้หรือ ?"

วาจาประดานี้มาตรแม้นยู่ป้วยหยกจะได้ยินกระทบโสต แต่มิยินยอมเหลียวไปแลเลย ผู้อื่นก็ย่อมมิมาสนใจสังเกตต่อเด็กหนุ่มที่มีสารรูปอันซอมซ่อ ท่าทีซึมเซาซึ่งเดินระวังตัวอย่ตามข้างทางอย่างแน่นอน

เมื่อเดินทางถึงเชียงคู เป็นวิกาลอันดึกดื่นแล้ว ยู่ป้วยหยกมิได้เข้าเมือง แต่ไปทอดกายนอนใต้ชายคาโรงเตี๊ยมเล็ก ๆ ทางนอกเมืองอย่างไม่ไยดี ราตรีผ่านพ้นจนค่อนคืน ผู้อื่นต่างหลับใหลไปหมดสิ้น แต่อึ้งตี๊ได้มาปรากฏยังเบื้องหน้าสายตาแล้ว ยู่ป้วยหยกไหนเลยจะข่มตาหลับใหล ยามนี้เบิ่งตาขบคิดอย่างเซื่องซึม

'พวกลิ้มโซ่วเกียง ไท้โอ๊วอ๊วงประดานั้น จะมากันจริงหรือไม่ ? พวกมันคิดจะกระทำอย่างไรกันแน่ เหตุไฉนจึงยืนกรานว่าบิดาเรายังไม่ตาย หรือว่า...'

พลันมีเสียงคนผู้หนึ่งเอื้อนเพลงขึ้น...

"ดอกบัวแดง รากบัวขาว ไม้เท้าอันเดียวเที่ยวทั่วแผ่นดิน"

ปรากฏเป็นขอทานวัยฉกรรจ์ร่างผอมซูบแห้งกรัง แต่มีดวงตาที่โตใหญ่เป็นประกาย มือถือไม้เท้าไม้ไผ่กำลังจ้องมองมาอย่างยิ้มแย้มแจ่มใส

ยู่ป้วยหยกก็มองขอทานน้อยแล้วก็ยิ้มให้ แต่มิได้ทักทายปราศรัย เพราะมิทราบว่าควรกล่าวกระไร ขอทานวัยฉกรรจ์จ้องมองดูอยู่ครู่หนึ่ง กะพริบตาพลางกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ท่านมิใช่คนของพรรคกระยาจกเรา ?"

ยู่ป้วยหยกสั่นศีรษะเบา ๆ ขอทานน้อยหัวร่อแล้วกล่าวต่อไป

"ท่านมิใช่พวกพรรคกระยาจก ไฉนจึงแต่งกายดุจกับพวกขอทาน ? เวลานอนก็มานอนในสถานที่พวกขอทานนอน ? อาชีพอื่น ๆ มีคนแก่งแย่งกัน มิคิดว่าอาชีพขอทานก็จะมีคนแย่งด้วย ?"

ยู่ป้วยหยกแย้มยิ้มแล้วกล่าวว่า

"ขอโทษ"

ผุดลุกขึ้นยืนได้ก็เดินออกนอกชายคายืนชื่มเชาอยู่ใต้แสงดาวอันเลือนรางอย่างงุนงง

ขอทานน้อยจ้องตาที่กว้างใหญ่มองดูจนมิกะพริบ คล้ายดั่งรู้สึกว่าคนผู้น่าสนใจยิ่งใช้ไม้เท้าไม้ไผ่ในมือแตะไปไหล่ยู่ป้วยหยก แล้วยิ้มพลางถามว่า

"ฟังสำเนียงของท่านมาจากกังหนำกระมัง ?"

"ใช่แล้ว"

"ท่านมีนามกระไร ?"

ยู่ป้วยหยกเหลียวหน้ามาจ้องมองดูขอทานน้อยอยู่หลายครา รู้สึกว่าดวงตากว้างใหญ่นี้มาตรแม้นมีความชาญฉลาดปราดเปรื่องจนกลอกกลิ้ง แต่ยังมีประกายของความปรารถนาดีหามีอกุศลจิตคิดร้ายไม่ จึงตอบอย่างยิ้มแย้มไปว่า

"ข้าพเจ้านามย่ป้วยหยก"

ขอทานน้อยตอบอย่างยิ้มแย้ม

"เรามีนามเล่ยงอั้งยี้ เนื่องจากเสื้อผ้าเราแม้จะเก่าขาด แต่ยังคงชมชอบสวมใส่สีแดง"

"อ้อ ที่แท้คือเล่ยงเฮีย"

เล่ยงอั้งยี้หัวร่อเสียงดังก้อง กล่าวว่า

"ท่านเป็นคนไม่เลวเลย ถึงกับมาเรียกพี่เรียกน้องกับขอทานอันยากจนคับแค้น"

"ข้าพเจ้าแม้กระทั่งทานยังขอมิได้เลย"

ดวงตาของเล่ยงอั้งยี้ยิ่งกระจ่างสุกใสไปกว่าเดิมกล่าวช้า ๆ ว่า

"ดรากฐานวิชาฝีมือของท่านไม่ต่ำต้อย หากมิใช่บตรหลานหรือศิษย์ตระกูลสูงส่งของวงการบู๊ลิ้มย่อมไม่อาจปรับรากฐานพลังได้แกร่งกร้าวปานนี้ แต่ไฉนจึงได้แต่งกายเป็นลักษณะนี้ ?"

ยู่ป้วยหยกร้องขึ้นด้วยความตื่นตกใจว่า

"ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้ามิได้แสร้ง ข้าพเจ้าไม่มีความรู้ในวิชาการต่อสู้"

เล่ยงอั้งยี่หน้าเคร่งขรึมทันที แค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ท่านกล้าหลอกลวงเรา ?"

ไม้ไผ่ในมือสะบัดขึ้น จี้เข้าใส่จุดเล่งฮือฮวกของยู่ป้วยหยกดั่งกับสายฟ้า

ไม้ไผ่ครานี้มีความรวดเร็วดุจดั่งสายฟ้าแลบจริง ๆ จุดที่จี้แม้เป็นเล่งฮือฮวก แต่ปลายไม้เท้าสั่นระริกถึงกับครอบคลุมจุดอีกสิบแปดแห่งรอบข้างเล่งฮือฮวก นับเป็นการจี้สะกัดจุดที่เปี่ยมอานุภาพน่าหวาดหวั่น

ยู่ป้วยหยกประสบภัยพิบัติซ้ำ ๆ ซ้อน ๆ มาหลายครา จนได้มีความรู้สึกว่าทุกผู้คนในดินแดนต่างอาจกลายเป็นเขี้ยวเล็บของอสูรร้ายนั้นใช้ออกทำอันตรายตนก็เป็นได้ จึงขยับไหล่พลิ้วกายหลบออกไปเจ็ดเชียะทันที

มิคาดว่า ไม้ไผ่ของเลี่ยงอั้งยี้พอจี้ถึงกลางคันก็รั้งกลับโดยฉับไว แค่นหัวร่อใส่หน้าแล้วกล่าวว่า

"อายุยังเยาว์วัยก็ฝึกหลอกลวงผู้คนแล้ว วันหน้าเติบใหญ่ยังจะใช้ได้หรือ ?"

ยู่ป้วยหยกก้มศีรษะตอบว่า

"ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้ามีความคับแค้นที่ยากจะกล่าวได้จริง ๆ"

"ท่านยินยอมบอกเล่าให้เราฟังหรือไม่ ?"

"หากแม้นท่านมีความคับแค้นที่ยากจะบอกออกจากปาก ท่านจะยินยอมบอกเล่าแก่คนที่มิเคยรู้จักมักคุ้นหรือไม่ ?"

เลี่ยงอั้งยี้จ้องมองดูยู่ป้วยหยกอีกครู่ใหญ่ ในที่สุดก็กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"วาจานี้ย้อนถามได้ยอดเยี่ยมยิ่ง ดูท่าทีที่เรียบร้อยนุ่มนวลของท่าน แสดงว่าท่านเป็นคนที่สำรวมมิใคร่ปากมาก ไม่คิดว่าวาจาย้อนถามจะมีความร้ายกาจเหลือเกิน"

พลางเอนกายนอนไปอย่างเกียจคร้านส่งเสียงอ้อยอิ่งกล่าวว่า

"เพียงแต่ครั้งนี้น่ากลัวท่านมาเสียเวลาเปล่าแล้ว พิธีชุมนุมอึ้งตี๋นั้นท่านไปไม่สำเร็จดอก"

ยู่ป้วยหยกต้องร้องด้วยความตื่นเต้นขึ้นอีกครั้ง

"ท่าน...ท่านทราบได้อย่างไร..."

"นัยน์ตาของเราคู่นี้คือกระจกส่องภูตพรายมารร้าย มิว่าเป็นผู้ใด ขอเพียงให้เราจับตามองสองสามครั้ง เราก็ทราบว่ามันแปลงกายมาจากอะไร"

ยู่ป้วยหยกจ้องดูดวงตาทั้งสองของขอทานน้อย ต้องตื่นเต้นสงสัยและเคารพนับถืออย่างอดมิได้

เลี่ยงอั้งยี้เบิ่งนัยน์ตามองท้องฟ้า กล่าวเสียงอ้อยอิ่งต่อไปว่า

"พิธีชุมนุมอึ้งตี๋มิใช่ว่าผู้ใดใคร่จะไปก็ไปได้ หากไม่มีเทียบเชิญ ก็ต้องเป็นศิษย์ของสิบสามค่ายสำนักใหญ่ที่ร่วมกันตั้งพิธีนี้ขึ้นมา ท่านเล่า ?"

ยู่ป้วยหยกก้มศีรษะ ตอบว่า

“ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้ามิใช่ทั้งสิ้น”

“อย่างนั้นท่านมิสู้กลับไปเสียในตอนนี้ประเสริฐกว่า”

“พรรคกระยาจกเป็นหนึ่งในสิบสามค่ายสำนักใหญ่หรือไม่ ?”

“ย่อมใช่แน่นอน ในสี่สิบกว่าปีนี้ มาตรแม้นประธานของพิธีจะเป็นสำนักเสียวลิ้มยี่ทุกครั้ง แต่หากแม้นพรรคกระยาจกพวกเราไม่ให้เกียรตินี้แก่เสียวลิ้มยี่อย่างนั้น ประธานอันโอ่อ่า น่ากลัวถูกพวกบู๊ตึงหรือคุนลุ้นช่วงชิงไปนานปีแล้ว”

ยู่ป้วยหยกพึมพำเบา ๆ ขึ้นว่า

“หากแม้นข้าพเจ้าปะปนเข้าไปในศิษย์พรรคกระยาจก คิดว่าต้องไม่มีผู้ใดดูออก...”

“ลูกคิดรางแก้วของท่านนับว่าดีดได้ดังดีมาก”

ยู่ป้วยหยกพลันคุกเข่าลงไป กล่าวว่า

“ขอวิงวอนเลี่ยงเฮียโปรดช่วยข้าพเจ้าสักครั้ง อ้อนวอนปังจู๊ของท่านให้อนุญาตข้าพเจ้าเพียงคิดใคร่มีโอกาสเข้าไป เรื่องอื่นใดต่างมิต้องให้มาเสียเวลาช่วยขบคิด”

เลี่ยงอั้งยี่จ้องมองดูอย่างยิ้มแย้มแจ่มใสกล่าวว่า

“เรากับท่านมิเคยรู้จักมักคุ้นมาก่อน ไหนจึงต้องช่วยเหลือท่านเยี่ยงนั้น ?”

ย่ป้วยหยกงนงงไปชั่วขณะ จึงกล่าว

“เนื่องจาก...เนื่องจาก...”

ทอดถอนหายใจยาวแล้วลุกขึ้นยืนช้า ๆ เพราะมิทราบว่าจะเอ่ยต้นสายปลายเหตุอย่างไรจริง ๆ จึงมีแต่ต้องผละจากไปเท่านั้น

เลียงอั้งยี้ก็มิได้เรียกยู่ป้วยหยกกลับมา เพียงมองดูยู่ป้วยหยกที่เดินคอตกอย่างท้อแท้เข้าไปในเงามืด คล้ายดังมองดูคนจมน้ำที่ร่อแร่ใกล้จะตายแล้วก็ปาน

ในความมืด ยู่ป้วยหยกมิทราบเดินไปเนิ่นนานเพียงไร เบื้องหน้ายังคงเป็นความมืดครึ้มสลัว ฉับพลันนั้น ที่อันไกลตามีแสงไฟวูบขึ้นมา และมีเสียงคนกลุ่มใหญ่กำลังปรบมือร้องเพลงดังกึกก้อง

“ดอกบัวแดง แกร่งเทียมฟ้า
คนชั่วพอเผชิญหน้า แตกตื่นจนคลานไปมา
คนดีพอพบพาน ปรบมือชื่นหรรษา
เหยียบย่ำไปทั่วทั้งใต้หล้า มีแต่บัวแดงนี้เพียงดอกเดียว”

ยู่ป้วยหยกไม่ปรารถนาพบหน้าผู้ใดทั้งสิ้น จึงสะบัดหน้าเดินเปลี่ยนทิศทาง มิคาดว่าผู้คนกลุ่มนั้นกลับฮือเข้ามารายล้อมไว้ทั่วทั้งรอบด้าน หัวร่อเสียงดังอย่างร่าเริงแจ่มใส ปรบมือกันไปไม่หยุดยั้ง

ท่ามกลางแสงไฟที่สั่นไหว เห็นพวกประดานี้ต่างผมเผ้ายุ่งเหยิงเป็นกระเชิง เสื้อผ้าคร่ำคร่าเท้าเปล่าเปลือย มีทั้งเฒ่าชราและฉกรรจ์ ยู่ป้วยหยกงงงันอยู่ในที่นั้น มิทันเอ่ยปากกล่าวคำ คนเหล่านั้นก็ปรบมือร้องเพลงขึ้นอีกครั้ง

"ยู่ป้วยหยก งามดุจหยก ดึกดื่นค่อนคืนแล้วจะไปยังที่ใด"

ยู่ป้วยหยกหน้าถอดสีทันที ร้องโพล่งว่า

"ท่านทั้งหลายไฉนรู้จักข้าพเจ้า ?"

ขอทานชราผู้หนึ่งเดินออกจากกลุ่มมาคารวะแล้วกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ปังจู๊ของพวกเรา ทราบข่าวว่ากงจื้อดั้นด้นมาในหนทางไกล จึงสั่งให้พวกเรา..."

ยู่ป้วยหยกกล่าวเสียงดังก้องขึ้น

"แต่ข้าพเจ้ามิเคยรู้จักปังจู๊ (หัวหน้าพรรค) ของพวกท่านเลย"

"กงจื้อมาตรแม้นมิรู้จักประมุขพวกเรา แต่ปังจู๊ได้รับทราบกิตติศัพท์ของกงจื้อมาเนิ่นนานแล้ว ดังนั้นจึงสั่งให้พวกเรารอคอยกงจื้ออยู่ที่นี้ โดยเฉพาะคอยต้อนรับการมาของกงจื้อ และยังมอบสิ่งของให้แก่กงจื้ออีกด้วย"

ยู่ป้วยหยกกำหมัดจนแนบแน่น แค่นหัวร่อกล่าวว่า

"เอาเถิด มอบมาได้เลย"

"กงจื้ออย่าได้เข้าใจผิด ที่พวกเราจะกำนัลนั้นมิใช่เป็นมีดไม้อาวุธหรือหมัดมือ"

กล่าวพลางล้วงจดหมายสีเหลืองออกจากอกเสื้อมาหนึ่งฉบับ ประคองสองมือให้แล้วกล่าวอย่างยิ้มแย้มต่อไป

"กงจื้อเปิดดูก็รู้ได้เอง"

ยู่ป้วยหยกยื่นมือรับมาอย่างลืมตัว ความคิดวาบขึ้น พลันนึกถึงจดหมายมรณะฉบับนั้น มือทั้งสองพลันสะท้าน ตะปบอกเสื้อกระยาจกชราผู้นั้นจนแนบแน่น ยื่นจดหมายไปถึงเบื้องหน้าแล้วตวาดเสียงเกรี้ยวกราดว่า

"ท่านเลยดสักครั้ง"

กระยาจกชราจ้องมองอย่างยิ้มแย้มแจ่มใส เอ่ยว่า

"กงจื้อมีความละเอียดรอบคอบยิ่ง"

แลบลิ้นออกมาเลียไปบนซองจดหมาย จริงดั่งว่า และยังเลียเทียบเชิญภายในซองจดหมายอีกด้วย กล่าวว่า

"เยี่ยงนี้ กงจื้อท่านวางใจได้แล้วกระมัง"

ยู่ป้วยหยกกลับรู้สึกกระดากกระเดื่องบ้าง จึงคลายมือออก เห็นบนเทียบเชิญมีอักษรจารึก...*'ขอน้อมเชิญท่านที่เคารพ ให้เกียรติไปในพิธีชุมนุมอึ้งตี๋'*

ยู่ป้วยหยกต้องตื่นตกใจอีกครั้ง เงยหน้ามองบรรดากระยาจกทั้งเฒ่าชราและฉกรรจ์ ต่างพากันหายไปจนหมดสิ้นแล้ว เหลือไว้แต่กองไฟที่ยังสั่นไหวอยู่ในความมืด

ยู่ป้วยหยกมองดูกองไฟจนกระทั่งตะลึงลานอีกครั้ง ปังจู๊ผู้นี้เป็นใคร ยู่ป้วยหยกมิทราบ แต่แล้วไฉนจึงส่งเทียบเชิญมาให้ตน ?

เหตุการณ์ที่ประสบมาในหลายวันนี้ หากมิใช่เหลวไหลจนน่าหัวร่อ ก็ลึกลับจนน่าหวาดกลัว โหดเหี้ยมอำมหิตจนน่าคั่งแค้น แต่ละเรื่องกลับมีความประหลาดพิสดารจนไม่อาจคำนวณ มิอาจแยกแยะอธิบายได้เลย !

ยู่ป้วยหยกถือเทียบเชิญยืนชึมอยู่ที่นั้นมิทราบนานเท่าใด ในความมืด พลันมีเสียงฝีเท้าดังแว่วออกมา ยู่ป้วยหยกคิดจะผละไป แต่มีคนตวาดเบา ๆ ขึ้นว่า

"หยุดไว้ !"

ยู่ป้วยหยกถอนหายใจยาว มิทราบเป็นเรื่องราวใด ผู้คนใดมาอีกแล้ว เรื่องราวที่เผชิญในหลายวันนี้ไม่มีเรื่องใดพอจะคาดคำนวณได้ก่อนเลย และพวกที่พบพานก็ไม่มีผู้ใดจะเดาศักดิ์ศรีของมันและเจตนาการมาได้ถูกต้อง ยู่ป้วยหยกจึงพาลระงับใจมิไปขบคิด แต่ผู้มาคราวนี้ถึงกับมีเจ็ดคน

ในเจ็ดคนนี้มีสองคนแต่งเครื่องแบบนักพรต ผู้หนึ่งครองจีวรหลวงจีน อีกสามคนแต่งกายรัดกุมเยี่ยงนักสู้ คนสุดท้ายเป็นสตรีที่มีเสื้อคลุมปักลวดลายงามตระการตา

ทั้งเจ็ดคนมาตรแม้นแต่งกายไม่ละม้ายคล้ายกัน แต่ต่างมีท่าทีคึกคักเข้มแข็งล้วนอยู่ในวัยฉกรรจ์ทั้งสิ้น ท่าเท้าและร่างก็คล่องแคล่วปราดเปรียวเป็นยิ่งนัก

ผู้นำหน้าเป็นบุรุษหนุ่มอาภรณ์รัดกุมสีดำสนิท จ้องตาแวววาวมามองหน้ายู่ป้วยหยกแล้วตวาดขึ้นว่า

"สหายมายืนอยู่ที่นี้ด้วยจุดประสงค์ใด ? ต้องการกระทำอะไร ?"

ยู่ป้วยหยกแค่นหัวร่อสวนคำขึ้น

"กระทั่งยืนก็ยังยืนมิได้ ?"

บุรุษหนุ่มผู้นั้นเลิกคิ้วสูงชัน มิทันเอ่ยปากว่ากล่าว หลวงจีนที่ด้านข้างก็ประนมมือแล้วกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ประสกท่านยังคงมิทราบ เนื่องจากพิธีชุมนุมอึ้งตี๋ได้ฤกษ์เริ่มในวันพรุ่งนี้ ชนชาวบู๊ลิ้มทั้งแผ่นดินส่วนมากมาชุมนุมกันในที่นี้ ยากยิ่งจะมิให้มีพวกต่ำช้าสารเลว

มาฉวยโอกาสหาเรื่อง สิบสามค่ายสำนักที่เป็นกรรมการในพิธี มีความระวังในเรื่องที่ว่า จึงสั่งให้บรรดาศิษย์ออกลาดตระเวนดูแลตลอดทั้งคืน อาตมาคือซ่งจุ๊ยแห่งเสียวลิ้มยี่ ส่วนซือเฮียทั้งหลายท่านนี้มาจากบู๊ตึง คุนลุ้น ฮั่วซัว เตียมชัง* คงทั้ง..."

ยู่ป้วยหยกหน้าระรื่นแจ่มใสทันที กล่าวว่า

"ที่แท้พวกท่านคือศิษย์อาวุโสของสำนักกระบี่..."

บุรุษหนุ่มชุดดำถลึงจ้องมองดูเทียบเชิญในมือยู่ป้วยหยกมิวางตา พลันกล่าวว่า

"เทียบเชิญฉบับนี้เป็นของท่าน ?"

"ใช่แล้ว"

คำตอบมิทันสิ้นเสียง ประกายกระบี่พุ่งวาบมาถึงหว่างคิ้วในทันที บุรุษหนุ่มชุดดำไม่เสียทีที่เป็นศิษย์ฝีมือเยี่ยมของสำนักใหญ่ ชั่วพริบตาก็สามารถกระชากกระบี่เสือกแทงออกมาได้ ยู่ป้วยหยกที่มิทันระวังตัว รีบพุ่งกายหลบหนีจนสุดเรี่ยวแรงกำลัง แต่ใบหูยังแทบถูกคมกระบี่ปาดทิ้งไปครึ่ง จึงต้องตวาดด้วยความขุ่นเคืองว่า

"นี่ท่านทำอะไร ? แม้กระทั่งเทียบเชิญของข้าพเจ้าก็เป็นของปลอม ?"

กระบี่ในมือบุรุษชุดดำได้เปลี่ยนจากจี้สกัดมาเป็นสะบัดฟาดฟัน คุกคามเข้าไปแล้วตวาดเสียงเกรี้ยวกราด กระบี่ที่ดูคล้ายมิใช่เป็นเพลงติดต่อกัน แต่รุกกระชั้นรวดเร็วขึ้นทุกขณะไม่ยอมเลิกรา ยู่ป้วยหยกหลบหลีกไปถึงสิบเจ็ดกระบี่ซ้อน ๆ จึงหอบหายใจได้เฮือกหนึ่งตวาดขึ้นว่า

"นี่...นี่เป็นเรื่องราวใดกันแน่ ?"

ดรุณีนางพลันเอ่ยเสียงเย็นชาเป็นคราแรก

"รอให้ถามไถ่แล้วค่อยลงมือก็มิสายไปกระมัง ?"

บุรุษหนุ่มชุดดำกลับเชื่อฟังในโอวาทยิ่ง รีบรั้งกระบี่คืนกลับ เบิ่งนัยน์ตาจนกลมกว้างกว่าเดิม ตวาดขึ้นว่า

"ก็ได้ ท่านบอกมา เทียบเชิญนี้ท่านได้แต่ใด ?"

"ผู้อื่นมอบให้เรา"

"ท่านทั้งหลายได้ยินหรือไม่ เทียบนี้เป็นผู้อื่นมอบแก่มัน ?"

บุรุษหนุ่มชุดดำหัวร่อเฮอะ แล้วเอ่ยอย่างมิเชื่อถือ แต่ยู่ป้วยหยกสวนคำขึ้นว่า

"นี่น่าหัวร่อนักหรือ ?"

หลวงจีนซ่งจุ๊ยแห่งเสียวลิ้มยี่ก็หน้าเคร่งเครียดเย็นชา กล่าวช้า ๆ ว่า

"เทียบเชิญของท่านไม่แปลกปลอม แต่น่าตำหนิที่จริงจังเกินไป ประสกท่านยังมิทราบ พิธีชุมนุมอึ้งตี๋ในคราวนี้ เทียบเชิญมีอยู่เจ็ดชนิด เทียบเชิญสีเหลืองมีศักดิ์ศรีสูงส่งที่สุด หากมิใช่เป็นชั้นเจ้าสำนักก็ต้องเป็นผู้อาวุโสที่กระเดื่องเลื่อง

ทั้งคุณวุฒิและวัยวุฒิ จึงมีโอกาสได้รับเทียบเชิญสิเหลืองนี้ และก็มีแต่กรรมการทั้งสิบสามท่านของพิธีเท่านั้น จึงสามารถส่งเทียบเชิญเช่นนี้แก่ผู้อื่นได้ แต่ท่าน..."

บุรุษหนุ่มชุดดำแค่นหัวร่อแล้วสวนคำขึ้น

"แต่ท่านดูอย่างไรก็ไม่คล้ายเป็นคนมีไมตรีกับเจ้าสำนักทั้งสิบสามท่านเลย เทียบนี้หากมิใช่ขโมยมาก็ต้องหลอกลวงมาแน่นอน !"

ในเสียงเย้ยหยันที่ยังมิทันขาดคำ กระบี่ยาวได้เสือกแทงเข้าใส่อีกครั้ง ในครานี้ดรุณีน้อยก็มิเอ่ยปากห้ามปรามอีกแล้ว ทั้งเจ็ดคนรายล้อมเป็นวงกลม กักยู่ป้วยหยกอยู่ระหว่างกลางอย่างเอาเป็นเอาตาย

ยู่ป้วยหยกที่เจ็บแค้นจนแน่นอก แต่มิทราบจะอธิบายเยี่ยงไร ปังจู๊ร้ายกาจที่ส่งเทียบเชิญให้แก่ยู่ป้วยหยกนี้ หรือมือกุศลจิตคิดให้ร้าย ?

บุรุษหนุ่มชุดดำควงกระบี่เข้าจู่โจมอย่างมิยอมออมมือ เพลงกระบี่ที่ใช้คือเลาะเอ็งฮวยปวยฮวย (ใบไม้ร่วงบุปผาพลิ้ว) อันมาตรฐานของสำนักเตียมชัง ทั้งแคล่วคล่องปราดเปรียว ทั้งเผ็ดร้อนดุร้าย คือปมเด่นของเพลงกระบี่สำนักเตียมชัง และเพลงกระบี่นี้ก็หลบเลี่ยงได้ยากยิ่ง ยู่ป้วยหยกที่ไม่ตีโต้ปัดป้อง เพียงชั่วครู่ก็ถูกรุกไล่จนร่อแร่แทบเป็นอันตราย

ดรุณีนางนั้นขมวดคิ้วกล่าวว่า

"ท่านยังไม่ยอมรับการจับกุมแต่โดยดี ? หรือต้องการให้..."

วาจามิทันขาดคำ พลันได้ยินเสียงหัวร่อดังก้องกังวานมาจากอากาศ เสียงหัวร่อยาวนานนี้กรีดผ่านไปในท้องฟ้า คนทั้งปวงเพิ่งเงยหน้ามองด้วยความตื่นตกใจ ก็เห็นแต่เงาร่างคนผู้หนึ่งถลันหายในเงามืด ดุจดังเป็นมังกรปรากฏวูบเดียวก็หายวับจนสาบสูญ แต่มีของสิ่งหนึ่งลอยละล่องอยู่กลางท้องฟ้าพลิ้วลงมาแช่มช้า

บุรุษหนุ่มสะบัดกระบี่วูบก็ตรึงติดปลายกระบี่ได้ ที่แท้เป็นดอกบัวสีแดงฉาน !

บุรุษหนุ่มหน้าถอดสีทันที ร้องโพล่งว่า

"อั้งเน้ยฮวย (ดอกบัวแดง) !"

หลวงจีนซ่งจุ๊ยแห่งเสียวลิ้มยี่ประสานมือคารวะต่อยู่ป้วยหยกจนจรดพื้น ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ที่แท้ประสกท่านคือสหายรักของอั้งเน้ยปังจู๊ ข้าพเจ้าผู้ศิษย์มิทราบ จึงได้ล่วงเกินอย่างอุกอาจไป"

บุรุษหนุ่มชุดดำฝืนยิ้มกระทืบเท้า กล่าวว่า

"ท่าน...ผู้อาวุโสไฉนไม่บอกแต่แรก ?"

ยู่ป้วยหยกตะลึงลานไปอีกครู่ใหญ่ จึงถอนใจกล่าว

"ความจริงแล้วข้าพเจ้าหาได้รู้จักกับปังจู๊นามอั้งเน้ยนี้ไม่"

บุรุษหนุ่มชุดดำก้มศีรษะกล่าวว่า

"หากผู้อาวุโสยังกล่าวเช่นนี้ ผู้เยาว์ก็ไม่มีที่จะแบกหน้าอยู่ได้ต่อไปแล้ว"

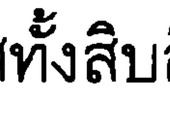
ยู่ป้วยหยกมีแต่ฝืนยิ้มด้วยความจนใจ ยังคงไม่มีปัญญาจะอธิบายความจริงออกไปได้ ดรุณีน้อยนางนั้นจับตาที่สดใสแวววาวจ้องมองมา พลันแย้มยิ้มแล้วเอื้อนเอ่ยขึ้นว่า

"ศิษย์มีนามเจ็งแจ๋แห่งฮั่วชัว สำนักของศิษย์มีหอต้อนรับอาคันตุกะอยู่ทางเบื้องหน้า เมื่อกงจื้อเป็นสหายของอั้งเน้ยปังจู๊ ก็นับเป็นสหายของสำนักฮั่วชัวเช่นกัน หากกงจื้อมิรังเกียจเดียดฉันท์ โปรดกรุณาให้เกียรติไปพักผ่อนที่นั้นก่อน ?"

บุรุษหนุ่มชุดดำปรบมือสนับสนุนขึ้นว่า

"เยี่ยงนี้วิเศษสุด เช้าตรู่วันรุ่งขึ้น สำนักข้าพเจ้าจะขอรับอาสาขับรถม้าน้อมส่งผู้อาวุโสที่ชุมนุมพิธี"

ยู่ป้วยหยกขบคิดแล้วจำต้องรับคำอย่างจนปัญญาไป

เยี่ยงนั้นเอง ยู่ป้วยหยกจึงได้ถูกคนทั้งเจ็ดออกจากความมืดเข้าสู่หอต้อนรับอันมีโคมไฟสว่างไสวอย่างงมงายมิรู้เรื่อง ประมุขพรรคกระยาจกนามอั้งเน้ยฮวย (ดอกบัวแดง) นั้น เป็นบุคคลเช่นไรยู่ป้วยหยกยังมิทราบ !

หอต้อนรับนี้มีโคมไฟจุดสว่างไสวตลอดคืน ในห้องโถงที่กว้างขวางโอฬารแขวนภาพคนใหญ่มหึมาอยู่สิบสี่ภาพ ยู่ป้วยหยกมองจากภาพสุดท้ายเข้าไป เห็นรูปทั้งสิบสี่ภาพนั้นมีทั้งบรรพชิต มีทั้งฆราวาส มีทั้งสตรีและมีทั้งกระยาจก มาตรแม้นอายุและศักดิ์จะมิละม้ายเหมือน แต่ทุกคนมีบุคลิกอันโอ่อ่าเปี่ยมสง่าราศีแข่งกัน

เจ็งแจ๋เดินตามที่ข้างกาย กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"นี่คือฉายาของเจ้าสำนักผู้อาวุโสทั้งสิบสี่ท่านที่ได้ริเริ่มให้มีพิธีชุมนุมอึ้งตี๊ เมื่อเจ็ดสิบกว่าปีก่อน ในบู๊ลิ้มเกิดกลียุคจนฆ่าฟันกันทุกวี่วัน ไม่อาจปราบปรามให้สงบราบคาบได้ แต่หลังจากสิบสี่สำนักสมัครสมานสามัคคี ริเริ่มตั้งแต่พิธีชุมนุมอึ้งตี๊ขึ้น ชนชาวนักเลงก็มีวันเวลาสุขสงบกว่าครากก่อน ๆ มามากมายก่ายกองนัก คุณงามความดีของผู้อาวุโสทั้งสิบสี่ท่านนี้ นับว่ายิ่งใหญ่ไพศาลจริง ๆ"

ยู่ป้วยหยกก็มิทราบว่าฟังวาจานางหรือไม่ เพียงแต่มองภาพหนึ่งจนตะลึงลานบนภาพนั้นเป็นชายชราที่หน้าซูบแต่สดใส ท่าทีเยือกเย็นมีราศี

เจ็งแจ๋กล่าวอย่างยิ้มแย้มแจ่มใสต่อไปว่า

"กงจื้อน่ากลัวต้องประหลาดสงสัยอยู่บ้างว่าภาพกลางรูปนี้ ไฉนจึงมิใช่เป็นพังอินไต้ซือแห่งเสียวลิ้มยี่ และมิใช่ทิเกยเต้าหยินแห่งบู๊ตึง แต่กงจื้อคงมิทราบผู้อาวุโสแซ่ยู่ท่านนี้ คือคนแรกที่เรียกร้องให้มีพิธีอึ้งตี๋ขึ้น สำนักบ้อเก๊กผ่ายตอนนั้นมีศักดิ์ศรีสูงส่งอยู่ในบู๊ลิ้มของแผ่นดิน มิได้ด้อยไปไปกว่าบู๊ตึงหรือเสียวลิ้มยี่อย่างเด็ดขาด"

ยู่ป้วยหยกถอนหายใจเบา ๆ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าทราบ"

ดรุณีน้อยนามเจ็งแจ่อธิบายต่อไปด้วยความภาคภูมิใจว่า

"ผู้อาวุโสแซ่ยู่เป็นประธานในพิธีอึ้งตี๋ถึงสามครั้งซ้อน ๆ แล้ว มาตรแม้นสละตำแหน่งให้ผู้อื่นเข้าดำรงแทน แต่ยังมีอิทธิพลอำนาจในพิธีอยู่อย่างใหญ่หลวงเช่นเดิมจวบจนเมื่อสามสิบปีก่อน ปังเฮาะเล่านั้งรับตำแหน่งเจ้าสำนักบ้อเก๊กผ่ายแล้ว จึงได้ปลีกตัวออกจากชมรม อาจารย์และเจ้าสำนักเสียวลิ้ม บู๊ตึง คุนลุ้น...มาตรแม้นวิงวอนขอร้องอยู่หลายครั้งคราว แต่จนใจที่ท่านผู้เฒ่าปังเฮาะเล่านั้งมีนิสัยเยือกเย็นอุเบกขาไม่ปรารถนาแก่งแย่งชิงดีกับผู้ใด เมื่อตอนอายุสามสิบปีก็ปลีกตัวออกจากบู๊ลิ้มมิยอมเอ่ยพาดพิงถึงเรื่องราวในวงพวกนักเลงเลย ดังนั้น รายนามเจ้าภาพที่มีบนเทียบจึงเหลือเพียงสิบสามท่านเท่านั้น"

ศิษย์ฮั่วซัวที่มีหน้าตางามสะคราญร่างอ้อนแอ้นนี้แย้มยิ้มอย่างหยาดเยิ้มตลอดเวลา ดวงตาของนางมิเคยจะเบือนออกพ้นใบหน้ายู่ป้วยหยกเลย เล่าตำนานของบู๊ลิ้มมาด้วยกระแสเสียงสดใสคล่องแคล่วไม่ติดขัด ดุจกับเป็นเรื่องในครอบครัวของนางก็ปาน

แต่ยู่ป้วยหยกกลับมีท่าที**หม่นหมอง ก้มศีรษะ**โดยมิได้เอ่ยปากถามไถ่อย่างไร

[redacted]

ค่ำคืนนี้ ยู่ป้วยหยกย่อมกระสับกระส่ายจนมิอาจข่มตาหลับได้ เช้าตรู่วันรุ่งขึ้นจึงเคลิบเคลิ้มหลับไหล เสียงอันสดใสของเจ็งแจ่ก็ดังอยู่ที่นอกประตู

"กงจื้อตื่นแล้วหรือไม่ เจี่ยเทียนเปียะซือเฮียแห่งเตียมซังได้มารอรับท่านแล้ว"

ประกายตานางยังคงนุ่มนวลดั่งเดิม รอยยิ้มก็ยังหยาดเยิ้มดุจเป็นบัวแย้ม เจี่ยเทียนเปียะที่สวมอาภรณ์ดำสนิท ได้มีเสื้อคลุมสีเหลืองอยู่ภายนอกอีกชั้นหนึ่ง ท่าทีก็มีความนอบน้อมยำเกรงดุจดั่งเมื่อคืน คารวะแล้วกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"รถต้อนรับของสำนักเรารออยู่ที่นอกประตูแล้ว เจี่ยซือเฮียผู้เจ้าสำนักก็รอต้อนรับท่านอยู่บนรถด้วย"

ยู่ป้วยหยกประสานมือคารวะถ่อมตัวไปตามมารยาทอันดีงาม

ในหอต้อนรับอันโอ่อ่า ผู้คนส่วนมากพากันตื่นขึ้นแล้ว ยังมีอีกหลายคนที่ฝักทบทวนหมัดมวยกระบี่อยู่ในลานตึก แต่ยู่ป้วยหยกมิไปเหลือบแลสนใจ เดินตามเจ็งแจ๋ด้วยท่าทีอันสำรวมจนเคร่งขรึม

นอกประตูเป็นรถม้าคันใหญ่เทียมสี่ สลักเสลาด้วยลวดลายประณีตสวยงาม ม้าเทียมเป็นสีขาวตัวพ่วงพี ภายในรถที่ใหญ่เป็นพิเศษ มีผู้นั่งรออยู่ถึงเก้าคนแล้ว

ยู่ป้วยหยกเหลือบไปอย่างรวดเร็ว เห็นในเก้าคนนี้มีบุรุษหนุ่มสวมเสื้อแพรดอกสีม่วงนั่งปะปนอยู่ และยังมีดรุณีน้อยสะพายกระบี่สวมเสื้อเหลืองอีกผู้หนึ่งน่ากลัวคือกิมอี่จื้อกับซิ่งตอกงจื้อนั่นแล้ว นอกจากนั้นคล้ายดั่งยังมีชายฉกรรจ์หน้าสีม่วงสวมเสื้อผ้างดงาม มีนักพรตหญิงที่แต่งกายละม้ายเหมือนกันอีกคู่หนึ่งหน้าต่างรถมีบุรุษหนุ่มสวมเสื้อแพรสีเหลือง กระบี่ฝักสีเขียวกำลังชะโงกออกนอกหน้าต่างรถกระซิบกระซาบกับชายฉกรรจ์ที่จูงม้าลายอยู่

ยู่ป้วยหยกมาตรแม้นมองมิถนัดชัดตา แต่ก็ไม่ปรารถนาไปจ้องมองอีก เมื่อผู้อื่นไม่สนใจต่อตน ยู่ป้วยหยกก็มิแยแสต่อผู้อื่น ยังคงก้มศีรษะอยู่ในที่นั้น

เจ็งแจ๋มือโบกอยู่ทางประตูไม่หยุดยั้ง กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"กงจื้อ พบกันในพิธี..."

ประตูรถม้าปิดลง เสียงรถม้าได้เคลื่อนออกไป บุรุษหนุ่มเสื้อเหลืองนั้นจึงได้หดศีรษะกลับมา หันกายกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ท่านใดคือสหายรักของอั้งเน้ยปังจู๊ ?"

สายตาของมันเป็นประกายแวววาว ใบหน้าเผือดขาวคือชายฉกรรจ์ที่มีความอำมหิตชั่วร้าย ฆ่าปังเฮาะเล่านั้งจนตายนั้นนั่นเอง !

ยู่ป้วยหยกสะท้านเฮือกทั้งร่างดั่งถูกสายฟ้าฟาด ผู้อื่นได้ยินว่ายู่ป้วยหยกคือสหายรักของประมุขพรรคกระยาจก ต่างเปลี่ยนสีหน้ามาจับจ้องยิ้มรับเป็นที ประจบ -แต่ดวงตายู่ป้วยหยกกลับถลึงจ้องมองบุรุษหนุ่มผู้นั้นจนตะลึงลานไป

บุรุษหนุ่มเสื้อเหลืองยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเจี่ยเทียนเปียะ เจ้าสำนักเตียมชัง เป็นสหายเก่าของอั้งเน้ยปังจู๊เช่นกัน มิทราบว่าท่านมีชื่อแซ่ยิ่งใหญ่ว่ากระไร ?"

ยู่ป้วยหยกร้องเสียงแหบแห้งไปว่า

"ท่าน...ท่านมาตรแม้นจำข้าพเจ้ามิได้แล้ว แต่ข้าพเจ้ายังจำท่านได้อยู่..."

พลันโถมขึ้นจากที่นั่ง สองหมัดต่อยฉาดออกไปพร้อมกัน พลังหมัดอันดุดันแกร่งกร้าว สะท้านจนชายเสื้อของผู้อยู่ในรถต่างสั่นพลิ้วปลิวไสว

บุรุษหนุ่มเสื้อเหลืองนามเจี่ยเทียนเปียะ อันเป็นเจ้าสำนักเตียมชัง คล้ายดังตกใจขึ้นวูบใหญ่ หลบหลีกจากสองหมัดนั้นจนสุดความสามารถ แล้วตวาดเสียงก้องว่า

"นี่ ท่านคิดทำอะไร ?"

ยู่ป้วยหยกระดมหมัดดุจกับเป็นสายฝนสาดซัดขบกรามเค้นเสียงว่า

"วันนี้ท่านยังคิดหนี ? เราหาท่านจนลำบากยากเข็ญ..."

เจี่ยเทียนเปียะทั้งตื่นตกใจทั้งขุ่นเคือง ยังดีที่ในรถนี้กว้างขวางพอสมควร มันอาศัยท่าร่างที่แคล่วคล่องปราดเปรียว จึงนับว่าหลบจากเจ็ดหมัดไปได้ ตวาดด้วยความโกรธแค้นว่า

"ข้าพเจ้ามิเคยรู้จักมักคุ้นกับท่าน ท่านไฉน..."

ยู่ป้วยหยกตวาดเสียงดังก้องว่า

"หนี้โลหิตที่นอกเมืองเล่งเล้งเมื่อหกวันก่อน วันนี้ต้องให้ท่านหลั่งโลหิตมาชดใช้ !"

หมัดซ้ายกรีดเป็นวง หมัดขวาต่อยตรงเข้าไปด้วยพละกำลังอันมหาศาล

ในที่สุดก็ไม่มีทางหลบหลีกพ้น จำต้องกัดฟันรับหมัดนี้โดยตรงไปครั้ง สองหมัดพอปะทะ ดุจกับใช้ไม้ฟาดใส่หนังตากแห้ง ร่างของมันถูกกระแทกจนกระเด็นไปปะทะประตรถโครมใหญ่

ยู่ป้วยหยกไหนเลยยอมเลิกรา สองหมัดสะบัดต่อยตามติดไปอย่างว่องไว พลันมีอีกสามสี่คนตวาดขึ้นพร้อมเพรียงว่า

"หยุดมือ !"

เบื้องหน้ามีประกายอาวุธพุ่งวูบวาบ กระบี่สามเล่มได้จี้เข้ามาที่กลางหลัง ตะขอสองเล่มได้เกี่ยวไปที่ลำคอ มีดสั้นอันมีประกายแวววาวราวน้ำค้างกลางหาวเล่มหนึ่งจี้อยู่ที่ทรวงอกเบื้องขวา ปลายมีดสั้นเพียงสัมผัสกับเสื้อที่มีความเย็นยะเยียบชำแรกเข้าถึงผิวกาย อาวุธทั้งห้าเล่มภายในรถจู่โจมเข้าใส่โดยพร้อมเพรียงกันเช่นนี้ ยู่ป้วยหยกไหนเลยจะสามารถเคลื่อนไหวได้อีก

ม้าพ่วงพียังคงห้อตะบึงตรงไป เจี่ยเทียนเปียะหน้าซีดขาวยิ่งกว่าปกติ กล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า

"ท่านว่ากระไร ? เมืองเล่งเล้งอะไร ? หนี้โลหิตอะไร ? ข้าพเจ้ามิเข้าใจสักเรื่อง"

ยู่ป้วยหยกตวาดขึ้นว่า

"ท่านเข้าใจแน่ !"

ร่างพลันล้มไปทางเบื้องซ้าย กระแทกเข้าใส่ทรวงอกของผู้ถือตะขอที่อยู่ด้านซ้าย

มือขวาดว้าไปบนด้ามตะขอเงินอีกเลมหนึ่ง ปัดจนปะทะกับกระบี่สองเล่มที่กลางหลัง กระบี่เล่มที่สามเพิ่งเสือกแทงมา มือขวาของยู่ป้วยหยกกระแทกศอกกลับเข้าใส่ จนคนผู้นั้นงอเอวลงไป ส่งเสียงร้องครวญครางด้วยความเจ็บปวด

แต่มีดสั้นอันเย็นยะเยียบเล่มนั้น ยังคงจี้อยู่ที่อกเบื้องขวาดั่งเดิม

ซึ่งตอกงจี้อประกายตาแวววาวเย็นยะเยียบดั่งมีดในมือ ส่งเสียงกระด้างกล่าวว่า

"ท่านมีวิชาฝีมือที่ไม่ต่ำต้อยจริงดั่งคาด แต่มีวาจาใดยังคงนั่งสนทนากันอย่างเยือกเย็นเสียเถิด"

ประกายมีดสั้นวูบขึ้น เสื้อที่อกของยู่ป้วยหยกก็ขาดจากกัน ทรวงอกเจ็บแปลบคล้ายถูกเข็มแหลมทิ่มแทงจนร่างต้องกระแทกนั่งอย่างลืมตัว คนที่เจ็บปวดจนตัวงอยังคงหน้านิ่วคิ้วขมวดลุกมิขึ้น

ผู้คนภายในรถต่างมีสีหน้าตื่นเต้นกันทั่วถ้วน บุรุษหนุ่มอันไม่มีชื่อในสารบบผู้เก่งกล้าของแผ่นดิน ถึงกับปะทะอย่างหักโหมตรง ๆ กับเจ้าสำนักเตียมชังที่ถูกยกเป็นบุรุษหนุ่มมีศักดิ์ศรีสูงสุดของบู๊ลิ้มยุคนี้ และยังโค่นโง้วทิ้วอันเป็นศิษย์มือเยี่ยมของอิ่วเล้งเกี่ยม (กระบี่มังกรทะยาน) มาตรแม้นมีการเสี่ยงที่หวาดเสียวโดยอาศัยโชคช่วย แต่ก็เป็นข่าวที่สะท้านขวัญผู้คนได้อย่างเต็มภาคภูมิแล้ว

ชายฉกรรจ์หน้าสีม่วงผู้นั้นนั่งตัวตรงมิเคลื่อนไหวตวาดเสียงเกรี้ยวกราดว่า

"ดูวิชาฝีมือของท่านไม่ต่ำต้อย ไฉนสติจึงได้เลอะเลือนงมงายถึงปานนี้ เจี่ยเฮียกับท่านมิเคยรู้จักมักคุ้นกัน ท่านไฉนจึงลงมืออย่างวู่วามวุ่นวาย หรือว่าจำคนผิดไป ?"

ยู่ป้วยหยกขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน กล่าวว่า

"มาตรแม้นมันจะถูกเผาผลาญจนเป็นเถ้าถ่าน ข้าพเจ้ายังจำมันได้แม่นยำเมื่อหกวันก่อน ข้าพเจ้าเห็นกับตาว่ามันใช้แผนการร้ายที่ต่ำช้าสารเลว ประทุษร้ายบิดาจนตาย..."

เจี่ยเทียนเปียะร้องโพล่งขึ้นว่า

"ท่าน...ท่านแลเห็นปิศาจแล้วกระมัง ? ข้าพเจ้ามาจากเตียมชังโดยตรงจนถึงที่นี้ มิได้พักม้าชะลอระยะ อย่าว่าแต่ไปประทุษร้ายบิดาของท่านเลย แม้กระทั่งในห้าร้อยลี้ เมืองเล่งเล้งก็ยังมิเคยเยี่ยมกรายใกล้เข้าไป"

ยู่ป้วยหยกคำรามด้วยความขุ่นเคือง

"ท่านมิเคยไปก่อนจริง ?"

นักพรตอาภรณ์ดำผู้หนึ่งส่งเสียงหนักหน่วงกล่าวว่า

"อาตมาเป็นพยานยืนยันได้"

"ท่านเป็นพยานแล้วจะมีประโยชน์ใด ?"

นักพรตชุดดำแค่นหัวร่อ กล่าวว่า

"วาจาที่สองสหายเชียนเฮี้ยกล่าวมา มิเคยมีคำโป้ปดปะปนมาก่อนเลย"

ยู่ป้วยหยกตะลึงงันทันที นามเชียนเฮี้ยน่ออิ้ว (สองสหายภูเขาเทพสายรุ้ง) นี้เคยได้ยินมาก่อน มาตรแม้นสองพี่น้องนี้มีพลังฝีมือที่ไม่สุดยอด แต่นามของความกล้าหาญเปี่ยมคุณธรรมอันล้ำเลิศ เป็นที่รู้อยู่แก่ใจของทุกผู้คนในแผ่นดิน วาจาที่ทั้งสองเปล่งออกมา มีความมั่นคงยิ่งกว่าหลักศิลาตรึงกับพื้นพสุธา แต่ทว่าสายตาของตนจะมิน่าเชื่อถือกว่าหรือ ?

ซิ่งตอกงจื้อเอ่ยขึ้นบ้างว่า

"ขณะนี้ท่านยังมีวาจาใดจะว่ากล่าว ?"

ยู่ป้วยหยกขบกรามแนบแน่น มิได้กล่าวอย่างไรไป

ในที่สุด โง้วชิ้วผู้นั้นก็ยืนหยัดขึ้นมาได้อีกครั้งตวาดเสียงเกรี้ยวกราดว่า

"ก่อนพิธีชุมนุมใหญ่เกิดเริ่มขึ้น คนผู้นี้มาก่อกวนกับเจี่ยเฮียอย่างจงใจ แสดงว่าต้องมีคนเสี้ยมสอนใช้สอย และต้องมีเล่ห์ร้ายอุบายชั่วเป็นแม่นมั่น พวกเราจะอย่างไรก็ปล่อยมันไปมิได้เป็นอันขาด"

กิมอี่จื้อที่ยืนดูอย่างเย็นชาตลอดเวลา มิเคยมีท่าทีใดแสดงออก แต่ยามนี้พลันแค่นหัวร่อแล้วกล่าวว่า

"ใช่แล้ว โง้วไต้เฮี้ยบหากต้องการล้างแค้นศอกที่กระแทกใส่ ก็ฆ่ามันไปเสียเถิด"

โง้วชิ้วหน้าแดงระเรื่อ ยังคิดจะกลบเกลื่อนแก้ตัวไป แต่เมื่อเหลือบเห็นกระบี่ที่เอวของนางแล้วเหลือบแลไปที่ดาบมังกรหยก (เง็กเล้งตอ) ในมือซิ่งตอกงจื้อก็มิกล้ากล่าวแม้แต่ครึ่งคำ

เจี่ยเทียนเปียะขบคิดพลางกล่าวว่า

"ในความคิดเห็นของกิมโกวเนี้ย ควรกระทำอย่างไร ?"

กิมอี่จื้อมิได้เหลือบแลดูยู่ป้วยหยกแม้แต่แวบเดียว กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเห็นว่าคนผู้นี้ต้องวิกลจริตเสียแปดส่วน อัปเปหิลงจากรถไปก็แล้วกัน"

"ในเมื่อเป็นเช่นนั้น แล้วจะ..."

วาจาของเจี่ยเทียนเปียะยังมิทันขาดคำ ซิ่งตอกงจื้อก็ส่งเสียงดังก้องว่า

"ไม่ได้ แม้จะปล่อยมันไปก็ต้องถามไถ่ให้ความละเอียดก่อน"

กิมอี่จื้อแค่นหัวร่อแล้วเบือนหน้าหนีโดยมิได้ตอบคำ

โง้วชิ้วปรบมือสนับสนุนขึ้นว่า

"สมควรทำเช่นนั้น ดูพลังฝีมือของเจ้าผู้นี้ ย่อมมิใช่เป็นคนปราศจากประวัติ

น่าสนใจ กงจื้อท่าน..."

ชิ่งตอกงจื้อส่งเสียงเย็นชา กล่าวว่า

"เรามีแผนของเราเอง มิต้องให้ท่านมาเปลืองสมองด้วย"

ยู่ป้วยหยกมิได้ว่ากล่าวอย่างไรแม้แต่คำเดียว เพราะไม่มีวาจาจะว่ากล่าวเลยจริง ๆ ขณะนั้น รถม้าได้หยุดลงแล้ว ทางด้านนอกมีเสียงผู้คนเซ็งแซ่จอแจ ดุจกับเป็นตลาดนัดอันครึกครื้น

เจี่ยเทียนเปียะแค่นหัวร่อแล้วกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ามีงานยุ่งอีกมาก คนผู้นี้มอบให้แก่ซีเบ๊เฮียดีที่สุด แต่อั้งเน้ยปังจู๊..."

วาจามิทันขาดคำ ด้านนอกมีเสียงคนร้องเข้ามาว่า

"เจี่ยไต้เฮี้ยบอยู่ในรถหรือไม่ มียู่กงจื้อท่านหนึ่งได้ร่วมรถมาด้วยกระมัง ?"

มีคนผู้หนึ่งโผล่ศีรษะเข้ามาทางหน้าต่าง คือขอทานชราที่ได้มอบเทียบเชิญให้แก่ยู่ป้วยหยกนั่นเอง

เซียนเฮี้ยน่ออื้วแย้มยิ้มขึ้นพร้อมกัน กล่าวว่า

"บ๊วยซี่มั่ง มิพบกันนานปี มิคิดว่าท่านยังคงวุ่นวายอยู่ทุกวี่วัน"

ขอทานนามบ๊วยซี่มั่งแย้มยิ้มตอบว่า

"วันนี้เรามีเรื่องที่ต้องปฏิบัติ ปังจู๊ของเราใช้ให้เรามาต้อนรับอาคันตุกะทรงเกียรติ เมื่อเสร็จเรื่องแล้วเรายังจะไปหาท่านสองคนที่เป็นนักพรตปลอม ดื่มให้สาสมใจสักสามร้อยถ้วย"

กระยาจกชรามีท่าคล้ายมิได้ไปเห็นดาบมังกรหยกในมือชิงตอกงจื้อเลย จัดการเปิดประตูรถฉุดยู่ป้วยหยกลงไป ปากก็กล่าวอย่างยิ้มแย้มแจ่มใสว่า

"ยู่กงจื้อ ท่านทราบหรือไม่ ค่ายสำนักยากจนที่สุดในวงพวกนักเลงย่อมเป็นพรรคกระยาจกเรา มีเงินทองรุ่มรวยที่สุดก็คือเตียมชัง กงจื้อท่านมีโอกาสนั่งอยู่บนรถม้าอันกว้างขวางนุ่มนิ่มเช่นนี้ นับว่าเป็นโชคที่น่ายินดีอยู่...เจี่ยไต้เฮี้ยบ ขอบคุณท่านมาก วันหน้ามีเวลาว่าง ปังจู๊ของพวกเรายังขอเชื้อเชิญท่านร่วมดื่มสุรากันสักมื้อ"

ใบหน้าชิ่งตอกงจื้อแม้จะบิดเบี้ยวจนปั้นยาก แต่ก็เบิ่งตามองดูยู่ป้วยหยกถูกฉุดลงจากรถโดยมิได้เปล่งเสียงว่ากล่าวอย่างไรแม้แต่คำเดียว

เจี่ยเทียนเปียะประสานมือกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"กลับไปเรียนบอกกับอั้งเน้ยปังจู๊ ว่าข้าพเจ้าต้องไปรบกวนท่านสักจอกหนึ่งแน่"

ด้านนอกมีเสียงอึกทึกกึกก้อง ยิ่งสร้างความปั่นป่วนใจแก่ยู่ป้วยหยกจนสับสนวุ่นวาย

เจี่ยเทียนเปียะผู้นี้ เป็นศัตรูที่พิฆาตบิดาตนอยู่แน่ชัดไฉนจะมิใช่ไปได้ ?!

อั้งเน้ยปังจู๊ผู้นี้จะเป็นใครกัน ? เหตุไฉนจึงมาช่วยเหลือตนอยู่หลายครั้งหลายครา ? พลันได้ยินเสียงบ๊วยซี่มั่งกระซิบเบา ๆ ขึ้นว่า

"อย่าได้ยืนงุนงง เหลียวหน้ากลับไปดูเถิด"

ยู่ป้วยหยกต้องเหลียวหลังมองไปอย่างมิตั้งใจ เห็นในหน้าต่างรถม้ามีดวงตาสดใสปานดวงดาวกำลังจับจ้องมองตนจนแน่วนิ่ง ประกายตานี้ ทั้งเย็นชาทั้งอำมหิต แต่ก็ทั้งหยาดเยิ้มมีไมตรี

บ๊วยซี่มั่งตบไหล่ยู่ป้วยหยกเบา ๆ ยิ้มพลางกล่าวว่า

"นกนางแอ่นน้อยตัวนี้ มีหนามอยู่เต็มไปทั้งร่าง อย่าว่าแต่ที่ด้านข้างยังมีไหน้ำส้ม (หมายถึงชี้หึง) ติดตามอยู่ ท่านมองเพียงแวบเดียวก็แล้วกัน ยังคงดูความสนุกสนานที่เบื้องหน้าจะปลอดภัยมากกว่า"

บทที่ 3
มรสุมเริ่มรุมเร้า

อิ๋งตี๋ เป็นนามของเมืองโบราณสมัยเลียดก๊ก ที่ได้ทรุดโทรมจนสลักหักพังทั่วทั้งอาณาบริเวณเป็นที่ราบกว้างขวางนับร้อยลี้

ขณะนี้ บนที่ราบร่วมร้อยลี้แห่งนี้ ศิรษะผู้คนชูอยู่สลอน จนนับมิถ้วนว่ามีมากน้อยเท่าใด และดูมิถนัดชัดตาว่าพวกนี้เป็นใคร แต่คุณค่าของศีรษะทุก ๆ ศีรษะอย่างน้อยก็เกินกว่าพันตำลึงทอง !

เงยหน้ามองขึ้นสู่เบื้องบน มีธงขลิบทองสีสันเจิดจ้าสิบสามผืนพลิ้วปลิวไสวอยู่ภายใต้ท้องฟ้าสดใสกระจ่าง เรียงรายอยู่รอบข้างเวทีที่สูงร่วมสี่สิบเชียะ บนเวทีมีควันอบอวล ดุจดังลอยอยู่บนหมู่เมฆก็ปาน

บ๊วยซี่มั่งชี้ไปยังธงพื้นเหลืองผืนหนึ่ง ยิ้มพลางกล่าวว่า

"เหลืองเป็นแม่สีที่สำคัญ ธงผืนนี้นอกจากเสียวลิ้มยี่อันเป็นประมุขบู๊ลิ้มทั่วแผ่นดินยุคนี้แล้ว ยังมีผู้ใดกล้าใช้พื้นเหลือง ? นักพรตนิยมสีม่วง สีม่วงนั้นคือธงของบู๊ตึง คุนลุ้นมีวิชาเทียนเล้งโป๊ยเส็ก (แปดกระบวนท่ามังกรฟ้า) เรืองอานุภาพคลุมไปทั้งแผ่นดิน บนธงจึงได้ปักมังกรผงาดที่กำลังแยกเขี้ยวกางเล็บอยู่ ดูแล้วรู้สึกโอ่อ่าภาคภูมิมิใช่ชั่ว"

ยู่ป้วยหยกมองไปยังธงที่ใช้เศษผ้าสีสันนานาเย็บปะติดปะต่อกันผืนหนึ่ง กล่าวว่า

"ธงผืนนั้นคิดว่าต้องเป็นสัญลักษณ์ของพรรคท่าน ?"

"พรรคกระยาจกเรามิว่าเรื่องราวใดก็ขัดสนจนปัญญา เศษผ้าที่สำนักอื่นเหลือจากการทำธง พวกเราก็เก็บรวบรวมมันมาเย็บเป็นธงไว้ใช้ มิต้องเสียเงินทองแม้แต่อีแปะเดียว"

"อั้งเน้ยปังจู๊ของพรรคท่าน มิทราบไปอยู่ที่ใด ข้าพเจ้าใคร่จะกราบพบเป็นยิ่งนัก"

"ใต้ธงแต่ละผืนมีกระโจมอยู่หลังหนึ่ง นั่นคือที่พักผ่อนของปังจู๊"

แหวกหมู่ผู้คนไปอีกไกลโข บรรดาผู้คนที่ถูกแหวกจนซวนเซ ในจำนวนสิบคนต้องมีเจ็ดคนน้อมกายทักทายอย่างยิ้มแย้มแจ่มใส จนยู่ป้วยหยกก็ต้องลอบคำนึงอยู่ในใจ

'ร้อยกว่าปีที่ผ่านไป พรรคกระยาจกยังสามารถจรรโลงเกียรติภูมิของพรรคใหญ่อันดับหนึ่งในแผ่นดินให้ยืนยงคงอยู่เสมอมา ศิษย์ของพรรคที่ออกเกลือกกลั้วทั่วไปย่อมมีความภาคภูมิที่ผิดกับสำนักพรรคอื่น ๆ นับเป็นเรื่องที่มิใช่ง่ายดายเลยจริง ๆ คาดว่าอั้งเน้ยปังจู๊ผู้นั้นเมื่อสามารถควบคุมบงการศิษย์ในพรรคจำนวนพัน ๆ หมื่น ๆ ไว้ในอำนาจได้ และยังพิทักษ์เกียรติภูมิของพรรคมิให้เสื่อมโทรมลงไป แม้มิใช่เป็นมนุษย์สามศีรษะหกมือ แต่ก็ต้องมีความสามารถอันยิ่งใหญ่ เรามิเคยจะย่างกรายออกสู่โลกภายนอก แต่ไฉนปังจู๊ผู้นั้นจึงรู้จักเราได้ ?'

ยู่ป้วยหยกยิ่งคิดยิ่งคลางแคลงสงสัย เห็นเบื้องหน้ามีกระโจมที่สูงร่วมหกวาอยู่สองหลัง ระหว่างกระโจมเว้นระยะไว้ประมาณสี่สิบวา มีบุรุษสตรีวัยฉกรรจ์ประมาณยี่สิบสามสิบคน ลาดตระเวนอยู่รอบ ๆ ข้างด้วยท่าทีที่ทะมัดทะแมงแข็งขัน แต่แต่งกายกลับแปลกแตกต่างกัน คิดว่าต้องเป็นศิษย์ชั้นเยี่ยมที่สิบสามค่ายสำนักคัดเลือกออกมาแน่

บ๊วยซี่มั่งยังมิทันเดินไปถึง ก็มีนักพรตชุดสีม่วงผู้หนึ่งเดินมารับหน้า สายตากวาดพิจารณาดูยู่ป้วยหยกแวบหนึ่งจึงน้อมกายกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ผู้อาวุโสเพิ่งมากระมัง ? ท่านผู้นี้คือ..."

บ๊วยซี่มั่งหัวร่อฮาฮาพลางกล่าวว่า

"ยินดีให้เต้าเฮียได้ทราบด้วยความภูมิใจ ท่านผู้นี้คืออาคันตุกะทรงเกียรติของประมุขพรรคเรา...ยู่กงจื้อ เทียบนั้น..."

ยู่ป้วยหยกได้ยกเทียบเชิญขึ้นชูเสมออกอยู่ก่อนแล้ว นักพรตชุดสีม่วงถอยกายสามก้าวใหญ่ คารวะแล้วเอ่ยเชื้อเชิญด้วยท่าทีนอบน้อม

การพิทักษ์ป้องกันพิธีชุมนุมมีความเข้มแข็งรัดกุมถึงเพียงนี้ นับว่าผู้อื่นยากที่จะกล้ำกรายเข้ามาแม้แต่ก้าวเดียวจริง ๆ จวบจนขณะนี้ยู่ป้วยหยกจึงทราบ ตนเป็นคนมีโชคดีเหลือประมาณ เหลียวหน้ามองกลับไปขณะนี้ ชนชาวบู๊ลิ้มอันมีชื่อ

ลือกระเดื่องที่ยืดคอรอดูเหตุการณ์ทางด้านนอก อย่างน้อยก็ต้องมีจำนวนมากกว่าหนึ่งหมื่นคนขึ้นไปแน่ พวกประดานั้นล้วนไม่มีศักดิ์ศรีจะเข้าสู่อาณาบริเวณของพิธีชุมนุมครานี้ !

บ๊วยซี่มั่งได้เดินมาจนถึงหน้ากระโจมหลังหนึ่งจึงน้อมกายกล่าวว่า

"ขอเรียนปังจู๊ ยู่กงจื้อมาแล้ว"

ท่าทีที่เคารพนบน้อม บ่งบอกความจริงใจโดยไม่มีวี่แววระรื่นดังเคย

ในกระโจมมีเสียงกลั้วหัวร่อของคนผู้หนึ่งกล่าวว่า

"ยู่กงจื้อน่ากลัวรอจนกระวนกระวายยิ่งแล้ว รีบเชิญเข้ามา"

ยู่ป้วยหยกนับว่ากระวนกระวายใจใคร่จะได้เห็นอั้งเน้ยปังจู๊ผู้ลึกลับนี้อย่างยิ่งจริง ๆ บ๊วยซี่มั่งเพิ่งจะเลิกกระโจม ยู่ป้วยหยกก็ก้าวอาด ๆ เข้าไปในบัดดล

เห็นกระโจมที่กว้างขวาง มีแต่โต๊ะทรุดโทรมตัวหนึ่ง ม้ายาวสองตัว ผิดกับผ้ากระโจมที่สวยงามมีค่ายิ่งนัก

คนผู้หนึ่งกำลังฟุบกายบนโต๊ะ มิทราบเขียนอะไรอยู่ ยู่ป้วยหยกเพียงเห็นแต่ผมอันยุ่งเหยิงทั่วศีรษะโดยมิอาจจะเห็นหน้าตาได้ชัดเจน จึงน้อมกายกล่าวว่า

"ยู่ป้วยหยกผู้ศิษย์ ขอกราบพบอั้งเน้ยปังจู๊"

คนผู้นั้นเงยหน้าขึ้น กล่าวอย่างยิ้มแย้มแจ่มใสว่า

"ย่เฮีย ยังจำเราได้หรือไม่ ?"

เห็นปังจู๊ผู้นี้มีร่างผอมแห้งเตี้ยเล็ก สวมเสื้อสีแดงที่เก่าขาดจนมีรอยปะอยู่เต็ม แต่ดวงตาทั้งคู่กลับสุกใสดั่งดวงดาว คล้ายมีความคมกล้าจนสามารถมองทะลุเข้าไปในหัวใจของฝ่ายตรงข้าม !

ยู่ป้วยหยกตื่นตะลึงจนถอยกายไปครึ่งก้าว ปากอ้าตาค้างอยู่เนิ่นนาน จึงตะกุกตะกักว่า

"ท่านหรือคืออั้งเน้ยปังจู๊ ?!"

"ดอกบัวแดง รากบัวขาว ไม้เท้าอันเดียวเที่ยวทั่วแผ่นดิน !"

อั้งเน้ยปังจู๊ผู้มีนามกระเดื่องเลื่องแผ่นดินยุคนี้ ที่แท้คือกระยาจกหนุ่มนามเลี่ยงอั้งยี้ที่ยู่ป้วยหยกไปพบใต้ชายคาเมื่อค่ำวาน...กระยาจกน้อยที่ทั้งซุกซน ทั้งมีไหวพริบปราดเปรียวนั้นนั่นเอง !

ยู่ป้วยหยกปากอ้าตาค้างจนมิอาจที่จะกล่าวอย่างไรได้ อั้งเน้ยปังจู๊จึงหัวร่อแล้วกล่าวอีกว่า

"ท่านประหลาดใจกระมัง ? ซึ่งความจริงแล้วผู้ที่เป็นปังจู๊ ก็มิแน่ว่าต้องเป็นคนชราโดยสิ้นเชิง เจ้าสำนักเตียมชังในปัจจุบันเพิ่งมีอายุมิเกินสามสิบปี ปังจู๊ของ

พรรคแป๊ะฮวยก็เพิ่งจะยี่สิบเศษเท่านั้น"

"ข้าพเจ้าเพียงสงสัยที่ว่า ข้าพเจ้ากับปังจู๊มิเคยรู้จักมักคุ้นกันมาก่อน ปังจู๊ไฉนจึงช่วยเหลือถึงเพียงนี้ ?"

"มิได้มีสาเหตุใด เพียงเห็นท่านไม่ชัดนัยน์ตาเท่านั้น ท่านวันหน้าย่อมทราบสาเหตุเอง คนประหลาดในวงพ้วกนักเลงมีมากมายยิ่ง มีบางคนจะประทุษร้ายท่านอย่างน่าพิศวงสงสัย และมีบ้างบางคนที่ยินยอมช่วยเหลือท่านอย่างน่าคลางแคลงประหลาดใจ"

ยู่ป้วยหยกฉุกใจได้คิด ถอนใจยาวพลางกล่าวว่า

"ใช่แล้ว..."

อั้งเน้ยปังจู๊พลันชะงักเสียงหัวร่อไว้ เขม้นมองจ้องตายู่ป้วยหยกแล้วกล่าวว่า

"อย่าว่าแต่สังเกตสีหน้าท่าทีท่าน การจะได้เข้ามาร่วมพิธีชุมนุมอึ้งตี๊ในครานี้มีความสำคัญต่อท่านอย่างยิ่งใหญ่นัก ?"

"เกี่ยวพันถึงความเป็นตายร้ายดี"

ยู่ป้วยหยกตอบเสียงเครือด้วยความหม่นหมอง อั้งเน้ยปังจู๊จึงสวนคำขึ้นว่า

"อย่างนั้นก็มิถูกต้อง เมื่อมีบุคคลที่มิได้เกี่ยวพันสำคัญดุจดั่งท่านสามารถเข้ามาได้เป็นจำนวนมากหลาย แต่ท่านกลับมิอาจเข้าไป นี่ไยมิใช่อยุติธรรมเกินไป ? เรื่องอยติธรรมในแผ่นดิน เราก็ต้องเกี่ยวข้องทั้งสิ้น"

ยู่ป้วยหยกก้มศีรษะตอบว่า

"คุณธรรมอันล้ำเลิศของปังจู๊ ข้าพเจ้าตื้นตันจวบจนวันตาย"

อั้งเน้ยปังจู๊พลันกล่าวอย่างยิ้มแย้มแจ่มใสขึ้นอีกครา

"อย่าว่าแต่ท่านอีกไม่นานก็จะเป็นเจ้าสำนักบ้อเก๊กผ่าย เมื่อถึงตอนนั้น พวกเราจะเชื้อเชิญท่านมาร่วมพิธี ก็น่ากลัวยากที่จะเชิญให้มาได้แล้ว"

ยู่ป้วยหยกเงยหน้าขึ้นในฉับพลัน ร้องโพล่งว่า

"ท่าน...ท่านทราบ"

ทันใด เสียงดังตึงขึ้นสนั่นหวั่นไหวผ่านไปแล้ว นอกกระโจมก็มีเสียงมโหรีปี่กลองดังอยู่ครู่หนึ่ง จากนั้นมีเสียงกึกก้องกังวานดังว่า

"พิธีชุมนุมอึ้งตี๊เริ่มแล้ว ขอน้อมเชิญเจ้าสำนักทุกท่านเข้าสู่ที่ประจำ"

กระแสเสียงดังก้องดั่งระฆังมหึมา กังวานไปทั่วทุกทิศทางอันห่างไกล

อั้งเน้ยปังจู๊รั้งแขนยู่ป้วยหยกเดินออกนอกกระโจมกล่าวอย่างยิ้มแย้มแจ่มใสว่า

"ปังจู๊ทุกยุคทุกสมัยของพรรคกระยาจกมิเพียงต้องเกี่ยวข้องกับเรื่องมิใช่ของตนเท่านั้น ยังต้องเป็นคนที่รอบรู้ในทุกเรื่องราว สำหรับเราจะทราบเรื่องตั้งมากมายนี้

ได้อย่างไร วันหน้าท่านก็เข้าใจได้เอง"

กระโจมใหญ่สวยงามทั้งสิบสามหลังได้ตั้งเรียงรายล้อมเวทีใหญ่นี้ไว้รอบ ๆ ข้างเวที มีผู้กล้าหาญนามกระเดื่องเลื่องลือในแผ่นดินอออยู่คับคั่ง แปดในสิบของหมู่ผู้มายืนอยู่นี้ล้วนเป็นสุดยอดฝีมือของบู๊ลิ้มยุคปัจจุบันทั้งสิ้น

บนเวทีที่มีกระถางทองเหลืองหนักพันตำลึงตั้งตระหง่าน ควันรวยรินขึ้นเป็นเส้นสายจากในกระถางจนอบอวลทั่วเวที สองฟากข้างกระถางทองเหลืองเป็นเก้าอี้พนักสูงสิบสามตัว

ขณะนี้ บนเก้าอี้มีผู้นั่งอยู่แปดเก้าคนแล้ว หลวงจีนชราจีวรเหลืองเดราขาวรูปหนึ่งยืนอยู่หน้ากระถางทองเหลือง มาตรแม้นรูปกายผ่ายผอม แต่บุคลิกมีสง่าราศีน่าเลื่อมใส

พื้นห่างจากเวทีไปสิบเชียะ ก็มีเก้าอี้พนักสูงอีกสามแถว บนเก้าอี้ล้วนแล้วผู้อาวุโสสูงท่าทีองอาจเปี่ยมราศีของบู๊ลิ้มยุคนี้นั่งสง่า แต่เก้าอี้แถวแรกกลับว่างเปล่าทั้งสิ้น มิทราบรอคอยให้ผู้ใดมานั่ง ?

บรรดายอดฝีมือบู๊ลิ้มที่หยิ่งผยองจนลำพองเหล่านี้ ถึงกับยังรู้จักเว้นเก้าอี้ไว้รอคอยให้ผู้อื่นด้วยมารยาท นี่ไยมิใช่เป็นเรื่องประหลาดพิกล ?

อั้งเน้ยปังจู๊หัวร่อแล้วกล่าวเบา ๆ ว่า

"เราจะขึ้นไปร้องรำบนเวทีแล้ว ท่านไปหาที่นั่งตามความพอใจเถิด มีเทียบสีแดงก็มีเก้าอี้นั่ง ท่านหากยังเกรงใจก็จะเป็นวาสนาของผู้อื่นแล้ว"

ยู่ป้วยหยกหาที่นั่งหย่อนกายลง อั้งเน้ยปังจู๊ก็ได้พาศิษย์กระยาจกอีกหกคนเดินตามบันไดศิลาขึ้นไปบนเวทีด้วยฝีเท้าแช่มช้า ภายใต้เสียงมโหรีทีบรรเลงรับเสียงดังกังวานปานระฆังใหญ่นั้นได้ประกาศขึ้น

"อั้งเน้ยปังจู๊แห่งพรรคกระยาจก !"

เสียงก้องกังวานดังสะท้านออกไปไกลโข หมู่ผู้มีฝีมือต่างเงยหน้าขึ้นจับตาดูยู่ป้วยหยกยามนี้จึงได้เห็นผู้ประกาศนั้นหน้าดำสนิทดั่งก้นหม้อ ดวงตาถลนดุจกระดิ่งมีร่างสูงกว่าสิบเชียะ อั้งเน้ยปังจู๊เมื่อตอนเดินผ่านข้างกาย ยังมีความสูงมิถึงไหล่ของมัน แต่สายตาของหมู่ผู้มีฝีมือ เพียงแต่จ้องดูดอกบัวแดงที่เตี้ยเล็กผอมแห้งเท่านั้น แม้มันจะสูงกว่านี้อีกมากมายหลายเชียะ ก็ไม่มีผู้คนจะไปสนใจมองมัน

ยู่ป้วยหยกรู้สึกขบขันจนต้องลอบหัวร่อเบา ๆ พลันได้ยินคนที่ด้านข้างผู้หนึ่งเอ่ยขึ้นว่า

"สหายของท่านมีสง่าราศีจนโอ่อ่าปานนี้ ท่านย่อมลำพองใจ ใช่หรือไม่ ?"

กระแสเสียงมาตรแม้นเย็นชาโอหัง แต่ยังสดใสไพเราะอยู่ ยู่ป้วยหยกเหลียว

หน้ามองก็เห็นสองตาที่ทั้งเย็นชาและอำมหิต และทั้งหยาดเยิ้มมีไมตรีคู่นั้นอีกครา

ยู่ป้วยหยกมานั่งที่ข้างกายกิมอี่จื้อโดยบังเอิญมิตั้งใจ จึงต้องฝืนยิ้มอย่างจนปัญญา มิทันเอ่ยปากตอบโต้ ซิ่งตอกงจื้อก็ผุดลุกขึ้นยืนด้วยหน้าอันเคร่งเครียดเย็นชา กล่าวว่า

"อี่ม่วย พวกเราเปลี่ยนที่นั่งเป็นไร ?"

กิมอี่จื้อส่งเสียงเย็นชา กล่าวว่า

"ที่นั่งนี้มีข้อบกพร่องที่ใด ?"

"ที่นี้พลันรัสึกเหม็นขึ้นมาอย่างกะทันหัน"

"หากท่านรังเกียจกลิ่นเหม็น ท่านไปของท่านเถิด เราจะนั่งอยู่ที่นี้เอง"

ยู่ป้วยหยกผุดลุกขึ้นยืนเนิ่นนานแล้ว มือนุ่มนิ่มที่ขาวผ่องแต่เย็นเฉียบของกิมอี่จื้อกลับฉุดข้อมือเอาไว้ สร้างความขุ่นเคืองแก่ซิ่งตอกงจื้อจนขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน ถลึงตาจ้องมองมา เค้นเสียงว่า

"ก็ได้ เราไป เราไปเอง..."

ปากว่าจะไป แต่กลับกระแทกกายนั่งลงบนเก้าอี้ตัวเดิมอีกครั้ง

ยู่ป้วยหยกดูจนนึกขบขันใคร่หัวร่อ แต่ก็กระอักกระอ่วนจนร้องไห้มิได้หัวร่อมิออก มาตรแม้นยังมิเคยลิ้มรสของความรักมา แต่ก็สามารถคำนวณออกว่า รสนั้นต้องมีทั้งขมทั้งหวาน แทรกซึมซึ้งจนถึงกระดูก มองดูดวงตาทั้งคู่ของกิมอี่จื้อ มิทราบเป็นอย่างไร ความคิดได้คำนึงไปถึงดวงตาของลิ้มไต้อู้!

ประกายตานั้นมีความอบอุ่นนุ่มนวลสุดแสน แต่ก็มีความทะนงเข้มแข็งเหลือหลาย ประกายตานั้นสดใสจนสุดพรรณนา แต่ไฉนจึงมักจะมีความวิตกกังวลจนหม่นหมองแฝงอยู่เสมอ มีความลี้ลับซับซ้อนจนลึกซึ้ง ดวงตาคู่นั้นเมื่อมองตนคล้ายดั่งยินดีมอบทุกสิ่งทุกอย่างแก่ตน แต่แล้วไฉนจึงต้องหลอกลวงตน ? ทำร้ายตน ?

ยู่ป้วยหยกคิดไปคิดไปจนเคลิบเคลิ้มลืมตัว พลันได้ยินชายฉกรรจ์ผู้ประกาศบนเวทีตวาดเสียงก้องว่า

"ประมุขพรรคแป๊ะฮวยปัง (ร้อยบุปผา) ไฮ่ทั้งเซียนจื้อ (ดอกเชอร์รี่จีน)"

ยู่ป้วยหยกเงยหน้าขึ้นด้วยความตื่นตกใจ รู้สึกมีกลิ่นหอมซอนไซเข้านาสิกจนฉุนเฉียว เห็นดรุณีน้อยในอาภรณ์แพรบางเป็นสีสันงามตาสิบสองนาง แบกเกี้ยวน้อยคานอ่อนที่มีบุปผานานาพันธุ์ประดับจนเต็ม เดินจากด้านซ้ายมือของเวที กลิ่นหอมของบุปผาสารพัดพันธุ์ แม้จะยืนอยู่ด้านหลังสุดก็ยังต้องเคลิบเคลิ้ม

ในกองบุปผาสดอันมากมาย มีร่างสตรีที่งามสะคราญปานหยาดฟ้า อาภรณ์แพรบางเบาราวปีกจักจั่นนั่งเอนกายอยู่ ขณะนี้ใช้มือเกาะบ่าดรุณีที่หามเกี้ยวก้าวช้า ๆ

ลงมา

แพรบางเบาพลิ้วปลิวตามลม ร่างของนางอ้อนแอ้นจนคล้ายไร้กำลัง ดุจกับแม้เดินทางก็ยังเกียจคร้านต้องเอนกายไปอิงร่างดรุณีน้อย เดินช้า ๆ ไปตามบันไดศิลา

สายตาหมู่ผู้มีฝีมือจับนิ่งอยู่บนเอวอันคอดกิ่วของนาง คล้ายดั่งลมหายใจก็ขาดห้วงมิอาจระบาย จนเนิ่นนานให้หลัง คนทั้งปวงจึงได้รู้สึกว่าตนหาได้มองหน้านางจนชัดเจนไม่

เนื่องจากเสน่ห์ในสรีระร่างของนาง ฉุดกระชากลากขวัญของทุกผู้คนไปจนหมดสิ้นแล้ว !

กิมอี่จื้อพลันถอนหายใจยาว ๆ เอื้อนโคลงโบราณขึ้นเบา ๆ

"สนมประคองน้องนางไร้เรี่ยวแรง...มวลหมู่บุปผานานาพันธุ์ งามที่สุดคือไฮ่ทั้ง โอ ! ไฮ่ทั้งฮูหยินนางนี้ นับว่าสะคราญสุดยอดในแดนดินได้จริง ๆ"

วาจาของนางนี้ย่อมกล่าวแก่ยู่ป้วยหยก แต่ยู่ป้วยหยกกลับมิไปแยแสสนใจ สายตายังคงสอดส่ายดูไปทั่วทุกทิศทาง ในสิบสามเจ้าสำนัก ได้มีผู้ขึ้นบนเวทีถึงสิบสองคนแล้ว

แต่บุคคลที่ยู่ป้วยหยกมุ่งหวังนั้นกลับไม่มีสักผู้หนึ่งมาให้เห็น !

หรือว่าสันนิษฐานพลาดผิดไป ? หรือว่าพวกมันมิได้มากันเลย ?

ยามนั้น ในหมู่ผู้คนอันแออัด ได้เริ่มมีเสียงกระซิบกระซาบกันขึ้นแล้ว

"เจ้าสำนักแซ่ฮื้อของไฮ่น่าผ่ายไฉนยังมิมา ?"

"ไฮ่น่าห่างเป็นระยะทางยาวไกล น่ากลัวคร้านที่จะมาร่วมด้วยก็ได้"

"เป็นไปมิได้ดอก เมื่อวันก่อนข้าพเจ้ายังเห็นเจ้าสำนักแซ่ฮื้อผู้นั้นดื่มสุราอยู่บนหอย่วยปิงเล้าในเมืองไคฮง"

"ท่านดื่มสุราอยู่ ? เฮอะ น่าเสียดายที่ตอนนั้นเรามิได้อยู่ไคฮง ไม่เช่นนั้นก็มีเรื่องสนุกให้ดูแล้ว"

"นั่นย่อมไม่อาจเสี่ยงได้"

"ผู้โชคร้ายเป็นใคร ?"

"ห้าเสือตระกลกิม น่าเสียดายที่พวกมันต่างนับเป็นนักเลงเก่าอันโชกโชนทั้งสิ้นแต่กลับมิรู้จักเจ้าสำนักแซ่ฮื้อผู้นั้น ถึงกับเกิดทุ่มเถียงกับท่านได้"

"โอ...กระบี่ปวยฮื้อเกี่ยม (ปลาบิน) กล่าวได้ว่าเป็นเพลงกระบี่เร็วที่สุดในแผ่นดิน เราเพียงเห็นประกายกระบี่วูบขึ้น ห้าพี่น้องแซ่กิมก็..."

วาจาพลันชะงักงันลงกลางคัน เสียงอันเซ็งแซ่ของผู้คนก็พลอยสงบหายไปหมดสิ้น

เห็นคนอาภรณ์เขียวที่ทั้งอ้วนทั้งเตี้ยแอ่นพุงใหญ่โตมโหฬาร เดินส่ายโซเซขึ้นมา ศีรษะสวมหมวกที่ไพล่ไปทางด้านข้างคล้ายจะร่วงหล่น อกเสื้อก็แบะอ้า กระบี่ที่ทั้งยาวทั้งเล็กเล่มหนึ่ง ห้อยจากสายรัดเอวลากกับพื้น จนปลายฝักกระบี่ถูกเสียดสีทะลุแล้ว เผยเห็นปลายกระบี่อยู่เล็กน้อย แต่ก็มีประกายอันเจิดจ้ามิอาจเพ่งมองจ้องได้

สายตาของผู้กล้าหาญทั่วแผ่นดินต่างจับจ้องมองดูมันเป็นจุดเดียว แต่มันคล้ายไม่แยแสสนใจ ยังคงเดินส่ายโซเซมาอย่างแช่มช้า ยู่ป้วยหยกได้กลิ่นสุราระเหยจากร่างมันตั้งแต่ยังอยู่ห่างไกล

ชายฉกรรจ์ผู้มีหน้าที่ประกาศ จ้องมองจนต้องขมวดคิ้วนิ่วหน้า แต่ยังคงตวาดเสียงกึกก้องขึ้นว่า

"ฮื้อซ้วนไต้เฮี้ยบ เจ้าสำนักไฮ่น่ำเกี๋ยมผ่าย"

มือกระบี่อันขึ้นชื่อลือทั่วแผ่นดิน มีอานุภาพสยบสิบแปดเกาะทั่วทะเลใต้จนได้ฉายาปวยฮื้อไขว้เกี่ยม (ดาบไวปลาบิน) ยามนี้จึงได้ใช้ปลายนิ้วแตะไปที่หมวกเดินขึ้นเวทีสูง หัวร่อฮาฮาแล้วกล่าวว่า

"หรือข้าพเจ้ามาช้าเกินไป ? อภัยด้วย อภัยด้วย"

เจ้าสำนักเสียวลิ้มยังคงพริ้มตา ประนมมือคารวะ แต่นักพรตอาภรณ์ดำโหนกแก้มสงจมกกับตาคล้ายเหยี่ยวที่นั่งอยู่ แค่นหัวร่อเสียงเย็นชาแล้วกล่าวว่า

"มิช้า มิช้า ฮื้อเฮียจะดื่มอีกหลาย ๆ จอกค่อยมาก็มิช้า"

ปวยฮื้อไขว้เกี่ยมกะพริบตาไปมา ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ในน้ำสุราย่อมมีที่น่าสนใจอันจริงจังอยู่ ไหนเลยจะเป็นผู้มิรู้เอ่ยอ้างพาดพิงถึงได้ พวกท่านสำนักคงทั้งถึงห้ามดื่มสุรา ข้าพเจ้าและท่านยังจะมีวาจาใดน่าว่ากล่าวกัน ?"

นักพรตชุดดำผู้นั้นพลันผุดขึ้นยืนตวาดเสียงเกรี้ยวกราดว่า

"ในพิธีชุมนุมอึ้งตี๋นี้ มิยินยอมให้ผู้งมงายในสุรานารีมาปะปนด้วยเป็นอันขาด"

ฮื้อซ้วนเดินไปนั่งบนเก้าอี้อย่างเกียจคร้าน แม้หางตาก็ยังไม่ปรารถนาชำเลืองแลไปที่เจ้าสำนักคงทั้งเลย

เจ้าสำนักเสียวลิ้มยื่นามเทียนฮั้นไต้ซือพลันประนมมือ กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"เจ๊าะเช้งเต้าเฮีย โปรดระงับโทสะเอาไว้สักครู่..."

เจ้าสำนักคงทั้งนามเจ๊าะเช้งจื้อ (ผู้ตัดน้ำใจ) กล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า

"คนผู้นี้เนื่องจากงมงายในสุรา จนเสียเรื่องสำคัญของผู้กล้าหาญทั้งแผ่นดิน หากไม่ลงโทษสถานหนัก ไหนเลยจะสร้างศรัทธาให้ผู้คนเลื่อมใสได้"

เทียนฮุ้นไต้ซือเหลือบตามองดูชุกติ๊งเต้าเจี้ยงแห่งบู๊ตึ๊ง ชุกติ๊งเต้าเจี้ยงจึงจำต้อง

ทรงกายขึ้นจากเก้าอี้ช้า ๆ กล่าวว่า

"ฮื้อไต้เฮี้ยบ แม้มีพฤติการณ์ที่น่าปรึกษาอยู่บ้าง แต่..."

อั้งเน้ยปังจู๊พลันหัวร่อเสียงดัง แล้วสอดคำขึ้น

"ทุกท่านน่ากลัวเข้าใจว่า ฮื้อไต้เฮี้ยบดื่มสุราจนมาซ้าไปจริง ๆ ?"

ชุกติ้งเต้าเจี้ยงถามอย่างยิ้มแย้ม

"ข่าวคราวของอั้งเน้ยปังจู๊ย่อมรวดเร็วและชัดเจนกว่าอาตมามากนัก"

อั้งเน้ยปังจู๊กล่าวเสียงดัง ๆ ว่า

"ฮื้อไต้เฮี้ยบเมื่อค่ำวานได้ไล่มหาโจรร้ายจอมราคะฉายาฮุ่นลิ้มชิกฮง (เจ็ดผึ้งในฝุ่นหอม) ถึงเมืองตั้งกัว ใช้เวลาค่ำคืนเดียวฆ่าจอมชั่วร้ายทั้งเจ็ดจนหมดสิ้น ขจัดเภทภัยอันร้ายแรงให้แก่ญาติมิตรสตรีของสหายที่มาร่วมชุมนุมวันนี้ ข้าพเจ้าอั้งเน้ยฮวยขอคารวะขอบพระคุณเป็นคนแรก"

เมื่อวาจานี้กล่าวออกไป บรรดาผู้กล้าหาญต่างมีสีหน้าตื่นเต้นกันใหญ่หลวง ผึ้งจอมราคะทั้งเจ็ดตัวถึงกับปะปนเข้ามาในที่นี้ก่อนแล้วโดยไม่มีผู้ใดจะทราบ ! หากแม้นธิดาของผู้ใดถูกมันลวนลามย่ำยี เจ้าสำนักที่เป็นกรรมการในพิธีนี้ ยังจะแบกหน้าพบกับผู้ใดได้ ? เสียวลิ้มยี่มีตำแหน่งเป็นประธานของพิธี ยิ่งยากจะหลบหลีกจากการถูกตำหนิ เทียนฮุ้นไต้ซือแม้จะมีตบะอันกล้าแข็ง สีหน้าก็ยังต้องแปรเปลี่ยนจนผิดปกติไป

แต่ปวยฮื้อไขว้เกี่ยมเพียงแย้มยิ้มอย่างเกียจคร้านกล่าวว่า

"อั้งเน้ยปังจู๊มีโสตประสาทที่ปราดเปรียวมาก แต่เรื่องเล็กน้อยนี้ ริ้อฟื้นถึงมันไปไยกัน ?"

เทียนฮุ้นไต้ซือก้มศีรษะกล่าวเสียงเครียดขึ้นว่า

"นี่จะว่าเป็นเรื่องเล็กน้อยได้อย่างไรกัน ? นี่คือบุคคลอันยิ่งใหญ่ ฮื้อไต้เฮี้ยบพอจะเข้ารับตำแหน่งประธานของพิธีได้อย่างเต็มภาคภูมิ อาตมาสมควรถอนตัวได้แล้ว"

วาจานี้หากแม้นกล่าวจากปากผู้อื่น นั่นเป็นเพียงวาจาเกรงใจตามมารยาทเท่านั้น แต่เมื่อลั่นออกจากปาก เจ้าสำนักเสียวลิ้มยี่กลับมีน้ำหนักที่ผิดแปลกแตกต่างกันตำแหน่งประมุขบู๊ลิ้มทั้งแผ่นดินอาจจะเปลี่ยนผู้รับไปเพราะวาจาประโยคนี้แน่

บรรดาผู้มีฝีมือทั้งหลายต่างสีหน้าตื่นเต้นกันทุกคน

ปวยฮื้อเกี้ยมแขะทรงกายนั่งตัวตรง กล่าวอย่างจริงจังว่า

"เมื่ออั้งเน้ยปังจู๊สืบทราบเรื่องนี้ ข้าพเจ้าแม้ไม่ลงมือ ก็มีอั้งเน้ยปังจู๊ลงมือเอง ข้าพเจ้าจะอย่างไรก็มิกล้าถือเป็นความดีความชอบโดยเด็ดขาด"

อั้งเน้ยฮวยรีบกล่าวสวนคำขึ้นว่า

"หากแม้นให้คนขอทานขึ้นเป็นประมุขบู๊ลิ้ม ไยมิใช่เป็นเรื่องน่าหัวร่อไปทั้งแผ่นดิน ? เทียนฮุ้นไต้ซือมีวัยวุฒิและเกียรติภูมิที่กระเดื่องทั้งบู๊ลิ้ม ตำแหน่งประมุขของพิธีในปีนี้ ยังคงต้องรบกวนให้ไต้ซือท่านเหนื่อยยากอีกคราแล้ว"

เทียนฮุ้นไต้ซือถอนใจยาวกล่าวว่า

"ในหลายปีมานี้ อาตมารู้ตัวว่าแก่ชราสิ้นเรี่ยวแรง ยากยิ่งจะรับตำแหน่งอันหนักหน่วงนี้ได้ มีเจตนาปลีกตัวออกไปเนิ่นนานแล้ว แม้มิมีเรื่องของฮื้อไต้เฮี้ยบวาจานี้ก็จะต้องออกมาอยู่"

มีสำนักเสียวลิ้มยี่อยู่เบื้องหน้า ทุกค่ายสำนักก็มิกล้ามีเจตนาช่วงชิงตำแหน่งประธานของพิธีได้

แต่เมื่อเทียนฮุ้นไต้ซือถึงกับยินดีถอนตัวออกไปเอง ช่วงเวลานั้น ซุกติ้งเต้าเจี้ยงแห่งบู๊ตึง เจ๊าะเซ้งจื้อแห่งคงทัง เจี่ยเทียนเปียะแห่งเตียมชัง ลิ่วซกจินแห่งฮั่วซัว... ต่างพากันผุดลุกขึ้นยืนจากที่

ลิ่วซกจินที่เป็นเจ้าสำนักฮั่วซัว หน้าตาคมคายบุคลิกสง่าดุจเทพธิดา ส่งเสียงสดใสกล่าวขึ้นก่อนทุกคนว่า

"บู๊ตึงเป็นสำนักกำลังภายในที่มาตรฐาน หากเทียนฮุ้นไต้ซือมีเจตนาถอนตัวให้ผู้อื่นดำรงตำแหน่งแทน สำนักฮั่วซัวของเราขอเสนอตัวซุกติ้งเต้าเฮียเข้ารับตำแหน่งนี้"

ซุกติ้งเต้าเจี้ยงยิ้มเล็กน้อย ทรุดกายนั่งลงช้า ๆ แต่เจ๊าะเซ้งจื้อกลับส่งเสียงเย็นชากล่าวว่า

"อาตมาเสียดายที่ไม่มีม่วยม่วยเป็นเจ้าสำนักอยู่ผู้หนึ่ง"

ที่แท้ลิ่วซกจินนี้คือน้องสาวร่วมสายโลหิตของซุกติ้งเต้าเจี้ยง พี่น้องสองคนนี้ต่างดำรงตำแหน่งเป็นเจ้าสำนักใหญ่ในบู๊ลิ้มแห่งยุค ความจริงควรเป็นตำนานอันดีงามที่บู๊ลิ้มต้องสรรเสริญ แต่เสียดายที่ในขณะนี้กลับกลายเป็นจุดอ่อนให้เจ๊าะเซ้งจื้อเย้ยหยันเอา

ลิ่วซกจินขมวดคิ้วเล็กน้อย ซุกติ้งเต้าเจี้ยงแย้มยิ้มแล้วกล่าวว่า

"ในเมื่อเป็นเช่นนั้น อาตมาก็ขอเสนอเจ๊าะเซ้งเต้าเฮียเป็นประธานในพิธีครานี้เป็นไร ?"

เจี่ยเทียนเปียะพลันส่งเสียงดังว่า

"หากให้ผู้อื่นใดเข้ารับตำแหน่งประธาน ข้าพเจ้าไม่มีความเห็นคัดค้านทุกคน แต่หากให้คงทังรับตำแหน่งนี้ ศิษย์เจ็ดร้อยสามสิบเอ็ดคนของสำนักเราต่างไม่ยินยอมรับนับถือทุกคน !"

เตียมชังแม้จะเป็นสำนักที่อยู่ไกลจนถึงชายแดนฮุนหนำ แต่ระหว่างนี้มีศิษย์ฝีมือดีก่อเกิดขึ้นมากหลาย จนพอจะเทียมเทียบเปรียบกับบู๊ตึงได้โดยไม่ด้อยกว่า วาจาเจี่ยเทียนเปียะพอเปล่งจากปากไป ที่ใต้เวทีพลันมีเสียงรับดังสนั่นหวั่นไหวทันที

เจ๊าะเช้งจื้อกระชากเสียงกล่าวว่า

"เช่นนี้เป็นว่า ตำแหน่งประธานในปีนี้ จำต้องพิสูจน์ฝีมือให้รู้ความสูงล้ำต่ำต้อยจึงตัดสินได้ ?"

เจี่ยเทียนเปียะประดองกระบี่ขึ้นกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ากำลังต้องการดูแลเพลงกระบี่เจ๊าะเช้งเกี่ยม (ไร้น้ำใจ) ของคงท้งอยู่ทีเดียว"

ชายชราหน้าคล้ำหนวดเคราขาวโพลงสวมเสื้อแพรผู้หนึ่ง ผุดลุกขึ้นยืนในทันที ส่งเสียงดัง ๆ ว่า

"ข้าพเจ้าอาวเอี๊ยงเล้ง เป็นตัวแทนของผู้กล้าหาญแห่งน่านน้ำสามสิบหกสายในแผ่นดิน เสนอตัวเจี่ยเทียนเปียะไต้เฮี้ยบแห่งเตียมชังเป็นประธานพิธีครานี้ เจ๊าะเช้งเกี่ยมของเจ๊าะเช้งเต้าเจี๊ยงข้าพเจ้า..."

วาจามิทันจบคำ ชายชราร่างกายกำยำสูงใหญ่ศีรษะล้านเลี่ยนแต่หน้าเต่งตึงสดใสดุจทารก ได้ผุดลุกขึ้นหัวร่อเสียงกึกก้องแล้วสอดคำ

"ฮนหนำเป็นชายแดนอันไกลกับตงง้วน หากเจี่ยไต้เฮี้ยบดำรงตำแหน่งประมุขบู๊ลิ้ม อาวเอี๊ยงปังจู๊ก็จะเป็นผู้ไร้คนควบคุมดั่งขุนพลในต่างแดน ไกลต่อพระเนตรพระกรรณไยมิสุขสบายใจเกินไป ?"

อาวเอี๊ยงเล้งตวาดด้วยความขุ่นเคืองว่า

"ท่านคิดอย่างไร ? ผู้อื่นเกรงกลัวอาวุธลับตระกูลทั้งในเสฉวนมีความชั่วร้ายแต่ข้าพเจ้าหากลัวไม่"

ชายชราผู้นั้นหัวร่อพลางถามว่า

"ท่านคิดลองชิมดู ?"

พลันขยับมือเบา ๆ แต่อาวเอี๊ยงเล้งก็กระโดดถอยไปแปดเชียะเศษ

ชายชราลบเคราพลางหัวร่อเสียงดังกล่าวว่า

"อาวเอี๊ยงปังจู๊มีขวัญดีมาก"

เทียนฮุ้นไต้ชือเห็นสถานการณ์ได้รวนเรไปแล้ว ใบหน้าปรากฏรอยกังวลขึ้นทันที ส่งเสียงหนัก ๆ ว่า

"ท่านทั้งหลายหากเกี่ยงงอนกันเช่นนี้ ไยมิใช่ขัดต่อเจตนาเดิมของอาตมาไป ?"

กระแสเสียงแม้แผ่วเบา แต่ในสถานการณ์อันปั่นป่วนวุ่นวาย ยังดังกังวานไปไกล

ได้ยินทุกถ้อยกระทงความ

คนทั้งปวงต้องสงบงันไปอย่างลืมตัว พลันมีชายฉกรรจ์ร่างใหญ่ที่มหึมาเทียบเท่ากับผู้ประกาศบนเวทีกระโดดออกไป จนกระทั่งถึงหน้ากระถางทองเหลืองหนักพันตำลึง งอเอวลงแล้วถ่มน้ำลายไปบนฝ่ามือถูอยู่ไปมา ถึงกับยกกระถางทองเหลืองหนักพันตำลึงนั้นขึ้นชูเหนือศีรษะได้!

เสียงโห่ร้องชมเชยจากปากของผู้มีฝีมือดังสนั่นหวั่นไหว ยู่ป้วยหยกก็ต้องร้องชมเชยขึ้นอย่างลืมตัว

แต่กิมอี่จื้อรับคำขึ้นในบัดดลว่า

"คนผู้นี้คือประมุขใหญ่ของบู๊ลิ้มนอกกำแพง มีฉายาบ้อเต๊กทิป้าอ๊วง (จอมพลังไร้ผู้ต่อต้าน) แขนทั้งสองมีพลังดังเทพเจ้าแห่งกำลังจริง ๆ เสียดายที่แม้มีรูปกายเติบใหญ่กำยำ แต่มันสมองกลับน้อยนิดยิ่งนัก"

ยู่ป้วยหยกยังคงมิไปแยแสนาง ยามนี้เห็นจอมพลังยกกระถางขึ้นแล้วเดินมาถึงริมเวทีจึงถอยกลับไปที่เดิม โดยหน้าไม่แดงลมหายใจไม่ถี่เร็ว วางกระถางลงแล้วตวาดขึ้นว่า...

"ผู้ใดสามารถยกกระถางทองเหลืองนี้เดินไปได้สามก้าว ข้าพเจ้าก็ยอมรับนับถือให้เป็นประมุขบู๊ลิ้มทั้งแผ่นดิน"

บรรดาผู้นั่งบนเวที มาตรแม้นต่างมีศักดิ์เป็นปรมาจารย์ยิ่งใหญ่แห่งยุค แต่กำลังอันกล้าแข็งของธรรมชาติเช่นนี้ ไม่มีทางที่จะฝืกหัดมาได้เลย

ช่วงเวลานั้น ทุกคนจึงต่างเงียบงันกันไปหมดสิ้น

ทิป้าอ๊วงชำเลืองแลไปรอบข้าง ขณะรู้สึกภาคภูมิจนลำพองนั้น เห็นไฮ่ทั้งเซียนจื้อผู้เป็นประมุขพรรคแป๊ะฮวยปัง เดินนวยนาดออกมาอย่างแช่มช้า ชม้ายมองพร้อมทั้งกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"มิคิดว่าจะมีโอกาสได้เห็นพละกำลังอันมหาศาลของท่านอีกครั้งในวันนี้ ข้าพเจ้าเคารพเลื่อมใสจริง ๆ"

นางมิแย้มยิ้มยังพอทำเนา แต่พอแย้มยิ้มไปก็เป็นจริงดั่งว่า ริมฝีปากยิ้ม คิ้วก็ยิ้ม ตาก็ยิ้ม แม้กระทั่งดอกไม้ที่ทัดหอย่ก็ยังแย้มยิ้มไปด้วย

ทิป้าอ๊วงแม้จะเป็นบุรุษอันแกร่งกร้าวราวเหล็กไหล แต่เมื่อได้เห็นรอยยิ้มอันมีเสน่ห์จนพอล่มทลายทั้งเมืองได้ ยังต้องเคลิบเคลิ้มงงงัน นิ่งอั้นเป็นเนิ่นนานจึงกระแอมแล้วฝืนยิ้มกล่าวว่า

"ฮูหยินยกย่องเกินความจริง"

ไฮ่ทั้งเซียนจื้อเงยหน้ามองดูมัน ส่งเสียงนุ่มนวลว่า

"อันพละกำลังหนึ่งพันตำลึงนี้ หรือว่าได้ออกมาจากสองแขนของท่านเอง ?"

นางยืนอยู่แต่ไกล ผู้อื่นได้กลิ่นหอมอันน่าลุ่มหลงรัญจวนแล้ว ขณะนี้มายืนอยู่เบื้องหน้าทิป้าอ๊วงกลิ่นหอมอันรัญจวนใจได้ระเหยไปตามร่างนางทุกส่วนสัด จนแม้ว่ามวลบุปผานานาในใต้หล้า ก็ไม่อาจทัดเทียมกับกลิ่นหอมที่นางเปล่งออกจากริมฝีปากจิ้มลิ้ม ทิป้าอ๊วงถึงกับแม้ยืนก็มิมั่น รีบผงกศีรษะกล่าวว่า

"มาจากสองแขนนี้จริง ๆ"

"มิทราบว่าเราพอจะลูบคลำสักครั้งได้หรือไม่ ?"

ทิป้าอ๊วงหน้าแดงฉาน ร้องว่า

"ฮู...ฮูหยิน...ข้าพเจ้า..."

มืออันเรียวงามขาวผ่องของไฮ่ทั้งฮูหยินได้ลูบไปบนลำแขนแข็งแกร่งดั่งหลอมหล่อจากเหล็กไหลของมันเบา ๆ ทิป้าอ๊วงที่เคลิบเคลิ้มงมงายก็มิทราบควรจะแก้ไขอย่างไร

พลันได้ยินอั้งเน้ยฮวยตวาดสุดเสียง

"ทิเฮียระวัง..."

ทิป้าอ๊วงสะดุ้งตกใจ พลันรู้สึกว่าฝ่ามืออันขาวผ่องของไฮ่ทั้งฮูหยินได้กลายเป็นลิ่มเหล็กกล้า จนครึ่งซีกร่างของมันปวดชาไป

ไฮ่ทั้งฮูหยินหัวร่อเสียงสดใส สะบัดแขนเบา ๆ ร่างที่สูงใหญ่ตระหง่านปานหอเหล็กของทิป้าอ๊วงถึงกับถูกมืออันเรียวงามของนางยกขึ้นแล้ว !

ร่างสูงใหญ่มหึมาของชายฉกรรจ์ถึงกับถูกสตรีงามที่อ้อนแอ้นจนคล้ายไม่อาจทานแรงลมยกขึ้นชูเหนือศีรษะอย่างง่ายดาย อันภาพนี้ จะให้คนเลือนลืมไปจากความทรงจำไม่ได้แน่ !

หมู่ผู้มีฝีมือทราบว่าควรโห่ร้องชมเชย หรือว่าหัวร่อเย้ยหยัน แต่สรุปแล้ว เสียงโห่ร้องชมเชยเปล่งมิออก เสียงหัวร่อเย้ยหยันก็ไม่อาจดัง มิทราบว่าเป็นรสชาติเยี่ยงไรแน่

เห็นไฮ่ทั้งฮูหยินวางร่างมันลงเบา ๆ ขยับเสื้อผ้าแก่มันแล้วยกมือลูบทรงผมพลางถอนใจ กล่าวเสียงนุ่มนวล

"ชายชาตรีอันประเสริฐ หากแม้นคัดเลือกผู้มีน้ำหนักร่างมากที่สุดเข้าเป็นประมุข ข้าพเจ้าจะต้องเสนอท่านเป็นแน่นอน"

แย้มยิ้มให้แล้วหันกายเดินชดช้อยกลับไปในที่เดิม

ทิป้าอ๊วงแม้เคลื่อนไหวมือเท้าได้แล้ว แต่เบิ่งตามองจ้องนางเดินกลับไปโดยมิอาจที่จะเคลื่อนไหว เห็นปวยฮื้อไขว้เกี่ยมได้หัวร่อต้อนรับไฮ่ทั้งฮูหยินแล้วกล่าวว่า

"ดอกไม้บนมวยผมของฮูหยินงามยิ่ง พอจะยืมให้ข้าพเจ้าประดับบ้างหรือไม่ ?"

ไฮ่ทั้งฮูหยินกะพริบตาพลางกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"หากแม้นฮื้อเต้าจู๊ (ประมุขเกาะ) ผอมกว่านี้ ข้าพเจ้าก็จะมอบบุปผา..."

เสียงมิทันขาดคำ พลันเห็นประกายกระบี่วูบมาเย็นวาบไปที่จอนผมแล้วดอกไม้สดนั้นถึงกับถูกฮื้อซ้วนใช้ปลายกระบี่สะกิดติดไป จอมกระบี่นี้จะชักกระบี่เยี่ยงไร ลงมือเยี่ยงไร ไม่มีผู้ใดจะเห็นถนัดชัดเจนเลย

ไฮ่ทั้งฮูหยินถอยกายไปสามก้าว หน้าถอดสีทันที

อั้งเน้ยฮวยหัวร่อเสียงดังกังวาน กล่าวว่า

"ในเมื่อฮูหยินกำนัลดอกไฮ่ทั้งแก่ฮื้อเฮียแล้ว ก็ทัดดอกบัวแดงของข้าพเจ้าแทนเถิด"

ในเสียงหัวร่อที่ยังก้องกังวาน เห็นร่างผอมแห้งของหัวหน้าพรรคกระยาจกถลันอยู่วูบวาบ

เมื่อเหลียวมองดูไฮ่ทั้งฮูหยินอีกครา ปรากฏมีดอกบัวสีแดงฉานเสียบอยู่บนมวยผมของนางแล้ว

ความยอดเยี่ยมพิสดารของวิชาตัวเบาครานี้ แม้จะเป็นแปดกระบวนท่ามังกรบิน (ปวยเล้งโป๊ยเส็ก) อันขึ้นชื่อลือกระเดื่องของเจ้าสำนักคุนลุ้น ก็ยังไม่อาจเทียมเทียบเปรียบได้ ไฮ่ทั้งฮูหยินหน้าซีดขาวไปแล้ว สองมือชุกเข้าในแขนเสื้อ แต่ยังแย้มยิ้มอย่างหยาดเยิ้ม กล่าวว่า

"บุรุษเพศตัวใหญ่ถึงสองคนมารังแกสตรีที่อ่อนแอ มิรู้สึกอับอายบ้างหรือ ?"

รอยยิ้มของนางแม้ยังหยาดเยิ้ม แต่ทุกคนต่างรู้อยู่แก่ใจ ไม้ตายสามท่าของพรรคแป๊ะฮวยปังนี้คือ 'ฮวย (ดอกไม้) โหว (ฝน) บู่ (หมอก)' ขณะนี้ได้ตระเตรียมอยู่ในแขนเสื้อของนางครบถ้วนแล้ว พร้อมที่จะใช้มาได้ในทุกเวลา

ปวยฮื้อเกี้ยมแขะกับอั้งเน้ยฮวยมาตรแม้นยังมีรอยยิ้มระรื่นอยู่บนใบหน้า แต่ประกายตามีแววเตรียมพร้อมอยู่เต็มที่ เซียวฮุ้นฮวย (ดอกไม้สลายวิญญาณ) ชิกุ๊กโหว (ฝนกร่อนกระดูก) เทียนเฮียงบู่ (หมอกหอมอบฟ้า) อันเป็นไม้ตายของแป๊ะฮวยปัง ทั้งสามประการนี้ถูกใช้ออกมาเมื่อใด จวบจนบัดนี้ยังมิเคยเห็นผู้ใดสามารถหลีกตัวหนีได้โดยปลอดภัย และเพลงกระบี่ปลาบิน (ปวยฮื้อเกี้ยม) ของปวยฮื้อเกี้ยมแขะนั้นก็เป็นวิชาที่ไม่ใช้ก็แล้วไป หากใช้จะต้องถูกเป้าหมายจนยับเยินทันที

ในพริบตาที่สถานการณ์เคร่งเครียดจนแทบแตกหัก หมู่ผู้กล้าหาญต่างกลั้นลมหายใจเอาไว้ด้วยความตื่นเต้น มีบางคนเพียงกะพริบตาครั้งเดียว ก็แลเห็นร่างเทียนฮุ้นไต้ซือมิทราบมาขวางหน้าไฮ่ทั้งฮูหยินเอาไว้ตั้งแต่เมื่อใด ประนมมือกล่าว

เสียงหนักหน่วงว่า

"แนวทางของหลักวิชาฝีมือ ก่อเกิดจากกำเนิดเดียวกันทุกสาขา ท่านทั้งหลายต่างมีปมเด่นอยู่ทุกคน และมีปมด้อยอยู่ทุกคนด้วย หากแม้นพวกท่านลงมือกันขึ้นจริง มิเพียงไม่อาจพิสูจน์ความสูงล้ำต่ำต้อยได้ในเวลาชั่วขณะเท่านั้น ยังกลับทำให้ผู้กล้าหาญทั่วแผ่นดินต้องเย้ยหยันไยไพให้ได้อาย !"

คนทั้งปวงต่างสงบปากคำจนเคร่งขรึม ชุกตึ๊งเต้าเจี้ยงจึงเอ่ยขึ้น

"เจตนาของไต้ซือท่านเป็นฉันใดกันแน่ ?"

เทียนฮุ้นไต้ซือจึงตอบว่า

"คำนวณตามหลักวิชาการต่อสู้ ทุกท่านต่างมีปมเด่นและปมด้อยอยู่ คำนวณตามเกียรติภูมิ ทุกท่านเป็นชั้นปรมาจารย์ของค่ายสำนักหนึ่ง ดังนั้น ตำแหน่งประมุขมิสู้ให้..."

พลันมีเสียงคนหัวร่อแล้วร้องสอดคำขึ้นว่า

"ตำแหน่งประมุขนี้ มิสู้ให้สำนักบ้อเก๊กผ่ายรับไว้เถิด"

มีคนจำนวนสิบกว่าเดินตามเสียงนั้นมาทางด้านขวามือ ดูผิวเผินคล้ายเชื่องช้ายิ่งแต่วาจาประโยคนี้เมื่อกล่าวจบคำ ก็ได้เข้ามาจนถึงเบื้องหน้าแล้ว !

ทั้งบนเวทีและเบื้องล่าง ทุกผู้คนต่างมีทีท่าตื่นเต้นเป็นยิ่งนัก

ยู่ป้วยหยกตัวสั่นสะท้านโดยมิอาจข่มกลั้น พึมพำกับตัวเอง

"มาแล้ว...มาแล้ว..."

บทที่ 4
แผนการร้ายที่ยิ่งใหญ่

ผู้คนทั้งสิบกว่านี้แบ่งเป็นสองแถว ก้าวช้า ๆ เข้ามา ต่างสวมใส่เสื้อยาวสีเขียวเข้ม เครายาวใต้คางพลิ้วปลิวไสว อายุก็อยู่ในระหว่างห้าสิบเศษทั้งสิ้น

ทั้งสิบกว่าคนนี้แม้มีหน้าตามิเป็นที่น่าแตกตื่น แต่หมู่ผู้มีฝีมือต่างก็ต้องมองด้วยความตื่นเต้นเป็นที่ยิ่ง

เนื่องจากทั้งสิบกว่าคนนี้ ไม่มีผู้ใดที่มิใช่ยอดฝีมือชั้นเยี่ยมสุดแห่งยุค หมู่ผู้กล้าหาญแม้มิเคยเห็นโฉมหน้าของพวกประดานี้ แต่ก็เคยได้ยินกิตติศัพท์ร่ำลือของพวกประดานี้มาจนก้องหูแล้ว

สองคนแรกที่เดินนำหน้า ผู้อยู่เบื้องซ้ายคือลิ้มโซ่วเกียงฉายาเล่งฮวยเกี่ยม (กระบี่ดอกกระจับ) อันถูกนับเป็นหนึ่งในสิบมือกระบี่สูงสุดแห่งยุค ผู้อยู่เบื้องขวาคือเฮ่งโหวเล้าฉายากังหนำไต้เฮี้ยบ (วีรบุรุษแผ่นดินฟากใต้ลำน้ำแยงซีเกียง) ต่อไปคือตัวไท้โอ๊วอ๊วง (เจ้าทะเลสาบไท้โอ๊ว) อันถูกยกเป็นผู้มีอิทธิพลเหนือน่านน้ำต่าง ๆ และตัวป้อแบ้งึ่นเชีย (ทวนเงินม้าวิเศษ) อันนับว่ามีเพลงทวนสูงสุดยอดในบู๊ลิ้มยุคนี้ ไซมึ้งบ้อกุกแห่งภูเขาเม่าซัว ที่มีวิชาตัวอ่อนเลื่องกระเดื่องทั้งแดนดิน...

สรุปแล้ว พวกทั้งสิบกว่าคนนี้ แม้มิใช่เป็นชนชั้นเจ้าสำนักอันยิ่งใหญ่ในสิบสามแห่ง แต่เกียรติภูมิที่กระเดื่องเลื่องไกล ไม่มีผู้ใดด้อยกว่าสิบสามคนบนเวทีเลย

เก้าอี้แถวแรกใต้เวที เตรียมไว้ให้แก่คนพวกนี้นี่เอง แต่พวกทั้งมวลกลับเดินตรงขึ้นไปบนเวทีสูง เทียนฮุ้นไต้ซือรีบสาวเท้าเข้ารับอย่างเร่งร้อนรวดเร็ว ประนมมือ

ทักทายโดยยิ้มแย้มว่า

"ท่านทั้งหลายมาแต่ไกล โปรดเชิญนั่งชมพิธีที่ข้างเวทีก่อนเถิด"

ลิ้มโซ่วเกียงเปล่งเสียงหัวร่อดังกังวานกล่าวว่า

"พวกข้าพเจ้าหาใช่มาด้วยเจตนาจะชมพิธีไม่"

เฮ่งโหวเล้ากล่าวขึ้นบ้างว่า

"สำนักบ้อเก๊กมึ้งเป็นผู้ริเริ่มให้มีพิธีนี้ขึ้น หรือมิมีศักดิ์พอที่จะขึ้นมาบนเวทีกรรมการนี้ด้วย ?"

เทียนฮุ้นไต้ซือหน้าเปลี่ยนสีไปเล็กน้อย ยังคงประนมมือกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ท่านทั้งหลายเข้าสู่สำนักบ้อเก๊กผ่ายตั้งแต่เมื่อใด ? หรือคิดสัพยอกอาตมาเพื่อความสำราญใจ ?"

ลิ่มโซ่วเกียงกล่าวขึ้นว่า

"เมื่อพวกข้าพเจ้าเข้าสู่สำนักนี้นั้น มิได้เชื้อเชิญไต้ซือเข้าชมพิธี ยังหวังว่าอโหสิด้วย"

เทียนฮุ้นไต้ซือรีบสวนคำขึ้น

"มิกล้า...แต่เจ้าสำนักแซ่ยู่ของพรรคท่าน..."

ด้านหลังมีคนผู้หนึ่งหัวร่อแล้วกล่าวว่า

"มิพบกันนานปี ไต้ซือสบายดี ?"

เทียนฮุ้นไต้ซือหันขวับกลับไป เห็นคนผู้หนึ่งซึ่งสวมเสื้อยาวแขนกว้างใหญ่ปลิวไสว บุคลิกโอ่อ่ามีราศี นั่นคือตัวยู่ปังเฮาะเจ้าสำนักบ้อเก๊กผ่ายในปัจจุบันนี้ !

ยู่ปังเฮาะถึงกับขึ้นเวที สายตาของทุกผู้คนมองมาทางเบื้องหน้า โดยไม่มีซุ่มเสียงผิดปกติใด ๆ แม้กระทั่งเจ๊าะเซ้งจื้อที่ยืนอยู่หลังสุดก็ยังไม่รู้สึกตัวแต่น้อยนิดเลย !

เทียนฮุ้นไต้ซือยังต้องตกใจจนตะลึงไปวูบใหญ่ แล้วรีบประนมมือน้อมกายกล่าวว่า

"ยู่เฮียเฉกเช่นเซียนเหนือโลกียวิสัย มิคิดว่าวันนี้จะเหยียบย่างเข้ามาในโลกอันสับสนจริง ๆ นี่นับเป็นบุญวาสนาของวงพวกนักเลง พิธีนี้มียู่เฮียมาร่วมด้วยอาตมาก็วางใจได้เต็มที่แล้ว"

ความหมายในวาจาที่ว่าไป บ่งบอกชัดเจนว่าตำแหน่งประมุขของบู๊ลิ้ม ไม่อาจที่จะนอกเหนือตัวปังเฮาะเล่านั้ง และปังเฮาะเล่านั้งนี้ก็มีฝีมือและเกียรติภูมิที่ทุกผู้คนเลื่อมใสนับถือกันทั่วแผ่นดิน

พวกเจ๊าะเซ้งจื้อทั้งหลาย มาตรแม้นยังรู้สึกเสียดายในตำแหน่งอันสูงส่งจนมิอาจตัดใจ แต่เมื่อเห็นสำนักบ้อเก๊กผ่ายได้เกลี้ยกล่อมจนมียอดฝีมือสูงสุดของบู๊ลิ้ม

ยุคนี้เข้าร่วมพรรคได้มากมายปานนี้ ก็มีกล้าที่จะส่งเสียงทัดทานอย่างไรกันไป

ชุกติ้งเต้าเจี้ยงเป็นผู้เอ่ยขึ้นก่อนว่า

"หากแม้นปังเฮาะเฮียยินยอมรับตำแหน่งนี้ ศิษย์บู๊ตึงทั้งสำนักจะปีติยินดีเป็นที่ยิ่ง"

เจ๊าะเซ้งจี้อกล่าวขึ้นบ้างว่า

"ศิษย์ทั้งสำนักของคงทัง เคารพเลื่อมใสในเกียรติภูมิของปังเฮาะเต้าเฮียมานานปี..."

อาวเอี๊ยงเล้งส่งเสียงดังกึกก้องขึ้น... "เมื่อครั้งอาจารย์ยังมีชีวิต กล่าวติดปากอยู่เสมอมาว่า ท่านผู้อาวุโสแซ่ยู่คือผู้มีมุทิตาการุณย์สุดซึ้งของแผ่นดิน มิคิดว่าวันนี้ได้มีวาสนายลโฉมหน้าเป็นขวัญตา หากแม้นผู้อาวุโสแซ่ยู่ยินยอมรับตำแหน่งประธานในพิธีครานี้ สหายบนท้องน้ำทั่วทุกสายในแผ่นดิน ต่างมิมีวาจาว่ากล่าวแม้แต่คำเดียว"

ไฮ่ทั้งฮูหยินส่งเสียงหัวร่อดังสดใสปานระฆังเงินกล่าวว่า

"คุณธรรมอันสูงล้ำ การุณย์ธรรมอันไพศาลของเจ้าสำนักแซ่ยู่ ย่อมมิเป็นผู้มีจิตใจต่ำจนข่มเหงรังแกสตรีที่อ่อนแอ พรรคแป๊ะฮวยปังของข้าพเจ้า นอกจากท่านเจ้าสำนักแซ่ยู่แล้ว จะไม่เคารพเชื่อฟังในผู้ใดทั้งสิ้น"

จวบจนขณะนี้ สภาพก็ได้บ่งชี้ลงแน่นอนแล้ว

ทั้งบนเวทีและใต้เวที ต่างปรบมือโห่ร้องกันเสียงอึกทึกกึกก้อง มีแต่อั้งเน้ยฮวยเท่านั้นที่หน้าตาตื่นเต้นสงสัย กวาดตามองอยู่รอบ ๆ ข้าง คล้ายดังเสาะหาตัวยู่ป้วยหยกที่อยู่ดูทางเบื้องล่าง

ได้ยินปังเฮาะเล่านั้งกล่าวอย่างยิ้มแย้มแจ่มใสขึ้นว่า

"เล่าฮิวเกียจคร้านจนเป็นสันดาน ไม่มีเจตจำนงในตำแหน่งนี้ เพียงแต่..."

ได้ฟังน้ำเสียงนี้แล้ว ยู่ป้วยหยกไม่อาจที่จะอดกลั้นต่อไปได้ ย่อกายกระโดดปราดขึ้นบนเวทีดุจดั่งคลุ้มคลั่ง ตะเบ็งสุดเสียงขึ้นว่า

"คนผู้นี้มิใช่บิดาเรา เป็นตัวปลอมแอบอ้างมา !"

เสียงโห่ร้องสงบงันลงทันที ต่างแตกตื่นตกใจจนปากอ้าตาค้างไปทุกคน

ลิ้มโซ่วเกียงตวาดด้วยความขุ่นเคืองว่า

"ป้วยหยก เจ้าฟั่นเฟือนแล้ว ?!"

ไท้โอ๊วอ้วงกับไซมึ้งบ้อกุกต่างถลันออกมา แต่ถูกยู่ป้วยหยกกระแทกจนเซถลาไปหลายก้าว ไม่อาจยืนหยัดได้มั่น

ยู่ป้วยหยกโถมไปยังเบื้องหน้าปังเฮาะเล่านั้งคนนั้น ตวาดขึ้นว่า

"ท่านเป็นผู้ใดกันแน่ จึงมาแอบอ้างเป็นตัวบิดาเรา ?"

เสียงตวาดดังพร้อมกับหมัดที่ต่อยฉาดใส่ พลันรู้สึกมีพลังหยุ่นเหนียวแต่รุนแรงจนมิอาจต้านทานกระแทกเข้ามา ถึงกับกระแทกร่างจนกระเด็นไกลออกไปห้าเชียะเศษ สองแขนของยู่ป้วยหยกได้ถูกพวกเฮ่งโหวเล้าทั้งสามคนคว้าเกาะกุมจนแนบแน่นทันที

เทียนฮุ้นไต้ซือส่งเสียงหนักหน่วงขึ้นว่า

"บุรุษหนุ่มไฉนมาเสียกิริยาถึงปานนี้ได้ มีวาจาใดก็กล่าวกันแต่โดยดี"

ชุกติ๊งเต้าเจี้ยงขมวดคิ้ว ถามว่า

"ท่านเป็นศิษย์ของผู้ใด ?"

ยู่ป้วยหยกน้ำตาเอ่อคลอเต็มเบ้า ขบกรามกล่าวว่า

"ศิษย์มีนามยู่ป้วยหยก"

เทียนฮุ้นไต้ซือเบือนสายตามาทางยู่ปังเฮาะกล่าวว่า

"นี่เป็นบุตรของท่านจริง ๆ ?"

ปังเฮาะเล่านั้งหัวร่ออย่างรันทด ผงกศีรษะรับคำ

"เด็กคนนี้...มัน...มัน..."

แหงนหน้าถอนหายใจยาว สงบคำมิกล่าวต่อไป บ่งบอกว่ามีความอัดอั้นตันใจจนมิอาจเปล่งออกจากปากได้

ชกติ๊งเต้าเจี้ยงตวาดเสียงกราดเกรี้ยวขึ้น

"ท่านไฉนกล้าก้าวล่วงเกินต่อญาติผู้ใหญ่ถึงปานนี้ ?"

ทั้งสองแขนของยู่ป้วยหยกถูกบีบกระชับจนปวดชา ไม่มีปัญญาดิ้นรนขัดขืนอย่างไรได้ ร้องเสียงแหบแห้งว่า

"มันมิใช่บิดาข้าพเจ้า บิดาข้าพเจ้าตายไปแล้ว ตายอยู่ที่ข้างกายข้าพเจ้าเอง"

เทียนฮุ้นกับชุกติ๊งต่างเหลือบตาสบกัน ใบหน้าแปรเปลี่ยนสีทันที

เฮ่งโหวเล้าถอนใจยาว กล่าวว่า

"เด็กคนนี้คลุ้มคลั่งไปจริง ๆ แล้ว ถึงกับกล่าวเหลวไหลออกมาได้"

เจี่ยเทียนเปียะพลันกล่าวสนับสนุนขึ้นว่า

"ใช่แล้ว มันคลุ้มคลังฟั่นเฟือนไปจริง ๆ เช้าวันนี้ร่วมรถเดียวกับข้าพเจ้ามาถึงกับกล่าวหาว่าข้าพเจ้าฆ่าบิดาของมัน ร่องรอยในหลายวันนี้ของข้าพเจ้าทุกท่านคงทราบกันได้ดีอยู่แล้ว วันนี้โชคดีที่ผู้อาวุโสแซ่ยู่มาเอง มิเช่นนั้น โอ..."

คนทั้งปวงในขณะนี้ต่างถอนหายใจสั่นศีรษะด้วยท่าทีสมเพชเวทนา ความคลางแคลงสงสัยที่มีอยู่น้อยนิดของเมื่อครู่ปลาสนาการจนหมดสิ้น

เป็นวาจาของผู้กล้าหาญเปี่ยมธัมมะกระเดื่องเกียรติจำนวนมากหลายน่าเชื่อถือ ?

หรือวาจาของบุรุษหนุ่มที่มีท่าทีฟันเฟือนนี้น่าเชื่อถือกว่า ? นั่นย่อมมิใช่เป็นเรื่องที่ต้องโต้เถียงเกี่ยงงอนกันเลย

ยู่ป้วยหยกเห็นพวกทั้งปวงต่างใช้สายตาที่เวทนาและไม่พอใจจับจ้องมองดูตนเป็นจุดเดียว รู้สึกเจ็บช้ำจนคล้ายหัวใจแหลกสลาย น้ำตาพรั่งพรูดุจห่าฝน ตนประสบการปรักปรำที่ยิ่งใหญ่ไพศาล หรือนับแต่นี้จะต้องฝังความคับแค้นเจ็บช้ำทั้งมวลเอาไว้ใต้บาดาลไปจริง ๆ ?

ลิ้มโซ่วเกียงกวาดตามองไปรอบข้าง ย่อมแลเห็นสีหน้าประกายตาของทุกผู้คนจนชัดเจน จึงกล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า

"ลบหลู่ครูบาอาจารย์ ทรยศอกตัญญูผู้ให้กำเนิด เป็นจิตใจที่สารเลวชั่วร้ายเป็นโทษทัณฑ์ที่ควรแก่ประหาร ในวงพวกนักเลงมีผู้ใดยอมปล่อยเจ้าไป ? ผู้แซ่ลิ้มมีแต่ต้องทำลายญาติมิตรบูชาธัมมะ ขจัดเภทภัยให้แก่วงพวกนักเลงแล้ว"

เมื่อผู้ที่เป็นงักแป๋ (พ่อตา) มากล่าวเช่นนี้ ผู้อื่นยังจะมีวาจาใดมาแก้ตัวให้ ? ลิ้มโซ่วเกียงสะบัดมือกระชากกระบี่ออกจากฝัก แทงสวบไปในบัดดล

พลันมีเสียงตวาดเบา ๆ ดังขึ้น

"ช้าไว้"

ข้อมือที่ถือกระบี่ของลิ้มโซ่วเกียงถูกบีบไว้ในบัดดล จนกายชาไปครึ่งซีก ร่างมิอาจขยับเขยื้อนเคลื่อนไหวได้ ตวาดขึ้นว่า

"อั้งเน้ยปังจู๊ ! ท่าน...หรือท่านยังจะมากล่าวขอโทษทัณฑ์แทนเจ้าเด็กที่อกตัญญูมิรู้คุณคนจริง ๆ ?"

อั้งเน้ยฮวยมิได้แยแสสนใจต่อมัน มือขวาบีบชีพจรข้อมือมันแนบแน่น มือซ้ายตบไปที่ไหล่ยู่ป้วยหยกเบา ๆ หัวร่อเสียงดังก้องแล้วกล่าวว่า

"การหยอกล้อนี้แม้จะรุนแรงเกินไปบ้าง แต่ยังนับว่าไม่เลวกระมัง ?"

เมื่อวาจานี้ดังออกไป ผู้คนทั้งบนเวทีและเบื้องล่างต่างงุนงงจนตะลึงลานทุกผู้คน

ลิ้มโซ่วเกียงร้องโพล่งด้วยความแตกตื่น

"ล้อ...ล้อเล่น ? ล้อเล่นอะไรกัน ?!"

อั้งเน้ยฮวยหัวร่อฮิฮิ แล้วกล่าวว่า

"ทุกครั้งในการพิธีชุมนุมอึ้งตี๋ มีบรรยากาศตื่นเต้นตึงเครียดจนผู้คนแทบอึดอัดขาดใจตาย ในปีนี้ ข้าพเจ้าจึงได้คิดวิธีนี้ออกมา ให้พวกท่านทั้งหลายที่ตื่นเต้นจนตึงเครียดแล้ว มีโอกาสได้ระบายคลายอารมณ์เสียบ้าง"

เทียนฮุ้นไต้ซือกับชุกตึ้งเต้าเจี้ยง ต่างเหลียวหน้ามองตากันไปมา ส่วนพวก

เฮ่งโหวเล้ากับลิ้มโซ่วเกียงทั้งมวล ยืนตะลึงลานดุจเป็นรูปสลักจากตอไม้

อั้งเน้ยฮวยตบคลายจุดแก่ยู่ป้วยหยกแล้วยิ้มพลางกล่าวว่า

"ขณะนี้ การสัพยอกหยอกล้อก็เป็นที่พอเพียงแล้ว ท่านกล่าววาจาจริงออกมาได้แล้ว"

ยู่ป้วยหยกก้มศีรษะส่งเสียงกระเส่าว่า

"ใช่...ใช่..."

พลันเงยหน้าขึ้นหัวร่อ ก้มกราบตัว 'ปังเฮาะเล่านั้ง' แล้วกล่าวว่า

"บุตรซุกซนเกเร บิดาโปรดอโหสิด้วย"

ยู่ปังเฮาะหน้าเขียวคล้ำด้วยโทสะ ส่งเสียงสั่นระริกว่า

"เจ้า...เจ้า...เฮอะ เฮอะ เหลวไหล เป็นการซุกซนที่เหลวไหล !"

อั้งเน้ยฮวยปรบมือ กล่าวว่า

"เยี่ยงนี้ก็ถูกต้อง บิดาท่านอภัยแก่ท่านแล้วท่านยังมิลุกขึ้นมา ?"

จวบจนขณะนี้ มีบางคนไม่อาจอดกลั้นความขบขันต้องเปล่งเสียงหัวร่อดังขึ้น ต่างรู้สึกว่าการล้อเล่นนี้สนุกสนานยิ่ง แต่ส่วนพวกลิ้มโซ่วเกียง เฮ่งโหวเล้าเหล่านั้น ต่างร้องไห้มิออกหัวร่อมิได้ มือไม้ปายเปะปะโดยมิทราบจะทำอย่างไร เหตุการณ์ที่แปรเปลี่ยนไปในสภาพนี้ พวกมันคาดฝันไม่ถึงเลยจริง ๆ

เจี่ยเทียนเปียะระบายลมจากปากเฮือกใหญ่ ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าควรจะได้คิดแต่แรก ว่านี่เป็นละครชวนหัวของอั้งเน้ยเฮียมาล้อพวกเรา"

อั้งเน้ยฮวยกะพริบตาพลางกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ใช่แล้ว ท่านควรคิดได้แต่แรกจึงถูกต้อง มิเช่นนั้นในโลกไหนเลยจะมีคนที่ดื้อรั้นไม่คำนึงถึงเหตุผลมายืนกรานว่าท่านเป็นคนฆ่าบิดามัน ?"

เจี่ยเทียนเปียะหัวร่อฮาฮา เสียงดังก้องคล้ายดังยิ่งคิดยิ่งขบขันน่าหัวร่อ

อั้งเน้ยฮวยกล่าวสืบต่อไปว่า

"เรื่องล้อเล่นนี้มิไปล้อผู้อื่น แต่กลับมาหาตัวผู้อาวุโสแซ่ยู่ เนื่องจากข้าพเจ้าทราบมานาน ผู้อาวุโสแซ่ยู่มีจิตใจกว้างขวางเปี่ยมมุทิตาการุณย์ ย่อมไม่มีโทสะขุ่นเคืองกับการล้อเล่นเช่นนี้แน่"

"เฮอะ เฮอะ...เด็กนี้...เฮอะ เฮอะ"

ยู่ปังเฮาะนอกจากจะไอแล้ว ยังสามารถกล่าววาจาใดมาได้ จำต้องไอกลบเกลื่อนต่อไป

อั้งเน้ยฮวยประคองยู่ป้วยหยกขึ้นจากพื้น ยิ้มพลางกล่าว

"เรื่องสนุกที่เราคิดขึ้น แต่กลับทำให้ท่านถูกลงโทษมาคุกเข่า เสียใจอย่างยิ่ง"

ลิ้มโซ่วเกียงพลันตวาดขึ้นว่า

"ช้าก่อน"

อั้งเน้ยฮวยเหลียวหน้ามามอง พลางถามว่า

"ท่านก็คิดจะให้มันคุกเข่าขอขมาท่านด้วยกระมัง ?"

ลิ้มโซ่วเกียงร้องเสียงเกรี้ยวกราดขึ้นทันที

"ในพิธีอึ้งตี๋ มิใช่สถานที่ให้เด็กไร้ความคิดมาชุกชนเกเร ก้าวร้าวสามหาวจนไร้มารยาทปานนี้ ไหนเลยจะเป็นการคุกเข่าโขกศีรษะขอขมาก็เลิกรากันได้ ?"

"แล้วจุดประสงค์ของท่านเป็นฉันใดกัน ?"

"เพียงโทษทัณฑ์การยั่วเย้าญาติผู้ใหญ่ให้ได้รับความอัปยศ ก็ควรแก่การขจัดกำลังฝีมือ อัปเปหิออกจากสำนักไป"

อั้งเน้ยฮวยยิ้มเล็กน้อย ย้อนถามไปว่า

"ท่านมีตำแหน่งเป็นประธานในพิธีครานี้ ?"

"มิ...มิใช่"

"หรือท่านเป็นบิดาของยู่ป้วยหยก ?"

"มิใช่"

อั้งเน้ยฮวยหน้าเครียดทันที กล่าวเสียงกระด้างว่า

"อย่างนั้น ท่านเป็นบุคคลใดกัน ? บนเวทีของอึ้งตี๋ไหนเลยมีที่ว่างให้ท่านมาเสนอหน้าเอ่ยวาจา ?"

ประกายตาพลันกลับกลายเป็นยะเยียบดั่งน้ำแข็งคมวาวราวอาวุธ !

ลิ้มโซ่วเกียงพอแลเห็น ต้องศีรษะก้มต่ำจนมิกล้าเงยขึ้นประสานสู้อีกแล้ว

อั้งเน้ยฮวยประสานมือคารวะไปรอบข้าง กล่าวว่า

"เรื่องล้อเล่นครานี้เป็นความคิดของข้าพเจ้าผู้น้อง ท่านทั้งหลายหากรู้ว่าผู้น้องไม่ถูกต้องในที่ใด จะทุบตี ผู้น้องยินยอมรับการทุบตี จะลงโทษทัณฑ์ ผู้น้องยินยอมรับทุกประการ"

พรรคกระยาจกดำรงตำแหน่งพรรคใหญ่ที่สุดในแผ่นดินมาเป็นเวลากว่าแปดสิบปีแล้ว ศิษย์ในพรรคมีจำนวนเป็นหมื่น ๆ เกลื่อนกลาดทั่วทุกหัวระแหงของแผ่นดิน ส่วนตัวอั้งเน้ยฮวยที่เป็นปังจู๊ แม้มีอายุยังเยาว์วัย แต่เกียรติภูมิที่ดีงาม ปฏิภาณที่ปราดเปรียวพลังฝีมือที่สูงส่ง ได้รับการแซ่ซ้องสรรเสริญจากวงพวกนักเลงทุกแห่งหน ยามเมื่อมากล่าววาจาเช่นนี้มาจะมีผู้ใดกล้าเสนอหน้าออกไปหาเรื่องลงโทษแก่อั้งเน้ยฮวย ? กล้าเอ่ยวาจาจะทุบตีหรือลงโทษทัณฑ์ ?

เจ้าะเซ้งจี้อนั้น เมื่อเรื่องมิเกี่ยวพันถึงตัว มิเคยปรารถนาจะไปแตะต้องตอแยเสมอมา ส่วนไฮ่ทั้งฮูหยินสำนึกตัวดีว่า นางกล่าววาจาไปก็ไม่มีผลดีอย่างไร คนฉลาดไหนเลยจะยอมกล่าววาจาที่ไร้ประโยชน์ปราศจากผลดี ?

มีแต่ปวยฮี้อเกี้ยมแขะเท่านั้น ที่ลูบคลำด้ามกระบี่พลางกล่าวอย่างยิ้มแย้มแจ่มใส

"ในความคิดเห็นของข้าพเจ้า พฤติการณ์ของอั้งเน้ยเฮียครานี้ เป็นการคลายอารมณ์อันเคร่งเครียดของพวกเราเมื่อครู่จนหมดสิ้น มิเพียงไม่สมควรลงโทษเท่านั้น พวกเรายังควรจะร่วมกันเลี้ยงฉลองให้เมามายสักมื้อจึงถูกต้อง"

อั้งเน้ยฮวยแย้มยิ้มพลางกล่าวว่า

"เทียนฮุ้นไต้ซือมีความคิดเห็นเป็นเช่นไร ?"

หลวงจีนชราเทียนฮุ้นไต้ซือกล่าวอย่างครุ่นคิด

"เรื่องนี้ยังคงให้ปังเฮาะเฮียตัดสินลงความจึงสมควร"

ยู่ปังเฮาะเงียบงันอยู่เป็นนาน ยังมิทันกล่าววาจา ทางใต้เวทีพลันมีเสียงแหลมเล็กร้องขึ้นว่า

"พยัคฆ์แม้ร้ายก็ไม่กินลูกตัว ผู้อาวุโสแซ่ยู่ย่อมไม่มีวาจาใดว่ากล่าวแน่"

สีหน้ายู่ปังเฮาะคล้ายแปรเปลี่ยนไปหลายคราจึงฝืนยิ้มกล่าวว่า

"เมื่อเป็นอั้งเน้ยปังจิ๋มาเอ่ยปากขอ เล่าฮก็ปล่อยมันไปสักครั้ง"

เสียงแหลมเล็กทางเบื้องล่างเวทีพอเพิ่งดัง อั้งเน้ยฮวยก็ถลันปราดมาที่ข้างกายบ๊วยซี่มั่ง กระซิบขึ้นว่า

"รีบไปเสาะดูว่าคนผู้นี้เป็นใคร"

บ๊วยซี่มั่งลอบลงไปจากด้านหลังเวทีอย่างรวดเร็ว อั้งเน้ยฮวยมีทีท่าเป็นปกติไร้พิรุธ น้อมกายกล่าวว่า

"ขอบคุณ"

ตบไหล่ยู่ป้วยหยกเบา ๆ แล้วกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ท่านยังมายืนซึมเซาในทีนี้ไปไย ? จัดการเปลี่ยนเสื้อผ้าเสียใหม่ ตระเตรียมสุราสดีไว้ สักครู่จัดการระบายคลายโทสะแก่บิดาท่านจึงถูกต้อง"

ยู่ป้วยหยกเงยหน้าขึ้นจ้องตาประมุขขอทานผู้นี้แวบหนึ่ง ในประกายตามิทราบได้แฝงความตื่นเต้นอยู่มากน้อยเพียงไร จากนั้นคารวะไปรอบข้างอย่างนอบน้อมจึงวิ่งลงจากเวทีไป

พวกลิ้มโซ่วเกียง เฮ่งโหวเล้าทั้งมวลต่างเบิ่งตาจ้องมองอย่างจนปัญญา สีหน้ายามนี้ มิว่าผู้ใดก็บรรยายไม่ถูกต้อง บรรดาสายตาผู้มีฝีมือเมื่อแลเห็นยู่ป้วยหยก

ต่างต้องแย้มยิ้มขึ้นอย่างมิอาจอดกลั้น

มีแต่ซิ่งตอกงจื้อเท่านั้น ที่ถ่มน้ำลายแล้วว่าอ่ยประณามด้วยวาจาหยาบคาย เพราะความหึงหวงริษยาทำให้ไม่มีอารมณ์ขันไปด้วย แต่กิมอี่จื้อเมื่อได้ยิน กลับแค่นหัวร่อใส่หน้าแล้วกล่าวว่า

"ผู้อื่นขณะนี้คือกงจื้อของประมุขบู๊ลิ้มทั้งแผ่นดิน จะนับตามศักดิ์ศรีหรือเกียรติภูมิ ก็เหนือกว่าท่านมากมายก่ายกองนัก ท่านยังคงอย่าไปตอแยมันจะประเสริฐกว่า"

ซิ่งตอกงจื้อดั่งแค้นจนอกแทบระเบิดแตกตาย ถลึงตาขบกรามดังกรอดกรอด แต่ไม่มีวาจาใดจะเปล่งออกได้

ยู่ป้วยหยกมิเหลียวหน้ามองกลับไปอีกเลย สาวเท้าอย่างเร่งร้อน ด้านนอกเป็นทะเลคนที่แออัดยัดเยียดซับซ้อนหลายชั้น ยู่ป้วยหยกแหวกเข้าไปในหมู่ผู้คน คนทางเบื้องหน้าเห็นเป็นยู่ป้วยหยกมา ต่างเบี่ยงกายเปิดทางให้ ผู้อยู่ด้านหลังนั้นมิทราบว่ายู่ป้วยหยกเป็นใคร เมื่อถูกผู้อื่นเบียดพลอยเบียดให้บ้าง เบียดจนยู่ป้วยหยกเหงื่อโซมชุ่มโชก กว่าจะออกมาได้ก็ยากเย็นเข็ญใจเต็มประดา พลันรู้สึกที่เอวมีวัตถุแข็งกระด้างจี้เข้าใส่ร่าง จึงถลันปราดไปที่เบื้องหน้าในทันใด ผู้อื่นไหนเลยจะทนทานการกระแทกด้วยพละกำลังอันมหาศาลนี้ได้ คนทั้งหลายสิบที่อออยู่เบื้องหน้าตางเซถลาจนล้มหงายไปเป็นทิวแถว ได้ยินเสียงด้านหลังคล้ายคราง เบา ๆ แต่เพียงดังอึดเดียวก็เงียบหาย คล้ายดั่งถูกวัตถุใดยัดเข้าปิดปากไปก็ปาน

ยู่ป้วยหยกไม่มีกะใจจะสืบเสาะสาเหตุ แหวกจนกระทั่งออกพ้นกลุ่มผู้คน เร่งฝีเท้าวิ่งอย่างรวดเร็ว แต่วิ่งสู่ที่ใดจิตใจตอนนี้ยุ่งเหยิงจนสับสนอลหม่าน ไหนเลยจะมีความคิดหลงเหลือ

ลมภูเขากรรโชกพัดมาจนดังซู่ซ่าเกรียวกราว รู้สึกเย็นที่ศีรษะ หะแรกเข้าใจว่าเป็นเหงื่อ แต่เมื่อยื่นมือลูบมาดู ถึงกับกลายเป็นโลหิตสด ๆ สีแดงฉาน !

จวบจนขณะนี้จึงรู้ตัว เมื่อครู่หากมิใช่มีปฏิกิริยาที่ว่องไวปราดเปรียว จะต้องตายอยู่ในหมู่ผู้คนนั้นแล้ว ฆาตกรเป็นใคร ตนจะไม่มีทางสืบเสาะได้ชั่วกาลนาน !

พอได้คิดถึงความนี้ เหงื่อของความร้อนระอุที่ยังมิเหือดแห้ง กลายเป็นเหงื่อเย็นยะเยียบซึมออกโซมกายไป !

ช่วงเวลานั้น ในห้วงหัวใจยู่ป้วยหยกบังเกิดรสชาติที่สับสนจนอลหม่าน มิทราบเป็นขื่นขมคับแค้นหรือรันทดหดหู่ ดาบเมื่อครู่นี้มีเจตนาจะฆ่าตนอยู่อย่างแน่ชัด

แต่กลับมิคนมาเป็นตัวตายแทนให้ ยู่ป้วยหยกไหนเลยจะไม่ขมขื่นใจ ?

อั้งเน้ยฮวยมิรู้จักกับตนมาเลย แต่กลับยินยอมช่วยสุดกำลัง ไหนเลยจะไม่ตื้นตันในพระคุณ ?

บิดาถูกผู้อื่นประทุษร้ายตาย แต่สถานการณ์กลับบีบคั้นจนตนมิเพียงไม่อาจล้างแค้นเท่านั้น ยังจำเป็นต้องยอมรับศัตรูมาเป็นบิดา ยู่ป้วยหยกไหนเลยไม่ดั่งแค้น ? ไม่รันทด ?

บ้านช่องพินาศ ญาติผู้ใหญ่วายชนม์ ผู้คนตีจาก มิตรสหายไม่นำพา อนาคตเว้งว้างเลื่อนลอย ไร้ที่พึ่งพิงปลอบใจ ยู่ป้วยหยกไฉนไม่เจ็บช้ำเสียใจจนน้ำตาหลั่งไหล ?

หวนคิดขึ้นมา รอยยิ้มของเมื่อครู่นี้มิทราบว่าได้ปั้นออกไปอย่างไร อาจบางทีเนื่องจากความแค้นที่เกาะแน่นจิตใจจนชิ้งถึงกระดูก ยู่ป้วยหยกยืนกรานว่าต้องล้างแค้น ต้องมีชีวิตต่อไปเพื่อล้างแค้น !

ยู่ป้วยหยกตกลงใจไม่ยอมตายอย่างเด็ดขาด มาตรแม้นมีขวากหนามอันหนาแน่นเพียงไร อุปสรรคมากมายเพียงไหน ต้องฟันฝ่าจนสุดความสามารถให้จงได้ !

พลันรู้สึกที่เบื้องหลังคล้ายมีเสียงฝีเท้าดังเบา ๆ ยู่ป้วยหยกหันขวับกลับมองเห็นมีเงาคนหลายสายถลันหายตามหมู่ไม้ก้อนหิน ยู่ป้วยหยกทำคล้ายไม่แลเห็นกลับเดินเชื่องช้าลงกว่าเดิม เดินช้า ๆ ไปได้สิบกว่าก้าว ฉับพลันนั้น ดาบสามเล่มได้ฟันฉับเข้ามาในหว่างกลางตัวอย่างรนแรง พลังดาบแหลมคมทั้งโหดทั้งเหี้ยม

ยู่ป้วยหยกถลาไปเบื้องหน้า เท้าซ้ายถีบย้อนกลับ เสียงครางอันเจ็บปวดดังขึ้นโหยหวน ชายฉกรรจ์ร่างใหญ่ผู้หนึ่งถูกถีบจนกระเด็นไกลออกไป อีกสองคนเมื่อจู่โจมพลาดผิด ต่างคิดหลบหนีเอาตัวรอดทันที

ยู่ป้วยหยกหันกายต่อยเข้าใส่กลางหลังชายฉกรรจ์ด้านซ้าย ชายฉกรรจ์ผู้นั้นยังวิ่งไปได้อีกหลายก้าว ร่างท่อนบนพลันงอพับกลับมาด้านหลัง ดุจดั่งเป็นไม้ไผ่ที่ถูกบิดจนหักกลาง !

ชายฉกรรจ์เบื้องขวาเมื่อรู้ตัวว่าไม่อาจหลบหนี จึงหันกายหมายเสี่ยงชีวิตฟันดาบคู่มือลงสุดแรง แต่ข้อมือถูกยู่ป้วยหยกคว้ามาบีบไว้ อีกหมัดหนึ่งของมันที่ต่อยอย่างไม่คิดชีวิต ก็ถูกยู่ป้วยหยกหนีบไว้ในซอกแขนไป

ชายฉกรรจ์ผู้นี้ความจริงก็เป็นชนชั้นมีฝีมือ แต่ฝีมือที่มันฝึกปรือมา พออยู่ต่อหน้ายู่ป้วยหยก กลับคล้ายเป็นทีท่าของทารกไป กระดูกข้อมือถูกบีบจนแตกแหลกลาญเจ็บปวดจับใจ

ยู่ป้วยหยกถามเสียงเกรี้ยวกราดขึ้น

"เจ้าได้รับคำสั่งจากผู้ใดใช้มา ? เพียงยอมสารภาพ เราก็จะอภัยไว้ชีวิตเจ้า"

ชายฉกรรจ์ผู้นั้นหัวร่อเสียงกราดเกรี้ยวกังวานกล่าวว่า

"เจ้าคิดใคร่ได้ทราบ ? เจ้าไม่มีทางทราบตลอดไป..."

เสียงหัวร่อพลันชะงักหาย สีหน้ากลายเป็นเขียวคล้ำทันที

ยู่ป้วยหยกรอมือที่จมูก ชั่วพริบตามันก็ขาดใจจนสิ้นลม ใบหน้าแปรเปลี่ยนสีอยู่หลายครั้ง เนื้อยุบลงไปดุจเป็นปรากฏการณ์ปาฏิหาริย์ กระทั่งดวงตายังยุบเข้าในเบ้า กลายเป็นกะโหลกไปแล้ว !

ปากของมันถึงกับอมยาพิษเอาไว้ก่อน และพิษของยานี้เป็นเช่นที่เฮ็กกับจื้อ (พิราบดำ) ถูกไม่ผิดเพี้ยน ชายฉกรรจ์ทั้งสามคนนี้ย่อมเป็นบริวารจอมอสูรร้ายที่ฆ่าปังเฮาะเล่านั่งใช้สอยมาแน่นอน !

เมื่อยู่ป้วยหยกไปดูอีกสองคน คนหนึ่งกระดูกทรวงอกแหลกละเอียด อีกคนกระดูกสันหลังหักสะบั้น ต่างขาดใจตายไปนานแล้ว นับว่าลงมือหนักหน่วงเกินกว่าเหตุบ้างจริง ๆ

ยู่ป้วยหยกทอดถอนใจยาวด้วยความรันทด ก้มศีรษะลง รู้สึกฝ่ามือมีความคันขึ้นเล็กน้อย แต่หาได้สนใจไม่ เพียงยกมือเกาไปเท่านั้น แต่ยิ่งเกายิ่งมันเป็นความคันที่ชำแรกจนแทรกซึมถึงหัวใจ !

ยู่ป้วยหยกแตกตื่นยิ่งนัก รู้ตัวว่าเป็นเภทภัยอันร้ายแรงแล้ว แต่มือทั้งสองยังยกเกาไปอย่างมิอาจข่มกลั้นได้

ชั่วขณะเดียวนิ้วมือที่เรียวงามก็บวมโตดุจดั่งเป็นเม็ดในลูกท้อ ฝ่ามือเปลี่ยนสีจากขาวเป็นดำ ความรู้สึกคัน ๆ ชา ๆ ได้แผ่จากฝ่ามือขึ้นถึงลำแขนแล้ว

ยู่ป้วยหยกทั้งแตกตื่นทั้งหวั่นหวาด กระเสือกกระสนไปเก็บดาบบนลงพื้น แต่จนใจที่นิ้วไม่อาจเคลื่อนไหวตามใจปรารถนาได้ เก็บขึ้นแล้วยังต้องร่วงลงไป ยู่ป้วยหยกขบกรามระงับใจไม่คิดชีวิต ในที่สุดก็เก็บดาบขึ้นมาได้ ยกฟันไปบนแขนของตนเองเต็มที่

พลันมีเสียงเปรื่องดังสนั่น ประกายไฟกระจายวูบ ที่แท้ดาบในมือถูกอาวุธลับชัดใส่จนปลิวกระเด็นไกลออกไป

ร่างชายเสื้อยาวมีแพรดำคลุมหน้าสองคน พ่งออกมาจากในเงามืดดั่งสายฟ้า คนเบื้องซ้ายทั้งผอมทั้งสูง คนเบื้องขวาอ้วนเตี้ย ไหล่กว้างล่ำสันคล้ายเป็นร่างสี่เหลี่ยม

คนร่างผอมสูงหัวร่อคักคัก กล่าวว่า

"คันจริง คันจริง เกาแล้วสบายเหลือเกิน"

ปากมันว่ากล่าว มือทั้งสองก็เกากันไปมา

ยู่ป้วยหยกยกมือเกาอย่างลืมตัว แต่ใจพลันหายวาบ มือขวาตบไปบนหลัง

มือซ้ายอย่างไม่คิดชีวิต ส่งเสียงแหบแห้งร้องขึ้นว่า

"ในที่สุด เรายังคงถูกพิษร้ายของพวกเจ้าจนได้ พวกเจ้าจะฆ่าก็มาฆ่าเถิด"

คนร่างผอมสูงเอ่ยขึ้นว่า

"จวบจนขณะนี้เจ้าจึงรู้ว่าหลงกล ? เมื่อครู่เจ้ายังต่อยเตะอย่างครึกครื้น ชั่วพริบตาก็ฆ่าคนไปได้ถึงสามคน มิใช่อิ่มเอิบลำพองใจนักหนาหรือ ?"

คนร่างเตี้ยนั้นแค่นหัวร่อแล้วกล่าวสอดคำว่า

"ขณะนี้ เจ้าย่อมควรรู้ตัวแล้ว คนเมื่อครู่ทั้งสามคนนั้น เป็นเพียงเหยื่อที่พวกเราส่งมาให้เจ้าฆ่า มิเช่นนั้นพรรคเราไหนเลยจะส่งคนที่ไร้ประโยชน์เช่นนั้นออกมาให้เป็นที่อับอายขายหน้าผู้คน ?"

ชายร่างผอมสูงเอ่ยขึ้นบ้างว่า

"พวกเราคำนวณแน่ เมื่อเจ้าฆ่าพวกมันแล้วจะต้องไปค้นซากศพพวกมัน ดังนั้นจึงได้โรยยาพิษอยู่บนเสื้อผ้าของพวกมันไว้ก่อน พอมือเจ้าสัมผัสกับผงพิษ หากไม่เกาก็ยังทำเนา เพียงเกาเบา ๆ พิษจะกำเริบขึ้นในทันที เฮอะ เฮอะ ความคันชำแรกแทรกหัวใจ เจ้าสามารถอดกลั้นมิเกาอยู่ได้ ?"

ชายร่างเตี้ยแผดเสียงหัวร่ออย่างลำพองใจกล่าวสืบต่อไปว่า

"ขณะนี้ มือทั้งสองของเจ้าบวมจนคล้ายขาสุกร ไม่มีประโยชน์ต่อไปแล้ว เจ้ายังจะแสดงอำนาจ ? ยังทบตีผู้คน ? ยังลำพองใจได้อีกหรือ ?"

ชายคลุมหน้าที่ร่างสูงหนึ่งต่ำหนึ่งเอ่ยรับกันเป็นเรื่องเป็นราวคล้ายตัวตลกบนเวที ทำให้ผู้เห็นรู้สึกขบขันใคร่หัวร่อ

แต่แผนการชั่วร้ายที่พวกมันกางมาดัก นับว่ารอบคอบรัดกุมจนไร้ร่องรอยพิรุธ วิธีที่ใช้พิษก็แนบเนียนจนคาดคำนวณไม่ถูกต้อง ทำให้แม้คิดร้องไห้ก็ไม่มีน้ำตาไหนเลยยังจะหัวร่อออกมาได้ ?

ยู่ป้วยหยกขบกรามกล่าวว่า

"พวกเจ้าเพราะต้องการประทุษร้าย ถึงกับไม่เสียดายต่อการพลีชีวิตพวกพ้องนี่...นี่ยังจะนับเป็นคนได้ ? มันเลวชาติยิ่งกว่าสัตว์เดียรัจฉานเสียอีก"

ชายร่างผอมสงแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ทั้งสามคนนั้นยินดีพลีชีวิตเพื่อเจ้านายด้วยความจงรัก ตายอย่างมีเกียรติโอ่อ่าสูงส่ง มิเพียงพวกมันจะยินยอมพร้อมใจเท่านั้น แม้ครอบครัวของพวกมันต่างรู้สึกเป็นเกียรติที่ปีติภาคภูมิด้วย"

ชายร่างอ้วนเตี้ยกล่าวบ้างว่า

"แต่เจ้าขณะนี้ตายแล้ว ตายอย่างไม่มีวี่แววร่องรอย มิว่าผู้อื่นหรือกระทั่งเจ้า

ต่างมิทราบความเป็นตายร้ายดีของเจ้า น่ากลัวยังจะเข้าใจว่าเจ้าหลบหนีหน้าเพราะกลัวความผิด"

ยู่ป้วยหยกาสูดลมหายใจหนาวเหน็บเฮือกใหญ่ ฝืนยิ้มกล่าวว่า

"คิดมิถึง ในโลกจะมีคนชั่วร้ายอำมหิตเช่นดั่งพวกเจ้า..."

วาจามิทันขาดคำ หน้ามืดวูบจนล้มฮวบไปทันที

ชายร่างผอมสูงหัวร่อคิกคัก แล้วกล่าวว่า

"เราฟันดาบหนึ่ง ท่านฟันดาบหนึ่ง ดูว่าผู้ใดเป็นฝ่ายฟันมันตาย ผู้นั้นต้องเป็นฝ่ายแพ้ ?"

ชายร่างเตี้ยหัวร่อแล้วร้องสนับสนุนว่าสนุกสนานดี ทั้งสองจึงเดินเข้าไปก้มเก็บดาบขึ้นมาคนละเล่ม

ยู่ป้วยหยกร้องเสียงแหบแห้งขึ้นว่า

"ก่อนที่เราจะตาย หรือพวกท่านยังมิยอมบอกกับเราว่าเป็นแผนร้ายเยี่ยงไรกันแน่ ? หัวหน้าบงการเป็นผู้ใดกัน ?"

ชายร่างผอมสูงกล่าวว่า

"เจ้าคิดจะเป็นปิศาจที่รู้โทษของตัวเอง ? ไม่ได้ ! ชะตาชีวิตของเจ้าลิขิตไว้แน่แล้ว เจ้าจะต้องเป็นปิศาจงมงายไม่รู้เรื่อง"

ชายร่างเตี้ยเอ่ยขึ้นบ้างว่า

"มิใช่พวกเราไม่ยอมบอกแก่เจ้า เนื่องจากความลับของเรื่องนี้ แม้กระทั่งพวกเราก็มิทราบเช่นกัน"

เสียงเพิ่งขาดคำ พลันกระโดดตัวลอยใบหน้าบิดเบี้ยวดุจพบภูตผีปิศาจร้องเสียงโหยหวนขึ้น

"งู...งู..."

บนน่องขาวของมันมีงูน้อยเกล็ดสีเขียวแวววาวสองตัวกัดตรึงติดอยู่

ยังมีอีกสองตัวเลื้อยปราดบนพื้นวูบ ก็พุ่งเข้าหาชายร่างผอมสูงดุจสายฟ้า แต่ชายร่างผอมสูงก็มีท่าร่างที่แคล่วคล่องปราดเปรียวดั่งงูร้าย ถลันวูบก็เลี่ยงหลบออกไปได้ สะบัดดาบฟันฉับเข้ามาบนหน้าของชายร่างเตี้ย พร้อมทั้งร้องเสียงเกรี้ยวกราดว่า

"เราอุปการะครอบครัวของท่านอย่างดี ท่านวางใจเถิด"

ใบหน้าชายร่างเตี้ยมีโลหิตไหลเนืองนอง แต่ยังหัวร่อแล้วร้องไล่หลัง

"ขอบ...ขอบใจท่าน...เรา...เราสละชีวิต เพื่องานของเจ้านายด้วยความจงรักภักดี รู้สึกปีติเหลือเกิน..."

วาจาไม่ทันขาดคำร่างก็ล้มฮวบ ส่วนชายร่างสูงได้พุ่งกายจนหนีไกลหลายสิบวา

หายลับตาไปด้วยเวลาวูบเดียว.

ยู่ป้วยหยกมองดูเหตุการณ์นี้จนเหงื่อไหลโชมกาย ตาเริ่มลายจนมืดไปทุกขณะ ร่างคล้ายกำลังจมดิ่งลงสู่ใต้ห้วงน้ำอันลึกล้ำไม่มีวันถึงก้น ในที่สุด ก็สิ้นสติสมประดีไป

อาทิตย์อัสดงลงไปจนใกล้สนธยา ความเลือนรางครอบไปทั่วทั้งแผ่นดินอันกว้างใหญ่ แม้อยู่ในฤดูร้อน แต่ลมทีโชยพัดกลับเย็นจัด ทุกแห่งหนเวิ้งว้างวังเวงคล้ายดั่งมีบรรยากาศแห่งความตายครอบคลุมไปทั่วทุกแห่งหน

ซากศพเย็นแข็งไปแล้ว นอนแน่วนิ่งอยู่ในวิกาลอันเลือนรางนี้นี่เอง

เมื่อยู่ป้วยหยกได้สติขึ้นมา รู้สึกคล้ายมีตะปูมากหลายตรึงอยู่บนมือ มือที่ชาจนด้านเมื่อตอนใกล้สิ้นสติพลันมีความรู้สึกเกิดขึ้น แต่มิใช่เป็นความคัน เป็นความเจ็บ !

ยู่ป้วยหยกลืมตาในม่านสนธยา เห็นเงาร่างหนึ่งยืนแน่วนิ่งอยู่ที่เบื้องหน้าโดยมิเคลื่อนไหว ผมขาวโพลงดุจไหมเงินทั้งศีรษะ พลิ้วไสวอยู่ในสายลมที่โชยพัด

ยู่ป้วยหยกทั้งตื่นเต้นทั้งดีใจ ร้องขึ้นเบา ๆ

"ป๊วย..."

เสียงร้องมิทันขาดคำ ก็ถูกป๊วยชี่มั่งปิดปากเอาไว้โดยฉับไว แล้วกล่าวว่า

"อย่าได้เคลื่อนไหว ขณะนี้เรากำลังให้เชี่ยวแช (เขียวน้อย) เชี่ยวแป๊ะ (ขาวน้อย) เชี่ยวปัง (ลายน้อย) เชี่ยวเต๊ียม (จุดน้อย) ดูดพิษแก่ท่านอยู่ เพียงพิษถูกดูดหมดสิ้นท่านก็ทุเลาเป็นปกติได้โดยง่ายดาย"

ยู่ป้วยหยกทอดตามองต่ำ เห็นงูน้อยทั้งสี่ตัวตรึงอยู่บนมือ หนึ่งเป็นสีเขียวหนึ่งสีขาว อีกหนึ่งสีลายเป็นดอก อีกตัวเป็นจุดขาว คิดว่างูน้อยนี้คือพวกเชี่ยวแป๊ะเชี่ยวแชของป๊วยชี่มั่งแล้ว ตาป๊วยชี่มั่งที่จับมองดูพวกมัน มีประกายนุ่มนวลคล้ายดั่งบิดากำลังมองดูบุตรในอุทรก็ปาน มองพลางยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านเห็นพวกมันน่ารักหรือไม่ ?"

ยู่ป้วยหยกผงกศีรษะด้วยความจริงใจ

หลังจากยู่ป้วยหยกพบเห็นคนที่มีความชั่วร้ายอำมหิตแล้ว มาเห็นงูน้อยสี่ตัวนี้ก็มีความรู้สึกอันจริงใจว่า พวกมันน่ารักกว่าพวกคนมากมายก่ายกองนัก

ป๊วยชี่มั่งหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ในหลายปีมานี้ พวกมันมิเพียงได้กลายเป็นสหายของเรา เป็นบุตรของเราเท่านั้น ยังได้เป็นผู้ช่วยเหลือดีที่สุดของเราอีกด้วย เราชรามากแล้ว มือเท้ามิคล่องแคล่ว

เทียบเท่าเดิมแล้ว แต่พวกมันยังคงอยู่ในวัยฉกรรจ์อันปราดเปรียวเหลือเกิน"

เมื่อบอกถึงตอนนี้ อดมิได้ต้องหัวร่อขึ้นด้วยความภาคภูมิใจ

ยู่ป้วยหยกคิดถึงสภาพของคนที่ถูกงูฉกกัดเมื่อครู่นี้ ในดวงตาก็ปรากฏรอยยิ้มขึ้นอย่างมิอาจอดกลั้น ระยะหลายวันนี้ นี่เป็นครั้งแรกที่รู้สึกเบิกบานใจขึ้นได้บ้าง

ยู่ป้วยหยกพลันได้คิดถึงเรื่องเมื่อครู่ ทั้งสองคนนั้นต่างมีฝีมือที่มิต่ำต้อย คาดว่าต้องเป็นชนชั้นมีชื่อเสียงเรียงนามในบู๊ลิ้มยุคนี้ บ๊วยซีมั่งที่ร่อนเร่ทั่วทั้งแผ่นดินรู้จักมักคุ้นผู้คนมากมาย มิทราบรู้จักพวกมันหรือไม่ ?

ยังมิทันเอ่ยปากถามไถ่ บ๊วยซี่มั่งก็คล้ายจะเดาใจยู่ป้วยหยกได้ จึงถอนใจกล่าวว่า

"คนนี้เป็นใคร ความจริงเรายังพออาจรู้จัก แต่เสียดายที่ถูกสหายของมันใช้ดาบฟันหน้ายับเยินไปเสียก่อน โอ...มันผู้นั้นมิเพียงฆ่าคนเพื่อปิดปากเท่านั้น ยังทำลายโฉมหน้าไปอีกด้วย ความชั่วร้ายอำมหิตของจิตใจและฝีมือ นับว่ามีคนเทียบได้น้อยกว่าน้อยจริง ๆ"

ยู่ป้วยหยกพริ้มตาด้วยความรันทดหดหู่ เบาะแสที่มีเป็นอันขาดสะบั้นไปอีกสายหนึ่งแล้ว

บ๊วยซี่มั่งกล่าวสืบต่อไปว่า

"พวกประดานี้มิเพียงมีฝีมือชั่วร้ายอำมหิต วางแผนแยบยลยอกย้อนเท่านั้น ยังมีการกระทำที่แนบเนียนหมดจดอย่างยิ่ง เมื่อครู่เราค้นมันจนทั่วตัว ก็ยังหาร่องรอยที่จะบ่งชี้กำพืดของมันมิได้แม้แต่น้อยนิด"

ก้มกายลงพิจารณาดูมืออยู่ป้วยหยกอย่างละเอียดชั่วครู่ พลันห่อปากผิวขึ้นเบา ๆ

งูน้อยทั้งสี่ตัวพากันคลายปาก เลื้อยขึ้นไปบนร่างบ๊วยซี่มั่ง ไต่จากเท้าขึ้นไปบนอกขึ้นจนถึงไหล่ บ๊วยซี่มั่งยิ้มแย้มแจ่มใสพลางกล่าวว่า

"เด็กดีที่น่ารัก เหนื่อยมากกระมัง กลับบ้านไปหลับนอนให้สบายเถิด"

งูน้อยทั้งสี่คล้ายดั่งเข้าใจในคำพูดนี้จริง ๆ ถึงกับไต่เข้าไปที่กระสอบปอกลางหลังบ๊วยซี่มั่งทั้งสี่ตัว

บ๊วยซี่มั่งปรบมือกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"โชคยังดีที่พิษที่ท่านถูกนั้น ซึมซาบเข้าทางผิวกายโดยตรง และดีที่บนมือท่านไม่มีแผลใด ๆ อยู่ก่อน ขณะนี้ร่างอาจยังอ่อนเพลีย แต่ก็ปลอดภัยไม่ต้องวิตกในอันตรายใด ๆ อีกแล้ว"

ยู่ป้วยหยกมิได้เอ่ยคำขอบคุณ อันพระคุณที่ยิ่งใหญ่ปานนี้ ไม่อาจจะใช้วาจามาขอบใจก็สิ้นเรื่องราวได้ บ๊วยซี่มั่งก็คล้ายพอใจเป็นอย่างยิ่ง ประคองร่างยู่ป้วยหยก

ขึ้นแล้วกล่าวอย่างยิ้มแย้มอีกครา

"พิธีชุมนุมอึ้งซัวครานี้ มิทราบยุติแล้วหรือไม่ หากแม้นยุติแล้ว ปังจู๊ของพวกเราก็ควรจะรอคอยท่านอยู่ พวกเรากลับไปดูเหตุการณ์กันเถิด"

"ข้าพเจ้ามิคิดไป"

"ท่าน...ท่านมิคิดไปเยี่ยมเยียนปังจู๊พวกเรา ?"

"ขณะนี้รอบข้างทุกด้านของข้าพเจ้ามีเหล่าอสูรร้ายจำนวนมากมายคอยจับจ้องคุมเชิง พร้อมที่จะใช้ฝีมืออำมหิตเข้าปลิดชีวิตข้าพเจ้าทุกเวลา หากข้าพเจ้ากลับไปกลัวว่าปังจู๊ท่านยังพลอยต้องถูกภัยนี้ลามเข้าใส่ด้วย"

"อั้งเน้ยปังจู๊เป็นผู้ที่กลัวภัยจะลามเลียใส่ด้วย ?"

ยู่ป้วยหยกมิมีวาจาใดจะว่ากล่าวอีก จึงก้มหน้าถอนหายใจ เดินกลับไปในทิศทางเดิมอีกครั้ง บ๊วยซี่มั่งเดินพลางกล่าวพลาง

"เมื่อครู่ที่เราดูดพิษรักษาแผลแก่ท่านนั้น ได้ยินทางด้านลานพิธีมีเสียงโห่ร้องดังกึกก้องปานฟ้าถล่ม คิดว่าพิธีสาบานตัวเข้ารับตำแหน่งได้เสร็จสิ้น สหายชาวบู๊ลิ้มสามารถผ่านวันเวลาอันสุขสงบได้อีกเจ็ดปีแล้ว"

ยู่ป้วยหยกฝืนยิ้มอย่างหดหู่ กล่าวว่า

"เป็นวันเวลาอันสุขสงบแน่นอน ?"

บ๊วยซี่มั่งเหลือบตาแลมาแวบหนึ่ง ถอนหายใจยาว ๆ ฝืนยิ้มกล่าวว่า

"ขอให้เป็นเช่นนั้นเถิด"

[redacted]

เดินผ่านทางไปได้ระยะหนึ่ง เห็นทางทิศลานพิธีมีแสงไฟสว่างไสว บางครั้งยังมีเสียงโห่ร้อง เสียงหยอกล้อ เสียงหัวร่อ ดังแว่วมาตามลม แสงไฟและเสียงหัวร่อนี้มิไกลเท่าใดนัก แต่ในสายตาที่ยู่ป้วยหยกเห็น ในเสียงที่ยู่ป้วยหยกได้ยินคล้ายดั่งห่างกันอยู่อีกโลกหนึ่ง แสงสว่างและเสียงหัวร่อมิใช่เป็นสิ่งที่ยู่ป้วยหยกเพ้อฝันปรารถนาก็จะได้มา !

บ๊วยซี่มั่งถอนหายใจ กล่าวว่า

"พิธีชุมนุมในปีนี้ ดูสภาพนับว่าครึกครื้นกว่ากาลก่อนจริง ๆ แต่เราที่มาร่วมพิธีเป็นจำนวนถึงหกครั้งแล้ว มีแต่ครั้งนี้เท่านั้นที่มิได้โห่ร้องร่ำสุรากับเหล่าสหายหลังพิธียุติ เรา...เราถึงกับคล้ายไม่มีกะใจครึกครื้นสนุกสนานไปด้วย !"

"หรือหลังพิธีอึ้งตี๋แล้ว ยังมีการเลี้ยงฉลองอีก ?"

"การเลี้ยงฉลองย่อมไม่อาจขาดไปได้"

"แต่สุราอาหาร..."

"ทุกครั้งของพิธีอึ้งตี๊ สหายที่มาร่วมพิธีต่างต้องนำสุราอาหารมากันเอง เมื่อพิธีเสร็จสิ้น พวกทั้งหลายก็ล้อมวงนั่งกันบนพื้น หาสหายรักสักสี่ห้าคนก่อกองไฟน้อย ๆ ขึ้นในระหว่างกลาง ร่ำสุรากันอย่างเบิกบานสำราญใจ มักจะเป็นการดื่มตั้งแต่ค่ำจนรุ่งสาง ผู้ที่เช้าตรู่วันรุ่งขึ้นสามารถเดินกลับอย่างปกติธรรมดานั้น น่ากลัวมีไม่มาก"

บนใบหน้าที่มีริ้วรอยของวัยชรา ปรากฏประกายอันสุกใสของบุรุษหนุ่มวัยฉกรรจ์ขึ้นอีกครั้ง หัวร่อพลางกล่าวสืบต่อไป

"วันเวลาในพิธีที่ผ่านไปหลายครั้งก่อน นับว่าตราตรึงใจจนผู้คนยากจะเลือนลืมได้ ทุกที่มีกองไฟ ทุกแห่งมีเสียงเพลง ยามดื่มจนครึกครื้นตึงหน้า ก็ลุกขึ้นมาเดินเที่ยวไปได้ทั่วทุกทาง อาจมิทราบว่ามีมือยื่นจากที่ใด ลากท่านลงไปแล้วกรอกใส่อีกสี่ห้าจอก หากแม้ท่านดื่มจนศีรษะหนักกว่าเท้าล้มโครมลงไป มิแน่ว่าท่านจะล้มลงในอ้อมแขนของสหายรัก ที่มิได้พบกันมาสิบกว่าปี ท่านแม้จะไม่อาจดื่มลงไปได้อีกแล้ว มันยังจะบีบจมูกท่านแล้วกรอกสุรา...โอ เราเฒ่าชราแล้ว วันเวลาเยี่ยงนั้นน่ากลัวไม่มีโอกาสย้อนกลับมาได้ตลอดกาลนาน"

ยู่ป้วยหยกถอนหายใจเบา ๆ กล่าวว่า

"แต่จะอย่างไรก็ตาม ความคิดคำนึงนี้ย่อมยังสดชื่นประโลมใจได้อยู่"

"ใช่แล้ว คนเรามีความหลังอันสดชื่นให้คิดคำนึงบ้าง ย่อมเป็นการดีอยู่ มิเช่นนั้นจะผ่านวันเวลาบั้นปลายอันเงียบเหงาเปล่าเปลี่ยวของชีวิตได้อย่างไร จะผ่านวันอันหนาวเหน็บของฤดูหนาวด้วยวิธีไหน..."

ยู่ป้วยหยกขบคิดทบทวนวาจาประดานี้อยู่ซ้ำซ้อน รู้สึกเป็นรสชาติที่ซึมซาบจิตใจจนไม่อาจเลือนลืมได้ แต่มิทราบเป็นความขมขื่นหรือหวานชื่น !

โดยไม่รู้ตัว เท้าได้พามาจนกระทั่งถึงหน้ากระโจมอั้งเน้ยปังจู้

ผู้คนรอบนอก ๆ ของกระโจมแยกย้ายไปหมดสิ้นแล้ว ในกระโจมมีแสงโคมไฟลอดมา ทั้งสองมิทันเดินเข้าถึง ในกระโจมก็มีผู้ตวาดออกมาว่า

"ผู้ใด ?"

เสียงนี้เข้มแข็งมีพลังเปี่ยมอำนาจ ถึงกับมิใช่เป็นเสียงของอั้งเน้ยฮวย ยู่ป้วยหยกเพิ่งจะสะดุ้งรู้ตัว เสียงกังวานของอั้งเน้ยฮวยก็ดังขึ้นว่า

"ป๋วยซี่เอี๊ยกระมัง ? พาลูกแกะที่หลงทางของพวกเรากลับมาได้หรือไม่ ?"

ในกระโจมที่กว้างใหญ่ มีแต่เทียนแดงจุดไว้เพียงเล่มเดียวเท่านั้น !

แสงเทียนที่วับแวมหวั่นไหว สาดส่องร่างอั้งเน้ยฮวยจนเป็นเงายาวทาบไปบนพื้น

เสียงหัวร่อทางนอกกระโจมยิ่งเน้นให้เห็นความเวิ้งว้างวังเวงของภายในเด่นชัดขึ้นอีก

ชายชราอาภรณ์นักพรตหมวกทรงสูง หน้าสีม่วงเครายาวเหยียด สองคิ้วเรียวยาวจรดจอน ท่วงท่าองอาจมีอำนาจนั่งอยู่ที่ข้างกายอั้งเน้ยฮวย

ร่างชายชรานี้นั่งตรงดุจปลายทวน เรียบร้อยแน่วนิ่ง ตาที่ทั้งเล็กเรียวยาวมีประกายแวววาวราวสายฟ้า กำลังจับจ้องมองหน้ายู่ป้วยหยกแน่วนิ่ง

ยู่ป้วยหยกต้องก้มศีรษะหลบสายตา บุคลิกอันมีสง่าราศีของชายชรานี้ ถึงกับข่มขวัญผู้คนจนระย่อได้

อั้งเน้ยฮวยกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ในที่สุดท่านก็มาจนได้...รู้จักผู้อาวุโสท่านนี้หรือไม่ ?"

ยู่ป้วยหยกตอบเบา ๆ

"เจ้าสำนักคุนลุ้น ?"

อั้งเน้ยฮวยปรบมือชมเชยขึ้นว่า

"สายตาของท่านนับว่าไม่เลว เทียนกังเต้าเจี้ยงเมื่อครู่มิได้ส่งเสียงสักคำ มิคิดว่าท่านยังจดจำได้อยู่"

พลันหันไปกล่าวแก่บ๊วยซี่มั่งว่า

"พิษที่ถูกเป็นพิษใด ? ผู้ใดเป็นคนใช้พิษ ?"

บ๊วยซี่มั่งก้มศีรษะตอบว่า

"ผู้ใช้พิษมีศักดิ์ศรีอันเลอะเลือน ไม่อาจสืบเสาะ พิษที่ใช้ก็มิทราบเป็นพิษใดแต่ยังโชคดี..."

วาจามิทันขาดคำ เทียนกังเต้าเจี้ยงพลันถลันมาที่ข้างกายยู่ป้วยหยกลงมือดุจกับสายฟ้า จี้จุดใต้เล้งไล่ฮู...ตั้งแต่ชีพจรข้อมือขึ้นไปจนถึงสองไหล่รวมสิบสองจุด มือซ้ายก็ยัดยาเม็ดเข้าไปในปากยู่ป้วยหยกพร้อมทั้งกล่าวว่า

"นั่งนิ่ง ห้ามเคลื่อนไหวครึ่งชั่วยาม (ประมาณชั่วโมงเศษ)"

วาจาพอจบคำ จุดทั้งสิบสองแห่งก็ถูกจี้หมดสิ้น ยาเม็ดก็ถูกกลืนกิน เทียนกังเต้าเจี้ยงก็กลับนั่งที่เดิมนอกกระโจม มีคนผู้หนึ่งกำลังส่งเสียงหัวร่อดังสนั่น ขณะนี้ยังหัวร่อไม่ทันจะขาดเสียงเลย

เป็นความว่องไวที่สุดจะพรรณนาได้ ยู่ป้วยหยกปากอ้าตาค้าง บ๊วยซี่มั่งก็ตะลึงลานจนตะกุกตะกักมิเป็นเสียง แต่อั้งเน้ยฮวยถอนหายใจกล่าวว่า

"ท่านเข้าใจว่าพิษของมันถูกดูดหมดสิ้นแล้วกระมัง ?"

บ๊วยซี่มั่งตอบตะกุกตะกักว่า

"ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าตรวจมา"

อั้งเน้ยฮวยถอนหายใจกล่าวต่อไป

"หากมิใช่กิมกังจี้ (ดรรชนีเทวราช) และฮ่วยกิมตัง (ยาเม็ดละลายทอง) ของเทียนกังเต้าเจี้ยง แขนทั้งสองของยู่กงจื้อน่ากลัวจะต้องพิการไปตั้งแต่บัดนี้"

ยู่ป้วยหยกหน้าถอดสีด้วยความตระหนก บ๊วยชี่มั่งก้มศีรษะต่ำลงกว่าเดิมจนคางแทบจรดอก อั้งเน้ยฮวยกล่าวต่อไปว่า

"เราเมื่อครู่เรียกท่านไปสืบเสาะหาคนผู้นั้นได้ความว่ากระไร ?"

"บริวารถามไถ่มาสิบกว่าคน มิว่าผู้ใดก็ไม่ทันไปสังเกตว่าผู้ส่งเสียงร้องนั้นเป็นใคร มีอยู่ผู้หนึ่งว่าคล้ายเห็นเป็นคนชุดดำ"

"คนชุดดำ..."

"ทุกครั้งที่มีพิธีชุมนุม ผู้สวมใส่เสื้อผ้าดำทั้งชุดนั้นมีไม่มาก แต่ครั้งนี้ เท่าที่บริวารตรวจตราสังเกตบรรดาผู้สวมชุดดำมาร่วมพิธีมีจำนวนถึงร้อยกว่าคน ส่วนผู้คนทางด้านนอกลานพิธี มีชุดดำอยู่ไม่ต่ำกว่าหนึ่งพันคน พวกประดานี้ล้วนแล้วเป็นคนแปลกหน้าไม่เคยปรากฏในวงพวกนักเลงเลย แต่ดูท่าทีกลับมีวิชาฝีมือไม่ต่ำต้อยทั้งสิ้น"

อั้งเน้ยฮวยต้องทวนคำขึ้นอย่างครุ่นคิด

"คนชุดดำ...พันกว่าคน..."

สายตาเบือนมาหาเทียนกังเต้าเจี้ยงอย่างแช่มช้า ถามว่า

"เต้าเจี้ยงมีความคิดเห็นเป็นเช่นไร ?"

เทียนกังเต้าเจี้ยงกล่าวอย่างครุ่นคิด

"พิษที่ไร้นาม คนที่ไร้ชื่อ นับเป็นแผนอันรอบคอบรัดกุม ไม่มีพิรุธพอจะทำลาย"

อั้งเน้ยฮวยกล่าวสืบต่อไปว่า

"พวกคนชุดดำที่ลึกลับเหล่านั้น หรือก็เป็นศิษย์สำนักบ้อเก๊กผ่ายทั้งสิ้น ?"

"หากมิใช่เป็นศิษย์บ้อเก๊กผ่าย ก็ต้องมีพันธะเกี่ยวข้องกันแน่นอน"

"หากบอกว่าพวกยู่ปังเฮาะ ลิ้มโซ่วเกียง เฮ่งโหวเล้า เหล่าที่เป็นวีรบุรุษรุ่นอาวุโสอันมีชื่อเสียงเกริกก้องเกรียงไกรในวงพวกนักเลงมาเนิ่นนานปีเหล่านี้ จะกระทำแผนการร้ายอันมีความชั่วช้าอำมหิต นับว่าเป็นเรื่องที่ผู้อื่นยากที่จะยินยอมเชื่อถือจริง ๆ เกียรติภูมิที่เปี่ยมคุณธรรม ดำรงมาคนละหลาย ๆ สิบปีของพวกมัน มิใช่เป็นการเสแสร้งปลอมแปลงขึ้นอย่างแน่นอนเด็ดขาด หากแม้ว่าพวกมันไม่มีแผนการร้ายแอบแฝงอยู่แล้ว โอ...ข้าพเจ้าก็ไม่เชื่อ"

ยู่ป้วยหยกร้องเสียงแหบแห้งขึ้นทันทีว่า

"นามแม้ไม่แปลกปลอม แต่คนนั้นปลอมมาแน่!"

อั้งเน้ยฮวยสั่นศีรษะฝืนยิ้ม กล่าวว่า

"เราได้ตรวจตราดูโฉมหน้าและทีท่าของพวกมันจนละเอียดถี่ถ้วนทุกอากัปกิริยาบถแล้ว ไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดปรากฏร่องรอยการปลอมแปลงโฉมหน้าแม้แต่น้อย อย่าว่าแต่พวกมันแม้ปลอมแปลงโฉมหน้ามา ท่าทีและอากัปกิริยาก็ไม่คล้ายคลึงจนเป็นเช่นนี้ มิเช่นนั้นเทียนฮุ้นไต้ซือ บ้อติ๊งเต้าเจี้ยง ต่างเป็นสหายที่รู้จักกับพวกมันมาเนิ่นนานปี ไหนเลยจะมีการดูมิออกได้?"

ยู่ป้วยหยกก้มศีรษะด้วยความรันทด มิต้องอ้างผู้อื่น เพียงยกบิดาตนขึ้นว่ากล่าว มันผู้นั้นไม่เพียงมีเค้าหน้าเป็นเช่นดั่งบิดาไม่ผิดเพี้ยนเท่านั้น แม้ท่าทีและการเอ่ยปากกล่าวคำก็เป็นเช่นกันไม่แปลกปลอม หากตนมิใช่เห็นบิดามาตายอยู่ต่อหน้าต่อตา แม้กระทั่งตนก็ไม่ยอมเชื่อว่าคนพวกนั้นล้วนเป็นตัวปลอม...

บ๊วยชี่มั่งอดมิได้ต้องสอดคำขึ้นบ้าง

"หรือพวกนั้นได้ถูกคนใช้ยาล้างสมองจนสูญเสียความรู้สึกนึกคิด? พฤติการณ์ทั้งมวลล้วนได้รับการใช้สอยจากผู้อื่นโดยไม่มีสติคุมตัวเอง? บริวารจำได้ว่าเมื่อหลายปีก่อน ในวงพวกนักเลงก็เคยเกิดเรื่องเช่นนี้มา"

อั้งเน้ยฮวยสั่นศีรษะ กล่าวว่า

"ผู้ที่ถูกยามอมประสาทเอาไว้ ประกายตาและกิริยาจะต้องผิดกับคนธรรมดาแน่นอน พวกมันมิเพียงมีประกายตาสดใสแวววาวเท่านั้น อากัปกิริยาก็แคล่วคล่องเป็นธรรมดามิคล้ายถูกขู่เข็ญบังคับ ยิ่งมิคล้ายถูกมอมประสาท"

เทียนกังเต้าเจี้ยงเงยหน้าถอนหายใจยาวกล่าวย้ำอีกคำ

"แผนการแนบเนียนรอบคอบ ไม่มีพิรุธจะทำลายจริง ๆ"

อั้งเน้ยฮวยกล่าวขึ้นอีกว่า

"หากบอกว่าพวกประดานี้ล้วนปลอมมา พวกมันก็คล้ายมิได้ปลอมอย่างแน่ชัด หากบอกว่าพวกประดานี้เป็นตัวจริง ก็มามีเหตุการณ์ประหลาดพิกลเกิดขึ้นมากหลาย พวกมันมิว่าถูกคนใช้สอยบงการ หรือว่ามีแผนการร้ายอยู่ในสมองของตัวเองคราวนี้เมื่อได้รับตำแหน่งเป็นประมุขชนชาวบ๊ลิ้มทั้งแผ่นดินแล้ว ก็เป็นเรื่องที่อาจร้ายจนผู้คนไม่กล้าคาดคิด และแผ่นดินนับแต่นี้นอกจากพวกเราท่านทั้งสี่ในกระโจมแล้ว ไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดที่จะเกิดความคลางแคลงสงสัยต่อพวกมันอีกเลย"

หยุดฝืนหัวร่อด้วยความรันทด จึงกล่าวสืบต่อไป

"แต่โบราณกาลนับพัน ๆ ปี ในวงพวกนักเลงน่ากลัวไม่มีแผนการร้ายที่ยิ่งใหญ่ไปกว่านี้อีกแล้ว"

เทียนกังเต้าเจี้ยงหน้าเคร่งเครียดกังวลกล่าวช้า ๆ ว่า

"หากจะเปิดเผยแผนอันลึกลับแยบยลนี้ ความสำคัญอยู่กับตัวยู่กงจื้อผู้นี้เท่านั้น"

อั้งเน้ยฮวยถอนใจ กล่าวว่า

"เพราะสาเหตุนี้นี่เอง ดังนั้น ชีวิตมันจึงพร้อมที่จะมีอันตรายในทุกโอกาส หากแม้นมันตาย..."

บ๊วยซี่มั่งอดมิได้ต้องสอดถามขึ้นอีกว่า

"ยู่ปังเฮาะผู้นั้นได้ยอมรับแล้วว่า ยู่กงจื้อคือบุตรของท่าน ไฉนยังจะฆ่ามันอีก?"

อั้งเน้ยฮวยสั่นศีรษะตอบว่า

"มาตรแม้นมิอาจฆ่ามันอย่างเปิดเผย แต่ก็ลอบลงมือได้อยู่ ทำให้เป็นรูปคดีที่ตายอย่างอุบัติเหตุอีกครั้ง อันการตายอย่างไม่คาดหมายนี้ มิว่าผู้ใดก็ไม่ต้องรับผิดชอบทั้งสิ้น"

บ๊วยซี่มั่งถอนใจ กล่าวว่า

"มิน่าเล่า ข้าพเจ้าเมื่อครู่ที่รักษาพยาบาลมันนั้น ถึงกับไม่มีผู้ใดมาลอบประทุษร้ายข้าพเจ้า ที่แท้ขอเพียงมีคนอยู่ข้างกายมัน ก็ไม่อาจที่จะลงมือทำร้ายกันได้"

อั้งเน้ยฮวยผงกศีรษะ กล่าวว่า

"ดังนั้นหากปล่อยให้มันเดินออกจากที่นี้ไปเพียงลำพัง ยังยากกว่าหาบันไดปีนส่สรวงสวรรค์เสียอีก นอกจากพวกเรา..."

เทียนกังเต้าเจี้ยงพลันเอ่ยสอดขึ้นว่า

"ท่านทราบหรือไม่ ขณะนี้มีเรื่องน่ากลัวที่สุดคือเรื่องใด ?"

อั้งเน้ยฮวยขมวดคิ้วแนบแน่น กล่าวว่า

"หรือเต้าเจี้ยงคิดถึงเรื่องใดขึ้นได้ ?"

เทียนกังเต้าเจี้ยงส่งเสียงหนัก ๆ กล่าวว่า

"เรื่องนี้หากเกิดขึ้น ยู่กงจื้อจะไม่มีทางรอดชีวิตเป็นเด็ดขาด..."

พลันมีเสียงคนร้องเรียกที่นอกกระโจมขึ้นว่า

"เทียนกังเต้าเจี้ยงอยู่ข้างในหรือไม่ ท่านประมุขมีเรื่องขอเชิญพบ"

เทียนกังเต้าเจี้ยงหน้าเปลี่ยนสีเล็กน้อย กระซิบเบา ๆ ว่า

"อย่าออกไป เราไปชั่วครู่ก็จะกลับมา"

จบคำผุดลุกขึ้นเดินก้าวยาว ๆ ออกไป อั้งเน้ยฮวยมองด้วยความสงสัยจนคิ้วขมวดมุ่น กล่าวช้า ๆ ว่า

"เทียนกังเต้าเจี้ยงเป็นผู้เงียบขรึม มิยอมเอ่ยปากโดยง่ายดาย เมื่อครู่มากล่าววาจาประโยคนั้นได้ ย่อมต้องเป็นเพราะได้คิดตามข้อสันนิษฐานใดเป็นแน่...แต่

เทียนกังเต้าเจี๋ยงจะคิดได้ในเรื่องอันใด และเรื่องที่ท่านกล่าวนั้นเป็นเรื่องราวใดกันแน่ ?"

บ๊วยซี่มั่งเกาศีรษะที่มีผมยุ่งเป็นกระเซิงอย่างรุนแรง พึมพำว่า

"น่ากลัว น่ากลัว เรื่องเหล่านี้ก็น่ากลัวเพียงพอแล้ว หรือยังมีเรื่องที่น่ากลัวยิ่งกว่านี้ ? ยู่กงจื้อนับว่า..."

เหลือบตาดูยู่ป้วยหยกแวบหนึ่ง ก็ก้มหน้าถอนใจ มิกล่าวสืบต่อไป

ชั่วชีวิตของกระยาจกเฒ่า พบเห็นเรื่องสยดสยองลำเค็ญ น่าสมเพชเวทนาไม่น้อย แต่หากเปรียบกับยู่ป้วยหยกแล้ว พวกนั้นก็ต้องนับเป็นคนมีโชคดีมากมายเหลือหลาย

ยู่ป้วยหยกฝืนยิ้ม กล่าวว่า

"ข้าพเจ้ารู้สำนึกตัวดี ว่าถูกผู้คนคุกคามบังคับจนเข้าสู่จุดอับ แม้มิตายในบัดดลก็ต้องคลุ้มคลั่งฟั่นเฟือนไปจนได้ แต่อย่างไรก็ตาม มีบุคคลเช่นดังปังจู๊มารู้ใจมาอภัยให้แก่ข้าพเจ้า และยังยินยอมช่วยเหลือข้าพเจ้าเยี่ยงนี้ ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าแม้ตายก็ไม่ลืมเลือนได้"

อั้งเน้ยฮวยก็สั่นศีรษะไปมา โดยมิทราบควรว่ากล่าวอย่างไร

ยู่ป้วยหยกพลันถามขึ้นอีกว่า

"แต่ปังจู๊กับข้าพเจ้ามิเคยรู้จักมักคุ้นมาก่อนเลย ไฉนจึงยินยอมช่วยเหลือข้าพเจ้าจนเช่นนี้ ! ทุกผู้คนต่างเห็นว่าข้าพเจ้าเป็นผู้วิกลจริตที่พร่ำกล่าวเหลวไหลเลอะเลือน ปังจู๊ไฉนจึงเชื่อถือต่อข้าพเจ้าถึงปานนี้ ?"

อั้งเน้ยฮวยกล่าวช้า ๆ ว่า

"นี่ย่อมมีสาเหตุอยู่..."

พลางล้วงช้า ๆ เข้าไปในอกเสื้อ หยิบถุงแพรสีเขียวสดใสออกมาใบหนึ่ง ถุงแพรนี้ปักด้วยฝีมือประณีตงดงาม ดุจดั่งเป็นของใช้ประจำตัวของเสียวเจี๊ยะตระกูลสูง มิว่าผู้ใดก็คาดคิดไม่ถึง ในตัวประมุขพรรคกระยาจกจะล้วงของสิ่งนี้ออกมาได้ กระทั่งบ๊วยซี่มั่งก็ยังต้องจ้องมองจนตาค้าง เห็นอั้งเน้ยปังจู๊ดึงปากถุงแพรล้วงกระดาษออกมาแผ่นหนึ่งแล้วกล่าวว่า

"ท่านดูว่านี่คืออะไร ?"

เป็นกระดาษฟางที่เก่าคร่ำคร่า แต่ก็พับไว้เป็นระเบียบเรียบร้อย

ในอกเสื้ออั้งเน้ยฮวยมีถุงแพรปักฝีมือประณีตสวยงามปานนี้ นับเป็นเรื่องประหลาดพิกลอย่างยิ่งอยู่แล้ว แต่ในถุงแพรกลับบรรจุกระดาษฟางหยาบ ๆ เช่นนี้ยิ่งเป็นที่สร้างความพิศวงสงสัยแก่ผู้พบเห็น

บ๊วยซี่มั่งอดมิได้ต้องชะโงกหน้าเข้าไปดูบ้าง ยู่ป้วยหยกคลี่กระดาษฟางเห็นบนกระดาษมีอักษรอยู่เพียงเจ็ดตัว

'ยู่ป้วยหยก เชื่อเขา ช่วยเขา'

อักษรหวัดมากและเลอะเลือน เมื่อสังเกตละเอียดคล้ายใช้ปลายเข็มจิ้มกับโคลนเขียนไว้ ยู่ป้วยหยกจ้องมองจนตะลึงลานอยู่ครู่ใหญ่ จึงกล่าวว่า

"นี่...เป็นผู้ใด..."

อั้งเน้ยฮวยกล่าวช้า ๆ ว่า

"ภรรยาที่ยังมิได้วิวาห์ของท่าน !"

สีหน้าของกระยาจกหนุ่มพลันแปรเปลี่ยนเป็นประหลาดพิกล แต่ยู่ป้วยหยกมิได้ไปสนใจสังเกต กลับร้องโพล่งว่า

"ลิ้มไต้อู้ ! ท่านรู้จักนาง ?"

อั้งเน้ยปังจู๊ผงกศีรษะ กล่าวว่า

"เมื่อสามวันก่อนเราเคยพบนางที่เมืองเซียงปูมาครั้ง นางร่วมขบวนมากับบิดาท่านและพวกเฮ่งโหวเล้า เราและนางรู้จักกันมาเนิ่นนานแล้ว แต่วันนั้นนางเมื่อเห็นเรากลับทำทีท่าคล้ายมิรู้จักเราเลย"

"ท่าน...ท่านคุ้นเคยกับนางอย่างมากอยู่แล้ว ?"

"ดูท่าทีท่านนับเป็นกงจื้อที่มิเคยย่างเท้าออกจากห้องแม้แต่ก้าวเดียวเลยจริง ๆ เรื่องราวในวงพวกนักเลงท่านถึงกับมิทราบแม้แต่น้อย ลิ้มไต้อู้เมื่ออายุสิบสามก็ได้ออกเกลือกกลั้วในวงพวกนักเลงแล้ว หลังจากนั้น ทุกปีนางจะต้องหนีออกมาเที่ยวสักครั้งและกระทำเรื่องราวใหญ่โตจนผู้คนต้องตื่นตะลึงอยู่หลายเรื่องราว เกียรติภูมิของนางในบู๊ลิ้มก็กระเดื่องดังมิใช่น้อย"

ยู่ป้วยหยกคิดถึงประกายตาที่เข้มแข็งแกล้วกล้าของนาง คิดถึงเพลงกระบี่ที่โหดเหี้ยมดุร้ายและรวดเร็วว่องไวของนาง คิดถึงรูปกายที่มาตรแม้นอ้อนแบบบางแต่นิสัยที่ดื้อรั้นกร้าวแกร่งของนางแล้ว ต้องทอดถอนหายใจอย่างลืมตัว กล่าวว่า

"นางนับว่าผิดกับข้าพเจ้าจริง ๆ นางมีความเข้มแข็งกว่าข้าพเจ้ามากมายจริง ๆ"

อั้งเน้ยฮวยกล่าวสืบต่อไปว่า

"นางความจริงเป็นดรุณีที่ร่าเริงแจ่มใส จิตใจกว้างขวางเปิดเผย แต่วันนั้นกลับเปลี่ยนไปจนสิ้นเชิง เราพอเห็นปราดแรกก็รู้แน่ว่าต้องมีเลศนัยแอบแฝง ดังนั้นรอจนเมื่อพวกนางรับประทานอาหารรองท้อง ก็สั่งให้ศิษย์กระยาจกในเมืองเซียงปูไปปรึกษากับเจ้าของโรงเตี๊ยมแห่งนั้น ปลอมตัวเป็นคนรับใช้ของโรงเตี๊ยมเพื่อไปติดต่อกับนาง นางพอเห็นปราดแรกก็ดูออกจริงดั่งคาด จึงหาโอกาสลอบยัดถุงแพรนี้ไว้ในอกเสื้อ

ของศิษย์กระยาจกนั้นจริง ๆ"

บ๊วยซี่มั่งกล่าวขึ้นบ้างว่า

"มิน่าเล่า สั้งเล่าสี่เมืองเซียงปูวันนั้นจึงลนลานมาหาปังจู๊ คล้ายดั่งมีเรื่องเร่าร้อนใคร่จะรายงาน ที่แท้ก็เพื่อมอบถุงแพรนี้ให้แก่ปังจู๊"

ยู่ป้วยหยกตะลึงลานไปนานแล้ว ปากพึมพำไม่ขาดเสียงว่า

"ที่แท้นางมักออกมาเที่ยวในวงพวกนักเลงอยู่บ่อยครั้ง มิน่าเล่า วันที่เกิดเรื่องนางจึงมิได้อยู่บ้าน"

อั้งเน้ยฮวยหน้าเปลี่ยนสีทันที รีบถามว่า

"ในบ้านนางก็เกิดเรื่องขึ้น ? หรือว่าบิดานาง..."

ยู่ป้วยหยกผงกศีรษะ กล่าวว่า

"ลิ้มโซ่วเกียงก็เป็นตัวปลอมแน่นอน แต่วันนั้น..."

หยุดถอนหายใจแล้วจึงเล่าสาเหตุการเปลี่ยนแปลงของลิ้มไต้อู้ในวันนั้นออกไป เมื่อจบต้องถอนหายใจยาวอีกครั้ง จึงกล่าวว่า

"วันนั้นข้าพเจ้ายังเข้าใจว่านางแสร้งทำร้ายข้าพเจ้า โดยหาทราบไม่ว่า นางในวันนั้นก็ดูจนรู้กระจ่างถึงความร้ายกาจของแผนการนี้ ทราบว่านางไม่มีทางอื่นจะเลือกเฟ้น มีแต่ต้องนับถือโจรร้ายเป็นบิดาไปก่อน ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้ามาตรแม้นรอจนถึงวันนี้ยังคงมีแต่ต้องเดินทางสายเดียวกับนาง...โอ นางนับว่าเป็นดรุณีที่ชาญฉลาดปราดเปรื่องได้จริง ๆ"

อั้งเน้ยฮวยถอนหายใจยาว ๆ กล่าวว่า

"ในหมู่ผู้คนที่เรารู้จัก มิว่าบุรุษสตรี หากแม้นนับทางภูมิปฏิภาณและไหวพริบแก้เหตุการณ์เฉพาะหน้า น่ากลัวไม่มีผู้ใดสามารถเหนือล้ำกว่านางเป็นแม่นมั่น"

ยู่ป้วยหยกผงกศีรษะ กล่าวว่า

"แต่...แต่พวกลิ้มโซ่วเกียงนั้นก็ย่อมรู้อยู่แก่ใจ ไฉนยังไม่ฆ่านาง ? ดูสภาพที่เกิดขึ้น นางย่อมถูกควบคุมตัว น่ากลัว...น่ากลัว..."

บทที่ 5

แผนชั่วช้าสารเลว !

อั้งเน้ยฮวยมองหน้ายู่ป้วยหยกยิ้มพลางกล่าวว่า

"ดรุณีที่ฉลาดปราดเปรื่องดุจดั่งนางย่อมมีวิธีที่ทำให้ผู้อื่นไม่กล้าทำร้ายนาง มิอาจอำมหิตไปทำลายนาง ท่านเรามิจำเป็นต้องกังวลใจแทนนาง เนื่องจากหากเป็นเรื่องที่นางไม่อาจคลี่คลายแก้ไขได้ ผู้อื่นแม้ทุรนทุรายเพียงไรก็ไร้ประโยชน์"

จัดการพับกระดาษฟางแผ่นนั้นซุกกลับเข้าไปในถุงหนังอีกครั้ง ยู่ป้วยหยกมองถุงแพรด้วยความเข้าใจว่าอั้งเน้ยฮวยจะมอบแก่ตน มิคาด อั้งเน้ยฮวยกลับซุกเข้าไปในอกเสื้ออีกครั้งแล้วกล่าว

"ท่านเราหากสามารถหาทางติดต่อกับนางได้จะต้อง..."

พลันชะงักวาจาเอาไว้ ที่แท้เทียนกังเต้าเจี๋ยงได้ก้าวยาว ๆ เข้ามา ถอนใจกล่าวว่า

"เป็นเรื่องยุ่งยากอีกประการหนึ่งแล้ว"

บ๊วยซี่มั่งคล้ายกาตาแววที่ใจหวาดหวั่นอยู่ ร้องโพล่งขึ้นก่อนว่า

"ยุ่งยากอันใด ?"

เทียนกังเต้าเจี๋ยงถอนใจ กล่าวว่า

"ยู่...มันผู้นั้นเจาะจงให้อาตมาเป็นองครักษ์ของพิธีชุมนุมในครั้งนี้"

ยู่ป้วยหยกทวนคำขึ้นอย่างสงสัย

"องครักษ์ ?"

อั้งเน้ยฮวยจึงอธิบายขึ้นว่า

"ชุมนุมใหญ่นี้ นอกจากตัวประมุขแล้ว ยังต้องเชื้อเชิญเจ้าสำนักขึ้นเป็นองครักษ์อีกท่านหนึ่ง มีศักดิ์ฐานะด้อยกว่าประมุขคนเดียวเท่านั้น พิธีครั้งก่อน ๆ ที่ดำเนินมาหลายครา มีสำนักเสียวลิ้มเป็นประมุขบู๊ตึงเป็นองครักษ์"

เทียนกังเต้าเจี้ยงฝืนยิ้ม กล่าวว่า

"แต่ครั้งนี้หากใช้ชุกติ๊งเต้าเฮียเป็นองครักษ์ แผนดำเนินงานของพวกมันก็จะต้องมีความขลุกขลักหลายประการ อาตมาอยู่ไกลจนถึงคุนลุ้น น้อยครั้งนักที่จะเกี่ยวข้องสนใจกับเรื่องในแผ่นดิน ผู้แซ่ยู่ต้องการให้อาตมาเป็นองครักษ์ ย่อมมีเจตนาอันลึกซึ้งแฝงอยู่เป็นแน่"

อั้งเน้ยฮวยหัวร่อแล้วกล่าวว่า

"แต่เกียรติภูมิของเต้าเจี้ยงก็รับตำแหน่งนี้ได้โดยภาคภูมิ มิเช่นนั้นพวกมันไฉนไม่ไปหาตัวทิป้าอ๊วงที่อยู่ไกลจนถึงนอกกำแพงใหญ่เล่า"

รอยยิ้มพลันสลายไปจากหน้า กล่าวอย่างกังวลสืบต่อไปว่า

"เรื่องที่เต้าเจี้ยงกล่าวมาเมื่อครู่..."

เทียนกังเต้าเจี้ยงหน้าเคร่งขรึมสำรวมกล่าวว่า

"ที่พวกเรากลัวที่สุดในขณะนี้ก็คือผู้แซ่ยู่คนนั้น หากต้องการให้ยู่กงจี้อติดตามมันกลับไป แล้วจะทำอย่างไรกัน ?"

"ไฮ้! นี่..."

อั้งเน้ยฮวยร้องโพล่งขึ้นด้วยความตื่นตระหนก เทียนกังเต้าเจี้ยงจึงกล่าวเสียงหนักหน่วงอีกว่า

"หากยู่กงจี้อติดตามมันกลับไป ก็ตกอยู่ในเงื้อมมือพวกมันโดยสะดวก พร้อมที่จะถูกฆ่าได้ในทุกเวลา แต่บิดาต้องการให้บุตรร่วมทางกลับบ้าน บุตรไหนเลยจะไม่ปฏิบัติตามคำสั่งได้ ?"

อั้งเน้ยฮวยถอนหายใจ กล่าวว่า

"มิเพียงบุตรไม่อาจฝ่าฝืนคำสั่งเท่านั้น ผู้อื่นก็ไม่มีวาจาจะว่ากล่าวแก้ตัว มิว่าผู้ใดก็ไม่อาจขัดขวางห้ามปรามด้วย โอ...เรื่องนี้นับว่าหนักหนาสาหัสจริง ๆ เราสมควรได้คิดแต่แรกจึงถูกต้อง"

อั้งเน้ยฮวยกระวนกระวายจนถูมืออยู่ไปมา กล่าวอีกว่า

"แล้วจะทำอย่างไร...จะทำอย่างไร ?"

เทียนกังเต้าเจี้ยงส่งเสียงหนักหน่วงกล่าวว่า

"เรื่องนี้มีทางคลี่คลายได้อยู่เพียงสายเดียวเท่านั้น"

อั้งเน้ยฮวยปรบมือร้องขึ้นว่า

"ถูกต้อง เรื่องนี้มีทางคลี่คลายช่วยเหลืออยู่สายเดียวจริง ๆ"
บ๊วยซี่มั่งออกความเห็นขึ้นบ้างว่า
"มีทางโดยเรียกให้ยู่กงจื้อรีบหนีไป ใช่หรือไม่ ?"
เทียนกังเต้าเจี้ยงสั่นศีรษะปฏิเสธ บ๊วยซี่มั่งรีบกล่าวอย่างรุ่มร้อนว่า
"มิหนีจะทำอย่างไรได้ ?"
เทียนกังเต้าเจี้ยงกล่าวช้า ๆ ขึ้นว่า
"มีแต่ให้ยู่กงจื้อรีบจัดการมอบตัวเป็นศิษย์ผู้ใดไว้ก่อน ซือแป๋หากต้องการให้ศิษย์กลับไปฝึกปรือฝีมือที่สำนัก แม้ผู้ที่เป็นบิดาก็ไม่มีวาจาว่ากล่าวทัดทาน"

บ๊วยซี่มั่งปรบมือร้องขึ้นว่า

"วิเศษ วิเศษ นับเป็นวิธีที่วิเศษสุดจริง ๆ"

อั้งเน้ยฮวยยิ้มพลาง กล่าวว่า

"ขอแสดงความยินดีที่ยู่กงจื้อได้อาจารย์อันวิเศษสุด ขอแสดงความยินดีที่เต้าเจี้ยงได้ศิษย์ยอดเยี่ยมไว้"

ยู่ป้วยหยกงุนงงทันที เทียนกังเต้าเจี้ยงกล่าวว่า

"อาตมาไหนเลยจะมีศักดิ์ศรีเป็นอาจารย์ยู่กงจื้อ..."

อั้งเน้ยฮวยสอดคำอย่างยิ้มแย้มแจ่มใส

"ทั่วพิภพจบแดนยุคนี้ นอกจากเต้าเจี้ยงแล้วยังมีผู้ใดทรงศักดิ์ศรีเป็นอาจารย์ยู่กงจื้อได้ ? เพื่อเห็นแก่โชคชะตาของบู๊ลิ้มทั้งแผ่นดินในภายหน้า เต้าเจี้ยงโปรดรับปากเถิด"

ในที่สุด ยู่ป้วยหยกก็ก้มกราบลงแทบเท้า ขณะเวลานั้นมีเสียงร้องเรียกดังมาทางนอกกระโจมอีกว่า

"ยู่ป้วยหยกกงจื้อ โปรดออกมา ประมุขเชิญพบ"

อั้งเน้ยฮวยมองหน้ายู่ป้วยหยก ถอนใจเบา ๆ กล่าวว่า

"เป็นอย่างไร ? พฤติการณ์ของท่านได้อยู่ในการคุมเชิงของผู้อื่นนานแล้ว มิว่าท่านไปที่ใด ผู้อื่นต่างทราบจนกระจ่างทุก ๆ ครั้ง"

บ๊วยซี่มั่งตะลึงลานอยู่ในที่นั้น รู้สึกมือเท้าเย็นยะเยียบจนแทบมิอาจเคลื่อนไหวได้

นอกกระโจมมีกองไฟอยู่มากมาย หลายแห่งหนมีเสียงโห่ร้องเสียงสรวลเสเฮฮาอยู่ทุกที่ทางจริง ๆ

ผู้คนจำนวนพันต่างนั่งอยู่กับพื้น ดาวแพรวพรายทั่วไปทั้งท้องฟ้า ลมวิกาล

โชยพัดพากลิ่นหอมของสุรา ชีวิตไยมิใช่เปี่ยมความร่าเริงแจ่มใสเล่า ?

แต่ยู่ป้วยหยกเดินก้มศีรษะไปด้วยจิตใจที่คับแค้นขมขื่นกว่าเดิม ยู่ป้วยหยกในขณะนี้ถึงกับคล้ายเป็นตัวหุ่นที่ถูกเชิด ทุกเรื่องทุกราวต่างต้องปล่อยให้ผู้อื่นมาบงการแทบทั้งสิ้น

ได้ยินมีเสียงโห่ร้องดังมาจากทั่วทุกทาง

"อั้งเน้ยปังจู๊ เชิญเข้ามาดื่มทางนี้สักถ้วยเถิด"

"บ๊วยซี่มัง ท่านงดสุราแล้วหรือ ?"

"ไฮ้ ! ผู้นั้นคงเป็นยู่กงจื้อกระมัง ?"

ท่ามกลางเสียงโห่ร้องที่อึกทึกกึกก้อง บุรุษหนุ่มอาภรณ์ดำผู้หนึ่งเดินอย่างเร่งร้อนเข้ามาน้อมกายกล่าวว่า

"ท่านประมุขตอนนี้กำลังรอพบอยู่ในกระโจมของสำนักเสียวลิ้มยี่"

สำนักเสียวลิ้มยี่มาตรแม้นดำรงตำแหน่งประมุขติดต่อกันถึงเจ็ดครั้ง แต่กระโจมก็เป็นเช่นดั่งสำนักอื่น ๆ ไม่ผิดเพี้ยน เพียงที่หน้ากระโจมห้ามมิให้ผู้นั่งดื่มสุราใกล้กว่ายี่สิบเชียะได้

ความเคารพนับถือที่ชนชาวนักเลงมีต่อเทียนฮุ้นไต้ซือแห่งเสียวลิ้ม หาได้ลดน้อยลงเพราะการสละตำแหน่งประมุขครั้งนี้ไม่

ขณะนี้ ในกระโจมไม่มีผู้ใด หลังกระโจมมีเงามืดครึ้มวังเวง คล้ายมีร่องรอยผู้คนตะคุ่ม ทั้งหลายคนเพิ่งเดินถึงนอกกระโจม เทียนฮุ้นไต้ซือก็หัวร่อดัง ๆ แล้วกล่าวออกมา

"ท่านอั้งเน้ยปังจู๊ก็คงให้เกียรติมาด้วยแล้วกระมัง ?"

อั้งเน้ยฮวยหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ไต้ซือมีญาณวิถีที่สูงส่ง หรือว่าฝึกจนสำเร็จวิชาตาทิพย์ ?"

แล้วจึงเดินเคียงคู่กับเทียนกังเต้าเจี้ยงเข้าไปก่อน เห็นภายใน 'ยู่ปังเฮาะ' นั่งตรงข้ามกับเทียนฮุ้นไต้ซือกำลังจิบน้ำชาสนทนากัน ส่วนพวกลิ้มโซ่วเกียง เฮ่งโหวเล้าถึงกับมิได้ติดตามอยู่ข้างกาย

ในกระโจมมีกลิ่นกำยานหอมอบอวล เข้าสู่ภายในคล้ายดั่งย่างก้าวเข้าสู่อีกโลกหนึ่ง

ทักทายปราศรัย คารวะแก่กัน ทรุดกายลงนั่งแล้ว สายตายู่ปังเฮาะจึงได้เบือนมายังยู่ป้วยหยกที่ยืนก้มหน้าอยู่ทางด้านข้าง ริมฝีปากถึงกับปรากฏรอยยิ้มอันเมตตาการุณย์กล่าวว่า

"หยกยี้ เจ้ารู้สึกค่อยสบายขึ้นบ้างแล้ว ?"

ยู่ป้วยหยกจำต้องน้อมกายตอบว่า

"ขอบพระคุณบิดา"

"เจ้ามิเคยออกจากบ้านมาก่อนเลย นับแต่นี้กระทำเรื่องราวใดควรระวังตัวไว้ให้มาก อย่าได้ให้ผู้อาวุโสในวงพวกนักเลงต้องเย้ยหยันไยไพ"

"ทราบแล้ว"

สองคนนี้ผู้หนึ่งอบรมสั่งสอนด้วยความเป็นห่วง ผู้หนึ่งรับคำด้วยมารยาทนอบน้อม ดูไม่ผิดกับบิดาปรานีและบุตรกตัญญูเลย จะมีผู้ใดสังเกตออกได้ว่า ทั้งสองกำลังแสดงละครอยู่!

ยู่ป้วยหยกรู้แน่แก่ใจ ว่าผู้นั่งอยู่เบื้องหน้านี้คือศัตรูคู่อาฆาตของตน ในใจดั่งแค้นจนแทบมีโลหิตหลั่งไหล แต่สีหน้ากลับบังคับไว้จนมีแต่ความนอบน้อมยำเกรงต่อศัตรูที่ยังมาเป็นบิดาของตน

ยู่ปังเฮาะผู้นั้นไยมิใช่ไม่ทราบ ว่าผู้อยู่เบื้องหน้านี้มิใช่บุตรในสายเลือดของมัน ในใจมันไยมิใช่ใคร่เตะรากเหง้าแห่งเภทภัยเสียให้ตายคาเท้า แต่ใบหน้ายังกลับต้องปั้นให้มีแต่รอยยิ้มแย้มของความเมตตาปรานี ต้องแสดงละครตบตาผู้คนทั้งหลายในกระโจมนี้!

อั้งเน้ยฮวยที่จับตาดูอยู่ด้านข้าง ในใจมิทราบเกิดความรันทดหดหู่ ขุ่นเคืองดั่งแค้น หรือว่าขบขันน่าหัวร่อ? กระยาจกผู้นี้อายุเจ็ดขวบก็ออกคลุกคลีทางโลกภายนอก มิว่าสถานการณ์ใด สภาพไหน ต่างเคยเห็นกับตามาทั้งสิ้น แต่สภาพที่ทำให้คนร้องไห้มิได้หัวร่อมิออก และมิทราบควรกระทำอย่างไรนี้ อั้งเน้ยฮวยคาดฝันไม่ถึงว่าจะมาร่วมอยู่ด้วยได้ ตนที่เป็นบุคคลนอกยังมีจิตใจเช่นนี้ บุคคลที่อยู่ในวงในจะเป็นฉันใดแน่?!

เทียนฮุ้นไต้ซือยิ้มพลางกล่าวว่า

"ยู่กงจื้อเปลือกนอกนุ่มนวล จิตใจกล้าแข็ง ในความเงียบขรึมยังมีแววฉลาดปราดเปรื่องปรากฏชัด ในความนุ่มนวลนอบน้อม ยังปรากฏแววแกร่งกร้าว นับเป็นหงส์มังกรในมวลหมู่มนุษย์ได้เต็มภาคภูมิ สองตาของอาตมายังมิบอด ความสำเร็จในอนาคตของยู่กงจื้อต้องมิด้อยกว่าท่านประมุขเป็นแน่แท้"

อั้งเน้ยฮวยปรบมือหัวร่อ กล่าวว่า

"ยินดีเรียนให้ไต้ซือและประมุขได้ทราบ ยู่กงจื้อนอกจากจะมีบิดาอันเกรียงไกรแล้ว บัดนี้ยังมีอาจารย์ที่ยอดเยี่ยมอีกผู้หนึ่งอีกด้วย"

ยู่ปังเฮาะคล้ายงุนงงเล็กน้อย ทวนคำว่า

"อาจารย์ยอดเยี่ยม?"

เทียนกังเต้าเจี้ยงยิ้มพลาง กล่าวว่า

"อาตมาเห็นบุตรของท่านมีส่วนสัดอันประเสริฐเลิศล้ำปานนี้ ก็อดหวั่นไหวละโมบมิได้ จนต้องก้าวก่ายอย่างอุกอาจ รับบุตรท่านไว้เป็นศิษย์ในสำนัก นี่ยังต้องขอให้ท่านประมุขอโหสิด้วย"

อั้งเน้ยฮวยกล่าวขึ้นบ้างว่า

"ยู่กงจื้อมีหลักวิชาของสำนักบ้อเก๊กและคุนลุ้นอยู่ในตัว วันหน้าต้องเปล่งประกายอันแพรวพรายให้แก่บู๊ลิ้มเป็นแน่ คิดว่าประมุขต้องปลาบปลื้มดีใจสุดใหญ่หลวงแล้ว ไหนเลยจะตำหนิโทษทัณฑ์ท่านได้อย่างไร ?"

ย่ปังเฮาะจำใจต้องกล่าวว่า

"นี่...ย่อมต้องขอบคุณเต้าเจี้ยงเป็นอย่างยิ่ง"

ใบหน้ามาตรแม้นมีรอยยิ้ม แต่เป็นรอยยิ้มที่ฝืนขึ้นอย่างเห็นชัดถนัดตา เทียนกังเต้าเจี้ยงจึงกล่าวว่า

"อาตมาเตรียมจะกลับคุนลุ้นในเช้าตรู่วันรุ่งขึ้น บุตรท่าน..."

องเน้ยฮวยหัวร่อแล้วสอดคำขึ้นว่า

"ยู่กงจื้อติดตามเต้าเจี้ยงไป ท่านประมุขย่อมวางใจได้เต็มที่ หลักวิชาอันสูงเยี่ยมของคุนลุ้น หาผู้ใดเทียมเทียบเปรียบยาก มีโอกาสฝึกสำเร็จเร็ววันเท่าใด ย่อมเป็นการประเสริฐเลิศล้ำเท่านั้น อย่าว่าแต่ประมุขเพิ่งจะขึ้นรับตำแหน่งอันสูงส่ง ย่อมมีเรื่องที่ต้องสะสางอย่มากหลาย พอดีไม่อาจที่จะให้กงจื้อมาอย่เคียงข้างกาย"

หันไปคว้ามืออยู่ป้วยหยกฉุดไว้ กล่าวสืบต่อไปอย่างยิ้มแย้มแจ่มใส

"วันพรุ่งนี้ท่านก็จะเข้าคุนลุ้นฝึกปรืออย่างลำบากยากเย็น ไม่มีวันที่จะท่องเที่ยวตามอารมณ์อีกแล้ว ท่านเราหากจะได้พบกัน น่ากลัวต้องเป็นเวลาสามสี่ปีแน่ ยังไม่รีบตามเราไปดื่มให้เป็นที่สนุกสนานสักครั้ง ?"

กล่าวแล้วถึงกับลากยู่ป้วยหยกออกไปในทันที สร้างความงงงันแก่ยู่ปังเฮาะจนนั่งตะลึงลานกับที่ ร้องไห้มิออกหัวร่อมิได้

เทียนฮุ้นไต้ซือยิ้มพลางกล่าวว่า

"บุตรท่านในบัดนี้ได้อั้งเน้ยปังจู๊เป็นสหายรักอีกผู้หนึ่ง นับว่ามีบุญวาสนายิ่งใหญ่ไม่เบาเลย"

ยู่ปังเฮาะกล่าวอย่างใจเลื่อนลอย

"มิเบา...ไม่เบา..."

ยกถ้วยน้ำชาขึ้นกรอกปากจนแห้งไปในบัดดล

ขอบฟ้าตะวันออกเป็นสีขาวรำไร แต่ใบหน้าของหมู่มีฝีมือในสิบคน ยังมีอีกเก้าคนที่แดงฉานปานอาทิตย์สนธยา ผู้ที่ยังสามารถหัวร่อออกมาได้ เสียงหัวร่อดังสนั่นหวั่นไหว ผู้ที่หัวร่อมิออก เนื่องจากได้ฟุบคว่ำลงไปแล้วนั่นเอง

มีแต่ศิษย์สำนักคุนลุ้นเท่านั้น มิว่าเมามายหรือไม่ ขณะนี้ต่างยืนสำรวมตัวตรงอยู่ที่หน้ากระโจม รอน้อมส่งเจ้าสำนักกลับสู่ภูเขา

ในกระโจม ยู่ป้วยหยกฟุบกายกับพื้น ยู่ปังเฮาะพร่ำสั่งย้ำอยู่ไม่ขาดปาก ทั้งสองแสดงละครบิดาปรานีบุตรกตัญญูขึ้นอีกฉากหนึ่งแล้ว จากนั้นนักพรตหนุ่มฉกรรจ์เครื่องแบบสีม่วงจำนวนแปดคน ห้อมล้อมเข้าออร่างเทียนกังเต้าเจี้ยงและยู่ป้วยหยกเดินออกไป นอกกระโจมมีรถม้า จากภูเขาคุนลุ้นถึงเมืองฮงคูมีระยะไกลเป็นพัน ๆ ลี้ พวกนักพรตคุนลุ้นถึงกับเดินเท้ามาทุกคน !

อั้งเน้ยฮวยกุมมือยู่ป้วยหยกไว้ ยิ้มพลางกล่าวว่า

“ขอให้ปลอดภัยราบรื่นตลอดทาง อย่าลืมเราผู้เป็นกอกอเสียเล่า”

“ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้า...ผู้น้อง...”

รู้สึกลำคอตีบตัน น้ำตาอุ่นระอุเอ่อล้น ไม่อาจที่จะเปล่งวาจาใดออกไปได้ จำต้องก้มศีรษะลงต่ำ

ทันใดนั้น มีคนผู้หนึ่งเดินเข้ามายิ้มพลางกล่าวว่า

“หยกยี้ จากกันครั้งนี้คงต้องกินเวลานาน เจ้ามิคิดเยี่ยมไต้อู้สักครั้ง ?”

ยู่ป้วยหยกพลันเงยหน้ามา เห็นลิ้มโซ่วเกียงยืนยิ้มแย้มแจ่มใสอยู่ที่ตรงหน้า

หมอกบางยามเช้าครอบคลุมไปทั่วทั้งปฐพีอันเวิ้งว้าง ในหมอกบางยังเห็นมีเงาร่างสายหนึ่งยืนนิ่งอยู่ในที่อันห่างไกล ดวงตาสดใสดุจน้ำค้างกลางหาว มิใช่ลิ้มไต้อู้จะเป็นใคร ?

ยู่ป้วยหยกเมื่อแลเห็นร่างอ้อนแอ้นแน่งน้อยที่พร้อมลอยตามลมได้ทุกเวลา ตาแวววาวราวน้ำค้างกลางหาว ในหัวใจก็เกิดความขมขื่นอย่างมิอาจข่มกลั้น การพรากจากในครานี้ มิทราบอีกกี่วันเดือนปีจึงพบพาน จึงยืนตะลึงลานอยู่ในที่นั้นไป

อั้งเน้ยปังจู๊มองดูคนทั้งสองแล้วก็พลอยซึมเซาไปอีกผู้หนึ่ง

พลันได้ยินเทียนกังเต้าเจี้ยงตวาดเบา ๆ ขึ้นว่า

“วันเวลาในเขามีแต่ความเงียบเหงา ความรักของบุรุษสตรี มิอาจปล่อยให้งอกงามได้ เพ้ย !”

พลันคว้ามือยู่ป้วยหยกก้าวยาว ๆ ออกไป แม้ศีรษะก็มิเหลียวกลับมาเหลือบแลอีกเลย

ลิ้มไต้อู้ยืนมองดูอยู่แต่ไกล ใบหน้ายังคงมีความเย็นชาดั่งเดิม แต่ในดวงตาที่สดใส มิทราบได้มีหยาดน้ำตาเอ่อคลอขึ้นตั้งแต่เมื่อใด

พลันได้ยินเสียงหัวร่อสดใสปานระฆังเงินดังขึ้นที่ด้านหลัง กล่าวมาว่า

"แลเห็นคนรักพรากจากแล้ว แต่ไม่อาจจะกล่าววาจากับมันแม้สักคำ ในใจท่านมิรู้สึกอัดอั้นรันทด ?"

ลมอรุณโชยพัดวูบมา พากลิ่นหอมที่ย้อมใจผู้คนจนรัญจวนมาด้วย

ลิ้มไต้อู้มิต้องเหลียวหน้าไป เนื่องจากเฮ่งโหวเล้าและไซมึ้งบ้อกุกได้พากันมาที่ข้างกายนาง ทั้งสองมีสายตาเย็นชากระด้าง ใบหน้าเคร่งเครียดกล่าวพร้อมกันว่า

"ไต้อู้ ไปเถิด"

เสียงสดใสไพเราะนั้นได้กล่าวอย่างยิ้มแย้มขึ้นอีกว่า

"สตรีสนทนากับสตรีคำสองคำ พวกท่านที่เป็นบุรุษก็ห้าม มิยอมหรือ ?"

เฮ่งโหวเล้ากล่าวเสียงหนักหน่วงว่า

"สำนักบ้อเก๊กกับพรรคแป๊ะฮวยมึ้งมิเคยไปมาหาสู่กันแต่ก่อนเลย"

"กาลก่อนมิเคย บัดนี้กลับมีแล้ว"

ลิ้มไต้อู้ยืนสงบเยือกเย็นอยู่ในที่นั้น ลมโชยพัดปอยผมข้างจอนของนางพลิ้วไสวเงาร่างคนสายหนึ่งละลิ่วตามลมมาถึงเบื้องหน้านาง เสื้อแพรบางพลิ้วปลิวดุจเป็นเทพธิดาจุติมา

ลิ้มไต้อู้แม้เป็นสตรีเช่นกัน แต่เมื่อได้เห็นดวงตาที่มาปรากฏทางเบื้องหน้ายังรู้สึกเคลิบเคลิ้มไปบ้าง นางคิดมิถึงเลยจริง ๆ ประมุขพรรคแป๊ะฮวยมึ้งที่มีนามสะเทือนทั้งแผ่นดิน จะงามสะคราญจนบาดตาปานนี้!

เฮ่งโหวเล้ากับไซมึ้งบ้อกุกพากันถลันปราดมาคิดขวางหน้าลิ้มไต้อู้เอาไว้ พลันได้กลิ่นหอมซอนไซเข้านาสิก เบื้องหน้าปรากฏหมอกบางขึ้นขวางอีกชั้นหนึ่ง ทั้งสองต่างต้องถอยกายไปครึ่งก้าวอย่างลืมตัว เมื่อได้สติเพ่งมองอีกครั้ง ก็เห็นไฮ่ทั้งฮูหยินอันเป็นหัวหน้าพรรคแป๊ะฮวยมึ้งกุมมือลิ้มไต้อู้เดินห่างออกไปหลายเชียะ แล้วยังส่งเสียงสดใสกล่าวว่า

"เล้งฮวยเกี่ยม เราพาธิดาของท่านไปสนทนาสักหลายวันได้หรือไม่...เราก็เป็นดั่งบุรุษเพศ เมื่อเห็นสตรีที่งามสะคราญตาปานนี้ ก็คิดใคร่สนทนาปราศรัยกับนาง"

ลิ้มโซ่วเกียงปากอ้าตาค้าง ตะลึงลานอยู่ในที่นั้นเอง ถึงกับส่งเสียงมิออก อั้งเน้ยฮวยที่ยืนอยู่ห่างไกลแต่เห็นถนัดชัดเจน ใบหน้าจึงปรากฏรอยยิ้มขึ้นอย่างมิอาจข่มกลั้น

ในหมอกที่เริ่มหนา ธงทิวทั้งสิบสี่ผืนยังคงพลิ้วไสวกลางสายลม แต่พิธีครึกครื้นที่เจ็ดปีมีต่อครั้งได้ผ่านไปจนกลายเป็นอดีตแล้ว บรรดานักสู้ผู้ห้าวหาญเกาะกลุ่ม

เป็นสามเป็นห้า ส่งเสียงร้องเพลงแผ่วทุ้มประคองกันแยกย้ายกลับไป มองเห็นบรรดาผู้กล้าเมื่อคราก่อนได้เฒ่าชรา ผู้อาจหาญในอนาคตกำลังก่อเกิดขึ้นมาในใจของพวกประดานี้ มิทราบมีความรันทดหดหู่อยู่เช่นกันหรือไม่ ?

ที่ไกลตา มิทราบมีผู้ใดส่งเสียงเยือกเย็นร้องเพลงขึ้นมา

"ระหว่างเจ็ดปี มิทราบวีรบุรุษมากน้อยเท่าใดที่ผมเผ้าขาวโพลง อิทธิพลอำนาจในวงพวกนักเลงกลายเป็นดอกไม้ที่โรยรา..."

อั้งเน้ยฮวยเงยหน้ามองดูธงของสำนักบ้อเก๊กที่เพิ่งถูกชักขึ้นยอดเสา ก้มหน้าใคร่ครวญหวนคิดถึงเสียงเพลงอันเยือกเย็นนั้นแล้ว ก็ต้องทอดถอนใจด้วยความสะทกสะท้อนรำพึงเบา ๆ ขึ้นว่า

"ทุกสรรพสิ่งเมื่อถึงที่สุดก็ดุจความฝัน สลายหายไปไม่หลงเหลือ บุปผาโรยราแม้ภุมราก็กำสรด..."

ทันใดนั้น มีคนผู้หนึ่งส่งเสียงดัง ๆ ขึ้นว่า

"สุดสิ้นมิได้ ! หากแม้นท่านก็เลิกรา ผู้อื่นจะทำอย่างไรกัน ?"

มีคนผู้หนึ่งก้าวยาว ๆ ออกมาจากหลังกระโจม นั่นคือเจี่ยเทียนเปียะเจ้าสำนักเตียมชังปัจจุบัน

อั้งเน้ยฮวยแย้มยิ้มทักทายว่า

"เจี่ยเฮียเป็นวีรบุรุษในวัยฉกรรจ์ ย่อมไม่เข้าใจซึ้งถึงคำโคลงรำพันความชราของตงปอ (ปราชญ์ทางโคลงกลอน สมัยแผ่นดินถัง)"

เจี่ยเทียนเปียะกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ผู้น้องแม้สามัญจนธรรมดา แต่ก็ยังเข้าใจความสละสลวยซาบซึ้งของตงปอได้เพียงแต่ว่าปังจู๊ท่านเพิ่งก่อสร้างรากฐานอันยิ่งใหญ่จนจำเริญรุ่งเรือง ไม่บังควรจะมาสะทกสะท้อนจนถอนใจเช่นนี้"

อั้งเน้ยฮวยแย้มยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"น้ำใจยามจำพรากหนาหนักดุจดั่งหมอก วีรบุรุษทั่วพิภพจบแดน ผู้ใดขับไล่ความขมขื่นนี้จากใจได้ ?"

"น้ำใจจำพรากดุจดั่งหมอก...ขณะนี้แสงอาทิตย์ยังมิได้สาดส่องเต็มที่ ยู่กงจื้อที่เป็นสหายใหม่ของปังจู๊ผู้นั้น หรือได้ติดตามเทียนกังเต้าเจี้ยงไปแล้ว ?"

"ไปแล้ว"

สีหน้าเจี่ยเทียนเปียะพลันแปรเปลี่ยนไปใหญ่หลวง กระทืบเท้าร้องว่า

"มัน...มัน...มันไฉนจึงไปเข้าถึงปานนี้ ?"

อั้งเน้ยปังจู๊ดูสีหน้าเจี่ยเทียนเปียะมีพิรุธผิดธรรมดา จึงต้องถามด้วยความ

ตื่นเต้นว่า

"เช้า ? เหตุไฉนว่าเช้าเกินไป ?"

เจี่ยเทียนเปียะก้มศีรษะอย่างหดหู่กล่าวว่า

"ปังจู๊โปรดอภัย ในที่สุดผู้น้องก็มาช้าไป"

อั้งเน้ยฮวยคว้ามือเจี่ยเทียนเปียะไว้ในบัดดล รีบถามว่า

"ท่านว่ากล่าวเรื่องราวใดกันแน่ ?"

"ปังจู๊เคยได้ยินนามเทียนไง้เพียวเพี้ยแขะ (จอกน้อยลอยทั่วขอบฟ้า) หรือไม่ ?"

"ย่อมเคยได้ยิน คนผู้นี้มีร่องรอยอันเลอะเลือนมิแน่นอน พเนจรร่อนเร่ทุกแห่งหน ชุกติ๊งเต้าเจี้ยงแห่งบู๊ตึงเคยยกย่องให้เป็นอิ้วเฮี้ยบ (วีรบุรุษพเนจร) เพียงคนเดียวในวงพวกนักเลงยุคนี้ ท่านเป็นไร ?"

"เมื่อครู่ผู้น้องเพิ่งได้รับจดหมายพิราบสื่อสารของมัน มันว่า...ว่า..."

อั้งเน้ยฮวยกำหมัดแนบแน่นกว่าเดิมละล่ำละลักขึ้น

"ว่ากระไร ?"

เจี่ยเทียนเปียะทอดถอนหายใจยาว พริ้มตาลงกล่าวช้า ๆ ว่า

"มันว่าเทียนกังเต้าเจี้ยงแห่งคุนลุ้นวายชนม์ไปตั้งแต่เมื่อครึ่งเดือนก่อนแล้ว !"

อั้งเน้ยฮวยหน้าถอดสีทันที ร้องโพล่งว่า

"เรื่องนี้เป็นจริงหรือเท็จ ? !"

"ในจดหมายบอกว่ามันเพราะต้องการยืนยันข่าวคราวนี้ จึงเสียเวลาถึงครึ่งเดือนกระทั่งได้เห็นซากศพของเทียนกังเต้าเจี้ยงแล้ว จึงกล้าส่งจดหมายบอกข่าวให้แก่ผู้น้องอิ้วเฮี้ยบผู้นี้มีพฤติการณ์ที่ไม่เหลวไหลเลอะเลือน ยิ่งเกี่ยวกับข่าวอันสำคัญปานนี้หากแม้นมิใช่มีหลักฐานยืนยันแน่แก่ใจ มันไหนเลยจะกล้ากล่าวเหลวไหลไร้ความจริงได้"

อั้งเน้ยฮวยมือเท้าเย็นเฉียบทันที ร้องขึ้นว่า

"เช่นนี้เป็นว่า เทียนกังเต้าเจี้ยงผู้นี้ก็เป็นตัวปลอม ?"

เจี่ยเทียนเปียะก้มหน้าถอนหายใจ กล่าวว่า

"ผู้น้องเป็นมันบนเวทีวีรบุรุษ สงบปากคำมิเอ่ยวาจาแม้แต่ประโยคเดียว ก็มีความคลางแคลงสงสัยอยู่บ้างแล้ว ยิ่งเห็นมันได้เป็นองครักษ์ของพิธี ก็ยิ่ง..."

อั้งเน้ยฮวยกระทืบเท้าร้องขึ้นว่า

"ท่าน...ท่านไฉนไม่บอกมาเสียแต่เนิ่น ๆ ?"

"ผู้น้องจะกล้ายืนยันได้อย่างไร ?"

"บัดนี้ยู่ป้วยหยกติดตามมันไป ไยมิใช่เท่ากับฝากเนื้อกับเสือผอม ?"

"ดังนั้น ผู้น้องจึงกระวนกระวายใจ"

อั้งเน้ยฮวยรุ่มร้อนจนเหงื่อชุ่มโชกโซมหน้า ละล่ำละลักว่า

"มันพายู่ป้วยหยกเดินทางไปเพียงลำพัง แต่ทิ้งศิษย์ไว้ในที่นี้หมดสิ้น เพื่อจะได้สะดวกต่อการลงมือ...นี่เป็นเราทำร้ายป้วยหยก...เป็นเราทำร้ายมัน..."

เจี่ยเทียนเปียะรีบสอดคำขึ้นว่า

"นี่น่ากลัวเป็นหมากที่พวกโจรร้ายได้ซุ่มเอาไว้แต่ก่อนแล้ว มิเช่นนั้นสำนักคุนลุ้นมีกฎเกณฑ์เลือกศิษย์ที่เข้มงวดกวดขันสุด มันไฉนจึงยอมรับศิษย์ทางนอกสำนักอย่างง่ายดายปานนี้ ?"

อั้งเน้ยฮวยฝืนยิ้มอย่างหดห่ กล่าวว่า

"แผนการร้ายที่แยบยลแนบเนียนนัก นับว่าทำให้ผู้คนไม่อาจปัดป้องระวังได้รอบคอบจริง ๆ แต่..."

พลันคว้าแขนเจี่ยเทียนเปียะบีบจนแนบแน่น กล่าวเสียงหนักหน่วงว่า

"ยังดีที่เจียเฮียมาได้ไม่นับว่าสายเกินไปนัก !"

"พวกมันยังไปมิไกล ?"

"ด้วยฝีเท้าท่านและข้าพเจ้า ต้องไล่ตามได้ทันเป็นแน่ !"

"โจรร้ายที่มีเล่ห์อุบายกลอกกลิ้งอำมหิตเช่นนี้ ท่านข้าพเจ้ากับพวกมัน ไม่ต้องไปคำนึงถึงคุณธรรมใด ๆ ของวงพวกนักเลง เมื่อพบเห็นหน้าแสร้งทำเป็นมิทราบไปชั่วคราว ดว่าท่าทีมันจะแปรเปลี่ยนไปในสภาพใดบ้าง ?"

"สมควรเป็นเช่นนี้ พวกเราไล่ !"

ร่องรอยผู้คนยิ่งน้อย หมอกยิ่งหนา

ยู่ป้วยหยกเดินตามหลัง**เทียน**กังเต้าเจี้ยง มองดูเครายาวที่พลิ้วปลิวไสว ร่างที่ตระหง่านกำยำ คิดถึงประสบการณ์อันประหลาดพิสดารของตน มิทราบเป็นความรันทดหรือยินดี สำนักคุนลุ้นมีเกียรติภูมิกระเดื่องเลื่องแผ่นดิน มีความเข้มงวดกวดขันในการรับศิษย์ที่สำนักอื่นไม่อาจทานเทียบเปรียบติด หากแม้นตนมิใช่ผ่านภัยพิบัติอันยากเข็ญมามากหลาย ไหนเลยจะได้กลายเป็นศิษย์คุนลุ้นในชั่วเวลาเพียงคืนเดียว ?

ได้ยินเทียนกังเต้าเจี้ยงส่งเสียงขึ้นว่า

"ระยะทางสุดแสนไกล เราควรต้องเดินให้เร็วไวจึงถูกต้อง"

"ทราบแล้ว"

"สำนักเรามีกฎอันเข้มงวดกวดขันมาตั้งแต่ปรมาจารย์ ชีวิตประจำวันก็ตรากตรำ

ลำเค็ญ เจ้าทนทานได้หรือ ?"

"ศิษย์มิกลัวความยากลำบากใด ๆ"

"เจ้าเข้าสู่สำนักช้าที่สุด เมื่อกลับถึงภูเขา งานหนักประจำวันที่เป็นกิจวัตรย่อมตกเป็นหน้าที่ของเจ้ามากกว่าทุกคน ดูเจ้าที่มีร่างกายผ่ายผอมอ่อนแอ มิทราบจะทนทานได้หรือไม่ ?"

"เมื่อศิษย์อยู่บ้าน ยามปกติก็กระทำงานหนักอยู่มิเว้นวัน"

"ประเสริฐมาก เบื้องหน้ามีน้ำอยู่บ่อหนึ่ง เจ้าไปตักน้ำมา"

"ศิษย์น้อมรับคำสั่ง"

ห่างจากเบื้องหน้าห้าหกวา มีบ่อน้ำใหญ่อยู่บ่อหนึ่งจริง ๆ ยู่ป้วยหยกปล่อยถังไม้ลงไป พลันนึกถึงเมื่อครั้งหิ้วน้ำฝนหมึกอยู่ในบ้าน คิดถึงสวนน้อยที่มีกิ่งไม้ใบหนาแผ่จนร่มเย็น คิดถึงรอยยิ้มที่เมตตาปรานีของบิดา...ช่วงเวลานั้นน้ำตาก็หยดหยาดจนเปียกซุ่มปกเสื้อ ถังไม้ในมือถึงกับร่วงลงไปในบ่ออีกครั้ง !

ยู่ป้วยหยกตกใจยิ่งนัก รีบตะปบมือไปคว้าเชือกนั้น แต่เท้ามิทราบเป็นเช่นไรถึงกับลื่นถลาไปได้ จนร่างก็ร่วงลงในบ่อโบราณ !

บ่อน้ำนี้มีความลึกยิ่งนัก มาตรแม้นจะมีฝีมืออันเยี่ยมยอด แต่ตกลงไปแล้วน่ากลัวยากจะไต่ขึ้นมาได้ ยู่ป้วยหยกที่ผ่านภยันตรายมามากครั้ง ฟันฝ่ากับความเป็นความตายมาหลายครา หากแม้นต้องมาตกน้ำตายในบ่อนี้ ไยมิใช่ชะตาชีวิตกลั่นแกล้งคนจนเกินไป ? แต่ยู่ป้วยหยกที่ฝึกปรือวิชาฝีมือมาตั้งแต่เยาว์วัย รากฐานปรับไว้จนเข้มแข็งแน่นหนา เท้านี้ไหนเลยจะลื่นถลาจนล้มลงได้ ?!

น้ำในบ่อเย็นยะเยียบยิ่งนัก ยู่ป้วยหยกหนาวจนตัวสั่นงันงก ตะเกียกตะกายไต่ขึ้นมา แต่ขอบบ่อนี้มีตะไคร่น้ำ ทั้งลื่นทั้งหนาวจนยู่ป้วยหยกไม่อาจหาที่หยั่งเท้าทรงกายได้

เหตุไฉนเทียนกังเต้าเจี้ยงจึงมิได้มาช่วยยู่ป้วยหยก ?

ยู่ป้วยหยกขบกรามแนบแน่นมิกล้าหายใจ พลันมีเสียงฝีเท้าม้าดังถี่ยิบมา ถึงกับวิ่งยังที่ขอบบ่อ เสียงสตรีคนหนึ่งเอ่ยขึ้นว่า

"เป็นผู้ใดตกลงไปในบ่อ...ไฮ้ ! หรือว่าเป็นย่..."

ได้ยินเสียงเทียนกังเต้าเจี้ยงดังสอดคำว่า

"ใช่แล้ว มันเอง"

"เต้าเจี้ยงเห็นชัด ๆ ว่ามันตกน้ำ ไฉนยังไม่ช่วยเหลือ หรือต้องการให้มันตายไปตำตา ?"

เสียงสตรีนางนั้นตำหนิขึ้น แต่เทียนกังเต้าเจี้ยงกลับตอบเสียงหนัก ๆ ว่า

"ตัวมันเข้าใจว่าสามารถทนทานความลำบากตรากตรำ โดยมิทราบว่าความลำบากตรากตรำของโลกนี้มิใช่มันจะคาดคิดคำนวณได้ อาตมาเพราะต้องการให้มันประสบผลสำเร็จในภายหน้า จึงต้องการให้มันได้รับความลำบากยากแค้นให้มากไว้"

"เต้าเจี้ยง โปรดอภัยที่ศิษย์เมื่อครู่กล่าวพลั้งปาก แต่...ขณะนี้ความลำบากของมันมิใช่ทนทานมาพอแล้ว ?"

"ประสกหญิงไฉนมีความกังวลใจปานนี้ ?"

เสียงกลั้นหัวร่อของเทียนกังเต้าเจี้ยงจบคำไปนานแล้ว แต่สตรีนางนั้นยังมิได้กล่าวมา คล้ายดั่งเกิดความกระดากกระเดื่องขึ้นบ้าง แต่ในที่สุด ได้ส่งเสียงดัง ๆ ขึ้นว่า

"ที่ศิษย์ตามมาในคราวนี้ เพราะต้องการจะ...จะกล่าววาจากับมันสักคำหนึ่ง"

"ในเมื่อเป็นเช่นนี้ อาตมาก็ให้มันขึ้นมา"

เชือกยาวเส้นหนึ่งถูกหย่อนลงไป ยู่ป้วยหยกเมื่อไต่ขึ้นได้หน้าก็แดงจนถึงลำคอตลอดร่างเปียกจนชุ่มโชก รู้สึกทั้งอับอายทั้งทุลักทุเล จนมิกล้าเงยหน้าขึ้นสู้สายตา

มือขาวผ่องเป็นยองใยข้างหนึ่ง ยื่นผ้าเช็ดหน้าขลิบแพรสีเหลืองอ่อนมาให้บนมุมผ้าเช็ดหน้าปักรูปนกนางแอ่นสีทองไว้ เสียงอันนุ่มนวลได้กล่าวเบา ๆ ว่า

"รีบเช็ดน้ำบนหน้าของท่านให้แห้งเถิด"

วาจาธรรมดาไม่กี่คำนี้ถึงกับแฝงความกังวลสนใจไว้อย่างมากมายใหญ่หลวง ยู่ป้วยหยกต้องก้มศีรษะต่ำลงกว่าเดิม มิทราบว่าควรรับผ้าเช็ดหน้ามาหรือไม่

ได้ยินเทียนกังเต้าเจี้ยงกล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า

"ชายชาตรีที่เข้มแข็ง ไฉนแม้กระทั่งศีรษะก็มิกล้าเงยขึ้น ?"

ยู่ป้วยหยกมิกล้าไม่เงยหน้า เมื่อเงยหน้ามาก็แลเห็นกิมอี่จื้อ ดรุณีที่มีความเปิดเผยห้าวหาญ กำลังใช้สายตาที่เห็นใจจับจ้องมองอยู่

เทียนกังเต้าเจี้ยงกล่าวสืบต่อไปว่า

"ประสกหญิงมีวาจาใดว่ากล่าว โปรดกล่าวเถิด อาตมายังจะรีบรุดเดินทางอีก"

บรรพชิตที่มีใจเปิดเผยซื่อตรง คล้ายดั่งยังเข้าใจความรักของบุรุษสตรี มือหนึ่งลูบคลำเครายาวพลางหันกายเดินออกไป

กิมอี่จื้อแย้มยิ้มอย่างหยาดเยิ้ม ยัดผ้าเช็ดหน้าแพรไปในมือยู่ป้วยหยกกล่าวว่า

"รับไปเถิด กลัวอันใด ?"

ใบหน้ายู่ป้วยหยกมิทราบเป็นน้ำบ่อหรือหยาดเหงื่อ ตะกุกตะกักว่า

"ขอบ...ขอบพระคุณโกวเนี้ย"

"ในใจท่านคงต้องสงสัยอย่างยิ่ง ข้าพเจ้ากับท่านกล่าวได้ว่ามิเคยรู้จักมักคุ้นกันมาเลย เหตุไฉนจึงติดตามท่านมาเพื่อกล่าววาจากับท่าน ?"

ยู่ป้วยหยกเช็ดน้ำบนใบหน้าพลางกล่าวว่า

"มิทราบ...มิทราบโกวเนี้ยมีคำสั่งสอนอันใด ?"

กิมอี่จื้อถอนใจยาว กล่าวว่า

"ความจริงข้าพเจ้าเองก็รู้สึกสงสัย มิทราบเป็นเหตุใด ข้าพเจ้ามักรู้สึกว่าไม่อาจจะแยกกับท่านในลักษณะนี้ ดังนั้นข้าพเจ้าจึงรีบไล่ตามมา ในใจข้าพเจ้าหากคิดจะกระทำเรื่องใด จะต้องกระทำให้ได้ในบัดดล"

"แต่...โกวเนี้ย..."

ยู่ป้วยหยกก็มิทราบควรกล่าวกระไร สายตากลอกกลับไป พลันเหลือบเห็นเงาร่างหนึ่งยืนอยู่แต่ไกลในม่านหมอก พิงอานม้าอย่างเฉยเมย ดูแล้วรู้สึกว้าเหว่อย่างยิ่ง !

ยู่ป้วยหยกกระแอมเบา ๆ กล่าวว่า

"กุศลเจตนาของโกวเนี้ย ข้าพเจ้าได้ทราบอยู่แล้ว ซิ่งตอก่งจื้อยังรอท่านอยู่ในที่นั้น โกวเนี้ยท่าน...ท่านรีบไปเถิด...วันหน้าไม่แน่..."

"ท่านมิต้องไปสนใจมัน มันต้องรอแน่ ท่านไยต้องกระวนกระวายแทนมัน ?"

กระแสเสียงที่เย็นชาพลันแปรเปลี่ยนเป็นนุ่มนวลอย่างยิ่ง เมื่อเน้นทีละคำอย่างแช่มช้า

"ข้าพเจ้าเพียงใคร่ถามท่าน ท่านวันหน้ายังจะคิดถึงข้าพเจ้าอีกหรือไม่ ?"

ยู่ป้วยหยกก้มศีรษะลงต่ำทันที ตะกุกตะกัก

"ข้าพเจ้า..."

กิมอี่จื้อขบริมฝีปากแล้วกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเป็นอิสตรี ข้าพเจ้ากล้าถามท่าน ท่านมิกล้าบอก ?"

"ข้าพเจ้าเป็นคนโชคร้ายที่มีชะตาชีวิตอันอาภัพ ภายหน้า...ภายหน้าอย่าได้พบเห็นกันจะประเสริฐกว่า"

เมื่อยู่ป้วยหยกขบกรามตัดสินใจตอบไป ทำให้กิมอี่จื้อสะท้านขึ้นทั้งร่างคล้ายดั่งงงงันอยู่เนิ่นนาน จึงส่งเสียงสั่นสะท้านว่า

"ประเสริฐ...ท่านประเสริฐมาก..."

พลันกระโดดขึ้นหลังม้า ห้อตะบึงไปดั่งเหินบินทันที

ยู่ป้วยหยกถือผ้าเช็ดหน้าเหลืองอ่อนที่เปียกชุ่มเหม่อมองดูเงาร่างนางที่หายลับไปในท่ามกลางหมอกบาง กลิ่นหอมอ่อน ๆ บนผ้า ยังติดตามริมฝีปากและปลายจมูก รู้สึกซึมเซาไปอย่างลืมตัว

ทันใด ม้าตัวหนึ่งพุ่งปราดเข้าหา ประกายดาบวูบขึ้นฟันฉับลงมา...

ดาบนี้มาได้รวดเร็วยิ่ง ดุร้ายยิ่ง จริงดังคำว่า 'ม้าวิ่งดุจมังกรโลด ดาบเร็วดุจลมกรด' เพียงอานุภาพของดาบนี้ ก็พอจะเป็นเอกในแผ่นดินได้!

ยู่ป้วยหยกสะดุ้งตกใจ ไม่มีทางจะหลบหลีกทัน จึงต้องโถมร่างไปเบื้องหน้า รู้สึกว่าเย็นวาบตั้งแต่กระดูกสันหลังถึงปลายเท้า เพราะดาบได้เฉียดผ่านวูบไป

เมื่อแลอีกครั้ง ซิ่งตอกงจื้อได้ห้อม้าผ่านร่างไปแล้ว สะบัดดาบแผดหัวร่อแล้วร้องว่า

"ดาบนี้เพียงแต่เตือนให้รู้ตัวเท่านั้น หากท่านยังไม่สำนึก ดาบต่อไปจะตัดศีรษะท่านแล้ว"

ยู่ป้วยหยกกระอักกระอ่วนจนร้องไห้มิออกหัวร่อมิได้ ทรงกายขึ้นยืนจึงรู้สึกว่าหลังเสื้อถูกคมมีดกรีดขาดออกจากกัน เพียงอีกน้อยนิดก็ต้องเสียชีวิตใต้คมดาบนี้แล้ว อดมิได้ต้องสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บ

เทียนกังเต้าเจี๋ยงกำลังจับจ้องมองดูอยู่ สั่นศีรษะ ถอนหายใจแล้วกล่าวว่า

"การมีหนี้รักพัวพันเช่นนี้ ดูเจ้าในวันหน้าจะสะสางได้อย่างไร?"

"ศิษย์...ศิษย์..."

ยู่ป้วยหยกก้มศีรษะตอบตะกุกตะกัก เทียนกังเต้าเจี๋ยงจึงกล่าวเสียงหนัก ๆ ว่า

"มิต้องกล่าวแล้ว เดินทางเถิด ดูว่าเจ้าจะสามารถเดินถึงภูเขาคุนลุ้นหรือไม่?"

เทียนกังเต้าเจี๋ยงเดินอย่างมิเร็วมิช้า ยู่ป้วยหยกรู้สึกวายากจะติดตามให้ทัน ความเจ็บช้ำเสียใจ และวิตกกังวลที่เคี่ยวเข็ญจิตใจมาหลายวัน ได้กัดกร่อนเรี่ยวแรงของร่างจนสูญสลายไปไม่น้อย เสื้อที่ถูกเหงื่อซึมจนเปียกแนบกาย ยู่ป้วยหยกต้องสยิวกายอย่างมิอาจอดกลั้น แต่อยู่ต่อหน้าอาจารย์อันเคร่งครัด ไหนเลยจะกล้าส่งเสียงร่ำพันถึงความเหนื่อยยากได้

หมอกบางได้สลายหายไปแล้ว แต่แสงอาทิตย์ยังมิปรากฏ วันนี้เป็นวันอันมืดครึ้มยะเยียบ มืดครึ้มจนคล้ายสีหน้าของเทียนกังเต้าเจี๋ยงไม่มีผิดเพี้ยน!

เดินทาง เดินทางโดยไม่หยุดยั้ง ทั้งสองมิทราบเดินเป็นระยะทางเท่าใดแล้ว เสื้อยู่ป้วยหยกที่แห้งแล้วก็ถูกเหงื่อหลั่งไหลออกมาจนเปียกชุ่มอีกครา

ยู่ป้วยหยกอดมิได้ต้องเริ่มหอบ รู้สึกเท้ายิ่งนานยิ่งหนัก ศีรษะก็ยิ่งนานก็ยิ่งหนักเช่นกัน...ทันใด เทียนกังเต้าเจี๋ยงได้มาหยุดอยู่ที่หน้าศาลเจ้ารกร้างหักพัง สั่นศีรษะกล่าวว่า

"เด็กเอย เจ้ายังคงตรากตรำลำบากมิได้ เข้าไปพักผ่อนเสียเถิด"

ศาลเจ้ารกร้างซอมซ่อ ในห้องบูชาที่มืดครึ้มวังเวง มีรูปเทพเจ้าหน้าตาเหี้ยมโหดองค์สูงใหญ่ตระหง่าน คล้ายดั่งกำลังเย้ยหยันต่อความเจ็บปวดขมขื่นของมวลหมู่มนุษย์นี่เป็นเทพเจ้าปางใดกัน ? ไฉนจึงไม่มีจิตใจมุทิตาการุณย์ ?

ยู่ป้วยหยกล้มลงที่ฐานแท่นบูชาอย่างลืมตัว ภายนอกมีลมหนาวกรรโชกอยู่อึงคะนึง คล้ายดั่งฝนจะกระหน่ำมา ฝนตกลงมาเถิด น้ำฝนอาจบางทีสามารถชะล้างความโสมมของมวลหมู่มนุษย์ไปได้บ้าง !

เทียนกังเต้าเจี้ยงยืนอยู่ที่เบื้องหน้ายู่ป้วยหยก มองดูแล้วรู้สึกคล้ายเป็นเทพเจ้าสูงส่งจนสุดเอื้อม เย็นชาดุจดั่งเหล็กไหล ส่งเสียงเกรี้ยวกราดกล่าวว่า

“ลุกขึ้นมา ต่อหน้าเทพเจ้าบนฟากฟ้า ไหนเลยจะอนุญาตให้เจ้าล้มนอนตามใจชอบ !”

“รับทราบ”

ยู่ป้วยหยกรับคำแล้วตะเกียกตะกายจนลุกขึ้นได้ ยืนห้อยมืออย่างนอบน้อมสำรวม แต่ในใจไม่มีคำตัดพ้อต่ำหนิ หากมิมีอาจารย์ที่เข้มงวดกวดขันดั่งนี้ ไหนเลยจะอบรมศิษย์อันเยี่ยมยอดเหนือธรรมดามาได้ ?

สีหน้าเทียนกังเต้าเจี้ยงคล้ายดั่งผ่อนคลายความเคร่งเครียดลงบ้าง กล่าวเสียงหนัก ๆ ว่า

“ศิษย์สำนักคุนลุ้นทุกคนต้องทนความลำบากได้ โดยเฉพาะเจ้า ประสบการณ์ของเจ้าผิดกับผู้อื่น ยิ่งจะต้องทนความลำบากตรากตรำเป็นทวีคูณของผู้อื่นจึงถูกต้อง”

“ศิษย์รับทราบ”

เทียนกังเต้าเจี้ยงเบือนศีรษะกลับไปช้า ๆ นอกประตูมีหมู่ใบไม้ที่ถูกลมหอบผ่านเจ้าสำนักคุนลุ้นที่มีเกียรติภูมิกระเดื่องเลื่องทุกแว่นแคว้น คล้ายดั่งรู้สึกหดหู่ไปกับฤดูชิวเทียนที่ใกล้จะกรายมา พึมพำขึ้นว่า

“ฝนจะตกอีกแล้ว...ฟ้ามีเมฆฝนที่แปรปรวนไม่อาจคะเน วัฏสงสารในมวลหมู่มนุษย์ไยมิใช่เช่นนี้ ? เด็กเอย จวบจนวันตายเจ้ายังต้องจำไว้ ไม่มีบุคคลใดที่จะพึ่งพาอาศัยได้แน่นอน นอกจากตัวเจ้าเอง !”

มีลมโหมพัดผ่าน ยู่ป้วยหยกมิทราบเป็นเช่นไร พลันสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บฟ้าดินที่หนักอึ้งวังเวงเช่นนี้ หรือเป็นลางอัปมงคลใด ?

เทียนกังเต้าเจี้ยงเอ่ยช้า ๆ ขึ้นว่า

“เด็กเอย เข้ามา”

ยู่ป้วยหยกเดินอย่างนอบน้อมเข้าไป เทียนกังเต้าเจี้ยงจึงล้วงก้อนข้าวออกจากถุงย่ามข้างกายยัดไปในมือ ใบหน้าที่เคร่งเครียดเข้มแข็งถึงกับปรากฏรอยยิ้มที่ยาก

จะพบเห็น กล่าวช้า ๆ ว่า

"กินเถิด เมื่อตอนอาจารย์อยู่ในวัยเจ้านั้น ก็หิวง่ายเช่นเดียวกัน"

ชายชราที่เคร่งครัดเจ้าระเบียบนี้ถึงกับมีเวลานุ่มนวลปรานีเช่นกัน ยู่ป้วยหยกมองดูก้อนข้าวในมือ หยาดน้ำตาอุ่นระอุแทบจะทะลักออกนอกเบ้า ก้มศีรษะกล่าวว่า

"ซือแป๋ ท่านผู้เฒ่าเล่า ?"

"ข้าวก้อนนี้มิใช่ผู้ใดคิดใคร่กินก็จะได้ เจ้ากินแล้วย่อมทราบเอง อาจารย์..."

พลันมีเสียงคนผู้หนึ่งกล่าวกลั้นหัวร่อขึ้นว่า

"ในเมื่อข้าวก้อนนี้มีคุณค่าสงส่งปานนั้น ข้าพเจ้ามิทราบพอที่จะแบ่งปันสักส่วนหนึ่งหรือไม่ ?"

คนผู้หนึ่งพลันมาปรากฏตัวหน้าประตู ก้าวอาด ๆ เข้ามา ทรวงอกสะท้อนถี่เร็วคล้ายมีเสียงหอบหายใจเบา ๆ รอยยิ้มบนใบหน้าก็รู้สึกประหลาดพิกล เพียงแต่ท้องฟ้าเบื้องนอกมืดครึ้ม จึงไม่อาจที่จะเห็นถนัดชัดเจนนัก

ยู่ป้วยหยกร้องขึ้นด้วยความแตกตื่นยินดี

"ปังจู๊ไฉนก็มา ?"

เทียนกังเต้าเจี้ยงลูบคลำเครายาวกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ปังจู๊รุดมาอย่างเร่งรีบเช่นนี้ น่ากลัวมิใช่เพราะต้องการแบ่งปันสักส่วนหนึ่งกระมัง ?"

อั้งเน้ยฮวยหัวร่อเสียงก้อง กล่าวว่า

"เต้าเจี้ยงนับว่าสังเกตได้กระจ่างอย่างยิ่ง ที่ข้าพเจ้าเร่งรุดมาก็เพื่อใคร่ส่งของสิ่งหนึ่งให้เต้าเจี้ยงดู"

อั้งเน้ยปังจู๊ได้ล้วงของสิ่งหนึ่งออกมาจากอกเสื้อ ส่งไปที่เบื้องหน้าเทียนกังเต้าเจี้ยงจริง ๆ

ของชิ้นนี้เล็กยิ่งนัก ภายในศาลเจ้าที่มืดสลัวไม่มีทางจะเห็นชัดเจนได้

เทียนกังเต้าเจี้ยงอดมิได้ต้องก้มหน้าลงไป กล่าวอย่างยิ้มแย้มแจ่มใส

"ของที่อั้งเน้ยปังจู๊รีบรุดส่งมา คิดว่าต้องน่าสนใจยิ่ง..."

วาจามิทันขาดคำ มือที่แบอยู่ของอั้งเน้ยฮวยพลันสะบัดขึ้น ฟาดใส่นัยน์ตาของนักพรตเฒ่าไป

ขณะเวลานั้น เสียงอสนีบาตฟาดลั่น พิรุณโหมกระหน่ำดั่งฟ้ารั่ว และในเวลานั้นนั่นเอง ประกายกระบี่พุ่งวาบมา กระบี่ยาวเล่มหนึ่งปักตรึงเข้าไปที่สันหลังเทียนกังเต้าเจี้ยงอย่างแม่นยำ !

เทียนกังเต้าเจี้ยงคำรามเสียงสนั่นหวั่นไหว สะบัดฝ่ามือฟาดฉาดไป

อั้งเน้ยฮวยพุ่งกายถอยปราดไปสองสามวา พลังฝ่ามือพอทะลัก แท่นสถิตเทพเจ้ากระจัดกระจายกลายเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย เทพเจ้าองค์ใหญ่โตมโหฬารทลายลงจนเสียงสนั่นหวั่นไหว

เทียนกังเต้าเจี๋ยงมีโลหิตเนืองนองเต็มหน้า หนวดเคราชี้ชันทุกขุมขน ร้องเสียงแหบแห้งขึ้น

"ท่าน...ท่าน...ท่านไฉน..."

วาจาไม่ทันขาดคำก็ล้มคว่ำหน้าลงไป

นอกประตูศาลเจ้า ฝนโหมลงดุจเทน้ำจากกระบอก พู่กระบี่สีแดงฉานปลิวไสวอยู่ท่ามกลางพายุฝนไม่หยุดยั้ง

ยู่ป้วยหยกแตกตื่นจนตะลึงลานไปนานแล้ว ก้อนข้าวในมือก็ร่วงหล่นลงกับพื้น อั้งเน้ยฮวยยืนแนบหลังกับผนังศาลเจ้า ทรวงอกสะท้อนขึ้นลงไม่หยุดยั้ง ใบหน้าแปรเปลี่ยนสีจนบิดเบี้ยว

แต่ยู่ป้วยหยกยังคงมีชีวิตรอดอยู่ กลับนับว่ามายังไม่สายเกินไปได้!

แลเห็นเจี่ยเทียนเปียะพลิ้วกายปราดเข้าปรบมือ ร้องขึ้นว่า

"ท่านเรายังนับว่ามาทันเวลา นับว่าจู่โจมได้ผลในคราเดียว"

อั้งเน้ยฮวยถอนใจกล่าวว่า

"ท่านความจริงควรไว้ชีวิตมัน ถามไถ่ความนัยให้กระจ่างก่อนจึงถูกต้อง"

"ยังความอันใด? ถามต่อไปน่ากลัวจะ..."

ยู่ป้วยหยกพลันคำรามขึ้นสุดเสียงว่า

"นี่พวกท่านทำอะไร? พวกท่านไฉนจึงฆ่าเต้าเจี๋ยง?!"

เจี่ยเทียนเปียะร้องสวนคำขึ้นทันที

"หากไม่ฆ่ามัน มันจะฆ่าท่าน!"

ยู่ป้วยหยกตกใจจนตะลึงลานอีกครั้ง ร้องโพล่งว่า

"เพราะเหตุใด...เพราะเหตุใด..."

"วันหน้าท่านย่อมเข้าใจได้เอง"

เจี่ยเทียนเปียะกล่าวแล้วจงมือยู่ป้วยหยกไว้ เน้นเสียงหนักแน่นต่อไป

"พวกโจรจะต้องมีกำลังหนุนคอยช่วยเหลือแน่ ข้าพเจ้าขอพามันล่วงหน้าไปก่อน ปังจู๊ ท่านอยู่ต้านทานมันสักครู่ ผู้น้องค่อยย้อนมาช่วยเหลือ"

ยู่ป้วยหยกถูกมันฉุดออกไปโดยไม่อาจขัดขืน จึงจำต้องวิ่งตามติดไปบ้าง

อั้งเน้ยฮวยยืนตระหง่านหน้าประตู ส่งเสียงพึมพำขึ้น

"มาเถิด เราจะรอพวกเจ้าในที่นี้"

ลมฝนกระหน่ำมา ท้องฟ้ามืดมิดสนิททั่ว พู่กระบี่สีแดงปานโลหิตยิ่งพลิ้วละลิ่ว ดุจจะชาดลอย อั้งเน้ยฮวยถอนกระบี่ยาวออกจากหลังเทียนกังเต้าเจี้ยงมา

เสียงฟ้าผ่าเปรี้ยงลงดังสนั่นปานโลกจะแตกทำลาย

โลหิตสีแดงสดใสจากปลายกระบี่หยดหยาดเป็นเส้นสาย อั้งเน้ยฮวยสีหน้าแปรเปลี่ยนจนบิดเบี้ยว กายส่ายโงนเงนแล้วกระอักโลหิตพุ่งลงบนพื้นทันที

ยู่ป้วยหยกถูกเจี่ยเทียนเปียะฉุดวิ่งไปในพายุฝนด้วยเท้าที่โซเซไม่มั่นคง แต่ปากยังถามไถ่ไม่หยุดยั้ง

"เพราะเหตุใด...เพราะเหตุใด..."

เจี่ยเทียนเปี่ยะตอบสวนคำขึ้นว่า

"เพราะเทียนกังเต้าเจี้ยงผู้นั้นเป็นพวกโจรปลอมกายมา ที่มันกระทำดั่งนี้ก็เพื่อประทุษร้ายท่าน ก้อนข้าวที่มันให้ท่านรับประทานนั้น คือยาพิษที่ไม่มีทางช่วยได้!"

"เป็นความจริง?!"

ยู่ป้วยหยกร้องโพล่งไปด้วยความแตกตื่นตกใจ เจี่ยเทียนเปียะตอบเสียงราบเรียบว่า

"แม้ข้าพเจ้าจะหลอกลวงท่าน แต่อั้งเน้ยปังจู๊จะพลอยหลอกลวงท่านด้วยหรือ?"

"แต่มัน...มัน..."

ยู่ป้วยหยกร้องขึ้นก็พลันนึกถึงเรื่องที่ตนตกบ่อ หรือเทียนกังเต้าเจี้ยงมีเจตนาประทุษร้ายตนจริง? แต่บุคลิกที่มีสง่าราศีเปี่ยมอำนาจน่าหวาดหวั่น ไหนเลยจะปลอมแปลงมาตบตากันได้?

ยู่ป้วยหยกจิตใจว้าวุ่นจนสับสน แต่ร่างยังคงถูกฉุดวิ่งไปไม่หยุดยั้ง พลันรู้สึกว่ามือเจี่ยเทียนเปียะที่ฉุดตนนั้นเย็นยิ่งนัก...เย็นยะเยียบยิ่งนัก...

ยู่ป้วยหยกอดมิได้ต้องสยิวกายขึ้นด้วยความหนาวเหน็บ ร้องโพล่งว่า

"มือของท่านคล้ายดั่งประหลาดพิกลยิ่ง?"

เจี่ยเทียนเปียะหันหน้ามากล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ท่านว่ากระไร?"

ยู่ป้วยหยกมองหน้ามันแล้ว กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าว่า...ข้าพเจ้าว่าท่านคล้าย..."

พลันคำรามดุจดั่งคลุ้มคลั่ง

"ท่านจึงเป็นตัวปลอม นัยน์ตาของท่านนี้..."

วาจามิทันจบคำ พลันรู้สึกจุดทั้งสามบนฝ่ามือชาวูบ และแล้ว ร่างก็ถูกเจี่ย-เทียนเปียะเหวี่ยงข้ามศีรษะกระเด็นไป!

เจี่ยเทียนเปียะแสยะยิ้มสำทับว่า

"นับว่าเจ้าชาญฉลาด แต่คนฉลาดนักต้องตายเร็ว..."

สะบัดเท้าเตะฉาดเข้าไปที่ทรวงอกยู่ป้วยหยกที่นอนหงายอยู่บนพื้นโคลน

มือขวาของยู่ป้วยหยกชาจนไม่อาจเคลื่อนไหว แม้หลบก็ยังมิอาจหลบได้ โชคดีที่ยังมีมือซ้ายตะปบคว้าปลายเท้าเจี่ยเทียนเปียะดุจสายฟ้า มาตรแม้นยู่ป้วยหยกมีพละกำลังอันกล้าแข็งมาแต่กำเนิด แต่จนใจที่ในขณะนี้ได้อ่อนล้าดุจเกาทัณฑ์พุ่งจนสุดแรงแล้ว

เจี่ยเทียนเปียะแสยะยิ้มอย่างลำพอง เพิ่มพลังเท้าเหยียบต่ำลงไปพร้อมทั้งร้องขึ้นว่า

"ใช้กำลังเถิด เรากลับต้องการดูว่าเจ้าสามารถทนทานได้นานเพียงใด"

กระดูกยู่ป้วยหยกลั่นดังกรอบ ๆ น้ำฝนสาดซัดเข้าใส่หน้าจนแทบไม่อาจลืมตามาได้ เท้าเจี่ยเทียนเปียะยิ่งนานยิ่งหนักจนแทบไม่อาจยันไว้ แต่ยังขบกรามเค้นเสียงแหบแห้งขึ้น

"ที่แท้เจ้าคือคนที่ฆ่าบิดาเรา เราหาเจ้าด้วยความลำบากยากเย็นยิ่ง"

เจี่ยเทียนเปียะหัวร่อคักคัก แล้วเย้ยหยันขึ้น

"บัดนี้เจ้านับว่าหาเราพบแล้ว ใช่หรือไม่? แต่เจ้าสามารถทำอย่างไรได้? บิดาเจ้าตายในมือเรา แต่เรากลับต้องการให้เจ้าตายใต้ฝ่าเท้าเรา!"

มือของยู่ป้วยหยกปวดร้าวแทบหักจากกัน เท้าเจี่ยเทียนเปียะได้หนักดุจดั่งขุนเขาแล้ว อันการดิ้นรนอย่างเจ็บปวดรวดร้าวนี้ ดูท่าเป็นการกระเสือกกระสนอย่างสิ้นหวังแน่

ยู่ป้วยหยกคิดใคร่เลิกราวางมือ ให้เท้าเจี่ยเทียนเปียะกระทืบลงมาเสีย อย่างนั้นความคับแค้นรันทด ความเจ็บปวดรวดร้าว และการปรักปรำเท่าที่มีในโลกนี้ก็จะไม่อาจทำอันตรายต่อตนได้อีกแล้ว

เจี่ยเทียนเปียะแหงนหน้าแผดเสียงหัวร่อแล้วกล่าวว่า

"ใช้กำลังมา หรือเจ้าหมดสิ้นเรี่ยวแรงแล้ว? ยู่ป้วยหยกเอยยู่ป้วยหยก เจ้าตายก็อย่าได้ตำหนิติเตียนเรา เรากับเจ้าไม่มีข้ออาฆาตบาดหมาง แต่เจ้าตายไปกลับทำให้ผู้อื่นมีชีวิตอย่างสุขสบายขึ้นมากมาย..."

บทที่ 6
ข่าวร้ายไม่สร่างซา

ยู่ป้วยหยกรู้สึกหน้ามืดตาลาย ลำคอกระอักกระอ่วน ในที่สุด ต้องกระอักโลหิต
พุ่งออกไปใส่เสื้อเจี่ยเทียนเปียะจนแดงฉาน

เจี่ยเทียนเปียะแสยะยิ้มแล้วย่าเท้าลง พลันมีเสียงพลังลมอันแหลมคมที่รุนแรงพุ่งเข้าใส่กลางหลังของมันอย่างดุดัน มันฉวยสภาวะที่เท้ากระทืบพุ่งกายปราดจากที่ตีลังกากลางอากาศจนพลิ้วปราดไปได้ไกลสิบเชียะ

เห็นในลมฝนอันรุนแรง มีเงาร่างหนึ่งพลิ้วเข้ามาดุจวิญญาณร้าย สีหน้าเฉื่อยเฉยชืมเชา ดวงตาแดงฉานคล้ายมีเปลวไฟพวยพุ่ง มิใช่อั้งเน้ยฮวยเป็นผู้ใดได้ ?!

กระบี่ยาวพุ่งไปดุจสายฟ้าแลบ ตรึงติดบนลำต้นไม้ที่อยู่ห่างไกล ตัวกระบี่จมหายในต้นไม้ถึงเชียะเศษ กำลังการพุ่งคราวนี้ ระบายออกมาจากความคั่งแค้นรันทดในหัวใจของอั้งเน้ยฮวย !

เจี่ยเทียนเปียะหน้าเปลี่ยนสี ฝืนยิ้มส่งเสียงสะท้านกล่าวว่า
"ปังจู๊มาตั้งแต่เมื่อใด พวกโจรหนีหมดสิ้นแล้ว ?"
อั้งเน้ยฮวยจับตาที่แดงฉานเขม้นมองจ้องมันจนแน่วนิ่ง เน้นเสียงทีละคำว่า
"ท่านเป็นผู้ใดกันแน่ ?"
"ข้าพเจ้า...ผู้ใด...ฮาฮา หรือกระทั่งผู้น้องเป็นใครปังจู๊ก็จำมิได้แล้ว ?"
เสียงหัวร่อของคนครานี้ระคายหูยิ่งกว่าเสียงร่ำไห้เสียอีก
อั้งเน้ยปังจู๊สืบเท้าเข้าหาอย่างแช่มช้า เน้นเสียงหนักแน่นว่า

"ท่านเป็นผู้ใดกันแน่ ?"

เจี่ยเทียนเปียะถอยไปทีละก้าว ร้องว่า

"ข้าพเจ้า...ผู้น้อง..."

อั้งเน้ยฮวยแค่นเสียงเย็นชาขึ้นอีกครั้ง

"ท่านปลอมแปลงได้ละม้ายยิ่ง ละม้ายจนเหมือนไม่ผิดเพี้ยน สักครู่เราจะต้องเชือดเนื้อบนหน้าท่านออกมาสักชิ้น ดูว่าไฉนจึงปลอมแปลงได้ละม้ายเหมือนถึงปานนี้ !"

กระแสเสียงที่เย็นชากระด้างนี้ นับว่าน่ากลัวกว่าเสียงขู่คำรามมาแผดด่าเสียอีก มิว่าผู้ใดก็ไม่อาจมิเชื่อว่าวาจาที่เปล่งออกมาด้วยเสียงดั่งนี้ จะต้องกระทำได้แน่นอนเด็ดขาด

เจี่ยเทียนเปียะสยิวกายด้วยความหวั่นไหว พลันแผดเสียงหัวร่อแล้วร้องไป

"ดีมาก ! อั้งเน้ยฮวย คิดไม่ถึงว่าก็ถูกท่านดูออกจนได้ เราเสียเวลาลำเค็ญถึงสามปี ถามไถ่ตนเองแล้วก็แน่แก่ใจ ว่าไม่ผิดเพี้ยนกับเจี่ยเทียนเปียะแม้แต่น้อยนิด น่ากลัวกระทั่งตัวมันเองก็ยังยากจะจดจำออกได้ ท่าน...ท่านดูออกได้อย่างไรกัน ?"

"กระบี่เล่มนั้น ศิษย์สำนักเตียมชังจะไม่ใช้กระบี่เช่นนั้นเด็ดขาด วาจาประโยคนี้ท่านไม่ควรลืม ยิ่งไม่ควรจะละทิ้งกระบี่ไว้โดยไม่สนใจ *'กระบี่อยู่คนอยู่ กระบี่หายคนตาย !"*

อั้งเน้ยฮวยเน้นเสียงเย็นชาตอบไป สร้างความตะลึงลานแก่เจี่ยเทียนเปียะจนต้องร้องโพล่งขึ้น

"ไฮ้ เราถึงกับลืมความสำคัญข้อนี้ไป อั้งเน้ยฮวยเอยอั้งเน้ยฮวย นับว่าท่านยอดเยี่ยมอย่างยิ่งจริง ๆ มิน่าเล่า เจ้านายของเราจึงว่าท่านเป็นคนที่ตอแยยากอันดับหนึ่งในวงพวกนักเลงยุคนี้"

อั้งเน้ยฮวยกำหมัดกัดฟันแนบแน่นเค้นเสียงว่า

"เจ้านาย...เจ้านายของเจ้าเป็นใคร ?"

"ท่านจะไม่มีวันทราบได้เด็ดขาด รอท่านทราบเมื่อใดก็ไม่อาจมีชีวิตยืนยาวต่อไปได้ แม้นับเป็นคนที่มีความเข้มแข็งกว่าท่านอีกหมื่นเท่า มันก็ยากจะเทียมเทียบแม้หนึ่งในหมื่นของท่านผู้เฒ่า !"

เจี่ยเทียนเปียะแผดเสียงหัวร่อแล้วตอบไป แต่อั้งเน้ยฮวยกลับฝืนยิ้มอย่างหดหู่กล่าวว่า

"ใช่แล้ว ในประวัติศาสตร์เป็นพัน ๆ ปีของบู๊ลิ้ม นับว่าไม่เคยมีบุคคลที่ชั่วร้ายอำมหิต กลอกกลิ้งเจ้าเล่ห์ไปกว่ามันเลยจริง ๆ"

เจี่ยเทียนเปียะตวาดเสียงกราดเกรี้ยวขึ้น

"วงพวกนักเลงในภายภาคหน้า ต้องอยู่ใต้บารมีของท่านผู้เฒ่าเป็นแน่นอน อั้งเน้ยฮวย ท่านก็เป็นคนฉลาดปราดเปรื่อง จงใช้ความพิจารณาให้รอบคอบ สมควรกระทำอย่างไรถูกต้อง ?"

อั้งเน้ยฮวยย่างสามขุมเข้าหา กล่าวเสียงแช่มช้าว่า

"เราต้องการฆ่าเจ้า ขณะนี้เราเพียงคิดใคร่ฆ่าเจ้าเท่านั้น"

เจี่ยเทียนเปียะแผดเสียงหัวร่อจนแหบแห้งกล่าวว่า

"ใช่แล้ว เราเพราะรับคำสั่งมาฆ่ายู่ป้วยหยกมิอาจไม่ทำอันตรายต่อเทียนกังเต้าเจี้ยงก่อนได้ แต่ท่านก็นับเป็นผู้ช่วยฆาตกร ท่านคิดฆ่าเรา ยิ่งสมควรต้องฆ่าตัวตายก่อน"

อั้งเน้ยฮวยส่งเสียงสั่นสะท้านขึ้นว่า

"นี่เป็นความผิดอุกฤษฎ์ครั้งแรกในชีวิตเรา เราที่เลินเล่อไปชั่ววูบ ถึงกับหลงกลร้ายของพวกเจ้าไป วันหน้าเรายอมมีวิธีถ่ายโทษทัณฑ์ของตนเองอยู่ แต่เจ้า...เจ้า...เจ้า..."

พลันถีบเท้าโถมกายเข้าหา ชั่วพริบตาระดมจู่โจมไปสามหมัดสี่ฝ่ามือ

ชนชาวนักเลงที่เคยประมือต่อสู้กับอั้งเน้ยฮวยอย่างจริงจังนั้นมีไม่มากเลย จวบจนขณะนี้ เจี่ยเทียนเปียะตัวปลอมจึงได้พบเห็นว่า ประมุขพรรคกระยาจกอายุเยาว์ผู้นี้ มีอานุภาพหมัดมวยที่ตนไม่เคยคิดคาดว่าสูงส่งขนาดนี้เลย !

โดยเฉพาะในขณะนี้ อั้งเน้ยฮวยได้ระบายความคั่งแค้นรันทดที่อัดอกลงไปในหมัดมวยฝ่ามือจนหมดสิ้น เพียงอานุภาพอันน่าหวาดหวั่นสยองขวัญประการเดียวก็สามารถข่มขู่ผู้คนจนขวัญฝ่อได้แล้ว

พลันได้ยินยู่ป้วยหยกร้องสุดเสียงขึ้น

"ท่านไม่อาจฆ่ามัน !"

เสียงแผดร้องนี้มิเพียงทำให้อั้งเน้ยฮวยตะลึงลานเท่านั้น แม้เจี่ยเทียนเปียะก็ผิดคาดหมายยิ่ง เห็นยู่ป้วยหยกจัดการคลายจุดฝ่ามือขวาของตนเองออกแล้วยืนเด่นอยู่ในพายุฝน ใบหน้าซีดขาวราวซากศพ แต่ดวงตากลับแดงฉานปานโลหิต บุรุษหนุ่มที่มีมารยาทนอบน้อมนุ่มนวล ขณะนี้ดูไปคล้ายเป็นสัตว์ร้ายอันคลุ้มคลั่งแล้ว !

อั้งเน้ยฮวยระดมหมัดฝ่ามือเข้าใส่ไม่หยุดยั้ง ยังคงจู่โจมหักโหมดุดันดั่งเดิม ปากตวาดขึ้น

"เราไฉนไม่อาจฆ่ามัน ?"

เสียงยู่ป้วยหยกเกรี้ยวกราดดั่งฉีกแพรตวาดไปว่า

"คนผู้นี้ฆ่าบิดาเราแล้วยังฆ่าอาจารย์เราอีก นอกจากตัวเราเอง ไม่ว่าผู้ใดก็

ไม่อาจฆ่ามัน !"

อั้งเน้ยฮวยพลันชะงักมือพุ่งกายถอยไปสามวา ยิ้มอย่างรันทดแล้วกล่าวว่า

"ตกลง เราสมควรมอบให้ท่านเป็นคนลงมือ"

เสียงไม่ทันขาดคำ ยู่ป้วยหยกก็ถลันปราดเข้าหา อั้งเน้ยฮวยจับตาดูร่างที่ไม่มั่นคงเท้าที่โซเซของยู่ป้วยหยกแล้ว แน่ใจว่าสูญสิ้นทั้งเรี่ยวแรงและจิตใจยากที่จะเอาชัยในการต่อสู้ได้ จึงต้องตวาดเสียงก้องว่า

"แต่ท่าน...ท่านต้องระวังไว้ให้เต็มที่"

เจี่ยเทียนเปียะแสยะยิ้มเย้ยหยันขึ้น

"มีท่านยืนคุมเชิงอยู่ทางด้านข้าง มันไยต้องระวังตัว ?"

ยู่ป้วยหยกขบกรามร้องขึ้นว่า

"วันนี้เราต้องฆ่าเจ้ากับมือให้ได้อย่างเด็ดขาด มิว่าผู้ใดก็ไม่อาจลงมือช่วยเรา"

เจี่ยเทียนเปียะคึกคักขึ้นทันที แผดหัวร่อร้องว่า

"ประเสริฐมาก มีกำลังใจเข้มแข็ง แต่วาจาเมื่อลั่นปากแล้วไม่อาจกลับกลอกเปลี่ยนแปร"

มันว่ากล่าวพลางต่อยตีไปพลาง สู้พลางถอยพลาง พลันฉวยโอกาสกระชากกระบี่ที่ตรึงติดบนลำต้นไม้ แทงสวบเข้าสกัดกั้นแล้ว สะบัดกระบี่รุกไล่ไปเจ็ดกระบวนท่าซ้อน ๆ

เพลงกระบี่กิ๊บฮวงไขว้เกี่ยม (กระบี่ลมกรด) คราวนี้ แม้มิใช่เป็นวิชามาตรฐานของเตียมชัง แต่ความเผ็ดร้อนดุร้ายของแนวทาง ยังเหนือกว่าเตียมชังอันเป็นเจ้าตำรับเดิม

ยู่ป้วยหยกใช้การรุกเป็นรับ ทะยานเข้ากระหน่ำโดยไม่คำนึงถึงเภทภัยอันตรายกระบี่ที่รวดเร็วดุจสายฟ้าของเจี่ยเทียนเปียะ จึงถูกการโหมกระหน่ำอย่างคลุ้มคลั่งฟันเฟือนคุกคามจนยากที่จะเปล่งอานุภาพได้เต็มที่

แต่เสียงกระบี่ควับเคว้ียวที่ผ่านไป ชายเสื้อยู่ป้วยหยกก็ถูกกรีดขาดไปอีกสามแห่งโลหิตสด ๆ ได้ไหลซึมออกมาจากไหล่ แต่ชั่วพริบก็ถูกฝนโหมหนักซะไปจนหมดสิ้น

อั้งเน้ยฮวยจับตาดูจนเนื้อเต้นตัวสั่น เหงื่อยะเยียบไหลซึมออกมาไม่หยุดยั้งชั่วชีวิตของประมุขพรรคกระยาจกนี้ เห็นการต่อสู้อันดร้ายไม่ต่ำกว่าพันครั้ง แต่ยังมิเคยเห็นมีสภาพการต่อสู้ที่ดุเดือดสยองขวัญดุจดังวันนี้เลย !

อั้งเน้ยฮวยพลันพบเห็น บุรุษหนุ่มรูปงามที่ดื้อรั้นเจ้าอารมณ์นี้ แม้ยามปกติมีท่วงท่ากิริยานุ่มนวลเปี่ยมมารยาท แต่ยามลงมือต่อสู้แล้ว กลับเหี้ยมเกรียมเข้มแข็งเกรี้ยวกราดดุร้ายอย่างที่ในชั่วชีวิตมิเคยพบพานเลย

ในเวลาขณะนี้ มิว่าผู้ใดต่างดูออกได้ชัดตา ความแค้นของยู่ป้วยหยกแม้ยัง

ไม่หมดสิ้น แต่กำลังก็ร่อยหรอใกล้เหือดหาย คิดจะฆ่าเจ้าอสูรร้ายให้ตายคามือ ไม่มีเรี่ยวแรงพอที่จะกระทำได้จริง ๆ

แต่ในเวลาขณะนี้ หากผู้อื่นยื่นมือเข้าช่วยเหลือ บุรุษหนุ่มที่แกร่งกร้าวทระนงไม่แน่ว่าจะต้องฆ่าตัวตายด้วยความคั่งแค้นรันทด อั้งเน้ยฮวยจึงมีแต่ต้องลอบทอดถอนใจ ลอบปลงเสียดายอยู่ถ่ายเดียว

แลเห็นเจี่ยเทียนเปียะได้เปลี่ยนเพลงกระบี่จากรุกเป็นรับแล้ว

แสดงเด่นชัด มันต้องการจะล่อให้ยู่ป้วยหยกสูญสิ้นเรี่ยวแรงก่อนจึงค่อยใช้ไม้ตายไปประหาร การรุกไล่ของยู่ป้วยหยกแม้ดุดันเข้มแข็ง แต่จนใจที่ร่างซึ่งประกอบจากเลือดเนื้อ ยังไม่อาจทะลวงฝ่าเข้าไปในกระบี่ที่คมกริบได้

ตามร่างกายได้ถูกคมกระบี่กรีดจนมีแผลเพิ่มขึ้นอีกหลายแห่งแล้ว

พายุฝนกระหน่ำมาไม่สร่างซา ทั่วพสุธามืดครึ้มวังเวง นี่เป็นดินฟ้าอากาศยามครวญคร่ำรันทด และเป็นการต่อสู้ที่น่าคั่งแค้นชวนสลด แลเห็นชัดแล้วว่าการสู้อย่างอาบเลือดของยู่ป้วยหยกเป็นไปโดยไม่ย่อท้อต่อความตาย มาตรแม้นอั้งเน้ยฮวยมีจิตใจแข็งดุจเหล็กศิลา ก็ยังคับแค้นเสียใจจนน้ำตาหลั่งไหลลงมา

อสนีบาตฟาดเปรี้ยงลงอีกครั้ง

แผ่นฟ้าผืนดินถูกคุกคามจนสะเทือนเลื่อนลั่น กิ่งไม้ใบหญ้าไหวซู่ซ่าไม่หยุดยั้ง

เท้ายู่ป้วยหยกพลันเซถลา ทรวงอกเบื้องขวาเปิดเป็นช่องว่างกว้างใหญ่

อั้งเน้ยฮวยหน้าถอดสีจนสลด ร้องโพล่งขึ้นด้วยความตื่นตกใจ

แต่ขณะนี้ แม้มีเจตนาลงมือช่วยเหลือก็ไม่ทันเวลาแล้ว กระบี่ยาวในมือเจี่ยเทียนเปียะคล้ายงูร้ายที่พุ่งออกจากพงหญ้าแทงสวบเข้าใส่ทรวงอกเบื้องขวายู่ป้วยหยก!

กระบี่นี้มีความเร็วยิ่งกว่าสายฟ้าแลบ มีความชั่วร้ายยิ่งกว่างูพิษ อั้งเน้ยฮวยแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ พลันหลับตาทั้งสองจนสนิทแน่น ไม่อาจตัดใจไปดูสภาพอันเหี้ยมโหดทำลายจิตใจนั้นได้อีก

ฟ้าแลบแปลบอีกครั้ง แลเห็นใบหน้าที่ซีดขาวของมันบิดเบี้ยวอำมหิตดุจสัตว์ร้าย และยังมีการแสยะยิ้มเย้ยหยัน มันทราบดีกระบี่นี้ของมันต้องไม่พลาดพลั้งผิดเป้าหมายแน่

ฟ้าที่แลบมาในคราวนี้ ก็ได้ทำให้มันต้องกะพริบตาไปคราหนึ่ง และในขณะนั้นเองเสียงฉาดดังขึ้นสนั่น สองฝ่ามือของยู่ป้วยหยกมิทราบได้ประกบเข้าหนีบกระบี่ยาวมันด้วยวิธีใด!

กระบี่ของมันถึงกับคล้ายถูกศิลาใหญ่หนีบทับไว้ไม่อาจเคลื่อนไหวได้แม้แต่น้อยนิด!

ยู่ป้วยหยกได้ใช้ศอกกระแทกตามออกไปแล้ว เสียงโครมดังก้องเมื่อกระแทกใส่

ทรวงอกมันถนัดถนี่ !

มันรู้สึกตาลายพร่างพราย มืออีกข้างหนึ่งของยู่ป้วยหยกก็สะบัดฟาดกลับมาดุจเป็นแส้หนังเส้นยาวฟาดใส่ใบหน้ามัน จนร่างมันหมุนคว้างเป็นครึ่งวงกลมไป

การหนีบ กระแทกศอก และสะบัดฝ่ามือตบนี้ ท่วงท่าทั้งสามได้เกิดขึ้นวูบหนึ่งจนคล้ายเป็นครั้งเดียว เสียงที่ดังทั้งสามครั้งก็ติดต่อดุจคล้ายเป็นครั้งเดียวด้วย !

สายฟ้าแลบมาอีกครั้ง คราน้ีอสนีบาตจึงได้ฟาดลง

ยู่ป้วยหยกโถมกายปราด กอดรัดร่างเจี่ยเทียนเปียะเอาไว้

สองแขนยู่ป้วยหยกถึงกับคล้ายเป็นคีมเหล็กอันใหญ่ ทรวงอกเจี่ยเทียนเปียะคล้ายถูกหนีบจนแหลกลาญไป แม้เสียงแผดร้องก็ยังไม่อาจเปล่งจากปากได้ !

แลเห็นใบหน้ามันเปลี่ยนจากเขียวเป็นแดง เปลี่ยนจากแดงเป็นม่วง แต่ใบหน้ายู่ป้วยหยกยังคงซีดขาวราวซากศพดั่งเดิม มือทั้งสองบิดเข้าหากัน จนปลายนิ้วก็ซีดขาว ได้ยินเสียงลมหายใจของเจี่ยเทียนเปียะหอบถี่เร็วรุนแรงขึ้นแล้วก็กลับแผ่วเบาลง จากนั้นมีเสียงกรอบ ๆ ดังติดต่อขึ้นหลายครา

กระดูกทรวงอกและซายโครงถึงกับถูกหนีบกระชับจนหักจากกัน !

อั้งเน้ยฮวยจับจ้องมองจนขวัญหนีดีฝ่อ จวบจนขณะนี้จึงเพิ่งเรียกขวัญอยู่กับตัว ร้องไปว่า

"ไว้ชีวิตมัน สอบสวนปากคำให้กระจ่างก่อน"

ลำแขนทั้งสองของยู่ป้วยหยกจึงคลายออกช้า ๆ ปล่อยห้อยแนบกาย เซถลาถอยไปหลายก้าว กายคล้ายส่ายโงนเงนปานจะล้มลง แหงนหน้าหัวร่อด้วยความดังแค้นกล่าวว่า

"ในที่สุด ข้าพเจ้าก็กระทำได้แล้ว ใช่หรือไม่ ในที่สุดข้าพเจ้าก็กระทำได้..."

เจี่ยเทียนเปียะทรุดลงไปคล้ายเป็นร่างที่ก่อจากทราย อั้งเน้ยฮวยตะปบคว้ามือยู่ป้วยหยกไว้ หน้าระรื่นแจ่มใสร้องว่า

"กระ...กระบวนท่านี้ คือไม้ตายสุดยอดของท่านผู้อาวุโสแซ่ยู่ เมื่อครั้งกระโน้นสะเทือนบู๊ลิ้มจนหวั่นไหวมีนามเล่งเอี้ยงก้วยกัก (เลียงผาสะกิดเขา หมายถึงเร็วที่สุด) ทีงั่งปวยฮ้ง...(รุ้งพุ่งเหนือนภา) ซึ่งเป็นหลักวิชาเร้นลับของสำนักบ้อเก๊กที่ไม่ถ่ายทอดแก่คนนอก ?"

ยู่ป้วยหยกฝืนยิ้มด้วยความคับแค้นกล่าวว่า

"ชั่วชีวิตของบิดาผู้ล่วงลับ มิเคยใช้กระบวนท่านี้ไปทำร้ายคน แต่ข้าพเจ้า... ข้าพเจ้า..."

พลันก้มศีรษะจนมีน้ำหยดลงเป็นเส้นสาย มิทราบเป็นน้ำฝนหรือน้ำตา !

อั้งเน้ยฮวยถอนใจกล่าวด้วยความเลื่อมใส

"กระบวนท่าที่พิสดารเลิศล้ำ กระบวนท่าที่เยี่ยมยอดสุดสูง กล่าวได้ว่าไม่มีข้อบกพร่องพอจะตำหนิ นับได้ว่าเป็นการอุบัติอย่างไม่คาดหมายได้จริง ๆ...ไม้ตายของผู้อาวุโสบู๊ลิ้ม วันนี้เราจึงมีวาสนาได้ดูเป็นขวัญตา"

ตบไหล่ยู่ป้วยหยกหนัก ๆ แล้วหัวร่อเสียงก้องพลางกล่าว

"ท่านมีไม้ตายสุดยอดนี้ในฝีมือ ไฉนมิให้เราได้รู้ตั้งแต่แรก ? กลับทำให้เราต้องหวาดหวั่นสยองขวัญแทนท่านจนแทบขาดใจ"

"ผู้น้อง...ผู้น้อง..."

ยู่ป้วยหยกเค้นเสียงได้เท่านั้น ลำคอก็ตีบตันพลันล้มร่างลงบนตัวอั้งเน้ยฮวย เพราะสูญสิ้นเรี่ยวแรงไปจริง ๆ กระทั่งยืนหยัดก็ไม่อาจได้แล้ว

อั้งเน้ยฮวยรีบล้วงยาเม็ดออกจากอกเสื้อ ยัดเข้าไปในปากยู่ป้วยหยกแล้วกล่าวว่า

"นี่คือเซี่ยวฮ้วงตัง (ยาเม็ดคืนสภาพ) ของคุนลุ้น บำรุงเลือดลมนับเป็นเอกในแผ่นดิน"

ยู่ป้วยหยกหวานชุ่มชื้นไปทั้งปาก แต่ยังร้องโพล่งว่า

"เซี่ยวฮ้วงตัง ?! ยาที่มีคุณค่าสูงส่งเช่นนี้ ท่าน...ท่านไฉนมอบให้ข้าพเจ้า ?"

อั้งเน้ยฮวยนิ่งอั้นไปครู่ใหญ่ จึงส่งเสียงเครือกล่าวว่า

"นี่...นี่มิใช่เราให้ท่าน เป็นเทียนกังเต้าเจี๋ยง..."

ยู่ป้วยหยกงุนงง จึงร้องขึ้น

"ท่าน...ท่านผู้เฒ่าไฉน..."

อั้งเน้ยฮวยถอนใจยาว กล่าวว่า

"นี่...นี่เราได้มาจากในก้อนข้าวที่ท่านผู้เฒ่ามอบแก่ท่าน เรายังเข้าใจว่าในก้อนข้าวนั้นมีพิษ มิคาด...มิคาด..."

ยู่ป้วยหยกก้มหน้าด้วยความหม่นหมอง หลั่งน้ำตาจนเนืองนองกล่าวว่า

"มิน่าเล่า ท่านผู้เฒ่าจึงบอกว่าก้อนข้าวนี้มิใช่ผู้ใดต่างก็จะกินได้ เจี่ยเทียนเปียะเจ้า...เจ้าโจรร้ายอุบาทว์ !"

เมื่อหันขวับกลับไป สีหน้าพลันแปรเปลี่ยนด้วยความแตกตื่นทันที

ซากศพของเจี่ยเทียนเปียะผู้นั้นยังนอนอยู่ในสายฝน แต่ศีรษะได้อันตรธานไปแล้ว ! รอบข้างมีพายุฝนโหมกระหน่ำอย่างหนัก ภายในรัศมีครึ่งลี้ ไม่มีร่องรอยผู้คนอย่างแน่ชัด แล้วศีรษะมันหายไปที่ใดได้ ?!

อั้งเน้ยฮวยกับยู่ป้วยหยกเหลียวมองตากันไปมา งุนงงจนตะลึงลานอยู่ในที่นั้น

หากแม้นบอกว่ามีคนมาลอบตัดศีรษะมันไป นั่นย่อมเป็นไปมิได้เด็ดขาด

หากว่าไม่มีคนตัดศีรษะมันอย่างนั้น ศีรษะมันหรือจะบินไปเองได้ ?!

อั้งเน้ยฮวยฉลาดจนปราดเปรื่อง อายุยังอยู่ในวัยฉกรรจ์ ก็รับตำแหน่งหัวหน้าพรรคใหญ่ที่สุดในแผ่นดิน กล่าวได้ว่าเป็นอัจฉริยะบุคคลของบู๊ลิ้มในยุคนี้โดยเต็มภาคภูมิแล้ว

แต่อั้งเน้ยฮวยขบคิดอย่างไร ก็คิดมิออกว่าเป็นเรื่องราวใดกันแน่

ทั้งสองคนงุนงงอยู่ครู่หนึ่งจึงก้มหน้ามองไปอีกครั้ง ชั่วเวลาเพียงขณะเดียวนี้ตั้งแต่หัวไหล่จนถึงทรวงอกของเจี่ยเทียนเปียะ ก็หายไปอีกท่อนหนึ่งแล้ว !

อั้งเน้ยฮวยพลันตบบ่าย่ป้วยหยกอีกครั้ง ร้องโพล่งว่า

"เราเข้าใจแล้ว"

"ท่าน...ท่านเข้าใจจริง ๆ ?"

"ท่านก้มลงไปมอง มองให้ละเอียดถี่ถ้วน"

เห็นซากศพเจี่ยเทียนเปียะกำลังเน่าหายไปทีละเล็กละน้อย โลหิตสีแดงฉานได้กลายเป็นน้ำสีเหลืองดั่งกับปาฏิหาริย์ และถูกฝนที่โหมกระหน่ำชะหายไปในบัดดล

ยู่ป้วยหยกตะครั่นตะครอจนสะอิดสะเอียนแทบอาเจียน รีบเบือนหน้าหนีถอนหายใจยาวแล้วกล่าวว่า

"นี่คงเป็นฮ่วยกุกตัง (ยาเม็ดละลายกระดูก) ที่วงพวกนักเลงร่ำลือกันกระมัง ?"

"ใช่แล้ว มันรู้ตัวว่าต้องตายแน่ ถึงกับไม่เสียดายให้ร่างละลายกลายเป็นผุยผง"

"แต่มือทั้งสองของมันหักแล้ว ไฉนจะหยิบยาออกมาได้ ?"

"ยาเม็ดฮ่วยกุกตังนี้ คิดว่าถูกอมไว้ในปากก่อนเป็นแน่ เมื่อมันรู้ตัวว่าต้องตายจึงขบปลายลิ้นให้ขาด และก็ขบสีผึ้งที่หุ้มห่อยาเม็ดฮ่วยกุกตังแตกด้วย ฮ่วยกุกตังเมื่อสัมผัสกับโลหิตแล้ว จะเริ่มกัดกร่อนทุกสิ่งให้เน่าเปื่อย โอ...มันยินยอมทนความเจ็บปวดรวดร้าวถึงเพียงนี้ โดยไม่ยินยอมแพร่งพรายความลับแม้แต่น้อยนิด เนื่องจากมันทราบดีว่า มีแต่คนตายเท่านั้นจึงไม่อาจแพร่งพรายความลับได้จริง ๆ"

"คิดไม่ถึง คนผู้นี้กลับนับเป็นชายชาตรีอันเข้มแข็งได้"

"หากท่านคิดเช่นนั้น ท่านก็คิดผิดแล้ว มันเพียงแต่มิกล้าแพร่งพรายไปเท่านั้น เนื่องจากมันทราบว่า หากแม้นวันนี้แพร่งพรายความลับไป วันหน้ามันต้องตายด้วยทัณฑ์ที่ทรมานกว่านี้มากนัก"

"ใช่แล้ว พวกมันต่างเป็นเช่นนี้ทุกคน ต่างยอมตายโดยมิกล้าแพร่งพรายความลับแม้แต่ครึ่งคำ แต่หัวหน้าของพวกมันนั้นเป็นใครเล่า ? ถึงกับสามารถให้พวกประดานี้เกรงกลัวต่อมันถึงปานนั้น...ความตายความจริงเป็นเรื่องที่น่ากลัวที่สุดในโลก หรือคนผู้นั้นยังน่ากลัวกว่าความตายมากนัก ?"

"มันนับว่าน่ากลัวกว่าความตายจริง ๆ ขณะนี้เราคิดไม่ออกเลยว่ามันจะมีความน่ากลัวถึงระดับใดแน่..."

"ถูกแล้ว เจี่ยเทียนเปียะผู้นี้ที่กระทำดั่งนี้ เนื่องจากมันทราบว่าผู้อื่นเมื่อตายแล้วจะไม่มีทางแพร่งพรายความลับได้ แต่มันเมื่อตายแล้ว ยังพอจะแพร่งพรายความลับอยู่มิเช่นนั้น มันตายก็แล้วกันไป ไฉนจึงต้องทำลายซากศพของตนเองจนละลายสาบสูญด้วย"

"คนตายก็แพร่งพรายความลับได้ ?!"

"คนตายบางครั้งก็แพร่งพรายความลับได้อยู่"

"ความลับอันใด ?"

"ความลับของการแปลงโฉม !"

อั้งเน้ยฮวยอึ้งไปครู่หนึ่ง จึงยกมือตบหน้าผากร้องโพล่งว่า

"ถูกแล้ว ถูกแล้ว มันตายแล้วยังกลัวเราตรวจตราโฉมหน้ามัน นี่จึงจะเป็นความลับยิ่งใหญ่ที่พวกมันกลัวผู้อื่นทราบที่สุด นี่จึงเป็นความลับอันยิ่งใหญ่ของพวกมัน !"

ยู่ป้วยหยกขบกรามกล่าวขึ้น

"ประมุขของพวกมันเพราะกลัวจะแพร่งพรายความลับนี้ไป ดังนั้น จึงให้บริวารพวกมันเตรียมยาเม็ดฮ่วยกกตังไว้ มันมิเพียงจะทำลายชีวิตพวกมันเท่านั้น ยังคิดทำลายซากศพพวกมันให้สาบสูญไปอีกด้วย !"

พลันตะปบมือคว้าแขนอั้งเน้ยฮวยไว้ กล่าวด้วยความพลุ่งพล่านสืบต่อไป

"บัดนี้ข้าพเจ้าได้ทราบแล้วว่า อย่างน้อยมีถึงหกคนที่เป็นตัวปลอม แต่นอกจากข้าพเจ้าแล้ว ในโลกจะไม่มีผู้ใดเชื่อถือ ? แน่นอน ถึงกับไม่มีผู้ใดดูออกได้ ! อย่างนั้นนอกจากคนทั้งหกแล้ว ยังมีอีกมากน้อยเท่าใดที่เป็นตัวปลอม กระทั่งข้าพเจ้าก็ยังมิทราบ...ข้าพเจ้าเพียงคิดถึงความข้อนี้ ก็รู้สึกว่าเลือดในกายคล้ายแข็งตัวไปหมดสิ้น"

สีหน้าอั้งเน้ยฮวยเคร่งเครียดเย็นชาดุจกับเป็นดินฟ้าตอนนี้ มันความจริงเป็นผู้ที่จิตใจปลอดโปร่ง เรื่องราวท้าวหาญใด ๆ ในโลกนี้ น้อยนักสามารถทำให้มันวิตกกังวลได้ แต่ขณะนี้ หัวใจของมันหนักอึ้งดั่งราวกับจะร่วงหล่นลงจากอกก็ปาน

ยู่ป้วยหยกส่งเสียงสั่นสะท้านกล่าวต่อไป

"หากแม้นญาติสนิทหรือมิตรสหายของท่าน กระทั่งเป็นบิดาของท่าน ต่างเป็นบริวารของอสูรร้ายตัวนั้นอย่างนั้น โลกนี้ยังจะมีผู้ใดควรให้ท่านเชื่อถือได้ ? โลกนี้หากแม้ไม่มีคนที่ท่านยินยอมเชื่อถือหลงเหลืออยู่อย่างนั้น ท่านยังสามารถมีชีวิตต่อไปได้ ? นี่...นี่ไยมิใช่เป็นเรื่องที่ท่านแม้คิดก็มิกล้าจะไปขบคิด !"

อั้งเน้ยฮวยส่งเสียงช้า ๆ กล่าวขึ้น

"เจี่ยเทียนเปียะตัวปลอมตายไปแล้ว บัดนี้ยังมีอีกกี่คนที่บริวารของอสูรร้ายตัวนั้นปลอมแปลงมา ?"

ยู่ป้วยหยกขบกรามกล่าวว่า

"เฮ่งโหวเล้า ลิ่มโซ่วเกียง ไท้โอ๊วอ๊วง ป้อแบ๊งึ่นเซีย ไซมึ้งบ้อกุก ยังมีเจ้า...เจ้าผู้แซ่ยู่ เนื่องจากข้าพเจ้าทราบว่าคนทั้งหกคนนั้นต่างตายไปแล้ว..."

อั้งเน้ยฮวยทอดถอนใจยาว กล่าวว่า

"นอกจากทั้งหกคนแล้ว น่ากลัวมีอีกไม่มากดอก"

"ท่านแน่ใจได้อย่างไร ?"

"เนื่องจากนี่เป็นเรื่องมิใช่ง่ายดายอย่างไรเลย จะแอบอ้างปลอมแปลงเป็นคนผู้หนึ่งโดยตบตาต่อผู้คนทั่วแผ่นดินได้นั้น อย่างนั้นต้องเสียเวลาไปฝึกปรือหลายปีอยู่ มิเช่นนั้นแม้โฉมหน้าจะละม้ายคล้ายคลึงเป็นพิมพ์เดียว แต่สำเนียงเสียงกล่าวอากัปกิริยา ก็ต้องถูกคนเห็นเป็นพิรุธแน่ อย่าว่าแต่ยังมีหลักวิชาฝีมือ..."

ยู่ป้วยหยกพลันร้องโพล่งขึ้น

"ไฮ้! ถูกต้อง วิชาฝีมือพวกมัน หากคิดแอบอ้างปลอมแปลงเป็นอีกคนหนึ่งยังต้องฝึกปรือวิชาฝีมือที่มีเฉพาะตัวของคนผู้นั้นให้เชี่ยวชาญชำนาญ..."

พลันทันกายวิ่งปราดออกไป อั้งเน้ยฮวยรีบกระโดดไปขวางทางไว้ส่งเสียงแช่มช้าว่า

"เล่งเอี้ยงก้วยกัก ที่งั่วปวยฮ้ง ใช่หรือไม่ ?"

"ใช่แล้ว สองกระบวนท่านี้ นอกจากคนในตระกูลยู่ของข้าพเจ้า ทั่วพิภพจบแดนไม่มีผู้ใดสามารถใช้ออกมาได้ เจ้าผู้แซ่ยู่คนนั้นหากไม่มีปัญญาใช้กระบวนท่านี้มา ข้าพเจ้าก็ยืนยันได้ว่ามันเป็นตัวปลอม !"

"นี่ความจริงเป็นวิธีที่ดียิ่ง แต่จนใจ...จนใจที่นิสัยใจคอของบิดาท่าน ทำให้กระบวนท่านี้กลับกลายเป็นไร้ประโยชน์โดยสิ้นเชิง !"

"เพราะเหตุใด ?"

"ท่านผู้เฒ่ามีนิสัยนอบน้อมถ่อมตัว ทุกผู้คนในแผ่นดินต่างรู้กันสิ้น เราถามท่านอีกครั้ง แม้สมัยเมื่อบิดาท่านยังมีชีวิตอยู่ มีผู้ใดสามารถบีบบังคับให้ท่านผู้เฒ่าใช้ไม้ตายอันสุดยอดนี้ออกมาได้ ?"

ยู่ป้วยหยกขบคิดครู่หนึ่ง พลันกระแทกกายนั่งโครมลงกับพื้นไป

พายุฝนยังโหมกระหน่ำดังฟ้ารั่ว ซากศพเจี่ยเทียนเปียะตัวปลอมได้ละลายจนหายไปหมดสิ้นแล้ว

คนผู้นี้นับว่าสาบสูญไปจากแผ่นดินแล้วจริง ๆ !

แต่มันเป็นผู้ใดกันแน่ โลกนี้ความจริงก็ไม่มีเจี่ยเทียนเปียะคนที่สองอยู่ อย่างนั้นที่ดับสูญไปในตอนนี้ ไยมิใช่เป็นสิ่งที่ความจริงไม่เคยมีอยู่เลย !?

อั้งเน้ยฮวยเมื่อคิดถึงความข้อนี้ ก็มิทราบว่าควรหัวร่อหรือร้องไห้ และมิกล้าจะไปขบคิดใคร่ครวญอีกเลย ปัญหานี้ยิ่งคิดคล้ายจะกระตุ้นคนให้คลุ้มคลั่งฟั่นเฟือนได้

อั้งเน้ยฮวยเหม่อมองดูพื้นที่ถูกฝนชะจนสะอาดไร้รอยเลือด พึมพำขึ้นว่า

"ฆาตกรที่ฆ่าเทียนกังเต้าเจี้ยงตายไปแล้ว แต่หากกล่าวอย่างจริงจัง ผู้ใดคือฆาตกรที่ฆ่ามัน ? ผู้ใดสามารถยืนยันว่าคนผู้นี้เคยมีอยู่ในโลก ?"

ยู่ป้วยหยกมองดูกิริยาของกระยาจกหนุ่ม พลันสยิวกายขึ้นด้วยความหนาวเหน็บ ร้องโพล่งว่า

"แต่ท่าน...แต่ท่านก็มิต้อง..."

อั้งเน้ยฮวยเปล่งเสียงหัวร่อดังสนั่นหวั่นไหวกล่าวว่า

"ท่านวางใจเถิด เราแม้มีเจตนาจะถ่ายโทษ แต่ย่อมไม่ยอมใช้การตายไปถ่ายโทษแน่ เรายังต้องมีชีวิตอยู่ต่อไป จะมิให้พวกมันสมปรารถนาอย่างเด็ดขาด !"

ยู่ป้วยหยกระบายลมหายใจเฮือกใหญ่กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าทราบแต่แรกแล้วว่าท่านมิใช่เป็นสามัญชนคนธรรมดา โชคดีที่ท่านมิใช่จริง ๆ"

อั้งเน้ยฮวยแหงนมองท้องฟ้า ปล่อยให้สายฝนชัดสาดเข้าใส่หน้า ส่งเสียงแช่มช้ากล่าวว่า

"บัดนี้ เรามีเรื่องหนึ่งที่ต้องกระทำให้จงได้"

ยู่ป้วยหยกเพ่งตาเขม็งมอง ถามว่า

"ท่านจะไปคุนลุ้น ?"

"ศิษย์สำนักคุนลุ้นมีสิทธิ์ทราบข่าวร้ายของเทียนกังเต้าเจี้ยง ส่วนเรามีหน้าที่ต้องไปบอกเล่าแก่พวกมันให้ทราบไว้"

"แต่เหตุการณ์ทางนี้มิอาจขาดท่านไปได้ การไปคุนลุ้น ขอให้ข้าพเจ้าเป็นผู้ไปแทนท่านเถิด"

อั้งเน้ยฮวยเพ่งตามองจ้องยู่ป้วยหยกอยู่เนิ่นนานจึงแย้มยิ้มแล้วกล่าวว่า

"ก็ได้ ท่านไป"

ไม่มีคำเกรงใจ ไม่มีวาจาบ่ายเบี่ยง ในเมื่อมิมีวาจาไม่จำเป็น และไม่มีความเศร้ารันทดอันใดไม่จำเป็น ยิ่งไม่มีน้ำตาที่ไม่จำเป็นด้วย

เนื่องจากทั้งสองต่างเป็นชายชาตรีที่เข้มแข็ง เป็นชายชาตรีที่แท้จริง !

ทั้งสองหันหน้าจับจ้องมองกันภายใต้สายฝนที่โหมกระหน่ำ เป็นเวลานาน อั้งเน้ยฮวยจึงส่งเสียงอ้อยอิ่งกล่าวว่า

"ท่านไป แต่ท่านต้องระวังไว้ให้มาก สามารถไม่ไปเกี่ยวข้องกับเรื่องไร้สาระก็อย่าได้เกี่ยวข้อง อย่าลืมเสียเล่า ชีวิตของท่านในขณะนี้มีคุณค่าสำคัญยิ่งกว่าชีวิตของผู้ใดทั้งสิ้น"

"ข้าพเจ้าทราบ"

ตอบแล้วก้มศีรษะลงต่ำ แลเห็นกระบี่ยาวที่ถูกตนฟาดร่วงหล่นลงเมื่อครู่จึงเก็บขึ้นมาเสียบไว้ที่หว่างเอว

อั้งเน้ยฮวยพลันกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ถูกแล้ว เรายังลืมบอกเรื่องแก่ท่านไปประการหนึ่ง"

"เรื่องอันใด"

"นับเป็นเรื่องดีก็ได้ ภรรยาในอนาคตของท่านผู้นั้น มิต้องให้ท่านกังวลใจแทนนางแล้ว"

มิทราบเพราะสาเหตุใด พอรื้อฟื้นถึงนามลิ้มไต้อู้เมื่อใด ท่าทีของมันก็แปรเปลี่ยนจนพิสดารไปทุกครั้ง แม้อยู่ในระหว่างยิ้มแย้มแจ่มใสก็เป็นการฝืนอยู่อย่างเห็นชัด

แต่ยู่ป้วยหยกย่อมยังมิได้สนใจสังเกต กล่าวว่า

"เพราะเหตุใด ? หรือว่านาง..."

"ขณะนี้ได้มีคนที่ตอแยยากที่สุดในแผ่นดินปกปักพิทักษ์นางแล้ว"

"มีอั้งเน้ยปังจู๊ลอบปกปักพิทักษ์นาง ข้าพเจ้าก็วางใจได้อย่างยิ่ง"

สีหน้าอั้งเน้ยฮวยแปรเปลี่ยนไปอีกครั้ง แต่รีบกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ท่านอย่าได้เข้าใจผิดไป มิใช่เรา"

"หรือคนตอแยยากที่สุดในแผ่นดินมิใช่ท่าน ? ชุกติ๊งเต้าเจี้ยง ?"

"คนผู้นี้แม้มีชื่อเสียงที่ไม่อาจเทียบเท่าชุกติ๊งเต้าเจี้ยง แต่ผู้อื่นแม้จะตอแยชุกติ๊งเต้าเจี้ยงได้ ก็ไม่อาจไปตอแยนางได้อย่างเด็ดขาด"

"ไฮ่ทั้งฮูหยิน ?!"

ยู่ป้วยหยกร้องโพล่งด้วยความยินดี อั้งเน้ยฮวยก็ปรบมือกล่าวว่า

"นางนั่นเอง นางคล้ายดั่งสังเกตความเร้นลับออกได้บ้าง ดังนั้นจึงพลอยยื่นมือเข้าเกี่ยวข้อง มิว่าเรื่องใดที่นางยื่นมือเข้าเกี่ยว จะต้องไม่ยอมละทิ้งไปกลางคันโดยเด็ดขาด"

"ดูท่าทีพวกเราหาใช่โดดเดี่ยวดั่งที่คาดหมายไว้ไม่ ยังมีอีกมากมายหลายคน..."

อั้งเน้ยฮวยพลันร้องโพล่งด้วยความตื่นตกใจ

"แย่แล้ว เราลืมเรื่องสำคัญไปอีกประการหนึ่ง !"

"นี่...นี่เป็นเรื่องดีหรือเรื่องเลวร้าย ?"

"ในเมื่อตัวเจี่ยเทียนเปียะตัวปลอมปรากฏ อย่างนั้นเจี่ยเทียนเปียะตัวจริงคงประสบการประทุษร้ายอย่างชั่วช้าจากฝีมือพวกมันแล้ว เรา...เราต้องรีบไปดู !"

เสียงขาดคำร่างพุ่งจากที่ พริบตาเดียวก็ไกลไปหลายวา

ยู่ป้วยหยกยืนเหม่อมองดูเงาร่างอั้งเน้ยฮวยจนลับตา อดมิได้ต้องทอดถอนใจด้วยความสะทกสะท้าน

[redacted]

ฝนได้เริ่มซาลงทีละน้อย แต่ยังมิขาดเม็ด ลมกลับยิ่งเย็นยะเยียบ ยู่ป้วยหยกที่เดินอย่างยากเข็ญ อนาคตเป็นเช่นดั่งดินฟ้าอากาศตอนนี้ไม่ผิดเพี้ยน

ทันใดนั้น มีเสียงฝีเท้าม้าแว่วมา ปรากฏม้าพ่วงพีเจ็ดแปดตัวห้อตะบึงผ่านเท้าม้าเหยียบย่ำใส่น้ำโคลนจนกระเด็นเต็มตัวยู่ป้วยหยก

ยู่ป้วยหยกแม้นศีรษะก็มิเงย แต่ฝูงม้าเจ็ดแปดตัวเมื่อผ่านไปแล้ว มีคนผู้หนึ่งพลันกระโดดขึ้นจากอานม้าตีลังกากลางอากาศโถมปราดเข้าหายู่ป้วยหยก

ยู่ป้วยหยกชะงักเท้าด้วยความตื่นตกใจ คนผู้นั้นได้พลิ้วลงยืนอยู่เบื้องหน้าแล้ว

เห็นเสื้อผ้ารัดกุมสีดำของมันได้เปียกชุ่มแนบเนื้อ แต่ตาทั้งสองเป็นประกายแวววาว นั่นคือศิษย์สำนักเตียมชังวัยฉกรรจ์ผู้นั้น

ยู่ป้วยหยกฉุกใจได้คิด นึกถึงวาจาอั้งเน้ยฮวยเมื่อครู่ อดมิได้ต้องถามโพล่งไป

"หรือว่าเจี่ยไต้เฮี้ยบเกิดเรื่องร้ายแรงอย่างไรขึ้น ?!"

ศิษย์เตียมชังผู้นั้นความจริงกำลังน้อมกายคารวะ ยามนี้พลันเงยหน้ากล่าวด้วยความตื่นเต้น

"ยู่กงจื้อไฉนจึงทราบ ?"

ย่ป้วยหยกงนงงไปวบ จึงตอบ

"นี่...ข้าพเจ้า..."

ศิษย์เตียมชังผู้นั้นหน้าเครียดทันที ตวาดเสียงเกรี้ยวกราดขึ้นว่า

"ศิษย์พบกับยู่กงจื้อ ความจริงคิดจะมาบอกข่าวร้ายให้ทราบ แต่ยู่กงจื้อกลับทราบเสียก่อน นี่ไยมิใช่เป็นเรื่องประหลาด ?"

ยู่ป้วยหยกฝืนยิ้มกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเพียงแต่ถามโพล่งออกไปเท่านั้น"

ศิษย์เตียมชังผู้นั้นแค่นหัวร่อ กล่าวว่า

"อาจารย์เมื่อค่ำวานหายสาบสูญ จวบจนบัดนี้ก็มิทราบร่องรอย เรื่องนี้กระทั่งชุกติ๊งเต้าเจี้ยง เทียนฮุ้นไต้ซือ จวบจนเมื่อเที่ยงจึงทราบ ยู่กงจื้อเดินทางตั้งแต่เช้าตรู่แล้วไฉนจึงล่วงรู้ได้ ?"

เป็นวาจาที่ตะคอกเข้าข่มขู่คุกคาม คล้ายดั่งแน่ใจว่ายู่ป้วยหยกต้องเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้เด็ดขาด ม้าอีกเจ็ดแปดตัวก็พากันวกกลับเข้ามา สายตาอันเหี้ยมเกรียมเย็นชาของผู้อยู่บนหลังม้าทั้งเจ็ดแปดคนก็เขม้นมองจ้องยู่ป้วยหยกอย่างขุ่นเคือง

ศิษย์เตียมชังมาตรแม้นมีกิริยามารยาทอันนอบน้อมถ่อมตัวอยู่เสมอมา แต่ยามนี้มีเรื่องสำคัญอันยิ่งใหญ่ ขอเพียงผู้ใดมีพิรุธน่าสงสัย พวกมันจะไม่ยอมปล่อยปละละเลยเป็นอันขาด

ยู่ป้วยหยกถอนหายใจยาว ๆ กล่าวว่า

"เจี่ยไต้เฮี้ยบอาจบางทีเพียงออกไปท่องเที่ยวหรืออาจบางทีพบปะกับสหายใดด้วยพลังฝีมือขั้นเจี่ยไต้เฮี้ยบ คิดว่าต้องสามารถปกป้องคุ้มกันตัวเองได้แน่"

ศิษย์เตียมชังผู้นั้นกล่าวเสียงเครียดขึ้น

"ศิษย์สำนักเตียมชัง กระบี่มิยอมห่างจากกาย *กระบี่อยู่คนยัง กระบี่หายคนตาย*' วาจาประโยคนี้คิดว่ายู่กงจื้อต้องรู้แน่นอน แต่ศิษย์เช้านี้ได้พบเห็นกระบี่ที่อาจารย์เคยใช้ตกอยู่ในพุ่มหญ้านอกกระโจม หากมิใช่เกิดภัยอันน่าแตกตื่นตกใจอาจารย์ย่อมไม่เลินเล่ออย่างนั้นเป็นแม่นมั่น"

ยู่ป้วยหยกร้องโพล่งด้วยความแตกตื่น

"นี่...นี่..."

ยู่ป้วยหยกพลันพบเห็นว่า ความลับที่ตนล่วงรู้อยู่มากมายนั้น ถึงกับไม่มีเรื่องใดสามารถบอกออกไปได้ แม้นบอกได้ก็ยากจะให้ผู้คนเชื่อถือ !

คนบนหลังม้าพลันมีผู้หนึ่งเอ่ยขึ้นว่า

"ยู่กงจื้อไฉนจึงมาเดินทางด้วยลำพังคนเดียว ? เทียนกังเต้าเจี้ยงไปที่ใดแล้ว ?"

อีกผู้หนึ่งตะเบ็งเสียงเกรี้ยวกราดขึ้น

"ยู่กงจื้อท่านไฉนจึงมีความทุลักทุเลปานนี้ ? หรือประมือต่อสู้กับผู้คนมา ?"

อีกผู้หนึ่งร้องขึ้น

"บริเวณนี้มิเห็นมีร่องรอยผู้คนสัญจร ยู่กงจื้อประมือต่อสู้กับผู้ใดมา ? !"

บทที่ 7

วิญญาณในสายฝน

วาจาที่ศิษย์เตียมชังตะคอกถามมา ยู่ป้วยหยกไม่มีคำตอบได้แม้แต่ประโยคเดียว เพราะทั้งมิอาจบอกว่า เทียนกังเต้าเจี๋ยงตายในมือ 'เจี่ยเทียนเปียะ' ตัวปลอม ยิ่งมิอาจบอกว่าเจี่ยเทียนเปียะเป็นตัวปลอม เนื่องจากเจี่ยเทียนเปียะผ้นั้น ขณะนี้สาบสูญไปกับสายฝนแล้ว จนไม่มีทางที่จะบ่งชี้ยืนยันได้ !

ศิษย์เตียมชังผู้นั้นกุมมือไปที่ด้ามกระบี่ กล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า

"ยู่กงจื้อไฉนไม่กล่าววาจา ?"

ยู่ป้วยหยกถอนหายใจกล่าวว่า

"ท่านทั้งหลายหากคลางแคลงว่าการสาบสูญของเจี่ยไต้เฮี๋ยบเกี่ยวข้องกับข้าพเจ้าอย่างนั้นนั่นเป็นเรื่องน่าหัวร่อยิ่ง ข้าพเจ้ายังมีวาจาใดจะว่ากล่าวได้เล่า ?"

ใบหน้าของพวกศิษย์เตียมชังคลายโทสะลงได้บ้าง กล่าวว่า

"ในเมื่อเป็นเช่นนี้ ก่อนที่เรื่องราวจะยืนยันกระจ่าง ยู่กงจื้อโปรดติดตามพวกศิษย์ไปเสียก่อนจะดีกว่า เนื่องจากมีเรื่องราวบางประการที่ยู่กงจื้ออาจไม่ยินดีอธิบายให้พวกศิษย์ทราบ แต่ย่อมพอที่จะอธิบายให้แก่ท่านประมุขทราบเป็นแน่"

วาจาของศิษย์เตียมชังมิทันจบคำ ยู่ป้วยหยกก็หน้าเปลี่ยนสี ร้องโพล่งเสียงดังก้องว่า

"ข้าพเจ้าไม่อาจกลับไป ไม่อาจกลับไปเป็นเด็ดขาด !"

ศิษย์เตียมชังทั้งเจ็ดแปดคนพากันตวาดเสียงสับสน

"ไฉนไม่อาจกลับไป ?"

"หากมิได้กระทำเรื่องที่ผิดทำนองคลองธรรม ไฉนมิกล้ากลับไปพบหน้าผู้คน !"

ทั้งเจ็ดแปดคนต่างพากันกระโดดลงจากหลังม้า ทุกคนนั้นท่าขุ่นเคืองอย่างเอาเป็นเอาตาย

ศิษย์เตียมชังที่เป็นหัวหน้า ตวาดด้วยความขุ่นแค้นขึ้นว่า

"ยู่ป้วยหยก วันนี้หากไม่คิดกลับไป น่ากลัวยังยากกว่าหาบันไดขึ้นสรวงสวรรค์"

ยู่ป้วยหยกเหงื่อแตกเต็มหน้า หลังไหลลงพร้อมกับสายฝนจนเป็นทาง แต่มือเท้ากลับเย็นยะเยียบ พลันได้ยินเสียงเย็นชาของคนผู้หนึ่งดังมาแต่ไกล

"ยู่ป้วยหยก ท่านมิต้องกลับไป"

ปรากฏนักพรตมวยสูง ใส่เกี๊ยะไม้สีขาวมือถือร่มกระดาษสีเหลืองจำนวนเจ็ดแปดคน วิ่งฝ่าสายฝนเข้ามา นั่นเป็นศิษย์ของสำนักคุนลุ้น

ศิษย์เตียมชังผู้นั้นกำด้ามกระบี่พร้อมทั้งตวาดเสียงเกรี้ยวกราดขึ้น

"คนผู้นี้แม้เป็นศิษย์สำนักคุนลุ้นแล้ว แต่ยังต้องติดตามพวกข้าพเจ้ากลับไปสักครั้ง เตียมชังกับคุนลุ้นมาตรแม้นมีไมตรีที่ดีงามอยู่เสมอมา แต่เรื่องเกี่ยวพันถึงความเป็นความตายของเจ้าสำนัก พวกเต้าเฮียทั้งหลายอย่าได้ตำหนิว่าพวกข้าพเจ้าก้าวร้าวไร้มารยาท"

สีหน้าของพวกนักพรตคุนลุ้นยังเหี้ยมเกรียมเย็นชาน่ากลัวกว่าพวกศิษย์เตียมชังเสียอีก ผู้วิ่งนำนั้นหน้าเกลี้ยงเกลาไร้หนวดเครา ตาคมวาวดุจกระบี่ จับจ้องมองยู่ป้วยหยกแล้วเน้นทีละคำ

"ท่านมิเพียงไม่ต้องกลับเท่านั้น มิว่าที่ใดก็ไม่ต้องไปด้วย !"

ยู่ป้วยหยกถอยกายด้วยความตื่นเต้นงุนงง ศิษย์เตียมชังถามโพล่งด้วยความสงสัย

"หมายความกระไร ?"

นักพรตหน้าขาวฝืนยิ้มด้วยความเจ็บช้ำรันทดกล่าวว่า

"เจ้าสำนักพวกท่านเพียงสาบสูญมิทราบร่องรอย แต่เจ้าสำนักพวกเราได้...ได้..."

พลันมีเสียงดังกร๊อบขึ้น ร่มในมือถูกกำจนด้ามแหลกละเอียด ตัวร่มร่วงหล่นลงสู่พื้น

ศิษย์เตียมชังพลันร้องโพล่งด้วยความแตกตื่น

"หรือเทียนกังเต้าเจี้ยงได้...ได้มรณภาพแล้ว ?"

นักพรตหน้าขาวร้องเสียงแหบห้าวขึ้นเต็มที่

"อาจารย์ได้ถูกประทุษร้าย ถูกกระบี่แทงตาย !"

"เป็นความจริง ? !"

ศิษย์เตียมชังพากันถามเสียงเช็งแซ่ นักพรตหน้าขาวกล่าวเสียงเครือด้วยความเจ็บช้ำ

"พวกอาตมาเมื่อครู่เพิ่งจะจัดการกับซากสังขารของอาจารย์มา"

ศิษย์เตียมชังร้องขึ้นด้วยความตื่นเต้นตกใจ

"พลังทั้งนอกและในของเทียนกังเต้าเจี้ยงได้บรรลุจุดสุดยอด ภายในรัศมีสิบวา แม้เป็นบุปผาโรยใบไม้ร่วงหล่น ยังไม่อาจอำพรางหูตาท่านผู้เฒ่า หากว่าท่านผู้เฒ่าถูกคนลอบประทุษร้าย พวกศิษย์จะอย่างไรก็ยากเชื่อถือได้ !"

นักพรตหน้าขาวขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกล่าวว่า

"ผู้ลอบประทุษร้ายท่านผู้เฒ่า ย่อมเป็นคนที่ใกล้ชิดสนิทสนมกับท่านผู้เฒ่าที่สุด ย่อมเป็นคนที่ท่านผู้เฒ่าไม่ระแวงแคลงใจอย่างเด็ดขาด เนื่องจากท่านผู้เฒ่าจะอย่างไรก็มิเชื่อว่ามันผู้นั้นจะมีจิตใจชั่วช้ายิ่งกว่าสัตว์เดียรัจฉาน !"

เมื่อวาจานี้กล่าวจบคำ สายตาจำนวนมากต่างจับจ้องมองไปบนร่างยู่ป้วยหยก สายตาแต่ละคู่เปี่ยมด้วยความคั่งแค้นรันทดอาฆาตมาดร้าย

นักพรตหน้าขาวกล่าวเสียงดุดันปานฟ้าผ่า

"ยู่ป้วยหยก ท่านผู้เฒ่าตายอย่างไร ? บอกมา ! ท่านบอกมา !"

ยู่ป้วยหยกตัวสั่นสะท้าน ร้องว่า

"ท่าน...ท่านผู้เฒ่า..."

"ท่านผู้เฒ่าตายในมือของท่าน ใช่หรือไม่ ?"

นักพรตหน้าขาวคำรามปานจะฉีกเนื้อยู่ป้วยหยกกลืนกิน...ยู่ป้วยหยกยกมือปิดหน้าร้องเสียงแหบแห้งว่า

"ข้าพเจ้ามิได้ทำ มิได้ทำเด็ดขาด...ให้ข้าพเจ้าตายก็มิเคยไปแตะต้องกับปลายนิ้วของท่านผู้เฒ่า"

พลันมีเสียงดังควับ เมื่อกระบี่ที่เอวได้ถูกคนผู้นั้นกระชากออกไป

นักพรตหน้าขาวกำกระบี่ด้ามนั้นในมือ ปลายกระบี่ยังสั่นระริกไม่หยุดยั้ง ปลายกระบี่สั่นสะท้านชี้ตรงทรวงอกยู่ป้วยหยก ตาที่แวววาวประกายไฟ เขม้นมองจ้องหน้ายู่ป้วยหยกแล้วเค้นเสียงสั่นสะท้านขึ้น

"เจ้าบอกมา กระบี่นี้คืออาวุธที่เจ้าประหารอาจารย์ใช่หรือไม่ ?"

กระบี่เล่มนี้เป็นกระบี่ที่ฆ่าเทียนกังเต้าเจี้ยงจริง ๆ แต่เจ้าของกระบี่มิมีตัวตนอยู่ในโลกแล้ว กระบี่เล่มนี้ขณะนี้อยู่บนตัวยู่ป้วยหยกอย่างประจวบเหมาะ

ยู่ป้วยหยกเจ็บช้ำน้ำใจจนแทบแหลกสลาย มีแต่ต้องก้าวถอยไปอย่างแช่มช้า

ปลายกระบี่ได้จี้เข้าใกล้ร่างไปทีละน้อย กระบี่มาตรแม้นคมกริบ แต่สายตาของพวกประดานี้ยังคมวาวยิ่งไปกว่าคมกระบี่ทั้งมวลในโลกหลายเท่านัก ยู่ป้วยหยกพลันคุกเข่าโครมลงกับพื้น แหงนหน้ามองท้องฟ้า น้ำตาหลั่งไหลเนืองนองหน้าคำรามสุดเสียงขึ้นว่า

"สวรรค์เอย สวรรค์ ท่านไฉนจึงทารุณต่อข้าพเจ้าถึงปานนี้ หรือว่าข้าพเจ้าสมควรตายแล้วจริง ๆ"

เสียงดังเปรื่องเมื่อกระบี่ยาวร่วงมาที่เบื้องหน้า นักพรตหน้าขาวเน้นทีละคำขึ้นว่า

"เจ้าขณะนี้มีทางสายเดียวที่จะเดินได้ และเป็นทางสายเดียวที่มีโชคดีแก่เจ้า !"

ใช่แล้ว นับเป็นทางที่เหลืออยู่สายเดียวจริง ๆ !

เนื่องจากเรื่องราวทั้งหลายแหล่ ยู่ป้วยหยกไม่มีทางอธิบายได้ทั้งสิ้น ความคับแค้นที่ถูกปรักปรำ ไม่มีความจริงแม้แต่เรื่องเดียว แต่ทุก ๆ สิ่งยังจริงจังมากไปกว่าเรื่องจริงเสียอีก และความจริงนี้ กลับไม่มีผู้ใดยินยอมเชื่อถือแม้แต่คนเดียวด้วย !

ขณะนี้ผู้ที่พอจะเป็นพยานแก่ยู่ป้วยหยกได้ มีเพียงอั้งเน้ยฮวยคนเดียวเท่านั้น แต่อั้งเน้ยฮวยจะสามารถให้ผู้คนตั้งมากหลายเชื่อถือหรือ ? และอั้งเน้ยฮวยจะมีหลักฐานใดออกมายืนยันความบริสุทธิ์ของยู่ป้วยหยก ?

หากเป็นยามปกติ วาจาอั้งเน้ยฮวยกล่าวมาต้องมีน้ำหนักยิ่งยวด ศิษย์คุนลุ้นและเตียมชังทั้งสองสำนักมิกล้าคลางแคลงอย่างแน่นอนเด็ดขาด

แต่ยามนี้ เรื่องเกี่ยวพันถึงความเป็นตายของเจ้าสำนักพวกมัน เกี่ยวพันถึงภัยพิบัติอันสยดสยองในสำนักพวกมัน กระทั่งยังเกี่ยวพันถึงชะตากรรมของบู๊ลิ้มทั่วแผ่นดินด้วย !

พวกมันไฉนจึงยอมเชื่อถือวาจาของผู้อื่นอย่างง่ายดาย ? มาตรแม้นคนผู้นั้นเป็นอั้งเน้ยฮวยที่มีนามกระเดื่องเลื่องแผ่นดินก็ตาม !

ยู่ป้วยหยกขบคิดอย่างรอบคอบ ใคร่ครวญโดยละเอียดแล้ว ก็มีแต่ก้มลงหยิบกระบี่บนพื้น เพราะไม่มีทางสายอื่นพอให้เลือก...แต่พลันสะบัดกระบี่ยาวโถมทะลวงตรงไปที่เบื้องหน้า !

ศิษย์คุนลุ้นและเตียมชังทั้งสองสำนักต่างร้องขึ้นด้วยความแตกตื่นตกใจ

ปั่นป่วนจนวุ่นวายในบัดดล

แต่พวกทั้งมวลนี้ จะอย่างไรก็ไม่เสียทีที่เป็นศิษย์สำนักใหญ่ ในความแตกตื่นตกใจจนวุ่นวาย ยังมีหลายคนที่กระชากกระบี่ประจำตัวมา ประกายกระบี่ที่เจิดจ้าดุจสายฟ้า แทงเข้าใส่ยู่ป้วยหยกพร้อมเพรียงกันทันที

มีเสียงเปรี้ยงปร่างดังถี่ยิบ กระบี่หลายเล่มถึงกับถูกกระแทกจนปลิวกระเด็นออกไป ยู่ป้วยหยกที่เจ็บช้ำคับแค้นอยู่เพียงไร ต่างระบายไปในกระบี่นี้จนหมดสิ้นความเข้มแข็งของกระบี่นี้ไหนเลยจะมีผู้อื่นสามารถต้านทานปัดป้องได้!

ศิษย์คุนลุ้นและเตียมชัง ไหนเลยจะเคยคิดว่าบุรุษหนุ่มจะมีพลังข้อที่มหาศาลปานนี้ได้

ในเสียงแผดร้องด้วยความแตกตื่นและขุ่นเคือง ยู่ป้วยหยกได้พุ่งออกจากวงล้อมดุจกระต่ายหลุดออกจากแร้ว ปราดไปด้วยความไวประหนึ่งสายฟ้า ละลิ่ววูบก็ไกลไปหลายสิบวา!

พายุโหมกระหน่ำมาอีกแล้ว ยู่ป้วยหยกชอยเท้าวิ่งอย่างคลุ้มคลั่ง ลืมเลือนทุกสิ่งอย่างโดยสิ้นเชิง ห้วงสมองยามนี้มีแต่คำว่าหนี หนี เท่านั้น แม้ไม่กลัวตาย แต่ไม่ยอมตายทั้งมลทินที่ปรักปรำ

เสียงตวาดด่าเกรี้ยวกราดดังไล่หลังมา คล้ายดังเป็นแส้ที่กวดเข้าหวดกระหน่ำยู่ป้วยหยกใช้เรี่ยวแรงกำลังทุกส่วนสัดที่มี วิ่งฝ่าในพายุฝนดุจดั่งฟันเฟือน เม็ดฝนที่สาดซัดเข้าใส่ร่างทั้งหน้า คล้ายเป็นเม็ดกรวดศิลาก็ปาน

ในที่สุด เสียงตะโกนก้องร้องด่าก็ไกลไปทุกขณะ แต่ยู่ป้วยหยกยังไม่ยอมหยุดยั้ง เพียงแต่ชะลอช้าลงบ้างเท่านั้น ยิ่งนานยิ่งช้า ยู่ป้วยหยกวิ่งไปวิ่งไปพลันล้มโครมลงกับพื้น

ยู่ป้วยหยกตะเกียกตะกายคลานขึ้นได้แล้วต้องล้มลงอีกครา สายตาเริ่มเลือนราง ฝนที่ตกหนักได้คล้ายเป็นหมอกหนา บดบังสายตาจนมิแลเห็นภาพใด ๆ ยู่ป้วยหยกพยายามขยี้ตาไม่คิดชีวิต แต่ยังคงมิเห็นสิ่งใดอยู่นั่นเอง

ที่ไกลตาไฉนจึงมีเสียงรถม้า? ไปหารถม้าแต่ที่ใดกัน?

ในความเคลิบเคลิ้ม ยู่ป้วยหยกคล้ายเห็นมีรถม้าคันใหญ่แล่นตรงเข้ามา จึงตะเกียกตะกายหมายหลบหนีต่อไป แต่ต้องล้มคว่ำลงอีกครั้ง ในครานี้ เมื่อล้มแล้วก็ไม่อาจทรงกายขึ้นมาได้ สิ้นสติสมประดีไปแล้ว

ท้องฟ้ายิ่งมืดครึ้มจนเลือนรางกว่าเดิม

เสียงล้อรถดังเอี๊ยดอ๊าดไม่หยุดยั้ง เสียงม้าพ่วงพีร้องเบา ๆ ไม่ขาดหู

ยู่ป้วยหยกได้สติตื่นมา พบเห็นตนนอนอยู่บนรถม้า สายฝนซัดใส่ผ้าหลังคาดุจดั่งเท้าม้าวิ่งอยู่บนสนามรบ มีเภรีเร่งเร้าอยู่รอบข้าง เป็นเสียงที่สร้างความเจ็บช้ำใจปานหัวใจสลาย

'หรือว่าในที่สุดก็ยังต้องตกไปในเงื้อมมือผู้อื่นจนได้ ?'

ยู่ป้วยหยกตะเกียกตะกายจนยันกายขึ้นได้ ฟ้ามืดครึ้มเลือนราง ในรถยิ่งมืดมิด มีแต่โคมดวงน้อยแขวนอยู่บนผนังผ้าใบของรถ แกว่งไกวไปตามสายลมฝน แต่มิได้จุดไว้

รอบข้างของประทุนรถมีของวางอยู่เกลื่อนกลาดรุงรัง มีทั้งไม้กวาดบุ้งกี๋ถังเหล็ก และมีทั้งสบู่ที่ใหญ่หนา ยู่ป้วยหยกจัดการเลิกผ้าน้ำมันประทุนรถออกช่องหนึ่ง ที่แคร่หน้ารถมีชายชราใส่เสื้อฟางสวมกุยเล้ยเป็นสารถี มาตรแม้นมิเห็นหน้าชัดเจน แต่ก็ยังเห็นเคราขาวโพลงที่พลิ้วปลิวไสวอยู่ในลมฝน

นี่เป็นเพียงชายชราอันยากเข็ญเท่านั้น มาพบบุรุษหนุ่มสิ้นสติอยู่กลางสายลมฝนโดยบังเอิญ ยู่ป้วยหยกต้องระบายลมจากปากอย่างโล่งอกไปได้

ได้ยินเสียงชายชราหัวร่อแล้วกล่าวขึ้น

"ยู่ป้วยหยก ท่านตื่นแล้ว ?"

ยู่ป้วยหยกแตกตื่นจนหน้าถอดสี ร้องโพล่งว่า

"ท่าน...ท่านไฉนรู้จักนามข้าพเจ้า ?!"

ชายชราเหลียวหน้ากลับมา หยีนัยน์ตากล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"เมื่อครู่เราได้ยินเสียงคนตะโกนก้องร้องหาทั่วทุกทิศทาง ต่างย้ำคำ 'ยู่ป้วยหยกเจ้าหนีไม่รอดดอก' เราจึงได้คิดว่านั่นต้องเป็นท่าน แต่ที่สุด ท่านยังคงหนีรอดพ้นมา"

บนใบหน้าแก่ชราปรากฏริ้วรอยอันตรากตรำของวันเวลาที่ยาวนาน แต่ละริ้วรอยที่ย่น คล้ายเป็นสัญลักษณ์บ่งบอกถึงช่วงชีวิตอันลำบากตรากตรำของชายชราผู้นี้

ในดวงตาคู่ที่หยียิ้มอยู่นั้น มาตรแม้นเปี่ยมความปราดเปรื่องในเรื่องทางโลก แต่ก็ยังเปี่ยมด้วยความเมตตาปรานีและปรารถนาดี

ยู่ป้วยหยกก้มศีรษะลงอ้อมแอ้มขึ้นว่า

"ขอบพระคุณผู้เฒ่า"

"ท่านอย่าได้ขอบคุณเรา เราช่วยท่านเพียงเพราะเห็นลักษณะท่านมิคล้ายเป็นผู้มีความเลวร้าย ไม่เช่นนั้น เราไม่จับท่านมอบแก่พวกประดาเหล่านั้นก็แปลกไป"

ยู่ป้วยหยกอึ้งอยู่ครู่ใหญ่ จึงยิ้มแล้วกล่าวด้วยความรันทด

"เนิ่นนานมาแล้ว ท่านผู้เฒ่านับเป็นคนแรกที่ว่าข้าพเจ้ามิใช่เป็นคนเลวร้าย"

ชายชราหัวร่อฮาฮาเสียงก้อง กล่าวว่า

"บุรุษหนุ่มวัยฉกรรจ์ ลำบากตรากตรำเล็กน้อยก็ตัดพ้อรำพัน ตามเราเฒ่ายากไร้กลับไปในกระท่อมผุพัง ดื่มน้ำที่ทั้งร้อนทั้งข้นทั้งขมฝาดสักชาม ประกันว่าคำพ้อรำพันทั้งมวลของท่านปลาสนาการหมดสิ้น"

กล่าวแล้วสะบัดแส้เร่งม้าเทียมรถให้ห้อตะบึงออกไปอย่างรวดเร็ว

สนธยา เป็นยามสนธยากลางลมฝนที่โหมอยู่

ทางที่รถม้าวิ่งยังคงเป็นทางน้อยไร้ผู้คนสัญจร ชายชรายากไร้เข็ญใจนี้คิดว่าต้องอยู่ภายในกระท่อมอันซอมซ่อผุพังเพียงลำพัง แต่สำหรับกับยู่ป้วยหยกแล้วรู้สึกวิเศษเลิศล้ำเหลือพรรณนา

ยู่ป้วยหยกเอนกายนอนไป คิดถึงกระท่อมทรุดโทรม ผนังดินที่กระดำกระด่างแต่ขัดล้างจนสะอาด เตียงอันซอมซ่อ น้ำที่ร้อนควันกรุ่นแต่มีรสเปรี้ยวเผ็ด

ยู่ป้วยหยกรู้สึกว่า ตนพอจะหลับอย่างวางใจได้แล้ว

มีเสียงชายชราเร่งเร้าม้าดังแว่วเข้ามาในประทุนรถขึ้นมุมหนึ่ง มองไปเห็นเบื้องหน้าเป็นทางลาดศิลาสายหนึ่ง ถูกฝนชะล้างจนเป็นประกายแวววาว

สุดปลายทางศิลาเป็นตัวตึกอันโอ่อ่ามโหฬารสร้างด้วยฝีมืองามประณีต แสงโคมไฟสว่างไสวเจิดจ้า ในสนธยากลางพายุฝนนี้ ดูไปยิ่งคล้ายเป็นปราสาทราชวัง

ยู่ป้วยหยกตื่นตกใจยิ่ง ตะกุกตะกักถามว่า

"นี่...นี่หรือคือบ้านท่านผู้เฒ่า ?"

"ใช่"

ชายชราตอบโดยมิได้เหลียวหน้ามองมา ยู่ป้วยหยกต้องปากอ้าตาค้างด้วยความแตกตื่นสงสัย ชายชรานี้คือมหาเศรษฐีที่ปลอมแปลงกายออกไป ? หรือว่าเป็นมหาโจรร้ายที่มีคราบเป็นคนใจบุญสุนทาน ? มันพาตนกลับมานี้ด้วยจุดประสงค์ใดกันแน่ ?!

นอกซุ้มประตูอันกว้างขวางโอฬารสีม่วงใส มีสิงโตหินตัวใหญ่เรียงรายอยู่คู่หนึ่งในเพิงไม้ไผ่ ม้าพ่วงพีส่งเสียงร่ำร้องอยู่คึกคะนอง ชายฉกรรจ์ล่ำสันแข็งแรงมีอาวุธสะพายหลายคน กำลังปลดอานม้าอยู่อย่างกุลีกุจอ

ม้านี้ผู้ใดขับขี่มา ? ในเวลาขณะนี้แม้ยังไม่มีปัญญาตอบปัญหาเหล่านี้ได้ แต่

ชายชรานี้ต้องเป็นผู้เข้มแข็งของบู๊ลิ้มอย่างมิเป็นปัญหาน่าสงสัยได้แล้ว !

แต่ชนชาวบู๊ลิ้มทั้งแผ่นดินยุคนี้ มีผู้ใดบ้างที่มิใช่ศัตรูของยู่ป้วยหยก ?

ยู่ป้วยหยกเย็นไปทั้งมือทั้งเท้า แต่จนใจที่กำลังเสื่อมสูญไปทั้งกาย คิดหนีก็หนีมิได้ อย่าว่าแต่มาตรแม้นหนีออกจากตัวรถได้ขณะนี้ก็เป็นเวลาสายเกินไปแล้ว

รถม้าได้แล่นเข้าไปในซุ้มประตู

ยู่ป้วยหยกปิดผ้าประทุนรถจนเหลือร่องเล็กกว่าเดิม พลันเห็นมีเงาร่างสองสายพุ่งออกจากชายคาหน้าห้องโถงอันมีแสงไฟสว่างไสวมา

ผู้อยู่เบื้องซ้ายคือนักพรตหน้าขาวแห่งคุนลุ้น ที่มีนัยน์ตาคมกล้าดุจกระบี่ !

ยู่ป้วยหยกหวาดหวั่นจนสะท้านใจ มือสั่นระริกไปไม่หยุดยั้ง

นักพรตหน้าขาวเกลี้ยงถึงกับสกัดทางรถม้าไว้ ร้องถามขึ้นว่า

"ตอนท่านผู้เฒ่ากลับมา ตามรายทางได้เห็นบุรุษหนุ่มผู้หนึ่งหรือไม่ ?"

ชายชราตอบอย่างยิ้มแย้มแจ่มใสไป

"บุรุษหนุ่มเราเห็นมามากมาย มิทราบเป็นท่านใด ?"

"มันสวมใส่เสื้อยาวผ้าฝ้ายสีเขียว รูปลักษณะยังงามคมคายไม่น้อย เพียงแต่ท่าทีทุลักทุเลยิ่ง"

"อืมม์ บุรุษหนุ่มผู้นั้นกลับพบอยู่ผู้หนึ่ง"

"มันอยู่ที่ใด ? !"

ชายชราลูบคลำเคราพลางกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"เรามิเพียงเห็นมันเท่านั้น ยังจับกุมตัวมันกลับมาด้วย"

วาจามิทันขาดคำ ยู่ป้วยหยกก็แตกตื่นกระวนกระวายจนแทบสิ้นสติไป

แต่นัยน์ตาของนักพรตหน้าเกลี้ยงกลับเจิดจ้ากว่าเดิม เขม้นมองหน้าชายชราแล้วเน้นทีละคำขึ้น

"บุรุษหนุ่มผู้นั้นมาตรแม้นทุลักทุเล แม้ไม่มีปัญญาหลบหนีไปได้ไกล แต่มิใช่ท่านจะสามารถจับกลับมาได้ ผู้เฒ่าวันหน้าควรจดจำไว้ให้ได้ ข้าพเจ้าแป๊ะเฮาะแห่งคุนลุ้นมินิยมการเล่นหัวไร้สาระ"

พลันหันขวับก้าวยาว ๆ ออกไปโดยไม่เหลียวมาอีกเลย ชายชราทอดถอนหายใจแล้วรำพึงว่า

"ในเมื่อท่านแน่ใจว่าเรากลับมามิได้ แล้วไยต้องมาถามไถ่เรา ?"

สะบัดแส้ขึ้นอีกครั้ง เร่งเร้าม้าให้วิ่งเข้าไปในทางน้อย ๆ สายหนึ่ง ปากยังพึมพำขึ้น "บุรุษหนุ่มน้อยเอย บัดนี้ย่อมทราบแล้ว *คนที่ยิ่งฉลาดปราดเปรื่องยิ่ง*

ง่ายดายต่อการหลอกลวง ขอเพียงท่านเข้าใจ ควรใช้วิธีใดไปหลอกลวงมันเท่านั้น"

วาจานี้ย่อมรำพึงให้แก่ยู่ป้วยหยกฟัง แต่เสียดายยู่ป้วยหยกมิได้ยินด้วยรอจนเมื่อได้ยินอีกครั้ง และเห็นชัดตาอีกครา ก็ได้มาอยู่ในกระท่อมของชายชราแล้ว

นับเป็นกระท่อมที่ซอมซ่อจริงดังคาด ผนังทั้งสี่ด้านดำมะเมื่อม โต๊ะทรุดโทรม มีป้านน้ำชาที่จะงอยปากบิ่นไปครึ่ง ชามบิ่นสองใบ และถั่วยี่สงที่กินเหลืออยู่อีกกองหนึ่ง

ตะเกียงเคลือบส่องแสงเหลืองชีดร่ำไรสั่นไหวอยู่ในสายลมที่โหมมา ดุจดังเป็นสัญลักษณ์ของชีวิตชายชราผู้นี้ !

ผ้าห่มนวมอันคร่ำคร่าขาดวิ่น ถูกแขวนอยู่ทางประตูหลัง ที่ช่องประตูมีน้ำฝนรั่วเข้ามาไม่หยุดยั้ง น้ำได้หยดหยาดเป็นสายไหลเข้ามารวมอยู่ที่ใต้เตียงไม้ไผ่ทางมุมห้อง

ยู่ป้วยหยกยามนี้นอนอยู่บนเตียงนั้นนั่นเอง เสื้อผ้าที่เปียกชุ่มโชกถูกเปลื้องไปหมดสิ้น บนร่างแม้มีผ้าห่มนวมหนาหนักห่มอยู่ แต่ยังคงหนาวจนตัวสั่นงันงกไม่หยุดยั้ง

ชายชรามิได้อยู่ในห้อง ยู่ป้วยหยกใช้กำลังเท่าที่มีไปหมดสิ้น จึงตะเกียกตะกายลงจากเตียงได้ รวบผ้านวมพันกายจนแนบแน่น ผ้าห่มนวมนี้คล้ายมีน้ำหนักมากกว่าสิงโตหินทางหน้าประตูคฤหาสน์เสียอีก !

ยู่ป้วยหยกเดินทีละก้าวอย่างลำบากยากเย็นจนถึงหน้าต่าง หน้าต่างนี้ใช้แผ่นกระดานตอกขึ้น ยู่ป้วยหยกมองตามซอกกระดานไป นอกหน้าต่างเป็นสวนไม้ดอกอันกว้างใหญ่ไพศาล

ในสวนอันโอฬาร ที่ไกลตาแม้มีแสงไฟสว่างไสว แต่ไม่อาจสาดส่องมาถึงที่นี้ ป่าไม้อันมืดมะเมื่อมภายใต้ลมฝน ยิ่งดูยิ่งคล้ายเป็นเงาภูตผีปิศาจมาหลอนหลอกให้ไหวหวั่น

ยู่ป้วยหยกสยิวกายขึ้นเฮือกใหญ่ ลอบถามตนเองขึ้น...

'นี่เป็นสถานที่ใดกันแน่ ? แล้วนี่เป็นเรื่องราวใดกันแน่ ?'

ตะเกียงริบหรี่ดวงหนึ่งได้ลอยพลิ้วมาในเงาตะคุ่มปานปิศาจเหล่านั้น คล้ายดังไฟปิศาจไม่ผิดเพี้ยน !

ยู่ป้วยหยกรู้สึกเท้าอ่อนระทวย จนต้องอิงร่างบนกรอบหน้าต่าง ในความมืดมิดจนสนิทนั้น ถึงกับมีเพลงอันโหยหวนรันทดลอยแว่วมา

"โลกมนุษย์ไหนเลยมีราตรีจันทร์กระจ่างฟ้า
นอกจากเสาะหาในความฝัน
ท่านว่าเคยเห็นวิญญาณเทพธิดาแย้มยิ้ม
ผู้ใดแน่ใจว่าเป็นฝันหรือจริง !"

ในเสียงเพลงที่ครวญคร่ำเปี่ยมความรันทด ยังความเศร้าสลดของความอ้างว้างเปล่าเปลี่ยวอย่างบอกมิถูก นี่ไหนเลยเป็นเพลงของมวลหมู่มนุษย์ ผู้ใดว่ามิใช่เป็นคำครวญคร่ำรำพันของวิญญาณอนาถา ?!

แสงไฟปิศาจและเสียงเพลงใกล้เข้ามาแล้ว มีเงาร่างสีขาวที่เลือนราง มือถือตะเกียงกระจกกะทัดรัดสวยงาม พลิ้วเข้ามาในราตรีลมฝนโหมซัด

เงาร่างนี้อ้อนแอ้น เสื้อผ้าที่เปียกชุ่มแนบติดกับกาย ผมยาวสยายนี้แนบติดกับหลัง แสงไฟที่สาดส่องทำให้เห็นหน้าของนางได้ชัดตา

ใบหน้านางขาวจนไม่มีสีเลือด แสงไฟยังสาดส่องเห็นนัยน์ตานาง ดวงตานางเลื่อนลอยและเคลิบเคลิ้ม แต่ก็เป็นความงามสุดแสนกล่าว ความงามบวกกับความเคลิบเคลิ้ม กลายเป็นกลิ่นอายปิศาจคละเคล้าจนบอกมิถูก !

ยู่ป้วยหยกจับจ้องจนตะลึงลาน มิอาจเคลื่อนไหวไปแล้ว

ในสวนที่มีกลิ่นอายภูตผีปิศาจวังเวงใจ เงาร่างมนุษย์ที่คล้ายวิญญาณอนาถา !... พลันมีเสียงดัง 'เอี๊ยด' ประตูเปิดออกแล้ว ! ยู่ป้วยหยกหันมาด้วยความแตกตื่นตกใจ ชายชราผู้นั้นสวมเสื้อฟางหมวกกุยเล้ยใส่เกี๊ยะสูง มิทราบเดินเข้ามาตั้งแต่เมื่อใด !

ยู่ป้วยหยกโถมปราดเข้าหา คว้าแขนชายชราแล้วละล่ำละลัก

"ทางนอก...ทางนอกเป็นผู้ใด ?"

ชายชราหยีตากล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ทางนอกกระท่อมนี้มีคน ?"

ยู่ป้วยหยกผลักประตูมองออกไป สวนอันกว้างใหญ่ยังคงเวิ้งว้าง วิกาลมืดมิดจนสนิททั่ว ไหนเลยมีเงาร่างผู้ใดอยู่ ?!

ในดวงตาที่ชายชรามองมาคล้ายมีประกายเย้ยหยันอยู่บ้าง แต่ก็คล้ายยังมีแววสมเพชเวทนา ยู่ป้วยหยกตะปบคว้าอกเสื้อชายชราไว้ ร้องเสียงสั่นสะท้าน

"นี่...นี่เป็นสถานที่ใดแน่ ? ท่านเป็นผู้ใดกันแน่ ?"

"ผู้ใด ? เป็นเพียงชายชราที่ช่วยเหลือท่านมาเท่านั้น !"

ชายชราตอบเสียงราบเรียบ แต่ยู่ป้วยหยกงุนงงแล้วก็คลายนิ้วออก เซถอยไปหลายก้าว กระแทกไปบนเก้าอี้ไม้ไผ่อันทรุดโทรม เหงื่อเย็นยะเยียบชุ่มเต็มศีรษะจวบจนขณะนี้จึงไหลพรั่งพรูเป็นเส้นสาย

ชายชรากล่าวเสียงราบเรียบขึ้นอีกครั้ง

"ท่านเหนื่อยมากแล้ว เหนื่อยมากแล้วจริง ๆ ไม่บังควรคิดฟุ้งซ่านในเรื่องอื่นใดอีก"

ยู่ป้วยหยกกำพนักเก้าอี้ทั้งสองจนแนบแน่น ร้องขึ้นว่า

"แต่ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าเห็นแน่ชัด...แน่ชัดถนัดตา !"

"ท่านมิได้เห็นสิ่งใดทั้งสิ้น ใช่หรือไม่ ? ท่านมิได้แลเห็นภาพใด ๆ ทั้งมวลดอก"

ชายชราตอบไปด้วยดวงตาที่เพ่งประสานสายตายู่ป้วยหยกแน่วนิ่ง ยู่ป้วยหยกพลันรู้สึกว่า ดวงตาชายชราคล้ายมีอำนาจอันพิสดาร สะกดจนต้องก้มศีรษะอย่างลืมตัว ฝืนยิ้มแล้วกล่าวด้วยความรันทดว่า

"ใช่แล้ว ข้าพเจ้ามิได้เห็นสิ่งใด ๆ เลย"

"อย่างนั้นก็ถูกต้อง ยิ่งเห็นน้อยเพียงใด ความหงุดหงิดรำคาญยิ่งน้อยเพียงนั้น !"

ชายชรากล่าวอย่างยิ้มแย้มขึ้นมา แล้ววางหม้อใบน้อยที่หิ้วลงบนเบื้องหน้ายู่ป้วยหยก กล่าวว่า

"บัดนี้ท่านดื่มน้ำร้อน ๆ ที่ทั้งเปรี้ยวทั้งเผ็ดสักชาม หลับให้สบายสักตื่น พรุ่งนี้ก็เป็นวันใหม่อีกวันหนึ่งแล้ว ผู้ใดจะทราบได้ วันพรุ่งนี้จะผิดแปลกกับวันนี้มากมายเพียงไร ?"

ยู่ป้วยหยกฝืนยิ้มด้วยความรันทด กล่าวว่า

"ใช่แล้ว มิว่าอย่างไร วันนี้ก็นับว่าผ่านไปแล้ว..."

ในความฝัน ยู่ป้วยหยกรู้สึกว่าทั่วพสุธาคล้ายยิ่งนานยิ่งมืดมิด ความมืดมิดทั้งมวลของพื้นแผ่นดินคล้ายดั่งมาถมทับใส่ร่างจนหมดสิ้น จนต้องเหงื่อกาฬชุ่มโชกกระเสือกกระสนครวญคราง...

ผ้าห่มได้ถูกเหงื่อซึมจนเปียกชุ่ม เตียงไม้ไผ่ลั่นเอี๊ยดอ๊าดอยู่ตลอดเวลา

ยู่ป้วยหยกพลันลืมตามา ในแสงไฟเลือนรางสลัวพลันพบเห็นมือคู่หนึ่งอย่างไม่น่าเชื่อ

เป็นมือที่ซีดขาวทั้งคู่ !

มือคู่นี้คล้ายกำลังเค้นที่คอหอยของตน

ยู่ป้วยหยกร้องขึ้นด้วยความแตกตื่นจนขวัญฝ่อ

"ผู้ใด ? ท่านเป็นใคร !"

ในแสงไฟอันเลือนรางสลัว ยู่ป้วยหยกแลเห็นใบหน้าซีดขาวภายใต้ผมที่ยาวสยายแต่ยุ่งเหยิง และดวงตาคู่งามที่เลื่อนลอยเชื่องซึม

ผมดำขลับยาวสยายรุ่ยลงมา เงาร่างสีขาวสะอาดได้พลิ้วปราดออกไปลับตาในความมืดมิดอันวิเวกวังเวงของราตรี

นี่ไยมิใช่เป็นวิญญาณอนาถาที่เคยพบในสายฝนเมื่อตอนหัวค่ำ ?!

ยู่ป้วยหยกผุดลุกขึ้นนั่ง ลูบคลำลำคอพลางหอบหายใจ นางเป็นคนหรือปิศาจกันแน่ ? มีเจตนาประทุษร้ายตนหรือไม่ ? ไฉนจึงมีความหวาดกลัวตนถึงปานนี้ ?

ชายชรามิทราบว่าไปที่ใดอีกแล้ว ตามช่องแตกของหน้าต่างไม้ มีแสงรำไรของยามอรุณสาดส่องเข้ามา ประตูยังคงไหวตัวอยู่ไม่หยุดยั้ง...

นางเป็นคนหรือปิศาจกันแน่ ?!

หากแม้นนางคิดประทุษร้ายตนจริง ก็สามารถฆ่าตนตายไปแต่แรกได้หรือไม่ ? หากนางมิคิดประทุษร้ายตน ไฉนจึงได้ลอบเข้ามาดุจวิญญาณ หลบหนีไปดุจเป็นวิญญาณร้าย ?!

ยู่ป้วยหยกใจเต้นระทึกดุจรัวกลอง ที่ข้างเตียงมีเสื้อเก่าขาดคร่ำคร่าอยู่ชุดหนึ่ง จึงรีบลนลานสวมไว้ ตาลีตาลานออกจากประตูไป

หมอกบางยามเช้าโปรยปรายอยู่ทั่วไปทั้งสวนอันกว้างใหญ่วังเวง

ฝนซาแล้ว ในสวนที่เลือนรางด้วยหมอกบางเปียกชุ่มสดชื่นและเย็นเยียบความหนาวเย็นที่ทำให้คนต้องสั่นสยิว หมอกบางและความหนาว ทำให้สวนที่รกร้างวังเวงมีความงามเลือนราง แต่ลึกลับพิสดารขึ้น

ยู่ป้วยหยกเดินเบา ๆ อยู่บนถนนโรยกรวด คล้ายดั่งกลัวจะไปเหยียบย่ำความสงบเยือกเย็นของอรณให้พินาศก็ปาน

มาอยู่ภายในสวนกว้างใหญ่ที่มีบรรยากาศเร้นลับ คิดถึงวิญญาณอันลึกลับที่มาปรากฏตัวเมื่อครู่ ในใจยู่ป้วยหยกมิทราบเป็นความรู้สึกเยี่ยงไร ตั้งใจมิไปคิดถึงมันอย่างแน่นอน

ขณะเวลานั้นเอง เสียงนกได้ดังขึ้นมาหะแรกเป็นตัวเดียว เสียงสดใสระรื่นหูจากกิ่งไม้นี้ไปที่กิ่งไม้นั้น และแล้ว อีกเสียงหนึ่งก็ดังขึ้น

จากนั้น ทั่วทั้งสวนอันกว้างใหญ่ มีแต่เสียงคณานกดังเซ็งแซ่สดใส

ขณะเวลานั้นเอง ยู่ป้วยหยกก็แลเห็นนางอีกครั้ง !

นางยังคงสวมเสื้อยาวสีขาวสะอาดปานหิมะตัวเดิม ยืนอยู่ที่ใต้ต้นแป๊ะเอี๋ยง ซึ่งมีกิ่งก้านสาขาหนาทึบ

นางเงยหน้าเพ่งมองดูยอดไม้ ผมยาวสยายเป็นประกาย เสื้อขาวพลิ้วละลิ่ว พร้อมกับผมที่ปลิวไสว ในหมอกบางของยามอรุณที่มีแสงเรืองรองฉาบไล้ นางดูไปมิคล้ายวิญญาณร้ายอีกแล้ว แต่กลับไปคล้ายเทพธิดา !

ยู่ป้วยหยกก้าวยาว ๆ เข้าหา กลัวว่านางจะสูญหายไปดุจวิญญาณร้ายอีกครา แต่นางยังคงแหงนหน้ามิขยับเขยื้อนเคลื่อนไหวเลย

ยู่ป้วยหยกส่งเสียงดัง ๆ ออกไป

"นี่ ! ท่าน..."

นางยามนี้จึงเหลียวมามองยู่ป้วยหยกแวบหนึ่ง ในดวงตาคู่งามเปี่ยมด้วยความคลางแคลงเคลิบเคลิ้ม ยามนี้หมอกได้จางไปเพราะแสงอุทัยมากแล้ว แสงเรืองรองของอาทิตย์อรุณ สาดส่องใส่น้ำค้างที่ติดตามกิ่งไม้ใบหญ้า เป็นประกายแพรวพราว ราวอัญมณีล้ำค่า

ยู่ป้วยหยกพลันพบเห็น นางนี้มิใช่นางนั้น !

นางมาตรแม้นก็สวมเสื้อยาวสีขาว ผมยาวสยายประบ่า และหน้าขาวซีดเช่นกัน และมีดวงตาคู่งามเช่นกัน แต่ความงามของนางบริสุทธิ์ไร้มลทิน !

ยู่ป้วยหยกก็แลเห็นประกายตาของนางมีแววบริสุทธิ์ไร้มลทิน มีประกายอันเยือกเย็นปรานี

ส่วนความงามของวิญญาณเมื่อคำวาน เป็นความลึกลับซับซ้อน กระทั่งยังพิสดารจนไม่อาจจับต้องสัมผัส ไม่มีทางเข้าใจกลิ่นอายปิศาจที่นางมีว่าเกิดขึ้นจากสภาพใด !

ยู่ป้วยหยกยิ้มอย่างเสียใจ แล้วกล่าวขึ้น

"ขอโทษ ข้าพเจ้าจำคนผิดไป"

นางจับจ้องมองดูยู่ป้วยหยกอย่างเยือกเย็นเป็นครู่หนึ่ง พลันหันกายพุ่งไปดุจเป็นนางแอ่นถลาลม

ยู่ป้วยหยกถึงกับอดกลั้นมิได้ต้องร้องโพล่งออกไป

"โกวเนี้ย ท่านก็เป็นคนในคฤหาสน์นี้ ?"

นางเหลียวหน้ามามองยู่ป้วยหยก แย้มยิ้มแล้วยิ้มอย่างงามตระการปานบัวแย้ม

แต่ก็เป็นรอยยิ้มที่คล้ายเคลิบเคลิ้มเลื่อนลอย จากนั้น...จากนั้นจึงหายลับไปในหมอกอันเลือนราง

ยู่ป้วยหยกงุนงงอยู่เนิ่นนาน จึงคิดหันกลับไปในกระท่อม

แต่เท้ากลับพากายเคลื่อนไปที่เบื้องหน้าอย่างไม่รู้ตัว เดินไปเดินไป พลันพบเห็นมีนัยน์ตาคู่หนึ่งลอบจับจ้องอยู่ที่หลังต้นไม้ใหญ่ ดวงตานี้มีความบริสุทธิ์จนสุกใส ยู่ป้วยหยกต้องชะลอฝีเท้าให้ช้าลง จวบจนหยุดยืนอย่างเยือกเย็นในที่นั้น พยายามมิไปรบกวนนางให้ตื่นเต้น

ในที่สุด นางก็เดินออกมาจ้องมองดูยู่ป้วยหยกด้วยความคลางแคลงเคลิบเคลิ้ม ยู่ป้วยหยกยามนี้จึงกล้าแย้มยิ้มให้นาง กล่าวว่า

"โกวเนี้ย ข้าพเจ้าขอถามวาจาท่านสักสองสามคำได้หรือไม่ ?"

นางยิ้มอย่างเชื่องชืมพร้อมทั้งผงกศีรษะเบา ๆ ยู่ป้วยหยกจึงรีบกล่าวขึ้น

"ที่นี้เป็นสถานที่ใด ?"

นางแย้มยิ้มพลางสั่นศีรษะ เป็นรอยยิ้มที่เคลิบเคลิ้มดั่งเกิดขึ้นเอง ทำให้ยู่ป้วยหยกต้องทอดถอนใจด้วยความผิดหวัง สถานที่นี้ไฉนจึงลึกลับปานนี้ ? เหตุไฉนทุกผู้คนต่างมิยอมบอกแก่ตน ? แต่ยู่ป้วยหยกยังไม่ท้อแท้ คงถามขึ้นอีกครั้ง

"เมื่อโกวเนี้ยเป็นคนในคฤหาสน์นี้ ไฉนจึงมิทราบว่านี่เป็นสถานที่ใด ?"

"เราไม่ใช่คน !"

ดรุณีน้อยพลันยิ้มแล้วกล่าวขึ้นอย่างไม่คาดหมาย กระแสเสียงของนางสดใสกลมกลืนดุจเป็นเสียงร่ำร้องของสกุณาน้อย แต่ก็เป็นวาจาที่สร้างความแตกตื่นแก่ยู่ป้วยหยกจนสะดุ้งสุดตัว !

หากผู้อื่นมากล่าววาจาประโยคนี้ ยู่ป้วยหยกอย่างมากก็หัวร่อให้ แต่ดรุณีน้อยที่หน้าตาเคลิบเคลิ้มเลื่อนลอย นับว่ามีบุคลิกอันสูงส่งบริสุทธิ์เหนือปุถุชนคนธรรมดาจริง ๆ

ยู่ป้วยหยกจึงอ้อมแอ้มขึ้น

"ท่าน...ท่านมิใช่..."

"เราเป็นนกตัวหนึ่ง !"

ดรุณีน้อยขบริมฝีปากตอบแล้วจึงเงยหน้ามองไปบนยอดไม้อันไกลตา เสียงร่ำร้องของหมู่สกุณาตามสุมทุมพุ่มไม้ดังสดใสไพเราะจนเสนาะหู นกน้อยที่มิรู้จักนามจำนวนสี่ห้าตัว โบยบินไปมาตามพุ่มไม้คาคบ นางหัวร่อเบา ๆ แล้วกล่าวสืบต่อไป

"ข้าพเจ้าก็เป็นอย่างนกน้อยบนยอดไม้ ข้าพเจ้าเป็นพี่น้องกับพวกมัน ?"

ยู่ป้วยหยกต้องอึ้งอยู่ครู่หนึ่ง จึงสามารถเค้นเสียงขึ้นได้

"ท่านกำลังสนทนากับพวกมัน ?"

ดรุณีน้อยอาภรณ์ขาวหันมาแย้มยิ้มให้ พลันเบิ่งตาจนกลมแล้วกล่าวขึ้น

"ท่านเชื่อถือวาจาข้าพเจ้า ?"

"ข้าพเจ้าย่อมเชื่อถือ"

ยู่ป้วยหยกตอบเสียงนุ่มนวล ในดวงตาดรุณีน้อยพลันปรากฏประกายเศร้าหมอง ถอนใจกล่าวว่า

"แต่ผู้อื่นกลับมิยินยอมเชื่อ"

"อาจบางที พวกนั้นล้วนเป็นคนสติมิสมบูรณ์ !"

ดรุณีน้อยจับตาพิจารณาดูยู่ป้วยหยกอย่างเยือกเย็นเป็นเนิ่นนาน พลันหัวร่อเสียงสดใสปานระฆังเงินกล่าวว่า

"อย่างนั้น ข้าพเจ้าบอกกับท่านได้ เราคือนกฮุ่นเฉียก (นกกระจาบฝน)"

นางหัวร่ออย่างเบิกบานใจ วิ่งหนีออกไปอีกคราแล้ว ซึ่งครั้งนี้ยู่ป้วยหยกก็มิขัดขวาง ยืนเหม่อมองจนซึมเซาอยู่ครู่ใหญ่ ในหัวใจรู้สึกว่ามีความสงบเยือกเย็นอย่างมิเคยบังเกิดขึ้นมาก่อนเลย เดินทอดน่องช้า ๆ กลับไปที่กระท่อมอีกครา

ทันใดนั้น ประตูหลังมีกระบี่แทงสวบมาเล่มหนึ่ง จ่อนิ่งอยู่ที่กลางหลังยู่ป้วยหยกไว้

ปลายกระบี่เย็นยะเยียบและแหลมคมคล้ายได้แทงเข้าไปในหัวใจยู่ป้วยหยกด้วย !

กระแสเสียงเย็นชากระด้างของคนผู้หนึ่งดังขึ้น

"ท่านเพียงขยับกายน้อยนิด เราจะแทงทะลุหลังท่านทันที..."

นั่นถึงกับเป็นเสียงสตรี และเป็นเสียงที่สดใสไพเราะด้วย !

ยู่ป้วยหยกอดมิได้ต้องเหลียวหน้ามองไป ก็ได้เห็นเสื้อยาวขาวสะอาดตัวนั้นอีกครา เห็นผมยาวสยายประบ่า หน้าขาวซีด และดวงตาคู่งามนั้นอีกครั้ง

นี่หาใช่เป็นวิญญาณร้ายเมื่อค่ำคืนไม่ แต่เป็นเทพธิดาในอรุณวันนี้ !

แต่ขณะนี้ ดวงตานางมีประกายเย็นชากระด้าง เขม้นมองจ้องยู่ป้วยหยกอย่างเหี้ยมเกรียมแล้วส่งเสียงดัง ๆ ขึ้น

"ท่านเป็นใคร ?"

ยู่ป้วยหยกทั้งตื่นเต้นทั้งสงสัย ขุ่นเคืองฝืนยิ้มตอบว่า

"ฮุ่นเฉียกโกวเนี้ย ท่านมิรู้จักข้าพเจ้าแล้ว ?"

ดรุณีอาภรณ์ขาวตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"เรายอมมิรู้จักท่าน !"

"แต่...แต่ข้าพเจ้าเมื่อครู่...ข้าพเจ้ายังสนทนากับโกวเนี้ยมาเลย"

ดรุณีน้อยอาภรณ์ขาวแค่นหัวร่อ แล้วกล่าวว่า

"ท่านน่ากลัวเห็นปิศาจกลางวันเข้าแล้ว !"

ยู่ป้วยหยกตะลึงลานอยู่ในที่นั้นทันที ไม่อาจส่งเสียงขึ้นได้อีกแล้ว

ประกายตานางนี้มาตรแม้นจะกลับกลายเป็นแหลมคมเย็นชา แต่คิ้วตาปากแก้มและจมูก เป็นดรุณีน้อยคนเมื่อครู่อยู่ชัด ๆ !

นางไฉนพลันกลับกลายไปได้ ?

นางไฉนจึงต้องมีท่าทีต่อตนเช่นนี้ ?

ยู่ป้วยหยกรู้สึกสับสนจนขบคิดมิถูก ฝืนยิ้มกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าแลเห็นปิศาจกลางวันจริง ๆ หรือ ?"

ดรุณีอาภรณ์ขาวร้องเสียงเกรี้ยวกราดขึ้นว่า

"ท่านเป็นใคร ? ลอบเข้ามาในกระท่อมเฒ่าแซ่กออย่างลับ ๆ ล่อ ๆ เพื่อทำอะไร ? คิดขโมยของหรือ ? บอก ! รีบบอก บอกตามความจริง !"

ปลายกระบี่ของนางเสือกเข้าไปอีกเล็กน้อย โลหิตสด ๆ ก็ไหลจากกลางหลังยู่ป้วยหยกมา

ยู่ป้วยหยกถอนหายใจ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้ามิทราบ ข้าพเจ้าในขณะนี้มิทราบทุกสิ่งทุกอย่างแล้ว"

ผู้คนในคฤหาสน์นี้คล้ายดั่งคลุ้มคลั่งฟั่นเฟือนไปเสียหมดสิ้นก็ปาน มีบางครั้งดีต่อตนยิ่ง แต่บางครั้งกลับเลวร้ายยิ่ง บางครั้งคล้ายไม่มีเจตนาร้ายเลย แต่บางครั้งกลับตั้งอกตั้งใจจะฆ่าให้ตายก็ปาน !

ดรุณีน้อยอาภรณ์ขาวแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ท่านมิทราบ ประเสริฐมาก เรานับถึงสามหากยังบอกว่ามิทราบ กระบี่เล่มนี้ของเราก็จะแทงจากหลังท่านให้ทะลุไปที่ทรวงอก"

พลันส่งเสียงนับดัง ๆ ขึ้น

"หนึ่ง !"

ยู่ป้วยหยกยืนนิ่งในที่เดิม มิว่ากล่าวกระไร ดรุณีน้อยอาภรณ์ขาวพลันตวาดเสียงกร้าวขึ้น

"สอง !"

ยู่ป้วยหยกยังคงยืนอยู่ที่เดิมมิว่ากล่าว เพราะมิทราบว่าจะกล่าวอย่างไรได้จริง ๆ สร้างความงงงันแก่ดรุณีน้อยจนตะลึงไปวูบหนึ่ง ในที่สุด ยังคงตวาดเสียงกึกก้อง

"สาม !"

ร่างยู่ป้วยหยกพลันถลาไปดุจเป็นปลาน้อยอันคล่องแคล่ว สะบัดฝ่ามือรวบกลับไปเบา ๆ ดรุณีน้อยรู้สึกชาวูบที่ข้อมือ กระบี่หลุดกระเด็นจากมือไปตรึงติดอยู่บนเพดานกระท่อม

ฝ่ามือนี้ ถึงกับคล้ายมีพลังหนักเป็นพัน ๆ ตำลึง สร้างความงุนงงแก่นางจนตะลึงลานไปในที่นั้นเช่นกัน

ยู่ป้วยหยกเพ่งตาเย็นชาจ้องมองหน้านาง แล้วเอื้อนเอ่ยขึ้น

"ฮุ่นเฉียกโกวเนี้ย ขณะนี้ข้าพเจ้าถามวาจาท่านได้แล้วกระมัง ? ท่านย่อมไม่สมควรจะแสร้งเป็นโง่เขลาต่อไปแล้ว ควรกล่าวภาษาคนเสียจะประเสริฐกว่า วาจานกกานั้นข้าพเจ้าฟังมิเข้าใจ"

ดวงตาดรุณีนางนั้นกลอกไปมา พลันหัวร่อคิกคิกแล้วกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าล้อท่านเล่นดอก ท่านจะเรียนภาษานก วันพรุ่งข้าพเจ้าสอนให้ท่านเอง"

หันกายอย่างชดช้อย เดินหัวร่อเสียงสดใสออกไปในทันที แต่ยู่ป้วยหยกตวาดเสียงกร้าวขึ้น

"หยุดไว้ ?"

ถลันปราดออกไปก็พบเห็นชายชราผู้นั้นได้มาขวางหน้าเอาไว้อย่างไม่คาดหมาย กล่าวเสียงเย็นชาว่า

"เราช่วยชีวิตท่านไว้ มิใช่ให้มาคุกคามคนในที่นี้ !"

ยู่ป้วยหยกแค่นหัวร่อ กล่าวว่า

"ผู้เฒ่าท่านกลับมาได้ประจวบเหมาะเสียจริง ตอนที่โกวเนี้ยใช้ปลายกระบี่จี้หลังข้าพเจ้า ผู้เฒ่าไฉนไม่มา ?"

ชายชรามิได้ว่ากล่าวกระไร เดินเข้าไปในห้องแล้วทรุดกายนั่ง หยิบกล้องยาสูบขึ้นสูบอัดลึก ๆ แล้วส่งเสียงแช่มช้า กล่าวว่า

"เราบอกเล่าความจริงแก่ท่านก็ได้ ในคฤหาสน์นี้นับว่ามีเรื่องประหลาดพิกลอยู่มากหลายจริง ๆ ท่านหากสามารถไม่ไปแยแสสนใจ ต้องไม่มีคนมาประทุษร้ายหมายขวัญท่าน มิเช่นนั้น รังแต่แส่หาเภทภัยให้มาทำลายชีวิตท่านเท่านั้น !"

"มาตรแม้นข้าพเจ้าไม่แยแสสนใจไปเกี่ยวข้อง แต่โกวเนี้ยคนเมื่อครู่ก็คิดหมายมาฆ่าข้าพเจ้าแล้ว"

ชายชราถอนหายใจ กล่าวว่า

"นาง...เรื่องของนางท่านอย่าได้ใส่ใจจำจะประเสริฐยิ่ง พวกนางล้วนเป็นสตรี

ที่น่าเวทนา ประสบการณ์อนาถจนน่าสมเพช ท่านความจริงควรอโหสิให้แก่พวกนาง"

บนใบหน้าที่เหี่ยวย่นด้วยริ้วรอยวัยชรา พลันปรากฏแววเศร้ารันทดจนหดหู่

ยู่ป้วยหยกอึ้งอยู่ครู่หนึ่ง จึงกล่าวว่า

"พวกนางเป็นใคร ?"

"ท่านไฉนจึงต้องการทราบว่าพวกนางเป็นใครให้ได้ ?"

"แล้วท่านเหตุไฉนจึงไม่ยินยอมบอกเล่าให้ข้าพเจ้าทราบ ?"

ยู่ป้วยหยกตะเบ็งเสียงตอบดัง ๆ ทำให้ชายชราต้องทอดถอนใจยาว กล่าววา

"มิใช่เราไม่ยอมบอกท่าน เพียงแต่ท่านมิทราบจะประเสริฐกว่า"

ยู่ป้วยหยกต้องอึ้งอีกครู่หนึ่ง พลันประสานมือคารวะจนจรดพื้น กล่าวเสียงหนัก ๆ ว่า

"ขอบพระคุณผู้เฒ่าที่ได้ช่วยชีวิตไว้ วันหน้าจะต้องหาทางทดแทนให้ได้"

ชายชราช้อนตามองพร้อมทั้งถามขึ้น

"ท่านจะไป ?"

"ข้าพเจ้าคิดว่ายังคงไปเสียจะประเสริฐกวา"

ยู่ป้วยหยกฝืนยิ้มตอบไป แต่ชายชรากลับส่งเสียงหนัก ๆ สวนคำขึ้น

"ศิษย์จำนวนร้อยเศษของคุนลุ้นเตียมชังทั้งสองสำนัก ขณะนี้กำลังสืบเสาะอยู่ภายในบริเวณหนึ่งร้อยลี้รอบคฤหาสน์นี้ หากท่านไป สามารถไปพ้นสายตาพวกมันหรือ ?"

ยู่ป้วยหยกอ้อมแอ้มขึ้นว่า

"คฤหาสน์หลังนี้มีความสัมพันธ์ฉันใดกับพวกเตียมชังและคุนลุ้น ?"

ชายชรายิ้มพลางตอบว่า

"ที่นี่หากมีความสัมพันธ์กับสำนักเตียมชังและคุนลุ้นยังสามารถรับท่านไว้ในที่นี้ได้ ?"

ยู่ป้วยหยกร้องขึ้นด้วยความตื่นตกใจ

"ท่าน...ท่านทราบแล้วว่าข้าพเจ้า..."

"มิว่าเรื่องราวใด เราทราบจนละเอียดทั้งสิ้น"

ยู่ป้วยหยกตะปบคอชายชราไว้ ร้องเสียงแหบแห้งว่า

"ข้าพเจ้ามิได้ฆ่าเจี่ยเทียนเปียะ ยิ่งมิได้ฆ่าเทียนกังเต้าเจี้ยง ท่านต้องเชื่อถือข้าพเจ้าแน่"

"แม้ว่าเราเชื่อถือ แต่ผู้อื่นเล่า ?"

ยู่ป้วยหยกต้องคลายมือออก ถอยกายไปทีละก้าวจวบจนติดผนังห้อง ชายชราถอนหายใจแล้วกล่าวขึ้นว่า

"ขณะนี้ท่านมีแต่ต้องจับเจ่าอยู่ที่นี้ก่อน รอความคุับขันผ่านพ้น เราค่อยพาท่านหลบหนี และท่านก็พอฉวยโอกาสนี้พักผ่อนให้มีกำลังเรี่ยวแรงคืนตัวจึงจะดี"

ยู่ป้วยหยกคล้ายรู้สึกตาเปียกชุ่ม กล่าวว่า

"ผู้เฒ่าท่าน...ท่านความจริงมิต้องทำเช่นนี้กับข้าพเจ้าเลย"

ชายชราพ่นควันยาเป็นทางยาว กล่าวเสียงหนักแน่น

"ในเมื่อเราช่วยท่านแล้ว ก็ไม่ยินดีที่จะเห็นท่านตายในมือผู้อื่นอีก"

ทันใด มีเชือกยาวเส้นหนึ่งเหวี่ยงขึ้นคล้องด้ามกระบี่ตรึงอยู่บนเพดานกระท่อม เมื่อกระบี่ยาวร่วงลงก็ร่วงในมือขาวผุดผ่องเรียวงาม นางได้มายืนที่หน้าประตูแล้วกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"เฒ่ากอ มารดาต้องการพบมัน"

ผู้เฒ่าเหลือบดูยู่ป้วยหยกแวบหนึ่ง ยู่ป้วยหยกพลันเห็นว่าหน้าชายชราแปรเปลี่ยนไปวูบใหญ่ ดวงตาที่หรี่ปรือของชายชราพลันเบิกกว้าง ขมวดคิ้วถามว่า

"มารดาท่านต้องการพบผู้ใด ?"

"ในห้องนี้นอกจากท่านกับข้าพเจ้าแล้วยังมีผู้ใด ?"

"มารดา...มารดาท่าน เหตุไรต้องการพบมัน ?"

ดรุณีน้อยชม้ายมองยู่ป้วยหยกแวบหนึ่งจึงตอบว่า

"เราก็มิทราบ ท่านรีบพามันไปโดยเร็วเถิด"

ดรุณีน้อยกล่าวจบคำก็หันกายเดินออกไป ชายชรายืนนิ่งงันอยู่ในที่เดิมเป็นเวลาเนิ่นนานก็ไม่เคลื่อนไหว

ยู่ป้วยหยกอดมิได้ต้องเอ่ยถามขึ้น

"มารดานางเป็นใคร ?"

"ฮูหยิน...(ภรรยาผู้มีศักดิ์สูง)...ของจึงจู๊ ! ประมุขคฤหาสน์"

ชายชราเคาะเส้นยาในกล้อง แล้วเสียบไปที่สายรัดเอว กล่าวว่า

"ไปเถิด ตามเราไป แต่ระวังให้มากไว้ ในตึกตอนนี้มีศิษย์เตียมชังกับศุนลุ้นอยู่ไม่น้อย"

"ข้าพเจ้ามิเข้าใจ มิเข้าใจจริง ๆ ในเมื่อพวกท่านรับตัวข้าพเจ้าไว้แล้ว เหตุไฉนจึงรับพวกมันอยู่ในที่นี้ด้วย ในเมื่อพวกท่านรับพวกมันไว้ในที่นี่ แล้วไฉนกลับกลัวพวกมันพบเห็นข้าพเจ้าอีก ?"

ชายชรามิแยแสสนใจด้วย เดินลัดเลาะลดเลี้ยวไปตามป่าในสวนใหญ่ ซึ่งเมื่อสายหมอกก็ได้จางหายไปจนแทบหมดสิ้นแล้ว

ยู่ป้วยหยกฝืนยิ้มกล่าวขึ้น

"ขณะนี้ เมื่อข้าพเจ้าจะไปพบฮูหยินของจึงจู๊ อย่างน้อยท่านย่อมควรให้ข้าพเจ้าได้ทราบว่านี่เป็นคฤหาสน์ใด"

"ซัวะนั้งจึง...(คฤหาสน์ฆ่าคน) !"

ชายชราตอบสั้น ๆ โดยมิเหลียวหน้ามองกลับมา !

บทที่ 8
วิญญาณใต้บ่อร้าง

ขณะนั้น ทั้งสองได้เดินอยู่บนระเบียงอันคดเคี้ยวที่สร้างงานประณีตและก็สง่ายิ่ง แต่สีที่ฉาบทางลูกกรงระเบียงได้หลุดออกไปไม่น้อย บนพื้นก็มีละอองหนา เมื่อเดินอยู่เบื้องบน ส่งเสียงเอี๊ยดอ๊าดน่ารำคาญ

ยู่ป้วยหยกพลันชะงักเท้าร้องโพล่งขึ้น

"ชั้วะนั้งจึง ?!"

"นามนี้ประหลาดนักหรือ ?"

"ไฉนจึงมีนามประหลาดพิกลเช่นนี้"

"เนื่องจากมิว่าผู้ใด ต่างสามารถฆ่าคนในที่นี้ได้โดยไม่มีผู้ใดเกี่ยวข้องขัดขวางอย่างเด็ดขาด มิว่าผู้ใดต่างอาจถูกฆ่าอยู่ในที่นี้ และไม่มีผู้ใดช่วยเหลือมันเป็นอันขาด"

ยู่ป้วยหยกรู้สึกเย็นยะเยียบที่สันหลังจนซ่านไปทั่วสรรพางค์กาย กล่าวด้วยความหวาดหวั่นว่า

"เพราะเหตุใด ? เพราะเหตุใดจึงเป็นเช่นนี้ ?"

"สาเหตุนี้ท่านอย่าได้ถามไถ่จะประเสริฐยิ่ง"

"หรือว่า...หรือว่าไม่เคยมีผู้คนเกี่ยวข้องมาเลย ?"

"ไม่มี ไม่มีผู้ใดกล้า!"

"หรือว่าจึงจู๊ของพวกท่านก็มิเกี่ยวข้อง ?"

ชายชราพลันหันขวับกลับมา ใบหน้าปรากฏรอยยิ้มอันมีเลศนัย เน้นทีละคำ

"จึงจู๊ของพวกเรามิเคยเกี่ยวข้องมาแต่ไหนแต่ไร เนื่องจากท่าน..."

พลันมีเสียงฝีเท้าแว่วมาอีกจากด้านหนึ่งของระเบียง ชายชราบีบฉุดยู่ป้วยหยกถลันหลบเข้าไปที่หลังประตูสีม่วงของชายคา

เสียงฝีเท้าใกล้เข้ามาทุกขณะ เดินผ่านไปทางเบื้องหน้า

ยู่ป้วยหยกลอบมองไป แลเห็นเงาหลังของนักพรตเสื้อสีม่วงสองคน ต่างสะพายกระบี่ยาวปลอกเป็นหนังฉลามสีเขียว ภู่กระบี่สีเหลืองพลิ้วแกว่งไกวไปตามฝีเท้าก้าวเดิน

ยู่ป้วยหยกลอบระบายลมจากปากยาวกล่าวว่า

"หรือทุกผู้คนต่างสามารถเดินอาดอาดอย่างสง่าอยู่ในคฤหาสน์ของพวกท่านโดยไม่มีผู้ใดขัดขวางทักท้วง ?"

"คนที่ตั้งใจมาฆ่าคน ย่อมเดินได้ในทุกแห่งตามใจปรารถนา และคนที่อาจถูกฆ่า เวลาเดินทางมันก็ต้องระวัง...ระวังให้ตัวลีบ !"

ยู่ป้วยหยกเดินตามหลังชายชราไป อึ้งอยู่ครู่หนึ่งจึงกล่าวว่า

"อยู่ในที่นี้เมื่ออาจถูกฆ่าตายในทุกเวลาโอกาสได้ อย่างนั้น พวกประดานั้นไฉนจึงต้องมาที่นี้ สถานที่อื่นไยมิใช่ปลอดภัยกว่า ?"

"อาจบางทีมันไม่มีทางพอจะหลบหนีได้ หรืออาจบางทีมันมิรู้ตื้นลึกหนาบางของสถานที่นี้เลย และอาจบางที มันถูกหลอกลวงเข้ามา หรืออาจบางที มันก็คิดฆ่าคน"

ยู่ป้วยหยกพลันสยิวกายขึ้นเฮือกหนึ่งพึมพำว่า

"เหตุผลนี้ดียิ่ง เป็นเหตุผลที่ดีทั้งสี่ประการ !"

ยู่ป้วยหยกหยุดเล็กน้อยแล้ว จึงก้าวปราด ๆ ตามเฒ่าแซ่กอไปกล่าว

"แต่หรือจึงจู๊พวกท่าน..."

พลันได้ยินเสียงสดใสไพเราะดังขึ้น

"เนี้ย มันมาแล้ว"

ย่ป้วยหยกเงยหน้ามองไป เห็นสตางระเบียงเป็นประตหนาที่สลักลวดลายสวยงามเปิดแง้มอยู่เล็กน้อย เสียงสดใสไพเราะดังจากในประตูนี้เอง

ดวงตาคู่งามที่ความจริงลอบดูยู่ป้วยหยกอยู่ที่หลังประตู ตอนนี้พลันสาบสูญไป เฒ่าแซ่กอเดินโซเซเข้าเคาะประตูเบา ๆ

"ฮูหยินต้องการพบมัน ?"

เสียงสตรีอีกนางหนึ่งดังเบา ๆ

"เข้ามา"

นางแม้กล่าวเพียงสองคำ แต่ในสองคำนี้กลับมีอำนาจอันพิสดาร จนผู้คนรู้สึกคล้ายเป็นเสียงดังจากอีกโลกหนึ่งก็ปาน

ประตูพลันถูกเปิดออกแล้ว

ในประตูมืดจนเลือนราง แสงอาทิตย์ยามเช้าแม้แจ่มใส ยังคงไม่อาจสาดส่องเข้าในห้องนี้ได้

ยู่ป้วยหยกมิทราบเป็นอย่างไร ? รู้สึกหัวใจเต้นถี่เร็วยิ่งนัก เดินช้า ๆ เข้าในห้องท่ามกลางความมืดสลัวมีดวงตาแจ่มใสคู่หนึ่งกำลังจับจ้องมองอยู่ เป็นดวงตาที่สวยงามแต่เวิ้งว้างเลื่อนลอย

ฮูหยินประมุขตึกชัวะนั้งจึงถึงกับเป็นวิญญาณที่พบในราตรีฝนโหมหนักนั้น !

ยู่ป้วยหยกตระหนกขึ้นเฮือกหนึ่ง รีบจับตามองไปที่สองมือซึ่งเรียวงามแต่ชีดขาว นั่นคือมือที่เค้นคอตนตอนหลับใหล หมายจะสังหารให้ตาย !

ยู่ป้วยหยกรู้สึกเหงื่อซึมจากหน้าผากเป็นเส้นสาย...

ตาคู่งามจับจ้องมองมาแน่วนิ่ง มิได้เคลื่อนไหวมิได้ส่งเสียง

ยู่ป้วยหยกก็ไม่อาจเคลื่อนไหว เพิ่งคล้ายรู้ตัวว่าที่ข้างกายนางยังมีคนยืนอีกผู้หนึ่ง รอจนสายตาชินกับความมืด

พลันพบเห็น ใบหน้านั้นมีรอยยิ้มอันหยาดเยิ้มอยู่เล็กน้อย

นั่นไยมิใช่เทพธิดาที่พบในป่าเมื่อเช้าวันนี้ ?!

ทันใด ประตูถูกปิดไว้ ยู่ป้วยหยกเหลียวขวับทันที

ที่ริมประตูอันเลือนราง ยู่ป้วยหยกเห็นนัยน์ตาอีกคู่หนึ่ง ซึ่งมีความสวยงามเช่นเดียวกัน กระทั่งปากแก้มคิ้วคางที่คล้ายคลึงกัน

เพียงแต่ว่า ผู้หนึ่งมีสายตาที่บริสุทธิ์สดใสและนุ่มนวลยิ่ง ส่วนอีกผู้หนึ่งกลับคมกริบลึกซึ้ง คนหนึ่งเป็นฮุ่นเฉียกในป่ากว้าง สำราญไร้กังวล มิทราบความชั่วร้ายเลวทรามในโลกมนุษย์ และมิรู้จักความหงุดหงิดกลัดกลุ้มของโลกมนุษย์ด้วย ส่วนอีกผู้หนึ่งกลับคล้ายเหยี่ยวร้ายในทะเลทราย ตั้งอกตั้งใจจะควักหัวใจผู้คนออกกินทุกเวลา

ยู่ป้วยหยกเข้าใจทันที ฮุ่นเฉียกที่พบในป่าตอนเช้าวันนี้ กับเหยี่ยวร้ายที่ใช้กระบี่หมายปลิดชีวิตตนถึงกับเป็นเจ๊ม่วยฝาแฝด !

ยู่ป้วยหยกมองหน้าแล้วเหลียวมองด้านหลังอีกครา

เจ๊ม่วยทั้งสองนางมิเพียงมีพิมพ์ประพายคล้ายยิ่งเท่านั้น กระทั่งมารดานาง

วิญญาณร้ายกลางสายฝน ปิศาจในความฝัน จึงจู๊ฮูหยินอันเร้นลับ ก็มีโฉมคล้ายคลึงกับพวกนางยิ่ง เพียงแต่ว่า นิสัยของมารดากับบุตรีทั้งสาม ต่างเป็นแบบฉบับที่แตกต่างกันจนห่างไกลยิ่ง

ช่วงเวลานั้น ยู่ป้วยหยกมิทราบเป็นความรู้สึกแตกตื่นสงสัย งุนงงเลื่อนลอยหรือพิสดารน่าสนใจ โสตประสาทคล้ายได้ยินเสียงเฒ่าแซ่กอถอนใจกล่าว

"พวกนางล้วนเป็นสตรีที่น่าสมเพช..."

"สตรีที่น่าสมเพช เพราะเหตุใด...?"

จึงจู๊ฮูหยินยังคงเพ่งมองดูพลางกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ที่นี้มืดอย่างยิ่ง ใช่หรือไม่ ?"

ใบหน้าที่ซีดขาวเลื่อนลอยและเปี่ยมแววรันทดหดหู่ ถึงกับมีรอยยิ้มปรากฏขึ้นได้ นับเป็นเรื่องพิสดารน่าใคร่ครวญยิ่ง

ยู่ป้วยหยกรู้สึกมีพลังอันพิสดารจู่โจมเข้าจับจิตใจ จนต้องก้มศีรษะตอบ

"ใช่"

จึงจู๊ฮูหยินกล่าวเสียงละห้อย

"เราชมชอบความมืด ชิงชังแสงสว่าง เพราะแสงสว่างเพียงสาดส่องให้แก่ผู้ร่าเริงสำราญ โดยเฉพาะคนเศร้าเสียใจ ต้องอยู่กับความมืดตลอดไปเท่านั้น"

ยู่ป้วยหยกคิดจะถาม

"ท่านไฉนไม่ร่าเริงสำราญ ? ไฉนต้องเศร้าเสียใจ ?"

แต่มิได้ถามไป เมื่อมาถึงห้องที่กว้างใหญ่ทรุดโทรมและมืดครึ้มนี้ ยู่ป้วยหยกยิ่งรู้สึก ตัวตึกซัวะนั้งจึงเปี่ยมความลี้ลับพิสดาร บีบคั้นผู้คนจนแทบหายใจมิออก

สายตาจึงจู๊ฮูหยินจับมองหน้ายู่ป้วยหยกตลอดมามิเคยคลาดห่าง นางถามอีกครั้ง

"เจ้าแซ่ไร ? นามใด ?"

"ข้าพเจ้าแซ่..."

เฒ่าแซ่กอพลันกระแอมเบา ๆ ยู่ป้วยหยกจึงกล่าวช้า ๆ

"เอี๊ยบ เรียกว่าเอี๊ยบป้วยหยก"

"เจ้ามิใช่แซ่ยู่ ?"

ยู่ป้วยหยกต้องตระหนกอีกครั้ง

จึงจู๊ฮูหยินกล่าวช้า ๆ อีกครา

"ประเสริฐมาก เจ้ามิใช่แซ่ยู่ เมื่อก่อนนั้นมีคนแซ่ยู่ผู้หนึ่ง มาฆ่าคนสนิทที่สุด

ของเราไป ในความรู้สึกของเรา คนแซ่ยู่ล้วนมิใช่ตัวดี"

ยู่ป้วยหยกมิทราบควรตอบกระไร? ก้มศีรษะรับคำไป

"ใช่แล้ว"

"ท่านมาในตึกเรา เรามีความยินดียิ่ง หวังว่าท่านยินยอมอยู่ที่นี้อีกสักหลายวัน เราคล้ายดั่งมีวาจามากหลายต้องการสนทนากับท่าน"

"ขอบคุณ..."

ทันใดนั้น เอ็งโกวเนี้ย (นางเหยี่ยว) พลิกมือชักกระบี่ ฟาดไปที่ขาพับยู่ป้วยหยก จนเจ็บปวดน้ำตาแทบหลั่งไหล ต้องคุกเข่าโครมลงไปทันที

ขณะเวลานั้นเอง มีคนผู้หนึ่งโถมเข้ามา มันคือแป๊ะเฮาะเต้าหยินของคุนลุ้น

ยู่ป้วยหยกทั้งตระหนกทั้งเจ็บปวด มองตามชายโครงออกไป แลเห็นศิษย์เตียมชังที่สวมชุดรัดกุมสีดำติดตามหลังแป๊ะเฮาะเต้าหยินมาโดยกระชั้นชิด

ทั้งสองพอเข้าประตู กวาดตาเสาะหารอบข้างทันที แต่ผู้คนภายในห้องกลับคล้ายมิไปแยแสสนใจพวกมันเลย นางเหยี่ยวผู้นั้นกลับเท้าเอวด่าเสียงดัง ๆ

"หากเจ้าวันหน้ายังมิเชื่อฟังคำสั่งฮูหยิน กวาดตึกให้สะอาดเรียบร้อย เจ้าดูเราโกวเนี้ยจะฟาดขาสุนัขของเจ้าให้หักหรือไม่?"

ยู่ป้วยหยกก้มศีรษะต่ำ รับคำเสียงแหบพร่า

"ทราบแล้ว"

แป๊ะเฮาะเต้าหยินสอดส่ายสายตาไปมา แต่กลับมิเคยเหลือบดู 'คนสวน' ที่คุกเข่าอยู่ข้างเท้ามันเลยสักแวบเดียว จวบจนตอนนี้ จึงประนมมือคารวะให้จึงจู๊ฮูหยินแล้วกล่าว

"ฮูหยินเคยพบบุรุษหนุ่มแปลกหน้าผู้หนึ่งมาที่นี้หรือไม่?"

จึงจู๊ฮูหยินส่งเสียงเย็นชา

"คนแปลกหน้าที่บุกรุกเข้ามาในห้องนี้ มีเพียงผู้เดียวคือท่าน!"

"แต่เมื่อครู่มีคนแลเห็นชัด ๆ..."

นางเหยี่ยวพลันสะอึกมาที่เบื้องหน้ามัน ส่งเสียงดัง ๆ

"แลเห็นชัด ๆ? หรือท่านเข้าใจ เรามารดากับบุตรคบชู้?"

แป๊ะเฮาะเต้าหยินงุนงงงวูบใหญ่ อ้อมแอ้มขึ้นว่า

"อาตมามิได้มีความเห็นเช่นนั้น"

นางเหยี่ยวแค่นหัวร่อกล่าว

"อย่างนั้น ท่านที่เป็นบรรพชิต บุกรุกเข้ามาในห้องส่วนตัวของอิสตรีโดยไร้

สาเหตุ มีจิตเจตนาชั่วร้ายใดกันแน่? หรือจะเข้ามาสวดมนต์ภาวนาได้?"

แป๊ะเฮาะเต้าหยินนึกไม่ถึง ดรุณีนางนี้จะมีคารมร้ายกาจปานนี้ได้ ถึงกับคุกคามบังคับจนมันแทบไม่อาจโต้เถียง จำต้องฝืนยิ้มกล่าว

"อาตมาเคยถามจึงจู๊ท่าน..."

นางเหยี่ยวตวาดเสียงกราดทันที

"ก็ใช่ หากพวกท่านต้องการฆ่าคน พอจะบุกเข้าไปในทุกห้องได้ แต่ห้องนี้อยู่นอกเหนือกฎเกณฑ์ ที่นี้คือห้องส่วนตัวของจึงจู๊ฮูหยิน ทราบหรือไม่?"

"ทราบแล้ว ทราบแล้ว..."

แป๊ะเฮาะเต้าหยินลนลานรับคำพลางคารวะ ออกจากประตูไปอย่างเร่งร้อน มาตรว่าเป็นศิษย์ที่เจ้าสำนักคุนลุ้นคัดเลือกแล้วว่าเปรื่องปราดหลักแหลมที่สุด จึงให้ติดตามไปอึ้งตี๋ แต่ยังคงมิกล้าแตะต้องตอแยดรุณีที่ดุร้ายเอาเรื่องเยี่ยงนี้

ยู่ป้วยหยกตระหนกจนเหงื่อยะเยียบชิมโซมกายอยู่นานแล้ว เมื่อเงยหน้าขึ้นเห็นมือเรียวงามแต่ชีดขาวทั้งสองของจึงจู๊ฮูหยินที่วางอยู่บนตัก

แต่ยู่ป้วยหยกตอนนี้ทราบแล้วว่า มือทั้งสองนี้เมื่อค่ำวานมิได้มีเจตนาจะปลิดชีวิตตน ไม่เช่นนั้น นางเพียงมอบแก่แป๊ะเฮาะเต้าหยินโดยมิต้องลงมือเองเลย

จึงจู๊ฮูหยินจ้องมองยู่ป้วยหยกพลางกล่าวเสียงราบเรียบ

"ท่านหวาดกลัว? เหตุใดต้องหวาดกลัว?"

"ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้า..."

"ท่านมิต้องบอกกับเรา ที่มาในตึกนี้ แต่ละคนต่างหวาดกลัวพรั่นพรึง แต่มิว่าผู้ใด ไม่ต้องบอกเหตุผลความหวาดหวั่นของมันแก่ผู้อื่นด้วย"

สายตานางพลันเหลือบมาที่เฒ่าแซ่กอแล้วกล่าว

"ท่านไปได้แล้ว"

เฒ่าแซ่กอรีบกล่าว

"แต่มัน..."

"ทิ้งมันไว้ที่นี้ก่อน เราจะสนทนากับมัน"

เฒ่าแซ่กอลังเลชั่วครู่ ในที่สุดจึงน้อมกายรับคำแล้วเดินโซเซออกจากห้องไป

เจ๊ม่วยฝาแฝดทั้งสองถึงกับติดตามออกไปด้วย ฮุ่นเฉียกโกวเนี้ยคล้ายยังหัวร่อคักคักอยู่ แต่เอ็งโกวเนี้ยกลับมิได้ส่งเสียงสักคำ

ประตูหนาหนักปิดเข้าหากันดังโครมใหญ่ ในห้องพลันเงียบวังเวงจนน่าหวาดกลัวทันที ยู่ป้วยหยกกระทั่งยังสามารถได้ยินเสียงหัวใจของตนเองเต้นเลย

จึงจู๊ฮูหยินจ้องมองดูเท่านั้น เพียงแต่จ้องมองดูโดยมิกล่าวกระไร ยู่ป้วยหยกคิดจะส่งเสียง แต่ถึงกับถูกอำนาจอันลี้ลับของนางข่มขู่ไว้ จนมิอาจเอ่ยปากขึ้นได้

ประตูหน้าต่างมีม่านหนาหนักสีทึบปิดบังไว้ในห้องจึงยิ่งมืดเลือนราง บรรยากาศอันโบราณเย็นยะเยียบครอบคลุมอยู่ทุกซอกมุมของห้องกว้างใหญ่

จึงจู๊ฮูหยินยังคงมิกล่าวกระไร ? กระทั่งยังไม่ขยับตัวเคลื่อนไหวเลย เพียงแต่จับตามองยู่ป้วยหยกเขม็งนิ่ง คล้ายดังมือเกาทัณฑ์กำลังเล็งเป้า ประมงกำลังตกปลาก็ปาน

ยู่ป้วยหยกเริ่มกระสับกระส่ายทีละน้อย

'นางเหตุไฉนจึงจ้องมองเราเยี่ยงนี้ เหตุไฉน...'

พลันมีเสียงหัวร่อแว่วมาจากนอกหน้าต่าง

ยู่ป้วยหยกเดินไปที่หน้าต่าง เลิกมุมม่านขึ้นเล็กน้อย จับตามองออกไป

แลเห็นแมวสีดำตัวหนึ่งวิ่งผ่านไปที่เบื้องหน้า ด้านหลังเป็นชายชราร่างผอมชูบเตี้ยเล็ก สวมเสื้อยาวลายพร้อยกำลังไล่ตามติดโดยกระชั้นชิด

ใบหน้าซีดขาวของมันแม้มีหนวดเคราอยู่ แต่ร่างของมันดูไปกลับคล้ายทารกวัยสิบเอ็ดสิบสองปีเท่านั้น สีหน้าท่าทียิ่งคล้ายเป็นทารกไร้เดียงสาด้วย

ตอนนี้ ใบหน้ามันมีแต่เหงื่อเปียกชุ่ม หนวดเคราย่นรุงรัง กระทั่งรองเท้าก็ตกหายไปข้างหนึ่ง สารรูปทั้งทุลักทุเล ทั้งน่าเวทนาและน่าขบขัน

ชายฉกรรจ์เสื้อผ้าสวยงามอีกสิบกว่าคน กำลังวิ่งตามมาพร้อมกับส่งเสียงหัวร่อดังสนั่นหวั่นไหว ดุจดั่งกำลังดูเล่นปาหี่ก็ปาน มีบ้างปรบมือ มีบ้างเก็บก้อนหินขว้างแมวดำตัวนั้น

ยู่ป้วยหยกจ้องมองจนต้องถอนใจยาวโดยไม่อาจข่มกลั้นได้

ที่ด้านหลัง พลันมีเสียงคนดังขึ้น

"ท่านถอนใจเรื่องอันใด ?"

มิทราบจึงจู๊ฮูหยินมาที่ด้านหลังตั้งแต่เมื่อใด และกำลังจ้องมองไปทางภายนอกเช่นกัน

ยู่ป้วยหยกถอนใจกล่าว

"ข้าพเจ้าดูคนผู้นี้ ที่ถูกผู้อื่นเห็นคล้ายเป็นตัวตลกกลั่นแกล้งกันด้วยความสนุกสนาน จึงรู้สึกเวทนาไม่น้อย"

สีหน้าจึงจู๊ฮูหยินชาด้านไม่มีความรู้สึก จนครู่หนึ่งจึงกล่าวช้า ๆ

"ผู้นั้นคือสามีเรา !"

ยู่ป้วยหยกสะดุ้งเฮือกใหญ่ ร้องโพล่งไป

"ท่าน...ท่านคือจึงจู๊? จึงจู๊..."

"ใช่ มันคือจึงจู๊ของตึกชุ้วะนั้งจึง!"

ยู่ป้วยหยกตะลึงลานกับที่ทันที เป็นเนิ่นนานยังมิอาจส่งเสียงได้

ยู่ป้วยหยกพลันเข้าใจแล้ว ที่ไฉนมารดากับบุตรทั้งสามจึงกลายเป็นสตรีน่าเวทนา และก็เข้าใจ เหตุไฉนทุกผู้คนจึงพอจะเข้ามาฆ่าคนในที่นี้ตามอำเภอใจได้

จึงจู๊ของตึกฆ่าคน ถึงกับเป็นตัวตลกที่น่าสมเพช คนแคระที่น่าเวทนา แต่ละคนต่างพอจะเข้ามาข่มเหงกลั่นแกล้งมันตามความพอใจได้!

จึงจู๊ฮูหยินกลับไปนั่งที่เดิมอีกครั้ง จับจ้องมองโดยมิส่งเสียงอีกครา

ยู่ป้วยหยกตอนนี้พอจะอดกลั้นได้แล้ว

เนื่องเพราะบังเกิดความรู้สึกเห็นใจต่อสตรีนางนี้อย่างลึกซึ้ง พวกนางมาตรว่ามีพฤติการณ์ที่ประหลาดพิสดารมากหลาย แต่ก็พอจะอโหสิให้ได้แล้ว

มิทราบมีถาดอาหารมาวางที่ปากประตูตั้งแต่เมื่อใดจึงจู๊ฮูหยินแทบมิเคยเคลื่อนไหว แต่ยู่ป้วยหยกกลับรับทานจนหมดสิ้นมิเหลือหลอ

ในโลก ไม่มีเรื่องราวใดจะทำลายความหิวกระหายของบุรุษหนุ่มวัยฉกรรจ์ได้เลย

เวลาผ่านไปในลักษณะนั้น

ห้องยิ่งนานยิ่งมืด ใบหน้าจึงจู๊ฮูหยินยิ่งเลือนราง ห้องคล้ายเป็นสุสานฝังวัยสาวและความร่าเริงสุขสันต์ของนางไปหมดสิ้น

'แต่นางเหตุไฉนจึงจ้องมองเราเยี่ยงนี้?'

ยู่ป้วยหยกทั้งรู้สึกสมเพช ทั้งรู้สึกสงสัย

จึงจู๊ฮูหยินพลันผุดลุกขึ้น กล่าวเสียงละห้อย

"พลบค่ำแล้ว ท่านติดตามเราออกไปเดินเล่นได้หรือไม่?"

นี่เป็นสวนที่กว้างใหญ่อย่างพิสดาร และก็ยะเยียบวังเวงจนพิสดาร ตามหมู่ไม้ใบหญ้า ถึงกลับคล้ายมีภูตพรายลอบจับจ้องมองอยู่ก็ปาน พื้นโรยกรวดมีเสียงซ่าซ่าอยู่แผ่วเบา

ยู่ป้วยหยกรู้สึกหนาวอย่างยิ่ง

จึงจู๊ฮูหยินเดินอยู่ด้านหลัง แสงจันทร์ที่เพิ่งโผล่พ้นขอบฟ้า ทอดเงาร่างนาง

ยาวมาเบื้องหน้า และมิทราบ มีเสียงปักษาราตรีแว่วมาจากที่ใด

ยู่ป้วยหยกสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บไปเฮือกหนึ่ง เงยหน้ากวาดตามองพลันพบเห็น ในเงาไม้อันตะคุ่มเลือนราง มีตัวตึกสีเทาซีดสร้างในลักษณะพิกลพิสดารอยู่หลังหนึ่ง

ตึกนี้ไม่มีโคมไฟและไม่มีหน้าต่าง ยอดเรียวแหลม ประตูเหล็กดำมะเมื่อมคล้ายมีสนิมขึ้นแล้ว ตั้งโดดเดี่ยวอยู่ในสวนอันยะเยียบกว้างใหญ่ นับเป็นสภาพที่สร้างความเร้นลับและน่าสะพรึงกลัวให้แก่ผู้พบเห็นเป็นอย่างยิ่ง จนนึกมิถึง จะหาถ้อยคำใดในโลกมาเปรียบเทียบบรรยายได้

ยู่ป้วยหยกทั้งหวาดหวั่นทั้งสนใจ จนต้องสาวเท้าไปโดยไม่รู้ตัว

พลันได้ยินจึงจู๊ฮูหยินตวาดขึ้น

"ไม่อาจเข้าไป !"

ในกระแสเสียงนุ่มนวลของนาง ถึงกับแปรเปลี่ยนเป็นเตกตื่นขวัญเสียอย่างยิ่งแล้ว

ยู่ป้วยหยกชะงักเท้าด้วยความตระหนก เหลียวหน้าไปถาม

"เพราะเหตุใด ?"

"ผู้ใดเข้าใกล้ตึกหลังนี้ ผู้นั้นต้องตาย"

ยู่ป้วยหยกนิ่งตระหนกกว่าเดิม ส่งเสียงสะท้านถาม

"เพราะ...เพราะเหตุใด ?"

มุมปากจึงจู๊ฮูหยินพลันมีรอยยิ้มอันเปี่ยมเลศนัยลี้ลับ กล่าวช้า ๆ

"เนื่องเพราะผู้อยู่ในตึกนี้ล้วนเป็นคนตาย พวกมันต่างคิดจะลากคนมีชีวิตเข้าไปเป็นเพื่อนพวกมัน"

"คนตาย ? ล้วนเป็นคนตาย ?!"

ยู่ป้วยหยกโพล่งขึ้นด้วยความตระหนก

จึงจู๊ฮูหยินจับตาเหม่อมองดูทิศทางไกลจนซึมเซา กล่าวเสียงเลื่อนลอย

"ตึกนี้คือสุสานตระกูลกีของพวกเรา ผู้ฝังอยู่ในนั้นล้วนเป็นบรรพบุรุษตระกูลกี บรรพบรษตระกลกีล้วนเป็นคนวิกลจริตทั้งสิ้น ยามเป็นคือคนคลั่มคลั่งฟั่นเฟือน ตายแล้วก็เป็นปิศาจคลุ้มคลั่งฟั่นเฟือน !"

ยู่ป้วยหยกขนลุกเกรียว รู้สึกเหงื่อเย็นยะเยียบซึมออกมาจนโชมกายอีกแล้ว

แต่มือของจึงจู๊ฮูหยินยิ่งเย็นกว่า นางคว้าข้อมือยู่ป้วยหยกเดินไปตามทางน้อยอีกสายหนึ่ง รู้สึกว่ามือของนางเย็นยะเยียบราวเหล็กตากน้ำค้าง ราวน้ำแข็ง !

ยู่ป้วยหยกปล่อยนางจูงไปอย่างเคลิบเคลิ้มซึมเซา โดยมิทราบจะไปที่ใด ?

เบื้องหน้าเป็นเก๋งแปดเหลี่ยมเล็ก ๆ ขึ้นบันไดสี่ขั้น กึ่งกลางของเก๋งมีลูกกรงดำมะเมื่อมล้อมเป็นวง พิจารณาแล้วจึงเห็น เป็นบ่อน้ำโบราณ

กีฮูหยินพึมพำเบา ๆ

"นี่คือบ่อประหลาด"

คำพูดของนางคล้ายรำพึงกับตัวเอง มิใช่กล่าวให้แก่ผู้ใดฟังก็ปาน

แต่ยู่ป้วยหยกกลับอดมิได้ต้องถาม

"เพราะไฉนจึงเป็นบ่อประหลาด ?"

"บ่อนี้มีอีกนามหนึ่งเรียกว่าม้อเกี่ย (กระจกอสูร)"

ยู่ป้วยหยกยิ่งประหลาดใจจนต้องถาม

"ไฉนจึงเรียกเป็นม้อเกี่ย ? (กระจกอสูร)"

กีฮูหยินส่งเสียงอ้อยอิ่งกล่าว

"ฟังว่า บ่อนี้พอจะบอกอนาคตแก่คนที่จ้องมอง ในวิกาลมีแสงจันทร์ ท่านยืนที่ขอบบ่อมองลงไป เงาในบ่อก็คือชะตาชีวิตภาคหน้าของท่าน"

"นี่...ข้าพเจ้ามิใคร่เข้าใจ ?"

"มีบ้างบางคนเมื่อมองลงไป เห็นเงามันกำลังหัวร่อทั้งที่มิได้หัวร่อเลย อย่างนั้นแสดงว่าชีวิตของมันมีความสุขสำราญ บ้างเมื่อมองลงไป มาตรว่ามิได้ร่ำไห้ แต่เงาในบ่อของมันกลับร่ำไห้อยู่ อย่างนั้นแสดงว่าชีวิตภายภาคหน้าของมัน ต้องถูกลิขิตให้มีแต่ความโศกเศร้า มีแต่โชคร้าย"

ยู่ป้วยหยกร้องด้วยความตระหนก

"ถึงกับมีเรื่องเช่นนี้ ?"

กีฮูหยินกล่าวเสียงอ้อยอิ่งต่อไป

"มีบ้างเมื่อสาดส่อง กลับไม่แลเห็นเงาใดทั้งสิ้น มีแต่ประกายโลหิตทั้งบ่ออย่างนั้น แสดงว่ามันจะต้องประสบภัยจนตัวตายในบัดดล"

ยู่ป้วยหยกสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บอีกเฮือกหนึ่ง แล้วโพล่งขึ้น

"ข้าพเจ้ามิเชื่อ"

"ท่านมิเชื่อ ? ไฉนไม่ทดลอง ?"

"ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าไม่คิด"

ปากว่าไม่คิด แต่บ่อนี้นับเป็นบ่อมารร้ายจริง ๆ ถึงกับมีอำนาจดึงดูดอย่างพิสดาร จนยู่ป้วยหยกไม่อาจข่มกลั้นใจ ต้องเดินเข้าไปชะโงกหน้ามองลงโดยมิรู้ตัว

บ่อนี้ลึกอย่างยิ่ง ดำมืดจนมิเห็นก้น ยู่ป้วยหยกความจริงไม่เห็นภาพใด ๆ

ทั้งสิ้น จึงยิ่งชะโงกยิ่งก้มต่ำไปมิได้

กีฮูหยินพลันร้องขึ้น

“โลหิต...โลหิต...”

ยู่ป้วยหยกแตกตื่นตกใจถึงขีดสุดแล้ว ชะโงกมองลงอีกครั้ง ลูกกรงปากบ่อพลันหักทลาย ร่างร่วงละลิ่วลงไปราวเป็นหินใหญ่ทันที

กีฮูหยินปิดหน้ากรีดร้อง

“โลหิต...โลหิต...กระจกมาร...บ่อมารร้าย...”

นางกรีดร้องพลางวิ่งไปดั่งคลุ้มคลั่ง

จวบจนบัดนี้ ที่ก้นบ่อจึงมีเสียงโครมดังขึ้น

เสียงโครมย่อมเป็นเสียงเมื่อร่างยู่ป้วยหยกตกลงกระทบผิวน้ำ บ่อมารนี้ถึงกับลึกอย่างยิ่ง ลึกจนพิสดาร ยังดีที่มีน้ำอยู่ และน้ำก็ลึกอย่างยิ่งด้วย

ร่างยู่ป้วยหยกร่อนลงกระทบผิวน้ำโดยไม่มีทางช่วย กระแทกหนักหน่วงจนกระดูกทั้งร่างแทบแตกกระจายจากกัน ดิ่งลงไปเป็นเวลาเนิ่นนานยังไม่ลอยขึ้นมา

หากมิใช่ยู่ป้วยหยกมีเนื้อหนังแข็งแกร่ง กระดูกราวเหล็กไหล น่ากลัวเมื่อตอนลอยขึ้นมา ต้องกลายเป็นซากศพแล้ว

เสียงกรีดร้องอันหวาดหวั่นขวัญเสียยังกระทบโสต ยู่ป้วยหยกที่ตกใจจนอกสั่นขวัญหนี ตัวสั่นระริกอยู่ในน้ำเย็นเฉียบของบ่อตลอดเวลา คล้ายดั่งไม่อาจข่มกลั้นให้หยุดชะงักได้อีกแล้ว

“นางเหตุใดต้องประทุษร้ายเรา...?”

“เป็นเราพลาดพลั้งลงมาเอง ไฉนไปกล่าวหาผู้อื่นได้...?”

“นางเหตุไฉนไม่ช่วยเรา...?”

“ความจริงจิตใจนางบอบช้ำเปราะบางอยู่แล้ว ตอนนี้ยิ่งตระหนกถึงขีดสุดไหนเลยช่วยเหลือเราได้...?”

“อย่าว่าแต่นางต้องแน่ใจว่าเราตายแล้ว ไยต้องเสียเวลามาช่วยเราอีก ?”

ยู่ป้วยหยกคิดไปคิดมา มีแต่ก่นด่าตำหนิตัวเองเท่านั้น

‘เราความจริงเป็นคนโชคร้ายอย่างยิ่ง ในชั่วชีวิตมีแต่ประสบการณ์ของเคราะห์อยู่ทุกแห่งหนแล้ว’

เคราะห์ที่ผู้อื่นคิดฝันไม่ถึงนั้น สำหรับยู่ป้วยหยกแล้ว เป็นความชาชินจนธรรมดายิ่ง

บ่อกว้างอย่างยิ่ง หากยืนอยู่กึ่งกลาง ยื่นมือไม่อาจสัมผัสขอบบ่อทั้งสองฟากข้าง

อย่าว่าแต่ผนังของขอบยังเป็นตะไคร่น้ำที่ทั้งหนาทั้งลื่น มิว่าผู้ใดก็อย่าคิดปีนป่ายขึ้นได้เลย

หากเปลี่ยนเป็นผู้อื่น จะต้องร้องขอความช่วยเหลือไปนานแล้ว แต่ยู่ป้วยหยกกลับมิกล้าแม้ส่งเสียงร้องขอความช่วยเหลือ เพราะหากเสียงร้องนี้ไปสร้างความตื่นตัวแก่พวกศัตรู ไยมิใช่ต้องตายเร็วกว่านี้ ?!

โชคดีที่มีฝีมือทางน้ำเจนจัดชำนาญ ยังมิถึงกับต้องจมลงไป แต่เมื่ออยู่ในน้ำอันเหน็บหนาวจนเสียดกระดูกเยี่ยงนี้ ร่างกายเริ่มชาไปทีละน้อยแล้ว

จะเร็วจะช้า ยู่ป้วยหยกยังต้องจมลงไปแน่

เรื่องราวทั้งหลายแหล่ นับว่าคล้ายฝันร้ายจริง ๆ ยู่ป้วยหยกไม่อาจเชื่อเลย แต่ก็มิอาจไม่เชื่อได้ นับแต่วันที่อยู่ในลานตึกของตัวเอง เฮ็กกับจื้อส่งจดหมายให้ยู่ป้วยหยก มันจะยุติลงในบัดนี้หรือไม่ ?

ยู่ป้วยหยกไม่ปรารถนาขบคิด ไม่กล้าขบคิดแต่พาลอดคิดมิได้ คิดแล้วนับว่ารุ่มร้อนจนแทบคลุ้มคลั่ง

วิกาลอันมืดเลือนราง ได้เคลื่อนผ่านไปในความรู้สึกที่ปวดร้าวแทบคลุ้มคลั่งอย่างเชื่องช้า

ในความไกลสุดแสนนี้ พลันมีเสียงนกร้องดังแว่วมา

เสียงนี้เมื่อกระทบโสตยู่ป้วยหยก เฉกเช่นกับเป็นเสียงไพเราะเสนาะหูที่สุดของโลกนี้

เสียงนกนี้คือเสียงเทพเจ้าที่มาช่วยชีวิตยู่ป้วยหยกแน่ชัด !

หากแม้นมีคนประทุษร้ายหมายขวัญตนจริง อย่างนั้น คนผู้นั้นก็จะไม่เคยคิดถึงหมากตานี้เลยเป็นอันขาด ผู้ใดสามารถคิดว่า เสียงนกจะช่วยคนได้ ?

ยู่ป้วยหยกที่ลอยตัวอยู่ในบ่อ ได้เริ่มส่งเสียงจอแจเลียนเสียงนกขึ้นมา ร้องอยู่ไม่หยุดยั้ง ขณะนั้น ที่อันไกลพลันมีเสียงที่สดใสไพเราะยิ่งกว่านกแว่วมา

เสียงเพลงอันไพเราะดังขึ้น พร้อมกับเสียงจอแจของยู่ป้วยหยกที่ดังก่อกวนและแล้ว ที่ขอบบ่อพลันปรากฏดวงตาอันสุกใสขึ้นคู่หนึ่ง

จวบจนขณะนี้ ยู่ป้วยหยกจึงกล้าร้องเบา ๆ

“ฮุนเฉียกโกวเนี้ย...”

ดวงตาคู่งามนั้นเบิ่งจนกว้างขึ้นกว่าเดิม ร้องโพล่งว่า

“ไฮ้ ! ท่านเอง มิน่าเล่า ข้าพเจ้าจึงฟังไม่ออกว่ากระไร อา...ท่านมิใช่นก”

ยู่ป้วยหยกฝืนยิ้มกล่าวขึ้นไป

"แต่ข้าพเจ้าหวังว่าสามารถเป็นนก"

ฮุ่นเฉียกโกวเนี้ยกะพริบตาพลางกล่าวลงไป

"แต่ท่านมิใช่นกชัด ๆ พบกันใหม่เถิด"

เงยหน้าขึ้นได้ก็เดินออกไปเสียจริง ๆ ยู่ป้วยหยกรีบร้องขึ้น

"โกวเนี้ย คนตกลงในบ่อแล้ว หรือท่านไม่ยอมลากมันขึ้นไปจริง ๆ ?"

ฮุ่นเฉียกโกวเนี้ยต้องซะโงกหน้ามาอีกคราจนได้ แย้มยิ้มอย่างเลื่อนลอยแล้วกล่าวไป

"ข้าพเจ้าเหตุใดต้องฉุดท่านขึ้นมา ?"

"เนื่องจาก...เนื่องจาก..."

ยู่ป้วยหยกตะกุกตะกักไม่อาจกล่าวต่อ แม้จะเป็นปัญหาที่ง่ายดายที่สุด แต่ในยามกะทันหัน กลับสรรหาคำตอบขึ้นมิได้

ฮุ่นเฉียกโกวเนี้ยปรบมือหัวร่อแล้วร้องลงไป

"ข้าพเจ้าทราบว่าท่านไม่มีเหตุผล ข้าพเจ้าไปแล้ว !"

นางถึงกับบอกไปก็ไปจริง ยู่ป้วยหยกต้องตะลึงอยู่ในบ่อ หัวร่อไม่ออกร้องไห้มิได้ รู้สึกชิงชังตนเองจนใคร่ตบหน้าเสียหลาย ๆ ฉาด ว่าไฉนเหตุผลที่ง่ายดายปานนั้นยังตอบไม่ออก โดยหาทราบไม่ว่าปัญหาเยี่ยงนั้น ความจริงมิว่าผู้ใดก็ไม่อาจตอบไปได้และยามกะทันหัน ย่อมถูกถามจนอึ้งไปทุกคน

คนในตระกูลกี หรือว่าวิปลาสฟั่นเฟือนทุกคนจริง ๆ ?

ยู่ป้วยหยกอัดอั้นตันใจยิ่ง...ยามนี้ นอกจากหัวใจจะมีความรู้สึกนึกคิดแล้วส่วนอื่น ๆ แทบจะชาด้านไปจนหมดสิ้น ตลอดร่างคล้ายดั่งท่อนไม้ที่แช่อยู่ในสายน้ำก็ปาน

ยู่ป้วยหยกวักน้ำขมฝาดของบ่อแตะไปที่ริมฝีปากให้เปียกชุ่ม ทันใดนั้นเองมีเชือกยาวเส้นหนึ่งได้หย่อนลงมา

ยู่ป้วยหยกคว้าเชือกเส้นนั้นด้วยความปีติปานคลุ้มคลั่ง แต่พริบตาที่ได้คิดก็รีบเงยหน้ามองด้วยความตื่นเต้น ขอบบ่อไม่เห็นมีผู้คนเลย !

ยู่ป้วยหยกร้องถามเสียงแหบแห้งไป

"ผู้ใด ? ผู้ใดมาช่วยข้าพเจ้า ?"

เบื้องบนขอบบ่อยังคงไม่มีเสียงตอบลงมา

"หรือเป็นศิษย์คุนลุ้น ? ศิษย์เตียมชัง ?"

หรือว่าคนในสำนักร้าย พวกมันใคร่ดึงตนขึ้นไปเพื่อใคร่ฆ่าให้ตายเท่านั้น ?

ยู่ป้วยหยกขบกรามตัดสินใจ กำเชือกที่หย่อนมาไต่ขึ้นไปอย่างแช่มช้า เพราะจะอย่างไรย่อมประเสริฐเลิศกว่ามาจมน้ำตายอยู่ในบ่ออสูรนี้มากนัก

ในเวลาและสถานการณ์เช่นนี้ ยู่ป้วยหยกมีแต่เผชิญเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในทุกด้านแล้ว ยังจะสามารถทำอย่างไรได้อีก ?

ยู่ป้วยหยกไม่มีทางเลือกเฟ้นได้เลย !

จากก้นบ่อขึ้นถึงปากบ่อ คล้ายดั่งเป็นช่วงทางยาวที่สุดที่เคยเดินมาในชั่วชีวิต แต่ที่สุดก็ขึ้นจนถึง เช้าวันนี้ไม่มีหมอก แสงอุทัยเรืองรองของอาทิตย์อรุณสาดส่องทั่วไปในสวนกว้าง

กระทั่งเก๋งคร่ำคร่าทรุดโทรม เสาและลูกกรงที่กระดำกระด่าง ท่ามกลางแสงเรืองรองของอาทิตย์อุทัย ดูแล้วมีความบรรเจิดเพริศแพร้วจนตระการตายิ่ง

มีชีวิตยืนยาวต่อไปได้ จะอย่างไรก็เป็นเรื่องดีงามน่าดื่นรน

แต่บนบ่อยังคงไม่เห็นมีเงาร่างของผู้ใด เชือกเส้นนี้ถูกคนผูกติดกับเสาไว้เป็นผู้ใดช่วยเหลือนั้น เหตุไฉนไม่ยอมโผล่หน้ามา ?

ยู่ป้วยหยกทั้งตื่นเต้นทั้งสงสัย เดินออกจากเก๋งมาทีละก้าว ลงบันไดศิลาแล้วพลันได้ยินเสียงนกร้องที่ด้านหลัง จึงหันขวับกลับดู ก็เห็นนางอีกครั้ง

นางยืนพิงอยู่ที่นอกลูกกรงเก๋ง ผมยาวสลวยท่ามกลางแสงอาทิตย์คล้ายดั่งไหมทอง นกน้อยสีเขียวมรกตตัวหนึ่งเกาะอยู่บนฝ่ามือนุ่มนิ่มของนาง มีท่าทีคล้ายกำลังสนทนากับนางอย่างจริงจัง

"ท่านเอง ! ท่าน...เหตุไฉนยังช่วยข้าพเจ้าขึ้นมา ?"

ฮุ่นเฉียกโกวเนี้ยหัวร่อเบา ๆ แล้วกล่าว

"เป็นนางต้องการให้ข้าพเจ้าฉุดท่านขึ้นมา"

"นาง...นางเป็นใคร ?"

ฮุ่นเฉียกโกวเนี้ยลูบคลำขนสีเขียวมรกตของนกตัวนั้นอย่างทะนุถนอม กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"ม่วยม่วย เจ้าว่ามันเป็นคนดี และยังว่ามันไม่มีปีกเช่นดังเจ้า ดังนั้นต้องให้ผู้อื่นฉุดมันขึ้นมา ใช่หรือไม่ ? แต่มันกลับไม่มาขอบใจเจ้า"

นกน้อยสีมรกตร้องจอแจอยู่หลายครา คล้ายดั่งมีทีท่าเบิกบานใจยิ่งก็ปาน

ยู่ป้วยหยกมองจ้องดูนางจนตะลึงลาน ดรุณีนางนี้มีความชาญฉลาดปราดเปรื่องเลิศล้ำ ? หรือว่าวิปลาสฟั่นเฟือนแน่ ?

หลังจากยืนดูอยู่นานจึงต้องเอ่ยปากถามไป

"ท่านรู้จักภาษานกจริง ๆ"

ฮุ่นเฉียกโกวเนี้ยพลันสาวเท้าก้าวมา มีทีท่าคล้ายขุ่นเคืองยิ่ง เชิดปากกล่าวว่า

"ท่านก็มิเชื่อถือดุจดั่งผู้อื่น ๆ ?"

"ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าเชื่อ แต่ท่านไปศึกษาภาษานกได้อย่างไร ?"

ฮุ่นเฉียกโกวเนี้ยแย้มยิ้มพลางตอบว่า

"เรามิต้องฝึก เราพอพบพวกนางก็รู้จักได้เอง"

ในพริบตานี้ ดวงตาที่เลื่อนลอยของนางคล้ายดั่งเปี่ยมด้วยประกายกระตือรือร้นจนดึกดัก มิทราบเป็นอย่างไร ยู่ป้วยหยกถึงกับมิอาจไม่เชื่อวาจานางได้ จึงพลันถามอีกว่า

"พวกนางร่าเริง ?"

ฮุ่นเฉียกโกวเนี้ยขบคิดแล้วจึงตอบไป

"มีบ้างร่าเริง มีบ้างไม่ บางครั้งร่าเริง บางครั้งไม่..."

นางพลันหัวร่ออย่างเบิกบานใจแล้วจึงกล่าวสืบต่อไป

"แต่อย่างน้อย ย่อมร่าเริงกว่าพวกผู้คนอันโง่เขลามากมายนัก"

ยู่ป้วยหยกเงียบงันชั่วครู่จึงถอนหายใจยาวกล่าวว่า

"จริงทีเดียว ผู้คนนับว่าโง่เขลากันจริง ๆ โลกนี้มีแต่ผู้คนเท่านั้นจึงรู้จักแส่หาความยุ่งยากกลัดกลุ้ม"

"ท่านทราบก็ดีแล้ว สมควร..."

นกน้อยในฝ่ามือนางพลันร้องเสียงแหลมแล้วบินปราดขึ้นไปในท้องฟ้า

สีหน้านางพลอยแปรเปลี่ยนเป็นตื่นตกใจ

ยู่ป้วยหยกถามด้วยความสงสัย

"โกวเนี้ย ท่าน..."

ฮุ่นเฉียกโกวเนี้ยรีบโบกมือห้ามคำพูดยู่ป้วยหยกไว้ ทันกายได้ก็วิ่งปราดไปดุจดั่งเหินบิน ไม่ผิดกับนกน้อยที่ตื่นตกใจแล้วโบยบินหนี

ยู่ป้วยหยกเบิ่งตาทั้งสองจ้องจนตะลึงลาน พลันได้ยินเสียงประหลาดพิกลดังมาจากในพุ่มไม้ด้านซ้ายมือ คล้ายมีคนกำลังขุดดินอยู่ ! หรือว่ามีคนกำลังขุดหลุมฝังศัตรูที่ถูกฆ่าตาย ?!

ยู่ป้วยหยกย่องกริบไปลอบดูที่หลังต้นไม้ใหญ่ เห็นคนร่างเตี้ยเล็กผู้หนึ่งนั่งยอง ๆ ขุดดินอยู่จริง ๆ คนเตี้ยเล็กนี้สวมเสื้อยาวเป็นดอกดวงใหญ่ มือทั้งสองเล็กยิ่งกว่าทารก นั่นคือจิ๋งจู๊ของตึกฆ่าคนนี้นี่เอง

แมวดำที่จิ๋งจู๊ไล่จับเมื่อค่ำวาน ได้ตายด้วยสภาพอันน่าทุเรศไปแล้ว มีเลือดเกรอะกรังเละเหลวทั้งตัว

บทที่ 9
ซากอดีตที่ยังหายใจ

จึงจู๊ของตึกฆ่าคนเมื่อขุดหลุมเรียบร้อย อุ้มซากแมวดำวางไปอย่างแผ่วเบา และยังกองดอกไม้สดเอาไว้รอบ ๆ หลุม จัดการกลบหลุมลงแล้ว พึมพำอยู่ไม่ขาดปาก

"ทุกคนต่างว่าแมวมีเก้าชีวิต เจ้าไฉนจึงมีเพียงชีวิตเดียว ?...ทารกที่น่าสมเพช เป็นเจ้าหลอกเราหรือว่าผู้คนหลอกเจ้า ?"

ยู่ป้วยหยกแลเห็นร่างงองุ้มที่เตี้ยเล็กของมัน แลเห็นทีท่าที่คล้ายทารก แต่กลับมีความเมตตาการุณย์อันดีงามปานนั้น อดมิได้ต้องทอดถอนใจยาวออกมา

ชัวะนั้งจึงจู๊กระโดดขึ้นด้วยความตื่นตกใจ ร้องถามเสียงดังก้องไป

"ผู้ใด ?"

ยู่ป้วยหยกรีบเดินออกไปกล่าวเสียงนุ่มนวลขึ้น

"ท่านมิต้องหวาดกลัว ข้าพเจ้าไม่มีเจตนาร้ายเลย"

ชัวะนั้งจึงจู๊จับจ้องมองจนตาเบิ่งโพลง ส่งเสียงกระท่อนกระแท่นถามไป

"ท่าน...ท่านเป็นใคร ?"

ยู่ป้วยหยกพยายามปั้นสีหน้าตนมิให้ฝ่ายตรงข้ามเกิดความตื่นกลัว ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเป็นอาคันตุกะในตึกนี้ มีนามยู่ป้วยหยก"

ยู่ป้วยหยกถึงกับรู้สึกว่า ไม่มีเรื่องใดที่จำเป็นต้องอำพรางชายชรา เนื่องจากในรูปกายที่เตี้ยเล็กผิดธรรมชาตินี้ จะต้องมีหัวใจอันดีงามยิ่งใหญ่แน่นอน

กับซากแมวที่ยังเมตตาการุณย์ถึงปานนี้ ไหนเลยจะทำร้ายผู้คนได้ ?

ใบหน้าซีดขาวของซัวะนั้งจึงจู๊ คล้ายดั่งเป็นใบหน้าของทารกที่ยังไม่เติบใหญ่สมบูรณ์ ในที่สุดก็คืนสู่ความสงบเยือกเย็นอีกครั้ง แย้มยิ้มแล้วเอ่ยว่า

"ท่านเป็นผู้เยือน ข้าพเจ้าเป็นผู้เหย้า ข้าพเจ้ามีนามกีจิ้งฮวย (ฝังบุปผา)"

"ข้าพเจ้าทราบ"

"ท่านทราบแล้ว"

"ข้าพเจ้าพบกับฮูหยินและธิดาท่านแล้ว"

กีจิ้งฮวยหลุบนัยน์ตาลง ฝืนยิ้มกล่าวว่า

"คล้ายมีคนมากหลายที่ต้องพบปะพวกนางก่อนแล้วจึงพบเรา"

พลันคว้ามือยู่ป้วยหยกมากำไว้ ส่งเสียงดัง ๆ กล่าวว่า

"แต่ท่านอย่าได้เชื่อฟังวาจาพวกนางเป็นอันขาด สมองของภรรยาเรานั้นไม่เป็นปกติธรรมดา เป็นวิปลาสฟั่นเฟือนอยู่แน่ชัด ธิดาคนโตของเรายิ่งเป็นคนดุร้ายจนไม่มีใครกล้าตอแยนาง แม้เราก็ยังไม่กล้า พวกนางมาตรแม้นสวยงามตา แต่จิตใจชั่วร้ายอำมหิตยิ่ง คราหน้าเมื่อท่านพบพวกนาง ควรหาทางหลบซ่อนเสียให้ไกล ๆ"

ยู่ป้วยหยกคิดไม่ถึงเลยจริง ๆ คนผู้นี้จะกล่าวถึงภรรยาและธิดาตนดั่งนี้ ต้องตื่นเต้นจนตกตะลึงลาน วาจาที่ชายชรากล่าวนี้เป็นเรื่องจริงหรือเท็จ ?

ดูท่าทีท่านคล้ายไม่มีเหตุผลจะมาหลอกลวงตนเลย

กีจิ้งฮวยกล่าวเสียงสั่นสะท้านขึ้นอีกครั้ง

"ที่เราบอกไปล้วนหวังดีต่อท่าน มิเช่นนั้นเราไยต้องด่าคนสนิทของตัวเองดั่งนี้ ?"

ในที่สุด ยู่ป้วยหยกต้องถอนหายใจยาว ๆ แล้วกล่าวขอบคุณ แต่ยังอดมิได้ต้องถามไปอีก

"แต่ยังมีโกวเนี้ยอีกนางหนึ่งซึ่งรู้จักภาษานก..."

กีจิ้งฮวยยามนี้จึงได้แย้มยิ้ม แล้วกล่าวขึ้น

"ท่านหมายถึงเล่าอี่ ? มีแต่นางที่ไม่ประทุษร้ายผู้คนเด็ดขาด นาง...นางเป็นคนปัญญาอ่อน ?"

"ปัญ...ปัญญาอ่อน ?"

ยู่ป้วยหยกทวนคำขึ้นด้วยความตื่นตกใจ ทันใดนั้นในราวป่ามีเสียงฝีเท้าก้าวมาอยู่ซู่ซ่า กีจิ้งฮวยรีบคว้าแขนยู่ป้วยหยกไว้ กล่าวด้วยความแตกตื่นตกใจ

"น่ากลัวพวกนางมาแล้ว ท่านอย่าให้พวกนางได้เห็นท่านเป็นอันขาด มิเช่นนั้น

ท่านก็อย่าหมายมีชีวิตรอดต่อไปเลย รีบ...รีบตามเรา"

ยู่ป้วยหยกพอฟังวาจามัน พลันคิดถึงบ่อมารอันน่าหวาดหวั่น คิดถึงมือที่จะเค้นคอตนให้ตาย พลันรู้สึกว่าไม่มีเหตุผลสมควรที่จะไปแก้ตัวแทนนางเลย

กีจิ้งฮวยฉุดลากยู่ป้วยหยกวกซ้ายวนขวาอยู่ภายในป่าใหญ่ กระทั่งถึงภูเขาจำลองลูกหนึ่ง ฝ่ากลางภูเขาจำลองไปแล้วมีหอน้อย ๆ อยู่หลังหนึ่ง เป็นหอที่มีแต่หยากไย่ใยแมงมุม ผนังกระดาษทั้งสี่ข้างต่างเป็นสีเหลืองซีดเพราะความชรา

กึ่งกลางหอนี้ มีเบาะเก่าคร่ำคร่าอยู่ใบหนึ่ง ทั้งสองยืนอยู่กลางหอน้อย รู้สึกเบียดเสียดกันยิ่ง แต่กีจิ้งฮวยกลับระบายลมหายใจยาว ๆ แล้วกล่าวขึ้น

"ที่นี้เป็นที่ปลอดภัยที่สุด ไม่มีผู้ใดมาอย่างเด็ดขาด"

ชั่วชีวิตของยู่ป้วยหยก มิเคยเห็นห้องที่เล็กปานนี้มาก่อนเลย จึงต้องถามไป

"นี้เป็นสถานที่อันใด !"

"นี่คือสถานที่สงบใจสวดมนต์ของบิดาผู้ล่วงลับเมื่อย่างวัยชรา พออายุห้าสิบปีให้หลัง ท่านผู้เฒ่าก็มาอยู่ในที่นี้ มิเคยย่างเท้าออกนอกห้องเป็นเวลาถึงยี่สิบปีเต็ม"

"ยี่สิบปีที่มิเคยออกจากห้อง...แต่ห้องที่แม้ยืนตัวตรงมิได้ นอนก็ไม่อาจเหยียดเต็มที่ บิดาของท่านเหตุไฉนจึงยอมทรมานกายดั่งนี้ ?"

"บิดาผู้ล่วงลับรู้ตัวว่า เมื่อครั้งวัยฉกรรจ์ ฆ่าฟันคนจนมีบาปกรรมมากเกินไป ดังนั้น บั้นปลายของชีวิต จึงพยายามหาทางลบล้างความผิด หัวใจของท่านผู้เฒ่าสงบเยือกเย็นดั่งน้ำบ่อโบราณ ความเจ็บปวดทรมานของเลือดเนื้อ จะนับสำคัญได้อย่างไรกัน ?"

"ท่านผู้เฒ่านับเป็นบุคคลที่ยิ่งใหญ่ได้จริง ๆ"

ยู่ป้วยหยกเมื่อถอนใจกล่าวชมเชย แต่พลันนึกขึ้นได้ กีฮูหยินถึงกับประณามว่าบรรพบุรุษตระกูลกีล้วนเป็นคนวิปลาสฟั่นเฟือนทั้งสิ้น ก็ต้องฝืนยิ้มสั่นหน้า กีจิ้งฮวยตบมือยู่ป้วยหยกเบา ๆ แล้วกล่าวอีก

"ท่านซ่อนตัวอยู่ในที่นี้อย่างอุ่นใจ อาหารการกินเราจะส่งมาให้เอง แต่ท่านไม่อาจหนีออกไปเป็นอันขาด ในตึกนี้มีเรื่องฆ่าฟันจนโลหิตเนืองนองดินไปแล้ว เราไม่ปรารถนาจะเห็นมีผู้คนต้องโลหิตหลั่งไหลอีกเลยจริง ๆ"

ยู่ป้วยหยกมองจนชายชราเตี้ยเล็กลับตาแล้ว จึงลอบถอนใจยาวคำนึงขึ้น

'ภรรยาของท่านคลุ้มคลั่งฟั่นเฟือน ธิดาท่านปัญญาอ่อน ส่วนตัวเองก็เป็นคนพิการผิดธรรมชาติ ต้องถูกผู้อื่นข่มเหงรังแก กลั่นแกล้งล้อเลียนตลอดกาลนาน ชั่วชีวิตท่าน ไยมิใช่มีบาปกรรมมากกว่าเรา แต่การปฏิบัติตนของท่านยังมีความดีงาม

เปี่ยมเมตตาการุณย์ปานนี้ หากเปลี่ยนเราเป็นท่าน เราจะมีจิตใจที่ยิ่งใหญ่เยี่ยงนี้หรือไม่ ?'

พื้นมีละอองสุมอยู่จนหนา แต่ยู่ป้วยหยกก็ถอนใจแล้วทรุดกายนั่งลงบนเบาะนั้น

หอน้อยนี้ไม่มีผนัง สี่ฟากข้างเป็นโครงไม้ติดกระดาษ ยามฤดูหนาวและฝนวันเวลาช่วงนั้นจะต้องลำบากสุดแสนทนทีเดียว

ด้านนอกมีเสียงน้ำไหลแว่วเข้ามาไม่ขาดสาย เสียงลมพัดใบไม้ก็ดังอยู่ตลอดเวลา

ยู่ป้วยหยกเหลียวซ้ายแลขวา รู้สึกที่ใต้พื้นฝุ่นละอองคล้ายมีลวดลายสลักอยู่จึงฉีกแขนเสื้อออกมาเช็ดถู ก็พบรูปโป๊ยก่วย (แปดทิศ) ภาพหนึ่ง

สำนักบ้อเก๊กมึ้งต้องเรียนรู้วิชาค่ายคูประตูกลกันทุกคน ยู่ป้วยหยกเป็นบุตรของบิดาปราดเปรื่อง กับหลักวิชานี้ กล่าวได้ว่าแตกฉานเชี่ยวชาญยิ่ง หลังจากสงบใจเพ่งดูอยู่ครู่ใหญ่ จึงยื่นนิ้วไปกรีดตามลวดลายบนพื้น เบาะที่นั่งพลันเคลื่อนออกไปปรากฏเป็นโพรงลึกลงสู่ใต้ดิน

โพรงใต้ดินนี้ทั้งมืดมิดและลึกยิ่ง ยู่ป้วยหยกอดกลั้นความสนใจมิได้ จึงทดลองก้าวลงไป

ขณะเวลานั้น พลันมีกระบี่แวววับจำนวนยี่สิบกว่าเล่ม แทงสวนเข้ามาจากทั่วทุกทิศทางโดยไม่มีซุ่มเสียงใด ๆ ทั้งสิ้น !

ยู่ป้วยหยกอกสั่นขวัญฝ่อ หากมิได้พบเห็นรูปโป๊ยก่วย (ลายแทงแปดทิศ) บนพื้นหรือไม่เชี่ยวชาญในวิชาค่ายคูประตูกล หากยังนั่งอยู่บนเบาะนั้น ตอนนี้ร่างจะต้องพรุนดุจดั่งรวงผึ้ง กระบี่ยี่สิบกว่าเล่มอันแวววาว แต่ละเล่มแทงเข้าไปในตำแหน่งที่นั่งอยู่เมื่อครู่ !

นี่นับเป็นเหตุการณ์บังเอิญจนประจวบเหมาะเพียงใด ? และก็เป็นภยันตรายที่หวาดเสียวเพียงไหน ? ความเป็นความตายอุบัติได้ในชั่วพริบตาเดียว ชีวิตยู่ป้วยหยกนับว่าเพิ่งเก็บคืนมาอย่างคับขันแล้ว !

แต่ในยามนี้กลับมิกล้าจะขบคิดให้มากไป รีบยกเบาะนั้นมาปิดบนโพรงอย่างรีบร้อน

ได้ยินที่นอกหอมีคนร้องดังขึ้น

"เอ๊ะ ไฉนไม่มีคน ?"

จากนั้น เสียงโครมดังสนั่น ประตูหน้าต่างทั้งสี่ด้านต่างกระจายออกจากกัน

ทั้งสี่ด้านของหอปรากฏศิษย์คุนลุ้นกับเตียมชังยืนออออยู่แน่นขนัด ต่างร้องโพล่ง

ขึ้นพร้อมกัน

"มันไฉนหนีหายไปแล้ว ?"

แป๊ะเฮาะเต้าหยินส่งเสียงหนักหน่วงขึ้น

"มันไฉนได้ทราบข่าวคราว ?"

อีกผู้หนึ่งเอ่ยขึ้น

"มันต้องหนีไม่ไกลเด็ดขาด พวกเรารีบไล่"

เสียงชายเสื้อปะทะลมดังสับสนชั่วขณะ พวกประดานั้นต่างพากันไปจนหมดสิ้น อีกครา

ยู่ป้วยหยกรออยู่เนิ่นนาน จึงกล้าเลื่อนเบาะให้มีช่องเล็กน้อย มองเห็นภายนอกไม่มีเงาร่างผู้คนอีกแล้ว จึงกล้าปีนป่ายขึ้นมา

เสียงน้ำยังคงไหลดัง เสียงลมยังคงโชยพัดกิ่งไม้ใบหญ้าดั่งเดิม เสียงน้ำและเสียงลมนี้นี่เอง จึงกลบเสียงการเคลื่อนไหวของพวกเมื่อครู่ ยู่ป้วยหยกยามนั้นจึงไม่รู้ตัวเลย

แต่พวกมันไฉนจึงมาถูกทาง ?

และไฉนจึงทราบว่ายู่ป้วยหยกอยู่ที่นี้ ?

ยู่ป้วยหยกเพิ่งข่มขวัญอันกระเจิงลงได้ ก็พบเห็นว่าในตึกชัวะนั้งจึงนี้ ทุกแห่งหนล้วนมีคนวิปลาสฟั่นเฟือนอยู่มากมาย ไม่มีผู้ใดพอจะเชื่อถือได้แม้แต่คนเดียว !

อย่างนั้น เวลาและสถานการณ์นี้ สมควรจะไปแห่งหนใด ?

ขณะนี้ ยู่ป้วยหยกผมยุ่งเป็นกระเชิง ดวงตาก็แดงด้วยสายโลหิต บุรุษหนุ่มที่กาลก่อนนุ่มนวลเปี่ยมมารยาทดีงาม ขณะนี้ได้กลายเป็นสัตว์ป่าตัวหนึ่ง สัตว์ป่าที่บาดเจ็บ !

ยู่ป้วยหยกไม่มีความมั่นใจไปประมือต่อสู้กับผู้ใดอีกแล้ว และก็ไม่มีเรี่ยวแรงพลังไปลงมือกับผู้ใดด้วย !

พลันมีเสียงคนร้องเรียกเบา ๆ เข้ามา

"เอี๊ยบกงจื้อ...เอี๊ยบหยกป้วย"

ยู่ป้วยหยกพอขบคิดก็นึกขึ้นได้ ว่ากำลังเรียกนามปลอมของตน แม้ฟังไม่ออกว่าเป็นเสียงผู้ใด แต่ผู้ที่เรียกนามนี้ นอกจากพวกนางมารดากับธิดาแล้วจะเป็นใครได้ ?

โดยมิต้องขบคิดก็มุดเข้าไปในโพรงใต้ดินอีกครา และยังยกเบาะปิดปากโพรงไว้ด้วย

ในโพรงใต้ดินมืดมิดจนยื่นมือก็ไม่เห็นนิ้ว แม้รู้สึกว่าโพรงนี้คล้ายจะกว้างใหญ่

แต่ยังมิกล้าเดินเพ่นพ่านตามใจได้ จึงยืนพิงอยู่ที่ผนังด้านข้างก่อน

เนิ่นนานให้หลัง ได้หลับใหลไปด้วยความเหน็ดเหนื่อย ฉับพลันนั้น มีแสงสว่างส่องลอดลงมา ที่แท้เบาะนั้นได้ถูกเคลื่อนออกจากที่!

ยู่ป้วยหยกเงยหน้าด้วยความตื่นตกใจ เห็นใบหน้าที่ซีดขาวคมคายและเปี่ยมความปรานี แต่ตอนนี้ใบหน้านั้นคล้ายทั้งตื่นเต้นทั้งดีใจ ร้องโพล่งลงมาก่อนว่า

"ขอบพระคุณฟ้าดิน ในที่สุดท่านก็ซ่อนอยู่ที่นี้เอง"

ยู่ป้วยหยกไม่มีความตื่นเต้นยินดีแม้แต่น้อยนิด ขบกรามเค้นเสียงไป

"ท่านยังจะมาประทุษร้ายข้าพเจ้า?"

กีจิ้งฮวยทุบอกพลางรำพันขึ้น

"ล้วนเป็นเราไม่ดีเอง เมื่อตอนเราพาท่านมาถึงกลับถูกภรรยาเราลอบเห็น นางจะคิดว่ามาที่นี้แน่ จึงไปพาพวกอันธพาลดุร้ายของคุนลุ้นกับเตียมชังมา"

"ท่านจะทำให้ข้าพเจ้าเชื่อถือได้อย่างไร?"

ยู่ป้วยหยกแค่นหัวร่อแล้วเย้ยหยัน แต่กีจิ้งฮวยรำพันต่อไป

"หากแม้นเราเป็นคนขายท่าน ขณะนี้ไฉนไม่พาพวกมันมาอีก?"

ยู่ป้วยหยกยามนี้จึงกระโดดออกจากโพรง กล่าวอย่างเสียใจขึ้น

"ข้าพเจ้าเข้าใจท่านผิดไป"

กีจิ้งฮวยใช้เท้าเขี่ยเบาะนั้นกลับที่เดิม ฉุดแขนยู่ป้วยหยกพลางกล่าวว่า

"ขณะนี้มิใช่เวลาขอขมากัน รีบหนี"

พลันมีแสียงคนแผดหัวร่อแล้วร้องเข้ามา

"ท่านยังคิดหนีพ้น?"

ยู่ป้วยหยกขวัญหนีดีฝ่อ มีกระบี่สามเล่มทิ่มแทงควับเคว้ยวเข้ามาดุจสายฟ้าฟาด กีจิ้งฮวยแผดร้องเสียงดังก้อง

"หยุดไว้ หยุดไว้ พวกท่านไม่อาจ..."

แต่เสียงกระบี่ที่หวีดหวิวนั้นมิได้ไปสนใจไยดีด้วย ร่างยู่ป้วยหยกได้ถูกกรีดจนมีบาดแผลสองแห่งแล้ว ศิษย์เตียมชังกับคนลันทั้งสองสำนักฮือกันเข้ารายล้อมยู่ป้วยหยกจนแน่นหนา

ยู่ป้วยหยกทะลวงซ้ายป่ายขวาอย่างดุร้ายดุจเป็นสัตว์ป่า ทั้งที่มือเปล่าเท้าเปลือยชั่วพริบตา ก็สู้ด้วยโลหิตที่อาบทั่วร่าง

แป๊ะเฮาะเต้าหยินตวาดเสียงเกรี้ยวกราดไป

"ไว้ชีวิตมัน ข้าพเจ้าจะสอบสวนปากคำมัน"

ยู่ป้วยหยกถลันกายหลบกระบี่สองเล่มก็ตวัดหมัดต่อยฉาดไป

เสียงโครมดังสนั่นหวั่นไหว เสาของเก๋งน้อยถึงกับถูกต่อยจนหักสะบั้นในทันที ขื่อหลังคาร่วงหล่นลงมาดังโครมครามดั่งฟ้าถล่มทลาย

ยู่ป้วยหยกอุ้มเสาต้นหนึ่งขึ้น หวดซ้ายป่ายขวาอย่างคลุ้มคลั่งฟันเฟือน ท่ามกลางเสียงแผดร้องอันตื่นเต้นตกใจ ศิษย์เตียมซังผู้หนึ่งถูกฟาดจนกระดูกอกแหลกละเอียด ส่วนอีกสองคนกระบี่กระเด็นไกลไปจากมือ

แป๊ะเฮาะเต้าหยินร้องเสียงกึกก้องขึ้น

"เจ้าเด็กนี้มิใช่คนแน่แล้ว จับตายก็ได้"

ยู่ป้วยหยกพลิ้วกายหมุนคว้าง กวาดเสาที่มีความใหญ่ดังชามโคมเป็นวงกว้างดั่งกงล้อ ขอเพียงมีร่างเป็นเลือดเนื้อ ผู้ใดจะกล้าปะทะด้วย ?

กีจิ้งฮวยยืนอยู่ที่ห่างไกล คล้ายดั่งแตกตื่นจนตะลึงลานไปแล้ว พึมพำอยู่ไม่ขาดปาก

"กำลังอันเข้มแข็ง กำลังที่น่าแตกตื่นตกใจ..."

ประกายกระบี่สว่างวูบวาบ เสียงตวาดดังไม่ขาดหู !

ยู่ป้วยหยกไม่แลเห็นสิ่งใดทั้งสิ้น และก็ไม่ได้ยินเสียงใด ๆ โดยชัดเจนได้ มีแต่หวดเสาออกไปดั่งคลุ้มคลั่งฟันเฟือน พลันคลายมือทั้งสอง...

เสาที่มีน้ำหนักร่วมร้อยตำลึง ได้พากำลังอันมหาศาลพุ่งปราดดุจเกาทัณฑ์หลุดจากแหล่ง ศิษย์คุนลุ้นที่ประจันอยู่เบื้องหน้า ถูกเสาโตประมาณชามโคมพุ่งใส่ทรวงอกจนทะลุหลังออกไป

มันยังมิตายทันที เสียงแผดร้องจึงเกรี้ยวกราดโหยหวนจนสะท้านทั่วทั้งบริเวณ โลหิตสด ๆ สีแดงฉานกระจัดกระจายออกรอบข้าง

คนผู้อื่นต่างแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ ถลันกายหลบหลีกไปสองฟากข้างทันที

ยู่ป้วยหยกโถมกายตามติดเสาต้นใหญ่ ดวงตาตอนนี้มองทางไม่เห็นอยู่แล้ว แต่ยังคงวิ่งอย่างคลุ้มคลั่งไม่คิดชีวิต ฝ่าป่าไม้ใบหญ้า กระโดดข้ามพุ่มไม้ใบดอก

ตามร่างถูกหนามของกิ่งไม้ใบดอกขีดข่วนจนเต็ม เสียงตวาดด่าที่ไล่หลังมาได้ห่างไปทีละน้อย เบื้องหน้าจึงพลันปรากฏตึกประหลาดสีเทาขึ้นโดยกะทันหัน

นั่นเป็นตึกมรณะ !

"หลุมฝังศพ ! ไยมิใช่เป็นสถานที่ซ่อนกายดีที่สุด ?"

ยู่ป้วยหยกโถมตรงออกไป ทันใดนั้นประกายกระบี่พุ่งวาบดุจสายฟ้า สกัดกั้นทางไว้ในฉับพลัน

เสียงดรุณีนางหนึ่งตวาดดังเกรี้ยวกราดมา !

บทที่ 10

“ท่านกล้าบุกเข้าไปในตึก เราจะปลิดชีวิตท่านทันที”

ร่างยู่ป้วยหยกส่ายโงนเงน เพียงสามารถเห็นเงาร่างเลือนรางคล้ายมีผมยาวสยายเสื้อสีขาวสะอาด และดวงตาที่สดใสเป็นประกาย...

ในที่สุดก็จำนางได้ เป็นธิดาคนโตของกีจิ้งฮวย เหยี่ยวร้ายในท้องทะเลทรายนางนั้น !

ยู่ป้วยหยกฝืนยิ้มส่งเสียงอันรันทดไป

“ตายในมือท่านได้ประเสริฐสุด ท่านอย่างน้อยมิใช่คนคลุ้มคลั่ง...”

พลันอ่อนล้าสิ้นเรี่ยวแรงล้มฮวบไปจนสิ้นสติอีกครา

เนื่องจากในห้องไม่มีโคมไฟ จึงมืดมิดยิ่ง เมื่อยู่ป้วยหยกได้สติตื่นมาก็จำออกทันที ว่าเป็นห้องส่วนตัวของกีฮูหยินผู้นั้น

และแล้วก็สำนึกได้ฉับพลัน ว่ามิใช่ได้สติตื่นขึ้นเอง แต่มีคนก่อกวนให้ตนตกใจตื่นมา ห้องมืดยามนี้แม้ไม่มีคน แต่เสียงประตูหนักอึ้งที่ถูกผลักออกนั้น ได้ดังเอี๊ยดจนเสียดหู

ร่างเตี้ยเล็กของคนผู้หนึ่งโผล่เข้ามา นั่นคือตัวกีจิ้งฮวยที่เป็นประมุขตึกชัวะนั้งจึงมิทราบว่าเป็นบัณฑิตที่เมตตาปรานี ? หรือชั่วร้ายอำมหิต !

ยู่ป้วยหยกตัวสั่นสะท้านอย่างมิอาจข่มกลั้น ส่งเสียงสั่นเครือไป

“ข้าพเจ้ากับท่านไม่มีข้ออาฆาตมาดร้ายต่อกัน ท่านไฉนต้องประทุษร้ายข้าพเจ้า

ให้ได้ ?"

กีจิ้งฮวยเดินมาจนถึงหน้าเตียง พลันก้มศีรษะกล่าวอย่างรันทด

"ข้าพเจ้าผิดต่อท่านมาก ข้าพเจ้าความจริงคิดช่วยเหลือท่าน แต่กลับกลายเป็นทำร้ายท่านไปได้...ข้าพเจ้าคิดไม่ออกเลยจริง ๆ ว่า พวกเหล่านั้นไฉนจึงสะกดรอยตามข้าพเจ้าอยู่ทุกฝีก้าว"

"ในเมื่อเป็นเช่นนี้ ท่านรีบออกไปจากห้องเสียเถิด"

"ไม่ได้ ข้าพเจ้าจะไม่ยอมให้ท่านตกอยู่ในเงื้อมมือพวกนางเป็นอันขาด !"

"แต่ข้าพเจ้าก็ถูกพวกนางช่วยชีวิตไว้"

ยู่ป้วยหยกฝืนยิ้มแล้วตอบความจริงไป กีจิ้งฮวยก็ถอนใจยาวแล้วกล่าวว่า

"บุรุษหนุ่ม ท่านรู้จักอะไร ? พวกนางช่วยชีวิตท่านไว้ก็เพื่อต้องการทรมานให้ท่านตายช้า ๆ ต้องการให้ท่านตายในเงื้อมมือพวกนางไปทีละน้อย"

ยู่ป้วยหยกสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บ กล่าวว่า

"พวก...พวกนางไฉนจึงต้องทำเช่นนั้น ?"

"ท่านมิทราบจริง ๆ ?"

"ข้าพเจ้าขบคิดอย่างไรก็ไม่เข้าใจสาเหตุ"

"ภรรยาของเราผู้นั้นชิงชังคนแซ่ยู่เป็นที่สุด ท่านเข้าใจว่านางมิทราบท่านแซ่ยู่ !?"

"ไฮ้...ข้าพเจ้าถึงกับลืมไป..."

จวบจนขณะนี้ ไม่มีที่คลางแคลงสงสัยอีกแล้ว รีบลนลานปีนป่ายลงจากเตียง กีจิ้งฮวยกระวนกระวายจนถูมือไปมา ยู่ป้วยหยกร้องว่า

"รีบประคองข้าพเจ้าไป"

ทันใด มีคนผู้หนึ่งผลักประตูเข้ามา เสื้อยาวสีขาว ผมยาวสยาย นั่นคือเอ็ง-โกวเนี้ย !

นางเข้ามาโดยไม่มีซุ่มเสียงใด ๆ ดวงตาที่ยะเยียบคมวาวจับจ้องมองอยู่บนหน้ากีจิ้งฮวยแน่วนิ่ง ดวงตาไม่มีประกายของเลือดเนื้อเชื้อไขอยู่เลย มีแต่ความชิงชังอาฆาต ตวาดเสียงเย็นชาขึ้น

"ออกไป !"

ร่างกีจิ้งฮวยคล้ายสะดุ้งขึ้นจนสุดตัวร้องเสียงก้องว่า

"กีเล่งฮวง เจ้าอย่าลืมว่าเราเป็นบิดาเจ้า กับบิดาเจ้ากล่าววาจาให้เกรงใจกว่านี้ไม่ได้ ?"

มันขุ่นแค้นจนกระโดดโลดเต้น มือกรีดเท้าป่ายดั่งกลับกลายเป็นคนวิกลจริต

ไปโดยทันที ใบหน้าที่คล้ายทารกพลันกลับกลายเป็นโหดเหี้ยมอำมหิตจนไม่ผิดภูตผีปิศาจ

ยู่ป้วยหยกก็ถูกเหตุการณ์ที่แปรเปลี่ยนนี้ก่อกวนจนตะลึงลานไป กีเล่งฮวงกลับยืนแน่วนิ่งอยู่ในที่นั้น มิได้มีความหวาดหวั่นแม้แต่น้อยนิด สายตากลับเย็นชาอำมหิต เน้นเสียงทีละคำ

"ท่านจะออกไปหรือไม่ ?"

กีจิ้งฮวยกำหมัดกัดฟันแนบแน่น ถลึงตาจ้องมองนางอย่างดุร้าย จนคล้ายจะจับนางกลืนกินลงท้องก็ปาน แต่กีเล่งฮวงยังคงเฉื่อยเฉยเย็นชาไม่แปรเปลี่ยน จับจ้องมองดูเฉยเมย

บิดาและบุตรทั้งสองคล้ายดั่งเป็นคู่อาฆาตที่ไม่ยอมอยู่ร่วมฟ้าเดียวกันไปแล้ว ยืนถลึงจ้องมองตากันจนมิทราบเนิ่นนานเพียงใด กีจิ้งฮวยพลันถอนใจยาวร่างคล้ายได้ระทวยจนสิ้นเรี่ยวแรง หัวร่อคักคักแล้วกล่าวขึ้น

"บุตรที่น่ารัก อย่าได้มีโทสะไป หากแม้นขุ่นเคืองจนเสียสุขภาพ ผู้เป็นบิดาไยไม่เสียใจมากกว่าเจ้า เรียกเราออกไป เราก็ออกไป"

มันถึงกับยอมเดินโซเซออกจากห้อง ร่างเตี้ยแคระดูแล้วยิ่งรู้สึกเล็ก เดินพลางยังคงบ่นพึมพำอยู่ไม่ขาดปาก

"กาลเวลาในปัจจุบันเปลี่ยนแปลงจริง ๆ แล้ว ผู้เป็นธิดาไม่กลัวบิดา ผู้เป็นบิดากลับต้องกลัวบุตรธิดาได้"

ยู่ป้วยหยกก็คิดไม่ถึงจริง ๆ ว่ามันจะถูกธิดาของตัวเองขู่จนต้องหลบหนี ทั้งตื่นเต้นทั้งสงสัย จึงตะเกียกตะกายคลานลงจากเตียงมา

กีเล่งฮวงส่งเสียงเย็นชาขึ้น

"ท่านลงมาทำอะไร ? ขึ้นไปนอนบนเตียง !"

"ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าไม่อาจอยู่รบกวนในที่นี้ต่อไป คิดอำลาแล้ว"

กีเล่งฮวงแค่นหัวร่อ กล่าวขึ้น

"ท่านเชื่อฟังวาจาคนแคระนั้น เข้าใจว่าเราจะประทุษร้ายท่านกระมัง ?"

ยู่ป้วยหยกกล่าวเสียงกระท่อนกระแท่นขึ้น

"แต่...ท่านอย่างไรก็เป็นบิดาของโกวเนี้ย ?"

ใบหน้าที่เย็นชากระด้างของกีเล่งฮวงพลันพลุ่งพล่านขึ้นมา ร้องเสียงแหบแห้งว่า

"มันมิใช่บิดาข้าพเจ้า ไม่ใช่ ไม่ใช่ ไม่ใช่..."

มือที่กำชายเสื้อทั้งสองข้างเริ่มบิดเบี้ยวเกร็งจนเอ็นขึ้นเขียว ใบหน้าก็ปรากฏ

ท่าทีคลุ้มคลั่งดั่งกีจิ้งฮวยไม่ผิดเพี้ยน !

ยู่ป้วยหยกจ้องมองดูนางด้วยความแตกตื่น จนครู่ใหญ่ท่าทีของนางจึงเริ่มสงบเยือกเย็น ประกายตาก็กลายเป็นคมกล้าดุจดั่งเหยี่ยวร้ายไปอีกครา จับจ้องมองยู่ป้วยหยกแล้วกล่าวว่า

"ท่านเข้าใจว่ามันเป็นคนดี ?"

ยู่ป้วยหยกแม้นมิได้รับปาก แต่ก็ไม่ปฏิเสธไป

กีเล่งฮวงพลันหัวร่อคักคักดังกึกก้องขึ้นอีกครั้ง กล่าวว่า

"แปลกที่ว่ายังมีคนตั้งมากหลายยอมให้มันหลอกลวง ยอมหลงกลของมันจวบจนถูกฆ่าตายแล้วยังไม่รู้ตัว ยังเข้าใจว่ามันเป็นคนดีมีธัมมะ !"

"ข้าพเจ้าไม่มีข้ออาฆาตแค้นต่อกัน มันเหตุไฉนต้องประทุษร้ายข้าพเจ้า ?"

"ไร้ความอาฆาตแค้น ! เฮอะ ท่านทราบหรือไม่ว่า สถานที่นี้จึงเต็มไปด้วยการฆ่าฟัน ? ท่านทราบหรือไม่ ชีวิตที่อยู่ในที่นี้ ไฉนจึงกลายเป็นไร้ค่าจนคล้ายเศษสวะ ?"

"ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้ามิทราบ..."

นิ้วที่เรียวงามของกีเล่งฮวงได้สั่นระริกขึ้นอีกครั้ง ร้องเสียงแหบแห้งไป

"นี่เป็นเพราะมันนิยมการฆ่าคน ชมชอบเห็นการตายอันสยดสยอง มันพอใจเห็นชีวิตที่มอดมลายในเงื้อมมือมัน ผู้อื่นตายด้วยสภาพยิ่งสยดสยอง มันยิ่งเบิกบานใจ !"

ยู่ป้วยหยกตะลึงลานอยู่ในที่นั้นไป สันหลังเย็นยะเยียบจนแผ่ซ่านไปทั่วสรรพางค์กาย

ระหว่างสามีภรรยา บิดาและบุตรีของตระกูลนี้ ถึงกลับคล้ายเปี่ยมไปด้วยความอาฆาตมาดร้ายที่รุนแรง ลอบชิงชังเคียดแค้นต่อกัน ลอบก่นด่าสาปแช่งกัน จนยู่ป้วยหยกก็มิทราบควรเชื่อถือวาจาของฝ่ายใดจึงสมควร ?!

กีเล่งฮวงย่อมอ่านสีหน้าของยู่ป้วยหยกออก นางจึงแค่นหัวร่อแล้วกล่าวไป

"วาจาประดานี้เชื่อถือหรือไม่แล้วแต่ท่าน กับข้าพเจ้าไม่มีความสำคัญอันใดเลย"

"ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้ามิใช่ไม่เชื่อ ข้าพเจ้าเพียงรู้สึกว่า อันคนที่มีความเมตตาการุณย์ต่อแมว หรือสุนัขอย่างมากมายปานนั้น ไฉนจึงมีความอำมหิตต่อผู้คนเช่นนี้ได้ ?"

กีเล่งฮวงขมวดคิ้วกล่าวขึ้น

"มันมีความเมตตาการุณย์ต่อแมวหรือสุนัข ?"

"ข้าพเจ้าเห็นกับตาว่ามันจัดการฝังซากแมวตายอย่างดีเหลือหลาย ตอนนั้น

มันมิทราบว่าข้าพเจ้าลอบดูอยู่ จึงเห็นแน่ชัดว่ามิใช่แสร้งทำขึ้นให้ข้าพเจ้าลอบดูอยู่ จึงเห็นแน่ชัดว่ามิใช่แสร้งทำขึ้นให้ข้าพเจ้าดูแน่"

ริมฝีปากกีเล่งฮวงปรากฏรอยยิ้มอันประหลาดพิกล ส่งเสียงอ้อยอิ่งกล่าวขึ้น

"แต่ท่านทราบหรือไม่ แมวตัวนั้นถูกผู้ใดฆ่าตาย ?"

"ผู้ใด ?"

"ก็คือตัวมันเอง !"

ยู่ป้วยหยกใจหายวาบจนต้องร้องโพล่ง

"ตัวท่านเอง ?"

"ยามที่บุปผาบานสะคราญตา มันจะเด็ดออกมาทิ้งจนกระจุยกระจาย จากนั้นก็ฝังไว้อย่างดีวิเศษ มิว่าเป็นต้นไม้ใบหญ้าก็ดี เป็นแมวเป็นสุนัขก็ดี เป็นคนก็ดี ขอเพียงชีวิตนั้นยังเป็นปกติสุข มันก็ไม่อาจอดรนทนอยู่ได้ แต่หากแม้นชีวิตนั้นมอดมลายไปแล้ว มันจะไม่ชิงชังคั่งแค้นอีกต่อไป มีแต่ความตายเท่านั้นจึงจะได้รับความเมตตาปรานีจากใจมัน ! หากแม้นท่านตายไป มันก็จะฝังท่านอย่างดีเยี่ยมเช่นกัน !"

ยู่ป้วยหยกอดมิได้ต้องสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บ มิอาจกล่าววาจากระไรออกไปได้แล้ว แต่กีเล่งฮวงยังคงกล่าวขึ้น

"ใต้แผ่นดินของตึกนี้ แทบจะเต็มไปด้วยซากศพที่มันฆ่ากับมือแล้วยังฝังกับมือตนเอง หากท่านไม่เชื่อไปลองขุดดูในที่แห่งใดแห่งหนึ่งก็ทราบได้เอง"

ยู่ป้วยหยกรู้สึกสะอิดสะเอียนจนแทบอาเจียนออกมา ร้องเสียงแหบแห้งขึ้นว่า

"ข้าพเจ้าเพียงคิดหนี หนีให้ยิ่งไกลยิ่งประเสริฐ !"

"แต่เสียดายที่ท่านคิดหนีก็หนีไม่รอดแล้ว"

ยู่ป้วยหยกที่เพิ่งยืนขึ้นมา ต้องกระแทกนั่งลงไปบนเตียงอีกครั้ง

กีเล่งฮวงส่งเสียงเย็นชากล่าวสืบไป

"หากท่านคิดมีชีวิตรอดอยู่ จงเชื่อฟังวาจาข้าพเจ้าให้เคร่งครัด ไม่เช่นนั้นท่านไปตามใจเถิด ข้าพเจ้าไม่ขัดขวางท่านเป็นอันขาด"

นางพลิ้วกายเปิดทางออกให้จริงดั่งคำพูด

ประตูตอนนี้เปิดอ้ากว้างอยู่ แต่ยู่ป้วยหยกกลับมิทราบว่าควรไปหรือควรอยู่ที่นี้อีก ? เบิ่งนัยน์ตามองดูบานประตูที่เปิดกว้าง ช่วงเวลานั้น ถึงกับเกิดลังเลจนมิทราบควรทำเช่นไร

กีเล่งฮวงจับจ้องมองอย่างเย็นชา เอื้อนเอ่ยช้า ๆ ขึ้น

"ท่านมิต้องวิตกว่ามีคนบุกรุกเข้ามา กีจิ้งฮวยมีขวัญดีกว่านี้ก็มิกล้าพาคนมา

ข้าพเจ้าย่อมมีฝีมือจะคุกคามชู่เข็ญมัน และข้าพเจ้าก็มีทางพิทักษ์ป้องกันท่านให้ปลอดภัยได้"

ในที่สุด ยู่ป้วยหยกก็ผุดลุกขึ้นยืนได้แล้วกล่าวว่า

"ท่านพิทักษ์ป้องกันข้าพเจ้า ?"

"ท่านวางใจได้เต็มที่ มีข้าพเจ้าอยู่ท่านต้องไม่ตายเป็นอันขาด"

"ถูกต้อง ในที่นี้และเวลานี้ นับว่าที่นี่จึงเป็นสถานที่ปลอดภัยที่สุดเพียงแห่งเดียวจริง ๆ แต่มีบ้างบางคน ยินดีเสี่ยงอันตรายของความตาย ก็ไม่ยินยอมวิงวอนผู้คนให้พิทักษ์ป้องกัน"

"แต่ท่านมิใช่คนเยี่ยงนั้น"

"ข้าพเจ้ามิใช่ ?"

สูดลมหายใจลึก ๆ แล้วก้าวใหญ่ ๆ ออกจากห้องไปทันที

ไม่ว่าในหัวใจมีความดั่งแค้นรันทดพลุ่งพล่านดาลเดือดสักเพียงไร วาจาที่กล่าวไปจะต้องนุ่มนวลสุภาพอยู่เสมอมา ยู่ป้วยหยกไม่ยอมเสียกิริยาต่อหน้าผู้อื่นเป็นอันขาด ผู้อื่นหากเข้าใจว่ายู่ป้วยหยกเป็นคนขลาดเขลาอ่อนแอ นั่นก็เข้าใจผิดมหันต์แล้ว

กีเล่งฮวงพลอยตะลึงลานอย่างไม่คาดหมาย ถามโพล่งไป

"ท่านคิดใคร่แส่หาที่ตายจริง ๆ ?"

ยู่ป้วยหยกเดินตัวตรงออกไป กระทั่งศีรษะก็มิหันกลับมาเหลือบแล กีเล่งฮวงจึงร้องเสียงดัง ๆ สำทับไป

"ท่านไม่มีที่ใดจะไปอยู่แล้ว เหตุไฉนยังดื้อรั้นงมงายอีก ?"

ยู่ป้วยหยกหันหน้ากลับมาแล้วกล่าวช้า ๆ ขึ้น

"ขอบคุณที่กังวล แต่ข้าพเจ้าย่อมมีที่จะไปอยู่"

"ประเสริฐมาก ท่านไปเถิด ในเมื่อความเป็นความตายของท่าน จะอย่างไรก็มิเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับข้าพเจ้าแม้แต่น้อยนิด"

ปากนางแม้กล่าวเช่นนั้น แต่เมื่อร่างยู่ป้วยหยกไปไกลแล้ว นางยังคงยืนชื่มเชาอยู่ในที่นั้น เหม่อมองจนตะลึงลาน

ยู่ป้วยหยกสิ้นสติไปกว่าครึ่งวัน ขณะนี้เป็นเวลาสนธยาอีกแล้ว

แต่ละคราวที่สิ้นเรี่ยวแรงสลบไสล เข้าใจว่าตนยากจะทนทานต่อไปได้อีกแล้ว แต่พอมีสติฟื้นขึ้นเพียงไม่นานเท่าใด ก็เกิดพละกำลังขึ้นมาใหม่อีกครั้งหนึ่ง นี่กลับมิใช่เพราะมีร่างกายผิดแปลกกว่าสามัญชนคนธรรมดา ยาเซี่ยวฮ้วงตังอันมีสรรพคุณ

เลิศล้ำย่อมมีความสำคัญอยู่ไม่น้อย

ขณะนั้น ยู่ป้วยหยกกระโดดเข้าไปภายในสวนอันเลื่อนรางของแสงอัสดง จิตใจคึกคักขึ้นอีกครา เร้นกายซอกซอนไปในป่าไม้ของตัวสวน ผู้อื่นย่อมคิดไม่ถึงว่ายู่ป้วยหยกจะมีขวัญดีจนกล้าฝ่าเข้าไปอีกครั้ง ดังนั้นจึงไม่มีผู้ใดคุมเชิงสังเกตอยู่ในตัวสวน อย่าว่าแต่แม้มีคนคิดจะมาจับตาสนใจ สวนที่กว้างใหญ่ไพศาล ยะเยียบวังเวงและอ้างว้าง ก็ยากยิ่งที่จะพบเป้าหมายได้

แต่ยู่ป้วยหยกอย่าคิดสามารถฝ่าออกไปได้เลย

มองจากกิ่งใบของสุมทุมพุ่มไม้ไปรอบ ๆ บริเวณสวน ต่างมีเงาร่างคนเคลื่อนไหวอยู่เลื่อนราง ใต้ต้นไม้แต่ละต้น เงามืดแต่ละหย่อม คล้ายแฝงภยันตรายอันร้ายแรงไว้อย่างเลื่อนราง

ยู่ป้วยหยกบุกซ้ายฝ่าขวา ตั้งอกตั้งใจจะเสาะหาตึกกระท่อมซอมซ่อหลังนั้น เนื่องจากยามนี้ได้รู้สึกแล้วว่าภายในตึกซัวะนั้งจึงมีแต่เฒ่าแซ่กอเท่านั้น จึงเป็นคนที่พอพึ่งพาอาศัยได้

แต่สวนกว้างใหญ่เวิ้งว้างวังเวง หมู่ไม้ใบใหญ่ตะคุ่มดังเงาปิศาจ ไหนเลยจะจดจำทิศทางออกได้ ? วนเวียนเป็นจำนวนมากมายหลายรอบแล้ว พลันพบเห็นว่าตนได้มาถึงหน้าที่หอกระดาษของหลังภูเขาจำลองนั้นอีกครา ซากศพบนพื้นแม้ถูกเคลื่อนย้ายไปแล้ว แต่ร่องรอยการต่อสู้อันดุเดือดยังคงประจักษ์ตา สภาพการสู้อาบเลือดที่สยองขวัญตอนนั้น คล้ายดั่งปรากฏในห้วงอุปาทานจนแจ่มชัดทันที

ยู่ป้วยหยกหันหน้าได้ก็ผละไป แต่เดินเพียงสองก้าวก็ชะงักเท้าไว้โดยฉับพลัน

กีจิ้งฮวยในเมื่อค้นตนขึ้นมาจากอุโมงค์ลับใต้หอกระดาษนั้นแล้ว จะอย่างไรต้องไม่คิดว่าตนจะย้อนกลับไปในที่นั้นเป็นแม่นมั่น ที่นั้นไยมิใช่เป็นที่ซ่อนตัวอันปลอดภัยที่สุด ?

ยู่ป้วยหยกอับจนหนทางไปแล้วจริง ๆ ยามนี้เมื่อได้คิดถึงที่นั้นก็ไม่ลังเลอีกแล้ว หันกายพุ่งปราดเข้าไปในหอกระดาษ ลากเบาะออกจากปากโพรงแล้วมุดเข้าไปทันที

โพรงใต้ดินมืดมิดจนยื่นมือก็มิเห็นนิ้ว ยู่ป้วยหยกยืนพิงที่ผนังศิลาอันเย็นยะเยียบพลางหอบหายใจถี่เร็ว ในความมืดมนอนธการของเบื้องหน้า ได้ซุกซ่อนสิ่งใดเอาไว้อีกบ้าง

ลมหายใจถี่เร็วได้เริ่มผ่อนคลายจนใกล้ปกติ แต่ปัญหานี้ยิ่งนานยิ่งข่มขู่ขวัญให้เกิดความหวาดหวั่น อดมิได้ต้องเดินผ่านไปตรวจตรา ทันใด ได้คลำถูกคนผู้หนึ่ง !

ถึงกับมีคนมาซ่อนอยู่ในโพรงมืดมิดเพื่อรอตน ?! ในความมืด รู้สึกว่าคนผู้นั้น

คล้ายนั่งอยู่ บนร่างสวมใส่เสื้อผ้าปอครบชุด !

หัวใจของยู่ป้วยหยกคล้ายดั่งหยุดเต้นไปในทันที ส่งเสียงสั่นสะท้านว่า

"ท่าน...ท่านเป็นใคร ? !"

คนผู้นั้นมิขยับเขยื้อนเคลื่อนไหว และไม่ส่งเสียงตอบโต้มาด้วย !

เหงื่อเย็นยะเยียบซึมออกจากหน้าผากโซมเป็นเส้นสาย แนบกายติดกับผนังศิลาเคลื่อนไปทางด้านข้างอย่างแช่มช้า แต่ยังคงส่งเสียงแหบแห้งร้องไป

"ท่านเป็นผู้ใดกันแน่ ? ซ่อนตัวในที่นี้ด้วยจุดประสงค์ใดกัน ?"

ในความมืดมิด ยังคงสงบวังเวงไร้ความเคลื่อนไหว แต่ความอ้างว้างวังเวงเยี่ยงนี้ กลับยิ่งน่าหวาดหวั่นขวัญเสียกว่าเดิม !

ยู่ป้วยหยกที่ลูบคลำตามผนังศิลา มีเหงื่อยะเยียบไหลซึมจนชุ่มโชกแล้ว เท้าที่ก้าวเคลื่อนไปทีละนิ้วทีละนิ้ว คล้ายดั่งถ่วงพะเนินเหล็กเป็นพัน ๆ ตำลึงก็ปาน

ทันใดนิ้วมือได้สัมผัสกับวัตถุเย็นยะเยียบชิ้นหนึ่ง นั่นคือตะเกียงน้ำมัน !

ผนังศิลาเว้าเข้าไปช่องหนึ่ง ตะเกียงน้ำมันถูกวางไว้ในช่องนี้นี่เอง ข้างตะเกียงถึงกับยังมีหินเหล็กไฟ ยู่ป้วยหยกรีบตีหินเหล็กไฟจุดตะเกียงน้ำมัน แต่มือที่สั่นระริกไม่หยุดยั้ง ในเวลาสั่นไหนเลยจะตีจนไฟลุกขึ้นได้ ?

ยู่ป้วยหยกสูดลมหายใจลึก ๆ เข้าข่มขวัญที่สั่นกระเจิง ส่งเสียงหนัก ๆ ขึ้น

"บัดนี้หินเหล็กไฟอยู่ในมือข้าพเจ้าแล้ว แม้ท่านไม่เอ่ยปากกล่าวคำ เพียงแสงไฟสว่างขึ้นข้าพเจ้าก็ทราบได้ทันทีว่าท่านเป็นผู้ใด ท่านไยมิบอกออกมาเสียแต่ในบัดนี้ ?"

วาจาประดานี้ย่อมไร้ประโยชน์โดยสิ้นเชิง แต่ยู่ป้วยหยกตอนนี้ก็เพียงอาศัยเสียงของตนมาเสริมขวัญตนให้เข้มแข็งขึ้นเท่านั้น วาจาเมื่อเปล่งออกจากปากไปแล้ว จิตใจอันสั่นกระเจิงก็เริ่มสงบเยือกเย็นขึ้นได้จริง ๆ

เสียงฉับฉับดังขึ้นแล้ว ในที่สุดก็ตีชุดไฟจนมีไฟจุดตะเกียงขึ้นได้

เปลวไฟที่หวั่นไหววูบวาบนั้น ยู่ป้วยหยกแลเห็นชายชราร่างเตี้ยเล็กผู้หนึ่งนั่งขัดสมาธิหลับตาอยู่นั้น ผาเผ้าหนวดเคราล้วนขาวโพลง บนร่างสวมใส่เสื้อผ้าปะสีเหลืองซีดอย่ !

ใบหน้าแห้งกรังซีดเซียวไม่มีสีเลือดสักน้อยนิด ดูไปถึงกับมีส่วนละม้ายกีจิ้งฮวยอยู่ไม่น้อย เพียงแต่ยังเย็นชาอำมหิตยิ่งกว่ากีจิ้งฮวยหลายส่วน !

ยู่ป้วยหยกมือเท้าเย็นยะเยียบ กล่าวว่า

"ท่าน...ท่านคงเป็นบิดากีจิ้งฮวย ? หรือท่านยังไม่ได้ตาย ?"

ตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้าของชายชรานั้นมิได้ขยับเขยื้อนเคลื่อนไหวเลย กระทั่ง

ผมเผ้าหนวดเคราก็ไม่มีเส้นใดสั่นไหว ท่ามกลางเปลวไฟที่วูบวาบ ดูไปแล้วรู้สึกเป็นภาพอันเร้นลับพิสดาร จนหวาดหวั่นชวัญเสียอย่างบอกสาเหตุมิถูก

ยู่ป้วยหยกขบกรามแนบแน่น ปลุกปลอบใจจนเข้มแข็งแล้วเดินเข้าไป พลันพบเห็นผมเผ้าหนวดเคราของชายชรานี้มิใคร่ถูกต้อง จึงยื่นมือคลำดู ที่แท้หล่อขึ้นจากสีผึ้ง !

ที่แท้ชายชรานี้เป็นเพียงรูปสีผึ้ง !

ยู่ป้วยหยกอดมิได้ต้องฝืนหัวร่อขึ้นมา แต่เมื่อขบคิดแล้วก็ต้องเกิดความคลางแคลงสงสัยอีกครั้ง คำนึงว่า

' คิดว่าต้องเป็นรูปสีผึ้งของบิดากีจิ้งฮวย แต่ไฉนจึงถูกซุกซ่อนไว้ในโพรงใต้ดินอันเร้นลับนี้ ?'

ยู่ป้วยหยกเสาะค้นต่อไป แลเห็นโพรงใต้ดินก็ยังมีอุโมงค์ลับอีกสายหนึ่ง มืดมิดจนมองมิเห็นภายใน และมิทราบว่าทอดเข้าสู่สถานที่ใดด้วย !

โพรงนี้มีความกว้างยาวประมาณสี่วา นอกจากรูปสีผึ้งแล้วถึงกับมีเตียงเล็ก ๆ ข้างเตียงมีตู้ไม้เล็ก ๆ บนตู้มีถ้วยมีป้าน มีหนังสือตำราวางไว้ระเกะระกะ ฝุ่นละอองได้จับหนาจนร่วมครึ่งนิ้ว

ของเหล่านี้ล้วนเป็นเครื่องใช้ประจำวันก็จริง แต่มาพบเห็นของเหล่านี้ภายในโพรงเร้นลับที่ไม่มีผู้คนพักอาศัย ยิ่งเน้นเห็นเป็นความลี้ลับพิสดารจนบอกไม่ถูก ยู่ป้วยหยกขบคิดด้วยความตื่นเต้นสงสัย ในที่สุด ก็เข้าใจได้กระจ่าง

บิดากีจิ้งฮวยบางทีเพราะถูกคนคุกคามบังคับ หรือเพราะต้องการได้ชื่อเสียงจอมปลอม จึงแสร้งทำทีท่าเยี่ยงนี้มา บอกว่าจะสวดมนต์ในหอกระดาษเพื่อสำนึกโทษทัณฑ์ความผิด แต่ความจริงแล้ว กลับมานอนอยู่ที่โพรงใต้ดิน มันเพราะต้องการตบตาผู้คนทั้งหลาย จึงได้สร้างรูปสีผึ้งนี้มา ยามปกติก็ยกรูปสีผึ้งไว้ในหอกระดาษ ผู้คนมิกล้าเข้ามารบกวนมัน เมื่อมองแต่ไกลย่อมเข้าใจว่าผู้นั่งอยู่ในหอกระดาษคือตัวมัน

อันเหตผลที่แยกแยะนี้มิเพียงเหมาะสมเท่านั้น ยังมีทางเป็นไปจริงจังด้วย ยู่ป้วยหยกเองก็รู้สึกพอใจในข้อคิดสันนิษฐานของตน แต่อดทอดถอนใจไปไม่ได้ เรื่องราวบางประการที่ดูผิวเผินคล้ายลี้ลับพิสดาร แต่หลังฉากความเป็นจริงกลับน่าหัวร่อปานนี้

ยู่ป้วยหยกวางตะเกียงทองเหลืองอยู่บนตู้ใบเล็ก อดมิได้ต้องไปพลิกตำราเหล่านั้นดู เห็นเป็นเรื่องราวพิกลพิสดารที่บันทึกไว้ หาใช่เป็นคัมภีร์หลักวิชาฝีมือ

อันใดไม่

ยู่ป้วยหยกต้องเกิดความผิดหวังขึ้นอีกครั้ง พลันเห็นในตำราเล่มหนึ่งมีกระดาษบางแทรกอยู่หลายแผ่น บนกระดาษล้วนเป็นข้อความอันหวานชื่นดื่มด่ำของความรัก และดูแล้วคล้ายเป็นลายมือสตรีด้วย

ยู่ป้วยหยกแตกฉานทั้งทางบุ๋นและบู๊มองปราดเดียวก็ดูออก ข้อความที่บันทึกนี้ล้วนเป็นภาษาครุ่นคิดคำนึงจนดั่งแค้นรันทด แสดงว่ามีสตรีนางหนึ่งระบายความในใจไว้เป็นอักษร พร่ำเพ้อรำพันถึงชายคนรักที่นางทุ่มเทใจให้

รูปปั้นสีผึ้งนี้ผอมแห้งเตี้ยเล็ก ใบหน้าพิกลพิสดาร บุคคลเยี่ยงนี้หรือยังจะเป็นคนเจ้าชู้กรุ้มกริ่ม ? หรือยังมีดรุณีมาลุ่มหลงงมงายต่อมันถึงปานนี้ได้ ?

ยู่ป้วยหยกฝืนยิ้มพลางส่ายหน้าไปมา วางตำราเล่มนั้นไป พลันเหลือบเห็นที่ใต้เตียงมีถุงแพรโผล่ออกมามุมหนึ่ง จึงอดมิได้ต้องก้มลงเก็บขึ้นมา

ภายในถุงแพรใบน้อยมีหยกสี่เหลี่ยมชิ้นเล็กร่วงหล่น หยกนี้มีความอุ่นผิดหยกธรรมดา และยังสลักเสลาไว้ด้วยลวดลายประณีต ด้านตรงคำสลักเป็นคำ 'โชยเทียนบ้อเก๊ก' (สุดยอดทางธรรมชาติ) ด้านหลังสลักเป็นอักษรตัวเดียวว่า 'ยู่'

หยกประดับนี้ที่แท้เป็นสมบัติประจำตระกูลของยู่ป้วยหยกชัด ๆ

สมบัติของตระกูลยู่ที่เก็บรักษาอย่างทะนุถนอม ถึงกับมาปรากฏในที่นี้ ไยมิใช่ยิ่งเป็นเรื่องพิสดารจนไม่อาจคาดหมาย ?!

ยู่ป้วยหยกตะลึงลานเป็นเนิ่นนาน จึงได้เห็นว่าบนถุงแพรนั้นปักรูปของสตรีนางหนึ่งไว้ เป็นสตรีที่ตาวาวสดใส โฉมหน้างามสะคราญบาดใจ ที่แท้เป็นตัวกีฮูหยิน !

ข้างรูปปักนั้นมีอักษรอยู่สองแถว

'อยู่คู่ท่านทุกวันเวลา ไม่ทอดทิ้งกันชั่วนิรันดร'

'ไป้เนี้ยปักด้วยหัวใจ'

คำ 'ไป้เนี้ย' นี้ ย่อมเป็นนามเดิมของกีฮูหยิน แม้อักษรที่ปักขึ้นด้วยด้ายมันจะไม่เป็นเช่นพู่กันขีดเขียน แต่ลายมือและถ้อยคำในโคลงนั้นแสดงว่าออกจากคนผู้เดียวกัน

นางแต่งงานกับคนเช่นกีจิ้งฮวย ย่อมมีความว้าเหว่เงียบเหงาอย่างไม่อาจข่มใจได้ ดังนั้น จึงฝากความรักอันจริงใจไปในตัวบุคคลอื่น และคนรักที่นางฝากใจถึงกับเป็นคนในตระกูลยู่ได้

ยู่ป้วยหยกงุนงงอยู่ในที่นั้น วาจาของฮูหยินคล้ายดั่งดังขึ้นที่ริมโสตอีกคราว

'กาลก่อนมีคนแซ่ยู่อยู่ผู้หนึ่ง ฆ่าคนใกล้ชิดสนิทสนมของเราไป ในความรู้สึก

ของเรา ผู้แซ่ยู่ล้วนมิใช่ตัวดี'

กีฮูหยินเคียดแค้นชิงชังคนแซ่ยู่ คิดว่าต้องไม่ใช่คนแซ่ยู่ไปฆ่าคนใกล้ชิดสนิทสนมของนาง แต่เนื่องจากคนแซ่ยู่ผู้นั้นทำร้ายหัวใจนางจนบาดเจ็บไปต่างหาก

คนแซ่ยู่ผู้นั้น คิดว่าต้องเป็นเช่นยู่ป้วยหยกในขณะนี้ คือประสบภัยพิบัติอันหวุดหวิดคับขัน ดังนั้น กีฮูหยินจึงได้พามันมาซ่อนอยู่ในโพรงอันเร้นลับแห่งนี้ ตอนนั้นบิดาของกีจึ้งฮวยย่อมมรณภาพนานแล้ว ในยามมันมีชีวิตอยู่ ย่อมน่ากลัว คิดไม่ถึงว่าโพรงที่มันใช้หลอกลวงผู้อื่น ถึงกับถูกสะใภ้ของมันใช้มาซุกซ่อนชู้รัก

กีฮูหยินอาจบางทีจะรู้จักกับผู้แซ่ยู่มาก่อน หรืออาจบางทีเกิดน้ำใจไมตรีในสภาวะคับขันอับจน แต่สรุปแล้วยู่ป้วยหยกคิดว่าผู้แซ่ยู่นั้นคงไม่จริงจังกับความรักในคราวนั้น ในที่สุดทอดทิ้งนางกลับออกไปเพียงลำพัง

'...ชีวิตไหนเลยมีจันทร์กระจ่างทุกราตรี นอกจากเสาะหาในความฝัน...'

เมื่อเขาผละจากไปแล้ว กีฮูหยินก็ไม่มีความสุขของชีวิตหลงเหลือ มีแต่ไปเสาะหาความปลาบปลื้มดื่มด่ำในความฝัน ดังนั้นเอง นางจึงซึมเซาเคลิบเคลิ้มอยู่ทุกวันเวลา เนื่องจากนางได้เศร้ารันทดจนหัวใจแหลกสลายไปแล้ว

ยู่ป้วยหยกมองดูภาพปักที่งามสะคราญปานบุปผาของกีฮูหยินบนถุงแพร ความคิดหวนพาดพิงไปถึงกีฮูหยินที่ในปัจจุบันคล้ายวิญญาณร้าย ก็ต้องลอบถอนใจด้วยความรันทด

แต่ยู่ป้วยหยกขบคิดอย่างไรก็นึกไม่ออกว่า ผู้แซ่ยู่นั้นเป็นใคร ซึ่งนับขึ้นแล้วสมควรเป็นญาติผู้ใหญ่ของตน แต่ย่อมมิใช่บิดาตนโดยเด็ดขาด ซึ่งยู่ป้วยหยกคิดไม่ออกว่าเป็นผู้ใดเลย

อดีตที่เปี่ยมด้วยความรันทดดื่มด่ำและเร้นลับช่วงนี้ นอกจากกีฮูหยินและตัวเขาเองแล้ว น่ากลัวไม่มีผู้ใดทราบความละเอียดได้เป็นแน่

ยู่ป้วยหยกถอนหายใจยาว รำพึงเสียงแผ่วเบาขึ้น

"คิดว่าในที่สุดเขาต้องทอดทิ้งกีฮูหยิน ผละหนีไปเพียงลำพังแน่...แต่เขาไปด้วยวิธีใด? หนทางไหน? หรืออุโมงค์ใต้ดินนี้ยังมีทางออกอยู่อีกด้านหนึ่ง?"

คิดถึงความข้อนี้ ยู่ป้วยหยกบังเกิดความคึกคักขึ้นทันที รีบทอดทิ้งเรื่องราวทั้งมวลออกไปไม่สนใจ คว้าตะเกียงทองเหลืองแล้วเดินเข้าสู่อุโมงค์อันมืดมิดที่เบื้องหน้า

อุโมงค์ที่ผ่านนี้ แคบเล็กและคดเคี้ยว มิหนำซ้ำยังยาวอย่างยิ่งด้วย

'ใต้พื้นดินของตึกนี้ แทบจะเป็นซากศพที่มันฆ่าด้วยมือเองฝังอยู่ทั่วไป'...

ยู่ป้วยหยกคิดถึงวาจากีเล่งฮวงแล้ว หยาดเหงื่อเย็นยะเยียบก็ไหลออกจากฝ่ามือจนชุ่มโชกอีกครั้ง

แต่อุโมงค์นี้ไม่เห็นมีซากศพใด ๆ ในที่สุด ยู่ป้วยหยกก็เดินถึงสุดปลายทาง

เสาะหาอยู่อีกเป็นครู่ใหญ่ ในที่สุดก็พบปุ่มกลไกจึงกดเปิด แผ่นศิลาข้างผนังได้เคลื่อนออกจากกันอย่างแช่มช้า ด้านนอกมีแสงสว่างส่องเข้ามา ยู่ป้วยหยกที่แตกตื่นยินดีรีบทิ้งตะเกียงทองเหลืองพุ่งกายออกไป...ทันใด มีมือสองข้างยื่นมารวบลำคอยู่ป้วยหยกไว้!

เป็นมือที่เย็นยะเยียบดั่งน้ำแข็ง!

เสียงคนผู้หนึ่งหัวร่อคักคักแล้วกล่าวขึ้น

"ในที่สุดท่านก็กลับมา ข้าพเจ้าทราบแน่ว่าท่านต้องกลับมา!"

ยู่ป้วยหยกขวัญหนีดีฝ่อ รีบเงยหน้ามองไป เห็นผู้ที่เค้นคอตนนั้นคือตัวกีฮูหยิน และปากทางอุโมงค์ใต้ดินถึงกับเป็นห้องส่วนตัวของกีฮูหยินด้วย!

ร่างกีฮูหยินได้โถมไปบนร่างยู่ป้วยหยกทั้งตัว น้ำตาหลั่งไหลเต็มหน้า ส่งเสียงสั่นสะท้านขึ้นว่า

"ท่านใจดำอำมหิตนัก ไปก็ไม่บอกกล่าวแก่ข้าพเจ้าสักคำ ทำให้ข้าพเจ้าต้องคร่ำครวญถึงท่านทั้งวันทั้งคืน ดั่งแค้นจนใคร่ฆ่าท่าน...แต่บัดนี้ เมื่อท่านกลับมาแล้ว ข้าพเจ้ายังคงอโหสิให้ท่าน"

ชะตาได้กลั่นแกล้งแก่ยู่ป้วยหยกจนย้อนกลับมาที่นี้ และถูกผู้อื่นเข้าใจผิดคิดว่าเป็นคนรักที่ทรยศต่อนาง ในใจเกิดกระอักกระอ่วน จนมิทราบควรร้องไห้หรือหัวร่อ ต้องถอนหายใจยาว ๆ กล่าวว่า

"กีฮูหยิน ท่านเข้าใจผิดแล้ว ข้าพเจ้ามิใช่คนที่ท่านคิดถึง ท่านปล่อยข้าพเจ้าเถิด"

กีฮูหยินโอบรัดยู่ป้วยหยกจนแนบแน่น ทั้งร่ำไห้ ทั้งหัวร่อพลางรำพันว่า

"ท่านใจดำอำมหิตนัก จวบจนบัดนี้ยังคิดหลอกลวงข้าพเจ้า แต่ท่านอย่าหมายหลอกลวงข้าพเจ้าได้อีกแล้ว ข้าพเจ้าจะไม่ปล่อยท่านให้รอดหนีไปได้อีกตลอดกาลนาน"

ยู่ป้วยหยกกระวนกระวายจนเหงื่อแตกโซมหน้า พลันพบเห็นกีเล่งฮวงก็ยืนอยู่ที่ด้านข้างด้วย จึงร้องด้วยความยินดี

"กีโกวเนี้ย ท่านย่อมทราบดีว่าข้าพเจ้าเป็นผู้ใด"

กีเล่งฮวงจับจ้องมองอย่างเย็นชา พลันหัวร่อแล้วกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าย่อมทราบดีว่าท่านเป็นผู้ใด ท่านคือคนที่มารดาคร่ำครวญหาทุกวันคืนนั่นเอง"

ยู่ป้วยหยกร้องด้วยความแตกตื่น

"ท่าน...ท่านไฉนต้องทำร้ายข้าพเจ้าเช่นนี้ ? !"

กีเล่งฮวงตอบอย่างยิ้มแย้ม

"ท่านทำให้มารดาต้องเศร้าหมองมานานปีปานนี้ ก็สมควรให้มารดามีเวลาเบิกบานใจเสียบ้าง"

ยู่ป้วยหยกแตกตื่นจนใจสั่นระทึก ตระหนกจนดีฝ่อ เหงื่อชุ่มโชกโชมกายไปแล้ว คิดดิ้นรนให้หลุดพ้นอ้อมแขน แต่จนใจที่กีฮูหยินโอบรัดอย่างเอาเป็นเอาตายจนยู่ป้วยหยกไม่อาจดิ้นรนให้หลุดพ้นได้

กีฮูหยินหัวร่ออย่างเลื่อนลอย กดร่างยู่ป้วยหยกให้นั่งลงบนเตียง จับข้อมือไว้แล้วกล่าวว่า

"ในหลายปีนี้ท่านสุขสบายดี ? ท่านทราบหรือไม่ว่าข้าพเจ้าคิดถึงท่านมากมายเพียงไร ?"

"ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าไม่..."

ยู่ป้วยหยกกล่าวตะกุกตะกัก แต่กีฮูหยินมิรอให้กล่าวจบก็รีบชิงสอดขึ้น

"ข้าพเจ้าทราบว่าท่านต้องเหน็ดเหนื่อยมาก ไม่ปรารถนาเอ่ยปากกล่าวคำแต่เราที่จากกันเนิ่นนานแล้วพบพานใหม่ ข้าพเจ้ารู้สึกเบิกบานใจยิ่งนัก...เล่งฮวงเจ้ายังไม่ไปยกสุราที่เราเตรียมเพื่อ 'เขา' ออกมาให้เราได้ฉลองวันสำคัญนี้"

กีเล่งฮวงถึงกับเดินชดช้อยออกไปตามคำสั่งจริง ๆ ยามกลับมาได้ยกป้านสุราลักษณะพิกล และถ้วยหยกอีกสองใบ กีฮูหยินรินจนเต็มถ้วยแล้วส่งไปที่เบื้องหน้ายู่ป้วยหยก แย้มยิ้มอย่างหยาดเยิ้มพลางกล่าวขึ้น

"เป็นเวลาเนิ่นนานปีแล้ว ที่ข้าพเจ้ามิเคยเบิกบานใจดั่งนี้เลย สุราถ้วยนี้ท่านย่อมสมควรดื่มกระมัง ?"

ท่ามกลางแสงโคมไฟ แลเห็นใบหน้านางแดงเปล่งปลั่ง คล้ายดั่งได้คืนสู่ความงามสะคราญของกาลก่อนอีกครั้ง

ยู่ป้วยหยกทราบดี แม้ตนจะอธิบายสักร้อย ๆ พัน ๆ ครั้งก็ไร้ประโยชน์ มีแต่สงบใจรอความเปลี่ยนแปลงอยู่ทางเดียวเท่านั้น จึงถอนใจแล้วรับถ้วยสุรามาดื่มแห้งไป

กีฮูหยินส่งเสียงอ้อยอิ่งขึ้น

"เยี่ยงนี้จึงถูกต้อง ท่านยังจำได้หรือไม่ กาลก่อนที่เราสองร่วมดื่มสุรากันนั้นท่านเคยบอกกับข้าพเจ้าว่า จะไม่พรากจากไปตลอดกาลนาน ท่านยังจำได้หรือไม่"

"ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้า..."

ยู่ป้วยหยกฝืนยิ้มตอบตะกุกตะกัก กีฮูหยินผุดลุกขึ้นยืนอย่างชดช้อย จ้องมองพลางกล่าวว่า

"ท่านเมื่อครั้งก่อนมาตรแม้นโป้ปด แต่ดื่มสุราถ้วยนี้แล้ว ก็จะไม่กล่าววาจาโป้ปดไปได้อีกตลอดกาล"

ยู่ป้วยหยกแตกตื่นจนใจหายวาบ รู้สึกมีความเย็นยะเยียบแผ่ซ่านออกจากจุดศูนย์ที่ท้องน้อย จนมือเท้าสั่นระริกด้วยความหนาว สายตาก็พร่างพรายล้วนเป็นดาวทอง ต้องร้องด้วยความแตกตื่นสุดแสนว่า

"ในสุรามียาพิษ ?!"

กีฮูหยินหัวร่อคักคัก แล้วกล่าวขึ้น

"สุรานี้มีนามสุราไส้ขาด (ต้วนตี้งจิ้ว) ท่านดื่มสุราถ้วยนี้แล้ว ก็ไม่อาจลอบหลบหนีไปได้อีก"

ยู่ป้วยหยกกระโดดขึ้นมาร้องสุดเสียงด้วยความขวัญเสียว่า

"แต่นั่นมิใช่ข้าพเจ้า มิใช่ข้าพเจ้า..."

เสียงร้องไม่ทันขาดคำร่างก็ทรุดฮวบลงกับพื้น ภาพเบื้องหน้าได้มืดมัวจนสลัวไปสิ้น

บทที่ 11
ฟื้นคืนชีวิตอีกครั้ง !

กีฮูหยินจับจ้องมองร่างยู่ป้วยหยกที่ล้มฮวบลง รอยยิ้มได้เริ่มจางหาย น้ำตาก็มิหลั่งไหลลงมาอีกแล้ว ทรุดกายนั่งช้า ๆ ลูบคลำทรงผมยู่ป้วยหยกพลางเอ่ยพึมพำว่า

"เรายังจำได้ เมื่อครั้งแรกที่มันออกมาจากในอุโมงค์สายนี้นั้น ตอนนั้นเรากำลังเปลี่ยนเสื้อผ้า แลเห็นมันเราก็ตื่นตกใจและขุ่นเคืองอย่างยิ่ง แต่มันกลับเป็นคนที่งามหล่อเหลากระไรปานนั้น มายืนยิ้มแย้มแจ่มใสต่อหน้าเรา โดยตาทั้งสองของมัน ...ดวงตาคู่นั้นถึงกับทำให้เราไม่มีปัญญาลงมือใส่มันได้ !"

นางรำพันรำพึงดุจดั่งเป็นคำละเมอเพ้อฝัน ความหวานชื่นและขมขื่นของอดีตกาลพากันมาประดังอยู่ในใจนางจนเปี่ยมล้น ในที่สุด นางก็ได้กลับไปเสาะหาความกระจ่างของแสงจันทร์ ในความฝันนางอีกครั้ง

กีเล่งฮวงจับจ้องมองดูนางอย่างเฉื่อยชา เอ่ยช้า ๆ ขึ้นว่า

"ท่านตอนนั้นคงต้องเงียบเหงาอย่างยิ่ง ?"

กีฮูหยินกล่าวเสียงละห้อยขึ้น

"อยู่กินกับสามีเยี่ยงนั้น สตรีนางใดจะไม่ว้าเหว่เงียบเหงา ? ว้าเหว่...ว้าเหว่ที่อุบาทว์ จึงได้กระตุ้นให้เราหลงกลมัน !"

"แต่มันย่อมต้องดีกับท่านมิใช่น้อยใช่หรือไม่ ?"

ดวงตากีฮูหยินมีประกายแวววาวขึ้นทันที แย้มยิ้มพลางตอบว่า

"มันนับว่าดีต่อเราไม่น้อยจริง ๆ ในชั่วชีวิตเรา มิเคยมีวันเวลาสุขสดชื่นเยี่ยงนั้นมาเลย แม้นับว่าเรายามไม่พบเห็นมันเพียงคิดถึงมัน ในใจก็ดื่มด่ำซาบซึ้งอย่างยิ่งแล้ว"

"และเพราะพวกท่านยามอยู่ด้วยกันมีความสุขสมบูรณ์เกินไป ดังนั้นพอมันหนีไปท่านก็ยิ่งเจ็บแค้นขมขื่น ?"

มือกีฮูหยินสั่นระริกขึ้นทันที ร้องเสียงแหบแห้งไป

"ใช่แล้ว เราขมขื่น เราแค้นมัน เราแค้นมัน..."

นิ้วของนางได้เริ่มคลาย ลูบคลำไปบนทรงผมยู่ป้วยหยกอีกครั้ง กล่าวสืบต่อไป

"แต่บัดนี้ เรากลับไม่คั่งแค้นมันอีกแล้ว บัดนี้มันได้เป็นกรรมสิทธิ์ของเราโดยสมบูรณ์ ไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดจะสามารถช่วงชิงมันไปจากตัวเราได้อีกแล้ว !"

"แต่เสียดายคนที่ท่านฆ่ามันขณะนี้มิใช่เขาในครั้งอดีต !"

กีฮูหยินหัวร่อดุจดั่งคลุ้มคลั่งฟั่นเฟือนกล่าวว่า

"เจ้าหลอกเรา เจ้าพลอยคิดหลอกลวงเราแล้ว นอกจากมัน ยังมีผู้ใดออกมาจากอุโมงค์ใต้ดินนี้ได้ ?"

"อุโมงค์ใต้ดินนี้แม้เร้นลับยิ่ง แต่เขาของท่านเมื่อกาลก่อนสามารถพบเห็นอุโมงค์อันเร้นลับนี้ คนที่นอนข้างกายท่านในขณะนี้ก็สามารถพบเห็นได้เช่นกัน เนื่องจากพวกมันล้วนเป็นตระกูล 'ยู่' พวกมันต่างเรียนรู้ความเร้นลับของภาพปริศนาไท้เก๊กโต๊วจนช่ำชอง !"

กีฮูหยินหยุดหัวร่อทันที ร้องเสียงก้องขึ้น

"หยุดปาก ! หยุดปาก..."

กีเล่งฮวงก็มิสนใจนาง ยังคงแค่นหัวร่อแล้วกล่าวสืบไป

"ซึ่งความจริงท่านก็รู้กระจ่างใจ มันผู้นี้มิใช่เขาคนนั้น แต่ท่านกลับแสร้งยัดเยียดคนผู้นี้ให้เป็นมันผู้นั้น ท่านหลอกลวงตนเองอย่างจงใจ และเพราะมีสาเหตุนี้เท่านั้นจึงสามารถปลดเปลื้องท่านให้หลุดพ้นจากปลักอันเจ็บแค้นขมขื่นได้"

กีฮูหยินพลันร่ำไห้คล้ายทารกไร้เดียงสา โถมกายลงกับพื้นดิ้นพลางร้องพลาง

"เจ้าเหตุใดต้องเปิดเผยความลับของเรา ? เจ้าไฉนต้องมาสร้างความคับแค้นขมขื่นให้แก่เรา ?"

กีเล่งฮวงหน้าเฉื่อยชา ส่งเสียงกระด้างสืบต่อไปว่า

"ท่านรู้จักแต่ว่าพวกเราทำให้ท่านขมขื่น โดยมิทราบว่าท่านได้ทำให้พวกเราขมขื่นมาตั้งแต่เนิ่นนานแล้ว ท่านทำให้พวกเราพอกำเนิดมาก็มีชีวิตอยู่ในความคับแค้นขมขื่น กีเล่งอี่พอจะอาศัยอุปาทานความเพ้อฝัน พาหนีไปจากปลักความขมขื่น ส่วน

ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าแค้นท่าน !”

ดวงตาที่เย็นชาของนาง ในที่สุดก็มีหยาดน้ำตาเอ่อคลอขึ้นมา

กีฮูหยินพลันคว้าร่างยูป้วยหยกขึ้นดุจดั่งคลุ้มคลั่ง คำรามเสียงดังก้องว่า

“เจ้ามิใช่มัน เจ้ามิใช่มัน เมื่อเจ้ามิใช่มันไฉนไยต้องมา...”

นางคำรามร้องไป พลางเหวี่ยงร่างยู่ป้วยหยกออกมาจากหน้าต่างอย่างเคียดแค้นชิงชัง

กีเล่งฮวงพลันหันร่างเปิดประตูแล้วเดินออกไปยืนที่ระเบียง ส่งเสียงดัง ๆ

“ยู่ป้วยหยกได้ตายแล้ว พวกท่านยังไม่รีบมาดูให้แน่

เสียงร้องของนางเย็นยะเยียบดั่งน้ำแข็ง เสียงร้องแหลมเล็กเย็นยะเยียบของนางนี้ได้แว่วไปตามสายลมวิกาล ในเงามืดพลันมีร่างมากมายหลายสายพุ่งปราด ๆ มาอย่างว่องไว

คนแรกที่พุ่งปราดเข้ามาถึง ย่อมเป็นแป๊ะเฮาะของสำนักคุนลุ้น มันมองไปที่หน้าต่างซึ่งมีแสงไฟส่องสว่าง เสาะหาซากศพยู่ป้วยหยกแล้วลูบคลำไป จนแน่ใจก็ทรงกายขึ้นกล่าวเสียงหนัก ๆ ว่า

“ถูกต้อง· ยู่ป้วยหยกตายแล้วจริง ๆ”

ศิษย์เตียมชังกระทืบเท้าร้องขึ้น

“ต้องแค้นที่พวกเราไม่อาจฆ่าเจ้าโจรร้ายกับมือตัวเอง !”

แป๊ะเฮาะเต้าหยินตวาดเสียงเกรี้ยวกราดขึ้น

“ยามมันมีชีวิตเราไม่อาจฆ่าปิศาจร้ายนี้กับมือ ยามตายจะต้องขอเฉือนซากศพมัน...”

ในเสียงตวาด กระบี่ยาวถูกกระชากออกจากฝัก ประกายพอวูบก็แทงใส่ซากศพยู่ป้วยหยกดุจสายฟ้า !

พลันมีเสียงดังเปรื่องขึ้นสนั่น กระบี่ที่แทงลงไปพุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้าดุจดั่งเป็นรุ้งสายยาว กีจิ้งฮวยได้มายืนที่หน้าซากศพยู่ป้วยหยกอย่างยิ้มแย้มแจ่มใส

กระบี่ในมือแป๊ะเฮาะเต้าหยินถึงกับถูกมันกระแทกปลิวกระเด็นไป ร้องขึ้นด้วยความแตกตื่นตกใจว่า

“กีจึงจู๊ นี่ท่านทำอะไร ?”

กีจิ้งฮวยส่งเสียงราบเรียบขึ้น

“บรรพชิตไฉนมีใจอำมหิตปานนี้ ? การลงโทษทัณฑ์ต่อซากศพนั้น ไม่อาจกระทำได้โดยเด็ดขาด”

แป๊ะเฮาะเต้าหยินงุนงงไปวูบ จึงแค่นหัวร่อกล่าวขึ้น

"กีจึงจู๊ไม่มีจิตใจเมตตาปรานีเยี่ยงนี้ตั้งแต่เมื่อใด ?"

กีจิ้งฮวยตาถลนโพลง ตวาดอย่างขุ่นเคือง

"เราเวลาใดไม่เมตตาปรานี !"

ประมุขตึกฆ่าคนถึงกับยกตนเป็นคนมีเมตตาปรานี แป๊ะเฮาะเต้าหยินแม้รู้สึกน่าหัวร่อและน่าขุ่นเคือง แต่คิดถึงเมื่อครู่ที่มันดีดนิ้วมาใส่กระบี่ตนจนหลุดกระเด็นพลังฝีมือนั้นนับว่าทำให้มันทั้งหัวร่อไม่ออก ทั้งขุ่นเคืองมิขึ้น จึงน้อมกายกล่าวว่า

"กีจึงจู๊โปรดอโหสิที่ศิษย์พล่อยปาก...มิใช่พวกศิษย์ไม่มีจิตใจเมตตาการุณย์ เป็นเพราะยู่ป้วยหยกนี้มีโทษทัณฑ์อันมหันต์ ประกอบอนันตกรรมไปจริง ๆ หากให้มันตายในลักษณะนี้ นับว่าไม่เพียงพอต่อโทษทัณฑ์ความผิดของมันเลย"

"มิว่ายามมีชีวิตมันจะสร้างกรรมทำผิดมากเพียงไร ขอเพียงตายไป บัญชีทั้งหลายก็เลิกล้มโดยสิ้นเชิงได้ ในโลกนี้มีแต่คนตายเท่านั้นจึงงามพร้อมสมบูรณ์ คนที่มีชีวิตต่างสมควรเคารพนับถือต่อคนที่ตายแล้วให้มากเป็นพิเศษ !"

นี่เป็นวาจาที่ยิ่งพิกลพิสดารจนผู้ฟังหัวร่อไม่ออกร้องไห้มิได้ แป๊ะเฮาะเต้าหยินฝืนยิ้มกล่าวว่า

"มันเมื่อได้ตายไปแล้ว จึงจู๊ไยต้องมาเปลืองสมองให้มันอีก"

"ภายในตึกชัวะนั้งจึงของเรา มีแต่คนตายเท่านั้นจึงเป็นอาคันตุกะทรงเกียรติที่แท้จริงของเรา เราสมควรที่จะคุ้มครองต้อนรับมันเป็นพิเศษ ส่วนผู้ที่ยังมีชีวิตอยู่นั้นมิว่าท่านจะทำอย่างไรกับมันก็มิเป็นไร เราไม่สนใจเกี่ยวข้อง"

"ในเมื่อเป็นเช่นนี้ ศิษย์มีแต่ต้องน้อมรับคำสั่ง แต่คนผู้นี้ยามมีชีวิตเป็นศิษย์สำนักคุนลุ้น ซากศพของมันจึงจู๊ย่อมสมควรมอบให้พวกศิษย์พากลับไปจึงถูกต้อง ศิษย์ขอรับรองจะไม่..."

กีจิ้งฮวยมิรอให้มันกล่าวจบคำ รีบโบกมือสอดขึ้นว่า

"มิว่ามันจะเป็นศิษย์ของค่ายใดสำนักไหน ขอเพียงมันมาตายภายในตึกฆ่าคนของเรา ซากศพมันก็ต้องเป็นของเรา ผู้ใดหากคิดชิงซากศพไปจากเรา เราจะเสี่ยงชีวิตกับมันทันที !"

สองตาเหลือกโพลงจนแทบถลน ใบหน้าแดงฉานปานโลหิต คล้ายดั่งกำลังลงมือช่วงชิงทรัพย์สมบัติอันมีค่ามหาศาลกับผู้คนก็ปาน ศิษย์เตียมชังและคุนลุ้นต่างเหลียวหน้ามองกันไปมา แป๊ะเฮาะเต้าหยินจำต้องถอนใจกล่าวว่า

"จะอย่างไรก็ตาม ยู่ป้วยหยกได้ตายตำตาแล้ว พวกเราย่อมนับว่ามีข้ออ้าง

ไปรายงานได้ มิสู้เคารพคำสั่งจึงจู๊ทิ้งซากศพมันไปเถิด"

กีเล่งฮวงยืนจับตาเย็นชาอยู่ที่ระเบียง คล้ายเหตุการณ์ทั้งมวลดั่งล้วนอยู่ในความคาดคำนวณของนางก็ปาน นางไม่รู้สึกตื่นเต้นสงสัยแม้แต่น้อยนิดเลย

แลเห็นกีจิ้งฮวยประคองซากศพยู่ป้วยหยกขึ้นอย่างทะนุถนอมปานเป็นอัญมณีล้ำค่า กระโดดแล่นอย่างเร่งร้อนรวดเร็วไป พวกแป๊ะเฮาะเต้าหยินคล้ายดั่งคิดกล่าวกระไร แต่เหลือบดูกีจิ้งฮวยแวบหนึ่งแล้วในที่สุด เพียงขยี้เท้าด้วยความขุ่นแค้นแล้วก้าวอาดอาดออกไป เมื่อไกลหลายวาจึงได้มีเสียงอันขุ่นแค้นเอ่ยขึ้น

"ในตึกฆ่าคนนี้ล้วนเป็นพวกคลุ้มคลั่งอย่างไม่อาจยกหาเหตุผลได้สักผู้หนึ่ง พวกเรารีบไป รีบไปเร็วเท่าใดยิ่งประเสริฐเท่านั้น"

กีจิ้งฮวยกระโดดโลดแล่นจนเข้าถึงป่าหลังสวน จึงวางซากศพยู่ป้วยหยกลงอย่างแผ่วเบา จัดการเช็ดฝุ่นละอองบนเสื้อผ้าและเนื้อตัวให้ แล้วยังขยับเสื้อผ้าให้เข้ารูปเสียอีก

มันกระทำด้วยมือแผ่วเบาทะนุถนอมระวังดุจดั่งกลัวจะสร้างความเจ็บปวดแก่ยู่ป้วยหยกก็ปาน ในโลกน่ากลัวจะหาผู้ที่นุ่มนวลปรานีต่อซากศพเทียบเท่ามันมิได้อีกแล้ว

จากนั้นมันไปหาพลั่วมาจากพุ่มไม้แห่งหนึ่ง เริ่มลงมือขุดดิน ส่วนปากก็พึมพำไปด้วยถ้อยคำลิงโลด แตกตื่นจนแทบคลุ้มคลั่งฟั่นเฟือน

"ทารกที่น่าสมเพช เจ้าอายุยังเยาว์วัยก็ตายแล้ว นับว่าน่าเสียดายยิ่ง นั่นต้องโทษเจ้าที่ไม่ยอมเชื่อวาจาเรา ไม่เช่นนั้น ไหนเลยจะถูกนางปิศาจใช้พิษปลิดชีวิตไป"

พลันมีเสียงเย็นชาของคนผู้หนึ่งดังขึ้น

"หากมันเชื่อวาจาท่าน น่ากลัวยังต้องตายสยดสยองกว่านี้!"

ในแสงดาวอันแพรวพราย เงาร่างสายหนึ่งได้มายืนอย่างเย็นชากระด้าง นั่นคือกีเล่งฮวง!

กีจิ้งฮวยกระโดดขึ้นมา ตีอกชกหัวพร้อมทั้งแผดร้องเสียงกึกก้อง

"เจ้ามาอีกแล้ว เจ้ามาอีกแล้ว หรือเจ้าไม่อาจปล่อยให้เรามีเวลาสงบสบายสักครู่หนึ่ง?"

"มันก็ได้ตายไปแล้ว ท่านไฉนไม่ยินยอมให้มันมีความสงบสบายเสียบ้างเล่า?"

"เรากำลังให้มันนอนอยู่ใต้ดินที่มีแต่ความสงบสบายตลอดกาลนานอยู่"

"คนที่ถูกท่านฝังนั้น ไหนเลยยังสงบสบายได้ ? ท่านยังไม่แน่ว่าพร้อมจะมาขุดมันขึ้นตรวจตราดูอยู่ในทุกเวลาที่เกิดพอใจ"

กีจิ้งฮวยแผดเสียงขุ่นเคืองขึ้น

"เจ้าไฉนกล้ามากล่าววาจาดั่งนี้กับเรา...แม้นับว่าเราไม่ใช่บิดาเจ้า เจ้าถือดีอะไรมาหาว่าเรากลัวเจ้า ? ไป ! ไสหัวไป มิเช่นนั้น เราก็จะจับเจ้าฝังรวมกับมันเสียเลย"

กีเล่งฮวงยืนแค่นหัวร่อแน่วนิ่ง กล่าวช้า ๆ ขึ้น

"ท่านไม่กล้ากระทบเราดอก ใช่หรือไม่...ท่านทราบดีว่าเอี๊ยเอี๊ย (ปู่) ก่อนตายได้มอบความลับอันมากหลายแก่ข้าพเจ้า ในจำนวนนั้น มีเรื่องหนึ่งที่ท่านกลัวที่สุด !"

กีจิ้งฮวยอ่อนระทวยลงไปทันตาจริง ๆ กล่าวเสียงละห้อยอย่างท้อแท้ทอดอาลัย

"เจ้าต้องการเยี่ยงไรแน่ ?"

"ซากศพนี้เป็นของเรา ห้ามมิให้ท่านกระทบแตะต้อง !"

กีจิ้งฮวยงุนงงงวูบ จึงแผดเสียงหัวร่อสนั่นหวั่นไหวกล่าวว่า

"เจ้าไฉนพลันมาเกิดความกระตือรือร้นสนใจต่อคนตายด้วย ? หรือเจ้าก็จะเป็นเช่นดั่งเรา...ใช่แล้ว เจ้าอย่างไรก็เป็นเชื้อสายของผู้แซ่กี เรามอบซากศพนี้ให้แก่เจ้าได้"

มันกระโดดโลดเต้นด้วยความครึกครื้น วิ่งพลางหัวร่อพลางออกไป

กีเล่งฮวงก้มลงอุ้มร่างยู่ป้วยหยกขึ้นมองพึมพำว่า

"ทุกผู้คนต่างเข้าใจว่าท่านตาย จะมีผู้ใดทราบว่าคนตายบางครั้งยังฟื้นคืนชีวิตมาได้ !"

ลมเย็นโชยพัดผ่านกิ่งไม้ใบหญ้า แสงจันทร์เลือนรางพร่างพรายไปทั้งท้องฟ้าทั้งแผ่นฟ้าแผ่นดินความจริงก็เปี่ยมด้วยความเร้นลับพิสดารอยู่แล้ว

บนก้อนหินใหญ่มหึมา มีตะไคร่สีเขียวเข้มเกาะติดอยู่เต็ม ภายในมุมอันมืดมิดสลัว มีหยากไย่ใยแมงมุมเกาะอยู่หนา กระทั่งฝุ่นละอองก็ยังขึ้นราไปแล้ว

ภายในห้องศิลาอันเย็นยะเยียบวังเวงไม่มีหน้าต่าง ไม่มีลม ไม่มีแสงอาทิตย์ไม่มีทุกสิ่งทั้งสิ้น มีแต่กลิ่นไอของความตายเท่านั้น !

บนเพดานห้องที่ทั้งสูงทั้งกว้าง มีโพรงน้อย ๆ อยู่โพรงหนึ่ง แสงอันเลือนรางเป็นลำลงมาจากโพรงนั้น จับนิ่งอยู่บนร่างยู่ป้วยหยก

ร่างยู่ป้วยหยกถึงกับสั่นระริกอยู่...หรือว่าตายแล้วฟื้นคืนชีวิตมาได้จริง ?!

ถึงกับลืมตาขึ้นแล้ว นี่คล้ายกระทั่งตนเองก็ยังต้องสะดุ้งสุดตัว รีบพลิกกายกระโดดมา ก็แลเห็นภาพภายในห้องศิลา

ยู่ป้วยหยกเดาออกได้ทันที ว่านี่ต้องเป็นห้องศิลาอันเร้นลับพิสดารแห่งนั้น

ตนถึงกับอยู่รวมกับซากศพของพวกบรรพบุรุษตระกูลกี อยู่ภายใต้หลังคาเดียวกัน !

มือเท้าเย็นยะเยียบไปแล้ว ร่างก็ยังสั่นระริกอย่างไม่อาจข่มกลั้นได้

"ตัวเราตายไปแล้ว จึงถูกพามาฝังไว้ในที่นี้...แต่คนตายไปแล้วไฉนจึงเคลื่อนไหวได้...หรือว่าเราขณะนี้ได้กลายเป็นวิญญาณไปแล้ว ?"

ยกมือขยี้นัยน์ตา ก็แลเห็นคนผู้หนึ่งอย่างแจ่มชัด

คนผู้นี้สวมเสื้อผ้าปอสีขาว นั่งอยู่ในเก้าอี้ที่กว้างใหญ่พนักสูง ใบหน้าเหลืองซีดแน่วนิ่งมิเคลื่อนไหว มองไปแล้วรู้สึกมีความเร้นลับพิสดารจนน่าหวาดหวั่นพรั่นใจ

แต่ยู่ป้วยหยกกลับไม่รู้สึกอย่างไร คิดว่ามันก็เป็นรูปปั้นสีผึ้งอีกรูปหนึ่งเท่านั้น

อดมิได้ต้องสืบกายไปสองก้าว ห้องศิลานี้ถึงกับคล้ายมีลมแผ่วเบาโชยมานั่นย่อมมาจากโพรงระบายอากาศบนเพดานนั้นนั่นเอง ถึงกับโชยพัดจนผมรูปสีผึ้งสั่นไหวไปได้ !

นี่มิใช่เป็นรูปปั้นสีผึ้ง แต่เป็นคน !!

ยู่ป้วยหยกตวาดด้วยความแตกตื่นจนขวัญฝ่อ

"ท่านเป็นผู้ใด ?"

คนผู้นั้นนั่งตัวตรงมิเคลื่อนไหว ดุจดั่งมิได้ยินเสียงของยู่ป้วยหยกเลย ยู่ป้วยหยกฉุกใจคิดว่า เมื่อตนเป็นคนตายไปแล้ว ยังจะกลัวอะไรอีก ?

พอได้คิดเช่นนั้น ก็ก้าวยาว ๆ เข้าไปจนถึงเบื้องหน้าคนผู้นั้น ยกมือตบฉาด... ใช่จริง ๆ เป็นคนจริง ๆ แต่ก็เป็นคนตาย !

ยู่ป้วยหยกรู้สึกมีความเย็นยะเยียบแผ่จากปลายนิ้วเข้าไปในก้นบึ้งของหัวใจ รีบหดมือกลับโดยฉับไว หันกายมองก็พบเห็นว่า ในห้องนี้มีไม่เพียงหนึ่งคนเท่านั้น !

ซากศพของบรรพบุรุษตระกูลกี ถึงกับมิได้ฝังทั้งสิ้น ซากศพของพวกนั้นถึงกับใช้น้ำยาอาบไว้ แต่ละซากต่างรักษาไว้ได้ดีเยี่ยม ไม่เน่าเปื่อยสลายไปตลอดกาลนาน

ทอดตามองไป เห็นทุกซากต่างนั่งอยู่บนเก้าอี้ตัวกว้างใหญ่ รายล้อมยู่ป้วยหยกไว้ดุจดั่งกำลังจับจ้องมองมาอย่างเหี้ยมเกรียมเย็นชา !

ยู่ป้วยหยกมาตรแม้นรู้แน่ว่าพวกคนประดานี้ต่างไม่อาจเคลื่อนไหวได้อีก ต่างไม่อาจทำอันตรายต่อตน แต่ความหวาดหวั่นยังคงขับเหงื่อเย็นยะเยียบไหลซึมมาจนโชกเสื้อผ้า

แสงเลือนรางสลัวสาดส่องอยู่บนใบหน้าของซากศพเหล่านั้น ทุกใบหน้าต่าง

ผอมซูบและเย็นชากระด้าง ใบหน้าของมันมาตรแม้นยังรักษาไว้อย่างดี และยังไม่มีความอัปลักษณ์หรืออำมหิตโหดเหี้ยม แต่ทีท่าที่เย็นชากระด้าง ยิ่งดูยิ่งรู้สึกหวาดหวั่นใจตกเข้ามาในสถานที่เช่นนี้ นับว่าไม่ผิดกับตกลงสู่ห้วงอเวจีเลย !

ยู่ป้วยหยกดูไปดูไป เลือดลมทั่วร่างต่างคล้ายแข็งตัวไปแล้ว ในที่สุด อดมิได้ต้องร้องขึ้นด้วยความตื่นตกใจจนชวัญเสีย ร้องพลางโถมกายปราดออกไปทางเบื้องหน้า

ในห้องศิลายังมีห้องศิลา ห้องศิลาแห่งนี้ก็มีคนตายนั่งอยู่รอบ ๆ ข้างเจ็ดแปดซาก และเป็นการนั่งแน่วนิ่งอยู่บนเก้าอี้มีท่าทีที่เย็นชากระด้างดั่งซากด้านนอกไม่ผิดเพี้ยน

ยู่ป้วยหยกมองปราดแรกก็ดูออก ใบหน้าที่แห้งกรังพิสดารนั้น เป็นพิมพ์ประพายเดียวกับคนที่เคยเห็นทางโพรงนอกอุโมงค์ไม่ผิดเพี้ยน นี้ย่อมเป็นบิดาของกีจิ้งฮวย

มันตายไปแล้ว แต่คล้ายไม่นานเท่าใด เนื่องจากเสื้อผ้าบนร่างยังใหม่กว่าซากอื่น ๆ มากนัก

ทันใดนั้น คนตายที่ข้างกายถึงกับลุกขึ้นยืนกล่าวต่อยู่ป้วยหยก

“ท่าน...ท่านก็มาแล้ว ?”

ความแตกตื่นของยู่ป้วยหยกครานี้ ยิ่งกว่าขวัญหนีดีฝ่อเสียอีก แลเห็นคนผู้นั้นก็สวมเสื้อผ้าปอสีขาวตัวยาว แต่ใช้แถบผ้าขาวพันหน้าจนมิดชิด

มันถึงกับเดินโซเซเข้ามาหายู่ป้วยหยก !

ยู่ป้วยหยกแตกตื่นจนมือเท้าอ่อนระทวย ถอยไปด้านหลังอยู่ไม่หยุดยั้ง ปากยังร้องเสียงแหบแห้งขึ้น

“ท่าน...ท่าน...”

กล่าวคำท่านถึงสองครั้ง เสียงก็แห้งหาย ไม่อาจจะเปล่งออกเป็นภาษาอีกแล้ว

คนผู้นั้นก็หยุดเท้าไว้ จับจ้องมองพลางกล่าวช้า ๆ ขึ้น

“ท่านมิต้องกลัว เราไม่ใช่ปิศาจ !”

“ท่าน...ท่านมิใช่ปิศาจ ? เป็น...เป็นผู้ใด ? !”

คนผู้นั้นใคร่ครวญอยู่เนิ่นนาน ในที่สุดก็หัวร่อแล้วตอบว่า

“เราคือยู่ป้วยหยก !”

ยู่ป้วยหยกร้องสุดเสียงด้วยความแตกตื่น

“ท่านคือยู่ป้วยหยก ! ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าเล่า ? !”

คนผู้นั้นมิกล่าวต่อไป แต่ดึงแถบผ้าขาวที่พันหน้าออกมาทีละชั้น เผยให้เห็นใบหน้าที่มีบาดแผลเกลื่อนกลาดมากมาย

ยู่ป้วยหยกเพ่งตามองดูใบหน้านั้นเป็นเวลานานโข จึงร้องโพล่งขึ้น

"ท่าน...ท่านไยมิใช่ผู้อาวุโสเจี่ยเทียนเปียะ ?!"

เจี่ยเทียนเปียะถึงกับมาปรากฏตัวภายในห้องเก็บศพนี้ นั่นนับว่ายังน่าแตกตื่นยิ่งกว่าเห็นภูตผีปิศาจจริง ๆ !!

เจี่ยเทียนเปียะยิ้มอย่างหดหู่ กล่าวว่า

"ใช่แล้ว เราคือเจี่ยเทียนเปียะ คิดไม่ถึงว่าท่านจำเราได้อยู่"

ยู่ป้วยหยกฝืนยิ้มกล่าวว่า

"ผู้อาวุโส ท่านเมื่อครู่ขู่จนข้าพเจ้าย่ำแย่"

เจี่ยเทียนเปียะยิ้มอย่างเสียใจ แล้วกล่าวขึ้น

"อยู่กับพวกคนตายภายในห้องเก็บศพนี้มานานวัน พลันแลเห็นท่านก็เข้ามาในความแตกตื่นยินดีที่กระตุ้น ถึงกับอดมิได้ต้องสัพยอกท่านไปสักครั้ง"

"ผู้อาวุโสน่ากลัวคิดใคร่จะดูท่าทีและคำพูดข้าพเจ้าในคราตกใจ ดูว่าข้าพเจ้าจะเป็นตัวยู่ป้วยหยกจริงหรือไม่ ?"

เจี่ยเทียนเปียะถอนหายใจยาวกล่าวว่า

"ใช่แล้ว ทั่วทั้งแผ่นดินในตอนนี้ น่ากลัวมีแต่ท่านเท่านั้นจึงเข้าใจความในใจของเรากระจ่าง และก็มีเราเท่านั้นที่เข้าใจความในใจท่าน ความประหลาดพิสดารในประสบการณ์ของท่าน ความสยดสยองที่ได้รับ บัดนี้เรายินยอมเชื่อถือสนิทใจแล้ว"

ยู่ป้วยหยกก็รันทดจนหดหู่ กล่าวเสียงสั่นเครือขึ้น

"ผู้อาวุโส ท่านเอง..."

เจี่ยเทียนเปียะฝืนยิ้มกล่าวสอดคำขึ้น

"แต่เสียดายที่เราบัดนี้แม้เชื่อถือก็ไร้ประโยชน์... ประสบการณ์ของเราในขณะนี้ได้เป็นดั่งท่าน น่ากลัวจะต้องอยู่ในห้องอันมืดมิดไม่เห็นฟ้าดินไปตลอดกาลนานแล้ว"

"ไฉนผู้อาวุโสจึงมาในที่นี้ได้ ?"

"ค่ำคืนวันนั้น เราดื่มสุราไปหลายจอกจนเริ่มมึนเมาเล็กน้อย ประมาณสามยามจึงได้เข้านอน ขณะหลับใหลนั้น พลันมีคนผู้หนึ่งมาปลุกเราให้ตื่น ถามว่าเราเป็นใคร ?"

"มันบุกเข้าไปในกระโจม ผู้อาวุโสยังมิทันถามมันเป็นผู้ใด มันกลับถามผู้อาวุโสขึ้นก่อนได้ ? คนที่ประหลาดและเรื่องประหลาดเช่นนั้น กลับนับว่ามิใคร่เคยพบเห็นเลย ?"

"เราตอนนั้นก็ขุ่นเคืองยิ่ง แต่พอเงยหน้ามองกลับ...กลับไม่อาจอาละวาดออกไปได้ !"

"เพราะเหตุใด ?"

"ตอนนั้นในกระโจมเรายังจุดโคมไฟสว่างอยู่ แสงไฟสาดส่องเห็นใบหน้าคนนั้น

ทั้งคิ้วคางและรูปเค้าถึงกับเป็นดั่งเราไม่ผิดเพี้ยน ดุจดั่งกับเราส่องกระจกดูเงาตัวเองก็ปาน !"

"เป็นเจ้าโจรร้ายนั้นจริง ๆ ! ?"

ยู่ป้วยหยกเค้นเสียงดั่งแค้นขึ้น เจี่ยเทียนเปียะก็กล่าวต่อไป

"เราเขม้นมองจ้องมัน มันก็เขม้นมองจ้องเรา และยังกล่าวว่า 'เราคือเจี่ยเทียนเปียะแห่งเตียมชัง ท่านไฉนมานอนอยู่ในเตียงของเรา ?' ตอนนั้นเรายังไม่สร่างเมา จึงได้ถูกมันว่ากล่าวจนเลอะเลือนมึนงง ดุจดั่งท่านเมื่อครู่นี้ไม่ผิดเพี้ยนอดมิได้ต้องแผดเสียงดัง ๆ ไป 'ท่านคือเจี่ยเทียนเปียะ ? เราเล่า ? เราเป็นใคร ?'"

ยู่ป้วยหยกถอนหายใจยาวกล่าวว่า

"ผู้อาวุโสก็มีประสบการณ์เช่นนี้มาเอง ดังนั้นเมื่อครู่ผู้อาวุโสได้ยินข้าพเจ้ากล่าวเช่นนั้น จึงแน่ใจว่าข้าพเจ้าคือยู่ป้วยหยกตัวจริง...แต่เจ้าโจรร้ายตอนนั้นทำอย่างไรต่อไป ?"

"เจ้าโจรร้ายเมื่อได้ฟังเรากล่าวเช่นนั้น กลับก่นด่าประณามเราอย่างเสียหายอยู่มากมาย ว่าเราแอบอ้างโฉมหน้าตาของมัน และยังบอกว่าหน้าตาแม้แอบอ้างปลอมแปลง แต่เพลงกระบี่เตียมชังย่อมแอบอ้างปลอมแปลงไม่ได้ มันถึงกับขู่บังคับให้เราไปประลองฝีมือกับมัน ผู้ใดเป็นฝ่ายมีชัยจึงเป็นตัวจริง ฝ่ายเพลี่ยงพล้ำก็คือตัวปลอม ตัวปลอมจะต้องผละไป ไม่อาจอยู่เสนอหน้าในกระโจมได้ ส่วนตัวจริงนั้นจึงจะอยู่ต่อไป"

"เพลงกระบี่ของเจ้าโจรร้ายไหนเลยต้านทานฝีมือผู้อาวุโสได้ ?"

"ฝีมือที่สารเลวต่ำช้าของพวกประดานั้น ไหนเลยท่านเราจะคาดคิดคำนวณออก...สุราที่เราดื่มในค่ำคืนนั้น ถึงกับถูกมันลอบใส่ยาระงับประสาทเข้าไป พลังถึงกับไม่อาจเร่งเร้าได้ดั่งใจปรารถนา ประมือกับมันไม่ถึงสามกระบวนท่า ก็ถูกมันฟาดจนกระบี่คู่มือหลุดกระเด็น และเพลงกระบี่ที่มันใช้ ก็เป็นกระบี่เตียมชังอันแท้จริงด้วย !"

ย่ป้วยหยกร้องขึ้นด้วยความตื่นเต้น

"ผู้อาวุโสจึงถูกมันบังคับให้ผละมาด้วยลักษณะนี้จริง ๆ ?"

"ตอนนั้น ยู่...ยู่ปังเฮาะและเฮ่งโหวเล้าและอีกหลายคน ต่างพลันมาปรากฏตัวขึ้น ที่แท้พวกมันได้ซ่อนกายอยู่ที่นั้นมานานแล้ว ใช้อำนาจของประมุขบู๊ลิ้มสั่งให้ศิษย์เตียมชังของเราไปจากกระโจมจนหมดสิ้นเสียก่อนแล้ว..."

"ผู้อาวุโสตอนนั้นน่ากลัวยังมิทราบว่าพวกมันล้วนเป็นตัวปลอม ?"

"เราตอนนั้นนับว่าคาดฝันไม่ถึงจริง ๆ เมื่อเห็นประมุขมา ในใจกำลังมีความปลาบปลื้มปีติ มิคาดว่าพวกมันถึงกับกล่าวเป็นเสียงเดียวกันว่า เราคือเจี่ยเทียนเปียะตัวปลอม"

เจี่ยเทียนเปียะยกมืออันสั่นเทาไปกุมมือยู่ป้วยหยกแนบแน่น ฝ่ามือได้มีเหงื่อยะเยียบชื้มจนชุ่มโชกแล้ว กล่าวสืบต่อไป

"จวบจนถึงขณะนั้น เราจึงได้รับรู้รสขมขื่นของคนที่ถูกปรักปรำ ในอกเราอัดอั้นแทบระเบิด แต่จนใจที่มือเท้าอ่อนล้าไร้เรี่ยวแรง มิอาจต่อต้านขัดขืนถึงกับถูกพวกมันคุมตัวขึ้นรถใหญ่ อัปเปหิออกมาจากบริเวณพิธี !"

"แล้ว คน...คน แซ่ยู่ผู้นั้นอยู่บนรถด้วย ?"

"มันแม้มิได้อยู่บนรถ แต่สั่งให้บริวารมันตั้งหลายคนมันควบคุมเราไป แสดงว่ามันจะเอาเราไปฆ่าในสถานที่อันไกลตา ในตอนนั้น กระทั่งชายฉกรรจ์ธรรมดาเราก็ไม่มีเรี่ยวแรงต่อต้าน อย่าว่าแต่เป็นบริวารของเจ้าโจรร้ายนั้นเลย"

"เช่นนี้เป็นว่า ผู้อาวุโสสามารถหนีเอาชีวิตรอดมาจะต้องเสี่ยงกับภัยที่คับขันจนร่อแร่ยิ่ง ?"

"หากมิใช่พวกมันมีแผนการอันรอบคอบรัดกุมเกินไป น่ากลัวเราไม่อาจรอดชีวิตจนถึงบัดนี้"

"หมายความกระไร ?"

"หากแม้นพวกมันฆ่าเราในสถานที่ใดโดยไม่คำนึง เราก็ต้องเสียชีวิตไปนานแล้ว แต่พวกมันกลับกลัวแผนจะไม่รัดกุมรอบคอบพอ และก็กลัวการทำลายซากไม่อาจสิ้นเชิงไร้ร่องรอย..."

หยุดฝืนหัวร่อด้วยความรันทด แล้วจึงกล่าวสืบต่อ

"จะฆ่าคนเช่นเรา คิดขึ้นแล้วก็มิใช่เรื่องง่ายดาย ยังต้องหาสถานที่ให้ดี และที่ซึ่งจะฆ่าคนนั้น ทั่วทั้งแผ่นดินย่อมไม่มีที่ใดเหมาะสมกว่าซัวะนั้งจึงนี้ !"

"จริงทีเดียว อยู่ในตึกซัวะนั้งจึงแห่งนี้ ฆ่าคนคล้ายดั่งถอนหญ้าเท่านั้น"

ยู่ป้วยหยกรอคอยให้เจี่ยเทียนเปียะเล่าต่อไป แต่เจี่ยเทียนเปียะเมื่อเล่าถึงตอนนี้กลับชะงักปากคำมิกล่าวต่อ จนครู่ใหญ่ให้หลัง ยู่ป้วยหยกก็อดมิได้ต้องเอ่ยขึ้น

"สังเกตอาการบาดเจ็บของผู้อาวุโสสาหัสไม่น้อย คิดว่าพวกโจรร้ายเหล่านั้นคงต้องทรมานผู้อาวุโสให้ตายอย่างทารุณ ?"

"เป็นเช่นนั้นจริง ๆ"

"แต่มิทราบว่าผู้อาวุโสไฉนจึงได้รับการช่วยเหลือและไฉนมาในที่นี้ได้ ?"

"นี่นับเป็นโอกาสบังเอิญจนประจวบเหมาะเพียงแต่...เรื่องนี้ยังเกี่ยวพันถึงความลับของบุคคลที่สาม มิได้รับความเห็นพ้องจากคนผู้นั้น อภัยที่เรายังไม่อาจบอกแก่ท่านได้"

มิรอให้ยู่ป้วยหยกสืบถามก็กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"แต่มิทราบว่าท่านไฉนจึงมาในที่นี้ได้ด้วย ?"

ยู่ป้วยหยกทอดถอนใจด้วยความรันทดแล้วกล่าวว่า

"ศิษย์ได้...ศิษย์ได้เป็นคนตายไปแล้ว ถูกนำมาฝังในที่นี้ !"

"คนตาย ? หรือว่าท่านเกิดมี..."

เจี่ยเทียนเปียะร้องขึ้นด้วยความตื่นเต้น แต่มิทันขาดคำ ก็มีผู้หนึ่งส่งเสียงเย็นชาสอดขึ้น

"วาจาของมันไม่ผิด มันนับว่าได้ตายไปคราวหนึ่งแล้วจริง ๆ เพียงแต่ขณะนี้เป็นการฟื้นคืนชีวิตมา"

ในแสงเลือนราง ปรากฏร่างอ้อนแอ้นของคนผู้หนึ่ง สวมใส่เสื้อยาวพลิ้วปลิวไสว ผมดำขลับดำสยายประหลังไหล่ เป็นความงามที่สะกดจิตใจดุจกับเทพธิดา แต่มีอานุภาพในการสยบขวัญดุจเป็นวิญญาณร้าย ดวงตาอันสุกใสทั้งคู่...ภายใต้ความเลือนราง ใต้แสงสว่างที่รำไร ยิ่งดูยิ่งคล้ายเป็นวิญญาณไร้สสาร จนผู้คนพอมองแล้วกระทั่งลมหายใจก็แทบขาดห้วงไป !

สตรีที่มีบุคลิกของเทพธิดาและวิญญาณร้ายผสมกันนั้น คือกีเล่งฮวง !

เจี่ยเทียนเปียะถึงกับคล้ายถูกความงามสะคราญอันสุดฟ้าสุดดิน และเย็นชากระด้างสุดแสนสยบขวัญจนงุนงง ตะลึงเป็นครู่ใหญ่จึงแย้มยิ้มแล้วกล่าวว่า

"หรือโกวเนี้ยกำลังล้อเล่น คนที่ตายไปแล้วไฉนคืนชีวิตมาได้ ?"

กีเล่งฮวงตอบเสียงอ้อยอิ่งเข้ามา

"เป็นข้าพเจ้าทำให้มันฟื้นคืนชีพ !"

ในเสียงราบเรียบของนาง ถึงกับมีอานุภาพคล้ายกุมความเป็นความตายของคนได้จริง ๆ ในดวงตาที่มีประกายเย็นชากระด้างของนาง ถึงกับคล้ายมีความเร้นลับที่กุมชะตาชีวิตของผู้คนได้จริง ๆ !

เจี่ยเทียนเปียะกับยู่ป้วยหยกเหลียวมองตากัน ต่างงงงันจนพูดมิออก

แลเห็นกีเล่งฮวงเดินมาจนถึงหน้าซากศพชายชราที่คล้ายรูปปั้นสีผึ้งในโพรง

ใต้ดินหอกระดาษ คุกเข่ากราบอย่างนอบน้อมนุ่มนวลสามครา แล้วพลันกล่าวว่า

"ในสุสานศิลานี้เป็นบรรพบุรุษตระกูลกีทั้งสิ้น พวกท่านคงต้องประหลาดใจว่าไฉนข้าพเจ้าจึงกราบท่านผู้นี้เพียงคนเดียว บอกกับท่าน นี่เนื่องเพราะท่านผู้นี้เคยช่วยข้าพเจ้ามา เช่นดั่งข้าพเจ้าช่วยพวกท่าน !"

ยู่ป้วยหยกและเจี่ยเทียนเปียะมิทราบควรจะตอบอย่างไรไป

กีเล่งฮวงก็ได้ผุดลุกขึ้นยืน หันมาเขม้นมองหน้าเจี่ยเทียนเปียะแล้วเอ่ยว่า

"ท่านร่อแร่ปางตาย เห็นชัดว่าต้องถูกประทุษร้ายแน่แล้ว เป็นข้าพเจ้าทำให้พวกมันออกไป ช่วยท่านเข้ามาไว้ในที่นี้ใช่หรือไม่ ?"

"พระคุณยิ่งใหญ่ของโกวเนี้ย ข้าพเจ้าจารึกไว้ในใจจวบจนวันตาย"

เจี่ยเทียนเปียะรีบตอบอย่างนอบน้อม แต่กีเล่งฮวงกลับแค่นหัวร่อกล่าวขึ้น

"ท่านเป็นเจ้าสำนักกระบี่ที่ยิ่งใหญ่เกริกไกร แต่ถูกสตรีที่ไร้ชื่อเสียงเรียงนามช่วยชีวิตไว้ ในใจมักต้องรู้สึกอัปยศอดสูอยู่บ้าง ดังนั้น เมื่อไรผู้อื่นถามท่าน ท่านจึงไม่บอกไป ใช่หรือไม่ ?"

"โกวเนี้ยเข้าใจข้าพเจ้าผิดแล้ว ข้าพเจ้าเพียงแต่..."

เจี่ยเทียนเปียะฝืนยิ้มตอบไป แต่กีเล่งฮวงยังคงตอบคำเสียงเย็นชาอีกครั้ง

"เราเป็นคนจิตใจคับแคบมาแต่ไหนแต่ไร ช่วยชีวิตผู้อื่นแล้ว จะต้องให้มันผู้นั้นจดจำบุญคุณของเราจวบจนวันตาย ไม่เช่นนั้น เราก็สามารถทำให้มันตายไปได้ สำหรับข้อนี้ท่านอย่าได้ลืมเสีย !"

บทที่ 12

ปริศนาความเป็นความตาย

เจี่ยเทียนเปียะฟังวาจากีเล่งฮวงแล้วต้องปากอ้าตาค้างจนตะลึงลาน กีเล่งฮวง ก็ไม่สนใจต่อมันอีก แต่หันไปกล่าวต่อยู่ป้วยหยกว่า

"และท่าน! ท่านก็ได้ตายไปแล้วจริง ๆ ทุกคนต่างเคยลูบคลำซากศพของท่านมากับมือ แต่ข้าพเจ้ากลับช่วยให้ท่านฟื้นคืนชีพ ปากท่านมาตรแม้นมิกล่าวว่าไม่เชื่อ แต่ในใจจะต้องไม่เชื่อเด็ดขาด คนตายไปแล้วไฉนฟื้นคืนชีพได้?"

ยู่ป้วยหยกเงียบงันไปครู่หนึ่ง ในที่สุดก็กล่าวขึ้น

"ข้าพเจ้าหาได้คลางแคลงสงสัยไม่ แต่ขณะนี้คิดขึ้นแล้ว ความเร้นลับของการฟื้นคืนชีพ จะต้องอยู่ในสุราถ้วยนั้นแน่?"

กีเล่งฮวงหัวร่อแค่น ๆ กล่าวว่า

"ดูเปลือกนอกของท่านคล้ายโง่เขลาซึมเซา แต่ความจริงกลับไม่โง่เลย ถูกต้อง สุราถ้วยที่ข้าพเจ้าให้ท่านดื่มนั้นหาใช่เป็นสุราตัวนตั้งจิว (ไส้ขาด) ไม่ แต่เป็นสุราต้อเซ้งจิ้ว (สุราหนีรัก)"

"สุรานาม 'หนีรัก' กลับนับว่ารื่นหูมีรสนิยมสูงมาก"

ยู่ป้วยหยกกล่าวอย่างยิ้มแย้มแจ่มใส กีเล่งฮวงจึงกล่าวต่อไป

"สุรานี้ฟังว่าเป็นอัจฉริยะสุดยอดของอดีตกาลผู้หนึ่งปรุงขึ้นมา ท่านถูกสตรีสามคนพัวพันจนย่ำแย่อยู่ถึงครึ่งชั่วชีวิต ไม่อาจที่จะทนทานต่อไปได้ จึงค้นคว้าปรุงสุราเยี่ยงนี้มาด้วยความลำบากยากเย็น พอดื่มไปลมหายใจจะขาดห้วง มือเท้า

เย็นยะเยียบดุจดั่งคนตายไม่ผิดเพี้ยน แต่ในยี่สิบสี่ชั่วยาม กลับสามารถคืนชีวิตมาได้ และท่านก็อาศัยสุรานี้แสร้งทำเป็นตาย หลบหนีจากการพัวพันของสตรีทั้งสามนาง ใช้ครึ่งหลังของชีวิตอย่างสุขสบายปลอดโปร่ง ก่อนจะตายยังได้จารึกโคลงไว้สองบาทด้วยความภาคภูมิใจ

"ได้สุรานามหนีรัก โปร่งใจครึ่งอายุขัย" ดังนั้นเองสุรานี้จึงมีนาม 'หนีรัก' และตำนานอันนั้นก็ได้เล่าลือจนจวบปัจจุบัน

"คิดไม่ถึงว่า ตำนานรักของอัจฉริยะกาลก่อนได้ตกทอดจนกระทั่งวันนี้ ช่วยชีวิตข้าพเจ้าไว้หนึ่งครั้ง"

"ท่านอย่าลืมเสีย ที่ช่วยท่านหาใช่สุราหนีรักไม่ แต่เป็นข้าพเจ้า !"

"พระคุณของโกวเนี้ย ข้าพเจ้าย่อมไม่กล้าลืมเลือน"

กีเล่งฮวงเพ่งตามองเขม็งนิ่ง พลันเอ่ยขึ้นว่า

"ท่านทราบหรือไม่ ข้าพเจ้าไฉนช่วยชีวิตท่านไว้ ?"

ยู่ป้วยหยกงุนงงชั่วครู่ จึงตะกุกตะกักขึ้น

"นี่...นี่..."

คำถามเยี่ยงนี้ มิว่าเป็นผู้ใดก็ไม่อาจตอบไปได้แน่

กีเล่งฮวงจึงกล่าวขึ้นอีกครา

"หากท่านเข้าใจเพราะข้าพเจ้าเกิดความพึงใจ หรือรักในตัวท่านจนยอมช่วยท่านไว้ นั่นก็เป็นการเข้าใจผิดมากแล้ว ข้าพเจ้าหาใช่เป็นสตรีที่มัวเมางมงายในความรักไม่ ท่านก็มิต้องหลงใหลในตัวเองให้มากไป"

นางคาดคำนวณความในใจของผู้อื่นตามอารมณ์นาง โดยไม่สนใจว่าถูกหรือผิด และไม่ยอมให้ผู้อื่นได้อธิบายโต้เถียง ยู่ป้วยหยกหน้าแดงฉาน ขณะจะอธิบายไป นางก็กล่าวสืบต่อไปว่า

"ข้าพเจ้าช่วยเหลือท่านก็เช่นดั่งได้ช่วยเจี่ยเทียนเปียะ ต้องการให้ท่านจดจำพระคุณของข้าพเจ้าไว้"

ยู่ป้วยหยกก็ย่อมงนงงอยู่ที่นั้นไป กีเล่งฮวงกล่าวสืบต่อไปอีกว่า

"ในใจของท่านทั้งสอง คงต้องคิดว่าที่ข้าพเจ้ากำลังทอดพระคุณเพื่อหวังผลตอบแทน มิใช่เป็นวิญญูชน"

"ข้าพเจ้ามิได้มีความคิดเช่นนั้น"

เจี่ยเทียนเปียะรีบกล่าวขึ้น แต่กีเล่งฮวงแค่นหัวร่อแล้วกล่าวซ้ำไป

"ท่านมาตรแม้นไม่มีความคิดเช่นนั้น แต่ข้าพเจ้ากลับมีความคิดนี้อยู่ ! ข้าพเจ้า

ความจริงก็มิใช่วิญญูชน มีเจตนาแผ่พระคุณเพื่อหวังผลตอบแทนอยู่จริง ๆ ที่ข้าพเจ้าช่วยชีวิตท่านทั้งสองไว้ ขอถามดู ท่านทั้งสองคิดจะทดแทนข้าพเจ้าเยี่ยงไร ?"

เจี่ยเทียนเปียะเหลียวไปมองยู่ป้วยหยก แต่ยู่ป้วยหยกก็หันมองเจี่ยเทียนเปียะทั้งสองจ้องมองกันด้วยปากอ้าตาค้าง ต่างมิทราบจะตอบเยี่ยงไรจึงสมควร

กีเล่งฮวงกระชากเสียงขุ่นเคืองกล่าวขึ้น

"ท่านทั้งสองได้รับพระคุณยิ่งใหญ่จากข้าพเจ้า หรือไม่คิดทดแทนพระคุณเลย ?"

ยู่ป้วยหยกตะกุกตะกักขึ้น

"พระคุณการช่วยชีวิต..."

กีเล่งฮวงจึงสอดด้วยเสียงเย็นชา

"คำว่าพระคุณยิ่งใหญ่ขอจารึกจวบชั่ววันตาย หรือชาติหน้ายอมเกิดเป็นม้าลาให้ช่วงใช้อะไรเหล่านั้น...ล้วนเป็นวาจาที่เลื่อนลอยไม่มีข้อเท็จจริงยืนยัน ข้าพเจ้าไม่ปรารถนารับฟัง ท่านทั้งสองหากคิดทดแทนพระคุณข้าพเจ้า จงบอกเรื่องราวที่มีความเป็นจริงพอจะเห็นได้ออกมา"

นางต้องการให้คนทดแทนพระคุณถึงกับเร่งรัดอย่างรุนแรงดุจดังทวงหนี้ทวงสินบุคคลเช่นนี้ นับว่ามีน้อยนัก เจี่ยเทียนเปียะงุนงงเป็นเวลาเนิ่นนาน จึงฝืนยิ้มกล่าวว่า

"มิทราบโกวเนี้ยมีเจตนาให้ข้าพเจ้าทั้งสองกระทำเยี่ยงไร ?"

กีเล่งฮวงพลันหันกายไปมองซากศพคนตายผู้นั้นกล่าวว่า

"พวกท่านทราบหรือไม่ว่า ท่านผู้นี้เป็นใคร ?"

ยู่ป้วยหยกตะกุกตะกักขึ้น

"ท่าน...ท่านไยมิใช่เป็นบิดากีจิ้งฮวย ?"

ยู่ป้วยหยกมิได้บอกเป็นโจ้วแป๋ (ปู่) ของนาง แต่บอกเป็นบิดากีจิ้งฮวย เนื่องจากยู่ป้วยหยกเห็นสตรีนางนี้มีชาติกำเนิดที่เร้นลับเป็นปริศนา โดยมิยอมรับว่าเป็นคนในตระกูลกีเลย

กีเล่งฮวงกล่าวช้า ๆ ด้วยเสียงเย็นชาขึ้น

"ใช่แล้ว ท่านกีโค้วเช้ง (ระทมรัก) ข้าพเจ้ากราบไหว้ท่าน ทั้งนี้มิใช่เพราะท่านเป็นบิดากีจิ้งฮวย (ฝังบุปผา) แลหาใช่เป็นเพราะว่าท่านเคยรักษาโรคร้ายของข้าพเจ้าจนทุเลา แต่เนื่องเพราะภูมิปัญญาอันปราดเปรื่องของท่าน ท่านเคยพยากรณ์ไว้ ในวงพวกนักเลงจะต้องมีความปั่นป่วนวุ่นวายอย่างไม่เคยปรากฏในประวัติศาสตร์ และข้าพเจ้าก็กำเนิดขึ้นมาจากในความปั่นป่วนวุ่นวายนี้..."

นางหันขวับกลับมา ดวงตาคล้ายเป็นกองไฟลุกโชนสองกอง กล่าวสืบต่อ

ด้วยเสียงดัง ๆ

"ข้าพเจ้าเมื่อเกิดมาเพราะยุคสมัย ยุคสมัยนี้ก็ต้องเป็นสิทธิของข้าพเจ้า ดังนั้น ข้าพเจ้าต้องการให้พวกท่านเคารพในคำสั่งข้าพเจ้า ช่วยข้าพเจ้าให้สำเร็จในกิจการ ข้าพเจ้าช่วยชีวิตท่านทั้งสองไว้ ข้าพเจ้าก็ต้องให้พวกท่านยินยอมตายเพื่อข้าพเจ้า โดยไม่อาลัยชีวิต !"

ยู่ป้วยหยกกับเจี่ยเทียนเปียะกลับคิดไม่ถึงว่าดรุณีที่อายุเยาว์วัย ถึงกับมีใจทะเยอทะยานอันน่าแตกตื่นปานนี้ ต่างต้องตะลึงลานอยู่ในที่นี้อีกครา

แลเห็นกีเล่งฮวงล้วงขวดไม้ใบเล็กออกจากอกเสื้อ กล่าวว่า

"ในขวดนี้มียาอยู่สองเม็ด เมื่อพวกท่านกลืนกินไปแล้ว พอได้สติตื่นมาจะกลายเป็นคนใหม่ไปเอง ผู้อื่นจะอย่างไรก็จำพวกท่านไม่ได้ ข้าพเจ้าต้องการให้พวกท่านลืมเลือนอดีตทั้งมวลจนสิ้นเชิง ขายชีวิตเพื่อข้าพเจ้า เนื่องจากชีวิตของพวกท่านได้รับการประทานไปจากข้าพเจ้า !"

เจี่ยเทียนเปียะหน้าเปลี่ยนสีทันที กล่าวเสียงกร้าวขึ้นว่า

"หากแม้นพวกข้าพเจ้ามิยอมรับปาก ?"

กีเล่งฮวงแค่นหัวเราะอย่างเหี้ยมเกรียมกล่าวว่า

"ท่านอย่าลืมเสีย ข้าพเจ้าสามารถปลิดชีวิตท่านได้ทุกเวลา"

นางสืบกายมาสองก้าว เจี่ยเทียนเปียะกับยู่ป้วยหยกพากันถอยกายไปสองก้าวอย่างลืมตัว

ฉับพลันนั้น นอกห้องเก็บศพมีเสียงแผดหัวร่อของคนผู้หนึ่งดังเข้ามา

"เอียเท้าโสโครก ตัวเจ้าก็ไม่อาจมีชีวิตยืนยาวอยู่แล้ว ยังคิดต้องการชีวิตผู้อื่นอีก"

ในเสียงหัวร่อที่กราดเกรี้ยวเสียวสยอง มีวี่แววของความคลุ้มคลั่งฟั่นเฟือนจนน่าหวาดหวั่นพรั่นพรึง

ยู่ป้วยหยกมิทราบว่าเป็นตื่นเต้นหรือยินดี ร้องโพล่งขึ้น

"กีจิ้งฮวย !"

สามคำนี้มิทันสิ้นเสียง กีเล่งฮวงก็ได้พุ่งปราดออกไปแล้ว

ยู่ป้วยหยกตามติดไปในบัดดล เห็นประตูศิลาที่หนาหนักได้ปิดเข้าหากัน กีเล่งฮวงเพิ่งพุ่งถึงหน้าประตูด้านนอก มีเสียงดัง "ฉับ" แสดงว่าใส่กุญแจไว้แล้ว !

กีจิ้งฮวยแผดเสียงหัวร่ออยู่ที่นอกประตูใหญ่คำรามเข้ามาว่า

"เอียเท้าโสโครก เจ้าเข้าใจว่าไม่มีคนกล้าเข้ามาในที่นี้ ใช่หรือไม่ ? เจ้าเข้าใจว่า

ไม่มีคนกล้าเข้ามาในที่นี้ ใช่หรือไม่ เจ้าเข้าใจว่าไม่มีคนค้นพบความเร้นลับของเจ้ากระมัง ? เจ้าเลินเล่อไปชั่วขณะ ในที่สุดก็สิ้นชีวิตของเจ้าจนได้ !"

ใบหน้าที่เย็นชากระด้างของกีเล่งฮวงแตกตื่นจนซีดเผือดไปแล้ว ยืนตะลึงลานด้วยความตระหนกในที่นั้น เนื่องจากนางทราบว่า ประตูศิลานี้หากถูกลั่นกุญแจทางด้านนอก จะไม่มีผู้ใดมีปัญญาออกไปได้โดยเด็ดขาด !

กีจิ้งฮวยแผดหัวร่อแล้วเย้ยหยันเข้ามา

"เจ้าความจริงควรทราบอยู่ก่อน ห้องเก็บศพนี้ไม่เคยมีคนเป็น ๆ เดินออกไปแม้แต่ผู้เดียว เจ้าไฉนยังจะเข้าไป ? ขวัญของเจ้านับว่าอุกอาจเกินไปบ้างแล้ว... เราแสร้งบอกความลับของการเปิดกุญแจแก่เจ้าเพราะต้องการรอเจ้า มีวันใดอดมิได้เดินเข้าไปดูเอียเท้าโสโครก เจ้าเข้าใจว่าตัวเองชาญฉลาด แต่ยังคงหลงกลบิดาเสียจนได้"

เสียงหัวร่อที่คลุ้มคลั่งได้ห่างไกลไปทีละน้อยจวบจนเงียบหายไม่ได้ยิน

กีเล่งฮวงยืนแน่วนิ่งอยู่ที่นั้นน้ำตาพลันหลั่งไหลจนนองหน้า ความจริงแค้นรันทดของนาง อาจบางทีมิใช่เกี่ยวกับชีวิต แต่เป็นจิตใจฮึกเหิมห้าวหาญที่เปี่ยมความทะเยอทะยาน ในที่สุด ก็ยับเยินอยู่กับความเลินเล่อเพียงชั่ววูบ !

ยู่ป้วยหยก เจี่ยเทียนเปียะพลอยต้องแตกตื่นจนตะลึงลานไปทั้งสองคน

แลเห็นกีเล่งฮวงยืนอย่างซึมเซาปานขวัญไม่อยู่กับตัวเป็นเวลานาน จึงหันร่างช้า ๆ เดินไปนั่งบนเก้าอี้ศิลาตัวว่าง สายตามองไปยังรอบข้างอย่างเลื่อนลอย พลันแผดหัวร่อดุจคลุ้มคลั่งขึ้นแล้วร้องว่า

"เราตายแล้วยังนับว่าไม่เงียบเหงา ยังมีอีกมากมายหลายคนตายเป็นเพื่อนเรา !"

เจี่ยเทียนเปียะร้องขึ้นด้วยความแตกตื่นตกใจ

"หรือโกวเนี้ย...หรือโกวเนี้ยจะนั่งรอความตาย ?"

"นั่งรอให้ความตายกรายมาทีละน้อยเป็นรสชาติที่คิดว่าต้องสนุกสนานยิ่ง !"

"แต่...แต่โกวเนี้ยไยไม่หาทางออกไป ?"

"ออกไป ? ถูกขังอยู่ในห้องเก็บศพ ท่านยังคิดออกไปได้ ?"

"ห้อง...หรือห้องนี้ไม่มีคนเป็น ๆ เดินเข้ามาก่อนเลยจริง ๆ ?"

"มี ! มีคนเป็น ๆ เดินเข้ามา แต่ไม่มีคนเป็นออกไป !"

ยู่ป้วยหยกพลันสอดคำขึ้น

"หรือพวกที่หามคนตายเหล่านี้เข้ามาแล้วก็ไม่มีผู้ใดรอดชีวิตออกไป ?"

กีเล่งฮวงแสยะยิ้มเสียงเย็นชา กล่าวว่า

"ไม่มีคนหามซากศพเข้ามาในนี้ !"

เจี่ยเทียนเปียะร้องด้วยความตื่นตระหนก

"ไม่มีคนหาม ซากศพเข้ามาเอง ? !"

กีเล่งฮวงเน้นทีละคำขึ้น

"เดินเข้ามากันเองจริง ๆ !"

เจี่ยเทียนเปียะเหลียวมองดูซากศพที่เรียงรายอยู่รอบห้องแถบหนึ่ง ซากศพเหล่านั้นก็คล้ายกำลังจับจ้องมองดูอย่างเย็นชา ทำให้เลือดลมในร่างเย็นเฉียบ ขนลุกเกรียว ส่งเสียงสั่นสะท้านขึ้น

"โกวเนี้ย...โกวเนี้ยกำลังล้อเล่นกระมัง ?"

"ในขณะและสถานที่นี้ เรายังจะล้อเล่นกับท่านได้ ?"

เจี่ยเทียนเปียะเหงื่อแตกโชมทั้งศีรษะ กล่าวเสียงสั่นเครือว่า

"แต่...แต่ในโลกไหนเลยมีซากศพที่ยังเดินเหินได้อยู่ ?"

"เนื่องจากซากศพประดานี้ ก่อนที่ยังมิได้มานั่งบนเก้าอี้นี้ ยังเป็นคนมีชีวิตเยี่ยงสามัญชน แต่เมื่อนั่งเก้าอี้นี้แล้ว ก็กลายเป็นซากศพไป"

เจี่ยเทียนเปียะขนลุกซี้ซัน ร้องเสียงสั่นสะท้านว่า

"เพราะเหตุใด...เพราะเหตุใด ?"

กีเล่งฮวงแย้มยิ้มอย่างมีเลศนัย กล่าวว่า

"นี่คือความเร้นลับของตระกูลกี"

"เมื่อถึงเวลาเช่นนี้ โกวเนี้ยยังไม่ยอมบอกอีก ?"

กีเล่งฮวงเหม่อมองตรงไปเบื้องหน้ากล่าวช้า ๆ ขึ้นว่า

"คนของตระกูลกี ในโลหิตต่างมีเชื้อวิกลจริตปะปน ล้วนต่างต้องทำลายตนเองให้ดับสูญ ไม่แน่จะอยู่ในเวลาใด อาจกำเริบขึ้นโดยกะทันหันก็ได้ ตอนนั้นมิเพียงต้องการทำลายล้างผู้อื่นเท่านั้น ยังต้องทำลายล้างตนเองให้ดับสูญด้วย !"

นางหยุดเล็กน้อย แล้วจึงเน้นทีละคำอย่างแช่มช้า

"เริ่มแต่บรรพบุรุษตระกูลกีที่ห่างไกลหลายชั่วคน จวบจนถึงกีโค้วเซ้ง ไม่มีสักผู้เดียวที่มิใช่ฆ่าตัวตายไป !"

เจี่ยเทียนเปียะถามขึ้นด้วยความสงสัยใจ

"พวกท่านหากแม้นเดินเข้ามาในตอนมีชีวิต แล้วนั่งฆ่าตัวตายอยู่บนเก้าอี้ศิลาซากศพ ไฉนจึงอยู่จนบัดนี้ก็ยังไม่เน่าเปื่อยสลายไป ? ซากศพเหล่านี้มีร่องรอยว่าถูกน้ำยาอาบล้างมาจนแน่ชัด หากคนตายไปแล้วหรือยังจะมาอาบล้างซากศพของตนเองได้ ?"

เมื่อกล่าวถึงประโยคหลัง ๆ ฟันได้สั่นเข้ากระทบกัน กระทั่งตัวเองก็ยังรู้สึกหวาดหวั่นขึ้นมา กีเล่งฮวงตอบว่า

"นี่เนื่องจากพวกท่านเมื่อคิดใคร่ฆ่าตัวตาย ก็ได้เริ่มกลืนกินยาพิษที่ผสมขึ้นด้วยสมุนไพรมีพิษหลายสิบชนิด อันยาพิษหลายชนิดนั้น มีสรรพคุณในการถ่วงดุลและข่มล้างกัน ทำให้พิษของยากำเริบช้ายิ่ง แต่สามารถทำให้กล้ามเนื้อของพวกท่านเริ่มแข็งตัวทีละน้อย จวบจนเหลือแต่เท้าพอเดินได้เท่านั้น พวกท่านจึงพากันเข้ามาในห้องมรณะนี้เอง นั่งอยู่บนเก้าอี้ศิลารอคอยมือมัจจุราชที่จะยื่นมารับชีวิต รอคอยจวบจนตัวแข็งไปทุกส่วนสัด !"

นางแสยะยิ้มอย่างเหี้ยมเกรียมดุร้าย แล้วจึงกล่าวต่อไป...

"พวกท่านทั้งมวลต่างมีความเห็น ช่วงเวลาที่รอคอยความตาย จึงเป็นช่วงเวลาอันศักดิ์สิทธิ์ มีคุณค่าสูงสุดของชั่วชีวิต พวกท่านได้เห็นมือเท้าของตนเองเริ่มชาแข็งแลเห็นความตายค่อย ๆ ลามอยู่ในร่างพวกท่านอย่างแช่มช้า ต่างเห็นเป็นความสุขอันซาบซึ้งตรึงใจที่สุดในชีวิต กระทั่งยังรู้สึกเบิกบาน สนุกสนานยิ่งกว่าไปเห็นผู้อื่นตายอย่างสยดสยองต่อหน้าต่อตาพวกท่าน ที่เนื่องเพราะความตายของผู้อื่นนั้นพวกท่านต่างเห็นมามากแล้ว มีแต่ความตายของตนเองเท่านั้นจึงมีความกระตุ้นใจให้เกิดตื่นเต้น มีความเร้าใจให้เกิดความสนุกสนานแก่พวกท่านได้"

ในบรรยากาศที่ยะเยียบวังเวงน่าหวาดหวันของห้องมรณะ นางได้เล่าเรื่องที่พิกลพิสดารที่สุด น่ากลัวที่สุด ประหลาดจนไม่อาจคาดหมายที่สุดมาอย่างเชื่องช้าเนิบนาบ ผู้ที่ฟังไฉนจะไม่หวาดหวั่นจนขนลุกเกรียวทั่วร่างได้ ?

ยู่ป้วยหยกเหม่อมองดูซากศพทั้งมวลอย่างเลื่อนลอย พึมพำขึ้น

"คลุ้มคลั่ง...มิน่าเล่า กีฮูหยินจึงบอกว่าพวกมันต่างเป็นคนวิกลจริต ยามมีชีวิตเป็นคนบ้าคลั่ง ตายแล้วยังเป็นปิศาจบ้าคลั่ง"

กีเล่งฮวงเอ่ยสวนคำขึ้นทันที

"และเนื่องจากตลอดสรรพางค์กายของพวกท่านต่างถูกยาพิษอันมีฤทธิ์พิสดารแทรกซึมอยู่ ดังนั้น ซากศพของพวกท่านจึงไม่เน่าเปื่อยมลายไปตลอดกาลนาน"

นางหันมองเจี่ยเทียนเปียะแล้วเอ่ยขึ้น

"บัดนี้ท่านเข้าใจกระมัง ? เมื่อตอนพวกท่านเข้ามาแม้ยังมีชีวิตอยู่ แต่ก็ไม่ผิดกับคนตายแล้ว ซึ่งนั่นความจริงเป็นเพียงซากศพที่เดินได้เท่านั้น !"

เจี่ยเทียนเปียะสยิวกายขึ้นอย่างไม่อาจข่มกลั้น กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า

"มิน่าเล่า ในห้องมรณะนี้จึงไม่มีคนเป็น ๆ เดินออกไป ที่แท้พวกมันถึงกับ

มาฝังตัวเองทั้งสิ้น"

"บัดนี้ สภาพของพวกเราก็เป็นดั่งพวกท่อนไม้ไม่ผิดเพี้ยน มีแต่นั่งในที่นี้รอความตายกรายเข้ามาหา บัดนี้ พวกเราก็เท่ากับฝังตนเองไปเช่นกันแล้ว !"

นางเหลือบตาไปมองซากศพกีโค้วเช้งที่ข้างกาย กล่าวสืบต่อด้วยเสียงอ้อยอิ่งว่า

"ข้าพเจ้ายังจำได้ วันที่ท่านมาฝังตนเองนั้นพวกเราต่างยืนส่งอยู่ที่นอกห้อง มรณะนี้ ท่านเดินโซเซเข้ามา พลันเหลียวไปหัวร่อให้พวกเราแล้วกล่าวว่า

" 'สีหน้าพวกเจ้ามาตรแม้นรันทดหดหู่ แต่ในใจจะต้องลอบหัวร่อว่าเราเป็นคนโง่เขลาบัดซบ ซึ่งความจริงพวกเจ้าไม่ต้องเสแสร้งมาตบตาดอก ในชั่วชีวิตเรา ไม่เคยมีความสุขสนุกสนานดุจดั่งครานี้...' "

เจี่ยเทียนเปียะไม่คิดใคร่ฟังต่อไปเลยจริง ๆ แต่ก็อดมิได้ที่ต้องเงี่ยหูฟังกีเล่งฮวงกล่าวสืบต่อไป...

"พวกเราทั้งหลายต่างไม่มีผู้ใดกล้าตอบไป ท่านหัวร่อคักคักแล้วจึงกล่าวอีก 'พวกเจ้าคราวหน้าย่อมต้องรู้ได้เอง คนเมื่อตายไปแล้ว ต้องมีความเบิกบานสำราญกว่าคนเป็นมากมายนัก' ในตอนนั้นใบหน้าของท่านได้ชาด้านจนแข็ง แม้อยู่ในระหว่างหัวร่อ แต่มองไปไม่มีเค้าหัวร่อเหลือสักน้อยนิด สารรูปเช่นนั้นมีความน่าหวาดหวั่นจนบอกมิถูก กีเล่งอี่ตอนนั้นมีอายุสิบกว่าปีก็จริง แต่ถึงกับถูกข่มขู่จนแผดเสียงร่ำไห้ดังสนั่นหวั่นไหวขึ้นมา"

นางถึงนับถือการทารุณต่อผู้อื่นเป็นเครื่องบำเรอใจให้เบิกบาน ผู้อื่นยิ่งทนทานมิได้ นางก็ยิ่งลิงโลดยินดี ผู้อื่นยิ่งไม่ต้องการฟัง นางยิ่งต้องการกล่าวต่อไป และยังบรรยายจนเป็นจริงเป็นจังดังเกิดขึ้นที่เบื้องหน้าสายตา

เจี่ยเทียนเปียะฟังคำบอกเล่าของนาง และมองดูใบหน้าของซากศพที่อยู่รอบห้อง ยิ่งคิดยิ่งหวาดหวั่นจนขวัญฝ่อ ถึงกับพลอยแผดหัวร่อดังคลุ้มคลั่งขึ้นมาบ้างแล้ว !

เสียงหัวร่อของมันยิ่งนานยิ่งดัง ถึงกับไม่อาจหยุดยั้งลงได้ ยู่ป้วยหยกร้องขึ้นด้วยความแตกตื่น

"ผู้อาวุโส ผู้อาวุโส ท่านเป็นไรไปแล้ว ?"

เสียงหัวร่อของเจี่ยเทียนเปียะดังก้องไม่หยุดยั้ง โดยมิไปฟังวาจาของยู่ป้วยหยกเลย ยู่ป้วยหยกรีบเดินเข้าไปเขย่าร่างมัน และเห็นใบหน้ามันบิดเบี้ยวด้วยการหัวร่อ และไม่ยอมหยุดยั้งระงับ

กีเล่งฮวงจับจ้องมองพลางกล่าวเสียงเย็นชาขึ้น

"คนผู้นี้ถูกขู่จนคลุ้มคลั่งไปแล้ว !"

ยู่ป้วยหยกขบกรามแนบแน่น พลันสะบัดมือฟาดฉาดไปบนหน้าเจี่ยเทียนเปียะ เสียงหัวร่อของเจี่ยเทียนเปียะจึงได้หยุดยั้งลง งุนงงไปครู่หนึ่งก็เปล่งเสียงร่ำไห้ดังสนั่นหวั่นไหวขึ้นแทน

กีเล่งฮวงส่งเสียงอ้อยอิ่งกล่าวขึ้น

"วิกลจริตเสียได้ก็ประเสริฐอยู่ อย่างน้อยไม่ต้องทนทานความเจ็บปวดทรมานของการตายที่กรายมาทีละน้อย..."

ยู่ป้วยหยกหันขวับกลับมา จ้องหน้านางพลางส่งเสียงหนักหน่วงขึ้น

"ท่านมาตรแม้นช่วยชีวิตข้าพเจ้ามาครั้ง แต่ข้าพเจ้าขณะนี้ก็รอความตายอยู่เท่ากับว่าได้คืนชีวิตแก่ท่านแล้ว ท่านเราแต่นี้ไม่มีติดค้างกันทั้งสองฝ่าย หากท่านยังคิดเสียดแทงใจผู้อาวุโสอีก ก็อย่าตำหนิว่าข้าพเจ้าจะก้าวร้าวล่วงเกิน"

กีเล่งฮวงเพ่งตาจ้องมองดูอยู่ครู่หนึ่ง ในที่สุดก็เบือนหน้าไปไม่กล่าวกระไรอีก

ยู่ป้วยหยกยกมือปาดเหงื่อบนหน้า พลันรู้สึกว่าในห้องเริ่มร้อนขึ้นมาและยิ่งนานยิ่งร้อน กีเล่งฮวงก็รู้สึกแล้วร้องโพล่งว่า

"ไฟ...คนคลุ้มคลั่งผู้นั้นถึงกับจุดไฟครอกพวกเราแล้ว!!"

บนโพรงเล็ก ๆ เหนือเพดานห้อง มีควันไฟพวยพุ่งเข้ามาจริง ๆ

กีเล่งฮวงส่งเสียงขึ้นอีกครั้ง

"มันถึงกับกลัวพวกเราตายไม่เร็วพอ ซึ่งความจริงแล้ว พวกเราในเมื่อต้องตายแน่ กลับมิสู้รีบตายเสียแต่เนิ่น ๆ จะสบายกว่า"

ยู่ป้วยหยกถอนใจ กล่าวขึ้น

"มันไฉนไม่คิดหาวิธีที่หมดจดสมใจกว่านี้บ้าง?"

กีเล่งฮวงแค่นหัวร่อแล้วกล่าวขึ้น

"นี่ท่านยังไม่เข้าใจ หากใช้วิธีอื่น ๆ แล้ว ก็ยากยิ่งที่จะระวังมิให้เสื่อมเสียถึงซากศพเหล่านี้ คนตายเป็นพวกเดียวที่มันไม่ปรารถนาทำร้าย และคนตายก็ไม่กลัวถูกไฟรมอีกด้วย"

ขณะนั้น เสียงร่ำไห้และหัวร่อของเจี่ยเทียนเปียะต่างเงียบหาย นัยน์ตาเหม่อมองตรงไปเบื้องหน้า เบื้องหน้าคือซากศพของกีโค้วเช้ง มันส่งเสียงพึมพำไม่ขาดปาก

"ประหลาด...ประหลาด..."

มันถึงกับย้ำคำ 'ประหลาด' สิบกว่าคำซ้อน ๆ แต่ไม่มีผู้ใดไปไยดีด้วย

กีเล่งฮวงนั่งนิ่งไม่เคลื่อนไหว ประกายตาซึมเซาคล้ายใจล่องลอย ใบหน้าดื่มด่ำอยู่ในรสชาติของการตายที่กำลังกรายมาจริง ๆ

แต่ยู่ป้วยหยกนั้นนั่งไม่อยู่แล้ว ยังมีความหวังอันรำไรเหลือในห้วงสมอง หวังให้หลบหนีออกไปได้ แต่ห้องมรณะนี้ความจริงก็เป็นสุสานหลังใหญ่อยู่แล้ว !

ในโลก ไหนเลยเคยมีคนเดินออกไปจากหลุมฝังศพ ? !

พลันแลเห็นเจี่ยเทียนเปียะยกมือชี้ยังซากศพกีโค้วเช้งที่อยู่เบื้องหน้า หัวร่อคักคัก แล้วกล่าวขึ้นว่า

"พวกท่านมาดู นี่เป็นเรื่องประหลาดหรือไม่ คนตายก็มีเหงื่อไหลด้วย... คนตายถึงกับมีเหงื่อไหลด้วยแล้ว !"

เสียงหัวร่อที่คลุ้มคลั่งฟั่นเฟือนสะท้านไปทั่วทั้งห้องศิลาใหญ่ ทำให้มีเสียงสะท้อนก้องมาจนอื้ออึงคะนึงหู

"คนตายกำลังมีเหงื่อไหล...คนตายก็มีเหงื่อไหลแล้ว..."

ยู่ป้วยหยกลอบทอดถอนใจ เจ้าสำนักกระบี่ยิ่งใหญ่ที่สุดในดินแดนทักษิณก่อนจะตายถึงกับกลายเป็นคนวิกลจริตได้...คนตายไหนเลยจะมีเหงื่อไหล ?

ทอดถอนใจพลางเดินเข้าไป แต่อดมิได้ต้องเหลือบชำเลืองดูหน้ากีโค้วเช้งแวบหนึ่ง

แลเห็นใบหน้าที่เย็นชากระด้าง มีริ้วรอยเร้นลับพิสดารแต่น่าสมเพช ถึงกับมีหยาดเหงื่อเม็ดโป้ง ๆ ปานถั่วเหลืองติดอยู่จนชัดถนัดตา !

คนตายผู้นี้ถึงกับมีเหงื่อไหลจริง ๆ แล้ว ! !

ในระยะครึ่งเดือนมานี้ ยู่ป้วยหยกมิทราบได้พบเห็นเรื่องพิกลพิสดาร น่าหวาดหวั่นพรั่นพรึงมามากมายเพียงใด แต่ยังไม่เคยพบเห็นเรื่องที่น่าหวาดกลัวไปกว่าซากศพคนตายก็มีเหงื่อไหลซึมออกมาเยี่ยงนี้ !

จึงเบิ่งตาจับจ้องดูใบหน้าคนตาย ที่มีเหงื่อหยดหยาดมาทีละเม็ด รู้สึกว่ามือเท้าได้ชากระทั่งเย็นยะเยียบ และถูกความน่าหวาดกลัวนี้คุกคามจนแทบคลุ้มคลั่งแล้วจริง ๆ

กีเล่งฮวงเบือนหน้ามองมา พลันกรีดร้องด้วยความหวาดหวั่นจนเสียงสั่นสะท้าน

"ท่าน...ท่านถึงกับมีเหงื่อไหลจริง ๆ...ถึงกับมีเหงื่อไหลจริง ๆ !"

เจี่ยเทียนเปียะหัวร่อคักคัก ร้องขึ้นบ้าง

"หรือว่าคนตายก็รู้จักหวาดกลัวด้วย ?"

แต่คนตายไฉนจะรู้จักหวาดกลัว ? คนตายไฉนจึงมีหยาดเหงื่อไหลมา ? ในโลกจะมีผู้ใดยินยอมเชื่อถือเรื่องที่ไม่คาดฝันเยี่ยงนี้ ? ในโลกจะมีผู้ใดอธิบายความเร้นลับนี้

ออกได้ ?

ห้องศิลายิ่งนานยิ่งร้อนระอุ ใบหน้าคนตายนั้นก็มีเหงื่อโซมขึ้นกว่าเดิมอีกมาก ยู่ป้วยหยกพลันกระโดดขึ้นมา ร้องสุดเสียงไปว่า

"รูปสีผึ้ง ! คนตายผู้นี้ก็เป็นรูปสีผึ้ง ! !"

กีเล่งฮวงกล่าวสวนคำว่า

"ข้าพเจ้าแลเห็นท่านเดินเข้ามากับตาชัด ๆ จะกลายเป็นรูปสีผึ้งได้อย่างไร ?"

ยู่ป้วยหยกโถมเข้าไปยื่นมือบิดศีรษะคนตายผู้นั้น ศีรษะคนตายผู้นั้นพลันหักออกจากไหล่ทันที ปรากฏเป็นรูปสีผึ้งจริงดั่งคาด !

ภายใต้แสงสว่างอันเลือนรางรำไร ในห้องที่มีซากศพคนตายอยู่มากมาย ในห้องมรณะที่มีแต่คำเล่าลือล้วนน่าหวาดหวั่นสยองขวัญนานัปการ ย่อมไม่มีผู้ใดสังเกตออกได้ว่า ในหมู่คนตายจะมีรูปสีผึ้งอยู่อีกรูปหนึ่ง !

ยู่ป้วยหยกปาดหยาดเหงื่อบนหน้า ร่างคล้ายได้อ่อนจนระทวยแล้ว

กีเล่งฮวงนั้นกลับยิ่งแตกตื่น คำรามดั่งคลุ้มคลั่ง

"นี่มิใช่รูปสีผึ้ง มิใช่รูปสีผึ้งเด็ดขาด ข้าพเจ้าแลเห็นกีโค้วเซ้งเดินเข้ามากับตาชัด ๆ"

หากแม้นรูปนี้เป็นสีผึ้งปั้นขึ้นจริงอย่างนั้น ตัวกีโค้วเซ้งหายไปที่ใดกัน ?

ยู่ป้วยหยกฝืนยิ้มกล่าวว่า

"มันหลังจากเข้ามาแล้วอาจออกจากไปอีกก็ได้ !"

กีเล่งฮวงร้องขึ้นด้วยความสำนึก

"ท่านอาจบางทีมิได้กลืนกินยาพิษนั้นเข้าไปจริง ๆ ท่านอาจบางทีแสร้งทำเป็นตาย แต่หลังจากเข้ามาแล้วประตูก็ถูกใส่กลอนลั่นกุญแจทางภายนอกท่านไม่มีทางออกไปเด็ดขาด"

นางหยุดมองด้วยความหวั่นหวาด แล้วจึงกล่าวเสียงสั่นสะท้านต่อไป

"ในเมื่อท่านออกจากห้องนี้มิได้ ย่อมต้องตายอยู่ในที่นี้ ในเมื่อท่านตายที่ห้องนี้ไหนเลยจะกลายเป็นรปสีผึ้งได้อีก ?"

ประกายตายู่ป้วยหยกพลันแวววับกล่าวเสียงดัง ๆ ว่า

"ห้องมรณะนี้จะต้องมีทางออกอีกสายหนึ่งเด็ดขาด กีโค้วเซ้งจะต้องออกไปจากทางสายนั้นแน่ ในเมื่อมันสามารถออกไป พวกเราก็ต้องสามารถออกไปเช่นกัน"

พอกล่าวถึงตอนนี้ จิตใจพลันคึกคักขึ้นทันที มิสนใจว่าผนังศิลาทั้งสี่ฟากข้างได้ถูกไฟเผาผลาญจนร้อนแรง รีบก้มหน้าก้มตาตรวจดูอย่างพินิจพิเคราะห์

ศิษย์ที่กำเนิดจากสำนักบ้อเก๊กมึ้งต่างได้เรียนรู้ถึงวิชากลไกกับดักใด ๆ แต่ยู่ป้วยหยกหาตามห้องศิลาทั้งสองจนละเอียดถี่ถ้วนทุกแง่มุมแล้ว ยังหาทางออกอันเร้นลับนั้นไม่พบ

ยามนี้ เสื้อผ้าบนร่างได้เปียกแล้วแห้งอีกครา นัยน์ตาถูกความร้อนรมจนแดงฉาน ริมฝีปากก็แตกระแหงแห้งผาก ยืนหอบหายใจอยู่ในที่นั้น แต่ยังคงพึมพำถามตนเองไม่หยุด

"ทางออกนั้นจะอยู่ที่ใด...กีโค้วเซ้งเพราะต้องการแสร้งตายเพื่อตบตาคนจะต้องตระเตรียมทางออกอยู่ก่อนแล้ว เราหากเป็นมัน จะสร้างทางออกไว้ในที่ใด ?"

กีเล่งฮวงกล่าวขึ้นบ้างว่า

"เท่าที่ข้าพเจ้าทราบ ห้องมรณะนี้ไม่มีทางออกอื่นใดอยู่เป็นเด็ดขาด"

"ต้องมีแน่นอน ไม่เช่นนั้นกีโค้วเซ้งไฉนเดินออกไปได้ ?"

กีเล่งฮวงอึ้งไปครู่หนึ่งจึงกล่าวว่า

"หรืออาจเป็นว่ามีคนมาไขประตูปล่อยให้ท่านออกไปอีก ?"

ยู่ป้วยหยกพลันคล้ายถูกแส้หวดเข้าใส่ไปถนัดถนี่ กล้ามเนื้อทั่วร่างบิดจนปวดแปลบทันที ร่างก็ชานิ่งอยู่ในที่นั้น ไม่อาจเคลื่อนไหวต่อไปได้อีกแล้ว

"ถูกต้อง ! นี่ย่อมอาจเป็นแน่ "

เพราะผู้อื่นไขประตูปล่อยตัวกีโค้วเซ้งออกไปเป็นแน่

บุคคลเยี่ยงกีโค้วเซ้ง แม้ไม่อาจที่จะปล่อยความลับนี้ให้แก่ผู้อื่นใดได้ทราบแต่คำนวณตามเหตุการณ์ที่บังเกิดมาในเฉพาะหน้า นี่ก็เป็นเหตุผลเดียวที่จะอธิบายได้เหมาะสมถูกต้อง

อย่าว่าแต่กีโค้วเซ้งเมื่อสั่งให้คนผู้นั้นเปิดประตูแล้วอาจบางทีฆ่าคนผู้นั้นทิ้งในทันทีก็ได้ เยี่ยงนี้ความเร้นลับของมันไยมิใช่ไม่ต้องถูกแพร่งพรายออกไปเช่นกัน ?

คิดถึงตอนนี้ ยู่ป้วยหยกก็สิ้นหวังไปจริง ๆ จัง ๆ

พลันได้ยินเจี่ยเทียนเปียะร้องขึ้นอีกว่า

"พวกท่านดู ประหลาดหรือไม่ คนตายผู้นี้ได้หายไปแล้ว หายไปจนสิ้นเชิงแล้ว !"

ยู่ป้วยหยกอดมิได้ต้องเบือนหน้ามองไป แลเห็นรูปสีผึ้งนั้นละลายไปจนหมดสิ้นแล้ว แต่เศษสีผึ้งที่ละลายอยู่ตามพื้นกลับมีไม่มาก

บรรดาสีผึ้งที่ละลายออกจากรูป หายไปที่แห่งใดกัน ?

ยู่ป้วยหยกพอฉุกใจคิด รีบก้าวไปยังที่เก้าอี้ศิลา เพ่งตาพิจารณาโดยละเอียดแล้วร้องสุดเสียงด้วยความปลาบปลื้มยินดี

"ข้าพเจ้ามิได้สันนิษฐานผิดพลาด ห้องมรณะนี้มีทางออกอีกสายหนึ่งจริง ๆ ปากทางออกซ่อนอยู่ที่ใต้รูปสีผึ้งนั้น อยู่ที่บนเก้าอี้ศิลานี้นี่เอง !"

บนเก้าอี้ศิลามีโพรงน้อย ๆ อยู่จริง ๆ สีผึ้งที่ละลายได้ไหลเข้าไปในโพรงน้อยแห่งนี้ แต่โพรงนี้เล็กจนกระทั่งเพียงยื่นนิ้วเข้าไปได้สองนิ้วเท่านั้น คนจะเบียดแทรกเข้าไปได้อย่างไร ?

กีเล่งฮวงแค่นหัวร่อ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าคิดว่าท่านยังคงสงบใจรอความตายเถิด เก้าอี้ศิลานี้หากแม้นเป็นทางออก กีโค้วเช้งเมื่อออกไปแล้ว รูปสีผึ้งไหนเลยยังจะนั่งบนเก้าอี้ศิลาได้ ! หรือรูปสีผึ้งจะรู้จักเดินมานั่งลงได้เอง ?"

ยู่ป้วยหยกตาแวววาว กล่าวว่า

"กีโค้วเช้งใช้ความข้อนี้เป็นเครื่องพรางตาของมัน แม้มีคนพบเห็นความเร้นลับของรูปสีผึ้ง แต่กลับคิดไม่ถึงว่าทางออกจะอยู่ใต้รูปสีผึ้งนี้นี่เอง"

"อย่างไรก็ตาม หากไม่มีคนยกมัน รูปสีผึ้งจะไม่อาจนั่งบนเก้าอี้ได้เองเด็ดขาด เรื่องนี้จะอย่างไรท่านก็ไม่มีทางอธิบายได้ถูกต้อง ?"

"แต่โพรงน้อยนี้อธิบายได้"

"โพรงน้อย..."

"กีโค้วเช้งเมื่อตอนหล่อรูปนี้ คล้ายใช้เชือกเส้นหนึ่งตรึงอยู่ที่ก้นรูปสีผึ้ง จากนั้นจึงผ่อนปลายเชือกเส้นนั้นลงไปในโพรงน้อยนี้ เมื่อมันเข้าสู่อุโมงค์ใต้ดินปิดฝาแผ่นศิลาแล้ว เพียงกระตุกเชือกทางเบื้องล่าง รูปสีผึ้งนี้ก็จะถูกมันฉุดกลับมานั่งลงบนเก้าอี้ศิลาได้ !"

"ไฮ้ ! ไม่ผิด วิธีนี้นับว่าประณีตแนบเนียนยิ่งจริง ๆ"

"กีโค้วเช้งนับว่ามีแผนที่ถี่ยิบแนบเนียน รอบคอบรัดกุมจนกระทั่งผู้คนยากจะทัดเทียม เพียงแต่ท่านคิดค้นเป็นร้อยเป็นพันครั้ง ก็ย่อมคิดไม่ถึงว่าห้องมรณะนี้ถึงกับถูกจุดไฟครอกได้ รูปปั้นสีผึ้งถึงกับละลายไป ซึ่งมันไม่มีทางคาดฝันถึงเป็นอันขาด และโพรงน้อย ๆ ที่ไม่มีความสำคัญอันใด ถึงกับแพร่งพรายความลับทั้งมวลของมันออกไปได้"

กีเล่งฮวงนิ่งอึ้งอยู่ครู่หนึ่ง จึงถอนใจยาวกล่าวว่า

"ท่านนับว่าฉลาดปราดเปรื่องกว่าที่คิดคาดไว้มากมายจริง ๆ ฉลาดปราดเปรื่องเกินไปจริง ๆ"

แผ่นศิลาที่รูปปั้นนั่งนั้นยกเคลื่อนออกได้จริงดั่งคาด พอแผ่นศิลายกไปเบื้องล่าง

ก็ปรากฏโพรงดำมืดมิดสายหนึ่งทอดสู่อุโมงค์เบื้องล่างจริง ๆ ยู่ป้วยหยกระบายลมหายใจยาวแล้วกล่าวว่า

"ในที่สุดห้องมรณะนี้ก็มีคนเป็น ๆ เดินออกไป และไม่เพียงหนึ่งคนด้วย !"

กีเล่งฮวงตอนนี้ก็มิกล่าวกระไรแล้ว รีบเดินตามติดไปทันที

ยู่ป้วยหยกประคองเจี่ยเทียนเปียะหยังเท้าก้าวทดสอบไปทางเบื้องหน้าโดยแช่มช้า อุโมงค์ใต้ดินสายนี้คดเคี้ยวเลี้ยวลด และย่อมต้องมืดมิดจนมองมิเห็นสิ่งใดด้วย

ในที่สุด ทั้งสามก็ได้หนีออกไปแล้ว แต่จะมีผู้ใดกล้าระบุแน่ชัดว่าปากอุโมงค์สายนี้จะเป็นดินแดนปลอดภัย ? อุโมงค์สายนี้ไม่แน่ว่ายังจะทอดเข้าไปในห้องนอนของกีฮูหยินก็ได้ !

ยู่ป้วยหยกเพิ่งคิดถึงความข้อนี้ เบื้องหน้าปรากฏมีแสงโคมไฟลอดออกมา โคมไฟมาตรแม้นเลือนราง แต่ในความมืดมนอนธการ กลับรู้สึกแรงกล้าจนสะดุดตาเป็นพิเศษ

ที่มีแสงไฟย่อมต้องมีคนอยู่แน่นอน !

ยู่ป้วยหยกปล่อยเจี่ยเทียนเปียะแล้วขยับร่างโถมปราดเข้าไปในบัดดล มิว่าผู้ใดอยู่ที่นั้น ยู่ป้วยหยกต่างเตรียมพร้อมจะใช้การจู่โจมที่รวดเร็วดุจสายฟ้าฟาดทำลายให้ได้ในพริบตา

มิคาดว่า ที่ซึ่งมีแสงไฟกลับไร้ผู้คน มีโคมโดดเดี่ยวอยู่เพียงดวงเดียวบนพื้นแสงอันเรืองรองรำไรกำลังสั่นไหวคล้ายใกล้จะดับไปแล้ว

ยู่ป้วยหยกพลันพบเห็นโคมดวงนี้ ถึงกับเป็นโคมที่ตนนำมาเมื่อครู่นั้นเอง !

เมื่อครู่เพราะถูกกีฮูหยินลากไป จึงทิ้งโคมดวงนี้ไว้บนพื้นลืมเป่าดับ และที่นี้ก็เป็นปากทางที่จะเข้าสู่ห้องนอนของกีฮูหยินนั่นเอง !

ที่แท้ห้องนอนของกีฮูหยิน อาสนะในหอกระดาษ และห้องมรณะอันลึกลับนั้นทั้งสามแห่งนี้ล้วนมีอุโมงค์ใต้ดินติดต่อกัน !

ยู่ป้วยหยกผ่านภยันตรายที่คับขันมามากมายนับมิถ้วน ฟันฝ่าความเป็นความตายอย่างลำบากยากเข็ญ อ้อมเป็นวงใหญ่แล้ว ถึงกับอ้อมมายังสถานที่เดิมอีกครั้งจนได้ จึงกระอักกระอ่วนจนมิทราบควรร่ำไห้หรือควรหัวร่อ

กีเล่งฮวงเดินเข้ามาจับตาดูแล้วพลอยตะลึงไปอีกผู้หนึ่ง

ได้ยินยู่ป้วยหยกพึมพำขึ้นว่า

"ในความคิดเห็นของข้าพเจ้า อุโมงค์ใต้ดินสายนี้นอกจากห้องนอนกีฮูหยินหอกระดาษ และห้องมรณะแล้ว จะต้องมีปากทางที่สี่อยู่เป็นแน่แท้"

"ท่านหมายความว่า...ที่นี้ยังมีทางออกอีกแห่งหนึ่ง เพราะเหตุใด ?"

"เนื่องจากกีโค้วเช้งกับ 'ผู้แซ่ยู่' นั้นคิดว่าต้องมิใช่ออกไปทางห้องนอนของกีฮูหยินเป็นแน่แท้ ยิ่งไม่ยอมออกไปทางหอกระดาษหรือห้องมรณะด้วย ดังนั้นข้าพเจ้าจึงว่าที่นี้ต้องมีปากทางออกที่สี่อยู่"

"ท่านคิดดูว่า ปากทางออกที่สี่ควรอยู่แห่งหนใด ?"

ยู่ป้วยหยกหิ้วโคมทองเหลืองขึ้นมาเดินช้า ๆ ไปทางเบื้องหน้า อุโมงค์สายนี้เป็นทางไปสู่หอกระดาษนั้นอีก ยู่ป้วยหยกเดินพลางพลันหันมาถามกีเล่งฮวงว่า

"ท่านทราบหรือไม่ว่า 'ผู้แซ่ยู่' นั้นเข้าสู่หมู่บ้านชัวนั้งจึงในเวลาใด ?"

"ข้าพเจ้าจำได้แม่นยำยิ่ง วันนั้นคือวันที่สามของเดือนอ้าย เพิ่งผ่านตรุษจีนไปสามวัน และก็เป็นวันที่สามที่กีโค้วเช้งเริ่มกลืนกินยาพิษ ท่านเลือกวันตรุษจีนของปีเริ่มกลืนกินยาพิษ เพราะต้องการให้ผู้อื่นที่อยู่ในระหว่างยินดีปรีดา ยังมีความคับแค้นขมขื่นขึ้นมาบ้าง"

"มันเริ่มกลืนกินยาพิษในวันชิวอิ๊ด แต่มิทราบเดินเข้าห้องมรณะในวันใด ?"

"วันนั้นคือสารทง่วนเซียว (หลังตรุษจีนสิบห้าวัน) นับแต่ชิวอิ๊ดถึงง่วนเซียวในครึ่งเดือนนี้ ทั่วทั้งซัวะนั้งจึงส่วนมากต่างวุ่นวายกับเรื่องหลังการตายของท่าน ดังนั้นจึงได้เลินเล่อต่อเรื่อง 'ผู้แซ่ยู่' ไปชั่วขณะ"

ขณะนั้น ทั้งมวลได้เดินมาจนกระทั่งถึงห้องน้อยของด้านล่างหอกระดาษ

ถุงแพรที่มีบรรจุหยกประดับยังคงทิ้งอยู่บนเตียง รูปสีผึ้งของกีโค้วเช้งยังนั่งยิ้มอย่างเย็นชา มองหน้าพวกทั้งปวงอยู่ที่เดิม

เจี่ยเทียนเปียะพลันหัวร่อคักคักขึ้นอีกครั้ง กล่าวว่า

"มิน่าเล่า คนตายผู้นั้นจึงไม่เห็น ที่แท้มันหนีมาในที่นี้ก่อน..."

ยู่ป้วยหยกเก็บหยกประดับชิ้นนั้นขึ้นมาขบคิดจนชั่วครู่ จึงกล่าวช้า ๆ

"ผู้แซ่ยู่นั้นหาได้หลบหนีไม่ กีฮูหยินเข้าใจผู้แซ่ยู่ผิดไปแล้ว"

กีเล่งฮวงต้องถามด้วยความสงสัยใจ

"วาจานี้อาศัยเค้ามลใดยืนยัน ?"

"เมื่อตอนข้าพเจ้าเห็นหยกประดับนี้ในใจก็รู้สึกประหลาดสงสัยยิ่ง ผู้แซ่ยู่นั้นแม้ไม่รักถนอมถุงแพรปักนี้ แต่ก็ไม่บังควรจะทิ้งหยกประดับไว้ในห้องนี้โดยไม่ไยดี"

"ถูกต้อง หยกประดับนี้ดูแล้วคล้ายเป็นของวิเศษประจำตระกูลมันจริง ๆ แต่มันอาจบางทีไปอย่างเร่งร้อนลนลาน จึงได้ทำหยกประดับชิ้นนี้ตกไว้ในห้อง ?"

"ตอนนั้น ไม่มีผู้ใดทราบความเร้นลับของอุโมงค์สายนี้ หากแม้นท่านพบเห็น

ปากทางออกที่สี่ ก็พอจะหลบหนีได้อย่างปลอดโปร่งเยือกเย็น ไหนเลยจะมีการไปอย่างเร่งร้อนลนลาน ? นอกเสียจาก..."

"นอกจากกระไร ?"

"นอกเสียจากท่านหาใช่หนีไปเอง แต่ถูกผู้อื่นคุกคามให้ไป !"

กีเล่งฮวงงงไปวูบ จึงร้องโพล่งขึ้น.

"ท่าน...หรือท่านว่า กีโค้วเช้งพบเห็นมัน..."

"คิดว่าต้องเป็นเช่นนี้ กีโค้วเช้งเมื่อหลบเข้าไปในอุโมงค์ของห้องมรณะแล้วพบเห็นว่าในอุโมงค์ถึงกับมีคนอยู่ มันย่อมไม่ยินยอมให้มีบุคคลที่สองได้ทราบความเร้นลับเรื่องการแสร้งตายของมันแน่"

"เช่นนี้เป็นว่า ผู้แซ่ยู่มิเพียงถูกมันคุกคามไปเท่านั้น ยังอาจจะถูกมันฆ่าปิดปากไปด้วยก็ได้ ?"

"กีโค้วเช้งจะต้องฆ่าท่านเป็นแน่แท้"

"นางหากทราบว่าผู้แซ่ยู่ตายแล้ว อาจบางทีจะไม่เศร้าเสียใจปานนี้ เจ็บช้ำขมขื่นปานนี้..."

"นางหากทราบว่า คนรักของนางตายไปแล้ว ไยมิใช่ยิ่งต้องเจ็บช้ำเสียใจไปกว่าเดิม ?"

"ท่านทราบหรือไม่ ความเจ็บช้ำขมขื่นใจที่สุดของสตรีคืออะไร ?"

นางมิรอให้ยู่ป้วยหยกตอบมาก็ได้กล่าวสืบต่อไป

"นั่นคือถูกคนที่นางรักสลักใจสลัดทอดทิ้ง อันความเจ็บแค้นขมขื่นนี้ มิเพียงกล้าแข็งรุนแรงเท่านั้น ยังตราตรึงจวบจนวันตายด้วย สำหรับเรื่องที่คนรักตายไป แม้ในใจนางจะระทมขมขื่นด้วยความเศร้าสลด แต่ยังเบาบางกว่าความเจ็บแค้นเยี่ยงนั้นหลายเท่านัก และช่วงเวลาก็สั้นกว่ากันมากด้วย ดังนั้น มีสตรีไม่น้อยที่ตัดใจฆ่าคนรักของนางตายไป กับที่ต้องการคือ กลัวคนรักจะเปลี่ยนใจไปรักผู้อื่น นางยินยอมที่จะให้มันตายกับมือ ก็ไม่ยอมเห็นมันตกไปในอ้อมแขนของสตรีคนที่สอง"

"เช่นนี้เป็นว่า หากนางทราบคนที่นางรักสลักใจตายไปแล้ว กลับมีความเบิกบานใจขึ้น ?"

"เบิกบานใจกว่ากันมากมายนัก"

"หัวใจและความรู้สึกนึกคิดของสตรี บุรุษจะไม่มีวันได้เข้าใจตลอดชั่วกาลนานจริง ๆ"

"บุรุษความจริงก็ไม่บังควรมาเข้าใจความรู้สึกนึกคิดของสตรีอยู่แล้ว สตรีหาใช่

กำเนิดมาเพื่อให้คนเข้าใจกระจ่างไม่ แต่เป็นการเกิดมาเพื่อให้คนเคารพนับถือรักใคร่สุ่มหลง !"

ยู่ป้วยหยกมิตอบโต้อีกต่อไป ยกโคมทองเหลืองขึ้นสูงเหนือศีรษะ สอดส่ายสายตาค้นหาไปรอบข้างอีกครั้ง

ยู่ป้วยหยกคำนวณแน่ว่า ทางออกสายที่สี่จะต้องอยู่ละแวกใกล้เคียงกับเตียงหลังนี้ แต่เสาะหาเพียงใดก็ไม่พบร่องรอยพิรุธ ยามนั้นน้ำมันในตะเกียงร่อยหรอใกล้จะแห้ง แสงสว่างริบหรี่ กระทั่งดับวูบไป

ยู่ป้วยหยกถอนใจยาว พึมพำเบา ๆ ขึ้น

"ดูท่าทีในอุโมงค์นี้แม้นับว่ามีทางสายที่สี่อยู่จริง แต่ในความมืดมิดดั่งนี้เราก็อย่าหมายมีความสามารถหาพบพานได้เลย"

กีเล่งฮวงพลันเอ่ยขึ้น

"ความจริง ท่านมิต้องหาทางสายที่สี่นั้น ก็สามารถออกไปได้เช่นกัน"

"ท่านมีวิธี ?"

บทที่ 13

จำแลงจากร่างเดิม

กีเล่งฮวงเอ่ยขึ้นว่า

"เพียงท่านสามารถไปยืนยันต่อหน้ากีฮูหยินว่าผู้แซ่ยู่นั้นตายแล้ว นางก็จะไม่ชิงชังอาฆาตท่านอีกต่อไป ไม่แน่ว่ายังจะปล่อยท่านออกไปอีกด้วย"

ยู่ป้วยหยกมิทันตอบคำ ในความมืดพลันมีเสียงคนผู้หนึ่งดังขึ้น

"ไม่ได้ วิธีนี้กระทำไม่สำเร็จ"

"เหตุใดไม่สำเร็จ ?"

"ยู่ป้วยหยกเมื่อได้ตายไปแล้ว ไหนเลยสามารถออกไปในสภาพมีชีวิตอีก ?"

กีเล่งฮวงยามนี้จึงฟังออกว่า ผู้ที่กล่าววาจา ทั้งมิใช่ยู่ป้วยหยกและมิใช่เจี่ยเทียนเปียะด้วย ! พริบตานั้นนางต้องแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อเหงื่อโซมกายร้องโพล่งไปว่า

"ท่าน...ท่านเป็นใคร ?!"

คนผู้นั้นหัวร่อคิกคักแล้วตอบมา

"กระทั่งเสียงของเราท่านก็ฟังไม่ออกแล้ว ?"

เสียง "ฉับ" ดังเบา ๆ ในความมืดมีแสงสว่างจ้าขึ้นมาอีกคราว ส่องเห็นใบหน้าที่ชูบชีดร่วงโรยเพราะความชราภาพ รอยย่นที่บ่งบอกความลำบากตรากตรำปรากฏชัดถนัดตา

ยู่ป้วยหยกกับกีเล่งฮวงต่างต้องร้องโพล่งไปอย่างไม่คาดหมาย

"กอเล่าเท้า (เล่าเท้านี้ใช้เรียกผู้เฒ่าฐานะต่ำกว่า) ท่านเอง ? ท่านเข้ามาในที่นี้ได้อย่างไรกัน ?!"

ใบหน้าที่ชูบชีดร่วงโรยของกอเล่าเท้า ท่ามกลางแสงโคมไฟที่สั่นไหว ภายในอุโมงค์ใต้ดินที่เร้นลับพิสดาร ถึงกับพลอยกลายเป็นมีเลศนัยอันลี้ลับขึ้นบ้าง จับตามองหน้ากีเล่งฮวง หัวร่ออย่างมีเลศนัยแล้วกล่าวว่า

"ใช่แล้ว มีแต่กอเล่าเท้าที่ผ่าฟืนต้มน้ำจึงมาในที่นี้มิได้ แต่ท่านเพียงรู้จักว่าเราคือกอเล่าเท้า ยังทราบว่าเราเป็นใครหรือไม่ ?"

กีเล่งฮวงรู้สึกว่า ในดวงตาของผู้เฒ่านี้พลันมีประกายคมวาวอย่างที่นางไม่เคยพบเห็น คุกคามจนนางต้องถอยร่นไปก้าวใหญ่อย่างลืมตัว กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า

"ท่าน...ท่านเป็นผู้ใดกันแน่ ?"

กอเล่าเท้าเดินผ่านหน้านางไปช้า ๆ

วางโคมในมือลงบนตู้น้อยที่หัวเตียงแล้ว พลันหันขวับกลับมาจับตาเจิดจ้าจ้องมองหน้านาง พลางกล่าวช้า ๆ ขึ้น

"เราคือคนที่ทำให้กีโค้วเช้งกินไม่ได้นอนไม่หลับกระสับกระส่ายจนงุ่นง่านอยู่ทุกวันคืน เราคือคนที่ทำให้กีโค้วเช้งรู้ตัวว่าไม่อาจมีชีวิตอยู่ต่อไปได้..."

ยู่ป้วยหยกร้องโพล่งขึ้นกลางคัน

"กีโค้วเช้งถูกบังคับจนมีแต่ต้องแสร้งทำเป็นสวดมนต์สำนึกผิดในห้องกระดาษถูกบีบบังคับจนมีแต่แสร้งทำเป็นตาย หรือเป็นเพราะกลัวตัวท่าน ?!"

กอเล่าเท้าหัวร่อคักคัก พลางกล่าวว่า

"ท่านคิดไม่ถึงกระมัง ผู้ที่กีโค้วเช้งหวั่นหวาดจับใจที่สุดในชีวิต ถึงกับเป็นเฒ่าโสโครกดั่งเราผู้นี้ ?!"

กีเล่งฮวงร้องขึ้นด้วยความแตกตื่น

"หรือว่ามันรู้แต่แรกแล้วว่าท่านเป็นใคร ?"

กอเล่าเท้าแค่นหัวเราะ กล่าวว่า

"มันย่อมร้อยเนื่นนานแล้ว แต่มันมิกล้าเปิดเผยความจริงมา มีแต่แสร้งทำเป็นโง่งมงาย เนื่องจากมันทราบดีว่า เราพบเห็นความเร้นลับของมันอยู่นานแล้ว !"

กีเล่งฮวงกล่าวขึ้นด้วยความตื่นเต้นอีกครั้ง

"ความเร้นลับอันใด ?"

กอเล่าเท้ากล่าวช้า ๆ ขึ้นว่า

"เมื่อยี่สิบปีก่อน ในวงพวกนักเลงพลันเกิดคดีที่ยิ่งใหญ่จะสะท้านทั่วไปทั้งฟ้าดินอยู่

หลายเรื่อง ล้วนแล้วหาตัวการไม่พบ นันคือมีอัญมณีทรงค่ามหาศาลมากมายหลายรายถูกลอบขโมยอย่างลึกลับพิสดาร และมียอดฝีมือนามกระเดื่องถูกลอบฆ่าตายอย่างลึกลับ ความสูงส่งของพลังฝีมือ ความหมดจดชัดเจนของคนที่ก่อคดีนี้เยี่ยมยอดจนบู๊ลิ้มยุคนั้น แม้ระดมยอดฝีมือลือเลื่องจำนวนมากมายหลายสิบคนออกสืบเสาะ ก็ไม่มีเบาะแสเค้ามูลของมันแม้ที่แวว เนื่องจากไม่มีผู้ใดจะคาดคิดถึงว่าตัวการที่ลงมือก่อคดีนี้ จะเป็นตัวกี๋โค้วเซ้งที่ตลอดปีมิเคยย่างเท้าออกจากห้อง ก้มหน้าก้มตาสวดมนต์สำนึกผิดอยู่ในหอกระดาษอย่างคร่ำเคร่งนั้น"

ยู่ป้วยหยกร้องขึ้นด้วยความตื่นเต้น

"ข้าพเจ้าได้คิดแต่แรกแล้วว่า ที่มันกระทำดังนั้น ต้องมีแผนการร้ายเยี่ยงไรแฝงอยู่เป็นแม่นมั่น"

กีเล่งฮวงส่งเสียงดัง ๆ ขึ้น

"ท่านว่ากีโค้วเซ้งเป็นมหาโจรฉกชิงทรัพย์และฆ่าคน เราไม่ยอมเชื่อเด็ดขาด !"

กอเล่าเท้าถอนใจกล่าวว่า

"มิเพียงท่านไม่เชื่อเท่านั้น หากเรากล่าวไปในตอนนั้น ทั่วแผ่นดินก็น่ากลัวไม่มีสักกี่คนยอมเชื่อถือเรา เพราะต้องการเปิดเผยความลี้ลับของเรื่องราว จึงมีแต่ยอมตัวเข้ามาเป็นข้าทาสในชั่วะนั้งจึงเท่านั้น"

กีเล่งฮวงกล่าวสวนคำเสียงดัง ๆ ว่า

"ท่านว่ากีโค้วเซ้งตอนนั้นทราบว่าท่านเป็นผู้ใดแล้ว ไฉนมันจึงยอมรับท่านไว้ในชั่วะนั้งจึง มันไฉนไม่ฆ่าปิดปากท่าน ?"

กอเล่าเท้าผงกศีรษะ กล่าวช้า ๆ

"หากมันไม่ยอมให้เราอยู่ต่อไป ไยมิใช่ยิ่งบ่งบอกว่ามันมีพิรุธ หากมันฆ่าเราไยมิใช่ยิ่งยืนยันว่ามันสร้างเภทภัยบาปกรรมเด่นชัดกว่าเดิม มันมีความคิดที่สุขุมรอบคอบมิเคยยอมเสี่ยงอันตรายหวังให้โชคช่วยเลย จึงย่อมไม่ยอมกระทำเรื่องเสี่ยงอันตรายเยี่ยงนั้น ดังนั้น มันแม้รู้แน่ว่าเรามาคุมเชิงเพื่อหาพิรุธของมัน ก็มีแต่ต้องแสร้งทำเป็นงมงายไม่รู้ตัว"

หยดหัวร่อแล้วกล่าวสืบต่อ

"หากมิใช่เช่นนั้น ในชั่วะนั้งจึงไฉนจะยินยอมรับเฒ่าซอมซ่อที่ไม่รู้ประวัติความเป็นมาอย่างง่ายดาย ?"

ยู่ป้วยหยกกล่าวขึ้นบ้าง

"ท่านแน่แก่ใจว่ามันรู้ว่าท่านมาคุมเชิงหาพิรุธของมันอยู่ชัด ๆ แต่กลับถูกบีบบังคับจนมิอาจไม่รับท่านเอาไว้ได้ หมากตานี้มาตรแม้นเลิศล้ำยิ่งยวด แต่เมื่อ

มันทราบศักดิ์ฐานะของท่านแล้ว ไยมิใช่ระวังท่านในทุกขณะจิต ไหนเลยจะมาแพร่งพรายความลี้ลับต่อหน้าท่านได้ ?"

กอเล่าเท้าถอนใจกล่าวว่า

"มันมองปราดเดียวก็สามารถสังเกตศักดิ์ฐานะของคนออกได้ บุคคลเช่นดั่งมันยังมีผู้ใดสามารถกระชากหน้ากากของมันมา ? เรามาถึงที่นี้แล้ว ทราบดีว่าคดีมืดมนเหล่านั้น ไม่มีวันจะสะสางให้กระจ่างได้ตลอดกาลนาน"

กีเล่งฮวงรีบเอ่ยขึ้น

"เมื่อเป็นเช่นนั้น ท่านไฉนยังอยู่ในที่นี้อีก ?"

"เราอยู่ในที่นี้แม้ไม่สามารถฉีกกระชากหน้ากากมัน เปิดเผยความเร้นลับของมัน แต่ยอมหวังจะคุมเชิงมันให้มันไม่กล้าออกไปก่อคดีชั่วร้ายอีก หลังจากเราเข้ามาอยู่ในที่นี้แล้ว คดีมืดมนในวงพวกนักเลงก็เงียบหายไม่เกิดขึ้นอีกต่อไปจริง ๆ"

ยู่ป้วยหยกถอนใจกล่าวว่า

"ผู้อาวุโสเพราะต้องการขัดขวางมิให้เกิดบาปกรรม ยอมสละชื่อเสียงเกียรติภูมิของตนเอง มาเป็นข้าทาสให้ผู้อื่นช่วงใช้ นับว่าเป็นมหากุศลธรรมอันยิ่งใหญ่ที่ไม่มีผู้ใดทัดเทียมได้แล้ว"

ใบหน้าของกอเล่าเท้ามีแววหม่นหมองขึ้นอย่างลืมตัว วันเวลาอันลำบากยากเข็ญสิบกว่าปีที่ผ่านไป คิดว่าต้องกัดฟันทนด้วยความลำบากยากแค้นเป็นแน่ แต่สีหน้าหม่นหมองนี้เกิดเพียงวูบเดียวก็ปลาสนาการ พลันหัวร่อแล้วกล่าวว่า

"เรามาตรแม้นเสียสละความสุขของตนเอง ใช้วันเวลาอันตรากตรำอย่างยากแค้น แต่ก็คุ้มค่าความจนมันจำต้องยอมเป็นจริงดั่งการเสแสร้ง ไม่อาจมิยอมทนทรมานอยู่ในหอกระดาษ เราแม้มีการเสียสละ ก็นับว่าคุ้มค่าน่าพึงใจอยู่"

ยู่ป้วยหยกกล่าวอีกว่า

"มันทั้งไม่อาจฆ่าท่าน และทั้งไม่อาจหลบหนี ดังนั้นภายหลังจึงมีแต่แสร้งตาย..."

"มันเป็นคนมีจิตใจกำเริบเสิบสานใฝ่สูงทะเยอทะยาน ย่อมไม่ยอมสิ้นอายุขัยอย่างเงียบวังเวงเยี่ยงนั้นแน่นอน คิดไปคิดมา ถึงกับถูกมันคิดวิธีแสร้งตายนี้ได้ เราแม้รู้แก่ใจว่ามันต้องไม่ยินยอมทนทรมานอยู่ในหอกระดาษนั้นตลอดไป แต่ก็คิดไม่ถึงว่า มันคิดวิธีแสร้งตายนี้ออกไปตบตาเราจนผ่านไปได้"

เมื่อกอเล่าเท้ากล่าวดังนั้น กีเล่งฮวงจึงเอ่ยสวนคำขึ้น

"มันเมื่อได้ตบตาท่านผ่านไป แล้วท่านไฉนยังไม่ไป ?"

กอเล่าเท้าถอนใจกล่าวว่า

"มันตอนนั้นแม้อำพรางเราไปได้ แต่ภายหลังเรายิ่งคิดยิ่งรู้สึกเป็นเลศนัย ที่ต้องสงสัย กีโค้วเช้งย่อมอาจถูกผู้คนบีบคั้นบังคับจนตายอย่างง่ายดาย ดั่งนั้น... อย่าว่าแต่..."

หยุดฝืนยิ้มความขมขื่นรันทด กล่าวสืบต่อด้วยเสียงแช่มช้า

"เราระเหเร่ร่อนมาแต่เยาว์วัย ไม่เคยอยู่ในสถานที่ใดเกินกว่าครึ่งปีได้ แต่ที่นี่กลับจับเจ่าอยู่เป็นเวลานานปีโดยไม่รู้ตัว ชีวิตที่สมถะเยี่ยงนี้ มิเพียงเราจะใช้จนเคยชินเท่านั้น ยังรู้สึกสบายอย่างยิ่งด้วย เราไม่มีบุตรธิดาของตนเอง มาเห็นพวกท่านที่เติบใหญ่อยู่ทุกวันเวลา พลอยเกิดความรักเอ็นดูขึ้นอย่างไม่รู้ตัว ดังนั้น..."

กีเล่งฮวงแค่นหัวร่อสอดคำไป

"พวกเราไม่ต้องการให้ท่านมารักเอ็นดู ท่านไปหรือไม่ มิเกี่ยวข้องกับพวกเราแม้แต่น้อยนิด ท่านมิต้องมาป้ายความนั้นใส่ตัวพวกเรา บัดนี้จุดประสงค์ที่ท่านอยู่ต่อไปก็ได้บรรลุแล้ว นับแต่นี้ ข้าพเจ้าจะไม่รู้จักท่านอีกต่อไป!"

กอเล่าเท้าอึ้งอยู่ครู่หนึ่ง จึงถอนใจยาวกล่าวว่า

"ถูกต้อง จุดประสงค์ที่เราอยู่ก็ได้บรรลุแล้ว ในที่สุดเรายืนยันได้ว่า กีโค้วเช้งยังไม่ตาย นับแต่นี้เราสมควรออกระเหเร่ร่อนในทุกที่ทางอีกครั้ง ไปไล่ล่าร่องรอยของมัน เราหากหามันไม่พบ มิได้เห็นมันมาตายต่อหน้าต่อตาเรา เราจะไม่ยินยอมแน่นอน"

กีเล่งฮวงส่งเสียงเย็นชาอีกครั้ง

"ในเมื่อมันไปแล้ว น่ากลัวท่านอย่าหมายจะมีปัญญาหามันพบได้ตลอดกาลนาน"

"ถูกต้อง มันหากเปลี่ยนชื่อเปลี่ยนแซ่ นับแต่นี้เราอาจบางทีไม่มีทางหามันพบพาน แต่ขอเพียงมันไปก่อคดีใดขึ้นมา เราก็มีปัญญาไล่ล่าร่องรอยมันจนพบได้ บุคคลเยี่ยงดั่งมัน จะไม่ยอมสำรวมตัวอย่างเงียบเหงาเปล่าเปลี่ยวโดยเด็ดขาดด้วย"

ดวงตาปรากฏประกายคมกล้าจนเจิดจ้าขึ้นอีกครั้ง ม้าชราตาน้ำข้าวที่เชื่องชึมเงื่องหงอยมานานปี พลันกลับกลายไปเป็นพญาอินทรีที่กางปีกโบยบินอยู่เหนืออากาศอันไพศาล ทะยานสู้กับหมู่ศัตรูทั้งหลายอย่างอาจหาญอีกคราแล้ว!

กีเล่งฮวงในที่สุดอดมิได้ต้องถามไป

"ท่านเป็นผู้ใดกันแน่?"

กอเล่าเท้ายิ้มพลางกล่าวว่า

"ในเมื่อท่านนับแต่นี้มิยอมรู้จักเรา ไยต้องถามไถ่ว่าเราเป็นใครอีก?"

กีเล่งฮวงสะบัดหน้าโดยมิยินยอมจ้องมองมันอีกแล้ว

แต่ความจริง นางมิต้องถามก็ทราบแต่แรก ผู้สามารถคุกคามบังคับจนกีโค้วเซ้งเกิดความหวั่นหวาดไหนเลยจะเป็นคนไม่มีเกียรติประวัติอันเกริกก้องเกรียงไกรมีความยิ่งใหญ่จนสะท้านฟ้าดินได้!

ชายชรานี้ความเป็นมาเยี่ยงไรแน่? กีโค้วเซ้งหายไปที่ใดแน่?...เรื่องราวเหล่านี้ต่างมิได้อยู่ในใจยู่ป้วยหยก ในใจยู่ป้วยหยกตอนนี้ขบคิดถึงแต่เรื่องประการเดียว

สายตากวาดมองไปรอบข้าง แล้วที่สุดก็ถามขึ้น

"มิทราบผู้อาวุโสเข้าจากเส้นทางใดมาในที่นี้?"

กอเล่าเท้ายิ้มพลางตอบไป

"เราฟังว่าท่านตายแล้ว อดมิได้ต้องลอบเข้าไปดูในห้องกีฮูหยินเพื่อให้รู้ความจริง แต่กลับพบเห็นโดยบังเอิญ ว่าที่หลังตู้เสื้อผ้าถึงกับมีอุโมงค์ลับอีกสายหนึ่ง ตู้เสื้อผ้าหลังนั้นปิดสนิทมาเป็นเวลานานปีแล้ว มิทราบไฉนวันนี้จึงเปิดออกได้"

ที่แท้หลังจากยู่ป้วยหยกออกไปแล้ว กีฮูหยินถึงกับลืมปิดตู้อยู่ตลอดมา

ยู่ป้วยหยกตากระจ่างสดใส รีบถามว่า

"ในห้องนั้นมีคนอยู่หรือไม่?"

"ท่านคิดออกไปในทางนั้น?"

"เมื่อพวกมันแน่ใจว่าข้าพเจ้าตายแล้ว จะต้องไม่มีความสนใจมาคอยสังเกตร่องรอยข้าพเจ้า ข้าพเจ้าพอฉวยโอกาสนี้หนีออกไปได้"

กอเล่าเท้าพลันตวาดเสียงเกรี้ยวกราดขึ้น

"ในเมื่อท่านตายไปแล้ว ไฉนมีชีวิตรอดออกไปเพ่นพ่านทางภายนอก"

ยู่ป้วยหยกงุนงงงวูบ จึงเอ่ยขึ้น

"ความหมายของผู้อาวุโสคือ..."

ดวงตากอเล่าเท้าเป็นประกายวาว กล่าวว่า

"เจตนาที่เรามุ่งหมาย หรือท่านยังไม่เข้าใจ?"

หางตาได้เหลือบชำเลืองไปยังรูปปั้นสีผึ้งของกีโค้วเซ้งดั่งไม่มีเจตนาแวบหนึ่ง ยู่ป้วยหยกจึงเข้าใจด้วยไวปัญญากล่าวว่า

"ถูกต้อง กีโค้วเซ้งเมื่อสามารถแสร้งตายอำพรางหูตาของผู้อื่นไปได้ ข้าพเจ้าไฉนไม่อาจเลียนเยี่ยงอย่าง โลกนี้ยังมีผู้ใดหลบหนีการไล่ล่าร่องรอยของศัตรูง่ายกว่าคนตาย? มีผู้ใดไปสืบเสาะความเร้นลับของคนอื่นได้ผลยิ่งกว่าคนตาย"

"ในที่สุดท่านก็เข้าใจแล้ว มิว่าท่านมีความอาฆาตแค้นอยู่กับผู้ใด หลังจากตายแล้ว ผู้อื่นต้องไม่สืบสาวเรื่องราวอีกต่อไป ท่านคิดจะสืบเสาะความเร้นลับของ

ผู้อื่น หลังจากตายแล้ว คนผู้นั้นก็จะไม่ระวังป้องกันท่านอีก"

"มิน่าเล่า ก่อนที่กีโค้วเช้งเดินเข้าสู่ห้องมรณะจะกล่าว 'คนเราเมื่อตายแล้วยังสุขสบายกว่าคนเป็นมากนัก' ที่แท้วาจาประโยคนี้ของมัน ยังมีความหมายที่ลึกล้ำแฝงอยู่ เพียงเสียดายในตอนนั้นไม่มีคนจะฟังเข้าใจเท่านั้น"

กีเล่งฮวงกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"เสียดายที่ผู้อื่นต่างจำได้ว่าท่านคือยู่ป้วยหยก"

ยู่ป้วยหยกงุนงงงวูบจึงฝืนยิ้ม กล่าวว่า

"จริงทีเดียว ข้าพเจ้าแม้พอแสร้งทำเป็นตายได้ แต่รูปร่างหน้าตายังคงไม่อาจอำพรางผู้อื่นได้"

กอเล่าเท้าก็มิตอบคำ แต่ส่งเสียงอ้อยอิ่งกล่าวขึ้นดั่งรำพึงกับตนเอง

"ฟ้าสร้างผู้คนมา มาตรแม้นมีชาญฉลาดโง่เขลาไม่เทียบเท่า แต่ไม่เคยมีการสร้างคนที่งามพร้อมสมบูรณ์มาได้ตลอดกาลนาน...ยังมิต้องวิจารณ์ถึงหัวใจของผู้คน เราเพียงวิจารณ์กันเพียงรูปโฉมภายนอก แม้จะเป็นชายงามที่ทุกคนยอมรับ แต่เค้าหน้าของมันยังคงมิอาจลบล้างข้อตำหนิได้หมดสิ้น แต่โบราณกาลจวบปัจจุบัน ไม่ว่าบุรุษสตรี ไม่มีใบหน้าใดจะงามพร้อมสมบูรณ์ทุกส่วนสัด !"

สายตาเบือนมาจับจ้องมองยู่ป้วยหยก กล่าวช้า ๆ สืบต่อไป

"สมมติดั่งท่าน ท่านพอนับเป็นชายงามได้คนหนึ่ง แต่คิ้วออกจะหนาไป ดวงตาออกจะเล็กไป สันจมูกยังไม่โด่งพอ มุมของริมฝีปากก็ไม่อาจนับว่าดีมากนัก"

ยู่ป้วยหยกมิทราบว่าไฉนชายชราจึงมากล่าววาจานี้ขึ้นโดยกะทันหัน จึงฝืนยิ้มตะกุกตะกักว่า

"ผู้เยาว์จะนับเป็นชายงามได้อย่างไรกัน ?"

กอเล่าเท้ากล่าวสืบต่อด้วยเสียงแช่มช้า

"ส่วนภายในของคนแม้มีบกพร่อง แต่ไม่ว่าผู้ใดก็ไร้ความสามารถช่วยได้ หากรูปกายภายนอกมีความบกพร่อง กลับสามารถเสริมแต่งให้สมบูรณ์ได้ เรามีความมุ่งหมายอยู่เนิ่นนานแล้ว ที่ใคร่จะสร้างสรรค์คนมีความงามพร้อมสมบูรณ์ขึ้นสักผู้หนึ่ง แต่ทว่า คิดหาคนที่เหมาะสมกับคู่ควรแก่การสร้างสรรค์นั้น ก็มิใช่เรื่องง่ายดายกระไรนัก เพราะท่านย่อมมิอาจสร้างคนปากแหว่งจมูกเบี้ยวให้กลายเป็นชายงามสุดฟ้าสุดดินขึ้นได้"

สายตาที่คมวาวราวประกายไฟ เบือนมาจ้องหน้าอันงามสง่าของยู่ป้วยหยกอีกครั้ง กล่าวช้า ๆ ว่า

"อากัปกิริยาท่าที ถ้อยร้อยวาจาที่ว่ากล่าว ต่างนับเข้าขั้นงามพร้อมสมบูรณ์ที่หาข้อบกพร่องตำหนิได้ ข้อตำหนิที่มีบนใบหน้า ก็ไม่ยากจะเสริมแต่งช่วยเหลือเราค้นหามาเป็นเวลานานปี ในที่สุดก็หาได้ท่าน !"

ยู่ป้วยหยกร้องขึ้นด้วยความแตกตื่นสุดแสน

"ผู้อาวุโส...หรือคิดใคร่สร้างสรรค์ข้าพเจ้า...เป็นชายงาม ?"

"เป็นชายงามสักคนมีความดีอยู่มากมายหลากหลาย สามารถเป็นชายงามสุดฟ้าสุดดิน ยิ่งมีความดีมากมายกว่านั้น สมมติเช่น สตรีทั่วพิภพจบแดนอย่างน้อยไม่อำมหิตไปทำร้ายท่านได้อีก มัน..."

"อย่างไรก็ตาม ผู้เยาว์มีความพอใจต่อโฉมหน้าในปัจจุบันนี้ยิ่งอยู่แล้ว"

กอเล่าเท้ามิแยแสสนใจด้วย ยิ้มพลางกล่าวสืบไป

"คุณประโยชน์อื่น ๆ นั้นเรายังมิต้องยกขึ้นมาสาธยาย ประโยชน์ยิ่งใหญ่ที่สุดคือนับแต่นี้ต่อไป จะไม่มีผู้ใดจำได้ว่าท่านคือยู่ป้วยหยกอีก !"

ยู่ป้วยหยกตะลึงลานทันที ตะกุกตะกักขึ้นว่า

"แต่...โฉมหน้าเยี่ยงนั้นไยมิใช่ยิ่งดึงดูดความสนใจของผู้อื่นขึ้น ?"

"ผู้อื่นแตกตื่นโฉมหน้าของท่าน กับเรื่องราวอื่น ๆ ของท่าน กลับมิได้สนใจเท่าใดนัก เยี่ยงนี้แม้นกิริยาท่าทีและวาจาที่ท่านกล่าว แม้จะมีร่องรอยพิรุธแต่ก็มิมีความสำคัญอย่างไรอีก"

ยู่ป้วยหยกขบคิดอยู่ครู่หนึ่ง จนที่สุดก็ถอนใจยาวกล่าวว่า

"เมื่อเป็นเช่นนั้น ผู้เยาว์มีแต่ต้องรับคำสั่งแล้ว"

ยู่ป้วยหยกเงยหน้าขึ้นมา เห็นเจี่ยเทียนเปียะยังคงยืนเหม่อมองดูรูปปั้นสีผึ้งอย่างซึมเซา กีเล่งฮวงนั้นหันหน้าสู่ผนังข้างฝา กับเรื่องราวทั้งหลายแหล่นี้ คล้ายไม่ไปแยแสสนใจด้วย

จึงถอนหายใจยาว ๆ มิได้ว่ากล่าวกระไรอีกต่อไป

อุโมงค์ใต้ดินที่มืดเลือนราง พลันมีแสงสว่างส่องเข้ามา

กอเล่าเท้าได้ออกไปอีกครั้ง อาหารและน้ำกลับเข้ามา ยังมีเทียนไขอีกมากมายหลายเล่ม กระจกทองเหลืองสองบาน แสงเทียนเมื่อสะท้อนกับกระจกทองเหลืองยิ่งสว่างเป็นทวีคูณ

ยู่ป้วยหยกนอนอยู่บนเตียง กอเล่าเท้าใช้ผ้าปอที่เปียกชื้นคลุมไปบนใบหน้ายู่ป้วยหยก รู้สึกกลิ่นยาชอนไชเข้าในนาสิกจนสิ้นสติชาด้านทั้งใบหน้าทันที

ในความเคลิบเคลิ้มเลือนลอย ได้ยินกอเล่าเท้ากล่าวช้า ๆ ขึ้นว่า

"ท่านหลับให้สบายเถิด รอเมื่อท่านตื่นมา ท่านก็จะกลายเป็นบุรุษรูปงามสุดพิภพจบแดน ไม่มีทั้งอดีตกาลและไม่มีทั้งอนาคต ไม่มีผู้ใดเทียมเทียบเปรียบได้แม้ธุลี"

ยู่ป้วยหยกมิทราบหลับไหลเป็นเวลานานเพียงใด เมื่อได้สติตื่นมา รู้สึกบนใบหน้ายังมีผ้าเปียกชื้นพันอยู่ อีกเจ็ดวันให้หลังจึงคลายออก กอเล่าเท้าเพ่งตาจ้องหน้าจนแน่วนิ่ง คล้ายดั่งจิตรกรมือดีกำลังจับตาพิจารณาผลงานอันสุดยอด ที่ทุ่มเททั้งกำลังใจไป ในประกายตาเปี่ยมด้วยความลำพองและภาคภูมิจนแวววับ พึมพำว่า

"ใบหน้านี้...ยังมีผู้ใดสามารถเสาะหาข้อตำหนิได้จากใบหน้านี้แม้สักน้อยนิด ? แน่นอน เพียงใบหน้านี้ประการเดียวยังไม่พอ แน่นอน ย่อมยังมีสิ่งอื่น แต่ท่าน..."

ใช้กำลังตบไปบนบ่ายู่ป้วยหยกหนัก ๆ สองครา หัวร่อแล้วกล่าวว่า

"ท่านพอดีได้ฝึกฝนมารยาทอันนุ่มนวล กิริยาท่าทีที่สุภาพจับตามาแต่เยาว์วัย โดยบังเอิญ และในการเสี่ยงอันตรายกับความเป็นความตายหลายครั้งครา ได้สร้างความหนักแน่นเยือกเย็นแก่ท่าน หากมิใช่ผ่านการคุกคามบังคับจากมัจจุราชมามากมายหลายครั้ง จนสามารถถือความเป็นตายไร้สำคัญแล้ว ย่อมไม่มีบุคลิกที่เยือกเย็นสง่าจนโอ่อ่าดั่งท่าน..."

กีเล่งฮวงพลันแค่นเสียงเย็นชาสอดคำขึ้น

"ถูกต้อง ทั้งมวลนี้เมื่อรวมตัวกัน นับได้ว่าดรุณีใด ๆ ในโลกนี้พอเห็นก็ต้องลุ่มหลงจนงมงายไปจริง ข้าพเจ้ามีโอกาสได้บริวารเยี่ยงนี้ ไยต้องกังวลว่าปณิธานจะไม่เสร็จสมดั่งใจหมาย"

กอเล่าเท้างุนงงงวบ จึงถามขึ้น

"ผู้ใดเป็นบริวารของท่าน ?"

กีเล่งฮวงส่งเสียงอ้อยอิ่งกล่าวไป

"ยู่ป้วยหยก และย่อมยังมีท่าน !"

กอเล่าเท้าเพ่งตาจ้องมองนางแน่วนิ่งดุจดั่งกำลังจับตามองสัตว์ประหลาดก็ปานมองจ้องจนตะลึงลานแล้ว

กีเล่งฮวงกล่าวสืบต่อด้วยเสียงเย็นชา

"พวกท่านหากไม่ยินยอมเชื่อฟังคำสั่งข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็จะเปิดเผยความลับของท่านในทันที เรียกให้ความมานะพยายามแทบกระอักโลหิตของท่านต้องล้มเหลวไร้ผล เรียกให้ยู่ป้วยหยกตายในบัดดล"

กอเล่าเท้าถอนหายใจยาว กล่าวว่า

"เมื่อเป็นเช่นนี้ ท่านรีบออกไปบอกกับผู้อื่นเถิด"

คราวนี้กีเล่งฮวงกลับต้องเป็นฝ่ายงุนงงไปบ้าง ถามว่า

"ท่าน...ท่านต้องการให้ข้าพเจ้าเปิดเผยความเร้นลับของท่านแก่ผู้อื่น ?"

กอเล่าเท้าจับตามองนางยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านไม่ไปบอกดอก ใช่หรือไม่ สีหน้าท่าทีของท่านแม้ดุร้ายอำมหิต แต่ความจริงจิตใจของท่านยังดีงามยิ่งกว่าที่ท่านคิดหมายมากมายนัก เราเห็นท่านตั้งแต่น้อยจนเติบใหญ่ ไหนเลยจะไม่เข้าใจท่านได้"

กีเล่งฮวงงุนงงอยู่ครู่หนึ่ง พลันพุ่งกายออกทางด้านนอก แต่เพียงไม่กี่ก้าวก็โถมไปล้มที่ผนังศิลา เปล่งเสียงร่ำไห้ดัง ๆ ออกมาด้วยความเจ็บช้ำ

กอเล่าเท้าลูบคลำไหล่นางเบา ๆ ถอนใจกล่าวว่า

"ทารกที่ประเสริฐ ท่านออกจะเห็นทุกเรื่องราวรวบรัดง่ายดายเกินไป ควรทราบว่าแม้ท่านคิดใคร่เป็นคนเลวร้าย ก็มิใช่เรื่องง่ายดายอย่างไร บางครั้งการเป็นคนเลวยังยากยิ่งกว่าเป็นคนดีมากมายก่ายกองนัก"

ยู่ป้วยหยกลุกขึ้นจากเตียง รู้สึกใบหน้าคันยุบยิบ เพิ่งคิดยื่นมือไปลูบคลำแต่ถูกกอเล่าเท้าคว้าข้อมือไว้ในฉับพลัน กล่าวเสียงหนัก ๆ ว่า

"ในสามวันนี้ยังลูบคลำไม่ได้ และอย่าถูกกับน้ำจะวิเศษยิ่ง"

"หรือว่าข้าพเจ้ายังต้องรออยู่ในที่นี้อีกสามวัน ?"

"หากท่านอดทนรอต่อไปไม่ได้ ก็ออกไปเถิด ขอเพียงระวังตัวไว้บ้างก็แล้วกัน ...ซึ่งความจริง กระทั่งเราก็ลนลานคิดใคร่จะได้ทราบว่าให้ผู้อื่นได้เห็นท่าน ให้ทั่วพิภพจบแดนต่างได้ล่วงรู้ ว่าบุรุษงามสุดฟ้าสุดดินเยี่ยมสุดของอดีตกาลจวบปัจจุบันได้กำเนิดขึ้นในโลกแล้ว !"

เมื่อเลื่อนอาสนะออกไป แสงสว่างได้ส่องเข้ามาจับใบหน้ายู่ป้วยหยก

กอเล่าเท้าตบบ่ายู่ป้วยหยกหนัก ๆ อีกครั้ง หัวร่อพลางกล่าวว่า

"ท่านยังไม่ออกไป ?"

"ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าออกไปในลักษณะนี้เลย ?"

"ท่านไฉนไม่อาจออกไปในลักษณะนี้ ? ควรทราบไว้ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป ท่านมิต้องไปกลัวเกรงต่อการพบเห็นผู้ใดอีกแล้ว นับแต่นี้ต่อไป ไม่มีผู้ใดจดจำท่านได้อีกแล้ว"

ยู่ป้วยหยกเหลือบตาดูเจี่ยเทียนเปียะแวบหนึ่ง แลเห็นเจี่ยเทียนเปียะยังคงพึมพำไม่ขาดเสียง

"คนตายมีเหงือไหลแล้ว...คนตายหายไปแล้ว..."

ยู่ป้วยหยกรู้สึกรันทดจนหดหู่ใจ คว้าแขนเจี่ยเทียนเปียะขึ้นกุมไว้ ถอนใจกล่าวว่า

"ผู้อาวุโสท่าน"

กีเล่งฮวงพลันหันขวับกลับมา กล่าวว่า

"ท่านไม่ต้องสนใจมัน ในเมื่อข้าพเจ้าเป็นผู้ขู่ขวัญจนมันสติฟั่นเฟือน ข้าพเจ้าย่อมดูแลมันได้ ในชั่วะนั้งจึงนี้ไม่มีผู้ใดมาถามความเร้นลับของเรา และไม่มีผู้อื่นเสาะหามันพบโดยเด็ดขาดด้วย"

ยู่ป้วยหยกขมวดคิ้ว ถามว่า

"โกวเนี้ยยังจะอยู่ในชั่วะนั้งจึงนี้อีกต่อไปจริง ๆ"

"เราไฉนไม่อาจอยู่ต่อไป ?"

"กีจี้งฮวยผู้นั้น ?"

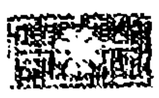
"มันหากทราบว่าเรายังไม่ตาย พอเห็นหน้าข้าพเจ้า กลัวว่ามันต้องหลบหนีจนไกลสุดฟ้า แม้นับว่าให้มันขอยืมขวัญไปอีกดวง มันก็ไม่กล้าหาความยุ่งยากกับข้าพเจ้าแล้ว ย่อมยิ่งไม่กล้ามาถามไถ่ข้าพเจ้าว่าหนีออกมาได้อย่างไรกันด้วย"

เสียงร่ำไห้ของนางชะงักหาย พริบตานั้น คืนกลับสู่ความคมวาวราวเหยี่ยวร้าย จ้องมองยู่ป้วยหยกอย่างเย็นชาแล้วกล่าวว่า

"ท่านไฉนยังไม่รีบไป หรือจะขอให้ข้าพเจ้าเปลี่ยนความคิด ?"

กอเล่าเท้ายิ้มพลางกล่าวขึ้น

"ดูท่าท่านยังคงรีบไปจะประเสริฐกว่า ความคิดของอิสตรีนับว่าเปลี่ยนแปรได้ง่ายดายจริง ๆ ด้วย"

ยู่ป้วยหยกเดินออกจากหอกระดาษมา แสงอาทิตย์สาดส่องไปบนเสื้อขาวสะอาดปานหิมะ...เสื้อผ้านี้ก็ย่อมได้รับการจัดเตรียมหาจากกอเล่าเท้า

ยู่ป้วยหยกสวมใส่เสื้อผ้าใหม่ ในท่วงท่าหน้าตาใหม่ ย้อนกลับเข้าไปในชั่วะนั้งจึงอีกครา โลกนี้คล้ายดั่งกำลังต้อนรับยู่ป้วยหยกในโฉมหน้าใหม่

อาทิตย์อุทัยเพิ่งไขแสงออกลูบไล้แผ่นดินแผ่นฟ้า กระทั่งชั่วะนั้งจึงที่ยะเยียบสยดสยอง ต่างคล้ายเปี่ยมด้วยบรรยากาศนกร้อง กลิ่นบุปผา มิได้กลิ่นคาวโลหิตปะปนอยู่แม้แต่น้อยนิด

ยู่ป้วยหยกเดินมาจนถึงข้างลำธารน้อย จ้องมองดูเงาร่างของตนเอง แลเห็นเงาในผิวน้ำมีบุรุษหนุ่มรูปงามที่หล่อเหลาราวเทพบุตร ก็กำลังจับจ้องมองดูตน บุรุษหนุ่มนี้ดูไปคล้ายเป็นยู่ป้วยหยก แต่ยิ่งพิศยิ่งมิใช่ยู่ป้วยหยก คิ้วตาของบุรุษนี้แม้คล้ายยู่ป้วยหยกอยู่บ้าง แต่มิทราบว่าน่าดูกว่ายู่ป้วยหยกคนเดิมอีกมากมายเพียงไร!

หากว่าคิ้วตายู่ป้วยหยกเป็นผลงานหยาบ ๆ คิ้วตาบุรุษหนุ่มตอนนี้ นับเป็นฝีมือประณีตสุดยอด หากว่าบุรุษนี้เป็นภาพวาดจากจิตรกรมือเยี่ยม ยู่ป้วยหยกคนเดิมก็ต้องเป็นภาพลอกเลียนที่สำเร็จขึ้นจากมือต่ำต้อยสามัญ

ยู่ป้วยหยกเองก็ต้องจับจ้องจนตะลึงลาน พึมพำว่า

"แล้วนี่เป็นตัวเราจริง ๆ ?...ยู่ป้วยหยกเอย เจ้าต้องจำไว้ เค้าหน้านี้ เจ้าเพียงยืมมาใช้ได้ชั่วคราวเท่านั้น เจ้าอย่าได้หลงลืมตัวเองไปเป็นอันขาด"

พลันมีเสียงฝีเท้าดังแว่วเข้ามา

ความหวั่นหวาดของยู่ป้วยหยกยังไม่ขาดหายไปจากใจ ยังคงถลันควับไปทางหลังภูเขาจำลองอย่างลืมตัว แลเห็นมีหลายคนเดินสนทนากันเข้ามา เมื่อจะผ่านพ้นมีผู้หนึ่งหัวร่อพลางกล่าวว่า

"คำร่ำลือในวงพวกนักเลงต่อแต้มจนชัวะนั้งจึงมีความลี้ลับพิสดารเหลือหลายจนคล้ายเป็นวังพญามารในห้วงอเวจีก็ปานกัน แต่วันนี้ดูแล้วรู้สึกธรรมดาสามัญยิ่ง"

"ท่านมิคิดมาฆ่าคน และไม่ถูกคนฆ่า เพียงแต่มาเพื่อไว้อาลัยในงานศพ ชัวะนั้งจึงในสายตาท่าน จึงย่อมธรรมดาสามัญยิ่ง"

"ซึ่งความจริงแล้ว มาไว้อาลัยงานศพของข้าพเจ้า เป็นข้ออ้างที่คิดหมายมาดูความตื้นลึกหนาบางของชัวะนั้งจึงเท่านั้น หากไม่ฉวยโอกาสนี้เข้ามา ข้าพเจ้าพอเข้าสู่ชัวะนั้งจึง ยังจะคิดรอดชีวิตออกไปได้ ?"

หลายคนนั้นสนทนาปราศรัยกันอย่างยิ้มแย้มผ่านไป แต่ยู่ป้วยหยกฉุกใจได้คิดจึงติดตามไปบ้าง

ยังมิทันเดินมาถึงหน้าห้องโถงใหญ่ ก็เห็นที่เบื้องหน้ามีคนแออัดยัดเยียดอยู่กลุ่มหนึ่ง ยู่ป้วยหยกถูกเบียดแทรกเข้าไปในหมู่ผู้คน จนกระทั่งไม่เห็นสิ่งใดทั้งสิ้น ได้ยินคนผู้หนึ่งเอ่ยขึ้น

"แม้มันจะตายโดยไม่มีเกียรติ แต่งานศพกลับภาคภูมิไม่น้อย"

"นี่ยังมิใช่เห็นแก่หน้าบิดามันดอกหรือ"

ยู่ป้วยหยกอดมิได้ต้องตบบ่าคนผู้นั้นเบา ๆ ยิ้มพลางถามว่า

"ผู้ที่พวกท่านมาไว้อาลัย ไม่ทราบเป็นวีรบุรุษนามใด"

คนผู้นั้นขมวดคิ้วกลับมาด้วยสีหน้าที่เบื่อหน่ายรำคาญยิ่ง แต่พอมองจ้องยู่ป้วยหยกแวบหนึ่งแล้ว ใบหน้าพลันปรากฏรอยยิ้มแย้มแจ่มใสขึ้นทันที กล่าวว่า

"ที่แท้พวกท่านยังไม่ทราบ ที่พวกเรามาไหว้ไว้อาลัยในตอนนี้คือยู่ป้วยหยกกงจื้อ ผู้เป็นบุตรประมุขบู๊ลิ้มปัจจุบัน"

"ที่แท้มันเอง"

ยู่ป้วยหยกงุนงงงวุบ จึงฝืนยิ้มกล่าวไป แต่คนผู้นั้นกลับยกหัวแม่มือชูเสมอหน้าเยินยอต่อไปว่า

"ยู่ปังเฮาะนับว่าไม่เสียทีที่เป็นประมุขบู๊ลิ้มเลยจริง ๆ เมื่อเห็นบุตรโทนตายแล้วมิเพียงไม่สืบสาวเอาเรื่องเท่านั้น ยังบอกว่า 'บุตรอกตัญญูนี้หากแม้นมีชีวิตอยู่ เราก็ต้องขจัดมันเพื่อรักษาความสงบสุขของชนชาวโลก แต่เมื่อมันได้ตายไป เราเห็นแก่น้ำใจที่เป็นผู้สืบสายเลือด อย่างน้อยก็ต้องมาไว้อาลัยศพมัน...' ท่านที่มีคุณธรรมล้ำเลิศปานนี้ ผู้ใดในวงพวกนักเลงจะไม่เคารพเลื่อมใส ? ดังนั้น ยามยู่ป้วยหยกมีชีวิต แม้จะไม่มีเกียรติกระเดื่องนัก แต่ตายแล้วกลับภาคภูมิอย่างยิ่งอยู่"

อีกผู้หนึ่งได้กล่าวอย่างยิ้มแย้มแจ่มใสว่า

"พี่ท่านดูแล้วรู้สึกแปลกหน้า มิทราบมีชื่อแซ่สูงส่งกระไร ?"

ยู่ป้วยหยกยิ้มเล็กน้อย ตอบว่า

"ข้าพเจ้ายู่ป้วยหยก !"

คนผู้นั้นนับว่าสะดุ้งจนตัวลอยไปจริง ๆ แต่แล้วรีบหัวร่อกล่าวว่า

"ผู้ชื่อแซ่เดียวกันในวงพวกนักเลง นับว่ามีอยู่ไม่น้อยจริง ๆ แต่ดูบุคลิกลักษณะของพี่ท่าน รู้สึกเยี่ยมยอดกว่ายู่ป้วยหยกที่ตายไปมากมายนัก"

ยู่ป้วยหยกยิ้มพลางกล่าวว่า

"น่ากลัวมิเยี่ยมยอดกว่ากันเท่าใด"

ขณะสนทนากันนั้น หมู่ผู้คนพลันแยกออกเป็นสองฟากข้าง สตรีงามพิลาสล้ำปานหยาดฟ้านางหนึ่ง ภายใต้สายตาที่จับจ้องมองเขม็งเป็นจุดเดียว เดินชดช้อยเข้ามาด้วยทีท่าเยือกเย็นเป็นธรรมดา

ยู่ป้วยหยกจำได้ทันที นางคือไฮ้ทั้งฮูหยินที่มีชื่อกระเดื่องเกริกไกรทั้งแผ่นดิน

เห็นมือนางยังจับจูงแขนดรุณีน้อยอยู่อีกนางหนึ่ง สวมใส่อาภรณ์สีดำมีแพรดำคลุมหน้า มาตรแม้นไม่เห็นโฉมหน้าของนาง แต่ยังพอได้ยินเสียงสะอึกสะอื้นออกมาจากแพรดำบังหน้านั้น

ยู่ป้วยหยกมิต้องไปเห็นโฉมหน้าของนางก็ทราบว่านางเป็นผู้ใดแล้ว หัวใจ

ตื่นเต้นระทึกจนตัวชาไปทั้งร่าง ถึงกับจับจ้องตะลึงลานไปแล้ว !

ไฮ้ทั้งฮูหยินคล้ายมีเจตนา โดยชม้ายตามองมาอย่างยิ้มแย้มแวบหนึ่ง ดรุณีน้อยนางนั้นยังคงก้มหน้าอยู่ตลอดเวลา สะอื้นตามลำพังโดยมิเหลือบแลผู้ใดทั้งสิ้น

ประกายตาอันหยาดเยิ้มของไฮ้ทั้งฮูหยินในครานี้ มาตรแม้นมีเสน่ห์อันรุนแรงจนรัดรึงใจ แต่ยู่ป้วยหยกกลับเคลิบเคลิ้มไม่รู้สึก ในดวงตา นอกจากดรุณีน้อยอาภรณ์ดำแล้ว ไม่เห็นอื่นใดอีกทั้งสิ้น !

มีเสียงกระซิบกระซาบกันดังมาในหมู่ผู้คน มีบ้างกล่าวว่า

"โกวเนี้ยท่านนี้ ฟังว่าเป็นคู่หมั้นยู่ป้วยหยก นางเมื่อครู่ได้ร่ำไห้ที่หน้าศพจนสลบถึงสามครั้งครา และยังตัดผมยาวสลวยของนางทิ้งเสียอีกด้วย"

ยู่ป้วยหยกรู้สึกเจ็บแปลบจนจับใจ แทบมิอาจข่มกลั้นต้องโถมออกไปบอกกับนางว่าตนยังไม่ตาย เรียกนางมิต้องเศร้าเสียใจไป

แต่ยามนั้น ไฮ้ทั้งฮูหยินและลิ้มไต้อู้เดินผ่านไปแล้ว ยู่ป้วยหยกจำต้องกัดฟันข่มกลั้นความเจ็บแค้นขมขื่นจนจับใจเอาไว้ พลันได้ยินคนผู้หนึ่งถอนใจกล่าวขึ้น

"ยู่ป้วยหยกมีบิดาเยี่ยงนี้ และมีภรรยาเยี่ยงนี้อีกด้วย หากแม้นรักดีประพฤติดีผู้ใดไม่เลื่อมใส เสียดายที่มันกลับเป็นคนไม่รักดี..."

ในเสียงวิพากษ์วิจารณ์ที่สับสน พลันมีคนผู้หนึ่งร้องดัง ๆ ขึ้น

"ยู่ป้วยหยกเป็นสหายของเรา ยามมีชีวิต จะดีหรือชั่วต่างไม่ต้องไปเกี่ยวข้องสนใจ แต่หลังจากมันตายแล้ว หากมีผู้วิพากษ์วิจารณ์ความผิดชอบของมัน ถูกเราได้ยินเข้าจะมิยอมปล่อยมันไว้เป็นอันขาด"

ในเสียงตวาดที่เกรี้ยวกราด มีคนผู้หนึ่งก้าวยาว ๆ เข้ามาด้วยสีหน้าเจ็บแค้นรันทดจนหดหู่ แหวกหมู่ผู้คนเดินอาด ๆ เข้าไป นันคือชายชาตรีอันมีคุณธรรมที่เข้มแข็งของยุคนี้...อั้งเน้ยฮวย ประมุขพรรคกระยาจกอันยิ่งใหญ่ !

ยู่ป้วยหยกมองดูคู่หมั้นและสหายรักที่ร่วมเป็นร่วมตายเดินผ่านหน้าไปตำตาแต่ไม่กล้าออกไปทักทายปราศรัย !

นี่ไยมิใช่เป็นช่วงเวลาที่ผัดนต้องเจ็บช้ำขมขื่นจนแทบขาดใจ ยู่ป้วยหยกแม้พยายามฝืนกลั้นเอาไว้ได้ แต่ยังคงมีน้ำตาอุ่นระอุเอ่อคลอเบ้า

ดีที่ตอนนี้ทุกผู้คนต่างไม่ไปสนใจสีหน้าท่าทีของยู่ป้วยหยก เนื่องจากบุคคลที่ได้รับความสนใจที่สุดในแผ่นดินยุคนี้...ยู่ปังเฮาะ ประมุขบู๊ลิ้มคนใหม่กำลังเดินกรายเข้ามา !

มันมาตรแม้นก็มีสีหน้าเจ็บแค้นขมขื่น กลุ่มผู้คนที่ติดตามหลังมันมาก็มีฝีเท้า

ที่หนักหน่วง เพียงมิได้หลั่งน้ำตามาเท่านั้น

แต่ยู่ป้วยหยกพอเห็นคนผู้นี้ พลันดั่งแค้นจนอกแทบระเบิด แต่เวลาและสถานที่ ยู่ป้วยหยกมิว่าจะรันทดหดหู่หรือคลั่งแค้นเดือดดาลสักปานใด ต่างจำต้องข่มกลั้นไว้ในใจ!

หมู่ผู้คนเริ่มทยอยแยกย้ายกันออกไป แต่ละคนเมื่อเดินผ่าน ต่างก็เหลือบตามามองดูยู่ป้วยหยกครั้งสองครั้ง คล้ายดั่งแตกตื่นสงสัย ในโลกไฉนจึงมีบุรุษรูปงามถึงปานนี้ได้!

ยู่ป้วยหยกยืนเคลิบเคลิ้มอยู่เป็นเวลาเนิ่นนาน พลันพบเห็นใบหน้ากีจิ้งฮวยมันกำลังจับจ้องมองตนอย่างยิ้มแย้มแจ่มใส ใบหน้านี้ดูไปรู้สึกบริสุทธิ์ ไม่มีความชั่วช้ากระไร แต่ยู่ป้วยหยกในปัจจุบัน กลับรู้สึกว่ามันชั่วช้ายิ่งกว่าอสรพิษใด ๆ ขณะคิดจะผละไปให้ไกลนั้น ไม่คาดว่ากีจิ้งฮวยถึงกับเดินตรงเข้ามาหา

ยู่ป้วยหยกใจหายวาบด้วยความหวาดหวั่น คำนึงขึ้น

'หรือมันจำเราออก?!'

แต่ใต้สายตาผู้คนจำนวนมาก ยู่ป้วยหยกย่อมไม่อาจหันกายวิ่งปราดออกไป จำต้องยืนรอคอยอยู่ในที่เดิม

กีจิ้งฮวยเดินตรงจนกระทั่งถึงเบื้องหน้า ประสานมือกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"พี่ท่านผู้นี้มีรูปลักษณะเลิศล้ำเหนือคนธรรมดา ข้าพเจ้ารู้สึกเลื่อมใสนับถือยิ่ง มิทราบพี่ท่านพอจะยอมให้ข้าพเจ้าได้แสดงน้ำใจเจ้าบ้าน เข้าไปรับสุราในตึกสักจอกสองจอกหรือไม่?"

เป็นวาจาที่สัตย์ซื่อจริงใจ รอยยิ้มอบอุ่นนุ่มนวล ดูแล้วรู้สึกเป็นเจตนาอันบริสุทธิ์จนผู้คนยากจะปฏิเสธได้ หากเปลี่ยนเป็นผู้อื่น จะต้องไม่มีความระแวงคลางแคลงติดตามมันไปแน่นอน

แต่ในสายตาของยู่ป้วยหยก รอยยิ้มที่อบอุ่นนุ่มนวลนี้ คือหน้ากากของอสูรอันชั่วร้ายแท้ ๆ วาจาของมันยิ่งกล่าวระรื่นหูน่าฟัง เจตนาของมันยิ่งเลวร้ายจนไม่อาจหยั่งคะเน!

ยู่ป้วยหยกรู้สึกเย็นวาบที่สันหลัง ฝืนยิ้มกล่าวว่า

"กุศลเจตนาของจึงจู๊ ข้าพเจ้ามิกล้ารบกวน"

"หากแม้นพี่ท่านไม่รับปาก ก็จะเป็นการดูแคลนต่อข้าพเจ้าแล้ว"

มันถึงกับยื่นมือมาฉุดแขนยู่ป้วยหยกลากเข้าไปในตัวตึกของมัน

มือข้างนี้เย็นยะเยียบและเปียกชื้น คล้ายดั่งเป็นลิ้นของอสรพิษร้าย ยู่ป้วยหยก

ทั้งสะอิดสะเอียนทั้งแตกตื่นตกใจ กำลังจนปัญญามิทราบจะสลัดให้หลุดได้อย่างไร

พลันมีเสียงดรุณีน้อยนางหนึ่งหัวร่อดังสดใสแล้วกล่าวขึ้น

"อาคันตุกะท่านนี้ ฮูหยินของข้าพเจ้าได้นัดหมายเอาไว้ก่อนแล้ว จึงจู๊ปล่อยท่านเสียเถิด"

มือเรียวงามขาวผ่องข้างหนึ่งยื่นเข้ามากรีดไปยังชีพจรข้อมือกีจิ้งฮวยดุจดั่งไม่มีเจตนา

กีจิ้งฮวยถึงกับมิอาจไม่คลายมือทันทีได้ แลเห็นดรุณีน้อยอาภรณ์แดงฉานนางหนึ่งกำลังเอียงหน้ามองจ้องมัน ดวงตากลมใหญ่ที่สุกใสแวววาวทั้งสอง ปรากฏแววซุกซนอยู่จนเด่นชัด

กีจิ้งฮวยหัวร่อคักคักแล้วกล่าวว่า

"โกวเนี้ยใจกล้ายิ่งนัก ท่านทราบว่าเราเป็นใครหรือไม่ ?"

ดรุณีน้อยอาภรณ์แดงหัวร่อฮิฮิ แล้วเอ่ยสวนคำ

"แล้วท่านทราบฮูหยินของพวกเราเป็นใครหรือไม่ ?"

"เรากำลังคิดถามไถ่ว่านางเป็นใครอยู่ทีเดียว"

ดรุณีน้อยกะพริบตากลมโตของนางพลางกระซิบขึ้น

"ข้าพเจ้าบอกกับท่าน แต่ห้ามมิให้ท่านเกิดความหวาดหวั่น ท่านคือไฮ้ทั้งฮูหยิน"

กีจิ้งฮวยงุนงงไปวูบ พลันหันกายเดินออกไปโดยมิยอมเหลียวหน้ามาอีกเลย

ยู่ป้วยหยกจับตามองดูมันจนไปไกลโข ขณะเพิ่งระบายลมออกจากปาก ได้ยินดรุณีน้อยนางนั้นกล่าวอย่างยิ้มแย้มขึ้นอีกครา

"ท่านจ้องมองดูมัน หรือเกิดเสียดายจนไม่ยอมพรากกับมัน จะติดตามมันไปด้วย ?"

ดวงตาคู่ใหญ่ที่หยาดเยิ้มของนาง จ้องมองหน้ายู่ป้วยหยกจนเขม็งนิ่งมิกะพริบ ยู่ป้วยหยกกลับถูกนางจ้องมองจนกระดากกระเดื่องขึ้นมา

ดรุณีน้อยกล่าวขึ้นอีกว่า

"ท่านทราบหรือไม่ว่ามันเชื้อเชิญท่านไปด้วยจุดประสงค์ใด ?"

ยู่ป้วยหยกตอบอย่างยิ้มแย้ม

"นั่นกลับไม่ทราบ"

ดรุณีน้อยหัวร่อคิกคัก แล้วเอ่ยขึ้น

"มันเชื้อเชิญท่านไป เนื่องจากมันยังมิเคยฆ่าคนที่น่าดูดุจดั่งท่านมาก่อน ดังนั้นคิดจะทดลองฆ่าดูรสชาติ ในความคิดเห็นของมัน ฆ่าบุรุษรูปงามดั่งท่านนับว่าตื่นเต้น

เร้าใจกว่าการฆ่าพวกชั่วช้าอัปลักษณ์มากมายก่ายกองนัก"

ยู่ป้วยหยกถามอย่างยิ้มแย้มแจ่มใส

"หรือท่านก็คิดใคร่ทดลอง ?"

ดรุณีน้อยกลอกนัยน์ตากลมใหญ่ของนาง หัวร่อเสียงใสแล้วกล่าวขึ้น

"ข้าพเจ้ามาตรแม้นคิดใคร่ทดลอง แต่ไฉนจะตัดใจไปลงมือได้"

นางกลอกนัยน์ตาไปมา พลางหัวร่อฮาฮาอยู่ไม่ขาดเสียง พลันยัดก้อนกระดาษเข้าไปในมือยู่ป้วยหยกแล้วหันร่างวิ่งปราดไป เมื่อไกลหลายก้าวแล้ว ยังหันมากล่าวอย่างยิ้มแย้มอีกครา

"เด็กหน้างอ ยังยืนชื่มเชาอยู่ที่นั้นไปไย ? รีบคลี่กระดาษออกมาดูเสีย วาสนาในนารีได้หยาดลงมาจากฟ้าแล้ว หรือท่านยังไม่ทราบ ?"

ยู่ป้วยหยกงุนงงอีกครู่หนึ่ง รู้สึกว่าก้อนกระดาษในมือมีกลิ่นหอมอันน่าเคลิบเคลิ้มรัญจวนระเหยขึ้นซอนไซในนาสิก เป็นกลิ่นเดียวกับบนร่างไฮ้ทั้งฮูหยินไม่ผิดเพี้ยน

จึงอดมิได้ต้องคลี่ม้วนกระดาษออกมา เห็นภายในมีอักษรเขียนไว้

'ยามสามค่ำคืนนี้ ที่หน้าศาลบูชาเทพบุปผา (ฮวยชิ่งซื้อ) นอกตึกชัวะนั้งจึงมีบุปผาสะคราญสุดฟ้าดิน และสุราร้อยปีรสเลิศคอยต้อนรับอยู่ใต้แสงจันทร์ ท่านไปหรือไม่ ?'

บทที่ 14

เผชิญไฮ้ทั้งฮูหยิน

ยังมิถึงยามสาม ยู่ป้วยหยกก็ได้ถึงที่หน้าศาลบูชาเทพบุปผาแล้ว เท่าที่ยู่ป้วยหยก มาตามคำนัดหมาย หาใช่เพราะบุปผาที่งามหยาดฟ้า ยิ่งมิใช่สุรารสเลิศร้อยปีนั้น แต่มาเพราะดวงตาที่ลอนรางอยู่รำไรหลังแพรดำค่นั้น !

ใต้แสงจันทร์ แลเห็นที่หน้าศาลบูชาเทพบุปผาอันวังเวง มิทราบมีผู้ย้ายทะเลดอกไม้มาสุมไว้ตั้งแต่เมื่อใด ภายใต้ไม้ดอกจำนวนร้อย ๆ พัน ๆ ข้างโต๊ะหยกสีขาวที่แพรวพราวตา มีสตรีงามในอาภรณ์บางนางหนึ่งยืนเอนกายอยู่

สีสันบุปผาแสงจันทรา ขับเน้นกับดวงตาที่คล้ายเหม่อเพ้อฝัน ผิวกายที่ผุดผ่องเป็นยองใย แทบทำให้คนลืมเลือนว่าค่ำคืนนี้เป็นวันที่เท่าใด ยิ่งมิอาจแน่ใจว่ายังอยู่ในโลกมนุษย์ หรือเป็นสวรรค์ชั้นฟ้า !

แต่ยู่ป้วยหยกกลับรู้สึกผิดหวังไปบ้าง แม้มีเทพธิดาหยาดฟ้าลงมาต้อนรับอย่างกระตือรือร้น แต่ไหนเลยจะทัดเทียมกับดวงตาคู่งามที่ครวญคร่ำรำพันถึงเหลือบแลมาเพียงแวบเดียว !

ได้ยินเสียงหัวร่อคล้ายระฆังเงินดังแว่วออกมาจากทะเลบุปผา กล่าวว่า

"เมื่อท่านมาแล้ว ไฉนยังไม่กล้าเข้ามา ?"

ยู่ป้วยหยกก้าวยาว ๆ เข้าหา ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ยังมิได้เมามายเสียสติ ไหนเลยจะกล้าบุกรุกถึงสวรรค์ชั้นฟ้า ?"

ไฮ้ทั้งฮูหยินแย้มยิ้มแล้วตอบว่า

"บุปผาที่สะคราญตาปานนี้ ยังไม่พอกระตุ้นให้ท่านมิทันดื่มก็เมามายเสียก่อน ?"

"ข้าพเจ้ามิทราบว่าฮูหยินเรียกมาด้วยจุดประสงค์ใด ยังมิกล้าเมามายได้"

"จันทร์กระจ่างฟ้าปานนี้ วิกาลที่ปลอดโปร่งเยี่ยงนี้ มีโอกาสร่วมเมากับบุรุษหนุ่มรูปงามดั่งท่าน ไยมิใช่เป็นความสุขสดชื่นในชั่วชีวิต...หรือสาเหตุนี้ท่านยังไม่เข้าใจ ? หรือท่านยังคิดถามไถ่ข้าพเจ้าว่าเพราะสาเหตุใด ?"

ยู่ป้วยหยกยิ้มเล็กน้อย เดินไปทรุดกายนั่งตรงข้ามไฮ้ทั้งฮูหยิน รินสุราดื่มไปเองสามจอกซ้อน ๆ จึงยกจอกขึ้นชูกับดวงจันทร์ หัวร่อจนเสียงดังแล้วกล่าวขึ้น

"ถูกต้อง ชั่วชีวิตหนึ่งมีความสุขเยี่ยงนี้ได้เท่าใด ต่อหน้าสุราเอื้อนเพลงกลอมเกลาจิตใจ มีโอกาสร่วมเมามายกับฮูหยินใต้แสงจันทร์กระจ่างฟ้า นับเป็นเรื่องปลาบปลื้มประโลมใจที่สุดในชีวิต ข้าพเจ้ายังต้องถามไถ่ให้มากไปไย..."

ยู่ป้วยหยกความจริงก็เป็นผู้อาจหาญไม่เคร่งในจารีตประเพณีอยู่แล้ว และหลังจากผ่านอันตรายที่คับขันจนแทบล้มแทบตายมาหลายครา จึงได้ละเลยต่อเรื่องราวในโลกกว้างไปอีกมากหลาย มิใคร่แยแสสนใจกระไรนัก

ชีวิต เป็นเพียงนี้เท่านั้น ไยจะต้องมาอดออมสำรวมตัวให้เป็นที่ยากแค้นไป ? เรื่องที่ผู้อื่นเห็นเป็นสำคัญยิ่งใหญ่ แต่ในสายตายู่ป้วยหยกในปัจจุบัน รู้สึกไร้ค่าจนหาความหมายมิได้แล้ว !

ไฮ้ทั้งฮูหยินเพ่งตามองจนเขม็ง พลันหัวร่อแล้วกล่าวขึ้น

"ท่านทราบหรือไม่ ความสนใจที่ข้าพเจ้ามีต่อท่านยิ่งนานยิ่งรุนแรงขึ้น"

"สนใจ ?"

"เกี่ยวกับเรื่องราวทั้งหลายของท่าน ข้าพเจ้าต่างรู้สึกสนใจยิ่ง สมมติเช่น... ท่านเป็นใคร ? มาจากที่ใด ? วิชาฝีมือสำเร็จจากค่ายสำนักใด ?"

ยู่ป้วยหยกถอนใจตอบว่า

"คนพเนจรที่ร่อนเร่ไปทุกขอบฟ้า น่ากลัวกระทั่งตนเองก็ยังมิทราบว่าควรตอบปัญหาเหล่านี้ของฮูหยินเยี่ยงไร ฮูหยินท่านว่าใช่หรือไม่..."

"ท่านอายยังเยาว์วัย จะผ่านเรื่องราวมาได้มากเท่าใด ? ไฉนกล่าววาจาดจดั่งคนที่ผ่านโลกจนโชกโชน ท่านความผิดหวังจนกระทั่งปลงตกต่อวัฏสงสารก็ปาน ?"

"มีบ้างบางคน ประสบการณ์ในเวลาเดือนเดียวยังมากมายกว่าผู้อื่นที่ประสบมาในชีวิตเสียอีก !"

เสียงหัวร่ออันสดใสปานระฆังเงินของไฮ้ทั้งฮูหยินดังขึ้นอีกครั้ง กล่าวว่า

"ท่านกล่าวถูกต้องยิ่ง แต่อย่างน้อยท่านสมควรบอกนามของท่านมา ใช่หรือไม่ ?"

"ข้าพเจ้ายู่ป้วยหยก !"

ยู่ป้วยหยกลังเลแล้วจึงตอบไป แต่ทำให้รอยยิ้มบนสีหน้าไฮ้ทั้งฮูหยินปลาสนาการทันที ทวนคำโพล่งขึ้น

"ยู่ป้วยหยก ? !"

"หรือฮูหยินรู้สึกว่านามนี้อัปมงคลเกินไป ?"

ไฮ้ทั้งฮูหยินแย้มยิ้มขึ้นอีกครา กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเพียงรู้สึกสนุกสนานน่าสนใจ...ยู่ป้วยหยกมาร่วมงานศพของยู่ป้วยหยกหรือท่านมิรู้สึกเป็นเรื่องสนุกน่าสนใจ ?"

ดวงตาที่แวววับราวกับดวงดาวของนาง จับนิ่งอยู่บนหน้ายู่ป้วยหยก

ยู่ป้วยหยกมีสีหน้าปกติมิแปรเปลี่ยน ยิ้มพลางตอบว่า

"ชีเบ๊เชียงยู้ ลิ่นเชียงยู้ แม้มีนามเชียงยู้แต่มิใช่เป็นเชียงยู้เดียวกัน มาตรแม้นมียู่ป้วยหยกตายไปผู้หนึ่ง แต่ยังคงมียู่ป้วยหยกอีกผู้หนึ่งซึ่งยังมีชีวิตอยู่"

"ท่านกล้าแน่ใจว่าตนมิใช่เป็นยู่ป้วยหยกที่ตายไป !"

ไฮ้ทั้งฮูหยินเน้นทีละคำ ยู่ป้วยหยกพลันหัวร่อเสียงดังแล้วตอบสวนคำไป

"หรือฮูหยินเข้าใจว่าข้าพเจ้าเป็นวิญญาณภูตพราย ?"

"เมื่อข้าพเจ้าเห็นหน้าท่านในครั้งแรกก็รู้สึกว่า ท่านมีกลิ่นอายปิศาจอยู่บ้าง"

"อ้อ ?"

"ท่านคล้ายดั่งเป็นวิญญาณที่พลันกระโดดออกจากอเวจีสู่โลกีย์วิสัย ก่อนที่ท่านปรากฏตัว ไม่เคยมีคนเคยเห็นท่าน และไม่มีผู้ใดทราบประวัติความเป็นมาของท่าน !"

"หรือฮูหยินสืบเสาะเรื่องราวข้าพเจ้าจนกระจ่างแล้ว ?"

"ในโลกไม่มีสตรีนางใด ที่ไม่สนใจต่อบุรุษเช่นท่าน ข้าพเจ้าจะอย่างไรก็เป็นสตรีนางหนึ่ง ใชหรือไม่ ?"

"ฮูหยินไหนเลยเป็นเพียงสตรีนางหนึ่งเท่านั้น ฮูหยินคือสตรีในหมู่สตรีเทพธิดาในหมู่เทพธิดา !"

"แต่ท่านกลับไม่มีความกระตือรือร้นสนใจในข้าพเจ้า ยามเมื่อข้าพเจ้าเดินผ่านหน้าท่าน ท่านกระทั่งหางตาก็มิเหลือบแลดูข้าพเจ้าสักแวบหนึ่ง นี่ไยมิใช่เป็นเรื่องประหลาดเกินไป ?"

รอยยิ้มของนางมาตรแม้นยังหยาดเยิ้มเปี่ยมเสน่ห์ กระแสเสียงแม้ยังนุ่มนวลไพเราะ แต่ภายใต้รูปโฉมที่ประทับใจนี้ กลับคล้ายมีประกายคมกล้าที่ทะลวงเข้าสู่ดวงใจผู้คน จนสามารถรื้อฟื้นความเร้นลับทั้งหลายในโลกออกมาได้ก็ปาน !

ยู่ป้วยหยกลอบแตกตื่นอยู่ในใจ แต่ฝืนยิ้มกล่าวตอบไป

"ความงามของฮูหยินเป็นประกายเจิดจ้าจนบาดตา ข้าพเจ้าไหนเลยจะกล้าเพ่งมองโดยตรงได้ ?"

"ดวงตาท่านเพ่งมองแต่คนที่อยู่ด้านหลังข้าพเจ้าจนเขม็งนิ่ง แต่ใบหน้านางมีแพรดำคลุมหน้า ท่านไม่มีทางเห็นโฉมหน้าที่แท้จริงของนางได้ ท่านจ้องมองนางเยี่ยงนั้น หรือว่าท่านเคยรู้จักกับนางมาก่อน ?"

"นาง...นางเป็นใคร ?"

"ท่านอย่าได้อำพรางข้าพเจ้า ข้าพเจ้ารู้สึกแต่แรกแล้วว่า ท่านคือยู่ป้วยหยกที่ตายไป ท่านทราบหรือไม่ จวบจนบัดนี้ในโลกยังไม่เคยมีผู้ใดสามารถตบตาอำพรางข้าพเจ้าได้ !"

ไฮ้ทั้งฮูหยินอันมีนามเกริกไกรไปทั้งแผ่นดิน ประกายตานางคล้ายดั่งมีอำนาจพิสดาร ที่สามารถมองชี้งถึงก้นบึ้งดวงใจของทุกผู้คน ยู่ป้วยหยกพยายามข่มกลั้นความพลุ่งพล่านในใจไว้จนเต็มความสามารถ ยิ้มพลางตอบไป

"โลกนี้น่ากลัวไม่มีผู้ใดจะใจดำไปหลอกลวงอำพรางฮูหยินได้"

"ท่านเล่า ?"

"ข้าพเจ้าจะอย่างไรก็เป็นปุถุชนคนหนึ่งใช่หรือไม่ ?"

"ประเสริฐ ท่านประเสริฐมาก"

ไฮ้ทั้งฮูหยินหัวร่อคักคัก แล้วพลันยกมือขึ้นปรบเบา ๆ ในหมู่ไม้ดอกจึงมีคนเดินออกมาผู้หนึ่ง

แสงจันทร์อันผ่องอำไพที่สาดส่องแลเห็นดวงตาที่มีประกายลึกล้ำของนางปรากฏแววรันทดหดหู่อย่างไม่มีทางบอกกล่าวจบสิ้น บนใบหน้าที่ขาวซีด ปรากฏแววหม่นหมองระทมจนพูดมิถูก อันความโศกเศร้าและขมขื่นเยี่ยงนี้ มิได้กระทบกระเทือนต่อความงามของนางให้ด้อยไป แต่กลับทำให้นางมีเสน่ห์อันสั่นสะท้านวิญญาณผู้คนจนรุนแรงขึ้นกว่าเดิม นางดูแล้วหาใช่เป็นสตรีโฉมงามในใต้หล้า นางดูแล้วกลับคล้ายเป็นเทพบุปผาบนฟากฟ้า ได้รวมความสวยสะคราญของกุหลาบความงามและหอมเย็นของกล้วยไม้ ความสูงส่งสง่าของเบญจมาศ ความองอาจของความองอาจของ โบตั๋น อยู่ในร่างงามเพียงผู้เดียว !

พริบตานั้น ยู่ป้วยหยกพลันรู้สึกแผ่นดินเคว้งคว้าง ฟ้าสั่นสะเทือน จนคล้ายลมหายใจก็แทบขาดห้วงไป

ไฮ้ทั้งฮูหยินจับจ้องมองดูเขม็งนิ่ง มิยอมทอดทิ้งอากัปกิริยาและสีหน้าท่าที

ใด ๆ ของยู่ป้วยหยกให้ผ่านตาไป ชี้ยังลิ้มไต้อู้ที่เดินอยู่ในหมู่ไม้ดอก แล้วเน้นทีละคำขึ้น

"ท่านดูอีกครั้ง รู้จักนางหรือไม่ ?"

ยู่ป้วยหยกยกสุราดื่มจนแห้งไปในอึดเดียว ปฏิเสธขึ้น

"ไม่รู้จัก !"

คำ 'ไม่รู้จัก' นี้มาตรแม้นสั้น ๆ แต่ยู่ป้วยหยกกลับมิทราบต้องเปลืองเรี่ยวแรงไปเท่าใด จึงสามารถเค้นดังออกจากปากได้ และสามคำนี้ คล้ายเป็นกระบี่สามเล่มที่แทงคอหอยจนขาดกระจาย สามคำนี้คล้ายเป็นเปลวไฟอันร้อนแรงสามก้อน กลิ้งเข้าไปในปลายลิ้น เผาผลาญหัวใจจนมอดไหม้มลาย

เป็นคนที่สนิทสนมที่สุด รักที่สุดอยู่ชัด ๆ แต่ยู่ป้วยหยกกลับต้องกัดฟันปฏิเสธว่าไม่รู้จัก ในโลกยังมีผู้ใดที่ทำให้คนเจ็บช้ำขมขื่นใจยิ่งกว่าเรื่องนี้ ?!

เป็นคนสนิทเพียงผู้เดียวในโลกกว้างนี้อยู่ชัด ๆ แต่ยู่ป้วยหยกกลับจำต้องเห็นเป็นคนแปลกหน้ามิรู้จัก ในโลกยังจะมีความใดอำมหิตทารุณยิ่งกว่านี้ได้ ?!

สุราผ่านลำคอ กลิ่นหอมหวานชวนลิ้มพลอยกลับกลายเป็นขมฝาดจนบอกมิถูกเป็นสุราขมในชั่วชีวิตหนึ่งของคน แต่สุราขมฝาดนี้ ยู่ป้วยหยกจำต้องดื่มลงไป !

ไฮ้ทั้งฮูหยินเหลียวมาถามลิ้มไต้อู้ขึ้น

"ท่านรู้จักคนผู้นี้ ?"

สีหน้าอันชืดขาวของลิ้มไต้อู้ ไม่มีทีท่าแปรเปลี่ยนแม้แต่น้อย ตอบเสียงเย็นชา

"มิรู้จัก !"

เป็นคู่หมั้นของตนอยู่ชัด ๆ แต่กลับกล่าวใส่หน้าว่ามิรู้จัก สามคำนี้ก็คล้ายเป็นเกาทัณฑ์สามเล่ม ทะลวงเข้าไปในดวงใจยู่ป้วยหยกจนแหลกลาญยับเยิน !

ไฮ้ทั้งฮูหยินต้องถอนหายใจเบา ๆ กล่าวว่า

"หากกระทั่งนางยังไม่รู้จักท่าน คิดว่าท่านต้องมิใช่เป็นยู่ป้วยหยกที่ตายไปผู้นั้นอีกประการ...คนเราหากแม้นกระทั่งภรรยาของตนก็ไม่ยอมรับรู้จัก แม้มันจะมีชีวิตอยู่ก็เท่ากับตายไปแล้ว !"

หัวใจยู่ป้วยหยกนับว่าตายด้านไปแล้วจริง ๆ แหงนหน้าหัวร่อด้วยเสียงดังแล้วกล่าวขึ้น

"ฮูหยินกล่าวประเสริฐยิ่ง ขอให้ข้าพเจ้าคารวะต่อฮูหยินอีกสามจอก"

พลางรินเองดื่มเอง ชั่วลัดนิ้วมือเดียวก็ดื่มไปถึงสิบกว่าจอก กระทั่งลิ้มไต้อู้หันกายผละออกไปเมื่อใด ยู่ป้วยหยกก็มิเหลียวหน้ามองนางแม้แต่แวบเดียว

"ท่านเมาแล้ว"

ไฮ้ทั้งฮูหยินกล่าวอย่างยิ้มแย้ม แต่ยู่ป้วยหยกยกจอกขึ้นกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ชีวิตหนึ่งยากยิ่งจะได้เมามายสักกี่ครั้ง"

"ใช่แล้ว เมามายคลายทุกข์ได้เป็นพันประการ ท่านเมาเถิด"

"แต่เสียดายที่สุราหลายถ้วยนี้ ยังไม่อาจทำให้ข้าพเจ้าเมามายจนสิ้นสติไป"

ยู่ป้วยหยกหาทราบไม่ว่า แม้ตนคอแข็งดื่มสุราได้มากผิดสามัญ แต่สุราที่กลั่นจากบุปผาแล้วซุกซ่อนเป็นเวลาร้อยปีนี้ มีฤทธิ์เดชที่ผิดสุราธรรมดา ยู่ป้วยหยกรู้สึกว่าตัวเบาหวิวปานปลิวละลิ่วตามลม ถึงกับเมามายไปจริง ๆ แล้ว

ได้ยินไฮ้ทั้งฮูหยินส่งเสียงนุ่มนวลกล่าวขึ้น

"เมาเถิด เมาเถิด...อยู่ในห้วงอันตรายที่คับขันของวงพวกนักเลง หากกระทั่งยามดื่มสุรายังไม่อาจเมามาย ชีวิตก็ออกจะรันทดหดหู่เกินไปแล้ว คราหน้าหากท่านยังคิดใคร่เมา ลองมาหาข้าพเจ้าอีกก็ได้"

ในความเคลิบเคลิ้มเลอะเลือนของฤทธิ์สุรา ยู่ป้วยหยกคล้ายดั่งรู้สึก เบื้องหน้าพลันปรากฏร่างคนสูง ๆ ต่ำ ๆ ขึ้นมากหลาย ใบหน้าแต่ละคนต่างโหดเหี้ยมแสยะน่าหวาดกลัว

ยู่ป้วยหยกคล้ายได้ยินไฮ้ทั้งฮูหยินกล่าวขึ้นอีก

"ยู่ป้วยหยกผู้นี้ เป็นบุรุษหนุ่มที่เพิ่งย่างกรายเข้าสู่วงพวกนักเลง ท่านทั้งหลายสมควรเชื่อถือได้"

ที่แท้วงพวกนักเลงมีภยันตรายอันกลอกกลิ้งชั่วร้ายปานนี้ กับคนแปลกหน้าแต่ละคนต่างไม่ยอมปล่อยให้ผ่านพ้น หากมิใช่ไฮ้ทั้งฮูหยิน ความยุ่งยากของยู่ป้วยหยกน่ากลัวยังมีอีกมากหลาย

ยู่ป้วยหยกรู้สึกตื้นตันใจในบุญคุณของไฮ้ทั้งฮูหยินจนบอกมิถูก พยายามฝืนใจกล่าวขอบคุณออกไปสักหลายคำ แต่ก็เป็นเสียงอ้อแอ้ที่แม้กระทั่งตนเองก็ยังมิทราบว่ากล่าวกระไรไป

ยู่ป้วยหยกได้ยินไฮ้ทั้งฮูหยินหัวร่อแล้วกล่าวอีกว่า

"บรษหน่มผ้นี้ ในเมื่อวันนี้เป็นอาคันตกะของข้าพเจ้า ชั่วชีวิตก็ต้องเป็นอาคันตุกะทรงเกียรติของวังแป๊ะฮวยเก็งเรา นับแต่นี้ หากไม่มีความจำเป็นสำคัญท่านทั้งหลายควรอย่าได้ก่อกวนรังควานมัน บัดนี้สมควรให้มันหลับสบายสักตื่นได้แล้ว"

เมื่อยู่ป้วยหยกได้สติตื่นมา กลิ่นบุปผาแสงจันทราต่างไม่มีหลงเหลือแล้ว อาทิตย์อุทัยอันเรืองรองลูบไล้ไปทั่วทั้งพสุธาอันกว้างใหญ่ ที่ไม่ไกลนัก ยังมีเสียง

สกุณาร่ำร้องระเริงไพรแว่วมา

จากนั้น ได้เห็นร่างอ้อนแอ้นแน่งน้อยของสตรีผู้หนึ่ง ใต้หมอกบางราวป่านขาวยามเช้า กำลังเหยียบย่ำไปบนกลีบบุปผาที่ร่วงโรย ละลิ่วเข้ามาดุจเหาะเหิน

การมาของนาง คล้ายดั่งได้นำพาความสดชื่นบริสุทธิ์ให้แก่แผ่นดินกว้างใหญ่ ประกายตานางกระจ่างสุกใส บ่งบอกความสัตย์ซื่อบริสุทธิ์ ทั้งไม่แววววาวเปี่ยมเสน่ห์ยียวนเช่นไฮ้ทั้งฮูหยิน ทั้งไม่มีแววโศกเศร้ารันทดเช่นลิ้มไต้อู้ ในโลกที่สับสนอลหม่าน ท่ามกลางสายตาของนาง คล้ายดั่งรวบรัดง่ายดายไปก็ปาน

นางจับตาจ้องมองยู่ป้วยหยก ส่งเสียงแช่มช้าเอื้อนเอ่ยขึ้น

"นกนางแอ่นที่หลงทางเอย ในที่สุดท่านก็ตื่นขึ้นแล้ว โลกนี้มีห้วยละหานธารน้ำที่หวานชุ่มอยู่มากมาย ท่านไฉนจึงต้องดื่มสุราด้วย ?"

กระแสเสียงที่สดใสไพเราะนี้ ฟังแล้วช่างคล้ายเป็นเสียงที่เสนาะหูยิ่ง

ยู่ป้วยหยกทอดถอนใจเบา ๆ พึมพำขึ้นว่า

"ความกลัดกลุ้มในวิถีชีวิตคน ฮุ่นเฉียกโกวเนี้ยย่อมไม่เข้าใจได้ดอก"

กีเล่งอี่ก้มศีรษะลงต่ำ พลันทอดถอนใจเบา ๆ บ้าง ส่งเสียงละห้อยกล่าวขึ้น

"ท่านทราบหรือไม่ ฮุ่นเฉียกที่กาลก่อนไม่มีข้อกังวลหม่นหมองใด บัดนี้ก็มีความกลัดกลุ้มขึ้นบ้างแล้ว"

ยู่ป้วยหยกฝืนยิ้มถามไป

"โกวเนี้ยท่านมีความหงุดหงิดกลัดกลุ้มใด ?"

ในดวงตาคู่งามของกีเล่งอี่ถึงกับมีหยาดน้ำหลั่งไหลออกมา กล่าวว่า

"รังของฮุ่นเฉียกมีโลหิตสด ๆ แปดเปื้อนจนเนืองนองแล้ว นางมิอาจที่จะจับเจ่าต่อไปได้ ฮุ่นเฉียกที่น่าสมเพช ไม่มีที่ใดพอจะไปได้แล้ว"

นางพลันคว้าข้อมือยู่ป้วยหยกไว้ ส่งเสียงสะท้านกล่าวสืบต่อไป

"วิงวอนท่าน พาเราไปเถิด มิว่าเป็นสถานที่ใด ข้าพเจ้าต่างยอมติดตามท่านไป"

ยู่ป้วยหยกฉุกใจได้คิด ร้องเสียงดัง ๆ ขึ้นทันที

"ท่านไฉนทราบว่าข้าพเจ้าเป็นใคร ? เหตไฉนต้องติดตามข้าพเจ้าไป ?"

"เราจำดวงตาทั้งคู่ของท่านได้ ดวงตาท่านมีความซื่อสัตย์ดีงาม และทั้งองอาจกล้าหาญ ดุจดั่งเป็นนกนางแอ่น ไม่ว่าบุคคลใด ต่างไม่ละม้ายเหมือนท่าน เราไฉนจึงลืมเลือนได้ ?"

ดรุณีที่สติเคลิบเคลิ้มเลื่อนลอยนางนี้ ถึงกับมีความสังเกตที่คมกล้าปราดเปรียวเยี่ยงนี้ เรื่องที่ทุกผู้คนต่างสังเกตพบเห็น นางบางทีดูไม่ออก แต่เรื่องที่ผู้คนดูไม่ออกนั้น

นางกลับเป็นฝ่ายสังเกตเห็นขึ้นมา นี่คือสาเหตุที่นางไฉนมักไม่เข้าใจวาจามนุษย์ แต่กลับไปเข้าใจสำเนียงเสียงร้องของหมู่นกกา !

ยู่ป้วยหยกอึ้งไปครู่หนึ่ง จึงฝืนยิ้มกล่าวว่า

"ท่านควรทราบไว้ ท่านไม่อาจติดตามข้าพเจ้าได้ ที่ซึ่งข้าพเจ้าจะไป ทุกแห่งหนล้วนมีภยันตรายร้ายแรง แต่ละคนต่างอาจประทุษร้ายหมายชีวิตท่านได้"

"มีท่านพิทักษ์คุ้มครองข้าพเจ้า ข้าพเจ้ามิกลัวสิ่งใดทั้งสิ้น"

นางจับตามองดูยู่ป้วยหยกอย่างเคลิบเคลิ้ม ประกายตาเปี่ยมด้วยแววว้าวอนขอร้อง และเปี่ยมด้วยความเชื่อมั่นในตัวยู่ป้วยหยก อยู่ต่อหน้าดวงตาเช่นนี้ จะมีผู้ใดสามารถตัดใจให้กระด้างได้ ?

ในที่สุด ยู่ป้วยหยกต้องทอดถอนใจยาวกล่าวว่า

"ท่านหากต้องการติดตามข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็ไม่มีปัญญาปฏิเสธท่านจริง ๆ แต่ทว่า...กระทั่งข้าพเจ้าเองก็ยังมิทราบ จะสามารถปกปักพิทักษ์ตนเองได้หรือไม่ จะแน่ใจอย่างไรว่าสามารถพิทักษ์ท่านได้ ?"

กีเล่งอี่แย้มยิ้มแล้วกล่าวไป

"ข้าพเจ้าทราบดีว่าท่านต้องรับปากข้าพเจ้าแน่..."

ยู่ป้วยหยกเดินนำอยู่เบื้องหน้า นางก็ติดตามอยู่ด้านหลัง โดยมิถามยู่ป้วยหยกจะไปแห่งหนใด ซึ่งความจริงแล้ว ยู่ป้วยหยกเองก็ยังมิทราบว่าจะไปสู่แห่งหนใดเช่นกัน !

ยู่ป้วยหยกเดินไปอย่างไร้จุดหมาย ในใจกำลังคำนวณทิศทางที่จะไป พลันมีเสียงชายเสื้อปะทะลมแววมา มีสี่คนได้พุ่งกายออกจากหมอกยามเช้า สะกัดทางยู่ป้วยหยกไว้อย่างประสงค์ร้าย

ทั้งสี่ต่างมีทีท่าที่คล่องแคล่วปราดเปรียวพุ่งกายมาด้วยความรวดเร็วกระชั้นถึงกับไม่มีผู้มีฝีมืออ่อนด้อยเลย !

ยู่ป้วยหยกแลเห็นถนัดชัดตา ทั้งสี่คนนี้ที่แท้คือพวกมารร้ายที่ปลอมแปลงมาในคราบเฮ่งโหวเล้า ลิ้มโซ่วเกียง ป้อแบ้ซิ่งเชีย พร้อมกับไซมึ้งบ้อกกแห่งเม่าซัว

เฮ่งโหวเล้าสืบกายออกมาก่อน ตาแววว้บราวกับสายฟ้าเอ่ยขึ้นว่า

"ท่านหรือคือยู่ป้วยหยก ?"

"ข้าพเจ้าคือยู่ป้วยหยก ท่านทั้งหลายเป็นใคร ? มีความคิดเห็นใดใคร่สั่งสอน ?"

ดวงตาที่อำมหิตชั่วร้ายทั้งแปด ต่างจับจ้องดูกิริยายู่ป้วยหยกจนแน่วนิ่ง แต่ยู่ป้วยหยกเยือกเย็นสงบไม่มีความแปรเปลี่ยนอย่างไร เนื่องเพราะเคยเผชิญกับเรื่อง

น่าแตกตื่นน่าหวาดกลัวมามากหลายเกินไปนั่นเอง

ในโลกนี้ ไม่มีเรื่องราวใดสามารถข่มขู่ให้ยู่ป้วยหยกต้องหวาดหวั่นจนขวัญฝ่ออีกแล้ว !

เฮ่งโหวเล้าหัวร่อดังฮา กล่าวว่า

"ยู่กงจื้อเพิ่งเหยียบย่างเข้าสู่วงพวกนักเลง ก็ได้รับความนิยมชมชอบจากไฮ้ทั้งฮูหยิน ย่อมเป็นผู้มีความเป็นมายิ่งใหญ่ ข้าพเจ้าทั้งหลายไม่เจียมตัว คิดใคร่จะมาขอรับทราบวิชาฝีมือกงจื้อไว้เป็นความรู้บ้าง"

ยู่ป้วยหยกพลันแหงนหน้าหัวร่อเสียงดังกังวาน กล่าวว่า

"ที่ไฮ้ทั้งฮูหยินเมื่อค่ำวานบอกแก่พวกท่าน ยังไม่อาจให้พวกท่านเชื่อถือได้ ? ที่แท้ท่านทั้งหลายจะคุกคามบังคับให้ข้าพเจ้าใช้หลักวิชาฝีมือประจำสำนักไป เพื่อดูให้รู้แน่ข้าพเจ้าคือยู่ป้วยหยกที่ตายไปนั้นหรือไม่ ?"

ยู่ป้วยหยกแสร้งเปิดเผยเจตนาการมาของพวกมัน แต่เฮ่งโหวเล้าถึงกับหน้าไม่แปรเปลี่ยนสี ยังคงกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ในระหว่างนี้ วิชาปลอมแปลงโฉมของวงพวกนักเลงกำลังแพร่ระบาดอย่างกว้างขวาง คิดว่ากงจื้อก็คงทราบดีอยู่แล้ว ?"

"ข้าพเจ้าผ่านการปลอมแปลงโฉมมาหรือไม่ ท่านทั้งหลายสังเกตมิออก ?"

"วิชาปลอมแปลงโฉมพลิกแพลงเป็นหมื่น ๆ พัน ๆ พวกข้าพเจ้าเนื่องเพราะสังเกตมิออก ดังนั้นจึงมิอาจไม่รอบคอบสุขุมให้เป็นพิเศษได้ กงจื้อเพียงแสดงฝีมือประจำสำนักออกมาสักเล็กน้อย พวกข้าพเจ้าก็จะอำลาไปในบัดดล"

ยู่ป้วยหยกตาแววว่าวคมกล้า กล่าวเสียงกร้าวขึ้นว่า

"มิทราบว่ายู่กงจื้อที่เสียชีวิตไปท่านนั้น ไฉนจึงทำให้พวกท่านมีความกระสับกระส่ายไม่สบายใจปานนี้ แม้มันตาย พวกท่านถึงกับยังไม่อาจวางใจได้ ?"

สีหน้าเฮ่งโหวเล้าแปรเปลี่ยนไปจริงดั่งคาด ตวาดเสียงเกรี้ยวกราดขึ้น

"กงจื้อประทานกระบวนท่ามาแล้วย่อมทราบได้เอง"

ในเสียงตวาด กระบี่ในมือได้แทงสวบออกมา เป็นเพลงกระบี่ที่หนักแน่นเข้มแข็งจนแกร่งกร้าว กระบวนท่า 'เล้งไท้เท้า' (มังกรเชิดศีรษะ) นับเป็นเพลงกระบี่ประจำตระกูลของเฮ่งโหวเล้าอันแท้จริง

แต่ยู่ป้วยหยกจะใช้หลักวิชาประจำสำนักออกไปได้อย่างไร วิชาของสำนักบ้อเก๊กผ่ายเป็นหลักวิชาโดดเด่นโดยเฉพาะ ทุกกระบวนท่าเพลงล้วนผิดแปลกจากผู้อื่นโดยสิ้นเชิง ยู่ป้วยหยกเพียงใช้กระบวนท่าเดียว ผู้อื่นต้องดูออกทันทีว่ามี

ความเป็นมาอย่างไร !

พลันมีเสียงดังเปรื่องสดใสดุจมังกรคำราม กระบี่เฮ่งโหวเล้าเพิ่งแทงปราดถึงกับถูกฟาดจนเบี่ยงพ้นเป้าหมาย ด้วยพลังฝีมือระดับมัน ถึงกับยังรู้สึกชาวูบขึ้นที่ข้อมือ !

แลเห็นดรุณีงามสะคราญในอาภรณ์ขาวสะอาดปานหิมะ มือถือกระบี่สั้นประกายแวววามสองเล่มขวางอยู่ที่เบื้องหน้ายู่ป้วยหยก ใบหน้าของนางปรากฏรอยยิ้มอันเคลิบเคลิ้มเลื่อนลอย กล่าวว่า

"ท่านผู้นี้เป็นคนดี พวกท่านไม่อาจมารังแกท่านผู้นี้"

เฮ่งโหวเล้ากล่าวด้วยความตื่นตระหนก

"โกวเนี้ยเป็นผู้ใด ? ไฉนเสนอหน้าออกมารับแทนมัน ?"

กีเล่งอี่ยิ้มพลางตอบว่า

"บิดาข้าพเจ้าฆ่าคนเก่งกาจมาก เจ้เจ๊ข้าพเจ้าก็ฆ่าคนเก่งกาจ ข้าพเจ้าแม้ไม่รู้จักฆ่าคน แต่ก็ไม่อาจจะเห็นผู้อื่นมารังแกสหายของข้าพเจ้าตำตาได้"

นางกล่าวพลางยกกระบี่สั้นในมือทั้งสองเล่มขึ้นกรีดกรายทำท่าอยู่ไปมา

ท่าร่างของนางแม้ยังนุ่มนวลอ่อนช้อย แต่เพลงกระบี่กลับมีความรวดเร็วพิสดารและดุร้ายอำมหิตยิ่งยวดนัก ยู่ป้วยหยกนับว่าคิดไม่ถึงเลยจริง ๆ ที่สตรีมีแต่ความเมตตาปรานีจนดีงาม ถึงกับมีเพลงกระบี่ที่ดุร้ายอำมหิตเช่นนี้ได้ !

เมื่อวาจาของนางกล่าวจบคำ ก็ได้กรีดแทงกระบี่ไปถึงสี่สิบเก้าครั้ง ทุกกระบี่ติดต่อตามกันจนกลายเป็นโซ่สัมพันธ์ที่ไร้ช่องว่างรอยโหว่พอจะตำหนิ ลิ่มโซ่วเกียงแม้เป็นยอดฝีมือในวิชากระบี่ ยังต้องจ้องมองจนหน้าถอดสี !

กีเล่งอี่ได้รั้งกระบี่กลับมาแล้ว กล่าวอย่างยิ้มแย้มขึ้น

"ผู้อื่นต่างว่าเพลงกระบี่ที่ข้าพเจ้าฝึกนี้มีความดุร้ายอำมหิตเกินไป พวกท่านว่าใช่หรือไม่ ?"

เฮ่งโหวเล้าหัวร่อเสียงแหบแห้ง กล่าวว่า

"ประเสริฐ เป็นเพลงกระบี่ที่ประเสริฐยิ่ง"

กีเล่งอี่กล่าวอย่างยิ้มแย้มสืบไป

"เพลงกระบี่ของข้าพเจ้าแม้ดุร้ายอำมหิต แต่มิใช่ใช้ไปจัดการกับผู้คน เพียงมิใช้ไปฆ่าคน เพลงกระบี่ดุร้ายอำมหิตก็มิสำคัญอันใด พวกท่านว่าใช่หรือไม่ ?"

เฮ่งโหวเล้าจ้องมองนางอยู่ครู่หนึ่งจึงเบือนมาจ้องมองยู่ป้วยหยก พลันมิได้ส่งเสียงกระไรก็สะบัดหน้าเดินออกไป ผู้อื่น ๆ ย่อมติดตามมันไปจนหมดสิ้น

กีเล่งอี่ซ่อนกระบี่สั้นทั้งสองเล่มไว้ มีท่าทีเป็นธรรมดาดังมิเคยเกิดเรื่องราวใดก็ปาน เหม่อมองดูยู่ป้วยหยกจนเคลิบเคลิ้มยิ้มพลางกล่าวว่า

"พวกเราก็สมควรไปกันแล้ว ?"

ยู่ป้วยหยกถอนหายใจ กล่าวว่า .

"ท่านต้องการให้ข้าพเจ้าคุ้มครอง มิคาดว่ากลับเป็นท่านมาคุ้มครองข้าพเจ้าเสียได้ ข้าพเจ้าตาต่ำจนดูแคลนต่อท่านเสมอมา ถึงกับไม่ทราบว่าท่านมีเพลงกระบี่ที่ยอดเยี่ยมเยี่ยงนี้"

กีเล่งอี่กะพริบตา กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ท่านว่าเพลงกระบี่ของข้าพเจ้าดี ? บรรดาสหายนกน้อยของข้าพเจ้าก็กล่าวเช่นนี้ พวกมันบอกว่าฮุ่นเฉียกเรียนเพลงกระบี่สำเร็จ ก็ไม่กลัวพวกเหยี่ยวร้ายจะมารังแกแล้ว ท่านว่าพวกประดานั้นเป็นเหยี่ยวร้ายใช่หรือไม่ ?"

ตลอดรายทาง นางได้เล่านิทานที่เกี่ยวกับนกน้อยและนางอยู่ไม่หยุดปาก ยู่ป้วยหยกที่ฟังอย่างสนุกสนานสนใจ จึงกลับไม่รู้สึกเงียบเหงาเปล่าเปลี่ยวใจไป

ความจริงยู่ป้วยหยกยังวิตกกังวลถึงอนาคตของตน แต่ภายหลังเมื่อได้คิดว่าแผ่นดินอันกว้างใหญ่ ที่ใดจะไปไม่ได้ ? ปรับตัวกับสิ่งแวดล้อม มีความสุขสบายในทุกแห่งหน ร่อนเร่พเนจรเยี่ยงนี้ ไยมิใช่พอดีไปสืบเสาะความเร้นลับของพวกอสูรร้ายมารชั่วเหล่านั้น ? พอได้คิดดั่งนี้ ความอัดอั้นกังวลพลันผ่อนคลาย ยามรับประทานอาหารรองท้องถึงกับเรียกสุรามาสองป้าน คล้ายจะเฉลิมฉลองชีวิตใหม่ของตนก็ปาน

กีเล่งอี่ก็ถึงกับร่วมดื่มกับยู่ป้วยหยกไปสองจอก ฮุ่นเฉียกที่สวยงามนางนี้ดูท่ายิ่งร่าเริงขึ้นกว่าเดิม เอ่ยเสียงสดใสถามไถ่ในเรื่องราวนานา ตักข้าวรินสุราให้ไม่หยุดยั้ง

ยู่ป้วยหยกมิยอมให้นางทำ นางก็เชิดปากบอกความขุ่นเคือง การทุ่มเถียงเล็ก ๆ น้อย ๆ ของทั้งสองนี้ มิทราบได้สร้างความเลื่อมใสและริษยาต่อผู้ที่ผ่านทางมาเห็นไปมากเพียงใด

จวบจนยามค่ำ ฮุ่นเฉียกที่ส่งเสียงไม่หยุดปากนางนี้นับว่าหลับไปได้แล้ว แต่ยู่ป้วยหยกกลับพลิกกระสับกระส่ายไม่อาจข่มตาให้หลับได้ ต้องลุกขึ้นสวมเสื้อผ้าลอบออกไปอย่างเงียบกริบ

นี่เป็นโรงเตี๊ยมเล็ก ๆ ทางนอกเมืองแสงจันทร์กระจ่างสาดส่องไปที่สระเล็ก ๆ ทางเชิงเขา ในสระก็มีหมู่ดาวแพรวพราว ลมราตรีที่โชยพัดมา มีเสียงกบเขียดและแมลงร่ำร้องแว่วมา

หลายวันเวลาที่ผ่านไป นี่เป็นครั้งแรกที่ยู่ป้วยหยกรู้สึกจิตใจสงบเยือกเย็นลงได้บ้าง และเป็นครั้งแรกที่ดื่มด่ำซาบซึ้งต่อความงามและเร้นลับของทิวทัศน์ราตรี

ยู่ป้วยหยกทอดน่องอาบแสงจันทร์ไปอย่างไร้จุดหมาย ดื่มด่ำต่อจันทร์อันผ่องอำไพ กลิ่นหอมของดอกบัวในสระน้อย...ทันใด ประกายกระบี่ที่ดุร้ายอำมหิตพุ่งปราดเข้ามายังคอหอยดุจสายฟ้า !

ยู่ป้วยหยกจะอย่างไรก็คิดไม่ถึง ในวิกาลอันสงบสวยงามเยี่ยงนี้ ถึงกับมีความอำมหิตแอบแฝงอยู่ ในยามแตกตื่นตกใจรีบล้มร่างกลิ้งลงไปกับพื้น จนหลบหลีกกระบี่ที่ลอบประทุษร้ายได้โดยหวุดหวิด

ชายอาภรณ์รัดกุมมีผ้าคลุมหน้าสี่คนพุ่งออกมาจากในเงามืดดุจสายฟ้า มิได้ส่งเสียงกระไร กระบี่สี่สายที่ชั่วร้ายกว่าอสรพิษรวดเร็วยิ่งกว่าสายฟ้า ไขว้สลับกันเข้าจู่โจมมา !

ยู่ป้วยหยกมิได้หยุดยั้งร่างกาย พลิ้วปราดออกจากม่านกระบี่ไป ประกายกระบี่ดังควับเคว้ียวไม่ขาดหู เสื้อผ้าที่สวมใส่ได้ถูกกรีดจนปลิวกระเด็นไปหลายชิ้น !

แสดงแน่ชัดว่า พวกชุดดำคลุมหน้ามิคิดปลิดชีวิตยู่ป้วยหยกในกระบี่เดียว เพียงคิดใคร่บีบคั้นให้ยู่ป้วยหยกใช้ฝีมือออกต่อต้านเท่านั้น

ประกายกระบี่ยังคงพัวพันไม่ยอมเลิกราดุจเป็นอสรพิษร้าย ยู่ป้วยหยกมิเพียงถูกกรีดเสื้อผ้าขาดเท่านั้น ร่างยังถูกกรีดเป็นบาดแผลสามสี่แห่ง แต่ยังคงมิกล้าตีโต้กลับไปอยู่นั่นเอง

ยู่ป้วยหยกยิ่งไม่กล้าตีโต้รับมือ พวกคนชุดดำก็ยิ่งคลางแคลงสงสัย

พลันมีคนผู้หนึ่งแค่นหัวร่อแล้วร้องสั่งมา

"ไม่ว่าเป็นตัวจริงหรือตัวปลอม ฆ่าทิ้งเถิด !"

อีกผู้หนึ่งเอ่ยขึ้น

"ถูกแล้ว ยินดีฆ่าผิดไปสักหมื่นคน ก็ไม่ยอมปล่อยให้หลุดพ้นแม้แต่คนเดียว"

ยู่ป้วยหยกแม้รู้ดีว่าพวกประดานี้เป็นใคร แต่กลับแสร้งส่งเสียงดัง ๆ ไป

"พวกท่านหากต้องการให้ข้าพเจ้าลงมือ ไฉนไม่กล้าเปิดเผยโฉมหน้าแท้จริงมา ? ข้าพเจ้าเป็นชายชาตรีที่ห้าวหาญเปิดเผย ไฉนจะมาลงมือกับพวกมุสิกที่หดหัวซ่อนหางเช่นพวกท่าน ?"

คนชุดดำผู้นั้นแค่นเสียงเย็นชาขึ้น

"ท่านไม่ลงมือ ก็ตาย !"

คำตายหลุดจากปาก กระบี่สี่เล่มไม่ปรานีอย่างไรต่อไป แทงปราดมาอย่างว่องไวดุร้าย ในครานี้หากยู่ป้วยหยกยังไม่ปัดป้องตีโต้ จะต้องตายใต้กระบี่นี้จริง ๆ แล้ว

ขณะเวลานั้น ร่างระเรื่อที่ละลิ่วดุจหมอกควันคล้ายมีสสารแต่ก็คล้ายไร้สภาพ คล้ายช้าแต่เร็วยิ่ง พลิ้วตามลมเข้ามาม้วนสู่ม่านกระบี่ในชั่วพริบตา

พวกคนชุดดำรู้สึกว่ากระบี่ในมือชะลอวูบไป คมกระบี่ถึงกับคล้ายถูกหมอกควันเหนี่ยวรั้งเกาะอยู่ ยู่ป้วยหยกได้ฉวยช่วงเวลาที่เพลงกระบี่ของพวกมันชะลอวูบนั้น พุ่งปราดออกไปในบัดดล

ได้ยินคนหนึ่งตวาดด้วยเสียงเนิบนาบ

"เป็นบุปผามิใช่เป็นบุปผา เป็นหมอกมิใช่หมอก หัวใจสลายแล้วไร้ที่เสาะหา เหลือแต่กลิ่นหอมเลือนรางไว้สักครา..."

เสียงเพลงพอเพิ่งดัง ในดวงตาของพวกชุดดำได้ปรากฏแววตื่นตระหนก ทั้งสี่ต่างกระโดดปราดออกไปในสี่ทิศทาง พุ่งกายเข้าสู่ความมืด หนีด้วยฝีเท้าที่เร็วกว่าตอนมาเสียอีก

ยู่ป้วยหยกน้อมกายกล่าวขึ้น

"เป็นกุนฮูหยิน (ไฮ้ทั้งฮูหยิน) มาช่วยเหลือกระมัง ?"

ในความมืด ไม่มีเสียงขานรับแม้แต่แผ่วเบา

ยู่ป้วยหยกเงยหน้าขึ้น ที่เบื้องหน้ามีร่างคนปรากฏเพิ่มขึ้นอีกผู้หนึ่ง คิ้วทั้งสองขมวดเล็กน้อย ใบหน้าซีดขาว และดวงตาที่เปี่ยมความมันทดหดหู่คู่นั้น...

ผู้มาถึงกับมิใช่ไฮ้ทั้งฮูหยิน แต่เป็นลิ้มไต้อู !

ยู่ป้วยหยกรู้สึกหัวใจถูกบีบรัดจนแนบแน่นกล่าวว่า

"ที่แท้เป็นโกวเนี้ย ขอบพระคุณยิ่ง"

ลิ้วไต้อู้โบกมือขัดคำพูดยู่ป้วยหยก แล้วกล่าวเสียงเย็นชาขึ้น

"ท่านไฉนต้องมีนามย่ป้วยหยก ?"

ยู่ป้วยหยกตะลึงวูบจึงตะกุกตะกักว่า

"นี่...น่ากลัว..."

"ท่านควรเปลี่ยนชื่อเสียงจะประเสริฐยิ่ง ชื่อที่อัปมงคล ไม่ว่าผู้ใดหากตั้งนามนี้จะต้องมีเคราะห์มหันต์มาเยี่ยมกรายกระทั่งอาจถึงตายก็ได้ ข้าพเจ้ามาตรแม้นรับคำสั่งจากฮูหยิน แต่อย่างมากก็สามารถช่วยชีวิตท่านได้ครั้งเดียวเท่านั้น"

ยู่ป้วยหยกอึ้งไปครู่หนึ่ง ฝืนยิ้มกล่าวว่า

"นอกจากนี้แล้วยังมีสาเหตุอื่นใดหรือไม่ ?"

"ใช่ ยังมีสาเหตุอื่นอีก"

นางกล่าวเท่านั้นก็พลันหันกายเดินออกไปหลายก้าว แล้วกล่าวสืบต่อ

"เมื่อเขาได้ตายไปแล้ว เราไม่ปรารถนาได้ยินผู้คนมาเรียกนามนี้อีกต่อไป"

"แต่ข้าพเจ้า..."

"ท่านก็ไม่คู่ควรนามนี้ !"

ยู่ป้วยหยกยืนตะลึงลานอยู่ที่นั้นไป เหม่อมองจนกระทั่งเงาร่างนางหายลับ ในใจมิทราบเป็นรสชาติอันใด เมื่อเห็นคู่หมั้นหมายที่รักปานดวงใจ มามีความกระด้างเย็นชาและดูแคลนต่อตนถึงปานนี้ ความจริงควรเศร้าเสียใจสุดซึ้งจึงจะถูกต้อง

แต่การที่นางเย็นชากระด้างต่อตนถึงปานนี้ กลับแสดงให้เห็นว่านางมีความรัก ในตัวยู่ป้วยหยกอยู่ปานใด ยู่ป้วยหยกสมควรปลาบปลื้มพึงใจจึงถูกต้อง นี่เป็นไร้ไมตรีหรือว่ามีรัก ? ยู่ป้วยหยกถึงกับมิทราบควรกระทำอย่างไร !

ช่วงเวลานั้น ห้วงหัวใจมีความรู้สึกสับสนพิสดาร บัดเดี๋ยววิตกบัดเดี๋ยวปลาบปลื้ม มิทราบเป็นหวานชื่นหรือขมขื่นกันแน่

บทที่ 15

เผชิญบุปผามหาภัย

ดาราลับตาไปใกล้หมดสิ้น แสงจันทร์ยิ่งซีดจางยะเยียบ ขอบฟ้าเริ่มมีสีรำไร

ยู่ป้วยหยกยังคงเดินอย่างเคลิบเคลิ้มซึมเซา มิทราบว่าได้เดินเป็นเวลานานเท่าใด ในที่สุดหมอกยามเช้าก็ได้ลอยขึ้นตามหมู่ไม้ใบหญ้า พลันมีคนผู้หนึ่งเดินโซเซตรงเข้ามาหา คนผู้นี้ร่างผอมเล็กหนวดเคราผมเผ้าขาวโพลง ใบหน้ามีรอยยิ้มอันลี้ลับเลศนัย ยู่ป้วยหยกถึงกับคล้ายคุ้นหน้าอยู่บ้าง แต่คิดมิออกว่าเคยพบในที่แห่งใดมา ?

เห็นในมือผู้ชรายังถือภาพวาดอยู่แผ่นหนึ่ง พลันยกมาที่เบื้องหน้ายู่ป้วยหยกยิ้มพลางกล่าวว่า

"ทานดู ดูออกหรือไม่ว่าที่เราวาดนี้คือภาพอันใด ?"

บนภาพวาดอันสับสน คล้ายภูเขาแต่มิใช่ คล้ายเมฆก็มิใช่เมฆ เพ่งพิจารณาขึ้นมา กลับพอคล้ายคลึงเป็นหมึกหลายกระปุกหกราดลงไปจนเปรอะเปื้อนก็ปาน

ยู่ป้วยหยกสั่นศีรษะปฏิเสธว่าดูไม่ออก ชายชราผู้นั้นจึงกล่าวขึ้น

"ที่เราวาดคือภูเขาเบื้องหน้าสายตาท่านนี่เอง ท่านดูไม่ออกจริง ๆ ?"

ยู่ป้วยหยกมองดูภูเขาใต้หมอกบางยามเช้าแล้วเหลียวมองดูภาพวาดในมือชายชราอีกครา ถึงกับรู้สึกคล้ายคลึงขึ้นบ้างแล้ว จึงต้องหัวร่อพลางกล่าวไป

"บัดนี้ดูออกแล้ว"

ชายชราผู้นั้นพลันตะเบ็งเสียงหัวร่อดุจดังคลุ้มคลั่งฟั่นเฟือนขึ้นมาอย่างไม่คาดหมาย

ยู่ป้วยหยกเห็นชายชราหัวร่อจนกระโดดโลดเต้นคิ้วตาต่างเคลื่อนไหวสะท้าน

แม้อยู่ในระหว่างเบิกบานใจยิ่งยวด แต่ยังมีความคลุ้มคลั่งที่ลี้ลับพิสดารบอกไม่ถูกอยู่ อดมิได้ต้องถามไป

"ท่านหัวร่ออะไร ?"

ชายชราปรบมือหัวร่อแล้วร้องขึ้น

"เราสำเร็จแล้ว เราสำเร็จแล้ว !"

ยู่ป้วยหยกอดมิได้ต้องถามไปอีกครั้ง

"ท่านสำเร็จในเรื่องใด ?"

"เราวาดสำเร็จแล้ว ในที่สุดเราก็ได้แก่นซึ้งสุดยอดของการวาดแล้ว"

ยู่ป้วยหยกจับตาดูภาพอันเลอะจนเปรอะนั้นแล้วฝืนยิ้ม กล่าวว่า

"ภาพเยี่ยงนี้ก็สามารถนับเป็นภาพที่ซึ้งจนถึงแก่นสุดสูง ?"

"เป็นภูเขาอยู่แน่ชัด แต่เมื่อเราวาดแล้ว กลับสามารถทำให้มันไม่คล้ายภูเขา เรามิใช่วาดภูเขาอยู่แน่ ๆ แต่กลับเรียกให้ท่านเมื่อเพิ่งตาดูอีกคราก็คล้ายภูเขาไปได้ นี่เนื่องเพราะเราแม้มิได้วาดภาพภูเขาที่แท้จริง แต่ได้วาดซึ้งถึงวิญญาณของภูเขา ออกมาแล้ว"

ยู่ป้วยหยกขบคิดชั่วขณะ พึมพำขึ้นว่า

"วิญญาณของภาพวาดนี้ น่ากลัวมีน้อยคนจะดูให้เข้าใจแน่"

"ผู้อื่นไม่มีทางดูเข้าใจแน่ นี่เนื่องเพราะหากเราต้องการวาดภูเขาภาพนี้ ในสายตาเราต้องเป็นภูเขา ในใจเราก็เป็นภูเขา เราดูเข้าใจแต่ผู้อื่นดูไม่เข้าใจ ไยมิใช่ยิ่งเลิศล้ำพิสดารวิเศษที่สุด ?"

มันปรบมือหัวร่อดังสนั่นหวั่นไหว แต่ยู่ป้วยหยกกลับขบคิดอย่างเคลิบเคลิ้มซึมเซา

...เป็นภูเขาชัด ๆ เราวาดแล้วกลับทำให้มันไม่คล้ายภูเขา...เราแม้มิได้วาดภาพภูเขาที่แท้จริง แต่ก็ได้วาดวิญญาณของภูเขาออกมาแล้ว

คล้ายมีเสียงของปังเฮาะเล่านั้งดังขึ้นที่ริมโสตอีกครา

'เพลงกระบี่ที่เคร่งอยู่ในกระบวนท่า ไม่ว่าจะพลิกแพลงพิสดารสักเพียงใด ต่างมิใช่เป็นแก่นสุดยอดของสำนัก วิญญาณแท้จริงของ 'บ้อเก๊กผ่าย' อยู่ในระดับมีเจตนาแต่ไร้สภาพ ดิ้นหลุดออกจากขอบเขตที่จำกัดไว้ เข้าไปในโลกอันเลอะเลือนไร้ขอบเขต ซึ่งก็ถึงขั้นกลับจากหยาบกร้านสู่ละเอียดอ่อน หากเจ้าสามารถใคร่ครวญถึงความพิสดารนี้กระจ่างแก่ใจเมื่อใด ก็มีทางสำเร็จในเพลงกระบี่แล้ว'

ยู่ป้วยหยกขบคิดความหมายในวาจานี้อยู่ซ้ำ ๆ ซ้อน ๆ ใคร่ครวญอย่างรอบคอบ

สุขุม พลันคล้ายถูกกระชากออกจากความมืดสู่แสงสว่าง จิตใจกระจ่างเจิดจ้าทันที!

ยู่ป้วยหยกหักกิ่งไม้ที่ข้างทางใช้แทนกระบี่คู่มือแทงพลิ้วออกไปหนึ่งกระบี่

ยู่ป้วยหยกทุ่มเทสมาธิจิตใจทั้งมวล คำนึงแต่กระบวนท่า 'ทีตี่บ้อเปี่ยง' (ฟ้าดินไร้ขอบเขต) ของเพลงกระบี่บ้อเก๊กเกี่ยม แต่กระบี่ที่แทงออกไปนั้น กลับไม่มีทีท่าคล้ายเพลงกระบี่ทีตี่บ้อเปี่ยงเลย

กระบี่นี้เป็นกระบวนท่าทีตี่บ้อเปี่ยงอยู่ชัด ๆ แต่ยามเสือกแทงออกไปกลับไม่ละม้ายเหมือนเลย กระบี่นี้ไม่คล้ายทีตี่บ้อเปี่ยงชัด ๆ แต่วิญญาณของทีตี่บ้อเปี่ยงกลับสิงสู่อยู่ในกระบวนท่านี้จนหมดสิ้น ยามสองคนประมือกัน สามารถสังเกตจุดอ่อนในเพลงกระบี่ฝ่ายตรงข้ามได้ สยบทำลายเพลงกระบี่ฝ่ายตรงข้ามที่จะพลิกแพลงในแนวใดได้ก็เป็นฝ่ายมีชัย กระบี่นี้คล้ายมีท่วงท่าแต่ไร้สภาพ เรียกให้ฝ่ายตรงข้ามจะคาดคำนวณลู่ทางอย่างไร? ทำลายอย่างไร? หลบหลีกได้อย่างไร?!

บทที่ 16

ยู่ป้วยหยกในยามแตกตื่นยินดีจนถึงขีดสุด อดมิได้ต้องหัวร่อเสียงก้องเหร้องมาน้ำ ตะเบ็งร้องขึ้น

"เราคิดได้แล้ว เราคิดปรโปร่งแล้ว"

มีเสียงหัวร่อสดใสไพเราะดังขึ้น กล่าวว่า

"ท่านคิดปรุโปร่งในเรื่องใด ?"

ในป่ามีเสียงสกุณาร่ำร้องอยู่ระรื่นหู กีเล่งอี่ถึงกลับคล้ายมาเป็นเวลานานแล้ว ยู่ป้วยหยกหัวร่อพลางกล่าวไป

"ข้าพเจ้าคิดเข้าใจในเรื่องใด หรือสหายนกน้อยของท่านมิได้บอกแก่ท่าน ?"

กีเล่งอี่ยืนฟังอย่างเคลิบเคลิ้มซึมเซาอยู่ครู่หนึ่งจึงกะพริบตากล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"พวกมันก็ไม่เข้าใจว่าท่านคิดปรุโปร่งในเรื่องใด เพียงว่าท่านคล้ายพวกวิกลจริตอยู่บ้าง"

ยู่ป้วยหยกหัวร่อเสียงดังก้อง กล่าวว่า

"พวกมันย่อมไม่เข้าใจแน่ แต่ท่านไยไม่บอกกับพวกมันไว้ เพียงพวกมันสามารถเข้าใจเหตุผลนี้ได้ มิเพียงพวกมันไม่ต้องไปกลัวเหยี่ยวร้ายเท่านั้น กระทั่งผู้คนตางก็ไม่ต้องกลัวอีกแล้ว"

กีเล่งอี่ยิ้มเล็กน้อย กล่าวช้า ๆ ขึ้นว่า

"ท่านฟัง พวกมันต่างว่าวาจาท่านไม่ผิด พวกมันต่างว่าเหยี่ยวร้ายไม่มีอันใด

น่ากลัว ที่น่ากลัวที่สุดในโลกก็คือคน !"

เสียงหัวร่อของยู่ป้วยหยกพลันชะงักหาย เหม่อมองดูบรรดานกน้อยที่โบยบินไปมาใต้หมอกบางยามเช้า อดมิได้ต้องทอดถอนใจด้วยความสะทกสะท้าน พึมพำขึ้นว่า

"ถูกต้อง คนนับว่าน่าหวาดกลัวที่สุดจริง ๆ คิดไม่ถึงว่า พวกเจ้าถึงกับเข้าใจเหตุผลนี้ แต่ส่วนพวกผู้คนกลับไม่เคยเข้าใจเลย..."

กีเล่งอี่ส่งเสียงอ้อยอิ่งสอดคำ

"ท่านดูที่นั้น มีนกกระจอกที่เพิ่งบินออกมาจากตัวเมือง มันบอกคนเราแม้นับว่าเข้าใจเหตุผลนี้ แต่ก็ไม่ยอมรับอยู่ตลอดกาลนาน"

ทั้งสองกลับมาถึงโรงเตี๊ยมเล็ก ๆ กีเล่งอี่ได้นอนจนเต็มตาแล้ว แต่ยู่ป้วยหยกกลับรู้สึกง่วงใคร่จะนอน เมื่อผลักประตูห้องของตนเองเท้าพลันชะงักนิ่งอยู่ที่ขอบประตูทันที

บนเตียงเล็ก ๆ ในห้อง ถึงกับมีคนนั่งขัดสมาธิตัวตรงอยู่ผู้หนึ่ง !

แสงอุทัยของอาทิตย์ยามอรุณ ส่องเฉลียงเข้ามาทางหน้าต่างด้านข้าง สาดส่องเห็นใบหน้าคนผู้นี้ ศีรษะของมันแม้ล้านเลี่ยน แต่ใบหน้าแดงเปล่งปลั่งหนวดเคราขาวโพลง เป็นรูปลักษณะอันพิเศษพิสดาร ยู่ป้วยหยกจำได้ทันที ว่านี่คือยอดฝีมืออันดับหนึ่งของวิชาอาวุธลับ เจ้าสำนักตระกูลทั้งในเสฉวนนามทั้งบ้อซัง !

สองตาของผู้ชราหลับพริ้มนั่งตัวตรงอยู่บนเตียง ที่รอบกายยังมีพวกมีดเล็กง่ามน้อยเป็นสีดำแวววาววางเกลื่อนกลาดถึงยี่สิบกว่าชนิด นั่นล้วนเป็นอาวุธลับอาบยาพิษของตระกูลทั้ง ที่ชนชาวบู๊ลิ้มเพียงได้ยินก็ขวัญหนีดีฝ่อ !

ยังมีอีกสองคนยืนกระหนาบอยู่ที่ซ้ายและขวา แม้สวมใส่อาภรณ์รัดกุมสีดำดั่งเดิม แต่ถุงดำคลุมหน้าถูกถอดไปแล้ว มันคือเฮ่งโหวเล้ากับไซมึ้งบ้อกุก !

ยู่ป้วยหยกสูดลมหายใจลึก ๆ 'รีบกันกีเล่งอี่ออกไปนอกประตู ยิ้มพลางกล่าวขึ้น

"ในห้องอันคับแคบ มิคิดว่ามีอาคันตุกะทรงเกียรติมาเยี่ยมเยียน ยินดีที่ได้พบ"

ทั้งบ้อซังลืมตาขึ้นมองยู่ป้วยหยก ในดวงตาคล้ายมีสายฟ้าแลบผ่านวูบหนึ่ง ส่งเสียงหนัก ๆ กล่าวขึ้น

"ที่พวกท่านเอ่ยถึงคือคนผู้นี้ ?"

เฮ่งโหวเล้าตอบอย่างนอบน้อม

"คนผู้นี้จริง ๆ"

"ประเสริฐมาก เล่าฮูทดสอบมันในบัดนี้เลย"

พอจบคำเห็นมือซ้ายของชายชราดีดนิ้วเบา ๆ อาวุธลับที่เรียงรายอยู่เบื้องหน้ามีห้าชนิดพุ่งควับขึ้นมาดุจดั่งเสียบปีก !

ฝ่ามือขวาชายชราโบกตามติดมา สองเท้ากวาดเบา ๆ อีกครั้ง มีอาวุธลับอีกสิบกว่าชนิดพวยพุ่งตามติดกัน ที่เหลือยังมีอีกเจ็ดแปดชนิด ถึงกับถูกเป่าพุ่งขึ้นจากเตียงดุจดั่งปาฏิหาริย์ !

ทั่วทุกส่วนสัดของร่างชายชราผู้นี้ต่างสามารถชุดอาวุธลับออกทำร้ายศัตรูได้ อาวุธลับทั้งยี่สิบกว่าชนิดบนเตียง ชั่วพริบตาต่างถูกชัดขว้างออกมาจนหมดสิ้น !

บรรดาอาวุธลับเหล่านี้ มีลักษณะผิดแปลกกัน ขนาดก็แตกต่างกัน บ้างใช้นิ้วดีด บ้างคล้ายใช้ฝ่ามือปัด บ้างใช้เท้าเตะถีบ บ้างคล้ายใช้ลมปราณบังคับ ยามจู่โจมมาจึงมีกำลังและฝีมือที่พลิกแพลงผิดแปลกแตกต่างกันทั้งสิ้น

อาวุธลับทั้งยี่สิบกว่าชนิด มีบ้างรวดเร็ว และมีบ้างเชื่องช้า มีบ้างพุ่งตรงมา มีบ้างอ้อมเป็นวงคดเคี้ยว ยังมีบ้างที่บินพลิ้วละล่วดั่งใบไม้แห้ง ถึงกับอ้อมมาจู่โจมใส่ด้านหลังของยู่ป้วยหยกได้ !

อาวุธลับทั้งยี่สิบกว่าชนิด ถึงกับคล้ายมิใช่อาวุธลับ มันนับว่าคล้ายเป็นยอดฝีมือบู๊ลิ้มยี่สิบกว่าคน มือถืออาวุธยี่สิบกว่าชนิด แยกย้ายกันจู่โจมเข้ามาในทั่วทุกทิศทางก็ปาน

นับแต่ยู่ป้วยหยกออกสู่โลกภายนอก มิทราบเคยเผชิญกับศัตรูกล้าแข็งมามากน้อยเพียงไร แต่อาวุธลับเยี่ยงนี้ นับว่ามิเคยพบเห็นเลยจริง ๆ

ที่มือยู่ป้วยหยกยังถือกิ่งไม้กิ่งนั้นอยู่ ถึงกับหลับตาลงไปทุ่มเทสมาธิจิตใจใช้ท่า 'ทีตี่บ้อเปี่ยง' ตีปัดป้อง จากนั้นยังฟาดจู่โจมซ้ำอีกกระบวนท่าหนึ่ง

ตรงและกลับที่เป็นสภาพขัดกัน กลับกลายเป็นกลมกลืนไร้ขอบเขตจำกัด !

ผู้อื่นเพียงเห็นกิ่งไม้ในมือยู่ป้วยหยกสะบัดม้วนขึ้นสองวง โดยดูมิออกว่าเป็นกระบวนท่าอันใด เพียงได้ยินเสียงฉึกฉึกถี่ยิบอยู่เท่านั้น อาวุธลับทั้งยี่สิบกว่าชนิดมิทราบไฉนจึงตรึงติดบนกิ่งไม้จนหมดสิ้นได้ !

กิ่งไม้ที่เกลี้ยงเกลา ถึงกับคล้ายมีดอกเป็นโลหะแวววาวตลอดทั้งกิ่งไปได้

เฮ่งโหวเล้า ไชมึ้งบ้อกุก ต่างจับตาจ้องมองจนหน้าถอดสีไป

ทั้งบ้อซังก็งุนงง ในที่สุดร้องชมด้วยเสียงอันดัง

"เพลงกระบี่ที่เลิศล้ำ !"

แล้วตบไหล่เฮ่งโหวเล้าหนัก ๆ สองครากล่าวว่า

"มันเมื่อได้ลงมือมาแล้ว พวกท่านพอจะดูความเป็นมาของเพลงกระบี่มันออกหรือไม่ ?"

เฮ่งโหวเล้ามีทีท่าท้อแท้รันทด ถอนใจกล่าวว่า

"ดูมิออก"

ทั้งบ้อซังหัวร่อเสียงดังก้อง กล่าวว่า

"ไหนเลยเพียงท่านดูไม่ออก กระทั่งเล่าฮูที่คลุกคลีในบู๊ลิ้มมานานหลายสิบปีแล้วก็ยังมิเคยเห็นเพลงกระบี่ที่เปิดเผยนี้เลย แต่เล่าฮูกล้าระบุอย่างมั่นใจ ในสำนักบ้อเก๊กนั้นไม่มีเพลงกระบี่ที่ยอดเยี่ยมเยี่ยงนี้เป็นเด็ดขาด !"

เฮ่งโหวเล้าน้อมกายกล่าวว่า

"ไม่มีจริง ๆ"

ทั้งบ้อซังหัวร่อเสียงดังแล้วกล่าวสืบไป

"เล่าฮูทราบอยู่แต่แรกแล้วว่ามันต้องมิใช่ยู่ป้วยหยกที่ตายไปเป็นเด็ดขาด ลองถามดู หากแม้นมันเป็นยู่ป้วยหยกแสร้งตายแล้วปลอมแปลงมา หรือมันมิรู้จักเปลี่ยนนามใหม่ ไฉนยังต้องใช้ยู่ป้วยหยกดั่งเดิม ?"

เฮ่งโหวเล้าประสานมือคารวะฝืนยิ้มกล่าวว่า

"พวกข้าพเจ้าก้าวร้าวล่วงเกินไปบ้าง ยังหวังว่ายู่กงจื้อโปรดอโหสิด้วย"

ยู่ป้วยหยกยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"นั่นก็มิเป็นไร เพียงแต่ภายหลัง..."

วาจาไม่ทันขาดคำ พลันได้ยินกีเล่งอี่ร้องอุทานด้วยความตื่นตกใจ มีคนผู้หนึ่งบุกโครมเข้ามา ที่แท้คือเซี่ยวยี่...ผู้รับใช้ของโรงเตี๊ยมนี้นี่เอง

เซี่ยวยี่ที่นอบน้อมนุ่มนวลผู้นั้น ยามนี้กลับกลายไปจากเดิมจนสิ้นเชิง ถึงกับตาแดงฉาน แยกเขี้ยวยิงฟัน ใบหน้าเหี้ยมเกรียมอำมหิตไม่ผิดกับสัตว์ร้ายไปแล้ว

กีเล่งอี่ยังร้องไม่ทันจบคำก็ถกยู่ป้วยหยกฉุดออกมา

เซี่ยวยี่ผู้นั้นบุกตรงเข้าไป ไซมึ้งบ้อกุกตวัดเท้าวูบ เกี่ยวโต๊ะตัวเล็กที่หน้าเตียงจนกระดอนขึ้นจากพื้น พุ่งเข้าใส่ผู้รับใช้คนนั้นทันที

ไม่คาดคิด ผู้รับใช้เพียงสะบัดหมัดต่อยฉาด ก็ต่อยจนโต๊ะแตกกระจายกลายเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย ทำให้ยู่ป้วยหยกต้องลอบคำนึงด้วยความตื่นตกใจ

เซี่ยวยี่ผู้นี้เป็นบุคคลใดอีก ไฉนจึงมีพละกำลังอันกล้าแข็งปานนี้ ?!'

ความคิดเพิ่งวาบขึ้นมิได้ผลสรุป เฮ่งโหวเล้าก็แทงกระบี่คู่มือสวบออกไปแล้ว

เชี่ยวยี่ถึงกับไม่เลี่ยงหลบหลีก ยังแอ่นอกโถมเข้าหาเสียอีก ทำให้กระบี่คมกริบทะลวงผ่านทรวงอกจนทะลุหลัง เฮ่งโหวเล้าสะบัดเท้าเตะมันกระเด็นออกไป โลหิตสด ๆ ฉีดกระจายออกจากบาดแผลจนเปื้อนมือเฮ่งโหวเล้าไปหลายแต้ม

เฮ่งโหวเล้าขมวดคิ้วกล่าวขึ้น

"เจ้าผู้นี้คงคลุ้มคลั่งไปแล้ว ไฉน..."

วาจามิทันขาดคำ ทั้งบ้อซังพลันกระชากมีดสั้นออกจากเอวฟันฉับลงไป ประกายมีดวาบขึ้นดุจสายฟ้าถึงกับฟันแขนข้างนั้นของเฮ่งโหวเล้าออกจากกายมา !

เฮ่งโหวเล้าเจ็บปวด จนแผดร้องเสียงโหยหวนสิ้นสติไปในทันที

ไซมิ้งบ้อกุกร้องด้วยความแตกตื่น

"ผู้อาวุโสท่าน...ท่านทำเยี่ยงนี้ด้วยความหมายกระไร ?"

ใบหน้าที่แดงเปล่งปลั่งของทั้งบ้อซังกลับกลายเป็นซีดขาวไปแล้ว ร้องว่า

"เชี่ยวยี่ผู้นั้นถูกพิษร้ายกาจของเทียนโซ้ยก้า (...นิกายตัวไหมฟ้า) ของชาวแม้ว ไม่เพียงสติวิปลาสฟั่นเฟือนจนมีพละกำลังแข็งแรงยิ่งเท่านั้น โลหิตทั้งกายมันก็กลายเป็นโลหิตพิษแล้ว คนธรรมดาถูกเพียงแต้มเดียวจะต้องลามไปทั่วทั้งกายในบัดดล หากเล่าฮูไม่ฟันแขนข้างนั้นของมัน มันก็จะเน่าเปื่อยไปทั้งร่างจนตายไปทันที"

ไซมิ้งบ้อกุกแตกตื่นจนเหงื่อแตกโชมหน้า ร้องเสียงสั่นสะท้านว่า

"นี่...นี่หรือจะเป็นหนึ่งในเจ็ดวิชาจอมมารของนิกายเทียนโซ้ยก้านามซีม้อฮ้วยซัวะ (...ชากอสูรโลหิตมาร) ? หรือมีคนเทียนโซ้ยก้ามาแล้ว ?!"

ความหวั่นหวาดของน้ำเสียงที่เปล่งมา กระทั่งยู่ป้วยหยกฟังแล้วก็ยังขนลุกเกรียว เมื่อเหลียวมองดูแขนข้างที่ถูกฟันชาดอีกครั้ง ถึงกับกลายเป็นน้ำโลหิตอันโสโครกหย่อมหนึ่ง

ยู่ป้วยหยกอดมิได้ต้องสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บไปเฮือกใหญ่ กล้ามเนื้อทั้งตัวเกร็งขึ้นดั่งเกาทัณฑ์ถูกน้าวเต็มล้า ทั้งบ้อซังผู้นั้นก็เหงื่อโชมจนหยดหยาดดจฝนสาดซัด ร้องเสียงแหบแห้งไป

"ผู้มาที่อยู่ด้านนอก หรือเป็นค้วงฮวยซาเนี้ย (สามหญิงบุปผามรกต)"

ที่นอกหน้าต่างมีเสียงหัวร่ออันสดใสดังขึ้นมาทันที

เสียงหัวร่อนี้คล้ายระฆังเงิน ดุจปักษาระเริงไพร สดใสไพเราะจนซาบซึ้งดื่มด่าต่อผู้ได้ยินยิ่งนัก ไม่ว่าผู้ใดได้ยินเสียงหัวร่อนี้แล้ว ต่างต้องจิตใจหวั่นไหวเคลิบเคลิ้มจนวิญญาณละล่องออกจากกาย

แต่ทั้งบ้อซังพอได้ยินเสียงหัวร่อนี้ กระทั่งกล้ามเนื้อบนใบหน้าก็ยังกระตุกจนบิดเบี้ยว

ได้ยินเสียงหัวร่อสดใสนั้นกล่าวหยาดเยิ้มเข้ามา

"จะอย่างไรก็ต้องนับว่าทั้งเล่าเอี้ยจื้อมีสายตาดีกว่า เพียงมองปราดเดียวก็ทราบว่าพวกเราพี่น้องมากันแล้ว"

ทั้งบ้อซังตวาดเสียงเกรี้ยวกราดขึ้น

"พวกท่านมาตงง้วนอย่างไร้ต้นสายปลายเหตุไปไย ?"

เสียงอันสดใสตอบกลั้วหัวร่อเข้ามา

"พวกเรายอมเร่งรุดมากราบเยี่ยมเยียนเล่าเอี้ยจื้อท่าน พวกเราตอนแรกไปที่คฤหาสน์เล่าเอี้ยจื้อ ไม่คาดว่า เล่าเอี้ยจื้อถึงกับไปอึ้งตี๋ ดังนั้นเอง พวกเราจึงต้องติดตามมา มาตรแม้นจะช้าไปบ้าง มิได้สมทบทันความครึกครื้นของพิธีชุมนุมอึ้งตี๋ แต่เมื่อมีโอกาสพบเล่าเอี้ยจื้อท่าน ย่อมนับไม่เสียเวลามากัน"

เสียงสดใสไพเราะกล่าวพลางหัวร่อพลาง ดุจดั่งสนทนากิจวัตรประจำวันกับญาติผู้ใหญ่ที่สนิทสนมสุดซึ้ง มิว่าผู้ใดก็คิดไม่ถึง ในเสียงหัวร่อที่กล่าวเอ่ยเรื่องในครอบครัวนี้ ยังแฝงไว้ด้วยความอำมหิตคิดปลิดชีวิตอยู่ทุกเวลา !

ทั้งบ้อซังอันเป็นยอดคนของตระกูลที่มีอาวุธลับอาบยาพิษสะท้านแผ่นดินผู้นี้ฟังจนกระทั่งมือก็ยังสั่นระริก มือกำมีดสั้นแวววาวจนแนบแน่น ร้องเสียงสั่นสะท้านไป

"ท่าน...พวกท่านถึงกับไปที่บ้านเล่าฮูมา ?!"

"เล่าเอี้ยจื้อท่านวางใจเถิด พวกเราแม้จะไปกันแต่เห็นแก่หน้าตั๋วเจ๊ฮู (...พี่เขยใหญ่...) กระทั่งมดภายในบ้านเล่าเอี้ยจื้อก็มิได้ถูกเหยียบตายไปแม้แต่ตัวหนึ่ง"

ทั้งบ้อซังแม้ระบายลมหายใจเฮือกใหญ่ แต่พลันกระชากเสียงอันขุ่นเคืองขึ้น

"ผู้ใดเป็นตั๋วเจ๊ฮูของท่าน ?"

"ทั้งกงจื้อมาตรแม้นมีรูปงามหล่อเหลา มีภูมิปัญญาเลิศล้ำ แต่ตั๋วเจ๊ของข้าพเจ้าก็เป็นโฉมงามสะคราญสุดแห่งยุค ที่เพียบพร้อมด้วยวิชาบุ๋นและบู๊ ทั้งสองเหมาะสมดจเทพยดาสร้างสรรค์ ไยมิใช่น่าปลื้มประโลมใจต่อผู้ได้พบเห็น ?"

"ผายลม ! ผายลมทั้งเรื่อง !"

เจ้าของเสียงสดใสก็มิขุ่นเคืองไปกับการดุด่า ยังคงหัวร่อคิกคักแล้วกล่าวสืบต่อไป

"อย่าว่าแต่ทั้งสองมีจิตใจกลมเกลียวเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันมานานแล้ว เทพบุตรเทพธิดาต่างตกลงปลงใจเป็นชีวิตเดียวอยู่นานแล้ว เล่าเอี้ยจื้อท่านไยต้อง

ยืนกรานไปทำลายอนาคตอันบรรเจิดของคู่สามีภรรยา ?"

"บุตรอกตัญญู เราความจริงมิทราบประวัตินางปิศาจนั้นมาก่อน จึงถูกนางหลอกลวงตบตา บัดนี้ได้สติตื่นจากความฝัน อย่างไรก็ไม่ยอมรับนางปิศาจเป็นภรรยาเด็ดขาด !"

"น่ากลัวไม่แน่กระมัง ทั้งกงจื้อก็เป็นผู้มีน้ำใจรักอันฟุ่มเฟือย ย่อมไม่ยอมเปลี่ยนใจไปจากตั๋วเจ๊ข้าพเจ้าเด็ดขาด อย่าว่าแต่สตรีที่สะคราญดุจตั๋วเจ๊ข้าพเจ้าโลกนี้หากมีบุรุษใดไม่พอใจนาง มันผู้นั้นต้องเป็นคนสติไม่สมบูรณ์เด็ดขาด !"

"เล่าฮูตกลงใจเด็ดเดี่ยวแล้ว พวกท่านกล่าวมากไปก็ไร้ประโยชน์ หากยังเห็นแก่ไมตรีที่เคยมีบุตรอกตัญญูของเรา มิสู้กลับไปเสียแต่เนิ่น ๆ ต่างฝ่ายจะไม่ต้องลำบากใจ"

"เช่นนี้เป็นว่า เล่าเอี้ยจื้อท่านยืนกรานไม่ยอมรับปาก ?"

"ไม่แปรเปลี่ยนเป็นเด็ดขาด"

"เล่าเอี้ยจื้อทั้งไม่สำนึกเสียใจภายหลัง ?"

"ผู้คนในตระกูลทั้ง แม้ตายจนหมดสิ้นไม่เหลือหลอ ก็มิยินยอมให้นางปิศาจเข้าเป็นสะใภ้โดยเด็ดขาด !"

"เมื่อข้าพเจ้าไม่อาจเกลี้ยกล่อมเล่าเอี้ยจื้อจนเห็นใจ ดูท่าจะต้องขอร้องสื่อเข้าไปแล้ว"

ฟังถึงตอนนี้ ยู่ป้วยหยกทราบแล้วว่า ด้วงฮวยซาเนี้ยจื้อมาขอเป็นสะใภ้ของทั้งบ้อซังนั่นเอง และตั๋วเจ๊ของสามหญิงนี้คล้ายได้มีสัมพันธ์กับทั้งกงจื้อมาก่อน เยี่ยงนี้ฝีมือการคุกคามเรื่องวิวาห์ของนางแม้จะคล้ายดื้อด้านเยี่ยงอันธพาล แต่การที่ทั้งบ้อซังยืนกรานอย่างดื้อรั้นก็ออกจะไร้น้ำใจไปมากอยู่

ขณะที่ยู่ป้วยหยกคิดจะดูว่า 'สื่อ' ที่พวกนางเชื้อเชิญมาเป็นใคร จะสามารถเกลี้ยกล่อมจนทั้งบ้อซังคล้อยตามได้หรือไม่นั้น ที่หน้าต่างก็ดังโครมใหญ่ ปรากฏมีคนกระโดดเข้ามาอีกผู้หนึ่ง

คนผู้นี้ตาถลนออกมานอกเบ้า ใบหน้ากลายเป็นสีดำคล้ำ สองไหล่และทรวงอกกลางหลัง ถึงกับมีมีดทองด้ามประดับเพชรพลอยปักติดอยู่เจ็ดเล่ม !

คนที่นัยน์ตาเหลือกถลนดั่งซากปลาตายจับจ้องมองทั้งบ้อซังแน่วนิ่ง มุมปากมีโลหิตไหลรินเป็นเส้นสาย สภาพนี้มิทราบมีความสยดสยองน่าหวาดหวั่นปานใด !

กีเล่งอี่กำมือยู่ป้วยหยกจนแนบแน่น และยังสั่นระริกไม่หยุดยั้ง ใบหน้าไซมึ้งบ้อกุกคล้ายถูกน้ำสาดใส่ หยาดเหงื่อไหลหลั่งเป็นห่าฝน...เป็นเหงื่อเย็นยะเยียบ

ที่ซึมจนโชกทั้งร่าง

ทั้งบ้อซังได้กระโดดปราดขึ้นมา ตวาดเสียงกราดเกรี้ยวว่า

"นี่เป็นกิมตอฮ่วยฮ้วย (มีดทองกลายโลหิต) ในวิชาซากอสูรโลหิตมาร (ซีม้อ-ฮ้วยซัวะ) ของเทียนโช้ยก้า ! !"

เสียงไม่ทันขาดคำ ประกายทองวูบวาบเฉิดฉาย ใบมีดทองทั้งเจ็ดเล่มถึงกับพุ่งปราดออกนอกหน้าต่าง ที่แท้บนด้ามมีดซึ่งฝังเพชรพลอยแพรวพราว ยังมีใยสีดำเล็กละเอียดผูกติดอยู่

มีดทองพุ่งฝ่าอากาศออกไป แต่ปากแผลกลับมีโลหิตสด ๆ เจ็ดสายฉีดออกราวกับน้ำพุ !

โลหิตกระจายไปทั่วอากาศ แทบครอบคลุมห้องจนเต็มไปทุกแง่มุม

ทั้งบ้อซังได้คว้าร่างเฮ่งโหวเล้าเหวี่ยงออกหน้าต่างไปก่อนแล้ว ตัวมันก็อาศัยกำลังเหวี่ยงในคราวนี้ พุ่งปราดขึ้นบนชื่อกลางห้องอย่างแคล่วคล่องว่องไว

ยู่ป้วยหยกฟาดพลังฝ่ามือออกไป กระแทกจนหยาดโลหิตกระเซ็นออกห่างจากกายถึงสองเชียะเศษ

มีแต่ไซมึ้งบ้อกุกเท่านั้นที่ปฏิกิริยาเชื่องช้ากว่า แม้กระโดดขึ้นถึงขื่อกลางห้อง แต่ร่างยังถูกโลหิตพิษกระเซ็นเข้าใส่หลายหยด มันขบกรามแน่น ถึงกับเชือดเนื้อที่ถูกโลหิตเหวี่ยงทิ้งไป้หลายชิ้น !

โลหิตพิษสาดกระเซ็นไปดุจห่าฝน เมื่อกระทบกับผนังที่เป็นสีเหลืองชืด พลันกลายจากแดงมาเป็นดำสนิททันที ผนังทั้งสี่ด้านของห้องพัก กลับกลายคล้ายเป็นดอกเหมยสีดำติดเต็มไปทุกแห่ง

แต่ละวิชาที่ค้วงฮวยซาเนี้ยใช้ออกมาล้วนเต็มไปด้วยกลิ่นอายภูตปิศาจและอาถรรพณ์คุณไสย ในหลักวิชาแต่ละประการของนาง ต่างต้องเสียชีวิตคนไร้ความผิดไปชีวิตหนึ่ง

พวกนางปฏิบัติเรื่องราวด้วยความผิดชอบชั่วดีอย่างไรนั้น ยังพักไม่กล่าวถึง แต่หลักวิชาฝีมือของพวกนาง นับว่าอำมหิตชั่วร้ายเกินไปจริง ๆ ยู่ป้วยหยกต้องขมวดคิ้วแนบแน่น พลันกระโดดปราดออกนอกหน้าต่าง

ทั้งบ้อซังร้องด้วยความแตกตื่น

"ยู่กงจื้อ ท่านต้องระวังไว้ให้เต็มที่ !"

กีเล่งอี่กลับแย้มยิ้มอย่างเชื่องซึม กล่าวว่า

"มิเป็นไร ในโลกต้องไม่มีสตรีนางใดใจอำมหิตไปประทุษร้ายมันให้ตายได้"

ห่างจากหน้าต่างประมาณสี่วา มีต้นแป๊ะเอี๊ยงตระหง่านอยู่ บนคบไม้ผูกคนไว้ถึงสี่ห้าคน แต่ละคนต่างสิ้นสติสมประดี แสดงว่าถูกฤทธิ์ยาทำลายจนสูญสิ้นสัมปชัญญะแล้ว

หน้าต้นแป๊ะเอี๊ยง มีดรุณีที่งามล้ำเลิศยิ่งกว่าบุปผานานาพันธุ์ยืนอยู่ถึงสามคน เสื้อคลุมกว้างใหญ่สีดำยาวระพื้น อำพรางส่วนสัดที่รัดรึงใจของพวกนางไปจนสิ้นเชิง

ผมดำขลับของพวกนางต่างเกล้าเป็นมวยสูง จอนหูทัดดอกไม้คนละดอก ดอกหนึ่งเป็นสีทองคำอร่าม อีกดอกเป็นสีเงินแพรวพราย ยังมีอีกดอกหนึ่งเป็นสีดำแวววับ

ดรุณีทัดดอกไม้ทองขมวดคิ้วเรียวงามของนางเล็กน้อย ดวงตาที่สุกใสดุจน้ำค้างกลางหาวของนางมีน้ำตาเอ่อแวววับ ดุจกับรันทดหดหู่จนมิอาจข่มกลั้น

นี่ย่อมเป็นตั๋วเจี๊ที่มีความรักปักใจจนงมงายแน่แล้ว

ดรุณีที่ทัดดอกไม้เงิน ใบหน้าสะคราญปานดอกท้อ สองตาเป็นประกายยียวนอย่างบอกไม่ถูก ยามชม้ายมองพอที่จะกระชากวิญญาณบุรุษเพศจนกระเจิงจากร่างได้

ดรุณีคนที่สามก็มีดวงตาอันหยาดเยิ้มยียวน แต่รอยยิ้มยิ่งหวานหยาดเยิ้มกว่า มิทันเอ่ยปากก็แย้มยิ้มก่อน ไม่ว่าผู้ใดเหลือบมองนางเพียงแวบเดียว น่ากลัวจะต้องเคลิบเคลิ้มจนงงงันไปได้แล้ว

ดรุณีสะคราญปานหยาดฟ้าทั้งสามนางนี้ หรือเป็นยอดฝีมือสูงสุดในมวลหมู่พวกอธรรมมิจฉาชีพทั้งแผ่นดิน ที่ชนชาวบู๊ลิ้มเพียงได้ยินนามก็อกสั่นขวัญฝ่อ... ค้วงฮวยซาเนี้ยจื้อ !

มือที่ระทวยผุดผ่องราวกับไร้กระดูกทั้งสามคู่นี้หรือ สามารถใช้วิชาที่ทั้งเร้นลับทั้งชั่วช้าสามานย์ออกมา เห็นการปลิดชีวิตคนในแผ่นดินเป็นของเล่นเช่นทารก ?

หากมิใช่ยู่ป้วยหยกได้เห็นฝีมือนางมากับตา จะไม่กล้าเชื่อถือเป็นเด็ดขาด

ดวงตาที่สุกใสมีประกายหยาดเยิ้มของสามหญิง ต่างจับจ้องมองมาที่ยู่ป้วยหยกเป็นจุดเดียวกันทันที คล้ายดังจะมองให้ทะลุถึงหัวใจ มองเห็นซึ้งถึงในกระดูก

คนที่มีเสน่ห์รัดรึงที่สุด นามทิฮวยเนี้ย (ดอกไม้เหล็ก) พลันหัวร่อเสียงสดใสแล้วกล่าวขึ้น

"บุรุษรูปงามจากที่ใด จงมาที่นี้เถิด หรือว่าจะออกมาหลอกล่อสตรีดีงามตามบ้านช่อง ?"

ยู่ป้วยหยกยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"ข้าพเจ้ามาในคราวนี้ เพียงคิดใคร่ได้ทราบฝีมือการฆ่าคนของพวกโกวเนี้ย

ทั้งมวล"

ทิฮวยเนี้ยจื้อเดินชดช้อยเข้ามา หัวร่อเสียงสดใสกล่าวว่า

"ฆ่าคน ? ท่านกล่าวน่าหวาดกลัวยิ่ง ฆ่าคนย่อมเป็นการทำลายความงามของสตรี พวกเรามิเคยกล้าฆ่าคนมาก่อนเลย หรือว่าท่านมักฆ่าคนอยู่เสมอ.?"

เสียงหัวร่อของนางสดใสไพเราะ วาจาว่ากล่าวนุ่มนวลระรื่นหู ดวงตาสดใสไร้มารยา จับจ้องมองหน้ายู่ป้วยหยกจนคล้ายเป็นคนที่ไม่เคยฆ่าสัตว์ตัดชีวิตมาเลยจริง ๆ กระทั่งยังไม่ทราบว่า การฆ่าคนเป็นเรื่องราวใดด้วย !

ยู่ป้วยหยกมาตรแม้นแน่ใจว่านางมิเพียงฆ่าคนเก่งกาจเท่านั้น ยังเป็นสตรีที่เห็นชีวิตคนไร้ค่าดุจดั่งกรวดทราย แต่เมื่อเห็นสีหน้าท่าทีของนาง ถึงกับแทบไม่กล้าเชื่อถือตัวเอง จนต้องขมวดคิ้วแล้วรำพันขึ้น

"สองคนเมื่อครู่นี้ หรือมิใช่ท่านฆ่า ?"

ทิฮวยเนี้ยจื้อเบิ่งตาจนกลมกว้าง ดุจดั่งตื่นเต้นสงสัยจนสุดแสน กล่าวว่า

"ท่านว่าสองคนที่เข้าไปในห้อง เมื่อครู่ ?"

"ใช่"

"สองคนนั้นมิใช่ถูกท่านฆ่าดอกหรือ ?"

"ข้าพเจ้า..."

"สองคนนั้นเข้าไปในห้อง ชีวิตที่กระปรี้กระเปร่าถูกพวกท่านฆ่าตายไปแล้วกลับมาคิดป้ายใส่พวกเรา ?"

นางถึงกับแว้งงับยู่ป้วยหยกไปหนึ่งเขี้ยว ถึงกับกล่าวอย่างมีเหตุผลอันหนักแน่นจริงจัง ยู่ป้วยหยกมาตรแม้นทราบดีว่าเป็นเหตุผลบ่ายเบี่ยงคดโกง แต่ตอนนี้ก็หาวาจาโต้แย้งนางไม่ได้

ทิฮวยเนี้ยจื้อถอนหายใจยาว กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าทราบดี เมื่อท่านฆ่าคนแล้วจิตใจย่อมหงุดหงิดไม่สงบ แต่ท่านมิต้องลำบากยากใจไป ขอเพียงสำนึกตัวกลับใจ คราหน้าอย่าได้ฆ่าคนให้เปะปะเหลวไหลก็พอ"

ยู่ป้วยหยกความจริงจะออกมาสั่งสอนนาง คาดไม่ถึงว่ากลับเป็นฝ่ายถูกนางสั่งสอนขึ้นได้ จึงกระอักกระอ่วนจนร้องไห้ไม่ออกหัวร่อมิได้ พาลกัดฟันด้วยความขุ่นเคืองมิส่งเสียงทุ่มเถียงออกไปอีก

อยู่ต่อหน้าสตรีที่สวยสะคราญชาญฉลาด และยังกลอกกลิ้งเจ้าเล่ห์ กระปรี้กระเปร่าคะนองดั่งนี้ หากแม้นตวาดดุด่าหรือสะบัดหมัดปราดเท้าเข้าจู่โจม ไยมิใช่

ไร้น้ำจิตน้ำใจจนเกินไป ?

ทิฮวยเนี้ยจื้อแย้มยิ้มอย่างหยาดเยิ้ม สะบัดแพรบางในมือขึ้นเบา ๆ ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านหากรู้สึกลำบากยากใจ ก็ตามข้าพเจ้ามาเถิด ไม่แน่ว่าข้าพเจ้าสามารถทำให้ท่านจิตใจเบิกบานกว่านี้ได้บ้าง"

นางหันกายเดินไปหลายก้าวแล้วจึงเหลียวมองกลับมา ยู่ป้วยหยกถึงกับมิได้ตามไป ถึงกับยังคงยืนอย่างสงบเยือกเย็นอยู่ในที่นั้น ไม่มีความแปรเปลี่ยนแม้แต่น้อยนิด !

ทิฮวยเนี้ยจื้อต้องตื่นตกใจจนไม่อาจข่มกลั้น แต่รอยยิ้มบนใบหน้ากลับหวานหยาดเยิ้มกว่าเดิม

ที่แท้ ในแพรบางของนางได้ซ่อนยามอมประสาทอันร้ายกาจที่สุดของนิกายเทียนโซ้ยก้าไว้

และวิชาแพรเรียกวิญญาณ (ล้อผะเจียวฮุ้น) นี้ดูท่าทีคล้ายง่ายดาย แต่ยามใช้หากไม่ถูกต้องตามเวลาทิศลม ผิดพลาดมิได้เป็นอันขาดเท่านั้น ยังจะต้องทำให้ฝ่ายตรงข้ามเคลิบเคลิ้มหลงใหลในความงามของนาง มิมีความระมัดระวังป้องกันตัว ซึ่งย่อมยังจะต้องใช้เสน่ห์และไหวพริบของนางผสานเข้าด้วย ดังนั้นผ้าเช็ดหน้าแพรบางที่สะบัดเบา ๆ ต้องเป็นวิชาที่ฝึกฝนกันอย่างเคร่งเครียดจึงจะสำเร็จ มาตรมิเช่นนั้นไหนเลยจะถูกยกให้เป็นหนึ่งในเจ็ดยอดวิชาของเทียนโซ้ยก้าได้ ?

และชนชาวนักเลงมิทราบมีเท่าใดที่สยบอยู่ใต้วิชาล้อผะเจียวฮุ้นนี้ ทิฮวยเนี้ยเห็นยู่ป้วยหยกอายุยังเยาว์วัย แน่ใจว่าต้องหลบหลีกไม่ได้เป็นเด็ดขาด

แต่ทว่า ยู่ป้วยหยกที่ฟันฝ่าความเป็นตายมามากมายนับครั้งมิถ้วน ก่อเกิดความหวาดระแวงจนระวังป้องกันต่อทุกคน เรื่องทุกเรื่องอยู่ก่อนแล้ว ถึงกับสกัดลมหายใจเอาไว้ก่อน

ทิฮวยเนี้ยลอบตื่นตกใจ แต่ปากกลับแย้มยิ้มแล้วกล่าวเสียงใสว่า

"อา...ดูไม่ออกว่าท่านยังวางก้ามยิ่งใหญ่ไม่น้อย แม้เชิญก็ยังเชิญไม่มา"

ได้ยินเสียงหัวร่อดังมาแต่ไกล กล่าวว่า

"กงจื้อหากตามเจ้เจ๊ข้าพเจ้าไป จะต้องไม่ผิดหวังเด็ดขาด"

เสียงนี้แผ่วทุ้มและคล้ายแหบเล็กน้อย แต่เป็นเสียงที่ยียวนชวนกระสันจนบอกไม่ถูก แต่ละถ้อยกระทงความต่างสามารถสะกิดใจบุรุษเพศจนรัญจวนหวั่นไหว !

บทที่ 17

แม้กระทั่งวาจาธรรมดาสามัญประโยคเดียว เมื่อเปล่งออกจากปากนาง ถึงกับคล้ายลอบแพร่งพรายเรื่องเร้นลับและรัญจวนใจให้กับผู้คนก็ปาน

ในเสียงหัวร่อ งิ่นฮวยเนี้ย (นางดอกไม้เงิน) ก็ได้เข้ามา ปากนางแย้มยิ้ม ทั้งคิ้วทั้งตาแย้มยิ้ม ตลอดทุกส่วนสัดของร่างต่างคล้ายแย้มยิ้มให้กับยู่ป้วยหยกด้วย

นางยังเดินไม่ถึง ก็มีกลิ่นหอมซาบซ่านที่กระตุ้นใจคนจนเต้นระทึกแผ่เข้ามาก่อน มือเรียวงามขาวผ่องยกขึ้นลูบผมเบา ๆ นัยน์ตาหยาดเยิ้มกลอกไปมา ยิ้มอย่างยียวนแล้วกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าทราบว่ากงจื้อต้องไม่ปฏิเสธเป็นเด็ดขาด ใช่หรือไม่ ?"

ยู่ป้วยหยกตอบคำถามของนางอย่างสั้น ๆ รวบรัด

"ไม่ใช่"

งิ่นฮวยเนี้ยจื้อบิดเอวแน่งน้อยของนางไปมากล่าวว่า

"หรือกงจื้อมีใจอำมหิตปานนี้จริง ๆ ?"

มือนางลูบแผ่วเบา เอวนางบิดไปมา ทุกอากัปกิริยาต่างคล้ายมีเสน่ห์ดึงดูดบุรุษเพศให้บุกรุกคุกคาม ทุกทีท่าของมือเท้า ต่างคล้ายกระตุ้นไฟราคะของบุรุษเพศให้ฮือโหมได้

แต่ยู่ป้วยหยกเพียงมองนางอย่างชาเย็น ดุจดั่งกำลังดูการเล่นกลก็ปาน

ยู่ป้วยหยกมิจำเป็นต้องเปล่งปากออกไป ท่าทีที่ดูแคลนก็ได้ปรากฏชัด และ

แหลมคมกว่าวาจาทุก ๆ ถ้อยคำด้วย

งื่นฮวยเนี้ยจื้อถอนหายใจเบา ๆ กล่าวว่า

"ในเมื่อท่านไม่ยอมมา ทั้งมิยอมไป ยังจะยืนอยู่ที่นี่ไปไยกัน ?"

"ข้าพเจ้าเพียงคิดใคร่ได้ดู ค้วงฮวยซาเนี้ยจื้อมีฝีมือเยี่ยงไรกันแน่ ?"

งื่นฮวยเนี้ยจื้อหน้าพลันเปลี่ยนสีทันที หัวร่อคักคักแล้วร้องขึ้น

"ก็ได้ !"

คำพูดเพิ่งหลุดจากปาก ร่างของสามสาวพี่น้องพลันหมุนคว้างกันขึ้นมา เสื้อคลุมที่กว้างใหญ่พลิ้วระริกเผยเห็นร่างกายของพวกนางจนแจ่มชัด

พวกนางถึงกับคล้ายเปลือยร่างออกมา !

ร่างขาวผ่องกลมกลึงนั้น เพียงสวมกระโปรงสั้น ๆ สีเขียวสดใส เผยเห็นเท้างามเรียวยาวขาวยองใยละลานตาน่าชม

อกอวบอูมของพวกนางตูมตั้ง ผ่องขาวสกาวไร้ไฝฝ้าตำหนิ ผิวกายพวกนางเรียบนุ่มเป็นประกายคล้ายแพรพรรณเนื้อดีมีราคา !

เสื้อคลุมดำขลับพลิ้วกระพือดุจเป็นผีเสื้อโบยบิน ผมดำยาวสยายลุ่ยลงมาระที่หว่างอก ทรวงอกคล้ายกำลังสั่นระริกอยู่

ท่วงท่าการร่ายระบำของนาง ทั้งนุ่มนวลทั้งแคล่วคล่อง มือผุดผ่องเรียวดุจลำเทียน เท้ากลมกลึงเป็นประกาย คล้ายต่างกำลังส่งเสียงเพรียกเรียกหายู่ป้วยหยกอยู่

จวบจนภายหลังผิวหน้าอันเปล่งปลั่งของพวกนางเริ่มแดงเฉิดฉายดุจดอกไม้สะพรั่งบาน ดวงตาแวววาวหรี่ปรือ ริมฝีปากเผยอขึ้นเล็กน้อย ทรวงอกสะท้อนถี่เร็วและยังมีเสียงหอบหายใจที่กระตุ้นราคะผู้คนจนกระสันรัญจวนอีกด้วย !

นี่เป็นเสียงหอบหายใจของของความหิวกระหาย เป็นทีท่าของความต้องการอันร่านร้อน !

นี่นับเป็นพลานุภาพที่สามารถบันดาลให้บุรุษเพศคลุ้มคลั่งฟั่นเฟือนได้ !

แต่ยู่ป้วยหยกยังคงจับตามองอย่างเฉื่อยเฉยเย็นชา และมิหลบหลีกเบือนไปอีกด้วย !

ขณะนั้น ท่วงท่าร่ายระบำที่พลิกแพลงสับสนได้เปลี่ยนเป็นรวบรัดง่ายดาย พวกนางคล้ายกำลังดิ้นรนอยู่ในความร้อนแรงที่เผาผลาญ กายบิดอยู่ไปมาสั่นระริกอยู่ไม่หยุดยั้ง วิงวอนอย่างน่าสมเพช...

ยู่ป้วยหยกพลันถอนหายใจยาว กล่าวขึ้นว่า

"กิมฮวยโกวเนี้ย ท่าร่ายรำระบำของท่านนี้หากถูกทั้งกงจื้อพบเห็น ทั้งกงจื้อ

จะมีความรู้สึกเป็นเช่นไร ?"

ร่างของกิมฮวยเนี้ยพลันสั่นระริกคล้ายถูกคนหวดด้วยแส้หนังอย่างเหี้ยมโหดก็ปาน

แต่ท่าร่ายระบำของนางยังไม่หยุดยั้ง งิ่นฮวยเนี้ยส่งเสียงหัวร่อสดใสดุจระฆังเงินทั้งสามนางพลันตีลังกาหกกลับใช้เท้าชี้ฟ้ามือต่างเท้า ร่ายระบำดังคลุ้มคลั่งขึ้นมา

ขาเรียวงามขาวผ่องสั่นระริกอยู่บนอากาศ ยืดงอเหยียดพับสลับซับซ้อน ผมดำขลับทั่วศีรษะกระจายอยู่เต็มพื้น...ท่วงท่านี้มิต้องเห็นด้วยตาก็คิดได้ว่ามีความกล้าเพียงใด คลั่งเพียงใด ไม่ว่าบุรุษเพศใดเห็นแล้วหากหน้าไม่แดง ใจไม่เต้น ความรู้สึกไม่พลุ่งพล่าน คิดว่าคนผู้นั้นต้องมีโรคผิดสามัญชนคนธรรมดาแน่ !

ได้ยินเสียงทั้งบ้อซังร้องดังสะท้านขึ้น

"ระวัง เซียวฮุ้นเทียนม้อบู๊ (ระบำมารฟ้าสลายวิญญาณ)..."

จากนั้น เสียงโครมดังขึ้นมา หน้าต่างประตูถูกปิดกันสนิทแน่น กระทั่งดูก็มิกล้าแล้ว ระบำมารฟ้าสลายวิญญาณ มิว่าผู้ใดต่างไม่กล้ามั่นใจสามารถข่มอารมณ์อยู่ได้

ทั้งบ้อซังทราบดีว่าตนแม้จะอยู่ห่างไกลหลายวา แต่หากเพียงสติเคลิบเคลิ้มไปชั่ววูบก็ต้องเป็นภยันตรายจนปลิดชีวิตได้ในบัดดล จึงมิกล้าเสี่ยงอันตรายนี้โดยวู่วาม

ทุกสรรพสิ่งเงียบวังเวงดุจสิ้นใจ มีแต่เสียงครวญครางและเสียงหอบหายใจที่สั่นขวัญสะท้านจิตเท่านั้น คล้ายดั่งยังเป็นจังหวะอันประหลาดพิสดาร เป็นเสียงเร่งเร้าความรู้สึกของคนให้โลดแล่นเข้าไปในด่าฤษณา

มีเสียงโครมดังขึ้นอีกครั้ง หน้าต่างที่ถูกปิดสนิทแน่นถึงกับถูกฟาดจนทลายเป็นโพรงใหญ่ ทั้งบ้อซังถึงกับทนทานเสียงหอบหายใจและเสียงครวญครางมิได้ ยังคิดใคร่ดูอีกต่อไป

ชายชราผู้นี้ถึงกับตาแดงฉานตัวสั่นระริก มีหลายครั้งที่แทบอดกลั้นมิได้ต้องทะลวงออกมา มาตรแม้นพยายามกัดฟันห้ามใจไม่คิดชีวิต แต่ก็ไม่อาจหลับตามิไปมองได้

อันระบำอสูรฟ้าสยบวิญญาณนี้ นับว่ามีพลานุภาพอันยิ่งใหญ่จนไม่อาจคาดคำนวณได้จริง ๆ

ยู่ป้วยหยกที่อยู่ใต้การอบรมสั่งสอนอันเข้มงวดกวดขันของบิดา กับการสำรวมตบะและข่มกลั้นอารมณ์นี้ ถูกเคี่ยวเข็ญฝึกปรือตั้งแต่ยังเยาว์วัย เพียงคำนวณใน

ตบะสมาธิทอดตามองยอดฝีมือทั่วบู๊ลิ้มในยุคนี้ นับว่ามีไม่กี่คนที่จะเทียมเทียบเปรียบยู่ป้วยหยกได้ หากแม้นไม่มีตบะสมาธิอันเลิศล้ำเยี่ยงนั้น ในวันเวลาที่ผ่านไประยะนี้แต่ละเรื่องราวที่เผชิญฟันฝ่า ต่างสามารถคุกคามจนยู่ป้วยหยกคลุ้มคลั่งฟั่นเฟือนได้แต่มาตรแม้นเป็นเช่นนั้น หัวใจยู่ป้วยหยกตอนนี้ก็ยังต้องเต้นถี่เร็วผิดธรรมดาจนมิอาจไม่ลงมือไปขัดขวางได้แล้ว

ขณะเวลานั้นเอง แสงอาทิตย์เจิดจ้าแพรวพรายขึ้นโดยกะทันหัน เบื้องหน้าคล้ายดั่งมีประกายสีทองอันเลือนรางครอบคลุมอยู่ เมื่อเพ่งตาจ้องดู รอบกายทั่วทุกด้านถึงกับมีใยแมงมุมกางออกมากั้นแล้ว !

ใยสีขาวชีดเหล่านั้นครอบคลุมร่างยู่ป้วยหยกไว้ในระหว่างกลางแล้ว ใยที่เล็กละเอียดจนนัยน์ตายากจะเห็น คล้ายยังคงพุ่งออกจากปลายนิ้วของค้วงฮวยซาเนี้ยจื้อไม่หยุดยั้งขาดตอน !

ยู่ป้วยหยกยังต้องถูกท่วงท่าระบำอสูรดึงดูดสายตาจนจับจ้องมองอยู่ จวบจนขณะนี้จึงเพิ่งพบเห็น...มีสตรีโฉมงามสามนางที่ส่วนสัดอวบอัดรัดรึง ร่ายระบำรำฟ้อนอยู่ทางเบื้องหน้าด้วยร่างเปลือยเปล่า ทุกส่วนสัดปรากฏชัดแก่ตา ภายใต้สภาพการณ์เช่นนี้ ยังจะมีผู้ใดไปสนใจสังเกตเห็นใยเงินที่ยังเล็กละเอียดกว่าใยไหมได้?

ทิฮวยเนี้ยยังตีลังกาพลิ้วไปในอากาศแล้วจึงพุ่งปราดลงยืนตัวตรง หัวร่อคักคักพลางกล่าวว่า

"คิดไม่ถึงว่าสายตาท่านยังไม่เลวอยู่ ถึงกับแลเห็นได้"

ยู่ป้วยหยกถอนใจกล่าวว่า

"โกวเนี้ยยอมเสียสละของสงวนในร่างกาย ก็เพื่อต้องการปล่อยใยแมงมุมอันเล็กน้อยเหล่านี้เอง ?"

"อย่างนั้นท่านก็ผิดแล้ว เทียนม้อชิ่งบู๊ (ระบำเทพอสูร) ของพวกเราพี่น้องมีอานุภาพทางสั่นวิญญาณกร่อนกระดูกอยู่แล้ว ท่านมิเชื่อเหลียวดู ทั้งบ้อซังเล่าเอี้ยจื้อผู้นั้นหากมิใช่เจ๊ม่วยของพวกเราเห็นแก่หน้าทั้งกงจื้อยอดฝีมืออันดับหนึ่งทางอาวุธลับในแผ่นดินผู้นี้ ปัจจุบันน่ากลัว...ตอนนี้น่ากลัว..."

นางแสร้งมิกล่าวออกไป โดยใช้เสียงหัวร่อสดใสกลบเกลื่อน

ยู่ป้วยหยกอดมิได้ต้องเหลียวไปดู เห็นทั้งบ้อซังได้ระทวยจนพับอยู่ที่กรอบหน้าต่าง คล้ายสูญสิ้นเรี่ยวแรงไปทั้งกายแล้ว ทิฮวยเนี้ยถึงกับมิได้คุยโอ่โอ้อวดระบำอสูรฟ้าของนางหากร่ายรำให้กับทั้งบ้อซังโดยเจาะจง ทั้งบ้อซังตอนนี้น่ากลัวตายอยู่ในดำฤษณาอันรุนแรงแล้ว ยู่ป้วยหยกพอเหลือบแลเห็น ก็ต้องลอบตื่นตกใจ

ไม่น้อยจริง ๆ

ทิฮวยเนี้ยหัวร่อเสียงสดใสอยู่เป็นครู่หนึ่ง พลันถอนใจกล่าวว่า

"แต่เสียดายที่ท่านถึงกับเป็นมนุษย์ตอไม้ ล้วนไม่เข้าใจบุญคุณของสตรีงามมิส้องเสพย์ให้ดื่มด่ำสมใจ ดังนั้น เราพี่น้องจึงได้ปล่อยใยเงินเหล่านี้ไป แต่นี่มิใช่ใยแมงมุม"

"มิใช่ใยแมงมุมเป็นใยอันใด ?"

"บอกกับท่าน ให้ท่านมีวาสนาดูเป็นขวัญตาก็ได้ นี่คือของวิเศษประจำนิกายเรา ใยรัก (เช้งซี) ที่เทียนเช้ย (ไหมฟ้า) สำรอกออกมา..."

"เช้งซี...ใยรัก ?...นามนี้กลับน่าฟังยิ่ง"

"ใยรักพัวพันกระสันมั่น กระสันชี้งถึงกระดูก รสชาติที่รัญจวนปั่นป่วนวิญญาณนั้น กระทั่งคิดฝันก็ยังฝันไม่ถึง แต่เสียดายที่ท่านเมื่อครู่นัยน์ตาไวเกินไป ไม่เช่นนั้นตอนนี้คงลิ้มชิมดูได้แล้ว"

ยู่ป้วยหยกทราบดีว่าใยรักของไหมฟ้าเหล่านี้ต้องมีพิษอันชั่วร้ายจนสุดอำมหิตแน่ตนเมื่อครู่หากถูกมันพันเข้าใส่ จะต้องถูกพันธนาการจนแนบแน่นทั้งกายอย่าหมายดิ้นหลุดพ้นมาอีกเลย ตอนนั้นก็ต้องแล้วแต่พวกนางจะจัดการ น่ากลัวคิดฆ่าตัวตายก็ไม่ได้ คิดมีชีวิตอยู่ก็ต้องแสนเข็ญนัก พริบตาของเมื่อครู่นี้ ดูผิวเผินคล้ายไร้ภยันตรายที่คับขัน แต่ความเป็นจริง ไม่ผิดกับได้ไปเดินวนเวียนอยู่หน้าประตูอเวจีเลย !

คิดถึงตอนนี้ ฝ่ามือยู่ป้วยหยกก็ยังต้องเปียกชุ่มด้วยเหงื่อเย็นยะเยียบ แต่สีหน้ายังคงเฉื่อยเฉยมิมีแววผิดปกติ ยิ้มเล็กน้อยพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ารู้อยู่แต่แรกแล้ว ของที่มีนามยิ่งน่าฟังยิ่งระรื่นหู ความเป็นจริงของมันก็ยิ่งดุดันอำมหิต เซียวฮุ้นซั้ว (ผงสยบวิญญาณ) ต้อเช้งจิ้ว (สุราหนีรัก) เป็นเช่นนั้น ใยรักของนิกายท่านก็ควรเป็นเช่นเดียวกัน"

ทิฮวยเนี้ยห่อปากกล่าวว่า

"ใยรักของนิกายเรา โลกนี้ไร้ข้าวของใดเปรียบปานได้ เซียวฮุ้นซั้วและต้อเช้งจิ้วนั้นจะนับเป็นอะไรได้ ?"

"ในเมื่อเป็นเช่นนี้ เมื่อครู่ตอนพวกโกวเนี้ยต่างดีดใยรักออกจากนิ้วนั้น ไฉนไม่รัดมาบนร่างข้าพเจ้าโดยตรงเสียเลย ข้าพเจ้ายังรู้สึกสงสัยไม่คลาย ?"

"บอกว่าท่านเป็นคนโง่ท่านก็โง่จริง ๆ เมื่อครู่พวกเราหากรัดใยรักไปใส่ร่างท่านตรง ๆ ท่านไยมิใช่รู้ตัวได้ในทันที ใยรักเพียงสองเส้นสาย ไหนเลยจะรัดมนุษย์ตอไม้เช่นดั่งท่านอยู่ได้ ?"

"ที่แท้เป็นเช่นนี้เอง"

ยู่ป้วยหยกยิ้มแล้วกล่าวด้วยความเข้าใจ แต่เมื่อทิฮวยเนี้ยแลเห็นรอยยิ้มนี้เข้า พลันรู้ตัวว่านางได้ถูกฝ่ายตรงข้ามใช้วาจาหลอกลวงความจริงไปได้แล้ว รู้ซึ้งถึงการใช้ใยรักของนางแล้ว จึงต้องกะพริบตากล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"แต่ท่านตอนนี้ถูกใยรักของเราพี่น้องล้อมไว้จนแน่นหนาหลายชั้น จนถึงขั้นไม่มีปัญญาหลบหนีออกไปได้แล้ว มิสู้รีบมาสยบอยู่แทบเท้าของเราพี่น้อง รับรองให้ความสุขสมดื่มด่ำแก่ท่านจนพอใจแน่"

"โกวเนี้ยทั้งหลายมีใยรัก หรือข้าพเจ้าจะไม่มีกระบี่ปัญญา ?"

เสียงว่ากล่าวยังดังอยู่ พลันสะบัดข้อมือเบา ๆ บรรดาอาวุธลับตระกูลทั้งที่ติดอยู่บนกิ่งไม้ในมือ มีสองชนิดพุ่งควับออกไปในบัดดล

อาวุธลับทั้งสองชิ้นนั้นแม้ถูกดีดออกด้วยแรงสะท้อนของกิ่งไม้ แต่เสียงอาวุธลับที่พุ่งฝ่าอากาศแหลมคมเสียดประสาท จนแน่ใจว่ายังมีกำลังรุนแรงกว่าถูกชัดจากมือผู้อื่นเสียอีก

แต่ทว่าอาวุธลับอันเข้มแข็งทรงพลัง เมื่อกระทบกับใยรักที่คล้ายตาข่ายไร้สภาพนั้นกลับเช่นดังแมลงเม่าบินเข้าในใยแมงมุม ดิ้นรนหลุดพ้นไม่ได้ จะทะลวงก็ทะลวงไม่ขาด

อาวุธลับแหลมคมทั้งสองชนิด ถึงกับติดแนบแน่นอยู่บนตาข่ายใยรัก หากแม้นคนถูกดูดติดไป ใยรักซ่ำแรกถึงในกระดูกยิ่งรัดยิ่งลึกซึ้ง ใยมิใช่ยากจะดิ้นรนให้พ้นได้ตลอดกาลนาน ?

ยู่ป้วยหยกคิดถึงตอนนี้ ตนไยมิใช่ถูกใยรักของลิ้มไต้อู้ผูกรัดพันธนาการต้องครวญคร่ำคำนึงโดยมิรู้วาย มิตายไม่เลิกรา มิทราบจนสิ้นกันเมื่อใด ?

ความคิดพอถึงตอนนั้น ในใจพลันเกิดฟุ้งซ่านจนสับสนอลหม่าน ต้องฝืนยิ้มกล่าวไปว่า

"โกวเนี้ยตั้งนาม 'ใยรัก' สองคำนับว่าเลิศล้ำในต่ำใต้ได้เต็มปากจริง ๆ"

"ท่านยินยอมสยบเป็นผู้ภักดีแล้วกระมัง ?"

ยู่ป้วยหยกขบคิดด้วยความเคลิบเคลิ้มชื่มเชา ถึงกับคล้ายมิได้ยินเสียงของนางเลย

ทิฮวยเนี้ยกล่าวสืบไปอีกครา

"หากท่านไม่ตอบมา เราพี่น้องรวบตาข่ายเข้ากัน ท่านก็จะต้องกลายเป็นปิศาจรักในทันที"

ยู่ป้วยหยกถอนหายใจยาว กล่าวว่า

"เป็นปิศาจเพราะความรัก นั่นน่ากลัวประเสริฐกว่า ครุ่นคิดคำนึงถึงชั่วชีวิตมากนัก"

"ก็ได้!"

ทิฮวยเนี้ยร้องพลางจ้องมองไปในตาข่ายใยรัก ใบหน้าที่งามสะคราญปานบุปผาของนาง ถึงกับคล้ายมีประกายเขียวซีดขึ้นชั้นหนึ่ง ร้องต่อไป

"เมื่อท่านยินยอมเป็นปิศาจ นั่นก็ตามใจแก่ท่านได้"

มือเรียวงามยกขึ้นกวักเบา ๆ ตาข่ายใยสีขาวซีดนั้นเริ่มรวบเข้าไปหาระหว่างกลาง เริ่มกระชั้นใกล้ร่างยู่ป้วยหยกทุกขณะ ขอเพียงใยรักสัมผัสกาย มิตายไม่เลิกรา

ใยรักนี้ ไม่ผิดกับเป็นตาข่ายมรณะแล้ว!

ยู่ป้วยหยกเองก็มิทราบกำลังครุ่นคิดถึงเรื่องอันใด คล้ายไม่แยแสว่ายมทูตได้เริ่มเหยาะย่างเข้าคุกคามถึงตัวแล้ว

มองไปแต่ไกล แลเห็นตัวยู่ป้วยหยกยืนสนทนาอย่างยิ้มแย้มแจ่มใสกับสตรีสามนางที่งามสะคราญปานหยาดฟ้า สภาพเช่นนี้ บุรุษเพศใดไม่เลื่อมใสอิจฉา แต่มีผู้ใดไปทราบว่า ยู่ป้วยหยกตอนนี้ได้ตกเข้าสู่ห้วงอันตรายที่ถึงตายในทุกพริบตาแล้ว

กิมฮวยเนี้ยเหม่อมองดูยู่ป้วยหยกจนเคลิบเคลิ้ม ส่งเสียงอ้อยอิ่งกล่าวว่า

"ยอมเป็นผีเพื่อรัก นับว่าประเสริฐกว่าครวญคร่ำคำนึงไปชั่วชีวิต ดูท่าทีท่านเคยลิ้มรสของความรักมาแล้ว แม้นับว่าตายก็ไม่มีใครต้องเสียใจ"

ยู่ป้วยหยกพลันหัวร่อแล้วเอื้อนเสียงกังวานขึ้นช้า ๆ

"ตั้งใจไม่คิดคำนึง คำนึงเร่งให้คนชรา ใคร่ครวญหลายครั้งครา ยังคงคำนึงดีกว่า..."

ในเสียงเอื้อนที่กังวานน่าฟัง กิ่งไม้ในมือได้กรีดเป็นวงออกไปเบา ๆ บรรดาอาวุธลับที่ตรึงติดบนกิ่งไม้ต่างพุ่งกระจายออกไป และต่างติดอยู่บนตาข่ายรักจนกลายเป็นวงกลม

ทิฮวยเนี้ยหัวร่อคักคักแล้วเอ่ยขึ้น

"ท่านอาศัยเศษทองเหลืองเศษเหล็กเหล่านั้น ก็คิดทะลวงออกจากใยรักได้?"

ในเสียงว่ากล่าวยังไม่ขาดคำ ยู่ป้วยหยกพลันใช้กิ่งไม้แทนกระบี่ ทิ่มแทงออกไปหลายสิบกระบี่ซ้อน ๆ แต่ละกระบี่ต่างแทงไปบนอาวุธลับที่ติดอยู่บนตาข่ายรัก

และพลังของแต่ละกระบี่ ต่างหนักหน่วงจนน่าแตกตื่นตกใจยิ่ง

ทิฮวยเนี้ยรู้สึกว่า ข้อมือสะท้านสะเทือนอยู่ตลอดเวลา ตาข่ายรักมิเพียงไม่รวบ

เข้าหาเท่านั้น ยังมีที่จะขยายกว้างออกมาทางด้านนอกด้วย จึงต้องร้องขึ้นอย่างตื่นตระหนก

"เป็นวิธีที่ชาญฉลาดยิ่ง กระทั่งเราก็ยังรู้สึกเลื่อมใสนับถือท่านแล้ว !"

ควรทราบว่า ความเหนียวของใยไหมฟ้ารุนแรงยิ่ง มิว่าข้าวของใดในโลกนี้หากถูกดูดติดจะไม่มีทางดิ้นรนให้หลุดพ้นได้ ตอนนั้นต่อให้มีพลังเรี่ยวแรงก็ไร้ปัญญาจะใช้ได้

กระบี่ในมือยู่ป้วยหยกพาแทงตรงเข้าไปบนใยตาข่ายรัก กระบี่จะต้องถูกดูดติดไปทันที แม้นับว่ามีพละกำลังอันมหาศาลเพียงใด มิเพียงไม่อาจแทงทะลวงตาข่ายรักให้ขาดเท่านั้น ร่างยังต้องถูกพันธนาการอยู่

แต่ยู่ป้วยหยกได้ใช้อาวุธลับซัดติดไปบนตาข่ายรักก่อน แล้วจึงใช้กระบี่จู่โจมใส่ตัวอาวุธลับ บรรดาอาวุธลับเหล่านี้ย่อมไม่อาจดูดของสิ่งใดเอาไว้ได้อยู่แล้ว วิธีนี้แม้จะรวบรัดง่ายดาย แต่หากไม่ใช่มีสติปัญญาที่ล้ำเลิศ ไหวพริบปฏิภาณอันปราดเปรียวไหนเลยจะคิดออกมาได้ ? กิ่งไม้เล็ก ๆ ในมือยู่ป้วยหยกตอนนี้ เท่ากับกลายเป็น 'กระบี่ปัญญา' โดยไม่ผิดเพี้ยน !

นี่นับเป็นกระบี่ของภูมิปัญญาอันปราดเปรื่องแน่ชัด ไม่มีความแข็งแกร่งใดจะทนทานไม่ทลายได้ ไม่มีความเหนียวแน่นใดจะต้านทานอยู่ นอกจากกระบี่ปัญญาแล้ว ในโลกยังจะมีสิ่งใดทำลายตาข่ายรักได้ ?

มีเสียงติงตังดังอยู่ไม่ขาดหู ถี่ยิบดุจสายฝนซัดใส่ใบกล้วย

ยู่ป้วยหยกเสือกกระบี่แทงติดต่อตามกันไปไม่หยุดยั้ง พลังยิ่งแทงยิ่งหนักหน่วงรุนแรง ทุกกระบี่ที่ใช้ต่างไม่ผิดพลาดจากเป้าหมายแม้แต่น้อยนิด ตาข่ายรักบีบรัดเข้าสู่ด้านในอย่างรุนแรง อาวุธลับถูกกระแทกกระทั้นให้ทะลวงออกด้านนอก ในที่สุดก็หลุดพ้นจากตาข่ายรักได้ !

บทที่ 18

ยาพิษสุดอำมหิต

ยู่ป้วยหยกพลันเปล่งเสียงกู่ยาวก้องกังวาน ร่างหมุนคว้างดุจลูกข่างใหญ่ กระบี่ ปัญญากรีดเป็นวงกลม บรรดาอาวุธลับที่เรียงรายเป็นวงอยู่ก่อน ถูกพลังกระบี่เร่งเร้าเข้า อาวุธลับชิ้นแรกก็กรีดออกทางด้านข้างไปหลายนิ้ว แทงใส่อาวุธลับชิ้นที่สองก็กรีดตาข่ายจนแยกออกไปหลายนิ้ว จี้ใส่อาวุธลับชิ้นที่สาม...

พริบตานั้นเอง ตาข่ายรักแทบถูกกรีดขาดจากกัน ยู่ป้วยหยกใช้กิ่งไม้ในมือกรีดอีกครั้ง ร่างได้ฉวยโอกาสพุ่งออกพ้น เสียงกู่ยาวกังวานไม่ขาดหู ร่างทะยานขึ้นไปบนท้องฟ้าจนสวยน่าดู

ค้วงฮวยซาเนี้ยจื้อถึงกับคล้ายจับจ้องจนตะลึงลานไป จวบจนขณะนี้จึงเพิ่งสะดุ้งรู้ตัว ทั้งสามต่างพากันขยี้เท้าพุ่งกายถอยกลับไปโดยสิ้นเชิง

ทิฮวยเนี้ยแผดหัวร่อเสียงเกรี้ยวกราดแล้วตวาดไป

"วิเศษมาก ทั่วพิภพจบแดน ท่านเป็นคนแรกที่สามารถทะลวงออกนอกตาข่ายรัก ท่านนับว่าควรยโสโอหังได้ ควรภาคภูมิลำพองได้แล้วจริง ๆ"

ในเสียงหัวร่ออันเกรี้ยวกราด นางพลันกระชากมีดทองออกจากต้นไม้เล่มหนึ่ง ประกายทองสว่างวาบถึงกับฟันแขนของหลายคนที่ถูกผูกมัดบนต้นไม้จนขาดไปอย่างเหี้ยมอำมหิต

โลหิตสด ๆ ฉีดกระจาย แต่พวกประดานั้นถึงกับคล้ายไม่รู้สึกเจ็บปวด ยังกลับหัวร่ออย่างเคลิบเคลิ้ม ทิฮวยเนี้ยคว้าแขนที่แปดเปื้อนโลหิตสด ๆ หลายข้างนั้น

ขว้างเข้าใส่ยู่ป้วยหยกทันที

ยู่ป้วยหยกตวาดด้วยความขุ่นเคือง

"จวบจนขณะนี้พวกท่านยังต้องทำร้ายผู้คนอีก !"

ร่างพอละลิ่วลงถึงพื้น พลันทะยานขึ้นอีกครา เพราะทราบดีว่า โลหิตที่สาดกระเซ็นออกมาตามแขนเหล่านั้น ต้องเป็นโลหิตพิษที่สามารถปลิดชีวิตคนได้แน่ไหนเลยจะกล้าประมาทเลินเล่อ

แต่เมื่อเห็นฝีมือที่อำมหิตชั่วร้ายของทิฮวยเนี้ยนี้แล้ว นับว่าเดือดดาลจนไม่อาจระงับโทสะ ร่างทะยานขึ้นอากาศ แล้วโถมปราดไปทางพวกนางทันที

ทันใดนั้น มีเสียงระเบิดดังโครมใหญ่ขึ้น แขนหลายข้างถึงกับระเบิดออกจากกันเอง กลับกลายเป็นหมอกโลหิตหย่อมใหญ่ ที่สยดสยองจนไม่อาจทนดู

หมอกโลหิตแผ่กว้างได้เร็วยิ่งนัก และกระเพื่อมเข้ามาหายู่ป้วยหยกอีกด้วย !

ยู่ป้วยหยกลอยตัวอยู่กลางอากาศ ในความแตกตื่นตกใจ พลันงอมือเท้าแล้วดีดด้วยกำลังแรง จนร่างพุ่งย้อนออกไปด้านหลัง ละลิ่วลงยังริมหน้าต่าง

หมอกโลหิตยิ่งแผ่ขยายยิ่งกว้างใหญ่ แต่ก็เริ่มจางลงทีละน้อย

ได้ยินเสียงทิฮวยเนี้ยแผดเสียงหัวร่อดังเกรี้ยวกราดมาแต่ไกล และยังสำทับว่า

"ไหมฟ้าเกาะกระดูก ไม่ตายไม่เลิกรา ท่านรอต่อไปเถิด..."

มองผ่านหมอกโลหิตที่จาง ๆ ไม่อาจจะเห็นเงาร่างของด้วงฮวยซาเนี้ยจื้อได้อีก เห็นแต่มีดทองเลมนั้นที่ยังสั่นสะท้านอยู่บนลำต้นไม้ดังเดิม

ลมโชยพัดมา หอบกลิ่นคาวโลหิตคละคลุ้งไปทั่วทั้งบริเวณอันไพศาล

ยู่ป้วยหยกสะอิดสะเอียนจนใคร่อาเจียน แต่ในใจยิ่งจะตื่นตระหนกจนสุดกล่าวได้

มีเสียงทอดถอนใจยาวของทั้งบ้อซังดังขึ้น แล้วกล่าวว่า

"นี่คือหลักวิชาฮ่วยห่วยฮุงชิม กิมตอเก้ยคี้ฮ้วยตุ้นไต้ฮวบ (สลายโลหิตแบ่งภาคร่าง ดาบทองแยกสังขาร หมอกโลหิตอำพรางตา) ของนิกายเทียนโซ้ยก้าอันชั่วร้าย หลักวิชานี้พอใช้ไป ในแผ่นดินนากลัวไม่มีผู้ใดจับกมตัวพวกนางได้อีกแล้ว"

ทั้งบ้อซังนั่งเอนกายอยู่บนกรอบหน้าต่าง เพ่งสายตามองดูที่สุดไกล ในประกายตาเปี่ยมด้วยความแตกตื่นพรั่นพรึง คล้ายดั่งได้เห็นภัยอันตรายทิอำมหิตดุร้ายแสนสาหัสของภายภาคหน้าก็ปาน

ยู่ป้วยหยกถอนใจยาว กล่าวว่า

"นิกายอสูรร้ายมารชั่วที่อำมหิตเยี่ยงนี้ ในโลกไฉนจึงไม่มีผู้คนไปกำจัดทิ้ง ?"

ทั้งบ้อซังฝืนยิ้มตอบว่า

"ในโลกนี้ยังมีผู้ใดสามารถกำจัดพวกมันได้ ? นิกายเทียนโช้ยก้านี้มีหลักฝีมือที่เลวร้ายคล้ายอาถรรพณ์คุณไสยที่ไม่มีแห่งใดเทียมเทียบเปรียบได้ คนธรรมดาไม่มีปัญญาใกล้ร่างกายพวกมันได้เลย เพราะต่างต้องตายไปก่อนทั้งสิ้น"

"ประมุขนิกายพวกมันเป็นผู้ใด ?"

"ประมุขนิกายเทียนโช้ยก้ามีร่องรอยที่รางเลือนดุจภูตผีปิศาจ ในวงพวกนักเลงไม่มีแม้แต่คนเดียวจะเคยเห็นโฉมหน้าแท้จริงของมัน กระทั่งชื่อแซ่ของมันก็ยังไม่มีผู้ใดทราบ"

"ข้าพเจ้าไม่เชื่อว่า ในโลกไม่มีผู้ใดสามารถพิชิตให้แหลกสลายได้ !"

"เทียนโช้ยก้าแม้มีวิชาฝีมือที่ชั่วร้ายอำมหิต แต่ไม่เคยคุกคามรังควานคนโดยวู่วามหุนหันเด็ดขาด ร่องรอยก็น้อยนิด มิใคร่ย่างเหยียบเข้าดินแดนตงง้วน เพียงแต่หมอบซ่อนอยู่ที่ป่าเขารกร้างของดินแดนชาวแม้ว หากพวกมันไม่ออกมาเสาะหาผู้อื่น ผู้อื่นจะไม่มีทางหาพวกมันพบได้ ขอเพียงมันไม่รังควานผู้อื่น ผู้คนต่างก็ขอบคุณต่อฟ้าดินแล้ว ยังมีผู้ใดไปยินยอมแส่หาความยุ่งยากนี้ ?"

ยู่ป้วยหยกนิ่งอึ้งครู่หนึ่งจึงกล่าวช้า ๆ

"ย่อมต้องมีคนสามารถขึ้นจนได้ !"

ทั้งบ้อซังตาเป็นประกายสุกใส ร้องโพล่งว่า

"มีแต่ท่านเท่านั้น !...ท่านวัยฉกรรจ์ใจเข้มแข็งพลังฝีมือก็สูงส่ง วันหน้าหากมีคนสามารถกำจัดนิกายเทียนโช้ยก้าไปจากแผ่นดินได้ คนผู้นั้นย่อมต้องเป็นท่านนั่นเอง สำหรับข้าพเจ้า..."

หยุดฝืนยิ้มแล้วจึงกล่าวสืบต่อไป

"ข้าพเจ้าตอนวัยฉกรรจ์มีแต่ความเหลวไหลมัวเมาในสุรานารี ตบะสมาธิเปราะบางที่สุด และวิชาชั่วร้ายของนิกายเทียนโช้ยก้า พอดีจู่โจมใส่จุดอ่อนของข้าพเจ้า"

ยู่ป้วยหยกยามนี้จึงทราบว่า ปรมาจารย์ยิ่งใหญ่ของตระกูลสำคัญในบู๊ลิ้มผู้นี้ไฉนจึงเกรงกลัวต่อด้วงฮวยซาเนี้ยจื้อถึงปานนั้น เมื่อครไฉนจึงอ่อนแอจนหาประโยชน์มิได้ดั่งนั้น

แต่เท่าที่มันบ่งบอกปมด้อยอันอ่อนแอมาโดยไม่ปิดบังอำพราง จิตใจของมันนับว่าเปิดเผยสัตย์ซื่ออย่างที่คนสามัญไม่อาจทัดเทียมได้ อาศัยเพียงประการนี้ก็ไม่เสียทีที่มีศักดิ์เป็นชั้นเจ้าสำนักหนึ่ง

พลันเห็นไซมึ้งบ้อกุกโผล่ศีรษะออกมาหัวร่ออย่างมีเลศนัยให้ยู่ป้วยหยก แล้ว

กล่าวว่า

"ไหมฟ้าเกาะกระดูก ไม่ตายไม่เลิกรา ขอเพียงถูกพวกมันพัวพัน จวบจนบัดนี้ยังไม่เห็นมีผู้ใดรอดชีวิตอยู่ได้ การไปของพวกมันในครั้งนี้ ยู่กงจื้อกลับควรต้องสนใจจึงถูกต้อง"

ยู่ป้วยหยกยิ้มเล็กน้อยแล้วกล่าวว่า

"นี่กลับมิต้องรบกวนให้ท่านมากังวลด้วย"

"ในเมื่อเป็นเช่นนั้น ข้าพเจ้าก็ขออำลาไปก่อน"

ไซมึ้งบ้อกุกกล่าวอย่างไม่พอใจ แล้วจึงหันไปถามทั้งบ้อซัง

"ผู้อาวุโสท่าน..."

ทั้งบ้อซังกล่าวอย่างลังเลใจ

"ยู่กงจื้อ..."

ยู่ป้วยหยกสอดคำอย่างยิ้มแย้ม

"ผู้อาวุโสโปรดไว้วางใจ มิต้องกังวลวิตกกับผู้เยาว์ ผู้เยาว์หากไม่อาจคุ้มครองรักษาตัวเอง วันหน้ายังจะสามารถเข้าเกลือกกลั้วในวงพวกนักเลงได้อย่างไร ?"

ทั้งบ้อซังครุ่นคิดแล้วกล่าวว่า

"ท่านคิดว่าต้องสามารถคุ้มครองป้องกันตัวเองได้ ? แต่ขอให้ท่านจดจำไว้ 'ไหมฟ้าพัวพันคน' ช่วงร้ายกาจที่สุดมีเพียงเจ็ดวันเท่านั้น หากท่านสามารถหลบเลี่ยงได้เจ็ดวัน โอกาสหน้าก็ไม่เป็นไรแล้ว"

ไซมึ้งบ้อกุกแค่นเสียงเย็นยะเยียบกล่าวขึ้น

"แต่ในเจ็ดวันนี้ ยังไม่เคยมีผู้ใดหลีกเลี่ยงได้เลย !"

กล่าวแล้วพยายามประคองเฮ่งโหวเล้าเดินออกไปโดยมิยอมเหลียวกลับมาเลย

กีเล่งอี่รอจนทั้งบ้อซังก็ไปแล้ว จึงเดินอย่างยิ้มแย้มแจ่มใสเข้ามา กล่าวว่า

"ข้าพเจ้ารู้อยู่แต่แรกแล้ว โลกนี้ไม่มีสตรีนางใดใจอำมหิตได้"

เสียงไม่ทันขาดคำ ยู่ป้วยหยกก็ล้มลงไป

แลเห็นใบหน้าเขียวซีด ริมฝีปากสั่นระริกไม่หยุดยั้ง ตลอดกายสั่นกระตุกตลอดเวลา ยื่นมือลูบคลำดูมีความร้อนผะผ่าวราวเป็นเหล็กเผาไฟ

ที่แท้ เมื่อครู่ตอนหมอกโลหิตแผ่กระจายออกมานั้น ยู่ป้วยหยกได้สูดเข้าไปเล็กน้อย ตอนนั้นก็รู้ตัวว่าผิดท่า จวบจนยามนี้จึงกำเริบออกมาอย่างดุดัน

กีเล่งอี่ถึงกับแตกตื่นจนตะลึงลาน เหม่อมองดูยู่ป้วยหยกแล้วเอ่ยขึ้น

"ท่าน...ท่านในที่สุดยังคงถูกพิษพวกนางไปจนได้ ?!"

ยู่ป้วยหยกรู้สึกบัดเดี๋ยวร้อนจัดบัดเดี๋ยวเย็นจัด แน่ใจว่าถูกพิษแทรกซึมไม่เบา แต่เนื่องจากเป็นคนกังวลถึงผู้อื่นก่อนจะกังวลตัวเองอยู่เสมอมา กลัวกีเล่งอี่จะเศร้าเสียใจหรือกระวนกระวายเพราะตน จึงขบกรามฝืนยิ้มกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ารู้ตัวว่าถูกพิษมาตั้งนานแล้ว แต่...พิษนี้มิเป็นไรดอก"

"ท่านเมื่อรู้ตัวว่าถูกพิษมานาน ไฉนเมื่อครู่ไม่บอกออกมา ?"

"ไซมึ้งบ้อกุกผู้นั้นมีเจตนาร้ายต่อข้าพเจ้าอยู่เสมอมา หากข้าพเจ้าเมื่อครู่ส่อทีท่าว่าถูกพิษไป น่ากลัวมันจะไม่ยอมปล่อยข้าพเจ้าให้พ้นมือได้ ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงพยายามข่มกลั้นจนจวบบัดนี้"

มาตรแม้นกระทังกล่าววาจาก็ยังยากเย็นยิ่ง แต่ยังสะกดกลั้นเอาไว้ พยายามอธิบายให้กับกีเล่งอี่ฟังด้วยเพียงหวังให้ดรุณีที่บริสุทธิ์ไร้เดียงสา จะมากจะน้อยก็มีไหวพริบปัญญาขึ้นมาบ้าง

กีเล่งอี่ถอนหายใจยาว กล่าวว่า

"พวกท่านไฉนเป็นผู้คนที่มีเล่ห์อุบายลึกซึ้งปานนี้ พวกนกทั้งหลายไม่เคยมี"

ยู่ป้วยหยกมองดูใบหน้าที่เคลิบเคลิ้มไร้เดียงสาของนาง ในใจยังเกิดความขมขื่นขึ้นอย่างลืมตัว ทราบดีว่าวาจาไซมึ้งบ้อกุกมิใช่ข่มขู่โดยไร้สาเหตุ ค้วงฮวยซา-เนี้ยจื้อจะต้องไม่ยอมปล่อยตนหลุดพ้นมือ ในเจ็ดวันนี้. ความจริงก็ยากจะหลบหนีให้พ้นอยู่แล้ว อย่าว่าแต่ตอนนี้ยังถูกพิษคุกคาม กระทั่งเรี่ยวแรงจะยืนก็ยังไม่เหลือหลอ พิษนี้แม้นไม่ถึงกับปลิดชีวิต แต่น่ากลัวไม่มีทางหลบหนีจากฝีมือชั่วร้ายของค้วงฮวย-ซาเนี้ยจื้อแล้ว

ขณะนี้ หากมีผู้อื่นอยู่ข้างกาย อาจบางทีพอจะช่วยยู่ป้วยหยกให้หลุดพ้นอันตรายที่ร้ายแรงได้ แต่จนใจกีเล่งอี่มิได้รู้ถึงเรื่องราวของผู้คนทั้งสิ้น

ยู่ป้วยหยกยิ่งคิดยิ่งกระวนกระวาย คิดถึงเมื่อค้วงฮวยซาเนี้ยจื้อย้อนมานั้น หากพบเห็นกีเล่งอี่ น่ากลัวกระทั่งนางก็ไม่ยอมปล่อยผ่านพ้น พอได้คิดเช่นนั้นก็รีบส่งเสียงดัง ๆ ขึ้น

"สหายนกน้อยของท่านต่างกำลังรอท่านอยู่ ท่านรีบออกไปหาพวกมันเถิด"

"ท่านเล่า ?"

"ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าพักผ่อนอยู่ที่นี้ก่อน"

"ข้าพเจ้าอยู่เป็นเพื่อนท่าน รอท่านทุเลาแล้วเราค่อยเดินทางร่วมกันไป"

นางแย้มยิ้มพลางทรุดกายลงนั่ง ถึงกับไม่ทราบว่ายู่ป้วยหยกมีอันตรายคุกคามจนคับขันแล้ว

เลือดลมในร่างยู่ป้วยหยกทะลักขึ้นจนถึงลำคอ ลิ้นชาจนหมดความรู้สึก คิดใคร่กล่าววาจาก็ไม่มีปัญญาเปล่งออกไปได้แล้ว มีแต่จับจ้องมองนางด้วยความรุ่มร้อนกระวนกระวาย

แลเห็นใบหน้าที่ยิ้มแย้มของกีเล่งอี่ยิ่งนานยิ่งเลือนสลัว ยิ่งนานยิ่งห่างไกลออกไป เสียงของนางก็คล้ายแว่วมาจากขอบฟ้าอันเวิ้งว้างสุดแสน และกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

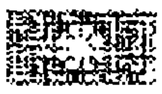
"ท่านมิต้องกระวนกระวาย บรรดานกน้อยเมื่อเจ็บป่วย ข้าพเจ้ามักอยู่เป็นเพื่อนดูแลพวกมัน ให้ยาพวกมันกินทุกวี่วัน ยาของข้าพเจ้าศักดิ์สิทธิ์ยิ่ง ท่านรับทานลงแล้วจะต้องสบายขึ้นมาก"

ยู่ป้วยหยกคิดใคร่แผดร้องให้สุดเสียง

'เรามิใช่นก ไฉนกินยาของนกได้?!'

แต่ยู่ป้วยหยกกลับเปล่งเสียงมิออกแม้แต่คำเดียว เพียงรู้สึกว่า กีเล่งอี่ได้ยัดยาเข้ามาในปากเม็ดหนึ่ง ยาเม็ดพอกระทบปลายลิ้นก็ละลายไหลเข้าไปในลำคอ ด้วยกลิ่นรสที่หอมหวนพิกล

ยู่ป้วยหยกรู้สึกว่า ความปั่นป่วนในร่างได้เริ่มสงบลง กระทั่งปลอดโปร่งสบายจนบอกไม่ถูก อีกครู่หนึ่งผ่านพ้น พลันตกเข้าไปในนิทรารมณ์อันสุขสมดื่มด่ำ

ยามใดที่ยู่ป้วยหยกได้สติตื่นมา จะต้องถูกกีเล่งอี่ป้อนยาไปหนึ่งเม็ด เมื่อยาละลายลงท้องแล้วรู้สึกสบายยิ่ง หลับใหลไปในทันที จึงได้หลับ ๆ ตื่น ๆ เช่นนั้นจนมิทราบเป็นเวลานานเท่าใด

ตอนเมื่อตื่นขึ้นในครั้งแรก ๆ ยังคงส่งเสียงเร่งรัดไม่ขาดปาก

"ท่านรีบหนีเถิด...รีบหนีเถิด ค้วงฮวยซาเนี้ยจื้อจะมาได้ในทุกเวลาทีเดียว"

แต่ถึงตอนหลัง ๆ ยู่ป้วยหยกรู้สึกเคลิบเคลิ้มดื่มด่ำ มีความมั่นใจในทุกสรรพสิ่งจนหนักแน่น แม้นับว่าค้วงฮวยซาเนี้ยจื้อมาจริง ก็คล้ายไม่มีที่ใดน่าหวาดกลัวอีกแล้ว

ยู่ป้วยหยกสะสางไม่เข้าใจว่าตนไฉนมีความรู้สึกเช่นนั้น และมิทราบว่าผ่านพ้นเจ็ดวันอันคับขันน่าหวาดหวั่นแล้วหรือไม่ หากมีผู้อื่นอยู่ด้านข้าง จะต้องกระวนกระวายแทนจนแทบตายเป็นแน่

ทั้งสองความจริงมิได้ออกไปจากห้องพักสักก้าวเดียว ค้วงฮวยซาเนี้ยจื้อยังพร้อมที่จะมาได้ทุกเวลาขณะจิต ขอเพียงมาเมื่อใด ยู่ป้วยหยกก็อย่าหมายมีชีวิตรอดต่อไปเลย

และมิทราบผ่านไปอีกนานเท่าใด มีวันหนึ่งยู่ป้วยหยกพลันได้สติแจ่มใสมา ร่างกายมิเพียงปราศจากความอ่อนล้าระโหยไร้เรี่ยวแรงของการถูกพิษแล้วเท่านั้น ยังกลับรู้สึกกระปรี้กระเปร่าดีกดักจนผิดธรรมดาอีกด้วย

กีเล่งอี่จ้องมองพลางอย่างยิ้มแย้มแจ่มใส

"ยาวิเศษของข้าพเจ้าไม่เลวเลยจริง ๆ กระมัง ?"

ยู่ป้วยหยกตอบอย่างยิ้มแย้มเช่นกัน

"นับเป็นโอสถทิพย์ที่หายากยิ่งในแดนดิน..."

ดวงตายู่ป้วยหยกกวาดมองรอบข้าง ยามนี้จึงพบเห็นว่าตนยังนอนอยู่ในห้องเดิม ซากศพและคราบโลหิตในห้องแม้ถูกเก็บกวาดสะอาดเอี่ยม แต่ยังคงนึกถึงค้วงฮวงซาเนี้ยจื้อขึ้นในบัดดล จนเกิดความหวาดหวั่นผวาต้องร้องขึ้นว่า

"ข้าพเจ้าหลับไปนานเท่าใด ?"

"คล้ายสักแปดเก้าวันแล้ว"

"แปดเก้าวัน...พวกนางมิได้มา ?!"

ยู่ป้วยหยกร้องโพล่งขึ้นด้วยความตื่นตกใจ เพราะเจ็ดวันอันคับขันได้ผ่านพ้นไปอย่างเลอะเลือนไม่รู้ตัว สร้างความทั้งแตกตื่นทั้งยินดี แต่ยังรู้สึกยากจะเชื่อถือว่าเป็นความจริง กีเล่งอี่หัวร่อฮิฮิแล้วกล่าวสืบไป

"ท่านคิดถึงพวกนาง ?"

ยู่ป้วยหยกฝืนยิ้มกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าคิดถึงพวกนางได้อย่างไรกัน...เพียงแต่พวกนางไฉนจึงไม่มา ?"

กีเล่งอี่กล่าวเสียงอ้อยอิ่งขึ้นว่า

"ท่านไฉนไม่ไป หรือจะอยู่รอนางในที่นี้ ?"

ยู่ป้วยหยกกระโดดขึ้นจากเตียง ร้องโพล่งว่า

"ถูกต้อง ! พวกนางต้องคิดไม่ถึงเด็ดขาดว่า พวกข้าพเจ้ายังอยู่ที่นี้มิได้หนีไปจะต้องไปไล่ล่าข้าพเจ้าในทุกทิศทาง โดยคิดมิถึงว่าข้าพเจ้ายังคงอยู่ในที่เดิมนี้อีก !"

พลันคว้ามือกีเล่งอี่ขึ้นกุมไว้ หัวร่อด้วยความเบิกบานใจแล้วกล่าวสืบไป

"การกระทำเยี่ยงนี้แม้นจะเสี่ยงอันตรายจนคับขัน แต่ในยามอับจนสิ้นปัญญาก็นับเป็นวิธีดีที่สุดที่มิว่าผู้คนใดยากจะคิดออกมาได้ นับว่าท่านเลิศล้ำยิ่งที่คิดออกมา"

กีเล่งอี่ยิ้มอย่างเคลิบเคลิ้ม กล่าวว่า

"วิธีใดกัน ? ข้าพเจ้าไม่ทราบเลย"

ยู่ป้วยหยกงุนงงไปวูบใหญ่ มองดูใบหน้าที่บริสุทธิ์จนไร้เดียงสาของนาง โดย

มิทราบว่าเป็นความซึมเซาไร้ความรู้สึกจริง เปะปะประสบความสำเร็จขึ้นเอง หรือว่าเป็นอัจฉริยะอันชาญฉลาดสุดยอด ?

อัจฉริยะที่สุดยอด บางครั้งกลับมิใช่ชนชาวโลกธรรมดาจะพบเห็นกันง่ายดาย !

กีเล่งอี่ผุดลุกขึ้นยืน ยิ้มแล้วกล่าวว่า

"ไปเถิด พวกนางยังรอท่านอยู่ที่ด้านนอกเลย"

ยู่ป้วยหยกร้องขึ้นด้วยความตื่นตกใจ

"พวกนางอยู่ที่ด้านนอกนี้เอง ?!"

"ตอนท่านนอนหลับนั้น ข้าพเจ้าที่อยู่ในห้องยังได้พบกับกาดำเจ้เจ๊ กระจอกม่วยม่วยอยู่ไม่น้อย ข้าพเจ้าก็บอกกับพวกนางไปก่อนแล้ว รอท่านทุเลาจากเจ็บไข้จะพาท่านไปเยี่ยมพวกนาง"

ตอนนั้น แสงอาทิตย์ชอนไชมาจากหน้าต่างด้านข้าง เป็นเวลาเช้าตรู่พอดี นอกจากหน้าต่างมีเสียงจอ ๆ แจ ๆ อยู่เซ็งแซ่ เป็นเสียงนกร้องจริง ๆ

ยู่ป้วยหยกตอนนี้ต้องลอบร้องละอายอยู่ในใจ เดินตามกีเล่งอี่ออกจากห้องไป

กีเล่งอี่พอเห็นสกุณาน้อยก็แย้มยิ้มแล้วผละออกไป ยู่ป้วยหยกแลเห็นต้นไม้ใหญ่นั้นยังยืนโดดเดี่ยวเดียวดายอยู่ในลมอรุณ เพียงแต่คนบนต้นไม้มิได้เหลืออยู่อีก

ยู่ป้วยหยกพลันนึกขึ้นได้ โรงเตี๊ยมนี้แม้จะอยู่ในสถานที่ร้างเปลี่ยว แต่หาใช่ห่างไกลจากผู้คนสัญจรไม่ ที่โรงเตี๊ยมพลันมีคนตายเกิดขึ้นมากมายปานนั้น ไฉนไม่มีคนมาสอบสวนถามไถ่ ?

คนบนต้นไม้นั้นเป็นหรือตายกันแน่ ? พวกมันหากยังมีชีวิตอยู่ สมควรช่วยเหลือพวกมันเยี่ยงไร ? พวกมันหากตายไป ฝังซากศพพวกมันเสียก็มิใช่เรื่องยากเย็นกระไร

ยังมี ในโรงเตี๊ยมตอนนี้มิเห็นผู้อื่นใดหรือไม่มีคนมาเกี่ยวข้องอีกแล้ว ? หากไม่มีคนเกี่ยวข้องควบคุมตนไฉนจึงอยู่ในโรงเตี๊ยมได้ถึงแปดเก้าวัน ?

ปัญหามากมายเหล่านี้ล้วนสร้างความปวดศีรษะแก่ผู้คนยิ่ง ยู่ป้วยหยกแม้ได้สติแจ่มใสก็น่ากลัวอยากคลี่คลายเข้าใจ กีเล่งอี่ที่มิรู้เรื่องของปุถุชน ไหนเลยจะคลี่คลายได้ ?

คิดถึงตอนนี้ ยู่ป้วยหยกต้องบังเกิดความคลางแคลงสงสัยขึ้นทันที มองดูกีเล่งอี่ที่กำลังปรบมือกระโดดโลดเต้นอยู่ใต้แสงอุทัย ต้องลอบขบคิดขึ้นในใจ

'หรือนางหามิใช่เคลิบเคลิ้มซึมเซาจริง ๆ แต่เป็นการเสแสร้งแกล้งตบตา...

'ในหลายวันนี้ หรือมีคนมาแล้วช่วยคลี่คลายปัญหาเหล่านี้ แต่นางไฉนยังไม่บอกออกมา ?'

แต่พอได้คิดขึ้นอีกครั้ง ก็ต้องทอดถอนใจคำนึงว่า

'นางไม่ย่อท้อความลำบากมาช่วยเรา เราเกิดความระแวงแคลงใจนาง นี่ไยมิใช่เป็นเรื่องเลวเกินไป หากแม้นนางมีอกุศลจิตคิดร้ายต่อเราจริง ๆ ไหนเลยจะช่วยชีวิตเราไว้ ?'

แลเห็นกีเล่งอี่วิ่งมาด้วยสีหน้าร่าเริงแจ่มใสกล่าวว่า

"พวกนางบอกกับข้าพเจ้าแล้ว ว่าที่เบื้องหน้ามีสถานที่น่าเที่ยวอยู่แห่งหนึ่ง พวกเราไปดู ๆ กันเป็นไร ?"

ใต้แสงอุทัยอันเรืองรอง เห็นสองแก้มผ่องของนางเปล่งปลั่งดุจกับผลไม้เพิ่งสุก นัยน์ตาก็เป็นประกายด้วยความร่าเริงแจ่มใส ยิ่งดูยิ่งคล้ายไม่รู้จักความเลวร้ายใด ๆ ในมวลหมู่มนุษย์เลย

อยู่ต่อหน้ารอยยิ้มอันบริสุทธิ์ไร้เดียงสา ยู่ป้วยหยกยิ่งรู้สึกว่า ความคิดของตนเมื่อครู่สารเลวจนโสมมเกินไป ยิ่งรู้สึกว่าสมควรชดใช้ทดแทนนางได้ดี จึงย่อมไม่ไปขัดใจความปรารถนาของนาง ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านมิว่าคิดไปสถานที่ใด ข้าพเจ้าต่างยินดีไปร่วมกับท่าน"

กีเล่งอี่ตาวาวสุกใสไปกว่าเดิม พลันโอบยู่ป้วยหยกแล้วจูบทั้งซ้ายขวา แย้มยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านช่างเป็นคนดีจริง ๆ"

นางกระโดดโลดแล่นนำหน้าไป ทั้งว่ากล่าวทั้งหัวร่อ ยู่ป้วยหยกเห็นนางมีความร่าเริงปานนี้ พลอยรู้สึกปีติยินดีไปอย่างลืมตัว เงาทะมึนของค้วงฮวยซาเนี้ยจื้อนับว่าห่างไกลจากความทรงจำไปทุกขณะแล้ว

ทั้งสองเดินไปไม่นานเท่าใด กีเล่งอี่หัวร่อแล้วกล่าวขึ้น

"สถานที่นั้นไกลอย่างยิ่ง ท่านเหนื่อยหรือไม่ ?"

"ข้าพเจ้ายังมิเคยมีความกระปรี้กระเปร่าคึกคักดุจดั่งขณะนี้เลย"

กีเล่งอี่ปรบมือหัวร่อ กล่าวว่า

"นี่คือสรรพคุณของยาข้าพเจ้าทั้งสิ้น นกน้อยเมื่อกินยาของข้าพเจ้าแล้วก็บินขึ้นได้สูงและเร็วกว่าเดิมเสียอีก"

เดินกันจนกระทั่งถึงเที่ยง ทั้งสองหาโรงเตี๊ยมเล็ก ๆ รับประทานอาหารประทังท้อง ยู่ป้วยหยกมิทราบเป็นอย่างไร รู้สึกเบื่อหน่ายต่ออาหารทั้งมวล ผิดกันกับกีเล่งอี่ รับประทานอย่างเอร็ดอร่อย

เมื่ออิ่มหน่ำแล้วทั้งสองพากันเดินทางต่อ ยู่ป้วยหยกรู้สึกหนังตาหนักอึ้ง ใคร่จะหลับอยู่ถ่ายเดียว ความกระปรี้กระเปร่าของเมื่อตอนเช้า ถึงกับมิทราบโบยบินไปแห่งใดจนหมดสิ้น ?!

กีเล่งอี่หัวร่อเสียงสดใสอยู่ตลอดเวลากล่าวว่า

"ใกล้จะถึงแล้ว...ท่านเหนื่อยหรือไม่ ?"

ยู่ป้วยหยกเห็นนางมีความกระตือรือร้นปานนั้น ยิ่งไม่ปรารถนาไปขัดใจนาง พยายามปลุกใจให้คึกคักแล้วตอบว่า

"ไม่เหนื่อย...นั่นเป็นสถานที่ใดกันแน่ ?"

กีเล่งอีกะพริบนัยน์ตาพลางกล่าวว่า

"เมื่อถึงที่นั่น ท่านจะต้องตกใจขึ้นเฮือกใหญ่"

ขณะนี้ เป็นเวลาพลบค่ำย่ำสนธยา ทอดตามองไป ทั่วทุกทางมีควันไฟพวยพุ่งจากปล่องเป็นเส้นสายคล้ายดังได้เดินหาจนถึงตัวเมืองใหญ่ ผู้คนที่สัญจรตามท้องถนนก็เริ่มหนาตาขึ้นบ้างแล้ว

กีเล่งอี่ยิ่งมีอารมณ์คึกคักแจ่มใส แต่ยู่ป้วยหยกกลับมิเพียงไม่มีความแจ่มใสเท่านั้น ยังยิ่งนานยิ่งอึดอัดลำบากใจ จนกระทั่งคิดใคร่ได้ล้มตัวลงนอนในบัดดลจึงสมใจ

ทั้งสองเดินจนกระทั่งถึงตึกมหึมาหลังหนึ่ง กีเล่งอี่พลันกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ท่านทราบหรือไม่ ที่นี้คือสถานที่ใด"

ยู่ป้วยหยกส่ายศีรษะอย่างเกียจคร้าน ปฏิเสธขึ้น

"ไม่ทราบ"

"ที่นี้ก็คือตึกกิมคักจึง...(หมู่ตึกเปลือกทอง) ประมุขมีนามล้อจือเลี้ยงเป็นมหาเศรษฐีใหญ่ และยังพอมีวิชาฝีมืออยู่บ้าง เพียงแต่เป็นคนที่จิตใจคับแคบเห็นแก่ตัว ปกติตระหนี่ถี่เหนียว กระทั่งคนใช้ก็เสียดายมิกล้าว่าจ้างให้มาทำไว้"

ยู่ป้วยหยกความจริงคร้านจนมิใคร่เปิดปากว่ากล่าว แต่ตอนนี้ก็ต้องประหลาดสงสัยใจ อดมิได้ต้องถามไป

"เรื่องเหล่านี้ท่านทราบได้อย่างไร ?"

"ย่อมเป็นพวกสหายนกน้อยบอกเล่าให้ข้าพเจ้าฟัง"

"สหายนกน้อยของท่านกลับทราบเรื่องราวได้ไม่น้อยทีเดียว"

"พวกนางบินไปบินมาอยู่ตลอดวัน เรื่องราวของผู้คนในโลกนี้ ต่างอย่าหมายอำพรางสายตาพวกนางได้เลย"

ยู่ป้วยหยกถอนใจกล่าวว่า

"โชคดีที่จิตใจท่านดีงามเปี่ยมคุณธรรม ไม่เช่นนั้นเมื่อท่านทราบความลับในชีวิตของผู้อื่นไปหมดสิ้นนั้น ไยมิใช่เป็นเรื่องน่าหวาดกลัวนัก"

กีเล่งอี่หัวร่อคิกคัก ยังคงสนทนาต่อไปด้วยเรื่องอันเบิกบานแจ่มใส แต่ยู่ป้วยหยกมิเพียงคร้านจะเอ่ยปากคร้านจะรับฟังเท่านั้น ยังกระทั่งคร้านไปขบคิดอีกด้วย สมองตอนนี้หนักอึ้งมึนงง กระทั่งเดินก็แทบถลาล้มลง กีเล่งอี่พลันฉุดมือยู่ป้วยหยกไว้ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ถึงแล้ว เข้าไปเถิด"

ยู่ป้วยหยกพยายามเบิ่งนัยน์ตาจนสุดความสามารถ แลเห็นเบื้องหน้าเป็นตัวตึกที่มีบริเวณไม่เล็กนัก ซุ้มประตูใหญ่ฉาบสีไว้ใหม่เอี่ยมเป็นมัน มีความภูมิฐานไม่น้อย ตอนนั้นกีเล่งอี่กล่าวขึ้นว่า

"ภายในนี้สนุกสนานน่าสนใจยิ่ง พวกเรารีบเข้าไปดูกัน"

ยู่ป้วยหยกฝืนยิ้มกล่าวว่า

"นี่เป็นบ้านช่องของผู้อื่น พวกเราจะเข้าเปะปะไปได้ตามใจชอบ ?"

"มิเป็นไรดอก เข้าไปก็แล้วกัน"

นางถึงกับผลักประตูเข้าไปอย่างสง่าภาคภูมิ ยู่ป้วยหยกถูกนางฉุดตามเข้าไป ภายในเป็นลานตึกที่กว้างใหญ่ เบื้องหน้าเป็นห้องโถงที่ประดับประดาด้วยความสวยงามประณีต

กีเล่งอี่ถึงกับเดินตรงเข้าห้องโถงใหญ่แล้วทรุดกายนั่ง ถึงกับไม่มีคนออกมาขัดขวางห้ามปราม ตึกนี้เก็บกวาดไว้สะอาดเป็นระเบียบ มิดูคล้ายเป็นตึกร้างไร้ผู้คนอยู่อาศัยเลย ยู่ป้วยหยกอดมิได้ต้องเอ่ยถาม

"ฉวยโอกาสประมุขยังไม่ออกมา พวกเรารีบไปกันเถิด"

กีเล่งอี่มิไปแยแสสนใจด้วย กลับส่งเสียงดัง ๆ ขึ้น

"ยังไม่เทน้ำชามา !"

เพียงชั่วขณะมีชายฉกรรจ์อาภรณ์เขียวสองคนประคองน้ำชาออกมาสองถ้วย

วางไว้บนโต๊ะด้วยท่าทีเคารพนบน้อม มิได้กล่าวกระไรแม้สักคำเดียวก็เดินก้มศีรษะออกไปอีกครา

กีเล่งอี่จิบน้ำชาไปอึกหนึ่ง แล้วกล่าวขึ้นอีกครา

"เราหิวแล้ว"

วาจาเพิ่งกล่าวขาดคำ ก็มีคนยกโต๊ะเก้าอี้ออกมาตั้งแล้ว มีสุราอาหารทยอยออกมาวาง ต่างเป็นท่าทีที่นอบน้อมยำเกรง มิเพียงไม่ส่งเสียงสักคำเดียวเท่านั้น กระทั่งสายตาก็ยังมิกล้าเหลือบแลมาดูคนทั้งสองเลย

ยู่ป้วยหยกมองดูเหตุการณ์ทั้งมวลจนตะลึงลาน แทบเข้าใจว่าเป็นความฝันไป

กีเล่งอี่หยิบตะเกียบขึ้น กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"รับประทานเลย เกรงใจไปไย ?"

นางถึงกับดื่มกินขึ้นจริง ๆ และดื่มกินอย่างเอร็ดอร่อย แต่ยู่ป้วยหยกไหนเลยจะรับประทานลงคอ นั่งงุนงงอยู่เป็นครู่ใหญ่ อดมิได้ต้องถามขึ้นอีกครา

"ประมุขตึกนี้เป็นที่รู้จักของท่านมาก่อนกระมัง ?"

กีเล่งอี่ก็มิแยแสสนใจนางคีบอาหารรับประทานไปอีกสองคำ พลันยกโต๊ะพลิกขึ้นจนถ้วยชามบนโต๊ะกระเด็นกระจายไปทั่วพื้น นางร้องเสียงก้องขึ้น

"พวกรับใช้ !"

ชายฉกรรจ์ชุดเขียวหลายคนวิ่งลนลานออกมา ใบหน้าทุกคนเปี่ยมด้วยความแตกตื่นตระหนก ยืนห้อยมือก้มหน้าอยู่ที่เบื้องหน้ากีเล่งอี่ กระทั่งลมหายใจแรง ๆ ก็มิกล้าระบาย กีเล่งอี่ถลึงจ้องมองพวกเหล่านั้นแล้วตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"ปลิงทะเลตุ๋นตีนเป็ดชามนี้เค็มแทบตาย เป็นผู้ใดยกขึ้นมา ?!"

ชายฉกรรจ์ชุดเขียวผู้หนึ่งคุกเข่าโครมลงกับพื้น ร้องเสียงสั่นสะท้านขึ้น

"บ่าวเอง"

กีเล่งอี่กระชากเสียงขึ้นว่า

"หรือเจ้าคิดใช้ความเค็มมากัดเราให้ตาย ?"

ยู่ป้วยหยกอดมิได้ต้องเอ่ยขึ้น

"มันมิได้ชิมมาก่อน จะทราบว่าเค็มหรือจืดได้อย่างไร ท่านไฉนไปตำหนิมันอย่าว่าแต่เรายังมาดื่มกินของผู้อื่นโดยมิต้องเสียเงินทอง ไฉนยังมามีโทสะได้ด้วย"

กีเล่งอี่แย้มยิ้มจนหยาดเยิ้ม กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเป็นคนไม่รู้เรื่องราวทั้งหลาย ท่านโปรดอย่าได้ตำหนิข้าพเจ้า"

ยู่ป้วยหยกถอนใจแล้วกล่าวขึ้นได้เพียงคำเดียว ชายฉกรรจ์ชุดเขียวผู้นั้นก็

ส่งเสียงดัง ๆ ขึ้น

"บ่าวไม่สมควรยกอาหารที่เค็มจัดขึ้นมาเลย บ่าวสมควรตาย มือที่ยกอาหารยิ่งสมควรตาย..."

พลันกระชากมีดสั้นออกมาจากเอว ฟันฉับลงไปตัดมือของมันข้างนั้นทิ้งโดยไม่มีทีท่าเสียดาย

ยู่ป้วยหยกสะดุ้งจนสุดตัว แลเห็นชายฉกรรจ์ผู้นั้นมาตรแม้นเจ็บปวดจนเหงื่อโชมศีรษะ แต่ไม่กล้าส่งเสียงครวญคราง มือขวาประคองมือซ้ายไว้แนบแน่น โลหิตสด ๆ ฉีดลงเป็นสาย แต่มันยังมิกล้าผุดลุกขึ้นยืนมา

กีเล่งอี่กลับหัวร่อเสียงสดใสและเอ่ยขึ้น

"เยี่ยงนี้ยังพอทำเนา"

ยู่ป้วยหยกร้องขึ้นด้วยความตื่นเต้น

"ท่าน...ท่านไฉนจึงกลายเป็นคนใจอำมหิตปานนี้ ? !"

กีเล่งอี่แย้มยิ้มแล้วตอบว่า

"พวกมันไม่ใช่เป็นสกุณา ข้าพเจ้าไยต้องไปรักใคร่ปรานีพวกมัน ?"

"หรือคนไม่มีค่าเทียบเท่าสกุณา ?"

"พวกมันยินยอมพร้อมใจ ท่านไยต้องกระวนกระวายแทนพวกมันด้วย ?"

ยู่ป้วยหยกกระชากเสียงขึ้นทันที

"โลกนี้ไหนจะมีคนยินยอมพร้อมใจทำลายองคาพยพของตัวเองให้พิการ ?"

กีเล่งอี่มิว่าต่อไป แต่มองดูบรรดาชายฉกรรจ์ชุดเขียวเหล่านั้น แล้วกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"พวกเจ้าต่างยินดีเชื่อฟังวาจาของเราใช่หรือไม่ ?"

ชายฉกรรจ์ชุดเขียวร้องรับคำขึ้นพร้อมเพรียงกันทันที กีเล่งอี่จึงกล่าวสืบไป

"ประเสริฐมาก พวกเจ้าต่างตัดนิ้วในมือซ้ายคนละสองนิ้วเถิด"

วาจานี้พอเปล่งไป ยู่ป้วยหยกยิ่งตื่นตกใจจนสะดุ้งตัวลอย มิคาดพวกประดานั้นถึงกับกระชากมีดสั้นออกจากเอวฟันฉับ ๆ ลงไปตัดนิ้วในมือซ้ายทิ้งคนละสองนิ้วจริง ๆ

กีเล่งอี่กล่าวขึ้นทันที

"พวกเจ้ากระทำดั่งนี้ ล้วนยินยอมพร้อมใจทั้งสิ้นใช่หรือไม่ ?"

พวกชายฉกรรจ์ชุดเขียวไม่สนใจโลหิตที่ฉีดออกจากปากแผล ต่างรับคำขึ้นพร้อมเพรียงกันอีกครั้ง กีเล่งอี่จึงกล่าวว่า

"พวกเจ้ามิเพียงไม่รู้สึกเจ็บปวดเท่านั้น ยังกลับเบิกบานใจอย่างยิ่ง ใช่หรือไม่ ?"

บรรดาชายฉกรรจ์เหล่านั้นรับคำขึ้นพร้อมกัน

"ใช่แล้ว พวกบ่าวมีความเบิกบานใจเป็นที่สุด"

กีเล่งอี่กล่าวขึ้นอีกครา

"ในเมื่อเบิกบานใจ ไฉนไม่หัวร่อ ?"

บรรดาชายฉกรรจ์ชุดเขียวมาตรแม้นเจ็บปวดจนเหงื่อโชมศีรษะไปทุกคน แต่กลับพลันหัวร่อออกมา หัวร่อจนแยกเขี้ยวยิงฟัน นับเป็นใบหน้าที่บิดเบี้ยวจนอัปลักษณ์ขัดตายิ่ง

ยู่ป้วยหยกมองดูจนขนลุกเกรียวทั่วร่าง และพลอยมีเหงื่อยะเยียบซึมออกมาอย่างไม่รู้ตัวไปด้วย

บรรดาชายฉกรรจ์ที่มีชีวิตจิตใจอันกระปรี้กระเปร่าถึงกับต่างคล้ายเป็นหุ่นไร้ชีวิตโดยสิ้นเชิง กีเล่งอี่ต้องการให้พวกมันกล่าวกระไร พวกมันก็กล่าวเช่นนั้น ต้องการให้พวกมันกระทำเยี่ยงไร พวกมันปฏิบัติตามเยี่ยงนั้นทันที ในโลกถึงกับมีเรื่องประหลาดพิกลเช่นนี้ หากยู่ป้วยหยกมิใช่เห็นกับตาต้องไม่ยอมเชื่อถือเป็นแน่นอน !

กีเล่งอี่หันมาแย้มยิ้มให้แล้วกล่าวว่า

"ท่านทราบหรือไม่ พวกมันไฉนจึงเชื่อฟังวาจาข้าพเจ้า ?"

"พวก...พวกมัน..."

ยู่ป้วยหยกตะกุกตะกักอยู่ กีเล่งอี่จึงมิยอมให้กล่าวจบ เน้นสอดขึ้นทีละคำ

"เนื่องเพราะพวกมันได้ขายวิญญาณแก่ข้าพเจ้าแล้ว"

ยู่ป้วยหยกพลันขนลุกเกรียวทั่วร่างอีกครา ร้องด้วยความแตกตื่นตกใจ

"ท่าน...ท่านฟั่นเฟือนแล้ว..."

กีเล่งอี่หัวร่อแล้วกล่าวเสียงอ้อยอิ่ง

"ข้าพเจ้าไม่เพียงซื้อวิญญาณพวกมันเท่านั้น กระทั่งวิญญาณของท่านก็ใกล้ถูกข้าพเจ้าซื้อมาแล้ว มิเพียงพวกมันต้องเชื่อฟังวาจาข้าพเจ้าเท่านั้น ท่านก็ต้องฟัง !"

ยู่ป้วยหยกร้องขึ้นด้วยความขุ่นเคืองสุดแสน

"ท่าน...ท่านถึงกับกล้าดั่งนี้..."

กีเล่งอี่หัวร่อแล้วกล่าวว่า

"ท่านตอนนี้เท้าอ่อนระทวย พลังทั่วร่างสลายไปหมดสิ้น กระทั่งยืนก็ไม่อาจทรงกายขึ้นแล้ว ข้าพเจ้าเพียงใช้นิ้วจี้ไปก็สามารถจี้ท่านจนล้มลงได้"

ยู่ป้วยหยกพลันผุดลุกขึ้น แต่เท้าอ่อนระทวยจนกระแทกนั่งโครมกับที่อีกครา กีเล่งอี่จึงกล่าวอีกว่า

"อีกเพียงครูเดียว ท่านจะพลันรู้สึกบัดเดี๋ยวหนาวบัดเดี๋ยวร้อน จากนั้นตลอด

ร่างบัดเดี๋ยวปวดบัดเดี๋ยวคัน คล้ายมีมดจำนวนหมื่น ๆ พัน ๆ กำลังชอนไชอยู่ในกล้ามเนื้อของท่าน !"

ยู่ป้วยหยกมิต้องรอคอยอีกแล้ว เพราะตอนนี้เริ่มรู้สึกมีอาการดั่งที่นางว่าจริง ๆ จึงร้องเสียงสั่นสะท้าน

"นี่...นี่เป็นการประทุษร้ายของท่าน ?"

กีเล่งอี่แย้มยิ้มแล้วตอบว่า

"นอกจากข้าพเจ้ายังมีผู้ใด ?"

ยู่ป้วยหยกฟันสั่นกระทบกันจนดังกึกกัก กล่าวเสียงสะท้านว่า

"ท่านไฉนไม่ฆ่าข้าพเจ้าให้รวบรัดตัดความ ?"

กีเล่งอี่หัวร่อแล้วตอบว่า

"ท่านเป็นคนที่มีประโยชน์อยู่ ฆ่าไปไยมิใช่น่าเสียดาย ?"

เหงื่อบนศีรษะยู่ป้วยหยกหลั่งไหลดั่งสายฝน ร้องขึ้นว่า

"ท่านคิดต้องการอย่างไรแน่ ?"

กีเล่งอี่กล่าวช้า ๆ ขึ้นว่า

"ท่านตอนนี้แม้คล้ายตกอยู่ในขุมนรก แต่เพียงยอมขายวิญญาณให้ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะพาท่านไปสู่สรวงสวรรค์ได้ในทันที กระทั่งยังสามารถพาเข้าสู่โลกอันสุขสำราญยิ่งกว่านิทานเสียอีก"

ยู่ป้วยหยกรู้สึกว่า ความเจ็บปวดรวดร้าวตอนนี้ยากยิ่งจะทนทานต่อไปได้จริง ๆ ต้องร้องเสียงแหบแห้งขึ้น

"ท่านต้องการให้ข้าพเจ้าทำอย่างไร ?"

กีเล่งอี่หัวร่อแล้วกล่าวไป

"ตอนนี้ ข้าพเจ้าต้องการให้ท่านรีบไปที่ตึก 'กิมคักจึง' ฆ่าคนในตึกนั้นทั้งใหญ่ทั้งเล็กยี่สิบสามคนให้หมดสิ้น...ทรัพย์สินที่ล้อจือเลี้ยงสะสมด้วยความยากลำบากนั้น ข้าพเจ้าตอนนี้กำลังมีความต้องการใช้อย่างยิ่งอยู่"

ย่ป้วยหยกฝืนยิ้ม กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าตอนนี้ยังสามารถฆ่าคนได้ ?"

กีเล่งอี่ผงกศีรษะกล่าวว่า

"ท่านตอนนี้แม้ไม่อาจฆ่าคน แต่เมื่อถึงตึกกิมคักจึงแล้ว จะกลายเป็นคนมีพละกำลังยิ่งใหญ่มหาศาล ไม่ใช้กำลังนั้นออกไป กลับทำให้ท่านรู้สึกอึดอัดปานร่างจะระเบิดไปเสียอีก"

ความเจ็บปวดรวดร้าวที่ปุถุชนไม่อาจทนทานเยี่ยงนี้ แทบทำให้ยู่ป้วยหยกไม่คำนึงถึงเรื่องราวใด ผุดลุกขึ้นมาด้วยความยากลำบาก โถมปราดออกนอกประตูแล้วแต่กลับโถมย้อนกลับมา ร้องเสียงแหบแห้งขึ้นว่า

"ข้าพเจ้าไม่อาจกระทำเรื่องเช่นนี้ !"

กีเล่งอี่ยิ้มกล่าวไป

"ท่านต้องกระทำแน่นอน จะพนันกับข้าพเจ้าหรือไม่ ?"

ยู่ป้วยหยกร้องเสียงสั่นสะท้านขึ้นว่า

"ข้าพเจ้าหะแรกยังเข้าใจว่าท่านเป็นดรุณีที่บริสุทธิ์ไร้เดียงสา มิคาดว่ากลับเป็นการเสแสร้งแกล้งทำของท่าน ท่านเสแสร้งเป็นซึมเซาเยี่ยงนั้น เพื่อให้ผู้อื่นจะได้มิระวังป้องกันท่านเลย ผู้ใดคาดว่าท่าน...ท่านถึงกับอำมหิตชั่วร้ายกว่ากีเล่งฮวงเสียอีก !"

กีเล่งอี่ยิ้มอย่างมีเลศนัย กล่าวว่า

"ท่านเข้าใจว่าข้าพเจ้าเป็นผู้ใด ?"

ยู่ป้วยหยกจับจ้องมองนางเขม็ง ประกายตาที่สัตย์ซื่อบริสุทธิ์ของนางพลันมีแววคมวาวราวเหยี่ยวร้าย จนยู่ป้วยหยกต้องสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บร้องโพล่งไป

"ท่าน...ท่านคือกีเล่งฮวง !"

กีเล่งฮวงหัวร่อคิกคัก แล้วกล่าวว่า

"ท่านเป็นตัวหน้าโง่มาถึงสิบกว่าวัน บัดนี้จึงเพิ่งรู้สำนึกตัว หรือท่านยังเข้าใจว่าข้าพเจ้าฟังภาษานกออกจริง ๆ ในโลกไหนเลยมีคนที่ฟังภาษานกออกจริง ๆ อยู่ ? กระทั่งนางกีเล่งอี่ที่ปัญญาอ่อน ก็มิแน่ว่าจะฟังเข้าใจ เรื่องที่ข้าพเจ้าทราบ ล้วนเพราะความสามารถที่ข้าพเจ้าทุ่มเทออกไปสืบเสาะมาได้ กระทั่งคนก็ยังมิทราบ นกจะทราบได้อย่างไรกัน ? ท่านเข้าใจว่าตัวเองฉลาดปราดเปรื่อง แต่กระทั่งเหตุผลเยี่ยงนี้ ท่านก็ยังคิดไม่ออก !"

ยู่ป้วยหยกตัวสั่นระริก กล่าวว่า

"มิน่าเล่า ท่านจึงยืนกรานต้องตามข้าพเจ้า มิน่าเล่า ท่านจึงคำนวณออกว่าค้วงฮวยซาเนี้ยจื้อต้องไม่ย้อนกลับไปเป็นอันขาด ไม่ย้อนไปที่โรงเตี๊ยมเล็ก ๆ นั้น..."

"ท่านมาตรแม้นถูกพิษค้วงฮวยซาเนี้ยจื้อไป แต่มิได้สาหัสกระไร มิหนำซ้ำท่านคล้ายดั่งได้กลืนกินยาอันมีสรรพคุณวิเศษใดไปก่อน ยานั้นมีปฏิกิริยาต่อต้านพิษได้รุนแรงเข้มแข็งยิ่ง"

ยู่ป้วยหยกร้องโพล่งขึ้น

"ถูกแล้ว นันคือ 'เซี่ยวฮ้วงตัง' ของคุนลุ้น..."

"เยี่ยงนั้นก็ถูกต้อง เพียงแต่ว่า เชี่ยวฮ้วงตังของคุนลุ้นแม้ขจัดพิษนานาได้แต่กับยาเก๊กลักอี๊ (ยาเม็ดสุดสำราญ) ของเราไม่มีประโยชน์ใด ๆ สักน้อยนิด..."

ยู่ป้วยหยกร้องขึ้นด้วยความแตกตื่นตกใจ

"เก๊กลักอี๊ (ยาเม็ดสุดสำราญ)! ข้าพเจ้าถูกยาเม็ดเก๊กลักอี๊ของท่านทำลายจนกลายเป็นสภาพเช่นนี้ หรือว่าพวกมันก็ถูกพิษยาเม็ดเก๊กลักอี๊ของท่านไปด้วย จึง...จึงยอมขายวิญญาณให้แก่ท่าน?!"

กีเล่งฮวงกล่าวสวนคำขึ้นทันที

"ท่านหากกล่าวว่ายาเม็ดเก๊กลักอี๊ของข้าพเจ้าเป็นยาพิษ นั่นเป็นการสบประมาทข้าพเจ้าอย่างรุนแรง ท่านตอนนี้แม้มีความเจ็บปวดรวดร้าวเยี่ยงนั้น แต่เพียงความเจ็บปวดรวดร้าวจะหายเป็นปลิดทิ้งเท่านั้น ยังมีความเข้มแข็งคึกคักขึ้นอีกร้อย ๆ เท่าในทันที ให้ท่านรู้สึกว่าในชีวิตไม่เคยมีความสุขสบายจนปลอดโปร่งใจเช่นนี้มาก่อนเลย"

ยู่ป้วยหยกร้องเสียงสั่นสะท้านขึ้นว่า

"หรือยาเม็ดเก๊กลักอี๊เป็นยาเสพติด เมื่อถูกพิษของมันแทรกซึมแล้ว แต่ละวันจะต้องกลืนกินมัน ไม่เช่นนั้นจะมีความเจ็บปวดรวดร้าวอย่างสุดแสนทนทาน?!"

กีเล่งฮวงหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ท่านเดาได้ถูกต้องแล้ว ในยาเม็ดเก๊กลักอี๊ของข้าพเจ้า ได้ผสมเกสรดอกไม้พันธุ์ประหลาดจากแคว้นเทียนเต๊ก (ชมพูทวีป) ดอกไม้ประหลาดนั้นมีนามเอ็งเฉ็กฮวย (ต้นฝิ่น) ในโลกไม่มีดอกไม้ใดงามตายิ่งกว่ามันแล้ว แต่ผลของมันกลับสามารถเรียกคนให้มีความสุขสดชื่นยิ่งกว่าขึ้นสู่สรวงสวรรค์ และสามารถทำให้คนเจ็บปวดทรมานยิ่งกว่าตายเสียอีก"

นางพลันหันไปมองเหล่าชายฉกรรจ์ชุดเขียว กล่าวช้า ๆ ขึ้น

"พวกเจ้าตอนนี้มีชีวิตอยู่ได้ด้วยความสำราญยิ่งหรือไม่?"

เหล่าชายฉกรรจ์ชุดเขียวพากันร้องขึ้น

"พวกบ่าวมิเคยมีความสุขสำราญเยี่ยงนี้มาเลย"

"หากเราไม่ให้ยาเม็ดเก๊กลักอี๊แก่พวกเจ้า?"

ใบหน้าชายฉกรรจ์ชุดเขียวพากันบิดเบี้ยวไปทันที ดวงตาปรากฏประกายแตกตื่นหวั่นหวาด แสดงให้เห็นว่าเป็นความหวาดหวั่นพรั่นพรึงที่เกิดขึ้นจากส่วนลึกของหัวใจ ร้องพร้อมกันขึ้นว่า

"วิงวอนโกวเนี้ยโปรดได้ไว้ชีวิต มิว่าโกวเนี้ยต้องการให้พวกบ่าวกระทำอย่างไรได้

ทั้งสิ้น ขอเพียงโกวเนี้ยประทานยาให้กับพวกบ่าววันละเม็ดเดียวเท่านั้น"

กีเล่งฮวงผงกศีรษะช้า ๆ กล่าวว่า

"เพื่อยาเม็ดเก๊กลักอี๊วันละเม็ด พวกท่านถึงกับไม่เสียดายที่จะขายบิดามารดา ภรรยาและบุตร ใช่หรือไม่ ?"

"ใช่แล้ว"

กีเล่งฮวงหันไปหัวร่อให้ยู่ป้วยหยกกล่าวว่า

"ท่านมาตรแม้นไม่มีญาติผู้ใหญ่หรือบุตรภรรยาพอจะขาย แต่ท่านสามารถขายตัวท่านเองได้ คุณค่าของเลือดเนื้อในร่างท่าน พอที่จะแลกความสุขสำราญให้กับวิญญาณจนสุดสูง หรือนี่ไม่มีคุณค่าเพียงพออีก ?"

ยู่ป้วยหยกเหงื่อโซมศีรษะจนหยดหยาดเป็นเส้นสาย ตะกุกตะกักขึ้น

"ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้า..."

กีเล่งฮวงกล่าวเสียงนุ่มนวลขึ้นว่า

"ท่านไม่มีปัญญามาทัดทานขัดขืนดอก ภายในแปดเก้าวันที่ผ่านไป ข้าพเจ้าได้เพิ่มปริมาณยาเก๊กลักอี๊แก่ท่านทุกวัน บัดนี้ความต้องการเก๊กลักอี๊ของท่านยังหนักหน่วงรุนแรงกว่าพวกมันมากนัก ความเจ็บปวดรวดร้าวที่ท่านได้รับ จะไม่มีปุถุชนคนใดสามารถทนทานอยู่ได้ ยังคงรีบเชื่อฟังวาจาอย่างว่าง่ายจึงจะนับเป็นผู้ฉลาดปราดเปรื่อง"

ยู่ป้วยหยกขบกรามแนบแน่น กระทั่งวาจาก็ไม่อาจเปล่งออกจากปากแล้ว

กีเล่งฮวงกล่าวสืบต่อไป

"ท่านรับปากเร็วไวเท่าใด ท่านก็ทอดความเจ็บปวดทรมานไปได้เร็วเท่านั้น ไม่เช่นนั้น ท่านรังแต่แส่หาความเจ็บปวดทรมานโดยใช่เหตุเท่านั้น เพราะจะอย่างไรท่านย่อมต้องรับปากในไม่ช้าก็เร็วอยู่แล้ว"

นางล้วงขวดหยกออกจากอกเสื้อมา เทยาสีน้ำตาลเข้มใส่ฝ่ามือเม็ดหนึ่ง พลันมีกลิ่นหอมอันประหลาดพิกลกระจายออกชอนไชใส่นาสิกทุกคน

บรรดาชายฉกรรจ์ชุดเขียวต่างจับตามองดูยาเม็ดในมือนางด้วยความกระหายคล้ายดั่งสุนัขขอดโซจ้องมองดูกระดูกก็ปาน แต่ก็ยังมีท่าตะกลามยิ่งกว่าสุนัขเสียอีก

กีเล่งฮวงยื่นยาเม็ดมาจนถึงเบื้องหน้ายู่ป้วยหยก แย้มยิ้มแล้วกล่าวขึ้น

"ข้าพเจ้าทราบอยู่นานแล้วว่าท่านทนไม่ได้ มิสู้กลืนยาเม็ดนี้ไปเสียก่อนค่อยลงมือปฏิบัติงาน ขอเพียงท่านรับปากข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็เชื่อถือท่าน"

ยู่ป้วยหยกบิดมือทั้งสองจนแทบหักจากกัน ร้องเสียงแหบแห้งขึ้น

"ไม่ ! เราไม่อาจ"

เสียงของกีเล่งฮวงยิ่งนุ่มนวลขึ้นกว่าเดิม กล่าวว่า

"บัดนี้ เพียงท่านยื่นมือมาก็สามารถโบยบินจากขุมนรกขึ้นสู่สรวงสวรรค์อันสุขสำราญ เรื่องที่ได้มาง่ายดายดั่งนี้ หากท่านไม่ต้องการ ไยมิใช่โง่เขลาบัดซบ ?"

ดวงตายู่ป้วยหยกจ้องมองไปที่ยาเม็ดนั้นอย่างลืมตัว ประกายตาปรากฏแวกระหายละโมบ ความสุขสำราญที่เพียงยื่นมือไปก็สามารถได้มา จะปฏิเสธได้ ?

ยู่ป้วยหยกยื่นมือสั่นระริกออกไปแล้ว !

กีเล่งฮวงหัวร่อพลางกล่าวขึ้น

"รีบหยิบเถิด เกรงใจไปไย ?"

บรรดาชายฉกรรจ์ชุดเขียวต่างฟุบกายไปกับพื้น หอบหายใจแรง ๆ ดุจดั่งสุนัขที่เหน็ดเหนื่อย

ยู่ป้วยหยกยังเหลือบหางตาเห็นพวกมัน พลันฉุกคิดขึ้นได้ หากตนกลืนยาเม็ดเก๊กลักอี๋นี้ลงไป ก็ต้องมีสภาพเปลี่ยนแปลงเช่นดั่งพวกมัน เปลี่ยนแปลงเป็นต่ำช้าสารเลว ชั่วชีวิตนี้จะต้องหมอบอยู่แทบเท้ากีเล่งฮวง วิงวอนขอให้นางประทานยาเก๊กลักอี๋มา ต้องกลายเป็นข้าทาสของนางไปชั่วชาติ ตกอยู่ในห้วงทุกข์ที่ปวดร้าวต่ำทราม ไม่มีทางฟื้นคืนสู่อิสระเสรีอีกแล้ว !

คิดถึงตอนนี้ ยู่ป้วยหยกเหงื่อโซมร่างทันที พลันคำรามก้องดั่งราชสีห์ เตะใส่ชายฉกรรจ์บนพื้นจนกระเด็นไปสองคน โถมออกไปด้านนอกดุจดั่งคลุ้มคลั่งฟันเฟือน

กีเล่งอี่ถึงกับไม่ขัดขวางกางกั้น เพียงส่งเสียงเย็นชากล่าววา

"ท่านจะไปก็ไปเถิด แต่จงจำไว้ เมื่อท่านเจ็บปวดทรมานจนไม่อาจทนทานพร้อมที่จะกลับมาเมื่อไรก็ได้ ยาเก๊กลักอี๋นี้รอคอยท่านอยู่ทุกกาลเวลา ท่านกลับมาเมื่อใดก็ปลดเปลื้องจากห้วงทุกข์ได้ทันที"

ใบหน้านางปรากฏรอยยิ้มอันเหี้ยมอำมหิตขึ้นเล็กน้อย กล่าวสืบต่อด้วยเสียงอ้อยอิ่ง

"แม้นับว่าท่านไปถูกโซ่เหล็กล่ามเท้าไว้ ท่านก็ต้องดิ้นรนกลับมาจนได้ แม้นับว่าเท้าท่านถูกฟันขาดสะบั้น ท่านคลานได้ก็ต้องคลานกลับมา"

บทที่ 19
วิถีชีวิตเริ่มแปร

ยู่ป้วยหยกโถมถึงท้องทุ่งรกร้าง ล้มกายอยู่บนพื้นดินทราย เกลือกกลิ้งดิ้นรน ด้วยความเจ็บปวด เสื้อผ้าทั้งร่างถูกเกี่ยวจนขาดวิ่น เนื้อหนังบนร่างก็มีโลหิตไหลโชมออกมา

แต่ยู่ป้วยหยกกลับคล้ายมิได้รู้สึกสักน้อยนิด ความเจ็บปวดของร่างกายไม่นับว่ามีความสำคัญอะไร เพราะความเจ็บปวดอันชั่วร้ายที่เกิดขึ้นตอนนี้ แผ่ซ่านออกมาจากในวิญญาณ !

มิใช่เป็นคนมีประสบการณ์นี้ จะไม่มีทางคาดคิดถึงความน่ากลัวของความเจ็บปวดทรมานเยี่ยงนี้ได้เลย

ยู่ป้วยหยกกระทั่งใช้ศีรษะไปกระแทกใส่หินผา กระแทกจนหน้าโชมด้วยโลหิตสด ๆ ขบกรามแนบแน่นจนมุมปากก็มีโลหิตซึมออกมาเป็นเส้นสาย กระทั่งยังฟาดทรวงอกของตัวเองไม่หยุดยั้ง...

แต่ทุกประการนี้ต่างไม่มีประโยชน์ ริมโสตมักได้ยินเสียงกีเล่งฮวงหลายคำนั้นอยู่ไม่รู้วาย

'ท่านพร้อมจะกลับมาในเวลาใดก็ได้...ท่านพอกลับก็สามารถได้รับการเปลื้องทุกข์'

เปลื้องทุกข์ ! ยู่ป้วยหยกตอนนี้คิดใคร่ได้ปลดเปลื้องจากความทุกข์อยู่ประการเดียว ขายเลือดเนื้อในร่างกายไปก็ดี ขายวิญญาณของตัวเองไปก็ดี ยู่ป้วยหยกไม่คำนึงถึงทุกสิ่งอย่างแล้ว

ในที่สุด ยู่ป้วยหยกก็เป็นจริงดั่งกีเล่งฮวงหมายไว้ โถมกลับไปอีกครา

พลันมีคนผู้หนึ่งหัวเราะคักคัก แล้วกล่าวขึ้น

"ประเสริฐมาก ในที่สุด ท่านยังคงถูกพวกเราพบจนได้"

เงาร่างสามสายพลิ้วเข้ามาดุจสกุณาน้อยขวางทางยู่ป้วยหยกไว้ในบัดดล เสื้อคลุมสีดำเป็นประกายแวววาวล้อแสงแดด ปรากฏเป็นด้วงฮวยซาเนี้ยจื้อ !

แต่ในตอนนี้ ด้วงฮวยซาเนี้ยจื้อมิเป็นที่น่าหวาดหวั่นอีกแล้ว ในใจยู่ป้วยหยกไม่มีความรู้สึกหวาดหวั่นขึ้นมาเลย ดวงตาฉานด้วยเส้นเลือด ร้องเสียงแหบแห้งขึ้น

"หลีกทาง หลีกทางให้ข้าพเจ้าไป"

ด้วงฮวยซาเนี้ยจื้อเห็นสภาพเช่นนั้นของยู่ป้วยหยก ต่างมีสีหน้าตื่นเต้นสงสัยไปทุกนาง สามพี่น้องเหลือบตาสบกัน ทิฮวยเนี้ยจื้อกล่าวขึ้น

"บุรุษรูปงามอันประทับใจ ไฉนกลายเป็นสัตว์ร้ายไปได้ ?"

วาจามิทันขาดคำ ยู่ป้วยหยกได้โถมปราดไปแล้ว

ยู่ป้วยหยกตอนนี้แม้มีกำลังมหาศาล แต่นั่นเป็นเพียงกำลังที่ใช้ไปตามสัญชาตญาณดุจเดียวกับสัตว์ป่า โดยลืมเลือนว่าสมควรใช้กำลังภายในและหลักวิชาใด ๆ โดยสิ้นเชิง

ทิฮวยเนี้ยจื้อตวัดเท้าเกี่ยวเบา ๆ ยู่ป้วยหยกก็ล้มคว่ำโครมกับพื้น งิ่นฮวยเนี้ยจื้อรีบยกเท้าเหยียบไปที่กลางหลัง กล่าวด้วยความแตกตื่นสงสัย

"คนผู้นี้ไฉนจึงลืมกระทั่งวิชาบู๊แล้ว ?"

กิมฮวยเนี้ยกล่าวขึ้นบ้าง

"หรือเฮียงฮุ้นดูผิด ผู้นี้มิใช่มัน ?"

ทิฮวยเนี้ยสั่นศีรษะ กล่าวว่า

"ใบหน้านี้ไม่ผิดเป็นเด็ดขาด เพียงแต่ตอนเฮียงฮุ้นพบเห็นมันนั้น ทีท่าของมันรู้สึกผิดปกติไปบ้าง กระทั่งเฮียงฮุ้นส่งสัญญาณควันไฟออกไปมันก็ยังไม่รู้ตัวพบเห็น แต่ยังมิใช่มีสภาพดุจดั่งตอนนี้"

แลเห็นยู่ป้วยหยกดิ้นรนกับพื้น กำหมัดฟาดพื้นอยู่ไม่หยุดยั้ง ร้องเสียงแหบแห้งอยู่ไม่หยุดปาก

"วิงวอนท่าน ปล่อยข้าพเจ้าไปเถิด"

งิ่นฮวยเนี้ยแค่นหัวร่อ กล่าวว่า

"ท่านคิดว่าพวกเรายอมปล่อยท่านไป ?"

"พวกท่านมิปล่อยข้าพเจ้าไป ไม่สู้ฆ่าข้าพเจ้าเสียเถิด"

กิมฮวยเนี้ยถอนหายใจยาว กล่าวว่า

"ท่านไฉนกลายเป็นสภาพเช่นนี้ หรือว่าถูกพิษร้ายใดไปแล้ว ?"

ยู่ป้วยหยกร้องเสียงแหบแห้งขึ้น

"เก๊กลักอี๊...เก๊กลักอี๊ วิงวอนท่านโปรดประทานเก๊กลักอี๊แก่ข้าพเจ้าเม็ดหนึ่ง"

กิมฮวยเนี้ยต้องถามโพล่งขึ้น

"เก๊กลักอี๊อะไรกัน ?"

ยู่ป้วยหยกร้องเสียงแหบแห้งสืบไป

"ข้าพเจ้ายอมรับปากท่านทุกประการ ข้าพเจ้ายินดีเป็นข้าทาสของท่าน ข้าพเจ้าจะไปฆ่าล้อจือเลี้ยงผู้นั้น..."

สติของยู่ป้วยหยกได้เริ่มเลอะเลือน ถึงกับพร่ำกล่าววาจาเปะปะไร้สาระขึ้นมาแล้ว

กิมฮวยเนี้ยต้องร้องด้วยความตื่นเต้น

"เก๊กลักอี๊อันร้ายกาจ ถึงกับสามารถสยบจนคนดื้อรั้นเข้มแข็งดุจดั่งมันยินยอมตัวเป็นข้าทาส เราไฉนคิดไม่ออกว่ายาเก๊กลักอี๊เป็นสิ่งใดกัน ?"

ทิฮวยเนี้ยขบคิดชั่วขณะ จึงกล่าวว่า

"จะอย่างไรก็ตาม พวกเราคร่าตัวมันเดินทางก่อนค่อยว่ากล่าว"

นางดีดนิ้วเบา ๆ พลันดรุณีน้อยกระโปรงสั้นวิ่งปราดลงจากเชิงเขามาหลายนาง ในมือถือถุงสีเงินหม่นใบหนึ่ง จัดการจับยู่ป้วยหยกยัดเข้าในกระสอบนั้น

ถุงนี้มิทราบว่าทอสานขึ้นด้วยวัสดุใด ถึงกับมีความเหนียวสุดเปรียบปาน ยู่ป้วยหยกในถุงทั้งต่อยเตะถีบกัด แผดเสียงแหบแห้งก็ไม่มีประโยชน์ใดทั้งสิ้น

กีเล่งฮวงน่ากลัวคาดฝันไม่ถึงว่า ยู่ป้วยหยกถูกคนจับใส่ถุงไปแล้ว ไม่เช่นนั้น ยู่ป้วยหยกต้องคลานกลับไปหานางเป็นแน่นอน

กิมฮวยเนี้ยถอนใจกล่าวขึ้นว่า

"ดูพิษที่มันถูกนี้ มีความประหลาดพิกลยิ่งนัก แต่มิทราบมีวิธีใดสามารถคลี่คลายขจัด และมิทราบว่าในวงพวกนักเลงมีผู้ใดรู้จักวิธีขจัดพิษนี้ ?"

ทิฮวยเนี้ยกล่าวขึ้นบ้าง

"กระทั่งพวกเรายังไม่อาจขจัด ในแผ่นดินยังจะมีผู้ใดสามารถขจัดได้ ?"

กิมฮวยเนี้ยขมวดคิ้วกล่าวว่า

"หรือพวกเราจะเห็นมันตกอยู่ในสภาพเช่นนี้ตลอดไป ?"

งิ้นฮวยเนี้ยแค่นเสียงเย็นชา กล่าวขึ้นว่า

"ตั๋วเจ๊อย่าลืมเสีย มันเป็นศัตรูของพวกเรา มันแม้ไม่ถูกพิษเข้าไป พวกเราก็ต้องฆ่ามันกับมือ บัดนี้เมื่อมันถูกพิษแล้วไฉนกลับคิดช่วยเหลือมันเสีย ?"

กิมฮวยเนี้ยถอนหายใจยาวไปอีกครั้ง กล่าวว่า

"มันมาตรแม้นเป็นศัตรูพวกเรา แต่ข้าพเจ้าดูสภาพของมันแล้ว รู้สึกเป็นที่น่าเวทนายิ่ง"

ทิฮวยเนี้ยหัวร่อเสียงสดใส กล่าวว่า

"ตั๋วเจ๊กลับเป็นคนมีน้ำใจรักฟุ่มเฟือยยิ่ง เพียงแต่ออกจะใช้ความรักไม่หนักแน่นจริงจังอยู่บ้าง"

กิมฮวยเนี้ยจ้องมองดูน้องเล็กนามทิฮวยเนี้ยอย่างยิ้มแย้ม กล่าวว่า

"ท่านเข้าใจว่า นี่กระทำเพื่อตัวเรา ?"

ทิฮวยเนี้ยหัวร่อคักคัก แล้วสวนคำไป

"มิใช่เพื่อตัวท่าน หรือยังจะเพื่อข้าพเจ้าไปได้ ?"

กิมฮวยเนี้ยหัวร่อ กล่าวว่า

"คราวนี้ท่านกล่าวถูกต้องแล้ว เราทำไปเพื่อท่านเท่านั้น"

ใบหน้าอันผุดผาดของทิฮวยเนี้ยถึงกับแดงระเรื่อขึ้นมา ขบริมฝีปากแล้วกล่าวว่า

"ข้าพเจ้า...กระทั่งชื่อแซ่ของมัน ข้าพเจ้าก็ยังมิรู้จัก ตั๋วเจ๊..."

วาจาไม่ทันขาดคำ หน้ายิ่งแดงเข้มขึ้นกว่าเดิม พลันหันกายวิ่งปราดออกไปทันที

ตอนนั้น มีรถม้าคันใหญ่อันสวยงามแล่นตรงมา บรรดาดรุณีน้อยจัดการยกถุงขึ้นรถ ค้วงฮวยซาเนี้ยจื้อก็ขึ้นม้าคนละตัว รถม้ารีบห้อออกจากที่นั้นทันที

รถมุ่งหน้าสู่ใต้ตลอดเวลา ตามรายทางยู่ป้วยหยกยังคงดิ้นรน แผดร้องเจ็บปวดรวดร้าวสุดทนทาน ค้วงฮวยซาเนี้ยจื้อมิเพียงไม่ได้ทารุณกรรมต่อยู่ป้วยหยก ยังกลับดูแลอย่างพิถีพิถันเสียอีก

ทิฮวยเนี้ยที่ดุร้ายป่าเถื่อน ถึงกับมีแววกังวลหม่นหมองขึ้นบนใบหน้าได้ กิมฮวยเนี้ยทราบดีว่า นางแม้มิบอกออกจากปาก แต่ความจริงใจ นางมีความกังวลในตัวยู่ป้วยหยกขึ้นอย่างรุนแรงแล้ว

ส่วนงิ้นฮวยเนี้ยนั้นมักจะเย้ยหยันเหน็บแนมอยู่ตลอดเวลาว่า

"ท่านดูซาม่วย ผู้อื่นแทบฆ่านางแล้วนางกลับไปหลงรักผู้อื่นเสียได้"

กิมฮวยเนี้ยหัวร่อแล้วกล่าวว่า

"ซาม่วยปกติมีนัยน์ตาสูงดั่งกับอยู่กลางขม่อม เห็นบุรุษทั้งแดนดินคล้ายเป็นเศษธุลีที่ไร้ค่า เรากำลังกังวลใจว่าในชีวิตของนางคงไม่มีทางได้แต่งงาน บัดนี้นางถึงกับหาชายในดวงใจพบแล้ว พวกเราไยมิใช่ควรปีติยินดีแทนนางจึงถูกต้อง ?"

งื่นฮวยเนี้ยเบะปากกล่าวว่า

“แต่มันเป็นศัตรูของพวกเรา”

กิมฮวยเนี้ยยิ้มพลาง กล่าวว่า

“อันใดเรียกว่าศัตรู มันหาได้มีความอาฆาตแค้นกับพวกเราจนไม่อาจคลี่คลายอย่าว่าแต่หากมันมาเป็นสามีของซาม่วย ศัตรูไยมิใช่กลายเป็นญาติไป ?”

งื่นฮวยเนี้ยงุนงงงวูบ จึงกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“ข้าพเจ้าคิดไม่ออกเลยว่า ไฉนซาม่วยจึงไปพึงใจมันได้ ?”

กิมฮวยเนี้ยตอบว่า

“มันมิเพียงเป็นบุรุษรูปงามที่ไม่เคยพบเห็นในแดนดินเท่านั้น วิชาบู๊ของมันก็เลิศล้ำสุดสูง บุรุษหนุ่มเยี่ยงนี้ผู้ใดไม่พอใจ ? อย่าว่าแต่ซาม่วยยังอยู่ในวัยดรุณีแรกรุ่นที่เริ่มมีรัก”

งื่นฮวยเนี้ยขบกรามดังกรอด ลงแส้หวดม้าห้อออกไปทันที

ขบวนคนเหล่านี้แม้มีความลึกลับอยู่บ้าง แต่เมื่อยินยอมโปรยเงินทองโดยไม่เสียดาย ผู้ใดมิเคารพนบน้อมต่อพวกนางได้ ตลอดทางจึงราบรื่น ไม่มีอุปสรรคใดขัดขวาง

หลังจากข้ามลำน้ำแยงซีเกียงแล้ว พวกนางถึงกับไม่พักแรมตามโรงเตี๊ยมอีก ทุกแห่งหนจะต้องมีคนในคฤหาสน์ใหญ่โตโอฬารของเศรษฐี มาต้อนรับพวกนางด้วยท่าทีนอบน้อมยำเกรง ที่แท้อิทธิพลอำนาจของนิกายโซ้ยก้า ได้ลอบแผ่เข้ามาในดินแดนกังหนำแล้ว บรรดาคฤหาสน์ของเศรษฐีทรัพย์เหล่านั้น คือสาขานิกายเทียนโซ้ยก้านั่นเอง

เรื่องที่สร้างความปลาบปลื้มปีติแก่พวกกิมฮวยเนี้ยทั้งสามพี่น้องคือ อาการเจ็บปวดทรมานของยู่ป้วยหยกคล้ายเริ่มบรรเทาเบาบาง บางครั้งถึงกับสามารถหลับโดยสงบไปได้ตื่นหนึ่ง

พวกนางย่อมมิทราบว่า นี่เนื่องเพราะฤทธิ์ยาเอ็งเฉ็กฮวย (ฝิ่น) แม้จะร้ายกาจแต่ขอเพียงสามารถกัดฟันทนทาน ย่อมเจ็บปวดทรมานที่ปุถุชนยากทนทาน พิษร้ายของมันจะเริ่มโทรมลงไปทีละน้อย แต่หากไม่มีคนคอยช่วยเหลือ ในจำนวนสิบหมื่นคนยากยิ่งจะมีสักคนเดียวที่สามารถทนทานความเจ็บปวดรวดร้าวที่เดี่ยวเข็ญทรมานนี้ไปได้ หากมิใช่การติดตามร่องรอยดุจดั่งเชื้อโรคเกาะกระดูกของค้วงฮวยซาเนี้ยจื้อ

ยู่ป้วยหยกตอนนี้น่ากลัวจมอยู่ในปลักอันมืดมนอนธการแล้ว

[redacted]

เมื่อเห็นยู่ป้วยหยกเริ่มทุเลาขึ้นทุกวี่วัน ทิฮวยเนี้ยรู้สึกอิ่มเอิบยินดีจนหน้าระรื่นไป แต่งิ้นฮวยเนี้ยกลับมีสีหน้าเคร่งเครียดลงกว่าเดิม นางถึงกับคล้ายมีข้ออาฆาตแค้นกับยู่ป้วยหยกอย่างรุนแรงจนไม่ยอมคลี่คลาย ?!

ยู่ป้วยหยกมาตรแม้นมีสติแจ่มใสขึ้นทุกวี่วัน แต่คล้ายดั่งเพิ่งทุเลาจากป่วยหนักปราศจากเรี่ยวแรงกำลังแม้แต่น้อย

ยู่ป้วยหยกคิดถึงตัวเอง ที่แทบตกเข้าในห้วงกรรมอันลึกล้ำไม่อาจถอนตัวก็ต้องแตกตื่นจนเหงื่อยะเยียบโซมกายไปอีกครั้ง ทุกข์สุขลาภเคราะห์ของชีวิตบางครั้งมีเส้นขีดขั้นเพียงใยเดียวเท่านั้นจริง ๆ

แต่ทว่าค้วงฮวยซาเนี้ยจื้อ แม้มีการดูแลเอาใจพิถีพิถัน จิตใจยู่ป้วยหยกกลับยิ่งระทึกกระสับกระส่าย มิทราบสามพี่น้องที่มีพฤติการณ์ลึกลับอำมหิต กำลังมีความคิดอันใดขึ้นอีก ?

[redacted]

มุ่งหน้าไปจนกระทั่งเข้าสู่ดินแดนเสฉวน วันนี้มาถึงตัวเมืองซังเพ้งป้า

ซังเพ้งป้า แม้มิใช่เป็นเมืองใหญ่ แต่ถนนหนทางเรียบร้อย ร้านค้าคึกคักรุ่งโรจน์ผู้คนสัญจรไปมาคับคั่ง เมื่อเห็นสามพี่น้องเหยาะย่างม้านำรถคันงามเข้าไป ทุกผู้คนต่างเหลียวหน้ามองด้วยความตื่นตะลึง

ค้วงฮวยซาเนี้ยจื้อถึงกับลงจากม้า จูงพลางกรอกนัยน์ตาสอดส่ายไปมา ใบหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส บรรดาผู้ที่จับตามองดูนางต่างจิตใจเคลิบเคลิ้ม จนคล้ายวิญญาณลอยละล่อง พวกนางต่างมีความอิ่มเอิบยินดีจนบอกมิถูก

งิ้นฮวยเนี้ยพลันตบบ่าคนผู้หนึ่งเบา ๆ แย้มยิ้มแล้วกล่าวว่า

“ตั้วกอเป็นคนในเมืองซังเพ้งป้านี้กระมัง ?”

คนผู้นั้นคล้ายระทวยไปทั้งร่าง มองดูมือที่ขาวผ่องเรียวงามไร้กระดูกนั้นยังเกาะอยู่ที่บ่ามัน อดมิได้ต้องยกมือขึ้นกุมแล้วบีบเบา ๆ แย้มยิ้มอย่างหื่นกระหายพลางกล่าวตอบไป

“ผู้ใดว่ามิใช่ ?”

งิ้นฮวยเนี้ยคล้ายดั่งไม่รู้ตัวว่ามือนางถูกผู้อื่นกุมบีบอยู่ ยิ้มแย้มจนหยาดเยิ้ม

กว่าเดิม กล่าวว่า

"อย่างนั้น คิดว่าตั้วกอคงรู้จักเบ๊เซ่าเทียนอยู่ที่ใด ?"

คนผู้นั้นพอได้ยินนามเบ๊เซ่าเทียน คล้ายดั่งถูกแส้หนังโบยเข้าใส่ถนัดถนี่ไปก็ปาน รีบหดมือกลับแล้วแย้มยิ้มประจบ กล่าวว่า

"ที่แท้โกวเนี้ยเป็นอาคันตุกะของเบ๊ตั้วเอี๊ย เบ๊ตั้วเอี๊ยอยู่ที่เบื้องหน้านี้นี่เอง เดินผ่านถนนใหญ่ไปจนสุดแล้วเลี้ยวซ้าย มีซุ้มประตูสีแดงฉาน บ้านนั้นนั่นเอง"

งิ้นฮวยเนี้ยกรอกนัยน์ตาหยาดเยิ้มไปมา พลันก้มลงกระซิบที่ข้างหูมันว่า

"ท่านไฉนกลัวเบ๊เซ่าเทียนถึงปานนี้ ! ขอเพียงท่านมีขวัญดี ค่ำนี้ไปหาข้าพเจ้า ข้าพเจ้า..."

พลางเป่าปากเบา ๆ ไปที่หูของมัน หัวร่อเสียงใสแล้วมิกล่าวต่อไปอีก

คนผู้นั้นถูกนางเป่าจนกระทั่งวิญญาณกระเจิงจากร่าง ใบหน้าแดงฉานอยู่เป็นนานจึงตะกุกตะกักขึ้น

"ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าไม่กล้า"

งิ้นฮวยเนี้ยหยิกแก้มมันเบา ๆ กล่าวตัดพ้อขึ้นว่า

"ตัวไม่มีประโยชน์"

คนผู้นั้นเบิ่งตาจ้องมองพวกนางจนไปไกล ในใจยังคงเลอะเลือนงมงายไม่รู้ตัวดุจดั่งฝันอยู่ ลูบคลำแก้มที่คันเล็กน้อยแล้วพึมพำขึ้น

"เบ๊เซ่าเทียนอันอุบาทว์ชาติชัว ของดี ๆ ต่างถูกเจ้าฮุบไปเสียหมดสิ้น บิดา..."

พลันรู้สึกว่า ความคันบนใบหน้าเปลี่ยนเป็นเจ็บแสบ หน้าครึ่งซีกได้บวมจนนูนสูง ในรูหูคล้ายมีเข็มจำนวนมากหลายทิ่มแทงอย่างทารุณ มันปวดที่สุด ตกใจที่สุด จนล้มลงกับพื้น แผดร้องเสียงก้องราวสุกรถูกเชือด

กิมฮวยเนี้ยได้ยินเสียงแผดร้องนี้มาแต่ไกล นางต้องสั่นศีรษะกล่าว

"ยี่ม่วย ท่านไยต้องทำเช่นนี้ ?"

งิ้นฮวยเนี้ยหัวร่อคักคัก แล้วกล่าวว่า

"เจ้าอุบาทว์ที่คิดหาผลกำไรจากเพศตรงข้าม ไม่ให้บทเรียนมันเป็นที่จดจำสักเล็กน้อยได้หรือ ตั้วเจ๊กลายเป็นคนจิตใจเมตตาปรานีตั้งแต่เมื่อใด หรือว่าตระเตรียมเป็นสะใภ้นุ่มหวลกตัญญูของตระกูลทั้งจริง ๆ ?"

สีหน้ากิมฮวยเนี้ยก็แปรเปลี่ยนไปวูบ มิกล่าวกระไรอีก เดินหน้าเครียดตรงไปแลเห็นเบื้องหน้าเป็นกำแพงสูง มีพวกเสเพลหลายคนกำลังยอง ๆ เล่นไพ่ที่หน้าซุ้มประตู

งิ่นฮวยเนี้ยเดินตรงไป สะบัดเท้าเตะใส่คนผู้หนึ่งจนปลิวกระเด็น อันธพาลหลายคนนั้นเมื่อถูกก่อกวนในยามแตกตื่นขุ่นเคือง ต่างกระโดดขึ้นตวาดด่าจนเสียงก้อง งิ่นฮวยเนี้ยกลับกวาดตามองดูพวกมัน พลางยิ้มให้อย่างหยาดเยิ้มกล่าวว่า

"ขอเรียนถามพวกตั๋วกอทั้งหลาย นี่เป็นคฤหาสน์ของเบ๊ตั๋วเอี๊ยกระมัง ?"

บรรดาชายฉกรรจ์เหล่านั้น เมื่อเห็นรอยยิ้มของนาง เพลิงโทสะมิทราบโทรมตั้งแต่เมื่อใด นัยน์ตาของพวกมันต่างกลอกกลิ้งอยู่บนร่างนางอย่างไม่หยุดยั้ง หนึ่งในจำนวนนั้นหัวร่อฮิฮิ แล้วกล่าวขึ้น

"ข้าพเจ้าก็แซ่เบ๊ ก็เป็นเบ๊ตั๋วเอี๊ย ม่วยม่วย ท่านหาข้าพเจ้าด้วยเรื่องอันใด"

งิ่นฮวยเนี้ยหัวร่อคิกคิกเสียงสดใส กล่าวว่า

"ใบหน้าของท่านนี้คล้ายดั่งมิใคร่ถูกต้องอยู่"

นางหัวร่อพลางยกมือไปลูบคลำใบหน้าคนผู้นั้นอีก คนผู้นั้นกำลังชะโงกไปหมายจูบนาง แต่ทว่างิ่นฮวยเนี้ยพลิกมือได้ก็ตบฉาดไป จนมันกระเด็นไกลออกไปหลายวา

ชายฉกรรจ์ที่เหลืออยู่ ในที่สุดพากันโถมเข้าหาพร้อมทั้งตวาดด่าเสียงกึกก้อง งิ่นฮวยเนี้ยหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่คิดเตรียมตัวเป็นสะใภ้ ผู้ใดลงมืออำมหิตไปบ้างก็มิเป็นไร"

นางมีเจตนาหาเรื่องกับกิมฮวยเนี้ยอยู่อย่างแน่ชัด จึงเห็นบรรดาชายฉกรรจ์เหล่านั้นถูกนางทุบตีจนล้มซ้ายกลิ้งขวา ศีรษะแตกเลือดไหลเนืองนอง โดยยังมิทราบว่าเป็นเรื่องราวใดเลย

กิมฮวยเนี้ยขุ่นเคืองจนต้องแค่นหัวร่อตลอดเวลา พาลมิไปเกี่ยวข้องสนใจกับนางอีก

พลันมีคนผู้หนึ่งคำรามเสียงกึกก้องขึ้น

"อุบาทว์ชาติชั่ว เป็นเจ้าลูกเต่าตัวใดกล้ามาส่งเสียงวุ่นวายที่หน้าประตูบิดา ต่างหยุดมือให้บิดาทุกคน !"

มีอีกเจ็ดแปดคนออร่างชายฉกรรจ์หน้าแดงเปล่งปลั่งผู้หนึ่ง ก้าวอาด ๆ ออกจากในประตมา

งิ่นฮวยเนี้ยหัวร่อคักคัก แล้วกล่าวขึ้นว่า

"เรายังนึกว่าผู้ใด ที่แท้เบ๊ตั๋วเอี๊ยท่านออกมาแล้ว นับว่ามีอำนาจราชศักดิ์ยิ่งใหญ่มากมายจริง ๆ ด้วย"

ทั้งเจ็ดแปดคนนั้นต่างถลึงตาจ้องมา คิดยังตวาดด่าไปอีกครา เบ๊เซ่าเทียนเมื่อเหลือบเห็นพวกนาง ใบหน้าพลันถอดสีจนซีดเผือด ถึงกับคุกเข่าโครมลงที่

หน้าประตู โขกศีรษะคารวะแล้วกล่าวอย่างนอบน้อม

"เบ๊เซ่าเทียนศิษย์สาขาเสฉวนเหนือ มิทราบเฮียงจู๊ (หัวหน้า) ทั้งสามกรุณามามิได้ออกต้อนรับแต่ไกล โทษทัณฑ์ควรตายสักหมื่นครั้ง แต่หวังเฮียงจู๊ทั้งสามท่านโปรดกรุณาอโหสิโทษทัณฑ์"

งึ่นฮวยเนี้ยปั้นหน้าเคร่งเครียดเย็นชาแค่นเสียงกล่าวว่า

"เบ๊ตั๋วเอี๊ยถึงกับยังจำพวกเราได้ โชคดีที่เบ๊ตั๋วเอี๊ยออกมาเร็ว ไม่เช่นนั้นพวกพี่น้องของท่านต้องลงมือทุบตีพวกเราจนตายไปก็ได้"

เป็นนางลงมือทุบตีผู้อื่นชัด ๆ แต่กลับกล่าวหาผู้อื่นเป็นฝ่ายทุบตีนางเสียได้

เบ๊เซ่าเทียนเหงื่อกาฟแตกโซมกาย ไหนเลยจะกล้าส่งเสียงทุ่มเถียง รีบหัวร่อประจบแล้วกล่าวขึ้น

"เดียรัจฉานเหล่านั้นสมควรตายทุกคน ศิษย์จะต้องลงโทษพวกมันสถานหนัก..."

ในที่สุด กิมฮวยเนี้ยเดินออกไปกล่าวเสียงราบเรียบว่า

"นั่นก็ไม่มีอะไร อภัยให้พวกมันเถิด แต่มิทราบว่าเบ๊เทาะจู๊...(เทาะจู๊คือหัวหน้าสาขา)...มีสถานที่ให้พวกเราอยู่หรือไม่ จะดีแล้ว ต้องเป็นสถานที่สะอาดหมดจดและเงียบสงบ พวกเรายังมีผู้ป่วยอยู่ในรถอีกผู้หนึ่ง"

เบ๊เซ่าเทียนรับคำอยู่ไม่ขาดปาก น้อมกายผายมือเชื้อเชิญ ผู้อื่นเห็นเบ๊ตั๋วเอี๊ยที่ยามปกติเย่อหยิ่งโอหังจนผยองยิ่ง มามีความเคารพยำเกรงต่อสตรีทั้งสามถึงปานนี้ต่างแตกตื่นจนตะลึงลานไปเนิ่นนานแล้ว

รอจนกิมฮวยเนี้ยเดินเข้าในประตู งึ่นฮวยเนี้ยพลันส่งเสียงเย็นชาขึ้นว่า

"ตั้วเจ๊เราแม้นบอกว่าอภัยให้พวกมัน แต่เรามิได้บอกเลย"

เบ๊เซ่าเทียนสะดุ้งขึ้นสุดตัว เหงื่อกาฟแตกโซมออกมาอีกคราแล้ว ตะกุกตะกักว่า

"ศิษย์ทราบ...ศิษย์เข้าใจ"

ทิฮวยเนี้ยอดมิได้ต้องกระตุกแขนเสื้องึ่นฮวยเนี้ยเบา ๆ กล่าวว่า

"ยี่เจ๊ท่านรู้ดีว่า ตั้วเจ๊ระหว่างนี้อารมณ์หงุดหงิดไม่เป็นปกติ ไยต้องไปกระตุ้นโทสะกับนางอยู่ทุกที่ทางด้วย"

งึ่นฮวยเนี้ยแค่นหัวร่อ กล่าวว่า

"นางมิได้หาชายในดวงใจให้กับเราอีกคน เราไยต้องไปยกยอปอปั้นนาง ?"

พลันสะบัดแขนเสื้อ เดินเชิดหน้าไปอย่างไม่ไยดี

เบ๊เซ่าเทียนเชื้อเชิญค้วงฮวยซาเนี้ยจื้อเข้าในตึกกลางสวนไม้ดอก ขับไล่ผู้ติดตามออกไปแล้วแย้มยิ้มพลางกล่าวว่า

"ศิษย์เตรียมต้อนรับการให้เกียรติมาของเฮียงจู๊ทั้งสามอยู่ตลอดเวลา และทราบว่าเฮียงจู๊ทั้งสามท่านพอใจความสะอาดสงบเงียบ จึงได้เตรียมสถานที่อันสุขสบายไว้แก่เฮียงจู๊อยู่ก่อนแล้ว"

"อยู่ที่ใด ?"

"อยู่ที่นี้เอง"

มันยิ้มพลางม้วนภาพใหญ่ที่แขวนอยู่ผนังด้านในห้องโถง ด้านหลังเป็นประตูลับอีกบานหนึ่ง เมื่อเปิดออกก็เป็นทางทอดสู่อุโมงค์ใต้ดิน ถึงกับตบแต่งไว้อย่างสวยงามประณีต

งิ้นฮวยเนี้ยกล่าวเสียงเย็นชาขึ้นก่อน

"พวกเรามิใช่เป็นคนที่ไม่พบหน้าผู้ใด ไฉนต้องหลบซ่อนอยู่ในถ้ำใต้ดิน ?"

เบ๊เช่าเทียนที่อิ่มเอิบยินดี พลันคล้ายถูกสาดน้ำเย็นเข้าใส่จนใจฝ่อไป ตะกุก-ตะกักว่า

"หากเฮียงจู๊รู้สึกไม่พอใจ ที่หลังสวนยังมีสถานที่อีกหลายแห่ง..."

กิมฮวยเนี้ยกล่าวสอดคำด้วยเสียงเคร่งเครียด

"ที่นี้ดีแล้ว"

นางเดินนำหน้าลงบันไดไปก่อน ดรุณีน้อยอีกหลายนางช่วยกันหามยู่ป้วยหยกตามหลังไป

ยู่ป้วยหยกแลเห็นสถานที่พักของพวกนาง ยิ่งนานยิ่งลึกลับซ่อนเร้น การมาของตนครานี้ยิ่งมิทราบจะมีสภาพใด แต่ทว่า แม้ไม่พอใจสักปานใด ตอนนี้ก็ไร้ความสามารถจะขัดขืนปฏิเสธได้

ดรุณีเหล่านั้นจัดการวางยู่ป้วยหยกลงบนเตียงนุ่ม แล้วปิดประตูห้องออกไปกันจนหมดสิ้น

บรรดาห้องลับใต้ดินนี้มิมีเสียงอื่นใดทั้งสิ้น ยู่ป้วยหยกนอนแน่นิ่งอยู่บนเตียงกำลังเหม่อมองดูเพดานห้อง พร้อมทั้งครุ่นคิดด้วยความฟุ้งซ่านสับสน พลันมีคนผู้หนึ่งผลักประตูเดินเข้ามา นั่นคือทิฮวยเนี้ย

นางเดินมานั่งที่ริมเตียงอย่างสงบเยือกเย็น จ้องมองดูยู่ป้วยหยกอย่างยิ้มแย้มโดยมิกล่าวกระไร

ในที่สุด ยู่ป้วยหยกอดมิได้ต้องกล่าวขึ้นก่อน

"ครั้งนี้โชคดีที่โกวเนี้ยยื่นมือช่วยเหลือ ไม่เช่นนั้นข้าพเจ้าน่ากลัว...น่ากลัว..."

ทิฮวยเนี้ยแย้มยิ้มพลางตอบว่า

"ท่านมิขุ่นแค้นพวกเราแล้ว ?"

ยู่ป้วยหยกก็มิทราบควรตอบวาจาประโยคนี้เยี่ยงไร จึงถอนหายใจแล้วกล่าวขึ้น

"ข้าพเจ้ามิเคยชิงชังพวกโกวเนี้ยมาเลย ขอเพียงโกวเนี้ยทั้งหลายอย่าได้... อย่าได้..."

"อย่าได้ฆ่าฟันคนโดยอำเภอใจ ใช่หรือไม่ ?"

ยู่ป้วยหยกฝืนยิ้ม กล่าวว่า

"โกวเนี้ยเองก็เคยบอกมา ฆ่าคนมากแล้วโฉมหน้าจะแปรเปลี่ยนเป็นอัปลักษณ์น่าหวาดหวั่น"

ทิฮวยเนี้ยจับตาจ้องมองอย่างสงบเยือกเย็นอีกครู่หนึ่ง พลันหัวร่อแล้วกล่าวขึ้น

"ท่านพอใจให้ข้าพเจ้ามีโฉมหน้างามกว่านี้หรือไม่ ?"

ยู่ป้วยหยกตะกุกตะกักขึ้น

"ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้า..."

ยู่ป้วยหยกจะว่าพอใจก็ไม่ดี ว่าไม่พอใจก็มิถูกต้อง จึงกระวนกระวายจนเหงื่อโซมหน้า รู้สึกว่าตอบคำถามของดรุณีน้อย ถึงกับหนักแรงยิ่งกว่าเรื่องอื่นใดทั้งสิ้น

ทิฮวยเนี้ยจับตาเขม็งมองแน่วนิ่ง กล่าวว่า

"พอใจเป็นพอใจ มิพอใจเป็นมิพอใจ มีอันใดจะไม่กล้าตอบมาด้วย ?"

ยู่ป้วยหยกลอบถอนใจ กล่าวว่า

"ย่อมพอ...พอใจ"

ทิฮวยเนี้ยแย้มยิ้มจนหยาดเยิ้มทันที กล่าวสืบต่อไป

"ท่านต้องการให้ข้าพเจ้าเชื่อวาจาท่านหรือไม่ ?"

ดรุณีน้อยที่ป่าเถื่อนดุร้าย นับว่ามีวาจาที่ยิ่งกล่าวยิ่งพิกลขึ้นทุกคราแล้ว ยู่ป้วยหยกต้องฝืนยิ้มตอบว่า

"ข้าพเจ้าระวังตัวเองก็ยังไม่รัดกุมเลย ไหนเลยจะกล้าไปให้โกวเนี้ยเชื่อฟังวาจาข้าพเจ้าได้"

ทิฮวยเนี้ยกล่าวเสียงน่มนวลขึ้น

"ขอเพียงท่านต้องการให้ข้าพเจ้าเชื่อฟังวาจาท่าน ข้าพเจ้าย่อมยินยอมเชื่อฟังวาจาท่านทันที"

ยู่ป้วยหยกต้องตะกุกตะกักขึ้น

"แต่...แต่ข้าพเจ้า..."

"หรือท่านพอใจให้ข้าพเจ้าไปฆ่าคน ?"

"ข้าพเจ้าหาใช่มีเจตนาดังนั้น"

"อย่างนั้น ท่านต้องการให้ข้าพเจ้าเชื่อฟังวาจาท่านแล้ว ?"

ยู่ป้วยหยกต้องถอนหายใจอีกครา จำเป็นผงกศีรษะรับคำไป

ทิฮวยเนี้ยพลันกระโดดขึ้นจูบไปบนใบหน้ายู่ป้วยหยก แล้ววิ่งออกไปอย่างยิ้มแย้มแจ่มใส ยู่ป้วยหยกเหม่อมองจนเงาร่างลับประตู ต้องพึมพำขึ้นเบา ๆ

"นางไฉนพลันมีความลิงโลดยินดีปานนี้ ? หรือว่านางเข้าใจว่าเรารับปากอย่างไรกับนาง ?"

หวนนึกถึงการพัวพันที่พวกนางจัดการกับทั้งกงจื้อ ยู่ป้วยหยกต้องบังเกิดความกังวลจนเหงื่อยะเยียบซึมจากกายไปอีกครั้ง

[redacted]

ในวันเวลาเหล่านี้ แม้ยู่ป้วยหยกจะมีสติแจ่มใสขึ้นตลอดเวลา แต่ย่อมยังรู้สึกอ่อนล้าไร้เรี่ยวแรง เหน็ดเหนื่อยระโหย คิดไปคิดไป ถึงกับเคลิ้มหลับไปจนได้

มิทราบหลับอยู่เนิ่นนานเพียงใด พลันมีร่างที่นุ่มนิ่มเปลือยเปล่ามุดเข้าไปในผ้าห่มของยู่ป้วยหยก และยังกัดลำคอเบา ๆ เป่าใส่ใบหูเบา ๆ ด้วย

ยู่ป้วยหยกสะดุ้งตกใจตื่น โคมไฟในห้องดับหมดสิ้นแล้ว มืดมิดจนมิเห็นสิ่งใด รู้สึกแต่ว่าในอ้อมอกมีร่างอบอุ่นนุ่มนิ่มกลิ่นหอมซาบซ่านใจ จนอารมณ์ปั่นป่วนรวนเร จึงร้องโพล่งขึ้นด้วยความตื่นตระหนก

"ท่าน...ท่านเป็นผู้ใด ?"

คนในอ้อมอกก็ไม่ตอบมา แต่ไปแก้เสื้อของยู่ป้วยหยกแล้วซุกเข้าในอกดุจเป็นงูอันนุ่มนิ่ม นิ้วเรียวแหลมทั้งสิบไต่เบา ๆ อยู่ที่กระดูกสันหลังอย่างคึกคะนอง

ยู่ป้วยหยกทราบดี ผู้ที่เสนอตัวเข้ามาในอ้อมอกนี้ นอกจากทิฮวยเนี้ยแล้วต้องไม่มีผู้อื่นแน่ รู้สึกหัวใจยิ่งเต้นยิ่งถี่เร็ว พยายามข่มกลั้นอารมณ์แล้วตวาดเสียงหนัก ๆ

"ท่านหากเชื่อฟังวาจาข้าพเจ้าจริง จงรีบออกไปเสียในทันที"

คนข้างกายกลับหัวร่อแล้วกล่าวขึ้น

"ผู้ใดต้องการเชื่อฟังวาจาท่าน ข้าพเจ้าต้องการให้ท่านเชื่อฟังวาจาข้าพเจ้า จงสงบเสงี่ยม..."

เสียงแผ่วทุ้มและแหบเครือเล็กน้อยนี้ได้กระตุ้นท้าทายอยู่จนเต็มที่ สร้างความแตกตื่นแก่ยู่ป้วยหยกจนร้องสุดเสียง

"งิ้นฮวยเนี้ย ! เป็นท่าน !"

งิ้นฮวยเนี้ยกล่าวเสียงกระสันจนกระเส่า

"ท่านเชื่อฟังวาจาข้าพเจ้า ข้าพเจ้ารับรองไม่ทำให้ท่านต้องผิดหวัง"

ยู่ป้วยหยกที่มีพลังฝีมืออันเยี่ยมยอด ขณะนี้ถึงกับสาบสูญไม่หลงเหลือ ถึงกับถูกทับจนระบายลมหายใจไม่ออก ทั้งหวาดหวั่นจนใจเต้น ทั้งกระวนกระวายจนเหงื่อโซม พลันกล่าวว่า

"ท่านจุดโคมไฟขึ้นได้หรือไม่ ?"

"เยี่ยงนี้มิดีกว่า ?"

"ข้าพเจ้าคิดใคร่เห็นท่าน"

งิ้นฮวยเนี้ยหัวร่อคิกคิก แล้วกล่าวว่า

"คิดไม่ถึง ท่านจะเป็นผู้มีฝีมือในเรื่องรักจนโชกโชนชำนาญ เอาเถิด ข้าพเจ้าตามใจท่านก็ได้"

นางกระโดดลงจากเตียง ลูบคลำจนกระทั่งพบชุดไฟจึงจุดโคมขึ้นมา แสงโคมไฟส่องร่างอันมีเสน่ห์รัดรึงใจของนางชัดเจน นางแย้มยิ้มอย่างยั่วยวน จ้องมองดูยู่ป้วยหยก แล้วกล่าวขึ้น

"ท่านจะดูก็ให้ท่านดูจนพอใจสักคราว"

ยู่ป้วยหยกแค่นเสียงเย็นชา กล่าวว่า

"ข้าพเจ้ากำลังต้องการดูท่านที่เป็นสตรีไร้ยางอาย จะมีความด้านจนถึงระดับใดแน่ ท่านเข้าใจว่ามีความสวยงามยิ่ง แต่ข้าพเจ้ากลับดูแล้วสะอิดสะเอียนใคร่อาเจียน !"

ปกติยู่ป้วยหยกมิเคยกล่าววาจาอันดุร้ายหยาบคายเยี่ยงนี้เลย ยามนี้เพราะต้องการกระตุ้นโทสะนางโดยจงใจ ถึงกับสรรหาวาจาที่ทำร้ายจิตใจรุนแรงที่สุด ออกมากล่าวเสียหลายประโยค

งิ้นฮวยเนี้ยถึงกับถูกว่าจนงงงันไปทันที รอยยิ้มบนใบหน้าสลายหายไป กลายเป็นอำมหิตจนเขียวคล้ำ ประกายตาที่หยาดเยิ้มก็กลายเป็นแววววาวราวอสรพิษ ร้องเสียงแหบแห้งขึ้น

"ท่าน...ท่านถึงกับกล้า...ถึงกับกล้ากลั่นแกล้งเรา ?!"

ยู่ป้วยหยกยังกลัวนางจะมาพัวพันพาลแผดเสียงด่าออกไปว่า

"แม้ท่านไม่สำนึกเรื่องอับอาย แต่สมควรไปส่องกระจกดูตัวเอง ส่องกระจกดูตัวเอง..."

ยู่ป้วยหยกยิ่งด่ายิ่งเกรี้ยวกราดดุร้าย ดรุณีที่รุ่มร้อนรัญจวนถูกก่นด่าอย่าง

เจ็บแสบเยี่ยงนี้ ก็ต้องเย็นลงไปแน่ ริมฝีปากงึ่นฮวยเนี้ยชีดขาวสั่นระริก ร้องขึ้นว่า

"ท่านเข้าใจว่าตัวท่านเป็นบุรุษรูปงามใช่หรือไม่ ? เรากลับต้องการดูท่านจะงามไปได้อีกนานเท่าใด"

ทันใด กระชากดาบที่แขวนอยู่บนผนังออกมาโถมไปหน้าเตียง ยกมือค้ำคออยู่ป้วยหยกไว้ แสยะยิ้มกล่าวว่า

"เราตอนนี้จะให้ท่านกลายเป็นบุรุษทุเรศอัปลักษณ์ที่สุดในแผ่นดิน ให้บรรดาสตรีทั่วทั้งแผ่นดินพอเห็นท่านก็สะอิดสะเอียนแทบอาเจียน ดูว่าท่านยังจะทะนงโอหังอีกหรือไม่ !"

ยู่ป้วยหยกรู้สึกว่า คมดาบที่เย็นยะเยียบได้กรีดผ่านข้างแก้มไป แต่มิเพียงไม่รู้สึกเจ็บปวดเท่านั้น กลับรู้สึกปีติอิ่มเอิบในทารุณกรรมนี้ ถึงกับหัวร่อเสียงดัง ๆ ออกมา

งึ่นฮวยเนี้ยมองดูใบหน้าที่งามตาจนไม่มีตำหนิบกพร่องใด ๆ ถูกคมมีดของนางกรีดจนเป็นแผล แลเห็นโลหิตสด ๆ ได้หลั่งไหลออกจากแก้มมาเป็นทาง นางรู้สึกมือสั่นสะท้านไปทันที ดาบที่สองถึงกับไม่มีกำลังจะกรีดลงไป... คนเราหากคิดจะทำลายผลงานอันเลิศล้ำสุดยอดจนไร้ที่บกพร่องตำหนินั้น หาใช่เป็นเรื่องง่ายดายไม่

แต่ยู่ป้วยหยกกลับตะลึงจ้องมองนาง หัวร่อเสียงก้องแล้วร้องไป

"ลงมือเถิด ท่านไฉนไม่ลงมือ ? ใบหน้านี้ความจริงมิใช่ของข้าพเจ้า ท่านทำลายมันเสีย กับข้าพเจ้านับว่าเป็นการปลดเปลื้องจากห้วงทุกข์เปราะหนึ่ง ข้าพเจ้าสมควรขอบใจท่าน ข้าพเจ้าไม่เศร้าเสียดายหรอก"

แผลที่ถูกคมมีดกรีดจนแบะออกมานั้น เนื่องเพราะการหัวร่อดังก้องทำให้ปากแผลบิดเบี้ยวฉีกกว้าง โลหิตสด ๆ ไหลผ่านนัยน์ตาไป ประกายตาถึงกับมีแววคลุ้มคลั่ง ดั่งตื่นเต้นที่ได้หลุดพ้นห้วงทุกข์มาก็ปาน

งึ่นฮวยเนี้ยรู้สึกมีเหงื่อเย็นยะเยียบไหลซึมจนแพรแดงที่ผูกด้ามมีดใหญ่พลอยเปียกโชกไปด้วย นางร้องเสียงแหบแห้งขึ้น

"นับว่าท่านไม่เจ็บปวดเสียดายจริง แต่ต้องมีคนเจ็บปวดใจกับท่านอยู่ เรามิได้ท่านจะทำลายท่านเสีย ดูว่านางยังจะต้องการคนบ้าที่ทั้งคลุ้มคลั่ง ทั้งอัปลักษณ์ทุเรศตาอีกหรือไม่"

นางถึงกับตะเบ็งเสียงหัวร่ออย่างคลุ้มคลั่งขึ้นมาบ้าง ดาบที่สองก็กรีดลงไปจนได้

ทันใดมีเสียงโครมดังสนั่นหวั่นไหว ประตูถูกกระแทกเปิดออกมา ทิฮวยเนี้ย

โถมเข้าในห้อง โอบเอวงึ่นฮวยเนี้ยไว้แล้วกระชากกลับไปด้านหลัง พลางร้องเสียงดังกึกก้อง

"ตั๋วเจ๊ รีบมาโดยด่วน ท่านดูยี่เจ๊วิปลาสฟั่นเฟือนแล้ว"

งึ่นฮวยเนี้ยใช้ศอกกระแทกทิฮวยเนี้ยไม่หยุดยั้ง หัวร่อเสียงก้องแล้วร้องขึ้น

"เรามิได้คลุ้มคลั่งฟั่นเฟือน สามีสุดที่รักของเจ้าจึงบ้าคลั่ง มันถึงกับว่าใบหน้ามิใช่ของตัวมัน ตัวบ้าคลั่งนี้มอบให้แก่เจ้าเถิด แม้ยกให้เรา เราก็มิต้องการแล้ว"

บทที่ 20

อำมหิตกว่าภูตกาลี

ขณะยู่ป้วยหยก งิ่นฮวยเนี้ย ทิฮวยเนี้ยทั้งสามกำลังพัวพันกันวุ่นวายนั้น กิมฮวยเนี้ยได้คว้าเสื้อคลุมวิ่งปราดเข้ามา เมื่อเห็นยู่ป้วยหยกที่โลหิตเนืองนองหน้านอนแน่นิ่งอยู่บนเตียง นางกรีดร้องด้วยความแตกตื่นตกใจ

"นี่...นี่เป็นเรื่องที่ท่านกระทำ ?"

งิ่นฮวยเนี้ยหัวร่อเสียงดังก้องแล้วกล่าวว่า

"เป็นเราแล้วเป็นไร หรือท่านก็รู้สึกปวดใจ..."

วาจามิทันขาดคำ ฝ่ามือกิมฮวยเนี้ยสะบัดตบฉาดใส่หน้านางทันที

เสียงฝ่ามือสัมผัสแก้มดังสดใส เสียงหัวร่อพลันชะงัก เสียงทุ่มเถียงอันวุ่นวายในห้องพลันวังเวงไป ทิฮวยเนี้ยคลายมือออก งิ่นฮวยเนี้ยถอยไปด้านหลังทีละก้าว กระทั่งยืนแนบติดผนัง ประกายตาแวววับด้วยความอำมหิต เค้นเสียงสั่นระริกกล่าวขึ้น

"ท่านตบหน้าข้าพเจ้า ? ท่านถึงกับกล้าตบหน้าข้าพเจ้า ?!"

กิมฮวยเนี้ยขยี้เท้าร้องชน

"ท่านเหตุไฉนต้องกระทำเรื่องดั่งนี้ ?"

งิ่นฮวยเนี้ยกระโดดขึ้นทันที ร้องเสียงแหลมเล็กว่า

"ข้าพเจ้าไฉนไม่อาจกระทำเรื่องดั่งนี้ ท่านเพียงรู้แต่เล่าซำ (ที่สาม) พอใจมันโดยหาทราบไม่ว่าข้าพเจ้าก็พอใจมันเช่นกัน พวกท่านต่างมีชายในดวงใจไว้คิดคำนึง ไฉนข้าพเจ้าไม่อาจมีบ้าง ?!"

กิมฮวยเนี้ยงงงันจนตะลึงลาน ตะกุกตะกักว่า

“ท่าน...ท่านมิใช่ชิงชังมันอย่างยิ่ง ?”

งิ้นฮวยเนี้ยร้องเสียงแหบแห้งขึ้นทันที

“ใช่แล้ว ข้าพเจ้าชังมัน ข้าพเจ้ายิ่งชังท่าน ท่านเพียงทราบว่าเล่าซำมีอายุสูงวัยแล้วต้องการหาบุรุษมาปลอบใจ แต่ไม่ทราบว่าข้าพเจ้ามีอายุสูงวัยกว่านางอีก หรือข้าพเจ้าไม่คิดหาบุรุษบ้าง ?!”

กิมฮวยเนี้ยอึ้งอยู่เป็นครู่ใหญ่ ในที่สุดถอนหายใจยาวกล่าวว่า

“เราคิดไม่ถึงเลยจริง ๆ ท่านยังต้องการให้เราหาบุรุษแก่ท่าน บุรุษของท่าน...ของท่าน...หรือยังไม่มากเพียงพอ ? หรือยังต้องการให้ผู้อื่นหาแก่ท่านอีก ?”

งิ้นฮวยเนี้ยคำรามเสียงก้อง ดังพยัคฆ์ร้ายต้องบาดเจ็บ โถมปราดออกจากห้องไปทันที ได้ยินเสียงกรีดร้องของนางดังไกลออกไปทุกขณะ...

“เราชังท่าน เราชังพวกท่าน...เราชังผู้คนทั้งหลายในโลกนี้ เราชังจนดั่งแค้นใคร่ให้ผู้คนทั้งหลายต่างตายจนหมดจนสิ้น”

กิมฮวยเนี้ยยืนงงงันอยู่ในที่นั้น เป็นเวลาเนิ่นนานก็ไม่อาจเคลื่อนไหว แต่ทิฮวยเนี้ยโถมไปที่หน้าเตียง มองดูใบหน้ายู่ป้วยหยกแล้วอดมิได้ต้องเปล่งเสียงร่ำไห้ขึ้นโฮใหญ่

ยู่ป้วยหยกกลับรู้สึกสงบเยือกเย็นอย่างประหลาด พึมพำว่า

“ในโลกจะต้องไม่มีเรื่องใดที่ไร้ตำหนิบกพร่องอยู่ตลอดกาลนาน เหตุผลนี้ ‘กอเล่าเท้า’ ไฉนไม่เข้าใจได้ ? หากมันมาเห็นใบหน้าเราในตอนนี้ มิทราบจะมีความรู้สึกเยี่ยงไร...”

ยู่ป้วยหยกพลันรู้สึกขบขันน่าหัวร่อ ถึงกับหัวร่อเสียงดังขึ้นทันที ในที่สุดได้ปลดเปลื้องจากพันธนาการออกไปอีกชั้นหนึ่งแล้ว ในใจตอนนี้ รู้สึกปลอดโปร่งโล่งอารมณ์อย่างบอกมิถูกเลย

ทิฮวยเนี้ยชะงักเสียงร่ำไห้ทันที จ้องมองด้วยความแตกตื่นตกใจ ความรู้สึกของยู่ป้วยหยกในตอนนี้นางย่อมไม่มีปัญญาไปเข้าใจ มิว่าผู้ใดก็ไม่มีทางเข้าใจได้เลย!

อีกสามวันให้หลัง ยู่ป้วยหยกรู้สึกมีพละกำลังทุเลาได้มากกว่าครึ่งแล้ว แต่ใบหน้ากลับมีผ้าขาวพันไว้จนแนบแน่น เผยเห็นนัยน์ตากับจมูกอยู่นอกผ้าเท่านั้น

กิมฮวยเนี้ยกับทิฮวยเนี้ยจ้องมองดู ในใจก็เปี่ยมด้วยความคับแค้นขมขื่นและเสียใจแทน

ในที่สุด ทิฮวยเนี้ยถอนใจกล่าวว่า

"ท่านจะไปจริง ๆ หรือ ?"

ยู่ป้วยหยกยิ้มพลางกล่าวว่า

"เวลาสมควรไปได้ผ่านพ้นเนิ่นนานแล้ว"

ทิฮวยเนี้ยพลันโถมเข้าหา โอบรัดยู่ป้วยหยกไว้แล้วร้องเสียงดัง ๆ ขึ้นว่า

"ท่านอย่าไป มิว่าท่านจะกลับกลายเป็นสภาพใด ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้ายังคงดีต่อท่านดุจเดิม..."

ยู่ป้วยหยกหัวร่อแล้วกล่าวสอดคำขึ้น

"หากท่านดีต่อข้าพเจ้าจริง ก็ไม่บังควรกีดกันข้าพเจ้ามิให้ไป คนเราหากไม่มีอิสระเสรีเหลืออยู่ ชีวิตมันไยมิใช่ไร้ความหมายโดยสิ้นเชิง ?"

กิมฮวยเนี้ยกล่าวเสียงหม่นหมองว่า

"อย่างน้อยที่สุด ท่านย่อมสมควรอยู่ให้พวกเราได้ดูว่าท่านกลายเป็นสภาพเยี่ยงไรแล้ว"

"มิว่ากลายเป็นสภาพเยี่ยงไร ข้าพเจ้ายังคงเป็นข้าพเจ้า !"

ยู่ป้วยหยกตอบแล้วผลักทิฮวยเนี้ยเบา ๆ จนคลายวงแขน ลุกขึ้นยืนกล่าวอย่างยิ้มแย้มสืบไป

"พวกท่านทราบหรือไม่ เมื่อข้าพเจ้าออกจากที่นี้ไปแล้ว เรื่องแรกที่กระทำคือเรื่องใด ?"

กิมฮวยเนี้ยสวนคำขึ้นทันที

"ท่านคงไปหายี่ม่วยที่น่าชังของข้าพเจ้า ?"

ยู่ป้วยหยกหัวร่อแล้วกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าใครไปหาคนผู้หนึ่งจริง ๆ แต่กลับมิใช่หานาง"

ทิฮวยเนี้ยขยี้ตาเบา ๆ กล่าวว่า

"ท่านต้องการตามหาผู้ใด ?"

ยู่ป้วยหยกกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไปเสาะหาทั้งกงจื้อก่อน เรียกให้ทั้งกงจื้อมาพบพวกท่านในที่นี้ แล้วค่อยหาผู้อาวุโสทั้งบ้อซังบอกกับท่าน ว่าค้วงฮวยซาเนี้ยจื้อหาใช่คนเลวร้ายดั่งที่ผู้อาวุโสคิดหมายในตอนต้นไม่"

กิมฮวยเนี้ยก้มศีรษะต่ำ ถอนหายใจแล้วรำพึงขึ้น

"ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้ามิทราบว่าควรจะขอบพระคุณท่านเยี่ยงไร"

ยู่ป้วยหยกหัวร่อแล้วกล่าวว่า

"พวกท่านหากยอมนั่งอยู่ที่นี้ ปล่อยให้ข้าพเจ้าเดินออกไปเอง ก็นับเป็นที่ขอบพระคุณข้าพเจ้าแล้ว"

กล่าวจบคำก้าวยาว ๆ ออกไป โดยมิเหลียวหน้ามองมาอีก กิมฮวยเนี้ยกับทิฮวยเนี้ยก็มิได้ตามติดไปจริง ๆ น้ำตาของนางทั้งสองหลั่งไหลจนเนืองนองหน้าอยู่เนิ่นนานแล้ว

ยู่ป้วยหยกรู้สึกว่าปลอดโปร่งใจไร้กังวลใด ๆ และมิต้องไปเสียใจให้กับผู้อื่นใดอีกด้วย ในเมื่อมิเคยไปหักหาญน้ำใจหรือทรยศต่อพระคุณผู้ใด น้ำตาของผู้อื่นย่อมไม่อาจฉุดรั้งตนไว้ได้

ยู่ป้วยหยกเปิดประตูห้องใต้ดิน ม้วนภาพวาดนั้นขึ้นมา อาทิตย์สนธยาสาดส่องอยู่บนใบหน้าพอดี แม้ยังมิถึงเวลาพลบค่ำแต่ก็ใกล้มากแล้ว

ยู่ป้วยหยกยกมือป้องแสงอาทิตย์ มืออีกข้างหนึ่งปิดประตูอุโมงค์ใต้ดินไว้ทันใด มือทั้งสองต้องปล่อยห้อยลง กระทั่งเท้าก็ไม่มีปัญญายกขึ้น !

บนขื่อกลางห้อง ถึงกับแขวนคนอยู่แถวหนึ่ง...ศพคนตาย !!

โลหิตสด ๆ ยังคงหยดหยาดลงมาไม่หยุดยั้ง โลหิตของพวกมันคล้ายยังไม่เย็นที่คอหอยพวกมันต่างมีรอยอาวุธทะลวงเข้าไปแล้ว ยังใช้เชือกร้อยผ่านคอหอยแขวนอยู่บนขื่อดุจดั่งเป็นร้อยปลาตาย ผู้ที่แขวนอยู่หัวแถวคือประมุขของตึกนี้นี่เอง !

เรื่องนี้แสดงว่า เพิ่งเกิดขึ้นเมื่อตอนบ่ายนี่เอง เนื่องเพราะเมื่อตอนเที่ยงวันประมุขตึกที่นอบน้อมเอาใจยังเคยเข้าไปที่ห้องใต้ดิน ส่งอาหารและน้ำให้แก่ยู่ป้วยหยกมา

คนจำนวนมากหลายถูกฆ่าตายในเวลาพร้อมกันโดยทางห้องใต้ดิน มิได้ยินเสียงเคลื่อนไหวต่อสู้ คนที่ฆ่าคนนับว่ามีฝีมืออันอำมหิตดุร้าย ทั้งหมดจดเจนจัด ทั้งแคล่วคล่องเชี่ยวชาญจริง ๆ

ยู่ป้วยหยกยืนนิ่งอยู่ในที่นั้น เหลือบตามองดูอีกสองสามครา คิดใคร่กลับเข้าไปในห้องใต้ดิน แต่เมื่อสายตากลอกกลับมาก็พลันเปลี่ยนความคิดทันที ก้าวยาว ๆ ออกจากห้องโถงอันสยดสยองนั้น

ในใจยู่ป้วยหยกแม้มีความแตกตื่นตระหนกอยู่บ้าง แต่ผู้อื่นจะต้องไม่มีทางดูออกเป็นเด็ดขาด ยู่ป้วยหยกเดินผ่านข้างแถวซากศพนั้นไป ดุจดั่งเดินผ่านข้างแถวต้นไม้ก็ปาน พลันมีคนผู้หนึ่งตวาดขึ้น

"เป็นผู้ใด ? หยุดไว้ !"

ยู่ป้วยหยกหยุดชะงักเท้าไว้ทันที ดูไม่ออกว่ามีความแตกตื่นขึ้นแม้แต่น้อย และดูมิออกว่ามีความข่มกลั้นฝืนใจสักน้อยนิด คล้ายดั่งรู้อยู่แต่แรกแล้วว่าต้องมีคน

ตวาดให้หยุดอยู่ที่นั้นก็ปาน

คนผู้นั้นตวาดขึ้นอีกครั้ง

"ท่านเข้ามา !"

ยู่ป้วยหยกหันกายไปทันที เดินไม่กี่ก้าวก็แลเห็นผู้ชึ่งออกมาจากประตูอีกบานหนึ่ง ถึงกับเป็นกิมอี่จื้อนางนั้น !

ยู่ป้วยหยกแม้รู้สึกผิดคาดหมายไปบ้าง แต่กระทั่งหนังตาก็มิกะพริบสักน้อยนิด ใบหน้ากิมอี่จื้อกลับเต็มไปด้วยความแตกตื่นสงสัย ตวาดเสียงเกรี้ยวกราดสืบไป

"ท่านเดินออกมาจากในนั้น เราเมื่อครู่ไฉนแลไม่เห็นท่าน ?"

ยู่ป้วยหยกตอบเสียงราบเรียบว่า

"ข้าพเจ้าเดินออกมาจากสถานที่ออกมา"

กิมอี่จื้อตวาดขึ้นทันที

"ท่านซ่อนตัวอยู่ร่วมกับค้วงฮวยซาเนี้ยจื้อใช่หรือไม่ ?"

"ใช่หรือมิใช่ เกี่ยวข้องอันใดกับท่าน ?"

วาจาไม่ทันจบคำ กระบี่ในมือกิมอี่จื้อก็ได้จี้เข้ามาที่คอหอยแล้ว !

นางย่อมไม่อาจที่จะจำคนผู้นี้ได้ว่าเป็นยู่ป้วยหยก

ยู่ป้วยหยกมิเพียงมีผ้าพันหน้าไว้แนบแน่นเท่านั้น จากท่าทีที่เยือกเย็นเป็นสง่าในยามนี้ ก็ผิดแปลกกับคราครั้งก่อนดั่งเป็นคนละคนด้วย

อย่าว่าเป็นกระบี่จื้อยู่ที่ลำคอเพียงเล่มเดียวเลย แม้เป็นพันเล่มหมื่นเล่มทะลวงแทะเข้าไปในร่างกาย ยู่ป้วยหยกก็น่ากลัวไม่มีทีท่าแตกตื่นลนลานแน่นอน

คนเรา หากแม้นได้เห็นผู้ให้กำเนิดมาตายสยดสยองอยู่ตำตา แต่กลับถูกผู้อื่นประณามว่าคลุ้มคลั่งฟั่นเฟือน และความจำเป็นยังบังคับให้ยอมรับศัตรูคู่อาฆาตมาเป็นบิดา ศัตรูที่ฆ่าบิดาตนอย่างแน่ชัด !

ในโลกยังจะมีเรื่องอันใดที่สามารถทำให้ยู่ป้วยหยกรู้สึกไม่อาจอดกลั้นได้อีก ? คนเราหากแม้นยืนประจันหน้ากับคนที่รักสุดใจแล้ว ไม่อาจแสดงตัวออกทักทายกัน ในโลกยังจะมีเรื่องใดสามารถสร้างความเจ็บปวดรวดร้าวใจยิ่งกว่านี้ ?

คนหนึ่งเมื่อผ่านความตายมามากมายหลายครั้ง แต่เพราะปรากฏการณ์ปาฏิหาริย์จึงรอดตายมา แล้วในโลกยังจะมีเรื่องใดสามารถทำให้มันเกิดความหวาดกลัวขึ้นได้ ? คนหนึ่งหากเปลี่ยนจากความงามที่สุดมาเป็นอัปลักษณ์ที่สุด ในโลกยังจะมีเรื่องอันใดที่มันปลงไม่ตกเหลืออยู่อีก ?

คนที่หากมีประสบการณ์ที่ผู้อื่นไม่มีทางขบคิดคะเนได้ในหลายด้าน ปรักปรำ

แตกตื่น อันตราย ปวดร้าว **ไยมิใช่ไม่ว่า** เรื่องราวใดก็ไม่สามารถกระตุ้นให้มันหวั่นไหวได้ ?

ท่าทีที่เยือกเย็นปลอดโปร่งของยู่ป้วยหยกนี้ ทั้งหนักแน่นทั้งงามสง่า แต่เป็นสิ่งที่ยู่ป้วยหยกใช้คุณค่าออกแลกเปลี่ยนมา ในโลกจะไม่มีผู้ใดสามารถชดใช้คุณค่าเทียบเท่านี้ได้เลย

ในโลกไม่มีบุคคลใดสามารถเปรียบกับยู่ป้วยหยกได้จริง ๆ !

กระบี่ในมือกิมอี่จื้อถึงกับปล่อยห้อยลงโดยไม่รู้ตันสายปลายเหตุ

นางพลันรู้สึกว่า ตนหากคิดไปข่มขู่คนผู้นี้ด้วยอำนาจ จะนับเป็นเรื่องที่น่าขบขันอย่างยิ่งยวด ความสงบเยือกเย็นของคนผู้นี้นับว่าได้ถึงขั้นที่ขู่ขวัญของนางจนระย่อแล้ว

ยู่ป้วยหยกจ้องมองดูนางพลันกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ซิ่งตอกงจื้อเล่า ?"

กิมอี่จื้อร้องโพล่งขึ้นด้วยความแตกตื่น

"ท่าน...ท่านรู้จักข้าพเจ้า ?"

"ข้าพเจ้ามาตรแม้นมิรู้จักโกวเนี้ย แต่ก็มิทราบดีว่าโกวเนี้ยกับซิ่งตอกงจื้อใกล้ชิดมิเคยห่างกันเลย"

กิมอี่จื้อเพ่งมองตายู่ป้วยหยกแน่วนิ่งกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไฉนรู้สึกว่าท่านคุ้นตาอยู่ไม่น้อย ?"

"คนที่มีผ้าพันแผลรอบศีรษะ ย่อมมิเพียงมีข้าพเจ้าคนเดียวเท่านั้น"

"ท่านเป็นผู้ใดกันแน่ ?"

"ข้าพเจ้ายู่ป้วยหยก !"

ใบหน้าที่งามสะคราญของกิมอี่จื้อพลันบิดเบี้ยวขึ้นทันที ร้องเสียงสะท้าน

"ยู่ป้วยหยกได้ตายไปแล้ว ! ท่าน...ท่าน..."

ยู่ป้วยหยกหัวร่อแล้วสอดคำขึ้น

"โกวเนี้ยทราบหรือไม่ว่า ในโลกนี้มียู่ป้วยหยกสองคน คนหนึ่งตายไปแล้ว อีกคนหนึ่งกลับยังมีชีวิตอยู่ ข้าพเจ้าเพียงเสียดายที่มิใช่เป็นยู่ป้วยหยกที่ตาย และสหายของมันก็คล้ายดั่งจะมากกว่าข้าพเจ้าบ้าง"

กิมอี่จื้อระบายลมยาว ๆ กล่าวว่า

"พวกประดานี้ ท่านเป็นผู้ลงมือฆ่า ?"

"หรือพวกประดานี้ มิใช่โกวเนี้ยท่านเป็นผู้ฆ่า ?"

กิมอี่จื้อกล่าวอย่างขุ่นแค้นขึ้นทันที

"พวกประดานี้ก่อกรรมทำเข็ญมากมายหลากหลายนัก ตายสักสิบครั้งก็ไม่นับว่าเกินไป ข้าพเจ้ามีเจตนาฆ่าพวกมันอยู่เนิ่นนานแล้ว เพียงเสียดายที่วันนี้ถึงกับมาช้าไปเล็กน้อย"

ยู่ป้วยหยกร้องด้วยความสงสัย

"ที่แท้โกวเนี้ยก็มิทราบฆาตกรคือผู้ใด..."

พลันมีเสียงแช่มช้าของคนผู้หนึ่งกล่าวขึ้น

"ผู้ฆ่าคนคือเรา !"

วาจานี้ถึงกับราบเรียบสงบจนพิสดาร กระแสเสียงทั้งไม่มีการแปรเปลี่ยน น้ำคำก็ไม่มีจังหวะ 'ผู้ฆ่าคนคือเรา' ห้าคำนี้ดังออกจากกัน ดุจดั่งเป็นผู้อื่นกล่าวถึง 'วันนี้อากาศดี' ก็ปาน มันคล้ายดั่งกล่าววาจาประโยคนี้จนชาชิน และก็คล้ายมิได้รู้สึกเลยว่าการฆ่าคนเป็นเรื่องน่าหวาดกลัวประการหนึ่ง

พร้อมกับน้ำเสียงที่กล่าว คนผู้หนึ่งพลันมาปรากฏที่เบื้องหน้าทั้งสอง ด้วยสายตาของยู่ป้วยหยกและกิมอี่จื้อ ถึงกับดูไม่ออกว่าคนผู้นี้มาจากที่ใดกัน !

ทั้งสองเพียงรู้สึกมีประกายสีเงินวาบ ร่างคนผู้นั้นก็ปรากฏขึ้น !

อาภรณ์ที่สวม ถึงกับเป็นเสื้อยาวมีประกายเงินระยิบระยับ แขนเสื้อข้างซ้ายยาวพลิ้ว แขนเสื้อข้างขวาซุกอยู่ในสายรัดเอว ถึงกับเป็นคนแขนเดียว !

ที่ทรวงอกมีเคราสีเงินพลิ้วระ ที่เอวมีไหมถักสีเงินผูกรัด ที่เท้าสวมรองเท้าสีเงินในห่วงรัดเกล้าสีเงินมีทรงผมสีเงินมุ่นเป็นมวย

ใบหน้าของมันถึงกับพลอยเป็นสีเงินเช่นกัน ใต้คิ้วสีเงิน เป็นดวงตาสีเงินที่มีประกายเงินอันแหลมคมยิ่งกว่าอาวุธทั้งหลาย !

กิมอี่จื้ออาละวาดในวงพวกนักเลงมาเป็นเวลานาน ปกติมักเข้าใจว่านางเป็นสตรีที่มีขวัญดีที่สุดของโลก แต่ยามนี้กลับต้องสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บไปเฮือกหนึ่ง ถึงกับร้องโพล่งขึ้น

"พวกประดานี้ล้วนเป็นท่านฆ่า ?!"

ชายชราสีเงินกล่าวเสียงราบเรียบ

"ท่านเข้าใจว่าเล่าฮูเหลือแขนเพียงข้างเดียวก็ไม่อาจฆ่าพวกประดานี้ ? เล่าฮูหากไม่อาจฆ่าคน คนชั่วร้ายในโลกน่ากลัวยังจะมากกว่าปัจจุบันก่ายกองนัก"

กิมอี่จื้อตะกุกตะกักขึ้น

"ผู้อาวุโส...มิทราบผู้อาวุโส..."

ชายชราประกายเงินกล่าวว่า

"ท่านมิต้องถามชื่อแซ่เล่าฮู ในเมื่อท่านเป็นคู่อริของนิกายเทียนโซ้ยก้า ก็เป็นพวกเดียวกับเล่าฮู ไม่เช่นนั้น ตอนนี้ท่านอย่าคิดมีชีวิตอยู่ในโลกอีกเลย"

หากเปลี่ยนเป็นผู้อื่นมากล่าววาจาเช่นนี้ต่อหน้ากิมอี่จื้อ กระบี่ในมือกิมอี่จื้อจะพุ่งถึงใบหน้ามันเสียนานแล้ว แต่ตอนนี้ ชายชราประหลาดกล่าวเสียงราบเรียบธรรมดามา กิมอี่จื้อถึงกับรู้สึกเป็นเรื่องถูกทำนองคลองธรรมที่สุด จริงจังหนักแน่นที่สุด และยังกล่าวว่า

"มิทราบผู้อาวุโสคงต้องการมาหาค้วงฮวยซาเนี้ยจื้อด้วยกระมัง ?"

ชายชราสีเงินกล่าวถามขึ้น

"ท่านมีข้ออาฆาตแค้นอันใดกับพวกนาง"

กิมอี่จื้อขบกรามเค้นเสียงขึ้น

"ความยิ่งใหญ่ของอาฆาตแค้น วาจาสั้น ๆ ยากจะเล่าให้สิ้นความ"

ชายชราสีเงินกล่าวขึ้นว่า

"ท่านตั้งใจคิดเสาะหาพวกนางให้พบ ?"

"หากสามารถเสาะหาพบ ยินดีไม่เสียดายคุณค่าใด"

"ประเสริฐมาก ท่านหากคิดหาพวกนาง จงตามเล่าฮูมาเถิด"

กล่าวแล้วก้าวออกจากห้องโถงสวยงามด้วยฝีเท้าคล่องแคล่ว ฝ่าสวนดอกไม้ด้านหลังจากประตูเล็กด้านข้าง ที่นอกประตูเป็นถนนกว้างใหญ่แต่เงียบวังเวง ไม่มีเงาร่างผู้คนปรากฏเลย

กิมอี่จื้อติดตามอยู่ด้านหลังด้วยสีหน้ากระตือรือร้นจนคึกคัก ยู่ป้วยหยกถึงกับพลอยเดินตามออกมาด้วย แต่ในใจกลับเปี่ยมความพิศวงสงสัยยิ่ง

ชายชราผู้นี้มิทราบค้วงฮวยซาเนี้ยจื้ออยู่ที่ใดชัด ๆ ไฉนว่าจะพากิมอี่จื้อไปเสาะหา ? มันแม้มีความสามารถฆ่าพวกเบ๊เซ่าเทียนตายไปหมดสิ้น แต่คนที่มีแขนข้างเดียว จะแขวนซากศพคนตายไปบนขื่อได้ตั้งมากมายเยี่ยงไร ?...เรื่องสองประการนี้ยืนยันว่ามันกำลังโป้ปดมดเท็จ มันเหตุไฉนจึงต้องมดเท็จ ?

คนที่กล่าวโป้ปด ส่วนมากมักมีเจตนาประทุษร้ายคน แต่จากท่าร่างของชายชรานี้มาคำนวณ แม้คิดฆ่ากิมอี่จื้อก็มิใช่เป็นเรื่องยุ่งยากมากความอย่างไรเลย ไยต้องมาเปลืองเรื่องเปลืองเวลาเช่นนี้ ?

มันมีเจตนาพากิมอี่จื้อไปแห่งหนใดกันแน่ ?

ชายชรานั้นมิเคยเหลือบตามาแลดูยู่ป้วยหยกแม้แต่แวบเดียวเลย คล้ายดั่งว่า

ไม่เคยมีบุคคลชื่ออยู่ป้วยหยกมาอยู่ในบริเวณก็ปาน ยู่ป้วยหยกติดตามทั้งสองไปอย่างสงบเงียบงัน โดยมิได้ส่งเสียงว่ากล่าวกระไร

ชายชราผู้นั้นแม้สงบใจอยู่ได้ ยู่ป้วยหยกก็สงบอยู่ได้เช่นเดียวกัน

แต่กิมอี่จื้อกลับไม่อาจสงบใจอยู่ได้อีกแล้ว

ตอนนี้ ฟ้าได้พลบค่ำลงจนมืดเลือนราง ทางที่พวกทั้งสามเดินยิ่งร้างเปล่าเปลี่ยว ชายชราลึกลับพิสดารเดินอยู่ใต้แสงจันทร์ ยิ่งดูยิ่งคล้ายวิญญาณสีเงินลอยละล่อง

กิมอี่จื้อออดมิได้ต้องถามขึ้น

"ค้วงฮวยซาเนี้ยจื้ออยู่ที่ใดกันแน่ ?"

ชายชราสีเงินแม้หน้าก็มิเหลียวมา แต่ตอบเสียงราบเรียบธรรมดา

"คนชั่วร้ายย่อมอยู่ในสถานที่ชั่วร้าย !"

ดรุณีน้อยทั้งหลายมักมีประสาทไวต่อคำ 'ชั่วร้าย' นี้เป็นพิเศษทุกนางไป

กิมอี่จื้อต้องร้องโพล่งขึ้นอย่างลืมตัว

"สถานที่ชั่วร้าย"

ชายชราสีเงินกล่าวว่า

"ท่านหากไม่กล้าไป จะกลับตอนนี้ยังทันเวลาอยู่"

กิมอี่จื้อขบกรามแน่น มิกล่าวอย่างไรอีก แต่ยู่ป้วยหยกใคร่ครวญถึงคำ 'สถานที่ชั่วร้าย' นั้น ไม่วายยิ่งคิดยิ่งรู้สึกว่า เจตนาของชายชรานี้ยากจะหยั่งให้ถูกต้องจริง ๆ

ชายชราสีเงินเดินแขนเสื้อพลิ้วไสว ด้วยฝีเท้าที่ผิวเผินคล้ายไม่ไวกระไร อีกครึ่งชั่วยามก็ได้ออกพ้นตัวเมืองมาแล้ว กิมอี่จื้อเพิ่งสร้างชื่อเสียงในวงพวกนักเลงมาไม่กี่ปี มีเกียรติภูมิเกรียงไกรไม่น้อย นางเมื่อมีฉายาเป็นอี่จื้อ (นกนางแอ่น) วิชาตัวเบาของนางย่อมสูงส่งไม่น้อย แต่การติดตามชายชราเดินทาง ถึงกับต้องหอบหายใจด้วยความเหน็ดเหนื่อยไป

กลับเป็นยู่ป้วยหยก แม้กำลังยังไม่ทุเลาเป็นปกติ ตอนนี้ยังมิรู้สึกเหน็ดเหนื่อยกระไร เพียงแต่ว่ายิ่งบังเกิดความตื่นตัว และระวังในด้านพลังฝีมือของชายชรานี้ขึ้นกว่าเดิม

แลเห็นชายชราเดินฝ่าเข้าไปในราวป่าลัดซ้ายเลี้ยวขวาอยู่ไปมา พลันปรากฏยังเบื้องหน้าภูเขาแห่งหนึ่ง เป็นขุนเขาที่ไม่สูงนัก แต่โขดหินผาระเกะระกะพิสดาร ต้นไม้ใบหญ้าไม่มีเช่นภูเขาอื่น ๆ ดูแล้วก็รู้สึกเหี้ยมเกรียมดุดันยิ่ง

ที่ไหล่เขามีหินมหึมาชะโงกง้ำออกก้อนหนึ่ง เบื้องบนหินมีอักษรสลักอยู่สามตัว แต่ตอนนี้กลับมีรอยอาวุธฟาดฟันสับสนยับเยิน จนมิทราบว่าผู้ใดใช้มีดหรือขวาน

ฟันทิ้งไป

ยู่ป้วยหยกลอบขบคิดในใจ

'อักษรบนชะง่อนหินหน้าผา คิดว่าต้องเป็นชื่อขุนเขานี้อยู่ก่อน แต่กลับมีคนไม่เสียดายเรี่ยวแรงกำลังที่ต้องเปลืองมากมายปีนป่ายขึ้นไปฟันถากทิ้ง นี่เป็นเพราะสาเหตุใดกัน ? หรือนามขุนเขานี้ก็มีความลับใดแอบแฝงอยู่ ทำให้คนผู้นั้นไม่ยินดีถูกผู้อื่นพบเห็น ? แต่นามของภูเขาเพียงสามคำ จะเกี่ยวพันถึงความเร้นลับอันใด ?'

เนื่องจากว่า ยู่ป้วยหยกฟันฝ่ากับภยันตรายอันคับขันมาหลายครั้งคราว รอดชีวิตจากความตายอย่างหวุดหวิดหลายหนแห่งจนรู้ซึ้งถึงว่า เรื่องราวและจิตใจชนชาวโลกมีเลห์อุบายชั่วร้ายอำมหิต ดังนั้น ไม่ว่ากับเรื่องราวใด ต่างบังเกิดความระมัดระวังจนรอบคอบสุขุม

ดังนั้น บางเรื่องที่ในความรู้สึกของผู้อื่นเห็นเป็นธรรมดาหาที่สำคัญมิได้ แต่ในสายตายู่ป้วยหยกกลับเห็นว่ามีคุณค่าน่าศึกษาค้นคว้า ขอเพียงมีความพิศวงสงสัยหรือคลางแคลงใจ ยู่ป้วยหยกจะไม่ยอมปล่อยไปเป็นอันขาด

แต่ยู่ป้วยหยกในตอนนี้ ได้เริ่มฝึกฝนจนกระทั่งซ่อนทุกสรรพสิ่งไว้ในใจได้โดยไม่มีสีหน้าแปรเปลี่ยนไป ดังนั้น แม้ตอนนี้มีความพิศวงสงสัยรุนแรงขึ้นกว่าเดิมมากมาย สีหน้ายังเป็นปกติธรรมดา โดยมิบ่งบอกออกไปด้วย

ชายชราผู้นั้นมิได้หยุดเท้าทรงกาย พลิ้วลิ่วขึ้นไปบนหินผา แฉลบร่างสู่ก้อนหินใหญ่ที่ชะโงกค้ำออกมาแล้ว กิมอี่จื้อกำลังคิดติดตามขึ้นบ้าง

พลันได้ยินเสียงเอี๊ยดเบา ๆ หินมหึมาที่โตใหญ่แทบเท่าบ้านหลังหนึ่งถึงกับค่อย ๆ เปิดออกมาอย่างแช่มช้า เผยเห็นด้านหลังเป็นปากถ้ำดำมะเมื่อมขึ้นตำตา

ความแปรเปลี่ยนคราวนี้ กระทั่งยู่ป้วยหยกก็ยังอดตื่นตกใจไม่ได้ กิมอี่จื้อยิ่งมองจนปากอ้าตาค้าง มือทั้งสองที่ยกขึ้นหมายจะกระโดด ตอนนี้ชะงักค้างวางไม่ลงแล้ว

ได้ยินชายชราสีเงินร้องลงมา

"ท่านทั้งสองไฉนยังไม่ขึ้นมา ?"

กิมอี่จื้อเหลียวดูยู่ป้วยหยกแวบหนึ่ง พลันกล่าวเบา ๆ ขึ้น

"การมาคราวนี้มีอันตรายหวาดเสียวยิ่งนัก ท่านเหตุใดจึงต้องตามมา รีบไปเถิด"

ยู่ป้วยหยกยิ้มพลางกล่าวว่า

"ในเมื่อติดตามถึงที่นี้แล้ว คิดกลับไปก็น่ากลัวสายเกินการ"

กิมอี่จื้อขมวดคิ้ว ถามขึ้น

"เพราะเหตุใด ?"

ยู่ป้วยหยกมิกล่าวตอบแต่พุ่งกายปราดขึ้นไปก่อน รู้สึกว่าสายตาอันคมวาวของชายชรากำลังจับจ้องมองตนจนเขม็ง ดุจดั่งต้องการคำนวณความสูงต่ำของพลังฝีมือตนอยู่

ยู่ป้วยหยกจึงฉุกใจได้คิด จึงใช้พลังฝีมือออกไปเพียงห้าส่วนเท่านั้น

มาตรว่าสีหน้าชายชราไม่แปรเปลี่ยนสักน้อยนิด แต่ประกายตาปรากฏแววไม่พึงพอใจขึ้น ตอนนั้นกิมอี่จื้อได้พุ่งปราดขึ้นจนสุดฝีมือ ทำให้ชายชราจึงรู้สึกพึงพอใจขึ้นบ้าง

ยู่ป้วยหยกยิ่งคิดยิ่งรู้สึกประหลาดสงสัยจนต้องคำนึงในใจ

'มันหากมีเจตนาประทุษร้ายพวกเรา พลังฝีมือพวกเรายิ่งอ่อนด้อย ยามลงมือก็ยิ่งสะดวกสบาย มันสมควรปีติยินดีจึงถูกต้อง แต่สังเกตจากสีหน้าและแววตามันคล้ายดั่งหวังให้พลังฝีมือพวกเรา ยิ่งเข้มแข็งยิ่งประเสริฐ นี่เป็นเพราะเหตุผลกลใดกันในใจมันมีเจตนามุ่งหมายเยี่ยงไรแน่ ?'

กิมอี่จื้อพลิ้วปราดขึ้นไปแล้ว แลเห็นในถ้ำมืดมิดสนิทถึงกับลึกจนไม่เห็นก้น ภายในมักมีลมเย็นยะเยียบโชยออกมาเป็นระยะ ๆ อีกด้วย !

หินมหึมาเมื่อเลื่อนออกไปแล้ว พอดีซุกเข้าไปทางซอกด้านข้างซึ่งเป็นร่องมหึมา นับว่าผู้ก่อสร้างนี้ได้คำนวณไว้ด้วยความประณีตพิสดารสุดซึ้ง และหินมหึมานี้มีน้ำหนักเป็นสิบ ๆ หมื่นตำลึง ถึงกับถูกคนผู้หนึ่งเคลื่อนย้ายมาได้

กลไกของการนี้ยิ่งสร้างได้วิเศษเลิศล้ำจนสุดยอด และกลไกเยี่ยงนี้มิทราบต้องเปลืองเรี่ยวแรงคนและวัสดุมากน้อยเพียงใดจึงจะสร้างสำเร็จได้ หากมิใช่ต้องการปกปิดความลับอันยิ่งใหญ่เยี่ยงไร ผู้ใดยินยอมเสียทรัพย์สินมหาศาลมาสร้างกลไกเยี่ยงนี้ขึ้น ?

เมื่อถึงที่นี้กิมอี่จื้อก็บังเกิดความสงสัยใจขึ้นบ้างแล้ว ตะกุกตะกักว่า

"ค้วงฮวยซาเนี้ยจื้ออยู่ในถ้ำนี้ ?"

ชายชราสีเงินตอบว่า

"ถ้ำในเขตเขานี้ ความจริงเป็นรังลับของนิกายเทียนโซ้ยก้าที่ใช้ซ่อนของวิเศษค้วงฮวยซาเนี้ยจื้อ หากมิใช่เป็นประมุขนิกายหรือหัวหน้าคนสำคัญ ก็อย่าหมายเข้าไปภายในถ้ำได้"

กิมอี่จื้อออดมิได้ต้องร้องโพล่งขึ้นว่า

"ความลี้ลับของนิกายเทียนโซ้ยก้า ผู้อาวุโสจะทราบได้อย่างไร ?"

ชายชราสีเงินยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"ในโลกยังจะมีเรื่องราวใดที่สามารถอำพรางเล่าฮูอยู่ได้ ?"

วาจานี้หากให้ผู้อื่นมากล่าว กิมอี่จื้อแม้ไม่นึกว่าเป็นการกลบเกลื่อนแก้ตัว ก็จะต้องถือว่าเป็นการคุยโอ่ประโคม แต่เมื่อเปล่งออกจากปากชายชราผู้นี้ กลับมีน้ำหนักที่ผิดแปลกไปมากมาย

กิมอี่จื้อถึงกับยอมรับนับถือจนศิโรราบ ขบคิดแล้วก็พึมพำเบา ๆ

"ประหลาดแท้ นิกายเทียนโซ้ยก้าอยู่ไกลถึงดินแดนชาวแม้วภาคใต้ แต่รังลับสำหรับซ่อนขุมทรัพย์กลับมาอยู่ที่นี้ได้"

ชายชราสีเงินตาเป็นประกายวาว กล่าวว่า

"ท่านกล้าเข้าไปหรือไม่ ?"

กิมอี่จื้อสูดลมหายใจลึก ๆ กล่าวเสียงดังก้องว่า

"ขอเพียงสามารถหาค้วงฮวยซาเนี้ยจื้อพบ ขึ้นเขาอาวุธหรือลงกระทะน้ำมันก็มิเป็นไร !"

ประกายตาชายชรานุ่มนวลลงกว่าเดิมทันทีกล่าวว่า

"ประเสริฐ ประเสริฐมาก ขอเพียงให้ท่านมีขวัญดี จิตใจละเอียดสุขุม ตื่นตัวระวังอยู่ในทุกแห่งหน เล่าฮูรับรองว่าท่านต้องไม่มีอันตรายแผ้วพานเด็ดขาด พวกท่านเข้าไปอย่างไว้วางใจเถิด"

ยู่ป้วยหยกพลันเอ่ยขึ้นเป็นคำรบแรก

"ข้าพเจ้าไม่มีเจตนาเข้าไปด้วย"

ยู่ป้วยหยกจวบจนบัดนี้จึงกล่าววาจาและคำพูดที่หมายจะกล่าวนั้นกลับเป็นว่า

"เราทราบค้วงฮวยซาเนี้ยจื้อมิใช่อยู่ในถ้ำนี้เด็ดขาด ท่านเหตุใดต้องหลอกลวงคน"

แต่ยู่ป้วยหยกทราบดี หากกล่าววาจาที่คิดไว้ออกไปจริง ชายชราต้องไม่ยอมปล่อยตนให้พ้นมือเป็นเด็ดขาด และตนนี้ไม่แน่จะรับมือชายชราผู้นี้อยู่ ดังนั้นจึงและเล็มถามไปประโยคหนึ่งก่อน

ดวงตาชายชราสีเงินปรากฏประกายยะเยียบคมวาวขึ้นจริง ๆ กล่าวว่า

"ท่านไม่คิดเข้าไป ?"

"ข้าพเจ้าก็มิต้องการหาตัวค้วงฮวยซาเนี้ยจื้อ เหตุใดต้องเข้าไปด้วย ?"

กิมอี่จื้อรีบกล่าวสวนคำขึ้น

"นี่เป็นเรื่องที่มิเกี่ยวข้องถึงมัน ข้าพเจ้าความจริงก็ไม่รู้จักมันมาเลย"

ชายชราสีเงินกล่าวเสียงราบเรียบขึ้น

"ท่านหากไม่ยินดีเข้าไป เล่าฮูย่อมไม่อาจเดี่ยวเข็ญบังคับท่าน"

ฝ่ามือของมันกดไปที่ผนังศิลาเบา ๆ ราวกับไม่มีเจตนา ฝ่ามือสัมผัสหินผาโดยไม่มีเสียงใด ๆ แต่ที่พื้นหินถึงกับมีรอยฝ่ามืออันชัดเจนดุจดั่งสกัดขึ้นจากขวานแหลมคม !

ยู่ป้วยหยกหัวร่อแล้วกล่าวขึ้น

"ข้าพเจ้ามาตรแม้นไม่มีเจตนาเข้าไป แต่รังลับซ่อนขุมทรัพย์ของนิกายเทียนโซ้ยก้าจะอย่างไรก็มิใช่สถานที่ทุกคนใคร่เข้าไปก็เข้าได้ ในเมื่อมีโอกาสเช่นนี้ เข้าไปดู ๆ เป็นขวัญตาก็ดีอยู่"

ชายชราสีเงินมิแยแสสนใจด้วย ล้วงกระบี่สั้นฝักเงินยาวหนึ่งเชียะสามนิ้วออกจากอกเสื้อเล่มหนึ่ง และชุดไฟสีเงินอีกชุดหนึ่งมอบให้แก่กิมอี่จื้อแล้วกล่าวขึ้น

"กระบี่ฟันเหล็กฟันหยกดุจฟันหยวก ชุดไฟนี่ก็มิใช่ไฟธรรมดาสามัญ ท่านนำติดตัวไว้ต้องมีประโยชน์ยิ่งใหญ่ ขอให้เก็บไว้ด้วยความระมัดระวัง อย่าได้ร่วงหล่นสูญหายเป็นอันขาด"

"ขอบพระคุณผู้อาวุโส"

กิมอี่จื้อกล่าวแล้วชักชวนยู่ป้วยหยกเข้าไปในถ้ำ เพิ่งเหยียบย่างล่วงล้ำ หินมหึมาทางปากถ้ำถึงกับเลื่อนเข้าหากันช้า ๆ อีกครา

กิมอี่จื้อร้องด้วยความแตกตื่นจนสุดเสียง

"ผู้อาวุโสปิดหินปากถ้ำนี้ไว้ พวกเราไยมิใช่ไม่อาจออกไปได้อีก ?!"

นางกระโดดกายหมายพุ่งร่างออกจากปากถ้ำ แต่ทว่าปากถ้ำพลันมีพลังอันรุนแรงทะลักมา ถึงกับกระแทกนางจนเซถลาล้มไปในด้านหลัง

ได้ยินชายชราสีเงินกล่าวขึ้นว่า

"ตอนท่านจะออกมา ใช้กระบี่สั้นเคาะที่ก้อนหินเจ็ดครั้ง เล่าฮูก็รู้ตัวเอง..."

วาจาไม่ทันขาดคำ หินมหึมานั้นได้ประกบกันจนสนิท ไม่เหลือช่องว่างแม้แต่น้อยนิด จนถ้ำใหญ่พลันมืดมิดแม้ยื่นมือก็มิเห็นนิ้วตัวเอง !

พลันเห็นประกายสีเงินกระจายจ้า ที่แท้กิมอี่จื้อตีชุดไฟลักษณะพิกลขึ้นแล้วเป็นเปลวไฟสีเงินที่พวยพุ่งออกไปรอบข้าง แสงสว่างสีเงินสายหนึ่งพุ่งเป็นทางจาง ๆ

แสงสว่างสีเงินสาดส่องอยู่บนใบหน้ายู่ป้วยหยกที่แม้มีผ้าพันรอบ แต่ดวงตาทั้งคู่กลับมีประกายคมวาว ดูไม่ออกมีความหวาดหวั่นพรั่นพรึงแม้สักน้อยนิด

กิมอี่จื้อก็มิทราบว่าคนผู้นี้โง่เขลาเบาปัญญา หรือว่ามีขวัญดีพิเศษ ? กลับถอนใจกล่าวว่า

"เรื่องนี้มิได้เกี่ยวข้องกับท่านชัด ๆ ท่านไยต้องติดตามเข้ามาให้เป็นที่ลำบากด้วย ?"

ยู่ป้วยหยกลอบถอนใจคำนึงขึ้น

'โกวเนี้ยนางนี้มีอารมณ์ดุร้าย แต่จิตใจกลับมีคุณธรรมเปี่ยมความดี จวบจนยามนี้ยังมีความคิดไปเผื่อแผ่แก่ผู้อื่น'

ในหลายวันมานี้ สตรีที่ยู่ป้วยหยกเผชิญมาหากมิใช่จิตใจอำมหิตชั่วร้ายก็ป่าเถื่อนเจ้าอารมณ์ พิกลพิสดารจนหยั่งคะเนมิถูก พลันมาพบเห็นความดีงามเปี่ยมการุณย์ธรรมของกิมอี่จื้อ จึงเกิดความพอใจปรารถนาดีขึ้นอย่างลืมตัว ยิ้มพลางกล่าวว่า

"อยู่ร่วมกันสองคน ย่อมอุ่นใจกว่าเสี่ยงอันตรายโดยโดดเดี่ยวลำพังมากมาย"

กิมอี่จื้องุนงงวูบ จึงเอ่ยขึ้น

"ท่านมาเพราะเห็นแก่ข้าพเจ้า !"

"โกวเนี้ยเมื่อเป็นสหายของยู่ป้วยหยกคนนั้นจึงเท่ากับเป็นสหายของข้าพเจ้าเช่นกัน"

กิมอี่จื้อจ้องดูยู่ป้วยหยกแวบหนึ่ง ใบหน้าพลันแดงระเรื่อขึ้นมา โชคดีที่แสงไฟสีเงินนั้นพิกลพิสดาร ใบหน้านางจะเป็นสีแดงหรือขาว ผู้อื่นไม่มีทางสังเกตพบเห็นได้

นางเมินหน้าไปขบคิดเงียบงันอยู่ครู่หนึ่ง พลันเอ่ยขึ้น

"ท่านเดาดู ชายชราผู้นั้นมีเจตนาเป็นฉันใด ?"

"โกวเนี้ยท่านว่า ?"

"มันหากมีเจตนาประทุษร้ายข้าพเจ้า ไหนเลยจะมอบของมีค่ามหาศาลเช่นนี้ให้ข้าพเจ้า อย่าว่าแต่ท่านดูพลังฝ่ามือของมันที่กดใส่ผนังศิลา ฝีมือระดับนั้น คิดปลิดชีวิตเราทั้งสองคน หาใช่เป็นเรื่องยุ่งยากลำบากอย่างไรไม่"

"ใช่แล้ว พลังฝ่ามือของชายชรา ในความยะเยียบหยุ่นเหนียวยังเข้มแข็งแกร่งกร้าว นับว่ามีการฝึกปรือที่บรรลุขั้นสุดยอดแล้ว ดูสภาพนี้ ถึงกับมิได้ด้อยไปกว่าชุกติ๊งเต้าเจี้ยงเจ้าสำนักบู๊ตึง..."

"แต่หากมันไม่มีเจตนาร้าย จะต้องบังคับท่านเข้ามาด้วยสาเหตุใด ? และยังปิดทางออกเอาไว้เป็นการสกัดทางถอยพวกเราให้สะบั้นก่อน ให้พวกเรามีแต่ต้องบุกสู่เบื้องหน้าเพียงถ่ายเดียว ?"

"ในเมื่อเป็นเช่นนี้ พวกเราก็บุกสู่เบื้องหน้าค่อยว่ากล่าวเถิด"

ในที่สุด กิมอี่จื้อออดมิได้ต้องเหลือบมาดูยู่ป้วยหยกอีกครั้ง พลันหัวร่อแล้วกล่าวขึ้น

"ข้าพเจ้ามีขวัญดีใจเข้มแข็งอยู่เสมอมา มิคาดว่าท่านถึงกับกล้ากว่าข้าพเจ้า

เสียอีก อยู่ข้างกายท่าน ข้าพเจ้าแม้คิดจะหวาดกลัวก็ต้องรู้สึกกระดากจนไม่กล้าหวาดกลัวอีกแล้ว"

ใต้แสงเลือนรางสีเงิน รอยยิ้มของนางรู้สึกกระจ่างแจ่มใสกระไรปานนั้น เบื้องหลังรอยยิ้มอันกระจ่างจริงใจ ดูออกว่ามิได้แฝงเล่ห์เหลี่ยมหรือความลี้ลับใด ๆ เลย

ยู่ป้วยหยกอดมิได้ต้องลอบทอดถอนใจแล้วคำนึงขึ้น

'หากแม้นสตรีทั่วทั้งใต้หล้าต่างเป็นเช่นดั่งนางทุกคน โลกนี้น่ากลัวมีความสงบสันติกว่านี่อีกมากนัก...'

ยู่ป้วยหยกรับชุดไฟนั้นมาแล้ว เป็นผู้เดินนำทางไปก่อน

ท่ามกลางแสงเงินที่สาดส่อง ยู่ป้วยหยกพลันพบเห็นสองฟากข้างผนังถ้ำที่ผ่านต่างสลักภาพอันประณีตพิสดารไว้ ทุกภาพเป็นบุรุษสตรีคู่หนึ่ง กำลังแสดงความรักด้วยลายเส้นที่ละเอียดอ่อนดั่งมีชีวิต

กิมอี่จื้อเพียงเหลือบแลปราดเดียวหน้าก็แดงฉานร้องขึ้น

"สถานที่ปิศาจนี้ชั่วร้ายจริง ๆ ไฉน...ไฉน..."

ยู่ป้วยหยกก็หน้าร้อนผะผ่าวเช่นกัน คิดไม่ออกเลยว่าภายในถ้ำอันเร้นลับเงียบวังเวง ถึงกับจะสลักภาพบัดสีลามกจนไม่อาจทนดูได้ ?

แลเห็นกิมอี่จื้อกล่าวมิทันจบคำ ก็ยกมือปิดหน้าวิ่งปราดเข้าไปก่อน

ทันใด ในความมืดมีคนถลันออกมาสองคน ดาบใหญ่สองเล่มฟันเข้าใส่กิมอี่จื้อดุจสายฟ้า พลังดาบดังเข้มแข็งแกร่งกร้าวสุดเปรียบปาน !

ยู่ป้วยหยกตวาดขึ้นด้วยความตื่นตระหนก

"ระวัง !"

เสียงตวาดพอดัง ร่างโถมปราดไปรวบร่างกิมอี่จื้อแล้วล้มกลิ้งกับพื้น รู้สึกมีลมยะเยียบพุ่งผ่าน คมดาบพอดีเฉียดข้างกายอย่างหวุดหวิด

จากนั้น เสียงเปรื่องดังสนั่นหวั่นไหว ดาบยาวถึงกับฟันใส่พื้นจนประกายไฟกระจายรอบข้าง แต่ดาบนั้นเมื่อฟันแล้ว คนทั้งสองก็ถอยกลับไปอย่างแช่มช้าอีกครา ยู่ป้วยหยกยืนยิ้มกล่าวขึ้นว่า

"ที่แท้เป็นมนุษย์ศิลา !"

กิมอี่จื้อกล่าวเสียงสะท้านขึ้นว่า

"หากมิใช่ท่าน ข้าพเจ้าคงต้องกลายเป็นซากศพไปแล้ว"

ยู่ป้วยหยกรู้สึกมีกลิ่นหอมชอนไชเข้านาสิกจนแทบเคลิบเคลิ้มหลงใหล ก้มศีรษะมองไป ตอนนี้จึงรู้ตัวกิมอี่จื้อยังอยู่ในอ้อมอก ริมฝีปากห่างอยู่ไม่ถึงสามนิ้ว

เท่านั้น

ยู่ป้วยหยกใจเต้นระทึกถี่เร็ว ขณะคิดกล่าวขออภัย ไม่คาดว่ากิมอี่จื้อถึงกับหัวร่อคักคักแล้วเอ่ยขึ้น

"ซิ่งตอกงจื้อที่ท่านว่านั้น หากแม้นได้มาเห็นสภาพของเราสอง น่ากลัวต้องคลั่งใจตายเป็นแน่ แต่ข้าพเจ้าหวังอย่างยิ่งว่ามันได้มารู้เห็นในที่นี้ด้วย"

ยู่ป้วยหยกความจริงกลัวนางจะอับอายขุ่นเคือง มิคาดนางถึงกับยังปลอดโปร่งเปิดเผยกว่าตนเสียอีก และมิใช่เป็นการเสแสร้งขึ้นกลบเกลื่อนอย่างแท้จริงด้วย

บุรุษใดเมื่อตกอยู่ในสภาพเช่นนี้ มีโอกาสพบกับดรุณีจิตใจแจ่มกระจ่างเปิดเผยเช่นนี้ นับว่าเป็นเรื่องโชคลาภยิ่งใหญ่จริง ๆ ยู่ป้วยหยกก็รู้สึกปลอดโปร่งใจยิ่ง อดมิได้ต้องหัวร่อแล้วกล่าวไป

"มันครานี้ไฉนมิได้ติดตามท่านมา กลับนับเป็นเรื่องประหลาดได้จริง ๆ"

กิมอี่จื้อหัวร่อพลางกล่าวว่า

"แต่ละวันมันจะตอมข้าพเจ้าดุจดั่งเป็นแมลงวันก็ปาน ผู้อื่นเพียงจ้องดูข้าพเจ้าแวบหนึ่ง มันก็มีโทสะพลุ่งขึ้นทันที ข้าพเจ้ารำคาญจนงุ่นง่านเหลือทนทาน พอมีโอกาสก็รีบสะบัดหน้าผละหนี มันน่ากลัว..."

วาจาพลันชะงักงันลง จับตาที่ด้านหลังยู่ป้วยหยกจนแน่วนิ่ง ร้องว่า

"ท่าน...ท่านดู..."

ยู่ป้วยหยกเหลียวหน้ามองไป แลเห็นผนังศิลาที่ด้านหลังคล้ายเป็นสภาพของประตูบานหนึ่ง ที่ขอบประตูมีอักษรสลักอยู่แปดตัว เมื่อถูกแสงสีเงินของชุดไฟปรากฏเป็นสีเขียวเรืองรอง

"เซียวฮุ้นไบ๊เก็ง อ้วงยิกเจี้ยชี้" (วังสวาทรัญจวนจิต ผู้บุกรุกต้องตาย)

กิมอี่จื้อเพ่งมองดูอักษรทั้งแปดตัวนั้นแน่วนิ่ง ขมวดคิ้วกล่าวว่า

"ถ้าซ่อนสมบัติของเทียนโซ้ยก้า ไฉนจึงมีนามว่าเซียวฮุ้นไบ๊เก็ง ?"

ยู่ป้วยหยกแลดูบรรดาภาพบัดสีลามกนั้น และมาเห็นอักษรเซียวฮุ้นไบ๊เก็งอีกสี่ตัว ก็ทราบทันทีว่า ถ้ำนี้มิเพียงชั่วร้ายเท่านั้น ยังต้องมีความลี้ลับพิสดารแฝงอยู่และมีอันตรายร้ายแรงอย่างยิ่ง แต่อาจบางทีจะเป็นสถานที่อบอวลด้วยคาวโลกีย์อันดื่มด่ำที่สุด ตรงกับคำเล่าลือที่ทั้งน่าหวาดกลัว ทั้งน่าเคลิบเคลิ้มหลงใหลนั้น ?

ยู่ป้วยหยกเพ่งมองดูกิมอี่จื้อแน่วนิ่ง พลันกล่าวขึ้น

"ท่านยังเข้าไปหรือไม่ ?"

"หรืออักษรแปดตัวนี้สามารถขู่พวกเราจนต้องล่าถอยด้วยความตระหนก ?"

"หากแม้นค้วงฮวยซาเนี้ยจื้อ หาได้อยู่ในที่นี้ไม่ ?"

กิมอี่จื้องุนงงวูบจึงตอบไป

"พวกนางไฉนไม่อยู่ในที่นี้ หรือเฒ่าผู้นั้นหลอกลวงข้าพเจ้า ?"

ยู่ป้วยหยกถอนใจกล่าวว่า

"เท่าที่ข้าพเจ้าทราบมา ค้วงฮวยซาเนี้ยจื้อต้องไม่อยู่ในที่นี้เด็ดขาด สำหรับชายชราเหตุใดจึงต้องหลอกลวงท่าน ข้าพเจ้าก็คิดไม่ออกเช่นเดียวกัน"

กิมอี่จื้อครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง จึงกล่าวช้า ๆ

"ท่านว่า ในเมื่อพวกเรามาถึงที่นี้แล้วยังสามารถกลับไปได้ ?"

นางเสยผมที่ยุ่งเหยิงเล็กน้อย กล่าวสืบต่อไป

"บัดนี้ พวกเราแม้จะไปเคาะก้อนหินปากถ้ำถึงเจ็ดร้อยครั้ง ชายชรานั้นก็ไม่ยอมปล่อยพวกเราออกไปแน่ ในเมื่อมันต้องการให้พวกเราบุกเข้ามาในถ้ำ คิดว่าต้องมีจุดประสงค์ใดอยู่"

ยู่ป้วยหยกกล่าวเสียงหนัก ๆ ขึ้น

"หลังจากเข้าประตูนี้แล้ว ทุกฝีก้าวที่ย่างเหยียบต่างอาจเผชิญกับอันตรายที่คิดหมายไม่ถึง ท่าน...ท่านไฉนไม่รออยู่ในที่นี้ ให้ข้าพเจ้าเข้าไปดูเพียงลำพังก่อนค่อยว่ากล่าว ?"

กิมอี่จื้อแย้มยิ้มแล้วกล่าวขึ้น

"ตัวท่านบอกมาเองแล้ว สองคนอยู่ด้วยกันย่อมประเสริฐกว่าเสี่ยงอันตรายเพียงลำพังตัวมากนัก"

ตกอยู่ในสถานที่คับขันเปี่ยมอันตราย คนเรามักจะสำแดงสันดานดิบออกมาได้ คนน่าชังยิ่งทำให้ผู้อื่นชิงชังยิ่งขึ้น คนน่ารักกลับจะกลายเป็นน่ารักยิ่งขึ้นกว่าเดิม

ยู่ป้วยหยกถึงกับกุมมือกิมอี่จื้อไว้อย่างลืมตัว ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ไปเถิด ขอเพียงให้ระวังตัวไว้มาก ๆ ข้าพเจ้าคิดว่าคงไม่เป็น..."

วาจาไม่ทันขาดคำ พลางรู้สึกเท้าอ่อนยวบ พื้นศิลาที่ใต้เท้าถึงกับแยกเป็นช่องใหญ่ ร่างของทั้งสองเห็นแน่ชัดว่าต้องร่วงลงไป !

กิมอี่จื้อออดมิได้ต้องกรีดร้องด้วยความตื่นตระหนก รู้สึกว่ามือข้างที่ยู่ป้วยหยกกุมนางไว้บีบแน่นลงไป พลังอันรุนแรงแผ่เข้าใส่ร่างจนยกร่างนางขึ้นมาบนพื้นได้อีกครา

แต่ตัวยู่ป้วยหยกกลับเป็นฝ่ายร่วงหล่นลงไป !

บทที่ 21

อันตรายทุกฝีก้าว

กิมอี่จื้ออาศัยพลังที่ยู่ป้วยหยกเหวี่ยงไปตีลังกากลางอากาศ แล้วละล่ำลงหยุด ที่ปากโพรงร้องขึ้น

"ท่าน...ท่านมิเป็นไรกระมัง ?"

โพรงใต้พื้นถึงกับลึกร่วมยี่สิบวา แลเห็นแสงไฟสีเงินยังวับแวมอยู่ที่เบื้องล่าง โดยไม่เห็นยู่ป้วยหยกจะเป็นหรือตาย !

กิมอี่จื้อกระวนกระวายจนน้ำตาหลั่ง ร้องเสียงแหบแห้งลงไป

"ท่านไฉนไม่กล่าววาจามา ?"

ใต้โพรงยังคงสงบงันไม่มีเสียงขานรับดังมาเลย

กิมอี่จื้อพลันพริ้มตา ถึงกับพลอยจะกระโดดลงไปเบื้องล่างด้วย

ขณะเวลานั้นเอง พลันมีคนผู้หนึ่งฉุดแขนนางไว้อย่างแนบแน่น กิมอี่จื้อลืมตามอง แสงเงินของชุดไฟยังคงวับแวมอยู่ที่เบื้องล่าง ความแตกต่างคราวนี้ใหญ่หลวงนัก คำ "ผู้ใดฉุดเราไว้" มิทันจะตะเบ็งไป รีบเหลียวขวับมองเห็นผู้ที่ยืนยิ้มแย้มแจ่มใสอยู่ข้างกายนาง เป็นตัวยู่ป้วยหยกนั่นเอง !

นางทั้งแตกตื่นทั้งยินดีจนคร่างขึ้นเบา ๆ โถมไปอยู่ในอ้อมอกยู่ป้วยหยกอย่างลืมตัว กระทืบเท้าร้องขึ้นว่า

"ท่านทำให้ข้าพเจ้าแตกตื่นแทบตกใจตาย ท่าน...เมื่อครู่ไฉนไม่ส่งเสียงขานรับ ?"

ยู่ป้วยหยกยิ้มพลาง กล่าวว่า

"เมื่อครู่ข้าพเจ้าอาศัยลมปราณอึดสุดท้าย จึงสามารถเกาะอยู่บนผนังศิลาใต้โพรง หากแม้นเอ่ยปากกล่าววาจาเป็นการทำลายลมปราณให้แตกซ่าน น่ากลัวจะต้องลงสู่เบื้องล่างไปจริง ๆ แล้ว"

กิมอี่จื้อหัวร่อเสียงสดใส กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเห็นชุดไฟอยู่ก้นบ่อยังเข้าใจว่าท่าน...ท่านจบสิ้นแล้ว...ผู้ใดคาดหมายชุดไฟหากร่วงลงไปแต่ท่านกลับสู่เบื้องบนได้"

ยู่ป้วยหยกเพ่งตามองนางเขม็ง อดมิได้ต้องถอนใจกล่าวว่า

"แต่ท่านไยต้องทำเช่นนี้ ?"

กิมอี่จื้อก้มศีรษะต่ำ กล่าวแผ่วเบาขึ้น

"หากท่านต้องตายเพราะการช่วยข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็น่ากลัวไม่อาจตากหน้ามีชีวิตต่อไปได้"

ยู่ป้วยหยกกะพริบตาเบา ๆ แสร้งถามว่า

"วาจาหลายประโยคหลัง ๆ ของท่านมิกลัวข้าพเจ้าผิดหวัง ?"

กิมอี่จื้อเม้มริมฝีปากแล้วกล่าวตอบไป

"ข้าพเจ้าทราบดี บุคคลเช่นดั่งท่านต้องมีหญิงในดวงใจอยู่แต่แรกแล้ว ดังนั้นข้าพเจ้าหากว่ายอมตายเพราะท่านคนเดียว ไยมิใช่ต้องการให้ท่านเกิดความลำบากยากใจ ?"

ยู่ป้วยหยกต้องกุมมือนางขึ้นอย่างลืมตัวอีกครา หัวร่อเสียงก้องแล้วกล่าวว่า

"ในมวลหมู่สตรีที่ข้าพเจ้าเคยพบเห็น ท่านนับเป็นคนเดียวที่ไม่สร้างความหงุดหงิดรำคาญแก่ผู้รู้จัก"

ยู่ป้วยหยกรู้สึกว่า อยู่ร่วมกับดรุณีเช่นกิมอี่จื้อมีความปลอดโปร่งโล่งอารมณ์อย่างบอกมิถูก นางทั้งไม่เสแสร้งแกล้งดัดเรียกให้ผู้อื่นไปครุ่นคิดถึงนาง และทั้งไม่แสร้งใช้อารมณ์แสร้งใช้ฝีมือ หรือมารยาให้ผู้อื่นมีความอึดอัดกลัดกลุ้มเพราะนาง แต่เสียดายดรุณีเยี่ยงนี้ ในโลกนับว่ามีน้อยกว่าน้อยเหลือเกิน !

แต่ชุดไฟได้ตกลงสู่ก้นบ่อแล้ว ทั้งสองจ้องมองดูประกายสีเงินจนต่างบังเกิดความกังวลใจขึ้นมา ยู่ป้วยหยกกลอกนัยน์ตาแล้วพลันพบเห็นกระบี่ฝักเงินเล่มสั้นนั้นโดยบังเอิญ

ยู่ป้วยหยกชักกระบี่ออกจากฝัก พลันมีประกายแวววับราวกับดวงดาวกระจายชอนไชนัยน์ตา แทงไปเบา ๆ ก็จมหายในผนังศิลา กุมด้ามกระบี่บิดอีกครั้งถึงกับ

ฝานเนื้อหินออกมาเป็นโพรงได้ ยู่ป้วยหยกต้องร้องด้วยปลาบปลื้มดีใจ

"กระบี่ที่คมกริบวิเศษ พวกเราจะเก็บชุดไฟก็ต้องอาศัยมันแล้ว"

ยู่ป้วยหยกจัดการหย่อนกิมอี่จื้อลงสู่บ่อเบื้องล่าง ใช้กระบี่ขูดผนังจนเป็นโพรงพอหยั่งเท้าต่างบันได แล้วจึงได้ตามติดลงไปเก็บชุดไฟขึ้นมา

แลเห็นบ่อใต้พื้นนี้มีดาบปลายแหลมปักสวนขึ้นมากมายก่ายกอง บนปลายดาบแหลมคมมีกระดูกติดอยู่มากหลาย เสื้อผ้าอาภรณ์ส่วนมากก็เน่าเปื่อยผุพัง แสดงว่าตายไปไม่ต่ำกว่ายี่สิบปีแล้ว แต่ในบรรดานั้น กลับมีซากศพสตรีอาภรณ์เขียวสดอยู่นางหนึ่ง เสื้อผ้ายังคงหมดจดสีสันงดงาม ซากศพก็บริบูรณ์มิบกพร่อง กระทั่งยังมิได้เริ่มเน่าเปื่อยด้วย !

ยู่ป้วยหยกลอบขบคิดอยู่ในใจ

'ดูบรรดาโครงกระดูกเก่า ๆ และสตรีอาภรณ์เขียวนางนี้ เป็นระยะที่ห่างกันอย่างน้อยยี่สิบปี หรือวังเซียวฮุ้นไป๊เก็งนี้ไม่มีคนเข้ามาเป็นเวลาถึงยี่สิบปีแล้ว ? ความเร้นลับของที่นี้ถูกฝังไว้ถึงยี่สิบปี จวบจนระหว่างนี้จึงถูกผู้พบเห็น ย่อมมิใช่เป็นสถานที่ซ่อนสมบัติของนิกายเทียนโซ้ยก้าแน่นอนเด็ดขาดแล้ว !'

กิมอี่จื้อใช้รองเท้าถูกับพื้นหลายคราจนตะไคร่และฝุ่นกระจายออกไป เผยเห็นพื้นศิลาราบเรียบเป็นประกายอีกครั้ง นางอดมิได้ต้องขมวดคิ้ว กล่าวว่า

"ตลอดรายทางต่างอาจมีพื้นกระดกให้ตกหลุมพรางอยู่ พวกเราจะมุ่งหน้าต่อไปได้อย่างไร ?"

ยู่ป้วยหยกกล่าวอย่างขบคิดขึ้น

"ท่านเดินตามข้าพเจ้าไว้ แต่อย่ากระชั้นจนใกล้เกินไป แม้ข้าพเจ้าตกลงไปก็ยังมีการช่วยเหลือกันได้ทัน"

กิมอี่จื้อพลันส่งเสียงดัง ๆ ขึ้นทันที

"เรื่องนี้ความจริงเป็นเรื่องส่วนตัวของข้าพเจ้า ท่านสมควรให้ข้าพเจ้าเดินอยู่หน้า ท่านมิต้องเห็นข้าพเจ้าเป็นอิสตรี ยอมให้ข้าพเจ้ามีเปรียบในทุกที่ทางเลย"

ยู่ป้วยหยกยิ้มพลาง กล่าวว่า

"ข้าพเจ้ามาตรแม้นไม่ปรารถนาถือท่านเป็นสตรี แต่ท่านความจริงก็เป็นอิสตรีอยู่ต่อหน้าสตรี บุรุษเพศมักพอใจแสดงความกล้าหาญเป็นวีรบุรุษ ท่านไยไม่ยินยอมให้ข้าพเจ้ามีโอกาสแสดงบ้างเล่า ?"

กิมอี่จื้อเพ่งตามองดูเขม็งนิ่ง ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ในหมู่บุรุษเพศที่ข้าพเจ้าพบเห็นรู้จัก ท่านนับเป็นคนเดียวที่ไม่น่าชิงชังรังเกียจ

ยู่ป้วยหยกเดินนำหน้าต่อไป เดินด้วยความระมัดระวังจนตัวลีบ เท้าอีกข้างหนึ่งยังมิได้เหยียบถนัดย่อมจะต้องหยั่งทดสอบความเท็จจริงขึ้นก่อน กับเรื่องกลไกกับดักนี้ ยู่ป้วยหยกมีปฏิกิริยาปราดเปรียวแหลมคมยิ่งกว่าผู้อื่นมากมายนัก

ตลอดทางถึงกับไม่มีหลุมพรางกับดัก เดินไปได้ห้าหกวาแล้ว พลันแลเห็นรูปสลักจากศิลาสีขาว เป็นภาพสตรีเปลือยเปล่าสองนางกำลังโอบรัดกระชับแนบแน่นรัดรึงกันด้วยความพิศวาสรัญจวนสุดซึ้ง มิเพียงส่วนสัดรูปกายจะสลักด้วยความละเอียดประณีตจนสุดยอด เผยเห็นส่วนสัดทั้งมวลกระจ่างชัดตาเท่านั้น กระทั่งแววหื่นกระหายบนใบหน้าของรูปสลัก ยังกระจ่างชัด ยามนี้แม้มีฝุ่นละอองเกาะอยู่เต็ม แต่มิว่าเป็นผู้ใดเพียงได้เห็นแวบเดียวก็ต้องใจเต้นถี่เร็วหน้าแดงผะผ่าวไป

รูปสลักจากศิลาขาวนี้โตใหญ่กว่าคนธรรมดาอยู่บ้าง พอดีปิดทางเบื้องหน้าจนไม่อาจลอดผ่านไป

ยู่ป้วยหยกกำลังคิดหาปุ่มกลไกบนผนังเพื่อเคลื่อนรูปออกนั้น กิมอี่จื้อก็หน้าแดงฉานแล้ว ชิงชุดไฟในมือยู่ป้วยหยกมาแค่นเสียงขึ้นว่า

"ในที่นี้ไฉนมีแต่ข้าวของเหล่านี้ มิกลัวผู้อื่นเห็นแล้วเกิดสะอิดสะเอียนชิงชังเสียเลย"

นางกล่าวพลางถึงกับสะบัดเท้าเตะออกไป

ยู่ป้วยหยกคิดขัดขวางก็ไม่ทันการแล้ว ที่สะดือของรูปเปลือยนั้นมีควันสีชมพูพุ่งออกมาเป็นสายจาง ๆ ด้วยความเร็วดุจเกาทัณฑ์หลุดจากแหล่ง พุ่งใส่ใบหน้ากิมอี่จื้อตรง ๆ มา

ยู่ป้วยหยกรวบร่างนางมาที่ด้านข้าง ละล่าละลักขึ้น

"ท่านได้สูดกลิ่นใดเข้าไปบ้างหรือไม่"

ในยามตื่นเต้นลนลาน ยู่ป้วยหยกก็ลืมสกัดลมหายใจไว้ พลอยสูดกลิ่นจากควันสีชมพูเข้าไปเล็กน้อยบ้าง

กิมอี่จื้อเพิ่งสั่นศีรษะ ยู่ป้วยหยกก็ขัดสมาธิกับพื้นไปผนึกลมปราณโคจรอยู่รอบกาย กิมอี่จื้อทราบว่านางตอแยจนเกิดเภทภัยขึ้นแล้ว จึงร้องเสียงสะท้าน

"ท่าน...ท่าน..."

ยู่ป้วยหยกพยายามใช้สายตาห้ามมิให้นางกล่าวสืบไป กิมอี่จื้อมาตรแม้นหุบปากไว้ แต่ในใจยิ่งกระวนกระวายกว่าเดิม จนอีกครู่ใหญ่แลเห็นยู่ป้วยหยกระบายลมหายใจยาว ๆ แล้วกล่าวว่า

"โชคดีที่ผ่านเวลาเนิ่นนานเกินไป ฤทธิ์ยานั้นเสื่อมลงกว่าเดิมมากมาย ไม่

เช่นนั้น...”

กิมอี่จื้อกล่าวสอดคำขึ้นทันที

“แม้ว่าฤทธิ์ยาเสื่อมไปสิ้น แต่ข้าพเจ้าหากถูกควันพ่นใส่หน้ายังคงต้องเสียชีวิตไปใช่หรือไม่ ?”

“อาจบางทีใช่”

กิมอี่จื้อถอนใจเบา ๆ กล่าวว่า

“ท่านช่วยข้าพเจ้าไว้อีกคราวแล้ว”

ยู่ป้วยหยกใช้ชุดไฟส่องบนร่างเปลือยเปล่าของรูปศิลาขาว ค้นหาจนละเอียดอยู่ครู่หนึ่งพลันกล่าวว่า

“ท่านสามารถปิดนัยน์ตาไว้หรือไม่ ?”

“ข้าพเจ้าเหตุใดไม่อาจดู ?”

ยู่ป้วยหยกฝืนยิ้มกล่าวว่า

“กลไกก็อยู่ที่ที่ซึ่งไม่...”

วาจามิทันขาดคำ กิมอี่จื้อรีบปิดนัยน์ตาสนิทแน่นทันที มิทราบยู่ป้วยหยกไปลูบคลำในที่แห่งใด ลูบ ๆ บิด ๆ ชั่วขณะเสียงฉับก็ดังมา รูปศิลานั้นพลันถลาห่างไปดั่งสายฟ้า เปิดช่องซึ่งกว้างประมาณหนึ่งเชียะเศษออกมา กิมอี่จื้อจึงเดินเข้าไปในระหว่างกลางรูปสลักเปลือยเปล่าของสตรีนั้น นางถอนใจกล่าวว่า

“คิดไม่ถึง ท่านยังมีความแตกฉานเชี่ยวชาญกับวิชาปิศาจเหล่านี้ หากมิใช่ท่านน่ากลัวข้าพเจ้าพยายามชั่วชีวิตก็อย่าคิดบุกเข้าไปได้เลย”

ยู่ป้วยหยกกล่าวช้า ๆ ขึ้นว่า

“ในความคิดเห็นของข้าพเจ้า สามารถเข้าไปแล้วกลับ มิสู้ไม่เข้าไปประเสริฐกว่า”

กิมอี่จื้อหัวร่อแล้วถามขึ้น

“เพราะเหตุใด ! ในสถานที่นี้มีแต่ความพิสดารและชั่วร้าย ดูท่ายังมิทราบจะมีความเร้นลับซุกซ่อนอยู่อีกมากน้อยเท่าใด แม้นับว่าไม่มีเรื่องของค้วงฮวยชาเนี้ยจื้อข้าพเจ้าก็คิดใคร่เข้าไปดูให้รู้แน่ด้วยเลย”

ยู่ป้วยหยกถอนใจกล่าวว่า

“ความเร้นลับยิ่งใหญ่เพียงใด ภยันตรายยิ่งร้ายแรงเพียงนั้น...”

“มีท่านอยู่ด้วย ข้าพเจ้ายังกลัวสิ่งไร”

ยู่ป้วยหยกจำต้องยิ้มรับ เดินนำหน้าออกไปอีกครา ผ่านประตูที่หลังรูปเปลือยแล้วฝุ่นละอองบนพื้นก็น้อยลง ท่ามกลางแสงสีเงินของชุดไฟ ยังพอเห็นได้ราง ๆ

ว่าที่พื้นก็มีรูปสลักเป็นลวดลายเช่นกัน

ลวดลายที่สลักอยู่บนพื้น ถึงกับก็เป็นรูปบุรุษสตรีที่เคลียคลอกันด้วยดำฤษณา

ยู่ป้วยหยกเพ่งตาพิจารณาชั่วขณะ ก็กล่าวขึ้นว่า

"ท่านดูไว้ เท้าข้าพเจ้าเหยียบอยู่ที่ใด ท่านจงเหยียบตามไนที่นั้น อย่าได้ผิดพลาดไปเป็นอันขาด"

กล่าวจบคำเท้าเหยียบลงไป พอดีเหยียบใส่จุดอุจาดที่สุดนั้น

กิมอี่จื้อเดินพลางถ่มน้ำลายไปพลาง และยังด่าพึมพำขึ้น

"สถานที่ปิศาจนี้ บุรุษดีงามไม่บังควรเหยียบย่างให้เป็นเสนียดเลยจริง ๆ"

ยู่ป้วยหยกกล่าวขึ้นว่า

"ประมุขสถานที่นี้มีเจตนาดั่งนี้ คิดว่าเพราะต้องการเรียกให้วิญญูชนอย่าได้บุกบั่นเข้าไป มาตรว่าพวกวิญญูชนมีธัมมะได้ล่วงรู้ความลับของมัน จะมาก็รู้สึกตะขิด-ตะขวงแก่ใจ ไม่เช่นนั้น มันไหนเลยจะสุขสำราญนอกเหนือกฎเกณฑ์ของบาปกรรมได้?"

"ท่านเล่า ท่านมิใช่เป็นวิญญูชนมีธัมมะ ?"

"บางครั้งก็ใช่ แต่บางครั้งกลับไม่แน่นัก"

กิมอี่จื้อหัวร่อคักคักเสียงสดใส กล่าวว่า

"ท่านมิเพียงไม่น่ารังเกียจเท่านั้น ยังนับว่าน่ารักอยู่ไม่น้อย..."

วาจาพอจบคำเสียงหัวร่อพลันชะงักงันลง เพราะเห็นสตรีอาภรณ์แดงนางหนึ่งถูกผูกห้อยลงมา ใบหน้าของนางบอกไม่ถูกว่าบิดเบี้ยวแสยะจนน่าหวาดกลัวเพียงใด

กิมอี่จื้อกรีดร้องด้วยความแตกตื่นตกใจยิ่ง

"ดูท่าคำ 'ผู้บุกรุกต้องตายนี้' มิใช่เขียนขึ้นข่มขู่ผู้คนจริง ๆ แล้ว !"

แลเห็นซากศพของสตรีอาภรณ์แดงนี้ก็สมบูรณ์และตายไปไม่เกินกว่าสองวันเช่นเดียวกัน

ยู่ป้วยหยกพึมพำขึ้นเบา ๆ

"สถานที่ถูกซ่อนเร้นมานานถึงยี่สิบปี พอเกิดมีคนพบเห็นแล้ว มีคนมากหลายเสี่ยงความตายเข้ามาอย่างนั้น ความเร้นลับของสถานที่นี้จะมีอานภาพล่อใจคนได้รุนแรงปานนั้นจริง ๆ ?"

เดินอีกสองก้าว ได้เห็นซากศพสตรีอาภรณ์สีม่วงอีกนางหนึ่ง ถูกทวนเหล็กมหึมาลักษณะโบราณพุ่งตรึงติดกับผนังศิลา สองมือของนางกำปลายทวนไว้อย่างแนบแน่น แสดงว่าเมื่อตอนก่อนตาย ยังเสี่ยงชีวิตคิดถอนทวนเหล็กนี้ออกจากอกมา แต่ไม่อาจถอนออกได้ ถึงกับถูกปักตรึงติดจนตายทั้งเป็นไป

กิมอี่จื้อมองดูแวบเดียว รู้สึกสะอิดสะเอียนจนแทบต้องอาเจียนออกมา สยดสยองจนขนลุกเกรียว

จากนั้น เดินไปได้อีกแต่ละหลายก้าวจะเห็นซากศพสตรีนางหนึ่งปรากฏอยู่ บ้างถูกมีดฟันตัวขาดกลาง บ้างถูกฟาดจนหน้าแหลกเหลว บ้างถึงกับถูกหนีบตายไปทั้งเป็นอยู่ในซ่องหิน

กิมอี่จื้อร้องเสียงสั่นสะท้านขึ้น

"ทางสายนี้มีภยันตรายอยู่ทุกฝีก้าวจริง ๆ ข้าพเจ้าหากมิใช่ติดตามท่านมาน่ากลัวตอนนี้...น่ากลัวตอนนี้ต้องเป็นดังพวกดรุณีเหล่านี้แล้ว"

ยู่ป้วยหยกกล่าวเสียงหนัก ๆ ขึ้น

"พวกนางสามารถเดินเข้ามาที่นี้ แสดงว่าในหมู่พวกนางก็ต้องมีคนสามารถปราดเปรื่องอยู่"

"ไฉนว่าพวกนางร่วมทางกันมา ?"

"คาดว่าต้องเป็นพวกเดียวกันด้วย"

กิมอี่จื้ออึ้งอยู่ชั่วครู่ จึงกล่าวขึ้นว่า

"บรรดาดรุณีเหล่านี้ ดูท่าเมื่อครั้งมีชีวิตต้องเป็นดรุณีอันเยาว์วัยทั้งสวยงามทั้งสดชื่น แต่กลับมาแส่หาที่ตายในสถานที่ปิศาจนี้ นั้นเป็นเพราะสาเหตุใดกัน ?"

"สาเหตุนี้มีเพียงประการเดียว สถานที่นี้แม้มิใช่รังลับซ่อนขุมทรัพย์ของนิกายเทียนโซ้ยก้า คาดว่าต้องเป็นที่ซ่อนสมบัติจำนวนมหาศาลแน่นอน"

กิมอี่จื้อพลันชะงักเท้าไว้ กล่าวว่า

"ท่านคิดว่าชายชราผู้นั้นหลอกลวงพวกเราเข้ามา ด้วยจุดประสงค์ให้พวกเราเปิดทางแก่มันใช่หรือไม่ ?"

"คิดว่าเป็นเช่นนั้นแน่ ดังนั้นมันจึงมีความมุ่งหวังให้พวกเราพลังฝีมือยิ่งเข้มแข็งยิ่งประเสริฐ และยังไม่เสียดายที่มอบกระบี่วิเศษอันทรงคุณค่ามหาศาลแก่ท่าน"

กิมอี่จื้อร้องด้วยความแตกตื่นตกใจ

"พวกเราหากสามารถออกไปได้ ก็เท่ากับเปิดทางให้แก่มัน แม้ได้ของวิเศษเหล่านั้น ก็น่ากลัวต้องมอบแก่มัน หากแม้นพวกเราตายไป ก็มิเกี่ยวข้องกับมันสักน้อยนิด ชายชรานี้นับว่ามีจิตใจชั่วร้ายอำมหิตยิ่งนัก พวกเรากับมันมิเคยรู้จักมักคุ้นกันมา มันถึงกับใช้ชีวิตพวกเรามาเป็น 'หินถามทาง' ให้แก่มันอย่างชั่วช้าได้"

"ความนี้จะยังมีเรื่องประหลาดพิสดารอยู่ประการหนึ่ง"

"เรื่อง...เรื่องอันใด ?"

"ท่านดูซากศพเหล่านี้ล้วนเป็นอิสตรี โครงกระดูกที่บ่อใต้ดินเมื่อครู่ก็ล้วนเป็นอิสตรีเช่นกัน หรือว่าคนที่เข้ามาขโมยสมบัติถึงกับไม่มีบุรุษเพศเลยสักคนเดียว ?"

มีเสียงราบเรียบของคนผู้หนึ่งดังขึ้นมา

"ความนี้มีสาเหตุสองประการ พวกท่านคิดใคร่ได้รับฟังหรือไม่ ?"

กิมอี่จื้อพอได้ยินกระแสเสียงราบเรียบนี้ สีหน้าพลันแปรเปลี่ยนไปทันที คว้ามือยู่ป้วยหยกไว้แล้วร้องขึ้น

"มัน...มันตามเข้ามาแล้ว ?"

ชายชราผู้นั้นกล่าวเสียงราบเรียบสืบต่อไป

"ในเมื่อเล่าฮูต้องการให้พวกท่านเปิดทาง ย่อมต้องติดตามพวกท่านเข้ามาแน่นอน มีพวกท่านทำลายกลไกกับดักให้กับเล่าฮู เล่าฮูก็มิต้องเปลืองเรี่ยวแรงสักน้อยนิด"

ประกายสีเงินเพียงวูบมา ร่างมันพลันปรากฏขึ้นดุจเป็นวิญญาณร้าย !

กิมอี่จื้อทั้งตื่นเต้นทั้งขุ่นเคือง ร้องขึ้นว่า

"ข้าพเจ้าเคารพท่านจนเรียกเป็นผู้อาวุโส แต่ท่านถึงกับใช้แผนนี้กับพวกเราแล้วยังมามีหน้ารับอย่างไร้ยางอายได้ !"

ชายชราสีเงินกล่าวเสียงราบเรียบสืบต่อไป

"พวกท่านแม้ได้รับทุกข์เพราะเล่าฮู แต่หาใช่ไร้ประโยชน์โดยสิ้นเชิงไม่ อย่าว่าแต่พวกท่านสามารถเข้ามาเที่ยวในสถานที่นี้สักครั้ง แม้นับว่าตายก็ไม่ไร้คุณค่าแล้ว"

กิมอี่จื้อถามโพล่งออกไป

"นี่เป็นสถานที่ใดกันแน่ ?"

"พวกท่านไฉนไม่ดูที่ตรงนี้"

ชายชรากล่าวแล้วชี้ไป กิมอี่จื้อมองตามปลายนิ้วมัน เห็นข้างซากศพดรุณีชุดเขียวนางหนึ่ง...ที่ผนังศิลาปรากฏอักษรสลักอยู่สองแถว

'ในวิมานอันดื่มด่ำ วังสำราญอันซาบซึ้ง
ทั้งกระสันต์ทั้งรัญจวน ทั้งอำมหิตทั้งดุร้าย'

ชายชราสีเงินกล่าวช้า ๆ สืบต่อไป

"เมื่อสี่สิบปีก่อน ที่นี้คือสถานที่ซึ่งนักสู้ผู้มีฝีมือทั่วแผ่นดินต่างปรารถนาใคร่จะมากันจนสุดใจ หากสามารถได้เที่ยวที่นี่สักครา แม้ดับดิ้นสิ้นชีวิตก็ไม่คิดเสียดาย"

กิมอี่จื้อร้องขึ้นด้วยความแตกตื่นตระหนก

"เพราะเหตุใด ?"

ชายชราสีเงินกล่าวสืบไป

"เนื่องเพราะเมื่อถึงที่นี้ จึงทราบความสุขแท้จริงของบุรุษเพศเป็นอย่างไร ฮา ฮา แต่เสียดายที่เมื่อเสพย์สุขสำราญนั้นแล้ว จะต้องตายเด็ดขาด"

กล่าวถึงตอนนี้มันพลันหัวร่อดัง ๆ ขึ้นหลายเสียง แต่เสียงหัวร่อยังคงสม่ำเสมอ ไม่มีทั้งสูงต่ำ และฟังไม่ออกว่ามีความปีติยินดีสมกับการหัวร่อเลย

กิมอี่จื้อต้องสูดลมหายใจหนาวเหน็บเข้าข่มขวัญอันระริก กล่าวว่า

"เมื่อเป็นเช่นนี้ ไฉนในที่นี้จึงไม่เห็นมีซากศพบุรุษเพศเลย ?"

ชายชราสีเงินกล่าวว่า

"เนื่องเพราะตอนนั้น บุรุษเพศต่างต้องรอการพิสูจน์ทดสอบจากประมุขวังฮุ้นเก็งนี้ก่อน จึงจะตายไปได้"

กิมอี่จื้อขบกรามกล่าวขึ้นว่า

"ดรุณีทั้งหลายแม้รู้ดีว่านี่เป็นสถานที่ปิศาจ เหตุไฉนยังต้องมาหาที่ตายกัน ?"

ชายชราสีเงินกล่าวว่า

"สาเหตุของการนี้ก็มีมากหลายแล้ว บ้างริษยาความงามของประมุขวังเซียวฮุ้นเก็งตั้งใจแน่วแน่มาเพื่อกำจัดนาง มีบ้างชุ่นแค้นที่สามีหรือคนรักถูกนางล่อจนหลงงมงายตายไป บุกเข้ามาเพื่อล้างแค้น..."

"แต่บัดนี้ เซียวฮุ้นเก็งจู๊ผู้นั้นแม้ยังมีชีวิตอยู่ก็ต้องชราจนกลายเป็นนางปิศาจเฒ่าแล้ว ไฉนในที่นี้ยังมีอิสตรีมาแส่หาที่ตายอีกมากหลาย ?"

ชายชราสีเงินกล่าวว่า

"เซียวฮุ้นเก็งจู๊แม้ตายไป แต่คัมภีร์อันมีค่าสูงล้ำของนางยังอยู่ บรรดาทรัพย์สมบัติเหล่านั้นยังพอทำเนามิต้องว่ากล่าว แต่คัมภีร์วิชาเสน่ห์ของนาง ในหลายสิบปีมานี้ คือของมีค่าวิเศษสุดที่เหล่าดรุณีทั้งหลายในแผ่นดินต่างคิดหาเล่ห์อุบายเพื่อจะได้ไป มิว่าเป็นผู้ใดขอเพียงศึกษาได้วิชาทอดเสน่ห์ของนาง ก็ต้องสามารถให้บุรุษทั้งแผ่นดินมาสยบอยู่แทบเท้านางได้"

กิมอี่จื้อลอบชม้ายมองยู่ป้วยหยกแวบหนึ่ง ใบหน้าถึงกับแดงระเรื่อขึ้นอย่างลืมตัว กล่าวว่า

"ของสกปรกโสมมเช่นนั้น ข้าพเจ้ายังไม่ยอมถ่อมตัวลงเหลือบแลดอก"

ชายชราสีเงินหัวร่อคักคัก แล้วกล่าวสืบไป

"รอเมื่อท่านมีโอกาสได้เห็น ท่านจะไม่ยอมตัดใจคลายมืออีกแล้ว"

สายตาพลันเบือนมาทางยู่ป้วยหยกกล่าวว่า

"วิชาบู๊ของท่านแม้ใช้ไม่ได้ แต่กับวิชานอกสารบบ ตำราเหล่านี้กลับเชี่ยวชาญแตกฉานยิ่ง บุคคลเช่นดั่งท่าน หากเล่าฮูฆ่าทิ้งเสียก็รู้สึกน่าเสียดายไม่น้อย"

ยู่ป้วยหยกยิ้มพลางกล่าวขึ้นว่า

"ตอนนี้ยังมิได้เข้าวัง ท่านย่อมไม่ฆ่าพวกเราแน่"

ดวงตาชายชราเป็นประกายแวววาวกล่าวว่า

"ท่านหากสามารถนำเล่าฮูเข้าวัง เล่าฮูมิเพียงไม่ฆ่าท่านเท่านั้น ยังจะแบ่งทรัพย์สมบัติให้ท่านครึ่งหนึ่งด้วย"

"หากแม้นข้าพเจ้าไม่ยอม ?"

ชายชราสีเงินกล่าวเสียงราบเรียบขึ้น

"หากท่านไม่ยินยอม ตอนนี้ก็อย่าคิดมีชีวิตรอดอยู่ต่อไป"

ยู่ป้วยหยกยิ้มแล้วกล่าวว่า

"ในเมื่อสถานที่นี้เคยมีคนเข้ามาแล้ว ทรัพย์สมบัติที่ซุกซ่อนอยู่ มิแน่ถูกขนออกไปจนหมดสิ้นก็ได้"

ชายชราสีเงินกล่าวเสียงเย็นชาขึ้น

"จวบจนบัดนี้ ที่นี่ยังไม่เคยมีคนเป็น ๆ เดินออกไปแม้สักผู้เดียว !"

"ข้าพเจ้ามักได้ยินวาจาประโยคนี้เสมอมา แต่ความจริงแล้ว สถานที่ซึ่งไม่มีคนเป็น ๆ เดินออกไปมักจะมีคนเป็น ๆ เดินออกไปอยู่ เพียงแต่ไม่มีผู้อื่นได้เห็นเท่านั้นเอง"

ชายชราสีเงินหัวร่อเสียงดัง กล่าวว่า

"เล่าฮูเห็นกับตาว่ามีดรุณีเดินเข้ามาเก้านาง จึงลงมือปิดทางออกไว้กับมือและยังรออยู่ที่เบื้องนอกอีกสองวันเต็ม ๆ หากแม้นมีคนเดินออกไปได้ เล่าฮูยินดีควักนัยน์ตาคู่นี้ทิ้งทันที"

ดวงตายู่ป้วยหยกเป็นประกายแวววาวกล่าวช้า ๆ ขึ้น

"ท่านฆ่าบรรดาพวกพ้องและตัวเบ๊เซ่าเทียนตายทั้งบ้าน เนื่องเพราะสงสัยมันมีความเกี่ยวข้องกับเรื่องลึกลับในที่นี้ และแพร่งพรายให้กับดรณีทั้งเก้านางทราบ ?"

ดวงตาชายชราเป็นประกายวูบใหญ่ แค่นเสียงเย็นชาว่า

"ท่านได้ถามไถ่มากเกินไปแล้ว"

กิมอี่จื้อร้องขึ้นด้วยความตื่นตระหนก

"ท่านเพราะสงสัยคนเพียงผู้เดียว ถึงกับฆ่าพวกพ้องของมันทั้งครอบครัว มิรู้สึกเป็นฝีมือชั่วร้ายอำมหิตเกินไป ? !"

ชายชราสีเงินกล่าวเสียงราบเรียบขึ้น

"ท่านอย่าลืมเสีย ที่เล่าฮูฆ่าตายนั้นคือบริวารของนิกายเทียนโช้ยก้า"

กิมอี่จื้อร้องโพล่งขึ้นว่า

"เนื่องเพราะพวกมันแพร่งพรายความลับของท่านให้แก่ผู้อื่น ท่านจึงฆ่าพวกมันทิ้งเสียใช่หรือไม่ ?"

ชายชราสีเงินแค่นเสียงดังเฮอะ กิมอี่จื้อตาเป็นประกายวาวทันที กล่าวเสียงดังก้องว่า

"แต่สาวกนิกายเทียนโช้ยก้า ไฉนจึงพลอยล่วงรู้ความลับของท่าน ? หรือท่านก็เคยสุมหัวคิดร้ายกับพวกมันมา ?"

ชายชราสีเงินพลันหันขวับกลับไป ตบฉาดใส่ผนังศิลาแล้วเอื้อนเอ่ยช้า ๆ

"ท่านก็ถามไถ่มากเกินไปแล้ว"

กิมอี่จื้อมองดูรอยฝ่ามือบนผนังศิลานั้น เชิดปากสูงชันโดยมิกล่าวกระไรอีก

ยู่ป้วยหยกค้นคว้าเสาะหาเป็นเวลาร่วมครึ่งชั่วยามแล้ว ยังคงพึมพำอยู่ไม่หยุดปาก

"หรือประตูเข้าวังมิใช่อยู่ในที่นี้ ?"

ชายชราสีเงินกล่าวว่า

"เบื้องหน้าไม่มีทางจะไปอีกแล้ว มิใช่อยู่ที่นี่จะอยู่ที่ใดได้ ?"

ยู่ป้วยหยกขบคิดไปมา พลันเลื่อนซากศพดรุณีชุดสีเขียวออกจากที่มาตรวจตรา ซากศพนี้ไม่มีรอยแผลใด ๆ ในร่าง เพียงแต่มือทั้งสองข้างดำคล้ำผิดสี

ยู่ป้วยหยกก้มลงไปใช้กระบี่ฝักเงินเล่มสั้นเขี่ยนิ้วในมือของซากศพนั้นออก เห็นที่ปลายนิ้วชี้ทั้งซ้ายขวาต่างมีรอยห้อเลือดอยู่จุดเล็ก ๆ

เป็นรอยที่คล้ายถูกยุงกัดเกิดขึ้นเท่านั้น แต่ถึงกับปลิดชีวิตให้ตายได้ !

ยู่ป้วยหยกผุดลุกขึ้นมาถอนใจยาว กล่าวพึมพำว่า

"ในวิมานอันดื่มด่ำ วังสำราญอันซาบซึ้ง...ความลับของการเข้าวังที่แท้อยู่บนตัวอักษรตัว 'จือ' ทั้งสองนี้นี่เอง"

แลเห็นรอยอักษรที่สลักบนผนังศิลาทุกเส้นทุกขีดของอักษรมีฝุ่นละอองเกาะอยู่เต็ม เพียงแต่สองจุดที่เหนืออักษร 'จือ' สะอาดเรียบร้อยเป็นประกายคล้ายดังมีคนลูบคลำผ่านไปก็ปาน

กิมอี่จื้อร้องขึ้นด้วยความตื่นเต้นยินดี

"ไม่ผิดแน่ ! ข้าพเจ้าก็ดูออกแล้ว เพียงกดไปบนจุดทั้งสองของอักษร 'จือ'

สองตัว ประตูก็จะปรากฏขึ้น ใช่หรือไม่ ?"

นางกล่าวไปกล่าวไปมือทั้งสองก็ยกขึ้นกดลงบนจุดเหนืออักษรนั้น

ยู่ป้วยหยกรีบคว้ามือนางไว้ในฉับพลัน กล่าวว่า

"หรือว่าท่านก็คิดใคร่เดินรอยตามดรุณีชุดเขียวนี้ หากแม้เปิดประตูแต่ละครา ต้องเสียสละชีวิตคนไปผู้หนึ่ง คุณค่านี้ไยไม่ใช่แพงล้ำเกินไป ?"

พลันเห็นประกายสีเงินพุ่งวาบ ชายชราผู้นั้นได้ชิงกระบี่สั้นไปตัดนิ้วชี้ของดรุณีชุดเขียวออกมา จี้ลงไปบนอักษรทั้งสองนั้นพร้อม ๆ กัน

ภายในผนังที่เรียบลื่น พลันมีเสียงดนตรีดังขึ้นเบา ๆ จากนั้นผนังศิลาได้เลื่อนออกช้า ๆ เผยเห็นม่านไข่มุกที่ยาวระพื้นขึ้นกระจ่างตา

ไข่มุกเป็นประกายแวววาวจนเจิดจ้าบาดตา เบื้องบนยังมีอักษรอยู่สองแถวเช่นกัน

'สุดซึ้งในโลกียกิจร่วม จิตชิดเสพย์สนองท่าน
ย่างเข้าทวารนี้เมื่อใด สวรรค์ครรไลอยู่ในมือ'

ใบหน้าที่เย็นชากระด้างของชายชราสีเงินได้พลุ่งพล่านจนบิดเบี้ยวไปแล้ว ดวงตาก็เป็นประกายวูบวาบหวั่นไหว พลันแหงนหน้าหัวร่อเสียงก้องแล้วร้องขึ้น

"ความเร้นลับของเชียวฮุ้นเนี้ยจื้อ...(สตรีสยบวิญญาณ)...ในที่สุด วันนี้ก็ตกอยู่กับเล่าฮูจนได้"

ในเสียงหัวร่อที่กึกก้องสนั่น แหวกม่านไข่มุกแล้วก้าวอาด ๆ เข้าไปทันที

กิมอี่จื้ออดมิได้ต้องก้มลงเก็บเศษนิ้วสองท่อนบนพื้นมา แลเห็นปลายนิ้วที่แห้งกรังเป็นสีดำคล้ำนั้นปรากฏจุดเล็ก ๆ ขึ้นอีกสองจุดแล้ว

นางเหลือบตาดูยู่ป้วยหยกแวบหนึ่ง อดมิได้ต้องถอนใจกล่าวว่า

"ท่านช่วยชีวิตข้าพเจ้าอีกครั้งแล้ว คิดไม่ถึงในจุดเล็ก ๆ ทั้งสองนี้ยังมีหลุมพรางที่ฆ่าคนได้ซุกซ่อนอยู่อีก"

ที่แท้ในสองจุดนั้นต่างมีเข็มอาบยาพิษเล่มเล็กละเอียดจนนัยน์ตามองแทบไม่เห็นฝังอยู่ พอกดปลายนิ้วลงไป เพียงรัสึกคันขึ้นมาเล็กน้อยเท่านั้น

รอจนเมื่อรู้สึกว่าเจ็บ ก็ไม่มีทางช่วยให้รอดชีวิตแล้ว

ยู่ป้วยหยกมองดูม่านไข่มุกอันสดใสแวววาวคล้ายดั่งขบคิดว่าควรเข้าไปหรือไม่ พลันมีมือขาวซีดข้างหนึ่งยื่นออกมาฉุดกิมอี่จื้อ แล้วชายชราผู้นั้นจึงกล่าวออกมา

"ทรัพย์สมบัติเหล่านี้มีครึ่งหนึ่งเป็นกรรมสิทธิ์ของท่านแล้ว ท่านไฉนจึงไม่เข้ามา ?"

วาจาไม่ทันจบ กิมอี่จื้อก็ถูกลากเข้าไปแล้ว

ยู่ป้วยหยกต้องลอบถอนหายใจฝืนยิ้มรำพึงขึ้นเบา ๆ

"นกสิ้นเกาทัณฑ์ช่อน กระต่ายตายฆ่าสุนัขทิ้ง ชายชราที่ชั่วช้าอำมหิตนี้ คิดว่าต้องไม่ยอมปล่อยเราหลุดมือเป็นแน่..."

ขณะนั้น เสียงโห่ร้องด้วยความลิงโลดยินดีของกิมอี่จื้อแว่วออกมา จนยู่ป้วยหยกจำต้องเดินเข้าไปบ้าง

หลังม่านไข่มุกนับเป็นอีกโลกหนึ่งได้อย่างแท้จริง ยู่ป้วยหยกรู้สึกว่า ประกายอันแพรวพรายของอัญมณีกระจ่างจนระยิบระยับจับตา ในยามกะทันหันถึงกับไม่อาจเห็นสภาพภายในห้องชัดเจนได้

กิมอี่จื้อประคองถ้วยหยกใบหนึ่งเดินเข้ามาหา ถ้วยก็มีประกายแวววับจับตาสะท้อนจนรอยยิ้มอันระเรื่อของนางยิ่งน่าลุ่มหลงรัญจวน นางหัวร่อพลางร้องขึ้นด้วยความกระตือรือร้น

"ท่านดู ท่านเคยเห็นของที่มีความสวยงามเหล่านี้มาหรือไม่ ?"

"ท่านพอใจ ?"

ยู่ป้วยหยกย้อนถามเช่นนั้น กิมอี่จื้อพลันหัวร่อแล้วกล่าวว่า

"อิสตรีเมื่อเห็นอัญมณี มีผู้ใดไม่พอใจ ?

"ฟังน้ำเสียงของท่าน หรือท่านไม่พอใจอัญมณี ?"

"มันมิเป็นเช่นนั้น บุรุษเพศพอใจเพชรนิลจินดานั่นเนื่องเพราะมันมีราคา สตรีพอใจในเพชรนิลจินดากลับเนื่องเพราะความสวยงามของมัน ท่านดู นี่งามหรือไม่"

นางคล้องสร้อยไข่มุกสายยาวไว้ที่ลำคอ ประกายตาอันเรืองรองของนาง นางถึงกับคล้ายเคลิบเคลิ้มหลงใหลไปบ้างแล้ว

ยู่ป้วยหยกอดมิได้ต้องถอนใจ กล่าวว่า

"สร้อยไข่มุกแม้สวยงาม แต่จะเทียบเท่ากับประกายตาท่านได้อย่างไร ?"

กิมอี่จื้อก้มศีรษะแย้มยิ้ม แก้มเปล่งปลั่งทั้งสองเริ่มแดงผดผาดขึ้นมาทีละน้อย

ชายชราสีเงินผู้นั้นกลับมิได้เหลือบแลมาสนใจนางเลย และกับอัญมณีที่เกลื่อนกลาดทั่วทั้งห้อง มีราคามหาศาลควรเมือง ก็คล้ายไม่แยแสลงเหลือบแลสนใจด้วย เพียงแต่เสาะค้นไปทั่วทุกทางโดยไม่หยุดยั้ง

ไข่มุกเม็ดเขื่อง มรกตสีสดใส หยกเนื้อดีแวววาว...ถูกมันเหวี่ยงกระเด็นไปทีละชิ้นทีละสิ่ง ดุจดั่งเป็นขยะไร้ค่าก็ปาน ของที่มันเสาะหา หรือยังมีราคาล้ำค่า

ไปกว่าอัญมณีเหล่านี้ ?!

กิมอี่จื้อกระซิบเสียงแผ่วเบาขึ้น

"ท่านคิดดู มันกำลังหาเชียวฮุ้นปี้กิบ (คัมภีร์สยบวิญญาณ) นั้น ใช่หรือไม่ ?"

"คาดว่าต้องใช่"

กิมอี่จื้อหัวร่อคิกคิก แล้วกล่าวสืบไป

"มันมิใช่เป็นอิสตรี แม้นับว่าศึกษาจนได้วิชามหาเสน่ห์ของเชียวฮุ้นเก็งจู๊ก็จะมีคุณประโยชน์ใด ?"

ยู่ป้วยหยกขบคิดแล้วตอบไป

"อาจบางทีวิชาฝีมือที่มันฝึกปรือมาเป็นหลักเดียวกับวิชาของเชียวฮุ้นเก็งจู๊นี้เมื่อนำเข้าเทียบเคียงเปรียบกัน ย่อมมีคุณประโยชน์เพิ่มขึ้นอเนกอนันต์ หรืออาจบางทีมีธิดา..."

วาจาไม่ทันขาดคำ ชายชราผู้นั้นพลันตะเบ็งเสียงหัวร่อสนั่นหวั่นไหวปานคลุ้มคลั่งออกมา

แลเห็นในมือซีดขาวของมันกำหนังสือปกแพรสีชมพูหลายเล่มอยู่แนบแน่น ท่าทีที่ลิงโลดยินดีในตอนนี้ยังเบิกบานยิ่งกว่ากิมอี่จื้อพบเห็นเพชรนิลจินดามากมายหลายเท่านัก

แต่ยู่ป้วยหยกอดมิได้ต้องทอดถอนใจยาว ๆ ออกมา

ชายชราสีเงินตวาดอย่างยิ้มแย้มขึ้นทันที

"เล่าฮูสมหวังดั่งปณิธานที่ตั้งไว้ ท่านสมควรเบิกบานใจไปกับเล่าฮูจึงถูกต้องกลับทอดถอนใจไปไยกัน ?"

ยู่ป้วยหยกกล่าวช้า ๆ ขึ้นว่า

"ข้าพเจ้าพลันนึกถึง 'นกสิ้นเกาทัณฑ์ซ่อน' ดังนั้นอดมิได้ต้องทอดถอนใจไป"

ชายชราสีเงินหัวร่อเสียงก้อง กล่าวว่า

"เล่าฮูลั่นปากแล้วว่าไม่ฆ่าท่าน ไหนเลยมีการตระบัดสัตย์คืนคำได้ ?"

มือซ้ายของมันกรีดฝ่าอากาศไปที่กึ่งกลางห้องเป็นทาง กล่าวสืบต่อ ๆ ไป

"เล่าฮูมิเพียงไม่ทำอันตรายชีวิตท่านเท่านั้น ยังจะมอบสมบัติล้ำค่าเหล่านี้ให้แก่ท่านครึ่งหนึ่งด้วย ถือเส้นนี้เป็นดินแดนครึ่งทาง ด้านซ้ายล้วนเป็นของพวกท่าน ท่านหยิบฉวยไปได้เต็มที่"

กิมอี่จื้อหัวร่อพลางกล่าวขึ้นว่า

"ท่านยังมีสัจจะวาจา ไม่เสียทีที่ข้าพเจ้าเรียกท่านเป็นผู้อาวุโส"

ยู่ป้วยหยกกลับกล่าวเสียงราบเรียบขึ้น

"แม้ผู้อาวุโสมอบอัญมณีทั่วทั้งห้องนี้ให้แก่ข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าลำเลียงมันไม่ออกไป ไยมิใช่ไร้ประโยชน์เช่นกัน ?"

ร่างของยู่ป้วยหยกยังคงยืนขวางอยู่ที่ปากประตูดุจดั่งไม่ตั้งใจดั่งเดิม โดยมิเคยเคลื่อนเท้าพ้นที่นั้นแม้แต่ก้าวเดียว

ชายชราสีเงินหัวร่อเสียงก้อง แล้วกล่าวไป

"วิชาบู๊ของท่านแม้ไม่ดีเด่นกระไร แต่เรี่ยวแรงกำลังย่อมต้องยังมีอยู่ ใช้ผ้าห่อพวกเพชรนิลจินดาเหล่านี้แล้วหอบหิ้วไป มิใช่ต่างขนออกได้โดยสิ้นเชิง"

ยู่ป้วยหยกยังคงยิ้มแล้วกล่าวเสียงราบเรียบ

"ผู้อาวุโสแม้ไม่ทำอันตรายชีวิตข้าพเจ้า แต่เมื่อตอนข้าพเจ้าห่อเพชรนิลจินดาเหล่านี้ ผู้อาวุโสน่ากลัวเพียงพุ่งกายปราดไปปิดประตูทั้งหลายไว้ ในตอนนั้นแม้อัญมณีทั้งโลกต่างเป็นของข้าพเจ้า ก็ไร้ประโยชน์โดยสิ้นเชิง"

ชายชราสีเงินคิดไม่ถึง บุรุษหนุ่มที่ดูเปลือกนอกเรียบร้อยนุ่มนวล ถึงกับสามารถเล็งซึ้งความรู้สึกนึกคิดของมันได้ หลังจากงุนงงไปวูบ พลันเปลี่ยนจากความอับอายเป็นขุ่นเคือง ตวาดขึ้นว่า

"เจ้าขวางอยู่ที่นี้ หรือเล่าฮูไม่อาจออกไปได้ ?"

ในเสียงตวาด นิ้วทั้งห้างอดุจตะขอ คว้าเข้าใส่ชีพจรข้อมือยู่ป้วยหยก

ยู่ป้วยหยกพลิกฝ่ามือกรีดเข้าใส่ชีพจรของมันในทันที ถึงกับเป็นกระบวนท่าตีโต้ที่ทั้งกลอกกลิ้งทั้งพิสดาร สร้างความแตกตื่นแก่ชายชราจนรีบตบมือขวาออกฉาดหนึ่ง

ยู่ป้วยหยกถึงกับไม่เลี่ยงหลบหลีก สะบัดฝ่ามือฟาดออกต้านทาน ฝ่ามือทั้งสองพอปะทะ เสียงระเบิดพลันดังสนั่นหวั่นไหว ร่างของทั้งสองต่างถอยไปคนละสามก้าวใหญ่

ชายชราสีเงินทั้งคิดไม่ถึงว่า บุรุษหนุ่มจะมีกระบวนท่าที่ลึกซึ้งพิสดารปานนี้ ยิ่งนึกไม่ถึงว่า พละกำลังจะมีความแกร่งกร้าวสมบูรณ์ปานนี้ด้วย ในยามแตกตื่นขุ่นเคืองแสยะยิ้มกล่าวว่า

"คิดไม่ถึงว่าเจ้าก็เป็นผู้มีฝีมือคนหนึ่ง เล่าฮูกลับดูผิดไปจนได้"

วาจาไม่ทันขาดคำ ก็ระดมจู่โจมออกมาสิบกว่ากระบวนท่า ในกระบวนท่าที่พิกลพิสดารของมัน คล้ายมีแววอาถรรพณ์อันชั่วร้ายปะปนอยู่ไม่น้อย ยู่ป้วยหยกปัดป้องต้านทานไปในกระบวนท่า โดยมิยอมล่าถอยแม้ก้าวเดียว แต่เนื่องจากเพิ่งทุเลาจากพิษร้าย เมื่อรับมือสิบกว่ากระบวนท่าแล้ว พละกำลังเริ่มรู้สึกอ่อนล้าจน

ไม่ปะติดปะต่อ มองดูกิมอี่จื้อแล้วตวาดขึ้น

"ท่านยังไม่รีบโถมออกไป ?"

กิมอี่จื้อถึงกับจ้องมองจนตะลึงลาน ยามนี้พลันตื่นตกใจไปเฮือก แต่กลับหัวร่อแล้วกล่าวขึ้น

"สองคนรุมตีคนเดียว ย่อมประเสริฐกว่าคนต่อคนมากนัก ข้าพเจ้าขอร่วมด้วยแล้ว..."

ยู่ป้วยหยกมิรอให้นางกล่าวจบคำ ตวาดสอดขึ้นทันที

"ด้วยพลังฝีมือของท่าน แม้ช่วยก็ไร้ประโยชน์ โถมออกไปก่อนค่อยว่ากล่าวอย่าได้เกี่ยวข้องข้าพเจ้า"

เมื่อกล่าววาจาจึงเสียสมาธิไปเล็กน้อย ถูกชายชรารุกไล่จนต้องถอยร่นสองก้าวใหญ่

กิมอี่จื้อสังเกตดูกระบวนท่าทีพลิกแพลงพิสดารจนเลิศล้ำของทั้งสอง สำนึกตัวดีว่าแม้สอดมือเข้าเกี่ยวข้องก็ช่วยเหลือไม่ได้จริง ๆ จึงต้องถอนใจยาว โถมปราดไปทางข้างกายชายชรา พลิ้วละลิ่วด้วยท่าทางอันแคล่วคล่อง

แต่ทว่า ชายชราคล้ายมีนัยน์ตาที่กลางหลังก็ปาน มันสะบัดฝ่ามือฟาดฉาดมา กิมอี่จื้อก็ไม่มีทางปัดป้องต้านทาน รู้สึกร้อนวูบที่ทรวงอกจนล้มลงไปทางด้านหลังทันที

ยู่ป้วยหยกฉวยโอกาสที่ชายชราสะบัดฝ่ามือฟาดกลับด้านหลัง เกร็งหมัดต่อยออกไปดุจสายฟ้า จนกลับมายึดที่เดิมคืนได้ กล่าวว่า

"ท่านบาดเจ็บหรือไม่ ?"

กิมอี่จื้อตัวชาทั้งร่างแต่ฝืนยิ้มกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ามิเป็นไร ท่านไม่ต้องมากังวล"

ยู่ป้วยหยกเห็นรอยยิ้มของนาง ทราบได้ทันทีว่าในช่วงเวลาสั้น น่ากลัวนางไม่อาจยืนหยัดได้ จึงจิตใจว้าวุ่นสับสน ถูกชายชรากระแทกใส่ถึงสองฝ่ามือจนต้องถอยร่นออกไปอีกครั้ง

กิมอี่จื้อร้องขึ้นด้วยความตกใจ

"ท่านมิเป็นไรกระมัง ?"

ยู่ป้วยหยกขบกรามแนบแน่น รับฝ่ามือชายชราอีกสามฉาด สองคนนี้ หนึ่งอยู่ในม่านหนึ่งอยู่นอกม่าน พอสามกระบวนท่าผ่านพ้น ม่านไข่มุกนั้นก็ขาดจนกระจัดกระจายไปทั่วพื้น

กิมอี่จื้อร้องเสียงแหบแห้งขึ้น

"ท่านไฉนไม่ออกเสียง หรือว่าบาดเจ็บแล้ว ?"

ยู่ป้วยหยกจำต้องร้องเสียงดัง ๆ

"ท่านวางใจเต็มที่ ข้าพเจ้า..."

เมื่อปากเปล่งวาจาลมปราณที่เกร็งไว้พลันอ่อนล้า ต้องถูกรุกไล่จนถอยร่นอีกสองก้าว กระทั่งออกนอกประตูใหญ่ไปแล้ว

ชายชราถลันตามติดการจู่โจมของมัน หัวร่อเสียงก้องแล้วสำทับขึ้น

"ทั้งสองท่านกลับไม่เสียทีที่เป็นคู่ชีวิตกัน มีความกังวลในกันและกันถึงปานนี้ เล่าฮูดูแล้วรู้สึกเลื่อมใสจับใจนัก"

บทที่ 22

อุบัตินอกคาดหมาย

ยู่ป้วยหยกกำลังคิดฉวยโอกาสที่ชายชราสีเงินกล่าววาจาเสียสมาธิ รุกไล่กลับไป ยึดที่เดิมคืนมา แต่จนใจที่กำลังไม่เข้มแข็งดั่งใจหมาย ผ้าขาวที่พันใบหน้าไว้ถูกหยาดเหงื่อซึมออกมาจนเปียกชุ่มโชก ตอนนี้หากหันกายหนีออกไป อาจบางทีมีหวังทะลวงออกนอกถ้ำอันตรายได้ แต่ยู่ป้วยหยกจะยอมทอดทิ้งกิมอี่จื้อได้อย่างไรกัน ?

ชายชรานั้นคำนวณซึ้งถึงจิตใจยู่ป้วยหยกได้จนชัดเจน มันจึงแสยะยิ้มแล้วกล่าวว่า

"เจ้าหากไม่หนีไปตอนนี้ เล่าฮูจะปิดประตูนี้ก่อน กักนางให้ตายไว้ค่อยว่ากล่าวตอนนั้นแม้เจ้าจะคิดเป็นคู่ชีวิตตายร่วมกันก็ไม่สำเร็จแล้ว"

ยู่ป้วยหยกถอนใจ กล่าวว่า

"ในเมื่อเป็นเช่นนี้ ท่านก็เปิดทางให้ข้าพเจ้าเข้าไปเถิด"

ชายชราหัวร่อฮาฮาพลันถลันกายไปด้านข้างหลายก้าวจริง ๆ แลเห็นยู่ป้วยหยกเดินมาด้วยท่าทีรันทดมิคาด พอเดินมาถึงปากประตู พลันพลิกกายต่อยเข้าใส่ไปสองหมัด !

สองหมัดนี้มีอานุภาพดุดันจนไม่อาจต้านทาน ชายชราถึงกับถูกรุกไล่จนถอยร่นสองก้าวใหญ่ ประตูนั้นพลันเปิดว่างขึ้นมาอีกครา ยู่ป้วยหยกขบกรามแล้วร้องสุดเสียง

"ข้าพเจ้าช่วยต้านทานมันไว้ ท่านรีบออกไป !"

กิมอี่จื้อวิ่งโซเซออกไปนอกประตูจริง ๆ แต่ยังร้องเสียงสั่นสะท้านไล่หลัง

"ท่าน...ท่านเล่า"

ยู่ป้วยหยกนับว่ากระวนกระวายจนแทบคลุ้มคลั่งจริง ๆ คิดใคร่เค้นคอกิมอี่จื้อแล้วกล่าวกับนาง

"หรือท่านไม่รู้จักรอจนหนีออกไป แล้วค่อยหาวิธีมาช่วยเหลือเรา"

แต่ยู่ป้วยหยกตอนนี้ถูกกระหน่ำจนระบายลมหายใจไม่ทัน ไหนเลยยังจะเอ่ยปากกล่าววาจาได้

ชายชราหัวร่อคักคัก แล้วร้องขึ้น

"เพราะมันต้องการช่วยท่านจึงยินยอมตายไม่หนี หรือท่านจะอำมหิตจนปลีกตัวไปเพียงลำพังได้ ?"

กิมอี่จื้อขยี้เท้าร้องขึ้น

"เรายอมไม่หนีไปเพียงลำพัง เราสองจะตายก็ต้องตายด้วยกัน"

ชายชราสีเงินหัวร่อเสียงก้อง แล้วร้องว่า

"ถูกต้อง เยี่ยงนี้จึงเป็นคนมีมโนธรรมประจำใจ เล่าฮูรู้สึกนับถือยิ่ง"

ยู่ป้วยหยกทั้งกระวนกระวายทั้งขุ่นเคือง ใคร่จะเตะกิมอี่จื้อให้กระเด็นออกไปในยามขุ่นแค้นกระวนกระวาย สมาธิย่อมปั่นป่วนรวนเรไปอีกครา รู้สึกร้อนวูบที่ทรวงอก ถึงกับถูกชายชรากระแทกเข้าในประตู

คราครั้งนี้ ยู่ป้วยหยกไม่มีกำลังที่จะตีโต้อีกแล้ว

ได้ยินชายชราหัวร่อเสียงก้องแล้วร้องว่า

"หรือโกวเนี้ยท่านไม่เข้าไปด้วย ?"

กิมอี่จื้อร้องเสียงแหบแห้งขึ้น

"เรายอมเข้าไปแน่ มิต้องให้ท่านกังวลใจ"

ยู่ป้วยหยกยังคิดตวาดห้ามไว้ แต่วาจาไม่ทันหลุดจากปาก กิมอี่จื้อก็เซถลาเข้ามาสู่อ้อมอกของตน ได้ยินชายชราผู้นั้นแผดเสียงหัวร่อไม่ขาดเสียง ร้องเข้ามาว่า

"เล่าฮูบอกแล้ว ไม่ฆ่าเจ้าก็ไม่ฆ่าเจ้าเด็ดขาด แต่หากพวกเจ้าถูกกักจนอัดใจตายในที่นี้ ไม่อาจตำหนิเล่าฮูได้"

จากนั้นมีเสียงเอี๊ยดอ๊าดดังแล้วประตูศิลาปิดเข้าหากันทันที !

ในถ้ำพลันกลับสู่ความสงบวังเวง กระทั่งเสียงหัวร่อก็มิได้ยินแล้ว

กิมอี่จื้องงงันอยู่ครู่หนึ่ง น้ำตาก็ร่วงรินลงอาบแก้ม กล่าวเสียงสั่นเครือว่า

"ล้วนเพราะข้าพเจ้าเป็นห่วงถ่วงท่าน แต่ท่าน...แต่ท่านไฉนไม่หนีไปคนเดียว ?"

ยู่ป้วยหยกถอนใจกล่าวว่า

"แล้วท่านไฉนไม่หนีไป ? หรือท่านไม่อาจรอจนหนีออกไปแล้วค่อยหาวิธีมาช่วยเหลือข้าพเจ้า ? เยี่ยงนั้นไยมิใช่ประเสริฐดีกว่าถูกกักตายอยู่ในที่นี้ทั้งสองคน ?"

กิมอี่จื้องุนงงวูบ พลันหัวร่อคิกคักขึ้นมา

ยู่ป้วยหยกขมวดคิ้ว กล่าวว่า

"ท่านหัวร่ออะไร หรือเหตุผลนี้ไม่ถูกต้อง ?"

กิมอี่จื้อกล่าวเสียงอ้อยอิ่งขึ้นว่า

"ในเมื่อท่านคิดเหตุผลนี้ออกแต่แรก ไฉนไม่หนีเอาตัวรอดไปก่อน ค่อยหาวิธีมาช่วยเหลือข้าพเจ้า ?"

ครานี้เป็นฝ่ายยู่ป้วยหยกงุนงงไปบ้าง อีกครู่หนึ่งจึงฝืนยิ้มกล่าวว่า

"เมื่อครู่ข้าพเจ้าเข้าใจว่าท่านเป็นโกวเนี้ยโง่งม คิดไม่ถึงว่าข้าพเจ้ากลับโง่งมกว่าท่านมากมาย"

กิมอี่จื้อกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"ท่านมิได้โง่งมงายแม้แต่น้อย เนื่องเพราะท่านกังวลในข้าพเจ้าเกินไป คิดเพื่อข้าพเจ้าทุกที่ทาง จึงลืมนึกถึงตัวเองไปเสีย"

ยู่ป้วยหยกยกมือลูบผมนางเบา ๆ อย่างลืมตัว ถอนใจกล่าวว่า

"อย่างนั้นท่านเล่า ? ท่านไยมิใช่ก็เห็นแก่ข้าพเจ้าจนลืมตัวเองไปเสีย ?"

กิมอี่จื้อครางเบา ๆ โถมกายเข้าไปในอ้อมอกยู่ป้วยหยกทั้งตัว

ยู่ป้วยหยกสูญเสียมารดาแต่เยาว์วัย เติบใหญ่ขึ้นจากการอบรมอันเข้มงวดกวดขันของบิดา มาตรว่ามีคู่หมั้นอยู่ก่อน แต่กระทั่งปลายนิ้วของคู่หมั้นก็มิเคยแตะต้องสัมผัส ไหนเลยเคยดื่มด่ำกับความรักอันอบอุ่นซาบซึ้งของสตรีดั่งนี้ ช่วงเวลานั้น พลันรู้สึกจิตใจเคลิบเคลิ้มงงงัน โดยมิทราบว่าเป็นความสุขหรือความทุกข์ ? เป็นปีติหรือรันทด ?

คนเราในระหว่างอันตรายที่คับขันใกล้เป็นตาย ความรักมักจะเกิดขึ้นโดยไม่รู้ตัว และระดับความเร็วนั้นกระทั่งตัวเองก็ครุ่นคิดไม่ถึง ?

กระทั่งความคิดก็ยังครุ่นคิดไม่ถึงนั้น ไหนเลยจะขัดขวางกางกั้นอยู่ได้ ?

มิทราบผ่านเวลาไปเนิ่นนานเท่าใด กิมอี่จื้อกระโดดขึ้นมา แย้มยิ้มแล้วกล่าวด้วยหน้าสีแดงฉาน

"ท่านดู พวกเราถึงกับกลายเป็นคนโง่เขลาไปแล้ว ถึงกับไม่ทันคิดว่า เมื่อประตูนี้สามารถเปิดทางด้านนอกได้ ก็ย่อมต้องสามารถเปิดทางด้านในเช่นกัน ไม่เช่นนั้นตอนเซียวฮุ้นเก็งจู๊มีชีวิตอยู่ หรือต้องรอให้คนทางนอกมาเปิดประตูนางจึงออกไปได้ ?"

นางยิ่คิดยิ่งรู้สึกเป็นเหตุผลอันถูกต้อง จึงยิ่งกล่าวยิ่งมีความลิงโลดยินดี

แต่ยู่ป้วยหยกกลับถอนใจยาว ฝืนยิ้มกล่าวว่า

"เมื่อชายชราผู้นั้นรู้กลไกของประตูนี้อยู่ และยังมีอาวุธที่คมวิเศษกับมือนั่นเพียงเสียเวลายกมือไปก็สามารถทำลายกลไกทั้งมวลให้พินาศได้ ประตูศิลานั้นมีน้ำหนักเป็นพันตำลึง เมื่อกลไกถูกทำลายไป ยังมีผู้ใดสามารถเปิดออกได้? มันเมื่อมีเจตนาที่จะกักเราให้ตายอยู่ในนี้ ย่อมต้องคิดถึงเหตุผลของการนี้แต่แรกแล้ว"

กิมอี่จื้อองงงันไปวูบ รอยยิ้มพลันสาบสูญจากหน้า ตะกุกตะกักขึ้นว่า

"แต่...อัญมณีในที่นี้ หรือมันไม่ต้องการโดยสิ้นเชิง?"

ยู่ป้วยหยกถอนใจ กล่าวว่า

"คนเมื่อถูกกักตายอยู่ในที่นี้ อัญมณีย่อมไม่อาจบินหนีไปได้เอง ในเมื่อจะอย่างไรย่อมต้องเป็นของมันในไม่ช้าก็เร็ว มันไยต้องกระวนกระวายด้วย? อย่าว่าแต่จุดประสงค์แท้จริงของมันหาใช่อยู่ในอัญมณีเหล่านี้ไม่"

กิมอี่จื้อกระแทกกายนั่งอย่างอ่อนล้า เหม่อมองอยู่เป็นครู่ใหญ่ พลันแย้มยิ้มขึ้นอีกคราจนได้ กล่าวว่า

"ก่อนเช้าตรู่วันนี้ ข้าพเจ้าคิดฝันไม่ถึงเลยจริง ๆ จะมีโอกาสตายร่วมกับท่านในที่นี้ แต่ประหลาดที่ว่าข้าพเจ้าตอนนี้ถึงกับไม่รู้สึกหวาดกลัวสักน้อยนิด ข้าพเจ้าตอนนี้จึงเพิ่งทราบ ความตายหาใช่เป็นเรื่องน่ากลัวดุจดั่งที่ข้าพเจ้าเคยคิดคาดไม่ อย่าว่าแต่ข้าพเจ้ามีโอกาสตายร่วมกับท่านย่อมประเสริฐกว่าดรุณีทั้งแปดนางนั้นมากนัก"

ยู่ป้วยหยกพลันมีประกายตาสุกใส ร้องโพล่งว่า

"ท่านว่าดรุณีทั้งแปดคนนั้น?"

กิมอี่จื้อมิทราบว่ายู่ป้วยหยกไฉนพลันร้องขึ้น จึงตะกุกตะกัก

"ใช่...ใช่แล้ว"

ยู่ป้วยหยกคว้ามือนางขึ้นทันที ตะเบ็งเสียงว่า

"ท่านเห็นชัดเจนหรือไม่? เป็นแปดนางจริง ๆ? มิใช่เก้านาง!"

กิมอี่จื้อขบคิดแล้วกล่าวอย่างมั่นใจ

"ไม่มากไม่น้อย เป็นแปดนางพอดี"

แต่นางอดมิได้ต้องกล่าวสืบไป

"แต่แปดนางหรือเก้านาง จะเกี่ยวข้องอันใดกับพวกเราด้วย?"

ยู่ป้วยหยกร้องสุดเสียงขึ้น

"เกี่ยวข้องกันแน่ และเกี่ยวข้องจนสำคัญยิ่งด้วย!"

กิมอี่จื้อดูท่าทีที่คล้ายตื่นเต้นจนพลุ่งพล่านของยู่ป้วยหยก ยิ่งบังเกิดความประหลาดสงสัยขึ้นกว่าเดิม จนต้องถามไป

"เกี่ยวข้องอย่างไร บรรดาดรุณีเหล่านั้นมิใช่ต่างตายไปหมดสิ้นแล้ว ?"

ยู่ป้วยหยกบีบมือนางจนแนบแน่น ร้องขึ้นว่า

"ชายชรานั้นบอกว่าเห็นกับตา มีดรุณีเก้าคนเข้ามา และด้วยสายตาของมันย่อมต้องดูไม่ผิดพลาดแน่ แต่ท่านบอกว่าเห็นซากศพของดรุณีเพียงแปดนาง และมิได้ดูผิดอีกด้วย"

หยุดระบายลมหายใจยาว ๆ เพ่งตามองกิมอี่จื้อเขม็งนิ่ง เน้นทีละคำขึ้นว่า

"อย่างนั้นข้าพเจ้าถามท่าน ดรุณีคนที่เก้านั้นไปแห่งหนใดแล้ว ?!"

กิมอี่จื้อคล้ายครึ่งทราบครึ่งงุนงง พึมพำว่า

"จริงทีเดียว หรือว่าดรุณีที่เก้าหายตัวไปได้ ?"

"ร่างที่ใหญ่โตของคนจะหายตัวได้อย่างไรกัน ?"

"จริงทีเดียว คนที่ออกใหญ่ปานนั้น ไหนเลยไม่แลเห็นได้"

ยู่ป้วยหยกหัวร่อแล้วกล่าวว่า

"หรือท่านยังคิดไม่เข้าใจ ที่ดรุณีนางที่เก้าสาบสูญร่องรอยนั้น คาดว่าเป็นเพราะที่นี้ยังมีทางออกอีกสายหนึ่ง ไม่เช่นนั้น หรือนางจะดำดินลงไปได้จริง ๆ ?"

ในที่สุด กิมอี่จื้อก็เข้าใจแล้ว อดมิได้ต้องกระโดดเข้ากอดยู่ป้วยหยกจนแนบแน่น หัวร่อเสียงใสแล้วกล่าวไป

"ท่านมิได้โง่เขลาแม้แต่น้อย ข้าพเจ้ากลับเป็นเอียเท้าหน้าโง่เสียจริง ๆ"

ความตายรออยู่เบื้องหน้าแล้ว พลันมีหวังรำไรเกิดขึ้น ทั้งสองย่อมบังเกิดความปลาบปลื้มปีติจนแทบคลุ้มคลั่งไป

แต่ทั้งสองนับว่าลิงโลดยินดีมากไปบ้าง ถึงกับลืมว่าหากแม้นดรุณีคนที่เก้าเมื่อมาในห้องเก็บสมบัตินี้จริง หรือหากมีทางสายอื่นให้นางออกไปได้จริง. นางไฉนมิขนอัญมณีเหล่านี้ไปด้วย ?

ในเมื่อนางเข้าสู่เขาสมบัติ หรือยังจะกลับไปมือเปล่าได้ ?

ชายชราประกายเงินไปได้คัมภีร์ลับมาจากตู้หินที่มีลักษณะพิกลพิสดาร ฝังฐานแนบแน่นอยู่กับพื้น และตอนนี้ประตูหินนั้นยังเปิดออกอยู่

หน้าตู้หินมีอาสนะสีเขียวเทาอยู่ใบหนึ่ง เมื่อพิจารณาละเอียด กลับเป็นอาสนะที่สลักขึ้นจากก้อนหิน ฝีมืออันประณีตเลิศล้ำ แทบพอตบตาว่าเป็นของจริงได้

อาสนะที่มีเพียงโดดเดี่ยวใบเดียว มารวมอยู่ในสถานที่แห่งนี้ เป็นที่ขัดกัน

กับสิ่งของต่าง ๆ ภายในห้องอย่างผิดสังเกตยิ่งอยู่แล้ว อย่าว่าแต่อาสนะนี้ยังสลักขึ้นจากหินสีเขียวอีกด้วย

ยิ่งอย่าว่าแต่ ในความทรงจำของยู่ป้วยหยก ใต้อาสนะมักจะซุกซ่อนเรื่องเร้นลับใด ยู่ป้วยหยกพอมองเห็นอาสนะนี้รีบเดินเข้าหาในทันที

แต่อาสนะนี้คล้ายดั่งมีรากยึดติดกับพื้นก็ปาน. เหนี่ยวรั้งโยกคลอนไม่เคลื่อนไหวและยกมิขึ้นอีกด้วย ไม่ว่าจะบิดหมุนไปในทิศทางใด มิขยับเขยื้อนเคลื่อนที่แม้แต่น้อย

ยู่ป้วยหยกถอนหายใจด้วยความผิดหวัง เมื่อเงยหน้ามาพลันเห็นผนังด้านในของตู้หินเบื้องหน้า มีรูปสลักบุรุษสตรีกำลังประกอบกรรมลามกบัดสีอยู่เป็นคู่ ๆ

แต่ละคู่ของรูปลามกนั้น ถึงกับกอดเกี่ยวกระหวัดเป็นอักษรตัวหนึ่งอย่างพิสดาร

'ได้คัมภีร์ของเรา เข้าสู่สำนักเรา

รับวิชาของเรา กราบซากสังขารเรา

ดีร้ายหรือโชคเคราะห์ เชื่อแต่คำสั่งเรา

ขัดประกาศิตเรา พลีชีวิตชดใช้'

หลังอักษรสี่แถวที่มิคล้ายโคลงมิคล้ายกลอน ยังมีอักษรเล็ก ๆ สลักตามหลังอยู่หลายแถว

"ได้รับคัมภีร์และขุมทรัพย์เรา นับเป็นศิษย์สำนักเรา จงรีบคุกเข่าที่อาสนะหันหน้าสู่ผนังนี้ ตั้งจิตอธิษฐานด้วยใจซื่อบริสุทธิ์ โขกศีรษะกับพื้นจำนวนแปด-สิบเอ็ดครั้ง ถือเป็นการปวารณาตัวของผู้เป็นศิษย์ ย่อมได้รับโชควาสนา หากขัดคำสั่งเสียของเรา ได้ทรัพย์สมบัติไปแล้ว วิญญาณของเราจะต้องช่วงชิงชีวิตท่านจงจำไว้ จงจำไว้"

แสดงแน่ชัดว่า ชายชราประกายเงินหาได้แยแสสนใจคำสั่งเสียของเชียวฮุ้น-เนี้ยจื้อไม่ มันย่อมไม่ยอมเชื่อคนที่ตายไปแล้ว ยังสามารถปลิดชีวิตมันได้

แต่ยู่ป้วยหยกเมื่อใช้ความคิดเพียงเล็กน้อย กลับคุกเข่าลงบนอาสนะ โขกศีรษะลงไปจริง ๆ

กิมอี่จื้อออดมิได้ต้องหัวร่อแล้วกล่าวอย่างตื่นเต้น

"หรือท่านคิดใคร่กราบไหว้คนตายเป็นอาจารย์จริง !"

ยู่ป้วยหยกโขกศีรษะไปพลาง ยิ้มพลางตอบว่า

"พฤติการณ์เมื่อครั้งยังมีชีวิตของเชียวฮุ้นเก็งจู๊ผู้นี้ พิสดารจนไม่อาจคาดคำนวณอยู่แล้ว ก่อนจะตายไปคงต้องรีบเร้นเค้นสมอง หาอุบายอันพิสดารใดเป็นแม่นมั่น"

กิมอี่จื้อถอนใจ กล่าวว่า

"คนใดสามารถมีชีวิตอยู่ในสิ่งแวดล้อมเยี่ยงนาง ย่อมไม่ยินยอมตายโดยไร้ความหมาย"

ยู่ป้วยหยกกล่าวสืบต่อไป

"ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงคิดว่า ในเมื่อท่านยอมทุ่มเทแรงงานและทุนรอนยิ่งใหญ่ปานนี้ ยังสลักคำสั่งเสียเหล่านี้ไว้ ต้องมิใช่ไร้เหตุผลโดยสิ้นเชิงได้ ความนี้ต้องมีเลศนัยอันเร้นลับแฝงอยู่เป็นเด็ดขาด"

กิมอีจื้อกล่าวว่า

"แต่คนที่ตายไปแล้ว ยังสามารถกะเรื่องราวใดได้อีก..."

พอฉุกใจได้คิด สีหน้าพลันซีดเผือดลงทันที ร้องเสียงสะท้านขึ้น

"หรือว่า...หรือว่านางหาได้ตายไม่ ?"

นางเมื่อกล่าววาจาประโยคนี้จบ ยู่ป้วยหยกก็โขกศีรษะครบแปดสิบเอ็ดครั้ง

ฉับพลันนั้น แลเห็นผนังศิลาที่มีตัวอักษรสลักอยู่เต็มถึงกับแยกออกเป็นสองฟาก หลังผนังมีประกายแพรวพรายเจิดจ้า ชอนไชนัยน์ตาผู้คนจนยากที่จะเพ่งมอง !

และในช่วงเวลาพริบตาเดียวกันนั้น อาสนะสีเขียวโดดเดี่ยว ถึงกับพุ่งปราดเข้าไปในตู้หินดุจดั่งดาวตก ยู่ป้วยหยกที่คุกเข่าอยู่บนก้อนหินนูนสลักลวดลายโขกศีรษะถึงแปดสิบกว่าครั้ง เข่าทั้งสองย่อมปวดชาบ้างเล็กน้อย ยังมิทันกระโดดขึ้น อาสนะก็ได้พาร่างยู่ป้วยหยกพุ่งเข้าไปในผนังศิลาที่แยกออกเป็นสองฟากข้าง !

ยู่ป้วยหยกไม่อาจบังคับตัวเองได้ รู้สึกแต่ว่ามีประกายแพรวพรายเจิดจ้าจนบาดตา โดยไม่เห็นสิ่งใดทั้งสิ้น ตอนนั้น อาสนะกลับพลันเปลี่ยนทิศทาง ไถลไปที่ด้านหลังดุจสายฟ้า

ยู่ป้วยหยกคะมำไปเบื้องหน้า ร่วงหล่นลงกับพื้นแล้ว มีเสียงโครมเบา ๆ ร่างคล้ายดั่งทับวัตถุใดจนแตกกระจายไป

จากนั้นมีควันกลุ่มหนึ่งพุ่งปราดมา อาสนะได้ถอยกลับออกผนังศิลาอีกแล้ว ผนังศิลาก็ได้ประกบเข้ากันอีกครั้ง ล้วนแล้วเป็นเรื่องที่แทบเกิดขึ้นในชั่วพริบตาเดียวทั้งสิ้น !

ในชั่วพริบตานี้ มีเรื่องเกิดขึ้นมากมายหลากหลายเกินไป รวดเร็วสับสนเกินไป ยู่ป้วยหยกก็ไม่อาจต่อต้านรับมือทัน จมูกได้สูดกลิ่นหอมของควันกลุ่มนั้นเข้าไปบ้างแล้ว

กลิ่นหอมแม้จะซาบซ่านซึ้งใจ แต่ต้องเป็นสิ่งมีพิษจนปลิดชีวิตได้แน่ !

ยู่ป้วยหยกคาดคิดไม่ถึงเป็นเด็ดขาด หลังจากปฏิบัติตามคำสั่งเสียของเชียว-ฮุ้นเก็งจู๊โดยเคร่งครัดแล้ว ที่ได้มาคือบุญวาสนาเยี่ยงนี้ คิดใคร่สกัดลมหายใจไว้แต่ไม่ทันท่วงทีแล้ว

[redacted]

กิมอี่จื้อรู้สึกมีแสงอันเจิดจ้า ซอนไซนัยน์ตาของนางจนต้องรีบหลับพริ้มลง

นางรู้สึกเพียงเลือนราง ว่าอาสนะนั้นพาตัวยู่ป้วยหยกพุ่งเข้าไปในตู้หิน รอจนเมื่อนางลืมตามาแลเห็นสิ่งต่าง ๆ อีกครั้ง อาสนะนั้นได้ถอยกลับมาอยู่ที่เดิมแล้ว

เมื่อมองดูตู้หินอีกครา ยังคงเป็นเช่นดั่งครั้งแรก ไม่มีความผิดแปลกใด ๆ เกิดขึ้นแม้แต่น้อย !

แต่ยู่ป้วยหยกกลับหายสาบสูญไปแล้ว !

กิมอี่จื้อยืนตะลึงลานอยู่ในที่นั้นไป ไม่อาจเชื่อสายตาของตนเองเป็นเด็ดขาด นี่มันเป็นเรื่องราวใด...เป็นเรื่องราวใดกันแน่ ?!

นางแทบอดมิได้ต้องส่งเสียงกรีดร้องด้วยความแตกตื่นตกใจขึ้น

แต่เวลาและสถานที่เยี่ยงนี้ แม้นับว่านางกรีดร้องจนคอแตก ก็ต้องไม่มีผู้ใดได้ยินเด็ดขาด

กิมอี่จื้อออกคลุกคลีในวงนักเลงมานานปี และเคยผ่านความเป็นความตายมาหลายครั้งครา จะอย่างไรก็มิใช่เป็นดรุณีธรรมดาสามัญ นางเมื่ออยู่เคียงข้างกับยู่ป้วยหยก แม้จะอ่อนแอเปราะบางดั่งดรุณีอ่อนโลก บัดนี้เหลือแต่นางเพียงลำพังคนเดียว นางทราบดี บัดนี้มิว่าเกิดเรื่องใด ต่างต้องอาศัยตนเองเป็นผู้ขบคิดหาวิธี ไม่มีที่พึ่งพาอาศัยใด ๆ อีกแล้ว

ดรุณียามเมื่อถึงขั้นไม่มีผู้พอพึ่งพาอาศัย พลันจะแปรเปลี่ยนเป็นเข้มแข็งขึ้นได้ทันที เก่งกาจสามารถทันที อย่าว่าแต่กิมอี่จื้อ ความจริงก็มิใช่เป็นสตรีอ่อนแอไร้ความสามารถด้วย

นางจับตาอ่านอักษรบนผนังด้านในของตู้หินอยู่หลายครั้งครา เค้นสมองขบคิดอยู่อีกชั่วครู่ พลันร้องสุดเสียงขึ้น

"เราเข้าใจแล้ว !"

ที่แท้ใต้อาสนะหินเขียวนี้มีกลไกซ่อนอยู่จริงดั่งคาด

อาสนะนี้เมื่อไม่อาจบิด ทั้งไม่อาจเบนเปลี่ยนที่ แต่ต้องมีน้ำหนักคนทับลงไป

กอปรกับตอนงอเอวโขกศีรษะ ความเคลื่อนไหวทำให้เกิดมีกำลังแรงขึ้น

รอจนเมื่อโขกศีรษะครบแปดสิบเอ็ดครั้ง พลังนั้นพอดีกระตุ้นให้กลไกที่ใต้อาสนะดีดตัวเคลื่อนไหว เปิดประตูผนังศิลาเบื้องหน้าขึ้น พอผนังศิลาเปิดออกก็จะกระตุ้นให้กลไกอีกสายหนึ่งลากอาสนะนี้เข้าไป จนเมื่อขดเหล็กเส้นนั้นสิ้นกำลังอาสนะจะดีดกลับอีกครั้ง ผนังศิลาก็ปิดเข้าหากันอีกครา

เหตุผลนี้แม้กล่าวแล้วรู้สึกรวบรัดง่ายดาย เพียงแต่ว่าเชียวฮุ้นเก็งจู๊แสร้งก่อกวนให้เป็นเลศนัยลึกลับ จึงทำให้เรื่องราวทั้งหลายแหล่ดูแล้วมีแต่ความหวาดหวั่นน่าสะพรึงกลัว ลี้ลับจนพิสดาร

กิมอี่จื้อไม่ลังเลอีกต่อไปแล้ว รีบปราดเข้าคุกเข่าบนอาสนะโขกศีรษะขึ้นบ้างแต่เมื่อตอนโขกถึงครั้งที่ห้าสิบสอง พลันกระโดดปราดขึ้นอีกครา

นางสอดส่ายสายตาไปรอบข้าง หาจนได้หีบเหล็กที่มีความกว้างประมาณสามเชียะใบหนึ่ง จึงจัดการง้างฝาหีบเหล็กจนหักออก จากนั้นยกฝาหีบเหล็กขึ้นปิดไว้ที่ชายกระเบนเหน็บของนาง

และแล้ว นางกลับมาคุกเข่าโขกศีรษะบนอาสนะอีกครา

มิคาด หลังจากโขกศีรษะครบแปดสิบเอ็ดครั้งแล้ว อาสนะนั้นยังคงไม่เคลื่อนไหว กิมอี่จื้อต้องงุนงงไปอย่างไม่คาดหมาย หรือกลไกนี้เมื่อใช้ครั้งหนึ่งแล้ว ก็เสื่อมสมรรถภาพไม่อาจใช้ได้อีก ?!

แต่นางยังคงไม่ท้อแท้สิ้นหวัง คิดใคร่ทดลองดูอีกครั้ง

ในครั้งนี้นางเพิ่งโขกศีรษะได้สี่ห้าครั้ง อาสนะก็พุ่งปราดไปดั่งเกาทัณฑ์หลุดจากแหล่ง

ที่แท้ร่างนางอ้อนแอ้นมีน้ำหนักไม่เพียงพอ แม้ด้านหลังจะมีฝาหีบเหล็กอยู่อีกฝาหนึ่ง แต่กลับทำให้เอวของนางไม่อาจงอต่ำเต็มที่ ดังนั้น รอจนนางโขกศีรษะถึงครั้งที่แปดสิบหก น้ำหนักนั้นจึงพอเพียงกระตุ้นให้กลไกทำงานได้

นางเพียงยืดร่างก็ได้ไถลเข้าไปในตู้หินดุจสายฟ้า

เมื่อลากเข้าหลังผนังศิลาแล้ว อาสนะนั้นถูกดีดกลับออกไปอีกครั้ง

แต่กิมอี่จื้อมีแผนการอยู่ก่อนแล้ว ขณะร่างเพิ่งคะมำลงไปเบื้องหน้า มือทั้งสองก็ผลักฝาหีบเหล็กพุ่งออกด้านหลังทันที

วิชาอาวุธลับของกิมอี่จื้อ นับเป็นหนึ่งในวงพวกนักเลงยุคนี้ได้ น้ำหนักของมือจึงย่อมมั่นเหมาะไม่ผิดพลาด ฝาเหล็กนั้นพอดีถูกนางพุ่งเข้าขวางในระหว่างผนังศิลาอย่างแม่นยำ

ผนังศิลาเมื่อประกบเข้าหากัน กลับถูกฝาหีบเหล็กนี้ขวางไว้ แม้สามารถหนีบจนฝาหีบเหล็กลั่นเอี๊ยดอ๊าด แต่ไม่มีทางที่จะปิดให้สนิทแน่นดั่งเดิมได้แล้ว !

ตอนนี้ นัยน์ตาของกิมอี่จื้อจึงนับว่าคุ้นกับแสงสีอันเจิดจ้าแวววับ ในที่สุดนางเห็นชัดเจนว่าห้องเร้นลับนี้เป็นห้องลับอีกแห่ง และมีสภาพเป็นเช่นใดกันแน่

นี่เป็นห้องศิลาแปดเหลี่ยม ผนังทั้งแปดต่างมีเพชรเม็ดมหึมาฝังอยู่มากมาย หลังเพชรแต่ละลูกต่างมีกระจกบานน้อย ๆ คอยสะท้อนแสงอยู่

กระจกจำนวนมากมายนับไม่ถ้วนสะท้อนประกายแวววับของเพชรจำนวนนับไม่ถ้วน จึงเจิดจ้าแพรวพราย ยิ่งดูยิ่งคล้ายว่าดวงดาวบนท้องฟ้า ต่างถูกเชียวฮุ้นจึงจู้เก็บลงไว้ในห้องนี้หมดสิ้นแล้ว

กึ่งกลางห้องศิลา เป็นโลงหินใหญ่มหึมาตั้งตระหง่าน นอกจากโลงหินนี้แล้วย่อมยังมีสิ่งของอื่นใดอยู่บ้าง แต่กิมอี่จื้อกลับไม่มีความสนใจไปไยดีแล้ว

จิตใจของนางมีแต่กังวลถึงยู่ป้วยหยกคนเดียวเท่านั้น

แลเห็นยู่ป้วยหยกนั่งขัดสมาธิอยู่ที่นั้น ร่างสั่นระริกตลอดเวลา ผ้าขาวที่พันอยู่บนศีรษะเปียกชุ่มโชกดุจดั่งถูกน้ำราดรดมาก็ปาน

กิมอี่จื้อออดมิได้ต้องร้องด้วยความตื่นตกใจ

"ท่าน...ท่านไฉนกลายเป็นสภาพนี้ไป ?"

ยู่ป้วยหยกขบกรามแนบแน่น กระทั่งนัยน์ตาก็มิได้ลืมออกมามอง

กิมอี่จื้อทั้งตื่นเต้นทั้งหวาดกลัว ขณะคิดจะไปฉุดมือยู่ป้วยหยกนั้น ไม่คาดยู่ป้วยหยกพลันฟาดฝ่ามือกลับมากระแทกใส่นางจนกระเด็นถลาออกไป

กิมอี่จื้อร้องโพล่งขึ้นสุดเสียง

"นี่เป็นเรื่องราวใดของท่าน ?"

ยู่ป้วยหยกแค่นเสียงขึ้น

"ท่าน...ท่านอย่าได้เกี่ยวข้องกับข้าพเจ้า ให้ข้าพเจ้าผนึกกำลังลมปราณโดยสงบก็จะเป็นปกติได้เอง"

แต่ละคำที่เปล่งออกมา คล้ายดั่งเปลือกำลังอย่างมหาศาลก็ปาน

กิมอี่จื้อมิกล้ากล่าวกระไรอีกแล้ว แต่เห็นที่ข้างกายยู่ป้วยหยกมีเศษโลหะละเอียดสีแดงเรื่ออยู่กองหนึ่ง นางดูไม่ออกว่าเป็นโลหะใด จึงมีสีแดงระเรื่อและเป็นประกายแวววาว

เมื่อมองไปที่ด้านหลังโลงหิน ที่นั้นก็มีตู้หินอยู่ใบหนึ่ง ประตูตู้ถูกเปิดออกเช่นกัน

ตู้หินนี้ถึงกับมีขวดแก้วสีแดงตั้งเรียงรายอยู่ถึงเจ็ดแปดสิบใบ เป็นประกายแวววับจับตา ดูแล้วคล้ายเนื้อแก้วที่แตกกระจายอยู่ข้างกายยู่ป้วยหยกไม่ผิดเพี้ยน

ข้างขวดแก้วยังมีตำราปกแพรสีแดงระเรื่ออยู่อีกหลายเล่ม ผิดกับที่ชายชราประกายเงินชิงไปโดยสิ้นเชิง เพียงแต่ว่าเนื้อในตำรายับวุ่นวาย คล้ายถูกคนพลิกออกโดยไม่ปรานีปราศรัย

กิมอี่จื้อเข้าใจว่าเป็นยู่ป้วยหยกจับจ้อง อดมิได้จึงเดินไปหยิบขึ้นมาดู แต่พอดูได้สองหน้าใบหน้านางก็แดงฉาน หัวใจเต้นระทึกถี่เร็วขึ้น

บทแผ่นแรกมีเขียนไว้

'คัมภีร์กล่อมวิญญาณ ผู้ได้สำราญสุด

ยาทิพย์กล่อมวิญญาณ ผู้ได้ขึ้นสรวงสวรรค์'

อักษรสองแถวนี้ ที่ด้านข้างยังมีเขียนไว้

'นี่จึงเป็นคัมภีร์กล่อมวิญญาณที่แท้จริง สตรีบุญวาสนาดีจึงจะได้ไว้ครอบครอง ฝึกไปในเวลาหนึ่งปีสามารถให้เหล่าบุรุษทั้งหลายในใต้หล้า ต้องลุ่มหลงมาสยบแทบเท้า ฝึกสามปี มีเสน่ห์พิชิตแผ่นดินได้

'คัมภีร์เล่มที่อยู่ด้านนอก เป็นฉบับเทียมที่ทำขึ้นตบตา ไม่อาจหลงฝึกหัดเป็นเด็ดขาด มิเช่นนั้นจะจมอยู่ในห้วงทุกข์ทรมานโดยไม่อาจถอนตัว มีโรคภัยทำลายร่างไม่สร่างซา จวบจนสิ้นใจตายจึงยุติ นี่คือบทเรียนที่อาจารย์สั่งสอนแก่ผู้ฝ่าฝืนคำสั่งเสียของเรา ท่านเมื่อมาถึงที่นี้ ได้คัมภีร์นี้ไป ชั่วชีวิตนี้ของท่านมีแต่ความสุขสำราญสุดชั้ง ไม่จำกัดขอบเขต...'

กิมอี่จื้ออ่านถึงตอนนี้ ต้องลอบรู้สึกแตกตื่นไปกับความใจแคบ ฝีมือที่อำมหิตของเชียวฮุ้นจึงจู๊เป็นยิ่งนัก กระทั่งตายไปแล้วยังไม่ยินยอมละเลยคนที่ไม่เชื่อฟังวาจาของนางอีก

เมื่อครั้งนางยังมีชีวิตเป็นคนเช่นไร ย่อมพอจะคำนวณได้แล้ว!

เมื่ออ่านแผ่นที่สอง กิมอี่จื้อหน้าร้อนผะผ่าวขึ้นทันที นางคิดฝันไม่ถึงเป็นเด็ดขาดว่า ในโลกจะมีเรื่องเช่นนี้ วิธีเช่นนี้อย่!

นางแทบอดมิได้ต้องทำลายทิ้งไปในบัดดล แต่มิทราบอย่างไร กลับรู้สึกเสียดายจนไม่อาจสละทิ้ง ขณะลังเลอยู่นั้นพลันฉุกใจได้คิดคำนึงขึ้น

'หรือยู่ป้วยหยกถูกพิษจากขวดเหล่านี้? ในคัมภีร์จะต้องมีวิธีขจัดแก้ไขแน่...'

นี่นับเป็นข้ออ้างที่มีเหตุผลดียิ่งที่นางพอจะอ่านต่อ ๆ ไป หลังจากอ่านอีกหลายหน้านางจึงพบเห็นว่าในคัมภีร์มีข้อความที่นางต้องการเขียนไว้จริง ๆ

'ในขวดล้วนเป็นยาปลุกกำหนัดทั้งสิ้น บ้างเป็นยาน้ำ บ้างเป็นยาเม็ด บ้างเป็นยาผง บุรุษใดเมื่อรับไป หากไม่ได้ร่างอิสตรีมาบรรเทา ต้องมีโลหิตทะลักจากทวารทั้งเจ็ดจนตาย'

อ่านถึงตอนนี้ กิมอี่จื้อต้องร้องขึ้นด้วยความตื่นตระหนก เงยหน้าจ้องมองแลเห็นยู่ป้วยหยกกำลังถลึงตามองนางอยู่ ดวงตาคล้ายมีเปลวไฟพวยพุ่งออกมาก็ปาน!

กิมอี่จื้อถูกจ้องจนตัวร้อนผะผ่าว หัวใจเต้นถี่เร็วแทบกระดอนออกจากปาก ทั้งตื่นเต้นทั้งหวาดกลัว แต่ก็ยังมีรสชาติที่บอกมิถูกเกิดขึ้นอีก

และยู่ป้วยหยกขบกรามจนดังกรอด ๆ แค่นเสียงขึ้น

"ท่าน...ท่านรีบไป...รีบ..."

กิมอี่จื้อกลับยังยืนตะลึงลานในที่นั้น เพราะนาง บุรุษหนุ่มผู้นี้จึงได้กลายเป็นสภาพดั่งนี้ไป หรือนางจะอำมหิตพอมาเห็นมันมีโลหิตทะลักจากทวารทั้งเจ็ดจนตายคาตาได้?

นางพลันแย้มยิ้มแล้วเดินไปหายู่ป้วยหยกทันที

นางรู้สึกว่าหัวใจระทึกถี่เร็วดุจเภรีในสนามรบ กล้ามเนื้อทุกส่วนสัดเริ่มอ่อนระทวย จนนางก็บ่งบอกมิถูกว่าเป็นที่ตื่นเต้นหวาดกลัว อับอาย หรือยินดีกันแน่?!

ยู่ป้วยหยกเพ่งตามองจ้องนางเขม็งนิ่ง ส่งเสียงสั่นระริกกล่าวขึ้น

"ท่านอย่าได้เข้ามา วิงวอนท่าน โปรดอย่าได้เข้ามา"

กิมอี่จื้อพริ้มนัยน์ตาลง ครางเบา ๆ แล้วโถมเข้าไปในอ้อมแขนยู่ป้วยหยกไป

นางตกลงใจเสียสละตัวเอง...แต่มิว่าเป็นดรุณีนางใด ต่างต้องไม่ยอมเสียสละเยี่ยงนี้ให้กับบุรุษที่นางไม่พึงพอใจเป็นเด็ดขาด!

กิมอี่จื้อหลับตาสนิทแน่น แต่คลายทุกส่วนสัดให้ระทวยไป

นางเตรียมพร้อมจะพลีให้ เตรียมพร้อมรองรับ...

มิคาด ขณะเวลานั้นเอง นางรู้สึกชาวูบขึ้นที่หว่างเอว ถึงกับถูกยู่ป้วยหยกจี้จุดไป จากนั้นร่างถึงกับถูกยู่ป้วยหยกเหวี่ยงปลิวละลิ่ว

จากนั้น ฝาหีบเหล็กถูกเตะกระเด็น ผนังศิลาปิดเข้าหากันอีกครั้ง!

กิมอี่จื้อทั้งแตกตื่นสงสัย ทั้งตื้นตันในพระคุณ แต่มิทราบอย่างไรถึงกับคล้ายยังมีความผิดหวังอยู่บ้าง ความรู้สึกสับสนอลหม่านนี้ ปะปนจนมิทราบว่าเป็นรสชาติใด

นางทราบดี ที่ยู่ป้วยหยกจี้จุดชานางไว้ เพราะกลัวนางจะเข้าไปหาอีก และที่ปิดผนังศิลาอีกครั้ง กลับเป็นเพราะระวังตัวเอง ป้องกันยามอดรนทนมิได้ จะโถม

ออกไปทำลายนางเท่านั้น

แสดงแน่ชัด ประตูศิลานี้ อยู่ภายในไม่มีทางเปิดออกมาได้ !

บัดนี้ยู่ป้วยหยกอยู่ภายในห้อง มีแต่รอความตายเท่านั้น !

กิมอี่จื้อน้ำตาเนืองนองหน้า ร้องเสียงแหบเครือขึ้น

"ท่าน...ท่านไฉนโง่เขลาปานนี้ หรือท่านเข้าใจว่าข้าพเจ้าเพียงหวังช่วยเหลือท่านจึงกระทำดังนี้ ? ข้าพเจ้ายินยอมพร้อมใจเต็มเปี่ยมแล้ว หรือท่านไม่ทราบข้าพเจ้ามีความพอใจท่านตั้งแต่แรกแล้ว..."

ในห้องศิลาถึงกับมีช่องเร้นลับถ่ายทอดเสียง !

เสียงร้องของกิมอี่จื้อ ยู่ป้วยหยกถึงกับสามารถได้ยินถนัดชัดเจน แต่ตอนนี้แม้นับว่ายู่ป้วยหยกเปลี่ยนความคิดก็ไม่ทันการแล้ว

ยู่ป้วยหยกทุบประตูศิลา ร้องเสียงสะท้านขึ้น

"ท่านทราบหรือไม่ ข้าพเจ้าไม่อาจกระทำดั่งนั้น ข้าพเจ้าไม่อาจทำลายท่าน"

กิมอี่จื้อย่อมได้ยินเสียงยู่ป้วยหยกเช่นกัน นางร้องดัง ๆ ขึ้น

"แต่ท่านไม่ยอมกระทำดังนั้น ก็มีแต่ความตาย"

"ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าความจริง..."

กิมอี่จื้อร่ำไห้รำพัน

"หรือท่านยินดีตาย โดยไม่ยินยอมต้องการข้าพเจ้า ?"

"วิงวอนท่านอโหสิให้ข้าพเจ้าเถิด"

"ข้าพเจ้าชังท่าน ข้าพเจ้าชังท่าน...ข้าพเจ้าจะไม่ยอมอโหสิให้ท่านตลอดกาลนาน ท่านรู้จักแต่ไม่ตัดใจมาทำร้ายข้าพเจ้า แต่ท่านทราบหรือไม่ การปฏิเสธตัดรอนต่อข้าพเจ้าเยี่ยงนี้ เป็นการทำร้ายข้าพเจ้าที่ทั้งหนักหนาทั้งสาหัสปานใด"

นางมิรู้ตัวว่านางไฉนจึงกล่าววาจาเยี่ยงนี้ออกไปได้เลย

อาจบางทีนางเพียงคิดใคร่กระตุ้นให้ยู่ป้วยหยกทะยานออกมาเท่านั้น

ยู่ป้วยหยกรู้สึกคล้ายเลือดลมในร่างจะระเบิดออกมา ร้องเสียงดังก้องขึ้น

"ข้าพเจ้าผิดแล้ว ข้าพเจ้าผิดแล้วจริง ๆ ข้าพเจ้าความจริงก็พอใจท่านอยู่"

กิมอี่จื้อยังมีความหวังหลงเหลืออยู่ใยหนึ่ง ร้องขึ้นว่า

"ท่านเหตุใดไม่ออกมา ท่านตอนนี้หรือไม่ออกมาได้อีกแล้ว ?"

"ไม่ทันการแล้ว ตอนนี้ไม่ทันการแล้ว"

กิมอี่จื้อร้องไห้รำพัน

"ท่านทราบหรือไม่ ท่านไม่ออกมาก็มีแต่ความตายเท่านั้น"

ยู่ป้วยหยกร้องเสียงสั่นสะท้าน

"ข้าพเจ้าต้องตายไป ก็ยังตื้นตันพระคุณท่านอยู่"

ร่างยู่ป้วยหยกคล้ายมีไฟเผาผลาญ จนถึงขั้นใกล้จะพังทลายแล้ว

นางถึงกับมิทราบ ในตอนนี้ฝาโลงหินได้เปิดออกมา มีสตรีที่สะคราญยิ่งกว่าเทพธิดาหยาดฟ้า แต่เย็นชากระด้างยิ่งกว่าวิญญาณร้าย ปรากฏออกมาจากในโลงหินนั้น

ในโลงถึงกับเป็นซากสะคราญ หรือว่ามีชีวิตฟื้นคืนมาได้จริง ๆ ?

อาภรณ์ที่นางสวมเป็นสีขาวบริสุทธิ์ แต่สีหน้านางกลับขาวไปกว่าอาภรณ์เสียอีก

นางแลเห็นยู่ป้วยหยกดิ้นรนกระเสือกกระสนกับพื้น พลันแค่นหัวร่อแล้วกล่าวขึ้น

"ท่านทั้งสองนับว่าเป็นคู่ทุกข์คู่ยากที่ร่วมชีวิตกันได้จริง ๆ เมื่อพวกท่านตายไปแล้ว เราจะต้องฝังท่านทั้งสองอยู่ในหลุมเดียวกันให้"

กระแสเสียงยะเยียบเย็นชา ไม่มีความรู้สึกแม้แต่น้อย !

ร่างนางความจริงหาได้ตายไปไม่ แต่หัวใจกลับได้ตายไปนานแล้ว !

ยู่ป้วยหยกเมื่อได้ยินเสียงนั้น พลันหันไปด้วยความตื่นตกใจยิ่ง แลเห็นใบหน้านางได้ในทันที ใบหน้าที่งามสะคราญนี้ ในสายตาของยู่ป้วยหยกกลับสร้างความแตกตื่นยิ่งกว่าพบเห็นภูตผีปิศาจเสียอีก !

สตรีที่คล้ายวิญญาณร้ายนี้ ถึงกับเป็นลิ้มไต้อู้ !

ดรุณีน้อยแปดนางที่ตายอยู่ในอุโมงค์ถึงกับเป็นศิษย์สำนักแป๊ะฮวยมึ้ง !

ลิ้มไต้อู้ถึงกับเป็นคนที่เก้าที่สาบสูญอย่างเร้นลับพิสดารนั้นนั่นเอง !!

ยู่ป้วยหยกร้องสุดเสียงด้วยความแตกตื่นจนขวัญสะท้าน

"ลิ้มไต้อู้ ท่าน...ท่านไฉนอยู่ในที่นี้ ?!"

สีหน้าลิ้มไต้อู้ก็แปรเปลี่ยนไป ร้องโพล่งด้วยความตื่นตกใจ

"ท่านเป็นผู้ใด ? ไฉนรู้จักนามเรา ?!"

ยู่ป้วยหยกร้องสุดเสียง

"ข้าพเจ้าคือยู่ป้วยหยก"

ลิ้มไต้อู้งุนงงงวูบ จึงแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ที่แท้ท่านคือยู่ป้วยหยกผู้นั้นเอง ท่านถึงกับยังไม่ยอมเปลี่ยนชื่อ ?"

ยู่ป้วยหยกร้องขึ้นตอบไป

"ข้าพเจ้าความจริงเป็นยู่ป้วยหยกอยู่ ข้าพเจ้าไยต้องเปลี่ยนชื่อ ?"

ลิ้มไต้อู้แค่นเสียงเย็นชา กล่าวว่า

"มิว่าท่านเปลี่ยนชื่อหรือไม่ บัดนี้ก็ไม่เป็นปัญหาสำคัญแล้ว เพราะจะอย่างไรท่านต้องตายแน่นอน ในเมื่อท่านพลอยล่วงรู้ความลับที่นี่ นั่นก็มีแต่ต้องตายเช่นกัน"

ยู่ป้วยหยกตะเกียกตะกายจนลุกขึ้นได้ พลันเหลือบเห็นในโลงหิน ถึงกับยังมีซากศพสตรีที่งามสะคราญเลิศล้ำอยู่ซากหนึ่ง

ยู่ป้วยหยกอดมิได้ต้องร้องโพล่งขึ้นอีกครา

"นี่...นี่เป็นเรื่องราวใดกันแน่ ?"

ลิ้มไต้อู้กล่าวเสียงเย็นชาขึ้น

"ท่านแตกตื่นกระมัง ? บอกกับท่านก็ได้ ผู้อยู่ในโลงจึงเป็นซากศพที่แท้จริงของเชียวฮุ้นเนี้ยจื้อ นางตอนมีชีวิตทอดเสน่ห์จนบุรุษทั้งแดนดินลุ่มหลงคลั่งไคล้แม้ตายแล้วยังไม่ยอมปล่อยให้โฉมหน้าของนางเน่าเปื่อยสลายไป"

ยู่ป้วยหยกร้องเสียงสะท้าน

"อย่างนั้นท่าน...ท่านเล่า ?"

ลิ้มไต้อู้กล่าวเสียงยะเยียบเย็นชา

"เราได้ยินมีคนจะเข้ามา จึงหลบเข้าซ่อนในโลง เราทราบดีว่าท่านมีพลังฝีมือไม่ต่ำทราม ไยต้องเปลืองเรี่ยวแรงไปลงมือกับท่าน ?"

ยู่ป้วยหยกร้องขึ้นอย่างเพิ่งเข้าใจความนัย

"ที่แท้ยาปลุกกำหนัดขวดนั้น เป็นท่านมาวางเตรียมไว้ก่อน ?"

ลิ้มไต้อู้แค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ตัวเราก็ถูกอาสนะนั้นพาเข้ามา คำนวณแน่ว่าตอนอาสนะพุ่งกลับ คนจะต้องคะมำลงเบื้องหน้า ดังนั้นจึงวางยามอมประสาทไว้ในที่นั้นก่อน การหมายปลิดชีวิตท่านเราไยต้องไปลงมือเอง ?"

ยู่ป้วยหยกยามนี้จึงเข้าใจเรื่องราวทั้งมวลได้กระจ่าง ร้องเสียงสั่นสะท้านว่า

"ท่าน...ท่านเปลี่ยนแปรเป็นอำมหิตเหี้ยมเกรียมเยี่ยงนี้ไปตั้งแต่เมื่อใด ?"

ลิ้มไต้อู้กล่าวเสียงเคียดขึ้ง

"โลกนี้มีคนอำมหิตชั่วร้ายมากมายนัก เราหากไม่อำมหิตดดัน เราก็ต้องถูกผู้อื่นประทุษร้ายตายไป"

ยู่ป้วยหยกฝืนยิ้มอย่างรันทดหดหู่ กล่าวว่า

"แต่ข้าพเจ้าเป็นสามีในอนาคตของท่าน ท่านไฉน..."

วาจาไม่ทันขาดคำ ลิ้มไต้อู้ก็ตบฉาดเข้าใส่หน้า พร้อมทั้งตวาดเสียงเกรี้ยวกราดขึ้น

"สามีในอนาคตของเราตายไปนานแล้ว เจ้าถึงกับกล้าบังอาจกล่าวลวนลามเรา"

ฝ่ามือนี้ตบอย่างดุดันหนักหน่วง แต่ยู่ป้วยหยกกลับคล้ายไม่มีความรู้สึกใด ๆ หลงเหลือ เพียงยังคงใช้นัยน์ตาที่แดงฉานจ้องมองนางเขม็งนิ่ง พึมพำอยู่ไม่หยุดปาก

"ท่านคือภรรยาของข้าพเจ้า...ท่านคือภรรยาในอนาคตของข้าพเจ้า"

ลิ้มไต้อู้ถูกตาแดงฉานของยู่ป้วยหยกตะลึงจ้องจนรู้สึกหวาดกลัวขึ้นบ้างแล้ว นางกล่าวว่า

"ท่าน...ท่านคิดทำอย่างไร ?"

ริมฝีปากยู่ป้วยหยกปรากฏรอยยิ้มอันพิเศษพิสดารขึ้นเล็กน้อย และยังคงพึมพำอยู่ต่อไป

"ท่านคือภรรยาในอนาคตของข้าพเจ้า ท่านคือ..."

พลันโถมเข้าหาลิ้มไต้อู้ดุจสายฟ้า !

ความจริงยู่ป้วยหยกใช้กำลังภายในสะกดกลั้นฤทธิ์ยาไว้ ดังนั้นจึงยังรักษาสัมปชัญญะอยู่เล็กน้อย แต่ตอนนี้ฤทธิ์ยาได้ประดังกันกำเริบขึ้นมาจนได้ ยู่ป้วยหยกไม่อาจอดกลั้นทนทานต่อไปแล้ว

อย่าว่าแต่ผู้อยู่เบื้องหน้านี้ยังเป็นภรรยาในอนาคตของตนอีกด้วย

ลิ้มไต้อู้ทั้งตื่นเต้นทั้งขุ่นเคือง สะบัดมือตบฉาดเข้าใส่หน้าอีกครั้ง ตวาดเสียงเกรี้ยวกราดขึ้น

"เจ้าบ้าคลั่งผู้นี้บังอาจนัก !"

ยู่ป้วยหยกไม่หลบไม่หลีก ยอมรับฝ่ามือนางไปฉาดใหญ่ แต่ยังคงไม่มีความรู้สึกเจ็บปวดแม้น้อยนิด ประกายตาอันแดงฉานยิ่งน่าหวาดหวั่นขึ้นกว่าเดิม ยังคงโถมเข้าใส่นางอีกครั้ง

ลิ้มไต้อู้ตอนนี้จึงนึกขึ้นได้ ใบหน้ายู่ป้วยหยกมีผ้าพันอยู่หนา จึงกำหมัดต่อยฉาดเข้าใส่ทรวงอก มิคาดหมัดนี้ยังคงไม่อาจทำอันตรายต่อยู่ป้วยหยกได้ !

ยู่ป้วยหยกตอนนี้ถูกฤทธิ์ยากำเริบขึ้นรุนแรงสุดขีด รู้สึกตัวพองคล้ายจะระเบิดจากกัน หมัดของลิ้มไต้อู้แม้หนักหน่วง แต่เมื่อต่อยใส่ร่าง กลับคล้ายเป็นการทุบหลังไหล่ให้ก็ปาน

ลิ้มไต้อู้ที่แตกตื่นจนขวัญเสีย พลันหันกายหนีปราดออกไป

ยู่ป้วยหยกโถมตามติดดุจคลุ้มคลั่งฟั่นเฟือน !

บุรุษหนุ่มที่เรียบร้อยนุ่มนวล ยามนี้ถึงกับแปรเปลี่ยนเป็นสัตว์ร้ายไปแล้ว !

กิมอี่จื้อทางด้านนอก ถูกเหตุการณ์ที่แปรเปลี่ยนนี้สร้างความแตกตื่นจนตะลึงลานไปนานแล้ว นางมาตรแม้นมองไม่เห็นสภาพภายในห้อง แต่ได้ยินเสียง

ก็คล้ายดั่งได้เห็นกับตา !

นางอดมิได้ต้องร้องเสียงก้องไป

"ยู่ป้วยหยก ท่านกำลังทำเรื่องอันใด ?"

ภายในมีแต่เสียงวิ่งไล่กัน เสียงหอบหายใจ แต่ไม่มีเสียงตอบมา

กิมอี่จื้อก็มิทราบเป็นอย่างไร พลันรู้สึกคล้ายหัวใจจะระเบิดออกจากกัน ถึงกับร้องสุดเสียงอีกครั้ง

"ท่านเหตุใดไม่ต้องการข้าพเจ้า กลับไปต้องการนาง ?"

ยู่ป้วยหยกหอบหายใจพลางร้องเสียงกระท่อนกระแท่น

"นาง...นางเป็น..."

กิมอี่จื้อร้องเสียงแหบแห้ง

"ท่านบอกแล้ว ท่านชอบพอข้าพเจ้าใช่หรือไม่ ?"

"เราหมาย...มิใช่...มิใช่..."

ลิ้มไต้อู้ฟังจนยิ่งขุ่นเคืองยิ่งชิงชัง กรีดร้องสุดเสียงขึ้น

"เจ้าบ้าคลั่งตัวนี้ ในเมื่อเจ้าพอใจนาง ไฉนไม่ไปหานาง"

ยู่ป้วยหยกตอบว่า

"ข้าพเจ้าพอใจท่าน ท่าน...เป็นภรรยาข้าพเจ้า"

ลิ้มไต้อู้ตวาดด่าด้วยความขุ่นแค้น

"ผายลม ผู้ใดเป็นภรรยาท่าน ?"

กิมอี่จื้ออยู่ที่ด้านนอก ถึงกับเปล่งเสียงร่ำไห้จนดังสนั่นหวั่นไหวขึ้นแล้ว

สภาพอันสับสนอลหม่านนี้ นับว่าไม่มีผู้ใดจะคาดคิดได้เลย และไม่มีผู้ใดจะบอกเล่าบรรยายได้ถูกต้อง พันธะของทั้งสามนี้ ความจริงพิสดารอย่างยิ่งอยู่ แล้วความรักความชังได้พัวพันจนสะสางไม่กระจ่างเลย

เทพยดาฟ้าดินกลับพาลดลบันดาลให้บุคคลทั้งสามที่มีพันธะอันซับซ้อนพิสดาร มาอยู่ร่วมรวมกันในช่วงเวลาที่อัดอั้นลำบากใจ สถานการณ์คับแค้นขมขื่นใจดั่งนี้ !

หากแม้นใคร่ครวญโดยละเอียดจะทราบได้ว่า ในโลกไม่มีเรื่องใดที่จะบ้าคลั่งกว่านี้ เหลวไหลกว่านี้ พิสดารกว่านี้ ลึกล้ำจนไม่อาจคาดคำนวณกว่านี้อีกเลยจริง ๆ !

และเรื่องราวเท่าที่มี ล้วนแล้วเกิดจากการกระทำของคนตายทั้งสิ้น !

ปากซากศพงามสะคราญของเซียวฮุ้นเนี้ยจื้อในโลงหิน ยังคงมีรอยยิ้มน้อย ๆ อยู่ดั่งเดิม

กิมอี่จื้อร่ำไห้ไม่สร่างซา แต่นางเองก็มิทราบว่าไฉนจึงต้องร่ำไห้ หากบอกว่านางร่ำไห้ด้วยความรันทดหดหู่ ผิดหวัง กลับมิสู้บอกว่า นางร่ำไห้เพราะรู้สึกถูกหยามเหยียดจะเหมาะสมกว่า

ทันใดนั้น ลิ้มไต้อู้ส่งเสียงกรีดร้องด้วยความตระหนก เสียงกรีดร้องนี้คล้ายดั่งเป็นเข็มแหลมแทงเข้าใส่หว่างกลางหัวใจกิมอี่จื้อไปถนัดถนี่ !

นางทราบดี ลิ้มไต้อู้ตอนนี้ถูกยู่ป้วยหยกจับกุมตัวได้แล้ว !

จากนั้น เป็นเสียงดิ้นรน เสียงตวาดด่า เสียงครวญคราง เสียงหอบหายใจ เสียงหมัดฟาดเข้าใส่ทรวงอก และพลันมีเสียงควากขึ้น

ครั้นแล้ว กิมอี่จื้อมิได้ยินเสียงอื่นใดไปอีกแล้ว

ความสงบวังเวงไร้ซุ่มเสียงนี้ ยังทรมานใจกิมอี่จื้อยิ่งกว่าเสียงทุกสรรพสิ่งเสียอีก นางคิดใคร่ร่ำไห้เสียงดังไปกว่านี้ แต่กลับไม่อาจเปล่งเสียงบีบน้ำตาออกมาได้อีกแล้ว !

มิทราบอีกนานเท่าใด พลันมีเสียงฝีเท้าแว่วเข้ามา

กิมอี่จื้อปีติใจขึ้นวูบหนึ่ง

'หรือยู่ป้วยหยกมาช่วยเราแล้ว ?'

นางความจริงมิใช่คนที่จิตใจคับแคบเห็นแก่ตัว จะชังผู้ใดก็มักชังไม่ได้นานเลย

มิคาด เสียงฝีเท้านี้หาใช่ดังมาจากด้านในไม่ แต่เป็นดังมาจากนอกถ้ำ !

ตอนเซียวฮุ้นเนี้ยจื้อมีชีวิตนั้น คิดว่าคงต้องการได้ยินเสียงทุก ๆ สรรพสิ่งของนอก ๆ ใน ๆ ให้ชัดเจน ดังนั้นจึงจัดการสร้างช่องสะท้อนเสียงทุกแห่งหนไว้จนแจ่มใสรวดเร็ว

ได้ยินเสียงสตรีอีกนางหนึ่งหัวร่อแล้วกล่าวว่า

"คาชิ่วซานึ้ง (มือประณีตคนที่สาม) นับว่ามีฝีมือสมกิตติศัพท์ร่ำลือจริง ๆ ข้าพเจ้าหากไม่เชื้อเชิญให้ท่านมาด้วย น่ากลัวชั่วชาตินี้อย่าได้คิดเข้ามาในที่นี้ได้เลย"

กระแสเสียงแม้แหบเครือเล็กน้อย แต่ยังทั้งหวานทั้งยียวน ผู้กล่าววาจาคล้ายดั่งพร้อมที่จะออดอ้อนสำออยต่อผู้คนได้ทุกเวลาก็ปาน

เสียงบุรุษอีกผู้หนึ่งหัวร่อดังก้อง แล้วกล่าวว่า

"นี่กลับมิใช่ข้าพเจ้าจะโหมประโคมตัวเองต่อหน้าท่าน นอกจากตั๋วกอยี่กอของข้าพเจ้าแล้ว คนอื่น ๆ คิดจะเดินเข้ามาในที่นี้โดยปลอดภัยไร้อันตราย น่ากลัวยากยิ่งจะกระทำได้"

สตรีนางนั้นหัวร่อแล้วกล่าวขึ้น

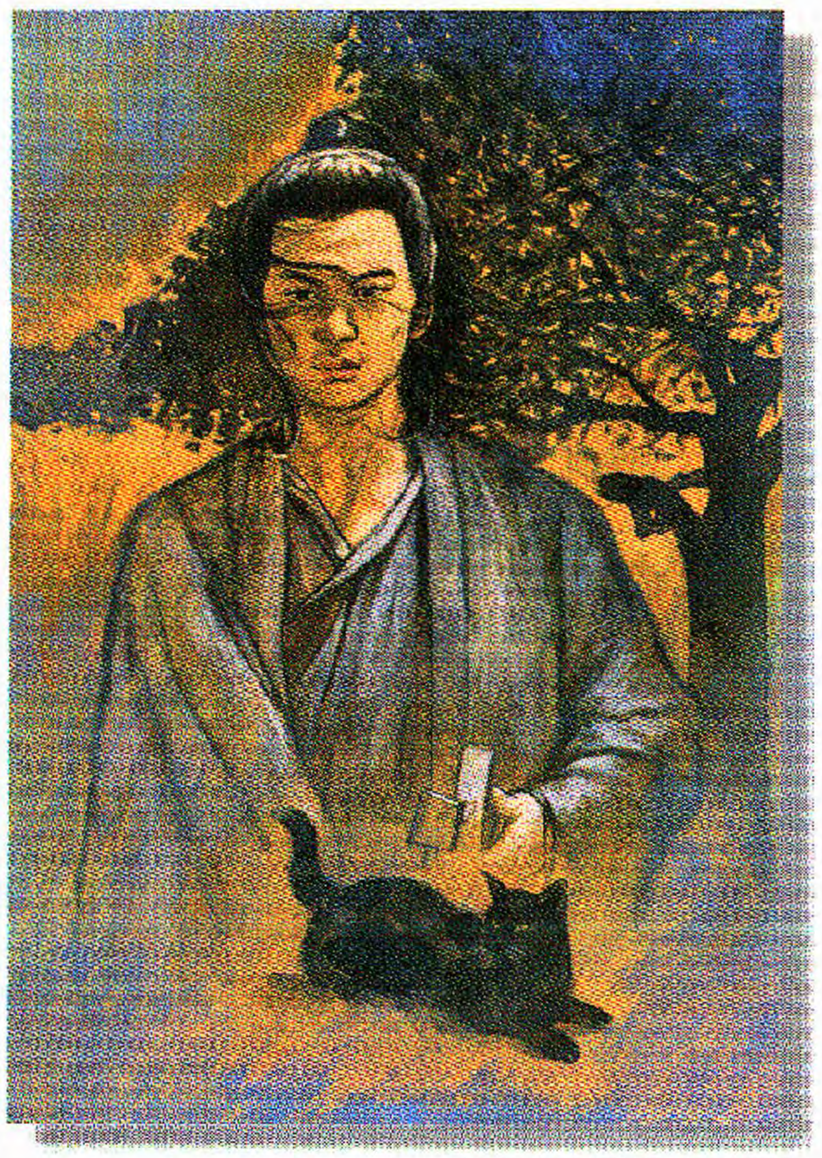
“ท่านที่เป็นบุรุษมีความเปรื่องปราดสามารถเยี่ยงนี้ คิดว่าต้องมีอิสตรีมากหลายมาพอใจท่าน แต่ไฉนจวบจนบัดนี้ยังไม่มีครอบครัวเป็นหลักเป็นฐาน กลับนับเป็นเรื่องประหลาดพิสดารยิ่ง”

คาชิ่วซานึ้งผู้นั้นหัวร่อฮิฮิ แล้วกล่าวว่า

“ข้าพเจ้ารอคอยท่านอยู่”

ทั้งสองสนทนาพลางหัวร่อพลาง ถึงกับหยอกเอินกันขึ้นมา หากแม้นยู่ป้วยหยกอยู่ที่นี้ ต้องฟังออกทันทีว่า เสียงสตรีนางนี้คืองิ้นฮวยเนี้ยที่สะบัดหน้าไปด้วยโทสะนั่นเอง !

อำนาจ... คนที่มิเคยกุมอำนาจ

จะไม่ทราบรสชาติของอำนาจตลอดกาลนาน !

สุราทำลายสติสัมปชัญญะให้วุ่นวาย ตัณหาราคะทำลายสุขภาพให้ทรุดโทรม

แต่ที่ทำร้ายคนรุนแรงที่สุดในโลก... น่ากลัวคืออำนาจ !

อำนาจ... คิดมิถึง สองคำนี้จะมีพลานุภาพยิ่งใหญ่ปานนี้ !

เกียรติภูมิ... ความจริงต้องทุ่มเทคุณค่าใหญ่หลวงออกไป จึงสามารถแลกได้มา

นับแต่โบราณกาลจวบจนปัจจุบัน หลังฉากของเกียรติภูมิ มิทราบได้กองโครงกระดูกมากมายเพียงใด สะสมโลหิตไว้มากมายเพียงไหน !

สำหรับยู่ป้วยหยก ‘อำนาจ’ และ ‘เกียรติภูมิ’ สิ่งใดสั่นไหวหัวใจมันได้มากกว่า !

พยัคฆ์ร้ายบู๊ลิ้ม
(4 เล่มจบ)

ISBN 974-341-111-9

ราคาชุดละ 700 บาท

สร้างสรรค์บุ๊คส์

คนเราหากไม่มีอิสระเสรีเหลืออยู่
ชีวิตไยมิใช่ไร้ความหมายโดยสิ้นเชิง

ยอดกุ๊กมือปืน

โก้วเล้ง / ว. ณ เมืองลุง

"ในโลกนี้มีอยู่ป้วยหยกสองคน
คนหนึ่งตายแล้ว อีกคนหนึ่งกลับมีชีวิตอยู่
ข้าพเจ้าเพียงเสียดาย ที่มิใช่เป็นอู่ป้วยหยกที่ตาย !"

เล่มที่ 2

หากต้องการให้คนไม่ทราบ
นอกเสียจากตนอย่ากระทำ !

อีกเนิ่นนานให้หลัง มันจึงถอนใจยาวกล่าวขึ้น

"ยี่สิบเก้าปี ผ่านอีกสิบเจ็ดวันก็เป็นยี่สิบเก้าปีเต็ม นึกมิถึงเรื่องนี้ยังมีคนจดจำได้ ยังมีคนล่วงรู้ได้..."

ยู่ป้วยหยกสอดคำ

"หรือตัวท่านได้ลืมเรื่องนี้ไปด้วยแล้ว ?"

อิดคุณกล่าวด้วยสีหม่นหมอง

"เราหวังแต่สามารถลืมออกจากใจ แต่เสียดายที่ไม่มีวันลืมเลือนได้ตลอดกาล"

ยู่ป้วยหยกสวนคำทันที

"กระทั่งท่านยังไม่มีปัญญาลืมเลือน ผู้อื่นไหนเลยจะลืมได้ ?"

"แต่ทว่า... เรื่องนี้ไม่มีผู้ใดทราบเลย"

"หากต้องการให้คนไม่ทราบ นอกเสียจากตนอย่าได้กระทำ..."

"เจ้า... หรือเจ้าเกี่ยวข้องกับเรื่องราวรายนี้อยู่บ้าง ?"

"ในแผ่นดินอันกว้างใหญ่ ขอเป็นคนที่มีความกังวลสนใจต่างเกี่ยวข้องกับเรื่องราวรายนี้ทั้งสิ้น"

อิดคุณแหงนหน้ามองท้องฟ้า พึมพำเบา ๆ

"เราก็ทราบ หนี้สินของบัญชีรายนี้ จะเร็วจะช้าต้องชดใช้... มิว่าเจ้าเป็นใคร ขอเพียงต้องการให้เจ้าทราบไว้ อิดคุณมิใช่คนไม่ยินยอมชดใช้หนี้สินใด ๆ"

ยู่ป้วยหยกกล่าวสวนคำ

"ข้าพเจ้าก็มิใช่มาทวงหนี้สิน ข้าพเจ้าเพียงแต่ต้องการให้ท่านสำนึกผิดเท่านั้น !"

พยัคฆ์ร้าย

บุลม

โก้วเล้ง เขียน

ว. ณ เมืองลง แปล

๑

2

บริษัทสร้างสรรค์บุ๊คส์ จำกัด

ชุดยุทธจักรนิยาย

ISBN 974-341-111-9

พยัคฆ์ร้ายบู๊ลิ้ม เล่ม 2

ของ โก้วเล้ง

แปลโดย ว. ณ เมืองลุง

พิมพ์ครั้งแรก (ของสำนักพิมพ์) มีนาคม 2536

พิมพ์ครั้งที่สอง มิถุนายน 2545

จัดพิมพ์โดยได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ถูกต้องตามกฎหมาย

จัดพิมพ์และจัดจำหน่ายโดย

บริษัทสร้างสรรค์บุ๊คส์ จำกัด

217 ซอยสุขุมวิท 20 (สายน้ำผึ้ง) แขวงคลองเตย

เขตคลองเตย กรุงเทพฯ 10110

โทรศัพท์ 0-2258-2724, 0-2258-5858 โทรสาร 0-2261-5671

พิมพ์ที่ อุษาการพิมพ์

สี่เล่มจบ

ราคาชุดละ (รวมสี่เล่ม) 700 บาท

คำนำสำนักพิมพ์

ยู่ปังเฮาะจอมยุทธ์ผู้ทรงคุณธรรมของแผ่นดิน ได้ถูกปลิดชีวิตลงด้วยเหตุผลที่ไม่อาจคาดเดาได้ต่อหน้าต่อตายู่ป้วยหยก ทายาทคนสุดท้ายของท่าน !

ฟ้าดินไร้ไมตรี คนมีคุณธรรมของบู๊ลิ้มเช่นยู่ปังเฮาะ ไฉนจึงเต็มไปด้วยความอาฆาตแค้นของผู้คน !

รวมทั้งผู้กล้าเปี่ยมคุณธรรมอีกมากหลาย ที่ถูกปลิดชีวิตลงดุจใบไม้ร่วง

มิคาด... กลับปรากฏยู่ปังเฮาะขึ้นมาบนแผ่นดินอีกคน !

เรื่องราวทั้งหมดนี้ ล้วนเป็นแผนการร้ายอันยิ่งใหญ่ แยบยลลึกซึ้งจนมิอาจคาดคิดคำนวณได้ !

สำหรับยู่ป้วยหยก บิดาถูกผู้อื่นฆ่าตาย แต่สถานการณ์บีบคั้นบังคับ มิเพียงไม่อาจล้างแค้นเท่านั้น แต่กลับต้องยอมรับศัตรูมาเป็นบิดา

บ้านช่องพินาศ ญาติผู้ใหญ่วายชนม์ ผู้คนดีจาก มิตรสหายไม่นำพา ยู่ป้วยหยกไหน**เลย**ไม่คั่งแค้นรันทด ไหนเลยน้ำตามิหลั่งไหล !

หากมิใช่ความทุกข์ลำเค็ญได้ลึกซึ้งเต็มที่ วีรบุรุษไหนเลยจะหลั่งน้ำตา !

ดังนั้นมันจึงยืนกรานที่จะมีชีวิตอยู่ อยู่เพื่อที่จะล้างแค้น และจรรโลงคุณธรรมในมรรคาบู๊ลิ้ม !

ขุนเขาแม้ยิ่งใหญ่ ไม่อาจโยกคลอนให้หวั่นไหวแม้แต่น้อยนิด คู่มือของยู่ป้วยหยกกลับยิ่งใหญ่ไปกว่าขุนเขาบรรพต และสูงส่งจนมิอาจตะกายขึ้นแตะต้องสัมผัส

มิว่าใครเมื่อเผชิญกับคู่มือเยี่ยงนี้ มีแต่ต้องยอมรับความพ่ายแพ้เท่านั้น !

แต่ยู่ป้วยหยกยอมพ่ายแพ้หรือ ?

ท้อแท้สิ้นหวังหรือ ?

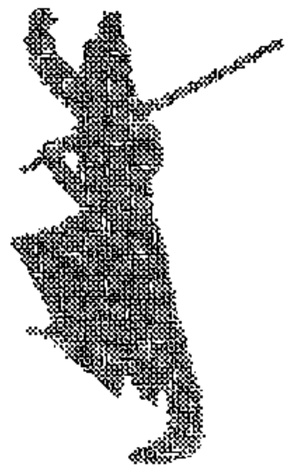
หามิได้... ขอเพียงยู่ป้วยหยกมิได้ล้มลง ต้องมีสักวันที่สามารถโค่นล้มผู้ไร้คุณธรรมจนราบคาบ !

มรรคาภายหน้าแม้มีอุปสรรคยากแค้น แต่ไม่อาจขัดขวางกำลังใจที่หนักแน่นได้ ยู่ป้วยหยกเป็นเช่นนั้น !

และบัดนี้ยู่ป้วยหยกได้ตัดสินใจแล้ว !

มิว่าผู้ใดได้รับรู้ถึงการตัดสินใจของยู่ป้วยหยก ต่างทราบดีว่า ไม่มีสิ่งใดโยกคลอนจิตใจยู่ป้วยหยกให้หวั่นไหวได้อีกแล้ว !

ด้วยจิตคารวะ
สร้างสรรค์บุ๊คส์

บทที่ 23

ประสบการณ์พิสดาร

แต่กิมอี่จื้อกลับมิรู้จักทั้งสองเป็นใคร รู้สึกแต่ว่าทั้งสองน่าชิงชังรังเกียจยิ่ง
แต่นางกลับพาลไม่อาจเคลื่อนไหวร่างกาย คิดหลบก็หลบไม่ได้

กิมอี่จื้อทั้งแตกตื่นทั้งกระวนกระวาย หวังแต่ให้ชายชราประกายเงินทำลายกลไกเปิดประตูพินาศไปหมดสิ้นจริง ๆ ให้ทั้งสองคนนั้นเข้ามาในห้องนี้ไม่ได้

ได้ยินคาชิ่วชานึ้งพลันอุทานดังเอ๊ะ ชะงักเสียงหัวร่อไว้ กล่าวว่า

“ผนังกลไกที่จะเปิดประตูเข้าไป ไฉนจึงถูกคนใช้กระบี่ขุดทะลวงเป็นโพรงและกลไกของภายในยังใช้แผ่นเหล็กขัดอยู่ หรือกลัวมีคนเดินออกมาจากภายใน ?”

งื่นฮวยเนี้ยกล่าวด้วยความสงสัยเช่นกัน

“ภายในไฉนมีคนเดินออกมาได้ ! ความเร้นลับของเรื่องนี้ บิดาเราบอกว่ามีเราเจ๊ม่วยสามพี่น้องรู้เท่านั้น ไม่มีผู้ใดล่วงรู้อีกเลย”

“ความเร้นลับของเรื่องราวได้แพร่งพรายไปแล้ว ที่นี้ก็ต้องเคยมีผู้คนมา ผู้สามารถเข้าถึงที่นี้ได้ต้องมิใช่มือชั้นต่ำต้อยธรรมดา ข้าพเจ้าเห็นว่าพวกเรามิสู้...”

งื่นฮวยเนี้ยหัวร่อเสียงใสแล้วสอดคำไป

“แม้นผู้มามิใช่มือชั้นธรรมดา แต่เชี่ยวเอี๊ยที่สามของตึกยู่อี้ทั้ง ย่อมต้องไม่กลัวมันเป็นแน่ ใช่หรือไม่ ?”

คาชิ่วชานึ้งหัวร่อเสียงดังพลางกล่าวขึ้น

“ข้าพเจ้าจะกลัวมันอย่างไรกัน...ข้าพเจ้าไม่กลัวผู้อื่นใดทั้งสิ้น เพียงกลัวท่าน

คนเดียวเท่านั้น หากแม้นท่านได้วิชาของเชียวฮุ้นเนี้ยจื้ออีก ข้าพเจ้าจะต้องไม่อาจรับมืออยู่อีกแล้ว"

งื่นฮวยเนี้ยหัวร่อคิกคิกพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าจะศึกษาวิชาของเชียวฮุ้นเนี้ยจื้อ ก็เพื่อมาคอยปรนนิบัติท่านเท่านั้น"

ในเสียงหัวร่อ ประตูศิลาถูกเปิดออกมา

บุรุษหนุ่มในเสื้อสีเขียวอ่อน มือถือมีดสั้นเรียวแหลมพุ่งควับเข้ามาก่อน ด้วยท่วงท่าที่แคล่วคล่องปราดเปรียวเป็นยิ่งนัก

ใบหน้าอันขาวชีด จมูกงองุ้ม แก้มตอบ เป็นสารูปของการมักมากในสุรานารีเกินขอบเขต แต่ประกายตายังพอมีแวว เข้มแข็ง ยามกวาดมองอยู่วูบหนึ่ง ก็จ้องจับอยู่บนร่างกิมอี่จื้อเขม็งนิ่ง

ตากลมใหญ่ของกิมอี่จื้อก็ถลึงจ้องมองมัน แต่มิกล่าวกระไร

คาชิ่วซานึ้งพลันกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ท่านดู ที่นี้คนเข้ามาก่อนแล้วจริง ๆ มิหนำซ้ำยังเป็นดรุณีที่มีรูปโฉมงดงามอย่างยิ่งอีกด้วย แต่มิทราบถูกผู้ใดจี้จุดสยบไว้"

งื่นฮวยเนี้ยเดินโห่ร้องเข้ามา ถึงกับสวมใส่เสื้อผ้าที่เป็นระเบียบเรียบร้อยอยู่ชุดหนึ่ง แต่ดวงตาคู่นั้น หามิได้เป็นระเบียบเรียบร้อยด้วยไม่ นางกลอกนัยน์ตาพลางกล่าว

"คนที่จี้จุดของนาง ไฉนไม่เห็นแล้ว ?"

คาชิ่วซานึ้งเดินเข้าไป สะกิดปลายเท้าบนร่างกิมอี่จื้อเบา ๆ เป็นความชั่วช้าน่าชังที่รุนแรงเพียงใด สร้างความขุ่นแค้นแก่กิมอี่จื้อจนอกแทบจะระเบิดตาย

คาชิ่วซานึ้งผู้นั้นกลับหัวร่อฮิฮิ แล้วกล่าวว่า

"โกวเนี้ยน้อย ผู้ใดจี้จุดท่านไว้ ? คนคนนี้นับว่าไม่รู้จักรักถนอมบุปผาเสียเลย ท่านบอกข้าพเจ้า มันไปที่ใดแล้ว ข้าพเจ้าระบายโทสะแทนท่าน"

งื่นฮวยเนี้ยหัวร่อคิกคิก พลางกล่าวว่า

"ม่วยจื้อที่น่ารัก บอกกับมันไปเสียเถิด ซานึ้งผู้นี้ของพวกเรา เป็นคนมีนิสัยมากรักมากน้ำใจแต่กำเนิด เมื่อเห็นอิสตรีสวยงามถูกคุกคามรังแก มันมีโทสะยิ่งกว่าทุกผู้คนเสียอีก"

คาชิ่วซานึ้งหัวร่อดัง ๆ กล่าวว่า

"วาจานี้ไฉนมีกลิ่นรสหึงหวงอยู่บ้าง"

งื่นฮวยเนี้ยโอบแขนเหนี่ยวคอของมัน กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่พอใจท่าน จะหึงหวงไปไยกัน ?"

คาชิ่วซานิ้งตัวระทวยไปแล้ว หัวร่อพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ามีท่านแล้ว ไฉนจะไปพอใจผู้อื่นได้อีก ขาอ่อนทั้งสองของท่าน..."

วาจาไม่ทันขาดคำพลันทรุดฮวบลงไป กระทั่งเสียงแผดร้องยังไม่อาจเปล่งจากปากก็ขาดใจ ใบหน้ายังมีรอยยิ้มอยู่ กระทั่งตัวมันเองก็มิทราบว่ามันตายด้วยสาเหตุใด !

กิมอี่จื้อคิดไม่ถึงจะมีความเปลี่ยนแปรเยี่ยงนี้ จึงแตกตื่นจนตะลึงลานไป

งึ่นฮวยเนี้ยกลับเฉื่อยชาจนกระทั่งตายังไม่กะพริบ จ้องมองกิมอี่จื้อพลางกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"บุรุษเยี่ยงนี้ พอเห็นอิสตรีก็คิดลวนลามและเล็ม ตายไปก็มิเห็นสาสมความผิด แต่เราหากมิใช่เห็นแก่ท่าน ยังรู้สึกเสียดายจนไม่อาจฆ่ามันได้เลย"

กิมอี่จื้อเบิ่งตาจนกลมใหญ่ ร้องโพล่งขึ้น

"ท่านเห็นแก่ข้าพเจ้า ?!"

งึ่นฮวยเนี้ยกล่าวเสียงนุ่มนวล

"เจ้เจ๊ ท่านแม้ไม่รู้จักข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าพอเห็นเสื้อผ้าของท่านก็จำท่านได้ทันที ท่านคือวีรสตรีกิมอี่จื้อที่มีชื่อกระเดื่องเลื่องลือของบู๊ลิ้มยุคนี้ ใช่หรือไม่ ?"

"ท่านเป็นใคร ?"

งึ่นฮวยเนี้ยถอนหายใจยาว กล่าวเสียงหม่นหมอง

"ข้าพเจ้าเป็นสตรีที่กำพร้าว้าเหว่"

กิมอี่จื้อหัวร่อเสียงดังก้อง กล่าวว่า

"ท่านมีบิดา มีทั้งเจ้เจ๊ม่วยม่วย ไฉนนับเป็นกำพร้าว้าเหว่ด้วย ?"

งึ่นฮวยเนี้ยกลอกนัยน์ตาไปมา น้ำตาคล้ายดั่งจะหยดหยาดลงในฉับพลัน ก้มศีรษะกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าแม้มีบิดามารดาเจ้เจ๊ม่วยม่วย แต่พวกนั้น...พวกนั้นต่างชิงชังรังเกียจข้าพเจ้า ข้าพเจ้าทั้งไม่ได้รับการรักใคร่ปรานีจากพวกประดานั้น และไม่มีจิตใจเหี้ยมเกรียมอำมหิตเทียบเท่าพวกนั้นด้วย"

กิมอี่จื้อเห็นหน้าเช่นนั้นของนาง จึงรู้สึกใจอ่อนลงบ้าง แต่ยังคงส่งเสียงดัง ๆ กล่าวไป

"ดูการฆ่าคนของท่านเมื่อครู่ หรือยังไม่อาจนับว่ามีจิตใจเหี้ยมโหดอำมหิตพอ ?"

งึ่นฮวยเนี้ยส่งเสียงสั่นเครือ

“ท่านทราบหรือไม่ ข้าพเจ้าเพราะต้องการให้มันพามาในที่นี้ ถูกมันข่มเหงรังแกมากน้อยปานใด ข้าพเจ้าหากไม่ฆ่ามัน ชั่วชาตินี้ต้องถูกมันเหยียดหยามย่ำยีไปตลอดชีวิตแล้ว”

นางพลันโถมไปบนร่างกิมอี่จื้อ ร่ำไห้เสียงดัง ๆ พลางรำพันขึ้น

“เจ้เจ๊ ท่านบอก นี่ตำหนิข้าพเจ้าได้หรือ ?”

กิมอี่จื้อใจอ่อนลงกว่าเดิม ถอนใจกล่าวว่า

“นี่นับว่าไม่อาจตำหนิท่านจริง ๆ ในโลกนี้ มีบุรุษบางคนที่ควรฆ่าทิ้งอยู่จริง ๆ”

นางคิดไม่ออกจริง ๆ ว่าดรุณีนางนี้จะมีเหตุผลใดมาหลอกลวงนาง ดรุณีนางนี้หากมีเจตนาร้ายต่อนาง ไยมิใช่พอจะฆ่านางทิ้งได้โดยไม่ต้องเปลืองเรี่ยวแรง ?

แต่กิมอี่จื้อไหนเลยทราบความเจ้าเล่ห์เพทุบายของงิ้นฮวยเนี้ย แม้ให้นางคิดไปทั้งชาติ ก็อย่าหมายคาดคำนวณถูกเลย

นางแม้พอจะมีประสบการณ์ในวงพวกนักเลง แต่หากเปรียบกับงิ้นฮวยเนี้ยก็เช่นดั่งเป็นทารกกับผู้เฒ่าแล้ว แม้นับว่างิ้นฮวยเนี้ยขายนางทิ้ง นางย่อมยังมิทราบเป็นเรื่องราวใดกันเลย

ยามนี้ งิ้นฮวยเนี้ยได้คลายจุดให้แก่นางแล้วยิ้มพลางกล่าวว่า

“คิดมิถึง เจ้เจ๊ท่านจะยอมเข้าใจข้าพเจ้า ข้าพเจ้านับว่ามีความตื้นตันพระคุณท่านอย่างยิ่งจริง ๆ”

กิมอี่จื้อถอนใจกล่าวว่า

“ท่านช่วยเหลือข้าพเจ้าไว้ ควรเป็นข้าพเจ้าขอบพระคุณท่านจึงถูกต้อง”

งิ้นฮวยเนี้ยก้มศีรษะต่ำ พลันกล่าวว่า

“ในใจข้าพเจ้ามีวาจาประโยคหนึ่ง มิทราบควรกล่าวหรือไม่ ?”

“ท่านเหตุใดไม่กล่าว ?”

งิ้นฮวยเนี้ยก้มศีรษะต่ำกว่าเดิม กล่าวเสียงหม่นหมอง

“ข้าพเจ้ากำพร้าว้าเหว่ มิทราบว่าท่านยินยอมรับข้าพเจ้าไว้เป็นม่วยม่วยหรือไม่ ?”

กิมอี่จื้องุนงงวูบ จึงร้องโพล่งขึ้น

“เราสองมิใช่เพิ่งรู้จักกัน ?”

วาจาไม่ทันขาดคำ น้ำตางิ้นฮวยเนี้ยก็หยดหยาดลงสู่พื้นแล้ว กล่าวว่า

“เจ้เจ๊ร่วมสายโลหิตของข้าพเจ้าไม่ต้องการข้าพเจ้าแล้ว ผู้อื่นไหนเลยยังจะมาต้องการข้าพเจ้าได้ ข้าพเจ้า...โง่เขลาเหลือเกิน ข้าพเจ้า...”

กล่าวไปกล่าวไป ถึงกับร่ำไห้ขึ้นมาอีกคราแล้ว

กิมอี่จื้อออดมิได้ต้องโอบนางไว้ กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

“ม่วยม่วยที่น่ารัก ผู้ใดว่าข้าพเจ้าไม่ต้องการท่าน แต่...ท่านย่อมควรบอกกับข้าพเจ้ากอนว่าท่านมีนามใด ?”

งิ่นฮวยเนี้ยยิ้มทั้งน้ำตา กล่าวว่า

“ข้าพเจ้าเหลวไหลเสียจริง...เจ้เจ๊ ขอได้รับการกราบไหว้จากม่วยม่วยฮวย-งิ่นหงส์สักครั้ง”

นางถึงกับก้มกราบไปแทบเท้าจริง ๆ

กิมอี่จื้อรีบประคองนางขึ้นมา ยิ้มพลางกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าคือกิมอี่จื้อ (นางแอ่นทอง) ส่วนท่านคืองิ่นหงส์ (หงส์เงิน) ดูแล้วกลับคล้ายเป็นเจ๊ม่วยที่ฟ้าบรรจงสร้างสรรค์ขึ้นจริง ๆ”

ซึ่งความจริง ตัวนางก็กำพร้าว้าเหว่ พเนจรร่อนเร่โดยไม่มีญาติมิตรใด บัดนี้พลันมาได้ม่วยม่วยที่สะคราญตาโดยไม่คาดหมาย ในใจก็รู้สึกปลื้มปีติเป็นยิ่งนัก

แต่นางมิทราบว่า ม่วยม่วยนี้หาใช่เป็นงิ่นหงส์กระไร แต่เป็นนางจิ้งจอกร้ายพร้อมที่จะกลืนนางลงท้องได้ในทุกเวลาโอกาส

แต่งิ่นฮวยเนี้ยเหตุใดจึงต้องประจบคบหากิมอี่จื้อถึงปานนี้ ? เหตุไฉนต้องกราบไหว้กิมอี่จื้อเป็นเจ้เจ๊ร่วมสาบาน ? ในใจนางมีความคิดเยี่ยงไรกัน ? มีจิตเจตนาเช่นไฉน ?

นี่นอกจากตัวนางเองแล้ว น่ากลัวไม่มีผู้ใดทราบได้ !

งิ่นฮวยเนี้ยเหลียวซ้ายแลขวาอยู่ภายในห้องศิลาคล้ายดั่งเบิกบานใจอย่างยิ่ง ปิดปากไม่ถามเรื่องกิมอี่จื้อเข้ามาในที่นี้ด้วยจุดประสงค์ใด ถูกผู้ใดจี้จุดสยบไว้

กิมอี่จื้อกลับเป็นฝ่ายอดมิได้ต้องบอกไปเอง

“อัญมณีในที่นี้แม้มีไม่น้อย แต่ขุมทรัพย์ที่แท้จริงของเซียวฮุ้นเนี้ยจื้อ กลับซ่อนอยู่ภายในนั้น”

งิ่นฮวยเนี้ยเบิ่งตาจนกลมใหญ่ร้องโพล่งว่า

“ภายในยังมีห้องอีก ?”

ซึ่งความจริง นางคำนวณแน่ว่าภายในนี้ยังต้องมีอีกห้องหนึ่ง ไม่เช่นนั้นคนที่จี้จุดกิมอี่จื้อจะหนีไปที่ใดได้ !

กิมอี่จื้อกล่าวเสียงหนัก ๆ ขึ้น

“ท่านติดตามข้าพเจ้ามา แต่ต้องระวังตัวไว้ให้เต็มที่ มิว่าพบเห็นผู้คนใดเรื่องราวใดต่างอย่าได้ปากมาก ท่านสามารถเชื่อฟังวาจาข้าพเจ้าหรือไม่ ?”

งื่นฮวยเนี้ยยิ้มพลางตอบว่า

“ม่วยม่วยไม่เชื่อฟังวาจาเจ้เจ๊ ไปเชื่อฟังวาจาผู้ใด ?”

กิมอี่จื้อหัวร่อแล้วง้างฝาหีบเหล็กออกมาอีกฝาหนึ่ง คุกเข่าโขกศีรษะขึ้นมานวงเพราะคิดหาวิธีอื่นมิได้ จึงย่อมปฏิบัติไปตามวิธีเดิมอีกครั้ง

งื่นฮวยเนี้ยยืนเบิ่งตามองอย่างสงบเยือกเย็น แม้รู้สึกประหลาดสงสัยยิ่ง แต่ไม่ถามไถ่เป็นเด็ดขาด เวลาใดสมควรกล่าววาจา เวลาใดไม่สมควรเอ่ยปาก นางแบ่งแยกได้กระจ่างชัดเจนยิ่งกว่าผู้คนอื่นใดทั้งสิ้น

แลเห็นอาสนะนั้นได้ไถลเข้าไปอีกคราจริง ๆ งื่นฮวยเนี้ยจ้องมองจนลอบแตกตื่นตระหนก กลับได้ยินกิมอี่จื้อภายในห้องส่งเสียงกรีดร้องด้วยความแตกตื่นตกใจขึ้นมา

ยู่ป้วยหยกกับลิ้มไต้อู้ถึงกับไม่มีร่องรอยอยู่ในห้องแล้ว !

งื่นฮวยเนี้ยรีบพุ่งกายตามปราดเข้าไป แลเห็นภายในห้องเจิดจ้าด้วยประกายอัญมณีล้ำค่า นางทั้งแตกตื่นสงสัยทั้งปีติดีใจ แต่กิมอี่จื้อกลับยืนตะลึงลานอยู่ที่นั้นและยังพึมพำไม่ขาดปาก “พวกมันไฉนหายไปได้ ?”

งื่นฮวยเนี้ยอดมิได้ต้องถามขึ้น

“ผู้ใดหายไป ?”

กิมอี่จื้อมิตอบคำ เดินอ้อมโลงหินใหญ่ไปรอบหนึ่ง พลันเห็นที่หลังโลงหินถึงกับมีอุโมงค์ใต้ดินอีกสายหนึ่ง ขวดยาในตู้ศิลาถูกทับแตกไปอีกสองใบด้วย !

นางแม้จิตใจกระจ่างบริสุทธิ์ ไม่รู้เรื่องเจ้าเล่ห์เพทุบายของใจผู้คน แต่มิใช่เป็นคนโง่เขลาเด็ดขาด พอใช้ความคิดใคร่ครวญ เดาออกทันทีว่าเมื่อครู่เกิดเรื่องราวใดขึ้น

เมื่อยู่ป้วยหยกจับตัวลิ้มไต้อู้ได้ ทั้งสองต้องเกลือกกลิ้งดิ้นรนจนล้มไป ลิ้มไต้อู้ทับถูกขวดยาแตกไปอีกสองใบ ตัวนางก็สูดกลิ่นยาปลุกกำหนัดเข้าด้วยเช่นกัน

ดังนั้น นางจึงไม่ดิ้นรนขัดขืนอีกแล้ว

แต่ขณะที่ทั้งสองกอดปล้ำดิ้นรนนั้น ต้องไปกระทบถูกปุ่มกลไกโดยบังเอิญปรากฏปากอุโมงค์ใต้ดินขึ้น ทั้งสองต่างสติเลอะเลือนด้วยดำฤษณา ถึงกับกลิ้งร่วงลงไปโดยไม่รู้ตัว

อุโมงค์ใต้ดินมืดมิดสนิท มิทราบว่าเบื้องล่างจะเป็นสถานที่ใด ?

กิมอี่จื้อทั้งกังวลทั้งรุ่มร้อน พลันร้องขึ้น

“ท่านรออยู่ที่นี่ก่อน ข้าพเจ้าลงไปดูเหตุการณ์ด้านล่าง”

งื่นฮวยเนี้ยชำเลืองดูขวดยาและตำราปกแพรในตู้หินแวบหนึ่งแล้วตอบว่า

“ท่านจะอย่างไรควรต้องระวังตัวให้เคร่งครัดรัดกุม ข้าพเจ้าได้เจ้เจ็มาด้วยความยากลำบาก ไม่ยอมที่จะ...”

กิมอี่จื้อหัวร่อแล้วสอดคำ

“ท่านวางใจเถิด เจ้เจ็ไม่ตายไปได้ดอก”

นางทดลองคลานไปในอุโมงค์ใต้ดิน จึงพบเห็นอุโมงค์นี้ลาดเทลงคล้ายเป็นบันไดกล นางจึงพาลหลับตาปล่อยให้ร่างลื่นถลาลงเบื้องล่างไป

รอจนเมื่อนางลืมตาอีกครั้ง ก็ต้องร้องขึ้นด้วยความตื่นเต้นจนลืมตัว

“อุโมงค์ใต้ดินแห่งนี้ จึงนับเป็นวังสำราญอันซาบซึ้งที่แท้จริง !”

มันเป็นถ้ำที่กว้างใหญ่มโหฬาร คล้ายดั่งมิได้ผ่านฝีมือดัดแปลงของผู้อื่น ประกายอัญมณีที่แพรวพรายหลากสี สะท้อนเห็นหินย้อยลักษณะประหลาดพิสดารจำนวนมากหลาย ความพิสดารของธรรมชาติ นับว่าเลิศล้ำกว่าฝีมือมนุษย์จนสุดเปรียบกัน

ใต้หินย้อย ข้างศิลาลักษณะพิกล เป็นเตียงฟูกหนาปูด้วยผ้าแพร ข้างเตียงยังมีโต๊ะลักษณะพิกลพิสดารตัวเตี้ยวางเรียงเคียงทุกเตียง บนโต๊ะมีป้านสุราทองจอกหยก

ที่ซึ่งกิมอี่จื้อลื่นไถลลงเป็นสระน้ำกว้างใหญ่ แต่ตอนนี้น้ำแห้งขอดไปแล้ว จึงเห็นรูปที่สลักอยู่ตามขอบได้ชัดเจนกว่าเดิม ล้วนแล้วเป็นรูปลามกบัดสีทั้งสิ้น

ตอนนี้ ในถ้ำแม้เงียบวังเวงไร้ซุ่มเสียง แต่คิดว่ากาลกระโน้นจะต้องเปี่ยมไปด้วยเสียงหัวร่อต่อกระซิกอันหฤหรรษ์บันเทิง ยามนี้แม้บนเตียงแพรจะไม่มีผู้คน แต่คิดว่ากาลก่อนโน้นต้องมีบุรุษหนุ่มรูปงาม ดรุณีน้อยโฉมสะคราญนั่งเคลียคลอในถาดหยกป้านทองคิดว่าต้องเป็นอาหารเลิศประเสริฐสุด สุราต้องเป็นน้ำอมฤตอันหอมหวนแน่แท้

คนเมื่อลื่นไถลลงจากเบื้องบนเข้าสู่สระน้ำอุ่นนี้ แลเห็นภาพตระการทางรอบข้าง ผู้นั้นไยมิใช่คล้ายก้าวพลัดเข้าสู่วิมานแมนอันดื่มด่ำ ขึ้นสู่สรวงสวรรค์อันซาบซึ้งจริง ๆ ?

แต่กิมอี่จื้อกลับยังสอดส่ายสายตาหายู่ป้วยหยกกับลิ้มไต้อู้ไม่พบ

นางเดินไปรอบ ๆ ทั่วถ้ำใหญ่ จึงได้พบเห็นหลังหินย้อยมหึมา มีแสงสว่างลอดลงอย่างรำไร ปากทางออกถึงกับอยู่ที่นี้ได้ ยู่ป้วยหยกถึงกับไปจากถ้ำแล้ว !

ยู่ป้วยหยกรู้แน่แก่ใจว่านางถูกจี้จุดไว้ ถูกกักอยู่ในห้องศิลา แต่ถึงกับสะบัดหน้าไปโดยไม่ไยดี ! กิมอี่จื้อยืนตัวชาอยู่ที่ปากทางออก น้ำตาหลั่งไหลลงอาบแก้มอย่างลืมตัว

ได้ยินงึ่นฮวยเนี้ยร้องเรียกลงมา

“เจ้เจ๊ ท่านมิเป็นไรกระมัง ?”

กิมอี่จื้อระงับความขมขื่นรันทดใจไว้แล้วร้องตอบไป

“ตอนนี้ไม่เป็นไรแล้ว ท่านลงมาเถิด”

นางเช็ดคราบน้ำตาบนใบหน้าจนแห้ง ตกลงใจเด็ดเดี่ยวว่า ประสบการณ์ของวันนี้ ขอถือเป็นฝันร้ายยามหลับ วันหน้าจะไม่ไปครุ่นคิดถึงมันเป็นอันขาด และไม่คิดถึงยู่ป้วยหยกอีกด้วย !

นางกลับคิดไม่ถึง ลิ้มไต้อู้ที่ต้องขุ่นแค้นชิงชังยู่ป้วยหยกจนจับใจ ไฉนยอมร่วมทางไปกับยู่ป้วยหยกได้ ? ความรักความแค้นที่พัวพันจนสับสนเยี่ยงนี้ ไหนเลยจะคลี่คลายได้ง่ายดายดั่งนั้น ?

นอกถ้ำใหญ่ แสงอุทัยของอาทิตย์อรุณฉาบไล้อยู่บนแผ่นดินจนเรืองรอง ดอกไม้ป่าที่มิรู้จักนาม ส่งกลิ่นหอมรวยรินอยู่ในสายลมอันเฉื่อยฉิวอบอุ่น

งึ่นฮวยเนี้ยกำลังวุ่นวายอยู่กับการลำเลียงขุมทรัพย์ออกจากถ้ำทีละหีบ ทีละหีบ

กิมอี่จื้อถอนใจกล่าวเสียงหม่นหมอง

“ท่านดูน้ำค้างบนกลีบบุปผาเหล่านั้น ในโลกยังจะมีอัญมณีใดเปรียบความงามกับมันได้ ?”

งึ่นฮวยเนี้ยหัวร่อแล้วกล่าวบ้าง

“แต่เพชรนิลจินดากลับสามารถบันดาลให้พวกเรามีชีวิตที่ทุกคนต้องเลื่อมใสริษยา และแลกได้มาซึ่งความเคารพนบน้อม หวั่นหวาดยำเกรงของผู้อื่น น้ำค้างไหนเลยจะมีพลานุภาพยิ่งใหญ่เทียบเท่ามันได้ ?”

กิมอี่จื้อเหม่อมองดูปุยเมฆบนขอบฟ้า กล่าวเสียงเลื่อนลอยคล้ายละเมอ

“แต่ท่านกลับอย่าได้ลืมเสีย ในโลกนี้ยังมีของที่แก้วแหวนเงินทองแลกไม่ได้อย่!”

งึ่นฮวยเนี้ยหัวร่อคิกคิก กล่าวว่า

“หรือตั้วเจ๊ท่านมีความเศร้าเสียใจในเรื่องใดอยู่ ?”

กิมอี่จื้อถอนหายใจยาว มิกล่าวกระไรอีกแล้ว

งึ่นฮวยเนี้ยกลับเป็นฝ่ายกล่าวขึ้น

“ตั้วเจ๊ท่านรอคอยข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะกลับมาในบัดดล”

นางพลันวิ่งปราดไปดั่งเหินบิน กิมอี่จื้อถึงกับยืนรอคอยนางอย่างซึมเซาไป

จริง ๆ กระทั่งครึ่งชั่วยามให้หลัง เห็นนางว่าจ้างรถม้าใหญ่มาสามคัน และยังมีม้าอีกสองตัว

สารถีที่ขับรถทั้งสามต่างเบิ่งตาจนกลมกว้าง สีหน้าเต็มไปด้วยความแตกตื่นสงสัย ช่วยลำเลียงหีบเหล็กขึ้นบนรถไปทีละน้อย แต่กลับไม่มีผู้ใดเอ่ยปากถามไถ่

ขอเพียงเป็นบุรุษเพศ งึ่นฮวยเนี้ยก็มีความสามารถสยบจนนอบน้อมอยู่ในโอวาทเป็นอันดี

ลำธารน้ำใสสายหนึ่ง ไหลคดเคี้ยวจากเชิงเขาด้านบนมา

กิมอี่จื้อนั่งบนหลังม้า เหยาะย่างเลียบลำธาร แต่ไม่ไกลเท่าใด พลันพบเห็นในธารน้ำมีผ้าขาวผืนหนึ่งพันอยู่บนก้อนหิน ยังมิถูกสายน้ำพัดพาออกไป

นางอดกลั้นความสนใจมิได้ ต้องกระโดดลงจากหลังม้า ใช้กิ่งไม้เขี่ยผ้าขาวขึ้นมา บนผ้าที่สกปรกนั้นยังมีคราบโลหิตติดเป็นหย่อม ๆ แสดงว่าเป็นผ้าที่พันอยู่บนศีรษะยู่ป้วยหยกนั้นเอง !

แสดงว่ายู่ป้วยหยกมาหยุดอยู่ที่ริมน้ำนี้ชั่วครู่ แก้ผ้าออกจากศีรษะล้างหน้าชำระคราบสกปรก อาจบางทียังจะมาส่องดูรูปโฉมของตนเองกับผิวน้ำด้วยก็ได้

เมื่อเห็นใบหน้าที่เป็นบาดแผลของตน ในใจจะมีความรู้สึกอย่างไรบ้าง ?

ตอนนั้นลิ้มไต้อู้อยู่ที่ใดกัน ? หรือจะยืนดูอยู่ที่ด้านข้างได้ !

หรือนางไม่ขุ่นแค้นชิงชังมันอีกแล้ว ? และยอมรับว่ามันคือสามีในอนาคตของนาง หรือยู่ป้วยหยกผู้นี้จะเป็นคนเดียวกับยู่ป้วยหยกผู้นั้น ?!

แต่ยู่ป้วยหยกผู้นั้นไยมิใช่ตายไปแล้วชัด ๆ มีคนมากหลายที่ได้เห็นซากศพของยู่ป้วยหยกกับตา หรือนั่นจะเป็นเรื่องแปลกปลอมได้ ?!

กิมอี่จื้อเหวี่ยงผ้าขาวลงน้ำอย่างดุดันสุดแรง กระโดดขึ้นม้าอีกครา ลอบขบกรามคำนึงในใจ

'เราตกลงใจไม่ไปคิดถึงมันอีกแล้ว เหตุใดจึงต้องไปคิดถึงมันอีก ?'

งึ่นฮวยเนี้ยคล้ายดั่งมิได้เห็นสิ่งใดทั้งสิ้น มิถามไถ่ต่อกิมอี่จื้อด้วย กิมอี่จื้อก็มิไปถามนาง ว่าขบวนรถม้านี้จะไปที่แห่งหนใดแน่

รถม้ามุ่งหน้าสู่ทิศตะวันออกเฉียงใต้ คล้ายดั่งจะไปมณฑลเสฉวน

ทางสายนี้มีสหายชาวนักเลงสัญจรไม่น้อย มีบ้างเมื่อเห็นอาภรณ์เป็นสีทองแวววับบนร่างกิมอี่จื้อแต่ไกล ต้องรีบอ้อมทางหลบหน้าไปโดยด่วน อย่างมากที่สุด

เพียงส่งเสียงทักทายแต่ไกล ๆ เดินในเวลาวันหนึ่ง ตามรายทางอย่างน้อยมีสี่สิบคนที่รู้จักกิมอี่จื้อ แต่กลับไม่มีผู้ใดกล้าเข้าถามไถ่สนทนา

กิมอี่จื้อบางครั้งใคร่ถามไถ่พวกมันจริง ๆ ว่าเคยเห็นบุรุษหนุ่มที่ใบหน้ามีบาดแผลเดินร่วมทางกับดรุณีน้อยนางหนึ่งหรือไม่ แต่ต้องขบกรามระงับใจไว้ไม่ยอมเอ่ยปากถามดั่งใจปรารถนา

งิ้นฮวยเนี้ยอดมิได้ต้องกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“มีตั๋วเจ๊ร่วมทางนับว่าสะดวกอย่างยิ่งจริง ๆ ไม่เช่นนั้นเราสองที่เป็นอิสตรียังนำรถม้าใหญ่อีกสามคันเร่งรุดเดินทาง ไม่ตอแยให้มีเรื่องยุ่งยากเกิดขึ้นก็ประหลาดยิ่ง”

วาจามิทันขาดคำ พลันมีคนผู้หนึ่งห้อมาทางด้านหลังจนไล่ทัน

ผู้ขับขี่สวมอาภรณ์แพรพรรณ ใบหน้าเกลี้ยงเกลาหล่อเหลา บุคลิกโอ่อ่ายโสมีดสั้นที่ด้ามฝังเพชรพลอยแพรวพราย เสียบเฉียงอยู่บนสายรัดเอวชิ่งตอกงจื้อผู้นั้นนั่นเอง !

กิมอี่จื้อเหลือบตาแลดูแวบหนึ่ง พลันเบือนหน้าออกไป คล้ายดั่งไม่รู้จักกันมาเลยก็ปาน ชิ่งตอกงจื้อเมื่อเห็นนางกลับมีความลิงโลดยินดียิ่ง แต่ยังอดมิได้ต้องตัดพ้อขึ้น

“อี่ม่วยท่านไฉนผละมาโดยไม่บอกลา ทำให้ข้าพเจ้าหาท่านเสียจนย่ำแย่”

กิมอี่จื้อหน้าเคร่งเครียดเย็นชา กล่าวเสียงกระด้างว่า

“ผู้ใดต้องการให้ท่านหาเรา ?”

ชิ่งตอกงจื้องุนงงงวูบ จึงตอบไป

“ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าไม่หาท่านจะหาผู้ใด ?”

กิมอี่จื้อแค่นหัวร่อกล่าวว่า

“เราแยแสไยว่าท่านหาผู้ใด คนในแผ่นดินท่านจะหาผู้ใดก็หาได้ เหตุใดจึงต้องยืนกรานมาหาเรา ?”

สะบัดมือลงแส้ดังขวับ ม้าค่ขาพ่งปราดออกไปทันที

ชิ่งตอกงจื้อคิดไม่ถึง นางพลันมาเย็นชาต่อตนกว่าเดิมถึงอีกสิบเท่า ความลิงโลดยินดีที่เต็มอก คล้ายถูกน้ำเย็นยะเยียบสาดใส่ศีรษะโครมใหญ่ ถึงกับตะลึงลานอยู่ในที่นั้นไป

งิ้นฮวยเนี้ยกลอกนัยน์ตาวูบ กลับกระแซะม้าไปที่ข้างกายมัน กล่าวเบา ๆ ว่า

“ในสองวันนี้อารมณ์ของเจ้เจ๊ข้าพเจ้าหงุดหงิดยิ่ง มีวาจาใด ท่านไม่รู้จักอัดใจไว้ค่อยว่ากล่าวในโอกาสหน้า ?”

ชิ่งตอกงจื้อต้องงุนงงไปวูบ ถามว่า

“เจ้เจ๊ของท่าน ?”

งิ่นฮวยเนี้ยหัวร่อแล้วตอบไป

“เป็นไร ท่านไม่ยินดีมีม่วยม่วยเช่นข้าพเจ้าไว้สักผู้หนึ่ง ?”

ชิ่งตอกงจื้อยามนี้จึงได้เพ่งตามองจ้องนาง แลเห็นรอยยิ้มที่เปี่ยมเสน่ห์รัดรึงจนชำแรกเข้าในกระดูกของนาง แลเห็นดวงตาที่มีประกายหยาดเยิ้มจนแทบกระชากวิญญาณออกจากร่างของนาง

มันพลันคล้ายกลายเป็นรูปปั้นไปแล้ว นิ่งงันโดยไม่มีเสียงใด ๆ เปล่งออกมาได้!

งิ่นฮวยเนี้ยหยิกไปที่เอวมันเบา ๆ หัวร่อเสียงสดใสแล้วกล่าวว่า

“หากท่านคิดเป็นเจ๊ฮู...(พี่เขย) ของข้าพเจ้า สมควรรีบมาประจบข้าพเจ้าเชื่อฟังวาจาข้าพเจ้าแต่โดยดีจึงถูกต้อง”

หัวร่อพลางลงแส้ควบม้าไป แต่ยังเหลียวมาชม้ายตาให้ กล่าวอย่างยิ้มแย้มขึ้น

“ท่านยังไม่ตามข้าพเจ้ามาอีก ?”

ชิ่งตอกงจื้อตามติดอย่างว่าง่ายจริง ๆ ความขุ่นเคืองที่อัดอกพลันสาบสูญจนไม่หลงเหลือแม้แต่น้อยนิด จวบจนเที่ยงวันขบวนคนก็ได้มารับประทานอาหารอยู่ในเมืองงักแชยี่

งิ่นฮวยเนี้ยสั่งอาหารมาเต็มโต๊ะ ฉุดลากให้กิมอี่จื้อกับชิ่งตอกงจื้อนั่งร่วมกันลอบกระซิบกระซาบวาจาอยู่หลายคำ แล้วหัวร่อคิกคิกด้วยความเบิกบานใจ

ชิ่งตอกงจื้อที่กรุ้มกริ่มผู้นี้ ถึงกับคล้ายลืมกิมอี่จื้อไปแล้ว งิ่นฮวยเนี้ยหัวร่อมันก็หัวร่อ งิ่นฮวยเนี้ยกลอกนัยน์ตาชม้ายมอง อาหารที่มันคีบแทบจะยัดเข้าไปในรูจมูก

งิ่นฮวยเนี้ยพลันดึงดาบออกมาจากข้างเอวของมัน หัวร่อเสียงใสแล้วกล่าวไป

“นับว่าไม่เสียทีที่เป็นชิ่งตอกงจื้อ ดาบที่สะพายเป็นดาบวิเศษจริง ๆ”

ชิ่งตอกงจื้อไม่อาจข่มกลั้นความภาคภูมิใจลงได้ ต้องหัวร่อเสียงดัง ๆ แล้วกล่าวว่า

“ท่านทราบหรือไม่ ดาบกระบี่ของผู้มีชื่อเสียงในพวกนักเลง หักสะบั้นไปกับดาบวิเศษเล่มนี้ของข้าพเจ้ามากเท่าใดแล้ว ?”

งิ่นฮวยเนี้ยคล้ายดังมีเจตนา คว้ามือของชิ่งตอกงจื้อไว้แล้วกล่าวอย่างออดอ้อนสำออย

“ท่านรีบบอกมา มีมากน้อยเท่าใดกันแน่ ?”

ชิ่งตอกงจื้อมีท่าทีภาคภูมิผยองจนลำพองกล่าวว่า

"อย่างน้อยก็ต้องกว่าเจ็ดแปดสิบเล่มแล้ว"

งิ่นฮวยเนี้ยเพ่งมองหน้ามันแน่วนิ่ง คล้ายดั่งมีความเลื่อมใสนับถือเป็นยิ่งนัก และก็คล้ายดั่งอิจฉาริษยายิ่ง ยิ่งกุมมือชิ่งตอกงจื้อแนบแน่นกว่าเดิม มิยอมคลายออก แล้วยิ้มอย่างยั่วยวนพลางกล่าวว่า

"มีบุคคลเช่นดั่งท่านอยู่ข้างกาย ข้าพเจ้านับว่าไม่กลัวเกรงสิ่งใดแล้วจริง ๆ"

ชิ่งตอกงจื้อใจเต้นระทึกถี่เร็ว นับว่ามิทราบจะกระทำอย่างไรได้ถูกต้องแล้วจริง ๆ

กิมอี่จื้อมาตรแม้นไม่แยแสสนใจต่อมัน แต่เมื่อได้เห็นสารรูปอันเคลิบเคลิ้ม เลื่อนลอยดั่งไร้หัวใจของมัน เพลิงโทสะก็มิทราบลุกฮือโหมขึ้นจากสาเหตุใด

ในโลก ไม่มีสตรีนางใดที่ยอมเห็นผู้ชึ่งสยบอยู่ใต้ชายกระโปรงของตน เอนเอียงไปหาอิสตรีอีกผู้หนึ่งต่อหน้าต่อตานางได้

นางพอใจหรือไม่พอใจบุรุษหนุ่มผู้นั้นยังเป็นอีกปัญหาหนึ่ง แต่จะไม่ยอมอดกลั้นให้บุรุษหนุ่มผู้นั้นทอดทิ้งนาง ! กิมอี่จื้อในที่สุดก็อดมิได้ผุดลุกขึ้น เดินออกจากโต๊ะสุราทันที

ในที่สุด ชิ่งตอกงจื้อก็รู้สึกว่าผิดท่า พลันกล่าวปฏิสันถารขึ้นอย่างยิ้มแย้ม

"ท่านยังจำยู่ป้วยหยกผู้นั้นได้หรือไม่ ?"

คำ 'ยู่ป้วยหยก' พอกระทบโสต คล้ายดั่งเป็นตะขออันใหญ่ที่เกี่ยวเท้าของกิมอี่จื้อไว้ได้ในฉับพลัน มิว่าอย่างไรก็ไม่ยอมเคลื่อนเท้าออกไปแม้สักครึ่งก้าวแล้ว

นางหยุดอยู่ที่ปากประตู รอจนกระทั่งหัวใจเต้นสม่ำเสมอเป็นปกติจึงกล่าวเสียงเย็นชา

"ยู่ป้วยหยกไยมิใช่ตายไปแล้ว ?"

"ตายไปคนหนึ่ง แต่เกิดขึ้นมาอีกคนหนึ่ง ?"

กิมอี่จื้อยกมือเท้ากรอบประตูไว้ แม้พยายามเสแสร้งให้ความเยือกเย็นอย่างสดชีวิตปานใด แต่ตัวนางเองทราบดี สีหน้านางตอนนี้ต้องไม่อาจตบตาผู้ใดได้โดยเด็ดขาด

นางไม่กล้าเหลียวหน้ากลับไป นางจึงมิได้แลเห็นสีหน้างิ่นฮวยเนี้ย หลังจากได้ยินนาม 'ยู่ป้วยหยก' แล้วจะมีความเปลี่ยนแปลงที่รุนแรงมากกว่านางหลายเท่านัก

นางมิได้เอ่ยปากกล่าวคำ งิ่นฮวยเนี้ยเป็นผู้ส่งเสียงดัง ๆ ขึ้นก่อน

"ยู่ป้วยหยกทั้งสองคนนั้น หรือท่านต่างรู้จักสิ้น ?"

ชิ่งตอกงจื้อแค่นหัวร่อ กล่าวว่า

"ทั้งสองคนนี้ข้าพเจ้ากลับเคยพบมาทั้งสิ้น แต่ข้าพเจ้าจะยอมรู้จักกับคนเยี่ยงนั้นได้อย่างไร ?"

งิ่นฮวยเนี้ยกลอกนัยน์ตาไปมา ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ฟังว่ายู่ป้วยหยกคนที่ตายคือทายาทของประมุขบู๊ลิ้มคนปัจจุบันนี้ ไม่เพียงมีรูปร่างหล่อเหลาสง่างามเท่านั้น อุปนิสัยใจคอก็เรียบร้อยนุ่มนวลยิ่ง แต่มิทราบยู่ป้วยหยกคนที่มีชีวิต พอเปรียบกับมันได้หรือไม่ ?"

สีหน้าชิ่งตอกงจื้อขุ่นเคืองจนแดงฉานไปแล้วแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"หากคำนวณตามรูปลักษณะ ยู่ป้วยหยกที่ตายยังไม่อาจเทียบกับยู่ป้วยหยกที่มีชีวิตได้ หากนับตามความนิ่มนวลเรียบร้อยของนิสัย ทั้งสองยิ่งผิดแปลกกันจนห่างไกล"

มันแสร้งเน้นถึง 'ยู่ป้วยหยกที่ตาย' ต่ำจนไม่มีคุณค่าแม้อีแปะเดียว โดยมิทราบว่าจิตใจของกิมอี่จื้อตอนนี้ได้ผูกพันอยู่กับ 'ยู่ป้วยหยกที่เป็น' จนสิ้นเชิงแล้ว ยิ่งคาดฝันไม่ถึงเด็ดขาดว่า ทั้งสองที่แท้เป็นคนเดียวกัน !

กิมอี่จื้อหัวร่อคักคัก แล้วกล่าวว่า

"หรือยู่ป้วยหยกผู้นี้ก็เป็นบุรุษรูปงาม ?"

ชิ่งตอกงจื้อจับตามองหลังกิมอี่จื้อแน่วนิ่ง กล่าวเสียงดัง ๆ ขึ้น

"ยู่ป้วยหยกผู้นี้กลับนับเป็นชายงามได้เต็มภาคภูมิ แม้ใบหน้ามันมิทราบถูกผู้ใดใช้มีดกรีดเป็นแผล แต่ยังคงสง่างามกว่าผู้ตายมากมายก่ายกองนัก"

วาจานี้ของมันความจริงคิดกล่าวยั่วเย้ากิมอี่จื้อให้ขุ่นเคืองเท่านั้น โดยไม่คาดกลับสร้างความขุ่นเคืองแก่งิ่นฮวยเนี้ยจนนิ่งอั้นกับที่ วาจาก็กล่าวไม่ออก หัวร่อก็หัวร่อมิได้ด้วย

ในใจกิมอี่จื้อกลับบังเกิดความตื่นเต้นยินดี พึมพำเบา ๆ

"ที่แท้ยู่ป้วยหยกผู้นี้กับยู่ป้วยหยกผู้นั้นหาใช่คนเดียวกันไม่ และมิใช่เป็นสามีในอนาคตของลิ้มไต้อ้ด้วย ที่แท้ใบหน้ามันมีบาดแผลไม่สาหัส มิได้กลายเป็นขี้ริ้วอัปลักษณ์เกินไป"

ชิ่งตอกงจื้อออดมิได้ต้องตะเบ็งเสียงดัง ๆ

"ท่านว่ากระไร ?"

กิมอี่จื้อกล่าวเสียงราบเรียบ

"ในใจเราความจริงมีหลายเรื่องที่คิดไม่ออก ขอบคุณท่านที่บอกกล่าวแก่เรา"

ชิ่งตอกงจื้อรีบกล่าวขึ้น

“ข้าพเจ้าไม่เข้าใจความหมายในวาจาของท่าน ?”

“ไม่เข้าใจก็ประเสริฐสุด”

งื่นฮวยเนี้ยพลันหัวร่อแล้วกล่าวว่า

“ท่านพบเห็นมันในที่ใด พวกเราก็คิดใครได้เห็นมันจริง ๆ”

ซิ่งตอกงจื้อระบายลมหายใจเฮือกใหญ่กล่าวว่า

“เมื่อค่ำวันก่อน ข้าพเจ้าได้เห็นมันมาครั้ง ในตอนนั้นข้าพเจ้าแม้ยังมิรู้จักว่ามันก็มีนามยู่ป้วยหยก จึงมิไปสนใจมัน แต่จำสตรีที่เดินร่วมทางกับมันได้อยู่”

งื่นฮวยเนี้ยเบิ่งตาจนกลมกว้าง ร้องขึ้นด้วยสีหน้าที่แปรเปลี่ยนแล้ว

“มีสตรีร่วมทางกับมันเพียงคนเดียว ?”

ซิ่งตอกงจื้อแค่นหัวร่อ กล่าวว่า

“คนเดียวยังมิพออีก ?”

งื่นฮวยเนี้ยกล่าวอย่างขุ่นเคือง

“นางแพศยาน้อยที่ร้ายกาจ ถึงกับสลัดเล่าตั๋วทิ้งไปได้ พัวพันแต่เพียงลำพัง...”

นางย่อมแน่แก่ใจว่า สตรีนางนั้นต้องเป็นทิฮวยเนี้ยแน่แท้

มิคาด ซิ่งตอกงจื้อกลับหัวร่อแล้วกล่าว

“กล่าวแล้วกลับน่าหัวร่อยิ่ง สตรีนางนั้นความจริงเป็นคู่หมั้นของยู่ป้วยหยกที่ตายไปแล้ว แต่ยู่ป้วยหยกตายไม่นาน นางถึงกับมาตามอยู่กับยู่ป้วยหยกอีกคน...”

งื่นฮวยเนี้ยงุนงงทันที ร้องโพล่งขึ้น

“สตรีที่ท่านกล่าวเป็นผู้ใดกันแน่ ?”

“ย่อมเป็นธิดาของเล่งฮวยเกี่ยมนามลิ้มไต้อู้ ท่านเข้าใจว่าเป็นผู้ใด ?”

งื่นฮวยเนี้ยพลันหัวร่อจนตัวงอ ร้องขึ้นว่า

“วิเศษ วิเศษ ที่แท้มันก็เปลี่ยนเป็นสตรีแซ่ลิ้ม คนผู้นี้กลับนับเป็นนักรักอันกรุ้มกริ่มได้แล้ว”

นางเมื่อคิดได้ว่า ทิฮวยเนี้ยก็ถกยู่ป้วยหยกสลัดทิ้งไม่ไยดี จึงเกิดความตื่นเต้นยินดีใหญ่หลวงนัก ยิ่งหัวร่อยิ่งเบิกบานจนอิ่มเอมเปรมใจ

ซิ่งตอกงจื้อมิทราบว่า นางเหตุใดจึงขบขันถึงปานนี้ แต่รู้สึกว่ายามนางหัวร่อแล้วกลับน่ารักเป็นหนักหนา ต้องเหม่อมองนางจนตะลึงลานไปครู่ใหญ่ จึงกล่าวขึ้นได้

“ตอนที่ข้าพเจ้าพบเห็น ลิ้มไต้อู้มิเพียงไม่ได้ไว้ทุกข์เท่านั้น ยังกลับร่วมทางกับบุรุษอีกผู้หนึ่ง ในใจคิดแต่ว่าที่แท้สตรีนางนี้แสร้งเป็นหนักแน่นในประเพณีดีงาม

เปลือกนอกแม้จะเย็นชากระด้างดั่งน้ำแข็ง ทำตัวเป็นบริสุทธิ์สูงส่งไม่อาจกล้ำกราย ที่แท้ก็เป็นสตรีร่านราคะอันไม่อาจห่างจากบุรุษเพศได้"

งิ้นฮวยเนี้ยหัวร่อคิกคิก พลางกล่าวว่า

"เดินร่วมทางกับบุรุษ ไม่แน่ว่าจะเป็นสตรีร่านราคะ ข้าพเจ้าตอนนี้ก็มิใช่ร่วมทางกับท่านดอกหรือ ?"

นัยน์ตาชิ่งตอกงจื้อหยีลงทันที คิดจะลูบคลำมือนางอีกครั้ง หัวร่อแล้วกล่าวว่า

"ท่านกับข้าพเจ้าย่อมมิใช่..."

พลันได้ยินกิมอี่จื้อส่งเสียงดัง ๆ

"ภายหลังเป็นอย่างไร ท่านไฉนไม่เล่าสืบต่อไป ?"

ชิ่งตอกงจื้อกระแอมแก้ขวย นั่งตัวตรงพลางกล่าวไป

"ภายหลัง ข้าพเจ้าเห็นพวกมันพักแรมกันในโรงเตี๊ยม และถึงกับเดินเข้าไปในห้องเดียวกันด้วย"

กิมอี่จื้อแค่นหัวร่อ กล่าวว่า

"ที่แท้ท่านติดตามหลังพวกมันไปอยู่ตลอดเวลานั่นเอง"

งิ้นฮวยเนี้ยหัวร่อคักคัก แล้วกล่าว

"ท่านติดตามผู้อื่นเยี่ยงนี้ด้วยเจตนาใดแอบแฝง ? หรือเพียงคิดใคร่ลอบดูเรื่อง...เรื่องดีของผู้อื่น หรือว่าตัวท่านก็คิดใคร่แบ่งปันสักคำหนึ่ง ?"

ชิ่งตอกงจื้อหน้าแดงฉานทันที ร้องเสียงดัง ๆ

"ข้าพเจ้าไหนเลยเป็นคนเยี่ยงนั้น เพียงแต่ว่าที่เมืองนั้นมีโรงเตี๊ยมอยู่เพียงโรงเดียว ข้าพเจ้าไม่เข้าโรงเตี๊ยมนั้นหรือจะนอนตามข้างทางได้ ?"

"ท่านมิต้องมีโทสะ ซึ่งความจริงแล้วบุรุษเมื่อได้เห็นสตรีใจง่ายหลายรัก ตัวเองมักรู้สึกว่าหากแม้นมิไปแตะต้องลองลิ้มบ้าง นั่นจะเป็นการเสียเปรียบยิ่งใหญ่เกินไป ข้าพเจ้าความจริงเข้าใจว่า บุรุษใด ๆ ในแดนดินล้วนคล้ายคลึงกันสิ้น ไหนเลยคาดว่าท่าน...ท่านกลับผิดแปลกกว่าบรษอื่นใด"

ชิ่งตอกงจื้อแม้จะมีความอับอายจนกลายเป็นขุ่นเคืองอยู่บ้าง แต่เมื่อได้ยินวาจานี้ของงิ้นฮวยเนี้ย โทสะทั้งมวลก็ได้ปลาสนาการทันที

งิ้นฮวยเนี้ยกลอกลูกนัยน์ตาไปมา หัวร่อเบา ๆ พลางกล่าวสืบไป

"แต่ท่านในค่ำคืนนั้น ยังคงลอบดูผู้อื่นอยู่ตลอดคืนใช่หรือไม่ ?"

ชิ่งตอกงจื้อรีบร้องเสียงดัง ๆ

"ข้าพเจ้าไหนเลยจะยอมไปลอบดูคนเยี่ยงนั้น เพียงแต่ห้องพักที่ข้าพเจ้าพำนัก

อยู่ติดกับห้องของพวกมันจนถึงตอนครึ่งคืน พวกมันพลันทุ่มเถียงอาละวาดกันอยู่ในห้องเป็นการใหญ่"

กิมอี่จื้อจวบจนยามนี้จึงยอมเหลียวหน้ากลับมาถามขึ้นว่า

"พวกมันทะเลาะเรื่องใดกัน ?"

"ตอนข้าพเจ้าเห็นพวกมันนั้น ลิ้มไต้อู้คล้ายป่วยหนักอยู่ กระทั่งเดินทางก็ไม่สะดวก ยู่ป้วยหยกนั้นคล้ายดั่งประคับประคองของวิเศษล้ำค่าก็ปาน ประคองนางไว้ไม่ยอมห่างมือ มิว่าผู้อื่นเห็นจะเกิดความทุเรศหรือสะอิดสะเอียนปานใดก็ไม่สนใจ ข้าพเจ้าหากไม่รู้สึกตื้นลึกหนาบางของพวกมัน น่ากลัวมันยังต้องเข้าใจว่ามันเป็นสามีภรรยาที่รักกันยิ่ง พอได้ยินพวกมันพลันทุ่มเถียงทะเลาะ จึงรู้สึกประหลาดสงสัยยิ่ง"

งึ่นฮวยเนี้ยหัวร่อแล้วกล่าวว่า

"ดังนั้น ท่านจึงอดมิได้ต้องคิดลอบดู ?"

บทที่ 24

รักเดียวไม่แปรผัน

ซิ่งตอกงจื้อรีบกล่าวขึ้น

"แต่ข้าพเจ้ามิได้ลอบดู ข้าพเจ้าเพิ่งออกไปที่ลานตึก ก็เห็นลิ้มไต้อู้ถึงกับเตะประตูเปิดแล้วโถมออกมา ในมือถึงกับยังถือกระบี่อยู่เล่มหนึ่ง"

งิ่นฮวยเนี้ยหัวร่อแล้วกล่าวว่า

"ลิ้มโกวเนี้ยผู้นี้กลับประหลาดยิ่ง โรคพอเพิ่งทุเลาก็คิดฆ่าคนแล้ว หรือยู่กงจื้อผู้นั้นปรนนิบัติโรคภัยของนางผิดพลาดไป ?"

ซิ่งตอกงจื้อแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ในความคิดเห็นของข้าพเจ้า ยู่ป้วยหยกผู้นี้จะต้องฉวยโอกาสที่นางยังเจ็บป่วยเอาเปรียบต่อนาง ดังนั้นลิ้มไต้อู้จึงโถมออกมาและตวาดก้องขึ้นว่า 'ยู่ป้วยหยก วันนี้มิใช่เจ้าจะตายก็เป็นเราตาย ออกมาเถิด' จวบจนบัดนี้เราจึงเพิ่งทราบ เจ้าเด็กน้อยนั้นที่แท้ก็มีนามย่ป้วยหยก"

งิ่นฮวยเนี้ยซ้ำเลืองแลกิมอี่จื้อแวบหนึ่ง ยิ้มพลางกล่าวว่า

"เช่นนี้เป็นว่า ลิ้มไต้อู้ถึงกับพลาดท่าเสียทียู่ป้วยหยกผู้นั้นไปจริง ๆ จึงขุ่นแค้นใคร่เสี่ยงชีวิตกับมัน แต่ตั๋วเจ๊ท่านว่ายู่กงจื้อจะเป็นคนประเภทนั้นหรือ ?"

กิมอี่จื้อย่อมทราบสาเหตุที่ลิ้มไต้อู้จะฆ่ายู่ป้วยหยก แต่นางไหนเลยจะบอกกับผู้คนได้ หวนนึกถึงเรื่องราวต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นที่วังเซียวฮุ้นเก๋งแล้ว ในใจนางก็มีรสชาติที่ทั้งเปรี้ยวหวานเผ็ดร้อน มิทราบว่าเป็นรสใดแน่ แต่ปากกลับตอบเสียงเย็นชา

"ท่านเหตุใดไม่อาจสงบใจฟังมันเล่าต่อไป ?"

งิ้นฮวยเนี้ยลอบแลบลิ้นยาว ซิ่งตอกงจื้อได้เล่าสืบไปจริง ๆ

"ยู่ป้วยหยกผู้นั้นคิดว่าต้องมีความละอายใจอยู่บ้าง ถึงซ่อนตัวอยู่ในห้องไม่กล้าออกมา ลิ้มไต้อู้กระทืบเท้าด่าอยู่ครึ่งค่อนคืน จึงโถมเข้าไปในห้องอีกครั้ง"

กิมอี่จื้อออดมิได้ต้องเอ่ยปาก

"ยู่ป้วยหยกยังมิได้หนี ?"

"ยู่ป้วยหยกถึงกับคล้ายตะลึงลานไปนั่งซึมเซาอยู่ในเก้าอี้ ตอนนั้นผู้พักแรมในโรงเตี๊ยมต่างถูกก่อกวนจนตื่นขึ้นมา ออดูเหตุการณ์อันสนุกสนานนั้น มีบ้างยังเข้าใจว่าเป็นสามีภรรยาทะเลาะกัน คิดจะมาห้ามปราม แต่ยังมิทันเดินไป ก็ถูกลิ้มไต้อู้เตะกระเด็นออกจากห้อง ขู่ขวัญจนไม่มีผู้ใดกล้าเข้าห้ามปรามอีก"

งิ้นฮวยเนี้ยหัวร่อคิกคัก แล้วกล่าวบ้าง

"ลิ้มโกวเนี้ยผู้นั้นนับว่าดุร้ายอย่างยิ่งจริง ๆ"

"นางเมื่อโถมเข้าไปในห้องพัก ยังด่ายู่ป้วยหยกอยู่อีกครู่ใหญ่ นับว่าด่าจนยู่ป้วยหยกกลายเป็นคนไร้ยางอายที่สุดในโลก แต่ยู่ป้วยหยกกลับยังคงนั่งซึมเซาอยู่บนเก้าอี้มิได้ต่อปากต่อคำด้วย"

งิ้นฮวยเนี้ยหัวร่อคิกคิก กล่าวว่า

"โบราณว่าไว้ ตบมือข้างเดียวไม่ดัง ในเมื่อผู้อื่นไม่ต่อปากคำ ลิ้มโกวเนี้ยผู้นั้นแม้จะนับว่าดุร้ายกว่านี้ก็น่ากลัวมีแต่ต้องเลิกราไป"

"ข้าพเจ้าความจริงก็คิดว่าเป็นเช่นนั้น มิคาดลิ้มไต้อู้กลับคล้ายคลุ้มคลั่งฟื้นเฟือนแล้ว นางพลันเสือกกระบี่แทงใส่ยู่ป้วยหยก !"

ฟังถึงตอนนี้ กิมอี่จื้อออดมิได้ต้องอุทานด้วยความตื่นเต้น กล่าวว่า

"หรือมันยังไม่รับมืออีก !"

ซิ่งตอกงจื้อถลึงตาจ้องนางแล้วกล่าวช้า ๆ

"มันมิเพียงไม่รับเท่านั้น ยังไม่หลบหนีอีกด้วย กระบี่ลิ้มไต้อู้แทงเข้าใส่ร่างมันมันถึงกับนั่งนิ่งมิเคยเคลื่อนไหวด้วย !"

กิมอี่จื้อร้องขึ้น

"มันบาดเจ็บสาหัสหรือไม่ ? แทงถูกที่สำคัญหรือไม่ ?"

ซิ่งตอกงจื้อกล่าวเสียงเย็นชา

"ลิ้มไต้อู้คล้ายดั่งมิคิดปลิดชีวิตมันในกระบี่เดียว ดังนั้นกระบี่แรกจึงแทงใส่ไหล่ของมัน กระบี่ที่สองก็เพียงกรีดทรวงอกมันเป็นแผลยาวเท่านั้น..."

กิมอี่จื้อร้องขึ้นด้วยความแตกตื่นจนลืมตัว

“นางอำมหิตพอจะแทงกระบี่ที่สองอีก ?”

ซิ่งตอกงจื้อแค่นหัวร่อกล่าวว่า

“ไหนเลยเพียงสองกระบี่ นางด่าพลางน้ำตาไหลพลาง แต่กระบี่ในมือกลับไม่เคยหยุดเลย”

กิมอี่จื้อฟังจนน้ำตาก็แทบร่วงรินลงมาบ้าง กล่าวเสียงเครือขึ้น

“หรือไม่มีคนเข้าไปฉุดลากห้ามปรามนาง ?”

“ผู้อื่นเมื่อครู่ต่างลิ้มรสมือเท้าของนางมาแล้ว ยังมีผู้ใดกล้าเข้าไปฉุดนาง”

กิมอี่จื้อขยี้เท้าร้องขึ้น

“แล้วท่านเล่า ? ท่านไฉนไม่เข้าไปฉุดนาง หรือท่านก็กลัวฝีมือของนางด้วย ?”

ซิ่งตอกงจื้อก้มศีรษะต่ำ กล่าวว่า

“ข้าพเจ้าความจริงคิดไปฉุดนางอยู่ แต่ข้าพเจ้าพอได้ยินว่าคนผู้นั้นก็มีชื่อยู่ป้วยหยก...มิทราบเพราะสาเหตุใด ข้าพเจ้าพอได้ยินนามยู่ป้วยหยกก็มีโทสะเกิดขึ้นทันที”

กิมอี่จื้อร้องเสียงสั่นสะท้าน

“อย่างนั้น ท่าน...หรือท่านคอยถ่างตาดูมันถูกผู้อื่นฆ่าตายต่อหน้าท่าน ?”

ซิ่งตอกงจื้อเงยหน้าขึ้นจ้องมองนางเขม็งนิ่ง กล่าวเสียงเย็นชา

“ท่านก็รู้จักมัน ? ท่านเหตุไฉนมีความกังวลใจมันถึงปานนี้ ?”

กิมอี่จื้อร้องเสียงดัง ๆ

“เรารู้จักมันแล้วเป็นไร ? กังวลใจมันก็จะเป็นไร ? เกี่ยวข้องอันใดกับท่านด้วย ?”

ซิ่งตอกงจื้อขุ่นแค้นจนตาแดงฉาน คว้าจอกสุราขึ้นมาหมายดื่มดับโทสะ แต่มือยังสั่นระริกจนสุราในจอกกระฉอกเต็มร่าง

งิ่นฮวยเนี้ยหัวร่อเสียงใส กล่าวว่า

“ย่ป้วยหยกผ้นั้นถกลิ้มได้อ้ฆ่าตายไปจริงหรือไม่ ?”

ซิ่งตอกงจื้อยังคงเพ่งมองกิมอี่จื้อแน่วนิ่ง พลันแค่นหัวร่อกล่าวว่า

“หรือจะเป็นเรื่องเท็จไปได้ ?”

กิมอี่จื้อพลันผุดลุกขึ้นร้องเสียงสั่นสะท้าน

“ท่าน...ท่านถึงกับ...”

ซิ่งตอกงจื้อพลอยผุดลุกขึ้นบ้าง คำรามเสียงก้อง

“ยู่ป้วยหยกผู้นั้นกระทั่งตัวมันยังไม่ยอมรับมือ แสดงว่ามันยินยอมตายใต้

กระบี่ลิ้มไต้อู้ ในเมื่อตัวมันยินยอมพร้อมใจตาย ข้าพเจ้าเหตุใดต้องไปเกี่ยวข้องกับเรื่องไร้สาระของมัน ?"

กิมอี่จื้อจับตาอันแตกซ่านจ้องมองมันถอยหลังไปทีละก้าว จนเมื่อถึงปากประตูในที่สุดน้ำตาทะลักออกมาดุจทำนบทลาย พลันหันกายยกมือปิดหน้า วิ่งปราดไปทันที งิ่นฮวยเนี้ยก็งุนงงอยู่เนิ่นนาน จึงหัวร่อคักคักแล้วกล่าวขึ้น

"ในที่สุด ยู่ป้วยหยกก็ตายแล้ว และยังตายอยู่กับมืออิสตรี...เล่าชำ (คนที่สาม) หากทราบข่าวนี้ สีหน้าคงต้องน่าดูอย่างยิ่ง"

กลอกตามองไป เห็นชิ่งตอกงจื้อยืนแน่วนิ่งดุจรูปสลักจากศิลา ใบหน้าบัดเดี๋ยวขาวซีดบัดเดี๋ยวเขียวคล้ำ พลันขว้างจอกสุราลงกับพื้นดังโครมใหญ่

กิมอี่จื้อวิ่งปราดไปในห้องพัก ล้มลงบนเตียง ใช้ผ้าห่มคลุมศีรษะมิดชิด ยามนี้จึงเปล่งเสียงร่ำไห้ดัง ๆ ตัวนางก็คิดไม่ถึงว่าจะมีความเศร้าเสียใจถึงปานนี้ได้

มิทราบร่ำไห้อยู่นานเท่าใด รู้สึกมีมือข้างหนึ่งมาลูบไหล่นางเบา ๆ กิมอี่จื้อเลิกผ้าห่มออกจากศีรษะจึงเห็นงิ่นฮวยเนี้ยได้มานั่งอยู่ที่ข้างเตียงแล้ว กล่าวเสียงนุ่มนวล

"คนตายแล้วไม่อาจฟื้นคืนชีวิต ตั๋วเจี๊ยท่านไยต้องเศร้าเสียใจถึงปานนี้ ?"

กิมอี่จื้อมองหน้านาง คล้ายดั่งว่าเห็นนางเป็นญาติมิตรสนิทที่สุดของโลกนี้ ถึงกับโถมเข้าไปในอ้อมอกนางร่ำไห้อยู่เป็นครู่ใหญ่ จึงสะอึกสะอื้นรำพันขึ้น

"ข้าพเจ้าก็มิทราบไฉนจึงเศร้าเสียใจถึงปานนี้ ซึ่งความจริง ข้าพเจ้ากับมันเพิ่งอยู่ร่วมกันวันเดียวเท่านั้น กระทั่งรูปลักษณะมันเป็นอย่างไรก็ยังมิทราบเลย"

งิ่นฮวยเนี้ยต้องร้องด้วยความตื่นเต้นสงสัย

"วันเดียว ? เพียงวันเดียวเท่านั้น ?!"

"มาตรแม้นเพียงวันเดียว แต่เรื่องราวที่เกิดขึ้นในวันเดียวนั้น มากมายจนพอให้ข้าพเจ้าหวนคำนึงไปชั่วชีวิตนี้"

ดวงตางิ่นฮวยเนี้ยเป็นประกายแวววับ กล่าวช้า ๆ ขึ้น

"มันดีต่อท่านยิ่ง ?"

"อืมม์"

"แต่ชิ่งตอกงจื้อผู้นั้น ก็นับว่าดีต่อท่านยิ่ง"

"นั่นผิดแปลกกันมาก มันแม้ดีต่อข้าพเจ้า แต่นั่นเป็นเพราะมันคิดได้ข้าพเจ้าไป

ส่วนยู่...ยู่กงจื้อนั้นกลับคิดเห็นเพื่อข้าพเจ้า กระทั่งยังยอมสละตนเองเพื่อข้าพเจ้าโดยไม่เสียดายคุณค่า"

"ข้าพเจ้าเห็นว่ามันมิใช่เป็นคนดีถึงปานนั้นกระมัง..."

กิมอี่จื้อเงยหน้าขึ้นทันที ร้องเสียงสะท้านว่า

"ท่านทราบหรือไม่ ยู่กงจื้อความจริงจะได้ข้าพเจ้าโดยง่ายดาย ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้ายินยอมพร้อมใจมอบทุกสิ่งให้แก่ท่านแล้ว แต่ท่าน...ท่านกลับไม่ยอมทำร้ายข้าพเจ้า..."

งึ่นฮวยเนี้ยตัวสั่นสะท้านทันที ร้องเสียงดัง ๆ ขึ้น

"มันปฏิเสธตัดรอนท่าน ? อาจบางทีเนื่องเพราะมันดูแคลนท่าน !"

"มิใช่ ท่านไม่ทราบดอก..."

งึ่นฮวยเนี้ยหัวร่อแค่น ๆ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไยไม่ทราบ ? ข้าพเจ้าทราบแต่แรกแล้วว่า มันเป็นคนที่ไม่รู้จักดีชั่วท่านความจริงควรชิงชังมันจึงถูกต้อง เหตุไฉนกลับเศร้าเสียใจเพราะมันได้ ?"

"ข้าพเจ้าความจริงก็รู้สึกชิงชังท่านอยู่บ้าง แต่บัดนี้...บัดนี้ข้าพเจ้ากลับเข้าใจเจตนาของท่านโดยกระจ่าง ท่านกลัวว่าข้าพเจ้าเสียสละความสุขสมบูรณ์ชั่วชีวิตให้กับท่านไป ดังนั้น ท่านจึงยินยอมให้ข้าพเจ้าชิงชังท่านเสีย ก็ไม่ยินยอมมาทำร้ายข้าพเจ้า มิใช่สาเหตุอื่นใด เพียงเหตุนี้เท่านั้น ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าไม่อาจลืมเลือนท่านไปได้ชั่วชีวิตนี้..."

งึ่นฮวยเนี้ยคล้ายดั่งตะลึงลานไปเช่นกัน แต่พลันแค่นหัวร่อแล้วกล่าวว่า

"หากเปลี่ยนเป็นข้าพเจ้าถูกผู้คนปฏิเสธตัดรอน ข้าพเจ้าจะขอชังมันไปชั่วชีวิต !"

พลันมีเสียงแอดดังเบา ๆ ประตูห้องถูกผลักออกอีกครั้ง ชิ่งตอกงจื้อยืนชืมเชาอยู่ที่ประตู สีหน้าชีดขาวยิ่งกว่าซากศพคนตายเสียอีก

กิมอี่จื้อตวาดด้วยความขุ่นเคือง

"ผู้ใดให้ท่านเข้ามา ? ออกไป รีบออกไป !"

ชิ่งตอกงจื้อยืนชืมเชาอยู่ในที่นั้น พลันถอนใจยาวกล่าวว่า

"ท่านไม่ต้องเศร้าเสียใจ ยู่ป้วยหยกผู้นั้นมิได้ตาย"

กิมอี่จื้องุนงงงวูบ จึงร้องโพล่ง

"อย่างนั้น ท่านเมื่อครู่ไฉน..."

ชิ่งตอกงจื้อก้มศีรษะกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเมื่อครู่เพียงคิดใคร่ยั่วเย้าท่านให้ขุ่นเคือง แต่บัดนี้เห็นท่านเศร้าเสียใจ

ถึงปานนี้ ข้าพเจ้าไม่อาจเหี้ยมเกรียมปิดบังต่อไปได้"

กิมอี่จื้อเหม่อมองดูมันจนตะลึงลาน ถึงกับเป็นฝ่ายกล่าววาจาไม่ออก

ชิ่งตอกงจื้อกล่าวอีกว่า

"หากไม่มีผู้คนคลี่คลายช่วยเหลือ ลิ้มไต้อู้อาจบางทีฆ่ามันตายจริง ๆ ก็ได้ แต่ขณะเวลานี้ พลันมีคนพุ่งปราดเข้าไปในห้องพักขวางลิ้มไต้อู้ไว้"

กิมอี่จื้ออดมิได้ต้องถามโพล่งไป

"ผู้ใด ?"

"อั้งเน้ยฮวย (ดอกบัวแดง)"

กิมอี่จื้อร้องโพล่งขึ้น

"ยู่ป้วยหยกผู้นี้ถึงกับรู้จักอั้งเน้ยปังจู๊ ?"

"อั้งเน้ยฮวยแม้ลงมือช่วยเหลือมัน แต่กลับไม่รู้จักมัน มิหนำซ้ำคล้ายมีท่าทีชังมันอย่างยิ่งอีกด้วย เพียงแต่รู้สึกว่า โทษของมันยังไม่ถึงกับต้องตาย ดังนั้นจึงเสนอตัวออกขัดขวางลิ้มไต้อู้ไว้"

"ท่านทราบได้อย่างไรกัน ?"

"ตอนนั้นยู่ป้วยหยกมีโลหิตโชมร่าง ไม่ว่าผู้ใดก็ดูออกว่ามันบาดเจ็บสาหัสแล้ว แต่อั้งเน้ยฮวยกลับมิเคยเหลือบแลมันแม้สักแวบเดียว กลับเป็นฝ่ายปลอบโยนลิ้มไต้อู้ด้วยคำหวานต่าง ๆ คล้ายดั่งว่าผู้บาดเจ็บมิใช่ยู่ป้วยหยกแต่เป็นลิ้มไต้อู้ ยู่ป้วยหยกผู้นั้นก็มีแต่นั่งเหม่อมองทั้งสองจนชืมเชา มิได้ว่ากล่าวแม้สักคำเดียว"

"ภายหลังเล่า ?"

"ภายหลัง อั้งเน้ยฮวยลากลิ้มไต้อู้ออกไปโดยไม่ไยดี ลองคิดดู หากมันเป็นสหายกับยู่ป้วยหยกผู้นั้น หรือไม่มีความชิงชังรังเกียจต่อมัน อย่างน้อยจะต้องตรวจดูบาดแผลในร่างมันบ้าง"

งิ่นฮวยเนี้ยฟังถึงตอนนี้จึงได้ระบายลมหายใจยาว กล่าวว่า

"เมื่อเป็นเช่นนั้น ไยต้องช่วยเหลือมันอีก ? อั้งเน้ยฮวยผู้นี้กลับไม่เสียทีที่ถูกเรียกเป็นคนแส่หาเรื่องจนกระเดื่องดัง...แต่มันเร็วไม่ไป ช้าไม่ไป พาลไปได้ในเวลานั้น หรือมันก็ลอบดูอยู่ในความมืดตลอดเวลา ? หรือมันก็ลอบสนใจความเคลื่อนไหวของทั้งสองอยู่ตลอดเวลาเช่นกัน ?"

ชิ่งตอกงจื้อผงกศีรษะกล่าวว่า

"ความจริงแล้วผู้ที่ลอบดูทั้งสองอยู่นั้น มิเพียงอั้งเน้ยฮวยคนเดียว"

งิ่นฮวยเนี้ยเบิ่งตาจนกลมกว้าง ร้องโพล่งขึ้น

"ยังมีผู้ใดบ้าง ?"

"อั้งเน้ยฮวยกับลิ้มไต้อู้เพิ่งไป มีสตรีอีกนางหนึ่งพุ่งปราดเข้าห้องพัก หัวร่อฮิฮิกับยู่ป้วยหยก แล้วกล่าวขึ้น 'ข้าพเจ้าทราบอยู่แต่แรกแล้วว่า ต้องมีผู้อื่นมาช่วยท่าน ดังนั้น...จึงไม่ลงมือตลอดมา...' ลองคิดดู หากมิใช่นางติดตามทั้งสองอยู่ตลอดเวลา ไหนเลยจะกล่าววาจาเยี่ยงนั้นได้ ?"

งิ่นฮวยเนี้ยแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ดูท่าที สตรีที่ดีต่อยู่ป้วยหยกกลับมีมากมายจริง ๆ คนหนึ่งเป็นเพื่อนมันเข้าในโรงเตี๊ยม ถึงกับยังมีอีกคนหนึ่งลอบรอคอยช่วยเหลืออยู่"

"แต่ยู่ป้วยหยกเมื่อเห็นสตรีนางนั้น กลับคล้ายดั่งเห็นภูตผีปิศาจก็ปาน มิสนใจว่าบาดแผลมีโลหิตหลั่งไหลอยู่เพียงใด กระโดดขึ้นได้ก็หนีออกไป วิชาตัวเบาของมันกลับนับว่าไม่ต่ำต้อยจริง ๆ แม้บาดเจ็บมากมายปานนั้น สตรีนางนั้นก็ไม่แน่ว่าจะไล่ตามมันทัน"

งิ่นฮวยเนี้ยขมวดคิ้วกล่าวขึ้น

"สตรีนางนั้นเป็นผู้ใดอีก ? มีรูปลักษณะเยี่ยงไร ?"

"สตรีนางนั้นสวมอาภรณ์สีขาวสะอาด รูปโฉมกลับพอนับเป็นงามสะคราญได้ วิชาฝีมือก็นับเป็นอันดับสูงได้เช่นกัน แต่ข้าพเจ้ากลับไม่รู้จัก ในวงพวกนักเลงจะมีบุคคลเยี่ยงนี้ด้วย อาจบางทีเพิ่งออกสู่โลกภายนอกก็ไม่แน่"

สีหน้ามันชืดขาว ท่าทีมันซึมเซา ผู้อื่นถามมันคำหนึ่งมันก็ตอบคำหนึ่ง กล่าวถึงตอนนี้ พลันจับตามองกิมอี่จื้อเขม็งนิ่งอีกครั้ง กล่าวช้า ๆ สืบไป

"บัดนี้ข้าพเจ้าได้เล่าเรื่องราวที่เห็นออกไปสิ้นแล้ว มาตรว่าความนัยของเรื่องราวคราวนี้ยังมีสาเหตุซับซ้อนอยู่บ้าง แต่ข้าพเจ้าไม่อาจทราบได้ และมิทราบว่ายู่ป้วยหยกผู้นั้นภายหลังหนีไปแห่งหนใดอีก"

กระแสเสียงมันเริ่มพลุ่งพล่าน เมื่อกล่าวสืบต่อไป

"แต่ข้าพเจ้าคราวหน้าเมื่อพบมัน จะต้องบอกให้มันมาหาท่านแน่นอน ข้าพเจ้าเมื่อทราบจิตเจตนาของท่านแล้ว มิว่าท่านจะมีความรู้สึกต่อข้าพเจ้าเยี่ยงไร ข้าพเจ้า... ข้าพเจ้าย่อมนับว่าไม่ทรยศต่อท่าน มิได้รานน้ำใจท่าน !"

วาจาเพิ่งจบคำ ร่างหันขวับเดินออกไป มันปกติพัวพันกับกิมอี่จื้อโดยไม่ยอมทอดห่าง แต่การไปในครานี้นับว่าไปได้สวยงามน่านับถือยิ่ง

งิ่นฮวยเนี้ยหัวร่อแล้วกล่าวว่า

"คนผู้นี้แม้บางครั้งน่ารังเกียจยิ่ง แต่ไม่คิด กระดูกของมันยังแข็งอย่างยิ่งได้"

กิมอี่จื้ออึ้งอยู่ครู่หนึ่ง จึงถอนใจยาวกล่าวว่า

"มันก็มิได้รานน้ำใจข้าพเจ้า ข้าพเจ้ากลับเป็นฝ่ายรานน้ำใจมัน"

"ข้าพเจ้าตั้งหน้าสนทนาอยู่กับตั๋วเจ๊ถึงกับไม่คิดว่ามันมาลอบฟังอยู่ที่ปากประตู หากมันมิได้ยินวาจาที่ตั๋วเจ๊กล่าว มันต้องไม่ยอมไปเป็นแน่แท้"

"มันพัวพันข้าพเจ้าอยู่ตลอดเวลา เนื่องเพราะมันเข้าใจเสมอว่า ข้าพเจ้าแม้เย็นชากระด้างต่อมัน แต่กับผู้อื่นยิ่งเย็นชายิ่งกว่าเสียอีก บัดนี้เมื่อได้ยินว่าข้าพเจ้ามีผู้อื่นอยู่ในหัวใจแล้ว มันจึงได้ตัดสินใจเลิกล้มความพยายาม ซึ่งข้าพเจ้าก็นับว่าตัดความในใจน้อยลงไปได้เรื่องหนึ่ง"

"แต่ตั๋วเจ๊ท่านไยต้องให้มันตัดใจเลิกล้มความคิดด้วย ? หากแม้นปล่อยให้มันไม่ยอมตัดใจชั่วกาลนานติดตามพวกเราไปตลอดกาล เรียกให้มันไปเหนือมันก็ไม่กล้าไปใต้ นั่นไยมิใช่มีความหมายน่าสนุกสนานยิ่ง ? อย่าว่าแต่เราพี่น้องเดินเหินในวงพวกนักเลง ก็ต้องการบุคคลเช่นดั่งมันมาคอยปรนนิบัติรับใช้อยู่ทีเดียว"

กิมอี่จื้อคิดไม่ถึงว่า นางจะมีความคิดอันเหลวไหลเยี่ยงนี้ได้ แต่ตัวนางมีความคิดอันว้าวุ่นสับสน จึงคร้านจะไปตำหนิติเตียนนาง เพียงถอนหายใจแล้วกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าอ่อนล้าระโหยยิ่ง คิดพักผ่อนชั่วคราว ท่านออกไปก่อนเถิด"

แต่งิ้นฮวยเนี้ยยังคงนั่งนิ่งมิยอมไป เบิ่งตากล่าวว่า

"ตั๋วเจ๊ท่านคิดดู ลิ้มไต้อู้โกวเนี้ยผู้นั้นมีเหตุสำคัญใดจึงต้องฆ่ายู่กงจื้อให้ได้ ?"

กิมอี่จื้อพลิกกายหันหลังให้ หลับตาไม่แยแสต่อนางอีก

งิ้นฮวยเนี้ยคงกล่าวอีกว่า

"ในความคิดเห็นของข้าพเจ้า ลิ้มไต้อู้โกวเนี้ยผู้นั้นไม่แน่ว่าคิดฆ่ายู่กงจื้อให้ตายจริง ๆ ความนี้มีปมน่าสงสัยสองประการ หรือตั๋วเจ๊ท่านยังฟังไม่ออก ?"

กิมอี่จื้อแม้ไม่คิดสนใจต่อนาง แต่ยังอดมิได้ต้องถามขึ้น

"มีปมน่าสงสัยใดอีก ?"

"ด้วยท่าทีที่ยู่กงจื้อมีต่อลิ้มโกวเนี้ยผู้นั้นมาคำนวณ ต้องมิใช่มีใจระวังลิ้มโกวเนี้ยแม้แต่น้อยนิดเป็นเด็ดขาด มิหนำซ้ำ ทั้งสองอยู่ร่วมกันมาก็มิใช่วันเดียวอย่างเด็ดขาด !"

"แล้วนั่นจะเป็นที่ควรแก่ความสงสัยได้อย่างไร ?"

"เมื่อเป็นเช่นนั้น ลิ้มโกวเนี้ยหากคิดฆ่ายู่กงจื้อจริง โอกาสก็มีอยู่มากหลายแล้ว เหตุใดต้องรอจนถึงค่ำคืนนั้น ? ลงมือฆ่าคนในสถานที่ผู้คนมากหลายปานนั้น ? และเหตุใดยังต้องแสร้งก่อกวนให้ผู้คนแตกตื่นเป็นจำนวนมากเสียก่อน ?"

กิมอี่จื้อขบคิดแล้วกล่าวว่า

"นางอาจบางทีมิใช่จงใจต้องการสร้างความแตกตื่นแก่ผู้อื่น เพียงไม่อาจอดกลั้นเพลิงโทสะอยู่ จึงเกิดทุ่มเถียงกันขึ้นก่อน"

"สตรีนางใดหากแม้นขุ่นแค้นบุรุษจนถึงขีดคั่งแค้นจนกระทั่งต้องฆ่ามันให้ตายเมื่อใด ก็ต้องไม่ส่งเสียงดัง ๆ ไปทุ่มเถียงทะเลาะกับมันเป็นแน่แท้ หากแม้นทะเลาะกับมัน ต้องไม่คิดฆ่ามันเป็นเด็ดขาด...ตั๋วเจ๊ท่านก็เป็นอิสตรี ท่านว่าวาจาของข้าพเจ้านี้มีเหตุผลหรือไม่ ?"

กิมอี่จื้อขบคิดแล้วผงกศีรษะตอบว่า

"ก็มีเหตุผลอยู่บ้าง"

"ยังมี ลิ้มโกวเนี้ยผู้นั้นหากคิดฆ่ายู่กงจื้อให้ตายจริง อยู่ต่อหน้าผู้คนมากมายปานนั้น ยังมิใช่เสือกกระบี่เดียวก็รวบรัดตัดความได้โดยหมดจดชัดเจน ไยต้องแทงหลายต่อหลายครั้งโดยยังไม่ปลิดชีวิตมัน ?"

"นางอาจบางทีคิดใคร่ทรมานให้มันตายช้า ๆ ก็ได้"

"แต่ความเห็นของข้าพเจ้า จิตใจลิ้มโกวเนี้ยผู้นั้นต้องไม่อำมหิตปานนี้แน่ อย่าว่าแต่แม้นับว่านางมีความคิดใคร่ทรมานยู่กงจื้อให้ตายช้า ๆ คงต้องไม่ลงมือเบาเช่นนั้น..."

"ท่านทราบได้อย่างไรว่านางลงมือหนักเบาเพียงไหน ?"

"หากนางลงมือไม่เบา พอถึงตอนหลัง ยู่กงจื้อไหนเลยยังจะใช้วิชาตัวเบาหลบหนีได้ ?"

กิมอี่จื้อกล่าวอย่างครุ่นคิดขึ้น

"ในความเห็นของท่าน นี่เป็นเรื่องราวใดกัน ?"

"ในความเห็นของข้าพเจ้า นางอาจบางทีเพียงแต่แสดงให้ผู้อื่นดูเท่านั้น !"

"นางเหตุใดต้องแสดงให้ผู้อื่นดูเหตุการณ์เยี่ยงนี้ ?"

"สาเหตุข้าพเจ้าก็ไม่อาจเข้าใจแล้ว อาจบางทีตั๋วเจ๊ท่านทราบ..."

กิมอี่จื้อสอดเสียงเย็นชา

"ข้าพเจ้ารู้แต่ว่านางชิงชังคั่งแค้นยู่ป้วยหยกจนจับใจจริง ๆ มิหนำซ้ำ มีเหตุผลพอที่จะฆ่ายู่ป้วยหยกให้ตายด้วย ในโลกนี้หากแม้นมีคนใดคิดฆ่ายู่ป้วยหยกให้ตายจริง คนผู้นั้นคือลิ้มไต้อู้ !"

ปากนางแม้กล่าวหนักแน่นจริงจังปานนั้น แต่ในใจกลับรู้สึกอยู่เลือนรางว่าเป็นเรื่องมีเลศนัยน่าสงสัย แต่นางคาดฝันไม่ถึงเป็นเด็ดขาด ความนี้ยังมีระดับซับซ้อนที่นางไม่มีทางคาดฝันได้อีกหลายสิบเท่านัก

รถม้าพักแรมในโรงเตี๊ยมเมืองเล็ก ๆ หนึ่งวันเต็ม ๆ พอเช้าตรู่วันรุ่งขึ้น ฟ้ามิทันจะสาง งึ่นฮวยเนี้ยก็ลุกขึ้นเร่งสารถีให้ป้อนหญ้าน้ำม้าเทียมรถ ตระเตรียมเดินทาง

กิมอี่จื้อที่กระสับกระส่ายไม่อาจข่มตาได้ทั้งคืน พอเพิ่งเคลิ้มหลับก็ได้ยินเสียงในลานตึกดัง จึงจำต้องลุกขึ้นสวมใส่เสื้อผ้าผลักประตูห้อง ขมวดคิ้วกล่าวว่า

"จะเดินทางเช้าปานนี้ ?"

งึ่นฮวยเนี้ยเดินเข้ารับหน้า ยิ้มประจบแล้วกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเรียกพวกมันอย่าได้ส่งเสียงรบกวนตั๋วเจ๊อยู่แล้ว แต่พวกหยาบกร้านประดานี้มีมือเท้าหนักตามสันดาน ไม่มีปัญญาจริง ๆ"

กิมอี่จื้อส่งเสียงราบเรียบขึ้น

"พวกมันแม้นับว่ามิได้ก่อกวนให้ข้าพเจ้าตกใจตื่น แต่ท่านอย่างไรก็ต้องมาเรียกให้ข้าพเจ้าตื่นขึ้นแน่ใช่หรือไม่ ?"

งึ่นฮวยเนี้ยถูกนางเปิดเผยความในใจ ใบหน้าก็ต้องแดงระเรื่อขึ้นวูบหนึ่ง ยามนี้จึงทราบว่า กิมอี่จื้อที่แม้จะมีนิสัยเอออวยคล้อยตาม แต่หาใช่โง่เขลาเบาปัญญาดังที่นางคาดหมายไว้ไม่

กิมอี่จื้อหันกลับในห้องพัก แต่ปากยังกล่าวว่า

"ดูการเร่งร้อนเดินทางของท่านนี้ คิดว่าต้องมีสถานที่จุดหมายอยู่ในใจก่อนแล้ว ท่านคิดใคร่ไปที่แห่งใดกันแน่ ไยไม่บอกกับข้าพเจ้าเสียเลย ?"

"ตั๋วเจ๊มิเคยเอ่ยถามตลอดมา ดังนั้น..."

"ข้าพเจ้าตอนนี้ไยมิใช่เอ่ยถามแล้ว ?"

"เราสองพี่น้องนำเงินทองเดินทางจำนวนมากปานนี้ แม้ไม่กลัวผู้อื่นช่วงชิงก็ออกจะมิใคร่สะดวกอยู่บ้าง ดังนั้น ข้าพเจ้าคิดใคร่ฝากหีบเหล่านี้ไว้ในสถานที่มั่นคงสักแห่งหนึ่งก่อน"

"ท่านคิดฝากไว้ในที่ใด ?"

"ข้าพเจ้าเพิ่งออกสู่โลกภายนอก มิรู้จักผู้ใดทั้งสิ้น นี่ย่อมต้องพึ่งพาตั๋วเจ๊ท่านแล้ว"

ผ่านเหตุการณ์เมื่อวานนี้แล้ว กิมอี่จื้อมาตรแม้นรู้สึกอย่างเลือนรางว่า ม่วยม่วยที่เพิ่งรับนี้มิใคร่รวบรัดนัก แต่ก็คิดไม่ออกว่านางจะมีเล่ห์อุบายใดมาจัดการกับตน หลังจากครุ่นคิดชั่วขณะจึงกล่าวขึ้น

"อัญมณีรถใหญ่ปานนี้ มิว่าฝากไว้ในสถานที่แห่งใดล้วนไม่สะดวกทั้งสิ้น เราแม้นับว่ามีความวางใจในตัวมัน แต่ผู้อื่นไม่แน่ว่าจะยินยอมรับภาระอันยิ่งใหญ่ปานนี้ได้"

"ตั๋วเจ๊กล่าวถูกต้อง คนนั้นไม่เพียงเป็นคนที่พวกเราวางใจ ยังต้องเป็นคนที่รับผิดชอบภาระยิ่งใหญ่เยี่ยงนี้ได้ ไม่เช่นนั้นนำอัญมณีมากมายปานนี้ไปไว้ที่มันอาจบางทีกลับเป็นผลร้ายต่อมันได้"

กิมอี่จื้อขบคิดแล้วกล่าวช้า ๆ

"บุคคลเยี่ยงนั้น ในละแวกใกล้เคียงพอมีอยู่ผู้หนึ่ง"

ดวงตางึ่นฮวยเนี้ยเป็นประกายวาวทันที ร้องขึ้นด้วยความตื่นเต้นยินดี

"ผู้ใด ?"

"ตระกูลทั้งในเสฉวน มีอานุภาพกระเดื่องเลื่องแผ่นดิน..."

วาจานางมิทันขาดคำ งึ่นฮวยเนี้ยก็ปรบมือกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"เกียรติภูมิของตระกูลทั้งในเสฉวน ข้าพเจ้าเคยได้รับฟังกิตติศัพท์มานานแล้ว หากสามารถฝากหีบเหล่านี้อยู่ในตระกูลทั้ง นั่นย่อมมั่นคงจนอุ่นใจได้ มิหนำซ้ำด้วยเกียรติภูมิของครอบครัวตระกูลทั้ง ต้องไม่มีผู้ใดกล้าไปตบแมลงวันบนหน้าผากเสือและเล็มแต่อัญมณีเหล่านี้อีก"

แต่นางพลันขมวดคิ้วนิ่วหน้า กล่าวสืบต่อไปว่า

"แต่คนในตระกูลทั้งมีความยโสทระนง ถือตัวมิใคร่ยอมคบหาผู้คน หากตั๋วเจ๊ไม่รู้จักพวกมัน พวกมันต้องไม่ยินยอมแน่"

กิมอี่จื้อยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"แสดงว่าท่านมีความคุ้นเคยต่อชนชาวนักเลงถึงปานนี้ ไฉนไม่ทราบว่าข้าพเจ้ากับสี่เจ๊ม่วยตระกูลทั้งก็เป็นพี่น้องร่วมสาบานกัน ?"

นางมาตรแม้นรู้สึกว่างึ่นฮวยเนี้ยมีความลิงโลดยินดีเกินขอบเขต แต่กลับเข้าใจว่าเนื่องเพราะงึ่นฮวยเนี้ยมีความละโมบในอัญมณีเหล่านี้เกินไป

โดยหาทราบไม่ว่า เท่าที่งึ่นฮวยเนี้ยประจบประแจงต่อนางถึงปานนี้ เนื่องด้วยสืบทราบอยู่ก่อนแล้วว่านางเป็นพี่น้องร่วมสาบานกับพวกโกวเนี้ยตระกูลทั้ง ไม่เช่นนั้นน่ากลัวฆ่านางทิ้งไปเสียนานแล้ว !

แลเห็นงึ่นฮวยเนี้ยมีท่าทีลิงโลดยินดีจนหน้าระรื่น กล่าวอย่างแจ่มใส

"ตั๋วเจ๊กับสี่ธิดาตระกูลทั้งเป็นพี่น้องร่วมสาบานกัน ข้าพเจ้าไยมิใช่พลอยได้เป็นม่วย ๆ ของพวกนางด้วย ? ข้าพเจ้ากำพร้าว้าเหว่ พลันมามีเจ้เจ๊ที่ชื่อกระเดื่องเกรียงไกรมากหลายปานนี้ นับว่าปีติยินดีจนแทบตายแล้ว"

กิมอี่จื้อเห็นนางมีความร่าเริงเยี่ยงนั้น อดมิได้ต้องกล่าวอย่างยิ้มแย้มขึ้นบ้าง

"ตระกูลทั้งมีกฎที่เข้มงวดกวดขัน ธิดาหรือสะใภ้รู้สึกว่ามีสหายน้อยเกินไป เมื่อได้เห็นมีม่วยม่วยที่น่ารักเช่นดั่งท่านอีกคนต้องเบิกบานใจเป็นอย่างยิ่งแน่นอน"

เมื่อคิดถึงงื่นฮวยเนี้ยที่มีชาติกำเนิดอันเวทนา มีชีวิตกำพร้าว้าเหว่ แม้จะลุ่มหลงงมงายในอัญมณีมีค่ามาก แต่ก็เป็นเรื่องธรรมดาที่สามัญชนทั้งหลายยากจะหลีกเลี่ยงได้ เมื่อคิดเช่นนั้น เริ่มรู้สึกเห็นใจจนความตื่นตัวระวังในงื่นฮวยเนี้ยได้เริ่มสลายคลายไปหมดสิ้น กลับรู้สึกเมื่อตอนเช้านางไม่ควรเย็นชาต่องื่นฮวยเนี้ยเกินไปนัก ดังนั้น ตลอดทางจึงได้มีจิตใจปลอดโปร่งเบิกบาน สนทนาหยอกเย้ากับนางได้อย่างยิ้มแย้มแจ่มใส

เมื่อผ่านเมืองท่าฮุ้ยเฮี้ยงโต่ว เลียบไปตามลำน้ำแยงซีเกียง ทางยิ่งเป็นที่ราบไร้เทือกทิวเขา แต่ตามรายทางพบกระยาจกสัญจรอยู่มากมายจนผิดสังเกต และส่วนมากมักเกาะกลุ่มเป็นสามเป็นห้าเดินสนทนากันด้วยท่าทีนอบน้อมอย่างยิ่ง แต่กลับมิเดินไปแบมือขอทาน มีบ้างยังถึงกับปรากฏสีหน้าเย่อหยิ่งโอหัง คล้ายไม่พอใจและดูแคลนต่อพวกคนธรรมดาประดานี้เสียอีก

งื่นฮวยเนี้ยอดมิได้ต้องกระซิบเสียงแผ่วเบา

"ข้าพเจ้าเห็นพวกกระยาจกเหล่านี้คล้ายดั่งต่างมีวิชาฝีมืออยู่ทุกคน ต้องไม่ใช่เป็นกระยาจกธรรมดาเด็ดขาด...หรือพวกมันเป็นศิษย์ของพรรคกระยาจก ?"

นางแม้จะกล่าวด้วยเสียงแผ่วเบายิ่ง แต่กระยาจกโดดเดี่ยวที่เดินทางอยู่เบื้องหน้านางหลายวาพลันหันขวับกลับมา จ้องมองนางพลางกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ฮวยโกวเนี้ยเดินทางของตัวเองไป มิต้องเกี่ยวข้องกับเรื่องไร้สาระของผู้อื่นจะประเสริฐกว่า"

ขอทานที่เดินทางโดดเดี่ยวนี้ สวมใส่เสื้อผ้าเก่าขาดคร่ำคร่า สกปรกโสมมด้วยคราบน้ำมัน แต่ใบหน้าที่ซูบสดใสกลับล้างไว้สะอาดเกลี้ยงเกลา ดวงตาเป็นประกายแวววาว มีอำนาจคุกคามผู้คนจนต้องระย่อ

งื่นฮวยเนี้ยแลบลิ้นยาว หัวร่อเสียงใสแล้วกล่าว

"ผู้อาวุโสมีโสตประสาทอันร้ายกาจยิ่ง คิดว่าต้องเป็นเจี้ยงเล่าของพรรคกระยาจกแล้ว ?"

สีหน้ากระยาจกกลางคนพลันเครียดลง หว่างคิ้วมีแววขุ่นเคืองขึ้นเห็นชัด

แต่เมื่อมองดูกิมอี่จื้อทางข้างกายงิ่นฮวยเนี้ยแวบหนึ่งแล้ว เพียงแค่นเสียงเย็นชากล่าวว่า

"เรามิใช่เป็นผู้อาวุโสใด ยิ่งไม่ใช่เป็นเจี้ยงเล่า โกวเนี้ยท่านน่ากลัวดูผิดแล้ว"

งิ่นฮวยเนี้ยยังคิดกล่าวกระไรต่อไป แต่กระยาจกกลางคนได้สาวเท้ายาว ๆ ไปนั่งที่ข้างทาง ล้วงขวดไม้แบนออกจากอกเสื้อ ดื่มสุราโดยไม่แยแสสนใจต่อนาง

รถม้าแล่นผ่านข้างทางกระยาจกกลางคนไปแล้ว งิ่นฮวยเนี้ยสั่นศีรษะฝืนยิ้มกล่าวว่า

"ผู้นี้มีนิสัยอันประหลาดพิกลยิ่ง ข้าพเจ้ามิได้ไปตอแยท่าน ท่านไฉนต้องมีสีหน้าเคียดขึ้งกับข้าพเจ้า ?"

กิมอี่จื้อตอบโต้ด้วยเป็นครู่ใหญ่พลันกล่าวขึ้นว่า

"เบื้องหน้าเป็นเมืองลี้โต้วติ่ว ท่านไปรอข้าพเจ้าในโรงเตี๊ยมลี้แกจั่งก่อน ไม่พบไม่เลิกราแยกย้าย"

งิ่นฮวยเนี้ยถามด้วยความสงสัย

"ตั๋วเจ๊จะไปที่ใด ?"

"ข้าพเจ้าพลันนึกถึงเรื่องสำคัญ..."

"ม่วยจื้อไปกับตั๋วเจ๊เป็นไร ?"

กิมอี่จื้อคล้ายดั่งมีความเบื่อหน่ายรำคาญขึ้นบ้างแล้ว ขมวดคิ้วกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเรียกท่านให้รออยู่ที่ตัวเมืองลี้โต้วติ่ว มิพ้นสามวัน ข้าพเจ้าต้องไปตามหาท่านแน่ หรือท่านกลัวข้าพเจ้าหลบหนีเพียงลำพัง ?"

งิ่นฮวยเนี้ยรีบแย้มยิ้มประจบแล้วกล่าว

"ม่วยจื้อปฏิบัติตามคำสั่งก็แล้วกัน"

กิมอี่จื้อจ้องมองนางจนคุมรถม้าสามคันไปไกลแล้ว พลันรั้งม้ากลับย้อนสู่ต้นทางที่มา เห็นกระยาจกกลางคนได้หลับอยู่ที่ใต้ต้นไม้ข้างทางไปแล้ว

กระยาจกอื่น ๆ ที่หลังต้องมีกระสอบป่านมากบ้างน้อยบ้างอยู่ทุกคน กระสอบยิ่งมากแสดงว่าศักดิ์ยิ่งสูง ที่ไม่มีกระสอบเป็นศิษย์ที่ยังมิได้สาบานตัวเข้าพรรค

แต่กระยาจกกลางคนนี้มีท่าทีภาคภูมิโอหัง ยามเดิน เท้าสัมผัสพื้นโดยไม่มีฝุ่นปลิวกระจาย แสดงว่ามีวิชาบู๊อันสูงส่งเยี่ยมยอด ต้องมิใช่เป็นศิษย์อันดับต่ำที่ยังมิได้สาบานตัวเข้าพรรค แต่ที่หลังกลับไม่มีกระสอบป่านแม้แต่ใบเดียว ?

เสื้อผ้าของกระยาจกอื่น ๆ แม้เก่าคร่ำคร่า แต่ส่วนมากซักไว้สะอาดสะอ้านหมดจดอย่างยิ่ง ใบหน้าทุกคนต่างไม่อาจอำพรางความหยาบกร้านลำเค็ญของชีวิตได้

กระยาจกกลางคนผู้นี้ เสื้อผ้าแม้สกปรกเป็นคราบน้ำมัน แต่ใบหน้ากลับสะอาดหมดจดอย่างยิ่ง มิหนำซ้ำ ผิวขาวละเอียดกระทั่งไม่มีรอยย่นแม้สักนิดด้วย !

กระยาจกอื่น ๆ ส่วนมากเกาะกลุ่มเดินทางกันเป็นสามเป็นห้า ทักทายปราศรัยต่อกันด้วยทีท่าสนิทสนม แต่กระยาจกกลางคนผู้นี้กลับเดินทางเพียงลำพังด้วยความภาคภูมิโอหัง คล้ายไม่ยอมถ่อมตัวไปเข้าพวกกับผู้เดินทางอื่น ๆ

จุดประสงค์ของกิมอี่จื้อ เพียงต้องการหาตัวอั้งเน้ยฮวยมาเพื่อถามไถ่เรื่องรายละเอียดที่เกิดขึ้นในค่ำคืนวันนั้น นางที่จริงพอจะถามไถ่กับกระยาจกอื่น ๆ ถึงร่องรอยของอั้งเน้ยฮวยได้ทุกคน

แต่นางยิ่งสังเกตดูกระยาจกผู้นี้ยิ่งรู้สึกประหลาดสงสัย จนอดบังเกิดความสนใจขึ้นไม่ได้ ต้องลงม้าตั้งแต่ไกล จูงม้าเดินมาจนถึงใต้ต้นไม้ใหญ่ พลอยทรุดกายลงนั่งไปบ้าง

กระยาจกอื่น ๆ เมื่อเห็นนางพลันไปนั่งกับกระยาจกกลางคน สีหน้าต่างบังเกิดความตื่นเต้นสงสัย แต่เมื่อตอนเดินผ่านข้างกายทั้งสองนั้น ทุกคนพยายามลดน้ำหนักเท้าให้แผ่วเบา ถึงกับคล้ายไม่กล้าส่งเสียงก่อกวนความฝันอันสุขสงบของกระยาจกกลางคนที่มีลักษณะผิดแปลกได้

กิมอี่จื้อสะกดใจให้หนักแน่นเยือกเย็น มิไปปลุกกระยาจกกลางคนด้วย

กระยาจกกลางคนนอนหลับสนิท มีลมหายใจอันสม่ำเสมอ แต่มักจะส่งเสียงละเมออันอู้อี้ออกมา เมื่อกิมอี่จื้อเงี่ยหูสนใจฟัง ได้ยินมันถึงกับกล่าว

"ในรถบรรทุกข้าวของถึงมีค่าสูงปานนั้น ยังไม่รีบเร่งเดินทาง กลับมาหากระยาจกไปไยกัน หรือคิดจะบริจาคทานสักสองสามอีแปะกระมัง ?"

กิมอี่จื้อบังเกิดความตื่นตระหนกขึ้นอีกครั้ง รู้สึกว่าคนผู้นี้มีสายตาที่ร้ายกาจยิ่ง...

หากแม้รถม้าใหญ่ทั้งสามต่างบรรทุกทองคำหรือเงินแท่ง น้ำหนักมากเป็นพิเศษฝุ่นที่กระจายตามล้อจะต้องผิดแปลกจากธรรมดา ชนชาวนักเลงอันโชกโชนมองปราดเดียวก็สังเกตออกได้

แต่รถม้าใหญ่ทั้งสามกลับบรรทุกพวกเพชรนิลจินดา แม้มีราคาสูงล้ำแต่น้ำหนักกลับใกล้เคียงสินค้าธรรมดาสามัญทั้งหลาย มิได้มีที่ผิดแปลกแตกต่างกัน

แล้วกระยาจกประหลาดนี้ไฉนมองปราดเดียวก็สังเกตออกได้ ?!

กิมอี่จื้อยิ่งคิดยิ่งตื่นเต้นสงสัย ยิ่งข่มใจให้เยือกเย็นไว้ กระยาจกกลางคนมิว่าจะแสร้งหลับใหลไปนานปานใด นางตกลงใจจะสะกดกลั้นใจรอคอยต่อไป

จนอีกครู่หนึ่ง กระยาจกกลางคนพลันหัวร่อดัง ๆ แล้วกล่าวว่า

"วีรสตรีกิมอี่จื้ออันเกรียงไกรในกังหน่ำ ถึงกับวิ่งมาดูขอทานนอน มิกลัวผู้อื่นเห็นแล้วจะหัวร่อเย้ยหยันจนฟันร่วง ?"

กิมอี่จื้อร้องด้วยความตื่นตกใจ

"ที่แท้ผู้อาวุโสรู้จักศิษย์แล้ว ?"

กระยาจกกลางคนอันประหลาดพิกลจับจ้องมองนาง พลางกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"เรามิเพียงรู้จักท่านที่เป็นนางแอ่นเท่านั้น กระทั่งเหยี่ยวเฒ่าก็ยังรู้จักด้วย"

อาจารย์ของกิมอี่จื้อ (นางแอ่นทอง) คือซิ่งเอ็ง (อินทรีเทพยดา) ฮุ้นทิอี้ที่เป็นวีรบุรุษพเนจรอันมีชื่อลือกระเดื่องทั่วแผ่นดินของเมื่อยุคสามสิบปีก่อน แต่ฮุ้นทิอี้สมัยนั้นสร้างวีรกรรมโดยโดดเดี่ยวลำพัง มีศัตรูทั่วทุกแห่งหนในแดนดิน เมื่อย่างเข้าวัยชรา ได้รับกิมอี่จื้อไว้เป็นศิษย์ทายาทเพียงคนเดียว จวบจนเมื่อกิมอี่จื้อสำเร็จออกสู่บู๊ลิ้ม ฮุ้นทิอี้ก็ป่วยหนักจนร่อแร่แล้ว

ฮุ้นทิอี้รู้สำนึกตัวดี ในชั่วชีวิตท่านเพาะศัตรูคู่แค้นมากมายเกินไป ดังนั้นห้ามกิมอี่จื้อโดยเฉียบขาด มิให้บอกประวัติความเป็นมาของอาจารย์นางแก่ผู้ใด ในวงพวกนักเลงจึงไม่มีผู้ใดจะทราบว่าอาจารย์ของนางเป็นใครจริง ๆ

กระทั่งอั้งเน้ยฮวยปังจู๊ที่รู้กระจ่างในทุกเรื่องราว ยังไม่ทราบความสำคัญนี้ด้วย !

แต่ยามนี้ กระยาจกกลางคนลักษณะประหลาดถึงกับกล่าวคำเดียวก็เปิดเผยความลับของนางได้ สีหน้ากิมอี่จื้อต้องแปรเปลี่ยนไปอย่างไม่อาจข่มกลั้น ทะลึ่งลุกขึ้นยืนชั่วขณะ ในที่สุดก็นั่งช้า ๆ ลงอีกครา พยายามฝืนยิ้มกล่าวว่า

"มิทราบผู้อาวุโสมีชื่อแซ่กระไร ไฉนทราบนามอาจารย์ผู้ล่วงลับ..."

กระยาจกกลางคนโบกมือห้ามปรามนางแล้ว ขมวดคิ้วกล่าวสอดคำขึ้น

"หากต้องการไม่ให้ผู้ใดรู้ นอกเสียจากตนอย่ากระทำ วาจาประโยคนี้ท่านยังไม่เข้าใจ ? ส่วนชื่อแซ่ของเรานั้น บอกไปท่านก็ไม่รู้จัก"

กิมอี่จื้อมิทราบว่ามันไฉนพลันมีโทสะขึ้นมาอย่างไร้ต้นสายปลายเหตุ จึงมิกล้าถามไถ่ไปจริง ๆ

กระยาจกกลางคนถลึงจ้องมองนางสองสามครา พลันแย้มยิ้มอีกครั้งกล่าวว่า

"ท่านมาหาเราเนื่องเพราะสาเหตุใด ?"

"ศิษย์คิดใคร่หาอั้งเน้ยฮวยปังจู๊ของพรรคท่าน มีเรื่องสำคัญใคร่สนทนาด้วย ดังนั้นขอวิงวอนผู้อาวุโสนำพา..."

กระยาจกกลางคนพลันมีโทสะดาลเดือดขึ้นอีกครั้ง ตวาดเสียงเกรี้ยวกราดไป

"ท่านมาเพื่อให้เรานำทางแก่ท่านกระมัง ?"

บทที่ 25

คับขันจนร่อแร่

กิมอี่จื้อเห็นมันมีโทสะพลุ่งขึ้น ในดวงตาปรากฏประกายแววัวบสองสายพวยพุ่งมา ถึงกับเจิดจ้าจนผู้คนไม่กล้าประสานสู้ แต่ชั่วพริบตาก็หัวร่อขึ้นมาได้ กลับทำให้ผู้คนรู้สึกอบอุ่นจนซึ้งใจ

นางนับว่าไม่เคยเห็นคนที่มีท่าทีขุ่นเคือง และยินดีได้รวดเร็วถึงปานนี้มาก่อนจริง ๆ ในใจกำลังขบคิดด้วยความตื่นเต้นสงสัย มิคาด กระยาจกกลางคนได้แหงนหน้าหัวร่อเสียงกึกก้องขึ้นอีกครา กล่าวว่า

“ท่านถึงกับหาเราให้นำพาท่านไปพบอั้งเน้ยฮวย เราเหตุใดไม่พาท่านไป... รีบขึ้นม้าของท่าน เดินทางตามเราในทันที”

กิมอี่จื้อทั้งมิทราบว่าเมื่อครู่มันไฉนเกิดโทสะ ? ยังมิทราบว่ามันตอนนี้ไยเกิดหัวร่อดังกึกก้อง หัวร่อจนประหลาดพิกลปานนี้ ? ในช่วงเวลานั้น จึงต้องงงงันจนตะลึงลานไป

กระยาจกกลางคนผุดลุกขึ้นก้าวออกไปได้สองสามก้าว จึงเหลียวมาตวาดขึ้น

“เรียกให้ท่านเดินตามเรา ท่านไฉนไม่เดินตาม ?”

กิมอี่จื้อจำต้องฝืนยิ้มพลางลุกขึ้น นางกลัวจะกระตุ้นโทสะคนพิกลผู้นี้ให้กำเริบอีกครา จึงต้องจูงม้าเดินตามหลังมันไป ไม่กล้าควบขับอาชาคู่ขาให้เป็นที่เสียกิริยา

ตอนนี้ ฟ้าพลบค่ำใกล้สนธยา ผู้คนที่สัญจรเริ่มบางตา เหลือแต่พวกศิษย์กระยาจกที่มีเป็นกลุ่มเป็นก้อน รีบร้อนเดินทางอยู่ดั่งเดิม เมื่อเห็นทั้งสองมาต่าง

หลีกทางหลบให้จนออกพ้นนอกถนนใหญ่

ศิษย์กระยาจกเหล่านี้ แม้มีท่าทีที่หวาดหวั่นพรั่นพรึงต่อทั้งสอง แต่กลับไม่มีผู้ใดทักทายปราศรัยด้วย พวกที่กำลังอยู่ในระหว่างหยอกเอินหัวร่อ พอเห็นกระยาจกกลางคน รอยยิ้มพลันชะงักค้างอยู่บนใบหน้าทันที

ส่วนกระยาจกกลางคนนั้น มิไปแยแสสนใจต่อพวกกระยาจกตามรายทางเลย จนคล้ายมิใช่เป็นพวกในพรรคกระยาจกก็ปาน แต่หากจะว่ามันมิใช่คนในพรรคกระยาจก ไฉนต้องแต่งกายดุจเป็นกระยาจก ? และเดินทางสายเดียวกับพวกศิษย์พรรคกระยาจกเหล่านี้ ? กิมอี่จื้อยิ่งสังเกตยิ่งรู้สึกสงสัย แต่ก็เริ่มเกิดความสำนึกเสียใจขึ้นบ้างแล้ว

คนผู้นี้มีพฤติการณ์ลึกลับพิสดารปานนี้ หรือเป็นศัตรูตัวร้ายของพรรคกระยาจก ? จุดประสงค์ของเราเพียงต้องการหาตัวอั้งเน้ยปังจู๊เท่านั้น ไยต้องไปติดตามร่วมทางกับมัน ?

แลเห็นกระยาจกกลางคนยิ่งเดินยิ่งไกล โดยไม่เคยเหลียวหน้ามองมาเลย กิมอี่จื้อพลันกระโดดขึ้นหลังม้าลงแส้ให้ไปอย่างเร่งรีบ เพียงชั่วขณะเดียว นับว่าได้ทิ้งกระยาจกกลางคนไว้เบื้องหลังระยะห่างไกลโข กระทั่งเงาของพวกศิษย์กระยาจกเหล่านั้นก็ไม่มีหลงเหลือแม้แต่รำไร กิมอี่จื้อยามนี้จึงระบายลมหายใจออกเฮือกใหญ่ ฝืนยิ้มกล่าวว่า

“เรานี่ไยมิใช่...”

มิคาด วาจานางเพิ่งเปล่งจากปาก ที่ใต้ต้นไม้ข้างทางพลันมีคนส่งเสียงเย็นชากล่าวสอดขึ้น

“ท่านต้องการหาอั้งเน้ยฮวย นับว่าเดินผิดเส้นทางแล้ว !”

คนผู้นี้ยืนเอนกายพิงต้นไม้ ดื่มสุราในขวดอย่างเชื่องช้า คล้ายดั่งรออยู่ที่นี้มานานแล้วก็ปาน มันมิใช่กระยาจกกลางคนอันมีทีท่าลี้ลับพิสดาร จะเป็นผู้ใดได้ ?!

ความแตกตื่นตกใจของกิมอี่จื้อในคราวนี้ใหญ่หลวงเป็นยิ่งนัก มิได้ส่งเสียงว่ากล่าวกระไร รีบกระตุกบังเหียนม้าลงแส้ห้อตะบึงไปโดยไม่จดจำเส้นทางใด ๆ จนครู่ใหญ่ขณะคิดจะพักเหนื่อยให้ม้าได้หอบหายใจบ้างนั้น

มิคาด กระยาจกกลางคนอันพิสดารได้มารอคอยนางอยู่ที่นั้นเป็นเวลานานแล้วก็ปาน และยังส่งเสียงเย็นชากล่าวว่า

“ทางสายนี้ก็ผิดพลาดเช่นกัน !”

คนผู้นี้มีฝีเท้าที่รวดเร็วคล้ายภูตผีปิศาจ กิมอี่จื้อที่ปกติเป็นผู้มีขวัญกล้าแข็ง

ไม่กลัวฟ้าไม่กลัวดิน และไม่กริ่งเกรงผู้คนใด ๆ แต่หลังจากได้พบหน้าคนผู้นี้เป็นครั้งแรก ก็คล้ายถูกอานุภาพอันรุนแรงของมันคุกคามจิตใจ ดังนั้นจึงไม่ไปหากระยาจกอื่นใด แต่พาลจงใจไปหามันอย่างไม่มีต้นสายปลายเหตุ ไปนั่งรอคอยข้างกายมันอย่างงมงายไร้เหตุผล และยังลงแส้ห้อม้าตะบึงหนีอย่างไม่มีต้นสายปลายเหตุอีกด้วย !

ยามนี้ นางรู้สึกมือเท้าระทวย กระทั่งไม่มีเรี่ยวแรงลงแส้ห้อม้าหลบหนีอีกด้วย ต้องส่งเสียงสั่นสะท้านกล่าวว่า

"ท่าน...ท่านต้องการอย่างไร ?"

กระยาจกกลางคนจ้องมองนางพลางกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ท่านต้องการให้เราพาท่านไปหาอั้งเน้ยฮวย ตอนนี้เพียงนำทางท่านเท่านั้นเอง"

"ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าบัดนี้มิต้องการไปแล้ว"

สีหน้ากระยาจกประหลาดเคร่งเครียดลงทันที ส่งเสียงเย็นชาขึ้น

"ในเมื่อท่านต้องการให้เราพาท่านไปก็ต้องไปแน่นอน มิอาจเปลี่ยนใจเป็นอันขาด !"

หากแม้นผู้อื่นมากล่าววาจาเยี่ยงนี้กับกิมอี่จื้อ กิมอี่จื้อมิชักดาบออกฟาดฟันใส่ก็ประหลาดไป แต่อยู่ต่อหน้าคนผู้นี้ นางถึงกับไม่มีกำลังใจพอจะไปต่อต้านขัดขืนเลย

กระยาจกประหลาดหันกายเดินไป กิมอี่จื้อกระทั่งหนีก็ยังมิกล้าหลบหนี ถึงกับติดตามหลังมันไปแต่โดยดี นี่นับเป็นเรื่องที่กระทั่งตัวนางเองก็มิทราบเป็นเพราะสาเหตุใด !

ได้ยินกระยาจกกลางคนส่งเสียงอ้อยอิ่งกล่าว

"ในใจท่านตอนนี้ ต้องรู้สึกสำนึกผิดอย่างยิ่งอยู่ มิทราบเหตุใดจึงพาลมาหาจนถึงตัวเราอย่างเจาะจงได้ใช่หรือไม่ ?"

กิมอี่จื้อขบกรามแนบแน่นมิตอบโต้ด้วย กระยาจกกลางคนจึงกล่าวสืบไป

"แต่ท่านก็มิต้องสำนึกเสียใจ นี่ความจริงมิใช่ท่านมาหาเรา แต่เป็นเราเจาะจงหาท่าน"

กิมอี่จื้อบังเกิดความตื่นตกใจจนสะดุ้งขึ้นสุดตัว ร้องโพล่งว่า

"ท่านหาข้าพเจ้า ?"

กระยาจกกลางคนพลันหันขวับกลับมาประจันหน้านาง กล่าวช้า ๆ ว่า

"ใช่แล้ว เป็นเราหาตัวท่าน แต่ท่านมิรู้ตัวเองเท่านั้น"

กิมอี่จื้อมองดูดวงตาที่กระจ่างสุกใสของมัน พลันนึกขึ้นได้ หลังจากนางได้เห็นดวงตาของมันแล้ว นางก็มิอาจระงับความปรารถนาใคร่ไปหามันไว้ได้ กระทั่งแม้

งิ่นฮวยเนี้ยจะรีรออยู่ข้างกายนางอีกชั่วครู่ชั่วขณะ ใจนางก็รู้สึกรุ่มร้อนจนกระวน-กระวาย ตอนนั้นนางแม้มิทราบว่าเป็นเพราะสาเหตุใด แต่บัดนี้เมื่อทราบแล้ว ความแปรเปลี่ยนอันลึกล้ำพิสดารทั้งหลายแหล่ ถึงกับเกิดขึ้นเพราะนัยน์ตาคู่เดียวเท่านั้น !

ภายในดวงตาคู่นี้ คล้ายดั่งมีพลานุภาพอันประหลาดพิสดาร ที่คุกคามจิตใจผู้คนจนไม่อาจต่อต้าน

เมื่อนึกถึงความนี้ กิมอี่จื้อบังเกิดความหวาดหวั่นจนเหงื่อยะเยียบซึมออกโชมกาย ส่งเสียงสะท้านกล่าวไป

"ท่าน...เหตุใดท่านต้องหาข้าพเจ้า ?"

"มีสาเหตุอยู่สามประการ"

"สาเหตุสามประการใด ?"

"สาเหตุประการแรก เนื่องเพราะท่านเป็นศิษย์ของฮุ้นทิอี้"

"ท่าน...ท่านมีความสัมพันธ์อันใดกับอาจารย์ผู้ล่วงลับ ?"

กระยาจกกลางคนมิตอบคำถามนี้ แต่กล่าวช้า ๆ สืบไป

"สาเหตุประการที่สอง เนื่องเพราะท่านต้องการหาอั้งเน้ยฮวย"

"หรือท่านมีข้ออาฆาตแค้นใดอยู่กับอั้งเน้ยปังจู้ ?"

กระยาจกกลางคนยังคงไม่ตอบคำถาม แต่หัวร่อเบา ๆ แล้วกล่าวสืบไป

"สาเหตุประการที่สาม เนื่องเพราะท่านเป็นสตรี และยังเป็นสตรีที่งามสะคราญอย่างยิ่งอีกด้วย !"

ยามมันหัวร่อขึ้นมา ใบหน้าที่ซูบแต่สดใสพลันแปรเปลี่ยนเป็นชั่วร้ายจนบอกมิถูก ในดวงตาอันสุกใสเป็นประกายวาว ยิ่งเปี่ยมแววร่านราคะอันต่ำช้าลามก !

กิมอี่จื้อถูกดวงตาคู่นี้จับจ้องมองคล้ายดั่งว่าร่างกายนางถูกเปลื้องจนเปล่าเปลือยไปก็ปาน ขุ่นแค้นจนใคร่หาช่องแตกแทรกเข้าไปเสียในบัดดล

กระยาจกกลางคนยิ้มพลางกล่าวขึ้นอีก

"แต่ท่านก็มิต้องหวาดกลัว เราไม่ทำอันตรายท่านแน่"

"ท่าน...ท่านต้องการอย่างไร ?"

นางตอนนี้ปรารถนาใคร่ให้มีปีกงอกขึ้นมา รีบโบยบินหนีไปเสียในทันที แต่ดวงตาคู่นั้น คล้ายดั่งมีอำนาจดึงดูดอันประหลาดพิสดาร นางมิเพียงไม่อาจหลบหนีเท่านั้น กระทั่งดวงตายังไม่อาจกะพริบอีกด้วย

กระยาจกกลางคนกล่าวช้า ๆ ขึ้นอีกครั้ง

"เราต้องการให้ท่านมาหาเรา เนื่องเพราะต้องการพิทักษ์...พิทักษ์ท่านให้

รอบคอบปลอดภัย...พิทักษ์ท่านให้ดีสมใจ...พิทักษ์ท่านให้ดีสมใจ...”

กระแสเสียงยิ่งกล่าวยิ่งแผ่วเบา และยิ่งกล่าวยิ่งนุ่มนวล กิมอี่จื้อพลันรู้สึกว่าสติเลอะเลือนเคลิบเคลิ้ม คล้ายดั่งหลับใหลไปแล้ว แต่ก็คล้ายดั่งยังมีความแจ่มใสยิ่งกว่าทุกเวลา ถึงกับพลอยกล่าวตามมันขึ้นว่า

“ใช่แล้ว ท่านต้องพิทักษ์ข้าพเจ้าให้รอบคอบปลอดภัย”

“บัดนี้ ท่านสมควรทราบไว้ ในโลกมีแต่เราเท่านั้น ที่สนิทชิดเชื้อกับท่านที่สุด”

กิมอี่จื้อรับปากไปอย่างเลอะเลือนราง กระยาจกกลางคนกล่าวสืบต่อไป

“ดังนั้น มิว่าเราถามไถ่ท่านเยี่ยงไร ท่านต้องตอบตามความจริงมาทุกถ้อยคำ”

“ใช่แล้ว มิว่าถามท่านอย่างไร ข้าพเจ้าต้องตอบตามความจริงมาทุกถ้อยคำ”

กระยาจกกลางคนแย้มยิ้มแล้วกล่าว

“เราถามท่านก่อน ตอนฮุ้นทิอี้ใกล้จะตาย เคยได้คัมภีร์วิชาบู๊ของโบราณมาเล่มหนึ่ง มันถ่ายทอดวิชาในคัมภีร์นั้นให้หรือไม่ ?”

“มิได้”

“เหตุใดไม่ถ่ายทอด ?”

“ท่านผู้เฒ่าบอกว่า วิชาบู๊ในคัมภีร์เล่มนั้น ต้องเป็นผู้มีสติปัญญาปราดเปรื่องจนสุดยอด จึงสามารถใคร่ครวญซึ้งถึงแก่นความ ดังนั้น ท่านผู้เฒ่าแม้จะถ่ายทอดให้ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็ไม่มีปัญญาฝึกได้สำเร็จได้ กลับจะเป็นผลร้ายต่อข้าพเจ้าเสียอีก”

“หลังจากมันตายแล้ว คัมภีร์วิชาบู๊เล่มนั้นไปอยู่ที่ใด ?”

“ท่านผู้เฒ่าบอกว่า หากปล่อยให้คัมภีร์วิชาบู๊เล่มนั้นตกอยู่ในโลกนี้ ต้องเป็นชนวนให้เกิดการช่วงชิงจนเข่นฆ่าเลือดนอง แต่ท่านผู้เฒ่าก็เสียดายจนไม่อาจทำลายมันทิ้ง ดังนั้น จึงซุกซ่อนมันไว้ในสถานที่เร้นลับอย่างยิ่งแห่งหนึ่ง สถานที่นั้นนอกจากซือแป๋ผู้เฒ่าแล้วไม่มีผู้ใดทราบทั้งสิ้น”

“แม้แต่ตัวท่านก็ไม่ทราบ ?”

“ท่านผู้เฒ่าแม้ไม่เคยปกปิดข้าพเจ้าเลย มีเรื่องนี้เท่านั้นที่จะอย่างไรก็ไม่ยอมบอกให้ข้าพเจ้าทราบ เนื่องเพราะท่านผู้เฒ่ามีความเห็นว่า ไม่มีสตรีนางใดในโลกจะสามารถปกปิดความลับไว้ได้ตลอดกาลนาน”

กระยาจกกลางคนกล่าวอย่างขุ่นแค้นขึ้นทันที

“เราหามาเป็นเวลานานปีจึงทราบว่าท่านเป็นศิษย์ของมัน แต่คิดไม่ถึง กระทั่งท่านมันยังมิยอมบอกให้ทราบ จิ้งจอกเฒ่าตัวนั้น ในเมื่อตายไปแล้ว เหตุใดยังต้องเป็นเช่นนี้อีก ?”

"ท่านผู้เฒ่าบอกว่ามิว่าผู้ใดขอเพียงศึกษาวิชาบู๊ในคัมภีร์ได้สำเร็จ ก็จะอาละวาดทั่วแผ่นดินโดยไม่มีผู้ใดต่อต้านได้ ดังนั้น หากแม้คัมภีร์ตกไปในเงื้อมมือพวกชั่วเลวทราม ผลที่จะตามมา ต้องเลวร้ายจนไม่กล้าคาดหมายเป็นแม่นมั่น ท่านผู้เฒ่าก็ทราบด้วยว่า ในวงพวกนักเลงยุคนั้น มีคนมากหลายที่สืบทราบว่าคัมภีร์ตกอยู่ในมือท่าน และมีคนมากหลายที่เริ่มดำเนินการเสาะหาท่าน ดังนั้น ยิ่งห้ามมิให้ข้าพเจ้าบอกประวัติความเป็นมาของตัวเองไป เพื่อมิต้องให้ผู้อื่นเสาะหารังควานถึงตัวข้าพเจ้า"

กระยาจกกลางคนขมวดคิ้วขบคิดอยู่ครู่ใหญ่ จึงกล่าวช้า ๆ ว่า

"ที่ท่านไปหาอั้งเน้ยฮวย เป็นเพราะเหตุใด ?"

"ข้าพเจ้าจะถามไถ่เรื่องราวกับท่าน"

"เรื่องอันใด ?"

"เกี่ยวกับยู่ป้วยหยกและลิ้มไต้อู้"

"ท่านเหตุใดจึงสนใจต่อเรื่องของผู้อื่นถึงปานนี้"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้ารักยู่ป้วยหยกแล้ว"

ริมฝีปากกระยาจกกลางคนมีรอยยิ้มอันชั่วช้าลามกขึ้นอีกครา กล่าวว่า

"ท่านที่รักมิใช่ยู่ป้วยหยก ท่านรักตัวเราเท่านั้น ทราบหรือไม่ ?"

กิมอี่จื้อพลันส่งเสียงร้องป่านคลุ้มคลั่งขึ้นมาทันที

"ที่ข้าพเจ้ารักคือยู่ป้วยหยกมิใช่ท่าน ! มิใช่ท่าน !"

กระยาจกกลางคนคิดไม่ถึงเป็นเด็ดขาดว่าประสาทและจิตใจนางจะเข้มแข็งถึงปานนี้ ถึงกับดิ้นหลุดจากแอกที่มันครอบคุกคามจิตใจนางได้ ดวงตาจึงเป็นประกายหวั่นไหว ล้วงสร้อยเส้นเล็กละเอียดออกมาจากอกเสื้อสายหนึ่ง

บนสร้อยคอทองคำเส้นเล็กละเอียดนี้ห้อยไข่มุกดำอันประหลาดพิสดาร มือมันแกว่งสร้อยทองคำไปไข่มุกก็กวัดแกว่งอยู่ที่เบื้องหน้ากิมอี่จื้อไม่หยุดยั้ง...!

จิตใจอันพลุ่งพล่านของกิมอี่จื้อ ถึงกับสงบเยือกเย็นลงไปได้จริง ๆ

กระยาจกกลางคนส่งเสียงหนัก ๆ กล่าวขึ้น

"มิว่าท่านรักผู้ใดก็ตาม แต่เรายอมเป็นคนสนิทที่สุดของท่าน ใช่หรือไม่ ?"

กิมอี่จื้อหลุบตาพริ้มลง กล่าวรับคำขึ้น กระยาจกกลางคนจึงกล่าวสืบไป

"มิว่าเราต้องการให้ท่านกระทำเยี่ยงไร ท่านต่างไม่อาจขัดขืนได้ ใช่หรือไม่ ?"

"ใช่แล้ว"

"บัดนี้เราต้องการให้ท่านเปลื้องเสื้อผ้าบนร่างออกมา"

กิมอี่จื้อไม่ขบคิดอย่างไร ลงมือเปลื้องเสื้อผ้าบนร่างอย่างเชื่องช้า เผยเห็น

ทรวงอกที่ขาวผ่องเป็นยองใย ตั้งตระหง่านอยู่ในสายลมยามพลบอย่างทระนง

กระยาจกกลางคนหัวร่อด้วยความภูมิใจกล่าวขึ้นอีก

"บัดนี้ ท่านจงถอดกระโปรงออก"

กิมอี่จื้อแกะกระดุมกระโปรงช้า ๆ...

ขณะเวลานั้น ได้ยินเสียงเคาะไม้ไผ่แว่วดังมาแต่ไกล กระยาจกกลางคนต้องถอนหายใจยาว กล่าวว่า

"เสียดายที่ตอนนี้ไม่มีเวลาแล้ว ท่านสวมเสื้อผ้าให้เรียบร้อยเถิด"

จนเมื่อกิมอี่จื้อสวมเสื้อผ้าเรียบร้อย กระยาจกกลางคนกล่าวขึ้นอีกครั้ง

"บัดนี้ ท่านมีสติขึ้นมาได้แล้ว ท่านต้องลืมเรื่องราวที่เราถามท่านไปให้สิ้นเชิง เพียงจำไว้แต่ว่าเราเป็นคนสนิทที่สุดของท่าน เราเป็นสหายของท่าน เป็นสามีของท่าน และเป็นบิดาของท่าน เป็นอาจารย์ของท่าน !"

มันเก็บไข่มุกดำไว้แล้วสองฝ่ามือตบเบา ๆ ไปฉาดหนึ่ง

กิมอี่จื้อลืมตาอันเลื่อนลอยมา เหม่อมองมันอย่างซึมเซาแวบหนึ่งแล้วพึมพำขึ้น

"ท่านเป็นสหายข้าพเจ้า เป็นสามีข้าพเจ้า และเป็นบิดาข้าพเจ้า เป็นอาจารย์ข้าพเจ้า แต่ท่านเป็นผู้ใดกัน ? ท่านเป็นผู้ใดกันแน่...?!"

กระยาจกกลางคนยิ้มเล็กน้อยแล้วกล่าว

"ท่านหากคิดใคร่ทราบนามของเรา เราบอกกับท่านก็ได้ เราเป็นผู้รอบรู้ที่รู้แจ้งทั่วพิภพจบแดน นามกั๊วะเทียนเซียน เราคือปรากฏการณ์ประหลาดของมวลหมู่มนุษย์ทั่วแผ่นดินแผ่นฟ้า ไม่มีมนุษย์ใดสามารถเปรียบกับเราได้"

กิมอี่จื้อคล้ายดั่งสะท้านขึ้นเล็กน้อยทวนคำขึ้น

"กั๊วะเทียนเซียน..."

กั๊วะเทียนเซียนหัวร่ออย่างทระนงโอหัง กล่าวสอดคำขึ้น

"เราคือเจี้ยงเล่า (ผู้อาวุโส) ของพรรคกระยาจกเมื่ออดีต องครักษ์ของสำนักบู๊ตึ๊ง เจ้าของคอกปศุสัตว์ใหญ่ที่สุดในดินแดนตะวันตกเฉียงเหนือ เป็นมหาเศรษฐียิ่งใหญ่ที่สุดในแผ่นดิน เราก็เคยเป็นสามีของกุนไฮ้ทั้งที่ปัจจุบันเป็นไฮ้ทั้งฮูหยิน"

หยุดหัวร่อดัง ๆ ด้วยความภาคภูมิลำพอง แล้วจึงกล่าวสืบไปว่า

"นี่เป็นเพียงไม่กี่ประเภทในศักดิ์ศรีหลายสิบประเภทของเราเท่านั้น ศักดิ์ศรีของเรามีมากมายจนแม้ตัวเราก็ยังเลือนลืม ในชั่วชีวิตนี้ของเรา ยังเจิดจ้าภาคภูมิมากกว่าหลาย ๆ สิบคนรวมกันเสียอีก"

กิมอี่จื้อถอนหายใจพึมพำด้วยความเคลิบเคลิ้ม

“กั๊วะเทียนเซียน...ปรากฏการณ์ประหลาดในมวลหมู่มนุษย์...สามีของเรา...”

ในป่าเขารกร้างกลางดึก ถึงกับมีแสงสว่างจากโคมไฟขึ้นหย่อมใหญ่

ในช่องเว้าเข้าไปของภูเขา บนผนังศิลาทั่วทุกด้าน มีคบไฟกิ่งสนปักไว้เต็ม

ท่ามกลางแสงไฟอันสว่างไสว ศิษย์พรรคกระยาจกจำนวนเป็นร้อยเป็นพันแยกย้ายกันนั่งอยู่ตามที่ต่าง ๆ

อั้งเน้ยปังจู๊ก็นั่งอยู่บนก้อนหิน แต่ใบหน้าเคร่งเครียดกังวล มิว่าผู้คนใดต่างสังเกตออกได้ อั้งเน้ยฮวยอันมีเกียรติภูมิเกรียงไกรทั่วแผ่นดิน ตอนนี้ต้องเผชิญกับปัญหาอันยุ่งยากที่ไม่อาจคลี่คลายเป็นแน่แท้

บ๊วยซี่มั่งก็อยู่ที่ข้างกายอั้งเน้ยฮวย สีหน้าปรากฏแววเคร่งเครียดกังวลจนหนักอึ้งเช่นกัน

คนจำนวนมากหลายมาชุมนุมกันในที่แคบแล้ว ช่องเขาเว้านี้ถึงกับเงียบวังเวงจนคล้ายสุสานร้าง มีแต่เปลวไฟที่ร่านระริกไปตามลมภูเขา ส่งเสียงแหบทุ้มราวกับหมู่จิ้งจอกหอนโหยแต่ไกลเท่านั้น

เนิ่นนานให้หลัง อั้งเน้ยฮวยก็ไม่อาจอดกลั้นใจได้ ต้องเป็นผู้กล่าวขึ้นก่อน

“ท่านคิดดู มันจะมาจริงหรือไม่ ?”

บ๊วยซี่มั่งกล่าวเสียงหนัก ๆ

“ศิษย์ที่มาจากภาคเหนือ ต่างเคยพบคนผู้หนึ่งที่บนเส้นทางสายเดียวกัน มีรูปลักษณะคล้ายมันเป็นอย่างยิ่ง แม้ไม่มีผู้ใดกล้ายืนยันว่าต้องเป็นมัน แต่รูปลักษณะที่บอกเล่า ตรงกับเค้าที่ปังจู๊บ่งบอกบรรยายไว้ไม่ผิดเพี้ยน ดังนั้น พวกมันจึงเคารพคำสั่งของปังจู๊ เมื่อเห็นมันก็หลีกทางเลี่ยงไปจนไกล”

อั้งเน้ยฮวยถอนใจกล่าวว่า

“คนผู้นี้สาบสูญร่องรอยไปเป็นเวลาสิบห้าปีแล้ว ยามนี้พลันมาปรากฏ มันจะมีเจตนาเยี่ยงไรกันแน่ ? กลับเป็นเรื่องที่ผู้คนคาดคำนวณไม่ออกเลย”

“เจตนาของมัน หรือปังจู๊คาดคำนวณไม่ออกจริง ๆ ?”

เมื่อบ๊วยซี่มั่งย้อนเช่นนั้น อั้งเน้ยฮวยต้องเงียบงันไปครู่หนึ่ง จึงฝืนยิ้มกล่าวว่า

“หรือมันต้องการตำแหน่งปังจู๊ของเราให้มอบแก่มัน แต่ด้วยนิสัยใจคอของมันไม่แน่ว่าแยแสสนใจตำแหน่งน้อยนิดนี้ เราคิดว่ามันอาจบางทีจะมีความปรารถนายิ่งใหญ่ไปกว่านั้นอีก”

สีหน้าบ๊วยซี่มั่งยิ่งเคร่งเครียดลงกว่าเดิม แหงนหน้ามองดูท้องฟ้าอันมืดมิดแล้วกล่าวเสียงหนัก ๆ

“มิว่ามันจะมีเจตจำนงใด มีความมุ่งหมายเยี่ยงไหน แต่ข้าพเจ้าทราบดี ที่มันนำมา มีแต่ภัยพิบัติ...ภัยพิบัติเท่านั้น !”

กระแสเสียงพลันลดแผ่วเบาแล้วกล่าวสืบไป

“แต่มิว่าวิชาฝีมือมันจะสูงส่งสักปานใด ด้วยกำลังคนของพวกเราในวันนี้ คาดว่าย่อมสามารถกำจัดมันได้”

สีหน้าอั้งเน้ยฮวยแปรเปลี่ยนไปมากล่าวเสียงแหบแห้งว่า

“แต่จะอย่างไรก็ตาม มันย่อมเป็นเจี้ยงเล่า (ผู้อาวุโส) ของไค่ปัง (พรรคกระยาจก) เรา”

“เท่าที่ศิษย์ทราบมา มันยังเป็นองครักษ์ของสำนักบู๊ตึงคนเดียว แต่ครองตำแหน่งผู้อาวุโสสูงของสองพรรค นับว่าฝ่าฝืนกฎของพรรคอย่างร้ายแรงแล้ว ปังจู๊พอดีถือความผิดนี้ใช้กฎของพรรคไปจัดการลงโทษมัน”

อั้งเน้ยฮวยฝืนยิ้มกล่าวว่า

“แต่มีผู้ใดสามารถยืนยันได้ว่ามันเป็นองครักษ์บู๊ตึง ?”

บ๊วยซี่มั่งงุนงงทันที อ้ำอึ้งจนไม่อาจตอบได้ อั้งเน้ยฮวยจึงถอนใจแล้วกล่าวสืบไป

“คนผู้นี้มาตรแม้นก่อกรรมทำเข็ญมามากหลาย แต่ในโลกกลับไม่มีผู้ใดสามารถยืนยันพฤติการณ์ชั่วร้ายของมันได้ ไม่เช่นนั้น มิต้องรอคอยให้แก่ผู้อื่นบอก ปังจู๊ผู้เฒ่าก็ต้องไม่ยอมปล่อยมันผ่านมือแล้ว มันไหนเลยจะรอดชีวิตมาจวบจนวันนี้ ?”

“ความมุ่งหมายของปังจู๊ สมควรกระทำเยี่ยงไร ?”

“เราพอได้รับจดหมายของมัน ก็เริ่มขบคิดหาวิธีไปจัดการต่อต้านกับมัน แต่จวบจนบัดนี้ ยังคงคิดหาวิธีที่ดีไม่ออก อาจบางที...”

ทันใด ที่ปากช่องเขาอันห่างไกล มีเสียงเคาะเกราะไม้ไผ่ดังแว่วมา บ๊วยซี่มั่งร้องโพล่งขึ้นว่า

“มาแล้ว !”

เสียงมิทันขาดคำ เสียงเคาะไม้ไผ่ดังขึ้นอีกครั้ง แต่ได้มาดังที่เบื้องหน้าพอดี !

พรรคกระยาจกชุมนุมกัน รอบข้างย่อมมีหน่วยลาดตระเวนซุ่มซ่อนป้องกันภัยอยู่ แลเห็นมีผู้อื่นมาจึงเคาะเกราะเป็นสัญญาณบอกภัย บ๊วยซี่มั่งถอนหายใจยาวแล้วกล่าว

“มันมาได้รวดเร็วยิ่ง”

พรรคกระยาจกทั่วทุกทาง แม้ยังคงนั่งสงบไม่เคลื่อนไหว แต่ท่าทีต่างบังเกิดความตื่นเต้นขึ้นมา มีบ้างยังแตกตื่นจนปลายนิ้วสั่นระริกไป

แลเห็นกระยาจกกลางคนร่างสูงโปร่งหน้าชูบสดใสก้าวอาด ๆ ตรงเข้ามา ในท่วงท่าและประกายตาที่ชำเลืองกวาดมอง มีความโอ่อ่าภาคภูมิจนโอหังลำพองยิ่ง

ยังมีดรุณีโฉมสะคราญในอาภรณ์สีทองแววับติดตามหลังมาอีกนางหนึ่ง นางแม้ก้มศีรษะต่ำ แต่อั้งเน้ยฮวยพอเห็นหน้าพลันแปรเปลี่ยนทันที กระซิบเสียงแผ่วเบาขึ้น

"กิมอี่จื้อไฉนติดตามมันมาด้วยกัน ?"

บ๊วยซี่มั่งกล่าวออกความเห็น

"หรือกิมนึ้งเฮี้ยบตกเข้าไปในมือมารของมันแล้ว ?"

มิทันขาดคำ กั๊วะเทียนเชียนได้ก้าวอาด ๆ มาถึงเบื้องหน้า สายตาอันคมกริบกวาดพิจารณาดูอั้งเน้ยฮวยอยู่เป็นครู่ใหญ่ พลันหัวร่อแล้วกล่าว

"มิได้พบเห็นหลายปี ทารกไว้เปียเมื่อกาลก่อนนี้ ปัจจุบันได้เติบใหญ่เป็นบุรุษหน้าตาหล่อเหลาสง่า และยังมีชื่อกระเดื่องเลื่องลือทั่วทุกแห่งหนในแดนดิน นับเป็นเรื่องน่ายินดีอย่างยิ่ง"

อั้งเน้ยฮวยประสานมือกล่าวว่า

"มิกล้า"

กั๊วะเทียนเชียนกล่าวสืบต่อไป

"แต่มิทราบท่านยังจำเราได้หรือไม่ ?"

"มาตรแม้นมิได้พบนานปี แต่บุคลิกของกั๊วะเจี้ยงเล่ายังอยู่ในความคิดคำนึงของศิษย์ทุกเวลา"

กั๊วะเทียนเชียนหน้าเครียดทันที กล่าวเสียงเกรี้ยวกราดขึ้น

"ในเมื่อท่านยังไม่ลืมว่าเราเป็นเจี้ยงเล่าของพรรคอยู่ เมื่อพบเราแล้ว ไฉนไม่ลงกราบ ?"

อั้งเน้ยฮวยงุนงงงวยใหญ่ อ้ำอึ้งโดยไม่มีวาจาจะตอบไป บ๊วยซี่มั่งที่อยู่ด้านข้างได้ส่งเสียงเถียงขึ้นทันที

"ปังจู๊เป็นที่สักการะสูงสุดของพรรค เจี้ยงเล่าแม้เป็นผู้อาวุโส ก็ไม่มีอำนาจสั่งให้ปังจู๊คุกเข่าลงกราบได้"

กั๊วะเทียนเชียนแหงนหน้าหัวร่อเสียงดังสนั่นหวั่นไหว กล่าวว่า

"ประเสริฐ ประเสริฐมาก ที่แท้ท่านได้เป็นปังจู๊ของพรรคแล้ว นี่ยิ่งควรจะยินดีกว่าเดิม"

เสียงหัวร่ออันกึกก้องกังวาน สะท้านจนมีเสียงสะท้อนทั่วไปทั้งขุนเขา ศิษย์กระยาจกทุกคนคล้ายถูกฟ้าผ่าลงมาข้างกาย แก้วหูลั่นอื้ออึงจนไม่อาจที่จะนั่งให้สงบนิ่งได้ ทุกผู้คนหน้าซีดเผือดไปแล้ว

กั๊วะเทียนเซียนชะงักเสียงหัวร่อ จ้องตามองอั้งเน้ยฮวยพลางเน้นเสียงเกรี้ยวกราด

"แต่ตำแหน่งปังจู๊ของท่าน มิทราบผู้ใดเป็นคนตั้งให้ท่าน ?"

บ๊วยซี่มั่งกล่าวตอบขึ้นเช่นเคย

"เป็นคำสั่งเสียก่อนมรณะของปังจู๊ผู้เฒ่า"

"คำสั่งก่อนตาย ? นำมาดู !"

"เป็นคำสั่งก่อนปังจู๊ผู้เฒ่าจะสิ้นลม มิได้เขียนเป็นลายลักษณ์อักษร !"

"คำสั่งเสียก่อนตายของปังจู๊เฒ่ามีผู้ใดได้ยิน ?"

"นอกจากปังจู๊แล้ว ศิษย์นั่งฟังอยู่ที่ด้านข้างได้เห็นได้ยิน ?"

"อาศัยวาจาของท่านเพียงผู้เดียว ก็ให้มันขึ้นนั่งบัลลังก์ของปังจู๊ยิ่งใหญ่ ออกจะรวบรัดจนง่ายดายเกินไปบ้างกระมัง ?"

บ๊วยซี่มั่งกระชากเสียงขุ่นเคืองขึ้นทันที

"หรือเจี้ยงเล่าเห็นว่า วาจาของศิษย์เป็นคำหลอกลวง ?"

"อาศัยท่านก็กล้ามากล่าววาจาเยี่ยงนี้ต่อหน้าเรา ท่านถือดีในที่ใด ?"

บ๊วยซี่มั่งยืดอกตอบว่า

"ศิษย์เพียงแต่กล่าวไปตามเหตุผลที่ถูกต้อง"

"กล่าวตามเหตุผล ? เฮอะ ท่านยังไม่คู่ควร"

คำพูดพอหลุดจากปาก พลันตะปบมือไปในบัดดล

บ๊วยซี่มั่งรู้สึกตาลายไปวูบ มิทันสะสางเข้าใจว่าเป็นเรื่องใด ใบหน้าก็ถูกตบไปสองฉาดแล้ว จากนั้นร่างยังถูกหิ้วเหวี่ยงกระเด็นออกไปจนไกลอีกด้วย

มันที่มีฉายาเป็น 'ยุ่งแต่เรื่อง' ย่อมเป็นผู้มีอัธยาศัยไมตรีดีงาม กระตือรือร้นในการกระทำงาน ดังนั้นจึงได้รับความรักใคร่นับถือจากศิษย์พรรคกระยาจกอย่างยิ่ง แม้ศิษย์พรรคกระยาจกหวาดระย่อต่อวิชาฝีมือและบุคลิกอันมีอำนาจของกั๊วะเทียนเซียน แต่เมื่อบ๊วยซี่มั่งถูกเหยียดหยามเยี่ยงนี้ ยังคงเกิดวุ่นวายขึ้นมาจนได้

กั๊วะเทียนเซียนกวาดตามองไปรอบข้าง ตวาดเสียงเกรี้ยวกราดขึ้น

"การเข้าครองตำแหน่งปังจู๊ของพรรคเรา แต่ไหนแต่ไรก็มีอยู่เพียงสองทาง หนึ่งนับตามลำดับศักดิ์ที่สูงต่ำ สองนับตามวิชาฝีมือที่เหนือล้ำ ตัวเราใช้ศักดิ์ของเจี้ยงเล่า (ผู้พิทักษ์กฎ) มาสอบสวนสะสางต่อเรื่องนี้ พวกเจ้าก่อกวนให้วุ่นวายไปไย ?"

เสียงเกรี้ยวกราดดังเข้าไปภายในเสียงวุ่นวายอลเวงทุกถ้อยคำยังคงชัดเจนแจ่มใส แต่ศิษย์พรรคกระยาจกยังคงมีความปั่นป่วนวุ่นวาย มิได้ถูกสยบลงไปดังคาดหมาย

กั๊วะเทียนเชียนตวาดด้วยความขุ่นเคืองขึ้นทันที

"อั้งเน้ยฮวย ท่านเป็นปังจู๊เยี่ยงไรกัน ศิษย์ของพรรคเราไฉนยิ่งนานยิ่งไม่มีระเบียบแล้ว !"

อั้งเน้ยฮวยคล้ายปลีกตัวออกนอกเรื่องราวอย่ตลอดเวลาก็ปาน ยามนี้เพิ่งแย้มยิ้มเล็กน้อย ยกมือทั้งสองขึ้นโบกเบา ๆ กล่าวเสียงหนัก ๆ ไป

"น้องพี่ทั้งหลายสงบเงียบไว้ก่อน มีวาจาค่อยว่ากล่าวกันได้"

แม้กระแสเสียงไม่ดังก้องกังวานเทียบเท่ากั๊วะเทียนเชียน แต่วาจาเพิ่งเปล่งจากปาก ความวุ่นวายของศิษย์พรรคกระยาจกสงบเงียบลงไปในบัดดล รอบข้างไม่มีสรรพเสียงใด ๆ ดังขึ้นแม้แต่น้อยนิดอีก

อั้งเน้ยฮวยมองหน้ากั๊วะเทียนเชียนพลางกล่าวอย่างแย้มยิ้ม

"ศิษย์พรรคเรายังมีระเบียบเรียบร้อยอยู่ เพียงแต่ทุกคนรู้สึกแปลกหน้าต่อกั๊วะเจี๋ยงเล่าเท่านั้น วันเวลาของสิบห้าปี ไม่ว่าสำหรับผู้ใด ต่างมิอาจนับว่าสั้นได้ ?"

กั๊วะเทียนเชียนหน้าเปลี่ยนสีไปเล็กน้อย กล่าวว่า

"หรือพวกมันลืมตัวเราไปหมดสิ้นแล้ว ?"

"มิได้ลืมเลือนไป เพียงแต่พวกทั้งหลายมีความเห็นว่า องครักษ์ผู้มีอาวุโสของพรรคเราเมื่อกาลก่อน ได้ถอนตัวออกจากพรรคเราไปตั้งแต่เมื่อสิบห้าปีก่อนนั้นแล้ว !"

กั๊วะเทียนเชียนตวาดขึ้นทันที

"วาจานี้เป็นผู้ใดกล่าว ?"

"ปังจู๊ผู้ล่วงลับได้ประกาศความนี้ไปตั้งแต่เมื่อสิบห้าปีก่อนนั้นแล้ว ศิษย์ของพรรคเราทุกคนต่างได้ยินกันถนัดชัดหู เจี๋ยงเล่าคาดว่าต้องไม่เข้าใจวาจาของผู้เยาว์โป้ปดมดเท็จกระมัง ?"

กั๊วะเทียนเชียนอึ้งไปครู่ใหญ่ จึงแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"มันมิบอกว่าอัปเปหิเราออกจากพรรค เพียงว่าเราถอนตัวออกจากพรรคเองเท่านั้น ยังนับว่ามีไมตรีกับเราอยู่เล็กน้อย"

"ท่านผู้เฒ่าทราบแต่แรกแล้วว่า เจี๋ยงเล่ามีปณิธานอยู่ในแผ่นดินแผ่นฟ้ากว้างใหญ่ ไม่รักอาลัยในตำแหน่งอันน้อยนิดของพรรคเป็นเด็ดขาด ไม่เช่นนั้น มิว่าทางด้าน

ศักดิ์ศรีหรือฝีมือ หลังจากท่านผู้เฒ่ามรณภาพไปแล้ว ต่างควรมอบให้เจี๋ยงเล่าท่านเข้ารับตำแหน่งประมุขแทนจึงสมควร”

กั๊วะเทียนเชียนหัวร่อเสียงดังก้อง แล้วกล่าวไป

“มิน่าเล่า ชนชาวนักเลงจึงร่ำลือกันหนาหู อั้งเน้ยปังจู๊มิเพียงมีวิชาบุ๋นและบู๊เพียบพร้อม เฉียบแหลมปราดเปรื่องเท่านั้น ยังมีคารมอันคมคายที่ไม่มีผู้ใดในแผ่นดินเทียมเทียบได้ พบกันในวันนี้ นับว่าตรงตามกิตติศัพท์ไม่ผิดเพี้ยนจริง ๆ”

อั้งเน้ยฮวยพลันเดินมาที่เบื้องหน้ากิมอี่จื้อ ยิ้มพลางกล่าวว่า

“กิมนึ้งเฮี้ยบวันนี้ให้เกียรติมา หรือมีคำสั่งสอนใดจะว่ากล่าว ?”

กิมอี่จื้อกล่าวตอบ

“ข้าพเจ้าตามท่านมา”

นางตอบพลางชี้ไปที่กั๊วะเทียนเชียน อั้งเน้ยฮวยจึงเลียบเคียงถามขึ้น

“กิมนึ้งเฮี้ยบรู้จักกั๊วะเจี๋ยงเล่า คาดว่าต้องไม่นานเท่าใดกระมัง ?”

“ท่านเป็นคนสนิทที่สุดของข้าพเจ้า”

“อ้อ...นี่กลับเป็นเรื่องคิดไม่ถึงจริง ๆ...”

อั้งเน้ยฮวยความจริงคิดจะเลียบเคียงถามพฤติการณ์ชั่วร้ายของกั๊วะเทียนเชียนจากปากคำกิมอี่จื้อ ยามนี้ต้องรู้สึกผิดหวังเป็นอย่างยิ่ง แต่สีหน้ายังคงข่มไว้ไม่มีพิรุธแม้สักน้อยนิด

อั้งเน้ยฮวยรู้แน่แก่ใจ จะรับมือกับกั๊วะเทียนเชียนผู้นี้ หากแม้นเดินหมากพลาดผิดสักก้าวเดียว ต้องยับเยินจนไม่มีทางแก้ไขเป็นแน่แท้

ได้ยินกั๊วะเทียนเชียนหัวร่อแล้วกล่าวอีกครั้ง

“เราความจริงกังวลใจว่าท่านอายุเยาว์เกินไป ไม่มีความสามารถมาสะสางเรื่องยิ่งใหญ่ของพรรคเรา บัดนี้เมื่อได้เห็นศิษย์ของพรรคต่างมีความเคารพนบนอบต่อท่านถึงปานนี้ เรานับว่าวางใจได้แล้ว”

มันเปลี่ยนเสียงได้รวดเร็วเป็นอย่างยิ่ง จนผู้คนต้องแตกตื่นสงสัยเหลือหลายจริง ๆ อั้งเน้ยปังจู๊เองก็ยากจะยอมเชื่อถือโสตประสาทของตน แต่ฉุกใจคิดขึ้น

‘มันเห็นพี่น้องในพรรคต่างเคารพรักเราด้วยความยินยอมพร้อมใจ สามัคคีเป็นน้ำหนึ่งเยี่ยงนี้ ทราบดีว่ามันแม้ช่วงชิงได้ตำแหน่งปังจู๊ก็ไม่มีประโยชน์ใด ดังนั้นจึงรีบหันหางเสือตามลมทันที’

เมื่อได้คิดถึงตอนนี้จึงระบายลมหายใจออกไปเฮือกใหญ่ ความระมัดระวังอันเคร่งเครียดผ่อนคลายไปไม่น้อย ยิ้มพลางกล่าวว่า

“กั๊วะเจี้ยงเล่าอยู่นอกพรรค ยังมีความกังวลสนใจถึงปานนี้ นับเป็นที่ตื้นตันพระคุณของศิษย์ยิ่งนัก ศิษย์ขอเป็นผู้แทนน้องพี่ในพรรค กราบคารวะต่อเจี้ยงเล่าด้วย”

เมื่อกล่าวถึงคำ ‘กังวลสนใจ’ อั้งเน้ยฮวยพบเห็นประกายตากั๊วะเทียนเชียนมีแววชั่วร้ายขึ้นมาวูบหนึ่ง สายตาของตนถึงกับถูกดึงดูดจนต้องจับแน่วนิ่ง ไม่อาจเบือนห่างไป !

แต่แม้คิดใคร่หลบสายตา ก็นับว่าสายเกินไปแล้ว !

กั๊วะเทียนเชียนเพ่งตาเขม็งนิ่ง มุมปากปรากฏรอยยิ้มน้อย ๆ กล่าวช้า ๆ ขึ้นว่า

“แต่เสาโดดเดี่ยวยากจะค้ำอาคารใหญ่ได้ ความสามารถของลำพังคนเดียวจะอย่างไรก็มีขอบเขตจำกัด คิดว่าท่านยังต้องเชื้อเชิญตัวเรากลับมารับตำแหน่งองครักษ์พิทักษ์กฎของพรรคอีก ใช่หรือไม่ ?”

“ใช่แล้ว”

“ต่อแต่นี้ เรื่องราวใด ๆ ในพรรคต่างต้องให้เราสองคนร่วมปรึกษาตัดสินใจใช่หรือไม่ ?”

“ใช่แล้ว”

ศิษย์พรรคกระยาจกเห็นอั้งเน้ยฮวยพลันเชื่อฟังถ้อยคำของกั๊วะเทียนเชียนไปทุกเรื่องราว ต่างบังเกิดความแตกตื่นสงสัยเป็นยิ่งนัก แต่พรรคกระยาจกมีกฎระเบียบอันเข้มงวดกวดขัน มิว่าผู้ใดก็ไม่กล้าเอ่ยปากสอดแทรกขึ้นกลางคัน

มีแต่บ๊วยซี่มั่งเท่านั้น มันตอนนี้ได้หอบหายใจจนคลายความเหน็ดเหนื่อยแตกตื่นตะเกียกตะกายลุกขึ้นยืนตวาดว่า

“ปังจู๊ไฉนไปเชื่อฟังวาจามันได้ ! ปังจู๊ท่านอย่างไรก็ต้องใคร่ครวญให้รอบคอบ”

กั๊วะเทียนเชียนร้องเสียงเกรี้ยวกราดขึ้นทันที

“คนผู้นี้ไม่เคารพศักดิ์ของผู้อาวุโสสูง ก้าวร้าวล่วงเกินองครักษ์พิทักษ์กฎของพรรค สมควรลงโทษตามกฎหมายของพรรคหรือไม่ ?”

อั้งเน้ยฮวยเบิ่งตาจนกลมกว้าง ตะกกตะกักขึ้น

“มัน...มัน”

บ๊วยซี่มั่งวิ่งปรู๋ดเข้าหา ทรุดกราบแทบเท้าแล้วกล่าวว่า

“ปังจู๊แม้ใช้กฎพรรคลงโทษศิษย์ ศิษย์ก็ต้องกล่าวแน่นอน ศิษย์ไม่เสียดายชีวิต อำนาจของพรรคหากตกเข้าไปในมือคนผู้นี้ ‘สถานการณ์ใหญ่’ ไหนเลยยังจะยับยั้งแก้ไขได้ ?”

ใบหน้าอั้งเน้ยฮวยคล้ายปรากฏแววลำบากใจขึ้นวูบหนึ่ง

กั๊วะเทียนเซียนล้วงไข่มุกดำออกจากอกเสื้อมาอีกครา แกว่งช้า ๆ แล้วกล่าวว่า

"คนผู้นี้มีโทษควรแก่ประหาร ท่านยังไม่ออกคำสั่ง"

ศิษย์พรรคกระยาจกต่างหน้าซีดขาวไปทุกคน รอคอยการเอ่ยปากของอั้งเน้ยฮวยด้วยความกระวนกระวาย

บ๊วยซี่มั่งใช้ศีรษะโขกพื้นจนหน้าผากแตกเลือดไหลโชม ส่งเสียงไม่ยอมหยุดปาก

"ศิษย์ไม่อาลัยในชีวิต ศิษย์ยอมตาย แต่ปังจู๊ควรไตร่ตรองให้ละเอียด..."

กั๊วะเทียนเซียนตวาดเสียงเกรี้ยวกราดขึ้นสอดคำ

"คนผู้นี้มิเพียงก้าวร้าวล่วงเกินผู้อาวุโสเท่านั้น ยังก้าวก่ายถึงอำนาจของปังจู๊ นับว่าฝ่าฝืนกฎข้อแรกในเจ็ดกฎสำคัญของพรรคเรา มีโทษต้องประหารโดยการประจานต่อหน้าศิษย์ทั้งพรรค ใช่หรือไม่ ?"

กิมอี่จื้อพลันเอ่ยขึ้น

"ใช่แล้ว"

ที่แท้ตอนนี้ดวงตาของนางก็จับนิ่งอยู่บนไข่มุกดำ มิว่ากั๊วะเทียนเซียนกล่าวกระไร คำตอบของนางก็ยังเป็นคำ 'ใช่แล้ว' เท่านั้น

ได้ยินอั้งเน้ยฮวยพลอยส่งเสียงหนัก ๆ ขึ้นบ้าง

"ใช่แล้ว ประหารชีวิต !"

บ๊วยซี่มั่งแผดร้องขึ้นสุดเสียง สิ้นสติไปในบัดดล

ศิษย์พรรคกระยาจกยิ่งแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อไปทุกคน นั่งปากอ้าตาเหลือกค้างอยู่กับที่ ทั้งมวลต่างคิดไม่ถึงเป็นเด็ดขาด ว่าอั้งเน้ยปังจู๊จะลงโทษประหารชีวิตบ๊วยซี่มั่ง แต่ทุกผู้คนก็มิกล้าส่งเสียงว่ากล่าวกระไร

เนื่องจากว่า ศิษย์พรรคกระยาจกมีคนประเภทต่าง ๆ มากมายจนสับสนที่สุด หากปังจู๊ไม่มีอำนาจยิ่งใหญ่ ไหนเลยจะปกครองบังคับศิษย์ที่มีทั่วทุกหัวระแหงของแผ่นดินจำนวนหมื่น ๆ คน ดังนั้นสิทธิอำนาจของประมุขพรรคกระยาจกจึงสูงส่งกว่าเจ้าสำนักพรรคใด ๆ ในแผ่นดินอยู่เสมอมา

คำสั่งของประมุขพรรคกระยาจก แม้ว่าผิดพลาดไปอยู่แน่ชัด ศิษย์ในพรรคก็มีแต่ต้องก้มศีรษะรับคำสั่ง ไม่มีทางใดจะทัดทานโต้เถียงได้เป็นเด็ดขาด ไม่เช่นนั้นโทษทัณฑ์ที่จะได้รับ ต้องสยดสยองจนไม่กล้าเอ่ยปากบอกเล่าได้

นี่เนื่องเพราะพรรคกระยาจกได้ตั้งขึ้นมาในปลายสมัยแผ่นดินถังอันวุ่นวายเป็นกลียุค ผู้ก่อตั้งพรรคได้ถือหลักการ 'ปราบกลียุค ใช้โทษหนัก' ดังนั้นโทษทัณฑ์ของพรรคกระยาจกที่ตราไว้ หนักหน่วงจนถึงระดับสยดสยองอย่างยิ่ง หลังจากนั้นมา

สืบทายาทหลายสิบชั่วคนจวบจนปัจจุบัน ก็มิได้แก้ไขกฎลงโทษนั้น และเพราะสาเหตุนี้นี่เอง พรรคกระยาจกถึงแม้จะมีศิษย์ประเภทต่าง ๆ มากมายจนสับสน แต่ผู้ต่ำช้าเลวร้ายกลับมีน้อยกว่าน้อยยิ่ง

ดังนั้นเอง อั้งเน้ยฮวยพอเอ่ยปากออกคำสั่ง บ๊วยซี่มั่งจึงได้แตกตื่นตกใจจนสิ้นสติไป ปากกั๊วะเทียนเซียนกลับมีรอยยิ้มอันอิ่มเอิบภาคภูมิขึ้นเล็กน้อย ตวาดว่า

"ปังจู๊มีคำสั่งแล้ว ศิษย์กองลงทัณฑ์ไฉนยังไม่เข้ามา ?!"

ในเสียงตวาด มีสี่คนผุดลุกขึ้นก้มศีรษะเดินเข้าไปหา ส่วนศิษย์อื่น ๆ ของพรรคกระยาจก ส่วนมากก้มศีรษะหลั่งน้ำตา ไม่อาจสะกดกลั้นใจไปทนดูได้

ไข่มุกดำยังคงกวัดแกว่งอยู่ในเบื้องหน้า เปล่งประกายอันชั่วร้ายมีอาถรรพณ์อยู่ไม่หยุดยั้ง

กั๊วะเทียนเซียนหัวร่อแล้วกล่าว

"อั้งเน้ยฮวย ตอนนี้ท่านพอจะ..."

วาจามิทันขาดคำ พลันมีเสียงพลังลมแหลมเล็กหวีดหวิว พุ่งจากปลายนิ้วอั้งเน้ยฮวยไป ไข่มุกปิศาจสีดำสนิทถูกทำลายจนแตกกระจายไปในบัดดล!

กั๊วะเทียนเซียนเซถอยไปหลายก้าว ร้องสุดเสียงด้วยความตื่นตกใจ

"เจ้า..."

อั้งเน้ยฮวยตะเบ็งเสียงหัวร่อดังสนั่นหวั่นไหวขึ้นสอดวาจาของมัน หัวร่อพลางกล่าวว่า

"ท่านหากเข้าใจว่าข้าพเจ้าถูกท่านสะกดจิตได้ง่ายดายปานนี้ ท่านก็ผิดพลาดมากแล้ว!"

สีหน้ากั๊วะเทียนเซียนเปลี่ยนไปใหญ่หลวง กล่าวอย่างขุ่นแค้นขึ้น

"อั้งเน้ยฮวยอันร้ายกาจ! เจ้าเสแสร้งได้คล้ายคลึงยิ่ง"

อั้งเน้ยฮวยหัวร่อ แล้วกล่าวสืบไป

"หากแม้นข้าพเจ้าเสแสร้งไม่คล้าย ไหนเลยจะหลอกล่อให้ท่านใช้อาวุธชั่วร้ายออกมาได้ ข้าพเจ้าหากไม่ให้พวกศิษย์น้องพี่เป็นหมื่น ๆ พัน ๆ ของพรรคต่างได้เห็นโฉมหน้าแท้จริงของท่านแล้วค่อยลงมือกำจัดท่านไป ผู้อื่นไยมิใช่ต่างต้องเข้าใจว่าข้าพเจ้าช่วงชิงตำแหน่งกับท่านจึงเกิดการฆ่าฟันกันเอง"

ศิษย์พรรคกระยาจกตอนนี้ ต่างทั้งแตกตื่นทั้งยินดีไปทุกคน

บ๊วยซี่มั่งในยามลิงโลดยินดีถึงขีดสุด น้ำตาหลั่งทะลักลงมาดุจทำนบทลาย แหงนหน้ามองท้องฟ้าร้องเสียงแหบแห้งว่า

“เรื่องที่ปังจู๊ผู้เฒ่าไม่สามารถกระทำได้มานานปี ในบัดนี้ได้ถูกเชี่ยวปังจู๊กระทำสำเร็จแล้ว เล่ห์กลอันชั่วร้ายของกั๊วะเทียนเชียนได้ถูกเปิดเผยออกมา วิญญาณอันศักดิ์สิทธิ์ของเล่าปังจู๊ในสรวงสวรรค์ คิดว่าต้องปีติยินดีแล้ว”

กั๊วะเทียนเชียนหน้าเขียวคล้ำ พลันตะเบ็งเสียงหัวร่อดังสนั่นหวั่นไหวขึ้นเช่นกันกล่าวว่า

“เล่ห์ร้ายอันใด ? วิชาสะกดจิตใด ? เราไม่เข้าใจทั้งสิ้น !”

อั้งเน้ยฮวยตวาดเสียงกราดเกรี้ยวสวนคำ

“เรื่องราวดำเนินถึงปานนี้แล้ว ท่านยังไม่ยอมรับผิด ?”

“เรายอมรับผิดอันใด ? เมื่อครู่เป็นท่านจะลงโทษต่อบ๊วยซี่มั่งเอง บัดนี้ท่านกลับเกิดความสำนึกผิดขึ้นเอง จะเกี่ยวข้องอันใดกับตัวเราด้วย ?”

เหตุการณ์แปรเปลี่ยนจนถึงขั้นนี้แล้ว มันยังคงเยือกเย็นไม่ลนลาน ยังสามารถรับมือตามเหตุการณ์ได้ วาจาธรรมดาเพียงไม่กี่คำ ก็คิดจะบ่ายเบี่ยงความผิดให้พ้นตัวจนสิ้นมลทิน

พวกอั้งเน้ยฮวยบ๊วยซี่มั่งทั้งป่วง แม้รู้ดีว่ามันแก้ตัวด้วยคารมอันกลอกกลิ้ง แต่เวลาช่วงนี้ กลับคิดหาวาจาตอบโต้ไม่ได้ ต่างต้องยืนงงงันกับที่ไป

กั๊วะเทียนเชียนกวาดตามองไปรอบข้างอีกครา ตวาดเสียงก้องว่า

“น้องพี่ทั้งหลาย มันว่าเราใช้วิชาชั่วร้ายไปสะกดจิตมัน ท่านทั้งหลายลองถามมันว่า สามารถนำหลักฐานมายืนยัน ? หากไม่อาจหาหลักฐานมายืนยัน มันก็เป็นการใส่ไคล้ปรักปรำคน !”

ศิษย์พรรคกระยาจกเหลียวหน้ามองตากันไปมา พลอยงุนงงจนอึ้งไปบ้างแล้ว

บทที่ 26

สับสนจนซับซ้อน

ก๊วะเทียนเซียนเห็นอั้งเน้ยฮวยไม่มีปัญญาหาหลักฐานมายืนยันว่ามันใช้วิชาสะกดจิตอันชั่วร้าย จึงแค่นหัวร่อแล้วกล่าวต่อไป

"อั้งเน้ยฮวย ขอเพียงมีคนสักผู้เดียวมาบ่งชี้ยืนยันว่าเรามีวิชาสะกดจิตให้ผัดนสยบในอำนาจได้ เราจะก้มศีรษะยอมรับผิด ไม่เช่นนั้นท่านก็เป็นผู้ปั้นเรื่องขึ้นใส่ไคล้ปรักปรำ หยามประณามเราที่เป็นผู้อาวุโสกว่า เราจะใช้ศักดิ์องครักษ์พิทักษ์กฎเมื่อครั้งปังจู๊เก่ายังอยู่ ไม่อาจงอมือดูเหตุการณ์นี้เป็นอันขาด ไม่แน่ว่าวันนี้จะต้องสะสางมลทินให้กับพรรคจนบริสุทธิ์ !"

คนผู้นี้มีเล่ห์เหลี่ยมอุบายอันลึกซึ้งกลอกกลิ้ง ชั่วร้ายอำมหิตไม่ผิดปิศาจนับว่าเหนือกว่าที่อั้งเน้ยฮวยคาดคิดไว้มากหลายนัก หน้าผากอั้งเน้ยฮวยจึงมีหยาดเหงื่อยะเยียบซึมออกมา ลอบแค่นหัวร่อขบคิดขึ้น

'เราผิดแล้ว ! เรายังคงผิดพลาดไปจนได้ เล่าปังจู๊เสียเวลานานกว่ายี่สิบปี ยังไม่อาจยืนยันโทษทัณฑ์อันชั่วร้ายของมันได้ เราถือดีอย่างไร จึงเข้าใจว่าคราวนี้สามารถฉีกกระชากหน้ากากของมัน...'

พลันมีคนผู้หนึ่งร้องดัง ๆ

"นี่เป็นสถานที่ใด...เราไฉนมาอยู่ในที่นี้..."

อั้งเน้ยฮวยเหลียวขวับมองไปเห็นกิมอี่จื้อ พลันร้องขึ้นด้วยความแตกตื่นยินดีแทบคลุ้มคลั่ง

"กั๊วะเทียนเชียน ท่านเข้าใจว่าในโลกไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดสามารถยืนยันว่าท่านรู้จักวิชาสะกดจิตจริงหรือ ?"

ขณะไข่มุกดำถูกทำลายแตกกระจาย ในห้วงสมองของกิมอี่จื้อสะเทือนเลื่อนลั่นปานมรสุม คล้ายถูกค้อนเหล็กฟาดกระหน่ำเข้าถนัดถนี่ ร่างส่ายโงนเงนแทบจะล้มลงไปทันที

แต่การกระแทกอันหนักหน่วงครานี้ กลับทำลายพันธนาการที่ผูกรัดประสาทความรู้สึกของนางจนแตกกระจายไปด้วย...ไข่มุกดำลูกนั้นคือสัญลักษณ์ของแคร่พันธนาการจิตใจนาง ไข่มุกดำพอถูกทำลายกระจาย สติสัมปชัญญะของนางก็ดิ้นหลุดออกจากแอกพันธนาการ เป็นอิสระขึ้นได้ในบัดดล !

แต่นางยังคงต้องเคลิบเคลิ้มงุนงงไปอีกครู่ใหญ่ จึงส่งเสียงร้องออกมาได้

แลเห็นอั้งเน้ยฮวยโถมมาที่เบื้องหน้านาง ส่งเสียงดัง ๆ กล่าวขึ้น

"กิมโกวเนี้ย ท่านมิทราบว่าที่นี้เป็นที่ใดจริงหรือ ?"

กิมอี่จื้อกวาดตามองไปรอบข้าง เมื่อเห็นกั๊วะเทียนเชียนพลันร้องสุดเสียงขึ้นทันที

"มันเอง ! มันคืออสูรร้ายตัวนี้ ถึงกับใช้วิชาชั่วร้ายของพวกมารมาสยบประสาทความรู้สึกข้าพเจ้า มันต้องการให้ข้าพเจ้าเป็นคนรักมัน เป็นศิษย์มัน ยังต้องการให้ข้าพเจ้าเป็นภรรยามัน ธิดามัน"

กล่าวถึงตอนนี้ บรรดาศิษย์กระยาจกต่างขู่คำรามออกมา ระเบิดโทสะที่อดกลั้นอยู่นานขึ้นทันที

บ๊วยซี่มั่งคำรามอย่างคลุ้มคลั่ง

"ผู้แซ่กั๊วะ จวบจนบัดนี้ยังคิดจะบ่ายเบี่ยงแก้ตัวอีกกระมัง ?"

กั๊วะเทียนเชียนกวาดนัยน์ตากลับมา แลเห็นศิษย์พรรคกระยาจกฮือกันดุจเป็นน้ำบ่า ทุกคนมีสีหน้าขุ่นแค้นชิงชังจนถนัดชัดตา

กั๊วะเทียนเชียนพลันตวาดก้องขึ้น

"หยุดไว้ พวกเจ้าคิดทำอะไร ?"

บ๊วยซี่มั่งตวาดเสียงดังกึกก้อง

"ลงโทษศิษย์ทรยศ ชำระมลทินของพรรค !"

กั๊วะเทียนเชียนแค่นหัวร่อกล่าวไป

"อาศัยเจ้ายังไม่คู่ควร !"

มันพลันล้วงของสิ่งหนึ่งออกจากอกเสื้อ ชูขึ้นเหนือศีรษะแล้วตวาดไป

"เจ้าดูก่อนว่านี่คือกระไร ?"

เห็นในมือของมันกำแพรเหลืองคร่ำคร่าอยู่ม้วนหนึ่ง บนแพรมีอักษรลายมือหวัดสวยงามเขียนไว้

'องครักษ์มาถึง ประหนึ่งเป็นตัวเรา'

บ๊วยซี่มั่งหน้าเปลี่ยนสีจนสลดทันที ร้องเสียงสั่นสะท้าน

"นี่...นี่ไฉนตกไปในมือของท่านได้"

กั๊วะเทียนเชียนมิไปแยแสสนใจด้วย เบือนตามาถลึงจ้องอั้งเน้ยฮวยแล้วตวาดขึ้น

"นี่เป็นลายมือของผู้ใด เจ้าย่อมยังจำได้กระมัง ?"

อั้งเน้ยฮวยก้มศีรษะต่ำ กล่าวว่า

"เป็นคัมภีร์ของบรรพชนรุ่นต่าง ๆ เมื่อสามร้อยปีก่อน..."

"ในเมื่อทราบ เห็นแล้วไฉนยังไม่คุกเข่า ?"

อั้งเน้ยฮวยต้องทอดถอนใจยาวด้วยความหดหู่รันทด คุกเข่าลงอย่างเชื่องช้า

เมื่อปังจู๊คุกเข่าลง ศิษย์ทั้งพรรคกระยาจกยังมีผู้ใดกล้าหาญยืนหยัดอยู่ พริบตานั้นศิษย์จำนวนพัน ๆ พากันคุกเข่าราบไปหมดสิ้น

กั๊วะเทียนเชียนแหงนหน้าหัวร่อดุจคลุ้มคลั่งกล่าวว่า

"ตัวเราแม้มีความผิดอยู่ นอกจากบรรพชนรุ่นก่อน ๆ ฟื้นคืนชีวิตมา ยังจะมีผู้ใดกล้าลงโทษทัณฑ์เราได้ ?"

เสียงหัวร่อพลันชะงักงันลงกลางคัน ใบหน้าพลอยแปรเปลี่ยนเป็นบิดเบี้ยวไป !

มีเสียงคนผู้หนึ่งตวาดก้องขึ้น

"เรามิใช่ศิษย์พรรคกระยาจก เราไม่แยแสคัมภีร์ใดในมือของท่าน !"

กิมอี่จื้อถือมีดสั้นโถมเข้าไปในที่ด้านหลังกั๊วะเทียนเชียนดุจสายฟ้า

นางเสือกมีดสั้นแทงออกแล้วจึงได้ตวาดสำทับไล่หลัง กั๊วะเทียนเชียนในความลิงโลดจนลืมตัว จึงเมื่อรู้ตัวก็สายเกินไป มีดอันคมกริบได้แทงเข้าใส่กลางหลังของมันแล้ว !

ศิษย์พรรคกระยาจกทั้งแตกตื่นทั้งยินดีขึ้นอีกครา แลเห็นกั๊วะเทียนเชียนกายส่ายโงนเงน ฝืนยิ้มด้วยความรันทด แล้วกล่าวว่า

"ประเสริฐมาก คิดไม่ถึง ผู้แซ่กั๊วะวันนี้จะมาเสียที ถูกดรุณีน้อยประทุษร้าย..."

พลันตวัดมือฟาดกลับไปฉาดหนึ่ง ด้วยความว่องไวดุจสายฟ้าแลบ

ฝ่ามือนี้รวมพลังความสามารถในชั่วชีวิตมันไว้ กิมอี่จื้อไหนเลยจะเลี่ยงหลบหลีกทันร่างจึงถูกฟาดปลิวกระเด็นออกไปหลายวา ร่วงละลิ่วลง

เสียงกรีดร้องของนางมิทันเปล่งจากปากก็ได้สิ้นสติสมประดีแล้ว

มีดสั้นยังคงติดตรึงอยู่บนกลางหลังกั๊วะเทียนเชียน

ร่างมันเซถอยไปหลายก้าว มือกำคัมภีร์ไว้แนบแน่น แสยะยิ้มส่งเสียงแหบแห้งกล่าว

"คัมภีร์ลายมือของบรรพชนรุ่นก่อน ๆ ยังคงอยู่ในมือตัวเรา พวกเจ้าผู้ใดกล้าเข้ามา ?"

อั้งเน้ยฮวยแม้รู้ดีว่า ตอนนี้เพียงตนลงมือไปก็สามารถสยบมันอยู่ได้โดยง่ายดาย แต่พาลมิอาจลงมือดังปรารถนา ต้องเบิ่งตาดูมันถอยหลังออกไปจากกลุ่มผู้คนทีละก้าวเท่านั้น

พลันมีเงาร่างสองสายวูบมา ทั้งสองคนทยอยกันสกัดทางถอยของกั๊วะเทียนเชียนอย่างว่องไว ผู้อยู่หน้าเป็นนักพรตหญิงเสื้อสีเหลือง ใบหน้าผุดผาดสะคราญปานเทพธิดา หลังสะพายกระบี่ยาวปลอกดำ พู่กระบี่สีเหลืองเข้มพลิ้วไสวอยู่ที่ข้างแก้มอันชีดขาวของนาง คือตัวพู่ยังเชียนจื้อ (เทพธิดาพุดตาน) ชื่อชกจินอันเป็นเจ้าสำนักกระบี่ฮั่วซัว

อีกนางหนึ่งเป็นดรุณีร่างสูงโปร่งหน้าตาสดใสสะคราญ ติดตามหลังนางกระชั้นชิดใบหน้าทีท่าเข้มแข็งกระเหี้ยนกระหือ นั่นคือเจ็งแจ่ที่เป็นศิษย์ทายาทเจ้าสำนักในอนาคต !

อั้งเน้ยฮวยเมื่อเห็นคนทั้งสองมา ต้องระบายลมหายใจอย่างโล่งอกไป

ได้ยินชื่อชกจินกล่าวเสียงเย็นชาขึ้น

"ฟ้าดินแม้กว้างใหญ่ แต่ไม่มีช่องให้ผู้เลวร้ายหนีรอดได้ กั๊วะเทียนเชียนข้าพเจ้าวันนี้นับว่าหาท่านจนพบดั่งหมายแล้ว !"

กั๊วะเทียนเชียนคำรามดังก้อง เบี่ยงกายหมายคิดโถมเปิดทางหนีไป

แต่ชื่อชกจินกรีดนิ้วเรียวงามของนางจี้จุดมันไว้ถึงเจ็ดแห่งได้ดุจดั่งประกายไฟ มันจะอย่างไรก็บาดเจ็บสาหัสแล้ว วิชาฝีมือสิบส่วน ไม่อาจจะใช้ได้แม้แต่ส่วนเดียว

อั้งเน้ยฮวยร้องขึ้นด้วยความตื่นเต้นยินดี

"หรือเชียนจื้อมีข้ออาฆาตบาดหมางกับคนผู้นี้อยู่ ?"

ชื่อชกจินถอนใจยาว กล่าวว่า

"หลังจากพิธีอึ้งตี๋แล้ว อาตมาก็ไล่ล่าร่องรอยของมันอยู่ตลอดเวลา สำนักฮั่วซัวฝ่ายของพวกเรา ไม่ยอมอยู่ร่วมฟ้ากับคนผู้นี้"

นางยกมือโบกเบา ๆ เจ็งแจ่ประคองคัมภีร์ปกเหลืองน้อมกลับมาคืนให้ ชื่อชกจิน

จึงกล่าวสืบต่อไป

"คัมภีร์น้อมคืนกลับ แต่คนผู้นี้ต้องขอความกรุณาปังจู๊ มอบให้อาตมาพาไปด้วยเป็นไร ?"

อั้งเน้ยฮวยประคองรับคัมภีร์กลับอย่างนอบน้อม ครุ่นคิดชั่วขณะจึงตอบช้า ๆ

"วันนี้หากมิใช่เชียนจื้อมาได้ประจวบเหมาะยังคงยากจะป้องกันมิให้คนผู้นี้หลบหนีได้"

ชื่อซกจินยิ้มแล้วกล่าวสืบไป

"อย่าว่าแต่เมื่อสิบปีก่อนนั้น ปังจู๊ผู้ล่วงลับของพรรคท่านได้ประกาศอัปเปหิมันออกจากพรรคแล้ว อาตมาพามันไปในวันนี้ คาดว่าคงไม่เสื่อมเสียแก่พรรคท่านกระมัง ?"

"ใช่แล้ว"

ชื่อซกจินประนมมือกล่าว

"ขอบพระคุณปังจู๊"

นางเหลือบดูกิมอี่จื้อที่สลบไสลอยู่บนพื้นอันห่างไกลแวบหนึ่ง พลันหัวร่อแล้วกล่าว

"วันนี้หากมิใช่โกวเนี้ยท่านนั้น คิดจับกุมตัวผู้แซ่กั๊วะ ยังคงมิใช่เรื่องง่ายดายแน่ แต่ขอให้ปังจู๊บอกต่อแก่โกวเนี้ยท่านนั้นด้วย วันหน้าหากนางมีเรื่องอันใดอาตมาจะต้องขอทดแทนนางสักครั้งให้จงได้"

อั้งเน้ยฮวยยิ้มแล้วตอบว่า

"กิมโกวเนี้ยได้รับความพึงใจและกรุณาจากเชียนจื้อ นับว่าเป็นบุญวาสนาไม่น้อยทีเดียว"

อั้งเน้ยฮวยมองดูชื่อซกจินคล่าตัวกั๊วะเทียนเชียนไปจนไกลแล้ว จิตใจจึงนับว่าคลายความกังวลลงได้สิ้นเชิง ขณะจะไปตรวจดูอาการบาดเจ็บของกิมอี่จื้อนั้น พลันมีร่างอีกสายหนึ่งโฉบแฉลบลงมา

คนผู้นี้แม้มีวิชาตัวเบาไม่เลิศล้ำเท่าใด แต่ท่วงท่าที่งามตระการ วิจิตรพิสดารจนสุดที่จะเปรียบประมาณ เสื้อแพรบางเบาสีแดงฉานที่พลิ้วอยู่ในโคมไฟอันสว่างไสวนับว่าคล้ายเป็นเทพธิดาจุติลงจากฟากฟ้ามาจริง ๆ

อั้งเน้ยฮวยขมวดคิ้ว กล่าวขึ้น

“ผู้มาเป็นทูตร้อยบุปผากระมัง ?”

ดรุณีงามพิลาศล้ำในอาภรณ์แพรบางเบาสีแดงได้คุกเข่ากราบลงที่เบื้องหน้าแล้วกล่าวว่า

“ฮวยซิ่งผู้ศิษย์ ขอกราบพบปังจู๊”

“มิกล้า...โกวเนี้ยมาคราวนี้ หรือไฮ้ทั้งฮูหยินมีเรื่องใดจะสั่ง ?”

“ฮูหยินสั่งให้ศิษย์มาคราวนี้ หนึ่งเป็นการกราบขอบพระคุณปังจู๊ที่ช่วยส่งลิ้มซือเจ๊ลิ้มไต้อู้กลับไป สองก็เป็นการวิงวอนขอความช่วยเหลือจากปังจู๊ประการหนึ่ง”

“ไฮ้ทั้งฮูหยินมีเรื่องต้องการใช้เรา ปังจู๊ต้องรับใช้เต็มความสามารถ”

ฮวยซิ่งกะพริบตากลมโตของนางพลางกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“กั๊วะฮู่ฮวบ (องครักษ์) ของพรรคท่านเมื่อกาลก่อน หลังจากปลีกตัวซ่อนกายสิบห้าปีแล้ว บัดนี้ได้ปรากฏหน้าออกมาอีกครา ฮวยบ๊วยตั้วซือเจ๊ที่อยู่ทางชายแดน, เชียมไซเคยพบหน้ามันมาครั้งหนึ่ง ฮูหยินคิดดู ในเมื่อปังจู๊เรียกระดมศิษย์มาชุมนุมกันในที่นี้ คาดว่าต้องเป็นเรื่องเกี่ยวข้องถึงกั๊วะฮู่ฮวบอยู่บ้าง ดังนั้น จึงสั่งให้ศิษย์มาวิงวอนต่อปังจู๊...”

ในที่สุด อั้งเน้ยฮวยอดมิได้ต้องสอดคำถามขึ้น

“หรือฮูหยินมีข้อพิพาทบาดหมางอยู่ด้วย ?”

ฮวยซิ่งถอนหายใจเบา ๆ กล่าวว่า

“เป็นเช่นนั้นจริง ๆ ฮูหยินจึงคิดวิงวอนปังจู๊รอจนเมื่อกั๊วะฮู่ฮวบมาถึงที่นี่เลย ขอให้ปังจู๊รีบส่งสัญญาณดอกไม้ไฟบอกเล่าแก่ฮูหยินสักครั้ง ฮูหยินอยู่ที่ละแวกใกล้เคียงนี้นี่เอง จะเร่งรุดมาได้ในฉับพลันทันที”

อั้งเน้ยฮวยนิ่งอึ้งชั่วขณะ จึงฝืนยิ้มกล่าวว่า

“คำสั่งของฮูหยิน พรรคเราความจริงควรปฏิบัติตาม แต่เสียดายที่โกวเนี้ยมาช้าเกินไปเพียงชั่วขณะเท่านั้น”

“หรือปังจู๊จัดการสำเร็จโทษกั๊วะฮู่ฮวบไปแล้ว ?!”

อั้งเน้ยฮวยถอนใจ กล่าวว่า

“เชิญโกวเนี้ยกลับไปเรียนต่อฮูหยิน บอกว่ากั๊วะเทียนเชียนได้ถูกพรรคเราอัปเปหิออกไปนานปีแล้ว ตอนนี้...ตอนนี้มันถูกชื่อเชียนจื้อที่เป็นเจ้าสำนักฮั่วซัวพาตัวไปแล้ว”

เป็นเวลาร่วมครึ่งชั่วยาม กิมอี่จื้อจึงได้สติขึ้นมาทีละน้อย

อั้งเน้ยฮวยคล้ายไม่อาจอดใจรอจนนางได้สติแจ่มใสสมบูรณ์ ก็คารวะจนจรดพื้นแล้วกล่าวขึ้น

"พรรคเราได้รับความช่วยเหลือจากโกวเนี้ย จึงสามารถคลี่คลายมหันตภัยใหญ่ไปได้ แต่กลับทำให้โกวเนี้ยต้องบาดเจ็บเพราะการนี้ ศิษย์เป็นร้อยเป็นพันของพรรคเรามิทราบจะแสดงความขอบพระคุณต่อโกวเนี้ยเยี่ยงไรจึงสมควร"

กิมอี่จื้อยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"ปังจู๊กล่าวรุนแรงไปแล้ว..."

รอยยิ้มของนางเพิ่งปรากฏก็สลายหายวับ กล่าวเสียงสะท้านขึ้น

"เจ้า...เจ้าอสูรร้ายตายหรือไม่ ?"

"มันหลังจากบาดเจ็บสาหัสแล้ว ถูกชื่อเซียนจื้อแห่งฮั่วซัวพาตัวไป ฮั่วซัวกับมันก็มีข้ออาฆาตบาดหมางอยู่ ชื่อเซียนจื้อยังเป็นผู้ที่ชิงชังความชั่วร้ายยิ่งกว่าอาฆาต คิดว่ามันต้องไม่อาจรอดชีวิตอยู่ได้นานเวลานัก"

กิมอี่จื้ออึ้งอยู่ครู่หนึ่ง จึงถอนใจเบา ๆ แล้วกล่าว

"บอกกับปังจู๊โดยไม่อำพราง ข้าพเจ้าหากไม่ได้เห็นซากศพมันกับตา มักรู้สึกไม่อาจวางใจได้อยู่เสมอไป"

"คนผู้นี้มีศัตรูคู่แค้นทั่วไปทั้งในแผ่นดิน ชื่อเซียนจื้อแม้ไม่ฆ่ามันกับมือ แต่ไอ้ทั้งฮูหยินก็ต้องไม่ยอมปล่อยมันเป็นแม่นมั่น"

กิมอี่จื้อขมวดคิ้วร้องโพล่งขึ้น

"ไอ้ทั้งฮูหยิน ?!"

"ไอ้ทั้งฮูหยินเมื่อครู่ได้ส่งทูตมาสอบถามข่าวคราวของมันจากข้าพเจ้า"

กิมอี่จื้อหน้าเปลี่ยนสีไปทันที ร้องโพล่งว่า

"ท่านบอกกับนางไป ?!"

"ย่อมต้องบอกกับนางไปตามความจริง โกวเนี้ยเหตุใดมีสีหน้าตื่นเต้นสงสัย ?"

กิมอี่จื้อถอนใจกล่าวว่า

"หากแม้นปังจู๊บอกกับไอ้ทั้งฮูหยินสำนักฮั่วซัวกับพรรคแป๊ะฮวยผ่าย นับแต่นี้ก็ต้องมีเรื่องเกิดขึ้นอีกมากหลายแล้ว"

"เพราะเหตุใด ?"

"ท่านทราบหรือไม่ว่า กั๊วะเทียนเซียนกับไอ้ทั้งฮูหยินมีความสัมพันธ์ฉันใดกัน ?"

"มิทราบ"

"ในวงพวกนักเลง หรือถึงกับไม่มีคนทราบว่ามันและไฮ้ทั้งฮูหยินเป็นสามีภรรยากัน !"

อั้งเน้ยฮวยแตกตื่นจนสะดุ้งตัวลอยร้องสุดเสียงขึ้น

"สามีภรรยา !"

"ไฮ้ทั้งฮูหยินแม้นับว่ามีข้อบาดหมางกินใจอยู่กับมันบ้าง แต่ยังต้องไม่ยอมให้มันตายในเงื้อมมือผู้อื่นเด็ดขาด เมื่อเป็นเช่นนี้นางกับชื่อเชียนจื้อของฮั่วชัวไยมิใช่กลายเป็นไม้เบื่อไม้เมากัน ?"

อั้งเน้ยฮวยอึ้งชั่วขณะ ก็ต้องทอดถอนใจกล่าวว่า

"มิน่าเล่า ฮวยซิ่งโกวเนี้ยนางนั้น พอได้ยินข้าพเจ้าบอกร่องรอยของก๊วะ-เทียนเชียนแล้ว นางมิได้กล่าววาจาอื่นใดแม้สักคำเดียว รีบลากลับโดยฉับพลันไปรายงานให้กับไฮ้ทั้งฮูหยินทันที...โอ...ทั้งสองคนนี้กล่าวได้ว่าเป็นสตรีที่ตอแยยากเย็นที่สุดในบู๊ลิ้มยุคนี้ หากแม้นางทั้งสองเกิดพิพาทบาดหมางจนต่อสู้กัน นั่นไยมิใช่เป็นสภาพอันยับเยินจนไม่อาจไกล่เกลี่ยรอมชอม"

กิมอี่จื้อตะเกียกตะกายลุกขึ้นนั่งได้ พลันกล่าวว่า

"เหตุการณ์เป็นเยี่ยงนี้แล้ว กล่าวไปก็ไม่มีประโยชน์ใด ที่ข้าพเจ้ามาคราวนี้ความจริงคิดใคร่สืบถามเรื่องราวหนึ่งกับปังจู๊เท่านั้น"

"โกวเนี้ยหากมีเรื่องต้องการถามไถ่ ข้าพเจ้ายินดีตอบให้เท่าที่ทราบมา"

กิมอี่จื้อก้มศีรษะต่ำ กล่าวช้า ๆ ว่า

"ในโรงเตี๊ยมเมืองเล็ก ๆ ค่ำคืนนั้น ลิ้มไต้อู้โกวเนี้ยกับยู่ป้วยหยกกงจื้อได้เกิดเรื่องราวใดกันแน่ ปังจู๊จะยินยอมบอกเล่ารายละเอียดแก่ข้าพเจ้าหรือไม่ ?"

สีหน้าอั้งเน้ยฮวยแปรเปลี่ยนไปเล็กน้อยทันที ขบคิดอยู่เนิ่นนาน จึงถอนหายใจกล่าวว่า

"มิทราบโกวเนี้ยเกี่ยวข้องอันใดกับเรื่องราวคราวนั้น ?"

กิมอี่จื้อฝืนยิ้มกล่าวว่า

"หากแม้นปังจู๊ยินยอมประทานการบอกเล่า ไยต้องถามไถ่ ข้าพเจ้ามีความสัมพันธ์ใดกับทั้งสองคนนั้น ?"

อั้งเน้ยฮวยต้องอึ้งไปอีกชั่วขณะ ในที่สุดถอนใจกล่าวว่า

"วันนั้นข้าพเจ้าก็เข้าพักแรมในเมืองน้อย พอดีเหลือบเห็นทั้งสองเข้าเมืองมา ข้าพเจ้ากับลิ้มโกวเนี้ย ความจริงเป็น...ความจริงรู้จักกันมาก่อน แม้มิรู้จักบุรุษหนุ่มที่มาด้วยกันกับนางเป็นใคร แต่ก็ต้องออกไปทักทายกับนาง"

"ปังจู๊ความจริงเป็นสหายรักกับยู่ป้วยหยกกงจื้อคนที่ตายไป เมื่อเห็นลิ้มโกวเนี้ยถึงกับร่วมทางมากับบุรุษอื่น ในใจย่อมน่ากลัวมีโทสะขุ่นเคืองขึ้นบ้างกระมัง ?"

อั้งเน้ยฮวยงุนงงขึ้นวูบหนึ่ง พลันหัวร่อเสียงดัง ๆ แล้วกล่าว

"หากโกวเนี้ยมีความเข้าใจเยี่ยงนี้ก็ต้องผิดพลาดมากแล้ว ข้าพเจ้ามีนิสัยอันเปิดเผยกระจ่าง มิแยแสสนใจต่อจารีตประเพณีของสามัญชนคนธรรมดาเลย อย่าว่าแต่ลิ้มโกวเนี้ยยังมิได้เข้าพิธีวิวาห์กับยู่ป้วยหยก แม้นับว่าเป็นภรรยาของยู่ป้วยหยกแล้ว ข้าพเจ้าไม่มีเหตุผลใดจะไปบีบคั้นให้นางรักษาความเป็นม่ายสืบไป หากนางคบหามีสหายใหม่ ข้าพเจ้ามีแต่ต้องแสดงความยินดีแทนนางเสียอีก"

แม้เสียงหัวร่อจะห้าวหาญกังวาน แต่ยังมีแววรันทดหดหู่อยู่บ้างเล็กน้อย

กิมอี่จื้อย่อมฟังไม่ออกแน่ นางแย้มยิ้มแล้วกล่าว

"ปังจู๊มีนิสัยโดดเด่นเป็นเฉพาะ มิคล้ายสามัญชนอันคร่ำครึ เมื่อข้าพเจ้ากล่าวผิดปังจู๊อย่าได้เคียดขึ้งจึงประเสริฐ"

อั้งเน้ยฮวยหัวร่อ แต่ต้องขมวดคิ้วกล่าวสืบไป

"เมื่อข้าพเจ้าเข้าไปทักทายนั้น บุรุษหนุ่มคล้ายมีความพลุ่งพล่านอย่างยิ่ง แต่ลิ้มโกวเนี้ยกลับไม่แยแสสนใจต่อข้าพเจ้า คล้ายดังมิได้เห็นเลยก็ปาน นางกับข้าพเจ้าคบหาด้วยคุณธรรม ความจริงไม่บังควรเป็นเช่นนี้เลย"

"อาจบางที...อาจบางที อารมณ์ของนางจะหงุดหงิด ?"

อั้งเน้ยฮวยฝืนยิ้มกล่าวว่า

"วาจานี้แม้จะมีเหตุผลอยู่บ้าง แต่ข้าพเจ้าพลันฉุกใจได้คิด เมื่อหนึ่งเดือนเศษนั้นนางก็เคยหมางเมินไม่แยแสต่อข้าพเจ้ามาคราวหนึ่ง ภายหลังข้าพเจ้าจึงทราบ ที่แท้นางตอนนั้นตกอยู่ในห้วงอันตราย มีความคับแค้นที่จนใจอยู่"

"ดังนั้น ปังจู๊จึงสงสัยว่าลิ้มโกวเนี้ยคราวนี้ก็มีความคับแค้นอันจนใจอยู่เช่นกัน"

"เป็นเช่นนั้นจริง ๆ"

"ดังนั้น ปังจู๊จึงมิอาจไม่ไปสังเกตดให้รู้กระจ่าง ข้าพเจ้าก็กำลังคิดใคร่ถามในค่ำคืนวันนั้น ปังจู๊ได้เห็นเรื่องราวใดกันแน่ ?"

บ๊วยชี่มั่งที่ยืนห้อยมือสำรวมอยู่ข้างกายอั้งเน้ยฮวยตลอดเวลา ยามนี้พลันสอดคำขึ้นว่า

"ที่โกวเนี้ยกล่าวนั้น ความจริงไม่ผิดพลาด หากเปลี่ยนเป็นผู้อื่น ตอนกลางวันได้พบเหตุการณ์ที่มีเลศนัยน่าสงสัยเยี่ยงนั้น ตอนค่ำคืนจำเป็นจะต้องใช้วิชาโลดแล่นตามหลังคาผนังไปพิสูจน์ให้รู้ต้นสายปลายเหตุ แม้ว่าที่นั้นจะเป็นห้องส่วนตัวของ

โกวเนี้ยใดก็ตาม คนผู้นั้นพอจะไม่ไปกังวลสนใจได้..."

เหลือบตามาถลึงจ้องกิมอี่จื้อ ยิ้มพลางกล่าวสืบต่อไป

"แต่โกวเนี้ยอย่าได้ลืมเสีย ผู้ใดหากมีตำแหน่งเป็นปังจู๊พรรคกระยาจกแล้ว ศักดิ์ฐานะนั้นอย่างน้อยก็ต้องผิดแปลกกว่าผู้อื่น ๆ อยู่บ้าง พฤติการณ์ก็มิอาจจะปล่อยปละตามอารมณ์ได้"

กิมอี่จื้อหน้าแดงระเรื่อทันที กล่าวว่า

"ข้าพเจ้ากล่าวพลั้งปากแล้ว แต่ปังจู๊...หรือปังจู๊มิเคยไปตรวจสอบสาเหตุมาเลย ?"

บ๊วยซี่มั่งกล่าวตอบแทนขึ้น

"ปังจู๊พวกเรามีพฤติการณ์อันสุขุมรัดกุมมาแต่ไหนแต่ไร ท่านมาตรแม้นไม่ปรารถนากระทำเรื่องเสื่อมศักดิ์ศรีของท่าน แต่มิอาจไม่แยแสสนใจต่อความปลอดภัยของสหายที่คล้ายจะมีเหตุเภทภัยเกิดขึ้น"

กิมอี่จื้อหัวร่อแล้วกล่าว

"พฤติการณ์อันสุขุมรอบคอบ และคุณธรรมน้ำใจที่อั้งเน้ยปังจู๊มีต่อสหายในแผ่นดินต่างทราบกระจ่างสิ้น มิต้องให้ผู้อาวุโสมาย้ำอีกครา ข้าพเจ้าก็ได้ล่วงรู้อยู่เนิ่นนานแล้วด้วย"

ครานี้เป็นฝ่ายบ๊วยซี่มั่งหน้าแดงระเรื่อขึ้นบ้าง กระแอมแก้ขวยแล้วกล่าวสืบไป

"ปังจู๊เพราะต้องการสืบทราบต้นสายปลายเหตุให้แน่แก่ใจ จึงสั่งศิษย์คนหนึ่งของพรรคเราให้ปลอมตัวเป็นคนรับใช้ในโรงเตี๊ยมนั้น ไปดูความเคลื่อนไหวที่ในห้องพักของลิ้มไต้อู้"

"นั่นเป็นเวลาใด ?"

บ๊วยซี่มั่งเหลียวมองอั้งเน้ยฮวยแวบหนึ่ง อั้งเน้ยฮวยผงกศีรษะเล็กน้อย บ๊วยซี่มั่งจึงกล่าวสืบไป

"เป็นเวลาพลบค่ำ..."

กิมอี่จื้อพลันสอดคำอย่างยิ้มแย้ม

"หากแม้นปังจู๊สะดวกพอ ยังคงขอให้ปังจู๊เป็นผู้เล่าเองได้หรือไม่ ? มิเช่นนั้นผู้อาวุโสท่านกล่าวประโยคหนึ่งแล้วต้องเหลียวไปขอรับอนุญาตจึงยอมเล่าสืบไปไยมิใช่ยุ่งยากมากนัก"

บ๊วยซี่มั่งหัวร่อเสียงดังก้อง กล่าวว่า

"นึ้งเฮี้ยบกิมอี่จื้อ นับว่าบุคคลใดไม่อาจตอแยก้าวร้าวได้จริง ๆ เล่าฮิวเมื่อครู่ล่วงเกินโกวเนี้ยไปโดยไม่ได้เจตนาเพียงประโยคเดียว โกวเนี้ยก็ไม่ยอมอภัยให้ข้าพเจ้าเลย"

หัวร่อเสียงดังก้องแล้วน้อมกายถอยออกไป กิมอี่จื้อถอนหายใจกล่าวว่า

“ปังจู๊มีผู้ช่วยที่จงรักภักดีถึงปานนี้ นับเป็นเรื่องที่ผู้คนต้องเลื่อมใสนับถืออย่างยิ่ง”

นางไม่รอให้อั้งเน้ยฮวยได้เอ่ยปาก รีบวกเข้าหาเรื่องสำคัญทันที

“ศิษย์พรรคท่านผู้นั้นเมื่อเข้าห้องพักลิ้มโกวเนี้ยแล้ว ได้เห็นความผิดปกติใดหรือไม่ ?”

อั้งเน้ยฮวยผงกศีรษะกล่าวว่า

“นับเป็นเรื่องที่ผิดปกติวิสัยอยู่บ้างจริง ๆ มันเห็นสีหน้าลิ้มโกวเนี้ยเคร่งเครียดเป็นอย่างยิ่ง นั่งหน้าเขียวคล้ำตลอดเวลาโดยไม่เคยไปแยแสสนใจต่อมันแม้สักนิดน้อย”

กิมอี่จื้อกะพริบตาพลางถามว่า

“ในเมื่อมันปลอมตัวเป็นคนรับใช้ ลิ้มโกวเนี้ยไหนเลยจะสนใจไยดีต่อมันได้ นี่จะนับเป็นความประหลาดพิกลได้อย่างไร ?”

“เนื่องเพราะลิ้มโกวเนี้ยความจริงรู้จักกับมันอยู่ก่อน !”

“อ้อ...”

“เมื่อเดือนเศษมา ที่ละแวกใกล้เคียงเมืองเซียงคู ลิ้มโกวเนี้ยตอนนั้นตกอยู่ในระหว่างอันตราย ก็เป็นช่วงเล่าสี่ปลอมตัวเป็นคนรับใช้ เข้าไปเยี่ยมเยียนติดต่อกับลิ้มโกวเนี้ย ในตอนนั้นลิ้มโกวเนี้ยแม้ตกอยู่ในห้วงอันตราย แต่ยังคงหาจนได้โอกาสหนึ่งลอบส่งข่าวให้แก่มันโดยไม่มีผู้รู้เห็น ในครั้งนี้ ลิ้มโกวเนี้ยถึงกับชาเย็นโดยไม่เคยสนใจต่อมันตลอดเวลา ไยมิใช่เป็นเรื่องประหลาดน่าสงสัย ?”

“ดังนั้น ปังจู๊ท่านจึง...”

“ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงมิอาจหักใจไม่ให้เข้าใจว่าลิ้มโกวเนี้ยคราวนี้จะต้องมีอันตรายที่คับขันยิ่งกว่าคราครั้งก่อนมากนัก กระทั่งโอกาสลอบส่งข่าวคราวก็ยังไม่มี”

“ปังจู๊มิได้คิดเลยหรือว่า นี่อาจบางทีเนื่องเพราะลิ้มโกวเนี้ยความจริงไม่มีภยันตรายใด ๆ ทั้งสิ้น ความจริงไม่จำเป็นจะต้องลอบหาโอกาสมาส่งข่าวคราวเลย”

“นี่ย่อมมีทางเป็นไปได้อยู่ แต่ทว่า...หากแม้นลิ้มโกวเนี้ยไม่มีอันตรายคับขันอย่างน้อยนางก็ควรทักทายกับข้าพเจ้าสักคำ”

“อาจบางที นางพลันไม่ปรารถนาทักทายกับปังจู๊ก็ได้ ?”

“นี่ไม่อาจเป็นไปได้โดยเด็ดขาด !”

กิมอี่จื้อเพ่งตามองเขม็งนิ่ง กล่าวว่า

"ปังจู๊มีความมั่นใจถึงปานนี้ ?"

"แน่นอน"

กิมอี่จื้อพลันหัวเราะเบา ๆ กล่าวว่า

"เช่นนี้เป็นว่า ไมตรีของปังจู๊กับลิ้มโกวเนี้ย คงสนิทสนมจนไม่เลวเป็นแม่นมั่นมิน่าเล่า ปังจู๊จึงได้กังวลสนใจในเรื่องของลิ้มโกวเนี้ยถึงปานนี้ ?"

สีหน้าอั้งเน้ยฮวยคล้ายดั่งแปรเปลี่ยนไปวูบหนึ่ง แต่แล้วรีบหัวร่อขึ้นได้ในพริบตา กล่าวว่า

"โกวเนี้ยมีความกังวลในเรื่องนั้นถึงปานนี้ และคล้ายดั่งช่วยแก้ตัวให้กับยู่กงจื้อผู้นั้นอยู่ทุกที่ทาง คิดว่าต้องมีไมตรีกับยู่กงจื้อผู้นั้นไม่เลวเป็นแน่ ?"

กิมอี่จื้องุนงงวูบหนึ่ง จึงหัวร่อดัง ๆ แล้วกล่าว

"อั้งเน้ยปังจู๊นับว่าเป็นบุคคลที่ผู้ใดแตะต้องตอแยไม่ได้จริง ๆ"

ทั้งสองคนหัวร่อให้กันด้วยเสียงดังสนั่น แต่หัวร่อด้วยทีท่าที่พยายามฝืนขึ้นมาจนเห็นชัด ทั้งสองแม้ต่างเป็นผู้มีจิตใจกว้างขวางเปิดเผย แต่ยามนี้กลับมีความในใจอันหนักอึ้งไปทั้งสองฝ่าย

จนครู่หนึ่งให้หลัง อั้งเน้ยฮวยจึงกล่าวสืบไป

"ซ่งเล่าสี่ถือข้ออ้างของการเติมน้ำเติมไฟ จึงไปที่ห้องของลิ้มโกวเนี้ยสองครั้งคราตอนเข้าไปครั้งที่สอง ลิ้มโกวเนี้ยถึงกับร่ำไห้เบา ๆ รอจนเมื่อมันเข้าห้อง ลิ้มโกวเนี้ยกลับคว้าผ้าห่มขึ้นคลุมศีรษะ ส่วนยู่กงจื้อท่านนั้นหันหน้าเข้าหาผนังทันที คล้ายไม่ปรารถนาให้ผู้อื่นได้เห็นสีหน้าของตนก็ปาน"

"ปังจู๊จึงรู้สึกยิ่งสงสัยขึ้นกว่าเดิมทันที ?"

"เมื่อซ่งเล่าสี่กลับมารายงานให้ข้าพเจ้านั้นเป็นเวลาดึกอย่างยิ่งแล้ว ในตอนนั้นข้าพเจ้าแม้มีความสงสัยลึกซึ้งกว่าเดิม แต่ยังคงลังเลไม่อาจตัดสินใจได้ มิทราบว่าตนควรจะไปดูด้วยตนเองหรือไม่"

"มิทราบภายหลังเกิดเรื่องราวใดจึงกระตุ้นให้ปังจู๊ตกลงใจ ?"

"ขณะเวลานั้น ข้าพเจ้าพลันพบเห็นมีบุคคลราตรีที่วิชาตัวเบาสูงส่งมิใช่น้อยหลายคน พุ่งปราด ๆ ไปในโรงเตี๊ยมนั้น ข้าพเจ้าจึงไม่ลังเลอีกต่อไป พุ่งกายตามติดในบัดดล..."

วาจามิทันจบประโยค กิมอี่จื้อก็ร้องโพล่งขึ้น

"ที่สะกดรอยตามพวกนั้น ที่แท้ยังมีผู้อื่นอีก พวกมันเป็นใคร ? ปังจู๊พอสังเกตเห็นหรือไม่ ?"

"พวกประดานั้นมีท่าทีลับ ๆ ล่อ ๆ ไม่กล้าเปิดเผย และต่างใช้ผ้าดำคลุมหน้าไว้ ข้าพเจ้าความจริงก็สังเกตมิออกว่าพวกมันเป็นใคร แต่จนเมื่อถึงโรงเตี๊ยมแล้ว ข้าพเจ้าลอบมองแต่ไกล เห็นหนึ่งในจำนวนนั้นพลันย่อร่างหดตัว จนลงไปในช่องระบายอากาศเหนือหลังคา ช่องระบายอากาศนั้นแคบเล็กยิ่ง คนธรรมดาจะไม่มีทางย่อตัวเข้าไปเป็นเด็ดขาด นอกเสียจากจะมีวิชาตัว 'อ่อน' ที่เลิศล้ำเหนือธรรมดา โกวเนี้ยก็ย่อมทราบดี วิชาตัวอ่อนในวงพวกนักเลงยุคนี้ ผู้เก่งกาจสามารถนั้นมีอยู่ไม่มากเลย"

"หรือปังจู๊เข้าใจว่าคนผู้นั้นคือตัวไซมึ้งบ้อกก ?"

"คาดว่าต้องไม่เป็นผู้อื่นไปได้ !"

"ไซมึ้งบ้อกุกสะกดรอยตามพวกทั้งสองตลอดเวลาด้วยสาเหตุใด ?"

อั้งเน้ยปังจู๊แหงนหน้าถอนหายใจยาว กล่าวว่า

"เรื่องนี้เล่าแล้วยืดยาวยิ่ง ข้าพเจ้าเพียงสามารถบอกกับโกวเนี้ยว่า นี่เนื่องเพราะลิ้มโกวเนี้ยเป็นภรรยาในอนาคตของป้วยหยกเฮี่ยงตี่ที่ตายไปแล้วของข้าพเจ้า และมิว่าเรื่องใดที่เกี่ยวข้องกับป้วยหยกเฮี่ยงตี่ข้าพเจ้า พวกนั้นต่างไม่ยอมปล่อยให้ผ่านไปโดยเด็ดขาด"

กิมอี่จื้อนิ่งอึ้งอยู่ครู่หนึ่ง จึงขมวดคิ้วกล่าวว่า

"เรื่องนี้ยิ่งนานยิ่งสับสนจนซับซ้อนจริง ๆ แล้ว..."

อั้งเน้ยฮวยถอนใจกล่าวสอดคำ

"ในเรื่องราวเหล่านี้ นับว่าได้แฝงความเร้นลับอยู่มากมายหลากหลายจริง ๆ หากมิใช่เพราะโกวเนี้ยมีพระคุณยิ่งใหญ่ต่อพรรคเรา ข้าพเจ้าจะอย่างไรก็ไม่ยอมบอกเด็ดขาด"

กิมอี่จื้อเน้นทีละคำขึ้น

"แต่ปังจู๊วางใจได้เต็มที่ ขอเพียงเป็นเรื่องเกี่ยวถึงยู่ป้วยหยก มิว่าจะเป็นยู่ป้วยหยกที่ยังมีชีวิตก็ดี หรือยู่ป้วยหยกที่ตายไปแล้วก็ดี ข้าพเจ้าต่างจะรักษาความลับของท่านไว้ให้มิดชิดที่สด"

อั้งเน้ยฮวยหัวร่อแล้วกล่าวสืบต่อไป

"ค่ำคืนวันนั้น เป็นกาฬปักษ์ที่ไม่มีทั้งดาวและเดือน ผู้คนในโรงเตี๊ยมหลับใหลไปหมดสิ้น ลานตึกมืดมิดสนิท บุคคลราตรีชุดดำทั้งห้า นอกจากไซมึ้งบ้อกุกซ่อนตัวอยู่ในช่องระบายอากาศแล้ว อีกสี่คนถึงกับแยกออกล้อมห้องพักของลิ้มโกวเนี้ยไว้"

"พวกมันเพียงแต่คิดใคร่ลอบสังเกตความเคลื่อนไหวของลิ้มโกวเนี้ย เหตุใดจึงต้องแยกออกล้อมห้องพักลิ้มโกวเนี้ยด้วย หรือพวกมันยังมีเจตนาร้ายแอบแฝง ?"

“เป็นการมีเจตนาร้ายอยู่จริง ๆ”

“มัน...พวกมันคิดทำอะไร ?”

อั้งเน้ยฮวยเพ่งมองนางเขม็งนิ่ง อึ้งอยู่เนิ่นนานโดยมิตอบมา กิมอี่จื้อจึงส่งเสียงดัง ๆ กล่าวอีกว่า

“มิว่าเป็นเรื่องใดที่เกี่ยวพันถึงยู่ป้วยหยกผู้นั้น ข้าพเจ้ายอมตายก็ไม่ยอมแพร่งพรายความลับนี้ไปแม้สักครึ่งคำ !”

อั้งเน้ยฮวยระบายลมจากปากยาว ๆ กล่าวช้า ๆ ขึ้น

“พวกมันมีทีท่าบ่งบอกโดยเปิดเผย จะคร่าตัวลิ้มโกวเนี้ยกลับไป หากแม้นไม่อาจจับเป็น จับตายก็มิเป็นไร !”

“เพราะเหตุใด ? !”

กิมอี่จื้อร้องโพล่งขึ้นด้วยความตื่นเต้น อั้งเน้ยฮวยฝืนยิ้มตอบว่า

“สำหรับข้อนี้ ไม่เกี่ยวกับเรื่องที่โกวเนี้ยคิดใคร่จะทราบเลย ใช่หรือไม่ ?”

กิมอี่จื้อขบคิดแล้วอดมิได้ต้องถามขึ้นอีกครา

“ไชมึ้งบ้อกุกความจริงเป็นสหายรักร่วมใจกับลิ้มโซ่วเกียง ลิ้มไต้อู้ก็เป็นธิดาโทนคนเดียวของลิ้มโซ่วเกียง ไชมึ้งบ้อกุกไหนเลยจะฆ่านางได้ ? มันไม่กลัวลิ้มโซ่วเกียงจะแก้แค้นแทนธิดาหรือไร ?”

อั้งเน้ยฮวยถอนใจ กล่าวว่า

“ในโลกมีเรื่องราวหลากหลาย ที่ผู้คนยากยิ่งจะคิดให้เข้าใจความหมายได้ ข้าพเจ้าเพียงสามารถบอกกับโกวเนี้ยว่า พวกประดานี้คิดจะปิดปากลิ้มไต้อู้มาเนิ่นนานแล้ว แต่ลิ้มไต้อู้กลับพาลถูกไฮ้ทั้งฮูหยินพาตัวไป พวกมันฆาตรแม้นไม่กล้าตอแยไฮ้ทั้งฮูหยิน แต่เมื่อเห็นลิ้มไต้อู้พลัดออกโดดเดี่ยวคราใดก็ต้องไม่ยอมปล่อยนางรอดมือได้เป็นเด็ดขาด”

“แล้ว...แล้วไฉนพวกมันจึงยังไม่ลงมือทันที ?”

อั้งเน้ยฮวยกล่าวอย่างครุ่นคิด

“นั่นอาจบางทีเนื่องเพราะพวกมันยังมีความหวั่นหวาดในตัวยู่กงจื้อผู้นั้นอยู่บ้าง หรืออาจบางทีเนื่องเพราะพวกมันยังคิดใคร่ลอบดูความสัมพันธ์ระหว่างลิ้มไต้อู้กับยู่ป้วยหยกกงจื้อท่านนั้นก็ได้”

หยุดถอนหายใจยาวแล้วจึงกล่าวสืบไป

“พวกมันมีความระแวงหวาดหวั่นในตัวยู่เล่าตี๋ของเราอย่างลึกซึ้ง มักคลางแคลงสงสัยว่ายู่เฮี่ยงตี๋ของเรายังไม่ตาย เมื่อเห็นลิ้มไต้อู้พลันไปร่วมทางกับยู่ป้วยหยก

อีกคน น่ากลัวเข้าใจว่ายู่ป้วยหยกผู้นี้ก็คือยู่เฮี่ยงตี๋ของเราปลอมแปลงตัวเอง ไม่เช่นนั้นด้วยนิสัยใจคอของลิ้มไต้อู้ ไหนเลยจะยอมอยู่ร่วมห้องกับคนแปลกหน้ามิเคยรู้จัก ?"

"น่ากลัวปังจู๊ก็มีความคลางแคลงสงสัยเยี่ยงนี้ด้วย ?"

อั้งเน้ยฮวยฝืนยิ้มด้วยความรันทดกล่าว

"แต่ข้าพเจ้าทราบ ยู่เฮี่ยงตี๋ของข้าพเจ้าได้ตายไปแล้ว ยู่กงจื้อผู้นั้นหากแม้นยังเป็นยู่เฮี่ยงตี๋ของข้าพเจ้า เมื่อเห็นข้าพเจ้าแล้ว ไหนเลยจะไม่ทักทายปราศรัย"

กิมอี่จื้ออึ้งอยู่ครู่หนึ่ง พลันทอดถอนใจกล่าวว่า

"ปังจู๊กล่าวไม่ผิดพลาด มิว่าเป็นยู่ป้วยหยกคนใด ต่างไม่ใช่เป็นผู้ไร้น้ำใจไมตรีจนถึงเพียงนี้แน่"

"ข้าพเจ้าซึ้งถึงวิชาบู๊ของสามคนนั้น ล้วนเป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งของวงพวกนักเลงยุคนี้ ย่อมบังเกิดความกังวลใจแทนลิ้มโกวเนี้ยเป็นอย่างยิ่ง แต่ก่อนที่คนทั้งห้าจะลงมือ ข้าพเจ้าก็ไม่อาจลงมือได้ ทั้งมิอาจเข้าไปก่อกวนให้พวกทั้งห้ารู้ตัวอีกด้วย ดังนั้น มีแต่ซ่อนตัวอยู่บนสันหลังคาฝั่งตรงข้าม สังเกตดูความเคลื่อนไหวแต่ไกลอยู่เท่านั้น"

"ในตอนนั้น ในห้องของลิ้มโกวเนี้ยมีเสียงใดขึ้นหรือไม่ ?"

"ในตอนนั้น ห้องนางไม่มีเสียงใด ๆ ทั้งสิ้น แต่โคมไฟยังคงจุดสว่างไสว ข้าพเจ้าความจริงเข้าใจว่าพวกนางได้...ได้นอนแล้ว มิคาด ขณะเวลานั้นเองลิ้มโกวเนี้ยพลันเตะประตูจนเปิดอ้า ส่งเสียงร้องดัง ๆ แล้วโถมออกมาจากห้อง"

กิมอี่จื้อปรบมือฉาด ร้องขึ้นว่า

"ข้าพเจ้าเข้าใจแล้ว"

อั้งเน้ยฮวยร้องถามด้วยความตื่นเต้นสงสัย

"โกวเนี้ยเข้าใจเรื่องอันใด ?"

"น่ากลัวลิ้มโกวเนี้ยก็รู้ตัวว่า มีคนลอบคุมเชิงนางอยู่ในความมืด ดังนั้น จึงแสร้งโถมออกมาส่งเสียงร้องตะโกนอยู่ในลานตึกให้สนั่นหวั่นไหว แสร้งทำเป็นท่มเถียงทะเลาะกับยู่ป้วยหยก จุดประสงค์ที่แท้จริง คือกระตุ้นให้ผู้อื่นเกิดความแตกตื่นขึ้นมา เมื่อคนมีจำนวนมาก พวกไซมึ้งบ้อกุกก็ย่อมไม่อาจลงมือได้แล้ว"

อั้งเน้ยฮวยกล่าวอย่างครุ่นคิดขึ้น

"ลิ้มโกวเนี้ยท่านนี้มีไหวพริบอันตื่นตัว จิตใจหนักแน่นเยือกเย็นอยู่เสมอมาด้วยพฤติการณ์ครั้งก่อน ๆ ของนางคำนวณดู นับว่ามีทางเป็นไปได้ดั่งที่ว่าจริง ๆ แต่นางกับยู่กงจื้อท่านนั้น แม้จะทุ่มเถียงกันขึ้นตบตาผู้คน แต่กระบี่ที่เสือกแทง

ไปหลายต่อหลายครั้ง มิใช่เสแสร้งตบตาเป็นแน่นอนเด็ดขาด"

"แต่นางมิได้ทำร้ายยู่ป้วยหยกให้บาดเจ็บสาหัสไป..."

"แม้ไม่สาหัสก็ไม่เบา อย่าว่าแต่...แม้นับว่าโกวเนี้ยท่านคาดเดาไม่ผิดพลาดลิ้มไต้อู้นางกระทำดั่งนี้ก็เป็นความผิดอันมหันต์อยู่"

"ผิดแล้ว ? เพราะเหตุใด ?"

"พวกไซมึ้งบ้อกุกมีทีท่าบ่งบอกอยู่แน่ชัด ว่ายังกริ่งเกรงฝีมือยู่กงจื้อท่านนั้นอยู่จึงได้รีรอมิกล้าลงมือทันที ยามนี้เมื่อเห็นนางแตกหักกับยู่กงจื้อ มันก็ไม่จำเป็นต้องใคร่ครวญวิตกอีกแล้ว"

"แต่คนในลานตึก..."

อั้งเน้ยฮวยถอนใจกล่าวว่า

"พวกที่อยู่ในลานตึก ไหนเลยจะสำคัญจนพวกมันมีความแยแสสนใจ ตอนลิ้มไต้อู้แทงกระบี่ที่สองนั้น คนบนสันหลังคาก็ได้ยืดตัวขึ้นมา..."

"ดังนั้น ปังจู๊พลอยรีบโถมตรงไปด้วย"

"ในตอนนั้นข้าพเจ้าทราบว่า ไม่อาจรอคอยต่อไปได้แล้ว มีแต่ลงมือโดยที่พวกมันมิทันระวังตัว จึงจะเป็นฝ่ายได้เปรียบมีชัย สามารถช่วยลิ้มไต้อู้หลบหนีได้โดยพวกมันไม่อาจจะขัดขวางทันท่วงที"

กิมอี่จื้อฝืนยิ้ม กล่าวว่า

"ในตอนนั้น ผู้อื่นต่างเข้าใจว่าปังจู๊เข้าไปช่วยยู่ป้วยหยกทั้งสิ้น มิคาดว่าผู้ที่ปังจู๊ช่วยกลับเป็นฝ่ายลิ้มโกวเนี้ย จากนี้เป็นที่เห็นได้ แม้เป็นเรื่องที่เห็นกับตา ก็มิแน่ว่าต้องเป็นความจริงเสมอไป"

หยุดทอดถอนหายใจแล้วกล่าวสืบต่อ

"และข้าพเจ้าเมื่อครู่ก็เข้าใจผิดพลาดไปด้วย"

อั้งเน้ยฮวยอดมิได้ต้องถามขึ้น

"เข้าใจผิดในเรื่องใด ?"

"ลิ้มโกวเนี้ยตั้งใจจะฆ่ายู่กงจื้อจริง ๆ แล้ว หาใช่เสแสร้งแกล้งตบตาไม่ เนื่องเพราะนางหากแม้นทราบว่า มีคนลอบจะประทุษร้ายนาง ย่อมยิ่งต้องการให้ยู่กงจื้อเป็นผู้ช่วยเหลือนาง ไหนเลยจะเกิดแตกหักกับยู่กงจื้อได้อีก ?"

"นั่นกลับไม่แน่"

"อ้อ...?"

"นี่อาจบางทีเนื่องเพราะนางได้เห็นข้าพเจ้าก่อนแล้ว ทราบดีว่าข้าพเจ้าต้อง

ลอบช่วยเหลือนางเป็นแน่แท้"

"อย่างนั้น ที่นางแสร้งทำดังนี้ มีประโยชน์หรือผลดีอย่างไรอีก ?"

"นี่อาจบางทีเนื่องเพราะนางกลัวพวกไซมึ้งบ้อกุกจะหลงเข้าใจผิดว่า ยู่กงจื้อท่านนั้นเป็นยู่เฮี่ยงตี๋ของข้าพเจ้า นางหลังจากลงมือแทงใส่ยู่กงจื้อแล้ว ผู้อื่น ๆ ก็ต้องไม่มีความสงสัยดั่งนั้นเป็นเด็ดขาด..."

กล่าวถึงตอนนี้ ริมฝีปากคล้ายดั่งยังสั่นระริกอยู่เบา ๆ กิมอี่จื้อจึงกล่าวด้วยความตื่นเต้น

"เช่นนี้เป็นว่า ที่นางกระทำดั่งนั้น หาใช่เพื่อตัวนางเองไม่ แต่กระทำเพื่อยู่กงจื้อ นางลงมือใส่ยู่กงจื้อ กลับหาใช่เพราะต้องการทำอันตรายยู่กงจื้อไม่ กลับเป็นการช่วยเหลือ ?!"

อั้งเน้ยฮวยถอนหายใจ กล่าวว่า

"นี่ย่อมเป็นข้อคิดสันนิษฐานของข้าพเจ้าเท่านั้น"

"เมื่อท่านช่วยนางออกพ้นแล้ว มิได้ถามไถ่นาง ?"

อั้งเน้ยฮวยเหม่อมองดูขอบฟ้าอันมืดมิด กล่าวเสียงอ้อยอิ่งขึ้น

"ข้าพเจ้ามีสิทธิ์ใดไปสืบถามความในใจของนาง ?"

กิมอี่จื้อกลับเข้มนมองหน้าอั้งเน้ยฮวยแน่วนิ่ง พลันหัวร่อแล้วกล่าว

"ท่านวางใจให้เต็มที่เถิด นางต้องไม่มีความรักในยู่กงจื้อท่านนั้นถึงปานนี้ นางมีความเคียดแค้นชิงชังยู่กงจื้อขึ้นจริง ๆ ไม่แน่ว่าคิดใคร่ฆ่ายู่กงจื้อจริง ๆ ด้วย"

อั้งเน้ยฮวยงุนงงไปวูบ ฝืนยิ้มกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าวางใจ ข้าพเจ้าเหตุใดต้องวางใจ ?"

กิมอี่จื้อกล่าวเสียงราบเรียบขึ้น

"ท่านอำพรางข้าพเจ้าไม่ได้ดอก ข้าพเจ้าทราบความในใจของท่านแล้ว เพียงแต่ว่า...ลิ้มโกวเนี้ยนางจะทราบด้วยหรือไม่เท่านั้น แต่ขอให้นางพลอยทราบด้วยเถิด..."

ประกายตาอั้งเน้ยฮวยปรากฏแววคับแค้นขมขื่นขึ้นมา แต่ปากกลับหัวร่อเสียงดัง ๆ แล้วกล่าวว่า

"มิว่าท่านคิดอย่างไรก็ตาม ท่านต่างเข้าใจผิดแล้ว ยู่ป้วยหยกกับข้าพเจ้ามีน้ำใจไมตรีดุจพี่น้อง"

"แต่ยู่ป้วยหยกตายไปแล้ว ใช่หรือไม่ ?"

"มันแม้ตายไปจากโลกแล้ว แต่ยังคงดำรงอยู่ในหัวใจข้าพเจ้าจวบชั่วกาลนาน !"

"หรือเพราะยู่กงจื้อ ท่านถึงกับยอมซ่อนเร้นน้ำใจของท่านไว้ชั่วชีวิต หากแม้น

ยู่กงจื้อเป็นสหายรักของท่านจริง ภายใต้ปรภพอันลึกล้ำ ยู่กงจื้อก็ต้องมุ่งหวังให้ปังจู๊ไปปลอบประโลมลิ้มโกวเนี้ยเป็นแม่นมั่น"

"ลิ้มโกวเนี้ยไม่ต้องให้บุคคลใดไปปลอบประโลม !"

"ท่านผิดแล้ว ข้าพเจ้าทราบดี ลิ้มโกวเนี้ยตอนนี้ต้องขมขื่นจนคับแค้นยิ่งและผู้ที่ปลอบประโลมนางได้ มีแต่ท่านคนเดียวเท่านั้น !"

อั้งเน้ยฮวยเพ่งมองนางเขม็งนิ่งไปเช่นกัน พลันแค่นหัวร่อแล้วกล่าว

"ท่านหวังให้ข้าพเจ้าไปปลอบประโลมลิ้มโกวเนี้ยใช่หรือไม่ว่า เพราะท่านกลัวนางจะชิงยู่กงจื้อของท่านไป ท่านหวังให้นางชิงชังยู่กงจื้อ กระทั่งยังหวังให้นางฆ่ายู่กงจื้อทิ้ง ก็ไม่ยินยอมให้ทั้งสองได้อยู่ด้วยกัน ?"

บทที่ 27
พิชิตสี่สัตว์ร้าย

กิมอี่จื้อสะท้านขึ้นทั้งร่าง ศีรษะก้มต่ำลงช้า ๆ กล่าวเสียงเครือว่า

"ใช่แล้ว ท่านกล่าวไม่ผิดพลาด ข้าพเจ้าเป็นคนเห็นแก่ตัว..."

วาจาไม่ทันสิ้นประโยค น้ำตาก็ได้หยดหยาดลงสู่หลังมือแล้ว

ดวงตาอั้งเน้ยฮวยปรากฏแววเศร้าเสียใจขึ้นวูบหนึ่ง กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"เพราะความรัก ในโลกมีผู้ใดไม่เห็นแก่ตัวบ้าง ?"

กิมอี่จื้อพลันเชิดหน้าขึ้นมา กล่าวว่า

"มีแต่ท่านเท่านั้น ความรักของท่านคือการเสียสละตนเอง...มาตรแม้นเสียสละตัวเองแล้ว ยังมิยอมให้ผู้อื่นได้ล่วงรู้ ข้าพเจ้าเหตุใดไม่อาจฝึกเยี่ยงท่าน ข้าพเจ้าเหตุใดไม่อาจเลียน..."

อั้งเน้ยฮวยมิได้กล่าวสืบต่อไป หัวข้อของวาจานี้คล้ายเป็นเข็มแหลมมักทิ่มแทงจิตใจจนปวดแปลบไม่อาจระงับ จึงต้องเปลี่ยนเรื่องขึ้นกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"โกวเนี้ยถามข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้าก็มีเรื่องหลายประการคิดใคร่เรียนถามโกวเนี้ยบ้าง ?"

"ท่าน...ท่านถามเถิด"

"มิทราบโกวเนี้ยไฉนจึงได้ล่วงรู้เรื่องนี้ด้วย ?"

กิมอี่จื้อซับหยาดน้ำตาจนแห้งแล้วจึงตอบ

"ในค่ำคืนวันนั้น ท่านเห็นชิ่งตอกงจื้อหรือไม่ ?"

"ค่ำคืนวันนั้น ชิ่งตอกงจื้ออยู่ที่โรงเตี๊ยมด้วย ?!"

อั้งเน้ยฮวยมีท่าตื่นตกใจขึ้นจริง ๆ กิมอี่จื้อถอนใจกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าฟังมันบอกเล่าเรื่องนี้แล้ว ความจริงรู้สึกเป็นเรื่องที่รวบรัดอย่างยิ่ง แต่พอได้ยินปังจู๊เล่าซ้ำอีกครา กลับรู้สึกเป็นเรื่องที่สับสนจนซับซ้อนเหนือความคาดคิดของข้าพเจ้า ปังจู๊มาตรแม้นบอกเล่าเรื่องปลีกย่อยเล็กละเอียดแก่ข้าพเจ้าโดยสิ้นเชิง แต่แก่นความอันแท้จริงของเรื่องนี้เป็นเยี่ยงไรแน่ ข้าพเจ้ายังคงสะสางไม่กระจ่างใจอยู่นั่นเอง"

อั้งเน้ยฮวยถอนใจ กล่าวว่า

"มิเพียงโกวเนี้ยสะสางไม่เข้าใจเท่านั้น ข้าพเจ้าไหนเลยจะเข้าใจได้ด้วย ในคืนวันนั้น ข้าพเจ้าอาจบางทียังได้ละเลยเรื่องราวไปอีกมากหลาย เนื่องเพราะความสนใจของข้าพเจ้าในตอนนั้น อยู่ที่ความเคลื่อนไหวของพวกไซมึ้งบ้อกุก กระทั่งแม้ชิ่งตอกงจื้อซ่อนตัวในที่ใดข้าพเจ้ายังมิได้สังเกตพบเห็น แล้วในความมืดหากยังมีผู้อื่นซุกซ่อนอยู่ข้าพเจ้ายิ่งไม่พบเห็นรู้ตัวแล้ว"

"ในความมืดตอนนั้น มีอีกผู้หนึ่งซ่อนอยู่จริง ๆ"

"ผู้ใด ?"

อั้งเน้ยฮวยถามโพล่งด้วยความตื่นเต้น แต่กิมอี่จื้อตอบช้า ๆ

"เป็นดรุณีที่ลึกลับแต่สวยสะคราญนางหนึ่ง ฟังว่าเมื่อยู่กงจื้อเห็นนางแล้วคล้ายดั่งได้เผชิญกับภูตผีก็ปาน รีบวิ่งหนีอย่างไม่คิดชีวิตทันที"

อั้งเน้ยฮวยกล่าวด้วยความตื่นเต้นสงสัยเป็นยิ่งนัก

"ดรุณีนางนั้นเป็นผู้ใดอีก ? ยู่กงจื้อเหตุใดจึงกลัวเกรงนางถึงปานนั้น ?"

กิมอี่จื้อถอนใจกล่าวว่า

"ความเร้นลับเรื่องนี้ นอกจากตัวยู่ป้วยหยกเองแล้ว น่ากลัวไม่มีผู้ใดทราบได้"

อั้งเน้ยฮวยเงยหน้าถอนใจยาว รำพึงขึ้นเบา ๆ

"ย่ป้วยหยก...ย่ป้วยหยก...เหตุไฉนนามย่ป้วยหยกนี้มักเกี่ยวพันไปถึงความเร้นลับอันมากมายจนหลากหลาย"

กิมอี่จื้อกล่าวขึ้นบ้าง

"ท่าน...ท่านเหตุใดไม่ถามข้าพเจ้า ในระหว่างลิ้มโกวเนี้ยกับยู่กงจื้อ จะมีความเร้นลับใดซ่อนอยู่ ? ความเร้นลับของทั้งสองอาจบางทีมีข้าพเจ้าทราบคนเดียวเท่านั้นก็ได้"

อั้งเน้ยฮวยฝืนยิ้มด้วยความรันทดกล่าวว่า

"คนเราเมื่อทราบเรื่องเร้นลับยิ่งมากเท่าใด จะยิ่งเจ็บแค้นขมขื่นเท่านั้น ข้าพเจ้าได้ทราบความเร้นลับมาไม่น้อยแล้ว มีบางเรื่อง ข้าพเจ้ายินยอมจะไม่ทราบเสียตลอดกาลจะประเสริฐกว่า"

กิมอี่จื้อแม้กล่าววาจาไม่น้อย แต่อาการของนางก็สาหัสมิใช่น้อยเหมือนกัน โชคดีที่พรรคกระยาจกมียาศักดิ์สิทธิ์อยู่มากหลาย แต่แม้เป็นเช่นนั้น นางยังคงอ่อนล้าจนยากจะสาวเท้าเดินทางได้

อั้งเน้ยฮวยความจริงเตือนให้นางพักผ่อนอีกสักหลายวันจึงเดินทาง แต่นางกลับรีบเร่งจะไปในบัดดล กิมอี่จื้อมีนิสัยเปิดเผยห้าวหาญ แต่วู่วามรุ่มร้อน เรียกให้นางนอนสงบนิ่งอยู่บนเตียง คล้ายดั่งจะคร่าชีวิตเสียก็ปาน

ดังนั้นเอง อั้งเน้ยฮวยจึงจำต้องสั่งให้บ๊วยซื่มั่งเป็นผู้ไปส่ง และยังทำลายกฎเกณฑ์อันเคยชิน โดยว่าจ้างรถเทียมล่อให้แก่นางคันหนึ่ง ศิษย์พรรคกระยาจกถูกยกเป็นพวกเท้าเหล็กมาแต่ไหนแต่ไร มิเคยจะอาศัยม้าลาเป็นพาหนะต่างเท้าเลย

บ๊วยซื่มั่งก็เป็นผู้มีนิสัยร้อนวู่วามตรงกับกิมอี่จื้อเสียด้วย จึงมิต้องให้นางเป็นผู้เร่งรัด พลอยลงแส้เร่งรถดั่งปรารถนาให้ถึงที่ลี้แกติ้งเสียในบัดดล

แต่จนถึงตัวเมืองลี้แกติ้ง ก็เป็นเวลาดึกสงัดของวันที่สองแล้ว

บ๊วยซื่มั่งรั้งบังเหียนล่อไว้ เหลียวหน้าไปถามว่า

"มิทราบว่าม่วยม่วยท่านรอโกวเนี้ยอยู่ในที่แห่งใดของเมือง ?"

กิมอี่จื้อตอบออกมาจากในรถ

"เมื่อสองปีก่อนข้าพเจ้าเคยพักแรมในเมืองนี้มาค่ำคืนหนึ่ง ที่พักข้าพเจ้าวันนั้นเป็นโรงเตี๊ยมลี้แกจั่ง ดังนั้นข้าพเจ้าจึงเรียกนางให้พักรอข้าพเจ้าในที่นั้น"

"สถานที่นี้ พวกเราต่างเพิ่งเคยมาเป็นคราแรก มิทราบลี้แกจั่งอยู่ในถนนสายใด ?"

กิมอี่จื้อแหวกม่านชะโงกหน้าออกมองแล้วกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"เมืองน้อยนี้มีถนนใหญ่อยู่เพียงสายเดียวเท่านั้น ลี้แกจั่งอยู่ที่..."

ทันใดนั้น ในเงามืดทางทิศตะวันออกมีเสียงสั้น ๆ ดังขึ้นถี่เร็ว เป็นเสียงแหลมเล็ก กราดเกรี้ยวโหยหวน คล้ายดั่งเป็นเสือดาวออกมาส่งเสียงคำรามร้องนอกราวป่าก็ปาน

จากนั้น ทางทิศใต้มีเสียงตีกลองอันทุ้มหนักแต่พิสดาร ทางทิศตะวันตกมีเสียงม้าล่อดังขึ้นสามครั้ง แต่ทางทิศเหนือกลับมีเสียงเป่าหลอดทองเหลืองขึ้นสี่ครั้ง

เสียงกลองอื่น ๆ ส่วนมากมักสั้นกระชั้น แต่เสียงกลองนี้กลับทุ้มหนักและยาวนาน ฟังแล้วคล้ายเป็นเสียงคำรามเบา ๆ ของพยัคฆ์ร้าย เสียงม้าล่ออื่น ๆ ส่วนมาก

ดังก้องกังวาน แต่เสียงม้าล่อนี้กลับแตกพร่าและสั้นกระชั้น คล้ายเป็นเสียงจิ้งจอกหิวโหยดิ้นรนตอนก่อนจะตาย ส่วนเสียงหลอดทองเหลืองที่โหยหวนแหลมเล็กสั่นระริกอยู่ไม่หยุดยั้งนั้น คล้ายเป็นเสียงของงูปี่แก้ว !

ในวิกาลอันมืดมิดวังเวง พลันมามีเสียงประหลาดพิกลเยี่ยงนี้ดังขึ้น กระทั่งกิมอี่จื้อก็ยังต้องสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บขึ้นเฮือกใหญ่ ขมวดคิ้วกล่าวว่า

"นี่เป็นเสียงใด ? มันตีกลองตีม้าล่ออยู่ชัด ๆ แต่ไฉนฟังแล้วกลับกลายเป็นเสียงร่ำร้องของสัตว์ร้ายไปได้ !"

สีหน้าบ๊วยซี่มั่งแปรเปลี่ยนไปใหญ่หลวงนัก ส่งเสียงหนัก ๆ กล่าวว่า

"รีบหลบเข้าซ่อนในตัวรถ อย่าได้ส่งเสียงเป็นอันขาด"

ขณะว่ากล่าว ได้พลิ้วกายลงจากรถเทียมล่อ

ล่อที่เทียมรถได้ถูกเสียงพิสดารอันน่าหวาดหวั่นขู่ขวัญจนขาแทบอ่อนไปแล้ว สำรอกฟองขาวออกมาจนฟูมปาก บ๊วยซี่มั่งใช้กำลังทั้งตัวฉุดลากด้วยความลำบากยากเข็ญ จึงสามารถลากมันไปที่ใต้ต้นไม้ได้

ขณะเวลานั้นเอง เสียงชายเสื้อปะทะลมดังขึ้นสับสน เงาร่างหลายสายได้พุ่งมาจากทิศเหนือดุจเป็นเกาทัณฑ์หลุดจากแหล่ง ในความมืดมิด ไม่อาจเห็นโฉมหน้าแท้จริงของพวกมันได้

มองแต่ไกล ทางทิศตะวันออก ทิศใต้ และทิศตะวันตกทั้งสามทิศ มีเงาร่างหลายสายพุ่งปราด ๆ มาในตัวเมืองนี้เช่นกัน ต่างสวมอาภรณ์สีเข้มเนียนเนื้อท่วงท่าปราดเปรียวแคล่วคล่องทุกคน

กิมอี่จื้อแม้บังเกิดความสนใจเป็นอย่างยิ่ง แต่เมื่อได้ยินเสียงอันพิกลพิสดารนั้น ได้เห็นล่อที่แตกตื่นเต้นจนขาอ่อนแทบคุกเข่า นางพลอยบังเกิดความตื่นเต้นจนเหงื่อเย็นยะเยียบซึมชุ่มฝ่ามือ ฟุบอยู่ในรถโดยไม่กล้าส่งเสียงใด ๆ ไปด้วย

บ๊วยซี่มั่งลากบังเทียนล่อยืนอยู่ในเงามืดใต้ต้นไม้ กระทั่งเคลื่อนไหวร่างกายก็ยังไม่กล้า คล้ายดั่งกลัวจะถูกบุคคลอันเร้นลับพิสดารพบเห็นก็ปาน

แต่คนขบวนเร้นลับกลับเป็นฝ่ายเห็นบ๊วยซี่มั่งจนได้ หนึ่งในจำนวนนั้นชะงักร่างชั่ววูบ แล้วตวาดขึ้น

"รถม้าคันนี้ขวางนัยน์ตายิ่ง ทำลายมันเสียเลยหรือไร ?"

อีกผู้หนึ่งส่งเสียงขึ้นทันที

"หัวหน้าเร่งรัดอยู่แล้ว พวกเราไยต้องหาเรื่องให้มากความ"

คนผู้นั้นแค่นหัวเราะแล้วกล่าว

“เมื่อเป็นเช่นนี้ ก็ไว้ชีวิตของเฒ่าบัดซบไปสักตัว”

วาจาเพิ่งกล่าวจบคำ ร่างของหลายคนนั้นได้พลิ้วปราดจนไกลหลายวาแล้ว

กิมอี่จื้อออดมิได้ต้องชะโงกหน้าออกจากรถม้าอีกครา กล่าวว่า

“ผู้อาวุโสค่ำนี้ไฉนเกิดกลัวเรื่องราวถึงปานนี้ ?”

บ๊วยซี่มั่งถอนใจยาว ฝืนยิ้มกล่าวว่า

“เมื่อมันมิได้ตอแยพวกเรา พวกเราไยต้องไปตอแยกับพวกมันให้มากเรื่อง ?”

“พวกประดานี้ตอแยยากเย็นยิ่งนักหรือไร ?”

บ๊วยซี่มั่งเบิ่งตากลมใหญ่ กล่าวว่า

“หรือโกวเนี้ยยังมิทราบพวกมันเป็นผู้ใด ?”

“เป็นผู้ใด ?”

“หรือโกวเนี้ยมิเคยได้ยินกิตติศัพท์ของซี่อั๊กชิ่ว (สี่สัตว์ร้าย) ที่อาละวาดอยู่ในแคว้นชวน งัก เซียม กำ สี่มณฑล ?”

กิมอี่จื้อร้องโพล่งด้วยความตื่นตกใจ

“พวกมันก็คือซี่อั๊กชิ่ว (สี่สัตว์ร้าย) ?”

“สี่สัตว์ร้ายมาครบถ้วน มิได้ขาดหายไปแม้แต่ตัวเดียว !”

กิมอี่จื้อมีสีหน้าตื่นเต้นขึ้นมากมายกล่าวว่า

“ฟังว่าสี่สัตว์ร้ายแม้มีนามที่เทียบเท่ากัน แต่ต่างเป็นผู้มีอิทธิพลอำนาจในดินแดนแว่นแคว้นหนึ่ง ปกติมิใคร่ไปมาหาสู่กัน วันนี้ไฉนจึงชุมนุมกันได้ ?”

“นี่กลับนับเป็นเรื่องประหลาดพิกลจริง หากมิใช่เกี่ยวกับการค้าขายรายใหญ่ที่สุด สี่สัตว์ร้ายจะไม่ยอมลงมือพร้อมกันเป็นเด็ดขาด แต่ในลี้แกติ้งอันเป็นเมืองเล็ก ๆ ไหนเลยจะมีการค้าขายรายยิ่งใหญ่มาได้ ?”

สีหน้ากิมอี่จื้อพลันแปรเปลี่ยนไปทันที เพ่งตามองไปเบื้องหน้า แลเห็นท้องถนนใหญ่เวิ้งว้างว่างเปล่า ตัวเมืองยังสงบเยือกเย็น บุคคลราตรีหลายคนนั้น ตอนนี้หายลับร่องรอยไปหมดแล้ว นางถอนหายใจดังเฮือกใหญ่ กล่าวว่า

“ท่าน...ท่านเห็นว่าพวกมันไปในทิศทางใดหรือไม่ ?”

“พวกมันต่างมุ่งตรงไปที่ท้ายถนนอันเป็นบ้านช่องของชาวเมือง”

วาจาไม่ทันขาดคำ กิมอี่จื้อพลันร้องโพล่งขึ้น

“แย่แล้ว นั่นก็คือโรงเตี๊ยมลี้แกจั่ง !”

บ๊วยซี่มั่งเบือนสายตาไปมา พลอยต้องกล่าวด้วยความตื่นเต้น

“หรือที่ตัวม่วยม่วยของท่านมีอัญมณีอันทรงค่า ?”

"ไม่เพียงมีอัญมณีติดมาเท่านั้น ยังเป็นจำนวนไม่น้อยอีกด้วย !"

นางกล่าวพลางตะเกียกตะกายจะลงจากรถม้าให้ได้ บ๊วยซี่มั่งรีบคว้าแขนนางไว้ส่งเสียงหนัก ๆ กล่าวว่า

"อาการบาดเจ็บของโกวเนี้ยยังไม่ทุเลา อย่าวู่วามเป็นอันขาด"

กิมอี่จื้อละล่ำละลักด้วยความรุ่มร้อน

"สี่สัตว์ร้ายมีชื่อชั่วช้าอื้อฉาว วิชาฝีมือของมันต้องไม่ต่ำทรามเป็นแน่ ม่วยม่วยของข้าพเจ้ามีเพียงลำพังตัวย่อมไม่อาจรับมือพวกมันเด็ดขาด หรือท่านจะให้ข้าพเจ้าเบิ่งตาดูนางถูกประทุษร้ายโดยไม่ช่วยเหลือไว้ ?"

บ๊วยซี่มั่งสีหน้าเคร่งเครียดกังวล กล่าวช้า ๆ ว่า

"แต่โกวเนี้ยแม้จะลงมือไปตอนนี้ ไยมิใช่พลอยแส่หาที่ตายเช่นกัน ?"

กิมอี่จื้องุนงงงวูบ กล่าวเสียงสั่นเครือขึ้น

"แล้ว...แล้วทำอย่างไร ?"

บ๊วยซี่มั่งฝืนยิ้ม กล่าวว่า

"โกวเนี้ยโปรดวางใจ ขอมีเล่าฮิวอยู่ที่นี้ ย่อมไม่ยอมให้พวกมันได้ไปโดยง่ายดายแน่นอน"

ปากแม้ว่ากล่าวเช่นนั้น แต่ในใจกลับไม่มีความเชื่อมั่นเหลือแม้สักน้อยนิด

กิมอี่จื้อกล่าวว่า

"ท่านรีบคิดหาวิธีออกมา และต้องรีบเร่งด้วย ไม่เช่นนั้นน่ากลัวมิทันการแล้ว"

บ๊วยซี่มั่งกล่าวอย่างครุ่นคิด

"พวกมันต้องไม่ลงมือกันเร็วไปนัก สี่สัตว์ร้ายก่อนจะลงมือ มีความรอบคอบสุขุมแต่ไหนแต่ไร ไม่เช่นนั้นในหลายปีที่พวกมันปล้นสะดม ไหนเลยจะไม่เกิดการพลาดพลั้งจนเสียทีได้"

ปากว่ากล่าววาจา ส่วนตาสอดส่ายมองไปทั่วทุกแห่งหน เห็นที่ด้านหลังของหมู่บ้านหลังโรงเตี๊ยมลี้แกจั่งมีหอน้อย ๆ อยู่หลังหนึ่ง สูงกว่าสันหลังคาบ้านอื่น ๆ ไม่น้อย

บ๊วยซี่มั่งพลันหัวร่อแล้วกล่าว

"เล่าฮิวปีนี้หกสิบแปดแล้ว โกวเนี้ยหากไม่รังเกียจว่าร่างกายเล่าฮิวสกปรก โปรดฟุบไปบนหลังเล่าฮิว พวกเราหลบอยู่บนหลังคาหอ ลอบสังเกตดูความเคลื่อนไหวก่อนค่อยว่ากล่าว"

กิมอี่จื้อถอนหายใจยาว กล่าวว่า

"นอกจากนี้ ข้าพเจ้ายังจะมีวิธีอื่นอีก ?"

บ๊วยซี่มั่งแบกร่างกิมอี่จื้อวิ่งอ้อมทางด้านหลังไปจนถึงข้างหอน้อย ล้วงเชือกยาวออกมาจากข้างกายเหวี่ยงขึ้นไปเกาะชายคาหอ แล้วจึงไต่ช้า ๆ จนกระทั่งถึงหลังคา

มันแม้มีจิตใจวู่วามหุนหัน แต่อย่างไรก็เป็นผู้คลุกคลีในวงพวกนักเลงมานานปี อยู่ต่อหน้าศัตรูเข้มแข็ง ย่อมมีความระแวดระวังจนรอบคอบรัดกุม กลัวว่าที่หลังแบกคนไว้กระโดดโลดแล่นไม่แคล่วคล่อง อาจจะมีเสียงผิดปกติดังขึ้นมา จึงไม่กล้ากระโดดขึ้นหลังคา

มองลงมาจากหอน้อยไปโรงเตี๊ยมลี้แกจั่งนี้ นอกจากประตูมีโคมจุดไว้สองดวงในคอกเสมียนยังพอมีแสงไฟเลือนรางแล้ว บ้านช่องอื่น ๆ ในละแวกใกล้เคียงต่างมืดมิดสนิททั่ว ต้นไม้ในลานตึกส่งเสียงซู่ซ่าอยู่ตามสายลม ยิ่งเพิ่มความหวาดวิเวกวังเวงให้กับวิกาลอันมืดมิดน่าหวาดหวั่น

ใต้ต้นไม้ มุมกำแพง สันหลังคา ทุกสถานที่ซึ่งแสงดาวไม่อาจสาดส่องถึง ต่างคล้ายมีเงาผู้คนซ่อนอยู่เลือนราง แต่กลับไม่ได้ยินสรรพเสียงใด ๆ ทั้งสิ้น

กิมอี่จื้อยิ่งกระวนกระวายจนต้องบิดข้อมือลอบคำนึง

'ยี่ม่วยไฉนหลับจนคล้ายคนตาย โจรร้ายมาถึงปากประตูแล้ว นางยังคงอยู่ในความฝันอันเป็นสุขได้'

ทันใด ในเงามืดมีคนดีดเล็บขึ้นเบา ๆ แล้วเสียงควับดังขึ้นมา ปรากฏชายฉกรรจ์สี่คนกระชากดาบจากฝัก ย่อเอวพุ่งไปยังที่ตึกเบื้องหน้า

ทั้งสี่คนนี้ สองคนวิ่งไปหน้าประตู อีกสองคนวิ่งไปทางหน้าต่าง แต่ยังมิทันจะถึงหน้าต่างประตู ในห้องพลันมีแสงโคมไฟสว่างไสวขึ้นมา

ชายฉกรรจ์ทั้งสี่แตกตื่นจนชะงักเท้ายืนกุมดาบเขม้นมองจ้องจนตาเหลือกค้างมิคาด ในห้องถึงกับมีเสียงหัวร่อที่สดใสปานระฆังเงินดังขึ้นมา

ในวิกาลที่เปี่ยมบรรยากาศอันอำมหิตโหดเหี้ยม พลันมีเสียงหัวร่อที่ทั้งสดใสทั้งยั่วยวนปานนี้ดังขึ้นมา เมื่อได้ยินกับห ทั้งวาบหวิวรัญจวน ทั้งหวาดหวั่นสะท้านใจ!

ในเสียงหัวร่ออันสดใสยียวน ประตูห้องพลันถูกเปิดออกอ้ากว้าง

ดรุณีสวยสะคราญนางหนึ่ง ปล่อยผมยาวสยายประบ่า ตาสุกใสแก้มเปล่งปลั่ง มือซ้ายยกขึ้นรวบผมบนศีรษะ มือขวาถือโคมทองเหลืองดวงใหญ่ เดินชดช้อยออกมา

อาภรณ์ที่นางสวมเป็นเสื้อแพรบางเบายาวระพื้น รูปกายอันอวบอัดรัดรึง ในท่ามกลางแสงไฟที่สาดส่องแลเห็นอยู่ลับล่อรำไร

บ๊วยซี่มั่งมองแต่ไกล พลอยตื่นตกใจจนคำนึงขึ้น

'ม่วยม่วยของกิมอี่จื้อ ไฉนจึงเป็นนางงามสะคราญโฉมอันมีทีท่ายียวนถึงปานนี้ ?'

ชายฉกรรจ์ทั้งสี่ยิ่งตาเหลือกค้างจนงงงัน ลมหายใจแทบขาดห้วงไป โดยเฉพาะผู้ที่ซ่อนตัวอยู่ในเงามืด ต่างต้องยืดคอจนยาวโผล่ศีรษะออกมายลโฉมนี้ด้วย

งิ่นฮวยเนี้ยกลอกนัยน์ตาคมวาวของนางไปมาหัวร่อเสียงสดใสแล้วกล่าวว่า

"ตั้วกอทั้งหลาย พากันมาหาข้าพเจ้าใช่หรือไม่ ?"

ชายฉกรรจ์ทั้งสี่ตะกุกตะกักตอบคำว่า "ใช่" พวกมันแม้คิดจะกล่าววาจาที่เหี้ยมโหดดุร้ายกว่านี้ แต่จนใจที่ริมฝีปากแห้งผากหัวใจเต้นระทึกถี่เร็ว มิเพียงไม่อาจปั้นหน้าให้ดุร้ายอำมหิตเท่านั้น กระทั่งวาจายังมิอาจเปล่งออกไปมากกว่านี้อีกด้วย

งิ่นฮวยเนี้ยกล่าวเสียงนุ่มนวลขึ้นว่า

"ในเมื่อท่านทั้งหลายมาหาข้าพเจ้า เหตุใดยืนอยู่นอกประตู ดึกสงัดน้ำค้างหนาวเย็น ระวังจะเป็นไข้..."

นางบิดเอวแน่งน้อยเบา ๆ แย้มยิ้มจนยียวนชวนกระสัน กล่าวสืบต่อไป

"หรือท่านทั้งหลายไม่ยินดีเข้ามาดื่มน้ำชาสักถ้วย ?"

นางถึงกับคล้ายเป็นเจ้าของบ้านอันมีมารยาทดีงาม กุลีกุจอออกต้อนรับอาคันตุกะแดนไกลก็ปาน ไหนเลยคล้ายว่า พวกประดานี้ต่างมาด้วยเจตนาร้ายหมายฆ่านางทั้งสิ้น

ชายฉกรรจ์ทั้งสี่ต่างว้าวุ่นจนมือไม้ปั่นป่วน ตาเหลือกค้างปากอ้ากว้างไป

ทั้งสี่คนก็นับได้ว่าเป็นจิ้งจอกราคะที่เผชิญกับเรื่องราวใหญ่โตมาไม่น้อย แต่ยามนี้ เมื่ออยู่ประจันกับดรุณีที่ไม่มีแม้แต่เศษโลหะ ถึงกับมิทราบจะทำอย่างไรได้!

พลันมีคนผู้หนึ่งหัวร่อเสียงประหลาด แล้วกล่าว

"มีเจ้าของบ้านงามสะคราญปานนี้มาเชิญดื่มน้ำชา พี่น้องของเรา ไหนเลยจะขัดกุศลเจตนาของนางได้ เราเฮ็ถป้า...(เสือดำ) ฉิ่นปิว ขอกราบรับหนึ่งถ้วยก่อน"

ในเสียงหัวร่อที่เกรี้ยวกราดโหยหวน ชายฉกรรจ์ร่างสูงโปร่ง ทีท่าแคล่วคล่องปราดเปรียวผู้หนึ่งได้ก้าวอาด ๆ ตรงเข้าไปก่อน เท้าที่เหยียบย่ำลงกับพื้นถึงกับไม่มีเสียงดังขึ้นแม้แต่แผ่วเบา!

พวกมันมองแต่ไกล คล้ายมีความงามสง่าเป็นอย่างยิ่ง แต่เมื่อแสงโคมสาดส่องถูกใบหน้า กลับทำให้ผู้พบเห็นต้องใจสั่นสะท้าน แม้กระทั่งหลับใหลยังต้องถูกก่อกวนจนตกใจตื่นมา

ใบหน้าที่ดำสนิทของมัน โหนกแก้มขึ้นสูงชันมีรอยแผลเป็นจากอาวุธเกลื่อนกลาดยามหัวร่อ ปากใหญ่ที่แดงฉานคล้ายชามอ่างโลหิต พอจะขบศีรษะของผู้คนกลืนกิน

ลงได้ในคำเดียวเท่านั้น

งิ้นฮวยเนี้ยจับตามองมันพลางแย้มยิ้มแล้วกล่าว

"บุคคลที่กล้าหาญเยี่ยงนี้ ไหนเลยจะดื่มน้ำชาได้ ดีที่ในห้องข้าพเจ้ายังพอมีสุราอยู่หลายไห ผู้กล้าหาญกับสุรารสเลิศ จึงจะขับเน้นให้เห็นความสำคัญได้"

ฉิ่นปิวหัวร่อฮาฮา มิทันจะว่ากล่าวตอบไป อีกผู้หนึ่งก็หัวร่อแล้วชิงกล่าว

"อุบาทว์ สตรีนางนี้มีความหมายมาก บิดาเห็นทีจะต้องดื่มของนางสักจอกหนึ่งบ้างแล้ว"

ในเสียงหัวร่อ มีอีกสามคนเดินตรงเข้าไป คนแรกทั้งสูงทั้งอ้วน ใบหน้ามีแต่เนื้อด้าน ที่สองผอมจนเหลือหนังหุ้มกระดูก ใบหน้าคล้ายคนตายที่ถูกลากออกจากโลง จมูกยังขาดหายไปครึ่งหนึ่ง ใบหูก็ขาดครึ่งข้างเช่นกัน

คนที่สาม ดูแล้วแม้มิรู้สึกอัปลักษณ์กระไร แต่ยามสาวเท้าก้าวเดิน ลุกลี้ลุกลนมือทั้งสองสั่นสะท้านอยู่ไม่หยุดยั้ง ถึงกับเป็นทีท่าที่ผู้คนเห็นแล้วต้องสะอิดสะเอียนอย่างบอกมิถูก

กิมอี่จื้อจับตาดูแต่ไกล ยังแทบอดมิได้ต้องอาเจียนออกมา...ทั้งสามคนนี้ตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้านับว่าไม่มีทีท่าคล้ายคลึงมนุษย์ธรรมดาเลย !

แต่งิ้นฮวยเนี้ยกลับยังคงแย้มยิ้มจนหยาดเยิ้ม กลอกนัยน์ตาสุกใสของนางชม้ายมองทอดเสน่ห์ให้แก่ทุกผู้คนโดยไม่ว่างเว้น และยังสามารถทำให้พวกมันต่างเข้าใจว่านัยน์ตาที่ทอดเสน่ห์นี้ มองเฉพาะมันคนเดียวเท่านั้น

ชายฉกรรจ์เสื้อแดงที่หน้าเหี้ยมดุร้ายหัวร่อดัง ๆ แล้วกล่าวไป

"ตัวราคะอันน่ารัก บิดาอั้งโฮ้ว...(เสือแดง) เตี้ยกังอาละวาดมาทั่วทุกทิศทางแล้วยังไม่เคยเห็นสตรีใดที่มีเสน่ห์ร้ายกาจดุจดั่งนางเลย บิดานับว่าปรารถนาใคร่จะกลืนนางให้ได้ในคำเดียวเท่านั้น"

คนชุดขาวที่เดินหลังสุดหัวร่อคักคักแล้วกล่าว

"โกวเนี้ยอย่าได้นึกตำหนิติเตียน โฮ้วเล่ายี่แม้มีวาจาหยาบคายทุกคำ แต่จิตใจยังไม่เลวอยู่..."

มันพอกล่าววาจาขึ้นมา ตลอดร่างสั่นระริกอยู่ไม่หยุดยั้ง คล้ายดั่งเป็นอสรพิษตัวหนึ่งจริง ๆ

อั้งโฮ้วเตี้ยกังแผดหัวร่อแล้วกล่าว

"ถูกต้อง ใบหน้าของบิดานี้นับว่าไม่งามตาเทียบเท่าแป๊ะจั๊วนึ้งกุน (เทพบุตรงูขาว) แต่จิตใจกลับประเสริฐเลิศกว่ามันมากนัก ดรุณีที่งามจนแทบหยดหยาด

ดุจดั่งโกวเนี้ย หากแม้นถูกมันแล่นผ่านไปครั้ง อย่างน้อยต้องนอนซมกับเตียงไปสามวัน"

คนทั้งสี่หัวร่อพลางสนทนาพลางดุจดั่งไม่มีผู้ใดอยู่ในละแวกข้างเคียง ก้าวอาด ๆ โดยปราศจากทีท่ากลัวเกรงนางงามสะคราญตานี้ จะใช้เล่ห์อุบายใดไปจัดการกับพวกมันเลย

มีแต่คนชุดสีเทาที่จมูกขาดหายครึ่งหนึ่งเท่านั้น ใบหน้ายังคงมีแววเฉื่อยชากระด้างดุจดั่งเดิม กระทั่งเหลือบแลงิ้นฮวยเนี้ยแม้สักแวบหนึ่งก็ไม่ยอม ดุจดั่งไม่มีความรู้สึกสนใจในตัวนางเลย

แต่จวบจนเมื่อมันเดินผ่านข้างกายงิ้นฮวยเนี้ยถึงกับพลันยื่นมือหยิกที่ตะโพกของงิ้นฮวยเนี้ยไปหนับหนึ่งโดยไม่รู้ตัว สร้างความเจ็บปวดแก่งิ้นฮวยเนี้ยจนน้ำตาแทบหลั่งไหลออกไป

แต่งิ้นฮวยเนี้ยกลับหัวร่อยียวนกรอกหูมัน กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเข้าใจว่าท่านเป็นคนดี มิคาดสุนัขที่กัดคนนั้น จึงจะไม่ส่งเสียงเห่าหอนก่อนจริง ๆ"

คนชุดสีเทาแม้ศีรษะก็ไม่เหลียวกลับมา ส่งเสียงเย็นชากล่าวว่า

"จิ้งจอกที่กินคนก็ไม่ส่งเสียงร้องดอก"

งิ้นฮวยเนี้ยเบิ่งตามองมัน ถามอย่างยิ้มแย้ม

"ท่านเป็นจิ้งจอก ?"

"ฮุยลั้ง (จิ้งจอกเทา) !"

ทั้งสี่เดินเข้าไปในห้อง อั้งโฮ้ว (เสือแดง) เตี้ยกังก็นอนแผ่ไปบนเตียง ยืดแข้งขามือเท้าอย่างเป็นสุข คว้าผ้าห่มขึ้นมาดอมดมแล้วแผดหัวร่อดังก้องพลางกล่าว

"อุบาทว์ สตรีนางนี้ตัวหอมยิ่ง แม้กระทั่งผ้าห่มยังถูกอบจนหอมกรุ่น บิดารู้สึกคันไปทั่วตัวแล้วจริง ๆ ปรารถนาปีนป่ายขึ้นทับนางให้ตายจึงสมอยากได้"

ฮุยลั้ง (จิ้งจอกเทา) แค่นหัวร่อกล่าวว่า

"น่ากลัวเล่ายี่ลืมว่าพวกเรามาด้วยสาเหตุใดแล้ว ?"

งิ้นฮวยเนี้ยหัวร่อเสียงสดใสพลางกล่าว

"มิว่าท่านทั้งหลายจะมาเพราะสาเหตุใดก็ตาม แต่ดื่มสักจอกสองจอกก่อนคงมิเป็นไร ?"

นางเทสุราออกมาสี่จอก ใช้ถาดรองรับแล้วเดินชดช้อยเข้าหา

แป๊ะจั๊วนิ้งกุน (เทพบุตรงูขาว) หัวร่อคุ้กคัก แล้วกล่าว

"มือของโกวเนี้ยเรียวงามผุดผ่อง แต่มิทราบสุราที่เทมามีพิษด้วยหรือไม่ ?"

อั้งโฮ้วกระโดดขึ้นมา ลูบไปที่มืองิ้นฮวยเนี้ยแล้วแผดหัวร่อเสียงดังพลางกล่าวว่า

"มือที่ทั้งขาวทั้งนุ่มนิ่มนี้เทสุรา แม้นับว่ามีพิษบิดาก็ต้องดื่ม"

ถึงกับชิงสุราไปจอกหนึ่ง ยืดคอกรอกลงจนแห้งไปจริง ๆ

เฮ็กป้า (เสือดำ) ฉิ่นปิวเบิ่งตาจ้องมองมันอยู่เป็นครู่ใหญ่ เห็นไม่มีทีท่าว่าจะถูกพิษร้ายใด ๆ กลับเป็นฝ่ายมีท่ายิ่งลิงโลดยินดีกว่าเดิมเสียอีก มันจึงกล่าวว่า

"ใส่พิษต่อหน้าพวกเรา ?...เฮอะ เฮอะ โกวเนี้ยท่านนี้คล้ายเป็นคนโง่เขลาปานนั้นหรือ ?"

ขณะว่ากล่าว ได้คว้าสุราขึ้นมาจอกหนึ่งกรอกลงจนแห้งไปบ้าง

ขณะเวลานี้ บ๊วยซี่มั่งบนหลังคาหอตรงข้ามอดมิได้ต้องถามเสียงแผ่วเบา

"ท่านคิดดู ในสุราอาจมียาพิษหรือไม่ ?"

กิมอี่จื้อสั่นศีรษะตอบว่า

"น่ากลัวไม่มี โอ...นางความจริงสมควรใส่ยาพิษอยู่"

บ๊วยซี่มั่งยิ้มแล้วกล่าว

"หากแม้นโกวเนี้ยคิดดังนั้น นับว่าผิดพลาดแล้ว ใส่ยาพิษในสราถูกคนพบเห็นง่ายดายเกินไป และเสี่ยงอันตรายมากเกินไปด้วย ม่วยม่วยท่านต้องไม่ใช้วิธีที่โง่เขลาดังนี้แน่"

กิมอี่จื้อถอนใจ กล่าวว่า

"หรือนางยังมีวิธีอื่นอีก ?"

"ในความคิดเห็นของเล่าฮิว ฝีมือม่วยม่วยท่านน่ากลัวยังจะเลิศกว่าโกวเนี้ยมากมายก่ายกองนัก และยังสูงส่งกว่าเล่าฮิวมากมายก่ายกองด้วย เหตุการณ์ของวันนี้น่ากลัวมิต้องให้พวกเราเกิดวิตกกังวลแล้ว"

แลเห็นงิ้นฮวยเนี้ยประคองสราจนถึงเบื้องหน้าแป๊ะจั๊วนิ้งกน กล่าวว่า

"หรือกงจื้อไม่ให้เกียรติข้าพเจ้าสักจอกหนึ่ง ?"

แป๊ะจั๊วนิ้งกุนหัวร่อคักคัก แล้วกล่าว

"แต่มิทราบว่าโกวเนี้ยจะให้กับแกล้มใดแก่ข้าพเจ้า ?"

งิ้นฮวยเนี้ยชม้ายตาอย่างยียวน กล่าวว่า

"กงจื้อต้องการสิ่งใดแกล้มสุรา ?"

แป๊ะจั๊วนิ้งกุนหัวร่ออย่างมีเลศนัยกล่าวว่า

“ที่เราพี่น้องติดตามโกวเนี้ยตลอดทางจนถึงที่นี้เพราะต้องการสิ่งไร หรือโกวเนี้ยยังไม่ทราบจริง ๆ ?”

งื่นฮวยเนี้ยขบริมฝีปากเบา ๆ ยิ้มพลางกล่าวว่า

“ของเหล่านั้นทั้งไม่หวานทั้งไม่เค็ม ไหนเลยจะแกล้มสุราได้ ?”

แป๊ะจั๊วนิ้งกุนหัวร่อคักคัก พลางกล่าว

“ของเหล่านั้นแม้ไม่หวานไม่เค็ม แต่เพียงมองดูสักแวบเดียว อย่างน้อยก็สามารถดื่มได้อีกสามจอกใหญ่ แต่มิทราบโกวเนี้ยจะยินยอมนำออกมาให้ดูหรือไม่เท่านั้น”

งื่นฮวยเนี้ยแย้มยิ้มยั่วยวนแล้วกล่าว

“เมื่อกงจื้อสั่งมา ข้าพเจ้าไหนเลยจะกล้าไม่ปฏิบัติตาม”

นางพลันเดินไปเปิดผ้าคลุมที่นอนทางมุมห้องขึ้นมาโดยไม่คาดหมาย

คนทั้งปวงรู้สึกตาลายขึ้นวูบวาบ ทั่วห้องมีแต่ประกายอัญมณีกระจายอยู่แพรวพราย จนข่มแสงโคมไฟให้สลัวลงไปได้ ที่ใต้ผ้าคลุมเตียงสีขาวนี้ ถึงกับเป็นอัญมณีที่สี่สัตว์ร้ายคาดฝันไม่ถึงได้ !

นัยน์ตาทั้งสี่คนต่างเหลือกค้างไปแล้ว แป๊ะจั๊วนิ้งกุนยิ่งสั่นระริกไม่หยุดยั้ง

อั้งโฮ้วอดใจมิได้ ต้องถลันปราดไปกอบอัญมณีขึ้นกองหนึ่ง แผดหัวร่อแล้วกล่าว

“บิดาคิดไม่ถึงจริง ๆ ว่าการค้าคราวนี้จะสมบูรณ์ปานนี้ได้ หลังจากการค้าครานี้แล้ว เราพี่น้องน่ากลัวเสพย์สุขสงบได้เป็นเวลาหลายปีทีเดียว”

แป๊ะจั๊วนิ้งกุนหัวร่อคักคัก พลางกล่าว

“เสียดายที่อัญมณีเหล่านี้ยังเป็นของโกวเนี้ยท่านนี้ ผู้อื่นจะยอมมอบให้พวกเราหรือไม่ ยังเป็นปัญหาอยู่เลย”

อั้งโฮ้วคำรามเสียงก้อง

“บิดาขนออกไปก็แล้วกัน ยังจะถามนางยอมไม่ยอมไปไย ?”

แป๊ะจั๊วนิ้งกุนมิทันจะตอบโต้ไป งื่นฮวยเนี้ยก็ได้แย้มยิ้มแล้วกล่าวขึ้นก่อน

“ข้าพเจ้าทราบดีว่าท่านทั้งสี่จะมา จึงได้ตระเตรียมของเหล่านั้นไว้ในที่นี้ก่อนแล้ว”

อั้งโฮ้วแผดหัวร่อเสียงดังก้อง กล่าวว่า

“บิดาดูออกว่าท่านเป็นสตรีที่ชาญฉลาดคนหนึ่ง”

งื่นฮวยเนี้ยแย้มยิ้มแล้วกล่าวสืบไป

“ข้าพเจ้ามิเพียงมอบสมบัติทั้งมวลให้แก่สี่ท่านเท่านั้น ยังมีของที่ทรงคุณค่า

ยิ่งกว่านั้น ข้าพเจ้ายินดีมอบแก่ท่านทั้งสี่ แต่มิทราบท่านทั้งสี่ยินยอมรับหรือไม่ ?"

อั้งโฮ้วเบิ่งตาจนกลมกว้าง ร้องขึ้นว่า

"ยังมีของที่ล้ำค่ากว่านั้น ? อยู่ที่ใด ? รีบนำออกมาให้บิดาดู ?"

งิ้นฮวยเนี้ยชมดชม้อยตาไปรอบข้างแย้มยิ้มพลางกล่าวว่า

"สำหรับตัวข้าพเจ้าเองแล้ว ของมีค่าสูงสุดคืออะไรหรือทั้งสี่ท่านยังเดาไม่ออก ?"

อั้งโฮ้วกระวนกระวายจนเกาศีรษะดังแกรกกรากร้องเสียงก้องขึ้น

"บิดาเดาไม่ออก ท่านรีบบอกมา นั่นเป็นของใดกันแน่ ?"

งิ้นฮวยเนี้ยคงแย้มยิ้มอย่างเยือกเย็นอยู่ตลอดเวลา กล่าวว่า

"แม้นับว่าท่านทั้งหลายคาดเดาไม่ออก แต่ย่อมควรเห็นได้ชัดกระมัง ?"

มือเรียวงามของนางยกเบา ๆ เสื้อคลุมแพรบางสีแดงระเรื่อได้ลอยพลิ้วลงสู่พื้น เหลือเพียงชุดชั้นในสีขาวที่บางเบาราวปีกจักจั่นห่อหุ้มร่างอวบสะคราญ อกอันอวบอูมชูชัน เท้าเรียวยาวทั้งสอง...

แสงโคมไฟจับไปบนอัญมณี สะท้อนประกายอยู่แพรวพราวระริก นอกหน้าต่างมีลมเฉื่อยฉิวโชยมาจนม่านบางกระพือพลิ้ว ดูไปคล้ายเป็นหมอกบาง ผิวกายอันขาวผ่องเป็นยองใยของนางเปล่งประกายอยู่ในหมอกบาง ๆ นี้

สี่สัตว์ร้ายต่างเบิ่งตาจ้องมองจนแทบถลนออกนอกเบ้า ลมหายใจยิ่งนานยิ่งหนักหน่วงถี่เร็ว พวกมันความจริงมีส่วนคล้ายมนุษย์เพียงเล็กน้อยเท่านั้น ในตอนนี้ได้กลับกลายเป็นสัตว์ร้ายอันหิวโหยโดยสมบูรณ์แบบแล้ว

อั้งโฮ้วกลืนน้ำลายลงคออยู่เจ็ดแปดครั้งซ้อน ๆ จึงร้องเสียงแหบแห้งขึ้น

"วิเศษ ! เป็นของวิเศษอันดับหนึ่งในแผ่นดินจริง ๆ หากลูกเต่าตัวใดว่ามิใช่เป็นของวิเศษ บิดาจะควักนัยน์ตาทั้งสองของมันออกมาทันที"

แป๊ะจั๊วนิ้งกุนตัวสั่นงันงกจนเอวแทบจะหักจากกัน ตะกุกตะกักขึ้น

"โกวเนี้ย...โกวเนี้ยจะมอบของวิเศษล้ำค่านี้ให้แก่พวกเราจริง ๆ !"

งิ้นฮวยเนี้ยร้องอืมม์เบา ๆ ขบริมฝีปากแล้วกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"บุรุษหนุ่มใดไม่มากรัก ดรุณีนางใดไม่ริรัก สตรีใดเมื่อเติบใหญ่รู้ความ ที่นางต้องการสุดนั้นมิใช่เป็นเพชรนิลจินดา แต่เป็นบุรุษเพศ !"

นางชี้ไปที่อกอวบอูมของตน ลูบไล้ต่ำลงช้า ๆ กล่าวเสียงระโหยขึ้นว่า

"ท่านทั้งหลายย่อมสามารถดูออก ข้าพเจ้ามิใช่เป็นเด็กทารกแล้ว"

อั้งโฮ้วหัวร่อเสียงประหลาดพิกล กล่าวว่า

"ลูกเต่าตัวใดหากว่าท่านยังเป็นทารก บิดาจะจับมันยัดกลับเข้าท้องมารดา

เสียเลย”

เฮ็กป้าพลันตวาดเสียงเกรี้ยวกราดขึ้น

“สตรีที่มีความงามยั่วยวนกวนสวาทดุจดั่งท่าน จะหาบุรุษเพศนั้นพอหาได้เป็นเข่ง ๆ ไฉนพาลมาเจาะจงหาเรา ท่านกำลังใช้เล่ห์อุบายใดกันแน่ ?”

งื่นฮวยเนี้ยแย้มยิ้มแล้วกล่าวตอบ

“สี่ท่านแม้ไม่อาจนับว่างามสง่าเท่าใด แต่กลับเป็นชายชาตรีที่องอาจเข้มแข็งวีรบุรุษอันโดดเด่นเป็นเอกของแผ่นดิน มีแต่เหล่าดรุณีที่ไม่มีความคิดเท่านั้นจึงพอใจในความงามของเปลือกนอก ซึ่งไม่ผิดกับหมอนปักลวดลาย แต่ภายในล้วนเป็นนุ่นที่ไร้ประโยชน์ ส่วนข้าพเจ้า...”

นางคล้ายคงเอียงอายจนไม่อาจสู้หน้า ต้องก้มศีรษะต่ำลงไป หัวร่อคิกคิกแล้วกล่าวสืบต่อ

“ส่วนที่ข้าพเจ้าพอใจนั้น เป็นบุรุษเพศ บุรุษเพศที่แท้จริง !”

อั้งโฮ้วปรบมือดังฉาดใหญ่ ร้องเสียงประหลาดขึ้นทันที

“อุบาทว์ ท่านกล่าวได้ถูกต้องที่สุด นับว่าท่านมีสายตายาวไกลอย่างดียิ่ง บรรดาหนุ่มน้อยหน้าเกลี้ยงเหล่านั้น ไหนเลยจะมีประโยชน์เทียบเท่าบิดา เพียงท่านหนีบเท้าทั้งสองเข้าหากัน ก็น่ากลัวหนีบไข่แดงของพวกมันออกมาเสียก่อน...”

งื่นฮวยเนี้ยพลันถอนหายใจ กล่าวว่า

“แต่ทว่า ข้าพเจ้ายังมีอุปสรรคที่ยุ่งยากใจอยู่”

“ท่านยุ่งยากใจในเรื่องใด ?”

งื่นฮวยเนี้ยชายตามองดูทั้งสี่คนแล้วจึงถอนใจกล่าว

“สมบัติเหล่านี้พอจะแบ่งเป็นสี่ส่วนได้ก็จริง แต่ข้าพเจ้านั้นมีเพียงลำพัง...”

อั้งโฮ้วคำรามดังกึกก้องขึ้นกลางคัน

“ภายในสี่คนนี้ มีบิดาเท่านั้นที่ยังเป็นโสดตัวเปล่า ท่านที่น่ารักย่อมเป็นของบิดา”

งื่นฮวยเนี้ยก้มศีรษะกล่าวว่า

“เตี้ยกงจื้อมีความคึกคักเข้มแข็ง ห้าวหาญปานทะยานฟ้า นับได้ว่าเป็นบุรุษเพศที่แท้จริง ข้าพเจ้ามีโอกาสได้สามีดุจดั่งนี้ ยังจะมีวาจาใดว่ากล่าวได้ เพียงแต่...”

ปากนางว่ากล่าววาจา แต่สายตากลับลอบชำเลืองแลดูเฮ็กป้าฉิ่นปิว ฉิ่นปิวก็ไม่รอให้นางกล่าวจบคำไปจริง ๆ ได้ ร้องเสียงเกรี้ยวกราดขึ้นกลางคัน

“เตี้ยเล่าย่ี ของอื่น ๆ เราพอจะยกให้ท่านได้ แต่ของวิเศษนี้ต้องเป็นของเรา

เล่าตั้ว"

อั้งโฮ้วแผดหัวร่อแล้วกล่าว

"เล่าตั้ว...(พี่ใหญ่)...? เฮอะ เฮอะ หากมิใช่บิดายอมแก่ท่าน ท่านจะได้เป็นเล่าตั้วหรือไร ?"

"ท่านไม่นับถือ"

"บิดานับถือท่าน ? บิดาเหตุใดต้องไปนับถือท่าน ?"

ดวงตางึ่นฮวยเนี้ยเป็นประกายแววว้บ แต่ปากกลับกล่าว

"สองท่านอย่าได้ทุ่มเถียงกันเป็นอันขาด หากแม้นสองพี่น้องท่านเกิดบาดหมางเพราะข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็มิทราบควรทำเยี่ยงไรจึงถ่ายโทษทัณฑ์"

แป๊ะจั๊วนิ้งกุนหัวร่อคักคัก แล้วกล่าว

"โกวเนี้ยท่านนี้กล่าวไม่ผิด เราพี่น้อง หากแม้นบาดหมางกินใจเพราะเรื่องนี้ไยมิใช่เป็นที่เย้ยหยันไยไพของผู้อื่นไป ในความคิดเห็นของข้าพเจ้า ของวิเศษชิ้นนี้ควรเป็นของผู้ใด ยังคงถามไถ่ตัวนางเองจะสมควรกว่า"

มันทระนงตัวว่ามีความงามกรุ้มกริ่มกว่าพวกพ้องทั้งสี่คน ของวิเศษชิ้นนี้ย่อมไม่ไปพอใจผู้อื่นใดแน่ แต่เฮ็กป้า อั้งโฮ้ว ฮุยลั้ง กลับต่างเข้าใจว่าชายในดวงใจของงึ่นฮวยเนี้ยคือตัวมัน ไม่เช่นนั้น ดวงตาที่หยาดเยิ้มเปี่ยมเสน่ห์จนแทบจะคร่าวิญญาณออกจากร่างของนาง ไฉนมักจะชม้ายมองมาที่มันอยู่บ่อยครั้ง ดังนั้นเองวาจาแป๊ะจั๊วยังมิทันจบคำ เฮ็กป้า อั้งโฮ้ว ฮุยลั้งก็ได้ส่งเสียงร้องขึ้นพร้อมกัน

"วิธีนี้ดีที่สุด !"

อั้งโฮ้วแผดหัวร่อแล้วกล่าวสืบต่อไป

"ตัววิเศษ เราสองเป็นผู้ที่ฟ้าบรรจงสร้างสรรค์มา ท่านไม่เลือกเราจะเลือกผู้ใด ?"

งึ่นฮวยเนี้ยก้มศีรษะต่ำ ขบริมฝีปากแนบแน่น คล้ายดั่งมีความลำบากยากใจยิ่งแต่ตาอันหยาดเยิ้มทั้งสองเหลือบแลไปที่ร่างคนทั้งสี่ไม่หยุดยั้ง

เฮ็กป้ายืดอกกล่าวขึ้นอีก

"หัวใจท่านพอใจผู้ใด บอกออกมาได้เต็มที่มิต้องหวาดกลัวไป"

อั้งโฮ้วรีบกล่าวสวนคำขึ้นบ้าง

"ใช่แล้ว ท่านหากเลือกบิดา บอกออกมาก็แล้วกัน ลูกเต่าตัวใดกล้ากระทบท่านแม้แต่ขุมขนหนึ่ง บิดาไม่ฟาดศีรษะมันให้บี้แบนก็ประหลาดไป"

ทุกผู้คนต่างเข้าใจว่างึ่นฮวยเนี้ยต้องเลือกตัวมันไม่เลือกผู้อื่นเด็ดขาด...สตรี

นางใดสามารถให้บุรุษต่างลุ่มหลงงมงายได้ นับเป็นเรื่องที่ยากเย็นอย่างยิ่งจริง ๆ

บ๊วยซี่มั่งที่จับตาดูอยู่แต่ไกล ต้องทอดถอนใจไม่หยุดยั้ง เพราะคาดฝันไม่ถึงเด็ดขาดว่า กิมอี่จื้อจะมามีม่วยม่วยเยี่ยงนี้ มันต้องลอบฝืนหัวร่อในใจแล้วคำนึง

'ดีที่เรามีอายุหกสิบแปดแล้ว ไม่เช่นนั้น มิแน่ว่าพลอยต้องกระโดดลงไปบ้าง...'

บทที่ 28
เจตนาอันลึกซึ้ง

งิ้นฮวยเนี้ยกลอกนัยน์ตาไปมาเป็นเวลาเนิ่นนานโข จึงถอนหายใจกล่าวว่า

"พวกท่านล้วนเป็นชายชาตรีที่แท้จริง และต่างเป็นผู้กล้าหาญมีนามกระเดื่องเกรียงไกร ข้าพเจ้ามิทราบควรกระทำอย่างไรจึงจะได้จริง ๆ คิดไปคิดมามีอยู่เพียงวิธีเดียวเท่านั้น"

ทั้งสี่คนต่างร้องโพล่งขึ้นพร้อมกัน

"วิธีใด ?"

งิ้นฮวยเนี้ยเงยหน้าขึ้นกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"สตรีล้วนเป็นผู้อ่อนแอ ต่างหวังจะมีคนพิทักษ์รักษา ดังนั้น สตรีทุกนางต่างมุ่งหวังแต่งงานให้กับบุรุษที่มีพลังฝีมือเข้มแข็งที่สุด..."

ฮุยลั้งหน้าเปลี่ยนสีไปเล็กน้อย แต่งิ้นฮวยเนี้ยไม่ยอมให้มันมีโอกาสว่ากล่าวรีบชิงเอื้อนเอ่ยสืบต่อไป

"แต่ทั้งสี่ท่านหากลงมือขึ้นมา ก็ยากยิ่งจะต้องมีผู้บาดเจ็บล้มตาย มิว่าเป็นผู้ใดบาดเจ็บ ข้าพเจ้าก็ยากยิ่งจะอดกลั้นความเสียใจอยู่ได้"

ฮุยลั้งเมื่อได้ยินวาจานี้ สีหน้าได้เริ่มคลายความเคร่งเครียดลงไปไม่น้อย แต่อั้งโฮ้วกลับขมวดคิ้วกล่าว

"หากไม่ลงมือ ไฉนจะพิสูจน์ฝีมือสูงล้ำต่ำต้อยออกมาได้ บิดานับว่าไม่เข้าใจเหตุผลอันบัดซบนี้"

งื่นฮวยเนี้ยแย้มยิ้มแล้วกล่าว

"ข้าพเจ้าเพียงหวังให้พวกท่านแต่ละคนแสดงฝีมือออกมาคนละหนึ่งท่าแก่ข้าพเจ้าได้เห็น เยี่ยงนี้ ไยมิใช่ไม่ต้องทำลายน้ำมิตรไมตรีของพวกพี่น้องท่าน และสามารถพิสูจน์ฝีมือที่สูงต่ำกัน..."

อั้งโฮ้วแผดหัวร่อเสียงดังแล้วกล่าว

"ถูกต้องที่สุด คิดไม่ถึง ในสมองน้อย ๆ ของท่านจะมีความคิดอันเยี่ยมยอดอย่มากมายปานนี้"

ขณะเวลานั้น กิมอี่จื้อที่ซ่อนตัวบนหลังคาตรงข้าม อดมิได้ต้องกล่าวขึ้น

"นางตอนนี้กำลังมีความคิดเยี่ยงไรกันแน่ ?"

บ๊วยซี่มั่งกล่าวขึ้น

"ย่อมกระตุ้นและหลอกล่อให้ทั้งสี่คนฆ่ากันเอง"

"มันเมื่อเป็นเช่นนั้น นางเหตุใดไม่คิดหาวิธีชักจูงให้ทั้งสี่ลงมือต่อสู้ ?"

"นี่คือความฉลาดปราดเปรื่องของม่วยม่วยท่าน ฮุยลั้งผู้นั้นมันสงสัยอยู่แต่แรกแล้วว่านางกำลังเล่นลวดลาย หากนางจะให้พวกมันมาลงมือต่อสู้กันในตอนนี้ น่ากลัวฮุยลั้งจะเป็นคนแรกที่ลงมือใส่นางทันที"

กิมอี่จื้อขมวดคิ้วกล่าวว่า

"แต่ทั้งสี่คนหากไม่ลงมือต่อสู้กัน แล้วจะฆ่ากันได้อย่างไร ?"

บ๊วยซี่มั่งแย้มยิ้มแล้วกล่าวว่า

"ม่วยม่วยท่านดูออกแต่แรกแล้ว สี่คนแม้เป็นพี่น้องกัน แต่ไม่มีผู้ใดยอมรับนับถือฝีมือกัน ไม่มีผู้ใดยอมรับว่าตัวเองต่ำกว่าผู้อื่น พอถึงตอนหลัง ย่อมยังคงต้องลงมือต่อสู้กันจนได้...เรียกให้พวกมันไปลงมือกันเอง ไยมิใช่ประเสริฐกว่าให้นางกล่าวออกมามากนัก"

กิมอี่จื้อถอนหายใจเบา ๆ มิว่ากล่าวสืบไป

แลเห็นอั้งโฮ้วยืดกายขึ้นอย่างเกียจคร้าน กระดกทั่วร่างลั่นเกรียวกราว พลันคำรามดั่งพยัคฆ์ร้าย ฝ่ามือตบฉาดลงไปยังม้าหินที่ข้างกาย

ม้าหินนี้แม้จะกลวงกลาง แต่คนธรรมดาแม้ใช้ค้อนใหญ่ฟาดสักครั้ง ก็ไม่อาจที่จะฟาดให้แตกกระจายไปได้

ตอนนี้ อั้งโฮ้วเพียงตบฉาดไป เสียงระเบิดขึ้นโครมใหญ่ทันที ม้าหินกระจายออกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย พร่างพรูไปทั่วทั้งบริเวณ

งื่นฮวยเนี้ยหัวร่อคิกคักขึ้นแล้วกล่าว

"เตี้ยเซี่ยงกงมีพลังฝีมือเยี่ยมยอดจริง ๆ ข้าพเจ้าคาดฝันไม่ถึงเป็นเด็ดขาด คนเราสามารถมีหมัดที่แข็งแกร่งปานนี้ เรี่ยวแรงหนักหน่วงปานนี้"

อั้งโฮ้วแผดหัวร่อพลางกวาดตามองรอบข้างอย่างภาคภูมิ กล่าวว่า

"บิดาแสดงฝีมือนี้ออกไป ผู้อื่นน่ากลัวแม้คิดทดลองก็ไม่จำเป็นต้องลงมือแล้ว"

งึ่นฮวยเนี้ยหัวร่อเสียงใส พลางกล่าวไป

"พลังฝีมือเยี่ยงนี้ น่ากลัวยากที่จะมีผู้อื่นทัดเทียมได้จริง ๆ"

ปากนางว่ากล่าว แต่สายตากลับชม้ายไปที่ร่างเฮ็กป้า เฮ็กป้าจึงแค่นหัวร่อแล้ว กล่าวว่า

"ฝีมือนี้ของเตี้ยเล่าย่ใช้ไปผ่าฟืนกลับไม่เลว แต่หากแม้นลงมือต่อสู้กับผู้อื่น ก็ไม่แน่ว่าจะมีประโยชน์"

อั้งโฮ้วหน้าแดงฉานทันที กระชากเสียงขึ้น

"พลังฝีมือของบิดาไม่มีประโยชน์ หรือท่านยังสามารถเข้มแข็งกว่าบิดาได้ ?"

เฮ็กป้าหัวเราะแค่น ๆ ทรุดกายนั่งลงบนม้าหินอีกตัวหนึ่ง มันนั่งสงบนิ่งอยู่ชั่วขณะ ไม่ได้เคลื่อนไหวอย่างไรทั้งสิ้น อั้งโฮ้วจึงแผดหัวร่อ แล้วกล่าว

"นั่นท่านกำลังแสดงวิชาฝีมือใด ? พลังก้นกระมัง ?"

เฮ็กป้านั่งแน่วนิ่งไม่เคลื่อนไหว แค่นหัวร่อปากโต้ไป

"แม้นับว่าสมองของท่านใช้ไม่ได้ หรือกระทั่งนัยน์ตาก็ยังใช้ไม่ได้แล้วด้วย ?"

อั้งโฮ้วถลึงตาจ้องอยู่ครู่หนึ่ง ถึงกับหัวร่อไม่ออกอีกแล้วจริง ๆ เพราะมันพลันพบเห็น เฮ็กป้ายิ่งนั่งยิ่งเตี้ยลง ม้าหินกลมถึงกับจมลงไปในพื้นดินร่วมครึ่งแล้ว เฮ็กป้าดูไปคล้ายนั่งนิ่งมิเคลื่อนไหว แต่ได้แสดงกำลังภายในอันหมดจดน่าสะพรึงกลัวออกมา !

งึ่นฮวยเนี้ยต้องหัวร่อเสียงใสแล้วกล่าวขึ้นอีกครั้ง

"ฉิ่นเล่าตั๋วนับว่าไม่เสียทีเป็นพี่ใหญ่จริง ๆ หากแม้นม้าหินนี้ปลายแหลม ถูกนั่งยุบต่ำลงไปก็ยังพอทำเนา แต่ม้าหินกลม ๆ เยี่ยงนี้ ถึงกับถูกนั่งจนจมลงไปครึ่งหนึ่งนับเป็นพลังภายในที่ยอดเยี่ยมอย่างยิ่งแล้ว ท่านทั้งหลายว่าใช่หรือไม่ ?"

แป๊ะจั๊วนิ้งกุนฝืนหัวร่อแล้วกล่าว

"ใช่ที่สุด ใช่ที่สุด มิได้พบกันไม่กี่เดือน คาดไม่ถึงพลังฝีมือของฉิ่นเล่าตั๋วจะรุดหน้าได้ไม่น้อยทีเดียว"

เฮ็กป้าแหงนคอหัวร่อแล้วกล่าว

"พลังฝีมือของเราหากไม่รุดหน้ากล้าแข็ง ไยมิใช่ต้องถูกพวกท่านอันเป็นพี่น้อง

ที่ดีเยี่ยม...”

เสียงหัวร่อพลันชะงักงัน ใบหน้าได้แปรเปลี่ยนไปเป็นบิดเบี้ยวรันทด

ฮุยลั้งมิทราบได้ไปที่หลังกายของมันตั้งแต่เมื่อใด เสือกมีดสั้นเข้าใส่กลางหลังของมันจนหมดเล่ม

เฮ็กป้าเหงื่อแตกโซมทั่วหน้า ร้องเสียงสั่นสะท้านว่า

“เล่าซำ ท่าน...อำมหิตเหลือเกิน...”

ฮุยลั้งหน้าเฉื่อยชาไม่มีความรู้สึก แต่กล่าวเสียงเย็นชา

“ข้าพเจ้าจะบอกกล่าวกับท่านเพียงว่าพลังฝีมือของเตี้ยเล่ายี่แม้สามารถใช้ผ่าฟืนเท่านั้น แต่พลังฝีมือของท่านก็ไม่เห็นจะมีประโยชน์ใด หากคนนั้นมีชีวิตหรือมันยังจะยอมให้ท่านนั่งทับอยู่ใต้ก้นได้ !”

ตาที่ขุ่นขาวราวปลาตายของมันถลึงจ้องมองงื่นฮวยเนี้ยแสยะยิ้มกล่าวว่า

“พลังฝีมือที่มีประโยชน์ที่สุดในโลกนี้คือฝีมือที่สามารถฆ่าคนได้ โกวเนี้ยท่านว่าใช่หรือไม่ ?”

เฮ็กป้าแผดคำรามเสียงก้อง คิดพลิกร่างไปเค้นคอฮุยลั้งไว้ แต่ทว่าฮุยลั้งเพียงกระโดดเบา ๆ ก็ถอยไปได้ห้าเชียะ และยังชักมีดสั้นออกมาอีกด้วย โลหิตสด ๆ สายหนึ่งพุ่งฉีดออกไปเป็นลำยาว ร่างเฮ็กป้ามิทันกระโดดจากพื้น ก็ต้องล้มโครมลงไป ไม่อาจจะคลานขึ้นได้อีกแล้ว

อั้งโฮ้วคำรามด้วยความขุ่นเคือง

“ฉิ่นปิวแม้นับว่าเป็นคนบัดซบ แต่อย่างไรก็เป็นพี่น้องพวกเรา ท่านไฉนบังอาจฆ่ามัน ?”

ฮุยลั้งเอียงหน้ามากล่าวว่า

“เราฆ่ามันตายไป ตำแหน่งเล่าตั๋วไยมิใช่ต้องมอบให้ท่านเข้าดำรงแทนแล้ว ?”

อั้งโฮ้วงุนงงอยู่วูบหนึ่ง จึงแค่นเสียงขึ้นเบา ๆ มิได้ว่ากล่าวกระไรอีก แต่แป๊ะจั๊วนึ้งกนหัวร่อคิกคิกแล้วเอื้อนเอ่ย

“เล่าซำกล่าวไม่ผิด พลังฝีมือใดล้วนเป็นของปลอมทั้งสิ้น มีแต่ฝีมือที่ฆ่าคนได้จึงนับเป็นฝีมือแท้จริง แต่ทว่า ฝีมือฆ่าคนของผู้น้อง ไม่แน่ว่าจะด้อยกว่าเล่าซำสักเท่าใด”

ปากมันว่ากล่าววาจา ร่างได้ลอบกระโดดขึ้นมาล้วงมีดสั้นแทงเข้าใส่กลางหลังอั้งโฮ้ว ความเยี่ยมยอดของวิชาตัวเบา ความอำมหิตของฝีมือ นับว่าไม่ด้อยกว่าฮุยลั้งเลยจริง ๆ !

มิคาด อั้งโฮ้วที่ดูเปลือกนอกโง่เขลา แต่ความจริงมิได้โง่เขลาไปเลยสักน้อยนิด แป๊ะจั๊วเพิ่งลงมือหมายปลิดชีวิต มันก็บิดกายโถมเข้าใส่บ้าง

แต่เสียดายที่ร่างของมันสูงใหญ่จนเกินไปจริง ๆ มีดสั้นของแป๊ะจั๊ว แม้ไม่อาจแทงถูกที่สำคัญของมัน แต่ยังคงแทงใส่กระดูกไหล่จนได้ ใช้กำลังเสือกเล็กน้อยมีดสั้นก็จมเข้าไปทั้งด้าม !

มีดนี้แทงด้วยกำลังแรงเกินไป กระทั่งตัวแป๊ะจั๊วเองก็ยังไม่อาจรั้งร่างทรงกายได้ อั้งโฮ้วคำรามเสียงก้อง อ้าแขนตวัดถึงกับหนีบร่างแป๊ะจั๊วไว้ที่ชายโครงได้ แค่นหัวร่อกล่าว

"ดูว่าเจ้ายังจะหนีไปที่ใด ?"

แป๊ะจั๊วร้องขึ้นด้วยความแตกตื่นตระหนก

"เตี้ยเล่ายี่ ปล่อยมือ อภัยให้เราเถิด"

อั้งโฮ้วหัวร่อคักคัก แล้วกล่าว

"ใจเราก็คิดอภัยให้เจ้า แต่เสียดายที่แขนเราไม่ยอมเห็นด้วย"

แขนของมันหนีบลงด้วยกำลังแรงในเสียง "กร๊อบ" ดังถี่ยิบ กระดูกทั่วร่างแป๊ะจั๊วนิ้งกุนได้ถูกหนีบจนหักกระจายออกจากกัน เสียงแผดร้องได้กลายเป็นเสียงหอบหายใจและครวญคราง

ถึงสุดท้าย กระทั่งเสียงหอบหายใจก็ไม่มีแล้ว อั้งโฮ้วคลายมือช้า ๆ ร่างของแป๊ะจั๊วจึงคล้ายเป็นงูตายตัวหนึ่งที่กองอยู่กับพื้น

ฮุยลั้งสูดลมหายใจหนาวเหน็บไปเฮือกใหญ่ ฝืนหัวร่อแล้วกล่าว

"เตี้ยเล่ายี่มีพลังกล้าแข็งอย่างยิ่งจริง ๆ"

อั้งโฮ้วกระชากมีดสั้นบนบ่าออกมา โลหิตฉีดกระจายจนร่างแดงฉาน แต่มันกลับมิได้ขมวดคิ้วนิ่วหน้าแม้สักน้อยนิด แสยะยิ้มให้ฮุยลั้งแล้วกล่าวว่า

"บัดนี้ เหลือเพียงเราสองเท่านั้น ท่านต้องการอย่างไร ?"

งิ้นฮวยเนี้ยได้หลบไปอยู่ที่มุมห้องแต่นานแล้ว ยืนดโดยมิได้กล่าวว่ากระไร เพราะนางทราบดี เชื้อไฟถูกนางจุดลุกโพลงขึ้นแล้ว มิต้องให้นางไปสาดน้ำมันใส่อีกเลย

แลเห็นอั้งโฮ้วกับฮุยลั้งต่างถลึงตาจ้องมองกันอยู่เป็นครู่ใหญ่ ฮุยลั้งพลันเดินไปที่ข้างโต๊ะ ลากเก้าอี้ทรุดลงนั่งช้า ๆ ยิ้มพลางกล่าวว่า

"เล่ายี่ เราไยไม่นั่งสนทนากันก่อน ?"

อั้งโฮ้วกระชากเสียงขึ้นว่า

"นั่งเป็นนั่ง ผู้อื่นกลัวท่านมีเล่ห์อุบายกลอกกลิ้ง แต่บิดากลับไม่กลัวท่าน"

พลอยกระซากเก้าอี้ออกมาตัวหนึ่งแล้วทรุดกายนั่งลงบ้าง ฮุยลั้งยิ้มพลางกล่าวสืบไป

"โต๊ะตัวหนึ่งพอจะตั้งเก้าอี้ได้สองตัวใช่หรือไม่ ?"

อั้งโฮ้วมิเข้าใจว่า มันในเวลาและสถานการณ์เยี่ยงนี้ ไฉนจึงถามคำพูดเช่นนี้มา จำต้องผงกศีรษะรับปากไป ฮุยลั้งจึงคว้าป้านน้ำชาบนโต๊ะขึ้นมา เทลงไปสองถ้วย แล้วกล่าวอย่างยิ้มแย้มอีกครา

"น้ำชาป้านหนึ่งพอจะมีถ้วยรองรับได้สองใบใช่หรือไม่ ?"

"ไร้สาระ !"

อั้งโฮ้วกระซากเสียงขุ่นเคือง เพราะไม่เข้าใจความหมายของวาจา แต่ฮุยลั้งได้ส่งน้ำชาถ้วยนั้นจนถึงเบื้องหน้าอั้งโฮ้ว ยิ้มพลางกล่าวสืบไป

"เราสองเมื่อต่างสามารถมีน้ำชาดื่มไยต้องเสี่ยงชีวิตกันอีก ?"

งิ้นฮวยเนี้ยฟังความหมายในวาจาของมันออกแล้ว จึงต้องขมวดคิ้วขึ้นด้วยความวิตก

แต่อั้งโฮ้วกลับขมวดคิ้วกล่าวขึ้น

"ท่านกล่าวเรื่องราวใดกันแน่ ? บิดาไม่เข้าใจ ?"

ฮุยลั้งหัวร่อแล้วกล่าวว่า

"กษัตริย์งักก๊ก (รัสเซีย) สมัยโบราณ ปรนนิบัติสามีถึงสองคนในเวลาเดียวกัน (หมายถึงแคธรีนมหาราชินี) ถูกถือเป็นตำนานดีงามที่เล่าสืบต่อกันทุกยุคทุกสมัย ท่านเราเมื่อเป็นพี่น้องกัน เหตุใดไม่อาจร่วมได้ภรรยาคนเดียวกัน ?"

อั้งโฮ้วกระซากเสียงขุ่นเคืองขึ้น

"เรื่องอื่น ๆ พอจะแบ่งใช้กันได้ แต่ภรรยาแบ่งไม่ได้ !"

ฮุยลั้งกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"เราพี่น้องมีศัตรูแค้นอยู่ไม่น้อย แม้นับว่าท่านฆ่าเราไป ตัวท่านเพียงลำพังไยมิใช่โดดเดี่ยวไร้ผู้ช่วยเหลือ ? อย่าว่าแต่เราสองเมื่อเสี่ยงชีวิต เป็นผู้ใดฆ่าผู้ใดก็ยังไม่แน่ได้ ใช่หรือไม่ ?"

อั้งโฮ้วถลึงจ้องมันอยู่ครู่ใหญ่ พลันหัวร่อดัง ๆ แล้วกล่าวว่า

"ถูกต้อง ภรรยาครึ่งหนึ่งยังดีกว่าไม่มีภรรยาเลย อย่าว่าแต่ดูความยียวนกวนราคะของนางผู้นี้ บิดาเพียงคนเดียวไม่แน่ว่าจะรับมือนางได้ด้วย"

หยุดหัวร่อเสียงดังก้องแล้ว ยกถ้วยน้ำชาขึ้นซดพลางกล่าวสืบต่อไป

"พี่น้องที่ดี ความคิดเห็นของท่านดีเยี่ยมยิ่ง บิดาคารวะท่านหนึ่งถ้วย"

พลันได้ยินงึ่นฮวยเนี้ยหัวร่อคักคักแล้วกล่าวว่า

"ความคิดนี้ไม่เลวจริง ๆ แต่เมื่อท่านดื่มชาถ้วยนี้แล้วก็จะทราบได้ความคิดของมันมีความดีเยี่ยมปานใดกัน"

อั้งโฮ้วกลอกนัยน์ตาไปมา มือที่ยกถ้วยน้ำชาขึ้นแล้วรีบวางลงทันที มันแม้จะเป็นคนที่สูงใหญ่ราววัวหนุ่ม แต่จะอย่างไรก็เคยคลุกคลีอยู่ในวงพวกนักเลงมาหลายสิบปี แม้เรื่องดีจะมิเข้าใจสักเรื่องราวหนึ่ง แต่เรื่องเลวร้ายนั้นกลับรู้จักไม่น้อย มือกุมถ้วยชาไว้ ตาถลึงจ้องพลางกล่าวไป

"หรือในชานี้จะมีเล่ห์กล ?"

ฮุยลั้งแผดสุดเสียงขึ้น

"เล่ายี่ ท่านอย่างไรอย่าได้ปรักปรำเราไป เราเป็นพี่น้องที่รักใคร่กลมเกลียวกัน จะอย่างไรก็อย่าหลงกลยุแหย่ให้แตกแยกของผู้อื่นไป"

งึ่นฮวยเนี้ยหัวร่อเสียงสดใสแล้วกล่าว

"เมื่อเป็นเช่นนั้น ท่านก็ดื่มชาถ้วยนี้เถิด"

นางเดินชดช้อยเข้ารับถ้วยชาจากมืออั้งโฮ้วส่งไปที่เบื้องหน้าฮุยลั้ง นิ้วก้อยที่มีเล็บย้อมน้ำดอกไม้จนแดงฉานของนาง คล้ายดั่งได้แตะไปบนน้ำชาเล็กน้อย หัวร่อเสียงใสพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าว่าชาถ้วยนี้มีพิษอยู่ หากท่านไม่ดื่มข้าพเจ้าก็ไม่ตำหนิท่าน"

อั้งโฮ้วคำรามด้วยความขุ่นแค้น

"หากท่านไม่กล้าดื่มชาถ้วยนี้ บิดาจะเด็ดศีรษะเจ้าทันที !"

ฮุยลั้งหน้าเปลี่ยนสีไปแล้ว แผดเสียงดังก้องว่า

"ชาถ้วยนี้ความจริงไม่มีพิษอยู่ แต่ตอนนี้ถูกท่านใส่พิษไปแล้ว"

งึ่นฮวยเนี้ยเบิ่งตาจนกลมกว้าง ร้องขึ้นว่า

"ท่าน...ท่านว่าข้าพเจ้าใส่พิษ ?"

ฮุยลั้งตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"เป็นเจ้านางแพศยานี้นี่เอง !"

มันสะบัดหมัดต่อยฉาด แต่งึ่นฮวยเนี้ยกลับพลิ้วกายไปหลบที่ด้านหลังอั้งโฮ้วเสียนานแล้ว

อั้งโฮ้วพลอยกระโดดขึ้นจากเก้าอี้มานานแล้วเช่นกัน คำรามด้วยความขุ่นเคือง

"เป็นเจ้าใส่พิษชัด ๆ ยังคิดป้ายผิดไปให้ผู้ใด เจ้าเข้าใจว่าบิดาเป็นสุกรโง่หรือไร ?"

มันคำรามพลางโถมเข้าใส่ได้ยินเสียงฉาดฉาด ดังขึ้นสองครั้ง หมัดซ้ายขวาของฮุยลั้งต่างต่อยเข้าใส่ร่างมันถนัดถนี่ แต่กลับคล้ายต่อยใส่กระสอบทรายก็ปานมันมิได้สะดุ้งสะเทือนเลย

ฮุยลั้งตื่นตกใจเป็นยิ่งนัก คิดจะชักดาบออกมาอีก แต่อั้งโฮ้วได้สนองคืนมันไปหมัดหนึ่ง หมัดนี้ฮุยลั้งไม่อาจจะทนทานได้อีกแล้ว ร่างงองุ้มลงไปคล้ายเป็นกุ้งเผาไฟ...

อั้งโฮ้วตามเข้าเสริมอีกหมัดหนึ่ง ต่อยเข้าใส่ศีรษะมันจนกะโหลกศีรษะแตกกระจาย มันสมองกระเซ็นไปรอบข้าง สองหมัดนี้แม้ไม่มีลวดลายสวยงามพิสดาร แต่นับว่ามีประโยชน์อย่างยิ่งทีเดียว มิว่าเป็นผู้ใด หากไม่ได้ถืออาวุธอยู่ในมือ จงอย่าต่อยตีกับบุคคลเช่นอั้งโฮ้วเป็นอันขาด เนื่องเพราะเมื่อท่านต่อยใส่มันมันไม่สะดุ้งสะเทือนสักน้อยนิด แต่เมื่อมันต่อยใส่ท่านก็ต้องปลิดชีวิตตามหมัดไปแล้ว

งื่นฮวยเนี้ยได้ปรบมือโห่ร้องเสียงดังอยู่เป็นนาน อั้งโฮ้วถ่มน้ำลายพรวดใหญ่ลงไปบนซากศพฮุยลั้งแล้วกล่าวอย่างเหยียดหยาม

"ยังมิทันฝึกหัดทนหมัดก็คิดจะต่อยตีกับผู้คน ไยมิใช่แส่หาที่ตายเอง"

งื่นฮวยเนี้ยปรบมือหัวร่อแล้วกล่าว

"ถูกต้อง ถูกต้อง ฝีมือต่อยตีคนของเตี้ยกงจื้อไม่เลวก็จริง แต่ฝีมือทนหมัดนับเป็นอันดับหนึ่งของแผ่นดินได้ แต่ทว่า...เจ้าผู้นี้เมื่อครู่มิได้ทำอันตรายกงจื้อบาดเจ็บจริง ?"

อั้งโฮ้วยืดอกหัวร่อเสียงดัง แล้วกล่าว

"เล็บต่ำ ๆ ทั้งสองข้างของมัน คล้ายดั่งเกาคันให้กับบิดาเท่านั้น ไม่เชื่อท่านเข้ามาดู"

งื่นฮวยเนี้ยเดินเข้าไปหา กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"แต่ที่ไหล่ท่านคล้ายดั่งยังมีโลหิตไหล"

นางใช้เล็บที่แดงฉานลูบเบา ๆ ไปบนปากแผลที่เมื่อครู่ถูกแป๊ะจั๊วแทงเข้าใส่มีดหนึ่ง กล่าวเบา ๆ ขึ้นว่า

"เจ็บปวดหรือไม่ ?"

อั้งโฮ้วหัวร่อเสียงดังแล้วกล่าวว่า

"ไม่เจ็บไม่เจ็บ เพียงแต่เมื่อถูกมือน้อย ๆ ของท่านลูบคลำ กลับรู้สึกคันอยู่บ้าง..."

กล้ามเนื้อทั่วร่างของมันคล้ายสั่นระริก แผดหัวร่อพลางอ้าแขนจะรวบเอว

แน่งน้อยของงิ่นฮวยเนี้ย

งิ่นฮวยเนี้ยกลับหัวร่อแล้วถลันกายหลบไป หัวร่อคิกคิกพลางกล่าวว่า

"ท่านจับข้าพเจ้าได้ ข้าพเจ้าจึงจะยอมนับถือท่านจริง ๆ"

นางหัวร่อพลางวิ่งอยู่เบื้องหน้า อั้งโฮ้วหอบหายใจพลางไล่อยู่เบื้องหลัง ร่างของนางแผ่วเบาแคล่วคล่องราวเป็นนางแอ่นน้อย ส่วนอั้งโฮ้วนั้น ไล่อย่างไรก็ไม่มีทางสัมผัสถูกชายเสื้อของนางเลย

จนถึงตอนหลัง อั้งโฮ้วได้แต่ยืนเกาะโต๊ะหอบหายใจอยู่โดยไม่อาจไล่ตามอีกแล้ว แย้มยิ้มประจบพลางกล่าว

"ที่รักของเรา หัวใจของเรา มาให้เราโอบกอดสักครั้งเถิด"

งิ่นฮวยเนี้ยยืนจ้องมองมันอย่างยิ้มแย้มแจ่มใสชั่วขณะ พลันส่ายหน้าถอนใจแล้วกล่าว

"ท่านผู้นี้...ท่านเป็นสุกรโง่บัดซบชัด ๆ เหตุไฉนจึงไม่ยอมรับอีก ?"

อั้งโฮ้วงุนงงงวูบจึงร้อง

"นี่เป็นวาจาใด ?"

งิ่นฮวยเนี้ยกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"เราเมื่อครู่ได้ใส่ยาพิษที่พอสัมผัสโลหิตก็ต้องปลิดชีวิตลงบนปากแผลท่านแล้ว และเป็นยาพิษที่พอจะฆ่าสุกรอ้วนใหญ่ได้ถึงสิบตัว ท่านหากไม่เคลื่อนไหวยังพอมีชีวิตอยู่ได้หลายชั่วยาม บัดนี้ มาวิ่งวุ่นวายอยู่พักหนึ่ง พิษก็ได้แทรกซึมเข้าตามโลหิตจนทั่วร่างท่านแล้ว ท่านหากใช้กำลังอีกเล็กน้อยจะต้องสิ้นชีวิตทันที"

อั้งโฮ้วแผดคำรามเสียงก้อง รวมพลังทั้งตัวที่มีโถมเข้าไป ได้ยินเสียงโครมครามดังกึกก้อง โต๊ะถูกชนล้มลง แต่ร่างของมันกลับถูกทับอยู่ใต้โต๊ะไป

งิ่นฮวยเนี้ยถอนหายใจแล้วกล่าวเสียงอ้อยอิ่ง

"เราบอกกับท่านด้วยเจตนาดี ท่านเหตุใดไม่เชื่อถือ"

นางอ้อมผ่านโต๊ะมาที่ปากประตู ยืนอิงประตูแล้วกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ในห้องมีคนตายอยู่ คนพวกตั๋วกอทั้งหลายมาช่วยข้าพเจ้าหามออกไปได้หรือไม่"

บริวารของสี่สัตว์ร้ายที่กระวนกระวายอยู่ทางลานตึกมานาน แต่เนื่องจากสี่สัตว์ร้ายมีคำสั่งอันเข้มงวดกวดขันที่สุด ไม่ได้รับคำอนุญาต มิว่าผู้ใดก็ไม่กล้าออกจากที่ถูกจำกัดไว้โดยพลการเป็นอันขาด

พวกมันได้ยินในห้องมีเสียงอึกทึกกึกก้องจนปั่นป่วน ยังมิทันจะสะสางให้

กระจ่างว่าเป็นเรื่องราวใด ตอนนี้จึงได้ฮือกันมาดุจฝูงผึ้งแตกรัง ทุกผู้คนต่างยืนตะลึงลานด้วยความแตกตื่นตกใจไป

งึ่นฮวยเนี้ยกล่าวเสียงนุ่มนวลขึ้นอีก

"ข้าพเจ้าทราบจิตใจของท่านดี พวกท่านเห็นเจ้านายตัวเองต้องตายอย่างไม่มีต้นสายปลายเหตุเยี่ยงนี้ แม้นับว่าคิดจะแก้แค้นแทนพวกนาย ข้าพเจ้าก็ไม่ตำหนิพวกท่านดอก"

บรรดาชายฉกรรจ์อันชั่วร้ายทั้งหลายแลเห็นนางยืนยิ้มแย้มแจ่มใสอยู่ที่ข้างประตู กระทั่งเสื้อผ้าบนร่างยังมิถูกฉีกขาดแม้สักน้อยนิด แต่ประมุขที่พวกมันตามปกติเคารพดุจดั่งเป็นเทพเจ้า กลับตายอยู่บนพื้นดุจเป็นซากสุนัข สตรีนางนี้มิเพียงสวยงามจนน่ากลัวเท่านั้น ยังร้ายกาจจนน่าหวาดกลัวยิ่ง ชายฉกรรจ์ทั้งสิบกว่าคนไหนเลยจะมีผู้ใดกล้าเอ่ยคำ 'แก้แค้น' มาได้ ต่างพากันหันร่างวิ่งปราดออกไปดุจเหาะเหิน ชั่วพริบตา หนีหายจนไม่มีวี่แววหลงเหลือเลย

งึ่นฮวยเนี้ยทอดถอนใจยาว พึมพำขึ้นเบา ๆ

"ในสมัยนี้ ไฉนกระทั่งขวัญของพวกโจรยิ่งนานยิ่งฝ่อลงเสียแล้ว"

กิมอี่จื้อกับบ๊วยซี่มั่งก็จับจ้องมองจนตะลึงลานอยู่นาน บ๊วยซี่มั่งฝืนยิ้มแล้วกล่าว

"ม่วยม่วยท่านมีฝีมือร้ายกาจยิ่ง จนพอจะยกขึ้นเปรียบกับไฮ้ทั้งฮูหยินเมื่อกาลครั้งก่อนได้ ข้าพเจ้าดูออกแต่แรกแล้วว่า ไม่ต้องให้ผู้อื่นไปลงมือ นางย่อมสามารถกำจัดได้เองแน่"

กิมอี่จื้อรู้สึกขมในลำคอขึ้นอย่างบอกมิถูกว่าเป็นเพราะสาเหตุใด บ๊วยซี่มั่งได้กล่าวสืบไป

"ตอนนี้โกวเนี้ยลงไปได้แล้ว เล่าฮิวก็พอจะกลับไปรายงานคำสั่งได้เช่นกัน"

"ท่าน...ท่านไม่ลงไปนั่งสนทนากันก่อน ?"

บ๊วยซี่มั่งรีบหัวร่อแล้วกล่าว

"เล่าฮิวแม้จะมีอายุสูงวัยไปบ้าง แต่อย่างไรยังคงเป็นบุรุษเพศอยู่ ดังนั้น ยังคงอย่าได้พบหน้ากับม่วยม่วยท่านจะประเสริฐกว่า..."

มิทันขาดคำ ร่างก็ได้หลบไปจนไม่มีร่องรอยหลงเหลือ

กิมอี่จื้อถอนหายใจยาว แลเห็นงึ่นฮวยเนี้ยได้มายืนอิงประตูอีกครั้ง แหงนหน้าขึ้นกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"คิดไม่ถึง บนหลังคายังมีอาคันตุกะผู้ทรงเกียรติ เชี่ยวม่วยต้อนรับไม่รอบคอบโปรดอภัยโปรดอภัย"

กิมอี่จื้อไม่อาจข่มโทสะต่อไปได้อีกแล้ว นางพุ่งควับมาทางเบื้องหน้างิ้นฮวยเนี้ย งิ้นฮวยเนี้ยเห็นเป็นนาง เพิ่งจะงุนงงมิทันถาม ก็ถูกกิมอี่จื้อตบใส่ไปสองฉาดแล้ว

สองฝ่ามือนี้ตบไม่เบาเลยจริง ๆ งิ้นฮวยเนี้ยถูกตบจนกระเด็นกลับเข้าไปในห้อง ร้องโพล่งด้วยความตื่นตกใจ

"ตั้วเจ๊ท่าน..."

กิมอี่จื้อกลับรู้สึกว่าตนเองตบไม่หนักเพียงพอ นางขยี้เท้าแค่นหัวร่อแล้วกล่าว

"ท่านอย่าได้มาเรียกเราเป็นตั้วเจ๊อีก เราไหนเลยมีคณสมบัติเป็นตั้วเจ๊ของท่านได้ ? ชีวิตคนในสายตาท่านนับว่าต่ำค่ายิ่งกว่าสุนัขเสียอีก ท่านพอเกิดขัดใจขึ้นมา ไม่แน่ว่าจะพลอยฆ่าเราไปด้วยก็ได้ !"

งิ้นฮวยเนี้ยยกมือกุมแก้มทั้งสอง พลันโถมกายลงไปร่ำไห้เสียงดังสนั่นหวั่นไหว กิมอี่จื้อตวาดด้วยความขุ่นเคือง

"ท่านไม่เปลืองเรี่ยวแรงแม้แต่น้อยนิดก็ฆ่าไปได้ถึงสี่คน ความจริงควรลิงโลดยินดีจึงถูกต้อง ยังร่ำไห้ไปไยกัน ?"

งิ้นฮวยเนี้ยร่ำไห้พลางรำพันขึ้น

"ตั้วเจ๊เข้าใจว่าข้าพเจ้าฆ่าคนแล้วมีความพึงพอใจยิ่ง ? หากตั้วเจ๊ท่านได้เห็นก็ควรทราบอยู่แล้ว ข้าพเจ้าไม่คิดวิธีนี้ฆ่าพวกมัน พวกมันจะทำข้าพเจ้าจนเป็นสภาพใด ?"

นางร่ำไห้รำพันแล้วโถมไปที่เท้ากิมอี่จื้อ สะอึกสะอื้นขึ้นต่อไป

"ตั้วเจ๊ท่านจะตบตีข้าพเจ้า ดุด่าข้าพเจ้าต่างมิเป็นไร แต่หากท่านไม่ต้องการข้าพเจ้าเป็นม่วยม่วยอีกข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าก็จะตายแทบเท้าตั้วเจ๊ท่านทันที"

กิมอี่จื้อนั้น ตบก็ได้ตบแล้ว ด่าก็ด่าแล้ว โทสะจึงคลายลงไปกว่าครึ่ง เมื่อได้ฟังวาจาเยี่ยงนั้นของนาง ตัวเองถึงกับหลั่งน้ำตาลงมาบ้าง ขยี้เท้ากล่าวว่า

"แม้นับว่าท่านถูกคุกคามจนจำเป็น ก็ไม่บังควรอำมหิตถึงปานนั้น"

งิ้นฮวยเนี้ยร้องเสียงสั่นสะท้าน

"ข้าพเจ้ารู้ตัวว่าผิดแล้ว แต่ข้าพเจ้าถูกผู้อื่นข่มเหงรังแกมาแต่เยาว์วัยจนชาชินพบเห็นแต่คนที่มีจิตใจอำมหิตฝีมือโหดร้าย ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้ารู้สึกหวาดกลัวอย่างยิ่งดังนั้นจึงลงมือออกจะดุร้ายไปบ้าง"

นางร่ำไห้ด้วยความเจ็บช้ำเสียใจ กอดเท้าทั้งสองของกิมอี่จื้อแนบแน่นแล้วร้องสืบไป

"หากตั้วเจ๊ท่านมาเร็วกว่านี้ พวกมันคงไม่กล้าข่มเหงข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็ไม่ต้องกระทำเรื่องเยี่ยงนั้นแล้ว"

กิมอี่จื้อรู้สึกหดหู่เป็นยิ่งนัก อดมิได้ต้องถอนใจยาวแล้วกล่าวว่า

"จริงทีเดียว นี่จะต้องตำหนิเราด้วย เราความจริงสมควรมาแต่แรกเนิ่น ๆ จึงถูกต้อง"

นางรู้สึกว่า เรื่องนี้มิเพียงไม่อาจตำหนิผู้อื่นเท่านั้น ยังสมควรตำหนิตัวนางเอง กล่าวไปกล่าวไปได้ประคองงื่นฮวยเนี้ยขึ้นจากพื้น กอดกันร่ำไห้เสียงดัง ๆ ไปทั้งสองนาง

งื่นฮวยเนี้ยแม้จะร่ำไห้มีน้ำตานองหน้า แต่ในใจนางกลับหัวร่อด้วยความขบขันเป็นอย่างยิ่ง

นางตอนนี้ได้พบเห็นว่า ขอเพียงจับนิสัยของคนผู้หนึ่งไว้ ไม่เพียงบุรุษเพศจะจัดการง่ายเท่านั้น สตรีก็จัดการง่ายดายเช่นกัน โดยเฉพาะสตรีที่มีนิสัยดุจดั่งกิมอี่จื้อเยี่ยงนี้ !

วงพวกนักเลงมีภยันอันตรายที่ร้ายแรง แต่ก็ยุติธรรมยิ่ง ขอเพียงเป็นผู้มีภูมิปัญญา มีความสามารถก็มีชื่อเสียงได้ ช่วงชีวิตของผู้นั้น จะพลันแปรเปลี่ยนเป็นรุ่งโรจน์โชติช่วงขึ้นมา เพียงแต่ว่า ชั่วชีวิตของบ้างบางคน แม้รุ่งโรจน์โชติช่วง แต่สั้นบัดเดียวเดียวดุจเป็นดาวหาง !

ตลอดสามร้อยปีมา ในวงพวกนักเลงยิ่งมิทราบมีวีรบุรุษกำเนิดขึ้นมากน้อยเพียงใด แต่ก็ล่วงลับหายไป ในจำนวนนั้น หาใช่จะไร้ผู้สามารถยืนหยัดได้หนักแน่นจวบจนปัจจุบันยังไม่ล้มลงไม่...มีบ้างบางคนแม้ตายไปแล้ว แต่บุตรหลานรุ่นหลัง ๆ ของท่าน กลับได้สร้างขุมกำลังไว้ในวงพวกนักเลงจนแน่นหนาไม่พังทลายตามกาลเวลาดังนั้นเอง ชื่อเสียงของคนผู้นั้น จึงพลอยยืนยงคงอยู่เพราะสาเหตุนี้ด้วย

ตลอดสามร้อยปีมา กำลังที่โดดเด่นเป็นหลักมั่นอยู่ในวงพวกนักเลงโดยไม่พังสลายอยู่ตลอดไป นอกจากเสียวลิ้มยี่ บู๊ตึงชัว...อันเป็นสำนักที่มีเกียรติภูมิกระเดื่องเกรียงไกรแล้ว ยังมีตระกูลใหญ่นามสะท้านอานุภาพยิ่งยงของบู๊ลิ้มอยู่บ้างตระกูลใหญ่บู๊ลิ้มเหล่านี้ แม้มีสาเหตุเพราะบรรพบุรุษของพวกท่าน เคยพิทักษ์คุณธรรมของบู๊ลิ้มไว้ด้วยเลือดเนื้อและชีวิต แต่ก็ได้แลกมาซึ่งความเคารพนับถือของผู้เก่งกล้าในวงพวกนักเลงที่มีต่อตระกูลของคนผู้นั้น แต่ส่วนมากยังต้องเนื่องเพราะในตระกูลนั้น มีหลักวิชาฝีมือที่พิเศษพิสดาร หรือภูมิปัญญาที่เลิศล้ำปราด-เปรื่อง จึงไม่ถูกกาลเวลาทอดทิ้งดำรงคงอยู่คู่แผ่นดินไปตลอดกาลนาน

สมมุติเช่น 'เตียกังแจ' ในมหานครปักกิ่ง ที่มีหลักวิชาแพทย์อันเลิศล้ำถ่ายทอด

อยู่ทุกชั่วคน 'เพ็กเล็กทั้ง' (ตึกอสนีบาต) แห่งกังหนำ ที่สร้างอาวุธไฟจนขึ้นชื่อลือกระเดื่อง 'ตระกูลน่ำเก็ง' ที่มีเพลงฝ่ามือลึกล้ำพิสดารจนหาผู้เทียมเทียบมิได้ และก็มี 'เทียนฮื้อทั้ง' (มัจฉาสวรรค์) อันมีวิชาทางน้ำที่เลิศล้ำสุดยอด ยังมี 'โง้วโฮ้ว-ต้วนมึ้งตอ' (ดาบห้าเสือสะบั้นวิญญาณ) อันทรงอิทธิพลครอบคลุมดินแดนฮ่อหนำมานานปี...

และในบรรดาตระกูลใหญ่ที่ลือกระเดื่องเกรียงไกรของบู๊ลิ้มเหล่านั้น ที่ประทับความทรงจำแก่ผู้คนลึกซึ้งที่สุด มีชื่อคุ้นกับปากคนที่สุด ย่อมต้องนับ 'ตระกูลทั้ง' ในเสฉวน ที่มีอาวุธลับอาบยาพิษและยาพิษที่ไม่มีในแผ่นดินเทียมเทียบเปรียบได้

ทั้งแกจึง (หมู่บ้านตระกูลทั้ง) ที่อยู่เชิงเขานอกเมืองยู่เซี้ย ผ่านกาลเวลาสร้างแต่งเติมโดยไม่หยุดยั้งถึงสามร้อยปี ปัจจุบันได้แปรเปลี่ยนจากห้องไม้ซอมซ่อสองแถวกลายเป็นหมู่ตึกที่สง่าภูมิฐาน โอ่อ่าโอฬารปานเมืองเมืองหนึ่ง

สภาพและพื้นฐานของหมู่บ้านนี้ นับว่าไม่ด้อยกว่าตัวเมืองน้อย ๆ แห่งใดเลย ขอเพียงย่างเหยียบเข้าสู่ซุ้มประตูที่ต้องลงรักฉาบสีทุก ๆ ปี จะเป็นที่อยู่อาศัย อาหารการกิน พาหนะเดินทาง กระทั่งถึงโรงเรียนและสถานสำราญ แม้เป็นงานศพหรือวิวาห์ ทุกสิ่งทุกประการต่างไม่ต้องไปดิ้นรนหาจากภายนอก ทุกสรรพสิ่งต่างมีตระเตรียมไว้ครบถ้วนสมบูรณ์ ล้วนพอสร้างความแตกตื่นตกใจให้แก่ผู้ได้พบเห็นทั้งสิ้น

ซึ่งความจริงแล้ว เหลาสุราที่ประณีตโอฬารที่สุดในเสฉวน ร้านแพรพรรณที่ดีที่สุด และเครื่องตบแต่งประทินผิวครบถ้วนสมบูรณ์ที่สุด ต่างล้วนอยู่ในหมู่ตึกนี้ทั้งสิ้น

บุตรหลานหรือศิษย์ในตระกูลทั้ง แต่ละคนย่อมมีความสามารถโดดเด่นเป็นเฉพาะ พวกนั้นใช้ความสามารถของตนไปหาเงินทองมาทุ่มเทใช้ไปในร้านรวงเหล่านี้อีกครั้ง

พวกนี้หากคิดใครได้เสพย์สุขที่เลิศลอยสมบูรณ์กว่านี้ มีแต่ต้องพยายามไปหาเงินทอง และกำลังเงินกับกำลังคนเท่าที่มี ต่างก็จำกัดอยู่ภายในอาณาบริเวณของหมู่ตึกนี้เท่านั้น !

ลักษณะนั้นเป็นมาและเป็นอยู่ตลอดกาลเวลาสองสามร้อยปี ทั้งแกจึงยิ่งนานยิ่งภาคภูมิโอฬาร

กระทั่งงื่นฮวยเนี้ย เมื่อนางเดินเข้าสู่ซุ้มประตูใหญ่ของทั้งแกจึงแล้ว ยังต้องตาลายพร่างพราย ปากอ้าค้างสมองมึนงง ลมหายใจขาดห้วงไปอยู่พักใหญ่จึงระบายออกมาได้

นางก็เคยผ่านทั้งแกจึงมา แต่นั่นเป็นการผ่านนอกประตู ซึ่งนางคิดไม่ถึงเป็นเด็ดขาดว่า ภายในประตูและนอกประตูของทั้งแกจึง จะมีความผิดแปลกที่แตกต่างกันถึงเพียงนี้ !

มองจากนอกประตู รั้วไม้ที่สร้างจากท่อนซุงมหึมาซ้อนเรียงราย ประตูที่ลงรักดำสนิท ธงที่พลิ้วสะบัดอยู่บนเสาสูงนั้น มิได้ผิดแปลกไปกว่าตึกรามหอห้องของตระกูลใหญ่ในบู๊ลิ้มใด ๆ เพียงแต่โตใหญ่กว่าเล็กน้อยเท่านั้น

แต่เมื่อเข้าถึงภายใน นางพลันรู้สึกว่าในหมู่ตึกนี้ถึงกับมีถนนอยู่สายหนึ่งเป็นถนนที่ใช้หินสีเขียวปูไว้อย่างเรียบร้อยสวยงาม เป็นถนนสมบูรณ์แบบที่ไม่อาจตำหนิได้

สองฟากข้างของถนนสายใหญ่ มีร้านรวงสรรพสิ่งของนานา แต่ละร้านต่างมีกิจการค้าที่คึกคักยิ่ง เพียงแต่ว่า ทางนอกร้านไม่มียี่ห้อแขวนไว้เท่านั้น

นับเป็นสภาพที่นางคาดฝันไม่ถึงว่า จะมาพบเห็นภายในหมู่ตึกของตระกูลหนึ่ง แต่ที่สร้างความประหลาดสงสัยแก่นางที่สุด ยังมิใช่เป็นเรื่องเหล่านี้

เรื่องที่สร้างความประหลาดใจแก่นางเป็นสุดแสนคือ ในตระกูลใหญ่บู๊ลิ้มที่มีชื่อเกรียงไกรทั้งแผ่นดินนี้ ถึงกับดูไม่ออกว่ามีความระแวดระวังอันเข้มงวดกวดขันปราศจากสภาพตึงเครียดจนน่าหวาดหวั่นเลย ?!

พวกนางเมื่อควบขับม้าถึงนอกประตูใหญ่ กิมอี่จื้อเพียงบอกชื่อแซ่สั้น ๆ พวกนางก็เข้ามากันได้ และคนที่เฝ้าประตูก็เป็นเพียงชายชราที่มีฝีเท้าโซเซไม่มั่นคงสองคนเท่านั้น ?!

งึ่นฮวยเนี้ยระบายลมจากปากยาว ๆ ในที่สุดอดมิได้ต้องถามเสียงแผ่วเบา

"ที่นี้เป็นทั้งแกจึง ซึ่งมีเพียงแห่งเดียวในแผ่นดินจริง ๆ ?"

กิมอี่จื้อต้องหัวร่อด้วยความขบขัน ถามว่า

"ท่านไม่เชื่อ ?"

"ข้าพเจ้ามิใช่ไม่เชื่อ เพียงแต่รู้สึกงนงงสงสัยอย่บ้าง"

บนท้องถนนยังมีผู้คนสัญจรไปมา แม้จะอดเหลือบแลดูพวกนางแวบหนึ่งมิได้ แต่กลับไม่มีสักผู้หนึ่งเข้ามาทักทายถามไถ่เลย งึ่นฮวยเนี้ยจึงอดมิได้ต้องถามอีกครั้ง

"ชนชาวนักเลงต่างกลัวกันว่า วัดเสียวลิ้มยี่ภูเขาบู๊ตึงชัว และตัวตึกทั้งแกจึงต่างเป็นเขตหวงห้ามของบู๊ลิ้ม ท่านหากคิดจะเพ้อฝันย่างกรายไปบุกรุก ก็อย่าคิดมีชีวิตเดินออกมาได้ แต่เห็นสภาพของขณะนี้ กลับคล้ายดั่งว่า ผู้ใดปรารถนาเข้ามาก็สามารถเข้าได้ ไม่พอใจเป็นออกไปได้ในทุกเวลาก็ปาน"

กิมอี่จื้อยิ้มเล็กน้อยแล้วกล่าวว่า

"นั่นเนื่องเพราะท่านร่วมทางมากับเราเท่านั้น !"

"ข้าพเจ้าเพียงลำพังหรือไม่อาจบุกเข้ามาได้ ?"

"ท่านหากคิดบุกรุกเข้ามา ตอนมานั้นเดินได้ แต่ตอนกลับต้องหามออกไป"

นางหยุดหัวร่อแล้วจึงกล่าวสืบต่อ

"ท่านเห็นพวกที่เดินไปมาตามท้องถนน ต่างคล้ายมีความสุขเยือกเย็นยิ่ง ? ท่านผิดมาก ! ท่านเพียงแต่มีทีท่าที่ผิดสังเกตสักน้อยนิด ในแขนเสื้อของทุกผู้คนต่างจะมีของที่บินได้พุ่งออกมาปลิดชีวิตของท่านอย่างง่ายดายไป"

งิ้นฮวยเนี้ยต้องลอบสูดลมหายใจหนาวเหน็บเข้าเฮือกใหญ่ แต่ปากกลับกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"แต่ในเมื่อพวกเราเข้ามาแล้ว ไฉนกระทั่งคนบอกข่าวสักผู้หนึ่งก็ไม่มีเลย ?"

"ท่านไฉนทราบว่าพวกมันมิได้ไปรายงาน เพียงแต่วิธีรายงานของพวกมันบุคคลนอกดูไม่ออกเท่านั้น หากท่านไม่เชื่อจะมีผู้มาต้อนรับพวกเราในบัดดลนี้แล้ว"

"ประมุขของตึกนี้..."

"ผู้เฒ่าบ้อซังพำนักอยู่ด้านหลังของหมู่ตึกนี้นี่เอง ท่านกับบุตรธิดาของท่านอยู่ร่วมในตึกหลังหนึ่ง ซึ่งดูแล้วอาจจะเข้าใจว่าผู้ใดก็สามารถบุกเข้าไปได้ทั้งสิ้น แต่ความสัตย์จริงไม่ว่าเป็นบุคคลใดคิดบุกรุกจากประตูใหญ่เข้าถึงในตัวตึก มิเพียงต้องมีปีกอีกสองข้างเท่านั้น ยังต้องเตรียมศีรษะมาอีกแปดเก้าศีรษะด้วย !"

งิ้นฮวยเนี้ยถอนหายใจ พึมพำขึ้นว่า

"มันอยู่ในสถานที่ปลอดภัยเยี่ยงนี้มาตลอดเวลา ก็ไม่อาจตำหนิว่ามันยิ่งนานยิ่งขวัญฝ่อลงไปทุกเวลาแล้ว"

กิมอี่จื้อขมวดคิ้ว กล่าวขึ้น

"ท่านทราบได้อย่างไรว่า ผู้เฒ่ายิ่งนานยิ่งขวัญฝ่อ ?"

งิ้นฮวยเนี้ยสะดุ้งรู้ตัวว่าพลั้งปากแล้ว รีบฝืนยิ้มกลบเกลื่อนแล้วกล่าว

"ข้าพเจ้าได้ยินผู้คนเล่าขานกัน"

กิมอี่จื้อคิดจะถามสืบไป พอดีที่ปลายถนนมีสตรีหลายนางเดินดาหน้าเข้ามา พวกนางต่างสวมกระโปรงจีบที่ยาวระพื้น ยามเดินรู้สึกชดช้อยงามตายิ่ง

สตรีร่างสูงโปร่งนางหนึ่งอ้าแขนแต่ไกล หัวร่อแล้วทักทายมา

"ซาเอียเท้า ท่านตอนนี้เพิ่งมา ไม่กลัวเจ้เจ๊จะคิดถึงท่านจนตายดอกหรือ ?"

งิ้นฮวยเนี้ยไม่นานก็ทราบ สตรีที่มีรูปกายสูงโปร่งอวบสมบูรณ์ ใบหน้ารูปไข่

ที่ออกจะยาวเกินไปเล็กน้อย และยังมีรอยตกกระที่ปลายจมูกหลายเม็ดนี้ ก็คือทั่งคี้ที่ปัจจุบันเป็นแม่บ้านดูแลทั้งแกจึง

ภายหลัง งิ่นฮวยเนี้ยเคยลอบถามกิมอี่จื้อด้วยเสียงแผ่วเบา

"ทั้งยี่เจ๊ผู้นี้ มีความสามารถอันเจนจัดแคล่วคล่องและยังสวยงามอย่างยิ่ง เหตุไฉนจวบจนบัดนี้จึงยังไม่ได้แต่งงาน ?"

กิมอี่จื้อก็ถอนใจแล้วบอกให้นางทราบ

"นางก็เป็นสตรีที่อาภัพ เคยหมั้นหมายมาสองครั้งแต่ยังมิได้เข้าวิวาห์ คู่หมั้นของนางก็ตายไปเสียก่อนทุกครั้ง ดังนั้นเอง จึงมีคนนินทาว่าร้ายลับหลัง ว่านางมีความเปรื่องปราดสามารถเกินไป มีชะตาชีวิตแข็งเกินไป และมีราศีกินสามี เมื่อคำว่านั้นแว่วเข้าหูนาง นางพอมีโทสะก็ไปสาบานที่หน้าป้ายบรรพบุรุษไม่ยอมแต่งงานกับผู้ใดอีกแล้ว"

ขณะนี้ ยี่โกวไหนไน่ (นายหญิงคนที่สอง) ของตระกูลทั้ง นางว่ากล่าวพลางหัวร่อพลาง และยังยกย่องชมเชย 'ม่วยม่วยใหม่' ของกิมอี่จื้อว่าสวยงามไปพลาง

ในมือนางถือแพรขาวอยู่ผืนหนึ่ง เมื่อเห็นที่ช่วงถนนตอนใดมีเศษกระดาษสักก้อน มีเปลือกผลไม้สักชิ้น นางก็เก็บขึ้นมาห่อไว้ในผ้าผืนนั้น

งิ่นฮวยเนี้ยยามนี้จึงทราบสาเหตุที่ถนนทั้งแกจึงไฉนจึงสะอาดปานนี้ จึงต้องลอบหัวร่อในใจ ที่นางโชคดีมิได้แต่งงานไป ไม่เช่นนั้น สามีของนางจะต้องทนทุกข์ทรมานย่ำแย่ทีเดียว

ที่เดินอยู่ข้างกายทั่งคี้ เป็นสตรีที่มีรอยยิ้มน้อย ๆ ตลอดเวลา โดยมิเคยเอ่ยปากว่ากล่าวมา นั่นคือสะใภ้คนโตของทั่งบ้อซังภรรยาของทั่งอู้นามลี้ป้วยเหล็ง

นางมีใบหน้ากลม ๆ ดวงตากลม ๆ แขนก็กลมกลึงดุจเป็นรากบัวอ่อน ดูแล้วทั้งนุ่มนวลเยือกเย็นทั้งมีราศี นับเป็นสะใภ้ของตระกูลใหญ่ที่สมบูรณ์แบบได้ทีเดียว

ส่วนทั่งลิ้มที่เป็นม่วยม่วยของทั่งคี้ กลับเป็นดรุณีอันอ่อนแอจนคล้ายไม่อาจต้านลมแรง ในดวงตาที่ทั้งดำขลับทั้งลึกซึ้ง มักจะมีแววหม่นหมองกังวลจนไม่ลบเลือนอยู่เสมอมา

งิ่นฮวยเนี้ยทราบว่าทั้งสามคนนี้คือผู้มีความสำคัญที่สุดในตระกูลทั้ง ส่วนอื่น ๆ ที่มีทั้งม่วยม่วย เจ้เจ๊ โกวโกว ซ่อซ้อ อีกมากมาย นางมิได้ไปแยแสสนใจเลย

ผ่านถนนใหญ่ไปแล้ว เดินอยู่บนทางโรยกรวดอีกสายหนึ่ง เบื้องหน้าพลันปรากฏป่าไม้ขึ้นหย่อมใหญ่ ในกิ่งใบสาขาที่บดบัง ยังพอเห็นเลือนรางว่ามีกำแพงสีแดงฉานกระเบื้องหลังคาสีเขียวอยู่

นั่นคือสถานที่เสพย์สุขอันสันโดษของทั่งบ้อซังผู้เฒ่า

ยี่โกวไหนไน่โยนห่อขยะในผ้าลงเข่งใบใหญ่แล้วเดินอ้อมกำแพงแดงไปล้างมือในลำธารน้ำใส จากนั้นจึงกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"เล่าเอี๊ยกำลังหลับกลางวัน เราเห็นว่าพวกเรามิต้องไปกราบท่านแล้ว พาลพากันไปที่ตึกตั๋วซ้อ (พี่สะใภ้คนโต) เราทราบว่านางยังมีสุราบุ้นกุ้ยโล่ว (น้ำค้างบนกลีบกุหลาบ) อยู่สองขวด พวกเราไปจัดการดื่มมันให้เรียบร้อยค่อยว่ากล่าวกัน"

ลี้ป้วยเหล็งเม้มริมฝีปากกลั้นหัวร่อแล้วกล่าว

"ท่านดูนางอสูรตัวนี้ ที่บ้านผู้คนมีสุราอยู่สองป้านก็ถูกนางสืบทราบจนละเอียดชัดเจน นี่ยังจะทนทานได้หรือ ?"

ทั่งคี้หัวร่อคิกคิกแล้วกล่าว

"บอกกับท่านตามความจริง ข้าพเจ้าน้ำลายสอต่อสุราสองป้านนั้นมานานวันแล้ว วันนี้หากไม่ฉวยโอกาสที่มีอาคันตุกะมาจากแดนไกล จัดการมันเสียให้สมใจแล้ว เมื่อรอตั๋วกอกลับมา น่ากลัวกระทั่งป้านก็ยังต้องถูกตั๋วกอกลืนลงท้องไปเสียด้วยเลย"

กิมอี่จื้อนั้นหัวร่อจนตัวงอไปงอมาอยู่นานแล้ว ส่วนงิ้นฮวยเนี้ยก็อดมิได้ต้องหัวร่อออกมาบ้าง

นางบังเกิดความประหลาดสงสัยขึ้นอีกครั้ง บรรดาโกวเนี้ยในตระกูลใหญ่ของเสฉวนนี้ ไฉนจึงมีสำเนียงเป็นชาวเหนือทั้งสิ้น ภายหลังจึงทราบ ที่แท้ฮูหยินของทั่งบ้อซังคือสตรีในตระกูลใหญ่ของปักกิ่งนั่นเอง

สรุปแล้ว นางพอเหยียบย่างเข้าสู่ประตูใหญ่ของตระกูลทั้ง นัยน์ตา หู ปาก มิเคยว่างเลย นัยน์ตาของนางมิยอมปล่อยให้สิ่งใดผ่านไป หูของนางก็มิยอมปล่อยให้ข่าวคราวใดรอดพ้น ปากยิ่งพร่ำกล่าวเยินยออยู่ไม่หยุดยั้ง และเล็มสอบถามไม่หยุดยั้ง แต่มิว่านางจะและเล็มสอบถามเยี่ยงไร ยังคงสอบถามไม่ได้ข่าวคราวของยี่กงจื้อตระกูลทั้ง ก็คือทั่งเง็กที่เป็นคนรักของกิมฮวยเนี้ยว่าไปอยู่ในที่ใดกันแน่

นางพยายามประจบเอาใจกิมอี่จื้ออย่างไม่คิดชีวิต เพราะต้องการให้กิมอี่จื้อพานางเข้ามาในทั้งแกจึง นางที่จงใจเข้าทั้งแกจึงให้ได้ เพราะต้องการพบทั่งเง็กนั่นเอง !

เพียงเวลาสองสามวันเท่านั้น งิ้นฮวยเนี้ยกับโกวเนี้ยหลายนางของตระกูลทั้งก็ได้คลุกคลีจนสนิทสนมกลมเกลียวยิ่ง นางไปเลือกเฟ้นทรัพย์สมบัติหลายหีบนั้นหาที่มีราคาสูงสุด แปลกตาที่สุด สวยที่สุด กำนัลให้กับทั่งคี้ ทั่งลิ้มและลี้ป้วยเหล็ง

และยังเลือกอีกหลายสิบชิ้นที่แม้จะไม่แปลกตาพิสดาร แต่ก็มีราคาสูงไม่น้อย กำนัลให้แก่บรรดาตั๋วโกวเนี้ยหรือสะใภ้ทุกนางที่ได้มาพบเห็นรู้จัก

ดังนั้นเอง ตอนนี้ขอเพียงเป็นคนที่พบนางมา มิว่าจะเป็นต่อหน้าหรือลับหลังต่างยกย่องสรรเสริญ 'ม่วยม่วยใหม่' อันสวยงามของกิมอี่จื้อเป็นเสียงเดียว

และนางก็ได้กราบพบทั่งบ้อชัง นางทราบดีชายชราผู้นี้ต้องจำนางไม่ได้แน่

ผู้คนส่วนมากที่เคยพบ 'ค้วงฮวยชาเนี้ยจื้อ' นั้นมิใช่แตกตื่นจนตะลึงลานก็ถูกการตบแต่งอันประหลาดพิสดารของพวกนางดึงดูดสายตาไป น้อยคนนักที่จะจำโฉมหน้าของนางได้

นางแทบจะพบเห็นกับคนทั้งสูงทั้งต่ำของตระกูลทั้งครบถ้วนแล้ว แต่กลับไม่ได้พบทั่งเง็กเลย ในทั้งแกจึงไม่มีผู้ใดเคยเอ่ยพาดพิงถึงยี่กงจื้ออันกรุ่มกริ่มผู้นั้นแม้แต่คำเดียวด้วย !

นางแทบจะไปทั่วทั้งซ้ายขวาหน้าหลังของทั้งแกจึง เหลือเพียงถ้ำที่อยู่ด้านหลังหมู่ตึกแห่งเดียวเท่านั้น แต่ทุกคราที่แสร้งทำเป็นเดินเลี่ยงโดยไม่มีเจตนามักจะถูกคนขวางไว้ตั้งแต่ไกลเสมอ

ภายหลังนางจึงได้พบเห็น ถ้ำที่หลังตึกนี้ ที่แท้คือสถานที่ปรุงยาพิษและสร้างอาวุธลับอันขึ้นชื่อลือทั่วแผ่นดินของตระกูลทั้งนั้นเอง ไม่ว่าผู้ใดอย่าหมายบุกรุกเข้าไปแม้แต่ก้าวเดียว

ค่ำคืนวันนี้ ได้ถึงเวรทั่งตั๋วซ้อเป็นเจ้าภาพอีกครา บุ้นกุ้ยโล่วทั้งสองป้านของนางย่อมถูกดื่มเกลี้ยงเกลาไปหลายวันแล้ว แต่สุราอื่นที่หมักซ่อนไว้ก็ยังไม่เลวนัก

สุราหมักนี้มีรสรุนแรงบาดคอยิ่ง ความจริงมิใช่เป็นสุราที่สตรีดื่ม แต่บรรดาโกวเนี้ยเหล่านี้กลับห้าวหาญมิได้ด้อยกว่าบุรุษ แม้จะดื่มกับแต่น้อย แต่พาลกรอกสุราชามใหญ่อย่างไม่ไหวหวั่น

แสงจันทร์ค่ำคืนนี้นวลใยกระจ่าง ในลานตึกน้อย ๆ มีบุปผานานาพันธุ์ส่งกลิ่นหอมรวยริน แสงจันทร์ลอยเข้ามาทางหน้าต่างเป็นจุดแต้ม แม้ผู้ที่มิได้ดื่มสุรายังต้องถูกความงามกระจ่างของดวงจันทร์ครอบงำจิตใจจนเคลิบเคลิ้มไป

ทั่งคี้เมื่อดื่มสุราแล้ว ยังมีอารมจัดจ้านคมคายกว่าเดิม กระทั่งลี้ป้วยเหล็งยังมีวาจามากขึ้นมาจนได้ เจ๊ม่วยนานปีเมื่อพบหน้ากัน พวกนางกับกิมอี่จื้อคล้ายดั่งมีวาจาที่ไม่อาจกล่าวหมดสิ้นก็ปาน

มีแต่งิ้นฮวยเนี้ยเท่านั้นที่มิได้ดื่มเท่าใด หนึ่งนั้นนางรู้สึกว่า เป็นสตรีมาดื่มสุราไม่มีความหมายน่าภูมิใจอย่างไร สองนางนั้นมีความเห็น ตัวนางบังควรคุมสติให้แจ่มใสอยู่ตลอดเวลาจึงถูกต้อง

นางมิใช่มาเพื่อดื่มสุราเลย !

ทั้งลิ้มก็มิได้ดื่มเท่าใด ในดวงตากลมโตที่มีประกายลึกซึ้งของนาง แวว หม่นหมองคล้ายดั่งเพิ่มพูนเป็นทวีคูณตามวันเวลา ทุกครั้งที่เห็น นางมีแต่ความเกียจคร้านเนิบนาบ มิว่าเรื่องราวใดก็ไม่อาจกระตุ้นให้นางเกิดความกระตือรือร้นสนใจ...ดรุณีน้อยที่ไม่เคยออกจากห้องหอเลย ในใจจะมีความหม่นหมองในเรื่องราวใดได้ ?

ได้ยินทั้งคี้พลันถลึงจ้องกิมอี่จื้อ แล้วกล่าว

"ซาเอียเท้า ปีนี้ท่านอายุเท่าใดแน่ ?"

กิมอี่จื้อหัวร่อเสียงใสแล้วตอบสวนคำไป

"ท่านถามเรื่องนี้ไปไย หรือคิดจะเป็นสื่อมาสู่ขอข้าพเจ้า ? เสียดายที่ท่านมิใช่บุรุษ ไม่เช่นนั้น ข้าพเจ้ากลับยินดีแต่งให้ท่านจริง ๆ"

ทั้งคี้ดื่มสุราไปอีกจอกหนึ่ง กล่าวว่า

"เราทราบว่าท่านเกิดเดือนสาม ปีนี้ได้ผ่านยี่สิบไปแล้ว ใช่หรือไม่ ?"

"อืมม์"

"โกวเนี้ยอายุตั้งยี่สิบกว่า ยังไม่มีสามีเป็นฝั่งฝา นี่กลับนับว่าน่าหวาดเสียวยิ่ง"

กิมอี่จื้อหน้าแดงระเรื่อ ร้องเพ้ยแล้วกล่าว

"ท่านไม่กระวนกระวายให้กับตัวเอง กลับมากังวลใจแทนข้าพเจ้าไปไย"

ทั้งคี้กรอกสุราอีกจอกหนึ่งถอนใจกล่าวว่า

"ในชั่วชีวิตของเรา ไม่แต่งให้แก่ผู้ใดได้อีกแล้ว แต่ท่าน...ท่านนั้นไม่ได้ สตรีย่อมต้องแต่งงานมีสามี เมื่อท่านมีอายุในวัยเรา ก็จะทราบว่าความว้าเหว่น่ากลัวปานใดแล้ว"

บทที่ 29

ความลับในวิกาล

ประกายตาสุกใสของกิมอี่จื้อหม่นหมองลงโดยไม่อาจข่มกลั้น แต่ปากยังกล่าว
กลั้วหัวร่อขึ้น

"ยี่โกวไหนไน่ของพวกเรา ในที่สุดวันนี้ท่านก็ได้กล่าววาจาจริงใจมาแล้ว"

ทั่งคี้ลูบคลำจอกสุราในมืออย่างเลื่อนลอย ส่งเสียงอ้อยอิ่งกล่าวว่า

"เราอยู่ต่อหน้าพวกท่าน ยังจะเสแสร้งแกล้งดัดไปไย หรือเราจะมีจิตวิปริตผิดเพศ ไม่คิดแต่งงานได้สามี แต่เมื่อถึงบัดนี้...บัดนี้เราคิดว่าเรายังจะแต่งให้แก่ผู้ใดได้? ที่สูงไม่สำเร็จ ที่ต่ำ..."

นางยกจอกสุราขึ้นมา กรอกอึกอึกลงไปทันที

ลี้ป้วยเหล็งหัวร่อแล้วกล่าวว่า

"ว่ากันตามจริงเถิด ชาม่วยท่านตอนนี้มีคนซ่อนอยู่ในดวงใจแล้วหรือไม่? ชิ่งตอกงจื้อผ้นั้น..."

กิมอี่จื้อร้องเสียงแหลมเล็กขึ้นทันที

"พวกท่านอย่าได้รื้อฟื้นถึงมัน พอเอ่ยพาดพิงถึงมันคราใด กระทั่งสุราข้าพเจ้าก็ดื่มไม่ลงแล้ว"

"ท่านพลันมาชิงชังมันถึงปานนี้ หรือในใจมีผู้อื่นยึดครองไปแล้ว?"

กิมอี่จื้อหน้าแดงอีกแล้ว นางหัวร่อพลางปฏิเสธ

"ยังไม่ยอมมีดอก"

ทั่งคี้ร้องดัง ๆ ขึ้นบ้าง

“เราทราบว่ามีแล้ว สีหน้าเยี่ยงนี้ของท่านไม่อาจตบตาคนได้ดอก ? ผู้ใด ? รีบบอกว่าเป็นผู้ใด ? รีบสารภาพความจริงมา ? ไม่เช่นนั้น ดูว่าเราจะยอมปล่อยท่านหรือไม่”

นางหัวร่อ พลางจะเข้าจี้รักแร้กิมอี่จื้อ กิมอี่จื้อหัวร่อพลางบิดกายเลี่ยงไปมาหนีจนช่อนที่หลังทั่งลิ้ม แล้วตอบอย่างยิ้มแย้ม

“ซี่ม่วยก็มีอายไม่น้อยแล้ว พวกท่านไฉนไม่ถามไถ่นางว่ามีคนในดวงใจแล้วหรือไม่ ?”

ทั่งลิ้มพลันผุดลุกขึ้นยืน กล่าวเสียงราบเรียบขึ้น

“ข้าพเจ้ามิได้ตอแยพวกท่าน พวกท่านอย่าได้พัวพันมาถึงข้าพเจ้า”

ปากนางว่ากล่าว แต่เท้าได้ก้าวออกจากห้องไปโดยมิเหลียวหลังเลย

กิมอี่จื้องุนงงชั่ววูบจึงเอ่ยขึ้น

“ซี่ม่วยมีโทสะแล้ว ?”

ทั่งคี้หัวร่อแล้วกล่าว

“มิต้องสนใจนาง เอียเท้าระหว่างนี้คล้ายดั่งถูกผีสิงก็ปาน มิทราบมีความคิดใดซ่อนอยู่ในใจ”

ลี้ป้วยเหล็งหัวร่อแล้วกล่าว

“ดรุณีน้อยเมื่อมีวัยเท่านาง ผู้ใดไม่มีความคิดซุกซ่อนในใจ ? ข้าพเจ้าออกไปดูนางก่อน”

งิ่นฮวยเนี้ยกลอกนัยน์ตาไปมา รีบชิงผุดลุกขึ้นกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“ตั้วซ้อยังมีงาน ให้ม่วยจื้อข้าพเจ้าออกไปเองเถิด”

ลี้ป้วยเหล็งขบคิดแล้วกล่าวว่า

“ท่านไปก็ดี เล่าสี่ยังพอจะยอมสนทนาปราศรัยกับพวกท่านบ้าง แต่จงจำไว้รีบไปรีบกลับก็แล้วกัน เรายังมีรายการอาหารอีกหลายอย่างรอให้กลับมารับทาน”

เมื่อถึงนอกประตูใหญ่ กลิ่นอบเชยยิ่งหอมขึ้นกว่าเดิมมากแล้ว

ทั่งลิ้มยืนอยู่ใต้ต้นอบเชย เงากิ่งใบของอบเชยบดบังใบหน้านางไว้ นางยืนแน่วนิ่งโดยมิเคลื่อนไหว ดูไปคล้ายเป็นวิญญาณใต้แสงจันทร์ก็ปาน

งิ่นฮวยเนี้ยกลับไม่เร่งร้อนเข้าไปหานาง เดินไปมาอยู่ใต้แสงจันทร์ แสงเงินยวงของดวงจันทร์สาดส่องจนพื้นหินสีเขียวของลานตึกคล้ายกระจก...ในกระจกก็มีจันทร์อยู่อีกดวงหนึ่ง

นางกลอกนัยน์ตาไปมา พลันทอดถอนหายใจยาวแล้วรำพึงเสียงละห้อย

"ชีวิต กล่าวขึ้นแล้วนับว่าไม่มีรสชาติเสียเลย แสงจันทร์แม้กระจ่าง อบเชยแม้หอม แต่มันก็เพียงเพิ่มพูนความว้าเหว่ให้แก่ชีวิตของคนจนรุนแรงขึ้นอีกเท่านั้น"

นางคำนวณแน่ว่า ทั่งลิ้มตอนนี้มีความในใจอัดอกต้องคร้านตอบโต้กับนางเป็นแน่แท้ ดังนั้น จึงแสร้งเน้นถึงความว้าเหว่ของผู้คน ความชืดชาไร้รสชาติของช่วงชีวิต...

วาจาประดานี้ นับว่ากล่าวเข้าไปในห้วงลึกของหัวใจทั่งลิ้มพอดีจริง ๆ นางอดมิได้ต้องเหลียวกลับมาเพ่งมองดูงิ้นฮวยเนี้ยอยู่เป็นเวลาเนิ่นนาน เนิ่นนานให้หลังในที่สุดก็รำพึงเสียงแผ่วเบา

"บุคคลเยี่ยงท่าน ไปถึงแห่งหนใดก็พอจะอยู่ในแห่งหนนั้น ไหนเลยยังรู้สึกเงียบเหงาว้าเหว่ รสชาติของความว้าเหว่มีแต่นกที่ถูกขังอยู่ในกรงเท่านั้น จึงจะทราบได้ชัดเจนจนชี้งที่สุด"

งิ้นฮวยเนี้ยถอนหายใจอีกครั้ง กล่าวว่า

"ม่วยม่วยอันประเสริฐ ท่านยังมีอายุเยาว์วัย ยังมิทราบว่าความว้าเหว่คือเรื่องราวใดกันแน่ มีบ้างบางคนแม้จะหัวร่อต่อกระซิก ได้ท่องเที่ยวอยู่ทุกวันเวลา แต่หัวใจกลับว้าเหว่ยิ่งกว่าทุกคนเสียอีก มีบ้างบางคน แม้จะนั่งโดดเดี่ยวลำพังทั้งวัน แต่ขอให้ได้คิดถึงว่า ในสถานที่ห่างไกล ยังมีอีกคนหนึ่งกำลังครุ่นคิดคำนึงถึงนาง นางก็ไม่รู้สึกว้าเหว่อีกแล้ว"

ทั่งลิ้มพลันอึ้งไปอีกครู่หนึ่ง จึงผงกศีรษะน้อย ๆ แล้วกล่าว

"ถูกทีเดียว ผู้ที่ไม่เคยลิ้มรสความว้าเหว่ จะต้องกล่าววาจาเยี่ยงนี้ไม่ออกแน่ แต่...แต่ท่านเมื่อตอนคิดถึงคนอยู่ห่างไกลนั้น ท่านจะทราบอย่างไรว่าผู้นั้นก็คิดถึงท่านอยู่ ?"

"ข้าพเจ้าไม่ทราบ เรื่องนี้มิว่าผู้ใดก็ไม่อาจทราบได้ นี่คือความเจ็บแค้นของชีวิต..."

ทั่งลิ้มต้องก้มศีรษะด้วยความหม่นหมอง รำพึงเสียงแผ่วเบาขึ้นอีกครั้ง

"ใช่แล้ว นี่คือความเจ็บแค้นของชีวิต"

"เมื่อเนิ่นนานเหลือประมาณมา ข้าพเจ้าได้รู้จักบุรุษผู้หนึ่งมีนามแต้เง็กนึ้ง ข้าพเจ้าแม้เคยเห็นหน้ามันเพียงครั้งเดียว แต่กลับครุ่นคิดถึงมันได้ทุกวันเวลา แต่มัน...มันน่ากลัวกระทั่งชื่อแซ่ของข้าพเจ้าก็ยังมิรู้จัก"

นางทราบดีหากคิดจะให้ดรุณีนางใดบอกเล่าความลับในใจออกมา วิธีดีที่สุด

คือต้องบอกเล่าความลับของตัวเองไปก่อน ดังนั้นนางจึงตั้งชื่อปลอมขึ้นมาปั้นนิทานปลอมบอกเล่าออกไป

ร่างอ้อนแอ้นของทั่งลิ้มสั่นระริกขึ้นจริงดังคาด ครู่ใหญ่ อดมิได้ต้องเลียบเคียงถามขึ้น

"ท่านเคยท่องเที่ยวมาหลายสถานที่ ?"

"อืมม์"

"ท่านเคยพบเห็นผู้คนมามาก ?"

"มากเหลือเกินแล้ว"

ทั่งลิ้มก้มศีรษะลงต่ำ แต่แสดงว่าจิตใจกำลังดิ้นรนจนเต็มที่ นิ่งอึ้งอยู่เนิ่นนานจึงตกลงใจได้เด็ดเดี่ยว เงยขึ้นเพ่งตางิ้นฮวยเนี้ยแน่นิ่งแล้วเน้นเสียงขึ้นทีละคำ

"ท่านพอรู้จักคนผู้หนึ่ง มัน...มันเรียกว่ายู่ป้วยหยก ?!"

'ยู่ป้วยหยก ! เป็นยู่ป้วยหยกอีกแล้ว !!' หัวใจของงิ้นฮวยเนี้ยคล้ายจะกระดอนออกจากปากมา แต่สีหน้าของนางกลับไม่มีวี่แววพิรุธ เพียงยิ้มเล็กน้อยแล้วกล่าว

"ท่านมิเคยย่างกรายออกจากทั้งแกจึงแม้สักก้าวเดียว ไฉนจึงรู้จักยู่ป้วยหยก ?"

ทั่งลิ้มกล่าวเบา ๆ

"เมื่อหลายวันก่อนท่านเคยมาที่นี"

งิ้นฮวยเนี้ยอดมิได้ต้องร้องโพล่งขึ้น

"เมื่อหลายวันก่อนมันเคยมา ?!"

ทั่งลิ้มขบริมฝีปากแล้วตอบ

"ท่านมาหาบิดาข้าพเจ้าเอง วันนั้น ตั้วซ้อกับตั้วเจ๊พอดีออกไปส่งตั้วกอ มีข้าพเจ้าอยู่บ้านคนเดียวเท่านั้น ท่านกับบิดาสนทนาเป็นเวลานาน บิดาพลันออกมาคล้ายดั่งต้องการไปหาคนผู้หนึ่งแก่ท่าน ดังนั้น...ดังนั้นจึงเรียกข้าพเจ้าเข้าไปเป็นเพื่อนสนทนากับยู่ป้วยหยก..."

แสงจันทร์ลอดจากกิ่งใบคาคบ จับอย่บนใบหน้าของนาง สาดส่องอย่ที่ดวงตาของนาง ใบหน้าแดงเปล่งปลั่ง ดวงตากระจ่างดั่งดวงดาว

งิ้นฮวยเนี้ยยืนสงบใจฟังอย่างเยือกเย็น ไม่ยอมไปสอดคำพูดของนางเป็นเด็ดขาด จริงดั่งคาด นางยืนขบคิดอย่างเคลิบเคลิ้มครู่หนึ่ง จึงได้เล่าสืบต่อด้วยเสียงแผ่วเบา

"ข้าพเจ้าความจริงไม่พอใจสนทนากับคนแปลกหน้าเลย แต่อยู่เบื้องหน้ายู่ป้วยหยก ข้าพเจ้ากลับรู้สึกไม่มีที่ต้องระวังสำรวมอากัปกิริยา ทุกทีท่าของท่าน

มีความนุ่มนวลกระไรปานนั้น วาจาที่ท่านกล่าวออกมายิ่งเปี่ยมไปด้วยความเห็นใจอันกระจ่างแจ่มใส ในตอนนั้นท่านคล้ายดั่งบาดเจ็บสาหัสยิ่ง แต่ท่านไม่ยอมแสดงสีหน้าเจ็บปวดออกมาแม้แต่น้อยนิด ทั้งนี้เพราะไม่ปรารถนาเห็นข้าพเจ้าลำบากใจ มิว่าเป็นเรื่องราวใดท่านต่างคิดเห็นเพื่อผู้อื่นก่อนทั้งสิ้น"

นางเล่าไปด้วยเสียงแผ่วเบา คล้ายดั่งละเมอมาก็ปาน

งึ่นฮวยเนี้ยอดมิได้แล้ว นางต้องถามขึ้น

"ภายหลังเล่า ?"

"ภายหลังบิดากลับมา ข้าพเจ้าจึงจำต้องออกไป แต่ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าเข้าใจว่าวันรุ่งขึ้นย่อมต้องได้พบกับท่านเป็นแน่ มิคาด...ท่านไปเสียแต่ในค่ำคืนวันนั้นเอง บิดาถึงกับไม่ยอมบอกว่าท่านไปที่ใด เพียงว่าท่านเคยขอบคุณข้าพเจ้าที่อยู่เป็นเพื่อนสนทนา ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้ากลัวเหลือเกินว่า ในชั่วชีวิตนี้ อาจมิได้พบกับท่านอีก..."

นางก้มศีรษะต่ำ หยาดน้ำตาจึงหยดใส่ปกเสื้อเป็นด่างดวง

งึ่นฮวยเนี้ยกล่าวช้า ๆ ว่า

"ท่านเพียงแต่เห็นหน้ามันเพียงครั้ง มันก็มีความสำคัญต่อท่านถึงปานนี้ ?"

"ท่าน...ท่านไยมิใช่เห็นแต้เง็กนึ้งเพียงครั้งเดียวเช่นกัน ?"

งึ่นฮวยเนี้ยยามนี้จึงนึกถึงนิทานโกหกที่นางแต่งขึ้นเมื่อครู่ กลอกนัยน์ตาไปมาแล้วกล่าว

"หากแม้นท่านไม่อาจได้พบเห็นมันอีกเลยจริง ๆ ?"

ทั่งลิ้มส่งเสียงสั่นเครือขึ้น

"นั่นย่อมเป็นเรื่องอับจนปัญญา แต่ข้าพเจ้า...ชั่วชีวิตนี้ของข้าพเจ้า น่ากลัว...น่ากลัวไม่มีวันเวลาร่าเริงได้อีกแล้ว"

งึ่นฮวยเนี้ยจับตามองนางเขม็งนิ่ง กล่าวเสียงอ้อยอิ่งขึ้น

"หากแม้นมีคนสามารถช่วยท่านไปพบกับมัน ?"

ทั่งลิ้มพลันคว้ามืองึ่นฮวยเนี้ยบีบจนแน่น ร้องเสียงสะท้านว่า

"หากมีคนสามารถช่วยให้ข้าพเจ้าได้พบท่านอีกครั้ง ข้าพเจ้ายินดีจะกระทำเรื่องราวใด ๆ แก่ผู้คนนั้นโดยไม่ปฏิเสธ...ทุกเรื่องทุกราว ในชั่วชีวิตข้าพเจ้าไม่เคยคลุ้มคลั่งต่อเรื่องราวใด แต่บัดนี้...บัดนี้ข้าพเจ้าคิดว่า ข้าพเจ้าใกล้จะคลุ้มคลั่งแล้ว"

งึ่นฮวยเนี้ยถอนใจยาว ยิ้มพลางกล่าว

"หัวใจดรุณีน้อย...นี่ก็คือหัวใจดรุณี"

ทั่งลิ้มตัวสั่นระริกขึ้นอีกครา กำมือแนบแน่นลงกว่าเดิม ร้องขึ้นว่า

“ท่าน...ท่านสามารถช่วยให้ข้าพเจ้า...”

งิ่นฮวยเนี้ยสะบัดแขนไป โดยไม่ตอบวาจาก่อน แต่เดินช้า ๆ ไปรอบหนึ่ง จึงกล่าวเสียงแผ่วเบาขึ้น

“ข้าพเจ้าก็คิดใคร่ได้เห็นเรื่องหนึ่งเป็นขวัญตา ท่านยินยอมช่วยเหลือข้าพเจ้าหรือไม่ ?”

“ท่านบอก ! ขอเพียงท่านบอกออกมา”

“ข้าพเจ้าเคยได้ยินคนเล่าขานมาแต่เล็กแต่น้อยว่า สถานที่ปรุงยาพิษสร้างอาวุธลับของตระกูลทั้ง เป็นสถานที่เร้นลับที่สุดของแผ่นดิน เป็นสถานที่น่าเที่ยวเล่นที่สุด ข้าพเจ้าจึงเพ้อฝันใคร่จะได้เข้าไปเที่ยวดูสักครั้ง”

ใบหน้าทั่งลิ้มพลันแปรเปลี่ยนไป ร้องขึ้นว่า

“สถานที่นั้นไม่มีใดน่าดู ยิ่งไม่น่าเที่ยวด้วย”

งิ่นฮวยเนี้ยส่งเสียงอ้อยอิ่งว่า

“ท่านไม่ยินยอมช่วยเหลือข้าพเจ้าในเรื่องนี้ก็มิเป็นไร ข้าพเจ้าจะเข้าไปดื่มสุราแล้ว”

ทั่งลิ้มรีบคว้าแขนนางไว้ กล่าวว่า

“หากข้าพเจ้าช่วยเหลือท่าน ท่าน...”

“ข้าพเจ้าก็จะไม่ยอมมิช่วยเหลือท่านเช่นกัน”

ทั่งลิ้มขบคิดแล้วกัดฟันกล่าวไป

“ตกลง ! ข้าพเจ้าพาท่านไป แต่จะสำเร็จหรือไม่ข้าพเจ้าไม่มั่นใจเลย นอกจากนี้แล้ว ท่านยังต้องรับปากข้าพเจ้า เมื่อเข้าไปแล้ว จะไม่แตะต้องของภายในถ้ำแม้แต่ชิ้นเดียว ?”

งิ่นฮวยเนี้ยร้องด้วยความตื่นเต้นยินดี

“ข้าพเจ้าขอได้เห็นก็พอแก่ใจแล้ว ต้องไม่แตะต้องให้วุ่นวายเป็นเด็ดขาด”

“ตกลง เราไปกันในตอนนี้เลย”

แต่งิ่นฮวยเนี้ยกลับรั้งนางไว้ กล่าวว่า

“เราตอนนี้จะต้องเข้าไปดื่มกินกันต่อ เพื่อมิให้พวกนางระแวงสงสัย ข้าพเจ้าทราบว่า ที่หน้าถ้ำนั้นมีเก๋งน้อย ๆ อยู่หลังหนึ่ง รอพวกนางเมาแล้ว หลับกันแล้ว เราค่อยไปพบกันที่หน้าเก๋งนั้น”

ทั่งลิ้มผงกศีรษะเล็กน้อย แต่พลันมีน้ำตาหลั่งไหลอีกครา นางร้องอยู่ในใจว่า

‘ยู่ป้วยหยกเอยยู่ป้วยหยก ข้าพเจ้าทำเยี่ยงนี้เพื่อท่าน ท่านทราบหรือไม่ว่า

เพราะเหตุใด ?'

ยามสาม งึ่นฮวยเนี้ยได้ไปถึงที่เก๋งน้อยหลังนั้น ทั่งลิ้มก็ได้รออยู่ก่อนแล้ว นางซ่อนอยู่ในเงามืดของเสาเก๋ง กวักมือให้แก่งึ่นฮวยเนี้ยตั้งแต่ไกล

เก๋งน้อยนี้ห่างจากปากถ้ำอีกไกลมาก แต่พฤติการณ์ของพวกนางกลับระมัดระวังเป็นอย่างยิ่ง งึ่นฮวยเนี้ยทราบดี ในสถานที่นี้ ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจชะล่าเลินเล่อได้

เห็นที่ปากถ้ำมีชายฉกรรจ์อาภรณ์ดำเดินยามสวนกันอยู่ไปมา ในถ้ำยังมีแสงสว่างรำไร นอกจากนี้ ไม่เห็นมีเงาร่างผู้อื่นทั้งสิ้น

มีเสียงน้ำไหลแว่วมาแต่ไกล งึ่นฮวยเนี้ยทราบนั่นเป็นธารน้ำอุ่นที่ไหลมาจากหลังเขา ฟังว่า เท่าที่ยาพิษในอาวุธลับของตระกูลทั้งผู้อื่นไม่อาจลอกเลียนสร้างได้คล้ายคลึง เนื่องเพราะธาตุของน้ำอุ่นนี้ผิดแปลกจากที่อื่น แต่ผิดแปลกกันเยี่ยงไรแน่ชนชาวนักเลงได้แต่ร่ำลือกันไปต่าง ๆ นานา โดยไม่มีผู้ใดจะรู้แจ้งเห็นจริง

งึ่นฮวยเนี้ยกระซิบเสียงแผ่วเบาขึ้น

"พวกเราตอนนี้พอจะเข้าไปได้แล้วหรือไม่ ?"

ใบหน้าทั่งลิ้มยังขาวกว่ากระดาษเสียอีก นางสั่นศีรษะตอบ

"ไม่ได้ ! ผู้อยู่เวรเฝ้าถ้ำตอนนี้ เป็นทั้งชิ่วปิงชี่ชือเฮีย ท่านเป็นคนคร่ำครึยืนกรานที่สุด พวกเราคิดจะเข้าไปในตอนนี้ ไม่มีหวังเหลือแม้แต่น้อยนิด"

งึ่นฮวยเนี้ยหน้าเครียดลงทันที กล่าวเสียงเย็นชาว่า

"เมื่อเป็นเช่นนั้น เราก็กลับกันเถิด !"

ทั่งลิ้มกระซิบเสียงแผ่วเบาขึ้น

"แต่โชคดีที่ผู้อยู่เวรเฝ้าถ้ำ ทุกยามสามของค่ำคืนจะต้องเปลี่ยนเวร พวกเราควรรอคอยไปอีกครู่หนึ่ง หากแม้นผู้มารับเวรตั๋วชือเฮียหรือชิกชือเฮีย นั่นก็พอจะผ่อนคลายกันได้ เพราะทั้งสองคนนี้พูดง่ายอยู่"

งึ่นฮวยเนี้ยยิ้มแย้มขึ้นทันที มิว่ากล่าวอย่างไรอีก แต่อีกครู่หนึ่ง ทั่งลิ้มอดมิได้ต้องถามเบา ๆ

"ท่านก็รู้จักยู่...กงจื้อ..."

"อืมม์"

ทั่งลิ้มขบริมฝีปากชั่วขณะ จึงถามอีกครั้ง

"ท่าน...ท่านไปรู้จักกับยู่กงจื้อได้อย่างไร"

"ท่านวางใจ ข้าพเจ้ากับมันเป็นเพียงสหายธรรมดาสามัญ ข้าพเจ้ามีชายในดวงใจมาก่อนนานแล้ว"

ใบหน้าที่ซีดขาวของทั่งลิ้มพลันแดงปลั่งขึ้นทันที พลอยก้มศีรษะมิว่ากล่าวไปอีกคน

จนครู่ใหญ่ งิ่นฮวยเนี้ยอดมิได้ต้องกล่าวว่า

"ฟังว่า เมื่อเร็ว ๆ นี้หน้าของมันถูกคนทำร้ายเป็นบาดแผลไป มิทราบจริงหรือไม่ ?"

"เป็นความจริง ใบหน้าของท่านมีรอยแผลอยู่รอยหนึ่งจริง ๆ ท่านบอกกับข้าพเจ้าว่า ถูกสตรีที่กลอกกลิ้งชั่วร้ายที่สุดในโลกนี้ทำอันตราย"

งิ่นฮวยเนี้ยขุ่นแค้นจนคันทั้งปาก แทบอดมิได้ต้องขบกัดให้หายขุ่นเคือง แต่ยังจำใจต้องกล่าวอย่างยิ้มแย้มแจ่มใส

"หากมิใช่เป็นสตรีมีความอำมหิตชั่วร้าย ไหนเลยจะตัดใจไปทำอันตรายมันได้"

ทั่งลิ้มพลันแย้มยิ้มแล้วกล่าว

"สตรีนางนั้นหากคิดว่าได้ทำลายโฉมหน้าท่านไป น่ากลัวจะต้องผิดหวังแล้ว"

"อ้อ ?"

"ใบหน้าของท่านมีรอยแผลเป็นจากคมมีดอีกสายหนึ่ง มิเพียงไม่ขี้ริ้วขัดตาเท่านั้น ยังกลับเพิ่มพูนบุคลิกของชายชาตรีให้เข้มแข็งขึ้นกว่าเดิม ข้าพเจ้าคิดว่าตอนใบหน้าท่านไม่มีบาดแผล จะต้องงามเกินไปจนคล้ายอิสตรี ต้องไม่น่าดูดุจดังปัจจุบันเป็นเด็ดขาด"

งิ่นฮวยเนี้ยขุ่นแค้นจนอกแทบระเบิด ลอบขบกรามแน่นแน่นอยู่ชั่วขณะจึงกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"นี่น่ากลัวเรียกว่า จะหาคนงามให้ถามคนรัก ?"

ขณะเวลานั้น มีเสียงฝีเท้าที่สม่ำเสมอแว่วมาแต่ไกล

จากนั้น บนทางสายน้อยปรากฏร่างคนขึ้นสองแถว มีจำนวนถึงยี่สิบกว่าร่วมสามสิบคน สี่คนทางหลังต่างถือโคมสีแดงไว้คนละดวง

คนร่างอ้วน ๆ เตี้ย ๆ ผู้หนึ่งเดินอยู่เบื้องหน้าสุด บนร่างมิได้พกอาวุธใด ๆ มาแต่เอวนูนขึ้นสูง แสดงว่าซ่อนอาวุธลับอยู่เป็นจำนวนไม่น้อย

ทั่งลิ้มหน้าระรื่นทันที กล่าวขึ้นว่า

"โชคพวกเรายังไม่เลวนัก ผู้มารับเวรเป็นชิกซือเฮียจริง ๆ"

"ตัวอ้วนเตี้ยนี้หรือคือชิกซือเฮียของท่าน ?"

"ชิกซือเฮียข้าพเจ้าผู้นี้ แม้มีนิสัยนิ่มนวลเยือกเย็น แต่วิชาฝีมือนับเป็นอันดับหนึ่งได้เต็มภาคภูมิ ชนชาวนักเลงต่างยกย่องท่านเป็นเชยชิ่วมีท้อ (พระสังขจายพันมือ) คนในทั้งแกจึง นอกจากตั๋วกอกับตั๋วซือเฮียแล้ว น่ากลัวต้องนับท่านเป็นผู้มีชื่อเสียงโด่งดังที่สุด"

"นี่กลับดูไม่ออก เพราะดูแล้ว คล้ายเป็นผู้จัดการเหลาสุราเสียมากกว่า"

ทั่งลิ้มพลอยยอดมิได้ต้องหัวร่อขึ้นบ้าง กล่าวว่า

"ตอนท่านมิได้อย่เวร ความจริงก็เป็นผู้จัดการเหลาสราอย่ ไม่เพียงผู้ที่มาเยี่ยมเยียนจะให้ท่านออกต้อนรับเท่านั้น ผู้ที่มาก่อกวนรังควาน ยังต้องผ่านท่านเป็นด่านแรกก่อนด้วย"

ดรุณีที่เพิ่งมีรัก จมอยู่ในปลักอันดื่มด่ำซึ้งใจนี้ หลังจากทราบว่านางมีหวังได้พบกับชายในดวงใจอีกครั้ง จิตใจก็เบิกบานแจ่มใสขึ้นมา วาจาพลอยมากขึ้นโดยไม่รู้ตัว

แลเห็นเชยชิ่วมีท้อทั้งชิ่วเช็งเดินมาถึงหน้าถ้ำก็หยุดเท้าลง ล้วงป้ายสีดำมะเมื่อมออกจากอกเสื้อ มอบให้แก่ชายฉกรรจ์ที่เดินยามอยู่หน้าถ้ำ

ชายฉกรรจ์น้อมกายคารวะ หันร่างวิ่งเข้าไปภายในจนครู่หนึ่ง จึงได้พาชายฉกรรจ์หน้าสี่เหลี่ยมเคราสีดำลักษณะบึกบึนเหี้ยมหาญ ก้าวอาด ๆ ออกมา

ทั้งชิ่วเช็งเดินเข้าไปรับหน้า หัวร่อแล้วกล่าวว่า

"ซี่ซือเฮียลำบากแล้ว"

ทั้งชิ่วปึงกวาดตามองแล้วเน้นเสียงหนัก ๆ

"ที่มาไฉนจึงเหลือเพียงยี่สิบเก้าคน ?"

ทั้งชิ่วเช็งยิ้มพลางตอบ

"ภรรยาของเซี่ยวโฮ้วคลอดบุตรแล้ว ผู้น้องจึงอนุญาตให้มันไปพักผ่อนที่บ้านวันหนึ่ง"

ทั้งชิ่วปึงหน้าเครียดทันที กล่าวว่า

"เกิดทารกไม่นับเป็นเรื่องสำคัญอย่างไร ในทั้งแกจึง มีวันใดไม่เกิดทารกบ้าง ? ตอนซือซ้อของท่านให้กำเนิดทารกนั้น เรายังมิใช่มาเข้าเวรตามเช่นปกติ ?"

ทั้งชิ่วเช็งก้มศีรษะกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"เป็นความผิดของผู้น้อง..."

ทั้งชิ่วปึงแค่นเสียงแล้วกล่าวสอดคำ

"ครั้งนี้นับว่าแล้วกันไปเถิด แต่เดือนหน้าต้องลงโทษให้มันเพิ่มเวรอีกสามครั้ง

ผู้คนในคืนนี้ขาดหายไปหน้าที่หนึ่ง ยังใช้ไม่ได้"

ทั้งชิ่วเช็งหัวร่อประจบแล้วกล่าวว่า

"ที่นี้ไม่เคยมีเหตุสุดวิสัยเกิดขึ้นมาถึงสิบสามปีแล้ว ขาดไปคนเดียวก็จะเป็นไรด้วย ?"

ทั้งชิ่วปึงร้องเสียงเกรี้ยวกราดขึ้นทันที

"เล่าชิก นับว่าท่านผิดพลาดแล้ว แม้จะเป็นหมื่นปีไม่มีเรื่อง เราพี่น้องยังไม่อาจชะล่าเลินเล่อได้ ที่ผู้อื่นไม่กล้าบุกรุกถึงที่นี้ ไยมิใช่เนื่องเพราะการพิทักษ์ป้องกันในที่นี้เข้มงวดรัดกุม ?"

ทั้งชิ่วเช็งก้มศีรษะรับคำอย่างเกรงกลัว ทั้งชิ่วปึงกวาดตามองไปมาอีกครั้งชี้ที่ชายฉกรรจ์ปากถ้ำแล้วกล่าว

"เมื่อวานตอนรับทานอาหาร เจ้าลอบดื่มสุราไปสองอึก เราความจริงคิดกลับไปก่อนจึงลงโทษเจ้า ตอนนี้มีเรื่องแล้ว เจ้าจงอยู่เวรแทนเซี่ยวโฮ้วไปอีกวันเถิด"

ชายฉกรรจ์ผู้นั้นรีบน้อมกายรับคำ ทั้งชิ่วปึงยามนี้จึงโบกมือ ดังนั้นเองเชยชิ่วมีท้อจึงได้พาชายฉกรรจ์ทั้งยี่สิบเก้ารวมเดินทยอยเข้าไปในถ้ำทีละคน

จากนั้น ได้ยินในถ้ำมีเสียงตวาดดังเป็นระยะ ๆ เสียงกรงเหล็กเปิดปิดแล้วมีชายฉกรรจ์อีกยี่สิบเก้าคนเดินทยอยตามกันออกมา เรียงรายขึ้นเป็นสองแถว

ทั้งชิ่วปึงได้ตรวจดูคนทั้งยี่สิบเก้าโดยละเอียดอีกครา สีหน้าที่เคร่งเครียดจริงจังจึงได้ผ่อนคลายลงบ้างเล็กน้อย หันกายบอกกับทั้งชิ่วเช็งว่า

"ออกเวรวันพรุ่งนี้แล้ว ไปกินข้าวที่บ้านซี่กอซี่ซ้อเจ้าเตรียมอาหารถูกปากไว้ให้"

ทั้งชิ่วเช็งพลอยยิ้มแย้มแล้วรับคำขึ้น ทั้งชิ่วปึงจึงยกมือโบกบอกพวกสองแถวนั้นเดินออกไป แต่ไม่กี่ก้าวก็เหลียวหน้ากลับมา กล่าวว่า

"อย่าได้นำสุราไป เพื่อมิต้องดื่มเมามายแล้ววันรุ่งขึ้นยังร้องขอชีวิตไม่ขาดปาก"

ทั้งชิ่วเช็งรับปากอย่างยิ้มแย้มแจ่มใส ดังนั้นทั้งชิ่วปึงจึงยอมจากไป

สถานที่ซึ่งไม่เคยมีเภทภัยกล้ำกรายมาถึงสิบสามปี แต่จวบจนปัจจบันนี้ยังมีความเคร่งเครียดรัดกุมถึงปานนี้ งิ้นฮวยเนี้ยจับตามองดูด้วยจิตใจแตกตื่นกังวลและรู้สึกเลื่อมใสนับถือไม่น้อย

จวบจนบัดนี้นางจึงทราบ เท่าที่เกียรติภูมิตระกูลทั้งในเสฉวนสามารถยืนยงไม่ทรุดโทรมตามกาลเวลา นับว่ามิใช่ได้มาโดยง่ายดายจริง ๆ โชคดีที่นางมิเคยลงมือว่วามทุนหัน ไม่เช่นนั้นน่ากลัวตอนนี้ต้องถูกคนหามออกไปเป็นแน่แท้

รอจนทั้งชิ่วปึงและพวกชายฉกรรจ์พากันไปจนไม่มีวี่แวว ทั้งลิ้มจึงระบายลม

จากปากอย่างโล่งอก ฉุดแขนเสื้องิ้นฮวยเนี้ยแล้วกล่าว

"บัดนี้ เราพอจะไปเสี่ยงโชคกันแล้ว"

นางฉุดงิ้นฮวยเนี้ยเดินมาถึงนอกถ้ำ ชายฉกรรจ์ที่เดินยามพลันตวาดเสียงกราดเกรี้ยวขึ้น

"ผู้ใด !"

ทั้งลิ้มร้องตอบไป

"เราเอง เจ้าไม่เห็นหรือ ?"

ชายฉกรรจ์ผู้นั้นรีบน้อมกายกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ที่แท้เป็นซี่โกวเนี้ย"

"เรามีเรื่องสำคัญต้องการหาชิกซือเฮีย"

นางกล่าวพลางสาวเท้าหมายจะเดินเข้าไป แต่มิคาด ชายฉกรรจ์ผู้นั้นกลับขวางทางนางไว้ แย้มยิ้มประจบแล้วกล่าว

"ซี่โกวเนี้ยโปรดได้อโหสิ ไม่มีคำสั่งของเล่าไท้เอี๊ย ผู้ต่ำต้อยหากปล่อยซี่โกวเนี้ยเข้าไป วันพรุ่งผู้ต่ำต้อยจะไม่อาจทนรับโทษทัณฑ์ได้"

ทั้งลิ้มจำต้องหยุดเท้าไว้ กล่าวว่า

"เมื่อเป็นเช่นนี้ เจ้าไปเรียกชิกซือเฮียออกมาได้หรือไม่ ?"

ชายฉกรรจ์ถึงกับลังเลอยู่อีกชั่วขณะจึงน้อมกายรับคำ แต่ตอนนั้นมิต้องให้มันเข้าไปหาแล้ว เพราะทั้งชิ่วเซ็งได้เดินออกมารับหน้าอย่างยิ้มแย้มแจ่มใส ดวงตาที่กลมโตกวาดมองไปมาอยู่บนร่างงิ้นฮวยเนี้ยกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ซี่ม่วยท่านไฉนพาอาคันตุกะทรงเกียรติมาในสถานที่เยี่ยงนี้ จะเรียกให้ข้าพเจ้าต้อนรับเยี่ยงไรกัน ?"

งิ้นฮวยเนี้ยเม้มริมฝีปากหัวร่อ ชม้ายตามองมันอีกแวบหนึ่งจึงก้มศีรษะต่ำลง

ทั้งลิ้มหัวร่อแล้วกล่าว

"ท่านรู้จักว่านางเป็นอาคันตกะทรงเกียรติ ? ท่านรู้จักว่านางเป็นใครแล้ว ?"

"เมื่อสองวันก่อน ข้าพเจ้าฟังว่าโกวไหนไน่บุญธรรมได้พาม่วยม่วยมาท่านหนึ่งและดื่มบุ้นกุ้ยโล่วของตั้วซ้อเสียจนเกลี้ยงเกลา ข้าพเจ้ามาตรแม้นกระหายยิ่ง แต่ยี่โกวไหนไน่ไม่เชื้อเชิญข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็มิกล้าบุกเข้าไปในงานเลี้ยงของท่านได้"

ทั้งลิ้มหัวร่อแล้วกล่าว

"มิน่าเล่า ยี่เจ๊มักว่าชิกซือเฮียมีหูทิพย์ ไม่ว่าเรื่องใหญ่ ๆ เล็ก ๆ ใดในหมู่ตึกมิอาจรอดหูตาท่านไปได้แม้แต่เรื่องเดียวจริง ๆ"

"ท่านอย่าได้เยินยอข้าพเจ้าไป ท่านคิดต้องการสิ่งใดจากข้าพเจ้าอีกกระมัง ?"

"ข้าพเจ้าเพียงถามท่าน ในเมื่อข้าพเจ้าพาอาคันตุกะทรงเกียรติมาแล้ว ท่านคิดจะต้อนรับนางอย่างไรจึงสมควร ?"

ทั้งชิ่วเซ็งฝืนยิ้มแล้วกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าบอกแต่แรกแล้วว่า ที่นี้ไม่ใช่มีของใดพอจะต้อนรับอาคันตุกะได้ แต่หลังเที่ยงมะรืนนี้ ข้าพเจ้าจะต้องจัดโต๊ะหูฉลามอันสมบูรณ์ ดูว่าพวกโกวเนี้ยทั้งหลายจะยินยอมให้เกียรติไปหรือไม่"

ทั้งลิ้มหัวร่อแล้วกล่าวว่า

"ผู้อื่นหาตื่นเต้นไปกับโต๊ะหูฉลามของท่านไม่ดอก"

นางพลันคว้าแขนเสื้อทั้งชิ่วเซ็งไว้ หัวร่อพลางกล่าวสืบไป

"นางเพียงคิดใคร่เข้าไปเดินชมดูเท่านั้น ชิกซือเฮียท่านเปิดทางสะดวกสักสายหนึ่งเถิด ครั้งก่อนยี่เจ๊พาอาคันตุกะมา ท่านยังมิใช่ปล่อยเข้าไปดอกหรือ ? ในเมื่อท่านเคยรับปากให้ยี่เจ๊ ก็สมควรรับปากข้าพเจ้าเช่นกัน ไม่เช่นนั้น ข้าพเจ้าจะมิแยแสท่านอีกแล้ว คราหน้าหากตุ๋นไก่นา (ชั้งเกย) อีก ก็ไม่เชิญท่านไปร่วมรับประทาน"

ทั้งชิ่วเซ็งถอนหายใจดังเฮือกใหญ่กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าพอเห็นท่านก็รู้ว่าท่านมาด้วยสาเหตุใดแล้ว ไม่เช่นนั้น ไฉนเช้าไม่มาสายไม่มา พอข้าพเจ้ารับเวรต่อจากซี่ซือเฮียท่านก็มาทันเวลาพอดี"

งิ้นฮวยเนี้ยหัวร่อคิกคัก ลอบกล่าวกับทั้งลิ้มเบา ๆ

"ข้าพเจ้าทราบแต่แรกแล้วว่าไม่อาจอำพรางท่านได้ มิสู้ยังคงกลับไปชวนยี่เจ๊มาเถิด"

วาจาของนางนี้แม้เป็นการบอกกับทั้งลิ้มโดยตรง แต่ความจริง ย่อมเป็นการกล่าวให้ทั้งชิ่วเซ็งฟัง เสียงของนางแม้จะแผ่วเบา แต่พอดีให้ทั้งชิ่วเซ็งได้ยินด้วยจงใจ

ทั้งชิ่วเซ็งจึงต้องฝืนยิ้ม กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าพอพบยี่เสียวเจี๊ยะก็หวาดกลัว เมื่อพบกับซี่เสียวเจี๊ยะแล้วหรือจะไม่หวาดกลัวได้ ? ความดุร้ายของซี่เสียวเจี๊ยะยังเหนือกว่ายี่เสียวเจี๊ยะอีกสิบเท่าเลย"

คารวะจนจรดพื้นแล้วจึงกล่าวสืบไป

"เชิญโกวเนี้ยทั้งสองท่านรีบเข้าไปแล้วรีบออกมาด้วย ขอเพียงติดตามข้าพเจ้าโดยสงบเสงี่ยมเรียบร้อย ไม่เพ่นไม่พ่าน ไม่แตะต้อง ข้าพเจ้าก็นับว่าได้รับพระคุณของโกวเนี้ยทั้งสองท่านแล้ว"

มองไปแต่ไกล ปากถ้ำไม่มีประตูใด ๆ เลย แต่เมื่อถึงปากถ้ำ จึงแลเห็นในเนื้อ

หินของผนังมีกรงเหล็กฝังไว้ถึงสามชั้นซ้อน ๆ

โดยเฉพาะกรงเหล็กที่กั้นทั้งสามชั้นนี้ ยิ่งไม่ใช่บุคคลใด ๆ ก็สามารถบุกทะลวงเข้าไปได้ ชี่กรงอันใหญ่โตนั้นหนักหน่วงจนคล้ายไม่มีปัญญาเคลื่อนไหวก็ปาน

แต่ทั้งชิ่วเช็งเพียงกดเบา ๆ ไปบนผนังศิลา ลูกกรงก็ล่วงหายเข้าไปในผนังได้ดั่งปาฏิหาริย์ และไม่มีเสียงใด ๆ ดังขึ้นมาเลยแม้แต่แผ่วเบา

มองจากลูกกรงเหล็กเข้าไป พอเห็นสภาพอันมีอันตรายของถ้ำได้ชัดตา ที่หลังก้อนหินทุกก้อน แทบจะมีบุรุษชุดดำยืนแน่วนิ่ง ดุจเป็นรูปสลักจากศิลาอยู่ผู้หนึ่ง

ผ่านกรงเหล็กสามด่านไปแล้ว จิตใจของผู้คนต้องวูบลงจนตื่นเต้นขึ้นมา คล้ายดั่งเดินเข้าไปในวัดโบราณอันยะเยียบวังเวง และก็คล้ายดั่งหลงเข้าไปในดงดิบดึกดำบรรพ์ พลันรู้สึกว่าตัวเองเล็กน้อยอย่างไม่มีต้นสายปลายเหตุ น้อยนิดประหนึ่งเป็นธุลีที่ต่ำต้อยทั่วทุกทิศทาง ต่างคล้ายเปี่ยมภยันตรายอันไม่คาดคำนวณอยู่

งึ่นฮวยเนี้ยถอนหายใจแล้วกล่าวเบา ๆ

"ความจริงไม่ต้องให้ผู้อื่นสั่งเสีย มาในสถานที่เยี่ยงนี้ ยังมีผู้ใดกล้าเพ่นพ่าน ? กล้าแตะต้อง ?"

ทั่งลิ้มเบะปากแล้วกล่าว

"หากมิใช่เพราะมาเป็นเพื่อนท่าน สถานที่ปิศาจเยี่ยงนี้ แม้เชื้อเชิญข้าพเจ้าข้าพเจ้าก็ไม่ยอมมาแน่"

แม้ปากนางจะว่าถ้ำนี้เป็นสถานที่ปิศาจ แต่ไม่อาจกลั้นสีหน้าอันอิ่มเอิบลำพองได้ เนื่องเพราะสถานที่แห่งนี้ ไม่เพียงเป็นปราสาทเทพเจ้าในสายตาของศิษย์ตระกูลทั้งเท่านั้น ยังแทบเป็นดินแดนศักดิ์สิทธิ์ของชนชาวบู๊ลิ้มทั่วแผ่นดินด้วย ซึ่งนี่ก็เป็นปมเด่นที่ทุกผู้คนในตระกูลทั้งถือเป็นเกียรติอันภาคภูมิลำพองใจยิ่ง

ถ้ำอันคดเคี้ยวลึกล้ำนี้ ความจริงควรเงียบวังเวง แต่ในตอนนี้ ยิ่งเข้าลึกยิ่งรู้สึกร้อนอบอ้าว จากนั้นได้ยินเสียงน้ำไหลดังอยู่แผ่วเบา

เมื่ออ้อมอีกโค้งหนึ่ง งึ่นฮวยเนี้ยพลันรู้สึกตากระจ่างจ้า

ถ้ำอันคดเคี้ยวเลี้ยวลด มาถึงที่นี้พลันกว้างขวางกระจ่าง ใต้ภูเขานี้เป็นถ้ำอันกว้างใหญ่โอฬารยิ่ง เพดานกลมเบื้องบน อย่างน้อยต้องสูงจากพื้นร่วมยี่สิบวา อาณาบริเวณของถ้ำยิ่งมิทราบกว้างกี่ร้อยวา หากมีคนมายืนตะโกนร้องในริมนี้ รอจนมันหุบปากแล้วเสียงสะท้อนจึงจะดังไปถึงด้านนั้น

ประหลาดที่ว่า ที่นี้แม้เป็นถ้ำใต้ภูเขา แต่กลับมีลำธารน้อย ๆ ไหลผ่านกลางถ้ำ

น้ำลำธารขุ่นข้นเป็นสีเหลือง ถึงกับยังมีควันร้อนลอยกรุ่นอยู่

ตามริมลำธารสายนี้มีเตาทองเหลืองลักษณะโบราณวางเรียงรายอยู่หลายสิบใบ ในเตาทองเหลืองแต่ละใบ ยังมีผนังศิลาที่ครึ่งหนึ่งเป็นธรรมชาติ ครึ่งหนึ่งเป็นฝีมือคนสลักขึ้นขวางกั้นไว้

ขณะเวลานี้ ที่ข้างเตาทองเหลืองทุกใบ ต่างมีชายฉกรรจ์เปลือยร่างท่อนบนใช้ค้อนกระหน่ำลงบนทั่งเหล็ก ค้อนที่พวกนี้ใช้มิได้ใหญ่กระไร วัตถุที่ตอกตีก็เล็กน้อยอย่างยิ่ง แต่สีหน้าพวกเหล่านี้กลับเคร่งเครียดจริงจัง คล้ายดั่งได้หาบของหนักเป็นพันตำลึงไว้ก็ปาน กล้ามเนื้อทั่วร่างผนึกขึ้นเขม็ง มิกล้าผ่อนคลายแม้แต่น้อย

เมื่อคนที่เตาแรกตีของสำเร็จชิ้นหนึ่งก็โยนลงไปในเข่งหวายที่แขวนแช่อยู่ในลำธารน้ำ น้ำที่ไหลเชี่ยวจัดการชะล้างของสิ่งนั้นอยู่เป็นประมาณชั่วน้ำเดือด คนที่อยู่เตาสองจึงได้ใช้ตะขอเหนี่ยวตะกร้าหวายไป ลงมือเคาะตีของนั้นสืบไป

ผ่านการตบแต่งเยี่ยงนั้นถึงห้าครั้งแล้ว ของที่ถูกตีขึ้นจึงโยนลงปล่อยให้น้ำในลำธารไหลชะอยู่ประมาณสามชั่วน้ำเดือด จึงมีชายฉกรรจ์ชุดดำผู้หนึ่งรวบรวมไว้แล้วส่งเข้าไปในห้องศิลาที่เจาะขึ้นจากผนังหินของถ้ำ

หน้าประตูห้องศิลาซึ่งเรียงรายอยู่เป็นแถว ต่างมีม่านห้อยคลุมมิดชิด ภายในบางครั้งก็มีเสียงเคาะทั่งดังแว่วมา ม่านประตูพอถูกเลิกออก ยามนี้จึงแลเห็นคนภายในห้องศิลา

ทุกผู้คนในห้องศิลาส่วนมากต่างหนวดเคราผมเผ้าขาวโพลง ทุกคนนั่งอยู่บนโต๊ะใหญ่ที่เบื้องบนมีเศษเหล็กวางเกลื่อนกลาดเป็นกอง ๆ

พวกทั้งมวลนี้ทำงานด้วยความละเอียดสุขุม สีหน้าท่าทีเคร่งเครียดยิ่งกว่ากับเรื่องราวใด ๆ ทางนอกกายคล้ายไม่ไปแยแสสนใจเลย

โลกของพวกประดานี้ ชีวิตของพวกประดานี้ล้วนแล้วทุ่มเทอยู่กับสิ่งของที่มือพวกนี้จับต้องสัมผัส ไม่ว่าจะเป็นลวดเหล็กชิ้นเล็ก ๆ แผ่นเหล็กชิ้นน้อย ๆ

อาวุธลับที่สร้างเกียรติภูมิให้แก่ตระกูลทั้งแห่งเสฉวนจนสะเทือนทั่วแผ่นดินเกรียงไกรมาเป็นเวลาสามร้อยปีไม่เสื่อมคลาย สำเร็จมาจากลวดเหล็กและเศษเหล็กเล็ก ๆ น้อย ๆ จากมือพวกประดานี้นี่เอง

งื่นฮวยเนี้ยนับว่ามองดูจนตะลึงลานไปนานแล้ว นางคาดฝันไม่ถึงเด็ดขาดว่าการสร้างอาวุธลับแต่ละชิ้นจะมีงานที่ผ่านมือซับซ้อนปานนี้ ทั่งลิ้มสังเกตสีหน้าท่าทีของนางแล้ว อดมิได้ต้องหัวร่อเบา ๆ กล่าวว่า

"ท่านดูพอใจแล้วหรือไม่ ?"

งิ้นฮวยเนี้ยจูงมือนางขึ้นมา แย้มยิ้มพลางกล่าวว่า

"ม่วยม่วยที่ประเสริฐ ท่านอย่าได้หัวร่อข้าพเจ้า ข้าพเจ้าตอนนี้คล้ายเป็นปุถุชนที่ได้ขึ้นสรวงสวรรค์ รู้สึกตาลายพร่างพรายจนมิทราบควรกล่าวกระไรจะได้แล้ว"

"ข้าพเจ้าไหนเลยจะหัวร่อท่าน ทุกคนที่เพิ่งมาในสถานที่นี้ ต่างแปรเปลี่ยนเป็นสภาพของท่านไม่ผิดเพี้ยน เนื่องเพราะทุกคนต่างคิดไม่ถึงว่า สร้างอาวุธลับชิ้นเล็ก ๆ จะมีงานยุ่งยากมากความเยี่ยงนี้"

"ผู้ใดว่ามิใช่เล่า ข้าพเจ้านับว่าเลอะเลือนสงสัยจนแทบตายจริง ๆ"

ทั้งลิ้มฟังแล้ว ล้วงอาวุธดำมะเมื่อมที่ไม่มีประกายออกจากอกเสื้อชิ้นหนึ่ง อาวุธลับนี้ดูเผิน ๆ คล้ายเป็นดอกไม้ แต่เมื่อพิจารณากลับคล้ายเป็นกลุ่มเข็ม เมื่อเพ่งโดยละเอียดกลับไม่คล้ายสิ่งใดทั้งสิ้น ทั้งลิ้มกล่าวว่า

"ท่านทราบหรือไม่ว่านี่เป็นอะไร ?"

งิ้นฮวยเนี้ยเบิ่งตากลมกว้าง สั่นศีรษะปฏิเสธไม่ทราบ ทั้งลิ้มจึงกล่าวต่อไป

"นี่คือกระจับเหล็กตระกูลทั้ง ที่ชนชาวนักเลงเมื่อเห็นต้องปวดศีรษะทุกคน กระจับเหล็กความจริงมิใช่เป็นอาวุธลับที่ร้ายอาจพิสดารอย่างไร แต่กระจับเหล็กตระกูลทั้งกลับร้ายกาจเป็นพิเศษ เนื่องเพราะวิธีสร้างของมันผิดแปลกกับผู้อื่นโดยสิ้นเชิง"

งิ้นฮวยเนี้ยแสร้งถามไป

"ข้าพเจ้ากลับดูไม่ออกว่ามีที่ใดผิดแปลก"

"ผู้อื่นสร้างกระจับเหล็กนั้น ต่างสร้างแบบขึ้นก่อนแล้วจึงหลอมเหล็กเทเข้าไป พอเหล็กเย็นจับตัวแข็งก็นับว่าสร้างสำเร็จได้"

"แล้วของตระกูลท่านเล่า ?"

ทั่งลิ้มตอบอย่างภาคภูมิ

"กระจับเหล็กของตระกูลเรา กลับต้องตีเหล็กแผ่นเล็ก ๆ ที่ละเอียดกว่าเม็ดแตงก่อน จากนั้น จึงรวบรวมทีละแผ่นจนเป็นรปร่างขึ้น ชัดมันเข้าใส่ร่างผู้ใดบรรดาแผ่นเหล็กแตกกระจายออกไปทันที ท่านหากจะคิดถอนอาวุธลับนี้ออกมา จำต้องตัดเนื้อบริเวณนั้นทิ้งเป็นชิ้นใหญ่จึงจะได้"

งิ้นฮวยเนี้ยหน้าเปลี่ยนสีทันที ร้องโพล่งขึ้น

"โอ้โฮ นั่นไม่เจ็บปวดจนตายไปดอกหรือ ?"

"หากแม้นสามารถช่วยชีวิตให้รอดอยู่ได้ เจ็บปวดไปพักหนึ่งก็มินับสำคัญอย่างไร แต่เสียดายที่แม้นับว่าสามารถขูดอาวุธลับนี้ออกมา ยังคงไม่อาจช่วยชีวิตได้"

"เพราะเหตุใด ?"

"เนื่องเพราะอาวุธลับนี้ผนึกขึ้นจากเหล็กสิบสามแผ่น ไม่เพียงเหล็กแต่ละแผ่นจะอาบยาพิษไว้เท่านั้น มิหนำซ้ำพิษที่อาบบนแผ่นเหล็กแต่ละแผ่นยังผิดแปลกกัน ยาพิษทั้งสิบสามชนิดพอสัมผัสโลหิตจะกำเริบฤทธิ์ทันที ต่อให้เป็นเทพยดาก็ไม่อาจช่วยให้รอดอยู่ได้ !"

บทที่ 30
จิตใจอันชั่วร้าย

งิ่นฮวยเนี้ยฟังความร้ายกาจของอาวุธลับตระกูลทั้งจากปากคำทั่งลิ้มแล้ว นาง ต้องสูดลมหายใจหนาวเหน็บเข้าไปด้วยความหวาดหวั่น กล่าวว่า

"มิน่าเล่า ชนชาวนักเลงจึงร่ำลือเป็นเสียงเดียว ยินยอมเผชิญกับภูตผีปิศาจก็ไม่ยอมพบอาวุธลับตระกูลทั้ง"

ทั่งลิ้มอธิบายสืบไปด้วยความภาคภูมิใจ

"ภายในอาวุธลับเจ็ดประเภทร้ายกาจที่สุดของตระกูลทั้ง กระจับเหล็กนี้นับเป็นธรรมดาที่สุด ง่ายดายที่สุดเสียอีก กระจับเหล็กเพียงแต่สร้างขึ้นจากแผ่นเหล็กสิบสามแผ่นเท่านั้น มีบ้างต้องใช้ของถึงเจ็ดแปดสิบชิ้นจึงจะสร้างได้ สมมุติเช่นกระบอกเข็มเก้าฟ้าสิบดิน...วิธีสร้างกระบอกเข็มเยี่ยงนั้น จวบจนบัดนี้ ยังเป็นความลับสุดยอดของบู๊ลิ้ม"

งิ่นฮวยเนี้ยกวาดตาไปมา กล่าวว่า

"ดังนั้น พวกท่านจึงได้แยกบรรดาพวกสร้างอาวุธลับนี้ออกจากกัน จุดมุ่งหมายก็คือ กลัวพวกนี้จะแพร่งพรายความลับนี้ออกไป ใช่หรือไม่ ?"

"ใช่แล้ว สามารถเข้าสร้างอาวุธลับในที่นี้ได้ แม้จะไว้วางใจในความจงรักภักดีที่สุด แต่ยังไม่แน่ว่าจะทนการบีบคั้นบังคับด้วยอำนาจ หรือล่อลวงด้วยลาภยศเงินทอง บรรพบุรุษตระกูลทั้งได้ชี้งถึงความข้อนี้มาแต่แรก ดังนั้นจึงไม่ยอมให้พวกนี้ได้ทราบความเร้นลับเหล่านั้นโดยสิ้นเชิง แม้นับว่าพวกนี้จะแพร่งพราย ก็ไม่มีปัญญา

แพร่งพรายได้ครบถ้วนสมบูรณ์"

นางชี้ไปที่เบื้องหน้าแล้วกล่าวสืบต่อ

"สมมุติเช่นสองคนนั้น หน้าที่ของทั้งสองเพียงตีเหล็กแผ่นแรกของกระจับเหล็กในชั่วชีวิตของทั้งสอง เพียงแต่ตีแผ่นเหล็กที่ว่านี้เท่านั้น เรื่องอื่น ๆ ทั้งสองต่างไม่ต้องเกี่ยวข้องสนใจ กระทั่งแผ่นเหล็กอื่น ๆ ของกระจับเหล็กนี้จะมีรูปลักษณะใด พวกนั้นก็ไม่อาจทราบได้"

งื่นฮวยเนี้ยถอนใจกล่าวว่า

"ตลอดชีวิตของทั้งสอง อยู่กับการตีเหล็กแผ่นเยี่ยงนี้ เมื่อถึงตอนหลัง ความคุ้นเคยชำนาญย่อมก่อเกิดให้เชี่ยวชาญ ยิ่งสร้างยิ่งประณีตดีงาม นี่ก็ไม่อาจไม่เป็นที่ประหลาดใจ ไฉนอาวุธลับของตระกูลทั้ง ผู้อื่นจึงไม่มีปัญญาจะสร้างทัดเทียมได้ตลอดมา"

ทั่งลิ้มยิ้มเล็กน้อยแล้วกล่าวว่า

"เยี่ยงนี้ยังมีคุณความดีอยู่อีกประการ นั่นก็คือยามพวกนี้เลิกงานไป พอที่จะใช้ชีวิตดั่งคนธรรมดาสามัญ ไม่ต้องวิตกจะถูกผู้อื่นมาจับกุมคร่าตัว ไม่ต้องคอยปกป้องพิทักษ์อีกด้วย"

งื่นฮวยเนี้ยมองดูห้องศิลาทั้งแถวนั้นแล้วกล่าวว่า

"คนในห้องนี้เล่า ?"

"มีแต่คนในห้องนี้เท่านั้น จึงทราบความลับของการสร้างอาวุธลับ เนื่องเพราะเมื่อแผ่นเหล็กตีได้รูปครบถ้วนสมบูรณ์จึงรวบรวมส่งเข้าไปในที่พวกนั้น ให้พวกนั้นเป็นผู้ปะติดปะต่อขึ้นจนสำเร็จเป็นรูปร่าง"

"หรือพวกนี้จะไม่แพร่งพรายความลับ ?"

"พวกประดานี้ล้วนเป็นผู้เฒ่าที่ปลดชราแล้ว และส่วนมากเป็นคนโดดเดี่ยวไม่มีครอบครัว จึงยินยอมมากระทำงานเยี่ยงนี้ เนื่องเพราะเมื่อกระทำงานเยี่ยงนี้แล้วตลอดชั่วชีวิต ไม่อาจจะเดินออกจากถ้ำนี้ได้แม้ก้าวเดียว !"

งื่นฮวยเนี้ยถอนหายใจยาวกล่าวว่า

"มิน่าเล่า การงานของพวกนี้จึงมีสมาธิแน่วแน่ปานนั้น ที่แท้ท่านได้อุทิศชีวิตให้กับอาวุธลับโดยสิ้นเชิงแล้ว สามารถสร้างอาวุธลับที่งามพร้อมสมบูรณ์ขึ้นได้ชิ้นหนึ่ง สามารถจรรโลงเกียรติภูมิอันเกรียงไกรของตระกูลทั้งให้ยืนยงในประวัติศาสตร์ได้ ก็คือความเบิกบานใจที่สุดของพวกนี้"

ได้ยินทั่งชิ่วเช็งหัวร่อแล้วกล่าวต่อขึ้น

"โกวเนี้ยกล่าวไม่ผิด พวกผู้เฒ่าประดานี้แม้มีชีวิตที่ว้าเหว่เงียบเหงา แต่ขอเพียงสามารถพิทักษ์เกียรติภูมิตระกูลทั้งให้ยืนยงไม่เสื่อมสลาย คนในตระกูลทั้ง มิว่าเป็นความลำบากยากแค้นเพียงใดก็ทนทานกันได้"

แต่ทั่งลิ้มพลันกล่าวขึ้น

"พวกท่านสนทนากันก่อน ข้าพเจ้าไปเยี่ยมคนสักผู้หนึ่ง"

ทั้งชิ่วเช็งขมวดคิ้วทักท้วงขึ้น

"ชี่ม่วย ท่านอย่าลืม..."

ทั้งชิ่วเช็งยังคล้ายจะห้ามปรามไว้ แต่ตอนนั้นทั่งลิ้มได้กระโดดข้ามลำธารน้ำอุ่นไปจนไกลแล้ว

ใบหน้างิ้นฮวยเนี้ยมีทีท่าเอียงอาย ก้มศีรษะต่ำตอบโต้กับทั้งชิ่วเช็งไปทีละคำอย่างกระดากกระเดื่อง แต่ดวงตาของนาง จับจ้องสังเกตดูทั่งลิ้มตลอดเวลา

แลเห็นนางวิ่งอย่างรวดเร็วไปที่หน้าห้องศิลาแถวนั้น เดินตรงจนถึงห้องที่สามด้านซ้าย นางยิ่งเร่งฝีเท้าเลิกม่านประตูแล้วปิดลงอีกครั้ง

แต่เพียงเวลาพริบตาเดียวที่ม่านเปิด งิ้นฮวยเนี้ยเห็นรำไรว่าในห้องศิลามีคนผู้หนึ่งนั่งหันหลังให้ประตู แน่วนิ่งโดยไม่เคลื่อนไหว ถึงกับไม่คล้ายคนที่ตั้งอกตั้งใจประดิษฐ์อาวุธลับ แต่กลับคล้ายนั่งชื่มเชาใจลอยในที่นั้น งิ้นฮวยเนี้ยย่อมไม่อาจเห็นหน้าของมันได้

งิ้นฮวยเนี้ยเพียงเห็นคนผู้นั้นมีผมดำขลับ ทั้งดำทั้งมัน นางเชื่อมั่นว่านัยน์ตานางดูไม่ผิด คนผู้นี้ต้องมีอายุอยู่ในวัยฉกรรจ์

ผู้ที่ปฏิบัติงานในห้องศิลา เมื่อล้วนเป็นผู้เฒ่าที่ปลดชราแล้ว ไฉนจะมีวัยฉกรรจ์ขึ้นมาได้ ? ทั่งลิ้มเหตุใดจึงต้องไปเยี่ยมเยียนมัน ?

หัวใจงิ้นฮวยเนี้ยพลันเต้นถี่เร็ว 'ทั่งเง็ก ! คนผู้นี้ต้องเป็นทั่งเง็ก ที่แท้ทั่งบ้อชังจับตัวมันมาซ่อนอยู่ในที่นี้เอง มิน่าเล่า เราจึงหามันไม่พบ !'

นางปีติยินดีจนแทบต้องกระโดดโลดเต้น แต่ยังไม่ลืมเลือนที่ต้องกลบเกลื่อนกับทั้งชิ่วเช็งที่อยู่เบื้องหน้า ทั้งชิ่วเช็งมองดูดวงตาของนาง เห็นยิ่งนานยิ่งกระจ่างสุกใส

ดังนั้น นางยิ่งแสร้งเป็นเอียงอายกว่าเดิม ยิ่งไม่กล้าเงยหน้าขึ้นสู้สายตา

ในที่สุด ทั้งชิ่วเช็งอดมิได้ต้องกล่าวขึ้น

"เที่ยงวันมะรืน ข้าพเจ้าจัดงานเลี้ยงต้อนรับโกวเนี้ยกับกิมโกวเนี้ย มิทราบโกวเนี้ยยอมให้เกียรติหรือไม่ ?"

งิ่นฮวยเนี้ยกล่าวด้วยหน้าแดงเปล่งปลั่ง

“ขอเพียงเจ้เจ๊ียอมไป ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าจะไม่ไปได้อย่างไร”

ขณะนี้นางเพิ่งเดินถึงที่ริมธารน้ำอุ่น กลอกนัยน์ตาแล้วพลันกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“ธารน้ำอุ่นบำรุงผิว ข้าพเจ้าคิดล้างมือในที่นี้ได้หรือไม่ ?”

“เชิญโกวเนี้ย”

ใบหน้างิ่นฮวยเนี้ยคล้ายแดงขึ้นกว่าเดิมแล้วถลกแขนเสื้อเบา ๆ ทั้งชิ่วเช็งที่แลเห็นมือของนางเรียวงามละเอียด ผดผ่องเป็นยองใย จึงจับตามองคล้ายซึมเซาไปแล้ว

ทั่งลิ้มกลับวิ่งออกมาจากห้องศิลา มิทราบมีโทสะต่อผู้ใด เชิดปากกล่าวว่า

“มันไฉนยิ่งนานยิ่งพิกล ข้าพเจ้ากล่าววาจากับมัน มันถึงกับไม่แยแสต่อข้าพเจ้าเลย”

ทั้งชิ่วเช็งยามนี้จึงจำใจเบนนัยน์ตากลับมา ฝืนยิ้มกล่าวว่า

“อารมณ์ของมันในระหว่างนี้ ท่านมิใช่ไม่ทราบ ไยต้องไปตอแยกับมัน ?”

งิ่นฮวยเนี้ยนั่งยอง ๆ ที่ริมธารน้ำ ได้ยินคำสนทนาของทั้งสอง หัวใจยิ่งเบิกบานแจ่มใส เพราะยืนยันได้แล้วว่า ผู้อยู่ในห้องศิลาต้องเป็นทั่งเง็ก นางนับว่าไม่เสียเวลาที่ทุ่มเทอุบายความคิดในครานี้เลย

นางคล้ายดั่งล้างมืออยู่ แต่มีทรายละเอียดสีม่วงสายหนึ่งไหลออกมาจากแขนเสื้อของนางลงไปในน้ำอุ่น จากนั้นนางจึงยืนชดช้อยชม้ายตากล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“ข้าพเจ้าเห็นพอแก่ใจแล้ว พวกเรากลับกันเถิด”

ทั้งชิ่วเช็งร้องขึ้น

“ซี่ม่วย...”

ทั่งลิ้มจึงกล่าวสอดคำ

“ท่านอย่าได้เรียกข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็จะไปแล้ว ในครานี้ข้าพเจ้ามิได้หาเรื่องย่งยากรำคาญแก่ท่านแม้สักน้อยนิด ตอนนี้ท่านย่อมพอจะวางใจได้แล้วกระมัง ?”

ทั้งชิ่วเช็งหัวร่อแล้วกล่าว

“ขอเพียงโกวเนี้ยสองท่านมีอารมณ์พอใจ คราหน้า...”

วาจาของมันพลันชะงักลงกลางคัน เนื่องเพราะมันพลันพบเห็น ถึงกับมีหมอกสีม่วงกลุ่มหนึ่งลอยช้า ๆ ขึ้นจากธารน้ำอุ่น ตอนแรกบางเลือนรางเท่านั้น แต่ชั่วพริบตา หนาแน่นจนคล้ายเป็นเมฆสีม่วง !

อีกชั่วพริบตา ทั่วทั้งถ้ำถึงกับถูกเมฆสีม่วงกระจายออกเป็นหมอกหนา กระทั่ง

งึ่นฮวยเนี้ยและทั่งลิ้มที่อยู่ใกล้ไม่กี่เชียะ ยังบดบังตาจนไม่อาจแลเห็น !

ทั่วทุกแห่งหนของถ้ำใหญ่ มีเสียงร้องด้วยความตื่นตกใจดังขึ้นสับสน ทั้งชิ่วเช็งจึงตวาดด้วยความตระหนก

"ทุกท่านอยู่ในที่ของตัวให้เคร่งครัดอย่าได้เคลื่อนไหวโดยวู่วาม !"

ทั่งลิ้มร้องขึ้น

"ข้าพเจ้าไล่..."

ทั้งชิ่วเช็งตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"ท่านดูสหายของท่านไว้ให้ดี อย่าได้วิ่งเปะปะ"

ในเสียงตวาด ควักชุดไฟออกกวัดแกว่ง แต่ชุดไฟที่เคยสว่างไสว เมื่อตกอยู่ในหมอกสีม่วงแล้ว คล้ายเพียงแสงหิ่งห้อยเท่านั้น ทั่งลิ้มคิดไปคว้ามืองึ่นฮวยเนี้ยไว้แต่คว้าอากาศเข้าเต็มมือ จนต้องร้องขึ้นด้วยความตื่นตระหนก

"ฮวงเจ้เจ๊...ฮวยงึ่นหงส์ ท่านอยู่ที่ใด ?"

เสียงร้องของนางแม้ดังกังวาน แต่เสียดายไม่มีผู้ใดมาขานรับนางอีกแล้ว

งึ่นฮวยเนี้ยสังเกตทิศทางของห้องศิลาได้แม่นยำอยู่นานแล้ว พอหมอกสีม่วงกระจายครอบคลุมถ้ำ นางพลันพุ่งปราดไปดุจเกาทัณฑ์หลุดจากแหล่ง บุกเข้าในถ้ำศิลาพร้อมทั้งร้องเรียกขึ้นเบา ๆ

"ทั่งเง็ก ! ทั่งกงจื้อ ท่านอยู่ที่ใด ?"

ได้ยินคนผู้หนึ่งร้องเสียงแหบ ๆ ขึ้น

"ท่านเป็นใคร ? หาข้าพเจ้าด้วยเรื่องอันใด ?"

มิทันจบคำ งึ่นฮวยเนี้ยได้คว้าข้อมือคนผู้นั้นไว้ลากออกจากห้องอย่างว่องไว ปากยังกล่าว

"กระทั่งเสียงของข้าพเจ้าท่านก็จำไม่ออกแล้ว ?"

ทั่งเง็กร้องขึ้นด้วยความตื่นตระหนก

"งึ่นฮวย..."

"ใช่แล้ว ตั๋วเจ๊คิดถึงท่านจนแทบคลุ้มคลั่งฟั่นเฟือน ข้าพเจ้าเสี่ยงอันตรายเข้ามาหาท่าน ท่านยังไม่รีบติดตามข้าพเจ้าไป ?"

"แต่...แต่บิดา..."

ทั่งเง็กยังลังเล แต่ไม่อาจทนทานการฉุดลากของงึ่นฮวยเนี้ย ต้องวิ่งตามนางออกจากห้องศิลาไป งึ่นฮวยเนี้ยวิ่งพลางกล่าวว่า

"ท่านเป็นคนไม่มีน้ำใจเสียเลย หรือท่านไม่คิดได้พบกับนางอีกสักครั้ง ?"

นางมือซ้ายฉุดทั่งเง็กพุ่งออกจากห้องศิลา มือขวาตวัดวูบ มีประกายสีเงินพุ่งวาบออกไป ฝ่าเข้าในอากาศที่หนาแน่นด้วยหมอกสีม่วง คล้ายเป็นดาวตกวูบเดียวก็หายวับ

ประกายเงินที่มีเพียงวูบเดียวนี้ งึ่นฮวยเนี้ยได้สังเกตปากทางออกพบแล้ว นางพุ่งปราดออกไป ยามนี้จึงรู้ตัว ทั่งเง็กมีน้ำหนักผิดธรรมดา คล้ายไม่ยินยอมติดตามนางออกไปก็ปาน

ได้ยินทั้งชิ่วเซ็งตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"เฝ้าปากถ้ำให้รัดกุม อย่าได้ปล่อยผู้ใดออกจากถ้ำนี้ไปเป็นอันขาด !"

งึ่นฮวยเนี้ยละล่ำละลักขึ้น

"ทั่งเง็ก หากท่านไม่ยอมติดตามข้าพเจ้าไป ก่อกวนข้าพเจ้าขุ่นเคืองเมื่อใด เราทั้งหลายต่างไม่มีประโยชน์ใด ๆ"

ทั่งเง็กมิทราบถูกนางข่มขู่จนขวัญเสียหรือว่าเปลี่ยนความคิดไปในบัดดล พลอยถีบเท้าพุ่งกายออกไปจากที่โดยพร้อมเพรียงกัน งึ่นฮวยเนี้ยชัดประกายสีเงินจากแขนเสื้อวาบขึ้นอีกครั้ง

คราวนี้ ประกายสีเงินพุ่งออกนอกถ้ำ แลเห็นพวกชายฉกรรจ์ที่เฝ้าปากถ้ำ มีบ้างกำลังเคลื่อนกรงเหล็กมาปิดทาง มีบ้างควงมีดใหญ่ออกสกัดกั้น แต่อาวุธลับในแขนเสื้องึ่นฮวยเนี้ย พุ่งวาบเป็นสีเงินออกไปด้วยความแคล่วคล่องว่องไว

ในเสียงแผดร้องโหยหวนที่ดังสับสน งึ่นฮวยเนี้ยกับทั่งเง็กได้พากันโถมออกนอกถ้ำแล้ว

นอกถ้ำมีแสงดาวแพรวพราวอยู่เลือนราง วิกาลสงบจนวังเวง

ความปั่นป่วนวุ่นวายภายในถ้ำใหญ่ ยังมิได้มีเสียงดังแว่วออกถึงภายนอก มีเพียงชายฉกรรจ์ผู้หนึ่งซึ่งเฝ้าปากถ้ำ ควงดาบเข้ามาหมายสกัดกั้น แต่งึ่นฮวยเนี้ยเพียงยกมือ ชายฉกรรจ์นั้นก็ล้มฮวบลงไป

ขณะเวลานั้น ในถ้ำมีเสียงม้าล่อดังถี่เร็วขึ้นแล้ว

เสียงม้าล่อพอดัง รอบข้างมีเสียงรับต่อเป็นช่วง ๆ ในตึกใหญ่ที่สงบร่มเย็นพลันถูกปลุกให้ตื่นขึ้นจากความฝัน เพียงชั่วขณะทั่วทุกทิศทางต่างมีผู้คนมุ่งมาเสริมกำลังช่วยเหลือเป็นโกลาหล

แต่งึ่นฮวยเนี้ยที่สำรวจมาหลายวัน นางคำนวณทางออกทุกเส้นสายไว้แน่แก่ใจ

นานแล้ว ยามนี้ นางมิต้องใช้สมองขบคิดก็วิ่งปราด ๆ ไปทางทิศตะวันออกเฉียงใต้

ทั่งเง็กคล้ายดั่งกลายเป็นหุ่นที่ถูกนางฉุดลากโดยไม่ขัดขืน นางจะไปตะวันออกเป็นตะวันออก นางจะวกสู่ตะวันตกเป็นตะวันตก เพียงส่งเสียงทัดทานขึ้น

"ที่นี้ทุกแห่งหนมีการระแวดระวังเข้มแข็งรัดกุม ท่านหนีไม่พ้นไปได้ดอก"

แต่งื่นฮวยเนี้ยกลับหัวร่อ แล้วกล่าว

"ผู้อื่นยกย่องบ้านช่องของท่านว่ามีกำแพงเหล็กกล้าผนังทองแดง แต่ในสายตาของเจ้ม่วยพวกเรา กลับคล้ายเดินอยู่บนทุ่งราบ จะมาเป็นมา จะไปเป็นไป"

ขณะเวลานั้น กำแพงของทั้งแกจึงได้รำไรอยู่เบื้องหน้าแล้ว นางนับว่าสามารถออกไปได้อย่างปลอดโปร่งง่ายดายจริง ๆ...แต่วาจานี้ของนาง ยังรู้สึกกล่าวเร็วกว่าเหตุไปบ้าง

พริบตานั้น บนกำแพงปรากฏร่างชายฉกรรจ์ชุดดำขึ้นสิบกว่าสาย มือขวาถือดาบใหญ่ มือซ้ายถือกล่องหน้าไม้ ผู้เป็นหัวหน้าคุมมา หน้าเคร่งเครียดเย็นชากระด้างนั่นคือทั้งชิ่วปึง !

งื่นฮวยเนี้ยเมื่อเห็นคนผู้นี้ กลับมีความตื่นตกใจขึ้นบ้างจริง ๆ โดยเฉพาะเห็นถุงมือหนังกวางบนมือซ้ายของมัน อาวุธลับที่ซัดออกจากถุงมือนี้ มิทราบปลิดชีวิตผู้คนไปมากน้อยเท่าใดแล้ว

ทั้งชิ่วปึงตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"ผู้มาหากยังไม่หยุดเท้า อย่าได้กล่าวหาอาวุธลับอำมหิตเกินไป !"

งื่นฮวยเนี้ยหัวร่อเสียงใสแล้วร้องสวนคำ

"ท่านมีอาวุธลับ หรือเราไม่มีอาวุธลับเช่นกัน เรามาประลองดู ผู้ใดมีอาวุธลับร้ายกาจกว่ากัน ?"

ทั้งชิ่วปึงขยับมือวูบ แต่ก็ต้องปล่อยลงอีกครั้ง

งื่นฮวยเนี้ยจะลงมือเช่นกัน แต่ถูกทั่งเง็กฉุดไว้พร้อมกันนั้น เห็นทั่งเง็กตวัดป้ายไม้ไผ่ขึ้นอันหนึ่ง ร้องเสียงกังวานว่า

"ประกาศิตประจำตัวของจึงจู๊อยู่ที่นี้ ผู้ใดกล้าขัดขวาง ?"

ทั้งชิ่วปึงก้มศีรษะรับคำอย่างนอบน้อม ยกมือโบกเบา ๆ บรรดาชายฉกรรจ์บนกำแพงต่างถลันกายหายไปด้วยความว่องไวดุจกับเมื่อตอนมาปรากฏ งื่นฮวยเนี้ยที่หัวร่อเสียงแจ่มใสกังวาน กระโดดละลิ่วขึ้นไปพร้อมกับทั่งเง็ก

เบื้องนอกเป็นเชิงเขา ราตรียิ่งเงียบวังเวงไปกว่าเดิม

แต่งิ้นฮวยเนี้ยยังคงไม่ยอมหยุดเท้าอ้อมผ่านเชิงเขา ที่นั้นมีศาลพระภูมิไร้ผู้คนอยู่หลังหนึ่ง นางจึงวิ่งตรงเข้าไป สถานที่นี้นางก็ได้มาสำรวจไว้ก่อนหลายวันแล้วเช่นกัน

คนที่ฉลาดปราดเปรื่อง ไม่จัดเส้นทางถอยให้เรียบร้อยก่อน ย่อมไม่ยอมไปเป็นขโมยแน่นอน

จวบจนบัดนี้ งิ้นฮวยเนี้ยจึงระบายลมจากปากยาว ๆ แย้มยิ้มแล้วกล่าว

"ท่านยังนับว่ามีมโนธรรมอยู่น้อยนิด ยินยอมช่วยให้ข้าพเจ้าหนีออกมา นับว่าไม่เสียทีที่เจ๊ม่วยเรารักท่าน..."

นางกล่าวไปกล่าวไป ได้ล้วงชุดไฟออกจุดโคมน้ำมันบนแท่นรูปพระภูมิ กล่าวถึงตอนนี้ แสงไฟได้สว่างไสวขึ้น แต่นางพลันยืนตะลึงลานอยู่กับที่

ใต้แสงไฟ ใบหน้าของทั่งเง็กถึงกับลายพร้อยเป็นสีแดง ๆ เขียว ๆ ไม่ผิดกับภูตผีผุดขึ้นปรากฏเลย เมื่อเพ่งพิจารณาอีกครั้งจึงดูออก ที่แท้สวมหน้ากากมนุษย์อันทุเรศอัปลักษณ์ที่สุดอยู่อีกชั้นหนึ่ง

งิ้นฮวยเนี้ยหัวร่อคิกคักแล้วกล่าว

"ท่านจะสวมหน้ากาก ก็ควรเลือกหน้ากากที่ไม่ขัดนัยน์ตา ไฉนมาสวมหน้ากากคล้ายภูตผีปิศาจเยี่ยงนี้ ข้าพเจ้ายังเข้าใจว่า เจ๊ฮู (พี่เขย) อันหล่อเหลากรุ้มกริ่มของข้าพเจ้าถูกคนทำลายโฉมไปเสียแล้ว นับว่าขู่ขวัญข้าพเจ้าจนตระหนกอย่างยิ่งจริง ๆ"

ทั่งเง็กถอนหายใจกล่าวว่า

"บิดาเพราะกลัวข้าพเจ้าออกมาพบผู้คนจึงใส่หน้ากากนี้ให้ข้าพเจ้า"

งิ้นฮวยเนี้ยแลบลิ้นไปมา หัวร่อแล้วกล่าวว่า

"บิดาท่านควบคุมตัวท่านเข้มแข็งรัดกุมยิ่ง แต่บัดนี้ ท่านย่อมพอจะถอดหน้าปิศาจออกได้แล้วกระมัง ?"

ทั่งเง็กฝืนยิ้มกล่าวว่า

"หน้ากาก...บิดาได้ใช้น้ำยาพิเศษทาทาบเข้าไป ไม่ถึงเวลา หากคิดถอดหน้ากากออกมา กระทั่งหนังใบหน้าข้าพเจ้าพลอยจะถูกลอกตามออกมาอีกชั้นหนึ่งด้วย"

งิ้นฮวยเนี้ยงุนงงงวูบ จึงหัวร่อแล้วกล่าว

"หมากตานี้กลับนับว่าดุร้ายยิ่ง สวมหน้ากากคล้ายภูตผีปิศาจนี้ นับว่าผู้ใดก็ไม่อาจพบเห็นได้จริง ๆ แต่ว่า ข้าพเจ้า..."

นางหยุดหัวร่อด้วยเสียงสดใสกังวานกล่าวสืบต่อไป

"ข้าพเจ้ายังจำรูปโฉมของท่านประทับใจได้แม่นยำแล้ว แต่ท่านสวมใส่หน้ากากเยี่ยงไร ต่างไม่เป็นปัญหาข้องใจเลย"

"ท่านจำได้แม่นยำดั่งที่ว่าจริง ๆ ?"

งิ้นฮวยเนี้ยก้มศีรษะต่ำ กล่าวเบา ๆ

"ตั้วเจ๊มาตรจะซุกซ่อนท่านไว้ตลอดเวลา ข้าพเจ้าแม้เคยพบหน้าท่านเพียงครั้งเดียว กล่าวกันไม่ถึงสามประโยค แต่ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้ากลับไม่อาจลืมเลือนได้กาลนาน..."

ทั่งเง็กนิ่งอึ้งชั่วขณะ จึงระบายลมจากปากยาว ๆ กล่าวว่า

"ตั้วเจ๊ท่านสบายดีหรือไม่ ?"

งิ้นฮวยเนี้ยพลันเงยขวับขึ้นมา ขอบตาถึงกับแดงระเรื่อ ร้องเสียงสั่นเครือว่า

"ข้าพเจ้าฟันฝ่าภยันตรายอันยากแค้นสุดแสนสาหัส เสี่ยงชีวิตช่วยเหลือท่านออกจากสถานที่คล้ายเป็นคุกขังนักโทษ ท่าน...ท่านกระทั่งคำขอบคุณมิได้กล่าวแก่ข้าพเจ้าแม้สักครึ่งคำ ก็รีบถามถึงตั้วเจ๊..."

ทั่งเง็กกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"ข้าพเจ้าขอบพระคุณท่านอย่างยิ่งอยู่ ท่านสามารถหาจนพบข้าพเจ้า นับว่าเป็นเรื่องไม่ง่ายดายจริง ๆ"

งิ้นฮวยเนี้ยก้มศีรษะเล่นชายเสื้อของนาง ขบริมฝีปากแล้วกล่าว

"ท่านทราบว่าไม่ง่ายดายก็ดีแล้ว"

"แต่ข้าพเจ้ากลับเดาไม่ออกว่า ท่านใช้วิธีการเยี่ยงไร ?"

งิ้นฮวยเนี้ยแย้มยิ้มขึ้นทันที กล่าวว่า

"ท่านรู้จักกิมอี่จื้อหรือไม่ ?"

"ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าคล้ายดั่งเคยได้ยินนามนี้"

งิ้นฮวยเนี้ยเบะปากกล่าว

"ท่านมิต้องอำพรางข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่หึงหวงดอก นางเป็นเจ๊ม่วยร่วมสาบานของยี่เจ๊ท่าน ท่านไฉนไม่รู้จักนางได้ ?"

"นับว่าเคยรู้จักจริง ๆ"

"ข้าพเจ้าได้ทราบพันธะของนางกับตระกูลทั้งมานานแล้ว เพราะการเสาะหาท่านดังนั้น ข้าพเจ้าพลอยร่วมสาบานเป็นเจ๊ม่วยกับนางบ้าง"

ทั่งเง็กร้องโพล่งขึ้นด้วยความตระหนก

"ท่าน...ท่านก็สาบานเป็นเจ๊ม่วยกับนาง ?"

"ท่านมิต้องตื่นตกใจ นางย่อมคาดไม่ออกว่าข้าพเจ้าความจริงเป็นผู้ใด นางเพียงรู้จักว่าข้าพเจ้าเป็นดรุณีที่กำพร้าว้าเหว่ คิดใครได้มิตรสหายไว้คบหาเท่านั้น"

"นางนับว่าหลงกลผู้คนง่ายดายอย่างยิ่งจริง ๆ"

ทั่งเง็กทอดถอนใจปลงสมเพช แต่งิ้นฮวยเนี้ยกลับกล่าวอย่างยิ้มแย้มแจ่มใส

"ท่านอย่าเห็นว่านางหลงกลง่ายดาย ที่ข้าพเจ้าเรียกให้นางพามาทั้งแกจึงครานี้นับว่าลำบากยากเย็นยิ่งทีเดียว"

"อ้อ ?"

"นางความจริงยังไม่ยอมพาข้าพเจ้ามา โชคดีที่ข้าพเจ้าเพิ่งได้อัญมณีมีค่าหลายหีบข้าพเจ้าจึงแสร้งบอกว่าจะฝากอัญมณีหลายหีบนั้นไว้ในสถานที่มั่นคงวางใจได้ ผลที่สุดนางก็คิดถึงทั้งแกจึงนี้จริง ๆ ?"

"ท่านตอนนี้ถึงกับสละอัญมณีหลายหีบนั้นไว้ในทั้งแกจึงจริง ๆ ?"

งิ้นฮวยเนี้ยหัวร่อคิกคัก แล้วกล่าว

"ข้าพเจ้าเหตุใดต้องทิ้งของดีเหล่านั้นให้ผู้อื่นไปใช้เป็นประโยชน์ ในรายทางข้าพเจ้าจัดการเปลี่ยนอัญมณีหลายหีบนั้นได้ร่วมเก้าในสิบแล้ว นอกจากจำนวนน้อยที่โรยไว้ทางหน้า ๆ ที่ข้าพเจ้าตระเตรียมกำนัลให้พวกเจ๊ม่วยท่านแล้ว ที่อยู่ล่าง ๆ ต่างไม่มีคุณค่าสักกี่อีแปะ สำหรับบรรดาอัญมณีที่แท้จริงเหล่านั้น..."

นางชม้ายมองมาที่ทั่งเง็ก หัวร่อยียวนแล้วกล่าว

"มิว่าท่านอยู่ในสถานที่ใด มิว่าจะใช้สอยสุรุ่ยสุร่ายเพียงใด ในชั่วชีวิตนี้ ไม่มีทางใช้ให้หมดสิ้นได้"

"แต่ทั่งลิ้มไฉนจึงยินยอมพาท่านไปในถ้ำนั้น ?"

งิ้นฮวยเนี้ยหัวร่อด้วยความอิ่มเอมเปรมใจ กล่าวว่า

"เห็นหน้าบุรุษหนุ่มผู้หนึ่งครั้งเดียว ก็ลุ่มหลงจนแทบคลุ้มคลั่ง ข้าพเจ้าบอกพอจะช่วยนางหาบุรุษผู้นั้นมาให้แก่นางได้ นางจึงยอมกระทำทุกเรื่องราวให้แก่ข้าพเจ้าไป"

ทั่งเง็กเงียบงันอยู่ชั่วขณะ ถอนใจยาวกล่าวว่า

"ดูท่า นับว่าท่านทุ่มเทความสามารถเพราะข้าพเจ้าไปไม่น้อยจริง ๆ ตั๋วเจี๊ท่านทราบ จะต้องขอบพระคุณท่านอย่างยิ่งเป็นแน่นอน"

รอยยิ้มบนใบหน้างิ้นฮวยเนี้ยพลันหายวับกับตา ดวงตาของนางแดงระเรื่อขึ้นอีกแล้ว ร้องเสียงเครือว่า

"ตั๋วเจี๊ข้าพเจ้าอีกแล้ว ! ท่าน...ท่านรู้จักแต่ตั๋วเจี๊ข้าพเจ้า แต่ท่านทราบหรือไม่ที่ข้าพเจ้าขวนขวายตามหาท่านด้วยความลำบากยากแค้นนี้ นางกำลังทำอะไร ?"

“ข้าพเจ้าทราบได้อย่างไร ?”

“นาง...นาง...”

นางกล่าวไม่ทันได้ความ น้ำตาก็หลั่งทะลักลงเป็นเส้นสายไปเสียก่อน ทั่งเง็กจึงร้องขึ้น

“หรือ...หรือนางเกิดเภทภัยใดขึ้น ?”

งิ้นฮวยเนี้ยปิดหน้าร่ำไห้ แล้วกล่าว

“นางมิได้เกิดเหตเภทภัยกล้ำกรายแม้แต่น้อย”

“ในเมื่อไม่มีเหตุเภทภัย ท่านไฉนจึงหลั่งน้ำตา ?”

“หน้าโง่ ท่านทราบหรือไม่ ข้าพเจ้ามิใช่ร่ำไห้เพราะนาง แต่เพราะท่าน !”

“เพราะข้าพเจ้า ? เรื่องอันใด ?”

“ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้านับว่าสมเพชท่านจริง ๆ ข้าพเจ้าอดมิได้ต้องเศร้าเสียใจแทนท่านอย่างยิ่ง”

“เศร้าเสียใจแทนข้าพเจ้า ? นี่เป็นเรื่องราวใดกันอีก ?”

งิ้นฮวยเนี้ยพลันเชิดหน้าขึ้นมา ร้องเสียงแหบแห้งว่า

“ข้าพเจ้าบอกกับท่านตามความสัตย์จริงเถิด ตอนที่ท่านทนทุกข์ทรมานเพื่อนางแต่นาง...นาง...?”

“นางเป็นไร ?”

“นางกลับโถมเข้าไปในอ้อมแขนของบุรุษอีกผู้หนึ่ง !”

ทั่งเง็กคล้ายดั่งงุนงงไปเช่นกัน อึ้งอยู่เนิ่นนานก็ยังไม่มีวาจากล่าวออกมา งิ้นฮวยเนี้ยจึงร้องขึ้นว่า

“ข้าพเจ้าความจริงไม่บังควรบอกแก่ท่าน แต่ข้าพเจ้าไม่อาจหักใจไปหลอกลวงท่านได้เลย ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าวุ่นวายใจจนแทบตายแล้ว”

นางพลันโถมเข้าไปในอ้อมอกทั่งเง็ก เปล่งเสียงร่ำไห้ด้วยความเจ็บช้ำเสียใจจนสนั่นหวั่นไหว

แต่ทั่งเง็กกลับแน่วนิ่งมิขยับเขยื้อน เน้นทีละคำ

“บุรุษผู้นั้นเป็นใคร ?”

“ข้าพเจ้ามิอาจบอกอีก...ข้าพเจ้านับว่าทรยศต่อตัวเจ้าอย่างยิ่งแล้ว...”

ทั่งเง็กไม่สนใจการร่ำไห้รำพันของงิ้นฮวยเนี้ย ยังคงเน้นเสียงหนัก ๆ กล่าว

“ท่านให้ข้าพเจ้าได้รู้เรื่องราวเร็วขึ้นกลับประเสริฐเลิศอยู่ ไม่เช่นนั้น...”

งิ้นฮวยเนี้ยเงยหน้านองน้ำตาของนางขึ้น กล่าวสะอึกสะอื้นขึ้น

“เอาเถิด ข้าพเจ้าบอกกับท่าน บุรุษผู้นั้นนามยู่ป้วยหยก”

“ยู่ป้วยหยก ?!”

ทั่งเง็กร้องโพล่งขึ้นด้วยความตื่นตกใจ งิ่นฮวยเนี้ยรับคำในบัดดล

“ถูกต้อง ท่านรู้จักมัน ?”

ทั่งเง็กกล่าวช้า ๆ ว่า

“กระทั่งนาม ข้าพเจ้าก็ยังไม่เคยได้ยินมาก่อนเลย”

“โชคดีที่ท่านมิรู้จักมัน ไม่เช่นนั้นท่านก็ยังต้องหลงกลมันไปแน่”

“อ้อ ?”

“คนผู้นี้ทั้งชั่วร้ายอำมหิต ทั้งมีเล่ห์เหลี่ยมยอกย้อนกลอกกลิ้ง แต่พาลมามีใบหน้าที่ต้องตาต้องใจผู้คน และหลอกล่ออิสตรีด้วยเล่ห์ลิ้นคารมอันคมคาย ดังนั้นตั้วเจ๊...ตั้วเจ๊...จึงหลงกลมันไป”

ทั่งเง็กเงียบงันอีกครู่ใหญ่ จึงเน้นเสียงหนัก ๆ กล่าว

“ในเมื่อตั้วเจ๊ของท่านเปลี่ยนใจแล้ว ท่านเหตุใดยังต้องการมาหาข้าพเจ้า ?”

งิ่นฮวยเนี้ยคล้ายจะซุกศีรษะของนางให้หายเข้าไปในทรวงอกทั่งเง็กก็ปานนางร้องเสียงสะท้าน

“ท่าน...ท่านยังไม่เข้าใจหรือไร ?”

“ข้าพเจ้าไม่เข้าใจ”

“ท่าน...ท่านนับเป็นคนหน้าโง่อย่างยิ่งจริง ๆ”

ทั่งเง็กถอนใจยาวกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าความจริงเป็นคนโง่เขลาอยู่แล้ว มิเช่นนั้น ไหนเลยจะ...”

“ข้าพเจ้าห้ามมิให้ท่านกล่าวสืบต่อไป มาตรแม้นตั้วเจ๊ข้าพเจ้าทรยศต่อท่านแต่ข้าพเจ้า...”

นางบิดกายไปมาในอ้อมอกทั่งเง็ก นางถึงกับใช้กิริยาขึ้นแทนวาจาที่จะตอบโต้ในที่สุด มือทั่งเง็กได้ยกขึ้นช้า ๆ โอบไปที่เอวแน่งน้อยของนาง

งิ่นฮวยเนี้ยครวญครางขึ้นเบา ๆ

“คนดี ท่าน...ท่านดับโคมไฟก่อนได้หรือไม่ ?”

ทั่งเง็กกล่าวช้า ๆ ขึ้น

“มิต้องดับไฟ เนื่องเพราะข้าพเจ้าจะดูท่านให้เต็มตา”

“อืมม์...ท่านเลวเสียจริง”

ทั่งเง็กกล่าวสืบต่อด้วยเสียงแช่มช้า

"ข้าพเจ้าต้องการดูหน้าท่านให้ชัดเจน ในโลกไฉนมีสตรีที่ชั่วร้ายอำมหิตจนไร้ยางอายดุจดั่งท่าน..."

งิ้นฮวยเนี้ยนับว่าตื่นตกใจยิ่งกว่าได้ยินฟ้าถล่มลงมาในบัดดล กรีดร้องขึ้นว่า

"ท่านว่ากระไร ?!"

นางคิดดิ้นรนออกจากอ้อมแขนทั่งเง็ก แต่ไม่ทันท่วงทีแล้ว...มือทั่งเง็กได้ไต่ตามกระดูกสันหลังของนางขึ้นมา จี้จุดนางไปถึงสิบกว่าแห่ง

งิ้นฮวยเนี้ยนอนหงายแน่นิ่งกับพื้น ร้องขึ้นด้วยความตระหนก

"นี่ท่านทำอะไร ?"

ทั่งเง็กกล่าวเสียงเย็นชา

"น้ำเสียงของทั่งเง็ก ท่านไม่มีทางลืมเลือนได้ตลอดกาลนานจริง ๆ ?"

งิ้นฮวยเนี้ยพลันเย็นเฉียบไปทั่วทั้งร่างร้องโพล่งว่า

"ท่าน...หรือท่านถึงกับมิใช่มัน..."

นางบุกเข้าไปในเขตหวงห้ามของตระกูลทั้ง พาคนผู้นี้ออกจากห้องศิลาที่มีกฎห้ามบุคคลภายนอกเข้าอย่างเข้มงวดกวดขัน นางได้เห็นกับตา สถานที่นั้นมีการระแวดระวังที่หนักหน่วงเข้มแข็งปานใด

นางนับว่าคาดฝันไม่ถึงเป็นเด็ดขาด คนที่นางฉุดลากมานี้ถึงกับมิใช่ทั่งเง็กจวบจนบัดนี้ นางมิเคยมีความคลางแคลงสงสัยขึ้นเลยแม้แต่น้อยนิด

หากคนผู้นี้มิใช่ทั่งเง็ก จะเป็นผู้ใดไปได้ ?

แล้วมันไฉนจึงรู้เรื่องราวระหว่างทั่งเง็กกับกิมฮวยเนี้ยละเอียดถึงปานนี้ ?

งิ้นฮวยเนี้ยจับจ้องมองมันจนแน่วนิ่ง รู้สึกหัวใจได้วาบหวิวคล้ายจมดิ่งลงไปในหุบเหวลึก จนต้องร้องเสียงสะท้านขึ้น

"ท่านเป็นผู้ใดกันแน่ ?"

ทั่งเง็กผู้นั้นกล่าวเสียงอ้อยอิ่ง

"ต่อให้ท่านเป็นคนเจ้าเล่ห์กลอกกลิ้งที่สุดในโลกนี้ ก็ไม่มีวันเดาออกว่าข้าพเจ้าเป็นผู้ใดกัน"

ในที่สุด ได้ดึงหน้ากากขี้ริ้วอัปลักษณ์ออกช้า ๆ เผยเห็นโฉมหน้าที่แท้จริงมา

นี่นับเป็นใบหน้าที่ไม่อาจคาดคำนวณจริง ๆ ใบหน้านี้ บุรุษทั้งแผ่นดินต่างต้องอิจฉาริษยาอย่างยิ่ง อิสตรีทั่วแผ่นดินต่างต้องหวั่นไหวรัญจวนใจ !

มิว่าเป็นผู้ใด ต่างยากยิ่งจะหารอยบกพร่องตำหนิจากใบหน้านี้ได้แม้สักน้อยนิด !

ใบหน้านี้มาตรแม้นจะมีแผลเป็นจากคมดาบที่ไม่นับว่าสั้นนัก แต่มิเพียงสะกิดใจ

ผู้คนให้รู้สึกขี้ริ้วอัปลักษณ์เท่านั้น กลับยิ่งเพิ่มความคมเข้ม เพิ่มเสน่ห์ของบุรุษเพศให้หนักแน่นยิ่งขึ้น !

งิ่นฮวยเนี้ยแผดร้องสุดเสียงขึ้นด้วยความคลุ้มคลั่งฟั่นเฟือน

"ยู่ป้วยหยก ! ไฉนเป็นท่านได้...ไฉนเป็นท่านไปได้...? !"

นางรู้สึกว่า หัวใจของนางได้จมดิ่งลงไปในหุบเหวอันมืดมิดที่ไม่มีทางหยั่ง !

มุมปากยู่ป้วยหยกมีรอยยิ้มเย้ยหยันขึ้นเล็กน้อย กล่าวเสียงราบเรียบว่า

"คิดไม่ถึงกระมัง ? นี่ต้องตำหนิท่านโชคไม่ดีถึงกับมาใส่ไคล้ประณามยู่ป้วยหยกต่อหน้ายู่ป้วยหยก มิเช่นนั้น มิว่าท่านไปก่นด่ายู่ป้วยหยกต่อหน้าผู้ใด คนผู้นั้นน่ากลัวต่างต้องเชื่อถือท่านแน่"

งิ่นฮวยเนี้ยกลับคล้ายแตกตื่นจนตะลึงลานไป มิได้ยินยู่ป้วยหยกกล่าวกระไรแม้สักคำเดียว นางมีแต่เหม่อมองจ้องจนชืมเชา ปากยังพึมพำอยู่ไม่ขาด

"ไฉนเป็นท่านไปได้ ?...ไฉนเป็นท่านไปได้...?"

"หรือท่านมิเคยได้ยินทั่งลิ้มบอกว่าข้าพเจ้าเคยไปทั้งแกจึงมา ?"

งิ่นฮวยเนี้ยกรีดร้องขึ้นทันที

"ใช่แล้ว ต้องเป็นเพราะถูกผู้คนคุกคามจนไม่มีทางหลบหนี จึงวิงวอนทั่งบ้อซังให้ช่อนท่านไว้...เราคราวก่อนเหตุใดมิได้นึกถึงความข้อนี้ ?"

ยู่ป้วยหยกถอนหายใจ กล่าวว่า

"ท่านกล่าวไม่ผิด ข้าพเจ้านับว่าถูกคนบีบคั้นคุกคามจนไม่มีทางหลบหนี และยังได้รับบาดเจ็บอีกด้วย แต่ทั่งบ้อซังกลับมิได้หยามดูแคลนข้าพเจ้าเพราะสาเหตุนั้นถึงกับไม่เสียดายการทำลายกฎเกณฑ์เคยชินยอมช่อนตัวข้าพเจ้าอยู่ในที่นั้น"

งิ่นฮวยเนี้ยตอนนี้เริ่มมีจิตใจเยือกเย็นขึ้นทีละน้อย นางจึงแค่นหัวร่อกล่าว

"เฒ่าบัดซบนับว่าดีต่อท่านไม่น้อยจริง ๆ กระทั่งธิดาของมันก็ยังถูกมันอำพรางไว้มิดชิด ยังเข้าใจว่าท่านเป็นทั่งเง็กตัวจริง มิน่าเล่า ท่านจึงไม่ยอมกล่าววาจากับนาง"

ย่ป้วยหยกยิ้มเล็กน้อย แล้วกล่าว

"นั่นเนื่องเพราะนางเป็นคนที่จดจำเสียงทั่งเง็กได้ตลอดกาลนานจริง ๆ !"

"เช่นนี้เป็นว่า ทั่งเง็กตัวจริงยังคงถูกซ่อนอยู่ในห้องศิลานั้น ?"

"มันมิเพียงอยู่ในห้องศิลานั้นมาก่อน ใบหน้าก็ยังสวมหน้ากากนี้อยู่ก่อนจริง ๆ เป็นทั่งบ้อซังเมื่อพาข้าพเจ้าถึงที่นั้นแล้ว ถอดหน้ากากมันมาสวมใส่หน้าข้าพเจ้า และยังเปลี่ยนเสื้อผ้ามันกับข้าพเจ้าด้วย กระทั่งบุตรหลานตระกูลทั้งที่อยู่เวรเฝ้าถ้ำทุกวี่วันก็เพียงเห็นแต่ทั่งบ้อซังพาคนผู้หนึ่งเข้าไปเดินวนเวียนอยู่รอบหนึ่ง โดยไม่มีผู้ใด

ทราบความลับนี้แม้สักคนเดียว”

“ทั่งเง็กตัวจริงนั้น ถูกทั่งบ้อซังพาออกไปแล้วกระมัง ?”

“อืมม์”

“พาไปที่ใด ?”

“ข้าพเจ้าก็ไม่ทราบ...แม้นับว่าข้าพเจ้าทราบ...นับว่าข้าพเจ้าบอกแก่ท่าน... ก็น่ากลัวท่านไม่มีปัญญาไปหามันได้อีกตลอดกาลนาน”

งิ่นฮวยเนี้ยร้องขึ้นด้วยสีหน้าหวาดหวั่น

“ท่าน...ท่านคิดทำอย่างไรกับเรา ?”

ยู่ป้วยหยกก้มลงมองนางแน่วนิ่ง มิได้กล่าวกระไร

งิ่นฮวยเนี้ยร้องไห้ขึ้นอีกครา

“เราทำอันตรายใบหน้าท่าน เราทราบว่าท่านต้องชิงชังเราอย่างยิ่ง...”

นางไม่รอให้ผู้อื่นได้ว่ากล่าว กรีดร้องเสียงแหบแห้งขึ้นอีกครา

“เราทำอันตรายเจ้าไปแผลเดียวเท่านั้น ผู้อื่นกลับทะลวงฟันท่านแผลแล้วแผลเล่า บีบคั้นคุกคามท่านครั้งแล้วครั้งเล่า ท่านไฉนไม่ชิงชังนาง แต่มาชิงชังเราเพียงคนเดียว ?”

ผู้อื่นที่นางกล่าวถึง ย่อมเป็นลิ้มไต้อู่นั่นเอง !

ยู่ป้วยหยกทอดถอนใจยาว พริ้มนัยน์ตาลงไปโดยไม่ว่ากล่าว

งิ่นฮวยเนี้ยเมื่อเห็นสีหน้าท่าทียู่ป้วยหยกเยี่ยงนั้น ดจงตานางปรากฏประกายขึ้นอีกครา ร้องเสียงดัง ๆ สืบต่อไป

“อย่าว่าแต่ นับว่าข้าพเจ้าทำอันตรายท่าน นับว่าข้าพเจ้าด่าท่าน แต่นั่นมีสาเหตุเพราะข้าพเจ้ารักท่าน รักชิ้งสุดใจจึงได้กลายเป็นขุ่นแค้นสุดแสน ท่าน...หรือท่านมิเคยได้คิดมาก่อนเลย ?”

ในที่สุด ยู่ป้วยหยกได้กล่าวช้า ๆ ขึ้น

“ท่านวางใจ ข้าพเจ้าไม่ฆ่าท่านเป็นอันขาด”

ฝืนหัวร่อด้วยความรันทด แล้วกล่าวสืบต่อไป

“ท่านกล่าวไม่ผิด คนที่ทำอันตรายต่อข้าพเจ้า ก่นด่าข้าพเจ้ามา นับว่ามากมายก่ายกองจริง ๆ ข้าพเจ้าเหตุใดจึงเพียงชิงชังท่านคนเดียว เหตุไฉนจึงมาแก้มือกับท่านเพียงคนเดียวเท่านั้น ?”

งิ่นฮวยเนี้ยตากระจ่างแจ่มใสกว่าเดิมร้องขึ้นว่า

“ท่านไม่ชังข้าพเจ้า ?”

“ข้าพเจ้าไม่ชังท่าน และก็ไม่คิดทำอันตรายท่านแม้แต่ขุมขนหนึ่ง !”

พลันเบิ่งตาขึ้นมา กล่าวช้า ๆ สืบต่อไป

“ข้าพเจ้าเพียงแต่เตรียมส่งท่านคืนกลับไปในทั้งแกจึงเท่านั้น !”

สีหน้างึ่นฮวยเนี้ยแปรเปลี่ยนเป็นซีดขาวจนสลดร้องเสียงแหบแห้งว่า

“ท่าน...ในเมื่อท่านไม่ชิงชังข้าพเจ้า เหตุใดต้องจัดการกับข้าพเจ้าเยี่ยงนั้น ? ท่านย่อมทราบดี หากข้าพเจ้ากลับทั้งแกจึงเมื่อใด ยังมิใช่ต้องตายเช่นกัน ? !”

ยู่ป้วยหยกถอนใจกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าบอกแล้ว ท่านหลอกลวงข้าพเจ้า ด่าข้าพเจ้า กระทั่งฆ่าข้าพเจ้าก็มิเป็นไร ข้าพเจ้าไม่เคยแยแสสนใจ แต่ข้าพเจ้ากลับไม่ยอมเห็นท่านไปหลอกลวงผู้อื่น ไปทำร้ายหมายขวัญผู้อื่นอีก !”

งึ่นฮวยเนี้ยยามนี้ จึงกระวนกระวายขึ้นจริง ๆ ร้องเสียงแหบแห้งว่า

“ท่านนับเป็นสัตว์เดียรัจฉาน ท่านเป็นคนตลบตะแลง เป็นเจ้าเล่ห์ไร้ยางอาย ปากว่ากล่าวแต่เรื่องสัจจะคุณธรรม ใจกลับชั่วร้ายอำมหิตยิ่งกว่าทุกผู้คน ท่านจงใจฆ่าเราให้ได้ แต่กลับเรียกให้ผู้อื่นเป็นคนลงมือ”

นางกรีดร้องสุดเสียงขึ้นต่อไป

“ผู้แซ่ยู่ หากเจ้ายังมีสันดานเป็นมนุษย์ หากเจ้ายังมียางอาย จงลงมือฆ่าเราเสียเอง เราจึงนับถือเจ้า หากเจ้าส่งเรากลับไปทั้งแกจึง เจ้าก็เป็นเดียรัจฉานที่ต่ำช้ากว่าสุนัขสุกร !”

ยู่ป้วยหยกจับจ้องมองนางอย่างสงบเยือกเย็น ทั้งไม่มีโทสะ ทั้งไม่กล่าววาจา งึ่นฮวยเนี้ยมาเผชิญกับบุรุษเยี่ยงนี้ จึงนับว่าไม่มีปัญญาเหลือแม้แต่น้อยนิดจริง ๆ

นางถึงกับกระวนกระวายจนร่ำไห้ออกมาจริง ๆ แล้ว

ยู่ป้วยหยกถอนใจเบา ๆ กล่าวว่า

“ท่านเมื่อกาลก่อนหากแม้นเลื่อมใสนับถือผู้คนมากกว่านี้ อย่าได้เห็นผู้อื่นต่างเป็นคนโง่เขลาบัดซบ ไหนเลยจะมีวันนี้เกิดขึ้น...”

พลันมีเสียงฝีเท้าม้าดังแว่วเข้ามาในทิศทางนี้ !

วิกาลที่เงียบวังเวง เสียงฝีเท้าม้านี้จึงรู้สึกบาดหูเป็นพิเศษ !

เสียงฝีเท้ายังมิทันมาถึงละแวกใกล้เคียง ยู่ป้วยหยกก็ปัดโคมไฟบนโต๊ะดับไป จี้จุดใบ้งึ่นฮวยเนี้ย และกวาดตาสังเกตสภาพทำเลภายในศาลพระภูมินี้ถนัดชัดตาเช่นกัน

ยู่ป้วยหยกมิใช่เนื่องเพราะมีขวัญอ่อนกว่าผู้อื่นโดยเด็ดขาด เพียงแต่ว่า ผ่าน

ประสบการณ์อันยากแค้นลำเค็ญมาเนิ่นนาน ประสบความทุกข์ยากทรมานมามากเกินไป พฤติการณ์จึงย่อมละเอียดรอบคอบกว่าคนอื่นอยู่ไม่น้อย

เสียงฝีเท้าม้าถี่เร็วอย่างยิ่ง อย่างน้อยมีม้าสองสามตัวห้อตะบึงเข้ามา วิกาลดึกสงัดปานนี้ พวกประดานั้นไฉนจึงเดินทางเร่งร้อนถึงปานนี้ และยังมาในศาลพระภูมิที่อยู่เชิงเขาอันเปล่าเปลี่ยวด้วย ?!

ยู่ป้วยหยกความจริงระแวดระวังแคลงใจอยู่บ้างแล้ว เมื่อได้ยินเสียงฝีเท้าม้าคล้ายกับวิ่งมายังศาลพระภูมินี้ ก็ไม่ลังเลอีกต่อไป อุ้มงื่นฮวยเนี้ยพลิ้วร่างขึ้นไปบนขื่อเพดานทันที

หากเปลี่ยนเป็นผู้อื่น จะซ่อนอย่างมากก็ซ่อนที่หลังแท่นสถิตเทพหรือซ่อนอยู่ตามใต้โต๊ะ แต่ยู่ป้วยหยกกลับพบเห็นศาลพระภูมินี้แม้รกร้างเปลี่ยว แต่ภายในช่องสถิตเทพเจ้า บนฐาน ตามใต้แท่น ใต้โต๊ะต่างสะอาดหมดจดไม่มีฝุ่นละอองใด ๆ เรื่องเล็กน้อยเยี่ยงนี้ผู้อื่นต้องไม่สังเกตพบเห็นเป็นเด็ดขาด แม้นับว่าพบเห็นก็ต้องไม่แยแสสนใจ แต่ยู่ป้วยหยกได้ผ่านภยันตรายอันร้ายแรง ความลำบากยากแค้นที่มากกว่าคนอื่นอย่างน้อยสิบเท่าตัวขึ้นไป !

ปฏิกิริยายู่ป้วยหยก อย่างน้อยต้องว่องไวกว่าผู้อื่นอีกสิบเท่าเช่นกัน !

ม้าได้ห้อตะบึงมาถึงหน้าศาลพระภูมิแห่งนี้แล้ว จึงหยุดไปจริงดั่งคาด

ได้ยินคนผู้หนึ่งกล่าวเสียงหนัก ๆ ขึ้น

“ที่นี้หรือ ?”

อีกผู้หนึ่งกล่าวตอบ

“ที่นี้เอง เชิญสองท่านตามข้าพเจ้าเข้ามา”

ในความมืด ยู่ป้วยหยกเห็นสามคนทยอยกันเข้ามา เนื่องจากสังเกตหน้าตาไม่ชัดเจน แต่รู้สึกว่าเงาร่างสูงโปร่งที่เดินนำหน้า ถึงกับมีความคุ้นเคยสถานที่นี้อย่างยิ่ง

ขณะรู้สึกประหลาดสงสัย คนผู้นั้นได้จุดโคมน้ำมันบนโต๊ะขึ้นแล้ว พอแสงสว่างปรากฏ ยู่ป้วยหยกเห็นหน้าทั้งสามได้ชัดตา บังเกิดความตื่นเต้นจนแทบร่วงหล่นลงจากขื่อเพดานมา

เงาสูงโปร่งนั้นเป็นบุรุษหนุ่มเสื้อแพรสวยงาม เอวห้อยถุงหนังสีสันลายตาแพรวพรายใบหนึ่ง ถึงกับเป็นสัญลักษณ์เฉพาะของตระกูลทั้ง !

ผู้ติดตามหลังทั้งสองนั้น คนหนึ่งเสื้อแพรยาวผมเกล้าสูง เอวสะพายกระบี่ยาวที่ด้ามและปลอกฝังเพชรพลอยเต็ม มาตรแม้นผมขาวทั้งศีรษะ แต่บุคลิกยังคงแกร่งกร้าวห้าวหาญ ไม่มีแววของคนชราปรากฏเลย

ส่วนอีกผู้หนึ่ง หน้าแดงเข้ม ฝีเท้าหนักแน่น บุคลิกก็โอ่อ่ามีราศี...คนทั้งสองนี้ถึงกับเป็นลิ้มโซ่วเกียงและกิมเล้งอ๋องไปได้!

กิมเล้งอ๋องที่ถูกยกเป็นเจ้าบึงไท้โอ๊วกับลิ้มโซ่วเกียงถึงกับร่วมทางมากับศิษย์ตระกูลทั้ง มิหนำซ้ำมาในสถานที่เปล่าเปลี่ยววังเวง มิยอมไปในทั้งแกจึงด้วย?!

พวกมันมาที่นี้เพื่อคบคิดเรื่องราวใดกัน?

ยู่ป้วยหยกทั้งตื่นเต้นสงสัย แต่ก็ยิ่งอัดอั้นรันทดใจ

ที่สร้างความอัดอั้นรันทดให้แก่ยู่ป้วยหยกคือ ลิ้มโซ่วเกียงกับเจ้าไท้โอ๊ว มิว่าเป็นสีหน้าท่าที ล้วนคล้ายคลึงกับตัวจริงจนไม่มีผิดเพี้ยนสักน้อยนิด ความลับนี้ดูท่ายากจะเปิดเผยให้ผู้คนเชื่อถืออย่างยิ่ง

แลเห็นไท้โอ๊วอ๋อง (เจ้าไท้โอ๊ว) กวาดตาคมวาวรอบหนึ่ง ลูบเครากล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ผู้เฒ่าบ้อซังไฉนนัดหมายพวกเรามาในสถานที่รกร้างซอมซ่อเยี่ยงนี้ หากมิใช่ทั้งกงจื้อมาเอง พวกเรากลับนับว่ายากยิ่งจะไม่คลางแคลงใจ ผู้เฒ่าบ้อซังไม่มีเจตนาสัตย์ซื่อจริงใจแล้ว"

บุรุษหนุ่มเสื้อแพรหัวร่อแล้วกล่าว

"บิดาเพราะต้องการหลบหูตาผู้อื่น ย่อมมิอาจไม่ระมัดระวังเป็นพิเศษ นอกจากผู้เยาว์ กระทั่งศิษย์ในสำนักต่างไม่มีผู้ใดทราบเรื่องนี้ เจตนาของสองผู้อาวุโสมิใช่เคยบอกว่า ผู้ทราบเรื่องนี้ยิ่งน้อยยิ่งประเสริฐเลิศดี"

ไท้โอ๊วอ๋องหัวร่อฮาฮาแล้วกล่าว

"ใช่แล้ว เพราะนี่เป็นการแลกเปลี่ยนอย่างเร้นลับระหว่างเรา"

ยู่ป้วยหยกยิ่งแตกตื่นตกใจไปกว่าเดิม

บุรุษหนุ่มผู้นี้ ถึงกับเป็นทั่งยู่บุตรคนโตของทั่งบ้อซัง ลิ้มโซ่วเกียงกับไท้โอ๊วอ๋องถึงกับถูกทั่งบ้อซังนัดหมายให้มา พวกมันจะมีการ 'แลกเปลี่ยน' เรื่องราวใดกันแน่?

การแลกเปลี่ยน เหตุใดจึงต้องเร้นลับถึงปานนี้?!

อีกชั่วขณะได้ยินไท้โอ๊วอ๋องกล่าวอีก

"เวลาที่บิดาท่านนัดหมาย เป็นค่ำคืนวันนี้ใช่หรือไม่?"

ทั่งยู่หัวร่อแล้วกล่าว

"เรื่องสำคัญปานนี้ ผู้เยาว์ไหนเลยจะจำผิดได้"

ลิ้มโซ่วเกียงพลันกล่าวขึ้นบ้าง

"แต่เท่าที่รับทราบกิตติศัพท์ เจ้าผู้นั้นไม่เพียงมีพลังฝีมือกล้าแข็งเท่านั้น ยังมี

เล่ห์อุบายอันกลอกกลิ้งแพรวพราย มิทราบบิดาท่านมีความมั่นใจจับกุมตัวมันได้หรือไม่ ?"

ทั่งยู่หัวร่อแล้วตอบ

"เจ้าผู้นั้นแม้กลอกกลิ้งสักปานใด แต่กลับมิมีความระแวงแคลงใจต่อบิดาแม้สักน้อยนิด และบิดาได้หลอกล่อมันเข้าไปในสถานที่มีการระแวดระวังเข้มแข็งรัดกุมที่สุดของเรา นับว่ามันมิได้รับบาดเจ็บมาก่อนก็อย่าหมายหลบหนีออกมาได้เด็ดขาด"

ลิ้มโซ่วเกียงยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"ขิงแก่ย่อมเผ็ดกว่า ฝีมือของผู้เฒ่าบ้อชัง พวกเราเลื่อมใสนับถือกันมานานแล้ว"

ไท้โอ๊วอ่องกล่าวเสียงหนัก ๆ ขึ้น

"แต่กงจื้อกลับควรต้องทราบ เม่งจู๊ก็ไม่มีอกุศลจิตคิดร้ายต่อเจ้าผู้นั้นแต่อย่างไร ท่านเพียงกลัวเจ้าผู้นั้นจะแอบอ้างนามกงจื้อที่เสียชีวิตไปของท่าน ออกก่อกรรมทำเข็ญทางภายนอก ดังนั้น มิอาจไม่หาตัวมันไป..."

ทั่งยู่แย้มยิ้มกล่าวสอดคำ

"เรื่องนี้ ผู้เยาว์ย่อมเข้าใจเป็นอันดีอยู่"

ไท้โอ๊วอ่องกล่าวอย่างยิ้มแย้มแจ่มใสเช่นกัน

"บิดาท่านปฏิบัติเรื่องนี้ให้แก่เม่งจู๊เรียบร้อย เม่งจู๊ย่อมไม่ลืมคุณงามความดีของบิดาท่านได้ แต่เม่งจู๊ตอนนี้ผูกพันความอยู่รอดปลอดภัยหรือล่มสลายของบู๊ลิ้มพฤติการณ์ใด ๆ ยากยิ่งจะไม่เป็นเป้าสายตาแก่ผู้คนทั้งแผ่นดินจับจ้องสังเกต ท่านกลัวจะมีคนชั่วร้ายใจอกุศล ฉวยโอกาสนี้กล่าวเหลวไหลไปใส่ไคล้ประณาม ดังนั้น จึงงำความนี้ไว้เป็นเรื่องเร้นลับ"

"ผู้อาวุโสโปรดวางใจให้เต็มที่ ผู้เยาว์ไม่แพร่งพรายเรื่องรายนี้แม้แต่คำเดียวเป็นเด็ดขาด"

ย่ป้วยหยกฟังถึงตอนนี้ มือเท้าเย็นเฉียบไปแล้ว

'เจ้าผู้นั้น' ที่ลิ้มโซ่วเกียงกล่าวขวัญถึงคือตนอย่างแน่นอนมิต้องสงสัย !

อสูรร้ายที่ปลอมแปลงเป็นตัวปังเฮาะเล่านั้ง ถึงกับยังไม่ยอมปล่อยตนพ้นมือจริง ๆ

ทั่งบ้อชังที่ไม่เสียดายการทำลายกฎเกณฑ์เคยชินมารับตนให้ซ่อนตัว ถึงกับเป็นชายชั่วช้าที่คราบมนุษย์แต่ใจสัตว์ ถึงกับหลอกล่อให้ตนเข้าซ่อนในทั้งแกจึงแล้วแต่ลอบไปขายตนแก่ยู่ปังเฮาะ !

หากมิใช่งื่นฮวยเนี้ยก่อกวนเปะปะเพราะเข้าใจผิดลากยู่ป้วยหยกออกมาในค่ำคืนนี้ ยู่ป้วยหยกตอนนี้ยากยิ่งที่จะไม่หลงกลตกไปในเงื้อมมือพวกอสูรร้ายมารชั่วจนไม่อาจรอดตัวออกมาได้อีก !

คิดถึงตอนนี้หน้าผากยู่ป้วยหยกมีเหงื่อยะเยียบซึมออกเป็นเส้นสายแล้ว

ได้ยินทั้งยู่กล่าวขึ้นอีกครั้ง

"เมื่อเรื่องนี้สำเร็จแล้ว หวังให้ผู้อาวุโสก็โปรดอย่าลืมเรื่องที่รับปากนั้นด้วย"

ลิ้มโซ่วเกียงเน้นเสียงหนักแน่นว่า

"เม่งจู๊มีวาจาหนักแน่นกว่าขุนเขา ไหนเลยตระบัดสัตย์คืนคำได้"

ไท้โอ๊วอ๋องยิ้มพลางกล่าวขึ้นบ้าง

"ขอเพียงบิดาท่านมีสัจจะวาจา พวกเรารับผิดชอบการกำจัด 'ค้วงฮวยซาเนี้ยจื้อ' ให้เม่งจู๊เป็นประมุขบู๊ลิ้มทั้งแผ่นดิน มีอำนาจเรียกระดมผู้คนได้สิ้นทุกหัวระแหง ไหนเลยจะไม่อาจรับมือกับนิกายเทียนโซ้ยก้าชั่วร้ายที่เล็กกระจ้อยร่อยนั้น"

ทั่งยู่แย้มยิ้มแล้วกล่าว

"เม่งจู๊หากยินยอมขจัดเภทภัยที่คุกคามจิตใจแก่บิดา นับแต่นี้ไป มิว่าเม่งจู๊มีคำสั่งใช้สอยเยี่ยงไร ศิษย์หลายร้อยคนของสำนักเรา แม้ตายเป็นหมื่นครั้งก็ไม่ลังเลรีรอ"

ที่แท้ทั่งบ้อซังถึงกับเพราะกลัวการพัวพันของ 'ค้วงฮวยซาเนี้ยจื้อ' เพราะจะกำจัดเภทภัยที่คุกคามจิตใจนี้ จึงยอมขายยู่ป้วยหยกด้วยความจำเป็น !

บทที่ 31

อุบัติเหนือคาดหมาย

นี่ก็คือการ 'แลกเปลี่ยน' ของพวกมัน !

ยู่ป้วยหยกฟังอยู่กับหู รู้สึกจะร่ำไห้ก็ไม่มีน้ำตา คิดมิถึงเป็นเด็ดขาดว่าปรมาจารย์ยิ่งใหญ่อันมีเกียรติภูมิเกรียงไกรทั้งแผ่นดิน หลังจากใช้ชีวิตอันสุขสำราญมานานปี ถึงกับกลายเป็นคนขวัญอ่อนปานนี้ ต่ำช้าสารเลวปานนี้ไปได้ !

พลันมีเสียงกร๊อบเบา ๆ รูปพระภูมิเจ้าที่ภายในช่องพลันเบี่ยงไปครึ่งตัว จากนั้นปรากฏทั่งบ้อซังเดินขึ้นมาจากในช่อง

ที่แท้ใต้ช่องเทพเจ้าถึงกับยังมีอุโมงค์ใต้ดินอยู่ พระภูมิเจ้าที่นี้ ที่แท้เป็นกลไกควบคุมอุโมงค์ใต้ดิน...หากมิใช่ยู่ป้วยหยกมีความรอบคอบสุขุมเป็นพิเศษ ยามนี้ต้องถูกพบเห็นร่องรอยเป็นแน่แท้

ใต้แสงโคมไฟ แลเห็นทั่งบ้อซังมีสีหน้าแตกตื่นลนลาน หวาดหวั่นจนเผือดขาวราวซากศพ ฝืนยิ้มขึ้นคารวะแล้วกล่าว

"สองท่านนับเป็นผู้มั่นในสัจจะ เล่าฮิวมาซ้าไปโปรดอภัย โปรดอภัย"

ไท้โอ๊วอ่องตาวาววูบวาบ พลอยประสานมือกล่าวอย่างยิ้มแย้มเช่นกัน

"กล่าวประเสริฐ...ทั้งไต้เฮี้ยบคงพาตัวยู่ป้วยหยกมาด้วยแล้วกระมัง ?"

ทั่งบ้อซังกระแอมเสียงแหบ ๆ แล้วกล่าว

"เรื่องนี้ความจริงไม่มีปัญหาใดเป็นเด็ดขาด มิคาด...มิคาด...เฮอะ เฮอะ เฮอะ"

ไท้โอ๊วอ๋องหน้าเครียดเย็นชาลงทันทีกล่าวโพล่งขึ้น

“หรือเรื่องราวมีการแปรเปลี่ยนไปแล้ว ?”

ทั่งบ้อซังถอนใจยาวฝืนยิ้มกล่าวว่า

“เรื่องราวนับว่าแปรเปลี่ยนไปจริง ๆ ยู่ป้วยหยกมัน...มันหลบหนีไปแล้ว !”

“ท่านว่ากระไร ?”

ไท้โอ๊วอ๋องโพล่งขึ้นด้วยหน้าที่บูดบึ้งเย็นชา ทั่งบ้อซังทอดถอนใจตอบว่า

“เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นโดยไม่คาดหมาย เล่าฮิวนับว่าอับอายใจสุดซึ้ง เศร้าเสียใจอย่างยิ่งจริง ๆ”

ไท้โอ๊วอ๋องโพล่งขึ้นด้วยความขุ่นเคือง

“เปลี่ยนแปรโดยไม่คาดหมาย ? เฮอะ หรือว่าท่านมีเจตนาแสดงละครขึ้นกลั่นแกล้งพวกเรา ?”

ทั่งบ้อซังรีบแย้มยิ้มประจบแล้วกล่าว

“ฟ้าดินเป็นพยาน ที่เล่าฮูบอกไปล้วนเป็นความสัตย์จริง...”

ลิ้มโซ่วเกียงส่งเสียงเย็นชาขึ้นว่า

“นับว่าท่านกล่าวไม่โป้ปดเลย ทั้งแกจึงอันกระเดื่องเกรียงไกร ถึงกับยอมให้คนเข้า ๆ ออก ๆ ตามปรารถนาได้แล้ว ?”

ทั่งบ้อซังถอนใจกล่าวว่า

“สองท่านยังไม่ทราบ เล่าฮิวเพราะต้องการประโลมจิตใจยู่ป้วยหยกให้สงบเยือกเย็น ตอนพามันเข้าถ้ำนั้น จึงเกิดเลินเล่อชั่ววูบ มอบป้ายประกาศิตที่เข้าออกตามเขตหวงห้ามทุกแห่งแก่มันไป”

ไท้โอ๊วอ๋องคำรามด้วยความขุ่นแค้น

“เลินเล่อ ? เราเห็นว่าท่านมีแผนการร้ายอื่นแอบแฝงอยู่ชัด ๆ !”

ทั่งบ้อซังรีบหัวร่อประจบ แล้วกล่าว

“เล่าฮิวไม่มีเจตนานั้นเป็นเด็ดขาด”

ลิ้มโซ่วเกียงแค่นหัวร่อ กล่าวขึ้น

“หากท่านมิใช่มีเล่ห์ร้ายอุบายชั่ว นับว่าเป็นเฒ่าบัดซบแล้ว...”

ทั่งยู่หน้าเปลี่ยนสีไปอยู่นานแล้ว ยามนี้พลันตบโต๊ะดังฉาดใหญ่ ตวาดด้วยความขุ่นเคืองขึ้น

“สองท่านเข้าใจว่าเป็นผู้ยิ่งใหญ่มาแต่ใด ถึงกับกล้ากล่าววาจาเยี่ยงนี้กับบิดาเรา ?”

ทั่งบ้อซังที่ยิ่งชรายิ่งกลัวตาย มาตรแม้นทรุดโทรมดุจอาทิตย์สนธยา ไม่มี

ความแกล้วกล้าอาจหาญของกาลก่อนหลงเหลือ แต่บุตรที่เป็นหนุ่มฉกรรจ์มีโลหิตร้อนแรง กลับเหี้ยมหาญจนคุกคามผู้คนให้ระย่อได้!

เสียงตวาดอันขุ่นเคืองนี้ กลับทำให้ลิ้มโซ่วเกียงและไท้โอ๊วอ๋องสะดุ้งขึ้นทั้งสองคน ทั้งยู่ตวาดเสียงเกรี้ยวกราดสืบไป

"สองท่านอย่าได้ลืมจะประเสริฐ ที่นี่เป็นสถานที่ใด! ขอเพียงผู้แซ่ทั้งลั่นปากคำเดียว สองท่านคิดจะรอดตัวโดยปลอดภัย น่ากลัวยังไม่ง่ายดายนัก!"

ไท้โอ๊วอ๋องพลันหัวร่อเสียงดังก้อง กล่าวว่า

"กงจื้อไยต้องมีโทสะ พวกเราเพียงเพราะเสียดายที่เรื่องราวต้องล้มเหลวไป มาตรแม้นถ้อยร้อยวาจาจะไม่สุภาพไปบ้างสักน้อยนิด ไหนเลยกล้าก้าวร้าวเสียมรรยาทต่อทั้งไต้เฮี้ยบโดยจงใจได้"

น้ำเสียงของมันอ่อนลงแล้ว แต่ทรวงอกของทั่งบ้อซังกลับยืดขึ้นมา ลูบเครากล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"เรื่องนี้มาตรแม้นไม่สำเร็จ แต่แม้เป็นเม่งจู๊มาด้วยตนเอง ก็ไม่ถึงกับตำหนิโทษเล่าฮูได้"

ไท้โอ๊วอ๋องตาเป็นประกายวาว ยิ้มอย่างมีเลศนัยแล้วกล่าว

"เป็นความจริง?"

ฉับพลันนั้น มีเสียงฝีเท้าซ่า ๆ ดังขึ้นมา ชายฉกรรจ์ชุดดำรัดกุม สวมกุยเล้ยปีกใหญ่จำนวนแปดคนเดินอย่างเร่งร้อนเข้ามา

ทั่งบ้อซังหน้าเปลี่ยนสีทันที ร้องโพล่งขึ้น

"นี่...เป็นเรื่องราวใดกัน?"

มิทันจบคำ ปรากฏชายชราเสื้อเขียว หน้าซูบสดใส เดินมือไพล่หลังช้า ๆ เข้ามา ถึงกับเป็นประมุขบู๊ลิ้มในยุคปัจจุบันได้ นอกจากยู่ป้วยหยกแล้ว ผู้ใดก็ไม่สงสัยว่ามันมิใช่ยู่ปังเฮาะตัวจริง!

ยู่ป้วยหยกกำมือแนบแน่นจนเหงื่อเย็นยะเยียบซึมออกชุ่มโชก

หน้าผากทั่งบ้อซังก็มีเหงื่อซึมออกมา ประสานมือคารวะฝืนยิ้มกล่าวว่า

"มิทราบเม่งจู๊ก็ให้เกียรติมาในที่นี้ เล่าฮูมิได้ออกต้อนรับแต่ไกล หวังว่าเม่งจู๊โปรดอโหสิด้วย"

ยู่ปังเฮาะส่งเสียงราบเรียบกล่าวขึ้น

"บ้อซังเฮียเกรงใจเกินไปแล้ว"

กวาดตาพิจารณาดูทั่งยู่ที่ยังหน้าบูดบึ้งขุ่นเคืองแวบหนึ่ง แล้วจึงกล่าวสืบต่อ

"ผู้นี้คือบุตรชายท่าน ?"

"ใช่แล้ว มันคือทั่งยู่บุตรคนโตข้าพเจ้า"

ยู่ปังเฮาะผงกศีรษะ กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ประเสริฐมาก ประเสริฐมาก นับเป็นบุรุษหนุ่มรูปงามอันเข้มแข็ง ไม่เสียทีที่เป็นบุตรของบิดาชื่อกระเดื่องเลื่องลือ...มิทราบมีอายุเท่าใดแล้ว ?"

ทั่งยู่น้อมตัวกล่าวว่า

"ผู้เยาว์ได้ผ่านยี่สิบหกปีอย่างไร้ความหมาย..."

ยู่ปังเฮาะกล่าวเสียงราบเรียบขึ้น

"คนที่มีนิสัยรุนแรงเยี่ยงนี้ สามารถมีชีวิตถึงยี่สิบหกปี กลับนับเป็นเรื่องไม่ง่ายดายเลย"

ทั่งยู่งุนงงไปวูบ หน้าพลันเปลี่ยนสีทันที

ยู่ปังเฮาะกล่าวช้า ๆ สืบต่อไป

"บุรุษหนุ่มเมื่อเห็นผู้ใหญ่อาวุโสสูง มาตรแม้นกิริยามารยาทจะไม่นอบน้อมเท่าที่ควร นั่นก็ยังพอทำเนา แต่หากตบโต๊ะขึ้นมา ไยมิใช่เกินไปบ้าง ?"

ทั่งยู่อดมิได้ต้องส่งเสียงเถียงขึ้น

"แต่ศิษย์มิได้ก่อกวนโดยไร้เหตุผลต้นปลาย"

ยู่ปังเฮาะแย้มยิ้มแล้วกล่าว

"ยู่กงจื้อยังไม่ยอมรับนับถือวาจาเล่าฮูกระมัง ? หรือเมื่อครู่เป็นผู้แซ่ยู่ก่อกวนหาเรื่องอย่างไร้สาเหตุ ?"

ทั่งยู่มิทันว่ากล่าว ทั่งบ้อซังก็ตวาดห้ามไว้ หัวร่อประจบแล้วกล่าวว่า

"การก้าวร้าวเสียมารยาทของบุตรเลวร้าย เล่าฮิวขอขมาต่อยู่เฮียแทนมันก็แล้วกัน"

ยู่ปังเฮาะหน้าเครียดเย็นชา กล่าวว่า

"เล่าฮูกำลังสอบถามวาจาจากบุตรของท่าน บ้อซังเฮียยังคงอย่าได้ปากมากจะประเสริฐกว่า"

ทั่งบ้อซังถึงกับไม่กล้ากล่าววาจาขึ้นจริง ๆ แล้ว !

ทั่งยู่สูดลมหายใจลึก ๆ เน้นเสียงหนักหน่วงขึ้น

"ผู้เยาว์มาตรแม้นต่ำต้อย แต่ก็เคยได้ร่ำเรียนตำราของปราชญ์มาหลายเล่มอยู่ไหนเลยจะกล้าหยามผู้ใหญ่มีอาวุโส ? แต่ผู้อื่นหากแม้นมาหยามประณามถึงบิดาผู้ให้กำเนิด ผู้เยาว์ก็ไม่อาจงอมือดูเป็นเด็ดขาด !"

ยู่ปังเฮาะกล่าวเสียงราบเรียบ

“ไม่ยอมงอมือดู จะทำอย่างไร.?”
ทั่งยู่อดมิได้ตะเบ็งเสียงดัง ๆ ขึ้น
“ผู้ใดหากหยามถึงบิดา ผู้เยาว์แม้นับว่าเสี่ยงชีวิตก็ต้องขอเสี่ยงกับมันสักครั้ง !”
ยู่ปังเฮาะยิ้มเล็กน้อย แล้วกล่าว
“อ้อ...เป็นความจริง ? นับว่ามีปณิธานอันดีงาม...”
มิทันจบคำ พลันสะบัดมือตบกลับเข้าใส่ใบหน้าทั่งบ้อชัง
มิทราบว่าทั่งบ้อชังหวาดหวั่นยำเกรงในเกียรติภูมิของเม่งจู๊ หรือไม่มีปัญญาหลบหลีกฝ่ามือกลับด้วยความรวดเร็วดุจสายฟ้า มันจึงถูกตบอย่างถนัดถนี่ไปฉาดใหญ่

แต่ยู่ปังเฮาะกลับเหลียวมองทั่งยู่แล้วกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“เป็นไร ?”

ใบหน้าทั่งยู่บัดเดี๋ยวขาวซีดบัดเดี๋ยวเขียวคล้ำ มาตรแม้นกำหมัดทั้งสองแนบแน่นแต่สองหมัดยังคงสั่นระริกไม่หยุดยั้ง ทั่งบ้อชังยกมือกุมหน้า ตวาดเสียงแหบแห้งว่า

“เจ้าเดียรัจฉานที่อกตัญญู หรือเจ้ายังกล้าก้าวร้าวต่อเม่งจู๊อีก ?”

ยู่ปังเฮาะยิ้มเล็กน้อย แล้วกล่าว

“มันย่อมไม่กล้า !”

พลันตวัดมือตบกลับอีกครา ฟาดใส่ใบหน้าทั่งบ้อชังอีกข้างหนึ่ง

น้ำตาอุ่นระอุของทั่งยู่ทะลักออกจากเบ้าทันที เปล่งเสียงร้องด้วยความรันทดจนสุดแสน

“เตียเตีย บุตรอกตัญญูนับว่าไม่อาจ...ไม่อาจทน...”

ในเสียงร้องด้วยความคั่งแค้นรันทด ร่างได้โถมเข้าใส่ยู่ปังเฮาะทั้งตัวแล้ว

ทั่งบ้อชังร้องขึ้นด้วยความแตกตื่น

“ยู่ยี้ รีบหยุดมือ !”

แต่มาตวาดห้ามตอนนี้ นับว่าสายเกินการแล้ว เพราะหมัดของทั่งยู่ได้ต่อยเข้าใส่ไหล่ยู่ปังเฮาะถนัดถนี่ มีเสียงกร๊อบดังขึ้น แต่ปรากฏข้อมือของมันถูกกระแทกจนหักจากกัน ร่างก็ถูกกระแทกกระเด็นออกไปไกลหลายวา

ยู่ปังเฮาะยังคงยืนมือไพล่หลัง แย้มยิ้มแล้วกล่าวว่า

“บ้อชังเฮีย ขวัญของบุตรชายท่านออกจะกำเริบเสิบสานเกินไปบ้าง ?”

ทั่งบ้อชังคุกเข่าโครมลงกับพื้น ใบหน้าเหี่ยวย่นมีน้ำตาเปรอะนอง ร้องเสียงสั่นสะท้านขึ้นว่า

“บุตรเลวร้ายไร้ความคิด เม่งจู๊ท่าน...ท่านอโหสิแก่มันสักครั้งเถิด”

ยู่ปังเฮาะถอนหายใจกล่าวว่า

“เล่าฮูย่อมไม่มีความคิดเห็นเป็นเช่นกับมัน แต่ทว่า...ท่านก็เป็นคนในชมรมอึ้งตี๊หรือท่านไม่เข้าใจ ‘บังอาจหยามทำร้ายเม่งจู๊’ ควรมีโทษทัณฑ์สถานใด ?”

ทั่งบ้อซังหลั่งน้ำตา ร้องขึ้น

“เพียงวิงวอนเม่งจู๊ละชีวิตมัน เล่าฮูจะยอมตัดมือทั้งสองของตัวเองเป็นเครื่องบูชาโทษต่อเม่งจู๊”

ยู่ปังเฮาะยังคงไม่ตอบ แต่หันไปถามไท้โอ๊วอ๋อง

“เป็นไร ?”

ไท้โอ๊วอ๋องตวาดเสียงเกรี้ยวกราดขึ้น

“กฎที่ตราขึ้นในชมรมอึ้งตี๊ ทั้งแผ่นดินต่างสนใจเลื่อมใส หากยอมทำลายกฎไปเพราะความนี้ ผู้กล้าทั่วแผ่นดินยังจะมีผู้ใดแยแสเม่งจู๊ในสายตา ? ยังจะมีผู้ใดเคารพนับถือชมรมอึ้งตี๊อีก ?”

ยู่ปังเฮาะตอนนี้จึงเหลียวมาทางทั่งบ้อซัง กล่าวเสียงอ้อยอิ่งขึ้น

“ท่านเห็นเป็นไร ? กฎที่ตราบังคับไว้ เม่งเล่าฮูก็ยังไม่มีปัญญาฝ่าฝืนได้”

ยามนั้น ไท้โอ๊วอ๋องได้หิ้วทั่งยู่ออกไปแล้ว จากนั้น มีเสียงแผดร้องอันโหยหวนดังมาจากด้านนอก ทั่งบ้อซังทรงกายโงนเงนขึ้นมา แต่ต้องล้มโครมลงไปอีกคราหนึ่ง

ยู่ป้วยหยกที่มองเหตุการณ์สยดสยองอยู่บนขื่อเพดาน น้ำตาต้องเอ่อคลอจนจิตใจพลุ่งพล่านไปด้วย หากมิใช่ต้องการรักษาชีวิตไว้ปฏิบัติเรื่องใหญ่ยิ่งกว่านี้ ยู่ป้วยหยกตอนนี้ต้องกระโดดลงไปเสี่ยงกับมันแล้ว

แลเห็นยู่ปังเฮาะเพ่งตามองทั่งบ้อซังแน่วนิ่ง เนิ่นนานให้หลัง พลันกล่าวว่า

“ความเจ็บแค้นที่ทำลายบุตร บ้อซังเฮียคงยากยิ่งที่จะหักใจไม่แก้แค้นได้ใช่หรือไม่ ?”

ทั่งบ้อซังหอบหายใจถี่เร็ว ถึงกับก้มศีรษะตอบว่า

“นี่เป็นการแส่หากาลแตกดับของมันเอง เล่าฮิวไหนเลยจะกล้ากล่าวโทษผู้อื่นได้”

ยู่ปังเฮาะแย้มยิ้มขึ้นทันที กล่าวว่า

“ประเสริฐมาก บ้อซังเฮียนับว่าไม่เสียทีเป็นคนชี้งในเหตุผลผิดชอบชั่วดี”

ทั่งบ้อซังก้มศีรษะต่ำลงกว่าเดิม ต่ำจนกระทั่งยู่ป้วยหยกยังรู้สึกอัปยศอดสูแทน

แต่ได้ยินยู่ปังเฮาะกล่าวขึ้นอีก

“เล่าฮูดั้นด้นมาเป็นระยะทางไกลในคราวนี้ บ้อซังเฮียทราบว่าเพราะสาเหตุใดหรือไม่ ?”

ทั่งบ้อชังตะกุกตะกักขึ้น

“ย่อมเพราะเรื่องยู่ป้วยหยกผู้นั้น ?”

“ผิดพลาดแล้ว”

“ผิดแล้ว ?”

ทั่งบ้อชังร้องขึ้นด้วยความตื่นตระหนก แต่ยู่ปังเฮาะถอนหายใจแล้วกล่าว

“เล่าฮูหายู่ป้วยหยกผู้นั้น ที่ต้องการเพียงเพื่อสืบความเป็นมาของมันให้กระจ่างเท่านั้น เล่าฮูกลัวแต่ว่า มันเป็นบุตรอกตัญญูผู้นั้นของเล่าฮู แต่เล่าฮูบัดนี้สืบทราบจนแน่แก่ใจ มันเป็นอีกผู้หนึ่งจริง ๆ ดังนั้นนับแต่นี้ คนผู้นั้นจะเป็นอย่างไร ไปที่ใดเป็นหรือตาย เล่าฮูต่างไม่แยแสสนใจแล้ว”

เรื่องนี้ที่จริงเป็นความลับรายหนึ่ง มันตอนนี้ถึงกับบอกออกมาได้ ยู่ป้วยหยกฟังแล้วตื่นเต้นอย่างยิ่งก็จริง เมื่อทั่งบ้อชังฟังแล้ว พลอยทั้งแตกตื่นทั้งสงสัยจนต้องตะกุกตะกักถามไป

“เมื่อเป็นเช่นนี้ เม่งจู๊ไยต้องตรากตรำมาด้วยตนเอง ?”

“ที่เล่าฮูมาคราวนี้ เพราะต้องการแนะนำให้ท่านรู้จักกับสหายอีกหลายคน”

ทั่งบ้อชังยิ่งตื่นเต้นสงสัย กะพริบตาถามไป

“สหาย มิทราบเป็นท่านใด ?”

“กล่าวแล้วประหลาดยิ่ง บ้อชังเฮียจะต้องคุ้นเคยกับคนผู้นี้ลึกซึ้งนัก และมิทราบเคยพบหน้ามาเป็นจำนวนเท่าใดครั้งแล้วด้วย แต่คนผู้นี้กลับมิเคยพบเห็นท่านบ้อชังเฮียมาเลย”

ทั่งบ้อชังเบิ่งตาจนกลมกว้าง ตะลึงลานจนลืมตัวไปแล้ว นึกไม่ออกว่าคนผู้นั้นคือใคร ? ยิ่งเดาไม่ถูกว่ายู่ปังเฮาะเหตุไฉนจึงต้องแนะนำให้รู้จัก ?

ทั่งบ้อชังรู้สึกว่า ใบหน้าของไท้โอ๊วอ่อง ลิ้มโซ่วเกียงพลันปรากฏรอยยิ้มอันมีเลศนัยลึกลับอย่างยิ่ง รู้สึกว่ามีความหนาวเย็นได้แผ่ซ่านจากปลายเท้าจนทั่วสรรพางค์กาย

ยู่ป้วยหยกก็รู้สึกประหลาดสงสัยเช่นเดียวกัน

ยู่ปังเฮาะเหตุใดจึงได้พาคนมาพบกับทั่งบ้อชังถึงที่นี่ด้วยความตั้งอกตั้งใจอันหนักแน่นจริงจัง มิหนำซ้ำยังหาเรื่องฆ่าบุตรของทั่งบ้อชังไปเสียก่อนด้วย ?

หรือคนผู้นี้ ทั่งยู่ไม่อาจจะพบเห็นได้ ? คนผู้นี้เป็นใครกันแน่ ? ไฉนจึงลึกลับพิสดารปานนี้ ?

เรื่องนี้ มีแผนการชั่วร้ายใดแอบแฝงอยู่แน่ ?

ยู่ป้วยหยกรู้สึกมือเท้าเย็นยะเยียบขึ้นบ้าง กระทั่งศีรษะก็มีเหงื่อเย็นยะเยียบ

ซึมออกมาเป็นเส้นสาย

ขณะนั้น ยู่ปังเฮาะยกมือโบกเบา ๆ ชายฉกรรจ์ชุดดำที่ยืนเคร่งเครียดอยู่สองฟากข้าง ต่างก้มหน้าเดินออกไป ในความมืดของนอกศาลพระภูมิ มีคนผู้หนึ่งถลันเข้ามาทันที

คนผู้นี้สวมหมวกสักหลาด เสื้อยาวสีเขียว ยู่ป้วยหยกลอบมองลงจากเบื้องบนไม่เห็นโฉมหน้าของมันแม้แต่เค้า

แต่ทั่งบ้อซังกลับแลเห็นโฉมหน้าคนผู้นี้ได้ถนัดชัดตาแล้ว

ยู่ป้วยหยกพลันพบเห็น ทั่งบ้อซังเมื่อเห็นหน้าคนผู้นี้แล้ว พลันคล้ายดั่งได้เห็นภูตผีปิศาจก็ปาน ใบหน้าบิดเบี้ยวด้วยความแตกตื่นจนแทบขาดใจ ร่างยังสั่นงันงกจนกระตุกอยู่ไม่ขาดระยะ...ยู่ป้วยหยกก็อดแตกตื่นตกใจมิได้ คนผู้นี้มีความประหลาดพิสดารเยี่ยงไร ถึงกับขู่ขวัญจนทั่งบ้อซังหวาดหวั่นปานนี้ได้?!

ยู่ปังเฮาะยิ้มเล็กน้อยแล้วกล่าวว่า

"บ้อซังเฮีย เล่าฮูกล่าวผิดพลาดหรือไม่ ท่านเคยพบกับมันมาเป็นจำนวนมากน้อยครั้งเท่าใดแล้วหรือไม่?"

ทั่งบ้อซังร้องสุดเสียงขึ้น

"ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้า...มัน...มัน..."

ชายชราถึงกับลำคอตีบตันคล้ายถูกเค้นไว้ กระทั่งวาจาก็ไม่อาจกล่าวเป็นประโยคได้

ยู่ปังเฮาะยิ้มแล้วกล่าวขึ้นอีก

"มันคิดใครได้พบเห็นบ้อซังเฮียมานานแล้ว เพียงแต่กาลเวลายังไม่สมควร ข้าพเจ้าก็ไม่ปรารถนาให้บ้อซังเฮียได้พบกับมัน...บ้อซังเฮียทราบหรือไม่ว่าเป็นเพราะสาเหตุใด?"

"ไม่...ไม่ทราบ"

"เนื่องเพราะเล่าฮยังไม่ยินดีให้บ้อซังเฮียท่านตายเร็วไปนัก!"

ทั่งบ้อซังเหงื่อกาฬแตกโชมศีรษะ ยกมือปาดอยู่ไม่หยุดยั้ง ร้องเสียงแหบแห้งว่า

"วาจานี้หมายความกระไร?"

ยู่ปังเฮาะยิ้มเล็กน้อย แล้วกล่าว

"เนื่องเพราะวันที่สองท่านพบหน้ากันก็เป็นวันชะตาขาดของบ้อซังเฮีย!"

ทั่งบ้อซังเบิ่งตาจนเหลือกถลน ถลึงจ้องคนลึกลับพิสดารแน่วนิ่ง เหงื่อเม็ดโป้ง ๆ ไหลเข้าไปในตาของมันแล้ว แต่นัยน์ตาถึงกับไม่กะพริบสักครั้งได้!

ยู่ปังเฮาะกล่าวช้า ๆ ขึ้นอีกครา

"ท่านคงจะคิดจ้องมองให้ละเอียดชัดเจนกว่านี้กระมัง...ก็ได้"

มันพลันดึงหมวกสักหลาดออกจากศีรษะคนผู้นั้น...คนผู้นั้นถึงกับก็เป็นทั่งบ้อชัง ! โฉมหน้าของมัน คิ้ว ตา จมูก ปากของมันคล้ายดั่งหลอมหล่อออกจากพิมพ์เดียวกับทั่งบ้อชังไม่ผิดเพี้ยน !...ยู่ป้วยหยกยามนี้จึงแลเห็น แตกตื่นจนสั่นงันงกขึ้นจริง ๆ

ในที่สุดยู่ป้วยหยกก็ได้เห็นความเร้นลับของอสูรร้ายกับตาจนได้ !

ได้ยินยู่ปังเฮาะหัวร่อเบา ๆ แล้วกล่าว

"บ้อชังเฮียตอนนี้เห็นชัดตาแล้วกระมัง ท่านดูนี่นับเป็นผลงานชั้นยอดได้หรือไม่ ? เป็นศิลปกรรมที่ไม่เคยมีมาในกาลก่อน และจะไม่มีอีกในอนาคต จิตรกรและปฏิมากรแต่โบราณจวบปัจจุบัน มาตรแม้นวาดและปั้นได้เลิศล้ำราวเนรมิตนั่นล้วนเป็นของตวย ! แต่ผลงานที่พวกเรากระทำขึ้น มิเพียงมีเลือดมีเนื้อเท่านั้นยังมีชีวิตอีกด้วย !"

ทั่งบ้อชังกลับกลายเป็นมนุษย์ตอไม้ที่ไร้ชีวิตไปแล้ว แน่วนิ่งไม่เคลื่อนไหวมิว่ากล่าว

ยู่ปังเฮาะเอื้อนเอ่ยช้า ๆ ขึ้นอีกครา

"พวกเราทุ่มเทความมานะพยายามเนิ่นนานปี บวกกับมีคนจำนวนมากหลายที่ลอบสังเกตอากัปกิริยาของท่าน จึงสามารถสร้างสรรค์ทั่งบ้อชังคนที่สองขึ้นมาได้ บ้อชังเฮียท่านควรรู้สึกภาคภูมิใจจึงถูกต้อง"

ทั่งบ้อชังร้องเสียงสั่นสะท้าน

"แต่ผู้...ผู้นี้มีขึ้นได้ด้วยสาเหตุใด ? จุดประสงค์ใด ?"

ยู่ปังเฮาะหัวร่อดังก้องกังวาน กล่าวว่า

"จวบจนบัดนี้ บ้อชังเฮียท่านยังไม่เข้าใจ ?"

ทั่งบ้อชังแลบลิ้นเลียริมฝีปากที่แห้งผากกล่าวสะท้านว่า

"ข้าพเจ้าไม่เข้าใจจริง ๆ"

ยู่ปังเฮาะชะงักเสียงหัวร่อไว้ เน้นทีละคำขึ้น

"ทั่งบ้อชังคนแรกมีชีวิตยาวนานจนเพียงพอ มันควรได้พักผ่อนโดยสงบแล้ว ทั่งบ้อชังคนที่สอง บัดนี้จะมีชีวิตแทนมันสืบต่อไป"

ทั่งบ้อชังพลันตะเบ็งเสียงหัวร่อดุจดั่งคลุ้มคลั่ง หัวร่อจนสนั่นหวั่นไหวไปทั้งศาลพระภูมิ

ยู่ปังเฮาะจับตาเย็นชาจ้องมองมันอยู่ครู่หนึ่ง จึงกล่าวช้า ๆ

"บ้อซังเฮีย,ตอนนี้ยังสามารถหัวร่อมาได้ กลับนับเป็นเรื่องประหลาดพิกลอยู่"

ทั่งบ้อซังแผดหัวร่อพลางกล่าว

"ข้าพเจ้าไฉนจึงหัวร่อไม่ออก ข้าพเจ้ารู้สึกน่าหัวร่ออย่างยิ่งจริง ๆ พวกท่านสร้างหุ่นเยี่ยงนี้ขึ้นมาตัวหนึ่ง คิดจะให้แทนเราทั่งบ้อซังได้หรือไร ?"

ยู่ปังเฮาะกล่าวเสียงเย็นชา

"พวกเราสำเร็จมาหลายครั้งหลายคราแล้ว !"

"เราบัดนี้ได้เชื่อถือวาจายู่ป้วยหยกผู้นั้นแล้ว และเราทราบดีว่าพวกท่านได้สำเร็จมาหลายครั้งเช่นกัน แต่เราทั่งบ้อซังกลับผิดกับยู่ปังเฮาะ ยิ่งผิดแปลกกับเจี่ยเทียนเปียะเฮ่งโหวเล้า ไซมิ้งบ้อกุกเหล่านั้น..."

ยู่ปังเฮาะตาเป็นประกายวาว ร้องขึ้นว่า

"มีที่ผิดแปลกอย่างไร ?"

ทั่งบ้อซังแผดหัวร่อแล้วกล่าว

"พวกประดาที่กล่าวนาม แม้มิใช่อยู่โดดเดี่ยวไร้ครอบครัวทุกคน แต่ผู้สนิทชิดเชื้อของพวกมันกลับมีไม่มาก พวกท่านพอจะทำลายยู่ป้วยหยก ขู่กรรโชกลิ้มไต้อู้จนผละไป แต่พวกท่านสามารถฆ่าบุตรหลานตระกูลทั้งให้สูญสิ้น ? พวกท่านมาตรแม้นฆ่าทั่งยู่ แต่เรายังมีบุตรหลานและศิษย์อีกมากมายนับไม่ถ้วน ย่อมมีสักวันถูกเปิดเผยความลับนี้ขึ้นจนได้ !"

ยู่ปังเฮาะหน้าเฉยเมยไม่แตกตื่น กล่าวเสียงราบเรียบขึ้น

"กระนั้นหรือ ?"

"พวกท่านแม้สามารถสร้างคนที่คล้ายคลึงกับเราได้ไม่ผิดเพี้ยน กระทั่งแม้น้ำเสียงสำเนียงว่ากล่าวก็เป็นเช่นกัน แต่พวกท่านรู้จักชื่อเล่นของบุตรธิดา สะใภ้หรือศิษย์ทั้งหลายเราหรือไม่ ? พวกท่านทราบวันเกิดของประดานั้นเป็นวันใดหรือไม่ ? พวกท่านทราบประดานั้นมีนิสัยประหลาดพิกลอย่างไรหรือไม่...?"

หยุดหัวร่อเสียงดังสนั่น แล้วจึงกล่าวสืบต่อไป

"ตระกูลที่ยิ่งใหญ่ดุจตระกูลทั้ง ย่อมมีเรื่องราวหลากหลายที่บุคคลภายนอกไม่มีทางทราบตลอดกาลนาน คิดจะเป็นญาติผู้ใหญ่ในตระกูลใหญ่เยี่ยงนี้ ไหนเลยจะง่ายดายดุจดั่งที่พวกท่านขบคิดไว้ ?"

ยู่ปังเฮาะอึ้งไปชั่วครู่ จึงกล่าวช้า ๆ

"ท่านกล่าวไม่ผิด มีเรื่องราวบางประการที่พวกเรายังมิทราบจริง ๆ แต่พวกเรา

จะทราบได้ในเวลารวดเร็วยิ่ง”

ทั่งบ้อชังแค่นหัวเราะ ตอบขึ้น

“เราเห็นว่า ไม่แน่นัก”

ยู่ปังเฮาะยิ้มเล็กน้อย แล้วกล่าว

“แต่ข้าพเจ้ากลับมีความมั่นใจยิ่ง ข้าพเจ้าเชื่อแน่ว่าท่านต้องบอกเล่าความเร้นลับเหล่านั้นให้กับพวกเราแน่นอน”

ทั่งบ้อชังตวาดก้องขึ้น

“ผู้ใดก็อย่าหมายคิดบังคับให้เรากล่าวแม้แต่คำเดียว !”

ยู่ปังเฮาะยิ้มแล้วกล่าว

“ผู้อื่นอาจบางทีไม่สามารถ แต่พวกเรากลับมีวิธีที่พิสดารอยู่หลายประการบ้อชังเฮียท่านไม่ยอมพิสูจน์...”

ด้านนอกพลันมีเสียงหวีดไม้ไผ่ดังเบา ๆ ไท้โอ๊วอ๋องวิ่งปราดออกไปแล้วรีบพุ่งกายกลับมา กล่าวเสียงหนัก ๆ ขึ้นว่า

“ยามทางไกลส่งเสียงบอกภัย คล้ายมีคนมาในทางนี้”

ยู่ปังเฮาะสั่งเสียงหนัก ๆ

“ล่าถอย ! หน่วยลาดตระเวนและกองระวังเหตุต่างล่าถอยออกพ้นบริเวณเทือกเขานี้ให้หมดสิ้น”

ไท้โอ๊วอ๋องเหลือบดูทั่งบ้อชังแวบหนึ่งถามขึ้นว่า

“แล้วคนผู้นี้ ?”

“คลุมหัวมัน พามันไปด้วย”

ทั่งบ้อชังพลันกระโดดขึ้นจากที่ สองมือสะบัดกวัดแกว่ง เสียงควับเคว้ียวดังถี่ยิบไม่ขาดหู พริบตานั้นถึงกับมีอาวุธลับหลายสิบจุดพุ่งออกไปดุจเป็นประกายไฟ

ยู่ปังเฮาะตวาดขึ้นเบา ๆ

“ทกท่านอย่าได้เคลื่อนไหว ดฝีมือเรา !”

ในเสียงตวาด มันได้วาดหมวกสักหลาดที่ดึงออกมาเมื่อครู่เป็นวงกลม ร่างถลันตามติดวงกลมที่คล้ายรุ้งยาวแผ่กว้างออกจนแทบเต็มศาลพระภูมิไป

อาวุธลับที่กระจายเต็มบริเวณ ถึงกับคล้ายเป็นแมลงเม่าโถมเข้ากองไฟ พากันใส่หมวกสักหลาดในมือโดยสิ้นเชิง แต่ทั่งบ้อชังกลับแผดคำรามแล้วโถมปราดใส่ทั้งร่าง

อาวุธลับตระกูลทั้ง เลิศล้ำพิสดารในแผ่นดิน แต่เพลงหมัดมวยก็ไม่ต่ำทราม ตอนนี้ชายชราผมลุกชี้ชันทุกขุมขน สองหมัดสะบัดฟาดเข้าราวเป็นพายุกระหน่ำ

ดังครื่นครั่นจนกึกก้องทั่วทั้งบริเวณ

ยู่ปังเฮาะขยับเท้าเคลื่อนกายด้วยความแคล่วคล่องพร้อมทั้งตวาดไป

"ท่านถึงกับกล้าลงมือ ?"

ทั่งบ้อซังขบกรามแสยะยิ้มแล้วคำราม

"เราลงมือแล้วเป็นไร หรือเจ้ากล้าฆ่าเรา เจ้ายังต้องกักเราไว้เพื่อถามความลับอีก"

พริบตาเดียว ได้ระดมต่อยออกไปยี่สิบกว่าหมัด ทุกหมัดทุกกระบวนท่าล้วนเป็นการเสี่ยงชีวิตที่ยอมตกตายไปพร้อมกับฝ่ายตรงข้ามโดยไม่รักอาลัยตัว

การเสี่ยงชีวิตเยี่ยงนี้ นับเป็นเรื่องที่ผู้คนต้องปวดศีรษะยิ่ง เพราะมิว่าเป็นยอดฝีมือสูงศักดิ์ปานใด เมื่อเผชิญกับการต่อสู้ที่ไม่รักชีวิตเยี่ยงนี้ ต่างยากจะหลบเลี่ยงอานุภาพอันดุดันของมันโดยปลอดภัยได้ ทั่งบ้อซังเพียงคิดถ่วงเวลาให้ยาวนานไป... ขอเพียงยู่ปังเฮาะไม่กล้าหักหาญกับมันจริงจัง ย่อมสามารถเสี่ยงได้อีกชั่วครู่ มันเพียงคิดจะรอให้มีผู้คนมา ชีวิตมันก็มีทางรอดแล้ว

ยู่ปังเฮาะนับว่าหลบการจู่โจมของมันไปยี่สิบกว่าหมัดจริง ๆ โดยมิได้รับมือตีโต้ พวกลิ้มโซ่วเกียง ไท้โอ๊วอ่อง ถึงกับมิได้ลงมือมาช่วยเหลือ กระทั่งเหลือบแลก็ยังมิได้สนใจมอง

พวกมันถึงกับคล้ายดั่งแน่แก่ใจ ทั่งบ้อซังไม่มีความสามารถแม้จะรับการจู่โจมสักกระบวนท่าเดียว !

ยู่ป้วยหยกที่ซ่อนตัวบนขื่อเพดาน จับจ้องมองจนใจสะท้านหวั่นไหว ตั้งอกตั้งใจจะดูวิชาฝีมือยู่ปังเฮาะผู้นี้ มิคาด ยู่ปังเฮาะถึงกับใช้ท่าร่างเชยเทียมบ้อเก๊กอันถูกต้องมาตรฐานจริง ๆ แคล่วคล่องละลิ่ว วูบวาบไร้ขอบเขตจำกัด ไม่มีพิรุธใดพอสังเกตได้ นับเป็นท่าร่างอันสูงส่งดุจดั่งเป็นเทพยดาเหาะเหินเดินอากาศก็ปาน !

ทั่วพิภพจบแดน นอกจากผู้เฒ่าปังเฮาะ ยังมีผู้ใดสามารถใช้ท่าร่างเยี่ยงนี้ออกมาได้ ? ยู่ป้วยหยกเหงื่อแตกโซมเต็มหน้า หวาดหวั่นจนใจสั่นระริกไป !

พลันได้ยินยู่ปังเฮาะแย้มยิ้มแล้วกล่าว

"บ้อซังเฮียสู้เยี่ยงสัตว์จนตรอกของท่าน อย่างไรก็ไม่มีประโยชน์ดอก ไปเสียเถิด"

เสียงตวาดเบา ๆ พอเปล่งจากปาก สองมือได้ฟาดเข้ามาอย่างว่องไวดุจสายฟ้าฝ่ามือนี้ ดูเยี่ยงไรก็ไม่อาจฝ่าพลังหมัดอันหนักหน่วงดุดันของทั่งบ้อซังเข้าไปได้มิคาด ถึงกับฝ่าม่านหมัดอันหนาแน่นเข้าไป อย่างที่ผู้คนไม่ยอมเชื่อถือเป็นเด็ดขาด !

ฝ่ามือเมื่อฟาดไปแล้ว ทั่งบ้อซังถึงกับล้มลงตามฝ่าพลังมือทันที

ยู่ปังเฮาะไม่เหลือบแลดูแม้แต่แวบเดียว เมื่อตบมือออกก็หันกายตวาดขึ้นว่า

“คุมตัวไป ถอยตามเรา”

อีกชั่วพริบตา ไฟในศาลพระภูมิดับวูบ ผู้คนพากันไปหมดสิ้นไม่เหลือหลอ ทิ้งแต่ยู่ป้วยหยกตะลึงลานอยู่บนขื่อเพดานเพียงผู้เดียว ตอนนี้แม้มืดมิด แต่เหงื่อได้โชมจนเปียกชุ่มไปทั้งร่าง

นับแต่พวกไท้โอ๊วอ๋องกับลิ้มโซ่วเกียงเข้ามาจวบจนพวกมันพากันออกไป ช่วงเวลานี้แม้ไม่ยาวนานเท่าใด แต่สำหรับยู่ป้วยหยก กลับคล้ายเนิ่นนานถึงหนึ่งปี!

ช่วงเวลานี้ ยู่ป้วยหยกนับว่ามีชีวิตร่อแร่ปานแขวนบนเส้นด้าย ภยันตรายร้ายแรงราวเหยียบย่างอยู่บนน้ำแข็งเปราะบาง ขอเพียงมีคนรู้ตัวว่ายู่ป้วยหยกซ่อนอยู่บนขื่อเพดาน ยู่ป้วยหยกก็ต้องจบสิ้นอวสานทันที!

หากเปลี่ยนเป็นผู้อื่นตกอยู่ในสถานการณ์คับขันเยี่ยงนี้ มิทราบจะแตกตื่นจนกลายเป็นสภาพใด ขอเพียงร่างสั่นระริกเล็กน้อย ลมหายใจหนักหน่วงขึ้นบ้าง หรือเพียงเลินเล่อไปกวาดฝุ่นละอองบนขื่อให้ร่วงหล่นลงสักธุลีหนึ่ง ก็ไม่มีวันคิดมีชีวิตรอดออกจากศาลพระภูมินี้อีกแล้ว

โชคดีที่ยู่ป้วยหยกฝึกปรือความหนักแน่นมั่นคงของอารมณ์มาแต่เยาว์วัย แม้อยู่ใต้แสงอาทิตย์ร้อนแรง นั่งในหล่มน้ำแข็งหลายชั่วยาม ยู่ป้วยหยกก็สามารถสะกดกลั้นใจ จนกระทั่งปลายนิ้วไม่สั่นระริกสักน้อยนิดได้

โชคดีที่งิ้นฮวยเนี้ยได้ถูกยู่ป้วยหยกสกัดจุดตลอดร่างไว้ ดังนั้น ภายใต้การรายล้อมของยอดฝีมืออันดับเยี่ยมจำนวนมากหลาย ยู่ป้วยหยกจึงสามารถซ่อนตัวอยู่จวบจนบัดนี้ มิได้ถูกสังเกตพบเห็น

บัดนี้ ยู่ป้วยหยกพลันคลายความตื่นเต้นถึงขีดสุดโดยกะทันหัน จึงคิดใคร่หาสถานที่มานอนแผ่พักผ่อนไปสักช่วงเวลาหนึ่ง ผ่อนคลายกล้ามเนื้อที่เคร่งเครียดจนแทบระเบิดออกจากร่างให้เบาสบายเสียบ้าง

แต่ยู่ป้วยหยกก็ทราบดี นี่นับเป็นโอกาสที่หาไม่ได้อีกแล้วเป็นพัน ๆ ปี มิอาจปล่อยพลาดไปโดยเด็ดขาด

ขอเพียงสามารถสะกดรอยตามพวกเหล่านี้ สืบให้ทราบว่า พวกมันซ่อนทั่งบ้อซังตัวจริงและปลอมทั้งสองอยู่ในที่ใด ยู่ป้วยหยกก็มีหวังฉีกกระชากแผนการร้ายของพวกมันออกได้แล้ว

จะสะกดรอยตามยอดฝีมืออันดับเยี่ยมจำนวนมากหลายนี้ เท่ากับนำชีวิตของตนเป็นเดิมพันไปพนันกัน โอกาสชนะแม้น้อยนิด แต่อันตรายนี้ก็มีคุณค่าคุ้ม

กับการเสี่ยงอยู่

และโอกาสเยี่ยงนี้ ละเลยชั่ววูบก็จะหายลับไป ยู่ป้วยหยกจึงไม่มีเวลาจะหอบหายใจพักผ่อนสักอึดเดียว

งื่นฮวยเนี้ยนั้นเบิ่งตานางจนกลมใหญ่อยู่ตลอดเวลา จับจ้องมองยู่ป้วยหยกเขม็งนิ่งไม่กะพริบ เลือดลมในร่างแม้ถูกสกัดให้ชะงักไว้ กระทั่งปลายลิ้นยังไม่อาจเคลื่อนไหวได้ แต่โสตประสาทของนางยังสามารถได้ยินถนัดชัดเจน

ยู่ป้วยหยกไม่มีเวลาใคร่ครวญละเอียด รีบก้มลงกล่าวข้างหูด้วยเสียงหนัก ๆ

"ข้าพเจ้าความจริงคิดส่งท่านคืนกลับไปทั้งแกจึง แต่บัดนี้...โอ บัดนี้ บุญคุณความแค้นระหว่างเราสองเลิกร้างไปไม่ติดค้างกันอีก จุดท่านที่ข้าพเจ้าสกัดไว้ไม่นานจะเสื่อมคลายไปเอง ท่านก็จะคืนสู่อิสระได้อีกครา หวังว่านับแต่นี้ท่านอย่ามาหาข้าพเจ้าอีก ข้าพเจ้าก็จะไม่หาท่านเป็นอันขาด"

กล่าวอย่างรีบร้อนไปหลายคำ แล้วหมายจะกระโดดลงจากเพดาน

มิคาด ขณะเวลานั้นเอง นอกประตูมีเสียงฝีเท้าดังขึ้นอีกครา มีแสงสว่างของโคมไฟส่องมาอีกครั้ง ไท้โอ๊วอ่องถึงกับพาชายฉกรรจ์ชุดดำอีกสองคนเดินเข้ามา

บทที่ 32
ปรัศนีย์ที่ตามมา

ยู่ป้วยหยกเห็นไท้โอ๊วอ๋องพาชายฉกรรจ์ชุดดำเดินเข้ามาสองคน จึงทั้งแตกตื่นสงสัย ทั้งกระวนกระวาย

ยู่ปังเฮาะพาคนไปอยู่แน่ชัดแล้ว ไท้โอ๊วอ๋องนี้ไฉนจึงยังอยู่อีกต่อไป ?

ได้ยินไท้โอ๊วอ๋องกล่าวเสียงหนัก ๆ ขึ้น

“จัดการรูปพระภูมิเจ้าที่และแท่นสถิตเทพเจ้าให้เป็นสภาพเดิม และกวาดพื้นให้ทั่ว อย่าให้มีรอยเท้าใด ๆ หลงเหลือรอดหูตา ต้องอำพรางจนศิษย์ตระกูลทั้งเดาไม่ออกว่าทั่งบ้อซังไปด้วยวิธีใด สถานที่ใด ”

พวกประดานี้มีพฤติการณ์อันรอบคอบสุขุมจริง ๆ ไม่ยอมทิ้งให้มีวี่แววเบาะแสแม้แต่น้อยนิดจริง ๆ

แต่ยู่ป้วยหยกกลับกระวนกระวายจนแทบคลุ้มคลั่ง ตอนนี้ย่อมพอจะกระโดดลงไปฆ่าคนทั้งสามนี้ได้ไม่ยากนัก ด้วยพลังฝีมือของยู่ป้วยหยกในปัจจบัน สามคนนี้ย่อมไม่มีทางต่อสู้หรือหลบหนีได้

แต่ยู่ป้วยหยกกลับกลัวอย่างยิ่ง ว่าจะเป็นการสร้างความแตกตื่นรู้ตัวกับยู่ปังเฮาะที่ยังไปไม่ไกลนัก...รอจนทั้งสามปฏิบัติงานเสร็จสิ้นออกไป ยู่ปังเฮาะคงไปไกลโขแล้วจะอย่างไรก็ไม่มีทางไล่ให้ทันได้อีก

ชายฉกรรจ์ทั้งสองกลับลงมือทำงานกันด้วยความเยือกเย็นไม่ลนลาน ละเอียดรอบคอบจนรัดกุมยิ่ง

ยู่ป้วยหยกได้แต่กระวนกระวาย โดยคิดหาวิธีใด ๆ ไม่ได้เลย

ยู่ป้วยหยกหวังให้ทั้งสามคนนี้ ก็ไล่ตามหลังยู่ปังเฮาะไปในเส้นทางเดียวกันอย่างนั้นสะกดรอยคนทั้งสามนี้กลับยังง่ายดายกว่าสะกดรอยตามยู่ปังเฮาะมากมายนัก

นี่เป็นความหวังเพียงใยเดียวของยู่ป้วยหยก ดังนั้นยิ่งไม่อาจลงมือปลิดชีวิตคนทั้งสามนี้ตามอารมณ์ได้

มิคาด ขณะเวลานั้นเอง พลันมีเสียงควับควับควับอันแหลมคมฝ่าอากาศเบา ๆ สามครา พุ่งปราดเข้ามาจากที่หน้าประตู

ชายฉกรรจ์ชุดดำทั้งสองร้องเสียงโหยหวนขึ้นได้คำเดียว ล้มฮวบลงกับพื้นไป

ไท้โอ๊วอ๋องย่อมมีปฏิกิริยาว่องไวกว่ามากนัก ท่าร่างก็แคล่วคล่องปราดเปรียวกว่ามันตีลังกากลางอากาศ คล้ายดั่งหลบอาวุธลับที่ซัดเข้ามาพ้นแล้ว ตวาดเสียงกราด-เกรี้ยวขึ้น

"ผู้ใด ? กล้าบังอาจลอบประทุษร้ายนักบู๊ใต้อาณัติเม่งจู๊ เบื่อหน่ายชีวิตแล้วหรือไร ?"

ในเสียงตวาด แส้มังกรทองของมันถูกกระชากมากำไว้ ควงจนกลายเป็นม่านทองหนาแน่น พุ่งร่างออกจากประตู ในความมืดนอกประตู กลับคล้ายมีเสียงแค่นหัวร่ออันยะเยียบเย็นชาแว่วมาเบา ๆ

ยู่ป้วยหยกยิ่งแตกตื่นใจ ยิ่งกระวนกระวายกว่าเดิม

ยู่ป้วยหยกเดาไม่ออก เป็นผู้ใดจึงมาลงมือลอบประทุษร้ายพวกมันอย่างอำมหิต ? และเพราะสาเหตุใดกัน ? คำนวณจากฝีมือที่อำมหิตชั่วร้าย ยาพิษที่อาบอยู่บนอาวุธลับ แน่ใจว่ามันต้องมิใช่เป็นคนดีใดไปได้

หรือศิษย์ตระกูลทั้งตามติดมาถึง พวกมันนับว่ามาได้บังเอิญจนประจวบเหมาะยิ่ง แต่กลับทำลายความหวังใยสุดท้ายของยู่ป้วยหยกจนขาดสะบั้นไปโดยบังเอิญ

โคมน้ำมันบนแท่นเทพเจ้าเมื่อครู่ได้ถูกจุดขึ้นอีกครั้ง

ท่ามกลางเปลวไฟที่สั่นไหว พลันเห็นไท้โอ๊วอ๋องล่าถอยกลับเข้ามาในศาลอีกครา

แส้มังกรทองในมือของมันถูกห้อยอ่อนระทวยกับพื้น ใบหน้าแตกตื่นตกใจจนบิดเบี้ยว เหงื่อกาฬโชมทั่วศีรษะดุจฝนสาดซัด แต่ไม่เห็นได้รับบาดเจ็บในที่ใดสักน้อยนิด

ตาอันเหลือกถลนของมัน ปรากฏแววหวาดหวั่นสยองขวัญจนเหลือกค้าง กระทั่งแทบถลนออกมานอกเบ้าแล้ว...มันไฉนมีความหวาดหวั่นถึงปานนี้ ? มันได้พบเห็นเรื่องใดกันแน่ ?

ได้ยินที่นอกประตูมีเสียงแผ่วทุ้มนุ่มนวลระรื่นหู แต่มีแววชั่วร้ายเย็นชาจนผู้คนได้ยินต้องขนลุกเกรียวกล่าวขึ้นช้า ๆ

"สหายเป็นผู้ใด ? มาจากที่ใด ?"

เสียงนี้พอดัง ยู่ป้วยหยกพลันรู้สึกไม่สบายไปทั้งตัว คล้ายดั่งได้ยินเสียงงูกำลังคืบคลานบนพื้น คล้ายดั่งได้ยินจิ้งจอกกำลังลับเขี้ยวของมัน !

ยู่ป้วยหยกไม่เข้าใจ เสียงของคนไฉนจึงนุ่มนวลปานนี้ ระรื่นและชั่วร้ายน่ากลัวจนปานนี้ นับจนคิดใคร่จะได้ดูให้ชัดตาว่าเป็นบุคคลเยี่ยงไรจึงกล่าวเสียงเช่นนี้มาได้

ในความมืดนอกประตู มีเงาร่างอันเลือนรางของคนผู้หนึ่งอยู่จริง ๆ

แต่ม่านราตรีที่นอกประตูหนาทึบเกินไป แสงไฟภายในศาลก็เลือนรางเกินไป ยู่ป้วยหยกจึงสามารถเห็นแต่ดวงตาคู่เดียว โดยไม่อาจเห็นโฉมหน้าและรูปกายคนผู้นั้น

นี่นับเป็นดวงตาที่ทั้งดำมืดทั้งลึกซึ้ง ดำมืดจนคล้ายเป็นวิกาลอันมืดมิดไร้ขอบเขต แต่ประกายที่เปล่งจากดวงตาคู่นี้ กลับเวิ้งว้างว่างเปล่า หม่นหมองรันทด ไม่อาจหยั่งคะเนความในใจได้ สีเขียวเรืองของดวงตายามจาง คล้ายเป็นยอดเขาขอบฟ้าในฤดูชุนเทียน ยามเข้ม กลับคล้ายเป็นตะไคร่น้ำในโลงหินของฮวงซุ้ยโบราณที่อับชื้น !

ดวงตาคู่นี้แม้มิใช่จ้องมาทางยู่ป้วยหยก แต่ยู่ป้วยหยกถึงกับต้องสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บไปเฮือกหนึ่ง

ได้ยินไท้โอ๊วอ่องร้องเสียงสั่นสะท้าน

"ข้าพเจ้าแซ่เฮ้ง เฮ้งกิมเล้ง มาจากไท้โอ๊ว"

เสียงระรื่นแต่ชั่วร้ายได้กล่าวว่า

"ที่แท้เป็นไท้โอ๊วอ่อง ท่านมาในที่นี้ด้วยจุดประสงค์ใด ?"

"ข้าพเจ้าตามเม่งจู๊บู๊ลิ้มมา"

"เม่งจู๊บู๊ลิ้ม ยู่ปังเฮาะกระมัง ?"

"ใช่แล้ว"

"มันมาที่นี้ด้วยจุดประสงค์ใด ?"

"ความจริงมีนัดกับทั่งบ้อซังให้มาพบกันในที่นี้"

คนผู้นั้นถามขึ้นคำหนึ่ง มันถึงกับตอบตามความสัตย์จริงไปโดยไม่อำพรางกำลังและสามัญสำนึกของมันถึงกับคล้ายสยบอยู่ใต้ดวงตาอันชั่วร้ายนี้ไปแล้ว !

ยู่ป้วยหยกจ้องมองจนเหงื่อเย็นยะเยียบซึมออกจากฝ่ามืออีกคราหนึ่ง

เสียงนั้นหยุดเล็กน้อย จึงถามขึ้นอีกครา

“ยู่ปังเฮาะพบกับทั่งบ้อซัง เหตุไฉนนัดหมายกันในที่นี้ ? เรื่องที่มันปรึกษาหรือไม่อาจให้ผู้คนล่วงรู้ ? เป็นความเร้นลับอย่างยิ่ง ?”

“เรื่องนี้มีความเร้นลับอย่างยิ่งจริง ๆ เนื่องเพราะเม่งจู๊...”

ยู่ป้วยหยกได้เห็นชัดตา ได้ยินชัดหูว่ามันจะบ่งบอกความเร้นลับออกมาแน่แล้ว จึงทั้งแตกตื่นทั้งยินดี แต่มิคาด ไท้โอ๊วอ๋องกล่าวถึงตอนนั้น ร่างพลันสั่นระริก ถึงกับปิดปากสนิทแน่นไปได้ !

ดวงตานอกประตูมีประกายเจิดจ้าขึ้นกว่าเดิม ตวาดเสียงเกรี้ยวกราดว่า

“เป็นความเร้นลับใด ท่านไฉนไม่กล่าว ?”

ไท้โอ๊วอ๋องปิดปากสนิทแน่น เหงื่อเย็นยะเยียบโชมลงจากศีรษะดุจสายฝน

กระแสเสียงนั้นแปรเปลี่ยนนุ่มนวลผิดธรรมดากล่าวช้า ๆ ขึ้น

“ท่านบอกมาให้เต็มที่เถิด มิเป็นไร เมื่อท่านบอกออกมาแล้ว ต้องไม่มีคนทำอันตรายท่านโดยเด็ดขาด”

ร่างไท้โอ๊วอ๋องสั่นระริกอย่างรุนแรง ใบหน้าบิดเบี้ยวด้วยความเจ็บปวดรวดร้าว แสดงว่า จิตใจกำลังต่อสู้กันอย่างคับแค้นลำเค็ญ ในที่สุด กล่าวเสียงสะท้านขึ้น

“ข้าพเจ้าไม่อาจบอก ไม่อาจบอกเป็นอันขาด !”

“ท่านเหตุใดไม่อาจบอก ? ท่านอย่าลืมเสียตอนนี้ร่างกายของท่าน ชีวิตและวิญญาณของท่านต่างเป็นของเราโดยสิ้นเชิงแล้ว ท่านไฉนกล้าฝ่าฝืนคัดค้าน ?”

ไท้โอ๊วอ๋องพลันแผดร้องดุจดั่งคลุ้มคลั่งฟั่นเฟือนขึ้น

“ทุกสรรพสิ่งของข้าพเจ้าล้วนเป็นของเม่งจู๊ ข้าพเจ้าไม่อาจทรยศต่อท่านมิเช่นนั้น ข้าพเจ้ามีแต่ต้องตาย...มีแต่ต้องตาย...”

พลันสะบัดแส้กลับมา ฟาดเข้าใส่ใบหน้าของมันเองโดยไม่คาดหมาย

คนนอกประตูก็คล้ายผิดคาดอย่างยิ่ง จึงร้องขึ้นด้วยความแตกตื่นตกใจ

แต่ไท้โอ๊วอ๋องได้ทรุดฮวบลงไปในกองโลหิตอันเนืองนองแล้ว

ยู่ป้วยหยกจับตามองจนเหงื่อซึมโชมกาย เหตุการณ์ที่แปรเปลี่ยนในลักษณะนี้นับว่าผิดความหมายของผู้คนอย่างยิ่งจริง ๆ ยู่ป้วยหยกแทบไม่ยอมเชื่อสายตาของตัวเองเลย

ยามนั้น ในความมืดนอกประตู มีคนผู้หนึ่งเดินเข้ามาแล้ว

ฝีเท้าอันแผ่วเบาและเชื่องช้า ไม่มีชุ่มเสียงใด ๆ เฉกเช่นเป็นวิญญาณร้ายกำลังลอยละล่องก็ปาน

ท่ามกลางแสงไฟที่สาดส่อง เห็นมันสวมเสื้อผ้าฝ้ายธรรมดาดุจชาวนาไร่ ใน

มือถือกุยเล้ยไม้ไผ่ที่เก่าขาด ร่างผอมสูง ใบหน้าซูบแต่งามสง่า

ดูไปมันคล้ายมีอายุสักสามสิบ บางครั้งกลับคล้ายห้าสิบกว่าแล้ว พอเข้ามาในศาลดวงตาสีเขียวที่ชั่วร้ายปานปิศาจ พลันเสื่อมสลายไม่แลเห็น ดูแล้วไม่ปรากฏที่ผิดแปลกให้สะดุดตาผู้คนหลงเหลือสักน้อยนิด แต่มือที่ผอมเรียวทั้งคู่นั้น กลับเรียวงามและมีประกายคล้ายหยกเนื้อดี

ยู่ป้วยหยกจะอย่างไรก็คิดไม่ถึง ดวงตาคู่นั้นถึงกับมาอยู่ในร่างอันธรรมดาสามัญเยี่ยงนี้ได้ ยิ่งคิดไม่ถึงว่า ดวงตาคู่นั้นจะแปรเปลี่ยนได้รวดเร็วปานนี้ ในสามัญสำนึกเกิดความรู้สึกว่า คนผู้นี้คล้ายเป็นกิ้งก่าที่สามารถเปลี่ยนแปรสีสันของตัว หลอกล่อตบตาผู้อื่นเพื่อพิทักษ์รักษาความปลอดภัย ตนพลันได้ยินเสียงดรุณีทอดถอนหายใจเบา ๆ...แล้วพึมพำขึ้น

"ตายแล้ว ต่างตายจนหมดสิ้น !"

สายตายู่ป้วยหยกได้ถูกคนประหลาดพิกลนี้ดึงดูดไปจนสิ้นเชิง จวบจนบัดนี้จึงพบเห็น ที่ด้านหลังคนประหลาดยังมีดรุณีสวมเสื้อกระโปรงผ้าฝ้ายติดตามอีกนางหนึ่ง ดรุณีนางนี้รูปกายอวบอัดแข็งแรง ศีรษะก็สวมกุยเล้ยปีกต่ำ คล้ายไม่ปรารถนาถูกผู้คนพบเห็นโฉมหน้าของนางก็ปาน...นางหลบหลีกเรื่องอันใดกันอีก ?

มิทราบเพราะสาเหตุใด ยู่ป้วยหยกถึงกับรู้สึกว่ารูปลักษณะและน้ำเสียงของดรุณีนางนี้คล้ายเคยได้รู้จัก แต่คิดไม่ออกว่าเคยพบนางในที่ใด ?!

มนุษย์ประหลาดผู้นั้นเดินไปรอบบริเวณแล้วจึงย้อนกลับมามองดรุณี ตอนนี้ใบหน้าซูบคมคายของมันถึงกับพลันปรากฏรอยยิ้มที่มีเสน่ห์รัดรึงจิตใจผู้คนอย่างยิ่ง กล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า

"สายตาของท่านแม่นยำยิ่ง พวกมันนับว่าตายหมดแล้วจริง ๆ"

ดรุณีน้อยขบริมฝีปากกล่าวขึ้นว่า

"เมื่อพวกมันมิได้ตอแยพวกเรา ท่านไยไปฆ่าพวกมันด้วย ?"

"ท่านกล่าวไม่ผิด ข้าพเจ้านับว่าไม่บังควรฆ่าพวกมันเลย"

"ในเมื่อไม่ควร ท่านเหตุใดจึงยังต้องฆ่า ?"

มนุษย์ประหลาดมิได้ตอบคำถามนาง เพียงแต่จับจ้องมองนางด้วยสีหน้ายิ้มแย้มชั่วขณะ พลันถอนใจแล้วกล่าว

"งามจริง ๆ ดวงตาท่านเมื่อกระทบแสงไฟ ยิ่งดูยิ่งงามประทับใจ ท่านเพียงมองตาข้าพเจ้าครั้งเดียว ข้าพเจ้าก็ยินดีตายเพื่อท่านไปสิบครั้ง"

มันคล้ายดั่งพินอบพิเทาต่อดรุณีนางนี้เป็นยิ่งนัก รักเอาใจจนสุดซึ้งยิ่งนัก

วาจาที่กล่าวยิ่งเป็นเยินยออยู่ทุกถ้อยคำ แต่จะอย่างไรก็ตาม ผู้ใดก็ฟังออกว่า คล้ายเป็นวาจาปลอบทารกเท่านั้น หาความจริงใจไม่ได้เลย

ประหลาดที่ว่า ดรุณีน้อยถึงกับคล้ายไม่รู้ตัวว่าถูกมันหลอกลวงสักน้อยนิด ถึงกับถูกวาจาประโยคนี้กล่าวจนหน้าแดงระเรื่อ ยืนชืมเชาอยู่เป็นครู่หนึ่งจึงถอนใจยาวกล่าวเสียงละห้อย

"ข้าพเจ้าเพียงหวังว่า ท่านอย่าได้ฆ่าคนอีก ขอเพียงพวกเราสามารถหนีรอดภัยครานี้พ้น พวกเราก็จะหาสถานที่เร้นลับมาพำนัก อยู่ด้วยความสุขสงบไปตลอดชีวิตไยมิใช่ประเสริฐเลิศกว่า ?"

คนชุดสีน้ำตาลอันประหลาดพิกลยิ้มเล็กน้อยแล้วกล่าว

"ท่านกล่าวถูกต้องยิ่ง พวกเราเสาะหาสถานที่มีทิวทัศน์สวยตระการ มีป่าเขาลำเนาไพรอันร่มรื่น ข้าพเจ้าอยู่เคียงคู่กับท่านทุกวันคืน ดีดพิณในป่าเขา เดินหมากรุกริมธารน้ำใส ข้าพเจ้าจะได้ยินเสียงหัวร่อที่สดใสยิ่งกว่าสกุณาระเริงไพรของท่านทุกเมื่อเชื่อวัน"

ดรุณีนางนั้นเคลิบเคลิ้มจนชืมเชาไปแล้ว นางพริ้มนัยน์ตาเชิดหน้าส่งเสียงแผ่วเบา กล่าวว่า

"ขอเพียงสามารถมีวันเช่นนั้น เรื่องราวที่ข้าพเจ้ากระทำ ต่างก็ได้รับการทดแทนชดใช้แล้ว ขอเพียงให้มีเยี่ยงนั้นสักวัน ข้าพเจ้าแม้ตายก็อิ่มเอมเปรมใจแล้ว"

ในที่สุด ยู่ป้วยหยกก็ได้เห็น บนใบหน้าสวยสะคราญและบริสุทธิ์ของนางเปี่ยมประกายความสุขสันต์ที่ครุ่นคิดคำนึงถึงอนาคต ในดวงตายังมีหยาดน้ำที่ชืมออกมาด้วยความสุขอันดื่มด่ำ

ยู่ป้วยหยกพลันนึกออกว่านางเป็นใคร...นางถึงกับเป็นศิษย์หญิงสำนักฮั่วซัวนามเจ็งแจ๋ ที่เมื่อคืนก่อนวันพิธีชมรมอึ้งตี๋ เคยต้อนรับยู่ป้วยหยกเข้าไปในตึกอาคันตุกะนั่นเอง !

ศิษย์สำนักใหญ่อันมีชื่อเสียงดีงาม ยามนี้ไฉนมาอยู่กับบุคคลลึกลับพิสดารได้ ? เรื่องราวที่นางกล่าวนั้น เป็นเรื่องใดกันแน่ ?

ยู่ป้วยหยกบังเกิดความตื่นเต้นสงสัยอย่างอดมิได้ แต่ยังมีทั้งความคลางแคลงมีทั้งเศร้าเสียดาย

คนชุดสีน้ำตาลไม่เหลือบแลนางอีกแวบเดียว เพียงก้มลงตรวจดูซากศพไท้โอ๊วอ๋องในกองโลหิต ขบคิดพลางพึมพำขึ้น

"ในหัวใจคนผู้นี้ซ่อนความเร้นลับใดกันแน่ ? กระทั่งพลานุภาพของเรายัง

ไม่สามารถคุกคามให้มันบอกออกมา ยู่ปังเฮาะผู้นั้นมีอำนาจอันยิ่งใหญ่เยี่ยงไร ถึงกับสามารถบังคับให้มันแม้ตายก็ไม่กล้าทรยศต่อมัน ?"

ยกมือไพล่หลังเดินไปรอบ ๆ ห้องบูชา ดวงตาพลันกลับกลายเป็นคมวาวยิ่งกว่าเหยี่ยวร้าย กวาดมองรอบ ๆ ข้างพลันร้องเบา ๆ ขึ้น

"ท่านดู ที่นี้ยังมีอุโมงค์อยู่สายหนึ่ง ?"

มันตบเข้าใส่รูปปั้นพระภูมิเจ้าที่จนเบี่ยง ปากทางอุโมงค์ลับจึงปรากฏออกทันที

เจ็งแจ๋ก็ร้องขึ้นด้วยความตื่นเต้น

"มิทราบอุโมงค์ใต้ดินนี้จะทอดไปถึงที่แห่งใด ?"

คนชุดสีน้ำตาลพริ้มตาครุ่นคิด แล้วแย้มยิ้มว่า

"ที่นี่เป็นหลังเขาของทั้งแกจึง ใช่หรือไม่ ?"

"ไฮ้ ! ไม่ผิด อุโมงค์ใต้ดินสายนี้ต้องทอดเข้าไปในทั้งแกจึงแน่นอน"

"ถูกต้อง ท่านนับว่าเป็นดรุณีที่ทั้งชาญฉลาดทั้งมีไหวพริบปราดเปรียวจริง ๆ"

เจ็งแจ๋หน้าแดงขึ้นอีกแล้ว ก้มศีรษะเล่นชายเสื้ออยู่เป็นครู่หนึ่ง จึงกล่าวเบา ๆ

"สถานที่นี้เมื่อเป็นความลับของผู้อื่น พวกเรามิสู้ไปกันเถิด"

"ไป ? เหตุใดต้องไป ที่ข้าพเจ้าชอบที่สุดในชีวิตคือการเปิดเผยความลับของผู้อื่น !"

หยุดยิ้มเล็กน้อย ยกมือลูบคลำแก้มเจ็งแจ๋เบา ๆ กล่าวสืบต่อไปว่า

"ยู่ปังเฮาะทั่งบ้อซังมีพฤติการณ์ลับ ๆ ล่อ ๆ ต้องมิใช่รวมหัวกระทำความดีงามใดเป็นแน่แท้ ข้าพเจ้าคิดจะเข้าไปตามอุโมงค์ใต้ดินสายนี้ดู ท่านจงนั่งรอข้าพเจ้าอย่างว่าง่ายในที่นี้ได้หรือไม่ ?"

เจ็งแจ๋พลันคว้ามือมันไว้ ละล่ำละลักว่า

"ท่านไม่อาจไป !"

ดวงตาคนชุดสีน้ำตาลพลันเย็นยะเยียบกว่าน้ำแข็ง แค่นเสียงกระด้างขึ้น

"เพราะเหตุใด ? ท่านกลัวว่าข้าพเจ้าพอไปแล้วไม่กลับมาอีก ?"

เจ็งแจ๋มิได้สังเกตสีหน้าที่แปรเปลี่ยนของมัน ยังคงกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"ข้าพเจ้ามิได้กังวลเรื่องอื่นใด ข้าพเจ้ากังวลความปลอดภัยของท่านเท่านั้น อาการบาดเจ็บของท่านยังไม่ทุเลาเป็นปกติ ทั่งบ้อซังกับยู่ปังเฮาะก็ต่างเป็นผู้มีฝีมือร้ายกาจ..."

น้ำแข็งในดวงตาของคนผู้นั้นละลายไปแล้ว ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านกังวลว่าพวกมันจะทำอันตรายข้าพเจ้า ?"

ขอบตาเจ็งแจ๋แดงระเรื่อ สะอึกสะอื้นเสียงเครือว่า

“ท่าน...ท่านหากมีเภทภัยใด จะให้ข้าพเจ้าทำอย่างไร ?”

“ท่านวางใจให้เต็มที่ อาศัยยู่ปังเฮาะกับทั่งบ้อชังทั้งสองคนนั้น คิดจะมาทำอันตรายเรา ยังห่างไกลกันมากนัก”

มันหัวร่อพลันลูบคลำทรงผมของนางอย่างนุ่มนวลปรานี กล่าวสืบต่อไปว่า

“ท่านสงบใจรออยู่ที่นี้อย่างว่าง่ายเถิด ข้าพเจ้าจะรีบกลับมาโดยเร็วที่สุด ข้าพเจ้ารับปากท่าน จะต้องไม่ให้ผู้ใดมาระคายผิวกายข้าพเจ้าแม้สักขมขนหนึ่ง”

วาจาจบคำร่างถลันวูบ หายวับเข้าไปในปากอุโมงค์ใต้ดินอย่างว่องไว

เจ็งแจ๋จับตามองจนมันไปแล้ว ยังยืนชื่มเชาอยู่เป็นครู่หนึ่ง จึงยกมือปิดหน้าถอนหายใจแล้วรำพึงขึ้น

“เรากระทำเยี่ยงนี้ เป็นถูกต้องหรือผิดพลาดกันแน่...”

พลันได้ยินคนผู้หนึ่งเน้นเสียงหนัก ๆ ขึ้น

“ไม่ถูก !”

เจ็งแจ๋กระโดดควับขึ้นมา ตีลังกากลางอากาศพร้อมทั้งตวาดไป

“เป็นผู้ใด ?”

แลเห็นบุรุษหนุ่มร่างสูงโปร่งสง่า ใบหน้าปรากฏรอยยิ้มอันนุ่มนวล มิทราบมาถึงด้านหลังนางตั้งแต่เมื่อใด กำลังจับตามองนางอย่างยิ้มแย้มพลางกล่าว

“ข้าพเจ้ายู่ป้วยหยก”

เจ็งแจ๋ร้องขึ้นด้วยความแตกตื่นตระหนก

“ยู่ป้วยหยก ?!”

นางทราบดีว่ายู่ป้วยหยกตายไปแล้ว ในป่าเขารกร้างกลางราตรีอันวังเวง ในศาลพระภูมิเจ้าที่อันวิเวกเย็นยะเยียบ พลันได้ยินชื่อคนตายไปแล้ว นางแตกตื่นจนขนลุกเกรียวทั้งตัวทันที !

แต่บรษผ้นี้กลับเรียบร้อยน่มนวลปานนั้น งามสง่าปานนั้น ดวงตาที่มีประกายอบอุ่นนุ่มนวล นับว่าพอจะละลายหิมะน้ำแข็งทั่วแผ่นดินได้อย่างง่ายดาย

ในโลกนี้ ไม่มีดรุณีนางใดจะกลัวบุรุษเยี่ยงนี้เด็ดขาด !

เจ็งแจ๋ไม่ถอยกรูดอีกแล้ว แต่ส่งเสียงดัง ๆ ขึ้น

“ถูกต้อง ข้าพเจ้ารู้จักยู่ป้วยหยกอยู่ผู้หนึ่งจริง ๆ แต่มิใช่ท่านเป็นเด็ดขาด ข้าพเจ้าไม่รู้จักท่าน !”

“แต่ข้าพเจ้ากลับรู้จักโกวเนี้ย”

“ท่านรู้จักข้าพเจ้า ?”

“โกวเนี้ยไยมิใช่ศิษย์ฮั่วซัวนามเจ็งแจ๋ ?”

เจ็งแจ๋พลันตื่นเต้นขึ้นทันที ร้องเสียงเกรี้ยวกราดว่า

“ท่านมาเพื่อจับกุมพวกเรา ?”

ยู่ป้วยหยกยิ่งตื่นเต้นสงสัยไปกว่าเดิม แต่สีหน้าข่มไว้ไม่มีพิรุธ กล่าวช้า ๆ ว่า

“โกวเนี้ยทำความผิดคิดร้ายใด ? เหตุไฉนกลัวมีคนมาไล่ล่าคร่าตัว ?”

เจ็งแจ๋เพ่งตามองเขม็งนิ่งอยู่ครู่หนึ่ง ความตื่นเต้นได้คลายลงไปอีกครา ฝืนยิ้มกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าย่อมมิได้ทำความผิดคิดร้ายอันใด ข้าพเจ้าเพียงแต่ทดสอบท่านดูเท่านั้น”

ยู่ป้วยหยกถอนหายใจเบา ๆ กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

“ข้าพเจ้าหาได้คิดและเล็มความลับของโกวเนี้ยไม่ ยิ่งมิใช่มาไล่ล่าตัวโกวเนี้ย แต่คิดใคร่น้อมเตือนโกวเนี้ยสักคำ มิสู้ยังคงกลับไปเสียเถิด”

“กลับไป ? กลับไปที่ใด ?”

ยู่ป้วยหยกกล่าวช้า ๆ

“กลับไปที่ข้างกายซือแป๋ท่าน ซือแป๋ท่านจะต้องปกปักพิทักษ์ท่าน มิให้ท่านหลงกลผู้อื่น”

เจ็งแจ๋หน้าเปลี่ยนสีทันที ร้องโพล่งว่า

“ข้าพเจ้าหลงกลผู้ใด ? ท่านถือดีอย่างไรมาเกี่ยวข้องกับเรื่องส่วนตัวข้าพเจ้า ?”

ยู่ป้วยหยกฝืนยิ้มกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าเกี่ยวข้องกับตัวเองยังไม่รัดกุม นับว่าไม่บังควรไปเกี่ยวข้องเรื่องราวของผู้อื่นจริง ๆ แต่วาจาประดานี้ คล้ายเป็นก้างที่ขวางในลำคอ ไม่ระบายก็ไม่ปลอดโปร่งได้ สำหรับเชื่อถือหรือไม่ มีแต่ต้องตามใจโกวเนี้ยคิดเอง”

ยู่ป้วยหยกก้มมองดูซากศพบนพื้นแวบหนึ่ง แล้วทอดถอนหายใจออกมายาว ๆ เบาะแสรายสุดท้ายนี้ กลายเป็นอากาศธาตุจนสูญสิ้นหวังอีกครา ยู่ป้วยหยกยังจะอยู่ที่นี้ไปไย สำหรับงิ้นฮวยเนี้ยที่ยังอยู่บนขื่อเพดาน ยู่ป้วยหยกก็วางใจอย่างยิ่ง

ยู่ป้วยหยกทราบดี นางต้องรักษาตัวนางได้มั่นคงปลอดภัยยิ่ง

เจ็งแจ๋แลเห็นยู่ป้วยหยกกล่าววาจาไม่จบคำ พลันทันกายออกจากห้องไป นางต้องงุนงงขึ้นอีกครา คล้ายดั่งคิดจะไปขัดขวางไว้ แต่ในที่สุด ยังคงฝืนใจอยู่ได้

แต่ยู่ป้วยหยกหาได้ออกจากประตูไปไม่ พลันมีเงาสีน้ำตาลจาง ๆ สายหนึ่งพลิ้วมาด้านหลังดุจวิญญาณภูตพราย สกัดทางของยู่ป้วยหยกไว้ในบัดดล

เจ็งแจ๋ทั้งตื่นเต้นยินดี ร้องโพล่งขึ้น

“ท่านกลับมารวดเร็วปานนี้ ?”

คนชุดสีน้ำตาลยิ้มพลางกล่าวว่า

“ข้าพเจ้ากลับมาเร็วเกินไปหรือไร ?”

เจ๋งแจ๋ฟังไม่ออกว่า ในวาจานี้ยังมีความหมายแหลมคมอยู่ จึงถามขึ้นอีกครั้ง

“ท่านได้เห็นยู่ปังเฮาะกับทั่งบ้อซังหรือไม่ ?”

“มิได้ ยู่ปังเฮาะไม่อยู่ กระทั่งทั่งบ้อซังก็ไม่เห็นด้วย”

สายตาของมันยามนี้ จึงได้กวาดมาทางใบหน้ายู่ป้วยหยกราวคมมีด ยิ้มพลางกล่าวว่า

“เรื่องนี้นับว่าประหลาดอย่างยิ่ง ใช่หรือไม่ ?”

ยู่ป้วยหยกแม้ถูกสกัดทางไว้ แต่ข่มใจให้หนักแน่นอยู่ตลอดเวลา เพ่งพิจารณาดูคนประหลาดพิสดารนี้โดยละเอียด แต่มิว่าจะเพ่งพิจารณาปานใด ยังดูไม่ออกว่าคนผู้นี้ดีหรือร้าย ยิ่งดูไม่ออกว่ามีความเป็นมาเยี่ยงไร รู้สึกแต่ว่าเมื่อตนประจันหน้ากับคนผู้นี้ พร้อมที่จะถูกพลานุภาพอันลึกลับพิสดาร คุกคามบังคับให้ตกอยู่ในอำนาจได้ทุกเวลา

รอจนคนผู้นี้เบือนสายตากลับมา ยู่ป้วยหยกรู้สึกหัวใจเต้นถี่เร็วขึ้นอีกครั้ง

คนชุดสีน้ำตาลถึงกับถามย้ำว่า

“เรื่องนี้นับว่าประหลาดอย่างยิ่ง ใช่หรือไม่ ?”

ยู่ป้วยหยกยิ้มเล็กน้อย แล้วกล่าว

“ใช่แล้ว นับว่าประหลาดอย่างยิ่ง”

“เรื่องประหลาดอย่างยิ่งนี้ เหตุไฉนท่านไม่รู้สึกประหลาดเลย ?”

ยู่ป้วยหยกทราบดี อยู่ต่อหน้าบุคคลเยี่ยงนี้ ย่อมไม่อาจกล่าวผิดพลาดแม้แต่คำเดียว ขณะใคร่ครวญจะตอบเยี่ยงไรนั้น ชายชุดสีน้ำตาลกลับหัวร่อขึ้นอีกครา กล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า

“หากท่านไม่ยินดีตอบ มิสู้ให้ข้าพเจ้าตอบแทนท่านเถิด...ที่ท่านไม่รู้สึกเรื่องนี้ประหลาดพิกล เนื่องเพราะท่านได้แลเห็นความเร้นลับของเรื่องนี้อยู่แต่แรกแล้ว ?”

ยู่ป้วยหยกยังคงมีแต่ใช้รอยยิ้มมาแทนคำตอบกลับไป

ยู่ป้วยหยกพลันรู้สึกนัยน์ตาคนชุดสีน้ำตาลแม้น่ากลัวแต่รอยยิ้มกลับมีอำนาจที่บอกมิถูกอยู่อย่างรุนแรง เป็นอำนาจเร้นลับคล้ายมารร้ายสิงสู่ใจ อย่าว่าแต่เจ็งแจ๋อันเป็นดรุณีเยาว์วัยเลย กระทั่งยู่ป้วยหยกเองถึงกับพลอยถูกพลานุภาพของมารร้าย

ดึงดูดไปโดยไม่รู้ตัว มิอาจตัดใจไปเบือนสายตาออกห่างจากใบหน้านั้น

บุรุษชุดสีน้ำตาลยังคงจับจ้องมองเขม็งไม่กะพริบ พลันถอนใจกล่าวว่า

"ชายงามสุดยอดของพิภพจบแดน ท่านนับเป็นชายงามอันสุดยอดในแผ่นดินได้เต็มภาคภูมิจริง ๆ อย่าว่าดรุณี กระทั่งข้าพเจ้าแลเห็นความงามและรอยยิ้มเยี่ยงนี้ของท่าน ยังรู้สึกงมงายจนเคลิบเคลิ้มไปบ้างแล้ว"

กระแสเสียงแผ่วทุ้มแช่มช้าแล้วยังมีพลานุภาพดึงดูดที่รุนแรงจนบอกมิถูกอยู่

ยู่ป้วยหยกความจริงไม่ปรารถนาจะว่ากล่าว แต่เมื่อฟังไปฟังไป ถึงกับเปลี่ยนเป็นแม้มีวาจาจะกล่าวก็ลืมเอื้อนเอ่ย คนชุดสีน้ำตาลยิ้มแล้วกล่าวสืบต่อ

"คนที่มีโฉมหน้าดุจดั่งท่าน หากไม่รู้จักใช้ให้เป็นประโยชน์อย่างดี นับว่าน่าเสียดายอย่างยิ่งจริง ๆ แต่ท่านวางใจได้เต็มที่ ท่านแม้มิรู้จักควรใช้รูปโฉมอันงามสง่าของตนเองเยี่ยงไร ข้าพเจ้ากลับรู้จักคิดหาทางให้แก่ท่านได้ ย่อมไม่ปล่อยให้ท่านมีรูปโฉมที่งามสุดฟ้าสุดดินเสียเปล่าเป็นเด็ดขาด"

วาจานี้ หากแม้นเป็นผู้อื่นกล่าวออกมา ยู่ป้วยหยกแม้ไม่เดือดดาลเป็นการใหญ่ก็ต้องมีโทสะกรุ่นขึ้นทันที แต่เมื่อกล่าวออกจากปากมัน ยู่ป้วยหยกกลับไม่อาจมีโทสะเดือดขึ้นได้!

เสียงของคนชุดสีน้ำตาลยิ่งนุ่มนวลกว่าเดิม พลางกล่าวว่า

"เอาเถิด บัดนี้ท่านควรลืมเลือนทุกสรรพสิ่ง บอกกับข้าพเจ้ามาให้หมดสิ้นเมื่อครู่ท่านได้พบเห็นความเร้นลับเยี่ยงไรกันแน่? ยู่ปังเฮาะกับทั่งบ้อชังปรึกษาเรื่องราวใดกันแน่?"

ยู่ป้วยหยกยิ้มเล็กน้อยแล้วกล่าว

"ข้าพเจ้ายังคงไม่บอกจะถูกต้องกว่า"

คนชุดสีน้ำตาลเน้นหนัก ๆ ขึ้นทันที

"ข้าพเจ้าต้องการให้ท่านบอก ท่านก็ต้องบอกออกมา ทราบหรือไม่?"

มาตรแม้นใบหน้ามันยังมีรอยยิ้ม แต่ประกายชั่วร้ายในดวงตากลับเจิดจ้าจนคุกคามผู้คนขึ้นกว่าเดิม เขม้นมองยู่ป้วยหยกแน่วนิ่ง มิคาด ยู่ป้วยหยกยังคงถามเสียงราบเรียบ

"ข้าพเจ้าเหตุใดจึงต้องบอกให้ได้?"

คนชุดสีน้ำตาลล้วงไข่มุกออกจากอกเสื้อสายหนึ่ง กวัดแกว่งบนเบื้องหน้ายู่ป้วยหยกแล้วกล่าวช้า ๆ

"เนื่องเพราะท่านเป็นทาสของเราแล้ว เรากล่าวแต่ละคำ แต่ละประโยค ท่าน

มีแต่ต้องเคารพนบน้อมไม่ทัดทานขัดขืนเป็นอันขาด !"

ใบหน้าเจ็งแจ่เปี่ยมความแตกตื่นขวัญเสียไปนานแล้ว นางทราบอานุภาพอันเลิศล้ำของคนชุดสีน้ำตาลดี นางไม่ปรารถนาให้มันใช้พลานุภาพของมารร้ายมาทำลายคนผู้นี้ แต่นางยังไม่กล้าส่งเสียงขัดขวางห้ามปราม

มิคาด ยู่ป้วยหยกถึงกับมีสีหน้าเฉื่อยเฉยไม่หวั่นไหว หัวร่อโพล่งแล้วกล่าว

"ข้าพเจ้าเป็นคนมีอิสระเสรีแต่ไหนแต่ไร เหตุใดต้องไปเป็นข้าทาสของท่าน ?"

สีหน้าคนชุดสีน้ำตาลกลับแปรเปลี่ยนไป หน้าผากปรากฏเหงื่อเย็นยะเยียบซึมออกมาแล้ว

เนื่องเพราะวิชาสะกดจิตที่มันใช้นี้ มีความชั่วร้ายที่สุด หากไม่สามารถสะกดฝ่ายตรงข้ามให้ตกอยู่ใต้อำนาจกระแสจิตมัน ตัวมันกลับจะถูกทำอันตรายไปเอง มันตอนนี้นับว่าทุ่มเทพลานุภาพเท่าที่มีจนหมดสิ้นแล้ว แต่บุรุษหนุ่มรูปงามเบื้องหน้าถึงกับไม่ถูกคุกคามจนจิตใจหวั่นไหวแม้สักน้อยนิด !

ควรทราบว่า วิชาสะกดจิตเยี่ยงนี้ จุดสำคัญคือไปคลายกระแสจิตของฝ่ายตรงข้ามให้อ่อนระทวย จากนั้นจึงฉวยโอกาสรุกเข้าคุกคามบังคับ แต่ยู่ป้วยที่บำเพ็ญสมาธิจิตใจมาแต่เยาว์วัย ระหว่างนี้ยิ่งผ่านการหลอมหล่อจนเข้มแข็งขึ้นกว่าเดิม นับได้ว่าหัวใจแกร่งกระด้างยิ่งกว่าเหล็กศิลาไปแล้ว

คนชุดสีน้ำตาลรู้สึกจิตใจหวั่นไหวสะท้าน จนแทบไม่อาจข่มกลั้นระงับ แต่ยู่ป้วยหยกกลับมิทราบแม้แต่น้อย ที่มันไฉนพลันตื่นเต้นจนหน้าบิดเบี้ยวไปโดยกะทันหัน จึงกล่าวอย่างยิ้มแย้มอีกครา

"ท่านอาจบางทีเพียงแต่กล่าวล้อเล่นเท่านั้น ใช่หรือไม่ ?"

"ใช่แล้ว"

"มิทราบท่านมีชื่อแซ่กระไร ?"

คนชุดสีน้ำตาลเหงื่อกาฬแตกโซมหน้าหลั่งไหลเป็นเส้นสายลงมา ตอบไปโดยไม่อาจควบคุมจิตใจของตัวเอง

"กั๊วะเทียนเชียน"

มันรู้สึกว่า แก้วตาของฝ่ายตรงข้ามยิ่งนานยิ่งสุกใส ตัวมันกลับถูกฝ่ายตรงข้ามข่มขู่จนตกอยู่ใต้กระแสจิตไป ยู่ป้วยหยกถามมัน มันถึงกับมิอาจไม่ตอบมาได้

ยู่ป้วยหยกกล่าวอย่างครุ่นคิด

"กั๊วะเทียนเชียน ? นามนี้กลับแปลกหูยิ่ง มิทราบว่าเป็นชื่อแซ่แท้จริงของท่านหรือไม่ ?"

“ใช่แล้ว”

กั๊วะเทียนเซียนตอนนี้ถึงกับไม่อาจเบือนสายตาจากดวงหน้ายู่ป้วยหยกได้ หากแม้นยู่ป้วยหยกถามสืบต่อไป มันน่ากลัวระบายความลับทั้งมวลออกไปโดยไม่อาจปิดบังแล้ว

ตอนนี้ ยู่ป้วยหยกกลับรู้สึกประหลาดสงสัยขึ้นบ้าง และคิดไม่ถึงว่าตนถามไปคำหนึ่ง ฝ่ายตรงข้ามจะตอบมาอย่างสัตย์ซื่อจริงใจคำหนึ่ง ความคิดจึงวูบแล้วและเล็มถามไปในทันที

“ท่านกับเจ็งโกวเนี้ยผู้นี้ พากันหลบหนีออกมาใช่หรือไม่ ?”

“ใช่แล้ว”

“ท่านหลบหนีผู้ใดกัน ?”

กั๊วะเทียนเซียนแม้ขบกรามแนบแน่น แต่ยังคงตอบไปโดยไม่อาจหักห้ามใจ

“ชื่อชกจิน”

ยู่ป้วยหยกร้องโพล่งด้วยความตื่นเต้นตกใจ

“ชื่อชกจิน ? เจ้าสำนักฮั่วซัวในปัจจุบัน ? !”

“ใช่แล้ว”

ยู่ป้วยหยกครุ่นคิดแล้วกล่าว

“หรือว่าท่านถูกชื่อชกจินจับตัวได้ แต่เจ็งโกวเนี้ยกลับมีความลุ่มหลงในตัวท่าน จึงลอบช่วยเหลือท่านหลบหนีออกมาด้วยกัน ?”

“ใช่แล้ว...เป็นเช่นนั้นจริง ๆ”

กั๊วะเทียนเซียนเสียงสั่นสะท้านด้วยความหวาดหวั่นจนขวัญหนีดีฝ่อ แต่จนใจที่มันไม่อาจข่มระงับจิตใจตัวเองได้ เจ็งแจ๋เมื่อเห็นสภาพนั้นของมัน พลอยแตกตื่นจนยืนตะลึงไปนานแล้ว

ยู่ป้วยหยกถอนใจยาว หันหน้าไปมองเจ็งแจ๋ฝืนยิ้มกล่าวว่า

“คิดไม่ถึง โกวเนี้ยจะทรยศต่ออาจารย์ผู้มีพระคณ คาดว่าความรักนี้จะต้อง...”

มิทันขาดคำ พลันมีประกายเงินหลายสิบจุดพุ่งเข้าจู่โจมดุจสายฟ้า

ที่แท้เมื่อสายตายู่ป้วยหยกเบนห่าง กั๊วะเทียนเซียนพลันมีโอกาสคลายตัวเองให้หลุดรอดจากพันธนาการ จึงไม่ยอมลังเลรีรอ สะบัดข้อมือวูบ ไข่มุกทั้งพวงได้กลับกลายเป็นประกายเงินเต็มท้องฟ้า สาดซัดเข้ามาดุจห่าฝน !

ยู่ป้วยหยกคิดไม่ถึงเป็นเด็ดขาดว่า คนที่มีความหวาดหวั่นผวาจนถูกถามเป็นตอบความจริง ถึงกับลอบประทุษร้ายตนมาได้ ! หน้ายู่ป้วยหยกตอนนี้ได้เบือน

ไปทางซ้าย ร่างตอนนี้บิดตามใบหน้าไป สองแขนมีความคล่องแคล่วดุจปีกนกว่องไวดุจปลาผุดว่ายในสายน้ำโบกสะบัดประหนึ่งร่ายรำฟ้อน หมุนกายตามไปในบัดดล เสื้อกระโปรงของเจ็งแจ๋ถึงกับถูกกระพือจนพลิ้วสะบัดตามไปด้วย

ประกายเงินที่พุ่งเป็นเส้นตรงเข้ามา ถึงคล้ายเป็นปลาเงินหลายสิบตัวที่พลันพุ่งลงไปในวังน้ำวนอันรุนแรง ตีวงอยู่รอบข้างยู่ป้วยหยกขึ้นมา คล้ายระบำรำฟ้อนไปด้วยแล้ว

มองไปแต่ไกล เห็นประกายเงินอันเจิดจ้าวะแววับ หมุนวนอยู่รอบร่างคนที่กำลังกรีดมือร่ายรำอย่างสวยงามไม่หยุดยั้ง เฉกเช่นเป็นเทพธิดาละล่องฟ้า กรีดกรายอยู่ในหมู่ดาวอันแพรวพราย

เจ็งแจ๋จับจ้องมองตะลึงลานไม่รู้ตัว มีแต่เสียงติงตังดังสดใสไม่ขาดหู ประหนึ่งเป็นไข่มุกร่วงในจานหยกพิณมรกตจากทิพย์วิมาน

ในเสียงติงตัง ไข่มุกหลายสิบเม็ดนั้นร่วงกระจายเกลื่อนไปทั่วบริเวณ!

ควรทราบ ยู่ป้วยหยกเมื่อครู่หากรีบลนลานหลบหลีก ในยามฉุกละหุก นับว่าไม่อาจหลบหลีกอาวุธลับที่พุ่งมาในระยะใกล้ชิดถึงหลายสิบเม็ดได้เป็นเด็ดขาด

แต่ยู่ป้วยหยกพลิ้วกายหมุนขึ้นโดยบังเอิญนี้กลับไปพ้องแก่นสุดยอดของบ้อเก๊กโดยบังเอิญ เป็นสัญชาตญาณก่อนความรู้สึก กระแสจิตผนึกขึ้นเป็นสสาร ความล้ำลึกพิสดารนี้ไหนเลยจะมีผู้รู้ซึ้งกระจ่าง

เจ็งแจ๋ตะลึงลานอยู่เป็นเนิ่นนาน จึงสามารถระบายลมหายใจออกมา อดมิได้ต้องร้องขึ้นเบา ๆ

"ฝีมืออันเยี่ยมยอด"

วาจาสั้น ๆ ประโยคนี้พอจบคำ ก๊ัวะเทียนเซียนได้ฟาดเข้าใส่ไปอีกสี่ฝ่ามือแล้ว

มันเพิ่งสงบจิตใจอันหวั่นไหวเยือกเย็นลงได้ แต่ขวัญระริกด้วยความหวาดกลัวเนื่องเพราะมันรู้ซึ้งว่าจิตใจตอนนี้ถูกคุกคามจนปวดรวดร้าว ถึงกับไม่กล้าประจันหน้ายู่ป้วยหยกตรง ๆ ได้ มีแต่ลงมือโหมกระหน่ำจู่โจมถ่ายเดียวเท่านั้น

สี่ฝ่ามือนี้มาตรแม้นเร่งร้อนรุนแรง เพลงฝ่ามือแม้นสวยงามพิสดาร กระบวนท่าแม้ดุร้ายอำมหิต แต่ทุกฝ่ามือต่างมิได้ทุ่มเทสุดเรี่ยวแรง ทุกฝ่ามือยังรั้งกำลังไว้ล่าถอยอยู่อีกครึ่งหนึ่ง

นี่เพราะมันเมื่อเห็นพลังฝีมือของยู่ป้วยหยกแล้วถึงกับไม่กล้าทุ่มเทไปเสี่ยงจะต้องประคองตัวเองอยู่ในฐานะไม่พ่ายแพ้ก่อน จึงกล้าลงมือทำร้ายผู้คน

สี่ฝ่ามือนี้ แม้ยู่ป้วยหยกหลบหลีกได้ปลอดโปร่งง่ายดาย แต่จิตใจหาได้ปลอดโปร่ง

ด้วยไม่

ยู่ป้วยหยกพลันรู้สึกถึงฝ่ายตรงข้ามลงมือด้วยความสุขุม กลอกกลิ้งพิสดารเปี่ยมไหวพริบปราดเปรียว นับว่าเพิ่งพบพานเป็นคราแรกในชีวิตจริง ๆ ยู่ป้วยหยกทราบดี มิว่าเป็นผู้ใด หากแม้นคิดพิชิตคู่มือเยี่ยงนี้ ต้องมิใช่เรื่องง่ายดายเด็ดขาด

ยามนั้น ฝ่ามืออีกสี่ครั้งของกั๊วะเทียนเชียนได้ตบมาจู่โจมแล้ว

สี่ฝ่ามือนี้เปลี่ยนกระบวนท่าโดยกะทันหัน แปรเปลี่ยนจากแคล่วคล่องพิสดารมาเป็นหนักหน่วงดุดัน จากหยุ่นเหนียวมาเป็นแกร่งกร้าวรุนแรง แต่พลังฝ่ามือที่ระดมโหมใส่ยังคงเกร็งไว้ให้มีกำลังหลงเหลือดุจเดิม

ยู่ป้วยหยกถอนใจกล่าวว่า

"หรือท่านจะต้องปลิดชีวิตข้าพเจ้าให้ตายจึงยินยอม ?"

วาจาประโยคนี้จบคำ ยู่ป้วยหยกได้หลบหลีกสี่ฝ่ามือไปได้อย่างง่ายดายแล้ว

"ใช่ !"

กั๊วะเทียนเชียนตวาดรับ พร้อมกับฟาดอีกสี่ฝ่ามือไปเร็วกว่าเดิม ในช่วงพริบตาถึงกับฟาดกระหน่ำได้ดุจประกายไฟ

"เพราะเหตุใด ?"

ฝ่ายตรงข้ามลงมือรวดเร็ว ยู่ป้วยหยกก็หลบหลีกได้รวดเร็วเช่นกัน ถามประโยคเดียว ร่างได้หลบพ้นไปทั้งสี่ฝ่ามือแล้ว

"เนื่องเพราะท่านหากมีชีวิตในโลก ข้าพเจ้าก็ยากที่จะข่มใจให้กินได้นอนหลับ"

ฝ่ามือของมันพลันแปรเปลี่ยนเป็นเชื่องช้าผิดธรรมดา เมื่อกล่าววาจาประโยคยาวเหยียดนี้จบ เพิ่งจะฟาดออกไปสี่ฝ่ามือเท่านั้น ยิ่งคล้ายผลักโม่หินมหึมาให้หมุนตามท่าร่างก็ปาน

มันเป็นเพลงไท้เก๊กเจ้ยอันถูกต้องมาตรฐาน สำนักไท้เก๊กมึ้งกับสำนักเชย-เทียนบ้อเก๊ก มีความสัมพันธ์อันลึกซึ้งต่อกัน ยู่ป้วยหยกกระโดดถอยปราด พร้อมทั้งตวาดเสียงดัง ๆ ขึ้น

"หรือท่านเป็นผู้อาวุโสของสำนักไท้เก๊ก ?"

ด้วยพลังอันหนักหน่วงแกร่งกร้าวของกั๊วะเทียนเชียน หากแม้นเป็นศิษย์ไท้เก๊กมึ้ง จะต้องมีอาวุโสสูงยิ่ง ดังนั้น ยู่ป้วยหยกจึงกล่าวคำ 'ผู้อาวุโส' ออกไป

มิคาด กั๊วะเทียนเชียนกลับหัวร่อแล้วกล่าว

"สำนักไท้เก๊กมึ้งอันต่ำต้อย ไหนเลยจะรับผู้แซ่กั๊วะให้อยู่ได้ ?"

ในครานั้น มันเปลี่ยนจากฝ่ามือมาเป็นหมัด ต่อยฉาดฉาดออกไปสี่หมัดซ้อน ๆ

กระบวนท่าแรกเป็นล้อฮั่นฮกโฮ้ว ถึงกับเป็นหมัดอรหันต์พิชิตเสือของสำนักเสียว-ลิ้มยี่ได้ !

ยู่ป้วยหยกต้องตื่นตกใจอีกครา หมัดที่สองของมันแปรเปลี่ยนเป็นไต้อั้งคุ้ง (หมัดมหาชลาลัย) ต่อยถึงกลางคันพลันงอข้อศอก สองหมัดได้ต่อยเข้าหากันในบัดดล

สองหมัดนี้โค้งเข้ามาด้วยความพิกลพิสดาร ยู่ป้วยหยกถึงกับยังมิเคยเห็นมิเคยได้ยิน เห็นชัดว่าสองหมัดต่อยแฉลบเข้าใส่สองกรามซ้ายขวา มิคาด เมื่อหมัดถึงเบื้องหน้า พลันตรงเข้าใส่ที่ทรวงอก กั๊วะเทียนเชียนมีสีหน้าระรื่นแจ่มใส อดมิได้ต้องตะเบ็งเสียงหัวร่อด้วยความอิ่มเอมใจ

"ท่านมิทราบว่านี่เป็นของสำนักใดกระมัง ?"

วาจาของมันประโยคนี้ ความจริงยังกล่าวไม่จบคำเลย

มันเพิ่งกล่าวถึงคำ 'นี่' ยู่ป้วยหยกก็ถูกคุกคามจนต้องรับมือแล้ว ถึงกับไม่เลี่ยงหลบหลีก ลงมือต่อยตรงเข้ายังหมัดของมันประหนึ่งเป็นกระบองใหญ่

มันกล่าวได้กลางคันพลันพบเห็น พลังหมัดฝ่ายตรงข้ามดุดันน่าแตกตื่น จึงรีบหดมือกลับเปลี่ยนกระบวนท่า ยังนับว่ามันเหลือกำลังไว้ไม่น้อย และมีปฏิกิริยารวดเร็ว แต่สันหมัดยังคงถูกคมหมัดยู่ป้วยหยกกรีดใส่ รู้สึกมีพลังอันหนักหน่วงมหาศาลปานภูเขาถล่มทลายทะลักเข้ากระแทกมันอย่างไม่เคยพบพาน ร่างถูกกระแทกจนลอยกระเด็นขึ้นจากพื้นไป

ยู่ป้วยหยกมีพละกำลังมหาศาลแต่กำเนิด มาตรแม้นมันทุ่มเทพละกำลังเท่าที่มีในชีวิตโดยสิ้นเชิง ก็ไม่อาจต้านรับอยู่ได้ อย่าว่าแต่กำลังที่มันรั้งไว้มีเพียงครึ่งเดียวเท่านั้น !

เจ็งแจ๋นั้นแตกตื่นจนกรีดร้องสุดเสียงแล้ว

"อย่าได้ทำอันตรายคน..."

ย่ป้วยหยกยิ้มเล็กน้อย แล้วกล่าว

"ข้าพเจ้าไม่มีเจตนาทำอันตรายคนของท่าน หากคิดจะไป ข้าพเจ้าก็ไม่ขัดขวางเป็นเด็ดขาด"

ยู่ป้วยหยกได้ลิ้มรสถูกคนทำอันตรายมาจนโชกโชนแล้ว หากไม่ถึงคับขันจำเป็นต้องไม่ทำอันตรายผู้ใดเป็นอันขาด

กั๊วะเทียนเชียนถอนหายใจยาว เจ็งแจ๋ได้วิ่งเข้าไปคว้ามือมันไว้ วิงวอนขึ้นว่า...

"ไปเถิด ท่านเหตุใดต้องเสี่ยงชีวิตกับมัน ?"

กั๊วะเทียนเซียนฝืนยิ้มกล่าวว่า

"พลังฝีมือของท่านมาตรแม้นไม่เห็นสูงส่งอย่างไร แต่พละกำลังที่มีตามกำเนิดนี้ข้าพเจ้ากลับไม่เคยพบเห็นมาก่อนเลยจริง ๆ ดูท่า ข้าพเจ้ามิแน่ว่าจะสามารถทำอันตรายท่านได้"

ยู่ป้วยหยกยิ้มเล็กน้อยแล้วกล่าว

"เมื่อเป็นเช่นนี้ เหตุใดท่านยังไม่ไป ?"

กั๊วะเทียนเซียนถอนใจกล่าว

"ดูท่า ข้าพเจ้าคงควรไปจะประเสริฐกว่า"

ประสานมือคารวะ มีทีท่าจะไปจริง ๆ มิคาด พริบตานั้นมันพลันพลิกฝ่ามือในแขนเสื้อมีประกายสีดำสิบกว่าจุดพุ่งดุจสายฟ้า !

เจ็งแจ๋ร้องขึ้นด้วยความตื่นตระหนก

"ท่าน..."

นางเพิ่งกล่าวได้คำเดียว ร่างพลันถูกกั๊วะเทียนเซียนหิ้วขึ้น ทุ่มเข้าใส่ยู่ป้วยหยกอย่างว่องไว ส่วนตัวมันถลันกายอ้อมไปทางหลังกายยู่ป้วยหยก

ฝีมือชั่วร้ายอำมหิต จนมิเคยพบเห็นในแผ่นดินจริง ๆ !

ยู่ป้วยหยกหากคิดหลบหลีกอาวุธลับนี้ นับว่าไม่ง่ายดายเลยจริง ๆ อย่าว่าแต่แม้กระโดดหลีกอาวุธลับพ้น ร่างเจ็งแจ๋ก็ได้พุ่งโถมเข้าใส่แล้ว

นางพลันถูกคนทุ่มออกโดยไม่รู้ตัว มือเท้าเปะปะปัดป่าย ยู่ป้วยหยกหากไม่เกี่ยวข้องสนใจ หันกลับไปรับมือกั๊วะเทียนเซียนยิ่งยากจะหลบถูกนางทำร้าย ยู่ป้วยหยกหากคิดรับนางไว้ กั๊วะเทียนเซียนได้มาถึงหลังกาย ด้านหลังกายเป็นช่องว่างกว้างใหญ่ สองมือหากคิดรับเจ็งแจ๋ มือของกั๊วะเทียนเซียนก็พร้อมที่จะฟาดเข้าใส่ได้ในทุกพริบตา ไหนเลยจะต้านทานอยู่ ?

ความแปรเปลี่ยนนี้เกิดขึ้นในช่วงพริบตาเดียว ยู่ป้วยหยกมิทันสะสางเป็นเรื่องราวใด อาวธลับก็พ่งเข้าใส่หน้า ร่างคนที่มือเท้าเปะปะก็พ่งมาถึงเช่นกัน

ยู่ป้วยหยกความจริงคิดจะรอจนลงมือชิงอาวุธลับชัดกลับไป แต่พลันพบเห็นผู้ที่โถมมานั้นเป็นเจ็งแจ๋ อาวุธลับชัดกลับเจ็งแจ๋จะไม่มีชีวิตรอดอยู่อีกแล้ว !

ยู่ป้วยหยกทั้งไม่มีเวลาหลบหลีก หากไม่ลงมือตัวเองก็จะจบชีวิตไป...กั๊วะ-เทียนเซียนย่อมคำนวณแน่แต่แรกว่า ยู่ป้วยหยกต้องไม่อำมหิตไปลงมือทำอันตรายเจ็งแจ๋เด็ดขาด

มิคาด สองฝ่ามือยู่ป้วยหยกยังคงสะบัดไปดุจประกายไฟ เห็นมือซ้ายขวา

ทั้งสองใช้พลังที่ผิดแปลกจนแตกต่างยิ่ง มือซ้ายเป็นพลังหยุ่นเหนียว มือขวาเป็นพลังกล้าแข็งดุดัน มือซ้ายตวัดออกไปก่อน ถึงกับใช้พลังหยุ่นเหนียวยอร่างเจ็งแจ๋จนลอยละลิ่วไปไกล ฝ่ามือขวาอันแข็งแกร่งดุดันมีพลังรุนแรงกระแทกเข้าใส่อาวุธลับ

พร้อมกันในเวลานั้น สองฝ่ามือกั๊วะเทียนเชียนได้ฟาดใส่กลางหลังยู่ป้วยหยก

ยู่ป้วยหยกฟาดพลังออกไปแล้ว ไม่มีทั้งเรี่ยวแรงจะหลบหลีก ยิ่งไม่มีทางจะปัดป้องกันได้ มิว่าเปลี่ยนเป็นผู้ใด เมื่อตกอยู่ในสถานการณ์คับขันเยี่ยงนี้ จะต้องสิ้นชีวิตอยู่ใต้ฝ่ามือเป็นแน่แท้

ในพริบตานั้นเอง ฝ่ามือขวาของยู่ป้วยหยกพลันเปลี่ยนจากรุนแรงสุดแสนมาเป็นหยุ่นเหนียวสุดซึ้ง กรีดฝ่ามือเป็นทางนำอาวุธลับกลางอากาศถึงกับตามเป็นครึ่งวงกลม พุ่งควับเข้าไปทางด้านหลังยู่ป้วยหยกเข้าใส่กั๊วะเทียนเชียนที่กำลังจู่โจมหลังยู่ป้วยหยกดุจสายฟ้า !

กั๊วะเทียนเชียนคาดฝันมิถึงเป็นอันขาดว่า อาวุธลับที่มันซัดกับมือ ยามนี้พลันซัดเข้าใส่ตัวมันเองได้ หากมันฟาดทำอันตรายยู่ป้วยหยก ตัวมันก็จะกลายเป็นรังผึ้งไปเช่นกัน !

มันแม้ลงมือด้วยความชั่วร้ายอำมหิตสุดแสน แต่ฝีมือที่ต้านรับของยู่ป้วยหยกนับว่าเปี่ยมไหวพริบอันปราดเปรียวจนบรรลุจุดสุดยอดของหลักวิชาได้เต็มภาคภูมิ !

กั๊วะเทียนเชียนร้องขึ้นด้วยความแตกตื่นตระหนก สะบัดมือถีบกายถอยหลังตีลังกากลางอากาศตลบใหญ่ แม้มันลงมือทุกคราจะเหลือทางถอยไว้ แต่ยังยากยิ่งที่จะหลบหลีกมิให้อาวุธลับพุ่งผ่านจนเสื้อขาดเป็นทางยาวได้

ขณะนั้น ร่างเจ็งแจ๋เพิ่งกระแทกใส่ผนังศาล พลังที่ยู่ป้วยหยกยอร่างนางพุ่งไปพอดีเสื่อมสลายสิ้น นางจึงรูดลงตามผนังมา ใบหน้าบิดเบี้ยวด้วยความโศกสลดสุดแสน แต่ร่างกลับมิเป็นอันตรายแม้ผิวกาย !

ยู่ป้วยหยกย่อมไม่เป็นอันตรายสักขุมขนหนึ่ง แต่เพลิงโทสะในอกได้ฮือโหมขึ้นแล้ว...คนผู้นี้ ถึงกับไม่เสียดายสตรีที่มีบุญคุณต่อมันดุจขุนเขา มีความรักต่อมันหนักแน่นปานเหล็กศิลา จิตใจมันนับว่าชั่วร้ายยิ่งกว่าอสรพิษหลายสิบเท่า ยู่ป้วยหยกจึงตวาดด้วยโทสะโถมใส่กั๊วะเทียนเชียนในบัดดล

คราครั้งนี้ ยู่ป้วยหยกมีโทสะกรุ่นเต็มอก ได้เปลี่ยนจากตั้งรับมาเป็นรุกไล่แล้ว พลังฝ่ามือที่หยุ่นเหนียวไม่รุนแรง ดูผิวเผินคล้ายไร้น้ำหนัก แต่พลังอันหยุ่นเหนียวที่ทะลักออกจากฝ่ามือนี้ กระทั่งรูปปั้นพระภูมิเจ้าที่ในช่องยังสั่นไหวจนแทบล้มลงไป

คราวนี้ กั๊วะเทียนเชียนพลอยถูกบีบบังคับจนมิอาจไม่ทุ่มเทเรี่ยวแรงทั้งมวล

ออกต้านรับได้

มันแม้มีพลังฝีมือสูงส่ง แต่ลมปราณคล้ายดั่งยากจะปะติดปะต่อได้นาน เนื่องเพราะมันความจริงมิใช่เป็นคนที่ต่อสู้กับผู้คนด้วยพลังอันเข้มแข็ง ปะทะกันอย่างตรง ๆ และศัตรูของมันความจริงไม่มีทางหาพบมันได้ แม้นับว่าหาพบมันแล้ว แต่ด้วยเล่ห์เหลี่ยมอันกลอกกลิ้ง ไหวพริบอันปราดเปรียวของมัน นับว่าพอรับมือได้โดยเหลือเฟือ มันไม่จำเป็นจะต้องไปพยายามฝึกปรือในด้านลมปราณให้ลำบากยากแก่ตัวเลย

อย่าว่าแต่มันระหว่างนี้ยังถูกกิมอี่จื้อทำอันตรายและบาดเจ็บสาหัสยิ่ง หากมิใช่ในตัวมันมียารักษาแผลอันเลิศล้ำพิสดารของมวลหมู่มนุษย์ติดอยู่ตลอดเวลา มันตอนนี้จะไม่มีปัญญาลงมือกับผู้ใดได้อีกแล้ว

ด้วยพลังระดับนี้ของมัน มาต่อสู้กับยู่ป้วยหยกย่อมต้องพ่ายแพ้แน่นอนเด็ดขาด

แต่กระบวนท่าของมัน กลับคล้ายปลาน้อยในสายธาร แปรเปลี่ยนไปโดยไม่มีทางจับเค้าได้ถูกต้อง กระบวนท่าแรกเห็นชัดว่าเป็นของสำนักมาตรฐานอันมีธัมมะ กระบวนท่าตามมา อาจแปรเปลี่ยนเป็นหลักวิชาภายในอันลึกล้ำก็ได้

ทั่วพิภพจบแดน มิว่าเป็นกังหนำ ตงง้วน เป็นนอกกำแพงใหญ่ เป็นชายแดนมิว่าหลักกำลังภายในหรือเพลงฝ่ามือของค่ายใดสำนักไหน ถึงกับถูกมันใช้ออกมาได้ไม่บกพร่อง !

ยู่ป้วยหยกต้องแตกตื่นตกใจใหญ่หลวงนัก อย่าว่าแต่ยังคอยระมัดระวังฝ่ายตรงข้ามจะลงมือใช้กระบวนท่าอันพิกลพิสดารที่มิเคยพบพานมาเลย

หลายสิบกระบวนท่าผ่านพ้น ยู่ป้วยหยกมีเหงื่อเย็นยะเยียบซึมโซมกายแล้ว

ได้ยินกั๊วะเทียนเชียนพลันส่งเสียงดัง ๆ ขึ้น

“หรือท่านจะต้องปลิดชีวิตข้าพเจ้าให้ตายจึงยินยอม ?”

วาจาประโยคนี้ ความจริงเป็นยู่ป้วยหยกถามมันเมื่อครู่ แต่มันตอนนี้กลับนำมาย้อนถามยู่ป้วยหยกจนตะลึงไปวูบ รับคำเสียงหนัก ๆ

“ใช่แล้ว”

กั๊วะเทียนเชียนย้อนถามไปอีก

“เพราะเหตุใด ?”

ยู่ป้วยหยกตอบขึ้นว่า

“เนื่องเพราะท่านหากมีชีวิตในโลก ข้าพเจ้าก็ยากที่จะข่มใจให้กินได้นอนหลับเช่นกัน”

ยู่ป้วยหยกสังเกตพบเห็น ยามกั๊วะเทียนเชียนส่งเสียงนั้น มีลมปราณขาดห้วงไม่สมบูรณ์ แสดงว่าเรี่ยวแรงใกล้หมดสิ้นแล้ว จึงยิ่งลงมือเร่งโหมหนักหน่วงขึ้นกว่าเดิม ถึงกับคล้ายจะฟาดมันให้ตายคามือ กำจัดเภทภัยแก่ชนชาวโลก

กั๊วะเทียนเชียนเหงื่อกาฟแตกโซมดั่งฝนสาดซัด กระบวนท่าที่ใช้ก็ไม่เป็นไปดั่งใจปรารถนา กระบวนท่าปะทะจริงจังยิ่งน้อย กระบวนท่าหลอกล่อยิ่งมาก และเริ่มถูกยู่ป้วยหยกรุกไล่จนไปใกล้ผนังทุกขณะแล้ว

เจ็งแจ๋จับตามองจนตะลึงลาน น้ำตาได้หลั่งทะลักลงมาเป็นเส้นสาย

กั๊วะเทียนเชียนถอนใจ กล่าวขึ้น

"ประเสริฐมาก เราตายก็แล้วกันไป กระทั่งคนใกล้ชิดที่สุดของเรายังไม่ยอมลงมือช่วยเหลือเรา เราอยู่ไปยังจะมีความหมายใด"

ใบหน้าเจ็งแจ๋ซึมเซาไม่มีความรู้สึก นางร้องเสียงแหบแห้งขึ้น

"ท่านตายแล้ว เราตายเป็นเพื่อนท่าน"

กั๊วะเทียนเชียนถอนใจ กล่าวขึ้น

"ท่านไยต้องมาเป็นเพื่อนเรา ยังคงอยู่เป็นเพื่อนมันเถิด"

วาจาประโยคนี้พอกล่าว ยู่ป้วยหยกยิ่งเดือดดาลขึ้นกว่าเดิม ฟาดโครมจนสุดเรี่ยวแรงไปหนึ่งฝ่ามือ

พลันเห็นสองฝ่ามือของกั๊วะเทียนเชียนงอโค้งคล้ายดั่งไม่มีเรี่ยวแรงหลงเหลือแม้แต่น้อย เพลงฝ่ามือคล้ายเป็นบุปผาเพิ่งเบ่งบาน พลังที่ยู่ป้วยหยกฟาดจนสุดแรงนี้ถึงกับไม่อาจทะลักเข้าไปได้ !

นี่ถึงกับเป็นหลักวิชาเร้นลับที่สำนักแป๊ะฮวยมึ้งไม่ถ่ายทอดแก่ผู้ใด !

ควรทราบ ศักดิ์ศรีของกั๊วะเทียนเชียนเร้นลับพิสดาร ไม่ยินยอมให้ผู้อื่นได้ล่วงรู้ถึงพันธะของมันกับไอ้ทั้งฮูหยิน ดังนั้น ไม่ถึงคราคับขันอับจน จะไม่ยอมใช้หลักวิชาของสำนักแป๊ะฮวยมึ้งออกมาเป็นเด็ดขาด ยิ่งไม่ยอมใช้เพลงหมัดของพรรคกระยาจกอีกด้วย...มันใช้หลักวิชาของค่ายสำนักทกแห่งหนในแผ่นดิน แต่พาลเหลือวิชาชำนาญที่สุดของสองพรรคไว้ในคราสุดท้าย

ยู่ป้วยหยกเห็นกระบวนท่าของคู่ต่อสู้พลันเปลี่ยนไป หลังจากใช้เพลงฝ่ามือของสำนักแป๊ะฮวยมึ้งแล้วก็มิแปรเปลี่ยนอีก จึงลอบขบคิดในใจ

'หรือพลังฝีมือของแป๊ะฮวยมึ้ง คือหลักวิชาแท้จริงของมัน ?'

ยู่ป้วยหยกสังเกตดูอีกครู่หนึ่ง ในที่สุดพลิ้วกายถอยปราดพร้อมทั้งร้องโพล่งไป

"หรือท่านเป็นศิษย์แป๊ะฮวยมึ้ง ?"

ประกายตาก๊ัวะเทียนเซียนแวววับ กล่าวช้า ๆ ว่า

“สำนักแป๊ะฮวยมิ้งไม่มีศิษย์บุรุษ หรือวาจานี้ท่านมิเคยได้ยิน ?”

ยู่ป้วยหยกขมวดคิ้วกล่าวไป

“เมื่อเป็นเช่นนั้น ท่านไฉนมีความชำชองในหลักวิชาฝีมือของสำนักแป๊ะฮวยมิ้งถึงปานนี้ ?”

ก๊ัวะเทียนเซียนกล่าวอย่างยโสโอหัง

“หลักวิชาของเสียวลิ้มบู๊ตึง หรือเราจะไม่ชำชองชำนาญ ?”

ยู่ป้วยหยกเพ่งตามองอยู่เนิ่นนาน จึงส่งเสียงหนัก ๆ

“ท่านยอมตาย ก็มิยอมบอกพันธะที่ท่านมีต่อสำนักแป๊ะฮวยมิ้งกับข้าพเจ้า ?”

ก๊ัวะเทียนเซียนแหงนหน้าหัวร่อเสียงดังก้องกล่าวว่า

“ผู้แซ่ก๊ัวะแม้บาดเจ็บยังไม่ทุเลา พลังยังไม่เข้มแข็งสมบูรณ์ แต่อาศัยฝีมือระดับท่าน มิแน่จะสามารถฆ่าข้าพเจ้าได้ หรือท่านเข้าใจว่า ผู้แซ่ก๊ัวะจะวิงวอนขอความกรุณาจากท่าน ?”

ยู่ป้วยหยกงุนงงไปวูบใหญ่ หะแรกเข้าใจว่าคนผู้นี้มิเพียงอำมหิตชั่วร้ายเท่านั้นยังกลัวตายอย่างยิ่งด้วย กลับคาดคิดไม่ถึงมันจะมีความทระนงปานนี้ได้ จึงอึ้งอยู่ครู่หนึ่งแล้วถอนใจกล่าวว่า

“ในเมื่อท่านมีความทระนงถึงปานนี้ ฝีมือที่ใช้เหตุใดจึงต่ำช้าสามานย์ปานนั้น ?”

ก๊ัวะเทียนเซียนแค่นหัวร่อ กล่าวว่า

“พฤติการณ์ในชั่วชีวิตผู้แซ่ก๊ัวะ คำนวณแต่มีผลดีต่อตัวเองหรือไม่เท่านั้น เหตุใดจะต้องแยแสสนใจความคิดคำนวณของผู้อื่นด้วย ท่านหากคิดใช้ความเป็นตายมาคุกคามกรรโชกข้าพเจ้า ความคิดของท่านออกจะน่าหัวร่อเกินไปแล้ว”

ยู่ป้วยหยกต้องงุนงงไปอีกครั้ง ความชั่วร้ายอำมหิตของคนผู้นี้ แม้นอกเหนือความคิดหมายไม่น้อย แต่ความเย่อหยิ่งโอหังของคนผู้นี้ ยิ่งเป็นที่ผิดคาดหมายใหญ่หลวงนัก

นับแต่เริ่มต้นมา ยู่ป้วยหยกก็ดูคนผู้นี้ผิดพลาดไปแล้ว

ก๊ัวะเทียนเซียนพลันถามขึ้นอีกครั้ง

“ท่านยืนกรานต้องถามพันธะระหว่างข้าพเจ้ากับสำนักแป๊ะฮวยมิ้ง นั่นเป็นเพราะเหตุใด ?”

ยู่ป้วยหยกถอนใจ กล่าวว่า

“ข้าพเจ้าไม่ยอมลงมือกับศิษย์แป๊ะฮวยมิ้งเป็นเด็ดขาด”

สีหน้ากั๊วะเทียนเซียนแปรเปลี่ยนไปวูบใหญ่ ตวาดเสียงเกรี้ยวกราดว่า

"เพราะเหตุใด ? หรือท่านกับกุนไฮ้ทั้งมีพันธะเกี่ยวพันกันอยู่ ?"

ยู่ป้วยหยกเห็นสีหน้าท่าทีของมันแปรเปลี่ยนไป ในใจกำลังรู้สึกประหลาดสงสัยอยู่ มิคาด เจ็งแจ๋พลันกระโดดปราดขึ้นมาโถมเข้าหา พร้อมทั้งร้องเสียงสั่นสะท้าน

"ท่านเคยรับปากข้าพเจ้า จะไม่เอ่ยถึงนามของนางตลอดกาล บัดนี้ ไฉนไปถามความสัมพันธ์ของผู้อื่นที่มีต่อนางอีก...ท่าน...หรือท่านไม่อาจลืมนางไปได้ ?"

กั๊วะเทียนเซียนเบิ่งตาถลึงจ้องมองนาง ประกายตามีแววโทสะจนวูบวาบ

เจ็งแจ๋สั่นระริกทั้งร่างทันที ร้องเสียงแหบแห้งไป

"ท่านเหตุใดยังจะเกี่ยวข้องพันธะที่ผู้อื่นมีต่อนาง หรือท่านยังมีความหึงหวงอยู่ ?"

กั๊วะเทียนเซียนถลึงจ้องด้วยโทสะเป็นเวลาเนิ่นนาน ประกายตาพลันนุ่มนวลลงมา ถอนใจยาวกล่าวว่า

"บัดนี้ ที่หึงหวงหาใช่ข้าพเจ้าไม่ แต่เป็นท่าน !"

เจ็งแจ๋ร้องเสียงแหบแห้งไป

"ท่านเมื่อครู่กระทำเยี่ยงนั้นต่อข้าพเจ้า ข้าพเจ้าทราบดีแล้วว่าท่านหลอกลวงข้าพเจ้าอยู่ตลอดมา เมื่อครู่หากเปลี่ยนเป็นนาง ท่านจะไม่กระทำดั่งนี้เป็นเด็ดขาดใช่หรือไม่ ? ท่านตอนนี้ปรารถนาให้ข้าพเจ้าตายเสียแต่เร็วไวจึงประเสริฐสุด ใช่หรือไม่ ?"

กั๊วะเทียนเซียนอึ้งอยู่ครู่หนึ่ง จึงกล่าวช้า ๆ

"หากแม้นข้าพเจ้าตาย ท่านยอมตายตามข้าพเจ้า หากท่านตายไป หรือข้าพเจ้าจะไม่ยอมตายไปเป็นเพื่อนท่าน ?"

ร่างที่เกร็งด้วยโทสะของเจ็งแจ๋ ในพริบตานี้พลันคล้ายพังทลายไปโดยสิ้นเชิง หยาดน้ำตาทะลักออกมาดุจทำนบทลาย ในที่สุด โถมกายลงกับพื้น ตะเบ็งเสียงร่ำไห้ดังสนั่นหวั่นไหวขึ้นมา

ยู่ป้วยหยกถึงกับงนงงไปโดยไม่รู้ตัว

กั๊วะเทียนเซียนกล่าวช้า ๆ ขึ้นว่า

"บัดนี้ ข้าพเจ้ามิต้องกล่าวสืบไป ท่านย่อมสมควรทราบพันธะระหว่างข้าพเจ้ากับแป๊ะฮวยมึ้งแล้ว ?"

ยู่ป้วยหยกระบายลมจากปากยาว ๆ กล่าวว่า

"ใช่แล้ว"

กั๊วะเทียนเซียนลูบผมของเจ็งแจ๋เบา ๆ ด้วยทีท่านุ่มนวล กล่าวช้า ๆ ขึ้น

“ข้าพเจ้าคิดไม่ถึงจริง ๆ ดรุณีที่มีความนุ่มนวลดุจดั่งนาง จะมีความหึงหวงรุนแรงถึงปานนี้ได้”

ยู่ป้วยหยกมองไปบนมือที่ลูบคลำทรงผมของเจ็งแจ๋ แล้วพลันร้องโพล่งขึ้น

“ท่าน...ท่านจะฆ่านาง ?”

กั๊วะเทียนเซียนกล่าวเสียงอ้อยอิ่ง

“ข้าพเจ้าเหตุใดต้องฆ่านาง ? นางมาตรแม้นแพร่งพรายความลับของข้าพเจ้าไป แต่กลับเป็นเพราะเกิดหึงหวงขึ้นเท่านั้น หากนางมิใช่มีความจริงใจต่อข้าพเจ้า ไหนเลยจะเกิดหึงหวงได้ ?”

พลันตะเบ็งเสียงหัวเราะดัง ๆ แล้วกล่าวสืบไป

“ข้าพเจ้าพอจะหาสาเหตุเป็นหมื่น ๆ พัน ๆ ไปฆ่าคน แต่กลับไม่ยอมฆ่านาง เพราะนางมีความหึงหวงในตัวข้าพเจ้า”

ยู่ป้วยหยกกล่าวด้วยความคลางแคลงใจ

“บุคคลเช่นดั่งท่าน ยังจะแยแสต่อเรื่องเช่นนี้อยู่ ?”

กั๊วะเทียนเซียนชะงักเสียงหัวร่อไว้ ในหว่างคิ้วประกายตาถึงกับปรากฏแววว้าเหว่ขึ้นมา กล่าวว่า

“ท่านทราบหรือไม่ ? ในชั่วชีวิตข้าพเจ้า มาตรแม้นมีนางบำเรออยู่มากมายนับมิถ้วน แต่กลับไม่มีนางใดที่จะหึงหวงข้าพเจ้าถึงปานนี้เลย”

ยู่ป้วยหยกอึ้งไปครู่หนึ่ง อดมิได้ต้องกล่าวขึ้น

“เรื่องเหล่านี้ล้วนเป็นความลับในใจท่าน ท่านเหตุใดจึงบอกกับข้าพเจ้า ?”

กั๊วะเทียนเซียนยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

“ข้าพเจ้าหากฆ่าผู้ใดไม่ได้ ก็ตกลงใจจะถือคนผู้นั้นเป็นสหายของข้าพเจ้าเยี่ยงนี้ ในใจข้าพเจ้ากลับรู้สึกปลอดโปร่งขึ้นอีกมากหลาย เพียงแต่ว่า...”

หยุดยิ้มและกล่าวเสียงราบเรียบ

“ข้าพเจ้าพอจะประกันกับท่านได้ จวบจนบัดนี้ สหายของข้าพเจ้ายังมีไม่ถึงสามคน !”

ยู่ป้วยหยกเพ่งมองเขม็งนิ่ง รู้สึกว่านิสัยคนผู้นี้ซับซ้อนจนสับสน ยากยิ่งที่จะเชื่อถือจริง ๆ มันนับได้ว่า เป็นสามคนที่มีอุปนิสัยผิดแปลกจนขัดกันใหญ่หลวงมารวมไว้ในร่างเดียวก็ปาน

มันอาจบางทีเป็นคนรักตัวกลัวตาย ท่านหากจะฆ่ามัน มันอาจบางทีหลบหนีหน้า อาจบางทีหลอกลวงโป้ปด กระทั่งยังใช้เล่ห์อุบายอันกลอกกลิ้งชั่วร้าย

ที่ท่านคิดหมายไม่ถึงมา แต่กลับมิยอมคุกเข่าวิงวอนท่านเป็นอันขาด

หากมันจะฆ่าท่าน ท่านกลับมีแต่ต้องเสี่ยงชีวิตกับมันเท่านั้น !

กั๊วะเทียนเชียนก็เพ่งตามองยู่ป้วยหยกเขม็งนิ่ง ยิ้มพลางกล่าวขึ้น

"บัดนี้ท่านเป็นคนที่สาม !"

ยู่ป้วยหยกหัวเราะขึ้นบ้าง กล่าวว่า

"แต่ท่านแน่ใจอย่างไร ว่าข้าพเจ้าจะยอมเป็นสหายของท่าน ?"

กั๊วะเทียนเชียนกล่าวอย่างทระนงขึ้นทันที

"ข้าพเจ้ามิเพียงกล่าวได้ว่า เป็นบุคคลมีอิทธิพลและอำนาจสูงสุดของบู๊ลิ้มเท่านั้น ยังเป็นบุคคลรุ่มรวยที่สุดในแผ่นดินด้วย มิว่าผู้ใดคบกับบุคคลเช่นข้าพเจ้าเป็นมิตรสหาย นับว่าจะมีคุณประโยชน์ไปชั่วชีวิตจริง ๆ"

ยู่ป้วยหยกยิ้มแล้วกล่าวเสียงราบเรียบ

"สำหรับกับตัวท่าน เหตุผลนี้นับว่าเพียงพอจนล้นเหลือก็จริง แต่ออกจะเป็นหยามข้าพเจ้า เห็นข้าพเจ้าเป็นคนจิตใจต่ำช้า ที่สอพลอต่ออิทธิพลอำนาจ สยบอยู่ใต้ทรัพย์สินสมบัติ !"

ปากว่ากล่าววาจาเยี่ยงนั้น ร่างถึงกับหันแล้วเดินออกไป

บทที่ 33

พิสดารอุบัติซ้ำ

ก๊ะเทียนเซียนตวาดก้องขึ้น

"สหาย อย่าเพิ่งไป !"

ยู่ป้วยหยกแม้มิเหลียวหน้ากลับ แต่เท้ากลับหยุดไว้ กล่าวช้า ๆ ขึ้นว่า

"ท่านคบกับข้าพเจ้าเป็นสหายไม่ได้ หรือมีความคิดทดลองดู จะสามารถฆ่าข้าพเจ้าได้หรือไม่กระมัง ?"

"ข้าพเจ้าจะสามารถฆ่าคนผู้หนึ่งได้หรือไม่นั้น มิต้องทดลองก็ทราบดีอยู่เพียงแต่ว่า...ท่านมิเคยทดลองเหตุใดจึงกีดกันคนจนห่างไกลถึงปานนี้ ?"

ยู่ป้วยหยกถอนใจ กล่าวว่า

"ท่านควรทราบไว้ ข้าพเจ้าเนื่องเพราะทราบพันธะที่ท่านมีต่อสำนักแป๊ะฮวยมึ้งยามนี้จึงคารวะอำลาออกไป สำหรับการคบหาเป็นมิตรสหาย...บุคคลเช่นดั่งท่านข้าพเจ้าไม่กล้าทะเยอทะยานขึ้นเป็นอันขาด !"

"นั่นเนื่องเพราะท่านมีความเห็น ข้าพเจ้าเป็นคนมีใจอำมหิตโหดเหี้ยมใช่หรือไม่ ?"

"หรือท่านยังไม่ใช่ ?"

ก๊ะเทียนเซียนยิ้มแล้วกล่าวว่า

"ยาพิษแม้สามารถปลิดชีวิตคนให้ตาย แต่หากใช้ได้ถูกต้องเหมาะสม บางครั้งยังพอจะช่วยชีวิตคนให้รอดอยู่ได้ใช่หรือไม่ ? สำหรับประสิทธิภาพของ 'ใช้พิษข่มพิษ' ข้าพเจ้ามิบอกท่านก็สมควรทราบอยู่"

ยู่ป้วยหยกอึ้งไปครู่หนึ่ง จึงพึมพำเบา ๆ

"ใช้พิษข่มพิษ..."

ดวงตากั๊วะเทียนเชียนมีประกายกระตือรือร้นอยู่วูบหนึ่ง กล่าวเสียงหนักหน่วงว่า

"ด้วยบุคคลเช่นดั่งท่าน หากสามัคคีร่วมมือกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าประกันได้ไม่พ้นสามปี ท่านจะสามารถเป็นใหญ่ในบู๊ลิ้ม เป็นราชันย์ของชนชาวนักเลงทั่วแผ่นดิน"

ย่ป้วยหยกยังคงไม่เหลียวหน้า แต่กล่าวเสียงราบเรียบว่า

"ท่านออกจะเห็นข้าพเจ้าเป็นคนทะเยอทะยานรุนแรงเกินไปบ้างกระมัง ?"

กั๊วะเทียนเชียนส่งเสียงดัง ๆ ขึ้นอีกครั้ง

"นี่จะนับเป็นคนทะเยอทะยานใดกัน ? ชายชาตรีดำรงชีวิตอยู่ในโลก ความจริงควรสร้างวีรกรรมให้กระเดื่องเลื่องฟ้าดินสักครา ในเมื่อ 'ยู่ปังเฮาะ' ผู้นั้นสามารถเป็นประมุขบู๊ลิ้มทั้งแผ่นดินได้ ท่านเหตุใดไม่อาจ ? ข้าพเจ้าสังเกตมันที่มีโฉมหน้าคล้ายวิญญูชน แต่ความจริงก็มีจิตใจชั่วร้าย พฤติการณ์ลับ ๆ ล่อ ๆ ด้วยเลศนัย ขอเพียงพวกเราสามารถเปิดเผยโฉมหน้าแท้จริงมันมา..."

มิทันขาดคำ ยู่ป้วยหยกก็หันขวับกลับมาแล้ว ใบหน้าที่ชีดขาวแดงเปล่งปลั่งด้วยแววกระตือรือร้น โถมไปที่เบื้องหน้ากั๊วะเทียนเชียน กล่าวเสียงดัง ๆ ว่า

"ตกลง ! ตกลงในวาจานี้ นับแต่นี้ท่านเราร่วมมือกันไปต่อต้านกับบุคคลคราบมนุษย์ใจสัตว์เหล่านั้น ให้พวกมันได้เห็นฝีมือของข้าพเจ้ายู่ป้วยหยกเสียบ้าง !"

คนที่เยือกเย็นเฉื่อยชาเสมอมาผู้นี้ ยามนี้ถึงกับพลันแปรเปลี่ยนเป็นพลุ่งพล่านดาลใจถึงปานนี้ได้ กั๊วะเทียนเชียนคล้ายดั่งผิดคาดหมายไม่น้อย แต่หลังจากประกายตาวูบขึ้นวาบหนึ่งแล้ว ยังคงยื่นมือออกไปหัวร่อดัง ๆ แล้วกล่าว

"ตกลง ถือวาจานี้เป็นสัจจะ ไม่อาจตระบัดสัตย์คืนคำ ไม่อาจสำนึกเสียใจภายหลัง !"

ย่ป้วยหยกแหงนหน้าหัวร่อเสียก้องกังวานแล้วกล่าว

"ท่านสังเกตข้าพเจ้า คล้ายบุคคลที่ตระบัดสัตย์คืนคำหรือไม่ ?'

ทันใด บนเพดานมีคนผู้หนึ่งหัวร่อดัง ๆ แล้วกล่าวลงมา

"อาศัยท่านสองคนก็จะอาละวาดแผ่นดิน เหยียบย่ำบู๊ลิ้มไว้ใต้อำนาจบารมีน่ากลัวยังด้อยอีกมากอยู่ !"

เมื่อครู่ยู่ป้วยหยกลงมือไม่หนักหน่วง จุดที่ถูกสกัดไว้ของงึ่นฮวยเนี้ยได้สมควรคลายออกไปแล้ว ยู่ป้วยหยกย่อมทราบดี ผู้ที่กล่าววาจานี้คือผู้ใด

แต่กั๊วะเทียนเชียนกลับต้องตื่นตระหนกจนสะดุ้งเฮือก คนผู้นี้กลับยังข่มใจได้หนักแน่นไม่น้อย ถึงกับกระทั่งศีรษะยังไม่เงยขึ้น เพียงแสยะยิ้มเสียงเย็นชาแล้วกล่าว

"ในความเห็นของท่าน ยังขาดตกบกพร่องที่ใด ?"

งิ่นฮวยเนี้ยหัวร่อเสียงใส แล้วกล่าวลงมา

"ยังขาดข้าพเจ้าไปคนหนึ่ง"

นางยืดกายผ่อนคลายกล้ามเนื้อบนขื่อเพดาน ตบฝุ่นละอองที่ติดตามร่างหมดจด ล้วงผ้าเช็ดหน้าแพรมาอีกผืนหนึ่ง เช็ดหน้าจนแน่ใจว่าสะอาดแล้ว จึงพลิ้วละลิ่วลงมา

ท่านหากให้นางเปลื้องเปล่าเปลือยอยู่ต่อหน้าบุรุษเพศหลาย ๆ ร้อยคน นางยังไม่หน้าแดงด้วยความกระดากเป็นเด็ดขาด แต่หากจะให้นางกระโดดลงมาในขณะที่เลือดลมยังไม่โคจรปลอดโปร่ง มีท่วงท่าที่เก้งก้างขัดตา บนร่างยังไม่เช็ดสะอาดหมดจด ลงมาพบผู้คนด้วยผมยุ่งหน้ามอมแมมนั้น นางกลับยินยอมตายโดยไม่ปรารถนาเสนอหน้าเป็นเด็ดขาด นางรู้สึกว่าเยี่ยงนั้นอัปยศยิ่งกว่าเรื่องอื่นใดทั้งสิ้น

กั๊วะเทียนเชียนเพียงเหลือบแลนางแวบเดียว ดวงตาปรากฏประกายแจ่มใสขึ้นทันที

งิ่นฮวยเนี้ยแย้มยิ้มอย่างยียวน แล้วกล่าว

"ท่านดูสารรูปของข้าพเจ้า ยังพอใช้ได้หรือไม่ ?"

กั๊วะเทียนเชียนตะกุกตะกักขึ้น

"ประเสริฐ ประเสริฐสุดแล้ว"

งิ่นฮวยเนี้ยถอนหายใจเบา ๆ ก้มศีรษะกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"เสียดายที่ไม่มีกระจก มิเช่นนั้นข้าพเจ้ายังจะน่าดูกว่านี้อีกไม่น้อย"

กั๊วะเทียนเชียนหัวร่อเสียงก้องแล้วกล่าว

"เยี่ยงนี้เพียงพอจนเหลือเฟืออยู่แล้ว"

เจ็งแจ๋พลันถลันปราดเข้ามา ถลึงตาตวาดเสียงเกรี้ยวกราดว่า

"ท่านเป็นผู้ใด ? เหตุไฉนจึงลอบซ่อนตัวฟังความลับของผู้อื่น มิคิดมีชีวิตแล้วหรือไร ?"

งิ่นฮวยเนี้ยหัวร่อเสียงสดใส กล่าวว่า

"ม่วยจื้อ ท่านมิต้องขู่ข้าพเจ้า ขวัญข้าพเจ้าอ่อนมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว"

เจ็งแจ๋กระชากเสียงขุ่นเคืองขึ้น

"เมื่อเป็นเช่นนี้ ยังไม่รีบไสหัวออกไป ?"

งื่นฮวยเนี้ยหัวร่อคิกคิกแล้วกล่าว

"ม่วยจื้อที่น่ารัก ท่านมิต้องอัปเปหิข้าพเจ้าเยี่ยงนี้ ข้าพเจ้าทราบดีว่าท่านเป็นไหน้ำส้ม (ขี้หึง) แต่สตรีดั่งข้าพเจ้า หากคิดต้องการบุรุษ เพียงแต่ใช้นิ้วก้อยเกี่ยวไปมันก็มาแล้ว ไหนเลยจะชิงของท่านอีก"

เจ็งแจ๋ขุ่นเคืองจนหน้าซีดขาวแล้ว แต่กลับพาลคิดหาวิธีมารับมือกับนางไม่ได้

ยู่ป้วยหยกพลันอดมิได้ต้องกล่าวเสียงราบเรียบ

"ท่านหากคิดรังแกเด็กหญิงที่สัตย์ซื่อบริสุทธิ์มิต้องหาถึงตัวนางดอก"

งื่นฮวยเนี้ยหัวร่อจนตัวสั่นไหวดุจบุปผาในสายลม กล่าวว่า

"ข้าพเจ้ารู้อยู่แล้ว ยู่กงจื้อของพวกเราต้องประท้วงความยุติธรรมขึ้นอีกเป็นแน่แท้...วิงวอนท่าน อย่าได้มีโทสะไปเลย ข้าพเจ้าไม่กลัวผู้อื่นใดทั้งสิ้น กลัวแต่ท่านคนเดียวเท่านั้น"

นางชม้ายมองกั๊วะเทียนเซียนแวบหนึ่ง แย้มยิ้มอย่างยียวนแล้วกล่าว

"ข้าพเจ้ากับท่านนับว่าเป็นโรคเดียวที่พึงเห็นใจกัน ล้วนแล้วเป็นขุนพลที่พ่ายแพ้แก่ฝีมือยู่ป้วยหยก หากยู่กงจื้อต้องการให้เราสองนั่งลง เราสองต้องไม่กล้าลุกขึ้นยืนเป็นเด็ดขาด"

นางพร่ำย้ำแต่คำ "โรคเดียวเห็นใจกัน" "พวกเราสองคน" คล้ายดั่งกับว่าเป็นคู่ชีวิตที่กอดคอกันฝ่าอันตราย ร่วมทุกข์สุขมากับกั๊วะเทียนเซียนก็ปาน

ยู่ป้วยหยกทราบดีว่านางจะเล่นลวดลายอีกแล้ว ถึงกับคิดลากกั๊วะเทียนเซียนไปไว้ทางฝ่ายนางอย่างง่ายดายไม่ปรากฏพิรุธ อดมิได้ต้องถอนหายใจกล่าวว่า

"ในใจท่านมีความคิดเห็นอย่างไรกันแน่ ? โปรดบอกออกมาแต่เร็วไวเถิด"

งื่นฮวยเนี้ยชม้ายตามองไปมา ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเมื่อครู่มิใช่บอกไปแล้ว ?"

"แต่ข้าพเจ้ากลับไม่เข้าใจความหมายในวาจาของท่าน"

"พวกท่านหากคิดจะตั้งตัวเป็นราชันย์ในบึลิ้มยังมีข้อบกพร่องอยู่บ้าง แต่หากบวกข้าพเจ้าเข้าอีกผู้หนึ่ง..."

นางแย้มยิ้มจนหยาดเยิ้ม กล่าวสืบต่อไป

"พวกเราสามคนอยู่ร่วมรวมกัน นั่นจึงจะไม่มีผู้ใดสามารถต่อต้านได้จริง ๆ"

กั๊วะเทียนเซียนหัวร่อเสียงก้องกังวานแล้วกล่าว

"ที่แท้ท่านถึงกับคิดมาร่วมสามัคคีกับพวกเรา"

งื่นฮวยเนี้ยแย้มยิ้มให้ กล่าวว่า

"ใช่แล้ว ข้าพเจ้ากำลังคิดมาเป็นสหายคนที่สี่ของท่านอยู่"

กั๊วะเทียนเชียนกวาดตามองนางขึ้น ๆ ลง ๆ อยู่ครู่หนึ่ง พลันหัวร่อแล้วกล่าว

"สตรีดุจดั่งท่าน คิดเป็นสนมเอกขององค์กษัตริย์เฒ่าก็ได้ไม่ยากเย็นอย่างไร แต่หากคิดมาเป็นสหายของข้าพเจ้า กลับมาด้อยอยู่อีกเล็กน้อย"

งึ่นฮวยเนี้ยบิดกายไปมา ยิ้มยั่วยวนแล้วกล่าวว่า

"หรือข้าพเจ้ายังไม่อาจเปรียบกับคนรักของท่าน ?"

กั๊วะเทียนเชียนกล่าวเสียงราบเรียบขึ้น

"คนรักกับสหายนั้นผิดแปลกกันอยู่ คนรักของข้าพเจ้ายากยิ่งที่จะนับตัวถ้วน แต่มิตรสหายกลับมีเพียงสามคนเท่านั้น ที่หน่ำซ้ำ สองคนแรกก็ได้ตายไปนานแล้ว"

งึ่นฮวยเนี้ยขบริมฝีปากแล้วกล่าว

"อย่างนั้น ต้องเยี่ยงไรจึงสามารถเป็นสหายของท่านได้"

"ท่านไม่ลองบอกออกมาฟังก่อน ว่าท่านมีคุณความดีเยี่ยงไร ?"

งึ่นฮวยเนี้ยกลอกนัยน์ตาไปมา เม้มริมฝีปากหัวร่อแล้วกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าแม้ไม่อาจนับเป็นสตรีงามที่สุดในแผ่นดิน แต่กลับรู้ซึ้งที่สุดว่า จะให้บุรุษเพศมีความสุขสำราญเยี่ยงไร หากท่านไม่เชื่อ โอกาสหน้าค่อยเรียนรู้ขึ้นเอง"

กั๊วะเทียนเชียนหยีนัยน์ตา กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่า จะต้องได้ทราบในเวลารวดเร็วยิ่ง แต่นี่ยังไม่เพียงพอ"

"ข้าพเจ้ายังพอจะนับเป็นสตรีที่มีอิทธิพลอำนาจสูงสุดในโลกนี้ อาศัยวาจาข้าพเจ้าเพียงประโยคเดียว พอที่จะเรียกระดมผู้คนในห้ามณฑลใกล้เคียงได้ไม่ต่ำกว่าสามพันคน"

วาจาของนางหาใช่โอ้อวดไม่ อิทธิพลของนิกายเทียนโซ้ยก้าในห้ามณฑลนี้นับว่าแทรกซึมไปทั่วหัวระแหงจริง ๆ

แต่กั๊วะเทียนเชียนกลับแย้มยิ้ม แล้วกล่าวเสียงราบเรียบ

"คนหม่มากมีความดีอย่เพียงประการเดียว นั่นคือสามารถกินได้มากขึ้นเท่านั้นเอง"

งึ่นฮวยเนี้ยกลอกนัยน์ตาไปมา กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าก็เป็นสตรีรุ่มรวยที่สุดในโลกนี้ ทรัพย์สมบัติของข้าพเจ้า น่ากลัวกระทั่งยังซื้อภูตผีมาใช้งานได้ หากท่านไม่เชื่อ ข้าพเจ้าจะให้ท่านได้เห็นในฉับพลันทันที"

ประกายตากั๊วะเทียนเชียนสุกใสวูบหนึ่งขึ้นจริง ๆ กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“นี่กลับพอจะใกล้เคียงบ้างแล้ว”

ยู่ป้วยหยกกลับอดมิได้ต้องสอดคำขึ้น

“นี่ยังไม่เพียงพอ”

งึ่นฮวยเนี้ยถลึงตาจ้องมองวูบหนึ่งกล่าวช้า ๆ ว่า

“ความอำมหิตในจิตใจ ความชั่วร้ายทารุณในฝีมือข้าพเจ้า ไม่ด้อยกว่าผู้อื่นใดในใต้หล้าเป็นเด็ดขาด ท่านหากคิดดำเนินแผน ‘ใช้พิษข่มพิษ’ หาข้าพเจ้านับว่าเหมาะสมที่สุดอยู่ อย่าว่าแต่...”

นางแย้มยิ้มแล้วจึงกล่าวสืบต่อ

“ข้าพเจ้าเป็นอิสตรี เรื่องราวบางประการให้สตรีดุจข้าพเจ้าไปกระทำ ยังสะดวกกว่าบุรุษเพศไปลงมือมากมายนัก”

ยู่ป้วยหยกขบคิดแล้วยิ้มพลางกล่าวไป

“ตกลง ! เยี่ยงนี้นับว่าเพียงพอแล้ว”

งึ่นฮวยเนี้ยชม้ายไปทางกั๊วะเทียนเชียนถามว่า

“ท่านเล่า ?”

กั๊วะเทียนเชียนกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“ท่านเป็นสหายคนที่สี่ของข้าพเจ้าแล้ว !”

งึ่นฮวยเนี้ยปรบมือหัวร่อเสียงใส กล่าวว่า

“วิเศษมาก บัดนี้ หากมีคนกล้ามาตอแยพวกเราอีก มันก็จะโชคร้ายจนบัดซบแล้ว”

เมื่อครั้งวันก่อนหน้านี้ ยู่ป้วยหยกคาดฝันไม่ถึงเป็นเด็ดขาดว่า ตนจะมาร่วมมือสามัคคีเป็นมิตรสหายกับบุรุษเช่นดั่งกั๊วะเทียนเชียน สตรีเช่นดั่งงึ่นฮวยเนี้ย !

แต่บัดนี้ ความคิดคำนวณของยู่ป้วยหยกผิดแปลกไปโดยสิ้นเชิง

พิธีชุมนุมอึ้งตี๋ ได้กวาดต้อนผู้กล้าหาญมีฝีมือฝ่ายธัมมะของแผ่นดินโดยสิ้นเชิง บรรดาผู้ที่ประโคมตนเองเป็นวีรบุรุษมีธัมมะ ทุกผู้คนต่างจงรักภักดีใน ‘ยู่ปังเฮาะ’ ยู่ป้วยหยกที่โดดเดี่ยวไร้อิทธิพลอำนาจปราศจากกำลังคนจะหนุนหลัง อาศัยสิ่งไรไปต่อต้าน ? โค่นบัลลังก์มัน ? วาจายู่ป้วยหยกกล่าวไป จะยอมมีผู้ใดเชื่อถือ ?

ยู่ป้วยหยกจึงจำต้องเดินไปในอีกเส้นทางหนึ่ง และนี่เป็นทางเดียวที่ยู่ป้วยหยกสามารถเดินได้

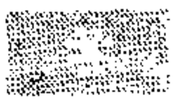
ใช้พิษข่มพิษ !

ยู่ป้วยหยกได้สังเกตโฉมหน้าแท้จริงของพวกเหล่าที่ประโคมตนเองเป็นนักสู้

ผู้มีธัมมะ...เจ้าสำนักตระกูลทั้งอันมีเกียรติภูมิยิ่งใหญ่หลายชั่วคน มีศักดิ์ศรีบารมีเกรียงไกรในแผ่นดิน จะประเสริฐกว่างึ่นฮวยเนี้ยสักเท่าใดกัน ?

ที่ยู่ป้วยหยกต้องการคบหาในตอนนี้ คือสหายที่ผู้อื่นต่างเห็นชั่วร้ายดุจอสรพิษ ยู่ป้วยหยกมีแต่ต้องทำดั่งนี้ จึงสามารถฉีกกระชากหน้ากากของเหล่าวีรบุรุษเปี่ยมธัมมะมาได้

บัดนี้ ยู่ป้วยหยกคิดตกแล้วว่า ขอเพียงจิตใจแจ่มใสไร้อคติ ไม่ละอายต่อมโนธรรมประจำใจ เป็นที่เพียงพอแล้ว ผู้อื่นจะคิดเห็นเช่นไร ไยต้องกังวลวิตก !

ที่นี้เป็นสุสานที่รกร้างวังเวง เย็นยะเยียบ

บัดนี้ เป็นวิกาลดึกสงัด

แสงดาวอันสลัวเลือนรางรำไรไปบนฮวงซุ้ยที่คลุมด้วยหญ้ารกร้างเป็นหย่อม ๆ บนหลุมฝังศพอันชอมซ่อและทรุดโทรมทั้งหลายในโลก นับว่าหาสถานที่อันหดหู่วังเวงเยี่ยงนี้ไม่ได้อีกแล้ว

ที่ฝังอยู่ในสถานที่นี้ ล้วนเป็นคนยากจนเข็ญใจทั้งสิ้น ตอนพวกมันมีชีวิตยากแค้นลำเค็ญอยู่กจริง แต่ตายแล้ว กลับยังถูกทอดทิ้งจนน่ารันทดหดหู่กว่า

เจ็งแจ๋กุมมือกั๊วะเทียนเชียนแนบแน่น แต่ดวงตากลับถลึงจ้องมองงึ่นฮวยเนี้ยกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า

"ท่านเหตุใดต้องพาพวกเรามาในที่นี้ นี่เป็นความมุ่งหมายกระไรของท่าน ?"

งึ่นฮวยเนี้ยแย้มยิ้มแล้วกล่าว

"ม่วยจื้อที่ประเสริฐ ท่านกลัวแล้วกระมัง ? ความเป็นจริง สถานที่นี้มิเพียงไม่น่ากลัวเท่านั้น ยังนับได้ว่าสนุกสนานน่าสนใจอย่างยิ่งด้วย"

เจ็งแจ๋เบิ่งตาจนกลมกว้างกว่าเดิม กระชากเสียงขึ้น

"สนุกสนาน ? ท่านว่าสถานที่นี้มีความสนุกสนาน ?"

งึ่นฮวยเนี้ยหัวร่อแล้วส่งเสียงอ้อยอิ่ง

"ทุกราตรีที่มีจันทร์ บรรดาวิญญาณในสถานที่นี้จะฟื้นคืนชีวิต ออกจากหลุมร่ายระบำรำฟ้อนอยู่ใต้แสงเดือนดาว ท่านดูพวกมันตอนนี้ไม่แน่ว่าพากันมาแล้วก็ได้"

ลมเย็นกรรโชกมาหอบหนึ่ง ไฟปิศาจเป็นจุดแต้มลอยขึ้นจากหลุมฝังศพต้นไม้ต่ำเตี้ย ควรญคร่ำรำพันอยู่ในสายลม ประหนึ่งเป็นเสียงกรีดร้องของภูตผีปิศาจ

เจ็งแจ๋ตัวสั่นระริกขึ้นแล้ว แต่แสร้งปลุกปลอบใจให้เข้มแข็ง แค่นหัวร่อกล่าวว่า

"หากแม้นพวกมันออกมาร่ายระบำร่าฟ้อนจริง ๆ ข้าพเจ้าจะออกไปร่วมเต้นกับมันทันที"

งื่นฮวยเนี้ยหัวร่อคักคัก แล้วกล่าว

"ถูกแล้ว พวกมันเมื่อเห็นเด็กหญิงที่ทั้งสวยงามทั้งน่ารักดั่งนี้ มิเพียงต้องฉุดท่านออกมาร่วมเต้นด้วยเท่านั้น ยังต้องเสียดายจนไม่ยอมปล่อยท่านกลับมาอีกด้วย"

เจ็งแจ๋ต้องสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บเฮือกหนึ่ง ร่างกระแซะเข้าไปในอ้อมอกก๊ัวะเทียนเซียนแล้ว แต่งื่นฮวยเนี้ยกลับหัวร่อจนตัวงอ หัวร่อจนหอบหายใจแทบไม่ทัน

ก๊ัวะเทียนเซียนยิ้มพลางกล่าวขึ้น

"ท่านสามารถมีความคิดนำอัญมณีมาซุกซ่อนในสถานที่เยี่ยงนี้ กลับนับว่าประเสริฐเลิศยิ่งจริง ๆ"

งื่นฮวยเนี้ยชม้ายมองแล้วกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"เรื่องที่ข้าพเจ้ากระทำ ไม่อาจอำพรางท่านไปได้จริง ๆ ความคิดของข้าพเจ้ามีแต่ท่านเท่านั้นที่ล่วงรู้ เราสองจะเป็นคนประเภทเดียวกันจริงหรือไร ?"

ยู่ป้วยหยกถอนหายใจกล่าวว่า

"แต่ขอให้บุคคลประเภทท่านทั้งสองในโลกอย่าได้มีมากนักจึงประเสริฐ"

งื่นฮวยเนี้ยหัวร่อเสียงใส แล้วกล่าว

"บุคคลประเภทนี้ต้องมีไม่มากเด็ดขาด มีเราสองคนนับว่าเพียงพออยู่แล้ว"

นางชม้ายมองไปทางก๊ัวะเทียนเซียนอีกครั้งกล่าวว่า

"ท่านว่าใช่หรือไม่ ?"

ก๊ัวะเทียนเซียนเพิ่งหัวร่อออกมา เจ็งแจ๋ก็กระโดดโลดเต้นขึ้นแล้ว แค่นยิ้มกล่าวว่า

"แม้นับว่าท่านจะล่อลวงบรษใด ก็มิต้องมาใช้สถานที่เยี่ยงนี้"

งื่นฮวยเนี้ยหัวร่อดัง ๆ กล่าวว่า

"ท่านดู ไหน้ำส้มของพวกเราหกอีกแล้ว"

ยู่ป้วยหยกขมวดคิ้ว กล่าวว่า

"หรือท่านซุกซ่อนอัญมณีเหล่านั้นอยู่ในฮวงซุ้ยที่นี้จริง ?"

งื่นฮวยเนี้ยผงกศีรษะตอบ

"ใช่แล้ว ข้าพเจ้าหาคนที่กินอิ่มแล้วไม่มีงานทำได้สองคน ชักชวนพวกมัน

ดื่มสุรามื้อหนึ่งแล้ว ฉวยโอกาสที่พวกมันดื่มจนเมามายไม่รู้ตัว พาพวกมันมาในที่นี้ขุดหลุมฝังศพใหม่ขึ้นหลุมหนึ่ง หามคนตายในโลงออกมา เปลี่ยนเป็นอัญมณีของข้าพเจ้าเข้าแทน ตอกฝาแล้วฝังกลับเข้าไปอีกครั้ง"

นางหัวร่อแล้วกล่าวสืบไป

"ท่านว่าวิธีนี้ของข้าพเจ้าเยี่ยมหรือไม่ ? ที่นี้ล้วนเป็นคนตายที่ยากจนเข็ญใจกระทั่งพวกขโมยที่ขุดค้นสมบัติคนตายในสุสานต่างยังไม่ยอมเยี่ยมกรายมาในแห่งหนนี้ ข้าพเจ้าซุกซ่อนอัญมณีอยู่ที่นี่ นอกจากภูตผีแล้ว ยังมีผู้ใดหามันพบได้ ?"

กั๊วะเทียนเซียนยิ้มพลางกล่าวว่า

"สองคนที่ช่วยเหลือท่านขุดหลุมนั้นเล่า ?"

งึ่นฮวยเนี้ยกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ข้าพเจ้าทราบว่า นี่ก็ไม่อาจอำพรางท่านได้เช่นกัน พวกมันช่วยเหลือข้าพเจ้ามากมายปานนั้น ข้าพเจ้าย่อมทดแทนพวกมันอย่างดีวิเศษ โดยเตรียมสุราดีวิเศษแก่พวกมันป้านหนึ่ง ร่วมกับพวกมันดื่มกันสืบต่อไป"

หยุดถอนหายใจแย้มยิ้มแล้วกล่าว

"เสียดายที่พวกมันไม่มีบุญวาสนาเสพย์สุขนั้น สุรายังมิทันดื่มหมดป้าน ก็เมามายจนไม่อาจตื่นขึ้นได้อีกแล้ว"

เรื่องราวที่ชั่วร้ายสารเลวเยี่ยงนี้ ผู้อื่นแม้มีขวัญไปกระทำ แต่ต้องไม่มีขวัญพอจะกล่าวออกมาเป็นแน่นอน แต่นางมิเพียงกล่าวอย่างโอ่อ่าภาคภูมิเท่านั้น ยังคล้ายดังสนุกสนานอย่างยิ่งอีกด้วย

กั๊วะเทียนเซียนเหลือบดูยู่ป้วยหยกแวบหนึ่ง ยิ้มพลางกล่าวว่า

"สองคนนั้นเมื่อช่วยขุดหลุมแก่ท่าน ย่อมมิใช่เป็นตัวดีกระไรแน่นอน บุคคลเยี่ยงนี้ตายมากไปอีกหลายคนก็มิเป็นไร ยู่เฮียท่านว่าใช่หรือไม่ ?"

ยู่ป้วยหยกความจริงคิดจะกล่าวกระไรไป แต่ตอนนี้ได้แต่ต้องถอนหายใจอีกเฮือกหนึ่งเท่านั้น

คนทั้งสี่เดินวกวนเวียนอยู่ในสุสานร้างชั่วน้ำเดือด งึ่นฮวยเนี้ยพลันชะงักเท้าลงกล่าวว่า

"อยู่ที่นี่แล้ว นับจากทางด้านตะวันออกมา ที่นี่เป็นหลุมที่ยี่สิบเจ็ด ปากหลุมมีต้นไม้เล็ก ๆ อยู่ต้นหนึ่ง เป็นข้าพเจ้าปลูกกับมือเอง"

ยู่ป้วยหยกกล่าวเสียงราบเรียบ

"ท่านมิต้องกล่าว ข้าพเจ้าก็เชื่อมั่นว่าเรื่องเยี่ยงนี้ท่านต้องไม่จำผิดพลาด

เป็นอันขาด”

งึ่นฮวยเนี้ยกล่าวว่า

“ในหลุมนี้เมื่อไม่มีคนตายแล้ว ย่อมเพียงหลุมดินกองหนึ่งเท่านั้น ใช่หรือไม่ ?”

“อืมม์”

“ข้าพเจ้าทราบว่าท่านไม่ยอมขุดหลุมฝังศพเด็ดขาด แต่การขุดดิน ย่อมไม่เป็นไรกระมัง ?”

ซึ่งความจริง นางมิต้องใช้วาจามาผูกมัดยู่ป้วยหยกเลย เพราะยู่ป้วยหยกในเวลาขณะนี้ ได้ปลงตกต่อเรื่องราวหลากหลายไปแล้ว ไหนเลยยังจะมาแยแสต่อเรื่องเช่นนี้อีก

เมื่อเนินดินถูกขุดออก ปรากฏโลงไม้บาง ๆ โลงหนึ่ง งึ่นฮวยเนี้ยกล่าวว่า

“ถูกแล้ว เป็นโลงไม้โลงนี้เอง เพราะข้าพเจ้าก็ได้ทำเครื่องหมายอยู่บนโลง ความจริงศพที่อยู่ในโลงนี้เป็นสตรีอายุเยาว์ ฟังว่าเนื่องเพราะสามีนางไปได้ภรรยาใหม่ นางจึงขุ่นแค้นจนคลั่งใจตายไป”

นางพลันหันไปหัวร่อให้เจ็งแจ่แล้วกล่าว

“ท่านว่า ความหึงหวงของนาง ยังรุนแรงกว่าท่านหรือไม่ ?”

เจ็งแจ่หน้าซีดขาว ขบริมฝีปากแนบแน่นไม่ว่ากล่าว

งึ่นฮวยเนี้ยหัวร่อคิกคัก แล้วกล่าวสืบไป

“ฟังว่า คนเมื่อตายไปแล้ว แม้ซากศพจะถูกผู้อื่นหามไป แต่พอถึงยามค่ำคืน วิญญาณยังจะย้อนกลับมาหลับนอนในโลงเดิมของมันอีก ในเมื่อท่านทั้งสองเป็นประเภทเดียวกัน เมื่อข้าพเจ้างัดฝาโลงออกมา นางไม่หาผู้อื่นเป็นอันขาด จะต้องหาท่านแน่นอน ท่านยังคงเดินห่างออกไปให้มากไว้เถิด”

เจ็งแจ่แม้คิดจะปลอบขวัญอย่างเต็มที่ แต่เท้าก็ได้ก้าวถอยไปโดยไม่รู้ตัว มีลมโชยพัดมา นางรู้สึกเย็นวะวาบที่กลางหลัง ปรากฏเหงื่อเย็นเฉียบซึมออกจนชุ่มเสื้อไปแล้ว

มีเสียงเอี๊ยดดังเบา ๆ เมื่อฝาโลงถูกงัดออกมา งึ่นฮวยเนี้ยที่ตอนแรกคิดขู่ขวัญผู้อื่นเล่นเป็นของสนุก ยามนี้ถึงกับพลันกรีดร้องด้วยความแตกตื่นตระหนกมาเอง !

เสียงร้องอันแหบแห้งในวิกาลที่สงบวังเวง ฟังแล้วคล้ายเป็นเสียงภูตผีคร่ำครวญไม่ผิดเพี้ยน กั๊วะเทียนเซียนกับยู่ป้วยหยกเหลียวมองตากันไปมา ถึงกับพลอยตระหนกตกตะลึงลานไปด้วย

ในโลงไหนเลยมีอัญมณี ? มีเพียงซากศพของสตรีนางหนึ่ง ใบหน้าที่บวมฉุ

จนแสยะของนาง เบิ่งมองงื่นฮวยเนี้ยคล้ายดั่งจะฆ่า

"เรามิเพียงกลับมาแต่วิญญาณเท่านั้น กระทั่งซากศพยังกลับมาด้วยแล้ว !"

ลมพัดกิ่งไม้ใบหญ้าไหวอยู่ซู่ซ่า ไฟปิศาจลอยเคว้งคว้างเต็มท้องฟ้า

งื่นฮวยเนี้ยร้องขึ้นด้วยความแตกตื่นจนแทบขาดใจ

"ข้าพเจ้าย้ายซากศพของนางออกไปชัด ๆ ข้าพเจ้าซุกซ่อนอัญมณีไว้ในที่นี้ชัด ๆ บัดนี้...บัดนี้ไฉน..."

นางพลันรู้สึกเท้าอ่อนระทวย วาจาไม่ทันจบคำต้องทรุดฮวบลงกับพื้นไป

ใต้แสงดาวอันเลือนราง มือของซากศพถึงกับกำกระดาษไว้แผ่นหนึ่ง กั๊วะ-เทียนเชียนหักกิ่งไม้เขี่ยกระดาษกระดอนขึ้นจากมือซากศพ เห็นเขียนไว้

'ตอนเรามีชีวิต เราถูกนางแพศยานี้บีบคั้นจนหนีออกจากบ้าน เราตายแล้ว เจ้ายังคิดยึดครองบ้านเราอีก ?'

ข้อความสั้น ๆ สองแถวนี้ เขียนด้วยอักษรโย้เย้ไม่สวยงาม แต่ถ้อยคำกลับยะเยียบด้วยกลิ่นอายปิศาจอาฆาต กั๊วะเทียนเชียนรู้สึกว่า เริ่มเย็นขึ้นที่ปลายนิ้วมาทีละน้อย ไม่อาจจะถืออยู่ต่อไปได้

แม้มีขวัญดีอีกสักปานใด ยามนี้ก็ยังต้องรู้สึกหวาดกลัวจนขนลุกเกรียวทั่วร่าง

มีแต่ยู้ป้วยหยกเท่านั้น เรื่องเหลวไหลจนพิกลพิสดารเยี่ยงนี้ นับว่าเห็นมามากมายก่ายกองแล้ว จึงกล่าวเสียงหนัก ๆ

"ตอนท่านฝังอัญมณีอยู่ในโลง ไม่มีผู้อื่นมาพบเห็นจริง ๆ ?"

งื่นฮวยเนี้ยแม้ตะกายขึ้นยืนได้แล้ว แต่ร่างนางยังคงสั่นระริกอยู่ไม่หยุดยั้ง กล่าวเสียงสั่นเครือว่า

"ไม่...ไม่มี"

ยู่ป้วยหยกขมวดคิ้วกล่าว

"นี่ก็ประหลาดมากแล้ว หากเป็นเช่นนั้น นอกจากสองคนนั้นตายแล้วฟื้นคืนชีวิตได้ มิเช่นนั้นไหนเลย..."

มิทันจบคำ ที่ห่างไกลพลันมีเสียงหัวร่อคักคักดังสนั่น แล้วกล่าว

"สุราดี สุราดี มาอีกป้านหนึ่งเถิด"

อีกคนหนึ่งหัวร่อเสียงแหบแห้งแล้วกล่าวขึ้น

"สุรานี้แม้จะประเสริฐดี แต่เสียดายที่ดื่มแล้วรู้สึกปวดท้องอยู่เล็กน้อย"

ในเสียงหัวร่ออันลึกลับน่าหวาดหวั่น ปรากฏโคมสีแดงฉานปานชโลมโลหิตลอยละลิ่วฝ่าไฟปิศาจเขียวเรืองเป็นจุดแต้มเข้ามาอย่างเชื่องช้า เมื่อใกล้จึงเห็นมี

สองคนอยู่ด้านหลังโคมสีแดง

งื่นฮวยเนี้ยกรีดร้องด้วยความแตกตื่นจนแทบขาดใจ

"เป็นมันสองคนนี้ ! เป็นสองคนนี้นี่เอง ! !"

บทที่ 34

อุบายเหนือพิสดาร

ก๊ะเทียนเซียนตะปบมือคว้าแขนนางไว้ กล่าวเสียงหนัก ๆ ว่า

"ยาพิษของท่านศักดิ์สิทธิ์หรือไม่ ?"

งิ้นฮวยเนี้ยร้องเสียงแหบแห้งไป

"พิษของเทียนโซ้ย ในแผ่นดินไม่มีผู้ช่วยเหลือได้"

คนที่ถือโคมพลันหัวร่อคักคัก แล้วกล่าว

"ท่านเข้าใจว่า ใช้พิษทำลายชีวิตเราสองแล้วก็ไม่มีเรื่องอีกหรือ ?"

อีกคนหนึ่งหัวร่อเสียงแหบแห้ง กล่าวว่า

"พวกเราตายแล้วฟื้นคืนชีวิต ที่ต้องการเพียงทวงชีวิตคืนจากท่านเท่านั้น !"

ใต้แสงโคมไฟสีแดงฉานปานโลหิต เห็นคนทั้งสองนี้หน้าเนืองนองด้วยโลหิต จนชุ่มโชก ในดวงตา ในหู ในปาก ยังมีโลหิตสด ๆ ไหลรินออกมาไม่ขาดสาย

ก๊ะเทียนเซียนพลันตวาดก้องไป

"คนตายไหนเลยฟื้นคืนชีวิตได้ พวกเจ้าตายอีกครั้งเถิด"

ในเสียงตวาด ประกายแวววับราวกับสายฟ้าหลายสิบจุดพุ่งปราดไปดุจฝนกระหน่ำ

คนทั้งสองถึงกับแผดร้องเสียงโหยหวนล้มโครมลงกับพื้นไป โคมในมือลุกไหม้ขึ้นทันที ในแสงไฟที่สว่างวูบวาบ แลเห็นร่างของทั้งสองชักกระตุกอยู่ไปมา ในที่สุดนิ่งงันไม่อาจเคลื่อนไหวอีกแล้ว

กั๊วะเทียนเชียนแหงนหน้าหัวร่อเสียงดังก้องกล่าวว่า

“ที่แท้ปิศาจร้ายไม่เห็นน่าหวาดกลัว กระทั่งอาวุธลับอันต่ำต้อยของเราก็ยังทนทานไม่อยู่”

งึ่นฮวยเนี้ยร้องเสียงสั่นสะท้านขึ้น

“แต่...แต่พวกมันได้ตายไปครั้งหนึ่งชัด ๆ...คนไหนจะมีการตายถึงสองครั้งได้”

ยู่ป้วยหยกตาวาววูบวาบ กล่าวเสียงหนัก ๆ ว่า

“พิษของนิกายเทียนโซ้ย กระทั่งยาขจัดพิษประจำสำนักท่านก็ยังไม่อาจช่วยรอดหรือ ?”

งึ่นฮวยเนี้ยสะท้านเฮือกใหญ่ พลันถลันปราดไปที่หน้าซากศพทั้งสอง อาศัยแสงโคมไฟที่ยังไม่มอดดับก้มลงพิจารณาอยู่ครู่หนึ่ง พลันหัวร่อเสียงดัง ๆ ขึ้นมา

กั๊วะเทียนเชียนถามโพล่งไปว่า

“ท่านหัวร่อเรื่องอันใด ? ที่ไหลอยู่บนหน้าพวกมัน หรือมิใช่โลหิตจริง ๆ ?”

งึ่นฮวยเนี้ยก็มิตอบคำ แต่หัวร่อเสียงใสแล้วกล่าว

“เตีย เตีย เมื่อท่านผู้เฒ่ามาแล้ว เหตุใดยังไม่ปรากฏตัวอีก ?”

ในความมืดเงียบวังเวง ไหนเลยมีคนตอบคำมา

งึ่นฮวยเนี้ยกลาวขึ้นอีกครง

“ที่แท้ท่านผู้เฒ่าติดตามข้าพเจ้าอยู่ตลอดทาง ข้าพเจ้าซ่อนอัญมณีในที่นี้ ท่านผู้เฒ่าก็ขุดออกมา ข้าพเจ้าใช้พิษทำลายชีวิตทั้งสองคนนี้ ท่านผู้เฒ่ากลับช่วยพวกมันรอดชีวิต ท่านผู้เฒ่าคำนวณแน่ว่าข้าพเจ้าต้องกลับมา ดังนั้นจึงให้มันทั้งสองรออยู่ที่นี่เพื่อขู่ขวัญข้าพเจ้าอีกครั้ง”

นางหัวร่อเสียงใสแล้วกล่าวสืบต่อไป

“บัดนี้ข้าพเจ้านับว่าถูกท่านผู้เฒ่าขู่ขวัญจนแทบฝ่อตายไปจริง ๆ แล้ว ท่านผู้เฒ่าแม้จะลงโทษข้าพเจ้า บัดนี้นับว่าลงโทษควรเพียงพอแล้ว ย่อมควรออกมาพบกับบตรีสักครั้งเถิด”

ในที่สุด ความมืดเวิ้งว้างที่ห่างไกล มีเสียงเย็นชากระด้างดังขึ้นว่า

“ของวิเศษประจำสำนัก เจ้าถึงกับคิดฮุบไว้เพียงลำพัง โทษนี้ความจริงควรประหารทิ้ง การยืมศพคืนวิญญาณ เพียงแต่เป็นการลงโทษสถานเบาเท่านั้น หากไม่เห็นแก่เจ้าที่เป็นธิดาเรา จะใช้กฎของตระกูลลงโทษเจ้าทันที”

เสียงเคว้งคว้างลอยตามสายลม ประหนึ่งเป็นเสียงจักจั่นในท้องฟ้า ดุจดังเป็นเกาทัณฑ์ฝ่าอากาศ เมื่อกล่าวถึงคำพูดประโยคสุดท้าย ได้ห่างไกลไปหลายสิบวาแล้ว

งื่นฮวยเนี้ยถอนหายใจยาว พึมพำขึ้นว่า

“ใจร้ายจนอำมหิตนัก กระทั่งไข่มุกสักลูกก็ยังไม่ยอมทิ้งเหลือให้ข้าพเจ้า”

กั๊วะเทียนเชียนอึ้งอยู่เนิ่นนาน พลันหัวร่อแล้วกล่าว

“เป็นบิดาถึงกับใช้คนปลอมเป็นปิศาจมาขู่ขวัญธิดา เรื่องเยี่ยงนี้ ในโลกกลับนับว่ามีน้อยกว่าน้อยจริง ๆ”

งื่นฮวยเนี้ยถอนใจกล่าวว่า

“ท่านเข้าใจ บิดาข้าพเจ้าเพียงคิดจะขู่ขวัญข้าพเจ้าเท่านั้น?”

“หรือไม่ใช่ ?”

งื่นฮวยเนี้ยกล่าวช้า ๆ ว่า

“ท่านความจริงคิดว่า ข้าพเจ้าจะต้องมาเพียงลำพังตัว ขู่ข้าพเจ้าจนสลบไปก็จะลงมือได้ทันที เยี่ยงนั้นข้าพเจ้าแม้ตายก็ต้องตายด้วยความมงมงายไม่ทราบสาเหตุ กระทั่งภูติผีปิศาจยังมิทราบว่าข้าพเจ้าถูกผู้ใดฆ่าตาย เยี่ยงนี้คือฝีมือฆ่าคนที่นิกายเทียนโซ้ยก้าของพวกเรานิยมใช้อยู่เสมอมา”

ยู่ป้วยหยกขมวดคิ้วกล่าวว่า

“ท่านอย่าลืมเสีย อย่างไรก็เป็นบิดาของท่าน”

งื่นฮวยเนี้ยกล่าวเสียงราบเรียบว่า

“บิดา ? บิดาก็จะเป็นไร เทียนโซ้ยก้ามีแต่กฎของนิกาย ไม่มีน้ำใจของญาติมิตรใด ๆ ครั้งนี้ท่านไม่ฆ่าข้าพเจ้า เนื่องเพราะยังไม่มีความสามารถมาตอแยท่านทั้งสองในเวลาเดียวกันเท่านั้น”

นางพลันหัวร่อเสียงใสขึ้นอีกครา กล่าวสืบต่อไปว่า

“พวกท่านคิดดู หากแม้นท่านบิดาเป็นคนมีน้ำใจไมตรี ยังสามารถเป็นประมุขนิกายเทียนโซ้ยก้าได้ ?”

กั๊วะเทียนเชียนถอนหายใจยาวกล่าวว่า

“ประมุขเทียนโซ้ยก้าอันร้ายกาจ นับว่ามีพฤติการณ์สมกิตติศัพท์จริง ๆ จิตใจอำมหิต ฝีมือโหดร้ายถึงระดับนี้ กระทั่งข้าพเจ้ายังรู้สึกเลื่อมใสนับถือขึ้นบ้างแล้ว”

งื่นฮวยเนี้ยแย้มยิ้มแล้วกล่าว

“มีบิดาดุจดั่งท่าน จึงได้มีธิดาดุจดั่งข้าพเจ้า ท่านมาตรแม้นคิดฆ่าข้าพเจ้าแต่ข้าพเจ้าหาได้ตำหนิติเตียนท่านไม่ กลับรู้สึกมีบิดาเยี่ยงนี้ นับเป็นเรื่องที่ควรภาคภูมิจนลำพองใจได้ทีเดียว”

กั๊วะเทียนเชียนกล่าวเสียงเย็นชา

“แต่ท่านตอนนี้ก็ยากจนไม่มีเงินทองแม้อีแปะเดียว ยังจะมีที่ใดน่าภาคภูมิลำพองไป ?”

งิ้นฮวยเนี้ยเหม่อมองดูมันอยู่เป็นครู่ใหญ่ พลันหัวร่อคิกคิกขึ้นอีกครา กล่าวว่า

“ท่านนับว่าไม่เสียทีเป็นคนประเภทเดียวกับข้าพเจ้า คนมีเงินดูแคลนคนยากจน ความจริงเป็นเรื่องถูกทำนองคลองธรรมที่สุดในโลก คนที่ไม่มีแม้แต่อีแปะเดียว ข้าพเจ้าก็ดูแคลนเช่นกัน แต่คนดุจดั่งข้าพเจ้า หากตกต่ำถึงระดับไม่มีแม้แต่อีแปะเดียว ผ้คนในโลกไยมิใช่ต้องยากไร้จนตายหมดสิ้น ?”

“หรือท่านยัง...”

“ข้าพเจ้ามาตรแม้นมิทราบบิดาติดตามข้าพเจ้าอยู่ แต่ก็ได้ระวังจะถูกหักหลังเยี่ยงนี้อยู่ก่อน ได้แบ่งอัญมณีอีกครึ่งหนึ่งซุกซ่อนไว้ในสถานที่อีกแห่งหนึ่งก่อนแล้ว”

กั๊วะเทียนเซียนต้องถามด้วยความตื่นเต้น

“ซ่อนอยู่ในที่ใด ?”

งิ้นฮวยเนี้ยแย้มยิ้มแล้วกล่าว

“สถานที่นั้น ยิ่งเป็นที่พวกท่านจะไม่มีวันคิดได้ตลอดกาลนาน”

ในโลก ถึงกับมีคนซุกซ่อนสมบัติอยู่ในสุสานรกร้าง ซุกซ่อนอยู่ในโลงของหญิงธรรมดาสามัญ นี่นับเป็นเรื่องที่ไม่มีผู้คนคาดฝันได้อยู่แล้ว

บัดนี้ งิ้นฮวยเนี้ยกลับบอก ได้กันอัญมณีอีกครึ่งหนึ่งซ่อนไว้ในที่ซึ่งผู้คนยิ่งคิดไม่ถึง สถานที่เยี่ยงนั้นไยมิใช่ยิ่งลี้ลับพิสดารจนผู้คนไม่มีปัญญาขบคิดคำนวณ ?

มิคาด งิ้นฮวยเนี้ยกลับพาพวกทั้งปวงไปยังเมืองเล็ก ๆ ที่ไม่ห่างจากสุสานร้างเท่าใด มาตรแม้นโคมไฟในเมืองดับไปแล้ว แต่ตัวเมืองก็ยังระเบียบเรียบร้อยน่าดู

งิ้นฮวยเนี้ยเห็นสีหน้าตื่นเต้นสงสัยของคนทั้งหลายแล้ว นางยิ้มแย้มพลางกล่าว

“พวกท่านความจริงต้องเข้าใจว่าสถานที่ซึ่งข้าพเจ้าบ่งบอกถึง มิทราบจะลี้ลับพิสดารน่าหวาดหวั่นปานใด มิคาดข้าพเจ้ากลับพาพวกท่านมาในเมืองเล็ก ๆ ที่มีความเจริญรุ่งเรืองไม่น้อย หัวใจพวกท่านจะต้องรู้สึกประหลาดสงสัยยิ่ง ใช่หรือไม่ ?”

ยู่ป้วยหยกร้องอืมม์เบา ๆ งิ้นฮวยเนี้ยจึงชี้ไปยังตึกหลังหนึ่งแล้วกล่าวสืบต่อไป

“เมืองเล็ก ๆ นี้มีนามลี้โต้วติ่ว ตึกหลังนี้เรียกว่าโรงเตี๊ยมลี้แกจั่ง เมื่อประมาณครึ่งเดือนก่อนนี้ ข้าพเจ้าเคยนำอัญมณีจำนวนนั้น พักแรมอยู่ในโรงเตี๊ยมลี้แกจั่งถึงสามสี่วัน”

เจ็งแจ๋กล่าวขึ้นเป็นคราแรก

“หรือท่านซุกซ่อนอัญมณีอีกครึ่งหนึ่งอยู่ในลี้แกจั่งนี้ ?”

งึ่นฮวยเนี้ยผงกศีรษะรับคำ หัวร่อแล้วกล่าวต่อไป

“ข้าพเจ้าจัดการห่ออัญมณีอีกครึ่งหนึ่งด้วยผ้าดำหนา ซุกไว้บนขื่อเพดานหลังคา แล้วจึงบรรจุอัญมณีอีกครึ่งหนึ่งไว้ในหีบ ลำเลียงไปซ่อนอยู่ในโลงศพหญิงผู้นั้น”

เจ็งแจ๋เบะปากแค่นหัวร่อ กล่าวว่า

“ข้าพเจ้าหลงเข้าใจ ท่านซุกซ่อนสิ่งของไว้ในสถานที่เร้นลับอย่างยอดเยี่ยม เยี่ยงไร ที่แท้เพียงซ่อนอยู่บนหลังคาห้องเท่านั้น สถานที่เยี่ยงนั้น นับว่ากระทั่งทารกยังหาพบเลย”

งึ่นฮวยเนี้ยหัวร่อเสียงใส แล้วกล่าว

“ม่วยม่วยที่น่ารัก ท่านแม้ไม่โง่เขลาแต่พบเห็นเรื่องราวมาน้อยเกินไปจริง ๆ มีเรื่องอีกมากหลายที่ท่านไม่เข้าใจไปได้ สถานที่เยี่ยงนี้ ดูผิวเผินแม้ธรรมดาจนสามัญ แต่ความจริง กลับปลอดภัยที่สุด ท่านมิเชื่อจงถามไถ่มัน...มันจะต้องเข้าใจแน่นอน”

นางชม้ายมองกั๊วะเทียนเชียนอีกครั้ง แย้มยิ้มและถาม

“ใช่หรือไม่ ?”

กั๊วะเทียนเชียนหัวร่อพลางกล่าว

“ใช่แล้ว บางครั้งสถานที่ยิ่งถูกผู้คนพบเห็นง่ายปานใด ผู้คนยิ่งกลับไม่ไปแยแสสนใจมัน เนื่องเพราะทุกคนต่างคิดไม่ถึง ท่านจะซุกซ่อนอัญมณีมีค่าไว้ในสถานที่เช่นนั้นได้”

งึ่นฮวยเนี้ยหัวร่อเสียงใสแล้วกล่าวสืบไป

“อย่าว่าแต่ที่ข้าพเจ้าทำดั่งนั้น แม้นับมีคนลอบสะกดรอยตามข้าพเจ้า เห็นข้าพเจ้าซุกซ่อนอัญมณีหลายหีบไว้ในโลงศพคนตายที่ฝังในสถานที่เร้นลับรกร้างปานนั้น ยิ่งจะคิดไม่ถึงว่า ข้าพเจ้ายังซ่อนไว้บนเพดานอีกครึ่งหนึ่งก่อน”

นางกวาดตาไปบนใบหน้าเจ็งแจ๋ หัวร่อคักคักแล้วกล่าว

“ม่วยม่วยน้อย บัดนี้ท่านพอจะเข้าใจได้แล้วกระมัง ?”

เจ็งแจ๋แค่นหัวร่อกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าไม่มีสันดานลักเล็กขโมยน้อย คอยซุกซ่อนข้าวของอยู่อย่างลับ ๆ ล่อ ๆ เรื่องเช่นนี้ข้าพเจ้าไม่ต้องไปเข้าใจเลย”

งึ่นฮวยเนี้ยหัวร่อเสียงสดใส กล่าวว่า

“ใช่แล้ว ท่านเพียงรู้จักว่าควรหึงหวงเยี่ยงไรก็เพียงพอ”

เจ็งแจ๋ขุ่นแค้นจนเนื้อสั่นระริก แต่กลับไม่มีวาจาสนองคืนให้ งิ่นฮวยเนี้ยจึงกล่าวสืบต่อไป

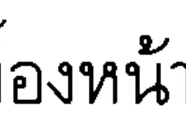
"ข้าพเจ้ายังทราบว่า ที่เยื้องกับตึกหลังนี้มีหอน้อยอยู่หลังหนึ่ง จากบนหอพอจะเห็นความเคลื่อนไหวทั้งมวลของตึกนี้ พวกเราลองไปดูที่นั่นก่อน ค่อยตกลงใจควรลงมือเยี่ยงไร"

กั๊วะเทียนเชียนกล่าวอย่างยิ้มแย้มแจ่มใส

•"คิดไม่ถึง ท่านกลับมีความรอบคอบสขมเป็นอย่างยิ่ง"

งิ่นฮวยเนี้ยแย้มยิ้มแล้วกล่าว

"คนเราหากมีการดำเนินงานที่รอบคอบสุขุมไว้บ้าง มักจะมีชีวิตยืนยาวไปกว่าปกติ...เราสามคน มิใช่ต่างเป็นผู้มีความรอบคอบสุขุมอย่างยิ่งหรอกหรือ ?"

หอน้อยหลังนี้ ทั้งแคบเล็กทั้งซอมซ่อ ดูไปเป็นเพียงตึกหลังโดดเดี่ยวที่แทรกอยู่ในตึกแถวของชาวบ้านธรรมดา ยืนอยู่บนหลังคาหอ พอจะเห็นสภาพสี่ด้านของเมืองลี้โต้วติ่ว กิมอี่จื้อก็เคยมาซ่อนตัวอยู่บนหลังคาหอน้อยนี้ จึงเห็นฝีมืองิ่นฮวยเนี้ยจัดการส่งสี่สัตว์ร้ายกลับบ้านเก่าไปทีละคน

บัดนี้ งิ่นฮวยเนี้ยก็ได้มาลอบดูผู้อื่นอยู่บนหอน้อยแห่งนี้ พวกทั้งปวงอ้อมไปที่ด้านหลัง กระโดดขึ้นหลังคาหอ เพิ่งฟุบกายลงมองไปแวบแรก...

ทั้งสี่ต่างตะลึงลานจนงงงันไปทันที !

วิกาลดึกสงัดปานนี้ ห้องที่ตึกเบื้องหน้าไม่เพียงยังมีไฟสว่างไสวเท่านั้น หน้าต่างยังเปิดออกกว้างอีกด้วย ผนังทั้งสี่ของห้อง มิทราบได้ตั้งโต๊ะสูงไว้อีกหลายตัวตั้งแต่เมื่อใด บนโต๊ะจุดเทียนเล่มใหญ่ปานแขนทารกอยู่มากมาย สาดส่องห้องที่ใหญ่ที่สุดของตัวเมืองลี้แกจั่งจนสว่างไสวดุจกลางวัน

กึ่งกลางห้องเป็นโต๊ะไม้แปดเหลี่ยม กำลังมีสองคนเดินหมากรุกกัน ด้านข้างยังมีอีกหลายคนยืนมือไพล่หลังชมการต่อสู้อยู่

สองคนเดินหมากรุกจนกระทั่งถึงดึกสงัดปานนี้ นับเป็นเรื่องที่มิใคร่เคยพบเห็นอยู่ และด้านข้างยังมีคนมากหลายมาติดตามดูถึงดึกสงัดปานนี้ ยิ่งนับเป็นคนลุ่มหลงต่อหมากรุกอย่างมิใคร่เคยพบเห็น

ที่ประหลาดสุดยังมิใช่สองประการนี้ ที่ทำให้พวกยู่ป้วยหยกต้องแตกตื่นจนตะลึงลาน เนื่องเพราะสองคนที่เดินหมากรุกกันนี้ ถึงกับเป็นทั้งบ้อซังและยู่ปังเฮาะ !

พวกที่ดูหมากรุก นอกจากลิ้มโซ่วเกียงแล้ว ยู่ป้วยหยกแม้ไม่รู้จัก แต่ทุกผู้คนมีทีท่าหนักแน่นสำรวม ท่าทีคึกคักเข้มแข็ง แสดงว่าเป็นยอดฝีมือบู๊ลิ้มทั้งสิ้น

เจ็งแจ๋ตื่นตกใจยิ่ง เนื่องเพราะนางพลันมาพบเห็นยอดฝีมือของบู๊ลิ้มจำนวนมากหลายโดยไม่คาดฝัน นางกลัวในจำนวนนั้นจะมีคนจำนางได้ บ่งบอกร่องรอยของนางออกไป

ที่กั๊วะเทียนเชียนตื่นตกใจ เนื่องเพราะมันตอนแรกเข้าใจว่า ทั่งบ้อชังกับยู่ปังเฮาะกำลัง 'สุมหัว' ก่อการเร้นลับใด กลับคาดไม่ถึง มันสองเพียงแต่นัดหมายมาเดินหมากรุกกันเท่านั้น

ยู่ป้วยหยกยิ่งตระหนกตกใจ เพราะทั้งคิดไม่ถึงสองคนจะมาเดินหมากรุกในที่นี้ ยิ่งคาดคำนวณไม่ออก ทั่งบ้อชังผู้นี้จะเป็นตัวจริงหรือเป็นตัวปลอมแล้ว !

ในทั้งสี่คน ผู้แตกตื่นตกใจที่สุด ย่อมเป็นงึ่นฮวยเนี้ย

นางตะลึงลานอยู่เป็นเวลานาน จึงต้องทอดถอนใจโดยไม่อาจข่มกลั้นกล่าวว่า

"สวรรค์ไม่ยอมช่วยเหลือจริง ๆ หลายคนผู้นั้นที่ใด ๆ ก็ไม่ไป ไฉนพาลมาเดินหมากรุกในห้องนี้ได้ มีพวกมันอยู่ภายใน พวกเราจะไปหยิบสิ่งของได้อย่างไร ดูท่าจำต้องรอคอยกันแล้ว"

กั๊วะเทียนเชียนขมวดคิ้วกล่าว

"ไปเถิด"

งึ่นฮวยเนี้ยเลิกคิ้วถาม

"ไป ?"

กั๊วะเทียนเชียนเอียงหน้ากระซิบขึ้น

"พวกเหล่านี้มิทราบจะเดินหมากรุกจนถึงเวลาใด และเมื่อเดินจบแล้ว ไม่แน่ยอมเดินทางต่อทันทีหรือพวกเราจะหมอบรอคอยอยู่ในที่นี้ตลอดไปได้ ?"

ยู่ป้วยหยกพลันกล่าวขึ้น

"พวกเราไม่อาจไป !"

มิว่าทั่งบ้อชังผู้นี้เป็นตัวจริงหรือตัวปลอม ยู่ป้วยหยกยังต้องคุมเชิงมันไว้มิให้คลาดตา

งึ่นฮวยเนี้ยก็กล่าวสวนคำขึ้นทันที

"ถูกต้อง พวกเราจะดีชั่วก็ต้องเฝ้าคุมเชิงในที่นี้"

กั๊วะเทียนเชียนขมวดคิ้วกล่าว

"แต่ฟ้าใกล้สว่างแล้ว ที่นี้ไหนเลยจะหยุดยั้งอยู่ได้นาน"

งื่นฮวยเนี้ยกลอกนัยน์ตาไปมา แย้มยิ้มแล้วกล่าวว่า

"บนหลังคาไม่อาจหมอบอยู่ หรือในห้องยังไม่อาจจะอยู่กันได้ ?"

นางถึงกับลอบไถลไปที่ชายคาด้านหลังของหอน้อย ยกมือผลักเบา ๆ หน้าต่างถึงกับมิได้ปิดสนิท นางรีบผลักหน้าต่างพลิ้วกายเข้าไปทันที

ยู่ป้วยหยกมาตรแม้นไม่ปรารถนาบุกรุกห้องผู้อื่นโดยไม่มีสาเหตุ แต่คำนวณความหนักเบาของสถานการณ์ รู้สึกมีแต่วิธีนี้เท่านั้นที่พอจะประเสริฐสุด จึงพลอยพลิ้วกายตามลงไปบ้าง

ในห้องไม่มีโคมไฟ หน้าต่างทุกด้านปิดไว้ จึงมืดสนิทจนยื่นมือยังแทบไม่เห็นนิ้ว งื่นฮวยเนี้ยล้วงชุดไฟออกจุดขึ้น

นางความจริงเข้าใจว่า ในห้องแม้จะมีคน ก็ต้องหลับใหลดุจเป็นสุกร มิคาดพอแสงไฟวูบขึ้นมา นางถึงกับพบนัยน์ตาสี่ข้างกำลังจับจ้องมองนางอย่างเย็นชา

ตาทั้งสี่เบิ่งจนกลมกว้าง ถลึงจ้องจนไม่กะพริบแม้แต่น้อย !

งื่นฮวยเนี้ยตื่นตกใจยิ่ง ชุดไฟแทบจะไม่อาจกุมมั่นกับมือ

แลเห็นในห้องที่ประดับไว้เรียบร้อยงามตาและสะอาดสะอ้านนี้ มีเตียงกว้างใหญ่อย่างยิ่งอยู่เตียงหนึ่ง บนเตียงมีคนนอนอยู่ผู้หนึ่ง ผมยุ่งเป็นกระเซิง หน้าซูบซีดร่วงโรย ป่วยจนผอมเหลือหนังหุ้มกระดูกแทบไม่เป็นสารรูปอีกแล้ว

ตอนนี้ยังไม่ย่างเข้าฤดูหนาว แต่บนร่างคนผู้นั้นถึงกับมีผ้าห่มนวมหนาสุมซ้อนอยู่สี่ห้าผืน ตลอดกายซุกอยู่ในผ้าห่มนวม เพียงเผยศีรษะออกมาเท่านั้น

ที่ข้างกายของคนป่วย กลับมีเด็กหญิงอายุอย่างมากสิบเอ็ดสิบสองปีนั่งอยู่ ร่างของนางขดเป็นก้อนกลมด้วยความหวาดหวั่น เพียงใช้นัยน์ตากลมใหญ่กลอกมองไปมาอยู่ไม่หยุดยั้ง

งื่นฮวยเนี้ยเมื่อเหลือบแลแล้ว ข่มใจให้เยือกเย็นลงได้อีกครา แย้มยิ้มพลางกล่าวว่า

"วิกาลดึกสงัดปานนี้ สองท่านยังไม่หลับ ?"

โกวเนี้ยน้อยนางนั้นผงกศีรษะอยู่ไม่หยุดยั้ง รับคำอืมม์ขึ้นเบา ๆ งื่นฮวยเนี้ยจึงกล่าวอีกครั้ง

"ในเมื่อยังไม่หลับ เหตุไฉนไม่จุดไฟไว้ ถึงกับซ่อนตัวอยู่ในความมืดดุจดั่งเป็นแมว ?"

โกวเนี้ยน้อยเบิ่งตาจนกลมใหญ่ สั่นศีรษะตลอดเวลาโดยมิกล่าวว่ากระไร

คนที่ผิวเผินคล้ายป่วยจนร่อแร่ใกล้จะขาดใจ กลับหัวร่อด้วยความหม่นหมอง

แล้วกล่าว

"ที่นี้ไม่มีโคม"

งึ่นฮวยเนี้ยขมวดคิ้วถาม

"ไม่มีโคม ?"

คนป่วยถอนใจยาวกล่าวขึ้น

"ชีวิตข้าพเจ้าร่อแร่แทบขาดรอนอยู่แล้ว จะหาโคมไฟไปทำประโยชน์ใด สงบรอคอยความตายอยู่ในความมืด จะมากจะน้อย ก็ยังพอลดทอนความหงุดหงิดและหวาดกลัวลงได้บ้าง"

น้ำเสียงของมันก็อ่อนล้าไร้เรี่ยวแรง คล้ายดั่งลมหายใจพร้อมจะขาดหายไปได้ทุกเวลาก็ปาน

งึ่นฮวยเนี้ยเบิ่งตาดูมันอยู่เป็นครู่ใหญ่กล่าวช้า ๆ ว่า

"คนจำนวนมากมายปานนี้ พลันบุกรุกเข้ามาในห้องของท่าน ท่านไม่หวาดกลัว ?"

คนป่วยยิ้มเล็กน้อยแล้วกล่าว

"คนใกล้จะตายแล้ว ไม่รู้สึกว่าในโลกยังจะมีเรื่องน่าหวาดกลัวเหลืออยู่"

งึ่นฮวยเนี้ยแย้มยิ้มพลางกล่าวว่า

"ถูกต้อง ! คนเราหากใกล้จะขาดใจ นับว่ามีความดีงามอยู่หลายประการจริง ๆ สมมติเช่น...เราความจริงอาจจะฆ่าท่าน แต่บัดนี้เรากลับไม่ปรารถนาลงมือแล้ว"

นางพลันลูบคลำศีรษะเด็กหญิงนางนั้นเบา ๆ กล่าวเสียงนุ่มนวล

"แต่เจ้า...เจ้าก็คงไม่หวาดกลัว"

เด็กหญิงนางนั้นขบคิดแล้วตอบช้า ๆ ว่า

"ในเมื่อชาเจ็กตายไป ข้าพเจ้าก็ไม่คิดมีชีวิตรอดอยู่อีก"

"ดังนั้น เจ้าจึงพลอยไม่หวาดกลัวด้วย ?"

เด็กหญิงเบิ่งตาจนกลมใหญ่ ร้องขึ้นว่า

"ไม่กลัว"

งึ่นฮวยเนี้ยกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ในเมื่อเจ้าไม่กลัว ย่อมไม่ส่งเสียงกรีดร้องก้องตะโกน ใช่หรือไม่ ?"

เด็กหญิงนางนั้นตอบว่า

"ชาเจ็กพอใจความสงบ ข้าพเจ้ามิเคยกล่าววาจาด้วยเสียงดัง ๆ มาก่อนเลย"

งึ่นฮวยเนี้ยหัวร่อแล้วกล่าวว่า

"ประเสริฐมาก เยี่ยงนี้เจ้าก็จะมีชีวิตยืนยาวกว่าเดิมได้บ้าง"

นางไม่ไปแยแสต่อคนทั้งสองอีก ผลักหน้าต่างเบื้องหน้าออกเป็นช่องเล็ก ๆ... มองจากภายในลงไป ความเคลื่อนไหวในห้องที่ด้านตรงข้าม พอจะเห็นถนัดชัดเจนทุกบทตอน

ขณะนี้ ชุดไฟในมืองึ่นฮวยเนี้ยดับไปแล้ว ฟ้าดินได้ถูกความมืดครอบงำลงอีกครั้ง ถูกความสงบวังเวงกลืนไปอีกครา นอกจากนาน ๆ จะมีเสียงตัวหมากรุกวางกระทบกับกระดานแว่วมาเท่านั้น

คนป่วยได้พริ้มตาลงแล้ว ตากลมใหญ่ของโกวเนี้ยน้อย กลับเป็นประกายอยู่ในความมืด ยู่ป้วยหยกลอบเดินเข้าไป กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"ม่วยม่วย ท่านมีนามกระไร ?"

เด็กหญิงตอบเสียงอ้อยอิ่งขึ้น

"ต่างพบพานโดยบังเอิญ ท่านไยต้องถามชื่อแซ่ข้าพเจ้า ?"

ทารกหญิงอายุเยาว์วัย ถึงกับมากล่าววาจาดุจดั่งผู้ชรา กลับทำให้ยู่ป้วยหยกต้องงุนงงไปวูบหนึ่ง มิคาด นางเพ่งตาจ้องมองยู่ป้วยหยกอยู่เป็นครู่หนึ่ง ถึงกับพลันกล่าวขึ้น

"แต่เมื่อท่านได้ถามแล้ว ข้าพเจ้าก็บอกกับท่านได้ ข้าพเจ้าเรียกจูลุ่ยยี้ (เด็กน้ำตา) เนื่องเพราะข้าพเจ้าเป็นเด็กที่หลั่งน้ำตาตั้งแต่เยาว์วัย"

"บัดนี้ท่าน..."

จูลุ่ยยี้กล่าวเสียงราบเรียบ

"บัดนี้ ข้าพเจ้าไม่หลั่งน้ำตาอีกแล้ว อาจบางทีเนื่องเพราะน้ำตาได้หลั่งไหลจนแห้งแล้วก็ได้"

"ซาเจ็กของท่านป่วยมาเป็นเวลานานแล้วกระมัง ?"

"สี่ห้าปีแล้ว"

"ท่านอยู่ปรนนิบัติตลอดเวลา ?"

"อืมม์"

"หรือไม่มีผู้อื่นมาอยู่เป็นเพื่อนพวกท่าน ?"

จูลุ่ยยี้กล่าวช้า ๆ

"ซาเจ็กไม่มีญาติอื่นใด มีข้าพเจ้าคนเดียวเท่านั้น"

ยู่ป้วยหยกถอนหายใจยาว เมื่อสี่ห้าปีก่อน เด็กหญิงผู้นี้อย่างมากก็มีอายุเจ็ดแปดขวบเท่านั้น สำหรับผู้อื่น เป็นวัยที่ซุกซนที่สุด พอใจการกระโดดโลดเต้นที่สุด แต่นางกลับต้องมาอยู่เป็นเพื่อนกับคนป่วยที่ร่อแร่ปางตาย อยู่บนหอเล็ก ๆ

อันหดหู่วังเวง ผ่านวันเวลาถึงสี่ห้าปี กระทั่งยามค่ำคืนยังไม่มีแสงโคมไฟแม้สักน้อยนิด

ยู่ป้วยหยกถอนหายใจอีกครั้ง พลอยมิทราบควรกล่าวกระไรเช่นกัน

ในห้องเงียบวังเวงดุจดั่งเป็นฮวงซุ้ยโบราณ แสงอุทัยได้เริ่มย้อมกระดาษหน้าต่างขาวเลือนรางขึ้นมา ในความเงียบที่คล้ายสุสานร้างนี้ ที่อันห่างไกล มีเสียงไก่ขันแว่วมา

เจ็งแจ๋ได้ฟุบหลับอยู่บนร่างกั๊วะเทียนเซียนไปแล้ว ประกายตากั๊วะเทียนเซียนกลับจับนิ่งอยู่บนร่างคนป่วยที่ร่อแร่ปางตายตลอดเวลา โดยมิทราบกำลังครุ่นคิดเรื่องใด

งิ่นฮวยเนี้ยพลันยืดกายขึ้นบิดตัว ถอนใจเบา ๆ แล้วกล่าว

"สองคนเดินหมากรุกกันเป็นเวลาครึ่งค่อนวัน เพิ่งจะเดินหมากได้สามตัวเท่านั้น ดูท่าที หมากกระดานนี้เดินจนปีหน้าก็น่ากลัวเดินไม่จบสิ้น..."

นางพลันเดินย้อนมาที่หน้าทารกหญิง แย้มยิ้มแล้วกล่าว

"เราทราบดีว่าเจ้าเป็นเด็กหญิงที่ว่าง่ายอย่างยิ่ง เจ้าลงไปหุงข้าวต้มสักหม้อหากับเล็ก ๆ น้อย ๆ มาให้พวกเจ็กเจ่ก (อา) อาอี๊ (น้าหญิง) รับทานได้หรือไม่ ?"

จูลุ่ยยี้แน่วนิ่งไม่เคลื่อนไหว เพียงตอบเสียงเย็นชา

"ข้าพเจ้าไม่ไป ข้าพเจ้ามิอาจออกห่างชาเจ็กได้"

งิ่นฮวยเนี้ยกล่าวอย่างแย้มยิ้ม

"ไปอย่างว่าง่ายเถิด เด็กทารกไหนเลยไม่เชื่อฟังผู้ใหญ่ได้"

จูลุ่ยยี้กระทั่งเหลือบแลก็ยังไม่แยแส ตอบสั้น ๆ ว่า

"ข้าพเจ้าไม่ไป"

งิ่นฮวยเนี้ยแย้มยิ้มนุ่มนวลกว่าเดิม กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"เราทราบว่าเจ้าไม่หวาดกลัวเราแม้สักน้อยนิด ดังนั้นจึงไม่เชื่อฟังวาจาเรา ใช่หรือไม่ ?"

ปากนางว่ากล่าววาจานุ่มนวลน่าฟัง แต่มือได้ตบฉาดไปบนใบหน้าจูลุ่ยยี้ ใบหน้าน้อย ๆ ซีดขาวของจูลุ่ยยี้ พลันถูกตบจนทั้งบวมทั้งแดงขึ้นทันที

แต่นางกลับยังคงไม่ยอมเคลื่อนกาย กระทั่งนัยน์ตายังไม่กะพริบ คล้ายดังกับไม่มีความรู้สึกแม้สักน้อยนิด มีแต่เพ่งตาถลึงจ้องงิ่นฮวยเนี้ยถ่ายเดียว

งิ่นฮวยเนี้ยขมวดคิ้วนิ่วหน้า แย้มยิ้มแล้วกล่าวว่า

"เจ้าคงตำหนิว่าเราลงมือเบาเกินไปใช่หรือไม่ ?"

มือนางยื่นออกไปอีกแล้ว แต่กลับถูกยู่ป้วยหยกคว้าไว้

งิ่นฮวยเนี้ยถอนใจ กล่าวว่า

“ข้าพเจ้าทราบดีว่า ท่านจะคิดเกี่ยวข้องเรื่องไร้สาระอีกแล้ว”

ยู่ป้วยหยกกล่าวเสียงเย็นชา

“ท่านหากคิดร่วมทางไปกับข้าพเจ้า จะให้ดีที่สุดยังคง...”

มิทันจบคำ พลันเห็นจูลุ่ยยี้ยกสองมือขึ้นปิดหน้า ร้องเสียงสั่นสะท้านว่า

“ท่าน...ท่านตบข้าพเจ้าเจ็บปวดเหลือเกิน”

งิ่นฮวยเนี้ยงุนงงงวูบ จึงร้องโพล่ง

“เราเมื่อครู่ตบเจ้า เจ้าเพิ่งรู้สึกเจ็บในตอนนี้ ?”

จูลุ่ยยี้ร้องขึ้น

“เจ็บ...เจ็บปวดจนข้าพเจ้าแทบตายแล้ว”

งิ่นฮวยเนี้ยจ้องมองนางด้วยความตื่นตระหนก นับว่าไม่อาจส่งเสียงว่ากล่าวแล้วจริง ๆ

นางคิดไม่ถึงเป็นเด็ดขาด ในโลกจะมีคนความรู้สึกเชื่องช้าถึงปานนี้อยู่ ผู้อื่นตบนางไปฉาดหนึ่ง นางถึงกับทอดระยะนานถึงปานนี้จึงเพิ่งรู้สึกเจ็บปวดขึ้นมา !

งิ่นฮวยเนี้ยเหม่อมองจ้องนางจนตะลึงลาน กระทั่งเรื่องต้องการรับประทานข้าวต้มก็ยังลืมไปแล้ว

ขณะนั้น คนป่วยที่คล้ายหลับไปแล้วพลันถอนใจกล่าวว่า

“ในเมื่อเจ้ากลัวเจ็บ เหตุใดไม่เชื่อฟังวาจาผู้อื่น ลงไปหุงข้าวต้มเถิด”

จูลุ่ยยี้พลันถลึงตาขึ้นมา จ้องหน้างิ่นฮวยเนี้ยแล้วกล่าวว่า

“ซาเจ็กเรียกข้าพเจ้าไป ข้าพเจ้าก็ไป ผู้อื่นแม้นับว่าตบตีข้าพเจ้าจนตาย ข้าพเจ้าก็จะไม่ไปเป็นเด็ดขาด”

นางคลานลงจากเตียงอย่างเชื่องช้า ลงจากหอไปอย่างเชื่องช้า ยู่ป้วยหยกมองร่างที่แบบบางของนาง ใบหน้าที่ขาวซีดของนาง อดมิได้ต้องบังเกิดความรันทดจนหดหู่

งิ่นฮวยเนี้ยยามนี้จึงแย้มยิ้มขึ้นแล้วกล่าว

“คิดไม่ถึง นิสัยของทารกหญิงจะทระนงถึงปานนี้ กลับคล้ายข้าพเจ้าเมื่อครั้งยังเยาว์วัย...”

วาจานางพลันชะงักงันลงกลางคัน กลอกนัยน์ตาไปมาแล้วจึงกล่าวต่อยิ้มแย้ม

“หากแม้นทารกนี้คล้ายกับข้าพเจ้าเมื่อครั้งเยาว์วัยจริง เมื่อพวกเรารับทานข้าวต้มของนางแล้ว ก็อย่าคิดมีชีวิตรอดลงจากหอเลย ข้าพเจ้าตกลงจะไปดูนาง”

ยู่ป้วยหยกขมวดคิ้ว กล่าวว่า

"ทารกยังเยาว์วัย ท่านกลัวนางจะใส่พิษมา ?"

งื่นฮวยเนี้ยชม้ายตามากล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ตอนข้าพเจ้ายังเยาว์วัยกว่านาง ก็ได้ใช้พิษฆ่าคนตายไปไม่ต่ำกว่าเจ็ดแปดสิบคนแล้ว"

ยู่ป้วยหยกยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"นางไม่กลัวท่าน ท่านกลับเป็นฝ่ายกลัวนาง ?"

งื่นฮวยเนี้ยงุนงงวูบหนึ่ง นางนับว่ามิทราบเป็นอย่างไร ถึงกับเกิดใจหวาดหวั่นต่อทารกหญิงที่ทั้งผอมเล็กทั้งแบบบางโดยมิทราบต้นสายปลายเหตุได้

ตอนสายตาเกรี้ยวกราดของกั๊วะเทียนเชียนถลึงจ้องนางนั้น นางยังไม่แยแสสนใจ แต่ตอนดวงตาทารกจ้องนาง นางกลับรู้สึกเย็นยะเยียบขึ้นในใจโดยไม่อาจข่มกลั้นได้

นางงุนงงอยู่เป็นครู่หนึ่ง จึงยิ้มเล็กน้อยแล้วกล่าว

"คนเรารอบคอบสุขุมไว้บ้างย่อมประเสริฐอยู่ หรือท่านลืมวาจาประโยคนี้แล้ว ?"

ยู่ป้วยหยกถอนหายใจ กล่าวว่า

"หากท่านต้องการลงไป มิสู้ให้ข้าพเจ้าลงไปเถิด"

ที่ชั้นล่างของหอ มีอยู่เพียงห้องเดียวเท่านั้น และกว่าครึ่งห้องกองฟืนไว้เหลือช่องว่างเพียงมุมเล็ก ๆ ตั้งโอ่งน้ำ ตู้ถ้วยชามและเตาไฟ

จูลุ่ยยี้กำลังนั่งยอง ๆ ซาวข้าวอยู่ข้างโอ่ง ซาวไปครั้งแล้วครั้งเล่า ข้าวเปลือกแต่ละเม็ดในข้าวสาร นางต่างจะหยิบขึ้นมาวางไว้อีกด้านหนึ่งอย่างระมัดระวัง !

จวบจนตั้งหม้อบนเตา นางจึงรวบรวมข้าวเปลือกที่หยิบขึ้นไว้ในกระดาษล้างน้ำสะอาดจนเอี่ยมอีกครั้งจึงห่อเก็บไว้

ยู่ป้วยหยกรู้สึกห้องที่กว้างใหญ่นี้ เช็ดถูจนสะอาดสะอ้านไม่มีฝุ่นละอองกระทั่งเตาก็ยังไม่มีคราบน้ำมันเขม่าไฟแม้สักน้อยนิด ห้องครัวนี้ถึงกับสะอาดหมดจดยิ่งกว่าห้องโถงของบ้านคนอื่น ๆ เสียอีก

มือน้อย ๆ ที่ทั้งชูบชีดทั้งขาว แต่ละวันถึงกับทำงานอันลำบากยากเข็ญมากมายปานนี้ ร่างที่แบบบางอ่อนแอ ไฉนจึงแบกภาระอันหนักอึ้งนี้ไว้ได้ ?

ยู่ป้วยหยกอดมิได้ต้องถอนหายใจอีกครา กล่าวว่า

"แต่ละวันท่านต่างต้องกวาดถูห้องจนสะอาดหมดจดเช่นนี้ ?"

จูลุ่ยยี้ตอบเสียงราบเรียบ

“คนเราเมื่อผ่านวันเวลาสะอาดหมดจดจนเคยชินเป็นนิสัย เมื่อเห็นของที่สกปรกก็รู้สึกชิงชังรังเกียจ นอกจากจำเป็นที่สุดแล้ว ไม่เช่นนั้น มีผู้ใดยินดีไปอยู่ใกล้ชิดกับคนไม่สะอาดหมดจด”

นางพลันหันมาถลึงมองยู่ป้วยหยก กล่าวช้า ๆ ขึ้นว่า

“ท่านว่าใช่หรือไม่ ?”

ยู่ป้วยหยกฉุกใจได้คิด ฝืนยิ้มกล่าวว่า

“ใช่แล้ว มิว่าผู้ใดต่างไม่ปรารถนาไปอยู่ร่วมรวมกับคนที่ไม่สะอาดหมดจด”

ดวงตาจูลุ่ยยี้มีประกายแวว กล่าวเบา ๆ ว่า

“อย่างนั้น ท่าน...ท่านเหตุใดจึงพอใจไปอยู่ร่วมกับพวกที่ไม่สะอาดหมดจดเหล่านั้น ?”

ยู่ป้วยหยกงุนงงทันที นับว่ามิทราบควรตอบอย่างไรไปจึงเหมาะสมจริง ๆ

นี่นับเป็นทารกที่พิกลพิสดารกระไรปานนั้น นางบางครั้งดูแล้วน่าสมเพชเหลือประมาณ อ่อนแอแบบบางเหลือประมาณ แต่บางครั้งกลับคล้ายแปลงเป็นคนที่ผ่านโลกจนโชกโชนไปเสียได้

จูลุ่ยยี้ได้หันช้า ๆ มา ทรุดกายนั่งลงบนม้าตัวเล็ก ๆ ยกพัดพัดไฟในเตา พลางกล่าวช้า ๆ สืบไป

“ข้าพเจ้ามาตรแม้นมิใคร่ออกไปจากหอ แต่อยู่บนหอน้อยกลับพบเห็นเรื่องราวมากมาย หากแม้นได้เห็นเรื่องที่สนุกสนาน ข้าพเจ้าจะเล่าให้ชาเจ็กข้าพเจ้าฟัง มิเช่นนั้นท่านยิ่งมิทราบจะว้าเหว่ขึ้นอีกมากเพียงไร”

ยู่ป้วยหยกอดมิได้ต้องถามขึ้น

“อยู่บนหอน้อย มักจะได้พบเห็นเรื่องสนุกสนาน ?”

“อืมม์”

จูลุ่ยยี้รับคำเบา ๆ แล้ว นิ่งอึ้งอยู่เป็นครู่ใหญ่พลันหันหน้ามากล่าวว่า

“มีวันหนึ่งข้าพเจ้าเห็นสตรีที่สวยสะคราญนางหนึ่ง ใช้วิธีพิกลพิสดารฆ่าคนไปมากหลาย ท่านทราบหรือไม่สตรีนางนั้นคือใคร ?”

ยู่ป้วยหยกฝืนยิ้ม กล่าวว่า

“ก็คือคนที่ตบท่านเมื่อครู่ ?”

จูลุ่ยยี้ยิ้มเล็กน้อยแล้วกล่าวว่า

“เมื่อครู่ผู้ใดตบหน้าข้าพเจ้า ข้าพเจ้าลืมมันไปแล้ว”

ยู่ป้วยหยกพลันพบเห็น ใบหน้านางเมื่อครู่แม้ถูกตบจนบวมช้ำ แต่ตอนนี้

กลับราบรื่นเป็นประกายคล้ายหยกเนื้อดี ไม่มีรอยจะหลงเหลือให้เห็นอีกแม้สักน้อยนิด !

จูลุ่ยยิ้กล่าวสืบต่อไปว่า

“ผู้อื่นตบตีท่าน หากท่านไม่อาจรับมือ วิธีดีที่สุดคือลืมเรื่องนี้ไปเสีย เพื่อมิต้องให้อัดอั้นลำบากใจ”

“แต่...แต่ผู้อื่นตบตีท่าน ท่านต้องผ่านเวลาเนิ่นนานยิ่งจึงรู้สึกเจ็บปวดขึ้นจริงหรือ ?”

จูลุ่ยยี้เม้มริมฝีปากแย้มยิ้ม แล้วกล่าว

“คนเมื่อถูกตบตี จะอย่างไรก็ต้องเจ็บปวดขึ้นอีกครั้ง เจ็บเร็วไป หรือเจ็บช้าไปก็จะมีความสำคัญใด ? ท่านยิ่งเจ็บเร็ว ผู้อื่นยิ่งเบิกบานใจ หากท่านทอดเวลาเนิ่นนานนานจึงรู้สึกเจ็บ ผู้อื่นก็ไม่เบิกบานใจขึ้นได้แล้ว”

นางกล่าวสืบไปด้วยเสียงราบเรียบ

“ในเมื่อข้าพเจ้าถูกตบตี เหตุใดยังจะให้ผู้อื่นเกิดความเบิกบานใจด้วย ?”

ยู่ป้วยหยกต้องงุนงงอีกครั้งหนึ่ง ทารกอายุเยาว์วัยนางนี้ ในใจถึงกับมีความคิดที่ประหลาดพิกลจนพิสดาร ความคิดเห็นอันพิกลพิสดารนี้ ผู้อื่นถึงกับไม่มีปัญญาหยั่งคำนวณได้ !

ขณะเวลานั้นเอง ทางด้านนอกพลันมีเสียงรถเสียงม้า จากนั้น เสียงผู้คนได้จอแจจนเซ็งแซ่ ดังแว่วมาจากลานตึกที่ด้านข้าง

ยู่ป้วยหยกระบายลมออกจากปากยาว ๆ ยิ้มพลางกล่าวว่า

“เรายังคงขึ้นไปดูเถิด”

ภายในลานตึกของโรงเตี๊ยมลี้แกจั่งตอนนี้ถึงกับมีผู้คนแออัดคับคั่ง มิหนำซ้ำผู้คนยิ่งนานยิ่งมากขึ้น ยู่ป้วยหยกแม้ไม่เห็นหน้าพวกมัน แต่ก็แน่ใจว่าพวกเหล่านี้ล้วนเป็นผู้มีฝีมือในวงพวกนักเลงทั้งสิ้น

งิ่นฮวยเนี้ยถอนใจกล่าวว่า

“พวกประดานี้ตะกายมาที่นี่ทำอะไร ? มาดูภูตผีปิศาจหรือไร ?”

ก๊ะเทียนเชียนกล่าวเสียงอ้อยอิ่งขึ้น

“ประมุขบู๊ลิ้มของแผ่นดิน เดินหมากรุกกับเจ้าสำนักตระกูลทั้งในเสฉวนที่นี่ชนชาวนักเลงทั้งหลาย ผู้ใดจะไม่คิดมารู้เห็นเป็นขวัญตา ? ขอเพียงแพร่งพรายข่าว

ออกไปไม่เกินสามวัน ลานตึกนี้จะต้องถูกเบียดเสียดจนพังทลายไปเป็นแน่นอน”

งึ่นฮวยเนี้ยกล่าวอย่างขุ่นเคืองขึ้น

“ข่าวนี้มิทราบเป็นเจ้าอุบาทว์บัดซบตัวใดแพร่ออกไป”

วาจาประโยคนี้ของนาง ย่อมไม่มีผู้ใดตอบมาได้ แต่ยู่ป้วยหยกกลับเข้าใจได้ด้วยไวปัญญา

ข่าวนี้ย่อมเป็นตัว ‘ยู่ปังเฮาะ’ จงใจแพร่ออกไปเอง !

มันจงใจแพร่ข่าวนี้ออกไปให้ชนชาวบู๊ลิ้มต่างได้มาเห็น มันเดินหมากรุกอยู่กับทั่งบ้อชัง บุตรหลานตระกูลทั้งทั้งหลายย่อมจะไม่คลางแคลงใจ เรื่องทั่งบ้อชังสูญหายไปจากบ้าน และผู้อื่นเมื่อได้เห็นประมุขบู๊ลิ้มอันยิ่งใหญ่มาเดินหมากรุกกับทั่งบ้อชังในที่นี้ ทั่งบ้อชังผู้นี้แม้จะเป็นตัวปลอม ก็ต้องกลายเป็นตัวจริงไปแล้ว

ได้ยินผู้คนภายในลานตึกส่งเสียงสนทนากันอยู่เซ็งแซ่

“ท่านผู้นี้หรือคือยู่ปังเฮาะ ที่เพิ่งดำรงตำแหน่งประมุขบู๊ลิ้มคนใหม่ ? อืมม์ นับว่ามีบุคลิกที่เหนือธรรมดาจริง ๆ มิน่าเล่า กระทั่งบุคคลเช่นดั่งอั้งเน้ยปังจู๊ยังต้องเคารพนับถือท่าน”

“พวกเรามิทราบมีโอกาสกล่าวกับเม่งจู๊ (ประมุข) สักหลายคำหรือไม่ ?”

ดังนั้นเอง ลิ้มโซ่วเกียงได้เดินยิ้มแย้มออกมาหัวร่อเสียงกังวานแล้วกล่าวว่า

“ท่านทั้งหลาย โปรดได้สงบซุ่มเสียงไว้ หมากรุกกระดานนี้ เห็นว่าอย่างน้อยต้องเดินอีกสี่ห้าวันเป็นแน่ ท่านทั้งหลายไยไม่หาที่พำนักเสียก่อน รอเม่งจู๊เดินหมากรุกจบกระดาน จะได้มีเวลาว่างมาสนทนากับพวกท่านโดยปลอดโปร่ง ท่านทั้งหลายมีความยุ่งยากกังวลเยี่ยงไร เสนอออกมาในตอนนั้นได้ เม่งจู๊ย่อมจะคิดเห็นให้แก่ท่านทั้งหลายเป็นแน่นอน”

ในลานตึกถึงกับมีเสียงโห่ร้องด้วยความลิงโลดยินดี เจ้าสำนัก ‘บ้อเก๊กมึ้ง’ ผู้นี้นับว่ามีเกียรติภูมิสูงส่งอยู่ในวงพวกนักเลงจริง ๆ แต่กลับทำให้หัวใจยู่ป้วยหยกต้องวาบหวิวไป

ลิ้มโซ่วเกียงเดินเข้าไปในห้องแล้ว ในลานตึกมีเสียงซุบซิบปรึกษากันขึ้นอีกครา

“ท่านผู้นี้ก็คือเล่งฮวยเกี่ยมลิ้มโซ่วเกียงที่มีเกียรติภูมิเกรียงไกรไปทั้งสองฟากฝั่งลำน้ำใหญ่ ฟังว่าท่านมีธิดาเลอโฉมอยู่นางหนึ่ง นับเป็นสตรีงามที่ขึ้นชื่อลือกระเดื่องของบู๊ลิ้มทีเดียว”

“แต่เสียดายที่สตรีงามมักอาภัพ ลิ้มโกวเนี้ยท่านนี้จำเดิมได้หมั้นหมายกับกงจื้อของท่านประมุข มิคาด ยังมิทันเข้าพิธีวิวาห์ ยู่กงจื้อก็ตายอยู่ในตึกม่าคน

เสียก่อน"

"เป็นผู้ใดฆ่ายู่กงจื้อ ? หรือท่านประมุขมิได้ล้างแค้นแทนบุตร ?"

"ฟังว่ายู่กงจื้อท่านนั้นสมองมิใคร่ปกติสมบูรณ์ ท่านประมุขท้อแท้จนรันทดใจอย่างยิ่งอยู่แล้ว แม้นับว่าลิ้มโกวเนี้ยแต่งให้ท่านจริง ก็ต้องเป็นเช่นบุปผางามปักอยู่บนมูลโคนี่เอง"

ยู่ป้วยหยกนั่งสงบนิ่งมิเคลื่อนไหว แต่หยาดเหงื่อบนหน้าผากได้โซมจนหลั่งไหลเป็นเส้นสายแล้ว

งื่นฮวยเนี้ยพลันปิดหน้าต่างลง ถอนใจกล่าวว่า

"ท่านได้ยินหรือไม่ ? พวกมันถึงกับจะจับเจ่าอยู่ที่นี้สืบไป พวกเรามิทราบจะต้องรออีกเนิ่นนานปานใด"

ยู่ป้วยหยกพลันผุดลุกขึ้น กล่าวว่า

"ท่านมิต้องรอคอยแล้ว"

งื่นฮวยเนี้ยร้องด้วยความตื่นเต้น

"ท่าน...หรือท่านจะ..."

ยู่ป้วยหยกกล่าวช้า ๆ ขึ้น

"มีเรื่องบางประการ ท่านยิ่งหลบ ๆ ซ่อน ๆ ผู้อื่นกลับจะยิ่งสงสัยในตัวท่าน บีบคั้นท่าน กลับมิสู้พาลออกไปเผชิญหน้ากับมัน...เหตุผลนี้ ข้าพเจ้าเริ่มคิดออกมาทีละน้อยแล้ว"

วาจาของยู่ป้วยหยก มิทราบกล่าวกับผู้อื่น หรือกล่าวกับตัวเองกันแน่ ?

งื่นฮวยเนี้ยต้องหัวร่อแล้วกล่าว

"ท่านว่ากระไร ? ข้าพเจ้ามิใคร่เข้าใจ"

ยู่ป้วยหยกไม่รอให้นางกล่าวจบคำก็เดินลงจากหอ ถึงกับเปิดประตูออกไปแล้ว

งื่นฮวยเนี้ยรีบแง้มหน้าต่างขึ้นช่องหนึ่งจนครู่ใหญ่ พบเห็นยู่ป้วยหยกได้เดินเข้าไปในลานโรงเตี๊ยมอย่างเยือกเย็น ถึงกับแหวกหมู่ผู้คนบุกรุกเข้าไปในประตู

เจ็งแจ่ร้องโพล่งขึ้น

"คนผู้นั้นมีขวัญกล้าแข็งยิ่งนัก"

กั๊วะเทียนเซียนยิ้มแล้วกล่าว

"มันได้สหายดุจดั่งข้าพเจ้า ขวัญย่อมต้องเปลี่ยนเป็นกล้าแข็งขึ้นเอง"

งื่นฮวยเนี้ยถอนหายใจ กล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า

"ตอนมันมิได้ท่านเป็นมิตรสหาย ขวัญก็เข้มแข็งอย่างยิ่งอยู่แล้ว คนผู้นี้ดู

เปลือกนอกสุภาพนุ่มนวลจนคล้ายดั่งแมวเชื่อง ๆ แต่ความจริงยังน่ากลัวยิ่งกว่าเสือร้ายเสียอีก"

ยู่ป้วยหยกเพิ่งเดินเข้าลานตึก ในลานตึกก็มีสายตาหลายสิบคู่เบือนมาจ้องมองดูแล้ว บุรุษที่งามสุดฟ้าสุดดินเยี่ยงนี้ กระทั่งบุรุษด้วยกันก็ยังมิอาจอดใจมาจับจ้องมองดูได้

แต่สายตายู่ป้วยหยกกลับมิได้มองผู้ใดทั้งสิ้น แหวกหมู่ผู้คนอย่างยิ้มแย้มเดินเข้าประตูไปอย่างยิ้มแย้ม พวกที่ดูหมากรุกต่างเหลียวมองมาด้วยความงุนงงลิ้มโซ่วเกียงขมวดคิ้วกล่าวว่า

"ท่านเป็นผู้ใด ? เม่งจู๊กำลัง..."

ยู่ป้วยหยกมิรอให้มันกล่าวจบคำ ได้ชิงสอดขึ้น

"ข้าพเจ้ายู่ป้วยหยก"

นาม 'ยู่ป้วยหยก' สามคำพอเปล่งไปโลหิตบนใบหน้าลิ้มโซ่วเกียงพลันสูญสลายไปหมดสิ้น ที่ด้านนอกมีเสียงเคลื่อนไหวอันปั่นป่วนแว่วมาแผ่วเบา

ยู่ปังเฮาะกับทั่งบ้อซัง ความจริงกระทั่งนัยน์ตายังมิได้ช้อนขึ้นมอง ขณะนี้พลอยต้องเหลียวมองด้วยความตื่นเต้นงงงัน...เพียงแลเห็นแวบเดียว ยู่ป้วยหยกก็แน่แก่ใจ ยู่ปังเฮาะนี้จำโฉมหน้าแท้จริงของตนมิได้ ทั่งบ้อซังผู้นี้ก็จำตนไม่ได้เช่นกัน จากความนี้เป็นที่ยืนยันได้ ทั่งบ้อซังผู้นี้ต้องเป็นตัวปลอม !

แลเห็นประกายตา 'ยู่ปังเฮาะ' วูบวาบไปมา ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ยู่ป้วยหยก ? คิดไม่ถึงว่าท่านจะมีนามตรงกับบุตรที่ล่วงลับของข้าพเจ้า กลับนับว่าบังเอิญจนประจวบยิ่ง"

ยู่ป้วยหยกจับจ้องมองดูคนผู้นี้เขม็งนิ่ง หัวใจคล้ายถูกฉีกกระชากจนโลหิตหลั่งไหล แต่ใบหน้ากลับมีรอยยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"มีวาสนาได้ร่วมนามกับบุตรของท่าน ข้าพเจ้ากลับรู้สึกเป็นเกียรติที่ควรภูมิใจยิ่ง"

ย่ปังเฮาะกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"มิทราบท่านมาคราวนี้ ต้องการสั่งสอนในเรื่องใด ?"

ยู่ป้วยหยกกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าต้องการมานำของสิ่งหนึ่งคืนไป"

ยู่ปังเฮาะลูบเครากล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ในที่นี้ไฉนมีของของท่านอยู่ ?"

ยู่ป้วยหยกกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“เมื่อหลายวันก่อน ข้าพเจ้าก็เคยมาพักแรมในห้องนี้ และลืมทิ้งของไว้ในที่นี้ด้วยความเลินเล่อ”

ยู่ปังเฮาะคล้ายดั่งสนใจอย่างยิ่ง แย้มยิ้มแล้วกล่าวช้า ๆ

“ในโรงเตี๊ยม ผู้คนมากหลาย มือเท้าสับสน หวังให้ของที่ท่านลืมไว้ยังคงอยู่ที่นี้จึงประเสริฐ”

ยู่ป้วยหยกจับตามองอย่างเยือกเย็นกล่าวว่า

“ขอเพียงเม่งจู๊รับปาก ข้าพเจ้า...”

“ขอเพียงของยังอยู่ ท่านนำไปได้เต็มที่มิต้องกังวล”

ยู่ป้วยหยกหัวร่อ แล้วกล่าว

“เมื่อเป็นเช่นนี้ ข้าพเจ้าจำต้องก้าวร้าวแล้ว”

บทที่ 35

มรสุมในหอน้อย

ยู่ป้วยหยกพลันทะยานกายขึ้นจากพื้นไปบนขื่อเพดาน ตลอดกายและมือเท้าทั้งสี่ไม่มีท่วงท่าใด ๆ ใช้ออกมาแม้สักน้อยนิด กระทั่งเข่ายังมิได้งอด้วย !

นี่คือหลักวิชาตัวเบาฮั่นติ้งโป๊ยชัง (ถอนต้นหอมในดินแล้ง) ซึ่งฝึกฝนได้ยากเย็นที่สุด

ควรทราบ บู๊ลิ้มทั้งแผ่นดิน มีค่ายสำนักพรรคต่าง ๆ มากมายหลายหลาก ท่าร่างวิชาตัวเบาก็มีความพลิกแพลงพิสดารไปตามหลักวิชาของสำนัก แต่จะฝึกวิชาฮั่นติ้ง-โป๊ยชังได้ถึงระดับนี้ นับว่าสูงสุดจนเลิศล้ำแล้ว...

ศิษย์สำนักบู๊ตึงเมื่อใช้วิชาตัวเบาท่าฮั่นติ้งโป๊ยชังก็ต้องมีท่วงท่าเยี่ยงนี้ ศิษย์เสียวลิ้มยี่ เตียมชังผ่าย ตอนใช้ท่าตัวเบาฮั่นติ้งโป๊ยชัง ท่วงท่าก็ต้องมิผิดแปลกกันแม้สักน้อยนิดเป็นอันขาด

ที่ยู่ป้วยหยกจงใจใช้ท่าร่างเยี่ยงนี้ ย่อมเป็นเพราะต้องการให้ผู้อื่นคำนวณประวัติความเป็นมาของหลักวิชาบู๊ตนไม่ออก แต่กลับต้องการให้ผู้อื่นเข้าใจว่ากำลังอวดโอ่ความสูงส่งของวิชาตัวเบา

ยู่ปังเฮาะปรบมือหัวร่อ แล้วร้องชม

"วิชาตัวเบาอันเยี่ยมยอด"

ประมุขบู๊ลิ้มกล่าวเช่นนี้ ในลานตึกย่อมมีเสียงโห่ดังกึกก้องขึ้นมาแต่ก่อนแล้ว และมีเพียงงื่นฮวยเนี้ยบนหอน้อยเท่านั้น ที่มิได้ไปสนใจท่าร่างของยู่ป้วยหยกเลย

นางเพียงแต่เร่งร้อนใจใคร่จะทราบอัญมณีที่นางซ่อนอยู่บนขื่อเพดานยังอยู่ที่เดิมอีกหรือไม่ ?

จนเมื่อยู่ป้วยหยกพลิ้วกายลงมาอีกครั้ง ในมือได้หิ้วห่อผ้าดำที่ทั้งใหญ่ทั้งหนักลงมาด้วย งื่นฮวยเนี้ยมีสีหน้าระรื่นแจ่มใส แทบอดใจมิได้ต้องโห่ร้องออกไป

กั๊วะเทียนเชียนนั่งอยู่ทางด้านข้างที่ห่างไกลมิเคยเหลือบตามาทางหน้าต่างแม้สักแวบเดียวเลย ยามนี้กล่าวอย่างยิ้มแย้มขึ้น

“ของยังอยู่ ?”

งื่นฮวยเนี้ยแย้มยิ้มพลางกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าบอกแต่แรกแล้ว ของซ่อนอยู่ในที่นี้ต้องไม่มีผู้คนสามารถหาพบแน่”

กั๊วะเทียนเชียนยิ้มพลางกล่าวว่า

“ยู่ป้วยหยกอันร้ายกาจ มิเพียงเข้มแข็งสมชายเท่านั้น ยังมีสมองอันแจ่มใสไม่น้อย ถึงกับหยิบฉวยห่อผ้ามาท่ามกลางผู้คนจำนวนมากมาย ฝีมือเยี่ยงนี้ แม้นับว่ายู่ปังเฮาะคิดใคร่ช่วงชิงห่อผ้า ก็ไม่อาจด้านหน้าไปลงมือได้แล้ว”

งื่นฮวยเนี้ยกล่าวอย่างยิ้มแย้มแจ่มใส

“ยู่ป้วยหยกตอนนี้เดินใกล้จะออกมาแล้ว...ไฮ้! แย่แน่...”

รอยยิ้มบนใบหน้านางพลันสญหายไป

กั๊วะเทียนเชียนขมวดคิ้ว กล่าว

“เรื่องอันใด ? หรือยู่ปังเฮาะไม่ยอมปล่อยมันออกมา ?”

งื่นฮวยเนี้ยเบิ่งตาจนกลมกว้าง ร้องเสียงแหบแห้งว่า

“จิ้งจอกเฒ่าดูท่ายังไม่กล้าด้านหน้าไปใช้กำลัง มันเพียงบอกว่าคิดใคร่สนิทสนมกับยู่ป้วยหยกยิ่งขึ้น ยืนกรานให้ยู่ป้วยหยกอยู่สืบไป”

กั๊วะเทียนเชียนกล่าวเสียงหนัก ๆ

“ยู่ป้วยหยกมีทีท่าอย่างไร ?”

งื่นฮวยเนี้ยขมวดคิ้วกล่าว

“มันสงบใจได้เยือกเย็นยิ่ง ถึงกับยังยิ้มแย้มอยู่...อืมม์ มันตอนนี้กำลังกล่าว...จะรอให้ยู่ปังเฮาะเดินหมากรุกหมดกระดานแล้ว ค่อยมารับคำสั่งสอนอีก”

“ท่านได้ยินคำพูดของมัน ?”

“ในลานตึกมีเสียงเซ็งแซ่จนจอแจยิ่ง ข้าพเจ้าไหนเลยจะได้ยินชัดเจน เพียงแต่สังเกตตอนริมฝีปากมันขยับเขยื้อนเยี่ยงไร ข้าพเจ้าอย่างน้อยก็พอคาดเดาได้เจ็ดแปดส่วน”

“ความสามารถของท่านกลับไม่น้อย...”

พลันได้ยินงิ่นฮวยเนี้ยร้องขึ้นด้วยความตระหนกอีกครั้ง

“แย่แล้ว จิ้งจอกเฒ่าถึงกับปัดหมากรุกในกระดานจนวุ่นวายไป มันบอกว่าหากมีโอกาสได้สนิทสนมกับบุรุษงามสง่าดุจดั่งยู่ป้วยหยกเยี่ยงนี้ จะเดินหมากรุกหรือไม่กลับมิเป็นที่เสียดายอีกแล้ว”

กั๊วะเทียนเชียนขมวดคิ้ว กล่าวขึ้น

“เช่นนี้เป็นว่า ยู่ป้วยหยกนอกจากจะอาละวาดออกไปจริง ๆ มิเช่นนั้น กลับนับยากยิ่งจะเดินออกมาได้อีกแล้ว”

งิ่นฮวยเนี้ยละล่ำละลักด้วยความรุ่มร้อน

“ภายใต้สถานการณ์เยี่ยงนี้ มันไหนเลยจะอาละวาดออกไปได้ ดูท่า มันก็มีความลนลานขึ้นบ้างแล้ว...”

นางเพิ่งกล่าวถึงตอนนี้ พลันได้ยินคนในลานตึกผู้หนึ่งส่งเสียงหัวร่อก้องกังวานแล้วกล่าว

“หมากรุกกระดานเยี่ยมยอดเยี่ยงนี้ แม้เป็นร้อย ๆ ปีก็อยากจะได้เห็นสักครั้ง เม่งจู้หากทอดทิ้งลงไปกลางคัน ไยมิใช่ทำให้พวกเราที่ดูอยู่ต้องรู้สึกผิดหวังเกินไป ?”

กั๊วะเทียนเชียนร้องขึ้นด้วยความตื่นเต้น

“คนผู้นี้เป็นใคร ?”

แต่ใบหน้างิ่นฮวยเนี้ยกลับปรากฏแววปีติยินดีตอบว่า

“ไฮ้ ! คนผู้นี้ถึงกับสามารถตั้งหมากรุกที่ถูกปัดจนวุ่นวายไปทั้งกระดานคืนกลับที่เดิมอีกครั้ง และยังไม่ผิดพลาดแม้แต่ตัวเดียวด้วย...นับว่าพอมีฝีมืออยู่บ้างจริง ๆ...”

วาจานางมิทันจบคำ กั๊วะเทียนเชียนก็ได้ถลันปราดเข้ามาแล้ว

แลเห็นในห้องตรงข้าม มีกระยาจกวัยฉกรรจ์เพิ่มขึ้นอีกผู้หนึ่ง สวมเสื้อสีแดงฉานที่มีรอยปะอยู่มากมายหลายแห่ง ถึงกับเป็นอั้งเน้ยปังจู้ ! ประมุขพรรคกระยาจกที่มีนามกระเดื่องเลื่องแผ่นดิน

ยู่ปังเฮาะในที่นั้นขณะนี้กำลังหัวร่อแล้วกล่าว

“คิดไม่ถึง อั้งเน้ยปังจู้ก็มีรสนิยมเยี่ยงนี้ ดูท่าเล่าฮูจำต้องฝืนใจรับใช้แล้ว”

กั๊วะเทียนเชียนเพียงมองแวบเดียว รีบปิดหน้าต่างจนสนิทแน่นทันที ใบหน้ามีเหงื่อเย็นยะเยียบซึมออกจนชุ่มโชก งิ่นฮวยเนี้ยเหลือบตาดูมันแวบหนึ่งแล้วยิ้มแย้มพลางกล่าว

“ท่านเหตุใดจึงกลัวมันถึงปานนี้ ?”

กั๊วะเทียนเชียนถอยกลับมา กระแทกกายนั่งลงในที่เดิม ไหนเลยยังจะกล่าววาจาออกมาได้

งึ่นฮวยเนี้ยพึมพำขึ้นเบา ๆ

"นี่กลับเป็นเรื่องประหลาดจนพิกลยิ่ง หรืออั้งเน้ยฮวยจงใจมาช่วยเหลือยู่ป้วยหยก ? มันหากเป็นสหายของยู่ป้วยหยกจริง ? แต่เมื่อเห็นยู่ป้วยหยกถูกลิ้มได้อู้แทงจนบาดเจ็บแล้ว เหตุใดยังไม่ยอมแยแสสนใจ...?!"

ขณะนั้น ที่ชั้นล่างของหอมีเสียงดังขึ้นแล้ว กั๊วะเทียนเชียนกระโดดปราดมาแลเห็นผู้ขึ้นบันไดคือยู่ป้วยหยก จึงระบายลมออกจากปากเฮือกใหญ่ร้องเสียงแหบแห้งว่า

"อั้งเน้ยฮวยได้เห็นท่านมาที่นี้หรือไม่ !"

ยู่ป้วยหยกกล่าวช้า ๆ ขึ้น

"มันเหตุใดต้องสนใจข้าพเจ้า ?"

"มันจำท่านไม่ได้ ?"

ยู่ป้วยหยกถอนใจแล้วกล่าว

"จำไม่ได้ !"

ยู่ป้วยหยกเมื่อครู่ได้เห็นสหายรักที่สุดในชีวิตอยู่ประจันหน้าแล้ว ถึงกับไม่กล้าทักทาย กลับต้องหลบหน้าหนีโดยมิบอกกล่าว จิตใจในยามนี้ กำลังขมขื่นจนยากที่จะข่มกลั้นอยู่แล้ว

มาตรแม้นจะหลบหน้ามาด้วยโชคช่วยก็จริง มาตรแม้นทุลักทุเลก็จริง แต่การไปครานี้ หาใช่ไร้ผลโดยสิ้นเชิงไม่...ยู่ป้วยหยกย่อมนับว่าได้ทราบ ทั่งบ้อชังผู้นี้คือตัวปลอม !

ยู่ป้วยหยกเพียงหวังให้ทั่งบ้อชังตัวจริงยังมิได้ถูกประทุษร้ายทำลายชีวิตไป

งึ่นฮวยเนี้ยได้รับห่อผ้าดำนั้นไปก่อนแล้ว กล่าวว่า

"สถานที่มีเภทภัยนี้ไม่อาจอยู่นานนัก เมื่อได้ของคืนกลับมา พวกเรายังคงรีบไปกันเถิด"

กั๊วะเทียนเชียนหน้าเครียดทันที กล่าวว่า

"อั้งเน้ยฮวยยังไม่ไป พวกเราก็ไม่อาจไป"

งึ่นฮวยเนี้ยแย้มยิ้มแล้วกล่าว

"ท่านกลัวถูกมันพบเห็น แต่ข้าพเจ้ากลับไม่กลัว หากแม้นข้าพเจ้ายืนกราน

ไปให้ได้เล่า”

กั๊วะเทียนเชียนเน้นทีละคำ

“ท่านไม่ไปดอก”

งื่นฮวยเนี้ยกลอกกลิ้งนัยน์ตาไปมา แย้มยิ้มจนหยาดเยิ้มกว่าเดิม กล่าวว่า

“ใช่แล้ว ข้าพเจ้าย่อะไม่ไป ท่านยังอยู่ที่นี้ ข้าพเจ้าไหนเลยจะตัดใจไปเพียงลำพังได้”

นางหิ้วห่อผ้าที่ยังโตใหญ่กว่าร่าง มองซ้ายมองขวาคล้ายดั่งปรารถนากลืนกินห่อผ้านี้ลงไปเสียจึงวางใจได้ กั๊วะเทียนเชียนจับตามองดูห่อผ้าในมือนาง แล้วพลันแค่นหัวร่อกล่าวขึ้น

“ความจริงท่านจะไปก็มิเป็นไร รวมทั้งห่อผ้าก็นำไปด้วยเลย”

งื่นฮวยเนี้ยงุนงงงวูบ จึงโพล่งถาม

“เป็นความจริง ?”

กั๊วะเทียนเชียนกล่าวเสียงเย็นชา

“ท่านไยไม่ดูเสียก่อนว่าในห่อผ้าเป็นของสิ่งใด ?”

งื่นฮวยเนี้ยหัวร่อเสียงใส กล่าวว่า

“ในห่อผ้ามีของสิ่งใด ข้าพเจ้ามิต้องดูก็ทราบได้แล้ว”

แต่นางฟังออกว่า วาจาของกั๊วะเทียนเชียนยังมีความหมายอื่นแอบแฝงอยู่ปากแม้กล่าวเช่นนั้น มือได้ลูบคลำไปที่ห่อผ้าแล้วพลันกระโดดขึ้นมาร้องโพล่งด้วยความตระหนก

“แย่แล้ว !”

ในห่อผ้าไหนเลยเป็นอัญมณีใด ถึงกับเป็นห่ออิฐปูนกระเบื้องทั้งสิ้น !

งื่นฮวยเนี้ยแก้ห่อผ้าออก นางคล้ายดั่งถูกฟันเข้าใส่ดาบหนึ่ง แทบจะสิ้นสติลงไปในบัดดล ยู่ป้วยหยกกับเจ็งแจ๋พลอยต้องแตกตื่นจนหน้าถอดสีเช่นกัน

มีแต่กั๊วะเทียนเชียนเท่านั้นที่ยังเฉื่อยเฉยไม่แปรเปลี่ยน แค่นหัวร่อกล่าวว่า

“ในห่อผ้าคือสิ่งไร ท่านมิต้องเหลือบตาดูก็ทราบจริงหรือไร ?”

งื่นฮวยเนี้ยร้องเสียงสั่นสะท้าน

“แต่ท่าน...ท่านไฉนจึงทราบอีก...”

กั๊วะเทียนเชียนกล่าวเสียงราบเรียบ

“หากแม้นในห่อผ้านี้เป็นอัญมณี เมื่อครู่ตอนยู่ป้วยหยกเดินขึ้นบันไดมา เสียงฝีเท้าจะต้องผิดจากปกติ...หรือท่านเข้าใจว่านัยน์ตากับตาของข้าพเจ้าจะไร้ประโยชน์

เช่นกับท่าน ?"

งิ่นฮวยเนี้ยขยี้เท้า ขบกรามคำรามขึ้น

"นี่เป็นฝีมือผู้ใดกลั่นแกล้ง ? ผู้ใดมาเปลี่ยนของในห่อ ? วันนั้นที่ข้าพเจ้าชุกซ่อนของ มิเพียงปิดประตูหน้าต่างเท่านั้น ยังดับไฟไว้ด้วย แล้วจะมีผู้ใดไปพบเห็นความลับของข้าพเจ้า ?"

นางเดินพล่านไปรอบ ๆ ห้อง ส่งเสียงพึมพำขึ้นอีกครั้ง

"หรือเป็นยู่ปังเฮาะ ?...อืมม์ ไม่ผิด มีแต่จิ้งจอกเฒ่าตัวนี้เท่านั้น ตอนมันไปถึงในห้องพักไม่แน่ว่าจะค้นทั้งล่าง ๆ บน ๆ ของห้องจนละเอียดทุกซอกมุมก่อน ?"

ยู่ป้วยหยกกล่าวช้า ๆ ขึ้นว่า

"หากแม้นอัญมณีถูกมันค้นไปได้จริง ท่านน่ากลัวไม่มีทางคิดชิงกลับมาแล้วตลอดกาลนาน"

กั๊วะเทียนเชียนก็มิได้กล่าวกระไร เพียงแต่เหม่อมองดูคนป่วยที่นอนแน่นิ่งอยู่บนเตียงตลอดมา งิ่นฮวยเนี้ยจึงเบือนสายตามองตามไปโดยไม่รู้ตัว

นางพลันพบเห็น คนป่วยนั้นแม้จะผอมจนเหลือหนังหุ้มกะโหลกศีรษะ แต่ผ้าห่มนวมบนเตียงกลับซ้อนไว้จนสูง ในผ้าห่มนวมคล้ายดั่งชุกซ่อนของใดไว้

ตอนนี้ แสงอาทิตย์สาดส่องเข้ามาส่องสว่างอยู่บนผ้าห่มนวม เห็นผ้าห่มคล้ายดั่งเคลื่อนไหวอยู่เล็กน้อย ดวงตางิ่นฮวยเนี้ยเป็นประกายแวววับทันที พลันหัวร่อคักคักแล้วกล่าว

"คิดไม่ถึง ข้าพเจ้าพลันกลายเป็นคนตาบอดไปเสียได้ กระทั่งเรื่องที่เบื้องหน้าก็ยังไม่เห็น"

นางแสยะยิ้มพลางย่างสามขุมไปที่หน้าเตียง

ยู่ป้วยหยกขมวดคิ้ว กล่าวขึ้น

"ท่านจะทำอะไร ?"

งิ่นฮวยเนี้ยหัวร่อคักคัก แล้วกล่าว

"ในผ้าห่มนวมคล้ายดั่งมีมายากลที่สนุกสนานอยู่ ข้าพเจ้าคิดจะเลิกขึ้นดูให้รู้เห็นสักครา"

นางมาถึงหน้าเตียง เพิ่งยื่นมือออกไป

มิคาด คนป่วยถึงกับพลันลืมตามาถลึงจ้องนางพลางเน้นทีละคำ

"ท่านเพียงเลิกผ้าห่มขึ้นน้อยนิดเท่านั้น น่ากลัวจะไม่มีที่เก็บฝังสังขาร !"

คนป่วยที่ร่อแร่ปางตาย ถึงกับพลันกล่าววาจาเยี่ยงนี้มาได้ ดวงตาที่แตกซ่าน

ไร้ประกายคู่นั้น ยามนี้ถึงกับพลันมีประกายแววับน่าหวาดหวั่นสยองขวัญขึ้น

งิ่นฮวยเนี้ยมิทราบเป็นอย่างไร พลันเย็นยะเยียบจนจับใจ มือที่ยื่นออกไปถึงกับไม่กล้าเลิกผ้าห่มขึ้นจริง ๆ ยังกลับถอยหลังมาทีละก้าวอย่างเชื่องช้า

นัยน์ตาของคนป่วยกลับพริ้มลงอีกครา แสงอาทิตย์สาดส่องอยู่บนผิวหน้าที่เหลืองซีดของมัน นับว่าไม่ผิดแปลกกว่าใบหน้าคนตายสักเท่าใดเลย แต่โรคของมันจะเป็นการเสแสร้งขึ้นหรือไร ?

งิ่นฮวยเนี้ยระงับใจได้แล้ว หัวร่อคักคัก พลางกล่าว

"หรือในผ้าห่มนี้มิอาจเลิกขึ้นได้จริง ๆ ?"

คนป่วยร้องอืมม์เบา ๆ งิ่นฮวยเนี้ยจึงกล่าวอย่างยิ้มแย้มสืบไป

"แต่ข้าพเจ้ามีสันดานไม่เชื่อเรื่องอาถรรพณ์ชั่วร้าย ยิ่งเป็นเรื่องที่ไม่อาจดูยิ่งคิดจะดูให้รู้แน่"

คนป่วยถอนหายใจแล้วกล่าว

"เมื่อเป็นเช่นนี้ ลุ่ยยี้ เจ้าให้นางได้เห็นสักครั้งเถิด"

ตอนกล่าววาจาประโยคนี้ จูลุ่ยยี้ยังอยู่ที่ชั้นล่างชัด ๆ แต่วาจาประโยคนี้พอจบคำ จูลุ่ยยี้ถึงกับเดินขึ้นมาบนหออย่างไม่คาดหมาย เบิ่งตาจ้องหน้างิ่นฮวยเนี้ยแล้วกล่าว

"ท่านต้องการดูจริง ๆ ? ไม่สำนึกเสียใจภายหลัง ?"

งิ่นฮวยเนี้ยหัวร่อคักคัก แล้วกล่าว

"เราเสียใจภายหลังไปไย หรือในผ้าห่มนี้จะมีปิศาจโผล่ออกมาได้ด้วย ?"

ปากแม้ยังหัวร่ออยู่ แต่ใจได้เกิดหวั่นไหวขึ้นจนสั่นระริกแล้ว

สองคนนี้ หนึ่งมีอายุยังเยาว์วัย หนึ่งป่วยหนักร่อแร่ ไม่สามารถทำอันตรายผู้คนอยู่ชัด ๆ แต่งิ่นฮวยเนี้ยเองก็มิเข้าใจ ว่านางความจริงเกรงกลัวในเรื่องใดกันแน่ ?

แลเห็นจูลุ่ยยี้ประคองชามโคมใหญ่มหึมา ในชามมีน้ำใสอยู่เต็ม ล้วงกล่องดำใบน้อยออกจากอกเสื้อ ใช้ปลายเล็บเขี่ยผงสีดำในกล่องขึ้นเล็กน้อย ดีดลงไปในน้ำสะอาด น้ำทั้งชามพลันแปรเปลี่ยนเป็นดำสนิทดุจดั่งหมึกทันที

งิ่นฮวยเนี้ยเหม่อมองจ้องดู เดาไม่ออกว่านางกำลังเล่นลวดลายใดกันแน่ ?

จูลุ่ยยี้กลับยกชามไปวางไว้ที่มุมห้อง แลเห็นนางแย้มยิ้มแล้วกล่าวเสียงอ้อยอิ่ง

"ท่านสงบใจรอดูต่อไปเถิด เรื่องน่าสนใจใกล้ปรากฏขึ้นแล้ว"

รอยยิ้มนี้ ถึงกับมีแววเร้นลับพิสดารจนบอกไม่ถูก กระทั่งยู่ป้วยหยกยังรู้สึกตื่นเต้นขึ้นมาบ้าง ดวงตางิ่นฮวยเนี้ยยิ่งเบิ่งจนทั้งกลมทั้งกว้างไปกว่าเดิม

แลเห็นผ้าห่มนวมยิ่งสั่นไหวรุนแรงกว่าเดิมมากหลาย ดุจดั่งเป็นคลื่นใหญ่ในวาตภัย บนหอน้อยแม้มีแสงอุทัยสาดส่องสว่างไสว แต่กลับพลันคล้ายเปี่ยมบรรยากาศอันครึ้มยะเยียบจับใจ

เจ็งแจ๋ขดร่างจนเป็นก้อนกลมไปแล้ว กระทั่งมือเท้ายังรู้สึกเย็นยะเยียบขึ้น

งื่นฮวยเนี้ยอดมิได้ต้องร้องว่า

"นี่...มิว่าในผ้าห่มนวมจะเป็นสิ่งไร เราก็จะ...จะไม่ต้องการดูอีกแล้ว..."

จูลุ่ยยี้กล่าวเสียงราบเรียบขึ้น

"บัดนี้ ท่านไม่คิดจะดู กลับนับว่าสายเกินไปแล้ว"

ขณะเวลานั้น พลันมีตะขาบตัวหนึ่งมุดออกมาจากใต้ผ้าห่มนวม

ตะขาบตัวนี้แม้ไม่ใหญ่ กระทั่งยังเล็กกว่าตะขาบธรรมดาอีกมากหลาย แต่ตลอดตัวทั้งแดงทั้งใส ดุจดั่งสลักขึ้นจากมณีแดงน้ำดีก็ปาน !

ที่ด้านหลังตะขาบแดงสุกใส ถึงกับยังมีตะขาบที่ใหญ่ ๆ เล็ก ๆ สีสันผิดแปลกแตกต่างอีกยี่สิบสามสิบตัว คลานติดตามกันมาโดยลักษณะหัวต่อหาง แต่ทุกตัวล้วนเป็นตะขาบมีพิษอันร้ายกาจสุดแสนทั้งสิ้น !

งื่นฮวยเนี้ยหัวร่อคักคักแล้วกล่าว

"เรายังเข้าใจเป็นของขู่ขวัญผู้คนเยี่ยงไหน ที่แท้เป็นตะขาบเล็ก ๆ เหล่านี้นี่เอง เมื่อตอนเราสามขวบก็ได้จับของเหล่านี้มาเล่นเสียจนชินชาแล้ว"

วาจาที่นางกล่าวกลับมิใช่อวดโอ่ ศิษย์ของนิกายเทียนโช้ยก้าไหนเลยจะกลัวตะขาบไปได้ แต่ตะขาบประดานี้ ถึงกับมุดออกจากผ้าห่มของคนป่วยมา จะอย่างไรก็ตามย่อมนับเป็นเรื่องประหลาดพิสดารได้

งื่นฮวยเนี้ยแม้หัวร่ออยู่ แต่สีหน้าของนางปรากฏแววฝืนหัวร่ออยู่ชัด ๆ

ไม่มีผู้ใดคาดได้ ด้านหลังของหมู่ตะขาบถึงกับยังมีจิ้งเหลนอีกยี่สิบสามสิบตัวคลานตามออกมา จากนั้นเป็นงูพิษ คางคก แมงป่อง จิ้งจก...อีกมากหลาย... จนภายหลัง เป็นหนอนแมลงพิษที่กระทั่งงื่นฮวยเนี้ยยังมิเคยพบเห็น คืบคลานตามกันมาเป็นทิวแถวดุจดั่งมีคำสั่งเร่งระดม พวกมันทุกตัวคลานออกมาจากใต้ผ้าห่มนวมแล้วตามติดเป็นแถว มีระเบียบเรียบร้อย ไม่ปรากฏแวววุ่นวายแม้สักน้อยนิด !

ในที่สุด งื่นฮวยเนี้ยหัวร่อไม่ออกอีกแล้ว

เจ็งแจ๋หลังจากร้องขึ้นด้วยความตระหนกคำเดียวก็สิ้นสติไปด้วยความตื่นตกใจ

นับว่าไม่มีผู้ใดสามารถคาดคิดออก คนป่วยที่ปางตาย ไฉนจึงมานอนอยู่กับหนอนแมลงพิษจำนวนมากหลาย นอนอยู่เตียงเดียวกัน คลุมผ้าห่มผืนเดียวกันด้วย !

มันถึงกับสามารถนอนอย่างสงบเยือกเย็นปานนี้ได้!

งิ้นฮวยเนี้ยมองจนขนลุกเกรียวทั้งร่าง และยังรู้สึกคันขึ้นมาทั้งกาย นางมาตรแม้นเติบใหญ่ท่ามกลางหนอนแมลงพิษจำนวนมากหลาย แต่หากจะให้นางขึ้นนอนบนเตียงนี้ คลุมผ้าห่มผืนนี้ ต่อให้ฆ่านาง นางก็ไม่กล้าเป็นอันขาด

แลเห็นหนอนแมลงมีพิษเหล่านั้น คลานมาจนถึงที่ข้างมุมผนัง จูลุ่ยยี้ตอนนี้ได้วางตะเกียบไว้ที่ขอบชามอยู่สองอัน หนอนแมลงพิษใช้ตะเกียบต่างสะพาน ทุกตัวปีนเข้าไปในชามเกลือกกลิ้งตลบหนึ่งแล้ว จึงคลานลงจากตะเกียบที่พาดไว้อีกด้านหนึ่ง

...หนอนแมลงพิษเหล่านี้ตอนมุดออกจากผ้าห่มต่างมีทีท่าแข็งแรง ทำทีท่าดุร้ายน่ากลัว แต่หลังจากกลิ้งเกลือกอยู่ในน้ำสีดำมะเมื่อมตลบหนึ่งแล้ว ถึงกับกลายเป็นคอตกอ่อนล้าไร้เรี่ยวแรงไป

หนอนแมลงมีพิษจำนวนหลายร้อยตัวคืบคลานตามกันลงไปในชามน้ำสีดำแล้วคลานตามกันขึ้นมาอีกครา ย้อนกลับเข้าไปในผ้าห่มนวมอีกครั้ง น้ำสีดำมะเมื่อมคล้ายดั่งหมึกกลับเริ่มเป็นสีขาวขึ้นทีละน้อย

รอจนเมื่อหนอนแมลงพิษที่มิรู้จักชื่อคลานผ่านพ้นไปหมดสิ้น น้ำในชามถึงกับมีพรายเดือดขึ้นมา และยังเป็นควันราวกับตั้งต้มบนไฟจนเดือดพลุ่ง

ใบหน้ากั๊วะเทียนเชียนซีดขาว มีเหงื่อไหลซึมออกมาจนชุ่มโชกแล้ว

แลเห็นน้ำชามนี้เปลี่ยนจากสีดำเป็นขาว จากขาวเป็นใส ถึงกับคืนสู่สภาพเดิมอีกครั้งได้ แต่น้ำบนชามใหญ่กลับเดือดพลุ่งขึ้นมา ดุจดั่งกำลังต้มอยู่ก็ปาน!!

ขณะนั้น หนอนแมลงพิษได้คลานกลับเข้าไปในผ้าห่มนวมอีกแล้ว บนหอน้อยคล้ายดั่งมิเคยมีเรื่องราวใดเกิดขึ้นก็ปาน เพียงแต่มีบรรยากาศอันหนักอึ้งครอบคลุมไว้ เสียงลมหายใจดังกระชั้นถี่เร็ว ไม่มีผู้ใดสามารถเปล่งเสียงออกมาได้อีก

จูลุ่ยยี้กลับประคองน้ำชามนั้นขึ้น เดินแย้มยิ้มจนถึงเบื้องหน้างิ้นฮวยเนี้ยแล้วกล่าว

"ข้าวต้มยังไม่สก โกวเนี้ยหากหิวโหยดื่มน้ำชามนี้ลงไปก่อนเถิด เมื่อมีเครื่องผสมเข้าไปมากมายปานนั้น รสของน้ำชามนี้นับว่ายังหอมหวานยิ่งกว่าน้ำต้มไก่มากมายนัก"

งิ้นฮวยเนี้ยรีบถอยหลังกรูด ๆ โบกมือฝืนยิ้มแล้วกล่าว

"ไม่...ไม่ต้องเกรงใจ เจ้ายังคงไว้ดื่มกินเองเถิด"

นางจะอย่างไรก็เติบใหญ่มาในตระกูลใช้พิษอันเชี่ยวชาญ มีความรอบรู้กว้างขวางยามนี้ดูออกแล้วว่า ผงสีดำนั้นเป็นยาวิเศษพิสดารอันยอดเยี่ยม ถึงกับสามารถล่อหนอนแมลงพิษออกมาจนหมดสิ้น คายพิษในตัวของมันลงไปในน้ำ...ทุกสรรพสิ่ง

ที่ฟ้าสร้างสรรค์มีฤทธิ์ข่มกันอยู่ในตัว คิดว่ายาผงสีดำจะต้องเป็นยามีประสิทธิภาพในทางข่มพวกหนอนแมลงพิษเหล่านี้เป็นแม่นมั่น

ยามนี้ พิษของหนอนแมลงหลายร้อยตัวต่างสำรอกไว้ในน้ำชามนี้หมดสิ้น น้ำชามนี้อย่าว่าแต่ดื่มไม่ได้เลย กระทั่งแตะต้องยังมิอาจสัมผัสเป็นเด็ดขาด คนธรรมดาเพียงถูกเข้าหยดเดียว น่ากลัวต้องเน่าเปื่อยจนตายไปในทันทีก็ได้

มิคาด จูลุ่ยยี้ภลับกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"น้ำหวานหอมเย็ยงนี้ เมื่อท่านทั้งหลายไม่อาจส้องเสพย์ ดูท่า ข้าพเจ้ามีแต่ต้องรับไว้เพียงลำพังแล้ว..."

นางกล่าวไป ถึงกับยกน้ำทั้งชามดื่มลงจนหมดสิ้นจริง ๆ และยังจุ๊ปากมีเสียงคล้ายดั่งรู้สึกเป็นรสชาติหอมหวานสุดเปรียบประมาณก็ปาน !

ยู่ป้วยหยกเห็นแล้วยังมิรู้สึกกระไรนัก แต่กั๊วะเทียนเชียนกับงิ้นฮวยเนี้ยต่างต้องแตกตื่นจนหน้าถอดสี เนื่องเพราะทั้งสองรู้ความร้ายแรงของพิษในน้ำชามนี้กระจ่างใจ นับว่าคาดฝันไม่ถึง จะมีคนสามารถดื่มได้แม้สักหยดเดียว แต่โกวเนี้ยนางนี้กลับพาลดื่มลงไปจนหมดชาม โดยหน้ายังไม่เปลี่ยนสีอีกด้วย !

หรือกระเพาะลำไส้ของนางหลอมหล่อขึ้นจากเหล็กไหล ?!

จูลุ่ยยี้กลับพลันกล่าวขึ้น

"พิษของโรคซาเจ็กข้าพเจ้าแทรกซึมจนถึงในกระดูก มีแต่อาศัยธาตุเย็นของพวกแมลงพิษเหล่านี้เข้าค้ำจุน จึงพอตะเกียกตะกายรอดชีวิตมาจวบบัดนี้ หากมีที่ใดก้าวร้าวเสียมารยาท ยังขอให้ท่านทั้งหลายโปรดได้อภัยด้วย"

งิ้นฮวยเนี้ยรีบหัวร่อประจบ แล้วกล่าว

"มิทราบซาเจ็กของท่านป่วยด้วยโรคใด ?"

จูลุ่ยยี้ถอนหายใจ กล่าวด้วยความหม่นหมอง

"โรคนี้ไม่มีชื่อให้เรียก ท่านทั้งหลายหากคิดต้องการทราบ..."

มิทันจบคำ ที่ประตูหอพลันมีเสียงโป๊กโป๊กดังขึ้นสามครั้ง จากนั้นเสียงหนักของชายชราผู้หนึ่งกล่าวช้า ๆ ว่า

"ยู่ป้วยหยกกงจื้ออยู่บนหอหรือไม่ ? อั้งเน้ยปังจู๊ของพรรคเราจงใจมาขอพบ"

นี่เป็นเสียงของบ๊วยชี่มั่ง ยู่ป้วยหยกทั้งตื่นเต้นทั้งยินดี ขณะมิทราบว่าอั้งเน้ยฮวยเหตุใดจึงมาหาตนนั้น สีหน้ากั๊วะเทียนเชียนได้ซีดเผือดด้วยความหวาดหวั่น ร้องเสียงแหบว่า

"ท่านลงไปสกัดพวกมันไว้ก่อน ข้าพเจ้าจะขอปลีกตัวล่วงหน้า..."

ขณะเวลานั้น ประตูชั้นล่างของหอมีเสียงเคาะโป๊กโป๊กขึ้นอีกสามครา เสียงดรุณีที่สดใสไพเราะได้ดังขึ้น

"ขอเชิญยู่ป้วยหยกกงจื้อเปิดประตู กุนฮูหยินของพรรคเราก็คิดใคร่ได้พบท่าน"

กุนไฮ้ทั้งฮูหยินถึงกับมาด้วย สีหน้ากั๊วะเทียนเชียนยิ่งเผือดลงไปกว่าเดิม ถลันปราดไปยังหน้าต่างหลัง ผลักแง้มขึ้นช่องหนึ่งโดยไม่มีเสียง

แลเห็นที่เบื้องล่างของหอน้อย ถูกผู้คนรายล้อมไว้จนแน่นขนัด ตามหลังคาในรอบข้าง ยังมีเงาร่างคนอยู่สับสน ทั้งบุรุษสตรีมิทราบมีอยู่มากน้อยปานใด

ได้ยินที่ชั้นล่างมีคนส่งเสียงขึ้นอีกครั้ง

"กุนฮูหยินกับอั้งเน้ยปังจู๊จงใจมาขอพบ ยู่ป้วยหยกกงจื้อก็ยังไม่เปิดประตู ?"

กั๊วะเทียนเชียนถลันเข้ามาคว้ามือยู่ป้วยหยกไว้ ร้องเสียงแหบแห้งว่า

"พวกมันได้พบเห็นข้าพเจ้าอยู่บนนี้กระมัง ?"

ยู่ป้วยหยกตอบสั้น ๆ

"ท่านถามข้าพเจ้า ข้าพเจ้าทราบได้อย่างไร ?"

"พวกมันเหตุใดมาหาท่าน ?"

ยู่ป้วยหยกฝืนยิ้มตอบว่า

"ข้าพเจ้าก็มิทราบ"

กั๊วะเทียนเชียนละล่ำละลักขึ้น

"พวกมันล้อมหอนี้ไว้ทั่วทุกด้านแล้ว น่ากลัวมีความอาฆาตแค้นต่อพวกเราอยู่ ท่านกับเรามีสัญญาสามัคคีต่อสู้กับศัตรูผู้เดียวกัน ท่าน...ท่านอย่างไรก็ไม่อาจเปิดประตูเป็นอันขาด"

ยู่ป้วยหยกถอนใจ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่ลงไปเปิดประตู หรือพวกมันไม่รู้จักพังประตูเข้ามา"

ได้ยินเสียงดรุณีน้อยนางนั้นกล่าวดัง ๆ

"ย่กงจื้อ พวกเราดำเนินตามมารยาทก่อนกำลังตามหลัง ท่านยังไม่เปิดประตู พวกเราจะบุกเข้าไปแล้ว"

งึ่นฮวยเนี้ยกลอกนัยน์ตาไปมา พลันหัวร่อเสียงใสแล้วกล่าวว่า

"ยู่กงจื้อกำลังถ่ายอุจจาระอยู่ พวกท่านหากบุกเข้ามาในตอนนี้ เหม็นเป็นอย่างยิ่ง รอให้ท่านปฏิบัติงานสำคัญเสร็จสิ้น ท่านย่อมไปเปิดประตูเอง พวกท่านร้อนรนไปไย"

นอกประตูเงียบงันอยู่ชั่วครู่ ดรุณีนางนั้นจึงหัวร่อคักคักแล้วกล่าวมา

"ก็ได้ พวกเรารออยู่จะรออีกครู่หนึ่ง ขอเพียงยู่กงจื้ออย่าได้ร่วงลงไปในถังอุจจาระ ยังกลัวท่านไม่เปิดประตูหรือ ?"

ยู่ป้วยหยกเหลียวมองกั๊วะเทียนเชียนขมวดคิ้ว กล่าวว่า

"กระทั่งไฮ้ทั้งฮูหยินท่านยังไม่กล้าพบ ? ท่านกับนางมีพันธะใดกันแน่ ?"

กั๊วะเทียนเชียนมีแต่ไออยู่ไม่หยุดยั้ง มิอาจตอบโต้ได้แม้แต่คำเดียว เจ็งแจ๋ตอนนี้ได้สติฟื้นขึ้นแล้ว นางลูบคลำหลังมันเบา ๆ ใบหน้าเปี่ยมแววกังวลจนกระวน-กระวาย

ยู่ป้วยหยกถอนหายใจกล่าวช้า ๆ

"จะอย่างไรก็ตาม พวกมันย่อมต้องขึ้นมาแน่นอน ข้าพเจ้าก็ต้องลงไปเปิดประตูจนได้ ท่านยังคงรีบคิดหาวิธีโดยด่วนเถิด"

คนป่วยผู้นั้นความจริงมีลมหายใจรวยรินราวกับจะขาดห้วงลงทุกเวลา ยามนี้พลันลืมตาขึ้นกล่าวว่า

"เรามีวิธี"

กั๊วะเทียนเชียนทั้งแตกตื่นทั้งยินดี ร้องโพล่งว่า

"ท่านมีความเห็นอันสูงส่งเป็นอย่างไร ?"

คนป่วยกล่าวว่า

"ท่านก้มหน้าลงมา เรากระซิบบอกกับท่าน"

กั๊วะเทียนเชียนเดินเข้าไปด้วยความลิงโลดยินดี แต่พลันต้องชะงักเท้าเอาไว้เมื่อหวนนึกถึงความลี้ลับอันพิสดารน่าหวาดหวั่นของคนป่วยนี้แล้ว เท้าของกั๊วะ-เทียนเชียนก็ต้องก้าวถอยไปโดยลืมตัวอีกครั้ง

แต่เจ็งแจ๋กลับแตกตื่นกระวนกระวายยิ่งกว่า นางโถมปราดไปกล่าวว่า

"หากผู้อาวุโสมีวิธีใดพอจะช่วยเหลือมันได้ บอกกับศิษย์ก็มิเป็นไร ศิษย์จะขอกราบตื้นตันพระคุณนี้จวบจนวันตาย"

คนป่วยขมวดคิ้วเล็กน้อยแล้วกล่าว

"ท่านเป็นผู้ใด ? เป็นศิษย์สำนักไหน ?"

เจ็งแจ๋อึ้งไปครู่หนึ่ง ในที่สุดขบกรามตอบว่า

"ศิษย์นามเจ็งแจ๋ เป็นศิษย์สำนักฮั่วซัว"

คนป่วยพึมพำขึ้นเบา ๆ

"ศิษย์สำนักฮั่วซัว นับเป็นหลักกำลังภายในอันมาตรฐานได้ เอาเถิด ท่านเข้ามาเราบอกแก่ท่าน"

เจ็งแจ๋มีเหงื่อแตกโชมราวฝนสาดซัด คิดถึงหนอนแมลงพิษในผ้าห่มนวมที่มีมากมาย เท้าของนางยังแทบอ่อนระทวยไป แต่เพราะคนที่นางรักปานดวงใจนางถึงกับสามารถปลอบขวัญจนกล้าแข็ง เดินตรงออกไปได้

คนป่วยผู้นั้นพลันถามขึ้นอีก

"ท่านฝึกวิชาบู๊มานานปานใด ?"

เจ็งแจ๋แม้มิเข้าใจว่า มันไฉนมาถามความนี้ยังคงตอบไปตามจริง

"ศิษย์ฝึกวิชาบู๊มาได้สิบเอ็ดปีแล้ว"

ใบหน้าที่ซูบซีดเหลือหนังหุ้มกระดูกของคนป่วยถึงกับปรากฏรอยยิ้มขึ้นเล็กน้อย กล่าวว่า

"ประเสริฐ ประเสริฐมาก..."

พลันยื่นมือออกมากุมข้อมือเจ็งแจ๋ไว้ มันที่ความจริงร่อแร่ปางตาย แต่การลงมือครานี้ กลับรวดเร็วประหนึ่งสายฟ้า

กระทั่งก๊วะเทียนเซียน ยู่ป้วยหยก ถึงกับยังดูมิออกว่ามันยื่นมือมาได้อย่างไร เจ็งแจ๋ยิ่งตระหนกจนถึงกรีดร้องมิทันดังจากปาก ก็ถูกมันเกาะกุมไว้ได้แล้ว

ยู่ป้วยหยกต้องกล่าวด้วยความตื่นเต้น

"นั่นท่านทำอะไร ?"

คนป่วยกุมข้อมือเจ็งแจ๋ไว้แล้ว ก็มิได้มีทีท่าอย่างไรทั้งสิ้น กลับพริ้มนัยน์ตาลง เจ็งแจ๋แม้รู้สึกมือคล้ายถูกคีมเหล็กเย็นยะเยียบหนีบใส่ แต่จิตใจก็เริ่มสงบลงทีละน้อย กล่าวว่า

"ผู้อาวุโสมีความเห็นอันสูงส่งเช่นไรแน่ ศิษย์กำลังล้างหูน้อมรับฟัง"

คนป่วยผู้นั้นพริ้มตากล่าวช้า ๆ

"พวกท่านเพียงแต่รออยู่ในที่นี้ถ่ายเดียว มิต้องเปิดประตู"

เจ็งแจ๋ร้องโพล่งขึ้นด้วยความตระหนก

"นี่...นี่นับเป็นวิธีกระไร ?"

"พวกท่านไปเปิดประตู ทั่วพิภพจบแดน ยังไม่มีผู้ใดกล้าบุกขึ้นมาบนหอน้อยนี้แม้แต่ก้าวเดียว"

เจ็งแจ๋แม้รู้สึก วาจานี้คล้ายโอ่ประโคมอยู่บ้าง แต่เมื่อคิดถึงพฤติการณ์อันลี้ลับพิสดารของคนผู้นี้ อดมีความเชื่อถือไปครึ่งหนึ่งมิได้ ถึงกับไม่รู้สึกว่า ใบหน้าของนางได้เริ่มซีดขาวลงทีละน้อยแล้ว

ใบหน้าที่เหลืองซีดราวสีผึ้งของคนป่วยกลับมีแวววสดใสขึ้นมาทีละน้อย !

ขณะเวลานั้น เสียงร้องที่ประตูชั้นล่างดังขึ้นอีกครา ผู้อื่นจึงมิได้สนใจสังเกตความแปรเปลี่ยนของสีหน้าทั้งสองคนนั้น และเสียงร้องที่ประตูแม้ยิ่งนานยิ่งกระชั้นถี่เร็ว แต่ถึงกับไม่มีผู้ใดกล้าทลายประตูเข้ามาจริง ๆ

ได้ยินบ๊วยซี่มั่งร้องเสียงดังก้องขึ้น

"ยู่กงจื้อ เม่งจู๊กับผู้เฒ่าบ้อซังก็มาเยี่ยมท่านแล้ว หรือท่านยังไม่ลงมา ?"

ยู่ป้วยหยกความจริงตั้งใจลงไปอยู่ แต่ตอนนี้กลับลังเลขึ้นมาบ้างแล้ว

' พวกประดานี้มีความรุ่มร้อนใจใครจะทน ด้วยสาเหตุใดกันแน่ ? '

ได้ยินดรุณีน้อยนางนั้นร้องขึ้นอีกครา

"ท่านหากไม่ยอมให้พวกเราขึ้นไป ขอเพียงให้ลงมากล่าวกับพวกเราคำเดียวก็ได้...ยู่กงจื้อ คนตั้งมากมายต้องการพบท่าน ท่านเหตุใดจึงปฏิเสธตัดรอน ?"

พวกประดานี้ถึงกับมิคิดขึ้นมา แสดงให้เห็นว่าหาใช่เพราะกลัวกั๊วะเทียนเชียนไม่ พวกมันรุ่มร้อนใคร่จะให้ยู่ป้วยหยกลงไป หรือยังมีเลศนัยอันพิสดารอย่างไร ?

พวกมันเร่งรัดยิ่งรุ่มร้อน ยู่ป้วยหยกยิ่งลังเลพลันได้ยินเจ็งแจ๋ร้องขึ้นด้วยความตระหนก คนป่วยผู้นั้นคลายข้อมือนางออก นางถึงกับทรุดฮวบลงไปทันที

กั๊วะเทียนเชียนถลันเข้าประคองนางไว้ ร่างนางถึงกับอ่อนระทวยปานไร้กระดูกกระทั่งมือยังยกไม่ขึ้น เมื่อรอดูลมหายใจนางอีกครา ถึงกับอ่อนล้าราวจะขาดห้วงไป กั๊วะเทียนเชียนต้องร้องด้วยความแตกตื่นขวัญเสีย

"ท่านรู้สึกเป็นอย่างไร ?"

เจ็งแจ๋หน้าแตกตื่นปานขาดใจ ร้องเสียงสั่นสะท้านว่า

"อสูร...อสูรร้าย...นั่นมิใช่คน...เป็นไฉน..."

นัยน์ตานางเบิ่งมองเบื้องหน้าจนเหลือกลาน แต่ปากกลับย้ำคำพูดนั้นซ้ำ ๆ ซ้อน ๆ ถึงกับคล้ายแตกตื่นจนวิปลาสไป ผู้อื่นถามนางอย่างไร นางต่างไม่ทราบทั้งสิ้น !

เมื่อเหลียวดสีหน้าคนป่วยอีกครา ถึงกับกลายเป็นแดงเปล่งปลั่งไปได้ พลังภายในที่เจ็งแจ๋คร่ำเคร่งฝึกปรือมาสิบเอ็ดปีถึงกับถูกคนผู้นี้ดูดไปโดยไม่รู้ตัวจนสิ้นเชิง !

กั๊วะเทียนเชียนพลันผุดลุกขึ้น ประกายตาก็เปี่ยมแววแตกตื่นขวัญเสีย คนป่วยผู้นั้นมีลมหายใจสม่ำเสมอคล้ายดั่งหลับใหลไปแล้ว จูลุ่ยยี้กำลังยัดผ้าห่มที่ข้างตัวให้แก่มันอยู่

งิ้นฮวยเนี้ยลอบกระตุกแขนเสื้อกั๊วะเทียนเชียนกับยู่ป้วยหยกไปที่มุมห้องกระซิบขึ้นว่า

“นี่เป็นเรื่องราวใดกันแน่ ?”

กั๊วะเทียนเชียนเหงื่อกาฟ์แตกโซมดุจฝนสาด ร้องเสียงแหบแห้งว่า

“ดูดเชื้อพลังผู้คนไปเป็นประโยชน์ของตน คิดไม่ถึง ในโลกจะมีหลักวิชาชั่วร้ายอำมหิตเยี่ยงนี้จริง ๆ พวกเราไม่ฉวยโอกาสนี้รีบกำจัดมัน น่ากลัวต้องตายอย่างไร้คุณค่าในที่นี้แล้ว”

งึ่นฮวยเนี้ยถอนใจเฮือกใหญ่ กล่าวว่า

“หากท่านกล้าลงมือก่อน ข้าพเจ้าต้องช่วยเหลือท่านแน่”

กั๊วะเทียนเชียนงุนงงงวูบใหญ่ มิอาจกล่าววาจามาได้อีกแล้ว

บนหอน้อยสงบวังเวงราวสุสานร้าง ยู่ป้วยหยกคล้ายดั่งคิดจะลงมือทำอย่างไรอยู่ขณะเวลานั้นเองที่ชั้นล่างมีเสียงยู่ปังเฮาะดังขึ้นว่า

“ในเมื่อมันไม่ยอมลงมา คาดว่าคงเป็นครอกเดียวกับพวกมุสิกนั้น ตอนนี้พวกเราเมื่อมาครบครันหากยังไม่ลงมือ ชักช้าน่ากลัวจะแปรเปลี่ยน...”

ได้ยินเสียงไฮ้ทั้งฮูหยินดังสดใสไพเราะขึ้น

“เม่งจู๊ตรวจสอบได้แน่ชัดแล้ว ?”

เสียงทุ้มหนักยู่ปังเฮาะตอบว่า

“เรื่องนี้มีทั้งพยานหลักฐานยืนยันครบครัน อั้งเน้ยปังจู๊ก็ได้เห็นกับตา”

อั้งเน้ยฮวยมิได้กล่าวกระไร คาดว่าคงผงกศีรษะรับโดยดุษฎี

ยู่ป้วยหยกกำลังคาดคำนวณ มิทราบพวกมันหมายถึงเรื่องราวใดกัน กลับได้ยินเสียงพลังลมดัง ถึงกับมีลูกเหล็กดำมะเมื่อมโตประมาณแตงโม พุ่งเข้ามากระแทกหน้าต่างจนพังทลาย ยังเป็นลูกเหล็กที่มีไฟลุกโชนอีกด้วย !

พวกยู่ป้วยหยกความจริงมิทราบว่าเป็นอาวุธใด ในยามฉุกละหุก ผู้ใดก็มิทราบควรรับมือเยี่ยงไร มีแต่ใช้ความแคล่วคล่องของท่าร่างหลบหลีกออกไปก่อนค่อยว่ากล่าว

คนป่วยที่คล้ายหลับใหลไปนั้น พลันยื่นมือแห้งกรังทั้งสองออกจากผ้าห่มนวมเห็นนิ้วที่คล้ายขานกของมันงอดีดออกไปอย่างรวดเร็ว

ได้ยินเสียงควับเคว้ียวดังอยู่ไม่ขาดหู มีความถี่เร็วคล้ายเกาทัณฑ์ฝ่าอากาศลูกเหล็กดำมะเมื่อมอันหนักหน่วงทั้งสิบกว่าลูก ถึงกับถูกดรรชนีฝ่าอากาศของมันดีดกระเด็นกลับไปจนหมดสิ้น

นิ้วที่ดีดเพียงเบา ๆ ถึงกับมีพลังไร้สภาพที่หนักหน่วงพุ่งตามออกไป เฉกเช่นลมปราณบังคับกระบี่ทะลวงความกล้าแข็งให้ทลายลงได้ทุกสรรพสิ่ง

อย่าว่าแต่นิ้วทั้งสิบของมันดีดติดต่อตามไป พลังอันกล้าแข็งพุ่งปราด ๆ ไม่เสื่อมโทรม กระทั่งดรรชนีเทวราชอันมีเกียรติภูมิเกรียงไกรทั้งแผ่นดิน ยังไม่มีทางเทียมเทียบได้แม้แต่น้อย คนทั้งปวงจึงรู้สึกแตกตื่นขวัญเสียอีกครา

ลูกเหล็กเพิ่งดีดกระเด็นออกหน้าต่าง เสียงระเบิดพลันดังขึ้นสนั่นหวั่นไหว ประกายไฟวูบวาบกระจายไปทั่วทุกแห่งหน เสียงระเบิดดังครืนครั่นอยู่ไม่ขาดหู ฝนไฟกระจายขึ้นสลับซับซ้อนเต็มท้องฟ้า

เสียงแผดร้อง เสียงวิ่งวุ่นดังสับสนอลหม่านทั่วบริเวณ หอน้อยพลอยถูกแรงระเบิดกระแทกจนสั่นสะท้านแทบพังทลาย

บทที่ 36

ไปแล้วจำต้องกลับ

งิ่นฮวยเนี้ยเห็นหอน้อยของพวกนางถูกระเบิดกระแทกจนโคลงเคลงใกล้จะพังทลาย นางต้องร้องด้วยความแตกตื่นตกใจ

"หรือนี่คืออาวุธไฟของเพ็กเล็กทั้ง (ระเบิดอสนีบาต) อันมีอิทธิพลกระเดื่องเลื่องแคว้นกังหนำ ?"

กั๊วะเทียนเซียนถอนใจกล่าวว่า

"ใช่แล้ว อานุภาพของอาวุธไฟแม้ไม่แตกตื่นเทียบเท่ากับกิตติศัพท์ แต่พวกเราเมื่อครู่หากถูกเข้าไป ตอนนี้แม้ไม่แหลกเละเป็นก้อนเนื้อก็ต้องดำเกรียมจนสาหัสแล้ว"

จูลุ่ยยี้หันไปกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"พวกท่านตอนนี้ย่อมควรเข้าใจแล้ว ซาเจ็กของเราแม้จะขอยืมพลังฝีมือของโกวเนี้ยท่านนี้มา แต่ก็ได้ช่วยพวกท่านทั้งสี่ชีวิตไว้ การค้าขายรายนี้ พวกท่านย่อมมิได้เสียเปรียบไป"

หน้าต่างเพิ่งถูกกระแทกพัง จูลุ่ยยี้กล่าวไปพลางเดินรูดมู่ลี่ทั้งสี่ด้านลงมา ถึงกับไม่ปรารถนาถูกคนภายนอกได้เห็นความเคลื่อนไหวภายใน

คนป่วยผู้นั้นหดมือกลับเข้าไปในผ้าห่มอีกครา ใบหน้าเริ่มซีดขาวลงทีละน้อย หากผู้คนทั้งปวงมิได้เห็นกับตา ผู้ใดก็ไม่ยอมเชื่อถือว่า บุคคลผู้นี้เมื่อครู่ถึงกับมีพลังดรรชนีอันน่าสะท้านขวัญปานนั้น !

ยู่ป้วยหยกอดมิได้ต้องถามขึ้น

“ยู่ปังเฮาะผู้นั้นมีความอาฆาตแค้นใดกับท่าน ?”

คนป่วยกล่าวเสียงราบเรียบว่า

“มันยังไม่มีศักดิ์ศรีคู่ควร”

“เมื่อเป็นเช่นนั้น มันเหตุไฉนจึงต้องประหารท่านให้จงได้ ?”

“ท่านทราบได้อย่างไรว่า ผู้ที่มันต้องการกำจัดมิใช่พวกท่าน ?”

“ยู่ปังเฮาะไม่ไปเดินหมากรุกในที่อื่น กลับพาลจงใจมาในเมืองน้อยที่เปลี่ยววังเวงนี้ ข้าพเจ้าความจริงรู้สึกประหลาดใจอยู่แต่แรกแล้ว บัดนี้จึงเพิ่งทราบ มันถึงกับมาเพราะตัวท่านเท่านั้น”

คนป่วยถึงกับพริ้มนัยน์ตาลง ไม่แยแสต่อยู่ป้วยหยกอีก แต่ยู่ป้วยหยกคงกล่าวสืบไป

“ยังมี ท่านไม่ไปรักษาในที่อื่น กลับพาลจงใจมาอยู่ในเมืองน้อยเปลี่ยวร้างนี้ นี่ก็นับเป็นเรื่องประหลาดพิกล ข้าพเจ้านับว่าคาดเดาไม่ออก ในเมืองน้อยถึงกับมีที่ใดดึงดูดจิตใจผู้คนได้รุนแรงปานนี้”

คนป่วยมิได้แยแสสนใจด้วยเลย ยู่ป้วยหยกจึงไม่มีปัญญากล่าวสืบต่อไปได้

จนครู่ใหญ่ให้หลัง จูลุ่ยยี้พลันเอื้อนเอ่ยช้า ๆ

“ที่พวกมันต้องการกำจัดนั้น มิใช่ชาเจ็ก แต่เป็นข้าพเจ้า !”

ยู่ป้วยหยกต้องกล่าวด้วยความงุนงงสงสัย

“ท่านอายุเยาว์วัยอยู่ พวกมันเหตุใดต้องกำจัดท่าน ?”

จูลุ่ยยี้แย้มยิ้มแล้วกล่าวขึ้น

“ข้าพเจ้าตอนนี้ยังนับว่ามีอายุเยาว์วัย ?”

“ผู้แซ่ยู่คนนั้นแม้เป็นเดียรัจฉานในคราบมนุษย์ แต่ด้วยศักดิ์ศรีประมุขบู๊ลิ้มของมัน ไหนเลยจะเรียกระดมพวกพ้องให้เป็นที่แตกตื่น ด้วยจุดประสงค์เพียงต้องการกำจัดทารกเยาว์วัยดุจท่าน ?”

จล่ยยี้แค่นหัวร่อกล่าวว่า

“ประมุขบู๊ลิ้ม ?...ประมุขบู๊ลิ้มเช่นมันนับเป็นตัวอะไรได้ ? อย่าว่าแต่ชาเจ็กของข้าพเจ้าเลย แม้นับว่าข้าพเจ้าก็มิเคยแยแสมันอยู่ในสายตา !”

พิธีชมรมอึ้งตี๋มีเกียรติภูมิครอบคลุมบู๊ลิ้มมานานหลายสิบปี ประมุขชมรมผู้กล้าหาญทั่วแผ่นดิน มีใครกล้าไม่เคารพนับถือได้ ? บัดนี้ ทารกหญิงอายุเยาว์วัยกลับมิได้แยแสมันอยู่ในสายตา หรือศักดิ์ของทารกหญิงนางนี้ ยังสูงส่งไปกว่าประมุขบู๊ลิ้ม ? ยู่ป้วยหยกนับว่ายิ่งฟังยิ่งประหลาดสงสัยไปกว่าเดิมแล้ว

ขณะยังคิดเค้นถามต่อไป พลันได้ยินงึ่นฮวยเนี้ยโห่ร้องด้วยความยินดี

"ไปแล้ว พวกประดานั้นถึงกับไปหมดสิ้นแล้ว ไม่เหลือเลยแม้แต่คนเดียว !"

กั๊วะเทียนเซียนเลิกมู่ลี่มองออกไป ผู้คนด้านนอกได้หนีหายจนไม่มีวี่แววจริง ๆ

จูลุ่ยยี้กล่าวเสียงราบเรียบขึ้น

"นี่จะมีที่น่าประหลาดสงสัยอย่างไร พวกประดานั้นเพียงรู้สึกว่า พลังฝีมือซาเจ็กข้าพเจ้าฟื้นฟูเป็นปกติ หรือมันยังจะกล้าเสนอหน้ารอความตายในที่นี้อีก ?"

กระทั่งย่ปังเฮาะ กนไฮ้ทั้ง ยังต้องมีความเกรงกลัวคนป่วยถึงปานนี้ คนป่วยผู้นี้มีศักดิ์ศรีใดกันแน่ ?!

ยู่ป้วยหยกทั้งแตกตื่นสงสัย ทั้งประหลาดสนใจ แต่ตอนนั้น กั๊วะเทียนเซียนได้เดินเข้าอุ้มเจ็งแจ๋ขึ้นแล้วกล่าวว่า

"พวกเราก็ควรไปกันแล้ว"

จูลุ่ยยี้ส่งเสียงเย็นชาขึ้น

"ถูกต้อง ไม่ไปตอนนี้ ยังจะรอเวลาใด ?"

ยู่ป้วยหยกสวนคำว่า

"แต่หากพวกมันไปแล้วย้อนกลับ พวกท่าน..."

จูลุ่ยยี้สอดคำด้วยความภาคภูมิ

"เรื่องราวของซาเจ็กข้าพเจ้า ไม่ต้องให้พวกท่านมาเกี่ยวข้องสนใจ สำหรับข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าเป็นตายร้ายดีอย่างไร มิต้องให้ผู้ใดมาเปลืองความคิดด้วยเสมอมา"

เจ็งแจ๋ส่งเสียงสั่นสะท้าน

"เมื่อเป็นเช่นนั้น พวกท่านเหตุใดจึงต้อง...ต้องขโมยพลังฝีมือข้าพเจ้า ?"

จูลุ่ยยี้กล่าวเสียงกระด้างเย็นชา

"นั่นเป็นพวกท่านวิงวอนเอง พวกเราหาได้เอ่ยปากเรียกพวกท่านมา ท่านไม่อาจตำหนิผู้อื่นได้"

เจ็งแจ๋งนงงอีกวบหนึ่ง จึงเปล่งเสียงร่ำไห้ขึ้นมา

คนป่วยผู้นั้นพลันกล่าวเบา ๆ

"เห็นแก่พวกมันมาด้วยความยากเข็ญ มอบของนั้นให้แก่พวกมันเถิด"

จูลุ่ยยี้รีบกล่าว

"แต่ของเหล่านั้นความจริงเป็นของเรา เหตุใดต้องมอบให้พวกมัน"

คนป่วยขมวดคิ้ว กล่าวว่า

"อัญมณีเพียงเล็กน้อย นับเป็นกระไรได้ ? เจ้าไฉนยิ่งนานยิ่งโง่ซึมเซาไปแล้ว"

จูลุ่ยยี้ก้มศีรษะรับปากขึ้นเบา ๆ มิกล่าวกระไรอีก แต่เดินไปหิ้วห่อผ้าออกมาจากตู้ข้างผนัง เหวี่ยงทิ้งที่เบื้องหน้างึ่นฮวยเนี้ย มุมของห่อผ้าคลายออกมาตามแรงกระแทก ประกายแวบวับพลันปรากฏขึ้น ถึงกับเป็นอัญมณีที่งึ่นฮวยเนี้ยสูญหายไป งึ่นฮวยเนี้ยแม้เต็มไปด้วยความแตกตื่นสงสัยจนอัดอก แต่มิกล้ากล่าววาจากระไรอีก งุนงงอยู่เป็นครู่หนึ่ง จึงหิ้วห่อผ้าแล้ววิ่งปราดลงจากหอไปราวเหินบิน

คนป่วยผู้นี้เป็นใครกันแน่ ? พวกยู่ปังเฮาะไฉนมีความหวาดกลัวในตัวมันถึงปานนี้ ? จูลุ่ยยี้ก็มีศักดิ์ศรีใดกัน ? ยอดฝีมือบู๊ลิ้มจำนวนมากหลาย เหตุไฉนจึงพากันรวมหัวมาจัดการกับนางที่เป็นเด็กหญิงเยาว์วัย ? และกระทั่งอั้งเน้ยฮวยอันมีชื่อเสียงเกรียงไกรยังร่วมอยู่ในขบวน อั้งเน้ยฮวยไหนเลยเป็นคนข่มเหงรังแกผู้อ่อนแอ ?

คนป่วยนี้ป่วยเป็นโรคใดกันแน่ ? เหตุไฉนจึงพักรักษาตัวอยู่ในเมืองน้อยเปลี่ยวเงียบเหงา ? พลังฝีมือของมันมิได้ทุเลาอยู่ชัด ๆ พวกยู่ปังเฮาะก็ต้องไม่ไปห่างไกลกันแน่ มันความจริงควรรั้งพวกยู่ป้วยหยกไว้จึงถูกต้อง เหตุไฉนกลับปล่อยพวกยู่ป้วยหยกไปโดยง่ายดาย ?

ยู่ป้วยหยกมีความคลางแคลงสงสัยอย่างมากมายก็จริง งึ่นฮวยเนี้ยยังคงพึมพำกับตัวเองไม่ขาดหู

"ประหลาดแท้ ปิศาจผอมแห้งตัวนั้น เหตุใดจึงคืนเพชรมณีที่ถึงมือแล้วแก่เราอีก ? เหตุไฉนจึงปล่อยพวกเราไปง่ายดายปานนี้ หรือมันไม่มีความมุ่งหวังใด ๆ ต่อพวกเราจริง ๆ ?"

นางพึมพำพลางก้าวปราด ๆ ไปพลาง เมืองน้อยใต้แสงอาทิตย์ที่อาบไล้ ทุกบ้านช่องต่างปิดประตูสนิทแน่น ถึงกับไม่มีเงาร่างผู้คนใดปรากฏให้เห็นเลย

แต่เพียงเดินไปสองก้าวกั๊วะเทียนเชียนกลับสกัดทางนางไว้โดยไม่คาดหมาย

งึ่นฮวยเนี้ยรีบไพล่ห่ออัญมณีไปซ่อนที่หลัง ร้องโพล่งด้วยความขุ่นเคือง

"ท่านคิดทำอะไร ?"

กั๊วะเทียนเชียนถอนหายใจ กล่าวว่า

"จะอย่างไรก็เป็นสตรีอยู่นั่นเอง กระทั่งสตรีเช่นท่าน ยังมีจิตใจคับแคบดุจสามัญชน ในเวลาและสถานการณ์เยี่ยงนี้ หรือเรายังมีอกุศลจิตต่อห่ออัญมณีของท่านได้"

งึ่นฮวยเนี้ยกลอกนัยน์ตาไปมา เม้มปากยิ้มแล้วกล่าวว่า

"ในเมื่อท่านทราบว่า สตรีต่างมีใจคับแคบ เหตุไฉนจึงต้องขวางทางผู้คนไว้ หรือท่านไม่คิดรีบเร่งออกไป ? หรือยังคิดรอให้อั้งเน้ยฮวยย้อนมาหาท่านอีก ?"

กั๊วะเทียนเซียนกล่าวเสียงเย็นชาขึ้น

"เรายอ่มคิดรีบเร่งหนีไปให้พ้นแต่โดยเร็ว แต่กลับไม่คิดถูกคนหามออกไป"

งื่นฮวยเนี้ยชำเลืองแลเจ็งแจ๋แวบหนึ่ง หัวร่อเสียงใสแล้วกล่าว

"พวกเราคิดถูกท่านอุ้มไป แต่มือของท่านตอนนี้ไม่ว่างเสียแล้ว"

"ท่านตอนนี้หากบุกตรงไปที่เบื้องหน้ายังกลัวไม่มีคนหามท่านอีกหรือ ?"

งื่นฮวยเนี้ยกลอกนัยน์ตาไปมาอีกครา สวนคำพูดขึ้นว่า

"ความหมายของท่านคือ...พวกเราตอนนี้หนีไม่รอด ?"

"พวกเราตอนนี้อย่าคิดหนีออกพ้นเมืองน้อยนี้แม้แต่ก้าวเดียว !"

"หรือท่านเข้าใจว่า เราลิงโลดยินดีจนสมองเลอะเลือน เราก็ทราบพวกยู่ปังเฮาะต้องมิได้ล่าถอยไปห่างไกลเด็ดขาด จะคงรายล้อมเมืองน้อยนี้ไว้เสียแปดส่วน ดังนั้นเมืองน้อยตอนนี้ กระทั่งภูตผีสักตนหนึ่งก็ยังไม่มี"

กั๊วะเทียนเซียนกล่าวช้า ๆ ขึ้น

"แต่ท่านคำนวณแน่ พวกมันไม่มีความอาฆาตแค้นกับท่าน ต้องไม่ขัดขวางปล่อยท่านไปเด็ดขาด เพียงท่านสามารถหนีรอดออกไปได้ ผู้อื่นก็ไม่เกี่ยวข้องสนใจแล้วใช่หรือไม่ ?"

งื่นฮวยเนี้ยแย้มยิ้มยิ่งนัก พลางกล่าว

"เราเป็นสตรีที่ทั้งจิตใจคับแคบ ทั้งไม่รู้เรื่องราวใด ท่านเรียกให้เรายังสามารถทำอย่างไรได้ ? พวกท่านเป็นบุรุษเพศอันแกร่งกำยำ ย่อมไม่ถึงกับต้องให้ข้าพเจ้าพิทักษ์ป้องกันพวกท่านกระมัง ?"

กั๊วะเทียนเซียนหัวร่อเสียงก้อง แล้วกล่าว

"สหายรัก ! สหายรัก !...ถึงกับกล่าววาจาที่เห็นแก่ตัว ไม่คำนึงถึงน้ำมิตรคุณธรรมปานนี้ กล่าวได้น่าฟังน่าเลื่อมใสปานนี้ ดีที่ท่านมิใช่บุรุษเพศ ไม่เช่นนั้นมิถูกคนฆ่าทิ้งก็ประหลาดยิ่ง"

งื่นฮวยเนี้ยหัวร่อคักคัก พลางกล่าวว่า

"เราทราบว่าท่านไม่ฆ่าเราแน่นอน ท่านแม้นับว่าคิดรั้งเราไว้ แต่ยู่กงจื้อที่มีศีลธรรมสูงส่ง คุณธรรมเลิศล้ำ ก็ต้องไม่ยอมให้ท่านลงมือเด็ดขาด"

"ท่านจะไป เราก็ไม่ขวางท่านเป็นอันขาด"

"โอ้โฮ คิดไม่ถึงว่าท่านก็เป็นผู้มีคุณธรรมอันสูงส่ง..."

กั๊วะเทียนเซียนตอบเสียงเย็นชา

"แต่ท่านที่มีห่ออัญมณีติดตัวเยี่ยงนี้ ผู้อื่นก็จะยอมปล่อยท่านหนีไปด้วย

หรือไร ?"

งึ่นฮวยเนี้ยคล้ายถูกเตะเข้าถนัดถนี่ นางสะท้านเฮือกจนร่างโงนเงนแทบล้มลง

กั๊วะเทียนเซียนส่งเสียงอ้อยอิ่งกล่าวสืบไป

"ดังนั้น หากท่านจะไปก็ยากยิ่งที่ไม่ทิ้งอัญมณีห่อนี้ไว้ก่อน...ซึ่งนี่ไยมิเท่ากับต้องการชีวิตของท่านไว้ด้วย"

งึ่นฮวยเนี้ยพลันกระโดดโลดเต้น แล้วร้องว่า

"เราตอนนี้เข้าใจแล้ว ปิศาจผอมแห้งคืนอัญมณีแก่เรา ก็เป็นการลากเราเอาไว้มิยอมให้เราไป ผู้นี้เหลือลมหายใจอึดสุดท้ายเฮือกเดียวเท่านั้น แต่กลับมีความคิดอันกลอกกลิ้งถึงปานนี้ได้"

ยู่ป้วยหยกที่มิเคยเอ่ยปากตลอดมา ยามนี้อดมิได้ต้องกล่าวสวนคำขึ้น

"หากท่านเข้าใจว่ามันจงใจประทุษร้ายท่าน เหตุไฉนไม่คืนอัญมณีห่อนี้แก่มัน"

งึ่นฮวยเนี้ยขยี้เท้าร้องไป

"มันย่อมคำนวณแน่ว่า ข้าพเจ้าไม่ยอมเสียสละเด็ดขาด..."

นางพลันหัวร่อขึ้นอีกครา กลอกนัยน์ตาไปมาแล้วกล่าวอย่างหยาดเยิ้ม

"อย่าว่าแต่ แม้จะไม่มีอัญมณีห่อนี้ ข้าพเจ้าไหนเลยตัดใจทอดทิ้งพวกท่านหนีไปเพียงลำพังได้ ข้าพเจ้าเมื่อครู่เพียงแต่สัพยอกกับพวกท่านเท่านั้น"

กั๊วะเทียนเซียนกล่าวเสียงเย็นชากระด้าง

"การสัพยอกครานี้ กลับนับว่าสนุกสนานน่าสนใจยิ่ง"

งึ่นฮวยเนี้ยเงยหน้ามองมัน ร่างคล้ายดั่งจะกระแซะเข้าอิงแอบมัน กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"ท่านบอกว่า พวกเราตอนนี้จะล่าถอยกลับไปหรือไม่ ?"

กั๊วะเทียนเซียนคงกล่าวเสียงเย็นชา

"พวกเราสามารถรอดตัวมาได้โดยปลอดภัย นับว่าเป็นวาสนาชะตาช่วยอยู่แล้ว ไหนเลยจะย้อนกลับไปอีกได้"

มันนับว่าแม้ไปเผชิญหน้ากับอั้งเน้ยฮวยก็ยังประเสริฐกว่าให้ไปประจันกับคนป่วยที่ลึกลับนั้นอีก

งึ่นฮวยเนี้ยกล่าวอย่างยิ้มแย้มแจ่มใส

"เมื่อไม่สามารถบุก และไม่อาจล่าถอย พวกเราสมควรทำอย่างไร ? หรือยังจะหาบ้านช่องอีกหลังหนึ่งซุกซ่อนตัวได้ หากแม้นพบคนป่วยลักษณะนั้นอีกคน ไยมิใช่ต้องตายกันไปหมดสิ้น ?"

กั๊วะเทียนเซียนหัวร่อพลางกล่าวว่า

“ครานี้ สถานที่ซึ่งเราเป็นผู้ต้องหาต้องไม่มีบุคคลใดอยู่เป็นเด็ดขาด...”

“ที่ใด ?”

“โรงเตี๊ยมนั้น”

งื่นฮวยเนี้ยหัวร่อเสียงใส กล่าวว่า

“ท่านฉลาดจนปราดเปรื่องยิ่ง พวกประดานั้นเมื่อล่าถอยมาจากโรงเตี๊ยมเอง ต้องไม่ย้อนกลับไปเป็นแม่นมั่น โรงเตี๊ยมแห่งนั้นต้องเป็นสถานที่ปลอดภัยที่สุดของเมืองน้อยนี้ เพียงแต่ว่า...”

นางชม้ายมองยู่ป้วยหยกแวบหนึ่ง ขบริมฝีปากกลั้นหัวร่อแล้วกล่าวต่อไป

“ยู่กงจื้อของพวกเรา จะเป็นเพื่อนพวกเราไปซ่อนตัวไว้ด้วยกันหรือไม่ ?”

“มันต้องไปแน่นอน”

“อ้อ”

“พวกยู่ปังเฮาะแลเห็นทางนี้สงบเงียบไม่เคลื่อนไหวเป็นเวลาเนิ่นนาน คล้ายจะต้องย้อนกลับมาอีกครั้งเป็นแน่ พวกเราไปซ่อนตัวในโรงเตี๊ยม นับว่าเป็นการขึ้นสู่ที่สูงดูพยัคฆ์ร้ายต่อสู้กัน”

หยุดหัวร่อด้วยความภูมิใจ แล้วจึงกล่าวสืบต่อไป

“ยู่เฮียตอนนี้กำลังมีความคลางแคลงสงสัยเต็มอก ไม่คลี่คลายเรื่องราวนี้ให้กระจ่างถึงที่สุด ท่านก็ต้องไม่ยินยอมไปแน่...ยู่เฮีย ท่านว่าใช่หรือไม่ ?”

ยู่ป้วยหยกยิ้มเล็กน้อยแล้วกล่าวว่า

“อย่าว่าแต่ข้าพเจ้าตอนนี้ก็ไม่มีสถานที่ใด ๆ จะไปอยู่เลย”

ในโรงเตี๊ยมเงียบวังเวงไม่มีเงาร่างผู้คนเหลืออยู่จริง ๆ กระทั่งเจ้าของและผู้รับใช้ก็พากันหนีหายจนไม่มีร่องรอย คล้ายดั่งกระทั่งพวกมันก็ยังดออก ในเมืองนี้อีกไม่นานต้องมีภัยพิบัติอันร้ายแรงเกิดขึ้น

กั๊วะเทียนเซียนเดินนำหน้า ทั้งมิได้หลบไปตามห้องพัก ยิ่งมิได้ไปยังห้องที่พวกยู่ปังเฮาะอยู่เมื่อครู่นี้ แต่กลับเดินตรงไปจนถึงห้องครัว

ไฟในเตายังมิได้ดับ บนเตามีข้าวต้มหม้อใหญ่ที่ไหม้เกรียมแล้ว บนเขียงยังมีผักกาดดองหั่นอยู่กองหนึ่ง ในชามยังมีไข่เค็มที่ปอกเปลือกไม่หมดอีกหลายฟอง

งื่นฮวยเนี้ยเหลียวซ้ายแลขวาพลางกล่าวอย่างยิ้มแย้มแจ่มใส

“คาดว่า คนในโรงเตี๊ยมต้องหนีกันอย่างฉุกละหุกลนลาน กระทั่งอาหารเช้าก็ไม่สนใจมารับทาน หรือเป็นยู่ปังเฮาะขับไล่พวกมันไปกัน ?”

กั๊วะเทียนเชียนกล่าวเสียงราบเรียบว่า

“ยู่ปังเฮาะไม่ต้องขับไล่พวกมัน ผ่านการวุ่นวายขนานใหญ่ของเมื่อครู่ หรือพวกมันยังกล้าเสนอหน้าอยู่ในเมืองอันตรายอีก”

งิ่นฮวยเนี้ยหัวร่อเสียงใส กล่าวไปอีกว่า

“ระหว่างนี้ ในโรงเตี๊ยมนี้มักมีคนตาย เถ้าแก่โรงเตี๊ยมน่ากลัวถึงคราโชคร้ายแล้ว...”

ปากนางว่ากล่าววาจา มือได้ชุกห่ออัญมณีไว้ในกองฟืน แล้วเดินไปตักข้าวต้มมาชามหนึ่ง คีบผักกาดดองพุ้ยกินอย่างเอร็ดอร่อย

กั๊วะเทียนเชียนก็ตักชามหนึ่ง ส่งมาที่เบื้องหน้าเจ็งแจ๋ยิ้มพลางกล่าวว่า

“ท่านก็รับทานเสียบ้าง ข้าวต้มนี้แม้จะไหม้เกรียมไป แต่ต้องไม่มีพิษเด็ดขาด”

งิ่นฮวยเนี้ยกล่าวเสียงใส

“ในชีวิตของเรา นับว่าไม่เคยได้รับทานข้าวต้มที่หอมหวานยิ่งกว่านี้เลยจริง ๆ ท่าน...”

มิทันจบคำ ข้าวต้มในมือกั๊วะเทียนเชียนกลับถูกเจ็งแจ๋ตบกระจายไปกับพื้น นางเปล่งเสียงร่ำไห้ดัง ๆ แล้วร้องว่า

“ข้าพเจ้าเป็นคนปางตายแล้ว ข้าพเจ้าทราบว่าท่านต้องทอดทิ้งข้าพเจ้าแน่ข้าพเจ้า...ยังต้องรับทานข้าวต้มอะไร กลับมิสู้พาลอดให้ตายเสียก็แล้วกัน”

กั๊วะเทียนเชียนถึงกับไม่มีโทสะดาลเดือด กลับปลอบด้วยเสียงนุ่มนวล

“ข้าพเจ้าทราบว่าอารมณ์ท่านหงุดหงิด แต่สูญเสียวิชาฝีมือเหล่านั้นไปจะนับสำคัญอย่างไร ข้าพเจ้ามิใช่ต้องการให้ท่านไปอาศัยวิชาบู๊ลิ้มมาเลี้ยงดูข้าพเจ้า ท่านไม่มีฝีมือก็จะเป็นไรไปด้วย”

เจ็งแจ๋ร้องเสียงสั่นสะท้านว่า

“ท่านมิต้องเสแสร้งแกล้งมารยากับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าถามท่าน ท่านบอกกับข้าพเจ้าว่าตัดขาดกับกุนไฮ้ทั้งไปแล้ว บัดนี้ เหตุไฉนจึงไม่กล้าพบหน้านาง ท่านกลัวในเรื่องอันใด ?”

สีหน้ากั๊วะเทียนเชียนแปรเปลี่ยนไปทันที ขณะเวลานั้นเอง พลันมีเสียงกระแอมไอแว่วมา ทั้งสี่คนในห้องครัวจึงสงบปากคำลงทันที

ในความเงียบวังเวง ได้ยินเสียงฝีเท้าแผ่วเบาแว่วมาจากนอกประตู...ข้าง

ห้องครัวเป็นประตูหลังของโรงเตี๊ยม เสียงฝีเท้านั้นดังแว่วมาจากทางประตูหลังนี่เอง

กั๊วะเทียนเซียนมองจากช่องประตูไป เห็นมีสองคนกำลังเดินเข้ามา ผู้หนึ่งยกมือปิดปาก แสดงว่ามันคือคนไอเมื่อครู่นี้เอง

ผู้มีรูปกายผอมสูง ใบหน้าเกลี้ยงเกลา หลังสะพายกระบี่ยาว พู่กระบี่สีแดงฉานตัดกับเสื้อสีเขียวอ่อนของมันสะดุดตาเป็นพิเศษ

อีกผู้หนึ่งร่างสันทัดชูบแกร่ง ตาเป็นประกายวาว กั๊วะเทียนเซียนมองปราดเดียวก็ทราบ ทั้งสองต้องเป็นยอดฝีมือที่มีวิชาตัวเบาไม่ต่ำต้อย

ทั้งสองคนเดินห่างจากกันประมาณหลายเชียะ เดินด้วยความระมัดระวัง คาดว่ามันคงมาเพื่อสืบเสาะความเคลื่อนไหว ดังนั้นจึงกลัวจะสร้างความตื่นตัวให้แก่คนป่วยอันน่าหวาดหวั่นบนหอน้อย

กั๊วะเทียนเซียนตาวาววูบวาบ พลันเปิดประตูไปหัวร่อให้พวกมัน ทั้งสองคนนั้นพลันงุนงงไปพร้อมกัน กั๊วะเทียนเซียนก็ได้ลอบถอยกลับมาอย่างเงียบเชียบแล้ว

แต่ประตูกลับคงเปิดกว้างไว้ ลมโชยพัดบานประตูไหวดังเอี๊ยด กั๊วะเทียนเซียนลดเสียงแผ่วเบากล่าวช้า ๆ

“สองท่านเหตุไฉนยังไม่เข้ามา”

งิ้นฮวยเนี้ยทราบว่า มันมีเจตนาล่อคนภายนอกทั้งสองเข้ามา เพื่อถามความเคลื่อนไหวของฝ่ายยู่ปังเฮาะ คนทั้งสองนี้มาเพื่อสืบเสาะข่าวคราว บัดนี้กลับถูกผู้อื่นหลอกล่อหมายสอบปากคำ งิ้นฮวยเนี้ยจึงอดหัวร่อในใจไม่ได้ กั๊วะเทียนเซียนยิ่งคำนวณแน่ เมื่อสองคนเห็นในห้องครัวนี้ยังมีคนอยู่ แม้จะเสี่ยงอันตรายก็ต้องเข้ามาเพื่อดูให้รู้แน่

มิคาด เป็นครู่หนึ่งแล้วทั้งสองคนทางด้านนอกถึงกับไม่เข้ามา ยังกระทั่งไม่มีชุ่มเสียงใด ๆ แม้แต่แผ่วเบา งิ้นฮวยเนี้ยต้องเกิดความประหลาดสงสัยอีกครา นางกระซิบเบา ๆ ว่า

“สองคนนั้นไฉนจึงขวัญอ่อนถึงปานนี้ ?”

กั๊วะเทียนเซียนกล่าวเสียงหนัก ๆ

“เรารู้จักหนึ่งในสองนั้น คือศิษย์มือดีสำนักเตียมซังนามกั๊วะซง ผู้นี้มีชื่ออยู่ในดินแดนฮุนหนำกุยจิวมิใช่น้อยหาใช่จะเป็นคนขวัญฝ่อกลัวเรื่องราวไม่...”

ลมโชยมาวูบหนึ่ง หอบพัดประตูไม้เก่าคร่ำคร่าจนเปิดอ้าออก แต่เงาร่างของทั้งสองถึงกับไม่ได้อยู่ในละแวกใกล้เคียงแล้ว

งิ้นฮวยเนี้ยกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"เราเห็นขวัญของก๊ะชงผู้นี้ยังคงเล็กกว่ามุสิกเสียอีก"

ก๊ะเทียนเชียนขมวดคิ้วนิ่วหน้า ชะโงกมองออกไปที่ด้านนอกอีกครา กลับพบเห็นจูลุ่ยยี้ผู้นั้นมิทราบลงมาจากหอน้อยตั้งแต่เมื่อใด กำลังเด็ดดอกไม้อยู่ที่ด้านข้าง

อบเชยกิ่งหนึ่งพาดพันขอบกำแพงมา ดอกบนกิ่งกำลังเบ่งบานสะพรั่ง ส่งกลิ่นหอมชาบซ่าน

จูลุ่ยยี้เงยหน้าเขย่งเท้า มือน้อย ๆ ของนางชูขึ้นคว้ากิ่งดอกไม้ไว้ แขนเสื้อของนางจึงรูดลงมา เผยเห็นลำแขนที่ขาวจนน่าเวทนา

ก๊ะชงกับชายฉกรรจ์ชุดเขียวผู้นั้นถึงกับพากันเดินเข้าไป หยุดอยู่ด้านหลังจูลุ่ยยี้อย่างเงียบงันไม่เคลื่อนไหว จับตามองจนเชื่องชืมเชา

จูลุ่ยยี้หักกิ่งอบเชยลงมาแล้ว เดินชดช้อยกลับไปที่หอน้อย โดยกระทั่งศีรษะก็มิเหลียวมา

ก๊ะชงกับชายฉกรรจ์ชุดเขียวถึงกับเดินตามไป ใบหน้าทั้งสองมีแววเคลิบเคลิ้มชืมเชา คล้ายลืมเลือนเรื่องราวใด ๆ ไปสิ้นแล้วก็ปาน

ก๊ะเทียนเชียนยิ่งดูยิ่งประหลาดสงสัย เดาไม่ออกจริง ๆ ว่า ทั้งสองคนนั้นเกิดโรคภัยใดขึ้นมา

จูลุ่ยยี้แม้เป็นสตรีที่มีความงามมาแต่กำเนิด แต่อย่างไรยังเป็นทารกหญิงอายุสิบเอ็ดสิบสองปีเท่านั้น ชายฉกรรจ์อายุสามสี่สิบทั้งสอง หรือยังจะลุ่มหลงความงามของนางไปได้ ?

แลเห็นจูลุ่ยยี้เดินชดช้อยแช่มช้า เสื้อบางเบาบนร่างถูกลมพัดพาพลิ้วปลิวไสว ร่างอ้อนแอ้นของนางคล้ายดั่งจะลอยตามลมได้ทุกเวลา พลันเหลียวหน้ามาชม้ายมองแล้วแย้มยิ้มให้

ประกายตาสกใสของนาง ได้เหลือบมาที่ก๊ะเทียนเชียนแวบหนึ่งราวกับมิตั้งใจ

ก๊ะเทียนเชียนพลันรู้สึกว่า ตนคล้ายลืมวัยของนางไปแล้ว ลืมเลือนทุกสรรพสิ่งในดวงตามีแต่เอวอันแน่งน้อยของนางส่ายอย่างมีจังหวะยั่วเย้า อื่น ๆ นั้นต่างไม่เห็นจนสิ้นเชิง

มันก็แทบจะต้องเดินตามนางออกไปด้วย !

แต่จะอย่างไร มันยังมีพลังภายในอันกล้าแข็งยิ่ง แม้จิตใจจะเคลิบเคลิ้มหวั่นไหว ยังสามารถสงบให้มั่นคงลงได้ในทันที แต่จูลุ่ยยี้ก็ได้อ้อมมุมกำแพงไปแล้ว

จากนั้นกั๊วะชงกับชายฉกรรจ์ชุดเขียวก็ได้ลับหายไปที่หลังกำแพงด้วย

งื่นฮวยเนี้ยก็จับตาดูอยู่ จวบจนตอนนี้จึงระบายลมจากปากยาว ๆ พึมพำขึ้นว่า

"นางปิศาจ ! เอียเท้าน้อยนางนี้นับว่าเป็นปิศาจได้จริง ๆ ถึงกับสามารถล่อให้บุรุษใหญ่โตติดตามนางไป ตอนเรามีวัยเท่านางยังเพียงแต่รู้จักเดินตามบุรุษเท่านั้น"

นางหัวร่อคิกคักแล้วจึงกล่าวสืบต่อ

"โชคดีที่พลังภายในของกั๊วะชิงแชพวกเราหนักแน่นมั่นคง มิเช่นนั้นแทบถูกนางล่อให้ติดตามไปอีกผู้หนึ่งแล้ว"

กั๊วะเทียนเชียนกล่าวเสียงยะเยียบเย็นชา

"เรากลับมิใช่มีพลังภายในกล้าแข็ง เพียงแต่เคยเห็นสตรีมามากเท่านั้น"

งื่นฮวยเนี้ยหัวร่อคิกคักพลางกล่าว

"แต่เอียเท้านางนี้ หลอกล่อพวกมันติดตามไปด้วยจุดประสงค์ใดกัน ?"

วาจานางพลันชะงักงันลงกลางคัน ดวงตาเป็นประกายสุกใสแวววาวร้องโพล่งว่า

"เราเข้าใจแล้ว นางกำลังตกปลาอยู่ เจ้าบัดซบที่โชคร้ายทั้งสองพอขึ้นหอพลังฝีมือที่ฝึกปรือมาน่ากลัวต้องถูกปิศาจผอมแห้งขโมยไปจนหมดสิ้น"

กั๊วะเทียนเชียนผงกศีรษะกล่าว

"เป็นเช่นนี้จริง ๆ"

งื่นฮวยเนี้ยหัวร่อเสียงใสแล้วกล่าวว่า

"คิดไม่ถึง เอียเท้าอายุเยาว์วัย ก็รู้จักใช้อุบายนางงามตกปลาแล้ว เจ้าบัดซบที่โชคร้ายทั้งสองตัวถึงกับงมงายไปกินเบ็ดนางได้"

กั๊วะเทียนเชียนเหลียวมองหน้ายู่ป้วยหยกแล้วกล่าว

"จากนี้เป็นที่เห็น ที่พวกอั้งเน้ยฮวยต้องการหาตัวนาง มิใช่จะไร้เหตุผลต้นปลาย"

ยู่ป้วยหยกฝืนยิ้มกล่าวบ้าง

"นางกระทำดั่งนี้ หรือมิเพียงครั้งเดียว ?"

"ดท่า นางมีความแคล่วคล่องเจนจัดยิ่ง มิทราบเคยทำอันตรายผู้คนมามากน้อยปานใดแล้ว ดังนั้น ยู่ปังเฮาะจึงหาพวกพ้องมาจัดการกับนางได้มากมาย"

ยู่ป้วยหยกถอนใจ กล่าวว่า

"ไม่ผิด มิเช่นนั้นบุคคลดั่งอั้งเน้ยฮวยต้องไม่ยอมรับคำบงการจากยู่ปังเฮาะเป็นเด็ดขาด"

ความนี้ผู้อื่นไม่ทราบ แต่ยู่ป้วยหยกกลับทราบกระจ่างแก่ใจ เนื่องเพราะอั้งเน้ยฮวยก็มีความระแวงในตัวยู่ปังเฮาะอยู่มากหลายเช่นกัน

กั๊วะเทียนเชียนยิ้มพลางกล่าวว่า

“นี่กลับนับเป็นเรื่องสนุกสนานน่าสนใจ ทารกหญิงอายุสิบเอ็ดสิบสองปี ถึงกับมีความสามารถยิ่งใหญ่ปานนี้ได้ บุคคลเยี่ยงนี้ต้องมิใช่ไร้ความเป็นมาอันสำคัญเด็ดขาด อั้งเน้ยฮวยจะจัดการกับนาง น่ากลัวยังไม่ง่ายดายนัก”

งิ่นฮวยเนี้ยหัวร่อคักคักแล้วกล่าว

“แม้นับว่านางมีประวัติความเป็นมายิ่งใหญ่ปานใด ยังคงถูกเราตบหน้าเข้าฉาดใหญ่”

นางกล่าวพลางตวัดมือขึ้นทำท่า...แต่เมื่อทำท่าไปแล้ว ตัวนางกลับคล้ายถูกผู้อื่นตบใส่ไปฉาดใหญ่เช่นกัน หัวร่อไม่ออกอีกแล้ว วาจาก็กล่าวไม่ได้สืบไป!

ยู่ป้วยหยกกับกั๊วะเทียนเชียนเหลือบตามองนางไปโดยไม่รู้ตัว เห็นใบหน้าที่งามสะคราญ มีรอยยิ้มอันยียวนอยู่ตลอดวัน ตอนนี้ถึงกับกลายเป็นซีดขาวจนไร้สีเลือด ดวงตาซึ่งหยาดเยิ้ม ยิ่งเปี่ยมด้วยแววแตกตื่นขวัญเสีย เบิ่งจ้องดูมือของนางจนเหลือกถลนไม่กะพริบ

มองไปมองไป ร่างของนางถึงกับสั่นระริกขึ้นมา

สายตายู่ป้วยหยกกับกั๊วะเทียนเชียนจึงพลอยเคลื่อนไปที่มือนางโดยไม่รู้ตัว แต่ทั้งสองเมื่อแลเห็น ใบหน้าถึงกับเปลี่ยนสีเช่นกัน ประกายตาก็มีแววแตกตื่นขวัญเสีย!

แลเห็นมือที่เรียวงามขาวผ่องเป็นยองใยของนาง ยามนี้ถึงกับคล้ายเป็นมือปิศาจร้าย รวมสีดำแดงม่วงเขียวอยู่ครบครัน!

ยู่ป้วยหยกร้องด้วยความแตกตื่น

“นั่นเป็นเรื่องราวใดกัน?”

งิ่นฮวยเนี้ยกล่าวเสียงสั่นสะท้าน

“ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าก็มิทราบเป็นเรื่องราวใด ข้าพเจ้ามิได้รู้สึกแม้สักน้อยนิดมือ...มือข้างนี้ไฉนกลาย...กลายคล้ายมือปิศาจไปแล้ว”

กั๊วะเทียนเชียนกล่าวขึ้นว่า

“มือข้างนี้ของท่านยังสามารถเคลื่อนไหวหรือไม่?”

“คล้าย...คล้ายดั่งยังเคลื่อนไหวได้ แต่...แต่ทว่า...”

กั๊วะเทียนเชียนพลันชักฟืนขึ้นท่อนหนึ่งฟาดไปบนหลังมือของนางดังฉาดใหญ่ ฟืนท่อนนี้ความจริงทั้งใหญ่ทั้งหนัก การฟาดครานี้ก็ไม่เบา มิว่าฟาดใส่มือผู้ใด คนผู้นั้นน่ากลัวต้องเจ็บปวดจนแยกเขี้ยวยิงฟัน มิคาด งิ่นฮวยเนี้ยถูกฟาดไปแล้ว ถึงกับ

คล้ายมิได้รู้สึกเจ็บปวดแม้สักน้อยนิด

กั๊วะเทียนเชียนขมวดคิ้วถามไป

"เจ็บหรือไม่ ?"

"ไม่...ไม่เจ็บ"

ถูกฟาดแล้วไม่เจ็บ ความจริงควรเบิกบานใจจึงถูกต้อง แต่งิ้นฮวยเนี้ยเมื่อกล่าวสองคำนั้นไปแล้ว ดวงตาถึงกับปรากฏน้ำตาหลั่งไหลด้วยความกลัวจนขวัญหนีดีฝ่อ นางรู้สึกว่ามือข้างนี้ของนางคล้ายดั่งกับท่อนไม้ และคล้ายมิใช่มือของนางอีกแล้ว นางจับตามองกั๊วะเทียนเชียนฟาดท่อนไม้ลงมา แต่ถึงกับคล้ายฟาดใส่มือผู้อื่นก็ปาน !

กั๊วะเทียนเชียนขมวดคิ้วแนบแน่นอีกครา แลเห็นมีดหั่นผักที่วางอยู่บนเขียงพลันคว้ามีดนั้นขึ้นมาฟันใส่หลังมืองิ้นฮวยเนี้ยอีกฉับหนึ่ง

มีดหั่นผักแม้ไม่คมเท่าใด แต่ฟันใส่มือผู้คนให้ขาดยังคงง่ายดายอย่างยิ่งอยู่มิคาด มีดนี้เมื่อฟันลงหลังมืองิ้นฮวยเนี้ยเป็นแต่ปรากฏแผลเล็ก ๆ เท่านั้น ปากแผลกระทั่งโลหิตสักหยดหนึ่งก็มิได้ไหลออกมา มือข้างนี้ของนางถึงกับยังคล้ายแข็งกว่าท่อนไม้เสียอีก !

มีดของผู้มิได้ฟันมือตนขาดไป นางความจริงควรเบิกบานใจจึงถูกต้อง แต่งิ้นฮวยเนี้ยกลับยิ่งตระหนกแทบต้องเปล่งเสียงร่ำไห้ดัง ๆ ออกมา

มีเสียงเปรื่องดังสดใส เมื่อกั๊วะเทียนเชียนเหวี่ยงมีดในมือทิ้งไป สั่นหน้าถอนใจแล้วกล่าว

"โกวเนี้ยที่ดี มือของท่านครานี้นับว่าตบจนเป็นเรื่องยุ่งยากขึ้นแล้ว"

งิ้นฮวยเนี้ยร้องเสียงสะท้าน

"แต่...แต่ตอนเราตบนาง มิได้รู้สึกแม้สักน้อยนิด"

กั๊วะเทียนเชียนฝืนยิ้มกล่าวว่า

"จะต้องเป็นพิษเยี่ยงนี้จึงนับว่าร้ายกาจอย่างจริงจัง ในตอนท่านไม่รู้ตัว พิษก็ได้แทรกซึมเข้าไปในโลหิตของท่าน ในกระดูกของท่าน หากแม้นถูกท่านรู้สึกตัวในตอนนั้น ไยมิใช่มีทางช่วยเหลือได้แล้ว ?"

งิ้นฮวยเนี้ยร้องเสียงสั่นสะท้านอีกครา

"ตอนนี้...หรือตอนนี้ไม่มีทางช่วยแล้ว ?"

ความจริง ตัวนางเองก็เป็นคนใช้พิษมีชื่อกระเดื่องดัง ไหนเลยมิทราบว่า นางตอนนี้ถูกพิษแทรกซึมสาหัสปานใด เพียงแต่ยามกระวนกระวาย ในใจยังคงหวังให้

มีทางแม้สักหนึ่งในหมื่นก็ยังดีอยู่

กั๊วะเทียนเชียนสั่นศีรษะตอบว่า

"น่ากลัวไม่มีทางช่วยได้แล้ว..."

งื่นฮวยเนี้ยโถมเข้าหา ร้องเสียงดัง ๆ ว่า

"ข้าพเจ้าทราบ ท่านต้องสามารถช่วยข้าพเจ้าได้ ท่านก็เป็นมือเยี่ยมในการใช้พิษท่าน...ท่าน..."

ร่างนางโถมเข้าหา แต่กั๊วะเทียนเชียนกลับถลันหลบดจหลีกอสรพิษร้ายก็ปานถอยกรูด ๆ พลางร่ำร้องขึ้น

"ไม่ผิด ข้าพเจ้าพอนับเป็นบรรพบุรุษการใช้พิษได้ แต่พิษที่ร้ายกาจเยี่ยงนี้ข้าพเจ้ากลับยังไม่เคยพบเห็น...โกวเนี้ยประเสริฐ ท่านถูกพิษไปเองแล้ว อย่าได้พลอยประทุษร้ายผู้อื่นอีกเลย ยังคงรีบไปเสาะหาสถานที่สุขสบายสักแห่ง นั่งรอความตายโดยสงบเสงี่ยมเรียบร้อยเถิด"

งื่นฮวยเนี้ยตัวอ่อนระทวยทรุดฮวบลงกับพื้นไป

ยู่ป้วยหยกบังเกิดความแตกตื่นจนขวัญเสียเช่นกัน ผลักประตูออกแล้วกล่าวว่า

"ท่านตามข้าพเจ้ามา"

งื่นฮวยเนี้ยร้องโพล่งขึ้น

"ท่าน...ท่านจะพาข้าพเจ้าไปที่ใด ?"

"ผู้อื่นช่วยเหลือท่านไม่ได้ คนใส่พิษนั้นย่อมต้องช่วยท่านได้แน่นอน"

งื่นฮวยเนี้ยกระโดดปราดขึ้นทันที ร้องไปว่า

"ใช่ใช่ใช่ นางต้องช่วยข้าพเจ้าได้เด็ดขาด ข้าพเจ้าตบนางไปฉาดหนึ่ง นางแม้ไม่พอใจ แต่ก็ไม่มีความอาฆาตแค้นอันยิ่งใหญ่อย่างไร เพียงข้าพเจ้าไปวิงวอนนางขอขมาต่อนางสักครั้ง นางย่อมไม่ต้องการปลิดชีวิตข้าพเจ้าจริงจังเป็นแน่แท้"

ความจริงแล้ว ตัวนางเองก็ทราบ เรื่องราวนี้ต้องไม่รวบรัดดั่งว่าเป็นแน่ แต่คนเราในขณะร่อแร่ใกล้จะตาย ย่อมมีแต่ปลอบประโลมใจตัวเองให้ชุ่มชื่นขึ้นบ้างเท่านั้น

แต่กั๊วะเทียนเชียนกลับส่งเสียงดัง ๆ ขึ้น

"ยู่เฮีย ท่านยังจะพานางไปที่หอนั้น ?"

"อืมม์"

"ทั้งเฒ่าทั้งทารกสองคนนั้น ตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้ามีแต่กลิ่นอายปิศาจร้ายอยู่เต็ม ท่านลงมาจากหอได้ด้วยความลำบากยากเข็ญ การขึ้นไปในคราวนี้ น่ากลัว

กระทั่งท่านก็ยังยากจะลงมาได้อีกแล้ว”

ยู่ป้วยหยกยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

“หากข้าพเจ้าต้องตาย ก็ตายไปมากมายหลายครั้งแล้ว...”

กั๊วะเทียนเซียนสอดคำขึ้น

“สตรีดุจดั่งนาง ยู่เฮียไยต้องไปเสี่ยงชีวิตเพื่อนางถึงปานนี้ ?”

ยู่ป้วยหยกสวนคำทันที

“หากบุคคลเช่นดั่งกั๊วะเฮียถึงยามต้องตาย ข้าพเจ้ายังต้องลงมือช่วยเหลือเช่นกัน”

ปากว่ากล่าววาจา เท้าได้ก้าวพางึ่นฮวยเนี้ยไปจนไกลแล้ว

กั๊วะเทียนเซียนสั่นศีรษะรำพึงขึ้น

“บุคคลดั่งนี้ กลับนับว่ามิใคร่เคยพบเห็นเลย กระทั่งเรายังสะสางไม่เข้าใจจริง ๆ ว่ามันเป็น...”

พลันได้ยินงึ่นฮวยเนี้ยร้องมาดัง ๆ แต่ไกล

“อั้งเน้ยฮวย กุนไฮ้ทั้ง พวกท่านรีบมา กั๊วะเทียนเซียนซ่อนตัวอยู่ในห้องครัวโรงเตี๊ยมนั่นเอง”

กั๊วะเทียนเซียนหน้าเปลี่ยนสีทันที ขยี้เท้าร้องว่า

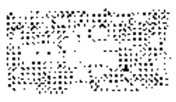
“หัวใจสตรีนางนี้ดำยิ่งนัก”

สายตาเบือนมาแล้ว อุ้มเจ็งแจ๋ขึ้นก่อนค่อยไปดึงห่ออัญมณีออกจากกองฟืนเจ๋งแจ๋เงยหน้ามองมันดวงตาพลันมีหยาดน้ำหลั่งทะลักออกมา กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า

“ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้ากลายเป็นสภาพดั่งนี้แล้วท่านยังมิได้ลืมข้าพเจ้า ท่าน...ในเมื่อท่านเคยพบเห็นสตรีมามากมายปานนั้น เหตุไฉนจึงยังดีต่อข้าพเจ้าถึงปานนี้...”

กั๊วะเทียนเซียนส่งเสียงเย็นชาขึ้น

“หากท่านกล่าววาจาให้น้อยลง ข้าพเจ้ายังจะดีกับท่านมากกว่านี้”

งึ่นฮวยเนี้ยส่งเสียงร้องไปเดินไป เมื่อเดินถึงที่ชั้นล่างของหอ ก็เหนื่อยจนหอบหายใจไม่หยุดยั้ง แลเห็นยู่ป้วยหยกกำลังจับตามองนาง นางจึงฝืนยิ้มแล้วกล่าว

“มันเหี้ยมโหดต่อข้าพเจ้าถึงปานนี้ ข้าพเจ้าย่อมไม่ยอมปล่อยให้มันมีความปลอดโปร่งสบายไปได้ ใช่หรือไม่ ?”

ยู่ป้วยหยกถอนใจยาวฝืนยิ้ม กล่าวว่า

“ท่านอย่าเข้าใจว่าข้าพเจ้าตำหนิท่าน จวบจนบัดนี้ข้าพเจ้าจึงทราบ คนที่เลวร้ายกว่าท่าน ในโลกนี้มิทราบมีอีกมากมายปานใด ท่านเป็นแต่เพียงเนื่องเพราะผู้อื่นขัดใจทำร้ายท่าน ท่านจึงไปทำร้ายมันเป็นการแก้มือ แต่มีบ้างบางคน...”

วาจาพลันชะงักงันลงด้วยความหม่นหมอง หันกายไปจะตบประตู มิคาดในประตูได้มีคนส่งเสียงขึ้นแล้ว

“ประตูมิได้ลงกลอน พวกท่านเข้ามากันเองเถิด”

งื่นฮวยเนี้ยขบริมฝีปากกระซิบเบา ๆ

“ที่แท้นางคำนวณแน่แต่แรก ว่าพวกเราไปแล้วต้องย้อนกลับมา ดังนั้น จึงปล่อยพวกเราไปกันโดยไม่ขัดขวาง”

นางกล่าววาจาด้วยเสียงแผ่วเบาอย่างยิ่ง มิคาดคนในหอยังคงได้ยิน

ได้ยินเสียงจูลุ่ยยี้กล่าวสวนคำ

“เราบอกแต่แรกแล้ว พวกเราไม่วิงวอนคนเป็นเด็ดขาด มีแต่รอให้ผู้อื่นมาวิงวอนพวกเราเท่านั้น”

งื่นฮวยเนี้ยเข้าใจว่า จูลุ่ยยี้อยู่ที่หลังประตูนี้เอง มิคาด ผลักประตูเข้าไปแล้วห้องของชั้นล่างกระทั่งเงาร่างคนก็ยังไม่มี

เสียงของจูลุ่ยยกลับแว่วลงมาจากชั้นบนว่า

“เมื่อพวกท่านเข้ามาแล้ว อย่าได้ลงกลอนประตูไปเสีย มิแน่ว่ายังจะมีคนเข้ามาอีก”

งื่นฮวยเนี้ยขบกรามคำนึงขึ้นในใจ

‘โสตประสาทเอียเท้านางนี้แหลมคมจริง ๆ’

แต่ครานี้ นางมิกล้าบอกออกไป แล้วติดตามยู่ป้วยหยกขึ้นบันไดด้วยฝีเท้าแผ่วเบา ม่านประตูชั้นบนปิดสนิทแน่น ในห้องจึงมืดเลือนรางจนวังเวงใจ

จูลุ่ยยี้นั่งอยู่บนเก้าอี้เล็ก ๆ ที่ข้างเตียง กระทั่งเหลือบตามาแลดูก็ยังไม่มี เพียงเบิ่งดวงตากลมใหญ่ทั้งสอง จ้องมองดูชาเจ็กของนางจนแน่วนิ่ง

สองคนที่ขึ้นมาเมื่อครู่นี้ คุกเข่าเคียงกันอยู่ที่ข้างเตียง มือของทั้งสองต่างถูกคนป่วยกุมไว้ ทั้งสองคนนั้นเหงื่อกาฟแตกโซมหน้า ใบหน้ายิ่งมีแววหวาดหวั่นขวัญเสียคล้ายปรารถนาใคร่เสียบปีกโบยบินหนีออกไปในฉับพลันทันที แต่กลับพาลไม่อาจขยับเขยื้อนกายได้แม้สักครึ่งก้าว

คนป่วยผู้นั้นพริ้มนัยน์ตา ใบหน้าเริ่มแดงระเรื่อขึ้นทีละน้อย จนครู่ใหญ่ศีรษะพลันมีละอองพวยพลุ่งออกเป็นเส้นสายดุจดั่งไอน้ำเดือดบนเตาใหญ่

กั๊วะชงฟันสั่นกระทบกันดังกึกกัก พลันร้องเสียงแหบแห้งขึ้น

"ผู้อาวุโส ไว้ชีวิต...กรุณา...ไว้ชีวิต..."

เสียงของมันยิ่งกล่าวยิ่งแผ่วเบา จนถึงตอนหลังนับว่าไม่อาจได้ยินอีกแล้ว แต่จูลุ่ยยี้กลับส่งเสียงอ้อยอิ่งขึ้น

"ซาเจ็กเราเพียงแต่ขอยืมพลังฝีมือพวกท่านใช้สักครั้งเท่านั้น โดยไม่คิดปลิดชีวิตพวกท่าน พลังฝีมือเพียงน้อยนิดของพวกท่าน ได้ถ่ายทอดเข้าอยู่กับมือซาเจ็กเรา ยังต้องนับเป็นบุญวาสนาของพวกท่าน..."

มิทันจบคำ คนป่วยพลันคลายมือออก สองคนที่ข้างเตียงหงายตึงลงนอนแน่นิ่งกับพื้น หอบหายใจหนักหน่วงราวเป็นวัวเหนื่อย

จูลุ่ยยี้รีบหยิบผ้าเช็ดหน้าเช็ดเหงื่อบนหน้าผากซาเจ็กของนาง ถามเบา ๆ ว่า

"พลังฝีมือของคนทั้งสองอยู่ระดับใด ?"

คนป่วยถอนหายใจ พึมพำเบา ๆ

"ดีแต่เปลือก...ดีแต่เปลือกเท่านั้น ในวงพวกนักเลงยุคนี้ ไฉนล้วนมีแต่มีชื่อจอมปลอมไปเสียหมดสิ้น"

จูลุ่ยยี้ขมวดคิ้วแนบแน่น พลันชี้คนทั้งสองแล้วตวาดด่าด้วยโทสะ

"พวกเจ้ามีชีวิตยืนยาวจนโตใหญ่ปานนี้ ไฉนไม่รู้จักฝึกปรือฝีมือโดยดี ? ทั้งสองเจ้าหากแม้นยินยอมมานะพยายามในกาลก่อน วันนี้ไยมิใช่ต้องมีเกียรติยิ่งใหญ่ควรภูมิใจ ?"

นางถึงกับต้องการผู้อื่นมานะพยายามฝึกปรือฝีมือ เพื่อจะใช้ฝีมืออันยอดเยี่ยมมายืมแก่ซาเจ็กของนาง วาจาป่าเถื่อนไม่คำนึงเหตุผลเยี่ยงนี้ กระทั่งยู่ป้วยหยกฟังแล้วยังรู้สึกกระอักกระอ่วนจนร้องไห้ไม่ออกหัวร่อมิได้

จูลุ่ยยี้กลับมิเพียงว่ากล่าวอย่างเป็นจริงเป็นจังดังมีเหตุผลเท่านั้น มิหนำซ้ำยิ่งตำหนิยิ่งมีโทสะ พลันสะบัดเท้าขึ้นมา ผู้ใดก็ไม่ทันดูชัดตาว่าเท้าของนางเตะออกไปเยี่ยงไร แต่คนบนพื้นทั้งสองกลับถูกเตะกระเด็นละลิ่ว จนคร่หนึ่ง จึงได้ยินเสียงโครมโครมสองครา คาดว่าคงถูกเตะกระเด็นไปตกบนหลังคาบ้านอันห่างไกลโข

สองคนถึงกับคิดลวนลามโกวเนี้ยเยาว์วัยของผู้อื่น แม้นับเป็นโทษทัณฑ์ที่แส่หาเอง แต่ยู่ป้วยหยกเห็นนางที่อายุยังเยาว์วัยถึงกับมีจิตใจอำมหิตปานนี้ ยังอดถอนหายใจด้วยความเสียดายมิได้

แลเห็นงึ่นฮวยเนี้ยได้เดินยิ้มแย้มเข้าไปคารวะนอบน้อมแล้วกล่าว

"จูโกวเนี้ย ข้าพเจ้าเมื่อครู่นัยน์ตาบอดไป ก้าวร้าวล่วงเกินท่าน หวังว่าท่าน

โปรดอย่าได้นึกเคียดขึ้งตำหนิ”

จูลุ่ยยี้กล่าวเสียงเย็นชาว่า

“ในเมื่ออย่างไร เราก็ถูกคนตบตีจนเคยชินแล้ว ไหนเลยยังกล้าตำหนิท่าน”

งึ่นฮวยเนี้ยทราบดีว่าโทสะนางยังไม่คลา่ย นางกลอกนัยน์ตาไปมาแล้วพลันคุกเข่าลงที่หน้าเตียงคนป่วย น้ำตาหลั่งไหลลงมาได้ทันที กล่าวเสียงสะท้านว่า

“ข้าพเจ้าก็เป็นเด็กกำพร้าที่ไร้ผู้เลี้ยงดูพักพิงมาแต่เยาว์วัย ผู้อาวุโสหากยินยอมช่วยชีวิตข้าพเจ้าสักครั้ง นับแต่นี้ข้าพเจ้าจะเป็นวัวเป็นม้า ขอรับปรนนิบัติโรคภัยของผู้อาวุโสในที่นี้ไปชั่วชาติ”

นางไม่วิงวอนจูลุ่ยยี้ช่วยนาง กลับไปวิงวอนคนป่วย นี่คือความชาญฉลาดปราดเปรื่องของนาง นางทราบดี บุรุษเพศย่อมใจอ่อนกับอิสตรีได้ง่ายดาย โดยเฉพาะตอนเห็นอิสตรีหลั่งน้ำตา แต่สตรีกับสตรีจะไม่มีความเกรงใจกันเป็นเด็ดขาด ขอเพียงคนป่วยนี้รับปากนาง จูลุ่ยยี้ก็ต้องไม่กล้ากล่าวคำปฏิเสธเป็นเด็ดขาด

คนป่วยนั้นลืมตาขึ้นมาจริง ๆ มองนางอยู่เป็นครู่หนึ่งพลันกล่าวขึ้น

“ท่านคือศิษย์เชียวฮุ้นเก็งจู๊?”

มันพลันถามวาจาประโยคนี้มา กระทั่งยู่ป้วยหยกยังต้องสะดุ้งขึ้นเฮือกหนึ่ง

งึ่นฮวยเนี้ยร้องโพล่งด้วยความตระหนก

“ผู้อาวุโสไฉน...”

นางความจริงคิดจะถาม ‘ผู้อาวุโสไฉนทราบได้’ เนื่องเพราะนางเคยเข้าในวังเชียวฮุ้นเก็ง กราบรับคำสั่งเสียบนผนังของเชียวฮุ้นเก็งจู๊ นางความจริงควรนับเป็นศิษย์ของเชียวฮุ้นเก็งจู๊แล้ว

แต่นางพลันฉุกคิดได้ ตอนเชียวฮุ้นเก็งจู๊ยังมีชีวิต ชนชาวบู๊ลิ้มทั้งแผ่นดินต่างปรารถนาใคร่ประหารนางกับมือจึงยินยอม หากนางยอมรับเป็นศิษย์ของบุคคลเยี่ยงนี้ ยังมีผู้ใดยอมช่วยเหลือนางอีก?

พอได้คิดเช่นนั้น นางพลันกลืนวาจาประโยคหลังกลับเข้าไป

แต่คนป่วยยังคงถามอีก

“ท่านเป็นศิษย์เชียวฮุ้นเก็งจู๊?”

“มิใช่”

งึ่นฮวยเนี้ยปฏิเสธเสียงเด็ดเดี่ยว คนป่วยจึงจ้องมองนางอยู่อีกครู่หนึ่ง ถึงกับถอนใจยาว ๆ แล้วกล่าว

“น่าเสียดาย น่าเสียดาย”

งื่นฮวยเนี้ยต้องถามด้วยความงุนงงสงสัย

“น่าเสียดาย ?”

คนป่วยพริ้มตาลงไม่มองนางอีกต่อไป งื่นฮวยเนี้ยคิดจะอ้าปากหลายครั้งครา แต่ก็มิกล้าถามไถ่อีก เพียงแต่รู้สึกปากแห้งผากหัวใจอึดอัดจนว้าวุ่น

อีกครู่หนึ่ง ได้ยินจูลุ่ยยี้กล่าวช้า ๆ ว่า

“ฝึกปรือวิชาฝีมือของเชียวฮุ้นเก็ง เป็นศิษย์วังเชียวฮุ้นเก็ง ในเมื่อเป็นศิษย์วังเชียวฮุ้นเก็งแล้วกลับมิยอมรับ บุคคลที่หยามปรมาจารย์ลืมพระคุณผู้การุณย์ยังมีผู้ใดยอมช่วยเหลือ ?”

งื่นฮวยเนี้ยเหงื่อกาฟแตกโซมชุ่มโชก ส่งเสียงร้องสะท้านว่า

“ท่าน...โกวเนี้ยท่านว่ากระไร ?”

จูลุ่ยยี้พลอยพริ้มนัยน์ตาลงไม่สนใจต่อนางเช่นกัน

ห้องจึงตกอยู่ในความวังเวงจนอึดอัด งื่นฮวยเนี้ยจับตามองคนป่วยผู้นั้นเป็นนานจึงเหลียวมามองดูจูลุ่ยยี้ ฟันสั่นกระทบกันจนดังกึกกักแล้ว

พลันได้ยินคนผู้หนึ่งถอนใจยาว กล่าวขึ้น

“เสียดายเอย เสียดายนัก”

มิทราบว่ากั๊วะเทียนเชียนได้ลอบขึ้นมาตั้งแต่เมื่อใด มันนั่งถอนใจยาวอยู่ที่ปากบันไดนี่เอง

งื่นฮวยเนี้ยไม่อาจอดกลั้นต่อไปได้อีกแล้ว ร้องเสียงแหบแห้งว่า

“เสียดาย ? น่าเสียดายในที่ใดกันแน่ ?”

กั๊วะเทียนเชียนกล่าวว่า

“ท่านเมื่อครู่หากยอมรับเป็นศิษย์เชียวฮุ้นเก็งจู๊ โกวเนี้ยท่านนี้ไม่แน่ว่ายอมช่วยเหลือท่านก็ได้”

“เพราะเหตุใด ?”

กั๊วะเทียนเชียนยิ้มแล้วกล่าวเสียงอ้อยอิ่ง

“จวบจนบัดนี้ ท่านยังคาดเดาไม่ออกว่าจโกวเนี้ยท่านนี้เป็นผู้ใด”

“นาง...นางเป็นใคร ?”

กั๊วะเทียนเชียนพลันคารวะต่อจูลุ่ยยี้จนจรดพื้นกล่าวขึ้นว่า

“จูโกวเนี้ยผู้นี้ย่อมเป็นธิดาของจูเนี่ยเนี้ยวังเชียวฮุ้นเก็งในทุบเขาเชียวฮุ้นก๊กเมื่อคราก่อน!”

วาจาประโยคนี้พอกล่าวไป ยู่ป้วยหยกต้องตื่นตกใจขึ้นอีกครั้ง งื่นฮวยเนี้ยพลันผุดลุกขึ้นแต่ต้องโถมคว่ำลงไปอีกครา เบิ่งตาจนกลมกว้าง จ้องหน้าจูลุ่ยยี้แล้วร้องเสียงแหบแห้งไป

"ท่าน...ท่าน...ท่านเป็นธิดาของเซียวฮุ้นเก็งจู๊จริง ๆ ?"

ใบหน้าจูลุ่ยยี้เฉื่อยชาไร้ความรู้สึก ทารกหญิงอายุสิบเอ็ดสิบสอง ถึงกับพลันคล้ายเจนต่อโลกดั่งอิสตรีอายุสามสิบปีก็ปาน

งิ่นฮวยเนี้ยรู้สึกตัวเริ่มเย็นยะเยียบไปทีละน้อย พลันส่งเสียงแหบแห้งขึ้นอีกครา

"ไม่ถูกต้อง ! เซียวฮุ้นเก็งจู๊ตายไปสามสี่สิบปีแล้ว ต้องไม่มีธิดาอายุเยาว์วัยเยี่ยงนี้เป็นเด็ดขาด"

กั๊วะเทียนเชี่ยนถอนหายใจ กล่าวว่า

"ในบู๊ลิ้ม ความจริงมีเรื่องลี้ลับพิสดารมากหลายนัก ท่านอายุยังเยาว์วัยจะรู้เรื่องราวใดกัน"

งิ่นฮวยเนี้ยร้องโพล่งขึ้น

"ท่าน...ท่านทราบ ?"

"เราแม้รู้อยู่เล็กน้อย แต่มิกล้าบอกออกไป"

คนป่วยพลันกล่าวขึ้นมา

"ในเมื่อล่วงรู้แล้ว เหตุไฉนไม่กล้าบอก ?"

กั๊วะเทียนเชี่ยนผุดลุกขึ้นน้อมกายคารวะอีกครา กล่าวว่า

"ในเมื่อผู้อาวุโสสั่ง ข้าพเจ้าย่อมปฏิบัติตาม"

จวบจนบัดนี้ กระทั่งยู่ป้วยหยกก็ยังมีความตื่นเต้นสนใจใหญ่หลวงนัก งิ่นฮวยเนี้ยยิ่งกลั้นใจระงับสติอารมณ์ กระทั่งเคลื่อนไหวก็ยังมิกล้าขยับกาย ได้ยินกั๊วะเทียนเชี่ยนกล่าวช้า ๆ

"เล่าขานกันมาแต่นาน ในระยะหลายสิบปีมานี้ บู๊ลิ้มมีความเร้นลับยิ่งใหญ่อยู่สามเรื่อง หนึ่งในสามก็คือปริศนาความเป็นความตายร้ายดีของเซียวฮุ้นเก็งจู๊..."

คนป่วยผงกศีรษะเล็กน้อยแล้วสอดคำ

"ไม่ผิด"

กั๊วะเทียนเชี่ยนกล่าวช้า ๆ สืบต่อไป

"ชนชาวบู๊ลิ้มส่วนมากทราบกันว่าเซียวฮุ้นเก็งจู๊ได้มรณภาพไปตั้งแต่เมื่อสามสิบปีก่อน ความรุ่งโรจน์โชติช่วงของวังเซียวฮุ้นเก็ง กลายเป็นวัตถุโบราณไปนานแล้ว แต่ในบู๊ลิ้มกลับยังมีคำเล่าขานกันอีกประการหนึ่ง ว่าเซียวฮุ้นเก็งจู๊ความจริงมิได้ตายเพียงแต่หลบหน้าศัตรูคู่แค้น จึงลอบออกไปจากวังเซียวฮุ้นเก็งโดยไม่มีผู้ใดทราบ"

ยู่ป้วยหยกอดมิได้ต้องกล่าวสอดคำไป

"แต่ข้าพเจ้ากลับได้เห็นคราบสังขารของนางมากับตา"

บทที่ 37

ชั่วร้ายอำมหิต

ก๊วะเทียนเซียนไม่สนใจต่อคำสอดแทรกนี้ ยังคงกล่าวสืบต่อไป

"ฟังว่า นั่นหาใช่เป็นเชียวฮุ้นเก็งจู๊ตัวจริง เพียงเป็นนางสนมในวังของนางเท่านั้น เพราะนางต้องการหลบหลีกศัตรูในทางไกล จึงได้ใช้แผนตัวแทนนี้มาตบตา"

ปากแม้ตอบวาจาอยู่ป้วยหยก แต่นัยน์ตาจับจ้องมองคนป่วยที่มีลมหายใจสม่ำเสมอ คล้ายดั่งหลับสนิทไปแล้ว มิทราบได้ยินหรือไม่ ?

ก๊วะเทียนเซียนกระแอมเบา ๆ กล่าวสืบต่อไป

"การดำเนินงานของเชียวฮุ้นเก็งจู๊แม้ลี้ลับยิ่ง แต่ภายหลังมิทราบอย่างไรได้เริ่มถูกผู้คนสืบเสาะพบเห็น ผู้ที่พบก่อนสุดนั้นฟังว่าเป็นตังฮึงเชี้ยจู๊ (ประมุขนาครบูรพา)"

อยู่ป้วยหยกต้องร้องด้วยความตื่นเต้น

"ตังฮึงเชี้ยจู๊ (ประมุขนาครบูรพา) ท่านหมายถึงตังฮึงเม้ง ประมุขปุ๊กแม้เชี้ย (นาครไร้ราตรี) บนเกาะยิกง้วยเต้า (สุริยันจันทรา) ในเจ็ดสิบสองเกาะทะเลใต้ ที่มีกงล้อสุริยันจันทราเป็นอาวุธ เกียรติภูมิครอบคลุมทั่วทั้งแถบทะเลใต้ จนสำนักกระบี่น่าไฮ้ต้องสงบเสงี่ยมมิกล้าก่อการร้ายมาเป็นเวลาหลายสิบปี ?!"

ก๊วะเทียนเซียนยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"ใช่แล้ว ท่านตอนนี้บ่งบอกนามนี้ไปยังมิเป็นไร แต่ฟังว่า เมื่อกาลกระโน้นหากมีผู้ใดกล้าเรียกชื่อฉายาของท่านมาตรง ๆ คนผู้นั้นน่ากลัวยากยิ่งจะมีชีวิตรอดอยู่ถึงสองวัน"

คนป่วยกลับพลันลืมตาขึ้นมา เขม้นมองยู่ป้วยหยกแล้วตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"ท่านไฉนรู้จักนามตังฮึงเม้ง ?"

ยู่ป้วยหยกรู้สึกว่า ดวงตาที่แตกซ่านไร้ประกายของคนป่วย ถึงกับพลันแปรเปลี่ยนเป็นคมวาวราวสายฟ้า ขู่ขวัญผู้คนจนระย่อได้อย่างรุนแรง ในใจแม้แตกตื่นตระหนกยิ่ง แต่สีหน้ายังข่มไว้เป็นปกติมิหวั่นไหว ตอบช้า ๆ ไป

"บิดาผู้ล่วงลับกาลก่อนเคยบอกเล่ากับศิษย์ ตังฮึงเชี้ยจู๊ผู้นี้คือหนึ่งในสิบยอดฝีมือสูงสุดของบู๊ลิ้ม เพียงแต่อยู่ไกลถึงทะเลใต้ ชนชาวนักเลงส่วนมากจึงมิรู้จักความร้ายกาจของท่าน บิดายังบอกเล่า สิบยอดฝีมือสูงสุดที่แท้จริงของบู๊ลิ้ม ต่างมิยอมออกท่องเที่ยวในวงพวกนักเลง แต่ความเป็นจริงพลังฝีมือของพวกท่านล้วนเหนือล้ำกว่าสิบสามเจ้าสำนักใหญ่ซึ่งมีชื่อที่สุดในยุคนี้มากมาย"

คนป่วยกล่าวสวนคำขึ้น

"สิบยอดฝีมือสูงสุดที่บิดาท่านกล่าวถึงเป็นพวกเหล่าใดบ้าง"

ยู่ป้วยหยกตอบช้า ๆ

"ข้าพเจ้าก็จดจำมิชัดเจน เพียงแต่จำได้ในจำนวนนั้น นอกจากตังฮึงเม้งแล้วยังมีเอ็งฮวยไต้ซือ ซึ่งเป็นนางชีวิเศษอยู่ในหุบเขาเอ็งฮวยก๊ก อิ๊ดคุนฉายาปวยเทาะ (อูฐบิน) ซึ่งอยู่ในทะเลทรายภาคเหนือ น้อจินหยิน (ผู้วิเศษจอมโทสะ) ที่ปลีกตัวถือสันโดษในภูเขาแซเชี้ย อิ้วเล้งเกี๋ยมแขะ (จอมกระบี่มังกรเทพยดา) ที่ท่องเที่ยวสร้างวีรกรรมในทุกแห่ง ลี้เทียนอ๋อง (เจ้าฟ้าแซ่ลี้) ที่อยู่หุบเขาชิ่งฮวงเนี่ย (เจ้าพายุ)"

วาจาบอกเล่าไม่ทันจบคำ คนป่วยกลับคล้ายฟังจนเบื่อหน่ายรำคาญแล้วขมวดคิ้วเล็กน้อยแค่นหัวร่อสอดคำ

"สิบยอดฝีมือสูงสุด ? อาศัยพวกมันก็คู่ควร ?"

พริ้มนัยน์ตาลงอีกครา โบกมือกล่าวว่า

"เล่าต่อไป"

กั๊วะเทียนเชียนกระแอมเบา ๆ ขึ้นอีกครั้ง กล่าวว่า

"ฟังว่า ตังฮึงเชี้ยจู๊ผู้นั้นมีเรื่องพิพาทบาดหมางกับเชียวฮุ้นเก็งจู๊ลึกซึ้งยิ่ง เมื่อทราบข่าวนี้แล้ว รีบชักชวนเจ็ดสิบสองหัวหน้าเกาะทะเลใต้ได้สิบกว่าท่าน ยังมีลี้เทียนอ๋องโอ้วเหลาเล่า (นางเฒ่าแซ่โอ้ว) เร่งรุดไปล้างแค้น"

ยู่ป้วยหยกต้องโพล่งขึ้นด้วยความตระหนกอีกครา

"ข้าพเจ้าจำได้แล้ว โอ้วเหลาเล่านางนี้ก็เป็นหนึ่งในสิบยอดฝีมือสูงสุด พลังฝีมืออื่น ๆ ของนางแม้ไม่เยี่ยมยอดสุดสูง แต่วิชาใช้พิษของนาง ฟังว่าไม่มีผู้ใดใน

แดนดินเทียบได้"

กั๊วะเทียนเชียนเล่าสืบไป

"ตังฮึงเชี้ยจู๊เชื้อเชิญโอ้วเหลาเล่ามาจัดการกับเชียวฮุ้นเก็งจู๊ที่ต้องการก็เพื่อ..."

ความจริงคิดจะกล่าว 'ใช้พิษข่มพิษ' แต่เมื่อเหลือบดูสีหน้าที่เขียวคล้ำของจูลุ่ยยี้แวบหนึ่งแล้ว วาจาประโยคนี้ไหนเลยจะกล้าบอกออกไป ได้แต่ส่งเสียงไอไม่หยุดยั้ง

ยู่ป้วยหยกอดมิได้ต้องกล่าวขึ้น

"หรือพวกประดานั้นได้ทราบที่ซ่อนของเชียวฮุ้นเก็งจู๊แล้ว ?"

"ย่อมทราบอยู่"

"พวกท่านหาพบเชียวฮุ้นเก็งจู๊หรือไม่ ?"

"น่ากลัวหาพบ"

ยู่ป้วยหยกถอนใจกล่าวว่า

"การต่อสู้อันดุเดือดครานั้น จะต้องแตกตื่นสะท้านขวัญ ยากยิ่งจะพบพานในแผ่นดิน แต่มิทราบผลสุดท้ายจะเป็นไปในสภาพใด ?"

"นั่นก็ไม่อาจทราบได้แล้ว"

"ท่านก็ไม่ทราบ ?"

กั๊วะเทียนเชียนฝืนยิ้ม กล่าวว่า

"มิเพียงข้าพเจ้าไม่ทราบเท่านั้น ในโลกนี้ก็น่ากลัวไม่มีผู้ใดทราบเช่นกัน"

"เพราะเหตุใด ?"

"ตังฮึงเม้ง ลี้เทียนอ๋อง โอ้วเหลาเล่าเหล่านั้น แม้ดำเนินการเร้นลับสักปานใดก็ตาม แต่ก่อนจะระดมพวกไป ฟังว่าเคยเลี้ยงฉลองกันบนหองักเอี๊ยงเล้าถึงหนึ่งวันหนึ่งคืน เพื่ออวยพรแผนดำเนินงานครานี้ให้ประสบความสำเร็จ พอดีในตอนนั้นที่เบื้องล่างหองักเอี๊ยงเล้า มีเรือน้อยลอยชมจันทร์อยู่ลำหนึ่ง ได้ยินคำสนทนาของพวกประดานั้นโดยไม่ตั้งใจ ดังนั้นเองจึงทราบว่า ที่ยอดฝีมือสงสดของบ๊ลิ้มมาชุมนุมกันครานี้ ก็เพราะต้องการยกกำลังไปจัดการเชียวฮุ้นเก็งจู๊"

"ดังนั้น ข่าวนี้ภายหลังจึงแพร่ระบาดไป ?"

"หลายคนบนเรือลำน้อย หาใช่เป็นพวกปากมากไม่ ดังนั้น ผู้ที่ล่วงรู้เรื่องนี้จึงยังคงไม่มากอยู่ตลอดมา แต่ในวงพวกนักเลง ยากยิ่งที่จะปกปิดความเร้นลับได้ตลอดกาล ภายหลังจึงยังคงมีคนทราบเรื่องราวเหล่านี้จนได้ ดังนั้นเอง พวกที่ทราบต่างมิอาจอดใจไม่ไปสืบเสาะข้อเท็จจริง ต่างคิดจะทราบผลของการต่อสู้ครั้ง

ยิ่งใหญ่ในคราวนั้นว่าเป็นเช่นไร"

"หรือคนทั้งปวงต่างสืบเสาะไม่ออกเลย ?"

"ไม่มีผู้ใดสืบทราบ"

ยู่ป้วยหยกอดมิได้ต้องถามโพล่งอีกครา

"เพราะเหตุใด ?"

กั๊วะเทียนเซียนถอนใจ กล่าวว่า

"เนื่องเพราะตังฮึงเม้งโอ้วเหลาเล่ายอดฝีมือประดานั้น หลังจากไปในคราวนั้นแล้ว นับแต่นั้นก็ไม่มีวี่แววร่องรอย พวกประดานั้นคล้ายดังสาบสูญไปจากพื้นโลก มิว่าผู้ใดก็หาพวกท่านไม่พบพาน"

ยู่ป้วยหยกร้องขึ้นด้วยความแตกตื่น

"หรือพวกประดานั้นต่างถูกเชียวฮุ้นเก็งจู้...ถูกเชียวฮุ้นเก็งจู้..."

เหลือบดูจูลุ่ยยี้แวบหนึ่ง พลันชะงักวาจาลงกลางคันไป

กั๊วะเทียนเซียนกล่าวสอดขึ้น

"เชียวฮุ้นเก็งจู้แม้เป็นอัจฉริยะอันดับหนึ่งของแผ่นดินยุคนั้น แต่คนทั้งปวงคำนวณดู ต่างมีความเห็น นางต้องไม่อาจต้านทานยอดฝีมือสูงสุดจำนวนมากหลายได้เป็นแน่..."

พลอยเหลือบดูจูลุ่ยยี้แวบหนึ่งบ้าง ไม่กล่าวสืบต่อไปเช่นกัน

พลันได้ยินคนป่วยกล่าวช้า ๆ ขึ้น

"พวกท่านต่างคิดจะทราบข้อเท็จจริงของเรื่องราวคราวนั้นกระมัง ?"

กั๊วะเทียนเซียนรีบแย้มยิ้มประจบ แล้วกล่าว

"ปรารถนาเป็นที่ยิ่งก็จริง แต่มิกล้าเชื้อเชิญดอก"

คนป่วยกล่าวช้า ๆ ขึ้น

"เอาเถิด เราเล่าให้พวกท่านฟังก็ได้ ตังฮึงเม้งลี้เทียนอ๋อง โอ้วเหลาเล่า และสิบเก้าประมุขเกาะของเจ็ดสิบสองเกาะทะเลใต้ ต่างถูกเราฆ่าตายไปหมดสิ้น ฆ่าตายโดยไม่เหลือแม้สักคนเดียว !"

คนป่วยได้กล่าววาจาประดานั้นอย่างเยือกเย็น คล้ายดังเป็นเรื่องธรรมดาอย่างยิ่ง แต่กั๊วะเทียนเซียนยู่ป้วยหยก กลับแตกตื่นจนตะลึงลานไปสิ้น

ทั้งสองมาตรแม้นมิเคยเห็นกับตาว่า ตังฮึงเม้งโอ้วเหลาเล่า ลี้เทียนอ๋อง จะมีพลังฝีมือสูงส่งระดับใด แต่เจ้าสำนักใหญ่ทั้งสิบสามคนในยุคนี้ ทุกคนต่างมีความหวาดกลัวพวกที่กล่าวนามมาไม่น้อย พลังฝีมือของพวกประดานั้น สูงส่งเพียงใด

ก็พอจะคำนวณกันได้อยู่แล้ว และพวกหัวหน้าเกาะทั้งเจ็ดสิบสองของทะเลน่ำไฮ้ฟังว่าต่างมีไม้ตายประจำตัวอันสูงส่ง ฟังว่าเคยมีเต้าจู๊ผู้หนึ่ง ต่อสู้กับปวยฮื้อเกี๋ยมแขะอย่างดุดันเป็นเวลาถึงสามวันสามคืน โดยมิได้เพลี่ยงพล้ำเสียทีแม้แต่น้อย

และปวยฮื้อเกี๋ยมแขะ ปัจจุบันนับเป็นมือกระบี่อันดับหนึ่งของแผ่นดินแล้ว

บุคคลที่มีฝีมือระดับนั้นผู้เดียวก็ตอแยยากยิ่งอยู่แล้ว อย่าว่าแต่มีถึงยี่สิบกว่าคนรวมกัน คนป่วยที่ร่อแร่ปางตายผู้นี้ กลับว่าได้ฆ่าพวกมันไปเสียจนสิ้นเชิง ?!

ยู่ป้วยหยกกับกั๊วะเทียนเชียน ไหนเลยยังจะกล่าววาจาออกมาได้

คนป่วยเล่าช้า ๆ สืบต่อไป

"ยังมี จูไบ๊มารดาจูลุ่ยยี้ หาใช่เพราะกลัวศัตรูจะรั่งควานล้างแค้นจึงไปจากวังเชียวฮุ้นเก็ง นางเนื่องเพราะหลังจากผ่านชีวิตจนโชกโชนจำเจแล้ว พลันเกิดความรักคนผู้หนึ่งขึ้นจริงใจ ดังนั้น ยินยอมเสียสละทุกสรรพสิ่ง พาคนผู้นั้นปลีกตัวออกไปอยู่ในที่สุดแสนไกล ใช้ชีวิตสามีภรรยาของสามัญชนคนธรรมดา"

ยู่ป้วยหยกกับกั๊วะเทียนเชียนเหม่อมองดูจนมึนงง ต่างขบคิดอยู่ในใจ

'หรือคนผู้นั้นก็คือท่าน ? หรือท่านก็คือบิดาจูลุ่ยยี้ ?'

แต่วาจาประโยคนี้ ย่อมไม่มีผู้ใดกล้าถามออกไป

คนป่วยกล่าวช้า ๆ

"พวกท่านคงคิดจะถามเราว่า คนผู้นี้เป็นใคร ?"

กั๊วะเทียนเชี่ยนรีบหัวร่อประจบ แล้วกล่าว

"ผู้อาวุโสหากไม่ปรารถนาบอกเล่าก็มิเป็นไร"

แต่คนป่วยกลับกล่าวว่า

"คนผู้นั้นก็คือบุตรตังฮึงเม้งนามตังฮึงมุ้ยหยก !"

ยู่ป้วยหยกกับกั๊วะเทียนเชียนต่างระบายลมจากปากยาว ๆ แต่ในใจคล้ายดังรู้สึกผิดหวังไปบ้าง จูลุ่ยยี้ตอนนี้ได้เดินช้า ๆ เข้าไปฟุบกายอยู่ที่ข้างคนป่วย

คนป่วยผู้นั้นเล่าสืบต่อไป

"คำนึงความหมายในนามของมัน ตังฮึงมุ้ยหยก (หยกงาม) ย่อมเป็นบุรุษหนุ่มที่สง่างามสุดยอดของแผ่นดิน ดังนั้น จูไบ๊แม้จะผ่านชายมามากมายปานใด ถึงกับยังคงทุ่มเทจิตใจไปลุ่มหลงต่อบุรุษหนุ่มที่วัยเยาว์กว่านางแทบถึงครึ่งได้ พวกท่านย่อมควรทราบ ยิ่งเป็นสตรีประเภทนาง หากเกิดความรักจริงใจขึ้นเมื่อใด ยิ่งไม่อาจเหนี่ยวรั้งบังคับได้"

ยู่ป้วยหยกกับกั๊วะเทียนเชียนต่างมิทราบควรตอบอย่างไร

แต่งิ้นฮวยเนี้ยกลับถอนหายใจ แล้วส่งเสียงขึ้น

"เป็นเช่นนี้จริง ๆ"

คนป่วยเล่าสืบไป

"แต่ตังฮึงมุ้ยหยกผู้นั้น นอกจากมีเปลือกนอกที่งามสง่าแล้ว จิตใจกลับเลวทรามต่ำช้าจนสามานย์ ความชั่วร้ายของมัน ยิ่งเป็นที่ต้องขุ่นแค้นชิงชัง"

ถึงกับด่าประณามบิดาจูลุ่ยยี้ต่อหน้านาง แต่จูลุ่ยยี้ถึงกับไม่มีความหวั่นไหวขุ่นเคือง คล้ายดังรู้สึกว่าบิดาเลวทรามจนน่าก่นด่าจริง ๆ

ยู่ป้วยหยกกับกั๊วะเทียนเชียนก็ต้องเกิดความรู้สึกประหลาดสงสัยโดยไม่อาจข่มกลั้น ได้ยินคนป่วยเล่าสืบไป

"หลังจากจูไบ๊อยู่กินกับมันแล้ว เลิกการแต่งแต้มประทิน ทำตนเป็นภรรยาที่ดีงามเฉกเช่นสตรีสามัญไม่ผิดเพี้ยน ทุกวันซักฟอกหุงต้ม ปรนนิบัติสามีนางด้วยความรักถนอม เนื่องเพราะนางคิดใคร่จะอาศัยชีวิตของสามัญชนคนธรรมดามาลบเลือนอดีตของนางให้สลายจากความทรงจำ ความรักที่นางมีต่อตังฮึงมุ้ยหยกลึกซึ้งปานใด พวกท่านย่อมพอจะหยั่งคำนวณได้บ้างแล้ว"

ยู่ป้วยหยกถอนหายใจยาว คำนึงในใจ

'บุรุษคนใดหากได้ภรรยาเยี่ยงนี้มา ชั่วชีวิตยังคงดิ้นรนปรารถนาสิ่งใดอีก ?'

แต่งิ้นฮวยเนี้ยได้ลอบคำนึงด้วยความรันทด

'มิทราบเราวันหน้าหากรักคนใดเข้าแล้ว จะเป็นลักษณะนี้ด้วยหรือไม่ ?...โอ... เราเป็นคนที่ใกล้จะตายแล้ว ไยต้องไปคิดมากความปานนั้น'

ส่วนกั๊วะเทียนเชียนกลับคำนึงในใจ

'เซี่ยวฮุ้นเก็งจู๊ผู้นั้นผ่านชีวิตฟุ้งเฟ้อและบุรุษมามากหลาย ดังนั้น จึงรู้สึกมีแต่เยี่ยงนี้จึงสามารถแสดงความรักของนางให้ประจักษ์ แต่ตังฮึงมุ้ยหยกยังเป็นบุรุษหนุ่มรูปงามวัยฉกรรจ์ น่ากลัวกลับจะเบื่อหน่ายต่อชีวิตเยี่ยงนั้น'

ทั้งสามคนมีความคิดไปสามประการ แต่ไม่มีผู้ใดบอกออกไป คนป่วยผู้นั้นเล่าช้า ๆ

"จูไบ๊ทุ่มเทความรักจนหมดใจก็จริง มิคาด ตังฮึงมุ้ยหยกกลับรู้สึกชีวิตเช่นนั้นชืดชาไร้รสชาติเกินไป ถึงกับคอยกระตุ้นยุยงจูไบ๊ ให้นางกลับไปใช้ชีวิตในวังเซียว-ฮุ้นเก็งอีก"

กั๊วะเทียนเชียนยิ้มเล็กน้อย แต่ยู่ป้วยหยกกลับลอบส่ายหน้าปลงสมเพช

งิ่นฮวยเนี้ยกล่าวโพล่งขึ้น

"ท่าน...ท่านกลับไปหรือไม่ ?"

คนป่วยเล่าช้า ๆ

"จูไบ๊ย่อมไม่รับปาก ตอนนั้นนางแม้มีอายุสูงวัยยิ่ง แต่วิชาถนอมโฉมของนางยอดเยี่ยมสูงส่ง ดูแล้วยังมีความงามสะคราญปานเทพธิดาหยาดฟ้า ดังนั้น ตังฮึง·มุ้ยหยกจึงยังไม่อาจตัดใจผละไปจากนาง..."

ก๊ัวะเทียนเชียนเหลือบดูจูลุ่ยยี้แวบหนึ่ง คำนึงในใจ

'นางอายุยังเยาว์วัย ก็สามารถบันดาลให้บุรุษมีความลุ่มหลงถึงปานนี้ มารดานางยิ่งมิทราบมีความเยี่ยมยอดกว่าเท่าใด เสียดายที่เราหลงประโคมตัวเองว่าเป็นนักรักยิ่งใหญ่ ถึงกับไม่พบพานสตรีเยี่ยงนี้ได้'

ส่วนงิ้นฮวยเนี้ยนั้นลอบคำนึงในใจ

'จูไบ๊มาตรแม้นไม่ตบแต่งยั่วยวน แต่ในบางประการของนาง คิดว่าต้องสามารถเหนี่ยวรั้งตังฮึงมุ้ยหยกให้ลุ่มหลงจนแทบเป็นแทบตาย...มิทราบ เราวันหน้าจะสามารถเปรียบกับนางได้หรือไม่ ?'

นางชม้ายมองยู่ป้วยหยกแวบหนึ่ง แต่ยู่ป้วยหยกกลับกำลังทอดถอนใจอยู่

คนป่วยเล่าสืบต่อไป

"แต่สตรีที่มีวิชารักษาโฉมให้ดำรงอยู่นั้นถือการมีบุตรธิดาเป็นที่สุด จูไบ๊ย่อมเข้าใจในความนี้ ดังนั้นทั้งสองอยู่กินมานานปีก็ไม่มีบุตรธิดา จนภายหลัง จูไบ๊มีอายุยิ่งสูงวัย ความปรารถนาใคร่ได้เป็นมารดายิ่งรุนแรงขึ้นทุกวันเวลา ถึงกับไม่คำนึงข้อห้ามใด ๆ ให้กำเนิดธิดามานางหนึ่ง...ก็คือนาง"

เหลือบดูจูลุ่ยยี้แวบหนึ่ง จูลุ่ยยี้ก้มศีรษะลงทันที แต่มีน้ำตาหลั่งไหลลงเป็นทาง

งิ้นฮวยเนี้ยกลับอดใจไม่ได้ต้องสอดคำขึ้น

"นางให้กำเนิดธิดามาแล้วมีวัยชราลงไปจริงหรือไม่ ?"

ผู้ที่อยู่ในหอต่างสนใจไปฟังเรื่องราวที่ลี้ลับซับซ้อนของตำนานอยู่อย่างจดจ่อเท่านั้น มีแต่งิ้นฮวยเนี้ยกลับกังวลสนใจในรปโฉมของเซียวฮั้นเก็งจ๊

คนป่วยผู้นั้นถอนหายใจกล่าวว่า

"ใช่แล้ว เมื่อจูไบ๊ให้กำเนิดธิดานางนี้ไม่พ้นครึ่งปี เทพธิดาที่งามสุดฟ้าสุดดินถึงกับกลายเป็นหญิงชราหนังเหี่ยวย่นผมหงอกประปราย เพียงเวลาช่วงพักนั้น คล้ายดั่งแก่ชราไปอีกหลายสิบปีแล้ว"

งิ้นฮวยเนี้ยพลอยถอนหายใจเช่นกัน ปากไม่กล่าววาจาอีก แต่ใจกลับขบคิดขึ้น

'เช่นนี้เป็นว่า แม้ตัดศีรษะเราไป เราก็ไม่ยอมมีบุตรธิดาเป็นอันขาด'

มิคาด ยู่ป้วยหยกพลอยทอดถอนใจเช่นกัน กล่าวขึ้นว่า

“ตังฮึงมุ้ยหยกผู้นั้นเมื่อมีความเบื่อหน่ายต่อจู...จูเก็งจู๊ขึ้นแล้ว หลังจากนั้นน่ากลัวยิ่ง...ยิ่ง...”

เหลือบดูจูลุ่ยยี้แวบหนึ่ง วาจาต่อ ๆ ไปต้องกลืนกลับเข้าในลำคออีกครา

คนป่วยผู้นั้นเล่าสืบไป

“จูไบ๊กลับปราดเปรื่องยิ่ง ไหนเลยจะไม่ทราบว่าตังฮึงมุ้ยหยกเริ่มมีใจเบื่อหน่ายหมายเบนจากนาง แต่นางความจริงก็คิดไม่ถึง หลังจากให้กำเนิดธิดาแล้วจะชราลงรวดเร็วปานนี้ วันหนึ่ง นางส่องกระจกดูตัวเองพลันพบเห็น ผมของนางถึงกับร่วงไปมากกว่าครึ่ง นางนึกได้ด้วยไวปัญญา คราหน้าน่ากลัวไม่อาจจะเหนี่ยวรั้งหัวใจตังฮึง-มุ้ยหยกไว้ได้อีกแล้ว”

งึ่นฮวยเนี้ยลอบขบคิดในใจ

‘หากเราเป็นนาง มิสู้ฆ่าตังฮึงมุ้ยหยกให้ตายในดาบเดียว เยี่ยงนั้นเราแม้จะไม่ได้มันมาอีกเลย แต่ก็มิยอมให้ผู้อื่นได้มันไปโดยเด็ดขาด’

นึกถึงตอนนี้ อดมิได้ต้องเหลือบแลดูยู่ป้วยหยกอีกแวบหนึ่ง แลเห็นแผลเป็นจากรอยมีดบนใบหน้ายู่ป้วยหยก นางรีบก้มศีรษะต่ำลงทันที ไม่กล้าเงยขึ้นเหลือบแลอีกแล้ว

ได้ยินคนป่วยผู้นั้นเล่าสืบต่อไป

“ค่ำคืนนั้น นางอุ้มทารกผู้นี้ลอบร่ำไห้ตลอดทั้งคืน วันที่สอง ฟ้ายังไม่ทันสางนางก็ไปปลุกตังฮึงมุ้ยหยกขึ้นมา”

งึ่นฮวยเนี้ยอดมิได้ต้องถามอีก

“หรือทั้งสองมิได้อยู่...มิได้อยู่ร่วมห้อง ?”

คนป่วยผู้นั้นเล่า

“หลังจากนางให้กำเนิดเด็กผู้นี้แล้ว ตังฮึงมุ้ยหยกก็ย้ายไปอยู่อีกห้องหนึ่ง โดยบอกว่าเยี่ยงนั้นจไบ๊จะได้มีเวลาเลี้ยงดทารกด้วยดีได้ แต่ความจริง...เฮอะ”

กั๊วะเทียนเชียนขบคิดในใจ

‘นี่ก็ไม่อาจตำหนิมัน หากเปลี่ยนเป็นเรา เราก็ไม่ปรารถนานอนร่วมเตียงอยู่กับหญิงชรา...’

พลันรู้สึกว่า ดวงตาอันคมวาวของคนป่วยเบนมาจ้องหน้ามัน ต้องรีบหัวร่อประจบแล้วกล่าวขึ้น

“มิทราบว่า จูเก็งจู๊เรียกท่านตื่นด้วยจุดประสงค์ใดกัน ?”

คนป่วยถอนหายใจกล่าวว่า

"นี่น่ากลัวพวกท่านไม่มีผู้ใดคาดคำนวณถึง"

คนทั้งปวงต่างกลั้นใจสงบอารมณ์ ไม่มีผู้ใดกล้าปากมากสอดแทรกถ้อยคำจนครู่หนึ่ง จึงได้ยินคนป่วยเล่าช้า ๆ

"นางเรียกมันตื่น เพื่อจะอำลาต่อมัน"

ยู่ป้วยหยก กั๊วะเทียนเชียน งึ่นฮวยเนี้ยต่างงุนงงไป พร้อมกับร้องโพล่งขึ้น

"อำลา ?"

คนป่วยผงกศีรษะกล่าวช้า ๆ

"ใช่แล้ว นางทราบว่าลักษณะเยี่ยงนั้นของนางต้องไม่ได้รับความชมชอบจากตังฮึงมุ้ยหยกอีก ดังนั้น หลังจากร่ำไห้มาตลอดคืนแล้ว จึงตกลงปลงใจคืนอิสระเสรีให้แก่ตังฮึงมุ้ยหยก นางบอกว่า 'เราไม่อำมหิตพอไปถ่วงทำลายอนาคตท่าน ยิ่งไม่อำมหิตพอเห็นท่านฝืนใจมาอยู่กับเรา ท่านเมื่อไปจากเราแล้ว ควรหาสตรีที่มีวัยใกล้เคียง นิสัยนุ่มนวลจิตใจดีงาม สร้างครอบครัวอันอบอุ่นดีงามดำรงชีวิตสืบไป ส่วนเรา...เราแม้จะไม่ได้พบเห็นท่านอีก แต่ขอเพียงให้ท่านที่มีชีวิตอยู่ด้วยความสุขสำราญ ขอให้สามารถเลี้ยงดูบุตรของท่านเติบใหญ่ให้มีความสุข ข้าพเจ้าก็พึงพอแก่ใจแล้ว' "

วาจาประดานี้เปล่งออกจากปากบุรุษเพศที่ร่อแร่ แม้จะสูญเสียความเศร้ารันทดที่โศกสลดไปบ้าง แต่ทุกคนเมื่อหวนนึกถึงจิตใจจูไบ๊ตอนกล่าววาจาประดานี้แล้ว ยังมิอาจข่มกลั้นความเศร้ารันทดที่ประดังขึ้นเช่นกัน

กระทั่งกั๊วะเทียนเชียนก็ยังต้องลอบถอนใจคำนึง

'คิดไม่ถึง จูไบ๊จะมีความรักตังฮึงมุ้ยหยกจนจริงใจปานนี้ ในชั่วชีวิตของบุรุษเพศคนหนึ่ง สามารถได้รับความรักอันลึกซึ้งเยี่ยงนี้ นับว่าเกิดมาไม่เสียชาติแล้วจริง ๆ'

ย่ป้วยหยกอดมิได้แล้วต้องโพล่งขึ้นด้วยความตื่นเต้น

"ตังฮึงมุ้ยหยกผู้นั้นเมื่อฟังวาจาประดานี้แล้วหรือเกิดอำมหิตผละไปจากนางจริง ๆ ?"

คนป่วยผู้นั้นกล่าวช้า ๆ

"มันมิได้ไป มันเมื่อฟังวาจาประดานี้แล้วพลันชี้ฟ้าชี้ดิน สบถสาบานเป็นการใหญ่บอกว่าจิตใจมันมิได้เบนไปจากจูไบ๊แม้แต่น้อย มิว่าจูไบ๊จะกลายเป็นชราจนอัปลักษณ์ปานใด มันไม่ยอมทอดทิ้งนางไปเป็นเด็ดขาด"

ยู่ป้วยหยกถอนหายใจยาว กล่าวว่า

"เช่นนี้เป็นว่า ตังฮึงกงจื้อก็มิใช่เป็นผู้มีใจทรยศ"

มิคาด คนป่วยผู้นั้นกลับสวนคำ

"ไม่ผิด มันนับว่ามิใช่คนใจทรยศจริง เนื่องเพราะมันความจริงมิใช่คน !"

เล่าถึงตอนนี้ ใบหน้าที่เฉื่อยเฉยเป็นปกติ พลันพลุ่งพล่านจนบิดเบี้ยว ดวงตาปรากฏประกายโทสะลุกวาวราวเปลวไฟ หน้าผากก็มีเหงื่อซึมออกเป็นเส้นสาย

จูลุ่ยยี้ซับเหงื่อให้เบา ๆ น้ำตานางหลั่งไหลจนเนืองนองหน้าไปแล้ว

คนทั้งปวงต่างจ้องจนปากอ้าตาค้าง ยิ่งไม่มีผู้ใดกล้าสอดปากสอดคำเวลานั้น บนหอน้อยจึงได้ยินแต่เสียงสะอึกสะอื้นด้วยความเศร้ารันทดของจูลุ่ยยี้ เสียงหัวใจเต้นอันหนักหน่วงของผู้คนทั้งหลาย...

จนอีกครู่หนึ่ง คนป่วยจึงระบายลมออกจากปากมา แล้วกล่าวช้า ๆ

"จูไบ๊ได้ฟังวาจาประดานั้นของตังฮึงม้ยหยกแล้ว นางยิ่งมีความซาบซึ้งตื้นตันนางความจริงก็ไม่อาจตัดใจพรากไปจากมันอยู่แล้ว เพียงแต่ยินยอมเสียสละตัวเอง บัดนี้ ตังฮึงม้ยหยกเมื่อกล่าวเยี่ยงนั้น นางก็จึงยิ่งไม่ยอมเอ่ยถึงการ 'พรากจาก' อีกเป็นเด็ดขาด"

ยู่ป้วยหยกอดมิได้ต้องถามไป

"แต่ตังฮึงม้ยหยกผู้นั้น หรือยัง...หรือยัง...ยังมีอกุศลจิตแฝงอยู่ ?"

คนป่วยเล่าสืบไป

"หลังจากนั้นเป็นต้นมา นางทางหนึ่งเลียงดูธิดา ทางหนึ่งยิ่งปรนนิบัติรับใช้ตังฮึงม้ยหยกพิถีพิถันกว่าเดิม เพียงขาดแต่มิได้ควักหัวใจออกให้มันกลืนกินเท่านั้น มิคาดเหตุการณ์เยี่ยงนั้นผ่านไปอีกสองปีแล้ว บิดาตังฮึงม้ยหยกถึงกับพลันหาพบนางมิหนำซ้ำ ยังพายอดฝีมือบู๊ลิ้มไปอีกยี่สิบกว่าคนด้วย !"

เล่าถึงตอนนี้ จึงได้ต่อกับความเดิมในตอนต้น ตำนานนี้นับว่าใกล้จะถึงจุดจบแล้ว แต่ทุกคนยังกลับคาดเดาได้เลือนราง ตำนานนี้ต้องยังมีความเร้นลับอื่นใดแอบแฝงอยู่

เห็นสายตาคนป่วยกวาดมองผ่านใบหน้าทุกผู้คน แล้วกล่าวช้า ๆ ขึ้น

"จูไบ๊รู้ตัวดีว่าเป็นผู้ที่ทุกคนปรารถนากำจัด ดังนี้ที่ซึ่งนางเลือกอยู่อาศัยต้องมีความลี้ลับสุดแสน แต่ตังฮึงเม้งไฉนจึงหานางพบได้ พวกท่านคิดออกหรือไม่ ?"

กั๊วะเทียนเชียนหัวร่อประจบแล้วกล่าว

"ในใจผู้เยาว์กำลังสงสัย..."

คนป่วยเล่าสืบต่อไป

“มิเพียงท่านสงสัยเท่านั้น จูไบ๊ตอนนั้นก็ประหลาดสงสัยยิ่ง จวบจนเมื่อเห็นทีท่าของตังฮึงมุ้ยหยกแล้ว ในใจจึงนับว่ากระจ่างได้”

ยู่ป้วยหยกร้องเสียงแหบแห้งขึ้นทันที

“ตังฮึงมุ้ยหยกผู้นั้นมีทีท่าเยี่ยงไรอีก ?”

เสียงของคนป่วยผู้นั้นแหบพร่าเมื่อกล่าวว่า

“มันเมื่อพบเห็นพวกนั้นแล้ว มิเพียงให้แตกตื่นตกใจเท่านั้น มิหนำซ้ำ... มิหนำซ้ำ ยังรีบปราดเข้าไปขอความคุ้มครองทันที...”

ได้ยินเสียงกร๊อบดังขึ้นดัง ๆ โต๊ะน้ำชาที่ข้างเตียงถูกคนป่วยฟาดจนแตกกระจายเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยไป

ยู่ป้วยหยก กั๊วะเทียนเซียน กับงิ้นฮวยเนี้ยต่างมีสีหน้าตื่นเต้น และพอจะเดาออกเลือนราง เรื่องนี้ไม่แน่ว่าเป็นตัวตังฮึงมุ้ยหยกลอบส่งข่าวไปเองก็ได้ แต่ทุกคนไม่มีผู้ใดบอกออกไป ได้ยินคนป่วยลอบหายใจถี่เร็วด้วยความขุ่นแค้น ยิ่งนานยิ่งหนักหน่วง แสดงว่าโทสะระเบิดจนถึงขีดสุดแล้ว

จูลุ่ยยี้หลั่งน้ำตาสะอึกสะอื้นขึ้นว่า

“ซาเจ็กท่าน...ท่านยังไม่ทุเลาจากโรคร้าย ไยต้อง...ไยต้อง...”

คนป่วยตวาดเสียงเกรี้ยวกราดขึ้น

“ทั่วพิภพจบแดน ยังไม่มีผู้ใดทราบความเร้นลับนี้ เราแม้นับว่าบอกเล่าเรื่องราวนี้แล้วจะเหนื่อยตายในทันทีก็ต้องบอกเล่าไปให้ได้ เรามิอาจให้มารดาเจ้าเมื่อตายแล้วยังมีมลทินให้ผู้อื่นก่นด่าสาปแช่ง !”

ในที่สุด จูลุ่ยยี้อดมิได้ต้องฟุบกายไปบนเตียง ส่งเสียงร่ำไห้ดัง ๆ ขึ้นมา

คนป่วยกล่าวเสียงแหบแห้งสืบต่อไป

“ที่แท้เจ้าตังฮึงมุ้ยหยก เจ้า...เจ้าเดียรัจฉานตัวนั้น ถึงกับลอบส่งข่าวไปในปีที่สองที่จไบ๊คลอดบตร รปโฉมเริ่มแปรเปลี่ยนเป็นเฒ่าชรา โดยมันว่าจ้างนายวานิชที่ท่องทะเลด้วยเงินจำนวนมหาศาล ให้มันส่งข่าวไปที่เมืองปุ๊กแม้เซี้ยในเกาะยิกง้วยเต้า คาดว่า ย่อมยังรับปากคนผู้นั้น เมื่อรับจดหมายแล้ว จะยังมีรางวัลงามที่สุดสมนาคุณ แต่ทว่า เกาะยิกง้วยเต้าหายากเย็นยิ่ง ดังนั้น จดหมายฉบับนั้นจึงผ่านเวลาอีกหลายปีจึงถึงมือตังฮึงเม้งบิดามัน...”

คนทั้งปวงเมื่อครู่แม้พอจะเดาได้เลือนราง แต่อย่างไรก็ยังไม่กล้าเชื่อตังฮึงมุ้ยหยกจะมีใจชั่วร้ายอำมหิตถึงปานนี้ ยามนี้ฟังจากปากคำคนป่วยบอกมาเอง ทั้งปวงจึงต่างมี

โทสะเดือดดาลทะยานใจโดยไม่อาจข่มกลั้น กระทั่งกั๊วะเทียนเชียนกับงื่นฮวยเนี้ยยังอดมิได้ต้องรู้สึกว่า ฝีมือตังฮึงมุ้ยหยกนับว่าอำมหิตเกินไปจริง ๆ

ตาคมวาวราวสายฟ้าของคนป่วย พลันถลึงจ้องกั๊วะเทียนเชียนแล้วกล่าว

"เราทราบว่าท่านก็เป็นคนไร้น้ำใจ หยามในความรัก แต่เรื่องนี้หากเปลี่ยนเป็นท่าน ท่านจะอำมหิตพอไปทำดั่งนี้หรือไม่ ? ท่านจงบอกออกมาตามความสัตย์จริง"

กั๊วะเทียนเชียนงุนงงวูบหนึ่ง จึงตะกุกตะกัก

"ข้าพเจ้า...ผู้เยาว์"

มันมีความรู้สึกว่า ประกายตาคนป่วยคล้ายเป็นกระบี่แหลมคมแหวะอกล้วงหัวใจมันออกมา จนกระทั่งวาจามดเท็จก็ยังไม่กล้ากล่าว ถอนหายใจยาวแล้วฝืนยิ้มกล่าวว่า

"เรื่องนี้หากเปลี่ยนเป็นตัวผู้เยาว์ ผู้เยาว์อาจบางทีจะสะบัดหน้าผละไปเท่านั้น"

คนป่วยผู้นั้นผงกศีรษะกล่าว

"ใช่แล้ว มิว่าจะเปลี่ยนเป็นคนจิตใจอำมหิตปานใด อย่างมากก็มีแต่หลบหน้าหนีหายเท่านั้น แต่เจ้าสัตว์เดียรัจฉานตังฮึงมุ้ยหยก กลับทราบแก่ใจว่า จูไบ๊มีฝีมือสูงส่งเพียงใด จิตใจดุร้ายอำมหิตเพียงไหน กลัวว่ามันเมื่อหลบหน้าหนีไปแล้ว จูไบ๊จะติดตามล่าตัวมัน มันกลัวว่ามันจะหนีไม่รอด !"

ยู่ป้วยหยกแค่นเสียงขุ่นเคืองขึ้น

"แต่...แต่จูเก็งจู๊เมื่อได้ลั่นปากปล่อยให้มันไปเอง มันเหตุใดยังต้องทำดั่งนี้ !"

คนป่วยผู้นั้นกล่าวว่า

"จูไบ๊แม้ทุ่มเทใจจริงแก่มัน แต่มันกลับกลัวจูไบ๊ใช้เล่ห์เข้ามาหลอกลวงมัน อย่าว่าแต่ตอนนั้นมันได้วานคนนำจดหมายไปให้บิดามันนานแล้ว เพื่อเป็นการกำจัดเภทภัยภายหลังให้สิ้นซากตลอดกาลนาน มันถึงกับต้องได้เห็นจูไบ๊ตายเบื้องหน้ามันก่อนจึงยินยอม กับวาจาที่กล่าวต่อจูไบ๊ ที่แท้เป็นการเหนี่ยวรั้งนางให้สงบเท่านั้น"

ฟังถึงตอนนี้ กั๊วะเทียนเชียนก็ยังต้องถอนหายใจยาวแล้วกล่าว

"ผู้นี้นับว่ามีฝีมืออันอำมหิต จิตใจชั่วร้ายยิ่ง"

ยู่ป้วยหยกกล่าวขึ้นบ้าง

"ภายหลัง หรือจูเก็งจู๊ท่านนั้นจะ...จะตายอยู่กับมือพวกนั้นไปจริง ๆ"

คนป่วยหน้าเขียวคล้ำ มิได้กล่าวกระไรออกไปจนครู่หนึ่งจึงเน้นเสียงหนักแน่น

"พวกท่านยังลืมถามความสำคัญจากเราเรื่องหนึ่ง"

"เรื่องอันใด ?"

"พวกท่านลืมถามเรา เราไฉนล่วงรู้ความเรื่องนี้ ?"

มันมิกล่าวก็แล้วกันไป ยามนี้พอกล่าวจิตใจผู้คนทั้งปวงกลับอดรู้สึกประหลาดสงสัยไม่ได้จริง ๆ ในเมื่อเรื่องราวนี้มีความเร้นลับพิสดารปานนี้ มันไฉนจึงล่วงรู้จนละเอียดถี่ถ้วนปานนี้ ดุจดั่งได้เห็นกับตามาก็ปาน !

แต่คนป่วยกลับพริ้มนัยน์ตาลง กล่าวช้า ๆ ขึ้น

"ในชั่วชีวิตเรา รักความสันโดษเป็นที่สุด หลังจากผ่านเหตุการณ์สะเทือนใจคราหนึ่งแล้ว ยิ่งรู้สึกว่าในโลกไม่มีคนใดจะพอตาพอใจของเราเหลืออยู่เลย เห็นคราใดก็แค้นใคร่จะฟันให้ตายเสียในดาบเดียว ตายเสียให้สิ้นไปจากโลก !"

เรื่องนั้นยังเล่าไม่จบ พลันมาเอ่ยถึงนิสัยของตัวเองขึ้น คนทั้งปวงแม้รู้สึกประหลาดสงสัย แต่ยังคงกลั้นใจรอฟังต่อไป ไม่กล้าสอดปากสอดคำ

ได้ยินคนป่วยผู้นั้นเล่าช้า ๆ

"แต่เราเมื่อไม่อาจฆ่าผู้คนในโลกให้ตายไปหมดสิ้น ก็มีแต่หลบหลีกไปจากหมู่มนุษย์ในโลก ตอนนั้นเป็นฤดูใบไม้ผลิพอดี ที่ฝั่งทะเลฮกจิวมีเรือซึ่งรอลำเลียงสินค้าไปขายในญี่ปุ่นจอดอยู่มากมาย เราเลือกเรือแข็งแรงที่สุด ปราดเปรียวที่สุดได้ลำหนึ่งแล้วจึงกระโดดไปในเรือ ขับไล่ผู้คนบนเรือลงหมดสิ้น กางใบแล่นเรือออกไปตามลำพัง บนเรือทะเลลำนั้นย่อมมีเสบียงอาหารและน้ำจืดเตรียมไว้มากหลาย เราจึงไม่ต้องหิวกระหายในระหว่างทาง รู้สึกว่าในทะเลและท้องฟ้าที่กว้างขวางไม่มีสามัญชนใดจะมารบกวนเราได้ กลับปลอดโปร่งสมอารมณ์ปรารถนา จิตใจที่อึดอัดกลัดกลุ้มนานมาของเรา พอนับว่าปลอดโปร่งไปได้ชั่วคราว"

ฟังถึงตอนนี้ คนทั้งปวงก็รู้สึกเลือนราง ความหมายเรื่องราวที่มันเล่าจะต้องเกี่ยวพันกับตำนานเมื่อครู่เป็นแน่แท้ และปมที่เชื่อมโยงให้เกี่ยวพันกัน ก็อยู่ใน 'เรือทะเล' ลำนี้นี่เอง

คนป่วยผู้นั้นเล่าสืบต่อไป

"มิทราบอย่างเยี่ยงนั้นนานปานใด มีวันหนึ่ง ขณะที่เรานั่งชมอาทิตย์อัสดงบนทะเลที่กราบเรือ พลันเหลือบเห็นคนผู้หนึ่งลอยกระเพื่อมบนผิวน้ำ มันมีโลหิตเกรอะกรังโชมร่าง เห็นชัดว่าไม่อาจรอดชีวิตอยู่ได้ แต่ยังคงกำไม้ท่อนหนึ่งแนบแน่นจะตายก็ยังไม่ยอมคลายมือ"

กั๊วะเทียนเชียนลอบขบคิดในใจ

'หากแม้นคนผู้นั้นมีท่ายังรอดอยู่ได้ท่านน่ากลัวไม่ยอมช่วยมันเป็นแน่ แต่เมื่ออย่างไรมันต้องตายแล้ว ท่านที่อยู่ในท้องทะเลเพียงลำพัง ย่อมรู้สึกเงียบเหงาว้าเหว่

ไม่แน่กลับจะช่วยมันขึ้นมาก็ได้'

คนป่วยผู้นั้นเล่าสืบไป

"ตอนนั้นเรามีความชิงชังรังเกียจคนในโลกจนจับใจ ความจริงไม่มีเจตนาช่วยเหลือมันไว้ แต่เมื่อเห็นมันบาดเจ็บสาหัสปานนั้น กลับอดมิได้คิดใคร่จะถามมันว่าเป็นเรื่องราวใด ? ประสบการทำอันตรายจากผู้ใด ? หากในละแวกใกล้เคียงมีโจรสลัดคอยปล้นเรือ เราจะได้ถือโอกาสจับพวกมันสังเวยอาวุธ ระบายความเคียดขึ้งชิงชังในอกเราออกไปเสียบ้าง"

บทที่ 38

อดีตที่คล้ายหมอกควัน

ยู่ป้วยหยกได้ฟังคำวิจารณ์อันรุนแรงด้วยเหตุผลตามอารมณ์แล้ว ต้องเหลือบแล พร้อมทั้งขบคิดในใจ

'คนผู้นี้มาตรแม้นมีความเคียดแค้นอัดอก คิดจะฆ่าคนอยู่ถ่ายเดียว แต่ยังไม่ยอมฆ่าคนดึงามตามใจปรารถนา เพียงคิดไปฆ่าพวกโจรสลัดในทะเล เป็นที่เห็นว่าแม้จะมีอารมณ์รุนแรงไร้เหตุผลอยู่บ้าง แต่พฤติการณ์ยังพอนับเป็นผู้กล้าหาญทรงคุณธรรมได้'

พอได้คิดเช่นนั้น รู้สึกมีความเคารพนับถือในคนป่วยนี้ขึ้นอีกหลายส่วน

แต่คนป่วยนั้น กลับถลึงตาจ้องยู่ป้วยหยกแล้วถามขึ้น

"บัดนี้ท่านพอเดาออกแล้วหรือไม่ ว่าคนที่เราช่วยขึ้นมาเป็นผู้ใด ?"

ยู่ป้วยหยกงุนงงงวบจึงได้คิดด้วยไวปัญญา ร้องโพล่งว่า

"หรือผู้นั้นก็คือคนที่ตังฮึงม้ายหยกใช้ให้ส่งจดหมาย ?"

ดวงตาที่เย็นชากระด้างของคนป่วยเพิ่งปรากฏรอยยิ้มมาเป็นคราแรกกล่าวว่า

"ท่านเดาได้ถูกต้อง"

แต่รอยยิ้มนี้ปรากฏวูบก็หายวับ กล่าวสืบต่อด้วยเสียงกระด้างเย็นชา

"ท่านทราบหรือไม่ว่า มันประสบการประทุษร้ายจากผู้ใด ?"

ยู่ป้วยหยกมิทันตอบไป กั๊วะเทียนเชียนได้ชิงโพล่งขึ้นก่อน

"ตังฮึงเม้ง !"

คนป่วยผู้นั้นผงกศีรษะกล่าว

"ไม่ผิด ที่แท้เมื่อมันส่งจดหมายถึงนาครปุ้กแม้เชี้ยบนเกาะยิกง้วยเต้าแล้ว ขณะกระหยิ่มใจรอคอยการสมนาคุณจากตังฮึงเม้ง มิคาด ตังฮึงเม้งถึงกับบุกขึ้นฆ่าพวกในเรือทั้งสามสิบเจ็ดชีวิตหมดสิ้น มันที่บาดเจ็บสาหัสจนไม่รอดแน่ ยังยอมตะเกียกตะกายหนีเอาชีวิตรอดไว้ ที่ประสงค์ก็เพื่อบอกเล่าเรื่องนี้..."

ยู่ป้วยหยกอดมิได้ต้องสอดคำขึ้น

"นี่น่ากลัวเป็นเพราะฟ้าดินไม่ยอมให้มีความผิดคิดร้ายใดหลงเหลืออยู่ในโลก ต้องการให้มันบอกเล่าความเร้นลับนี้จากปากคำเสียก่อน จึงยืดชีวิตมันให้ยืนยาวจนมาพบผู้อาวุโส"

แต่กั๊วะเทียนเชียนกลับถอนใจกล่าว

"หากข้าพเจ้าเป็นมัน จะไม่ไปส่งจดหมายฉบับนั้นเลย ความที่เร้นลับปานนี้ตังฮึงมุ้ยหยกกับบิดาย่อมไม่ปรารถนาให้ผู้อื่นได้ล่วงรู้ด้วย มันไหนเลยจะทิ้งชีวิตมันเพื่อไว้แพร่ข่าวนี้อีก"

คนป่วยผู้นั้นเล่าต่อไป

"บรรดาวานิชที่ค้าขายทางโพ้นทะเล ผู้ใดมิใช่เป็นจิ้งจอกกลอกกลิ้ง? มันก็ย่อมคิดถึงความข้อนี้เช่นกัน ที่จริงคิดรับรางวัลงามจากตังฮึงมุ้ยหยกแล้ว ทิ้งจดหมายฉบับนั้นไปเสียไม่ต้องส่ง ซึ่งตังฮึงมุ้ยหยกจะไปตามหามันในที่ใดได้? แต่ความไม่บังควรที่สุดของมันคือ ไม่น่าจะมีความประหลาดสงสัยเกิดขึ้น คิดใคร่จะสืบสาวจนรู้แก่ใจ ว่าผู้คนที่ยอมทุ่มเทรางวัลมหาศาลถึงปานนี้ ได้เขียนความใดไว้บ้าง"

งึ่นฮวยเนี้ยถอนหายใจ กล่าวว่า

"หากเปลี่ยนเป็นข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็อดมิได้ต้องดูเช่นกัน"

คนป่วยผู้นั้นกล่าวเสียงเย็นชา

"ดังนั้น บุคคลประเภทนี้ แม้ตายก็ไม่นับว่าเป็นการปรักปรำทำร้าย"

งึ่นฮวยเนี้ยก้มศีรษะต่ำ มิกล้ากล่าวอีกแล้ว แต่ยู่ป้วยหยกอดมิได้ต้องถามขึ้น

"ในจดหมายฉบับนั้น เขียนเรื่องราวใดกันแน่?"

คนป่วยผู้นั้นเล่าสืบไป

"บนจดหมายของเจ้าเดียรัจฉานตังฮึงมุ้ยหยกบอกไว้ มันถูกจูไบ๊คุกคามบังคับขอให้ตังฮึงเม้งไปช่วยเหลือมัน และยังให้ตังฮึงเม้งเมื่อรับจดหมายนี้แล้ว สมนาคุณ 'ทรัพย์ศฤงคารที่ใช้ไม่หมดสิ้นตลอดชีวิต' แก่ผู้ส่งจดหมาย คนผู้นั้นก็ถูกวาจานี้กระตุ้นจนหวั่นไหวไม่ย่อท้อต่อความยากลำบาก สืบเสาะจนกระทั่งส่งจดหมายถึง

นาครปุ้กแม้เชี้ยได้"

หยุดถอนหายใจยาวแล้วจึงกล่าวสืบไป

"แต่ในโลกไหนเลยจะมี 'ทรัพย์ศฤงคารที่ใช้สอยไม่หมดตลอดชีวิต' มิว่าเป็นทรัพย์สินเงินทองที่มหาศาลปานใด ย่อมมีวันถูกใช้สอยจนหมดสิ้นได้ นอกเสียจากคนผู้นั้นจะตายในทันที มันจึงเป็นการ 'ใช้สอยตลอดชีวิต' ได้ไม่หมดสิ้น"

กั๊วะเทียนเชียนอดมิได้ต้องกล่าวขึ้น

"ถูกต้อง วาจาประโยคนี้ของตังฮึงมุ้ยหยก เป็นการบอกใบ้ให้บิดามันฆ่าคนส่งจดหมายทิ้งทันที เสียดายที่เจ้าเด็กน้อยงมงายในทรัพย์สมบัติจนเลอะเลือน ถึงกับสำนึกความหมายของวาจาประโยคนี้ไม่ออก"

คนป่วยกล่าวสืบไป

"มิเพียงเช่นนี้ ตังฮึงมุ้ยหยกย่อมคำนวณแน่แก่ใจ คนผู้นั้นจะต้องลอบดูจดหมายของมันในระหว่างทางเป็นแน่แท้ ดังนั้น จึงได้เขียนคำพูดที่มีความหมายสองแง่ไว้หลอกล่อให้มันมีความกระตือรือร้น *'คนตายเพราะสมบัติ นกตายเพราะอาหาร'* คนผู้นี้แม้ความจริงน่าตายอยู่แล้ว แต่ฝีมือของตังฮึงมุ้ยหยกอำมหิตปานใด จากนี้ก็เป็นที่เห็นได้เล็กน้อยแล้ว"

ยู่ป้วยหยกกล่าวขึ้นว่า

"หรือผู้อาวุโสเนื่องเพราะรู้สึก คนผู้นี้มีฝีมืออำมหิตโหดร้ายเกินไป คิดฆ่ามันเพื่อกำจัดเภทภัยให้แก่ชาวโลก ดังนั้น จึงเร่งรุดกลับจากทะเลมา ?"

คนป่วยผู้นั้นกล่าวช้า ๆ

"หากแม้นเพราะความนี้ เรายังไม่ต้องรีบเร่งกลับ แต่ก่อนที่คนผู้นั้นจะตายยังได้เล่าเรื่องราวให้เราฟังอีกยืดยาว จึงกระตุ้นโทสะเราจนเดือดดาล อย่างไรก็ไม่อาจข่มกลั้นอีกแล้ว"

"มันยังบอกเล่าเรื่องอันใด ?"

"ในเมื่อตังฮึงม้ยหยกยอมมอบจดหมายอันมีความสำคัญปานนั้นวานมันส่ง แสดงให้เห็นว่า มันกับตังฮึงมุ้ยหยกต้องมีไมตรีที่สนิทสนมไม่น้อย"

"แต่ตังฮึงมุ้ยหยกเมื่อปลีกตัวออกหลบซ่อน..."

คนป่วยส่งเสียงเย็นชาขึ้นทันที

"ท่านเคยได้ฟังคำ *'ซ่อนสูงซ่อนในเมืองใหญ่ ซ่อนต่ำซ่อนในลำเนาไพร'* หรือไม่ ?"

กั๊วะเทียนเชียนพลันปรบมือสนับสนุนขึ้นทันที

"ไม่ผิด ! หากต้องการปลีกตัวซ่อนกาย ไม่แน่ว่าต้องซ่อนในหุบเขาลำเนาไพร

อันลี้ลับ ผู้อื่นจึงสืบหาไม่พบพาน หากแม้นท่านซ่อนอยู่ในสถานที่เยี่ยงนั้น บางครั้งกลับถูกผู้คนสืบพบเห็นได้ง่ายดายขึ้น แต่หากแม้นบุคคลเช่นจูเก็งจู๊ ซ่อนตัวอยู่ในเมืองน้อยที่สงบสันติ ใช้ชีวิตสมถะเช่นสามัญชน ผู้คนก็จะคาดคิดไม่ถึงอีกแล้ว"

ยู่ป้วยหยกฉุกใจได้คิดด้วยไวปัญญาร้องโพล่งว่า

"หรือเมื่อกาลกระโน้น จูเก็งจู๊ปลีกตัวอยู่ในเมืองน้อยนี้นี่เอง ?"

คนป่วยถอนหายใจยาว กล่าวว่า

"เมืองนี้บอกใหญ่ไม่ใหญ่ ว่าเล็กไม่เล็ก และขนบประเพณีก็ดีงาม ชาวเมืองใช้ชีวิตสมถะไม่ฟุ้งเฟ้อ ต้องมิมีการสืบสาวความเร้นลับของผู้คนออกตีแผ่เป็นแน่นอน แม้มีชนชาวนักเลงผ่านทางมา ก็ต้องมิใช่เป็นยอดฝีมืออันดับสูงอย่างไร นับเป็นสถานที่ปลีกตัวอยู่อย่างสุขสงบได้ดีวิเศษสุด จูไบ๊เลือกสถานที่นี้อยู่อาศัยคือความฉลาดปราดเปรื่องของนางทีเดียว หากมิใช่เพราะตังฮึงมุ้ยหยกเปลี่ยนใจ นางแม้จะอยู่ที่นี้ไปแปดสิบปี ผู้อื่นก็ต้องคิดไม่ถึงเป็นเด็ดขาด ภรรยาชาวบ้านธรรมดาสามัญของที่นี้ จะเป็นเชียวฮุ้นเก็งจู๊ที่เมื่อกาลกระโน้น ล่อผู้คนทั้งแผ่นดินจนหลงใหลไปสิ้นและได้ตายเป็นเวลาเนิ่นนานอยู่แน่ชัดแล้วด้วย"

ยู่ป้วยหยกถอนใจกล่าวว่า

"นี่นับเป็นเรื่องที่ผู้ใดก็คาดไม่ถึงจริง ๆ"

คนป่วยเล่าสืบไป

"นายวานิชโพ้นทะเลผู้นั้นมีนามลี้มั่งทั้ง ความจริงเป็นคนภูมิลำเนาในเมืองนี้ แต่เมื่อตอนวัยฉกรรจ์ออกค้าขายตามดินแดนต่าง ๆ ปีนั้นมันบังเอิญกลับมาเยี่ยมญาติที่บ้านเดิม และบ้านของมันบังเอิญอยู่ไม่ไกลจากบ้านที่จูไบ๊ปลีกตัวซ่อนกาย ตังฮึง-มุ้ยหยกเนื่องเพราะทราบว่า มันอีกไม่นานมีแผนออกทะเลค้าขายอีก ดังนั้นจึงจงใจสร้างไมตรีกับมัน"

กั๊วะเทียนเชียนโพล่งขึ้นว่า

"จูเก็งจู๊ท่านนั้นเมื่อมีความฉลาดปราดเปรื่องสุดยอด หรือมิได้มีความสนใจสังเกตเรื่องนี้แม้สักน้อยนิด ?"

คนป่วยผู้นั้นกล่าวช้า ๆ

"ในตอนนั้น จูไบ๊ได้ทุ่มเทความรู้สึกนึกคิดทั้งมวลอยู่บนธิดาสุดรักที่เพิ่งกำเนิดมา อย่าว่าแต่การคบค้าหาสู่กับบ้านใกล้เรือนเคียงเยี่ยงนั้น ที่จริงก็ปกติธรรมดายิ่ง"

ยู่ป้วยหยกผงกศีรษะกล่าวบ้าง

"มิผิด ในเมื่อนางตั้งหลักแหล่งในที่นั้น หากไม่มีไมตรีกับบ้านใกล้เรือนเคียง กลับจะเป็นปมให้ผู้อื่นเกิดความคลางแคลงสงสัยง่ายดายยิ่งขึ้น อย่าว่าแต่นางมีความเห็นครอบครัวธรรมดาสามัญดุจลี้มั่งทั้งอย่างไรก็ไม่มีทางทราบความลับของนางเป็นเด็ดขาด"

คนป่วยผู้นั้นเล่าสืบไป

"ผู้คนในละแวกใกล้เคียงต่างทราบว่านางเป็นภรรยาดีมารดาวิเศษที่พึงยกย่องชมเชย มิเพียงขยันขันแข็ง นอบน้อมถ่อมตัวเท่านั้น ยังปรนนิบัติสามีด้วยความรักเอาใจจนสุดซึ้ง"

กั๊วะเทียนเชียนกล่าวขึ้นบ้าง

"ลี้มั่งทั้งผู้นั้นเมื่อกลับบ้านแล้ว คาดว่าคงต้องได้ยินคำเล่าลือเหล่านี้ ?"

คนป่วยผู้นั้นผงกศีรษะกล่าว

"ใช่แล้ว ดังนั้น เมื่อมันเห็นจดหมายฉบับนั้นแล้วยังต้องเกิดความตื่นตกใจเป็นที่ยิ่ง เพราะไม่กล้าเชื่อถือจริง ๆ ว่า ภรรยาเลิศมารดาประเสริฐที่ทุกผู้คนยกย่องชมเชยจะกลายเป็นนางอสูรไปได้ และยิ่งมีความคิดเห็นตังฮึงมุ้ยหยกไม่บังควรทำดังนั้นกับภรรยาของมัน แต่เนื่องจากตอนแรกถูกทรัพย์สมบัติกระตุ้นจนมัวเมาไม่มีความคิดในสมอง มีแต่เงินทองแวววาวอยู่วูบวาบจวบจนมันใกล้จะตาย มโนธรรมประจำใจจึงได้บังเกิดขึ้นมา จึงยอมบอกเล่าเรื่องราวเหล่านั้นให้แก่เราฟังแต่ต้นจนปลาย"

เล่าถึงตอนนี้ สะบัดมือฟาดไปที่โต๊ะน้ำชาข้างเตียงอีกครั้ง มันที่นอนป่วยอยู่บนเตียงชั่วนาตาปี ในสัญชาตญาณมักรู้สึกว่า โต๊ะน้ำชาอยู่ที่ข้างเตียงนี้ โดยคิดไม่ถึงว่าโต๊ะน้ำชาเมื่อครู่ถูกมันฟาดจนแตกกระจัดกระจายไปแล้ว

ฝ่ามือนี้ของมันจึงย่อมฟาดพลาดผิด เห็นชัดว่าจะฟาดลงกับข้างเตียงแล้ว เตียงนี้ย่อมต้องถูกมันฟาดพังทลายไปเป็นแน่นอน มิคาด จูลุ่ยยี้พลันยื่นมือออกมากันมือของมันไว้เบา ๆ แล้วกล่าวเสียงนุ่มนวล

"ซาเจ็ก วิงวอนท่านโปรดอย่าได้มีโทสะอีกเป็นไร ?"

ทีท่านี้ หากอยู่ในสายตาของคนธรรมดา จะไม่รู้สึกกระไร แต่ยู่ป้วยหยกกับกั๊วะเทียนเชียน นับว่าเป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งของยอดฝีมือบู๊ลิ้มยุคนี้ได้แล้ว

ทั้งสองเมื่อแลเห็น ต่างบังเกิดความแตกตื่นตกใจใหญ่หลวงนัก

ควรทราบ คนป่วยผู้นี้ลงมือด้วยความรวดเร็วปานใด และฟาดฉาดเดียวก็ทำลายโต๊ะน้ำชาจนกระจายไปได้ พลังฝ่ามือจึงหนักหน่วงเข้มแข็งเพียงไหน แต่

จูลุ่ยยื้กลับยื่นมือกันเบา ๆ ก็รับไว้ได้อย่างง่ายดาย

กั๊วะเทียนเชียนต้องคำนึงด้วยความแตกตื่นขวัญเสีย

'ที่แท้เอียเท้าน้อยนางนี้ มิเพียงรู้จักใช้วิชามายาล่อคนหลงเท่านั้น มิหนำซ้ำยังมีวิชาบู๊อยู่อีกด้วย นางอายุยังเยาว์วัย แต่พลังฝีมือของนาง ดูแล้วมิได้ด้อยกว่าเราแน่นอน'

คนป่วยที่เห็นแล้วรู้สึกว่าร่อแร่รอความตาย กลับสามารถฝึกสอนโกวเนี้ยอายุเยาว์วัยจนมีพลังฝีมือสูงสุดถึงระดับนี้ได้ กั๊วะเทียนเชียนเหม่อตาจับมอง แต่ใจหวาดหวั่นจนเหงื่อเย็นยะเยียบซึมออกมาโชมกายไปอีกครั้ง

แลเห็นฝ่ามือที่แห้งกรังดั่งขานกของคนป่วย ถูกสองมือน้อย ๆ ของจูลุ่ยยื้ลูบคลำเบา ๆ อยู่ครู่หนึ่ง โทสะได้เริ่มสงบลงไปบ้าง ถอนใจยาวกล่าวว่า

"ตอนนี้ เราฟังเรื่องราวจากลี้มั่งทั้งแล้ว เพลิงโทสะในอกนับว่าอย่างไรก็ไม่อาจระงับให้สงบลงได้อีกแล้ว เราคิดไม่ถึงจริง ๆ ในโลกจะมีคนใจทรยศที่อำมหิตถึงปานนี้ ดังนั้น จึงสั่งให้ลี้มั่งทั้งบอกทิศทางของเกาะยิกง้วยเต้า มันทราบว่าเราจะไปล้างแค้นแก่มัน จึงบอกเล่าทิศทางจนชัดเจน จากนั้น จึงหลับตาตายโดยสงบได้"

ยู่ป้วยหยกกล่าวขึ้นว่า

"ดังนั้นเอง ผู้อาวุโสจึงรีบเร่งไปนาครปุ้กแม้เซี้ยที่เกาะยิกง้วยเต้า ?"

คนป่วยผงกศีรษะเล่าสืบไป

"ใช่แล้ว แต่เสียดายที่ตอนนั้นตังฮึงเม้งได้ออกจากเกาะไป เราในยามโทสะหาที่ระบายไม่ได้ จึงทำลายนาครโอฬารของมันจนย่อยยับเหลือแต่ซากปรักหักพัง และยังคิดว่า การไปของตังฮึงเม้งในคราวนี้ จะต้องออกชักชวนผู้ช่วยเหลือก่อน ซึ่งก็จะต้องเปลืองวันเวลามิใช่น้อย เรามิสู้รีบเร่งไปเมืองลี้โต้วติ่ง ไม่แน่ว่ายังช่วยชีวิตจูไบ๊ได้ทันดังนั้นเอง เรารีบกางใบกลับแผ่นดินใหญ่ มิคาด...มิคาด ยังคงมาช้าไปเล็กน้อยอยู่นั่นเอง"

กั๊วะเทียนเชียนกับงึ่นฮวยเนี้ยฟังถึงตอนนี้ นับว่าทราบความละเอียดในต้นเรื่องได้กระจ่างใจครึ่งหนึ่งแล้ว แต่ก็ยังอดประหลาดสงสัยไม่ได้ ขบคิดขึ้น

'ในเมื่อคนผู้นี้มีความชิงชังต่อชาวโลกเป็นที่สุด แค้นจนใคร่ฆ่ามนุษย์ให้ตายหมดสิ้นไปเสียจากโลกจึงพึงพอใจ แต่เหตุไฉนจึงต้องรีบเร่งรุดมาช่วยชีวิตจูไบ๊ไว้ ?'

มีแต่ยู่ป้วยหยกเท่านั้นที่ผ่านประสบการณ์อันคับแค้นลำเค็ญมาจนโชกโชน และยังเป็นคนมีน้ำใจไมตรีอันลึกซึ้ง พอจะคาดเดาได้เลือนรางถึงความในใจของคนป่วยผู้นี้ จึงลอบขบคิด

"ฟังจากเรื่องที่ท่านเล่ามา เป็นเพราะเรื่องประการหนึ่ง จึงกระตุ้นจิตใจท่านจนอารมณ์รุนแรงไม่ถือเหตุผลถึงปานนี้ หรือเป็นเพราะว่า ท่านก็เคยประสบกับสตรีทรยศหักหาญน้ำใจ ดังนั้น จึงได้มีความชิงชังคั่งแค้นคนใจทรยศในโลกอย่างรุนแรงที่ท่านรีบเร่งกลับไป แม้เป็นเพราะต้องการช่วยเหลือจูไบ๊ แต่ไหนเลยมิใช่ว่าต้องการฆ่าตังฮึงมุ้ยหยกเพราะมันเป็นคนมีใจทรยศ ?"

แลเห็นคนป่วยพริ้มตาลงอีกครา หอบหายใจอยู่ไม่หยุดยั้ง

ควรทราบ การกล่าววาจาแม้จะไม่เปลืองเรี่ยวแรง แต่หลังจากใคร่ครวญถึงอดีตจิตใจมีความพลุ่งพล่านดาลเดือด นั่นเป็นการทำลายประสาทความรู้สึกรุนแรงยิ่งยู่ป้วยหยกความจริงคิดจะถามไถ่เรื่องราวต่อ ๆ ไปของตำนานนี้...

"จูไบ๊ตายอย่างไร ? ตังฮึงมุ้ยหยกตอนหลังมีผลสุดท้ายเยี่ยงไร ? พวกตังฮึง-มุ้ยหยกในเมื่อถูกท่านกำจัดหมดสิ้นแล้ว ท่านไฉนจึงได้รับบาดเจ็บเยี่ยงนี้ ?"

ปัญหาหลายหลากนั้น เพียงแต่วนเวียนอยู่ริมฝีปากยู่ป้วยหยกเท่านั้น เมื่อเห็นสภาพของคนป่วย ยังคงอดกลั้นใจไว้ไม่อาจอำมหิตไปถามไถ่ได้ แต่ได้ยินจูลุ่ยยี้กล่าว

"ข้าวต้มสุกนานแล้ว คิดว่าพวกท่านคงหิวมานานแล้วด้วย ข้าพเจ้าจะไปยกขึ้นมาให้พวกท่านรับประทาน"

กั๊วะเทียนเชียนรีบผุดลุกขึ้นจากปากบันได หัวร่อประจบแล้วกล่าวว่า

"ไฉนกล้ารบกวนโกวเนี้ย"

จูลุ่ยยี้ขยี้ตาเบา ๆ เดินชดช้อยผ่านข้างกายมันลงบันไดไป

งึ่นฮวยเนี้ยไม่อาจอดใจอยู่ได้อีกแล้ว กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า

"โกวเนี้ย วิงวอนท่านช่วยชีวิตข้าพเจ้าไว้สักครา หากช้าไปน่ากลัวจะ..."

จูลุ่ยยี้ไม่เหลียวหน้ามาเลย เพียงส่งเสียงกระด้างเย็นชา

"ได้คัมภีร์ของเรา เข้าสำนักของเรา บาปบุญโชคเคราะห์ อยู่แต่คำสั่งของเรา ขัดคำสั่งเรา ต้องพลีชีวิตชดใช้..."

วาจาหลายประโยคนี้ เป็นคำสั่งเสียที่สลักอยู่บนผนังศิลาวังเชียวฮุ้นเก๋ง !

ที่แท้หลังจากยู่ป้วยหยกกับกิมอี่จื้อได้คัมภีร์เชียวฮุ้นเล่มนั้นแล้ว เกิดเหตุการณ์ขึ้นอีกมากหลายทันที

ทั้งสองจึงเหวี่ยงคัมภีร์นี้ทิ้งอยู่ที่ด้านข้าง ภายหลังเหตุการณ์ยิ่งเกิดยิ่งสับสน มิว่าผู้ใดก็ไม่สนใจไปค้นหาจึงทิ้งไว้จนงึ่นฮวยเนี้ยเก็บมาได้

งึ่นฮวยเนี้ยที่ลิงโลดยินดีคล้ายได้ลาภจากสรวงสวรรค์ เมื่อได้คัมภีร์แล้ว ขอ

เพียงมีเวลาว่างเมื่อใดจะต้องกางออกมาฝึกปรือไม่หยุดยั้ง นางมีสันดานที่ใกล้เคียงกับวิชาในคัมภีร์บ่งบอกอยู่แล้ว จึงฝึกปรือได้รุดหน้ารวดเร็วผิดธรรมดา

ดังนั้น นางแม้นจะฝึกไม่นาน แต่ก็นับว่ารู้แก่นความได้ไม่น้อยแล้ว ดังนั้นเมื่อครู่คนป่วยเพียงเหลือบดูแวบหนึ่งก็สังเกตออก นางได้ฝึกปรือวิชายั่วยวนมาจากเชียวฮุ้นเก็งจู๊

แต่นางเนื่องเพราะมีความหวาดระแวงอยู่ในใจถึงกับไม่กล้ายอมรับออกไปมีอาจารย์แต่ไม่ยอมรับเท่ากับเป็นคนทรยศต่อสำนัก ตอนนี้พอได้ยินคำขัดขืนคำสั่งเราต้องพลีชีวิตชดใช้ นางบังเกิดความแตกตื่นจนตัวอ่อนระทวย ล้มฮวบลงกับพื้นไปอีกครา

พลันเห็นร่างจูลุ่ยยี้ถลันวูบพุ่งขึ้นมาอีกครั้ง งิ้นฮวยเนี้ยเหงื่อกาฟแตกโชมเต็มศีรษะ มิคาด จูลุ่ยยี้กลับถลึงจ้องกั๊วะเทียนเชียนแล้วกล่าว

"โกวเนี้ยที่อยู่ชั้นล่างท่านนั้นเป็นอะไรกับท่าน ?"

กั๊วะเทียนเชียนงงไปวูบ จึงรีบหัวร่อประจบแล้วกล่าว

"เป็นสหายของข้าพเจ้า"

จูลุ่ยยี้แค่นหัวร่อสวนคำไป

"น่ากลัวไม่เพียงเป็นสหายเท่านั้น ?"

กั๊วะเทียนเชียนมีแต่ต้องฝืนยิ้ม ผงกศีรษะรับคำ

"โกวเนี้ยมีสายตาคมกล้ายิ่ง"

"เมื่อเป็นเช่นนี้ ท่านเหตุไฉนจึงทิ้งนางอยู่ที่ชั้นล่างเพียงลำพัง โดยไม่สนใจไยดีด้วย"

กั๊วะเทียนเชียนต้องลอบขบคิดในใจ

'ก็เป็นพวกท่านที่ประทุษร้ายนางจนมีสภาพดั่งนี้ บัดนี้กลับมากังวลสนใจนางขึ้นเสียได้'

ใจแม้คิดดั่งนั้น แต่ปากกลับไม่กล้ากล่าวออกไป ต้องหัวร่อประจบแล้วกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเพราะกลัวพานางขึ้นมาจะไม่สะดวกบางประการ ให้นางอยู่ที่ชั้นล่างคนเดียวก็ประเสริฐอยู่"

จูลุ่ยยี้แค่นเสียงดังเฮอะ แล้วกล่าวว่า

"ที่แท้ท่านก็เป็นคนใจทรยศผู้หนึ่ง"

พอได้ยินคำคน ใจทรยศ' กั๊วะเทียนเชียนแตกตื่นจนเหงื่อยะเยียบซึมโชมกายทันที มิกล้าว่ากล่าวอย่างไรอีกแล้ว รีบโถมลงบันไดอุ้มเจ็งแจ๋ขึ้นมาอีกครั้ง

ครู่ใหญ่ให้หลัง จูลุ่ยยี้ประคองข้าวต้มหม้อใหญ่ที่มีควันกรุ่นมา แต่ในตอนนี้ทุกผู้คนมีจิตใจหนักอึ้ง ยังจะมีผู้ใดกลืนกินลงคอได้

ยู่ป้วยหยกถือชามข้าวต้มยืนชืมเชา ในใจคิดแต่ปัญหาหลายข้อนั้นอยู่ไป ๆ มา ๆ พลันได้ยินเสียงคนป่วยกล่าวดังหนัก ๆ

"มีคนมาแล้ว !"

ตอนนี้รอบข้างสงบวังเวง กระทั่งเสียงลมยังหยุดหายไป ไหนเลยมีร่องรอยผู้คนใด ? ยู่ป้วยหยกแทบจะเข้าใจว่า คนป่วยนี้ป่วยนานจนสมองเลอะเลือนแล้ว โสตประสาทยังเฟือนไปจากเดิมอีกด้วย

แต่เพียงครู่เดียว ได้ยินที่เบื้องล่างมีเสียงเคาะประตูดังกุกกุกกุกขึ้นสามคราเสียงนี้คล้ายดั่งประหลาดกว่าธรรมดา ประหนึ่งเป็นเสียงจะงอยปากปักษากำลังจิกประตูก็ปาน

จากนั้น เสียงกังวานของคนผู้หนึ่งดังขึ้น

"บนหอมีคนอยู่หรือไม่ ? ผู้เยาว์ชั้งจี้ฮุ้นมาส่งหนังสือ"

น้ำเสียงสดใสกังวาน ประหนึ่งเป็นโลหะกระทบกัน !

จูลุ่ยยี้ขมวดคิ้วกล่าว

"ส่งหนังสือ ? ส่งหนังสือใดกัน ? ชั้งจี้ฮุ้น ? เป็นผู้ใดกันอีก ?"

นางกล่าวพลางบิดกายเดินลงบันไดไป คนป่วยกลับส่งเสียงหนัก ๆ ขึ้นว่า

"คนผู้นี้ทั้งวิชาตัวเบาและกำลังภายในต่างไม่ต่ำต้อย มือของมันยังคล้ายฝึกวิชาไต้เอ็งเยี้ยวลัก (พลังเล็บเหยี่ยว) หากเจ้าขวางมันไม่อยู่ ปล่อยให้มันขึ้นก็แล้วกัน"

จูลุ่ยยี้รับปากเบา ๆ

"ข้าพเจ้าทราบแล้ว"

ปากนางว่ากล่าวก็จริง แต่ใจกลับไม่ยอมรับนับถือยิ่ง

ยู่ป้วยหยกกลับทราบดี คนป่วยนี้ได้ทราบจากเสียงเคาะประตู ฟังออกถึงวิชาในมือของชั้งจี้ฮุ้น และจากเสียงว่ากล่าว ฟังออกถึงกำลังภายในของมัน

และเส้นทางที่มันมาครานี้ บนหอมิได้รู้ตัวแม้สักน้อย ย่อมบ่งบอกว่ามันมีวิชาตัวเบาไม่ต่ำทราม !

ยู่ป้วยหยกครุ่นคิดเล็กน้อย แล้วกล่าว

"ผู้เยาว์ก็ลงไปดูด้วย"

แลเห็นจูลุ่ยยี้เปิดประตูออกแล้ว ใต้แสงอาทิตย์สว่างไสว ที่นอกประตูมีบุรุษหนุ่มเสื้อสีครามหน้าตาคมคายหล่อเหลายืนเด่นเป็นสง่าอยู่ผู้หนึ่ง จูลุ่ยยี้จึง

เอ่ยไป

"ท่านเป็นคนส่งจดหมายนั้น ? จดหมายอยู่ที่ใด ?"

ชั้งจี้ฮุ้นเหลือบดูนางสองครา จึงกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"หนังสือนี้ไม่อาจมอบให้แก่โกวเนี้ยน้อยได้ ท่านให้ข้าพเจ้าขึ้นไปก่อนเป็นไร ?"

ใบหน้ามันแม้มีรอยยิ้มอยู่ แต่บุคลิกท่าทีกลับยโสโอหังยิ่ง

จูลุ่ยยี้ยิ้มเล็กน้อยแล้วกล่าวว่า

"คนส่งจดหมายไหนเลยจะเข้าถึงที่รโหฐานได้ จดหมายของท่านหากไม่ยอมมอบแก่ข้าพเจ้า จงนำกลับไปเถิด"

ชั้งจี้ฮุ้นหัวร่อแล้วกล่าว

"โกวเนี้ยมีคารมที่แหลมคมยิ่ง แต่มิทราบ จะรับจดหมายของข้าพเจ้าอยู่หรือไม่ ?"

มันล้วงจดหมายออกมาจากในแขนเสื้อฉบับหนึ่งจริง ๆ วางแบอยู่บนสองฝ่ามือส่งจดหมายมาถึงเบื้องหน้าจูลุ่ยยี้ ด้วยมารยาทที่คล้ายนอบน้อมถ่อมตัวยิ่ง

แต่ยู่ป้วยหยกกลับดูออก สองแขนของมันงออยู่เล็กน้อย พลังเกร็งแน่นอยู่ที่ฝ่ามือ ทีท่าปลอดโปร่งเยือกเย็น คล้ายมั่นใจในแผนของมันแน่นอนแล้ว แม้มิลงมือกมทีทาคุกคามผู้คนจนหนักหนวง

จูลุ่ยยี้หากยื่นมือไปรับจดหมายจริง น่ากลัวต้องพลาดท่าเสียทีเป็นแน่แท้

ขณะที่ยู่ป้วยหยกคิดจะปราดเข้าไป มิคาด จูลุ่ยยี้กลับกล่าวเสียงเย็นชา

"ท่านวางจดหมายไว้บนพื้นก็แล้วกัน"

ชั้งจี้ฮุ้นตาเป็นประกายวาว ยิ้มพลางกล่าวว่า

"หรือโกวเนี้ยกระทั่งจดหมายก็ไม่กล้ารับ ?"

จูลุ่ยยี้หัวร่อแค่น ๆ แล้วกล่าว

"เสียทีที่ท่านดูเปลือกนอกนอบน้อมดุจนักศึกษาคงแก่เรียน กระทั่งคำ 'บุรุษสตรีมิอาจสนิทสนมได้ทั้งการให้และรับ' (คำสอนของเม่งจื้อ) ก็มิทราบ ?"

ชั้งจี้ฮุ้นหัวร่อเสียงก้องแล้วกล่าว

"โกวเนี้ยน้อยอันร้ายกาจ มิน่าเล่า จึงมีคนมากหลายต้องพ่ายแพ้แก่มือท่าน"

ในเสียงหัวร่อ สองมือได้ยื่นมาที่เบื้องหน้าอีกครา จดหมายฉบับนั้นแทบจะสัมผัสถูกหน้าจูลุ่ยยี้ แม้เป็นจดหมายบาง ๆ แต่เมื่ออยู่กับมือมัน นับว่าไม่แตกต่างไปกว่าแผ่นเหล็กกล้าอันคมกริบเลย

จูลุ่ยยี้จำต้องถลันกายหลบไป ส่งเสียงเย็นชากล่าวว่า

"เรียกให้ท่านวางบนพื้น ท่านไฉนไม่เชื่อฟัง ?"

วาจามิทันขาดคำ พลังลมอันรุนแรงพุ่งวาบมา ปรากฏชั้งจี้ฮุ้นได้พุ่งผ่านที่ว่างข้างกายซึ่งมีเพียงครึ่งเชียะออกไป ถึงกับมิได้กระทบชายเสื้อนางแม้สักน้อยนิด !

จูลุ่ยยี้คิดจะขัดขวางก็ไม่ทันท่วงทีแล้ว !

ชั้งจี้ฮุ้นหัวร่อพลางกล่าวว่า

"บุรุษสตรีสนิทไม่ได้แม้การให้การรับ ข้าพเจ้ายังคงมอบจดหมายฉบับนี้ไปบนหอจะถกต้องกว่า"

พลันได้ยินคนผู้หนึ่งส่งเสียงหนักหน่วงขึ้น

"มิต้อง ! มอบให้ข้าพเจ้าในที่นี้ก็เป็นเช่นกัน"

เสียงหัวร่อของชั้งจี้ฮุ้นชะงักงันทันที แลเห็นบุรุษหนุ่มรูปงามสุดฟ้าสุดดินทีท่าสุภาพเรียบร้อยผู้หนึ่งยืนแย้มยิ้มอยู่ที่ปากบันได ขวางทางมันไว้อย่างจงใจ

มันที่มีความยโสจนโอหัง เข้าใจว่าตัวมันมีรูปโฉมหล่อเหลาราวเทพบุตร ไม่มีชายใดในแดนดินเทียบเทียมได้อยู่แล้ว แต่เมื่อเห็นบุรุษหนุ่มผู้นี้ ถึงกับสูดลมหายใจหนาวเหน็บไปโดยไม่รู้ตัว ยิ้มพลางกล่าวว่า

"หรือท่านคือประมุขสถานที่นี้ ?"

บุรุษหนุ่มรูปงามหรือยู่ป้วยหยกกล่าวตอบว่า

"ประมุขตอนนี้กำลังหลับยามเที่ยง ตัวท่าน..."

"ในเมื่อท่านมิใช่ประมุข ไฉนมารับจดหมายได้ ?"

สองมือของมันส่งปราดไปเบื้องหน้าอีกครา มิคาด ยู่ป้วยหยกไม่เลี่ยงหลบหลีกถึงกับยื่นมือทั้งสองออกมากันมือของมันขึ้นไป และด้วยความรวดเร็วดุจดั่งสายฟ้าเช่นกัน !

ชั้งจี้ฮุ้นเลิกคิ้วเล็กน้อย ตวาดเบา ๆ

"ท่านต้องรับจดหมายให้ได้ ? ท่านรับอยู่ ?"

งอนิ้วดีดไป ถึงกับดีดจดหมายเข้าในแขนเสื้ออีกครา แต่มือทั้งสองกดลงไปบนฝ่ามือยู่ป้วยหยก ดังนั้นเอง สี่ฝ่ามือของคนทั้งสองพอสัมผัส ต่างต้องตื่นตกใจไปด้วยกัน

ควรทราบว่า ยู่ป้วยหยกมีพละกำลังมหาศาลแต่กำเนิด ผู้คนธรรมดาไม่อาจทัดเทียมได้ แต่สองมือของบุรุษหนุ่มผู้นี้ถึงกับสามารถกดมือยู่ป้วยหยกจนลดต่ำไปสองนิ้วแทบจะไม่อาจยกไว้ได้ !

ชั้งจี้ฮุ้นยิ่งคาดคำนวณไม่ถึง บุรุษหนุ่มรูปงามท่าทีสุภาพเรียบร้อยผู้นี้จะมี

พละกำลังมหาศาลปานนี้ได้ มันที่กดลงจากเบื้องสูง ความจริงนับว่ามีเปรียบอย่างยิ่งอยู่แล้ว แต่มิคาด มือทั้งสองของบุรุษหนุ่มถึงกับคล้ายหลอมหล่อจากเหล็กไหล มิว่ามันจะทุ่มเทพละกำลังมากมายปานใด ก็ยากที่จะกดมือทั้งสองนี้ให้ต่ำลงไปอีกสักครึ่งนิ้ว !

ทั้งสองประลองกำลังกันเพียงชั่วขณะ ใบหน้าต่างมีหยาดเหงื่อซึมออกมา ชั้งจี้ฮุ้นรู้สึกสำนึกผิดขึ้นบ้างแล้ว ที่มันไม่บังควรมาประลองกำลังกับบุรุษหนุ่มผู้นี้เลย

จูลุ่ยยี้กลับลอบเดินมาที่หลังกายมันกล่าวว่า

"พวกท่านทั้งสองสู้เป็นโคถึกอยู่ในที่นี้ จดหมายยังคงมอบให้ข้าพเจ้าเถิด"

มือน้อย ๆ ของนางได้โอบมาทางหลังล้วงเข้าไปในแขนเสื้อชั้งจี้ฮุ้นเพื่อหาจดหมาย ชั้งจี้ฮุ้นหากหลบหลีกไปในตอนนี้จำต้องยกมือขึ้นก่อน ทรวงอกจะต้องเป็นช่องว่างกว้างใหญ่ ยากยิ่งที่จะไม่ถูกฟาดจนล้มลงไป อย่าว่าแต่มือซ้ายของจูลุ่ยยี้ล้วงไปหยิบจดหมาย มือขวาของนางได้แตะไปบนกลางหลังของมัน เกร็งกำลังเตรียมจะพุ่งออกทำอันตรายมันอยู่

ยู่ป้วยหยกต้องลอบขมวดคิ้ว รู้สึกว่าจูลุ่ยยี้ไม่บังควรฉวยโอกาสซ้ำเติมผู้อยู่ในสภาวะคับขัน แต่ตอนนี้มีสภาพคล้ายขี่หลังเสือยากจะลงได้ กลัวว่าพอหดมือกลับฝ่ายตรงข้ามจะกระแทกพลังภายในเข้าจู่โจมซ้ำทันที

ขณะเวลานั้นเอง พลันได้ยินเสียงหัวร่อก้องกังวาน ร่างชั้งจี้ฮุ้นกระโดดปราดขึ้นสู่เบื้องสูง

ยู่ป้วยหยกยืนขวางปากบันได ศีรษะห่างจากเพดานเพียงไม่ถึงหนึ่งเชียะเท่านั้น มิคาด ร่างชั้งจี้ฮุ้นพอทะยานขึ้น ถึงกับไหลลื่นไปตามพื้นเพดานดุจเป็นปลาน้อยแหวกว่ายสายธาร !

วิชาตัวเบาเยี่ยงนี้ นับเป็นที่แตกตื่นต่อผู้พบเห็นสุดจะกล่าว ยากยิ่งที่จะคาดคำนวณถึงจริง ๆ

ย่ป้วยหยกกับจล่ยยี้ต่างตื่นตกใจจนสะดุ้งเฮือก ได้ยินชั้งจี้ฮ้นที่ชั้นบนกล่าวเสียงหนัก ๆ

"ผู้เยาว์ชั้งจี้ฮุ้นส่งจดหมายมา วิงวอนผู้อาวุโสโปรดประทานการพบ"

ความจริงมันตอนนี้เห็นอยู่กับตา คนป่วยผู้นั้นแม้จะไม่ 'ประทานการพบ' ก็ไม่มีปัญญาหลีกหลบได้ เหลือบตามองมันอย่างเย็นชาแล้วกล่าวขึ้น

"ผู้ใดเรียกให้เจ้ามา ?"

ชั้งจี้ฮุ้นตอบสวนคำมา

"จดหมายอยู่ที่นี้ ผู้อาวุโสเพียงดูก็ทราบเอง"

สองมือยื่นตรงส่งจดหมายไปช้า ๆ ตาทั้งสองเขม้นมองดูคนป่วยแน่วนิ่งไม่กะพริบ เค้าหน้าตอนนี้คล้ายมีแววอำมหิตปรากฏขึ้นวูบหนึ่ง

จูลุ่ยยี้เพิ่งคิดเร่งรุดขึ้นไป ร้องโพล่งว่า

"ซาเจ็ก ระวังมือของมัน..."

มิทันจบคำ คนป่วยยกมือขึ้นเบา ๆ มิทราบเป็นอย่างไร จดหมายที่ชั้งจี้ฮุ้นกำแนบแน่นไว้กับสองมือ ไปถึงมือผู้อื่นได้อย่างรวดเร็ว !

ชั้งจี้ฮุ้นหน้าเปลี่ยนสีทันที ถอยหลังสามก้าวใหญ่ น้อมกายคารวะแล้วกล่าว

"ผู้เยาว์ปฏิบัติตามหน้าที่เสร็จสิ้น ขออำลาไปในบัดนี้"

ปากกล่าววาจา เท้าถอยไปอีกหลายก้าวจนถึงปากบันได ถอยลงบันไดไป...

พลันตะปบมือดุจสายฟ้า คว้าชีพจรข้อมือจูลุ่ยยี้ไว้โดยไม่คาดหมาย

มือนี้ตะปบมารวดเร็วเกินไปจริง ๆ จูลุ่ยยี้ไม่ทันป้องกัน ถูกหนีบชีพจรจนตัวอ่อนระทวยทันที กรีดร้องด้วยความตื่นตระหนก

"ซาเจ็ก..."

ชั้งจี้ฮุ้นส่งเสียงหนัก ๆ ขึ้นว่า

"ท่านทั้งหลาย หากเห็นแก่ความปลอดภัยของโกวเนี้ยนางนี้ ควรอย่าได้วู่วามจะประเสริฐยิ่ง ข้าพเจ้าเพียงพานางไปพบคนหนึ่ง อีกสักครู่จะต้องส่งนางกลับมาโดยปลอดภัยแน่นอน"

ปากว่ากล่าววาจา ร่างได้ถอยลงบันไดไปทีละขั้น คนทั้งปวงต่างต้องเบิ่งตาจ้องมองมัน มิว่าผู้ใดก็มิกล้าลงมือโดยวู่วามหุนหัน

แต่คนป่วยกลับไม่มีความรุ่มร้อนใจแม้สักน้อยนิด เพียงส่งเสียงแช่มช้ากล่าวว่า

"เจ้าจะพานางไปพบผู้ใด ?"

"ซือแป๋..."

คนป่วยผู้นั้นหัวร่อแค่น ๆ แล้วกล่าว

"มันหากต้องการพบเห็นนาง เรียกให้มันมาเองก็แล้วกัน"

วาจายังกล่าวไม่จบคำ ร่างพลันบินละลิ่วขึ้นจากเตียง !

ตอนนอนอยู่บนเตียง ดูแล้วคล้ายร่อแร่ปางตาย กระทั่งเคลื่อนไหวก็ยังไม่มีปัญญา แต่ยามนี้เมื่อพุ่งกายขึ้นไปแล้ว ร่างนับว่ามีความรวดเร็วเฉกเช่นมังกรเทพยดาพญาปักษาที่ร่อนฟ้า !

ชั้งจี้ฮุ้นตวาดขึ้นด้วยหน้าที่ถอดสีแล้ว

“หรือผู้อาวุโสไม่ต้องการ...”

คำ ‘ชีวิต’ มันมิทันเปล่งจากปาก คนป่วยก็ได้โถมลงใส่มันแล้ว นิ้วนางอ้าค้างเข้าใส่คอหอยของมันทันที

ชั้งจี้ฮุ้นรู้สึกพลังลมอันกล้าแข็งคลุมเข้ารัดร่างมันจนอึดอัดหายใจไม่ออก ไหนเลยยังจะไปทำอันตรายผู้อื่นอีกได้ ถึงกับจะหนีก็ยังหนีไม่รอดแล้ว จึงมีแต่รวมพลังขึ้นทั้งสองมือ กระแทกต้านทานสู่เบื้องบน

มิคาด ร่างของคนป่วยที่ลอยตัวกลางอากาศถึงกับยังสามารถพลิกแพลงได้ ร่างหมุนคว้างดุจเป็นปักษาถลาร่อน ฝ่ามือก็ได้คว้าเข้าใส่ชีพจรข้อมือชั้งจี้ฮุ้นเช่นกัน

ชั่วพริบตานี้ ทุกคนต่างปากอ้าตาเหลือกค้าง ขวัญหนีดีฝ่อไปสิ้นเชิง คนทั้งปวงแม้ทราบดี คนป่วยผู้นี้ต้องมีประวัติอันยิ่งใหญ่ แต่คิดไม่ถึง พลังฝีมือของมันจะน่าแตกตื่นสะท้านขวัญปานนี้ ในโลกมิว่าเป็นวิชาฝีมือของค่ายใดสำนักไหน เป็นไม้ตายของยอดฝีมือระดับใด หากนำมาเปรียบกับการลงมือของคนป่วยในตอนนี้ นับว่าเป็นการละเล่นของทารกไปได้เลย !

กั๊วะเทียนเชียนต้องลอบคำนึงด้วยความแตกตื่นขวัญเสีย

‘เจ้าเด็กน้อยนับว่าแส่หาเรื่องอัปยศไปเอง ตอนนี้มือมันเมื่อถูกผู้อื่นคว้าไว้ พลังฝีมือของมันน่ากลัวต้องถูกผู้อื่นขอยืมใช้ไปแล้ว’

ความคิดเพิ่งวาบขึ้น ได้ยินคนป่วยตวาดเบา ๆ

“ทารกไร้ความคิด ลงโทษให้สถานเบาเท่านั้น ไปเถิด”

ในเสียงตวาด ร่างชั้งจี้ฮุ้นถึงกับถูกหิ้วขึ้นอากาศ เหวี่ยงออกไปทางหน้าต่าง ดุจดั่งเป็นลูกหนัง อีกเนิ่นนานจึงมีเสียงป้าบดังสนั่นหวั่นไหว

แต่คนป่วยกลับลอยตัวขึ้นไปบนเตียงอีกครา หอบหายใจอยู่ไม่หยุดยั้ง

จนอีกครู่หนึ่ง มีเสียงชั้งจี้ฮุ้นดังแว่วมาจากนอกหน้าต่างว่า

“ผู้อาวุโสมีพลังฝีมือเลิศล้ำยิ่ง วันหน้าผู้เยาว์ยังต้องขอน้อมรับทราบอีกครั้ง”

กล่าวถึงคำสุดท้าย เสียงได้ห่างไกลไปหลายสิบวาแล้ว บรรษหน่มผู้นี้มิเพียงมีกระดูกแข็งแกร่งที่ดีไม่กระจายทั้งร่างเท่านั้น ถึงกับยังมีขวัญที่ดีไม่ฝ่ออีกด้วย !

ยู่ป้วยหยกรู้สึกพึงพอใจในตัวมันขึ้นทันที ต้องถอนใจรำพึง

‘นับเป็นชายชาตรีอันเข้มแข็ง มิทราบเป็นศิษย์ของผู้ใด ?’

คนป่วยหอบหายใจพลางกล่าว

“อาศัยพวกยู่ปังเฮาะเหล่านั้น ยังไม่มีปัญญาอบรมศิษย์เยี่ยงนี้มาได้”

ยู่ป้วยหยกกล่าวว่า

"มิผิด มันต้องไม่ใช่ศิษย์ของคนหนึ่งคนใดในสิบสามสำนักใหญ่ปัจจุบัน ดังนั้น ผู้เยาว์จึงรู้สึกประหลาดสงสัย มิทราบว่ามันมาจากที่ใดกัน ?"

คนป่วยพริ้มนัยน์ตาลง ส่ายหน้าโดยมิกล่าวกระไร

จูลุ่ยยื้อดมิได้ต้องเอื้อนเอ่ยว่า

"ซาเจ็กไฉนปล่อยมันไป ?"

คนป่วยกล่าวเสียงเย็นชา

"สองประเทศค่สงคราม ไม่อาจประหารทตส่งข่าวได้ อย่าว่าแต่มันแม้จะก้าวร้าว เสียมารยาท เราไหนเลยจะถ่อมตัวลงคิดเห็นเช่นมัน"

จูลุ่ยยื้กล่าวขึ้นอีกครั้ง

"แต่ข้าพเจ้าเห็นว่า มันต้องมิใช่มาส่งจดหมายเพียงประการเดียว ที่มันมานี้ ต้องสืบเสาะดูความตื้นลึกหนาบางที่นี่ด้วย มันเมื่อเห็นอาการป่วยของซาเจ็กยังไม่ทุเลา การกลับไปครานี้ น่ากลัวจะเรียกให้คนมาอีกก็ได้"

คนป่วยกล่าวอย่างขุ่นเคืองขึ้น

"เรียกคนมาแล้วจะเป็นไร ? เจ้ากับเราแม้ต้องตายก็ไม่อาจกระทำเรื่องอัปยศ อดสูให้ผู้คนเห็น ทราบหรือไม่ ?"

จูลุ่ยยื้ก้มศีรษะต่ำ รับคำเบา ๆ โดยมิกล้ากล่าวกระไรอีกแล้ว

ยู่ป้วยหยกรู้สึกเลื่อมใสนับถือในจิตใจของคนป่วยผู้นี้ยิ่ง กั๊วะเทียนเชียน ที่อัดความสงสัยอยู่เป็นครู่ใหญ่ อดมิได้ต้องหัวร่อแล้วถามขึ้น

"แม้ผู้อาวุโสต้องการปล่อยมันไป เหตุไฉนไม่ขอยืมพลังฝีมือของมันไว้ใช้บ้าง"

คนป่วยจับตามองมันอย่างเย็นชา ประกายตามีแวววยามหยันอยู่เต็มที่ และไม่ยอมตอบคำถามของมันอีกด้วย แต่จูลุ่ยยื้กลับเป็นผู้แค่นหัวร่อกล่าวว่า

"แม้ซาเจ็กต้องการขอยืมพลังฝีมือผู้อื่น หากมิใช่ผู้นั้นยินยอมพร้อมใจ ก็เป็นภัยที่มันแส่หามาเอง มิเช่นนั้น ดุจดั่งท่านที่มีพลังฝีมือไม่ต่ำทราม ซาเจ็กเหตุไฉนไม่ขอยืมไปใช้บ้าง ?"

กั๊วะเทียนเชียนใจหายวาบ มิกล้ากล่าวสืบต่อไป แต่มันมีความทระนงตัวจนหยิ่งผยองเสมอมา ยามนี้เมื่อถูกว่าใส่หน้าอย่างอัปยศ จึงมีโทสะดาลเดือดจนสุดระงับอีกครู่หนึ่ง อดมิได้ต้องกล่าวโพล่งไป

"น่ากลัวโกวเนี้ยสัพยอกแล้ว ทั่วพิภพจบแดนมีผู้ใดยินยอมพร้อมใจมอบพลังฝีมือที่ฝึกปรือด้วยความลำบากยากเข็ญ ให้ผู้อื่นขอยืมไปใช้จนหมดสิ้น ?"

จูลุ่ยยื้เหลือบตามาที่งื่นฮวยเนี้ยแวบหนึ่ง กล่าวเสียงเย็นชาขึ้น

“น่ากลัวมีคนยอมอยู่ก็ไม่แน่นัก”

งื่นฮวยเนี้ยมิทราบว่า นางเหตุไฉนจึงปรายตามองมาที่นาง รู้สึกหวาดหวั่นจนขนลุกเกรียว ขณะคิดจะหาวาจาเลียบเคียงสอบถาม ยู่ป้วยหยกก็เป็นผู้ชิงกล่าวขึ้น

“แต่มิทราบ ในจดหมายฉบับนั้นว่ากล่าวเรื่องราวใดบ้าง ?”

ยู่ป้วยหยกโพล่งคำถามนี้ออกไปแล้วในใจรู้สึกสำนึกผิดอยู่เล็กน้อย เข้าใจว่าคนป่วยต้องไม่ยอมบอกเป็นแน่ นั่นไยมิใช่เป็นการแส่หาความอัปยศเอง

มิคาด คนป่วยกลับยื่นจดหมายให้แก่จูลุ่ยยี้แล้วกล่าว

“เจ้าอ่านให้พวกมันฟังดู”

จูลุ่ยยี้คลี่กระดาษจดหมายดูก่อนไปจบหนึ่ง จึงได้กล่าวช้า ๆ ขึ้น

“...ผู้อาวุโสที่นับถือ พวกผู้โง่เขลาเลื่อมใสเกียรติภูมิมานานปี คิดไม่ถึงว่าผู้อาวุโสปลีกตัวสำรวมในที่นี้ ผู้อาวุโสมีวีรกรรมอันเกรียงไกรกึกก้อง คาดว่าคงไม่ถึงกับลำเอียงปกป้องนางสตรี...เที่ยงคืนวันนี้พวกผู้โง่เขลาจะมากราบเยี่ยมเยียน หวังว่าผู้อาวุโสโปรดอย่าได้ตัดรอนปฏิเสธจะเป็นบุญคุณยิ่ง

“ยู่ปังเฮาะและพวกอีกสิบสองคนกราบคารวะ”

จดหมายฉบับนี้คงจะเขียนในยามฉุกละหุก ถ้อยร้อยวาจามิได้ขัดเกลาให้รื่นหู แต่ว่าเขียนไว้รวบรัดชัดเจนยิ่ง ไม่มีสำนวนฟุ่มเฟือยใด ๆ แม้แต่ประโยคเดียว

แต่ทว่า จูลุ่ยยี้ตอนอ่านจดหมายฉบับนี้นางจงใจแสร้งตกไปสามคำ

ยู่ป้วยหยกลอบขบคิดอยู่ในใจ

‘คำแรกของหัวจดหมาย ต้องเป็นนามของคนป่วยนี้แน่นอน นางไม่ปรารถนาให้เราทราบจึงแสร้งไม่อ่านออกมา ส่วนอักษรตอนหลังอีกสองตัว น่ากลัวประณามนางเป็นนางปิศาจ นางจึงย่อมยิ่งไม่ยอมอ่านออกเสียงมา’

พลันได้ยินคนป่วยแค่นหัวร่อกล่าวขึ้น

“ยู่ปังเฮาะและพวกสิบสองคน ?...เฮอะ อาศัยพวกมันก็กล้ามาหาเราตามเวลาที่ระบุไว้”

จลุ่ยยี้กล่าวเสียงแผ่วเบาว่า

“อาศัยพวกมันเพียงลำพัง ย่อมไม่กล้าเขียนจดหมายฉบับนี้มาแน่นอน แต่ตอนนี้ พวกมันจะต้องมีกำลังหนุนหลังอันเข้มแข็งที่สุด ดังนั้น จึงมีความกำเริบเสิบสานขึ้นอีกมากหลาย”

ยู่ป้วยหยกกับก๊ัวะเทียนเชียนเหลือบตาสบกัน ต่างรู้สึกเลื่อมใสในตัวโกวเนี้ยน้อยที่มีไหวพริบอันปราดเปรียวตื่นตัวยิ่ง เพราะทั้งสองก็คำนวณออก พวกยู่ปังเฮาะจะต้องมีผู้ช่วยเหลือมาเสริมกำลังแน่นอนแล้ว

ยู่ป้วยหยกขบคิดอยู่ในใจ

'คำนวณแล้ว คนผู้นั้นต้องมิใช่ชั้งจี้ฮุ้นที่มาส่งจดหมายเป็นแน่นอน มันผู้นั้นต้องมีพลังฝีมือที่สูงส่งกว่าชั้งจี้ฮุ้นมากมายนัก หรือเป็นซือแป๋ของชั้งจี้ฮุ้น ?'

คิดถึงตอนนี้ ยู่ป้วยหยกต้องบังเกิดความกังวลใจแทนคนป่วยโดยไม่อาจข่มกลั้น

แลเห็นคนป่วยพริ้มนัยน์ตาขบคิดอยู่เป็นครู่หนึ่งจึงกล่าวช้า ๆ ขึ้น

"ในเมื่อพวกมันส่งจดหมายมาให้ก่อน ตามมารยาทพวกเราก็มิอาจไม่มีคำตอบไปได้...ลุ่ยยี้เจ้าไปบอกกับพวกมัน ว่าเราจะรอคอยพวกมันอยู่ในที่นี้จนถึงเวลา"

กั๊วะเทียนเชียนแค่นหัวร่ออยู่ในใจ คำนึงขึ้น

'ปากเจ้าว่าโอ่อ่าจนปานนี้ ความจริงไยมิใช่คิดฉวยโอกาสนี้ไปเลียบเคียงความตื้นลึกหนาบางของฝ่ายตรงข้าม ดูว่ากำลังหนุนของฝ่ายพวกมันเป็นผู้ใดกันแน่ ?'

มิคาด จูลุ่ยยี้กลับสั่นศีรษะโพล่งขึ้น

"ข้าพเจ้าไม่ไป"

คนป่วยขมวดคิ้ว ถามว่า

"เจ้าไม่ไป ?"

จูลุ่ยยี้เบือนสายตามาที่ใบหน้ากั๊วะเทียนเชียนกับงึ่นฮวยเนี้ยแวบหนึ่ง ก้มศีรษะกล่าว

"ข้าพเจ้าจะอยู่เฝ้าปรนนิบัติซาเจ็กในที่นี้ มิไปดอก"

ยู่ป้วยหยกทราบทันทีว่านางไม่วางใจในตัวงึ่นฮวยเนี้ยกับกั๊วะเทียนเชียนจะคอยคุมเชิงทั้งสองคนบนหอ จากที่นี้เป็นเห็นได้ คนป่วยตอนนี้เหลือกำลังน้อยนิดจนไม่เพียงพอรับมืองึ่นฮวยเนี้ยและกั๊วะเทียนเชียนแล้ว อย่าว่าแต่เป็นยอดฝีมือระดับอาจารย์ของชั้งจี้ฮุ้นเลย !

เมื่อคิดถึงตอนนี้ ยู่ป้วยหยกถึงกับโพล่งออกไป

"ในเมื่อจูโกวเนี้ยจะอยู่ปรนนิบัติผู้อาวุโสในที่นี้ มิสู้ให้ข้าพเจ้าไปแทนผู้อาวุโสสักครั้งเถิด ?"

คนป่วยพลันลืมตาขึ้นมา ถามด้วยความสงสัย

"ท่านไป ?"

ยู่ป้วยหยกยิ้มพลางกล่าวว่า

"ผู้อาวุโสเห็นว่าข้าพเจ้าพอจะไปได้หรือไม่ ?"

คนป่วยจับตาที่คมวาวราวกระบี่ถลึงจ้องยู่ป้วยหยกอยู่เป็นครู่หนึ่ง จึงกล่าวขึ้น

“ท่านเข้ามา”

เจ็งแจ๋ที่ความจริงนั่งเซื่องซึมเซาตลอดเวลา ตอนนี้ดวงตาปรากฏแวววแตกตื่นขวัญเสียขึ้นโดยไม่อาจข่มกลั้น จับจ้องมองยู่ป้วยหยก แทบอดมิได้ต้องร้องโพล่งออกไปให้สุดเสียง

“ท่านอย่าเข้าไปเป็นอันขาด มันจะขอยืมพลังฝีมือของท่านอีกแล้ว !”

แต่ยู่ป้วยหยกกลับเดินเข้าไปโดยไม่หวั่นหวาด กล่าวว่า

“ผู้อาวุโสมีคำสั่งใด ?”

คนป่วยกวักมือเรียก ยู่ป้วยหยกถึงกับก้มศีรษะลง เจ็งแจ๋ต้องเบิ่งตาจ้องจนแทบเหลือกถลน แลเห็นคนป่วยกระซิบกระซาบที่ข้างหูยู่ป้วยหยกอยู่เนิ่นนาน

เป็นเสียงแผ่วเบายิ่ง มิว่าผู้ใดก็ฟังไม่ออกว่าคนป่วยกล่าวเรื่องราวใด เพียงสามารถเห็นสีหน้ายู่ป้วยหยกเริ่มปรากฏแววปีติยินดีขึ้นมาทีละน้อย พลันน้อมกายกล่าว

“ขอบพระคุณผู้อาวุโส”

คนป่วยกล่าวสวนคำขึ้น

“ท่านเข้าใจแล้วหรือไม่ ?”

ยู่ป้วยหยกพริ้มนัยน์ตาขบคิดอีกครู่หนึ่ง พลันยกมือกรีดไปในอากาศอยู่หลายครั้งครา คล้ายดั่งวาดวงใหญ่ ๆ เล็ก ๆ ที่ผิดแปลกกันมากมายหลายวง

ผู้อื่นดูแล้วยังมิรู้สึกกระไร แต่กั๊วะเทียนเชียนเมื่อเห็นต้องแตกตื่นตกใจเป็นยิ่งนัก เพราะดูออกแล้วว่า แต่ละวงนั้นได้แฝงไม้ตายอันอำมหิตดุร้ายอย่างน่าพรั่นพรึง

วงของยู่ป้วยหยกยิ่งกรีดยิ่งถี่เร็ว พลันเปลี่ยนจากรวดเร็วมาเป็นเชื่องช้า จากนั้นจึงชะงักงันลง สูดลมหายใจลึก ๆ เข้าไปเต็มอก ใบหน้าแดงเปล่งปลั่งด้วยความปีติ น้อมกายกล่าวว่า

“เป็นเช่นนี้ใช่หรือไม่ ?”

ในดวงตาคนป่วยมีประกายปีติขึ้นเช่นกัน ผงกศีรษะกล่าว

“ประเสริฐมาก ท่านไปได้”

ยู่ป้วยหยกคารวะอีกครั้ง มิว่ากล่าวกระไร ก้าวอาด ๆ ลงจากหอไปในทันที

ยามนั้น กั๊วะเทียนเชียนได้เดาออกแล้วว่า คนป่วยกลัวยู่ป้วยหยกที่เป็นทูตส่งจดหมาย จะถูกฝ่ายตรงข้ามหยามอัปยศให้ได้อาย จึงสอนไม้ตายอันเกรี้ยวกราดดุร้ายให้ยู่ป้วยหยกกระบวนท่าหนึ่ง

กั๊วะเทียนเชียนรู้สึกสำนึกเสียใจยิ่ง ที่เมื่อครู่มันไฉนไม่ชิงอาสาเป็นผู้ส่งจดหมายแทน แต่นอกจากสำนึกเสียใจแล้ว ยังมีความประหลาดสงสัยมิใช่น้อย

คนป่วยผู้นี้เพียงแต่บอกกับยู่ป้วยหยกไปไม่กี่คำเท่านั้น ยู่ป้วยหยกก็สามารถหัดกระบวนท่าอันเลิศล้ำพิสดารถึงปานนี้ได้ มันเหตุไฉนจึงหัดได้รวดเร็วปานนี้ด้วย ?

โดยมิทราบว่า คนป่วยมีสายตาที่คมกล้าราวกับสายฟ้า ย่อมสังเกตออก ในสีหน้าท่าทีของยู่ป้วยหยกมีหลักวิชาในแนวทางใด กระบวนท่าที่ถ่ายทอดให้ตอนนี้ใกล้เคียงกับพื้นฐานของยู่ป้วยหยกที่เคยฝึกปรือมาอย่างยิ่ง อย่าว่าแต่ยู่ป้วยหยกก็เป็นผู้มีสมองเปรื่องปราดฉลาดเฉลียว เพียงบ่งบอกผิวเผินก็รู้ซึ้งถึงแก่นความ เมื่อผ่านการแนะนำจากยอดฝีมืออันดับสูงสุด ย่อมเรียนรู้ได้รวดเร็วกว่าธรรมดามากนัก

คนป่วยผู้นั้นมีลมหายใจหนักหน่วง คล้ายดั่งหลับไหลไปอีกแล้ว

จูลุ่ยยี้กลับมีสีหน้าสลดหดหู่ยิ่ง พึมพำขึ้นเบา ๆ

"เที่ยงคืนวันนี้...คำนวณแล้ว เหลือเวลาเพียงห้าหกชั่วยามเท่านั้น..."

พลันเบือนสายตามาทางงึ่นฮวยเนี้ย ส่งเสียงเย็นชาว่า

"หลังจากอีกห้าหกชั่วยาม น่ากลัวท่านก็ต้อง..."

งึ่นฮวยเนี้ยมิรอให้นางกล่าวจบคำ รีบก้มกราบลงด้วยความแตกตื่นขวัญเสีย ส่งเสียงสั่นสะท้านว่า

"หวังให้โกวเนี้ยโปรดเห็นแก่ไมตรีที่ร่วมสำนัก จะดีชั่วโปรดได้ช่วยชีวิตข้าพเจ้าไว้สักครั้ง"

จูลุ่ยยี้กล่าวเสียงกระด้าง

"ท่านตอนนี้ยอมรับว่าเป็นศิษย์ในสำนักเราแล้ว ?"

งึ่นฮวยเนี้ยก้มศีรษะรับคำ

"ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้า...ใช่..."

จูลุ่ยยี้หัวร่อแค่น ๆ กล่าวว่า

"ท่านรับสารภาพในตอนนี้ มิรู้สึกสายเกินไปหรือไร ?"

งึ่นฮวยเนี้ยรู้สึกตัวอ่อนระทวยจนแทบทอดกายนอนกับพื้นไป นางมาตรว่าสมารถกลั่นแกล้งบรษทั้งแดนดินไว้ในอ้งมือนางอย่างสนกสนาน แต่เมื่ออยู่ต่อหน้าทารกหญิงเยาว์วัย ถึงกับไม่มีปัญญาดิ้นรนขัดขืน ยิ่งไม่อาจใช้เล่ห์เหลี่ยมลวดลายไปเอาเปรียบได้ด้วย

มิคาด อีกครู่ใหญ่ให้หลัง จูลุ่ยยี้พลันกล่าวขึ้น

"ท่านคิดมีชีวิตสืบต่อไป หาใช่ไม่มีวิธี"

งึ่นฮวยเนี้ยร้องขึ้นด้วยความลิงโลดยินดี

"วิธีใด ?"

จูลุ่ยยี้ส่งเสียงราบเรียบ

“หรือท่านตอนนี้ยังคิดไม่ออก ?”

งิ่นฮวยเนี้ยลอบขบกราม แช่งด่าอยู่ในใจว่า

‘เอียเท้าที่ชั่วร้ายสามานย์ นางปิศาจที่เลวชาติ เราหากคิดหาวิธีออกได้ ยังจะมาขอร้องนางแพศยาเจ้าไปไย ?’

ปากนางย่อมไม่กล้ากล่าวคำหยาบช้าเหล่านั้นออกไป จำต้องแย้มยิ้มประจบแล้วกล่าวขึ้น

“ข้าพเจ้าทั้งโง่เขลาทั้งบัดซบ จึงต้องหวังพึ่งโกวเนี้ย ไหนเลยจะคิดวิธีใดออกมาได้ ? ยังคงวิงวอนโกวเนี้ยกรุณาบอกกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่ลืมพระคุณยิ่งใหญ่ของโกวเนี้ยไปจวบจนวันตาย”

จูลุ่ยยี้กลับเบือนหน้าหนี คล้ายมิได้ยินวาจาของนางก็ปาน

งิ่นฮวยเนี้ยนับว่า กระวนกระวายจนแทบคลุ้มคลั่งไปแล้ว ขุ่นแค้นจนใคร่แผดเสียงด่าให้สาแก่ใจ

‘นางแพศยาน้อย เมื่อเจ้าไม่ยอมบอกออกมาไยต้องกระตุ้นความสนใจของมารดาให้เกิดขึ้นด้วย’

มคาด กวะเทียนเชียนถึงกับเออนเอียชา ๆ ขน

“วิธีนี้ข้าพเจ้าอาจบางทีพอจะทราบอยู่”

งิ่นฮวยเนี้ยงุนงงงวูบ จึงร้องโพล่งไป

“ท่านทราบ ?”

กั๊วะเทียนเชียนผงกศีรษะร้องอืมม์ งิ่นฮวยเนี้ยส่งเสียงดัง ๆ ขึ้นทันที

“ท่าน...ท่านเหตุใดยังไม่บอกออกมา ?”

กั๊วะเทียนเชียนกล่าวเสียงเย็นชา

“ท่านเห็นว่าข้าพเจ้าจำต้องบอกไปด้วย ?”

งิ่นฮวยเนี้ยตะลึงลานทันที ใบหน้าบัดเดี๋ยวเขียวคล้ำบัดเดี๋ยวซีดขาว พลันลอบขบกรามแนบแน่น แต่ใบหน้ากลับเค้นให้มีรอยยิ้มอันหยาดเยิ้ม กล่าวว่า

“วิงวอนท่านบอกกับข้าพเจ้าเถิด ข้าพเจ้าจะขอสำนึก...”

กั๊วะเทียนเชียนสอดคำขึ้นทันที

“แต่ข้าพเจ้าไม่ต้องการให้ท่านสำนึกถึงข้าพเจ้าไปตลอดกาลนาน”

“ข้าพเจ้ามิเพียงไม่ลืมพระคุณยิ่งใหญ่ของท่านตลอดกาลนานเท่านั้น มิว่าท่านต้องการสิ่งใด ข้าพเจ้าต่างรับปากท่านได้ทั้งสิ้น”

กั๊วะเทียนเชียนเหลือบตามองไปที่ห่ออัญมณีแวบหนึ่ง แล้วกล่าว

"มิว่าต้องการสิ่งใด ๆ ?"

งิ่นฮวยเนี้ยก้มศีรษะร้องอืมม์เบา ๆ พลันมีเสียงกรอด ๆ ดังขึ้นที่ด้านข้างที่แท้เจ็งแจ๋ขุ่นแค้นจนขบกรามขึ้นระงับโทสะนั่นเอง 'คำมิว่าต้องการสิ่งใด' นี้มีความหมายที่ไม่เพียงครอบคลุมของสิ่งหนึ่งสิ่งใดเท่านั้น

แต่กั๊วะเทียนเชียนกลับแย้มยิ้มแล้วส่งเสียงอ้อยอิ่งขึ้น

"ข้าพเจ้าเมื่อครู่ได้ยินจูโกวเนี้ยว่า มีบ้างบางคนยินยอมพร้อมใจมอบพลังฝีมือให้แก่ผู้อาวุโสท่านนี้ขอยืม ในใจยังคลางแคลงสงสัยอยู่ไม่น้อย แต่ตอนนี้ข้าพเจ้ากลับเข้าใจแล้ว"

งิ่นฮวยเนี้ยคิดถึงตอนที่จูลุ่ยยี้กล่าววาจานี้เมื่อครู่เคยเหลือบมองดูนางแวบหนึ่ง นางพลันเข้าใจขึ้นแล้วเช่นกัน แต่เหงื่อเย็นยะเยียบกลับซึมออกจนโชมกายไป

กั๊วะเทียนเชียนได้กล่าวสืบต่อด้วยเสียงอ้อยอิ่ง

"หากแม้นท่านยินยอมขอยืมพลังฝีมือให้แก่ผู้อาวุโสท่านนี้ พิษที่แทรกซึมอยู่ในร่างกายท่าน ย่อมจะติดตามพลังฝีมือของท่านเข้าไปในร่างของผู้อาวุโสท่านนี้ ซึ่งท่านก็พอจะมีชีวิตรอดต่อไปได้แล้ว"

งิ่นฮวยเนี้ยตัวสั่นระริก ร้องขึ้นว่า

"แต่...แต่หากกระทำดั่งนั้น ท่าน...ท่านผู้เฒ่าไยมิใช่ต้องถูกพิษในตัวข้าพเจ้าด้วย ?"

วาจาประโยคนี้ของนาง แม้จะเป็นการกล่าวต่อกั๊วะเทียนเชียน แต่ก็ทราบดีว่ากั๊วะเทียนเชียนต้องไม่มีปัญญาตอบมา ผู้ที่สามารถตอบคำถามประโยคนี้ ย่อมมีแต่จูลุ่ยยี้เท่านั้น

จูลุ่ยยี้ก็ได้ส่งเสียงอ้อยอิ่งกล่าวขึ้นจริง ๆ

"พิษน้อยนิดที่ท่านถูกไปนี้ สำหรับท่านแล้วแม้ไม่อาจทนทานรับอยู่ได้ แต่หากถึงตัวซาเจ็ก กลับไม่นับมีความสำคัญอย่างไร"

งิ่นฮวยเนี้ยงุนงงอยู่กับที่ เหงื่อซึมออกมาจนชุ่มโชกโชมกาย บัดเดี๋ยวเหลือบไปดูคนป่วย บัดเดี๋ยวเหลือบกลับมามองดูมือของนางเอง พลันร้องเสียงแหบแห้งขึ้น

"ตกลง ! ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าก็ยืมให้แก่พวกท่านเถิด"

แต่จูลุ่ยยี้กลับแค่นหัวร่อกล่าวขึ้น

"แม้ท่านยินยอมให้ยืม พวกเราต้องการหรือไม่ก็ยังมิแน่ดอก"

งิ่นฮวยเนี้ยงุนงงวูบใหญ่จึงร้องเสียงสั่นสะท้าน

“ท่าน...ท่านหมายความว่าอย่างไร ? ต้องการให้ข้าพเจ้าทำเยี่ยงไรแน่ ?”

จูลุ่ยยี้แค่นหัวร่อมิตอบ กั๊วะเทียนเชียนกลับกล่าวขึ้น

“ผู้อื่นหากไม่ยินยอมรับ หรือท่านมิรู้จักวิงวอนผู้อื่น ?”

งึ่นฮวยเนี้ยต้องงุนงงอีกครู่หนึ่ง ในที่สุด ถอนหายใจเฮือกใหญ่ หลั่งน้ำตากล่าวไป

“วิงวอนโกวเนี้ย...วิงวอนท่าน...”

นางนับว่าขุ่นแค้นจนแน่นอก เสียงจึงแหบเครือลำคอตีบตัน ถึงกับไม่อาจเปล่งวาจาใด ๆ มาได้ แต่เจ็งแจ๋ที่นั่งดูอยู่ด้านข้าง ต้องลอบปรบมือโห่ร้องอยู่ในใจเย้ยหยันนางด้วยความสาใจ

‘คิดไม่ถึง บุคคลดั่งเจ้าก็มีวันนี้ นับว่าเป็นกรรมที่ตามสนองได้ถูกต้องทีเดียว’

แต่จูลุ่ยยี้ยามนี้เพียงยิ้มเล็กน้อย แล้วกล่าว

“ท่านจำไว้ นี่เป็นท่านวิงวอนต่อเราเอง เราหาได้คุกคามบังคับท่าน ใช่หรือไม่ ?”

งึ่นฮวยเนี้ยไม่อาจข่มกลั้นใจอีกแล้ว นางฟุบโครมลงกับพื้น เปล่งเสียงร่ำไห้ดังสนั่นหวั่นไหวไป

บทที่ 39

พิชิตด้วยอารมณ์เย็น

เวลาเที่ยงวัน

อาทิตย์สาดแสงเจิดจ้าอยู่กลางท้องฟ้า นับเป็นวันที่อากาศปลอดโปร่งท้องฟ้าแจ่มใส แต่ในเมืองน้อยกลับวิเวกวังเวง ไม่มีเงาร่างผู้คนใด ๆ ให้เห็นจนรู้สึกเป็นบรรยากาศอันหดหู่อย่างยิ่ง

สุนัขแก่จนขนร่วงที่นอนขดอยู่ตรงมุมกำแพงตัวหนึ่ง คาดว่าปกติเห็นผู้คนสัญจรจนเคยชินมาแล้ว ยามนี้ มันก็คล้ายดังรู้สึกเป็นเหตุการณ์ที่ผิดปกติวิสัย ถึงกับหวาดกลัวจนนอนขดตัวไม่กล้าเคลื่อนไหวไปแล้ว

ทั้งนี้เนื่องเพราะในตัวเมืองลี้โต้วติ่ง มาตรว่าจะอยู่ห่างไกลทางหลวงจนคล้ายเมืองเปลี่ยว ไม่มีร่องรอยผู้คนยังพอทำเนา แต่ลี้โต้วติ่งยังนับเป็นเมืองที่มีถนนหนทางมากมายซับซ้อน ร้านรวงเรียงรายแน่นขนัด ตอนนี้กลับเงียบวังเวง กระทั่งเสียงสัตว์เลี้ยงก็ยังมิได้ยินแม้แผ่วเบา นี่จึงคุกคามจิตใจผู้คนจนรู้สึกวังเวงไหวหวั่นประหนึ่งหลงเข้าไปในโลกันตร์อันน่าหวาดกลัว !

ยู่ป้วยหยกเดินอยู่บนท้องถนนเพียงลำพัง เหลือบตาดูประตูหน้าต่างตามร้านรวงปิดสนิทแน่น มองดูป้ายผ้าซึ่งปลิวไสวของร้านทั้งสองฟากข้างแล้ว ในใจก็อดรู้สึกเย็นยะเยียบขึ้นไม่ได้ เดินอยู่เป็นนานพลันเห็นในป่าเบื้องหน้ามีเงาคนวูบวาบขึ้นมา ยู่ป้วยหยกทราบว่าพวกประดานั้นซ่อนตัวอยู่ในป่านี้นี่เอง จึงรีบก้าวอาด ๆ เข้าหาอย่างเร่งร้อน

มิคาด ภายในป่าหม่อน บนก้อนหินใหญ่ ใต้ร่มไม้ใบบัง มีคนนั่งกันแออัดคับคั่ง บุรุษสตรี เฒ่าชราทารก มิทราบมีจำนวนมากมายปานใด ที่แท้ยู่ปังเฮาะถึงกับกวาดต้อนผู้คนชาวเมืองน้อยแห่งนี้มาชุมนุมกันในป่าหม่อนจนหมดสิ้น

แลเห็นพวกประดานี้ แต่ละคนมีหน้าตาแตกตื่นขวัญเสีย แม้มาชุมนุมจนแออัดคับคั่ง แต่กระทั่งเสียงสนทนาก็ยังไม่มีแม้สักคำเดียว กระทั่งทารกที่อยู่ในอ้อมแขนมารดา ยังถูกผ้าห่มนวมห่อหุ้มไว้แนบแน่น มิให้เสียงร่ำไห้ดังออกมารบกวนผู้คน ทุกคนคล้ายดั่งว่ามีภัยพิบัติกำลังกรายมาถึงศีรษะแล้วก็ปาน

ยู่ป้วยหยกต้องถอนใจยาว คำนึงขึ้น

'ผู้แซ่ยู่คนนั้นแอบอ้างสร้างชื่อเสียงจอมปลอมอยู่ทุกเวลา การที่มันกวาดต้อนผู้คนทั้งเมืองมาชุมนุมในป่าหม่อนนี้ย่อมมีข้ออ้างว่า เนื่องเพราะกลัวภัยพิบัติจะลามไปถึงพวกที่ไร้ความผิด แต่บรรดาชาวเมืองที่อยู่ในสัมมาชีพเหล่านี้ ไหนเลยเคยพบเห็นเรื่องเยี่ยงนี้ ?'

พวกที่อยู่ในป่าหม่อน ต่างเบิ่งตาจับจ้องมาจนกลมกว้าง ประกายตามีทั้งแตกตื่นขวัญเสีย มีทั้งชิงชังเหยียดหยาม คล้ายดั่งจะด่าประณามยู่ป้วยหยก

"พวกเจ้าเหล่านี้เป็นตัวอะไร เหตุไฉนมารบกวนความสุขสงบของพวกเรา ?"

แต่ยู่ป้วยหยกกลับไม่กล้าจับจ้องมองพวกชาวเมือง ก้มหน้าเดินผ่านไปแต่โดยสงบ พลันมีชายฉกรรจ์อาภรณ์รัดกุมสองคน พุ่งเข้ามาจากส่วนลึกของป่า ขวางทางยู่ป้วยหยกไว้ หนึ่งในจำนวนนั้นประสานมือกล่าว

"สหายมาจากที่ใด ? มาทำอะไร ?"

ทั้งสองคนนี้เมื่อครู่มิได้ไปเมืองลี้โต้วติ่ง ดังนั้นจึงไม่รู้จักยู่ป้วยหยก แต่ยู่ป้วยหยกมองดูการแต่งกายของทั้งสองแล้วก็ทราบดี ทั้งสองต้องเป็นบริวารของ 'ผู้แซ่ยู่' คนนั้น ในใจจึงเดือดดาลขึ้นจนสุดระงับ แต่วาจาและสถานการณ์เยี่ยงนี้ ยู่ป้วยหยกมีแต่จำต้องข่มกลั้นฝืนไว้ แค่นเสียงเย็นชาตอบไป

"ข้าพเจ้ามาส่งจดหมาย รบกวนท่านทั้งสองนำทางให้เป็นอย่างไร ?"

คนผู้นั้นถึงกับแสยะยิ้มกล่าวว่า

"เม่งจู๊รู้อยู่แต่แรกแล้วว่า ต้องมีคนส่งจดหมายตอบมา จึงได้ใช้เราสองรอคอยอยู่ที่นี่ก่อน ความปราดเปรื่องเป็นอัจฉริยะของเม่งจู๊เยี่ยงนี้ สหายท่านนับถือหรือไม่ ?"

ยู่ป้วยหยกแค่นเสียงดังเฮอะ คนผู้นั้นถลึงตาจ้องอย่างประสงค์ร้ายทันที กระชากเสียงเกรี้ยวกราดกล่าวว่า

"ในเมื่อท่านมาส่งจดหมาย จงเดินตามเราไป หากมิใช่เม่งจู๊ได้สั่งไว้ก่อน...เฮอะ"

ยู่ป้วยหยกเห็นมันมีทีท่าเยี่ยงนี้ กลับไม่เกิดโทสะขึ้นอีกแล้ว ลอบขบคิดในใจ

'บริวารของผู้แซ่ยู่ หากล้วนเป็นตัวบัดซบเยี่ยงนี้ นั่นกลับเป็นเรื่องที่น่าปีติยินดีอย่างยิ่งจริง ๆ'

ลัดเลี้ยวออกจากป่าหม่อนอันกว้างขวาง เบื้องหน้ามีอารามนักพรตอยู่หลังหนึ่ง เมืองลี้โต้วติ่งนี้ ชาวเมืองส่วนมากแซ่ลี้ เทพเจ้าที่ประดิษฐานในอารามก็เป็นไท้เสียงเลากุน ซึ่งท่านก็แซ่ลี้เช่นกัน พวกชาวเมืองที่ยกตัวเองเป็นทายาทรุ่นหลังของไท้เสียงเลากุน ดังนั้น จึงก่อสร้างอารามนี้จนใหญ่โตโอฬารเป็นพิเศษ ถึงกับยิ่งใหญ่ไปกว่าวัดอารามตามเมืองใหญ่อื่น ๆ อีกมากมายนัก

ตอนนั้น ในอารามก็เงียบวังเวงเช่นกัน ประตูลงรักดำสนิททั้งสองบานเพียงเปิดแง้มอยู่เล็กน้อยเท่านั้น ต้นไม้โบราณหน้าซุ้มประตู สูงใหญ่จนแทบเสียดฟ้า แสดงว่าปลูกมานานปีแล้ว

ทั้งสองเดินถึงปากประตู เหลียวหน้ามากล่าวว่า

"ท่านรออยู่ที่นี้ก่อน พวกเราจะเข้าไปเรียนให้แก่ท่าน อย่าได้เดินเพ่นพ่านโดยพลการเป็นอันขาด ทราบหรือไม่?"

หากแม้นผู้อื่นมาพบคนมารยาทต่ำช้าเยี่ยงนี้ มิแน่ว่าต้องตบสั่งสอนพวกมันคนละฉาดสองฉาดไปเสียนานแล้ว แต่ยู่ป้วยหยกกลับแย้มยิ้มเล็กน้อยแล้วกล่าว

"เยี่ยงนี้ต้องขอบพระคุณสองท่านมากแล้ว"

ทั้งสองถลึงตาจ้องด้วยความชิงชังอีกแวบหนึ่ง จึงแค่นหัวร่อแล้วเดินเข้าไปภายใน

ได้ยินเสียงของมันสองแว่วมาจากทางหลังประตูเบา ๆ

"เม่งจู๊ประโคมฝ่ายตรงข้ามว่าร้ายกาจปานนั้นปานนี้ แต่เราสังเกตดูเจ้าผู้ส่งจดหมาย นับว่าคล้ายเป็นตัวนางบนเวทีละครจริง ๆ เสียดายที่หน้ามันมีแผลเป็นอยู่อีกเส้นหนึ่งเท่านั้น"

ยู่ป้วยหยกมิเพียงไม่มีโทสะ กลับแย้มยิ้มด้วยความเบิกบานไปกว่าเดิม

บุรุษหนุ่มมีเลือดร้อนแรง ทิฐิกล้าแข็งจนทระนงถือดี ที่กลัวสุดคือถูกผู้อื่นเย้ยหยันเย็นชา ยู่ป้วยหยกไหนเลยมิใช่เป็นเช่นนี้

แต่ยามนี้ ยู่ป้วยหยกได้ฟันฝ่าความลำบากยากเข็ญมามากหลาย กล้ำกลืนทุกข์ยากลำเค็ญนานาไว้ กลับกลัวเกรงผู้อื่นจะเห็นความสำคัญมายกย่องตน ผู้อื่นยิ่งเหยียดหยามดูแคลนยู่ป้วยหยก ยิ่งรู้สึกว่ายู่ป้วยหยกไม่มีประโยชน์ ในใจยู่ป้วยหยกยิ่งปลาบปลื้มปีติ เนื่องเพราะยู่ป้วยหยกทราบดี มีแต่บุคคลเยี่ยงนี้เท่านั้น จึงไม่ถูก

ผู้อื่นประทุษร้ายหมายทำลาย ไม่ถูกผู้อื่นอิจฉาริษยา ยู่ป้วยหยกแม้มีอายุเยาว์วัย แต่เรื่องที่ศึกษามานับว่ามากมายเหลือเกินแล้ว

จนอีกครู่หนึ่ง ได้ยินในประตูมีเสียงกระแอมเบา ๆ แล้วกล่าวมา

"ผู้ส่งจดหมายอยู่ที่ใด ?"

ยู่ป้วยหยกทราบดี นี่เฉกเช่นกับก่อนที่ตัวสำคัญของเวทีจะออกมาปรากฏหน้าต้องมีสัญญาณให้แก่ผู้ที่นั่งดูได้รู้ล่วงหน้าไว้ ไม่เช่นนั้น มันทราบดีแล้วว่าผู้ส่งจดหมายอยู่ที่นอกประตูนี่เอง ยังต้องถามไถ่ไปไย ? ดังนั้นพลอยขยับเสื้อผ้าแล้วร้องตอบไป

"อยู่ที่นี้"

คำถามคำตอบครานี้ ล้วนมากความไม่จำเป็นเลย แต่ก็มีความพิสดารจนบอกไม่ถูก หากแม้นขาดการเล่นลวดลายเย่ยงนี้ ละครฉากนี้ดูไปแล้วคล้ายไม่มีความสำคัญเพียงพอก็ปาน

แต่ถามก็ถามแล้ว ตอบก็ตอบแล้ว ด้านในของประตูยังไม่มีผู้ใดเดินออกมา ยู่ป้วยหยกรออีกครู่หนึ่ง มาตรว่าจะสะกดใจได้เยือกเย็นปานใด ยังต้องกล่าวขึ้นโดยมิอาจข่มกลั้น

"ผู้ส่งจดหมายอยู่ที่นี้...ผู้ส่งจดหมายอยู่ที่นี้"

ยู่ป้วยหยกย้ำคำพูดไปถึงสองครา เสียงดังขึ้นกว่าเดิมเป็นทวีคูณ แต่ภายในประตูยังคงเงียบวังเวง ไม่มีผู้ใดตอบมาทั้งสิ้น

ยู่ป้วยหยกรออยู่อีกครู่หนึ่ง พลันหัวร่อแล้วกล่าวไป

"ท่านรู้ดีว่ามีคนส่งจดหมายมาให้ เหตุไฉนละเลยไม่สนใจ ? หรือท่านไม่ยินดีรับจดหมายฉบับนี้ ข้าพเจ้านับว่าคำนวณเจตนาของท่านไม่ออกเลยจริง ๆ ?"

ในประตู ย่อมยังคงไม่มีเสียงคนตอบมา ยู่ป้วยหยกกล่าวช้า ๆ สืบไป

"แต่ข้าพเจ้าได้รับการวานจากผู้อื่น ก็ต้องซื่อตรงต่อคำพูด ในเมื่อนำจดหมายมาแล้ว จะดีชั่วต้องส่งจดหมายให้ถึง..."

ปากว่ากล่าววาจา เท้าได้ก้าวเดินจนผลักประตูเข้าไป

ภายในลานที่มีกิ่งไม้แผ่สาขาร่มเย็น เงียบวังเวง ไม่มีร่องรอยผู้คน กระทั่งชายฉกรรจ์ที่นำทางยู่ป้วยหยกมาเมื่อครู่ ตอนนี้ก็มิทราบหายไปที่ใดแล้ว

ยู่ป้วยหยกอกตั้งคอเชิด เดินตรงไปตามลานหน้าอารามโดยมิเหลือบแลทั้งซ้ายขวา กระทั่งถึงบันไดศิลาอารามใหญ่

ภายในอารามมีกลิ่นธูปควันเทียนอบอวล บนแท่นประดิษฐาน ไท้เสียง-เลากุนหลุบคิ้วพริ้มตา งามสง่าน่าเลื่อมใส แต่กระถางธูปทองเหลืองที่อยู่กลางห้อง

บูชา ตอนนี้ถูกคนย้ายไปไว้ทางด้านข้างแล้ว

กระถางธูปนี้มีความสูงกว่าสองวา คำนวณดูแม้จะเป็นจอมพลังยิ่งใหญ่ก็ยากที่จะเคลื่อนไหวให้ขยับเขยื้อนได้ หากมีคนที่พละกำลังแข็งแรงดั่งโคถึกสักสิบคนอาจบางทีพอจะเคลื่อนย้ายได้ แต่กระถางทองเหลืองนี้มีอยู่สามขา ที่อื่น ๆ ล้วนเรียบลื่นไม่อาจเกาะกุม หากคนทั้งสิบมาร่วมมือกันยก จะไม่มีที่ใดพอจับถือได้เลย

ยู่ป้วยหยกคาดเดาไม่ออกจริง ๆ ว่า กระถางทองเหลืองนี้ถูกผู้ใดเคลื่อนย้ายออกไป ? เคลื่อนย้ายออกไปในสภาพนี้ ? แต่ทว่าเมื่อกระถางทองเหลืองถูกเคลื่อนไปแล้ว บริเวณกลางห้องบูชากลับมีเก้าอี้ไม้แดงตั้งเรียงรายอยู่สิบสองตัว

แต่บนเก้าอี้กลับไม่มีผู้คนแม้แต่เงา !

เดินถึงตอนนี้ ยู่ป้วยหยกไม่อาจจะไปได้อีกแม้สักก้าวเดียว และในใจก็ได้คิดด้วยไวปัญญา

'ที่แท้พวกมันก็ทราบดี คนป่วยจะอาศัยข้ออ้างของการตอบจดหมาย มาสืบเสาะขุมกำลังของมันมีตื้นลึกหนาบางเพียงใด ดังนั้น จึงต้องพากันหลบหน้าไม่ปรากฏแต่ผู้แซ่ยู่กับพวกลิ้มโซ่วเกียง ความจริงไม่จำเป็นต้องเสแสร้งหลบซ่อนร่องรอยมิยอมมาปรากฏหน้าเลย น่ากลัวว่ายังเป็นผู้ช่วยเหลืออันร้ายกาจเหล่านั้นเสียมากกว่า'

'ผู้ช่วยเหลือเป็นใครกันแน่ ? เหตุไฉนจึงซ่อนตัวลึกลับปานนี้ ? หรือมันกลัวคนป่วยจะทราบว่าพวกมันมาแล้ว ? หากคนป่วยทราบว่าพวกมันมาแล้ว หรือจะหลบหน้าหนีมันไปได้ ?!'

ยู่ป้วยหยกก็เกิดความกระตือรือร้นสนใจขึ้นบ้างแล้ว กลอกนัยน์ตาไปมาพลันคารวะต่อเก้าอี้ไม้แดงตัวกลางซึ่งว่างเปล่าไม่มีคนจนจรดพื้น กล่าวขึ้นว่า

"ข้าพเจ้ายู่ป้วยหยก ตั้งใจมากราบพบเม่งจู๊เป็นพิเศษ"

ทีท่าของยู่ป้วยหยกนอบน้อมนุ่มนวล ดุจดั่ง 'ยู่ปังเฮาะ' ผู้นั้นตอนนี้นั่งอยู่บนเก้าอี้จริง ๆ ก็ปาน หากยู่ปังเฮาะไม่ยินยอมเสียศักดิ์ศรีของเม่งจู๊ ไหนเลยยังจะไม่ปรากฏตัวมาได้ ?

อีกครู่หนึ่งให้หลัง ได้ยินเสียงของยู่ปังเฮาะผู้นั้นแว่วออกมาทางด้านหลังจริง ๆ มันหัวร่อพลางกล่าว

"เล่าฮูคิดไม่ถึง ผู้ส่งจดหมายจะเป็นยู่กงจื้อ ได้เสียกิริยายิ่งที่มิออกต้อนรับ"

เป็นวาจาที่ว่ากล่าวอย่างเกรงใจมิใช่น้อย แต่เสียงไม่ทันขาดหาย ด้านข้างก็มีคนผู้หนึ่งตะเบ็งก้องขึ้น

"ท่านมาส่งจดหมายให้แก่หงส์ชำ ?"

จวบจนบัดนี้ยู่ป้วยหยกจึงทราบ คนป่วยผู้นั้นมีนาม ‘หงส์ชำ’ รู้สึกว่าผู้กล่าววาจานี้ทั้งเร่งร้อนทั้งถี่เร็ว แสดงให้เห็น มันต้องเป็นคนมีนิสัยร้อนวู่วามอย่างยิ่ง

ผู้ที่นิสัยร้อนวู่วาม ส่วนมากจะไม่อาจฝึกปรือวิชาฝีมือได้สูงส่ง แต่คนผู้นี้กลับพาลมีพลังภายในอันกล้าแข็ง ทุกถ้อยกระทงความคล้ายเป็นกลองใหญ่ระฆังมหึมา สะท้านจนแก้วหูผู้ได้ยินชาไป

ยู่ป้วยหยกมิต้องเห็นคนส่งเสียงก็ทราบดี ความสูงส่งในพลังฝีมือคนผู้นี้อยู่ในระดับที่ตนไม่เคยพบมาในชั่วชีวิตเลย นับว่ายังสูงกว่าสิบสามเจ้าสำนักใหญ่ในปัจจุบันอีกชั้นหนึ่งจริง ๆ

ขณะยู่ป้วยหยกกำลังตื่นเต้นสงสัยอยู่ ผู้นั้นก็ไม่อาจอดใจรอคอยอยู่ได้ ตวาดด้วยโทสะว่า

“ถามคำพูดเจ้า ไฉนไม่ตอบมา ?”

ยู่ป้วยหยกตอบไปทันที

“ใช่แล้ว ข้าพเจ้ามาส่งจดหมายให้แก่ผู้อาวุโสหงส์ชำ...”

คนผู้นั้นตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

“เจ้าเป็นอะไรกับหงส์ชำ ?”

“ข้าพเจ้ากับผู้อาวุโสหงส์ชำมิใช่ญาติ มิใช่มิตร แต่ทว่า...”

คนผู้นั้นคำรามด้วยโทสะ

“มิใช่ญาติมิใช่มิตร เหตุไฉนต้องส่งจดหมายแทนมัน เจ้ากินข้าวแล้วไม่มีงานกระทำหรือไร ?”

ยู่ป้วยหยกกล่าวมิทันจบคำ ดาบใดก็เป็นถูกคนผู้นั้นสอดขึ้นกลางคันเสมอมา จึงต้องลอบฝืนยิ้มในใจเสมอมา

‘คนผู้นี้มีอารมณ์รุนแรงถึงปานนี้ ความร้อนรุ่มของจิตใจ มิทราบว่าฝึกปรือฝีมืออันสูงส่งระดับนี้ได้อย่างไรกัน ?’

ควรทราบ มรรคาวิชาบู๊ไม่มีทางเรียนลัด ยิ่งไม่มีทางอาศัยโชคช่วย จะต้องคร่ำเคร่งฝึกปรือให้ได้มาทีละน้อยทีละนิดทั้งสิ้น

แต่คนผู้นี้มีพลังภายในสูงส่งถึงปานนี้ มิทราบต้องทุ่มเทความมานะพยายามฝึกปรือนานปานใดจึงสำเร็จได้ สังเกตดูนิสัยที่วู่วามราวดินระเบิดของมัน กลับมิทราบว่ามันทนทานได้อย่างไรกัน

ในใจยู่ป้วยหยกแม้ตื่นเต้นสงสัย แต่ปากไม่กล้าที่จะลังเลต่อไป รีบกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"การส่งจดหมายเป็นเรื่องง่ายดายอย่างยิ่ง มิเสื่อมเสียต่อตัวเอง เป็นประโยชน์ต่อผู้อื่น ข้าพเจ้าไยไม่รับปฏิบัติด้วยความยินดี ?"

คนผู้นั้นแค่นเสียงขึ้น

"จดหมายอยู่ที่ใด ?"

"ผู้อาวุโสหงส์ชำบอกจดหมายให้ข้าพเจ้านำเป็นคำพูดมา"

"จดหมายคำพูด ? หรือกระทั่งกำลังยกพู่กันของมันก็ไม่มีแล้ว ?"

กล่าวถึงตอนนี้ พลันตะเบ็งเสียงหัวร่อดังกึกก้อง เสียงหัวร่อของมันยิ่งกังวานจนน่าหวาดหวั่น ทั่วทั้งห้องบูชามีแต่เสียงหัวร่อของมันสะท้อนไปมา จนม่านที่อยู่หลังแท่นบูชาสั่นพลิ้วราวมีลมโชยพัด

ยู่ป้วยหยกยิ่งแตกตื่นตกใจ รอจนเสียงหัวร่อค่อยเบาลงจึงส่งเสียงหนัก ๆ

"ผู้อาวุโสหงส์ชำสั่งให้ข้าพเจ้าบอกต่อท่านทั้งหลาย ว่าเที่ยงคืนวันนี้ ท่านจะต้องน้อมรอการเยี่ยมเยียนของท่านทั้งปวง หวังว่าท่านทั้งปวงจงไปตามกำหนดนัดหมายตรงตามเวลา..."

คนผู้นั้นแผดเสียงขุ่นเคืองขึ้นอีกครั้ง

"มันมุ่งหวังให้พวกเราไปตามกำหนดนัดตรงเวลา ? หรือมันยังกลัวเล่าฮูไม่กล้าไป ?"

"ผู้อาวุโสหงส์ชำมีเจตนาเยี่ยงนี้ เพียงเพราะว่า..."

คนผู้นั้นคำรามด้วยโทสะ

"เจตนาของมันเจ้าทราบได้อย่างไร ? เจ้าเป็นตัวอะไร ?...ใจความจดหมายของเจ้าส่งถึงแล้ว ยังไม่รีบไสหัวไป ระวังเล่าฮูฟาดศีรษะเจ้าให้บี้แบน !"

ยู่ป้วยหยกยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"เมื่อเป็นเช่นนี้ ข้าพเจ้าก็ขออำลา"

พวกประดานั้นถึงกับมิได้คุกคามรั้งควานยู่ป้วยหยกเลยแม้แต่น้อย ยู่ป้วยหยกความจริงควรรู้สึกปลอดโปร่งยินดีจึงถูกต้อง แต่จิตใจยู่ป้วยหยกตอนนี้ กลับหนักอึ้งตึงเครียดจนบอกมิถูก

เนื่องเพราะยู่ป้วยหยกแม้มีข้ออ้างว่ามาส่งจดหมาย แต่ความจริง ยังแฝงจุดประสงค์อยู่อีกสองประการ หนึ่งคือเพื่อตัวคนป่วยผู้นั้น ยังมีอีกหนึ่งคือเพื่อตัวเอง

ยู่ป้วยหยกมิเพียงคิดหยั่งความตื้นลึกหนาบางในที่นี้เพื่อคนป่วยเท่านั้น ยังคิดจะหาตัวอั้งเน้ยฮวย บอกเล่าความยอกย้อนซ่อนเงื่อน เรื่องราวดราวนี้ออกไป ยู่ป้วยหยก

ไม่ปรารถนาให้อั้งเน้ยฮวยพลอยถูกลากเข้าสู่ปลักอันโสมมนี้ด้วย

แต่บัดนี้ ยู่ป้วยหยกทั้งไม่อาจหยั่งความตื้นลึกหนาบางในที่นี้ได้ ทั้งมิพบกับอั้งเน้ยฮวยอีกด้วย สถานการณ์ก็บังคับจนมิอาจที่จะอยู่ต่อไปได้โดยเด็ดขาด นับว่าเป็นการมาเสียเที่ยวเปล่าแล้วจริง ๆ

ใบไม้แห้งร่วงเกลื่อนกลาดทั้งลานหน้าอาราม บ่งบอกฤดูใบไม้ร่วงคุกคามเข้ามาแล้ว

ยู่ป้วยหยกเหยียบย่ำไปบนใบไม้แห้งด้วยจิตใจสะทกสะท้อนเป็นอย่างยิ่ง พลันได้ยินเสียงควับสดใส กระบี่ที่มีประกายแวววาวราวสายฟ้า พุ่งวาบเข้ามาทางชายโครงหลัง

กระบี่นี้เสือกแทงได้รวดเร็วยิ่ง จนผู้คนในยามฉุกละหุกคับขัน ไม่มีปัญญาเลี่ยงหลบหลีกเลย

แต่ยู่ป้วยหยกแม้จิตใจหนักอึ้งตึงเครียด ยังคงระมัดระวังตัวอยู่ตลอดเวลา มิเคยผ่อนคลาย ยามนั้น ร่างพลันหมุนขวับ สองมือต่างกรีดเป็นวงออกไปในบัดดล

นี่คือไม้ตายอันพิสดารที่คนป่วยเพิ่งถ่ายทอดให้เมื่อครู่นี้ ยู่ป้วยหยกพลันใช้ไปโดยกะทันหัน โดยมิทราบว่ามีอานุภาพรุนแรงสักปานใดแน่ แต่ได้ยินเสียงฉาดหนัก ๆ กระบี่เล่มนั้นเมื่อเข้าไปในวงที่ยู่ป้วยหยกกรีดวาดแล้วพลันหักออกเป็นสองท่อน ฝ่ามือยู่ป้วยหยกมิทันสัมผัสถูกตัวกระบี่ แต่พลังก็ได้หักอาวุธซึ่งหลอมจากเหล็กกล้าจนสะบั้นไปทันตา ความยิ่งใหญ่ในอานุภาพของกระบวนท่านี้ น่าตื่นใจกระทั่งยู่ป้วยหยกเองยังต้องตระหนกจนงงงัน

แลเห็นที่ใต้ต้นไม้มีคนผู้หนึ่งถือกระบี่ซึ่งเหลือครึ่งเล่มยืนตะลึงลานอยู่เช่นกัน ผู้นี้มีรูปกายสูงโปร่ง บุคลิกสง่าน่าเลื่อมใส มันคือลิ้มโซ่วเกียง!

ยู่ป้วยหยกแลเห็นลิ้มโซ่วเกียงแล้ว ในใจกลับสำนึกได้ในบัดดล ทราบดีว่าพวกประดานี้ยังคงไม่วางใจตน ยังคิดจะทดสอบดูรากฐานวิชาฝีมือของตนให้แน่แก่ใจ

ควรทราบว่า คนที่ยามถูกจู่โจมโดยมิทันรู้ตัว จะต้องใช้วิชาฝีมือที่คุ้นเคยที่สุดของตนออกป้องกัน ซึ่งนี่เป็นสัญชาตญาณของมนุษย์ทุกรูปทุกนาม แม้คิดจะเสแสร้งกลบเกลื่อนก็ไม่มีทางทำได้เด็ดขาด

มิคาด ยู่ป้วยหยกที่เพิ่งฝึกวิชาอันพิสดารนี้ได้กระบวนท่าหนึ่ง รู้สึกเป็นหลักวิชา

ที่เลิศล้ำจนไม่อาจขีดขั้นจำกัด ขบคิดใคร่ครวญอยู่ในใจตลอดเวลาไม่ลืมเลือน เมื่อถูกจู่โจมโดยกะทันหัน จึงใช้กระบวนท่านี้ไปต่อต้านโดยที่ตัวเองก็ยังมิรู้สึก

และการต่อต้านนี้ก็เป็นไปโดยสัญชาตญาณ ไม่มีท่าเสแสร้งแม้สักน้อยนิด กลับสร้างความแตกตื่นแก่ลิ้มโซ่วเกียงจนตะลึงลานกับที่ ใบหน้าบัดเดี๋ยวเขียว บัดเดี๋ยวแดง มิอาจส่งเสียงกลบเกลื่อนแก้ตัวมาได้

หากเป็นผู้อื่น อย่างน้อยก็ต้องเย้ยหยันไปสักคำสองคำ อาทิเช่น

'คิดไม่ถึงว่า บุคคลยิ่งใหญ่ดุจลิ้มไต้เฮี้ยบ ก็จะลับ ๆ ล่อ ๆ มาลอบประทุษร้ายคน'

แต่ยู่ป้วยหยกเพียงแย้มยิ้มเล็กน้อย แล้วกล่าว

"ท่านมีเพลงกระบี่ที่รวดเร็วยิ่ง !"

ยู่ป้วยหยกไม่คิดจะรีรอดูทีท่ากระดากกระเดื่องของลิ้มโซ่วเกียง ปากว่ากล่าววาจา แต่ร่างได้หันแล้วเดินไป มิคาด ขณะเวลานั้นเอง พลันมีเสียงตวาดดังกึกก้องขึ้น

"หยุดไว้ !"

เสียงตวาดกึกก้องครานี้ ยิ่งน่าแตกตื่นสะท้านฟ้าดิน สะเทือนจนกิ่งใบไม้รอบข้างร่วงพร่างพรู ยู่ป้วยหยกชาไปทั้งสองหูรู้สึกตาลายไปวูบ ก็มีคนผู้หนึ่งพุ่งปราดลงมาดุจปักษาร้าย ความรวดเร็วของท่าร่าง มิว่าผู้ใดก็ยากเปรียบเทียบบรรยาย ก่อนที่ใบไม้จะร่วงหล่นถึงพื้น ร่างคนผู้นั้นก็มายืนอยู่เบื้องหน้าแล้ว !

แลเห็นคนผู้นี้ตาวาวราวคบไฟ เคราครึ้มเต็มใบหน้า คิ้วดกหนาสองข้างขมวดมุ่นจนติดสนิทกัน ผมยุ่งเหยิงทั่วศีรษะ ลุกชี้ชันดั่งเป็นเม่นยามโกรธ

ฟังเสียงตวาดเยี่ยงนี้ แลเห็นโฉมหน้าเยี่ยงนี้ มิว่าผู้ใดต่างแน่แก่ใจ คนผู้นี้จะต้องมีรูปกายสูงใหญ่ท่าทีเหี้ยมหาญดุร้ายไม่ผิดมนุษย์ดึกดำบรรพ์

แต่ทว่า คนผู้นี้ถึงกับผอมแห้งเตี้ยเล็ก ยืนแล้วยังสูงไม่ถึงทรวงอกยู่ป้วยหยก สวมอาภรณ์นักพรตสีครามที่เก่าขาด ใช้เชือกปอรัดเอวไว้ หว่างกลางเชือกยังเสียบกระบี่สั้นยาวเพียงเชียะเศษอีกเล่มหนึ่ง ด้ามกระบี่ฝังอัญมณีสีสันต่าง ๆ เป็นประกายแวววาวจับตา มองปราดเดียวก็แน่ใจว่าเป็นกระบี่คุณค่ามหาศาล

ยู่ป้วยหยกแลเห็นทีท่าอันเกรี้ยวกราด เห็นฝีมืออันน่าแตกตื่นสะท้านขวัญ การแต่งตัวที่พิกลพิสดารของมัน ในใจก็ต้องตระหนกไม่น้อย แต่ใบหน้ากลับมีรอยยิ้มแย้มแจ่มใส ทักทายขึ้นก่อน

"ผู้อาวุโสมีคำสั่งใด ?"

นักพรตผอมแห้งเตี้ยเล็กเบิ่งตาที่ลุกวาวราวคบไฟ ถลึงจ้องยู่ป้วยหยกเขม็งนิ่ง

ไม่กะพริบ ตวาดขึ้นว่า

"เจ้าเป็นอะไรกับหงส์ชำ ?"

ยู่ป้วยหยกตอบอย่างยิ้มแย้ม

"ข้าพเจ้าเมื่อครู่ได้บอกไปแล้ว กับผู้อาวุโสหงส์ชำมิใช่ญาติมิใช่มิตร..."

นักพรตชราคำรามดังกึกก้อง

"ผายลม ! ในเมื่อเจ้ามิใช่ทั้งญาติทั้งมิตรของหงส์ชำ กระบวนท่า 'เกี้ยฮุ้นโป้วโหวบู๊หงส์เก้าเทียน' (เมฆขยายสายฝน หงส์เริงน่านฟ้า) ของเจ้า ไปฝึกมาแต่ที่ใด ?"

น้ำเสียงของมันยิ่งน่าแตกตื่นตกใจทุกคราที่เอ่ยปาก ยู่ป้วยหยกเป็นต้องสะดุ้งขึ้นเฮือกหนึ่ง มิว่าผู้ใดก็คิดไม่ถึง ภายในร่างผอมแห้งเตี้ยเล็ก จะมีเสียงดังกังวานถึงปานนี้ได้ โดยมิทราบว่า วิชาลมปราณของเฒ่าผู้นี้ได้ฝึกปรือถึงขั้นสุดยอด โคจรวนเวียนได้ทุกเวลาในทุกแห่งหน มาตรว่าตอนมิได้กล่าววาจา ก็มีลมปราณเกรี่งแน่นอยู่ภายใน ดังนั้น ทุกประโยคที่เปล่งออกจึงคล้ายเป็นค้อนกระหน่ำลงบนทั่งเหล็กสะท้านแก้วหูผู้คนจนสั่นระริก

ยู่ป้วยหยกถอนใจเฮือกใหญ่ ฝืนยิ้มกล่าวว่า

"กระบวนท่านี้ เป็นเมื่อครู่ตอนข้าพเจ้าจะมาส่งจดหมาย ผู้อาวุโสหงส์ชำกรุณาถ่ายทอดให้ มิอำพรางต่อผู้อาวุโส กระทั่งนามของกระบวนท่านี้ ผู้เยาว์ยังมิล่วงรู้เลย"

นักพรตผอมแห้งตวาดด้วยโทสะ

"ผายลม ! ผายลมของเจ้าหนึ่งร้อยยี่สิบครั้ง หากแม้นหงส์ชำยินยอมถ่ายทอดกระบวนท่าเยี่ยงนี้ให้แก่ผู้อื่นโดยไม่ตระหนี่ระวัง มันก็มิใช่หงส์ชำ แต่เป็นเดียรัจฉานตัวใหญ่ไปแล้ว !"

ยู่ป้วยหยกฟังบรรพชิตผู้นี้กล่าววาจาล้วนเป็นถ้อยคำหยาบช้าลามก รู้สึกขบขันมิใช่น้อย แต่เมื่อเห็นทีท่าขุ่นเคืองของมัน ก็ต้องตื่นตกใจโดยไม่อาจข่มกลั้นกล่าวว่า

"นี่เนื่องเพราะผู้อาวุโสหงส์ชำกลัวข้าพเจ้าจะสร้างความอัปยศแก่ท่าน ดังนั้นจึงได้..."

นักพรตชรายิ่งขุ่นแค้นจนกระโดดโลดเต้น แผดเสียงขึ้นว่า

"เอาเถิด นับว่ามันยินยอมถ่ายทอดให้เจ้า แต่ภายในชั่วเวลาขณะเดียว เจ้าสามารถฝึกปรือกระบวนท่าที่ลึกล้ำพิสดารถึงปานนี้ได้ เจ้านับว่ามิใช่มนุษย์แล้ว !"

ที่แท้ตัวนักพรตเฒ่าเองความจริงมิใช่เป็นคนมีภูมิปฏิภาณอันปราดเปรื่องเยี่ยมยอด วิชาฝีมือของมันล้วนฝึกปรือมาได้ด้วยความมานะพยายามจนไม่คิดชีวิต จึงมิยอมเชื่อถือเป็นเด็ดขาดว่า ในโลกจะมีคนเพียงบ่งชี้ผิวเผินก็รู้ซึ้งถึงแก่นความอยู่

และเนื่องเพราะตอนมันฝึกปรือวิชาบู๊ต้องทนทุกข์ทรมานยิ่งกว่าผู้อื่นมามากมายหลายเท่า ดังนั้นหลังจากฝึกสำเร็จแล้วอารมณ์จึงได้ร้อนวู่วามยิ่งกว่าคนธรรมดามักจะระบายเพลิงโทสะไปใส่ผู้อื่นโดยไม่มีต้นสายปลายเหตุเสมอ

ยู่ป้วยหยกทราบดี ตนจะอธิบายอย่างไรก็ไม่กระจ่างไปได้ จึงฝืนยิ้มกล่าวว่า

"เมื่อผู้อาวุโสไม่เชื่อถือ ข้าพเจ้าก็หมดปัญญา..."

นักพรตเฒ่ากระโดดโลดเต้นพลางร้องไป

"เจ้าย่อมไม่มีปัญญา เจ้าอยู่ต่อหน้าเล่าฮู ยังมีปัญญาอุบาทว์ใดกัน ? แต่เล่าฮูหากลงมือกับเจ้า เจ้าจะต้องประณามว่าเล่าฮูเป็นผู้ใหญ่รังแกเด็ก..."

พลันคำรามด้วยโทสะอันขุ่นแค้น

"เจ้าต้องกำลังนึกว่าเล่าฮูเป็นผู้ใหญ่รังแกเด็กใช่หรือไม่ ? ใช่หรือไม่ ?"

ยู่ป้วยหยกพยายามกลั้นหัวร่อไว้ กล่าวว่า

"เป็นวาจาที่ผู้อาวุโสกล่าวเองดอก ข้าพเจ้าไหนเลยเคย..."

นักพรตเฒ่าตวาดก้องขึ้น

"ก็ได้ นับว่าเจ้ามิได้กล่าวเถิด เจ้าหัวร่อเรื่องอันใด ?"

ยู่ป้วยหยกต้องลอบถอนใจเฮือกใหญ่คำนึงขึ้น

'คนที่ป่าเถื่อนไม่คำนึงเหตุผลเยี่ยงนี้ กลับนับว่ามิเคยพบเห็นมาเลย'

เมื่อยู่ป้วยหยกเห็นว่า ตนแม้กล่าวเยี่ยงไรก็กระตุ้นโทสะฝ่ายตรงข้ามทุกถ้อยคำ จึงพาลหุบปากมิยอมตอบโต้ด้วยเสียเลย

แต่ทว่า นักพรตเฒ่าคำรามด้วยโทสะขึ้นอีกครั้ง

"เจ้าเหตุไฉนไม่เอ่ยปาก ? หรือเจ้าพลันกลายเป็นใบ้ไปแล้ว ?"

ยู่ป้วยหยกต้องฝืนยิ้มกล่าวขึ้น

"ในเมื่อผู้อาวุโสไม่ถ่อมตัวลงมือกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็ขออำลา"

นักพรตชราคำรามขึ้นสุดเสียง

"หยุดไว้ ! หากเจ้ามิใช่ศิษย์หงส์ซำ เล่าฮูปล่อยเจ้าไปเสียนานแล้ว แต่บัดนี้เล่าฮูกลับต้องการดู หงส์ซำมีฝีมืออันแตกตื่นใจเยี่ยงไรถ่ายทอดให้แก่เจ้าแน่"

คำรามถึงตอนนี้ หันไปตวาดก้องขึ้น

"ศิษย์ของผู้อื่นมาอวดโอ่อำนาจอยู่ในที่นี้ หรือศิษย์ของเราตายหมดตายสิ้นเสียแล้ว !"

เสียงตวาดไม่ทันขาดคำ ในห้องบูชามีคนผู้หนึ่งวิ่งกระหืดกระหอบออกมาน้อมกายคารวะ กล่าวว่า

“ซือแป๋มีคำสั่งใด ?”

ยู่ป้วยหยกความจริงเข้าใจว่า ศิษย์ของมันก็คือชั้งจี้ฮุ้น มิคาด ผู้ที่มาในตอนนี้กลับเป็นนักพรตอายุเยาว์วัยใบหน้าคมคายสดใส ทีท่าสุภาพเรียบร้อย ชุดนักพรตสีเขียวที่สวมใส่สะอาดสะอ้านไม่มีฝุ่นละอองแม้แต่น้อย ผิวหน้ายิ่งระเรื่อจนเปล่งปลั่งดุจดั่งถูกลมโชยพัดก็จะแตกจากกันไป

ยู่ป้วยหยกเมื่อเห็นในปราดแรก แทบจะเข้าใจว่าเป็นสตรีเสียอีก

นักพรตเฒ่าคำรามด้วยโทสะ

“เรามีคำสั่งใด ? เจ้ายังต้องถามว่าเรามีคำสั่งใด ? หรือเจ้าตายไปแล้ว มิทราบเรื่องราวทั้งมวล ?”

นักพรตน้อยรีบแย้มยิ้มประจบ แล้วกล่าว

“หรือซือแป๋ต้องการศิษย์ทดสอบวิชาฝีมือของกงจื้อท่านนี้ ?”

นักพรตเฒ่ายังคงคำรามเสียงก้อง

“ในเมื่อเจ้าทราบแล้ว เหตุใดยังต้องมาถามเรา ?”

จวบจนบัดนี้ยู่ป้วยหยกจึงทราบ มิเพียงนักพรตเฒ่าจะมีโทสะต่อตนเพียงคนเดียวเท่านั้น กระทั่งยามกล่าวต่อศิษย์ของมัน ยังคงดุด่าด้วยโทสะไปทุกถ้อยคำเช่นกัน

เห็นนักพรตน้อยได้หันมาอย่างยิ้มแย้มแจ่มใสคารวะด้วยท่าทีนอบน้อมยำเกรงแล้วกล่าว

“ศิษย์นามจับฮุ้น ตั้งใจมาขอให้กงจื้อช่วยสั่งสอนวิชาบู๊สักท่าสองท่า หวังว่ากงจื้อโปรดได้ออมมือไว้ไมตรี”

นักพรตน้อยผู้นี้ไม่เพียงมีทีท่าสุภาพนอบน้อมเท่านั้น วาจายังคงเรียบร้อย มีมารยาท มิหนำซ้ำ ใบหน้ามักมีรอยยิ้มจนระรื่น คล้ายดั่งมีอารมณ์ที่เยือกเย็นนุ่มนวลผิดธรรมดา

มีซือแป๋เยี่ยงนั้น กลับมามีศิษย์เยี่ยงนี้ ยู่ป้วยหยกความจริงรู้สึกประหลาดสงสัยอยู่ แต่เมื่อฉุกใจคิด หากมิใช่มีอารมณ์ดีเป็นพิเศษ ไหนเลยจะทนทานโทสะเยี่ยงนี้อยู่ได้ แม้นับว่าไม่ถูกนักพรตเฒ่าดุด่าอัปเปหิไปไม่ถึงสามวัน เพียงขุ่นเคืองก็ต้องแค้นจนหลบหน้าหนีไปเอง ไหนเลยยังจะมีกะใจมาฝึกปรือวิชาบู๊ได้อีก ?

ยู่ป้วยหยกเองก็มีอัธยาศัยที่ดีงาม มารยาทถ้อยคำนอบน้อมสุภาพ เมื่อผู้อื่นให้ความเกรงใจต่อยู่ป้วยหยกถึงปานนี้ ยู่ป้วยหยกยิ่งมีทีท่านอบน้อมสำรวมกว่า รีบกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

“เต้าเจี้ยงถ่อมตัวเกินไปแล้ว ข้าพเจ้าความจริงมิกล้าประมือกับเต้าเจี้ยงเลย แต่ทว่า...”

นักพรตเฒ่าพลันคำรามขึ้นสุดเสียง

“จะต่อยตีเป็นลงมือต่อยตีกัน พร่ำพิไรไปไยกัน ?”

ยู่ป้วยหยกฝืนยิ้ม กล่าวว่า

“เมื่อเป็นเช่นนี้ เชิญเต้าเจี้ยงโปรดประทานการุณย์เถิด”

จับฮุ้นกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“เมื่อเป็นเช่นนี้ ศิษย์ขอก้าวร้าวล่วงเกินแล้ว”

นักพรตน้อยกลับเป็นผู้บอกลงมือเป็นลงมือ วาจามิทันขาดคำ ฝ่ามือก็ได้สะบัดไปแล้ว

การลงมือกระบวนท่านี้ ถึงกับคล้ายเป็นอุกกาบาตตกลงสะท้านฟ้าดิน อานุภาพยิ่งใหญ่สุดเปรียบประมาณ ผู้ใดก็คาดคิดไม่ถึง บุคคลที่ท่านอบน้อมเปี่ยมมารยาทจะลงมือด้วยพละกำลังอันกล้าแข็งดุร้ายถึงปานนี้ได้ !

ยู่ป้วยหยกมิทันจะแตกตื่นสงสัย ต้องรีบหันกายขวับไป จึงสามารถหลบหลีกกระบวนท่าแรกไปได้อย่างหวุดหวิด แต่เพลงฝ่ามืออันดุดันของฝ่ายตรงข้าม ได้ทะลักทลายเข้าใส่ประหนึ่งเป็นขนเขาถล่มมรสมทำลายแล้ว !

มีอาจารย์เยี่ยงนั้น ต้องมีศิษย์เช่นเดียวกัน นักพรตเฒ่าเมื่อมีเพลิงโทสะร้อนแรงถึงปานนั้น พลังฝีมือของนักพรตเฒ่าย่อมอยู่ในแนวทางแกร่งกร้าวดุดัน ศิษย์ที่มันอบรมออกมา ย่อมต้องเป็นเช่นเดียวกัน

ยู่ป้วยหยกรู้สึกว่า นักพรตน้อยที่ท่าทียิ้มแย้มแจ่มใสน่าสนิทสนมของเมื่อครู่คล้ายดั่งลับตาไม่ปรากฏแล้ว ผู้มาลงมือกับตนตอนนี้ กลายเป็นดาวอสูรอันดุร้ายป่าเถื่อนผู้หนึ่งไป

ยี่สิบกระบวนท่าให้หลัง ยู่ป้วยหยกได้ถูกนักพรตน้อยโหมกระหน่ำจนหอบหายใจไม่ทัน

มีบางกระบวนท่าที่ยู่ป้วยหยกแม้พอจะใช้วิชาฝีมือของสำนักไปคลี่คลายทำลาย แต่หากยู่ป้วยหยกใช้หลักวิชาประจำสำนักเมื่อใด ศักดิ์ศรีก็ต้องถูกแพร่งพรายไปทันที

ยู่ป้วยหยกจำต้องบัญญัติกระบวนท่าไปตามสภาวการณ์ที่คุกคาม แต่จะบัญญัติกระบวนท่าขึ้นมาจิตใจต้องปลอดโปร่งแจ่มใส จินตนาการต้องบริสุทธิ์ไม่สับสน กระบวนท่าที่ใช้ออกมา จึงสามารถบรรลุถึงจุดเยี่ยมยอดไร้บกพร่องตำหนิ แต่เมื่อจิตใจยู่ป้วยหยกตอนนี้มีความกริ่งเกรงระวังเรื่องราวอยู่หลากหลาย ความหนักหน่วง

ของพลังฝ่ายตรงข้ามก็ยังบีบคั้นจนรุนแรงปานนี้ กระบวนท่าที่ยู่ป้วยหยกใช้ ไหนเลยยังจะมีอานุภาพรุนแรงเพียงพอได้

ได้ยินนักพรตเฒ่าคำรามด้วยโทสะ

"เด็กโสโครก เจ้าเหตุไฉนไม่ใช้หลักวิชาที่หงส์ซำสอนเจ้าออกมา หรือเจ้ากลัวเล่าฮูจะค้นพบความลับในหลักวิชาของมัน ? ใช้กำลังให้มากกว่านี้ เจ้าบัดซบ เมื่อคำวานเจ้าหนีไปที่ใด ไฉนวันนี้จึงไม่มีกำลังแม้สักน้อยนิด ?...ประเสริฐมาก ย่งฮู-ป้วยจี่ (บุรุษแบกเกาทัณฑ์) เม่งโฮ้วไคชัว (พยัคฆ์ร้ายทลายภูผา) กระบวนท่านี้ของเจ้าก็นับเป็นย่งฮูป้วยจี่ได้ ? เจ้านับว่าบัดซบจนควรไปอาบน้ำถูหลังให้แก่ผู้อื่นจึงสมควร !"

วาจาหลายประโยคแรก ย่อมด่ายู่ป้วยหยกนั่นเอง แต่ประโยคหลัง ๆ กลับก่นด่าศิษย์ของมันเอง มันถึงกับเข้าใจว่า ที่ยู่ป้วยหยกไม่กล้าใช้หลักวิชาฝีมือประจำสำนักออกมา เป็นเพราะกลัวมันจะสังเกตเคล็ดลับในหลักวิชาฝีมือของหงส์ซำได้ ในใจยู่ป้วยหยกมีความขมขื่นที่บอกไม่ถูกเลยจริง ๆ จึงแทบจะไม่มีเรี่ยวแรงไปต่อต้านรับมือการจู่โจมแล้ว

นักพรตเฒ่ายังตำหนิศิษย์ของมันใช้กำลังโหมจู่โจมหนักหน่วงไม่เพียงพอ แต่ความจริง อานุภาพอันหนักหน่วงดุดันในกระบวนท่าของจับฮุ้น ได้สร้างความแตกตื่นแก่บรรดาผู้ที่ยืนดูอยู่ด้านข้างจนหน้าเปลี่ยนสีทุกคนแล้ว

ทุกกระบวนท่าที่ยู่ป้วยหยกจะใช้ กลับต้องขบคิดดูก่อนว่า ท่านี้เป็นหลักวิชาประจำสำนักตนหรือไม่ ? การต่อสู้ในลักษณะนี้ มิเพียงลงมือช้ากว่าฝ่ายตรงข้ามสามส่วนเท่านั้น ยังต้องเปลืองเรี่ยวแรงเปลืองสมองอย่างมากมายใหญ่หลวง ดังนั้นเมื่อผ่านพ้นอีกยี่สิบกระบวนท่า ยู่ป้วยหยกก็มีเหงื่อแตกโซมหน้าดุจฝนสาดซัด เผชิญกับกระบวนท่าอันตรายหลายครั้งหลายครา หากมิใช่ได้อาศัยกระบวนท่าที่หงส์ซำเพิ่งถ่ายทอดให้เมื่อครู่นี้เข้าช่วยเหลือ พลิกสภาพจากร่อแร่มาเป็นคู่คี่ ยู่ป้วยหยกก็ต้องพ่ายแพ้ไปเสียนานแล้ว แต่ทว่าพออีกสามกระบวนท่าให้หลัง ก็ต้องตกอยู่ในสภาวะอันคับขันไปอีกครั้ง

ยู่ป้วยหยกใช้แต่กระบวนท่าเกี้ยฮุ้นโป้วโหว บู๊หงส์เก้าเทียนไป ๆ มา ๆ มิทราบเท่าใดครั้งแล้ว โชคดีที่ใช้แต่ละครา ก็มีความคล่องขึ้นกว่าเดิมทุกครั้ง อานุภาพก็เพิ่มพูนกว่าเดิมอีกส่วนหนึ่งเสมอไป

พอถึงภายหลัง จับฮุ้นเกียงเห็นร่างยู่ป้วยหยกขยับกายหมุนตัว ต้องรีบถีบเท้าหลบเลี่ยงออกไปจนไกล รอจนกระบวนท่านี้ของยู่ป้วยหยกใช้ผ่านพ้น จึงโถมมาระดมการจู่โจมอีกครา คุกคามจนยู่ป้วยหยกต้องร้องคร่ำครวญอยู่ในใจไม่ขาดปาก

ขณะนั้น มีเสียงคำรามด้วยความแค้นของนักพรตเฒ่าดังขึ้นอีก

"เด็กโสโครก ยังคงใช้วิชาที่หงส์ชำสั่งสอนเจ้าออกมาเสียเถิด เพียงกระบวนท่าเดียวจะมีประโยชน์ในอุบาทว์ใด ? หากมิใช่ศิษย์บัดซบของเล่าฮูไม่รักดีเจ้าก็ต้องตายไปแปดสิบครั้งแล้ว"

นักพรตเฒ่าถึงกับแน่ใจว่า ยู่ป้วยหยกมิทราบฝึกปรือฝีมือหงส์ชำมามากมายเท่าใด ทั้งนี้เนื่องเพราะตาอันคมกล้าของมันสังเกตออก ยู่ป้วยหยกมีพลังภายในที่กล้าแข็งลึกล้ำ จนนับเป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งของบู๊ลิ้มยุคนี้ได้เต็มภาคภูมิแล้ว แต่ไฉนนอกจากกระบวนท่าเกี้ยฮุ้นโป้วโหว บู๊หงส์เก้าเทียนแล้ว มิได้ใช้กระบวนท่าที่พอจะได้มาเลยแม้สักท่าเดียว

แต่ยู่ป้วยหยกกลับคล้ายคนใบ้ที่กลืนกินบอระเพ็ดเข้าไป ขมขื่นเพียงใดต้องกล้ำกลืนไว้ โดยมิทราบว่าเสียงแผดร้องก้องตะโกนของนักพรตเฒ่าเยี่ยงนี้ กลับเท่ากับช่วยเหลือยู่ป้วยหยกในทางอ้อม ไม่เช่นนั้น พวกลิ้มโซ่วเกียงที่มีสายตาคมกล้าเพียงใดตอนนี้เห็นยู่ป้วยหยกพยายามกลบเกลื่อนหลักวิชาประจำสำนักของตัวเองอย่างไม่คิดชีวิต น่ากลัวพวกมันก็ต้องมีความคลางแคลงสงสัยเกิดขึ้นแล้ว ซึ่งหากเยี่ยงนั้นความยุ่งยากของยู่ป้วยหยกก็ต้องเพิ่มพูนเป็นทวีคูณแน่นอน

แลเห็นยู่ป้วยหยกถูกโหมกระหน่ำจนเหงื่อแตกโซมหน้า ยิ่งนานยิ่งไหลมากมาย ทุกผู้คนต่างเข้าใจว่ายู่ป้วยหยกต้องไม่อาจกัดฟันต้านทานไปถึงสามสิบกระบวนท่า แต่มิคาด ยู่ป้วยหยกที่มีพละกำลังมหาศาลแต่กำเนิด มีกำลังภายในอันแกร่งกร้าวกล้าแข็งจนเหนือความคาดหมาย หลังจากสามสิบกระบวนท่าผ่านพ้นแล้วยังคงมีสภาพดั่งนั้น เหงื่อบนศีรษะแม้จะหลั่งไหลดุจฝนสาดซัด แต่ยังคงกัดฟันต้านทานไปในสภาพเดิมได้

คนทั้งปวงต่างลอบขบคดอยู่ในใจ

'ดูเจ้ายังจะสามารถต้านทานได้อีกสามสิบกระบวนท่าหรือไม่ ?'

บทที่ 40

สะท้านขวัญมังกรร้าย

คนทั้งปวงต่างแน่แก่ใจ ว่ายู่ป้วยหยกไม่มีปัญญาต้านทานถึงสามสิบกระบวนท่า มิคาด สามสิบกระบวนท่าผ่านพ้นไปหลายครั้งหลายคราแล้ว ยู่ป้วยหยกถึงกับยังคงเป็นสภาพเดิมไม่เปลี่ยนแปร !

จวบจนตอนนี้ คนทั้งปวงจึงต่างแตกตื่นสงสัยขึ้นมา แต่ความแตกตื่นสงสัยคราวนี้ มิใช่เป็นกระบวนท่าอันหนักหน่วงดุร้ายของจับฮุ้น แต่เป็นพลังการต้านทานอันเหนียวแน่นของยู่ป้วยหยก !

ที่ใต้ชายคาอารามใหญ่ มีผู้คนมายืนจนแออัด ต่างจับจ้องมองจนสีหน้าแตกตื่นสงสัย ลิ้มโซ่วเกียงเป็นผู้ฝืนยิ้มกล่าวขึ้น

"เจ้าเด็กผู้นี้ ดูเปลือกนอกสุภาพเรียบร้อย ยิ่งคิดไม่ถึงจะกลายเป็นโคถึกตัวใหญ่ไปได้ หากมิใช่จับฮุ้นซือเฮียมีพลังฝีมือระดับนี้ ดูท่าทีผู้อื่นนับว่าไม่มีทางรับมือมันได้จริง ๆ"

มันเมื่อครู่เพียงกระบวนท่าเดียวก็ถูกยู่ป้วยหยกหักกระบี่ทิ้ง ยามนี้จึงย่อมหวังให้พลังฝีมือของยู่ป้วยหยกยิ่งเข้มแข็งยิ่งประเสริฐ ซึ่งย่อมพอจะเป็นที่กลบเกลื่อนล้างอายแก่มันได้นั่นเอง

ชั้งจี้ฮุ้นกลับหัวร่อเบา ๆ แล้วกล่าว

"แม้มันนับว่าเป็นโคถึกแท้จริงตัวหนึ่ง หรือพวกเราจะไม่มีความสามารถพิชิตโคอยู่เลย ?"

เสียงของมันกล่าวแผ่วเบายิ่ง ความจริงเข้าใจไม่มีผู้ใดได้ยิน มิคาด นักพรตเฒ่าแม้จะกระโดดโลดเต้นด้วยโทสะ ยังคงมีโสตประสาทที่ปราดเปรียวได้ยินทุกสรรพเสียงในรอบข้าง พลันคำรามขึ้นมา

"ก็ได้ ในเมื่อความสามารถของเจ้ายิ่งใหญ่ปานนั้น ก็ดูฝีมือเจ้าเถิด"

ขณะนั้น จับฮุ้นกำลังใช้สันมือทั้งสองข้างฟันเข้าใส่ชายโครงซ้ายขวายู่ป้วยหยก ยู่ป้วยหยกกำลังมิทราบควรคลี่คลายแก้ไขเยี่ยงไร พลันเห็นร่างของจับฮุ้นพุ่งกระเด็นขึ้นสู่ท้องฟ้าไปอย่างไม่คาดหมาย

ที่แท้นักพรตเฒ่าถึงกับโถมเข้ามาหิ้วคอจับฮุ้นผู้ศิษย์เหวี่ยงกระเด็นออกจากวงต่อสู้ แล้วตวาดขึ้นว่า

"เจ้าอุบาทว์ที่ไม่มีประโยชน์ ไสหัวไปศึกษาดูความสามารถของผู้อื่นทางด้านข้าง ผู้อื่นไม่แน่ว่าเพียงยื่นมือก็จัดการกับเด็กแซ่ยู่คนนี้อยู่ได้"

ปากแม้นก่นด่าศิษย์รักของตัวเอง แต่ความจริงกลับเป็นการคุกคามชั้งจี้ฮุ้นให้เห็นความร้ายกาจ เพราะนักพรตเฒ่าทราบดี มิว่าเป็นผู้ใดก็ไม่มีปัญญาเพียงยื่นมือก็สามารถพิชิตยู่ป้วยหยกลงได้

ยู่ปังเฮาะ ลิ้มโซ่วเกียง ต่างเหลือบตาสบกันแวบหนึ่ง ในใจต่างรู้สึกขบขันจนต้องลอบคำนึง

'คิดมิถึง นิสัยดื้อรั้นลำเอียงของคนผู้นี้ กระทั่งถึงยามเฒ่าชราแล้วยังไม่กลับกลายไปได้'

แลเห็นจับฮุ้นตีลังกากลางอากาศ ละลิ่วลงสู่พื้นดุจใบไม้ร่วง ใบหน้าปรากฏรอยยิ้มแย้มแจ่มใสขึ้นทันที ประนมมือคารวะต่อยู่ป้วยหยกแล้วกล่าว

"อาตมาก้าวร้าวเสียกิริยา หวังว่ากงจื้อโปรดได้อภัย"

ยู่ป้วยหยกยิ้มพลางคารวะตอบ แล้วกล่าว

"เต้าเจี้ยงออมมือไว้ไมตรีแล้ว"

ทั้งสองแย้มยิ้มให้แก่กัน ไหนเลยจะคล้ายเมื่อคร่ายังเสี่ยงชีวิตเข้าประหัตประหารกันอยู่ ?

นักพรตเฒ่าถลึงจ้องชั้งจี้ฮุ้นแล้วตวาดขึ้น

"บัดนี้เล่าฮูต้องการดูว่า ชือแป๋หนอนตำราของเจ้าได้ถ่ายทอดยอดฝีมืออันสูงส่งเยี่ยงไรแก่เจ้าแน่ ? เจ้ายังไม่ออกมา หรือยังต้องให้เล่าฮูไปเชื้อเชิญเอง ?"

ชั้งจี้ฮุ้นถอนใจเฮือกใหญ่ ฝืนยิ้มกล่าวว่า

"ในเมื่อเต้าเจี้ยงต้องการให้ศิษย์แสดงความทุเรศ ศิษย์กล้ามิเชื่อฟังคำสั่งได้ ?

แต่ทว่า กลับต้องเป็นที่หัวร่อของผู้อาวุโสทั้งหลายแล้ว"

กล่าวพลางถลกแขนเสื้อเดินช้า ๆ ออกมา ยู่ป้วยหยกกลับฉวยโอกาสเพียงน้อยนิดนี้ หอบหายใจคลายความเหน็ดเหนื่อยไป และเหลือบตามองดูผู้ที่อยู่ใต้ชายคาอารามจนทั่วถ้วน

แลเห็น 'ยู่ปังเฮาะ' ผู้นั้นมีสีหน้ายิ้มแย้ม ยืนเคียงไหล่กับ 'ทั่งบ้อชัง' ตัวปลอม ลิ้มโซ่วเกียงยืนอยู่ที่ด้านหลัง ในมือยังกำกระบี่หักครึ่งเล่มนั้น ที่แท้มันจับจ้องมองจนเคลิบเคลิ้ม ถึงกับลืมทิ้งกระบี่ครึ่งเล่มไป หากมิใช่การต่อสู้ของเมื่อครู่แตกตื่นสะท้านขวัญ มันไหนเลยยังจะถือของที่สร้างความอัปยศอดสูแก่มันอยู่อีก

นอกจากทั้งสามคนแล้ว อื่น ๆ รู้สึกแปลกหน้ายิ่ง เพียงแต่ว่า ทุกผู้คนมีท่าทีสีหน้าหนักแน่น แสดงว่าเป็นยอดฝีมือของวิชาบู๊อยู่แน่ชัด

ยู่ป้วยหยกกำลังคิดด้วยความสงสัย 'อั้งเน้ยฮวยไปที่ใดแล้ว' ก็เห็นบนกระถางทองเหลืองใบใหญ่ในอารามมีผู้นั่งขัดสมาธิอย่างสง่าอยู่คนหนึ่ง มิใช่อั้งเน้ยฮวยเป็นผู้ใดได้ ?

ยู่ป้วยหยกลอบนับดู พวกประดานี้รวมทั้งนักพรตเฒ่ากับศิษย์รูปงาม มีเพียงสิบเอ็ดคนเท่านั้น 'ยังขาดอีกคนหนึ่งเล่า ?'

ยู่ป้วยหยกขบคิดวูบก็เข้าใจด้วยไวปัญญา

"ที่ยังขาดอีกผู้หนึ่ง ย่อมหมายถึงตัวไฮ้ทั้งฮูหยินนั่นเอง นางย่อมไม่ปรารถนามาคลุกคลีกับพวกประดานี้"

ขณะนั้น ได้ยินนักพรตเฒ่าตวาดเสียงก้องขึ้น

"เด็กโสโครก เจ้ายังซึมเซาไปไย ? ผู้อื่นเข้าใจว่าเจ้าเป็นโคถึกตัวหนึ่ง ต้องการมาปราบเจ้าแล้ว ผู้นี้มิเป็นเศษสวะดุจดั่งศิษย์ของเรา เจ้ายังไม่คลานลงอย่างว่าง่าย ? ให้ผู้อื่นขึ้นขี่หลังเสียเถิด !"

วาจาของมัน ฟังผิวเผินเป็นด่ายู่ป้วยหยก แต่ความจริง เท่ากับกระตุ้นยู่ป้วยหยกให้เสี่ยงชีวิต ศิษย์รักของมันไม่อาจเอาชัยย่ป้วยหยกได้ หรือยังจะยินยอมให้ผู้อื่นได้ชัยยู่ป้วยหยกไป ? ทุกผู้คนต่างเป็นนักเลงเก่าอันกลอกกลิ้ง ไหนเลยจะฟังความหมายในวาจาของนักพรตเฒ่าไม่ออก มาตรว่ารู้สึกขบขันเป็นอย่างยิ่ง แต่ทุกคนพยายามสำรวม มิกล้าให้มีรอยยิ้มบนใบหน้าเป็นอันขาด

แลเห็นชั้งจี้ฮุ้นแย้มยิ้มแก่ยู่ป้วยหยกแล้วกล่าว

"ท่านมีพละกำลังน่าแตกตื่นสะท้านใจ ข้าพเจ้าเมื่อครู่ได้รับทราบมาแล้ว ครานี้ยังต้องขอรับรู้ฝีมืออันเยี่ยมยอดของท่านสักครา ท่านมิต้องออมมือไว้ไมตรี..."

นักพรตเฒ่าคำรามเสียงกึกก้องขึ้น

"ออมมือไว้ไมตรี ? หรือเจ้าเด็กผู้นี้เมื่อครู่ออมมือไว้ไมตรีแก่ศิษย์เรา ?!"

นักพรตเฒ่าผู้นี้นับว่ามีเพลิงโทสะอย่างร้อนแรงจนยากจะหาผู้ใดในแดนดินเทียบเทียมได้ จวบจนเมื่อยู่ป้วยหยกประมือต่อสู้กับชั้งจี้ฮุ้นไปสี่ห้าสิบกระบวนท่าแล้ว โทสะของนักพรตเฒ่ายังคงมิได้คลายไปสิ้นเชิง

การประมือครานี้ผิดแปลกกว่าเมื่อครู่โดยสิ้นเชิง เมื่อครู่จับฮุ้นแม้มีรูปกายอ้อนแอ้นหน้าตางดงาม แต่กระบวนท่ากลับหนักหน่วงแกร่งกร้าว ถูกต้องตรงกับหลักการหมัดมวยที่ว่า 'เกร็งกำลังดุจน้าวเกาทัณฑ์ ปล่อยพลังดุจยิงเกาทัณฑ์' กระบวนท่าที่ลงมือ จะต้องมีความหนักหน่วงเป็นที่สุด รุกรับไปตามหลักวิชาโดยไม่มีลวดลายเข้าก่อกวนแม้สักน้อยนิด

ชั้งจี้ฮุ้นตอนนี้แม้ร่างจะองอาจสง่า แต่ลงมือคล้ายอิสตรีปักลวดลายบนแพรพรรณจนผู้คนต้องตาลายพร่างพราย สี่ห้าสิบกระบวนท่าผ่านพ้นแล้ว ทุกท่าล้วนเป็นการหลอกล่อ ไม่มีท่าจริงจังแม้สักครั้งเดียว

ยู่ป้วยหยกแม้ไม่อาจใช้หลักวิชาประจำสำนักออกไป แต่แก่นสำคัญอันเป็นสรณะของสำนัก 'เชยเทียนบ้อเก๊ก' คือใช้ความสงบสยบความเคลื่อนไหว ใช้ความหนักหน่วงไม่แปรเปลี่ยนเข้ารับการเปลี่ยนแปรทุก ๆ ประการ บังเอิญเป็นวิชาข่มรัศมีของชั้งจี้ฮุ้นพอดี

มาตรว่ายู่ป้วยหยกไม่ใช้หลักวิชาประจำสำนักออกไป แต่ในเมื่อแตกฉานเคล็ดสำคัญ มีความรอบรู้เชี่ยวชาญ จึงอาศัยสบะสมาธิเข้ารับมือกับกระบวนท่าหลอกล่ออย่างง่ายดายไม่หนักแรง

จนใจที่ชั้งจี้ฮุ้นมีวิชาตัวเบาอันเลิศล้ำ ท่าร่างคล่องแคล่วดุจสายฟ้าคะนองฝนโลดละลิ่วอยู่วูบวาบจนจับทิศทางมิถูก กระบวนท่าแรกไม่ทันจะจู่โจมไปร่างก็เปลี่ยนทิศทางถึงสามครั้งครา อย่าว่าแต่ยู่ป้วยหยกจะคำนวณไม่ถูกเลย กระทั่งผู้ที่ยืนดูการต่อสู้ทางด้านข้างยังจ้องมองจนตาลายพร่างพราย รู้สึกว่าชั้งจี้ฮุ้นเพียงคนเดียวนี้ในพริบตาได้กลายเป็นร่างมากมายรายล้อมยู่ป้วยหยกไว้แล้ว

ชายชราเสื้อสีม่วงหน้าแดงเข้มดั่งพุทราสุก มีเครายาวจรดอกผู้หนึ่ง ลูบเคราพลางถอนใจกล่าวขึ้น

"ชั้งชิกเอี๊ย (คนที่เจ็ด) มีฉายาชิ่งเล้ง (มังกรเทพยดา) คิดไม่ถึง วิชาตัวเบาของกงจื้อท่านก็เลิศล้ำปานนี้ ดูท่าแม้เป็นปวยเอ็ง (เหยี่ยวเหินฟ้า) ภายในเจ็ดสกุณาบู๊ลิ้ม วิชาตัวเบาก็น่ากลัวไม่อาจเทียมเทียบท่านได้"

อีกผู้หนึ่งกล่าวอย่างยิ้มแย้มแจ่มใส

“เจ็ดสกุณาบู๊ลิ้ม ความจริงไม่มีวิชาที่เยี่ยมจริงจังเลย ปวยเอ็ง (เหยี่ยวเหินฟ้า) ชุนชงแม้เป็นพี่ใหญ่ในเจ็ดสกุณา แต่หากจะเปรียบกับศิษย์ของซิ่งเล้ง ย่อมยังต้องด้อยกว่ากันมากมายนัก”

คนผู้นี้แม้มีผมเผ้าหนวดเคราขาวโพลง แต่ดูเปลือกนอกแล้วยังคึกคักเข้มแข็ง แสดงว่าวิชาตัวเบาของมันก็มิต่ำทราม ดังนั้นเอง แม้จะอยู่ในระหว่างวิจารณ์วิชาตัวเบาของผู้อื่นว่าสูงต่ำปานใด แต่ในความหมายของน้ำคำ ยังมีการประโคมตัวเองอยู่ไม่น้อยคล้ายจะรอให้ผู้อื่นพลอยเยินยอมันบ้างจึงถูกต้อง

ลิ้มโซ่วเกียงแย้มยิ้มแล้วกล่าวขึ้นจริง ๆ

“วาจาปวยเหลาแม้ไม่ผิด แต่ไฉนลืมตัวท่านเองแล้ว ? ในวงพวกนักเลงมีผู้ใดไม่รู้จักมกเอี้ยจื้อ (ไม่มีเงา) ตู้ตั้วเอี๊ยมีวิชาตัวเบาหาผู้เทียมเทียบมิได้ แม้จะไม่มีพลังการฝึกปรือซึ้งสูงส่งเท่าชั้งชิกเอี๊ย แต่หากเปรียบกับชั้งกงจื้อ...ฮา ฮา”

เฒ่าผู้นี้นามตู้ปวยฉายามกเอี้ยจื้อ (ไม่มีเงา) ฟังจนคันยุบยิบไปทั่วหัวใจ แต่ไม่มีปัญญาจะเกาได้ ปรารถนาจนตัวสั่นใคร่ให้ลิ้มโซ่วเกียงกล่าวต่อไปไม่หยุดยั้งเลยจึงจะสาสมอยาก

มิคาด ลิ้มโซ่วเกียงหัวร่อฮาฮาแล้วถึงกับไม่ยอมกล่าวสืบต่ออีก ความหมายในวาจาของมัน แม้กระจ่างเป็นอย่างยิ่ง แต่ยังมิสู้บอกออกมาฟังกับหูจึงสมใจสมอยากมากกว่า

โชคดีที่ชายชราชุดสีม่วงได้กล่าวต่อแทนแก่ลิ้มโซ่วเกียง

“ใช่แล้ว จะอย่างไรต้องนับขิงแก่เผ็ดกว่าขิงอ่อน วิชาตัวเบาของชั้งกงจื้อแม้ยอดเยี่ยม แต่ไหนเลยจะเทียมการฝึกปรืออันซึ้งสูงส่งของตู้เฮียได้”

ตู้ปวยฟังจนหัวใจพองคับอกไปแล้ว แต่ใบหน้ากลับพาลปั้นยากจนเคร่งเครียดไม่มีรอยยิ้ม และยังกลับเน้นเสียงหนักแน่นกล่าวว่า

“เฮี่ยงเฮียยังมิทราบ คนเมื่อชราแล้วกระดูกก็หนักกว่าเดิม ไหนเลยจะทัดเทียมชั้งกงจื้อที่มีวัยฉกรรจ์อันโอ่อ่า อย่าว่าแต่หลักวิชาตัวเบาอย่างไรนับเป็นวิชาอันดับท้าย ๆ ไร้คุณค่าจะมาอวดโอ่ลำพอง เฮี่ยงเฮียที่มีเพลงหมัดมวยเลิศล้ำ หาผู้เทียมเทียบมิได้ นั่นจึงนับเป็นหลักวิชาอันแท้จริง”

ชายชราแซ่เฮี่ยงที่มีเครายาวหน้าตาระรื่นแจ่มใส หัวร่อฮาฮาแล้วกล่าวว่า

“ตู้เฮียยกย่องเกินความจริงแล้ว”

พวกประดานี้ หะแรกยังชมเชยวิชาตัวเบาของชั้งจี้ฮุ้นว่าเยี่ยมยอด พอถึง

ตอนหลัง เริ่มหันเหียนเปลี่ยนทิศทาง ถึงกับกลายเป็นโหมประโคมกันเอง ถ้อยทีถ้อยเยินยอต่อกันอย่างครึกครื้น

นักพรตเฒ่าผอมแห้งเตี้ยเล็กฟังจนเบื่อหน่ายรำคาญอยู่นานแล้ว ตอนนี้อดมิได้ต้องคำรามด้วยโทสะ

"มนุษย์ตัวใดมาผายลมในที่นี้ ? เหม็นเหลือเกิน ! เหม็นเหลือเกิน !"

วาจาของนักพรตเฒ่าครานี้ ดุจดั่งเป็นคนบอกบทที่หลังฉาก หากไม่มีผู้กล่าวรับตาม ก็ไม่มีข้อความติดต่อไปอีกแล้ว ไหนเลยจะคาด จับฮุ้นกลับพาลยิ้มแย้มแล้วกล่าวต่อให้

"ที่นี้ไม่มีคนผายลมเลย ?"

นักพรตเฒ่าแค่นเสียงดังเฮอะ แล้วกล่าว

"เจ้ารู้จักอะไร ? พวกเราผายลมนั้นแม้จะอยู่ที่ก้น แต่มีบ้างบางคน กลับผายลมออกมาทางปาก และลมที่ผายในลักษณะนี้ ยิ่งเหม็นจนไม่อาจจะได้กลิ่น"

ตู้ปวย ลิ้มโซ่วเกียง เฒ่าเคราขาวทั้งสามต่างหน้าแดงฉานปานลูกพลับสุกไปทันที มาตรว่าอับอายจนกลายเป็นขุ่นเคืองที่สุด แต่ไหนเลยจะกล้าอาละวาดไปได้

ด้วยศักดิ์ศรีของทั้งสามในบู๊ลิ้มยุคนี้ ปกติไหนเลยจะยอมทนทานโทสะที่ผู้อื่นเหน็บแนมเย้ยหยัน ยามนี้มิทราบเป็นอย่างไร ถึงกับคล้ายเกรงกลัวต่อนักพรตผอมแห้งเตี้ยเล็กอย่างยิ่งก็ปาน

ทั้งสามเพียงแต่ลอบด่าอยู่ในใจ

'ศิษย์สุดที่รักของเจ้าไม่อาจเอาชัยผู้อื่น ตอนนี้เห็นว่าผู้แซ่ชั้งจะได้ชัยแล้ว เจ้าจะทนอับอายขายหน้าได้หรือไร ? เจ้าจับพวกเราเป็นที่ระบายโทสะจะมีประโยชน์ใดกัน ?'

ทั้งสามเหลียวสบตากันแวบหนึ่ง ต่างพากันจงใจจะคอยดูความอัปยศอดสูของนักพรตเฒ่า

นักพรตเฒ่าไม่อาจทนทานอัปยศอดสูเยี่ยงนี้จริง ๆ ความตั้งใจเดิมของมันแม้คิดจะพิสูจน์ดูว่ากระบวนท่าฝีมือของหงส์ชำที่ถ่ายทอดให้แก่ยู่ป้วยหยกจักมีความเลิศล้ำพิสดารปานใด เพื่อมันจะได้พอรู้เค้ามีแนวทาง เที่ยงคืนวันนี้จะได้ลงมือด้วยความมั่นใจกว่าเดิมบ้าง แต่ตอนนี้กลับมุ่งหวังให้ยู่ป้วยหยกสามารถต่อยชั้งจี้ฮุ้นให้ล้มลุกคลุกคลานไปในหมัดเดียวเท่านั้น

แต่จนใจ ยู่ป้วยหยกมิเพียงต่อยชั้งจี้ฮุ้นไม่ล้มเท่านั้น ยังนับว่ากระทั่งชายเสื้อของชั้งจี้ฮุ้นยังแตะต้องมิถูกอีกด้วย

หลังจากยู่ป้วยหยกประสบชะตากรรมอันอเนจอนาถมา กล้ำกลืนความคับแค้นลำเค็ญอยู่หลากหลาย ฟันฝ่าอุปสรรคอันตรายหวาดเสียวมามากมาย แต่ยังคงไม่มีบุคคลใดสามารถใช้หลักวิชาบู๊ที่แท้จริงพิชิตยู่ป้วยหยกมาเลย ยู่ป้วยหยกแม้มิใช่เป็นพวกที่ยโสโอหัง แต่ยังอดมิได้ต้องรู้สึกว่าพลังฝีมือของตนเองไม่เลวทีเดียว

มิคาดวันนี้และภายในช่วงเวลาเพียงหนึ่งชั่วยาม ยู่ป้วยหยกก็ได้เผชิญกับศัตรูกล้าแข็งที่ในชีวิตไม่เคยพบพานถึงสองคน สองคนนี้ไม่เพียงมีพลังฝีมือสูงส่งกว่าตนเท่านั้น วัยก็ยังมิได้สูงไปกว่าอีกด้วย ดูท่าทีในวงพวกนักเลง นับว่ามีพยัคฆ์มีมังกรซุกซ่อนอยู่ทุกแห่งหน ยอดคนก็มิทราบมีมากน้อยปานใดจริง ๆ พลังฝีมือของตนนับว่ายังด้อยกว่าผู้อื่นมากมายก่ายกองนักทีเดียว

พริบตานั้น ในใจยู่ป้วยหยกสะทกสะท้านจนสุดเปรียบประมาณ พลังที่ใช้ออกไปจึงโทรมลงกว่าเดิมอีกมากหลาย หากเปลี่ยนเป็นผู้อื่น น่ากลัวเกิดท้อแท้รันทดจนยินยอมพ่ายแพ้ไปเสียนานแล้ว แต่ยู่ป้วยหยกที่มีเปลือกนอกนุ่มนวลจิตใจเข้มแข็ง สันดานแกร่งกร้าวทระนง แม้รู้ดีว่าไม่อาจต้านทานฝีมือ กลับยังไม่ยอมท้อแท้ทอดอาลัย

ผู้อื่นแม้จะกระหน่ำยู่ป้วยหยกจนไม่มีเรี่ยวแรงตีโต้ปัดป้อง แต่ยู่ป้วยหยกยังคงต่อสู้จนถึงที่สุด นอกเสียจากถูกผู้อื่นฟาดจู่โจมจนนอนแน่นิ่งกับพื้นแล้วจริง ๆ มิเช่นนั้น ยู่ป้วยหยกมิยอมเลิกราเป็นเด็ดขาด

ชั้งจี้ฮุ้นแม้จะรุกกระหน่ำอยู่ไม่หยุดมือ เป็นฝ่ายได้เปรียบเต็มประตู แต่ในช่วงเวลาอันสั้น คิดจะพิชิตยู่ป้วยหยกให้พ่ายแพ้ไปก็มิอาจกระทำได้ ในใจมันจึงกลับกระวนกระวายขึ้นก่อนเสียอีก

ตอนนั้น ได้ยินนักพรตเฒ่าตวาดเสียงเกรี้ยวกราดขึ้น

"เจ้าเมื่อครู่ต่อสู้กับผู้แซ่ยู่มากี่กระบวนท่า ?"

จับฮุ้นผู้ศิษย์ตอบว่า

"ยังไม่ถึงสามร้อยกระบวนท่า"

"ตอนนี้ พวกมันต่อสู้กันไปกี่กระบวนท่าแล้ว"

"ก็ใกล้จะถึงสามร้อยกระบวนท่าแล้ว"

นักพรตเฒ่าแผดหัวร่อเสียงดังสนั่นหวั่นไหว ร้องขึ้นว่า

"บัดนี้เจ้าย่อมควรทราบแล้วกระมัง ? คนที่คุยโอ่ประโคมตัวเอง ส่วนมากไม่มีหลักวิชาฝีมือแท้จริงเท่าใด บุรุษหนุ่มอายุเยาว์วัย ยังคงคร่ำเคร่งฝึกปรือฝีมืออย่าได้ไปฝึกฝีปากจะประเสริฐกว่า"

ชั้งจี้ฮุ้นหน้าร้อนผะผ่าวด้วยความละอาย ร่างยิ่งวูบวาบว่องไวกว่าเดิม พลันส่งเสียงแผ่วเบากล่าวขึ้น

"ในเมื่ออย่างไรท่านก็ต้องแพ้จนได้ หากยังฝืนตะเกียกตะกายมาดิ้นรนต่อสู้เมื่อถึงตอนนั้น ข้าพเจ้าจะลงมือโดยไม่ยอมไว้ไมตรี มิสู้ยอมแพ้เสียแต่ตอนนี้เถิด"

ยู่ป้วยหยกโพล่งขึ้น

"ยอมแพ้"

ชั้งจี้ฮุ้นกล่าวเสียงแผ่วเบาอีกครา

"หากท่านยินยอมแพ้ในตอนนี้ ข้าพเจ้ามิเพียงไม่ทำอันตรายท่านเป็นเด็ดขาดเท่านั้น ยังจะรับผิดชอบคุ้มกันท่านไปจนถึงที่พักด้วย"

ยู่ป้วยหยกยิ้มเล็กน้อย พลันสะบัดหมัดต่อยฉาดไปจนสุดแรง

หมัดนี้คือคำตอบที่ดียิ่ง !

ชั้งจี้ฮุ้นตวาดด้วยโทสะ

"เด็กร้ายกาจ ถึงกับมิรู้จักดีชั่ว ดูว่าเจ้าวันนี้ยังจะหนีรอดพ้นได้อย่างไร ?"

ขณะนั้น ระดมการจู่โจมไปอีกสิบกว่ากระบวนท่า มันตั้งใจแน่วแน่ ต้องเอาชัยยู่ป้วยหยกให้ได้ภายในสามร้อยกระบวนท่า ดังนั้น พลันส่งเสียงกู่กึกก้องยาวนานทะยานกายขึ้นบนท้องฟ้า ถลาร่อนกลางเวหาประหนึ่งเป็นมังกรปราดเปรียว โถมเข้าจู่โจมลงจากเบื้องสูงในพริบตา

กระบวนท่านี้คือไม้ตายที่เร้นลับสุดยอดของสำนักชิ่งเล้ง มีนามสามกระบวนท่ามังกรตระหนกเสี่ยงชีวิต ความยิ่งใหญ่ในอานุภาพ ไม่มีวิชาใดของแผ่นดินทัดเทียมได้ แต่ในเมื่อสามกระบวนท่านี้มีนามมังกรตระหนกแสดงให้เห็น หลังจากมังกรตระหนกแล้วจึงจะใช้กระบวนท่าเยี่ยงนี้ออกมา ความหมายคือ เอาชัยในยามเพลี่ยงพล้ำเป็นไม้ตายชั่วชีวิตในยามร่อแร่คับขัน

เนื่องเพราะกระบวนท่านี้แม้มีอานุภาพยิ่งใหญ่ แต่เป็นการทุ่มเทเข้าเสี่ยงโดยมิได้เหลือทางหลบเลี่ยงถอย หากแม้นจู่โจมไม่ได้ผลดั่งหวัง ตัวเองกลับต้องตกเข้าในจุดอับอันคับขันเสียเอง

ดังนั้น ศิษย์ของสำนักชิ่งเล้งทุกคน มิถึงยามอับจนเต็มที่ต้องไม่ใช้กระบวนท่านี้เป็นเด็ดขาด ชั้งจี้ฮุ้นตอนนี้หวังจะเอาชัยให้ได้ในฉับพลัน ถึงกับเสี่ยงชีวิตใช้ไม้ตายนี้ออกไปโดยไม่ได้คำนึงถึงตัวเอง

มันก็ย่อมคำนวณแน่ว่า ยู่ป้วยหยกต้องไม่มีทางหลบหลีกกระบวนท่านี้พ้นเป็นเด็ดขาด

ยู่ป้วยหยกรู้สึกว่า ทั่วทั้งท้องฟ้ามีแต่เงาร่างของฝ่ายตรงข้าม ตัวต้องตกอยู่ภายใต้พลังฝ่ามือกดดันจากรอบข้าง มิว่าจะหลบหลีกไปในทิศทางใด อย่าหมายเลี่ยงหลบได้พ้นเป็นเด็ดขาด

พลังฝ่ามือกล้าแข็งหนักหน่วง บีบกระชับจนยู่ป้วยหยกหายใจไม่ออก หากคิดจะลงมือตีโต้กลับไป ข้อมือทั้งสองข้างยากยิ่งจะไม่ถูกกระแทกจนหักจากกันเสียก่อนได้

ในขณะความคิดวูบหนึ่งนั้น ฝ่ามือแข็งแกร่งของฝ่ายตรงข้ามได้กดมาถึงศีรษะแล้ว !

ยู่ป้วยหยกถึงกับมีแต่งอมือรอความตาย ไม่มีทางอื่นใดพอจะเลือกเฟ้นได้อีก

กระบวนท่านี้ของชั้งจี้ฮุ้นพอใช้ไป บรรดาผู้มีฝีมือที่ยืนดูกลับมีสีหน้าแตกตื่นกันไปทุกคน

กระทั่งยู่ปังเฮาะก็ยังต้องร้องขึ้นอย่างลืมตัว

"กระบวนท่าอันร้ายกาจ มิน่าเล่า ในวงพวกนักเลงจึงมีนิยาม มังกรตระหนกปรากฏ ตายโดยไม่ตัดพ้อ..."

กระบวนท่าที่สามารถบันดาลให้คนตายโดยไม่ตัดพ้อ ความเกรี้ยวกราดแหลมคมของมัน ย่อมเป็นที่คำนวณได้แน่แก่ใจ

มิคาด วาจายู่ปังเฮาะไม่ทันจบคำพลันมีเสียงร้องด้วยความแตกตื่นดังขึ้น ผู้ที่ส่งเสียงร้องนี้ กลับมิใช่ยู่ป้วยหยก แต่เป็นชั้งจี้ฮุ้น แลเห็นร่างที่โถมลงจู่โจมจนสุดเรี่ยวแรงของมัน พลันพุ่งย้อนขึ้นไปในอากาศอีกครา

ตอนนี้ ผู้ที่สามารถมายืนชมการต่อสู้ในอารามกล่าวได้ว่า ล้วนเป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งของชั้นบู๊ลิ้มทั้งสิ้น มิหนำซ้ำต่างผ่านการต่อสู้มาจนโชกโชนชำนาญ เป็นนักเลงเก่าที่สายตาแหลมคมปราดเปรียว เรื่องที่สามารถบันดาลให้สีหน้าพวกประดานี้แปรเปลี่ยนไปมีอยู่ไม่มาก แต่ขณะที่ร่างชั้งจี้ฮุ้นละลิ่วขึ้นไปในอากาศนั้น เบื้องสูงตั้งแต่ยู่ปังเฮาะ เบื้องต่ำจนถึงลิ้มโซ่วเกียง ใบหน้าของพวกประดานั้นต่างแปรเปลี่ยนจนบิดเบี้ยวทุกผู้คน !

หรือหงส์ซำผู้นั้น จะถ่ายทอดยอดวิชาอันน่าสะท้านขวัญเยี่ยงไรให้แก่ยู่ป้วยหยกจริง ๆ ? จนยู่ป้วยหยกสามารถใช้ช่วงเวลาคับขันปานชีวิตแขวนบนเส้นด้ายคลี่คลายสามกระบวนท่ามังกรตระหนกเสี่ยงชีวิต อันมีเกียรติภูมิสะท้านแผ่นดิน ?

แต่ยู่ป้วยหยกงอมือรอความตายอยู่ชัด ๆ ไม่มีทีท่าดิ้นรนแก้ไขได้ ยู่ป้วยหยกลงมือไป ไหนเลยยังจะหลบหลีกจากสายตาของนักเลงเก่าเหล่านี้พ้น ?

เสียงเกรี้ยวกราดดังสนั่น ร่างชั้งจี้ฮุ้นกระแทกไปบนยอดไม้แล้วจึงร่วงโครมลงมาอีกครา ใบหน้าชีดขาวราวกระดาษ จับตาเขม็งมองนักพรตเฒ่าชุดสีครามร้องเสียงแหบแห้งขึ้น

“ท่าน...ท่าน...”

มิทันจบคำ ต้องอ้าปากกระอักโลหิตสด ๆ ออกเป็นลำยาว ทรุดฮวบลงที่ใต้ต้นไม้ใหญ่นั้นเอง

สายตาคนทั้งปวงพลอยเบือนมามองนักพรตชุดสีครามเป็นจุดเดียว

นักพรตเฒ่ากลับกระโดดโลดเต้น แผดร้องด้วยโทสะ

“เจ้าถลึงจ้องเราไปไยกัน ? หรือเจ้าเข้าใจเล่าฮูจะช่วยผู้แซ่ยู่นี้ได้ ? ในชั่วชีวิตเล่าฮู ไหนเลยเคยลอบประทุษร้ายผู้อื่น ! อย่าว่าแต่กระต่ายน้อยที่รู้จักแต่คุยโอ่ประโคมเยี่ยงนี้เลย”

สองมือของนักพรตเฒ่าต่างชุกอยู่ในแขนเสื้อยาว นับว่าไม่คล้ายมีท่าทีเคยลงมือไปเลยจริง ๆ สายตาของผู้คนทั้งหลายจึงต้องเบือนไปทางยู่ป้วยหยกอีกครั้ง

ยู่ป้วยหยกยังยืนอยู่ในที่เดิม คล้ายดั่งตะลึงลานจนงุนงงไป เมื่อครู่แสดงว่ามิใช่ยู่ป้วยหยกลงมือเช่นกัน อย่างนั้น ผู้ลงมือเป็นใคร ?!

นักพรตเฒ่าแค่นหัวรอ กล่าวว่า

“คนเป็น ๆ ตั้งมากหลายสุมหัวอยู่ในที่นี้ กระทั่งผู้ลงมือเป็นใครก็ยังดูไม่ออก ...ถุย ! น่าละอาย”

ถ่มน้ำลายลงกับพื้นหนัก ๆ แล้วหันกายก้าวอาด ๆ ออกไป

คนทั้งปวงหน้าแดงระเรื่อ ต่างก้มศีรษะลงไปหมดสิ้น ขณะเวลานั้นเองยู่ป้วยหยกได้กระโดดละลิ่วไปบนยอดไม้ ชั่วพริบตา หายลับไปในกิ่งไม้ที่ไหวอยู่ซู่ซ่าเพราะสายลม

ลิ้มโซ่วเกียงมองดูยู่ปังเฮาะแวบหนึ่งแล้วกล่าว

“เม่งจู้...”

ย่ปังเฮาะยิ้มเล็กน้อย สอดคำขึ้น

“ปล่อยมันไปเถิด ในเมื่ออย่างไร เที่ยงคืนวันนี้...”

ลิ้มโซ่วเกียงเดินไปประคองชั้งจี้ฮุ้นขึ้นจากพื้น มุมปากยังมีรอยยิ้มอยู่เล็กน้อย พึมพำเบา ๆ

“แม้นับว่ามันสามารถหนีเอาชีวิตรอดไป ในเที่ยงคืนวันนี้ยังสามารถหนีจากเงื้อมมือชั้งจับเอี๊ยหรือไร ? มังกรเทพยดาล่าวิญญาณ ขึ้นฟ้าดำดินอับสิ้นหนทาง... เฮอะ เฮอะ ขึ้นฟ้าดำดินอับสิ้นหนทาง”

ยู่ป้วยหยกที่พลิ้วปราดออกจากอารามใหญ่ หัวใจยังคงเต้นระทึกถี่เร็วไม่สงบลงได้

เป็นผู้ใดลงมือช่วยเหลือกันแน่ ?!

พริบตาที่ฉุกละหุกคับขัน ยู่ป้วยหยกรู้สึกมีพลังลมแหลมคมที่รุนแรงจนไม่อาจต้านทานพุ่งผ่านศีรษะตนออกไป กระแทกใส่ทรวงอกชั้งจี้ฮุ้นอย่างหนักหน่วง

แต่พลังนี้ต้องมิใช่ใช้มาจากมือนักพรตเฒ่าเป็นเด็ดขาด เนื่องเพราะอาจารย์กับศิษย์ทั้งสองต่างยืนอยู่ที่ด้านหน้ายู่ป้วยหยก แต่พลังรุนแรงนี้กลับพุ่งมาทางด้านหลังยู่ป้วยหยก

ยู่ป้วยหยกคิดไม่ออก เป็นผู้ใดช่วยชีวิตตนไว้เลยจริง ๆ และเหตุใดจึงต้องช่วยตนไว้ ? พลังอันหนักหน่วงรุนแรงเยี่ยงนี้ ยู่ป้วยหยกนับว่าไม่เคยพบเห็นเลยในชั่วชีวิต

ยู่ป้วยหยกก็เคยหันไปเหลือบดูทิศทางที่มีพลังอันหนักหน่วงนี้พุ่งมา เห็นแต่กิ่งใบไม้สั่นไหวอยู่ซู่ซ่า และคล้ายมีเสียงจักจั่นร่ำร้องเบา ๆ แต่ไม่อาจแลเห็นเงาร่างผู้ใดทั้งสิ้น

คนผู้นั้นมิเพียงมีพลังภายในอันกล้าแข็งจนหาผู้เทียบเทียมไม่ได้เท่านั้น ความสูงส่งของวิชาตัวเบาก็เพียงพอต่อการสั่นขวัญแก่ฟ้าดินให้แตกตื่นได้ ในโลกถึงกับมียอดฝีมือระดับนี้อยู่ ยู่ป้วยหยกเมื่อกาลก่อนนั้นกระทั่งใฝ่ฝันก็ยังคิดมิถึง จวบจนยามนี้จึงรู้แก่ใจ ฝีมือของยอดคนบู๊ลิ้มนับว่าห่างไกลกว่าที่ยังประเมินในกาลก่อนมากนัก

ยู่ป้วยหยกถอนหายใจยาว พลันได้ยินเสียงกิ่งใบไม้ที่เบื้องหน้าดังเบา ๆ เงาร่างสายหนึ่งพุ่งปราดดุจดาวตก ถลันเข้าขวางทางไว้อย่างว่องไว ตะเบ็งเสียงหัวร่อก้องแล้วกล่าว

“เจ้าทุบตีทายาทโทนเพียงคนเดียวของตระกูลชั้งทั้งเจ็ดพี่น้องในลกเอี๋ยงจนบาดเจ็บแล้ว คิดจะสะบัดหน้าไปให้พ้นเรื่องราวได้หรือไร ?”

เสียงหัวร่อก้องกังวานปานระฆังใหญ่นั่นคือนักพรตเฒ่าชุดสีครามอันคร่ำคร่า

ยู่ป้วยหยกถอยไปก้าวหนึ่งด้วยความตระหนก คารวะจรดพื้นแล้วฝืนยิ้มกล่าวไป

“เต้าเจี้ยงมีสายตาคมวาวดุจสายฟ้า คาดว่าต้องดูออกแต่แรกแล้ว ผู้ที่เมื่อครู่ลงมือมิใช่ข้าพเจ้าแน่นอน”

นักพรตเฒ่าเบิ่งตาจนเป็นประกายวาวราวคบไฟถามไปว่า

“เป็นผู้ใดลงมือ ?”

ยู่ป้วยหยกถอนใจตอบ

“ข้าพเจ้ากำลังคิดขอเรียนถามเต้าเจี้ยงอยู่ทีเดียว”

นักพรตเฒ่าตวาดด้วยโทสะ

“เป็นผู้ใดช่วยเจ้าไว้ เจ้าก็ยังไม่ทราบ ?”

“กระทั่งเต้าเจี้ยงก็ยังไม่เห็นชัดว่าคนผู้นั้นเป็นใคร ข้าพเจ้าไหนเลยจะมีสายตาเยี่ยงนั้นด้วย ?”

นักพรตเฒ่าคำรามด้วยโทสะ

“เจ้ากล้าเย้ยหยันนัยน์ตาเล่าฮูไม่แจ่มใส ? เจ้าตัวร้ายที่ลับ ๆ ล่อ ๆ ดุจภูตผีปิศาจเยี่ยงนั้น เล่าฮูไหนเลยจะมีนัยน์ตาไปเหลือบแลแยแสมัน ?”

นักพรตเฒ่าพลันคว้าอกเสื้อของยู่ป้วยหยกไว้เน้นทีละคำ

“เป็นหงส์ชำหรือไม่ ?”

ยู่ป้วยหยกตอบเสียงราบเรียบ

“หงส์ชำชิงแซจะเป็นคนลับ ๆ ล่อ ๆ ดุจภูตผีปิศาจหรือ ?”

นักพรตเฒ่าตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

“มิใช่หงส์ชำเป็นผู้ใดได้ ? มันผู้นั้นใช้กิ่งไม้เล็ก ๆ ท่อนเดียวก็สามารถชัดจนบุตรโทนของชั้งชิกกระอักโลหิตปางตาย นอกจากเล่าฮูกับหงส์ชำ ในโลกยังมีผู้ใดมีฝีมือปานนี้ได้ ?”

ยู่ป้วยหยกฝืนยิ้ม กล่าวว่า

“ข้าพเจ้าก็นึกไม่ออกว่าเป็นผู้ใดเลยจริง ๆ”

นักพรตเฒ่าถลึงจ้องอยู่ชั่วขณะ จึงเน้นเสียงหนัก ๆ กล่าวว่า

“จะอย่างไรก็ตาม ชั้งน้อยย่อมบาดเจ็บในขณะที่ลงมือต่อสู้กับเจ้า หากชั้งเฒ่าได้ทราบแล้ว ไหนเลยยอมปล่อยเจ้าผ่านมือ ? เจ็ดพี่น้องตระกูลชั้ง เฒ่าทั้งหกตัวแรกยังไม่กระไรนัก แต่ที่เจ็ด...ชั้งชิก เฮอะ เฮอะ มันหากคิดจะรังควานหาเรื่องกับเจ้า แม้นับว่าเจ้าขึ้นฟ้าหรือดำดิน น่ากลัวยังไม่อาจหนีรอดพ้นไปได้”

“ข้าพเจ้าก็มิได้มีเจตนาหลบหนี”

นักพรตเฒ่าแค่นหัวร่อ กล่าวว่า

“ไม่หลบหนี ? เจ้าเข้าใจว่าเจ้าต่อสู้มันได้ ?”

“ข้าพเจ้าก็ไม่คิดต่อสู้ด้วย”

นักพรตเฒ่าถลึงตาร้องขึ้นด้วยโทสะ

“ไม่หลบหนีและไม่ต่อสู้ หรือเจ้ายังมีวิธีอื่น ? เจ้าเข้าใจ ชั้งชิกจะมาโต้เถียงเหตุผลกับเจ้าได้ ?”

ยู่ป้วยหยกอึ้งอยู่ชั่วขณะ จึงกล่าวเสียงราบเรียบ

“เมื่อถึงเวลานั้น ย่อมมีวิธีอยู่เอง”

นักพรตเฒ่าหัวร่อเสียงดังก้อง แล้วกล่าว

“เด็กร้ายกาจ อายุยังเยาว์วัยก็กล่าววาจาคล้ายดั่งเป็นผู้เฒ่าไปแล้ว เจ้าไม่มีวิธีเล่าฮูกลับมีอยู่วิธีหนึ่ง”

“เต้าเจี้ยงได้กรุณาสั่งสอน”

“หากเจ้ากราบไหว้ฝากตัวเป็นศิษย์เล่าฮู รับรองในโลกต้องไม่มีผู้ใดกล้าแตะต้องเจ้าแม้แต่ปลายนิ้ว”

ยู่ป้วยหยกงุนงงงวูบ จึงกล่าว

“กราบเต้าเจี้ยงเป็นอาจารย์ ?”

นักพรตเฒ่าแผดเสียงร้องก้องขึ้นทันที

“เจ้าอย่าได้เข้าใจว่า เล่าฮูไม่มีปัญญารับศิษย์ถ่ายทอดวิชา เล่าฮูเพียงแต่เห็นเจ้าเป็นเด็กน้อยที่ยังรักดีอยู่บ้าง และกระดูกในร่างก็แข็งแกร่งยิ่ง ชั้งน้อยแม้จะหลอกล่อข่มขู่สักปานใด เด็กน้อยเจ้ายังมิได้ขายเราไป”

ยู่ป้วยหยกต้องหัวร่อแล้วกล่าว

“ที่แท้เต้าเจี้ยงก็ได้ยินวาจาของมัน”

“หากเล่าฮูมิใช่ได้ยินวาจาประดานั้น แม้แต่เด็กน้อยเจ้าจะมาคุกเข่าโขกศีรษะที่แทบเท้า ก็อย่าหมายว่าเล่าฮูจะยอมรับเจ้าเป็นศิษย์”

ยู่ป้วยหยกระบายลมหายใจยาว กล่าวว่า

“กุศลเจตนาของเต้าเจี้ยง ผู้เยาว์ตื้นตันจนซึ้งใจยิ่ง แต่ทว่า...ข้าพเจ้าเป็นคนอัปมงคล ชั่วชีวิตชาตินี้ ไม่คิดจะกราบไหว้ผู้ใดเป็นอาจารย์อีกแล้ว”

นักพรตเฒ่าแผดเสียงกึกก้องด้วยโทสะ

“เจ้าไม่ยอม ?”

ยู่ป้วยหยกก้มศีรษะต่ำ มิกล่าวว่ากระไรอีก นักพรตเฒ่าจึงตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

“เจ้าไม่สำนึกเสียใจในภายหลัง ?”

ยู่ป้วยหยกยังคงไม่ส่งเสียงอย่างไร

นักพรตเฒ่าคำรามเสียงดังก้องไป

“หน้าโง่ ตัวบัดซบ ปัญญาอ่อน...”

หันกายต่อยฉาดไป เสียงโครมครามดังสนั่นหวั่นไหวขึ้นทันที ต้นไม้ใหญ่เต็มโอบทางด้านข้าง ถูกพลังหมัดนักพรตเฒ่าหักกลางลำต้น กระทั่งกิ่งใบได้ร่วงเกรียวกราว นักพรตเฒ่าเมื่อต่อยระบายโทสะไปหมัดหนึ่งแล้วแหงนหน้ากู่เสียงยาวกึกก้อง รอจนยู่ป้วยหยกเงยหน้ามาอีกครา เสียงกู่ก็ได้ไกลไปกว่าเดิมหลายสิบวาแล้ว

ยู่ป้วยหยกอดมิได้ต้องถอนหายใจอีกเฮือกใหญ่ พลันมีคนผู้หนึ่งก็ถอนใจกล่าวขึ้น

“น่าเสียดายเอย น่าเสียดาย...”

ใต้ต้นไม้ที่ห่างไกล มีคนหนึ่งเดินอย่างเกียจคร้านเข้ามา

ยู่ป้วยหยกร้องโพล่งด้วยความตระหนก

“ผู้ใด ?”

เสียงตวาดพอดังจากปากก็ได้เห็นชัดตา ผู้ที่มาคืออั้งเน้ยฮวย ประมุขพรรคกระยาจกนั่นเอง

ดวงตาอั้งเน้ยฮวยเป็นประกายแวววาวจ้องมองยู่ป้วยหยกพลางกล่าวช้า ๆ

“ท่านจำข้าพเจ้าได้หรือไม่ ?”

ใต้ต้นไม้ใบหนาร่มเย็น พลันเห็นสหายรักที่พรากจากมานาน ยู่ป้วยหยกรู้สึกเลือดลมพลุ่งพล่านดาลเดือด แทบจะไม่คำนึงถึงเรื่องราวใด ๆ แพร่งพรายความลับทั้งหลากหลายออกไปให้หมดสิ้น

แต่ในเงาไม้ที่มืดครึ้มสลัว ไม่มีผู้อื่นอยู่ด้วยจริงหรือ ?

ยู่ป้วยหยกจึงจำต้องปลงสมเพชตัวเองอยู่ในใจเท่านั้น ประสานมือกล่าวว่า

“อั้งเน้ยปังจู๊มีเกียรติภูมิกระเดื่องเลื่องแผ่นดินในโลกจะมีผู้ใดไม่รู้จัก ?”

อั้งเน้ยฮวยก็คล้ายถอนหายใจเฮือกหนึ่ง พลันกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“ท่านทราบหรือไม่ว่า คนที่จะรับท่านเป็นศิษย์เมื่อครู่คือใคร ?”

“เป็นผู้ใด ?”

อั้งเน้ยฮวยยิ้มพลางกล่าวว่า

“ท่านอายุยังเยาว์วัย น่ากลัวมิเคยได้ยินนามเน้าจินหยิน (นักพรตพิโรธ)”

วาจาไม่ทันจบคำ ยู่ป้วยหยกก็ร้องโพล่งด้วยความตระหนก

“เน้าจินหยิน ? ท่านหรือคือเน้าจินหยินแห่งฮั่วซัว ! ?”

“ใช่แล้ว นอกจากเน้าจินหยิน ผู้ใดจะมีพลังที่กล้าแข็งเทียบเท่าโทสะอันร้อนแรงเยี่ยงนั้น”

ยู่ป้วยหยกถอนใจ กล่าวว่า

“มิน่าเล่า ผู้อื่นจึงต่างพากันยืนยัน เน้าจินหยินจึงนับเป็นหนึ่งในสิบยอดฝีมือสูงสุดที่แท้จริงของยุคนี้ บัดนี้ข้าพเจ้าจึงทราบ...”

เหลือบดูอั้งเน้ยฮวยแวบหนึ่งแล้ว หยุดปากมิกล่าวสืบไป

แต่อั้งเน้ยฮวยกลับกล่าวต่อให้อย่างยิ้มแย้มแจ่มใส

“บัดนี้ท่านจึงเพิ่งทราบ พวกเราเหล่าที่ประโคมตัวเองเป็นยอดฝีมือ หากไปเปรียบกับท่านแล้ว นับว่าเป็นเด็กทารกจริง ๆ ใช่หรือไม่ ?”

อั้งเน้ยฮวยรู้ดีว่า ยู่ป้วยหยกไม่มีปัญญาตอบวาจาประโยคนี้ ดังนั้นจึงกล่าวสืบต่อไปเอง

“ความกล้าแข็งสูงส่งในพลังลมปราณของคนผู้นี้ ฟังว่าได้บรรลุจุดสุดสูงของพิภพจบแดน โดยเฉพาะด้านพลังลมปราณ กล่าวได้ว่าเป็นอันดับหนึ่งของแผ่นดินเต็มภาคภูมิ มิหนำซ้ำ ผู้นี้ยังมีนิสัยพิกลพิสดารโดดเดี่ยวไม่ยอมเข้ากับผู้คน มิเคยเห็นผู้ใดพอใจพอตามาเลย บัดนี้จะคิดรับท่านไว้เป็นศิษย์ ท่านถึงกับไม่ยอม กระทั่งข้าพเจ้ายังรู้สึกเสียดายแทนท่านเป็นอย่างยิ่ง”

ยู่ป้วยหยกอึ้งชั่วขณะ จึงแย้มยิ้มเล็กน้อยแล้วกล่าว

“ปังจู๊มาครานี้ ก็เพราะต้องการบอกเล่าวาจาประดานี้แก่ข้าพเจ้าเท่านั้น ?”

อั้งเน้ยฮวยกล่าวช้า ๆ

“ที่ข้าพเจ้ามาครานี้ ยังคิดใคร่ถามท่านอีกคำหนึ่ง”

“ขอเรียนถาม ?”

ดวงตาอั้งเน้ยฮวยพลันมีประกายแวววาว เขม้นมองยู่ป้วยหยกแล้วเน้นเสียงหนัก ๆ

“ลิ้มไต้อู้โกวเนี้ยเหตุใดจึงต้องการฆ่าท่าน ?”

ยู่ป้วยหยกฝืนยิ้มด้วยความรันทด ตอบว่า

“นาง...นางมิได้บอกแก่ท่าน ?”

“ข้าพเจ้ามิเคยถามนาง”

“ในเมื่อปังจู๊มิเคยถามนาง เหตุใดกลับมาถามข้าพเจ้า ?”

อั้งเน้ยฮวยตวาดเสียงเกรี้ยวกราดขึ้นทันที

“เนื่องเพราะมีเรื่องบางประการ สตรีไม่ยอมบอกเป็นเด็ดขาด และไม่อาจบอกออกมาด้วย ! แต่บุรุษชาติชาตรีมิว่ากระทำเรื่องราวใด ต่างควรยืดอกเชิดหน้าบอกออกมาใช่หรือไม่ ?”

ยู่ป้วยหยกถอนใจกล่าวว่า

“เฉกเช่นกับปังจู๊ท่าน ยืดอกเผชิญกับความจริงทุกประการได้แน่นอน แต่มีบ้างบางคน แม้คิดจะยืดอกเชิดหน้า แต่...แต่กลับมิอาจกระทำได้”

อั้งเน้ยฮวยจับตาคมวาวถลึงจ้องอยู่เป็นครู่หนึ่งจึงเน้นเสียงหนัก ๆ

“ท่านมีความคับแค้นที่ยากจะบอกออกมาอย่างไรกันแน่ ?”

ยู่ป้วยหยกฝืนยิ้มด้วยความรันทดกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าไม่มีวาจาว่ากล่าว”

อั้งเน้ยฮวยถลึงจ้องอีกครู่หนึ่ง แหงนหน้าถอนหายใจยาวแล้วกล่าว

“อัญมณีโยนไปในที่มืด ยอมตัวตกต่ำลงเอง เสียดายเอย...เสียดายนัก”

“ความจริงแล้ว ข้าพเจ้าก็กำลังเสียใจแทนปังจู๊เช่นกัน”

“ท่านเสียดายแทนข้าพเจ้าในเรื่องอันใด ?”

“วีรกรรมอันเกรียงไกรของปังจู๊ กระเดื่องเลื่องลือไปทั่วทั้งแผ่นดินอยู่นานแล้ว บัดนี้ไฉนจึงได้เป็นเช่นดั่งบุรุษจอมปลอมที่แอบอ้างนามผู้กล้าหาญมีคุณธรรม ใช้พวกมากเข้าคุกคามพวกน้อย ใช้ความเข้มแข็งเข้ารังแกอ่อนแอ หยามรังควานสตรีกำพร้าที่โดดเดี่ยวเดียวดาย”

สีหน้าอั้งเน้ยฮวยแปรเปลี่ยนไปเล็กน้อย พลันแหงนหน้าหัวเราะเสียงก้องแล้วกล่าว

“หญิงกำพร้าว้าเหว่...ท่านว่านางเป็นหญิงกำพร้าว้าเหว่ ?”

พลันชะงักเสียงหัวร่อไว้ กล่าวด้วยความเกรี้ยวกราดต่อไป

“ท่านทราบหรือไม่ ? พวกเราเหตุใดจึงเสาะหามาจนถึงที่นี้ได้ ?”

“ข้าพเจ้ากำลังต้องการเรียนถามอยู่”

“ในหลายปีนี้ ในวงพวกนักเลงมีผู้สาบสูญร่องรอยอย่างเร้นลับไปถึงยี่สิบกว่าคน ผู้ใดก็เสาะหาร่องรอยของพวกนั้นไม่ออก มิหนำซ้ำ พวกประดานั้นมีบ้างอยู่ชายแดนตะวันตก มีบ้างอยู่ถึงสุดเหนือ ในระหว่างกันกล่าวได้ว่า ไม่มีพันธะเกี่ยวข้องแม้สักน้อยนิด ภายหลัง เมื่อผ่านการสืบเสาะเข้มงวดกวดขัน ถึงได้พบร่องรอยพวกประดานี้ ต่างมีส่วนคล้ายคลึงกันอยู่ประการหนึ่ง”

“เป็นอย่างไร ?”

“ส่วนคล้ายคลึงเพียงประการเดียวของพวกนั้น คือก่อนที่พวกนั้นจะหายสาบสูญต่างมีคนจำได้ เคยพบเห็นพวกนั้นมาปรากฏหน้าในเมืองลี้โต้วติ่งนี้”

ยู่ป้วยหยกร้องโพล่งด้วยความตระหนก

“อ้อ ?”

“ที่สำคัญสุดคือ หลังจากพวกนั้นปรากฏตัวในลี้โต้วติ่งแล้ว ก็ไม่มีผู้ใดจะพบเห็นพวกนั้นอีกเลย”

“วาจานี้ข้าพเจ้ายังมิใคร่เข้าใจนัก”

“หมายความว่า มีคนได้พบคนแซ่เตียในวันชิวอิ๊ดที่เมืองลี้โต้วติ่งมาครั้ง แต่หลังจากชิวอิ๊ดผ่านพ้น ไม่มีคนจะพบเห็นผู้แซ่เตียอีกเลย”

“อ้อ...”

“เบาะแสสายนี้ ความจริงไม่ชัดเจนเท่าใด แต่เมื่อยี่สิบกว่าคนต่างมีปรากฏการณ์เช่นเดียวกัน นั่นก็ต้องผิดแปลกมากมายแล้ว ดังนั้นเอง ญาติสนิทมิตรสหายของพวกที่หายสาบสูญ ได้ร่วมกันเลือกผู้แทนขึ้นสามคน มาสืบเสาะเบาะแสในเมืองลี้โต้วติ่งโดยละเอียดถี่ถ้วน”

“สามคนใด ?”

“แม้ข้าพเจ้าบอกชื่อแซ่พวกนั้นออกไปท่านก็มิแน่จะรู้จัก ท่านเพียงรับทราบไว้ว่า ในเมื่อทั้งสามคนนั้นถูกพวกพ้องทั้งหลายร่วมกันคัดเลือกออกเป็นผู้แทนย่อมต้องมีความฉลาดปราดเปรื่อง ปราดเปรียวเชี่ยวชาญ พลังฝีมือไม่ต่ำทราม”

“พวกทั้งสามสืบเสาะเบาะแสแล้วว่ากล่าวเยี่ยงไรบ้าง ?”

“พวกมันมิได้บอกกล่าวเรื่องราวใดทั้งสิ้น !”

“อ้อ ?”

อั้งเน้ยฮวยเน้นทีละคำสืบต่อไป

“พวกทั้งสามเมื่อมาถึงลี้โต้วติ่งแล้วก็มิได้กลับไปอีกเลย”

“ภายหลังเป็นอย่างไร ?”

“เรื่องนี้ พวกมันไม่มีปัญญาคลี่คลายแก้ไขกันเอง ภายหลังย่อมมาวิงวอนถึงตัวบู๊ลิ้มเม่งจู๊”

“อืมม์”

“ตอนนั้น บุตรโทนเพียงคนเดียวของเม่งจู๊เพิ่งตาย ไม่มีเวลามาเกี่ยวข้องถึงเรื่องนี้ เรื่องนี้จึงย่อมตกอยู่กับภาระพรรคกระยาจก หากแม้นให้พวกกระยาจกไปสืบสาวราวเรื่องนี้ ย่อมเหมาะสมและสะดวกกว่าผู้อื่นมากมายนัก”

“ไม่ผิด”

“ดังนั้นเอง เมื่อกว่าครึ่งเดือนก่อนนี้กระยาจกในลี้โต้วติ่งพลันเพิ่มจำนวนขึ้นอีกมากหลาย พวกมันแบมือขอทานตามบ้านช่องทุกแห่งหน ผู้ใดก็ไม่สงสัยพวก

กระยาจกกำลังสืบเสาะความลับอันยิ่งใหญ่ที่พอจะสะท้านแผ่นดินให้หวั่นไหวอยู่"

"และเพราะเช่นนั้นเอง ทั่วพิภพจบแดนกว้างใหญ่ผู้ใดก็ไม่กล้าลูบหนวดเสือของพรรคท่าน"

อั้งเน้ยฮวยยิ้มเล็กน้อย กล่าวสืบต่อไป

"ผ่านการสืบเสาะโดยไม่หลับไม่นอนมาเป็นเวลาสิบกว่าวัน พวกมันพบเห็นในลี้โต้วติ่งต่างล้วนเป็นชาวเมืองสัมมาชีพที่เรียบร้อย มีแต่หอน้อยทางข้างโรงเตี๊ยมลี้แกจั่งที่มีคนอาศัยอยู่คู่เดียวเท่านั้น ซึ่งชาวเมืองถึงกับไม่มีผู้ใดรู้ประวัติความเป็นมาของทั้งสองคน ดังนั้น พวกมันจึงเบนเป้าหมายไปอยู่ที่สองคนนั้น"

ยู่ป้วยหยกถอนใจ กล่าวขึ้น

"ภายหลังเป็นอย่างไร ?"

"พวกมันเฝ้าอยู่ที่หอน้อยเป็นเวลาหนึ่งวันเต็ม ๆ ยังไม่พบเห็นความเคลื่อนไหวผิดปกติอย่างไร โกวเนี้ย...โกวเนี้ยน้อยที่อยู่บนหอกลับได้พบเห็นความเคลื่อนไหวของพวกมันก่อน พอถึงค่ำคืน ศิษย์พรรคเราทั้งห้าที่เฝ้าคุมเชิงในละแวกนั้น ต่างสูญหายกระสอบป่านที่บอกศักดิ์ศรีบนหลังไปโดยไม่รู้ต้นสายปลายเหตุทุกคน"

อึ้งชั่วขณะจึงเน้นเสียงด้วยสีหน้าเคร่งเครียด

"ศิษย์พรรคเราต่างถือกระสอบป่านมีความสำคัญกว่าทุกสรรพสิ่ง ปกติระวังป้องกันจนตัวลีบ มิว่าผู้ใดก็ไม่กล้าชะล่าเลินเล่อ ในเมื่อคนผู้นั้นสามารถขโมยกระสอบป่านไปจากหลังพวกมันโดยมิรู้ตัว ซึ่งก็หมายความว่า สามารถเด็ดศีรษะพวกมันไปได้โดยไม่รู้ตัวเช่นเดียวกัน พวกมันตอนนั้นจึงเพิ่งทราบ โกวเนี้ยน้อยนางนี้เป็นยอดคนผู้หนึ่ง และก็ทราบว่า เป็นโกวเนี้ยน้อยตักเตือนพวกมัน เรียกพวกมันอย่าได้เสนอหน้ามาเกี่ยวข้องกับเรื่องไร้สาระในที่นี้"

ยู่ป้วยหยกฝืนยิ้มกล่าวว่า

"มิคาดนางกลับคาดผิดโดยสิ้นเชิง เพราะหมายดีกลับกลายเป็นร้ายไปเลยใช่หรือไม่ ?"

"ใช่แล้ว ศิษย์พรรคกระยาจกมีชีวิตอยู่ด้วยการเกี่ยวข้องกับเรื่องไร้สาระทุกคน !"

"ที่แท้ปังจู๊ ก็ได้มาในอาณาบริเวณเสฉวนเพราะสาเหตุนี้เอง ?"

"มิเพียงนี้เท่านั้น พรรคเราเพราะต้องการลงโทษศิษย์ทรยศ ความจริงตกลงจะชุมนุมใหญ่ที่เชิงเขาไต้ฮั้ง แต่เพราะเรื่องราวครานี้ จึงได้ย้ายสถานที่มาในเสฉวน"

ยู่ป้วยหยกอึ้งชั่วขณะ จึงกล่าวช้า ๆ

“บัดนี้ ปังจู๊ได้แน่แก่ใจแล้วว่า ยี่สิบกว่าคนที่สาบสูญร่องรอย ต่างเกี่ยวข้องกับจูโกวเนี้ยบนหอน้อยนั้น ?”

“ถูกต้อง พวกเม่งจู๊เมื่อได้รับรายงานจากพวกของเราแล้ว จึงเชิญชวนยอดฝีมือบู๊ลิ้มมาที่ลี้โต้วติ่งนี้มากมายหลายท่าน โดยอ้างว่าเดินหมากรุกบังหน้า หอน้อยนั้นอยู่ตรงข้ามกับโรงเตี๊ยมลี้แกจั่ง ลอบสังเกตดูมาเป็นเวลานาน จึงระบุแน่แก่ใจผู้ที่อาศัยอยู่บนหอน้อยคือทายาทของเชียวฮุ้นเก็งจู๊กับหงส์ชำ !”

ยู่ป้วยหยกถอนใจยาวกล่าวว่า

“ที่แท้ความนี้ยังมีเรื่องยอกย้อนมากหลาย ข้าพเจ้าตอนแรกกลับคิดเห็นว่าเป็นเรื่องรวบรัดง่ายดายจนเกินไป”

อั้งเน้ยฮวยตาวาวสุกใส ตวาดเสียงเกรี้ยวกราดไป

“หากท่านเชื่อฟังคำเตือนด้วยเจตนาดีของข้าพเจ้า มิสู้ออกไปให้พ้นสถานที่สับสนด้วยความผิดชอบชั่วดีโดยด่วน ไม่เช่นนั้น เมื่อถึงเวลาเที่ยงคืน ต่างต้องพินาศย่อยยับ ตอนนั้นยิ่งน่าเสียดายกว่านี้อีก”

ยู่ป้วยหยกขบคิดชั่วครู่ กล่าวช้า ๆ ขึ้นว่า

“เรื่องราวอาจบางทีจะไม่รวบรัดดั่งที่ปังจู๊คิดเห็น...”

อั้งเน้ยฮวยเน้นเสียงหนัก ๆ สอดคำ

“วาจาข้าพเจ้าสิ้นสุดเพียงเท่านี้ เชื่อถือหรือไม่แล้วแต่ท่าน”

เหลือบตามองยู่ป้วยหยกอีกแวบหนึ่งคล้ายดั่งจะกล่าวกระไรออกไป แต่พลันชะงักปากคำ พุ่งปราดไปจากที่ดุจสายฟ้า

บทที่ 41

แผนยืมดาบฆ่าคน

ยู่ป้วยหยกเดินออกจากลานป่าอย่างรวดเร็ว ชาวเมืองลี้โต้วติ่งยังคงชุมนุมอยู่ในป่าแห่งนั้น เพียงแต่ว่าทุกคนต่างมีสีหน้าเคร่งเครียดกังวลเป็นอย่างยิ่ง

ความเป็นจริง จิตใจยู่ป้วยหยกไหนเลยไม่ยิ่งหนักอึ้งตึงเครียดกว่า ในเวลาครึ่งวันนี้ ยู่ป้วยหยกแม้ได้ยินเรื่องราวเร้นลับมาหลากหลาย แต่ยังคงคลางแคลงอยู่เต็มอก ยากยิ่งจะสะสางให้กระจ่างได้

ผ่านพ้นป่าไปแล้ว เบื้องหน้าเป็นเนินเขาเตี้ย ๆ ผ่านเนินเขานี้ก็เป็นตัวเมือง ตอนนั้นที่หลังเนินพลันมีเสียงครวญครางแว่วเข้ามา

ยู่ป้วยหยกขมวดคิ้ววิ่งปราดไป พบเห็นหญิงชราผมขาวโพลงนางหนึ่งกำลังนั่งยอง ๆ อยู่ที่ข้างก้อนหินใหญ่หน้าเนินเขา ส่งเสียงครวญครางด้วยความเจ็บปวดอยู่ไม่ขาดปาก

แม้เป็นฤดูใบไม้ร่วง ยังไม่หนาวเหน็บกระไร แต่บนร่างหญิงชรากลับสวมเสื้อนวมหนาหนัก เมื่อเห็นยู่ป้วยหยกเดินเข้าไป นางก็ร้องครวญครางขึ้น

"เชี่ยว...เชี่ยวเอ๊ย โปรดทำบุญกุศลช่วยเราผู้เฒ่าสักครั้งเถิด"

ดูไป หญิงชรานางนี้เป็นเพียงผู้เฒ่าที่ป่วยด้วยโรคปัจจุบันเท่านั้น แต่ยู่ป้วยหยกยังคงระมัดระวังอยู่ทุกฝีก้าว ในใจยังคงคลางแคลงไม่คลาย อดมิได้ต้องถามไป

"ท่านผู้เฒ่าเป็นคนในเมืองลี้โต้วติ่งกระมัง ?"

"ใช่...ใช่..."

"ผู้อื่นต่างซ่อนอยู่ในป่าหม่อน ท่านผู้เฒ่าเหตุไฉนจึงออกมาเพียงคนเดียว ?"

หญิงชรายื่นมือที่แห้งกรังดั่งขานกขยี้ตากล่าวว่า

"กล่าวแล้วไม่กลัวเชี่ยวเอ๊ียหัวร่อเยาะ เราผู้เฒ่าอยู่โดดเดี่ยวเดียวดายไม่มีญาติมิตรแม้สักผู้เดียว คนอื่นรังเกียจว่าเราสกปรกโสมม รังเกียจว่าเราแก่ชราไม่มีประโยชน์ จึงต่างไม่ยอมมาดูแลแยแสเรา มีแต่เชี่ยวฮวย (ดอกเล็ก) เท่านั้น ที่ยอมอยู่กับเรา"

ดวงตาฝ้าฟางของนางมีน้ำตาหลั่งไหลลงเป็นทางยาว ส่งเสียงสั่นสะท้านกล่าวสืบไป

"แต่พวกประดานั้นกลับไม่ยอมให้เรานำเชี่ยวฮวยออกมาด้วย ในครึ่งวันที่ผ่านไปนี้ เชี่ยวฮวยจะต้องใกล้อดตายแล้ว...เชี่ยวฮวยที่น่ารัก เจ้าไม่ต้องกระวน-กระวายไหนไน่ (ย่า) จะไปดูแลเจ้าแล้ว"

กล่าวพลางตะเกียกตะกายคลานขึ้นมา แต่ต้องล้มโครมลงไปอีกครั้ง ยู่ป้วยหยกรีบปราดเข้าประคองนางขมวดคิ้วถามว่า

"เชี่ยวฮวยเป็นหลานท่านผู้เฒ่าหรือไร ? พวกนั้นเหตุไฉนไม่ยอมให้ท่านพามันออกมาด้วย ?"

หญิงชราหลงน้ำตา กล่าวว่า

"ใช่แล้ว เชี่ยวฮวยเป็นหลานรักของเรา หลานผู้อื่นทั้งชุกชนทั้งก่อกวน แต่เชี่ยวฮวยของเรากลับว่าง่ายไม่มีผู้ใดเทียม ตลอดวันมีแต่นั่งยอง ๆ อยู่เบื้องหน้าเรา กระทั่งมุสิกก็ไม่ไปจับกิน"

"จับมุสิก ?"

ยู่ป้วยหยกทวนคำขึ้นด้วยความงุนงง แล้วจึงหัวร่อพลางกล่าวสืบต่อ

"หรือเชี่ยวฮวยของท่านผู้เฒ่าเป็นแมวตัวหนึ่ง ?"

หญิงชราร้องไห้โฮขึ้นทันที รำพันว่า

"ใช่แล้ว ในสายตาของพวกท่านที่อยู่ในวัยฉกรรจ์ มันเป็นเพียงแมวตัวหนึ่งเท่านั้น แต่ในสายตาของเราผู้เฒ่าที่คล้ายไม้ใกล้ฝั่ง มันกลับนับเป็นเส้นชีวิตของเรา ไม่มีมันอยู่เป็นเพื่อนเรา วันเวลาภายภาคหน้าจะเรียกให้เราผ่านไปได้อย่างไรกัน..."

นางตะเกียกตะกายคลานไปที่เบื้องหน้า ส่งเสียงแหบแห้งร้องขึ้นว่า

"เชี่ยวฮวยที่น่ารัก หลานรักของเรา ไหนไน่จะป้อนปลาให้เจ้ากินแล้ว เจ้าไม่ต้องร่ำไห้ ท้องของไหนไน่แม้จะปวดจนตาย คลานก็ต้องคลานไปป้อนเจ้าให้จงได้"

ยู่ป้วยหยกเห็นผมขาวโพลงปานไหมเงินทั้งศีรษะของนาง เห็นร่างที่แก่ชรา

จนงองุ้มของนาง ทำให้หวนนึกถึงชีวิตที่อยู่ด้วยความเงียบเหงาว้าเหว่ และยากแค้นเข็ญใจของนาง พลันรู้สึกสลดหดหู่ด้วยความสมเพชขึ้นทันที ส่งเสียงดัง ๆ กล่าวว่า

"ท่านผู้เฒ่าหากเดินเหินไม่สะดวก ให้ข้าพเจ้าแบกท่านไปเถิด ?"

หญิงชราขยี้ตา กล่าวว่า

"ท่าน...ท่านยอม ?"

ยู่ป้วยหยกแย้มยิ้มกล่าวเสียงนุ่มนวล

"หากแม้นไหนไน่ของข้าพเจ้ายังมีชีวิตอยู่ คงจะมีความรักในตัวเชี่ยวฮวยเช่นเดียวกับท่านผู้เฒ่าเป็นแน่"

หญิงชราอ้าปากที่ฟันร่วงจนเหลือแต่เหงือกแดงหัวร่อจนหุบไม่ลง กล่าวว่า

"พวกมันเมื่อได้ยินว่าเราจะไปป้อนเชี่ยวฮวยต่างขัดขวางมิยอมให้เราไป มีแต่เชี่ยวเอี๊ยท่านเท่านั้น...เราผู้เฒ่าเพียงมองเห็นเชี่ยวเอี๊ยในคราแรก ก็ทราบว่าเชี่ยวเอี๊ยเป็นคนดี"

นางฟุบอยู่บนหลังยู่ป้วยหยก ยังคงส่งเสียงอยู่ไม่หยุดปาก ชมเชยว่ายู่ป้วยหยกเป็นคนจิตใจดี วันหน้าจะต้องได้ภรรยาสวยงามคุณสมบัติดี

ยู่ป้วยหยกถูกนางพร่ำชมเชยจนหน้าแดงระเรื่อ โชคดีที่ออกพ้นเนินเขานี้ไม่นานก็เข้าสู่เมืองน้อย ยู่ป้วยหยกยามนี้จึงถามขึ้น

"มิทราบท่านผู้เฒ่าอยู่ในที่ใด ?"

"ที่อยู่ของเราจำง่ายยิ่ง เพียงหาปราดเดียวก็พบแล้ว"

"อ้อ หรือทางนั้น ?"

"ท่านเห็นแล้วหรือไม่ หอน้อยที่อยู่ซ้ายมือเรา !"

รอยยิ้มบนใบหน้ายู่ป้วยหยกสลายไปในทันที...ในเมืองน้อยนี้มีหออยู่เพียงหลังเดียวเท่านั้น และนั่นก็เป็นที่อยู่ของหงส์ซำซิงแซกับจูลุ่ยยี้ด้วย !

ยู่ป้วยหยกรู้ด้วยไวปัญญา เรื่องนี้เป็นเลศนัยที่เลวร้ายแล้ว แต่ยังมิมีทีท่าอย่างไรไปขัดขืน เท้าอ่อนระทวยทั้งสองของหญิงเฒ่า พลันกลับกลายเป็นแข็งแกร่งดุจดั่งคีมเหล็กไปแล้ว !

แม้ยู่ป้วยหยกจะมีพละกำลังมหาศาลแต่กำเนิด แต่เมื่อถูกเท้าอันแข็งแกร่งทั้งสองของหญิงชราหนีบไว้ อย่าว่าแต่ดิ้นรนไม่ออกเลย กระทั่งลมหายใจยังไม่อาจระบายได้อีกด้วย จึงร้องด้วยความแตกตื่นขึ้น

"ท่านผู้เฒ่า...ท่านต้องการอย่างไรกันแน่ ?"

หญิงชรากล่าวสวนคำขึ้นทันที

“เราเพียงวิงวอนเชี่ยวเอี๊ยท่านแบกเรากลับไปเท่านั้น”

“แต่สถานที่นั้น...สถานที่นั้น...”

หญิงชราหัวร่อคักดุจกับเป็นนกราตรีร้องยามวิกล ยู่ป้วยหยกได้ยินขนพลันลุกเกรียวทั้งร่าง หญิงชราหัวร่อคิกคิกแล้วกล่าวสืบไป

“เชี่ยวเอี๊ยท่านยังมิทราบดอกหรือ ? สถานที่นั้นก็คือบ้านของเราผู้เฒ่า ที่อยู่ภายใน คนหนึ่งเป็นหลานของเรา อีกคนหนึ่งเป็นเหลนของเรา”

ยู่ป้วยหยกสูดลมหายใจลึก ๆ เข้าสองครา กลั้นอารมณ์ให้เยือกเย็นไว้กล่าวช้า ๆ ไปว่า

“หากท่านผู้เฒ่ามีข้อบาดหมางกินใจกับหงส์ชำชิงแซจะไปหาหงส์ชำชิงแซไยต้องให้ข้าพเจ้าแบกท่านไป ? ด้วยพละกำลังบนเท้าของท่านผู้เฒ่า หรือกลัวจะเดินไปไม่ถึง ?”

หญิงชราหัวร่อพลางกล่าวว่า

“เชี่ยวเอี๊ยท่านเป็นคนดี แต่หลานเราผู้นั้นกลับไม่มีความกตัญญูแม้สักน้อยนิด หากมันเห็นเราผู้เฒ่าไปเพียงลำพัง อย่างไรก็ต้องเตะเราผู้เฒ่ากระเด็นออกมาเป็นแน่แท้”

ยู่ป้วยหยกฝืนยิ้มกล่าวว่า

“บัดนี้ ท่านต้องการให้ข้าพเจ้าทำอย่างไร ?”

“เราเพียงต้องการให้ท่านแบกเราขึ้นหอ บอกแก่พวกมันว่าเราเป็นหญิงเฒ่าที่ป่วยร่อแร่ปางตาย ท่านช่วยเหลือเรากลับไป วิงวอนมันให้ยาเรากินรักษาตัวบ้าง”

“จากนั้นเล่า ?”

หญิงชราหัวร่อคักคัก พลางกล่าว

“เรื่องภายหลัง มิต้องให้ท่านเกี่ยวข้องอีกแล้ว...และท่านก็เกี่ยวข้องไม่ได้ด้วย !”

ยู่ป้วยหยกลอบคำนึงด้วยความรันทด

‘ใช่แล้ว เมื่อเราแบกนางขึ้นไปบนหอแล้วนางยังจะยอมปล่อยเรารอดมืออีกหรือ ?’

ยู่ป้วยหยกรู้สึกที่กลางหลังเปียกชื้น ปรากฏว่าเป็นเหงื่อเย็นยะเยียบซึมออกมานั่นเอง

หญิงชรากล่าวขึ้นอีกว่า

“แต่เชี่ยวเอี๊ยท่านตอนนี้อย่าได้มีความคิดเปะปะเหลวไหลเป็นอันขาด เราผู้เฒ่าแม้มีอายุสูงวัย แต่หากจะเด็ดคอท่านทิ้งยังคงง่ายดายดุจดั่งถอนหญ้าเท่านั้น”

ยู่ป้วยหยกถอนใจยาว กล่าวว่า

“ท่านผู้เฒ่า เรื่องอื่นนั้นข้าพเจ้าไม่นับถือท่าน แต่นิทานเชี่ยวฮวยที่น่ารักชื่งท่านแต่งมา นับว่าชื้งจนผู้ได้ยินจะไม่มีความคลางแคลงสงสัยแม้สักน้อยนิดเลย”

ประตูชั้นล่างของหอน้อยยังคงปิดแง้มไว้เท่านั้น

คนบนหอ กั๊วะเทียนเชียนนั่งซึมเซาอยู่ข้างผนัง เจ่งแจ่ฟุบสงบอยู่ในอ้อมแขนมันคล้ายดั่งหลับใหลไปแล้ว งื่นฮวยเนี้ยนอนขดงออยู่ทางมุมห้อง ใบหน้าที่แดงเปล่งปลั่งกลายเป็นชีดขาวจนไม่มีสีเลือดสักน้อยนิด เบิ่งตาจ้องมองดูเตียงจนค้าง ดวงตาที่ความจริงหยาดเยิ้มแวววาวราวจะกล่าวคำพูดได้ ตอนนี้กลับขุ่นมัวซึมเซาคล้ายเป็นคนไม่มีสมองไปแล้ว

คนป่วยผู้นั้น...หงส์ชำชิงแซ ยังคงนอนสงบนิ่งอยู่บนเตียงดั่งเดิม เพียงแต่ใบหน้าแดงเปล่งปลั่งยิ่งกว่า ลมหายใจก็สม่ำเสมอเป็นธรรมดา

จูลุ่ยยี้เฝ้าอยู่ที่ข้างกาย ใบหน้าก็มีความยินดีกว่าเดิมหลายส่วน

ยู่ป้วยหยกได้ก้าวอาด ๆ ขึ้นหอมาแล้ว พอขึ้นถึงชั้นบนก็ส่งเสียงดัง ๆ

“หญิงชรานางนี้เป็นโรคปัจจุบันในกลางทาง ข้าพเจ้าจึงจำต้องช่วยนางกลับมา...ข้าพเจ้าย่อมไม่อาจเห็นนางป่วยตายที่ข้างทาง ใช่หรือไม่ ?”

วาจานี้พอกล่าวไป กั๊วะเทียนเชียนต้องขมวดคิ้วแนบแน่น เจ็งแจ่ยังหลับไม่ตื่น สีหน้างื่นฮวยเนี้ยยังคงเฉื่อยชาไร้ความรู้สึก หงส์ชำชิงแซก็มิได้ลืมตามามอง

มีแต่จูลุ่ยยี้เท่านั้นที่ยิ้มแล้วกล่าว

“ท่านผู้เฒ่านี้เป็นโรคใดกัน ? รอให้ข้าพเจ้าตรวจดูนาง...”

วาจาของนางพลันชะงักงันลงกลางคัน ดวงตาก็เบิ่งจ้องมองหญิงชราแน่วนิ่งไม่กะพริบด้วยประกายแตกตื่นขวัญเสีย คล้ายดั่งพลันพบเห็นภูตผีปิศาจก็ปาน !

หญิงชราชุกหน้าซ่อนที่หลังยู่ป้วยหยกครวญครางขึ้นว่า

“โกวเนี้ย โปรดทำบุญกุศล ประทานยาให้แก่เราผู้เฒ่าสักเล็กน้อยเถิด”

มิคาด จูลุ่ยยี้พลันกรีดร้องด้วยความแตกตื่นจนขวัญฝ่อ

“โอ๊วเหลาเล่า !...โอ๊วเหลาเล่า !...ท่านคือโอ๊วเหลาเล่า (หญิงเฒ่าแซ่โอ๊ว) ?”

นามโอ๊วเหลาเล่าพอเปล่งออกไป กั๊วะเทียนเชียนสะท้านขึ้นเฮือกใหญ่ ใบหน้าพลอยปรากฏแววแตกตื่นขวัญเสีย คล้ายดั่งจะคิดวิ่งหนีออกไปในบัดดลก็ปาน

มือยู่ป้วยหยกมีเหงื่อเย็นยะเยียบซึมจนชุ่มโชกทันที เพราะยู่ป้วยหยกจำได้บิดาเมื่อคราก่อนเคยสอนเตือน สตรีที่อำมหิตชั่วร้ายที่สุดในยุคนี้ก็คือโอ๊วเหลาเล่า สตรีที่มีวิชาตัวเบาสูงสุดในยุคนี้ สตรีที่ใช้พิษเก่งที่สุดในยุคนี้ ก็คือโอ๊วเหลาเล่าเช่นกัน

ในสิบยอดฝีมือสูงสุดเคยมีสามคนไล่ต้อนนางเข้ากักที่ภูเขาอิ้มมิ้นชัว กลุ้มรุมจู่โจมเป็นเวลาเจ็ดวันเจ็ดคืน ยังคงถูกนางหนีเอาชีวิตรอดกลับไปได้

ตอนนั้น ได้ยินโอ๊วเหลาเล่าหอบหายใจที่กลางหลังแล้วกล่าว

"หากรู้ว่าเอียเท้าน้อยจำเราได้ เราไยต้องเปลืองเรื่องราวมากมายปานนี้ด้วย"

นางกวักมือเรียกจุลุ่ยยี้แล้วกล่าว

"นี่ เอียเท้าน้อย เจ้ารู้จักเราผู้เฒ่าได้อย่างไร ? บอกออกมา เราผู้เฒ่าจะซื้อขนมให้เจ้ากิน"

จูลุ่ยยี้คว้ามือหงส์ชำชิงแซบีบไว้แนบแน่น ร้องเสียงสั่นสะท้าน

"ซาเจ็กท่านดู โอ๊วเหลาเล่ามิได้ตาย นางมาอีกแล้ว"

หงส์ชำชิงแซยังคงมิได้ลืมตา เพียงกล่าวช้า ๆ ว่า

"คนผู้นี้มิใช่โอ๊วเหลาเล่า"

จูลุ่ยยี้ร้องโพล่งขึ้นว่า

"ข้าพเจ้าจำนางได้...ข้าพเจ้าจำนางได้ นางยังคงสวมเสื้อนวมสีเขียวชุดนั้น ผมบนศีรษะก็ยังปักปิ่นไม้ดำเล่มหนึ่ง กระทั่งรองเท้าที่สวมใส่ก็เป็นเช่นดั่งวันนั้น ไม่ผิดเพี้ยน !"

หงส์ชำชิงแซแค่นเสียงเย็นชา

"นางมิใช่โอ๊วเหลาเล่า โอ๊วเหลาเล่าตายไปแล้ว !"

"แต่...แต่นาง...นางฟื้นคืนชีวิตมาอีกแล้ว ? !"

หงส์ชำตวาดเสียงเกรี้ยวกราดทันที

"คนที่ถูกยาละลายกระดูกของเรา อย่าว่าแต่ไม่อาจฟื้นคืนชีวิตเลย กระทั่งจะเป็นภูตผีก็ยังเป็นไม่ได้ !"

หญิงชราพลันตะเบ็งเสียงหัวร่อจนดังก้องขึ้นทันที

บิดไม้ไผ่ให้หัก โลหะเสียดสีกัน จิ้งจอกหอนโหยในไพรกว้าง ปักษาราตรีร่ำร้องในวิกาล...ประดานี้ล้วนเป็นเสียงน่ากลัวที่สุด ขัดหระคายใจที่สุดในโลก

แต่ทว่า เสียงหัวร่อของหญิงชรานี้กลับเสียดประสาทระคายใจยิ่งกว่าเสียงใด ๆ ในโลกนี้ น่ากลัวกว่ากันมากมายนัก ได้ยินนางตะเบ็งเสียงหัวร่อดุจดั่งคลุ้มคลั่งแล้วกล่าว

"มิน่าเล่า เราจึงหาม่วยม่วยใจร้ายนางนั้นของเราไม่พบ ที่แท้นางถูกปิศาจขี้โรคท่านประทุษร้ายตายไปแล้วนี่เอง...ตายได้ดี ตายได้ดี นางนับว่ามีชีวิตมาจนพอเพียงแล้วจริง ๆ ควรตายเสียแต่นานแล้ว...แต่นางเมื่อตายไปแล้ว จะเรียกให้เราที่เหลือ

เพียงโดดเดี่ยวเดียวดาย จะมีชีวิตอยู่ต่อไปได้อย่างไรกัน..."

เสียงหัวร่อของนางพลันเปลี่ยนเป็นร่ำไห้ เสียงร่ำไห้ยิ่งขัดหูกว่าหัวร่อหลายสิบเท่านัก คนทั้งปวงต่างฟังจนขนลุกเกรียว ยู่ป้วยหยกยิ่งแทบจะไม่อาจยืนหยัดอยู่ได้

ในที่สุด หงส์ชำลึมตาขึ้นแล้ว ประกายตาลุกวาวราวสายฟ้า ถลึงจ้องมองหญิงชราแน่วนิ่ง ตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"ท่านเป็นเจ้เจ๊ของโอ๊วเหลาเล่า ?"

หญิงชราตอบไปทันที

"นางก็คือเรา เราก็คือนาง นางคือโอ๊วเหลาเล่า เราก็คือโอ๊วเหลาเล่า เราเจ๊ม่วยสองคนคือคนเดียวกัน แยกอย่างไรก็แยกไม่ออกดอก"

กั๊วะเทียนเชียนคำนึงอย่างเพิ่งเข้าใจ

'มิน่าเล่า ชนชาวนักเลงจึงต่างกล่าวขวัญโอ๊วเหลาเล่ามีร่องรอยที่ละลิ่วเร้นลับมิอาจจับต้องคำนวณ ในเวลาวันเดียวกันมีบ้างพบเห็นนางอยู่แถบกังหน่ำ แต่มีบ้างพบเห็นนางอยู่ที่ภาคเหนือ ที่แท้โอ๊วเหลาเล่าถึงกับเป็นเจ๊ม่วยฝาแฝด และยังแต่งตัวเฉกเช่นเดียวกันไม่ผิดเพี้ยนด้วย !'

ได้ยินโอ๊วเหลาเล่าร่ำไห้ปานสุนัขจิ้งจอกหอน กล่าวสืบต่อไป

"ปิศาจขี้โรค ปิศาจขี้โรคชั่วร้าย เจ้าฆ่าม่วยม่วยของเราไปแล้ว พาลฆ่าเราไปเสียอีกผู้หนึ่งเถิด"

หงส์ชำกล่าวเสียงราบเรียบว่า

"ท่านตั้งใจมาหาที่ตายหรือ ? ก็ได้ เข้ามาเถิด"

โอ๊วเหลาเล่าร้องเสียงประหลาดพิกลขึ้นทันที

"พวกเจ้าดู ในโลกถึงกับมีคนใจอำมหิตปานนี้ มันฆ่าม่วยม่วยเราแล้วยังคิดฆ่าเราอีก...ปิศาจขี้โรค เจ้า...หรือไม่มีน้ำใจของมนุษย์ติดตัวแม้สักน้อยนิด ?"

หงส์ชำแค่นเสียงเย็นชาขึ้น

"ท่านไม่ยอมตายก็ลงไปเสียเถิด"

"ลงไปเป็นลงไป ในเมื่อเราฆ่าเจ้าไม่ได้ แลเห็นเจ้ายิ่งมีโทสะ"

ยู่ป้วยหยกพอฟังว่านางจะไปรีบหันกายหมายลงบันได แม้รู้ดีว่าลงจากบันไดไปในคราวนี้ น่ากลัวตลอดชั่วชีวิตต้องตกอยู่ใต้การบีบคั้นกรรโชกของผู้อื่นจวบจนวันตายเป็นแน่นอน

มิคาด เท้าของโอ๊วเหลาเล่าพลันตวัดขึ้นกระทุ้งใส่ท้องน้อย จนร่างท่อนบน

ของยู่ป้วยหยกต้องงอโถมไปเบื้องหน้า พลันรู้สึกมีพลังอันหนักหน่วงแผ่มาที่ลำแขน จนแขนทั้งสองต้องสะบัดฟาดโดยไม่อาจเหนี่ยวรั้งบังคับไปยังร่างหงส์ชำที่นอนแบบอยู่บนเตียง

นับเป็นฝีมือ 'ยืมดาบฆ่าคน' ที่ถูกต้องตรงกับนามไม่ผิดเพี้ยน ยู่ป้วยหยกหากแม้นจู่โจมสำเร็จจะดีที่สุดก็จริง หากแม้นหงส์ชำเกิดตีโต้มาต่อต้าน อย่างมากก็เพียงทำอันตรายต่อยู่ป้วยหยกไปเท่านั้น โอ๊วเหลาเล่าที่ฟุบตัวอยู่บนหลัง หากเห็นยู่ป้วยหยกจู่โจมไม่ได้ผล นางพอจะหลบหนีไปโดยปลอดภัยอย่างง่ายดาย

ควรทราบ โอ๊วเหลาเล่าคำนวณแน่แต่แรกว่าหงส์ชำนอนป่วยด้วยโรคร้ายบนเตียงมาเป็นเวลานานปี ต้องไม่มีปัญญากระโดดหลบหลีกเป็นเด็ดขาด มันยามนี้จึงมีทางสองสายที่พอจะเลือกเฟ้นได้ หนึ่งคือยอมรับฝ่ามือทั้งสองของยู่ป้วยหยก มิเช่นนั้นอีกหนึ่งคือตีโต้กลับมา หมายความว่า หากแม้นหงส์ชำไม่ตาย ยู่ป้วยหยกก็ต้องเป็นฝ่ายตายเอง

แต่หากหงส์ชำตายไป นางยังจะยอมให้ยู่ป้วยหยกรอดชีวิตอยู่อีกหรือ ?

คำนวณไปคำนวณมา ยู่ป้วยหยกต่างต้องตายแน่นอนเด็ดขาดแล้ว

จูลุ่ยยี้ต้องส่งเสียงกรีดร้องขึ้นอย่างลืมตัว

แลเห็นแขนอันผอมลีบของหงส์ชำตวัดขึ้นมาจากผ้าห่มนวม มิทราบได้ควงเยี่ยงไร ก็ประกบฝ่ามือยู่ป้วยหยกไว้อย่างแม่นยำ

พริบตานั้น ยู่ป้วยหยกพลันรู้สึกมีพลังอันมหาศาลแผ่จากฝ่ามือหงส์ชำเข้าไปในฝ่ามือตน แต่เมื่อวนวูบหนึ่งแล้วก็หดกลับไปโดยฉับพลัน

จากนั้นพลังภายในที่โอ๊วเหลาเล่าแผ่เข้าทางไหล่ทั้งสองของยู่ป้วยหยกก็ได้ติดตามพลังของหงส์ชำชิงแช หลั่งไหลเข้าสู่ใจกลางฝ่ามือยู่ป้วยหยกไป

ยู่ป้วยหยกรู้สึกแขนทั้งสองคล้ายมีกองไฟขุมใหญ่กำลังหลั่งไหลอยู่ไม่ยอมหยุดยั้งขาดตอน ในยามแตกตื่นสงสัย พลันได้คิดด้วยไวปัญญา ทราบว่าหงส์ชำชิงแชถึงกับอาศัยแขนของตนเป็นสะพาน ขอยืมพลังภายในของโอ๊วเหลาเล่าไปใช้อีกแล้วในโลกถึงกับมีวิชาฝีมือที่เลิศพิสดารปานนี้ นับว่าผู้คนยากยิ่งที่จะหยั่งคำนวณจริง ๆ !

โอ๊วเหลาเล่าก็รู้สึกตัวขึ้นเช่นกัน นางร้องด้วยความแตกตื่นจนขวัญฝ่อ

"หงส์ชำ...ผู้อาวุโส...โปรดหยุดมือ...ไว้ชีวิต...ข้าพเจ้านับถือท่านแล้ว"

หงส์ชำชิงแชกล่าวช้า ๆ

"เราความจริงไม่ปรารถนาไปดูดพลังภายในของผู้อื่นโดยพลการ แต่ในเมื่อท่านต้องการปลิดชีวิตเรา..."

โอ๊วเหลาเล่าร้องเสียงแหบแห้งขึ้น

“คราหน้าข้าพเจ้ามิกล้าแล้ว วิงวอนท่านผู้เฒ่าโปรดได้ไว้ชีวิตข้าพเจ้าสักคราวเถิด”

ยู่ป้วยหยกทั้งตื่นเต้นสงสัย ทั้งขบขันน่าหัวร่อ กั๊วะเทียนเซียนก็จับจ้องจนตะลึงลาน

พลันเห็นโอ๊วเหลาเล่างับไปบนหลังมือของนาง สองเข่ากระทุ้งเข้าใส่กลางหลังยู่ป้วยหยก ร่างของนางจึงกระดอนออกจากหลังยู่ป้วยหยกไป

เสียงโครมดังสนั่น เมื่อร่างนางกระแทกกับเพดานห้อง ร่วงหล่นลงมานั่งอยู่กับพื้นแล้ว ยังหอบหายใจไม่หยุดยั้ง จากนั้นคุกเข่าลงโขกศีรษะ กล่าวว่า

“เรานางเฒ่ารู้สึกสำนึกผิดแล้ว ขอท่านผู้เฒ่าโปรดได้เวทนาเถิด”

หงส์ชำกล่าวเสียงราบเรียบ

“ท่านถึงกับสามารถหนีจากฝ่ามือของเราได้ นับว่าเป็นเรื่องไม่ง่ายดาย... ไปเถิด”

พลันหันมาแย้มยิ้มให้ยู่ป้วยหยกแล้วกล่าว

“แต่ท่านก็ได้ประโยชน์เพียงคนเดียว”

เมื่อครู่ตอนร่างโอ๊วเหลาเล่ากระดอนขึ้นไป ยู่ป้วยหยกพลันรู้สึก พลังดึงดูดที่ใจกลางฝ่ามือสูญหายตอนนี้รู้สึกแขนทั้งสองยังมีกำลังภายในโคจรอยู่ไปมาไม่หยุดยั้ง ขณะยู่ป้วยหยกมิทราบเป็นเรื่องราวใด จูลุ่ยยี้ก็เม้มปากกลั้นหัวร่อแล้วกล่าว

“กำลังภายในที่ซาเจ็กข้าพเจ้าขอยืมจากร่างคนอื่น มีมากกว่าครึ่งที่เหลือไว้ให้แก่ท่าน ท่านนับว่าเป็นคนมีเปรียบได้ผลประโยชน์มากหลายแล้ว หรือยังไม่รู้ตัวอีก ?”

ยู่ป้วยหยกงุนงงครู่หนึ่ง เหลือบตามองดูมือตัวเอง แล้วเหลียวแลดูโอ๊วเหลาเล่าอีกครา ในใจมีความรู้สึกที่บอกมิถูก ว่าเป็นตื่นเต้นยินดี ? หรือคับแค้นรันทดกันแน่ ?

แลเห็นร่างที่งองุ้มของโอ๊วเหลาเล่าเดินโซเซลงบันไดไป มาตรว่าก้มศีรษะต่ำ... แต่ดวงตาทั้งสองยังมีประกายอำมหิตแวววาวราวสัตว์ร้าย ลอบชำเลืองไปยังหงส์ชำอยู่ไม่หยุดยั้ง

หงส์ชำพลันเอ่ยขึ้น

“ท่านอย่าเพิ่งไป !”

โอ๊วเหลาเล่าสะดุ้งตัวลอยด้วยความตระหนก ร้องเสียงสะท้าน

“ซาเอี๊ยยังมีคำสั่งใด ?”

หงส์ชำกล่าวช้า ๆ

“เรากับชนชาวนักเลงทั้งหลาย ไม่เคยติดต่อหาสู่เสมอมา ยิ่งไม่เคยมีข้อพิพาท

บาดหมางใด ๆ อีกด้วย หากแม้ท่านไปในตอนนี้ จะต้องเข้าใจว่าเราฆ่าม่วยม่วยท่านโดยไม่มีต้นสายปลายเหตุ”

โอ๊วเหลาเล่าก้มศีรษะกล่าว

“ข้าพเจ้ามิกล้า”

หงส์ชำกล่าวเสียงราบเรียบอีกครา

“ท่านควรจะอยู่อีกชั่วครู่ ฟังเราบอกกล่าวแก่ท่าน ว่าเหตุใดเราจึงฆ่าม่วยม่วยของท่านไป”

“ผู้อาวุโสหากต้องการบอก ข้าพเจ้าย่อมมีแต่ต้องรับฟังไว้”

ปากนางกล่าววาจาที่คล้ายถูกบีบบังคับให้ทนฟัง แต่ความจริง กลับปรารถนาให้หงส์ชำรีบบอกเล่าเรื่องราวออกมาโดยด่วน

ยู่ป้วยหยกก็ทราบ เรื่องที่หงส์ชำชิงแชจะเล่ามาในตอนนี้ คือบั้นปลายของนิทานเรื่องนั้น ยู่ป้วยหยกมีความปรารถนาต้องการฟังนิทานเรื่องนี้อย่างรุ่มร้อนโดยมิได้ด้อยไปกว่าโอ๊วเหลาเล่าเลย

มิคาด หงส์ชำยังไม่ทันกล่าว จูลุ่ยยี้ก็ชิงกล่าวขึ้น

“ซาเจ็กท่านยังคงพักผ่อน ให้ข้าพเจ้าเป็นผู้เล่าเถิด”

หงส์ชำถอนใจกล่าวว่า

“เรื่องราวในวันนั้น เจ้ายังจำได้แม่นยำ ?”

จูลุ่ยยี้ขบริมฝีปาก เน้นทีละคำว่า

“ในตอนนั้น ข้าพเจ้าแม้มีอายุเยาว์วัย แต่เรื่องราวที่เกิดขึ้นในวันนั้น ทุกเรื่องต่างคล้ายสลักอยู่ในหัวใจของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าพริ้มตาลงคราใด ก็สามารถเห็น... ใบหน้าทุกคนในครานั้นได้ชัดเจน”

นางมาตรแม้นกล่าวเสียงแผ่วเบายิ่งเชื่องช้ายิ่ง แต่ความอาฆาตแค้นในน้ำเสียงของนาง กลับบีบคั้นใจผู้ได้ยินจนต้องสยิวด้วยความหนาวเหน็บ โอ๊วเหลาเล่าพลันอดมิได้ต้องสยิวกายขึ้นเฮือกหนึ่ง แย้มยิ้มประจบแล้วกล่าว...

“เมื่อเป็นเช่นนี้ โกวเนี้ยโปรดรีบเล่าเถิด”

จูลุ่ยยี้พลันหันมาถลึงตาจ้องมองนางกล่าวว่า

“เราถามท่านก่อน ท่านรู้จักว่าเราเป็นผู้ใดหรือไม่ ?”

โอ๊วเหลาเล่าฝืนยิ้มกล่าวว่า

“ทั่วแผ่นดิน นอกจากมารดาเช่นจูเก็งจู๊แล้ว ยังมีผู้ใดจะให้กำเนิดธิดาเช่นดั่งโกวเนี้ยมาได้อีก ?”

จูลุ่ยยี้ถลึงจ้องนางด้วยความชิงชังอีกแวบหนึ่ง จึงพริ้มนัยน์ตาลงช้า ๆ เอื้อนเอ่ยด้วยเสียงแผ่วเบาขึ้น

"วันนั้น เป็นเวลาดึกสงัดแล้ว แต่มารดายังมิได้นอนหลับ กำลังปักเสื้อผ้าให้ข้าพเจ้าใต้โคมไฟ นั่นเป็นเสื้อชุดสีแดงที่เตรียมจะให้ข้าพเจ้าสวมใส่ในวันปีใหม่ และยังปักกิเลนอยู่บนเสื้อให้ข้าพเจ้าอีกตัวหนึ่ง มารดาลอบบอกกับข้าพเจ้า ขอให้กิเลนบนเสื้อตัวนี้ สามารถพาตี๋ตี๋ทั้งอ้วนทั้งขาวมาให้แก่ข้าพเจ้าอีกผู้หนึ่ง"

ความหลังที่ทบทวนขึ้นเหล่านี้ ยังคงอบอุ่นซึ้งใจอยู่ ใบหน้าที่ชีดขาวของจูลุ่ยยี้ได้ถูกความอบอุ่นซึ้งใจของอดีต กระตุ้นจนมีประกายอันเปล่งปลั่งสวยงามขึ้นมา

มุมปากนางยังปรากฏรอยยิ้มอันสุขสดชื่นอยู่เล็กน้อยกล่าวสืบไป

"เด็กทารก ผู้ใดไม่ชมชอบสวมเสื้อผ้าใหม่ ? ข้าพเจ้านับว่ารุ่มร้อนใคร่จะได้สวมเสียในฉับพลันทันที ดังนั้นแม้เป็นเวลาดึกสงัดแล้ว แต่ข้าพเจ้ายังคงเฝ้าอยู่ที่ด้านข้างไม่ยอมไปหลับนอน"

โอ๊วเหลาเล่ากะพริบตาไปมา ยิ้มพลางกล่าวว่า

"เชียวฮุ้นเก็งจู๊ถึงกับลงมือปักเสื้อผ้าเอง นับเป็นเรื่องที่ผู้คนคาดคิดไม่ถึงจริง ๆ"

จูลุ่ยยี้โพล่งขึ้นทันที

"มารดาข้าพเจ้ามิเพียงปักเย็บเสื้อผ้าด้วยมือตัวเองเท่านั้น ยังซักเสื้อผ้าหงหาอาหาร เก็บกวาดบ้าน...เรื่องราวใหญ่ ๆ เล็ก ๆ ภายในบ้านช่องทุกประการ ต่างกระทำด้วยมือนางคนเดียวเท่านั้น ท่านมิเชื่อ ?"

โอ๊วเหลาเล่ารีบหัวร่อประจบแล้วกล่าว

"วาจาที่โกวเนี้ยบอกมา เราผู้เฒ่าไหนเลยจะไม่เชื่อ"

"ตอนนั้น ที่ด้านนอกมีเสียงเคาะเกราะบอกโมงยามแว่วมา ในเมืองน้อยนี้ผู้คนหลับกันหัวค่ำอย่างยิ่ง ทั่วทุกแห่งหนเงียบสงัดจนวังเวงไม่ได้ยินสรรพเสียงใด ๆ ทั้งสิ้น ก็คล้าย...ก็คล้ายดั่งตอนนี้ไม่ผิดเพี้ยน !"

ลมพัดหน้าต่างอยู่เบา ๆ รอบข้างเงียบวังเวงราวเป็นสุสานร้างจริง ๆ ในใจของผู้คนทั้งหลายมิทราบอย่างไร พลันปรากฏมีความหนาวเหน็บแผ่ซ่านออกมาคล้ายดั่งเป็นลางอัปมงคลก็ปาน

จูลุ่ยยี้เล่าสืบต่อไป

"ตอนนั้น มารดาข้าพเจ้าคล้ายดั่งรู้สึกมีภัยพิบัติอันใดจะกรายมาใส่ก็ปาน จิตใจจึงว้าวุ่นจนสับสนยิ่ง ตอนนั้นนางกำลังปักนัยน์ตากิเลน ถึงกับปักผิดไปสามเข็มซ้อน ๆ ขณะนั้นเอง มีเสียงเกรี้ยวกราดดังขึ้น ปรากฏนกราตรีตัวหนึ่งพลันโบยบิน

ออกจากหลังคาบ้านฝั่งตรงข้าม !"

เล่าถึงตอนนี้ รอยยิ้มบนใบหน้าจูลุ่ยยี้สาบสูญไม่หลงเหลือ จิตใจของทุกผู้คนพลอยมีความตื่นเต้นขึ้นไปโดยไร้สาเหตุ

จูลุ่ยยี้เล่าสืบไป

"ข้าพเจ้าตื่นตกใจโถมเข้าไปในอ้อมแขนมารดา มารดาตบหลังปลอบข้าพเจ้าพลางพลันคว้าเข็มปักในกล่องขึ้นกำหนึ่งชัดออกไปที่ช่องระบายอากาศเหนือเพดานห้องทันที"

โอ๊วเหลาเล่าหัวร่อพลางกล่าวว่า

"นกหลับพลันแตกตื่นหนี ก็รู้ดีว่ามีบุคคลราตรีมาถึงแล้ว มารดาท่านนับว่าไม่เสียทีเป็นนักเลงเก่าอันโชกโชน เข็มกำนั้นสาดออกไปแล้ว เจ้าเด็กที่อยู่นอกหน้าต่างไม่โชคร้ายบัดซบก็ประหลาดเกินไป"

จูลุ่ยยี้กล่าวเสียงเย็นชาขึ้นทันที

"ผู้ที่อยู่นอกหน้าต่าง ก็คือโอ๊วเหลาเล่า !"

โอ๊วเหลาเล่างุนงงงวบ พยายามฝืนยิ้มกล่าว

"อ้อ ใช่...ใช่หรือ ?"

จล่ยยี้เล่าสืบไป

"เมื่อมารดาข้าพเจ้าชัดเข็มออกไปกำหนึ่งแล้ว ถึงกับคล้ายเป็นทรายร่วงหล่นในท้องทะเลใหญ่ ไม่มีเสียงใด ๆ ดังขึ้นแม้สักแผ่วเบา นางพลันรู้สึกตัวทันทีว่ามียอดฝีมือมาถึงแล้ว จึงปลุกบิดาข้าพเจ้า..."

นางพริ้มนัยน์ตาลง ถอนหายใจยาวจึงเล่าสืบต่อไป

"จึงปลุกตังฮึงมุ้ยหยกให้ตื่น มอบข้าพเจ้าแก่มัน ตอนนั้น ข้าพเจ้ารู้สึกว่าสีหน้าของมารดาพลันแปรเปลี่ยนเป็นชีดขาวไร้สีเลือด แต่ตังฮึงมุ้ยหยกกลับมีความตื่นเต้นยินดีอย่างยิ่ง"

ยู่ป้วยหยกถอนหายใจคำนึงขึ้น

'บุรุษที่จิตใจชั่วช้าเลวทรามเยี่ยงนี้ ยากยิ่งจะตำหนิจูลุ่ยยี้ที่ไม่ยอมเรียกมันเป็นบิดาอีก'

จูลุ่ยยี้เล่าสืบไป

"ตอนนั้น ที่นอกหน้าต่างมีคนผู้หนึ่งหัวร่อแล้วกล่าวเข้ามา 'เข็มเงินกระจายในท่า 'บุปผาพร่างฟ้า' อันเลิศล้ำ แต่เสียดายที่เผชิญกับเรานางเฒ่า จึงไม่มีประโยชน์ใด ๆ ไป' "

วาจานี้พอกล่าวออกไป สายตาของผู้คนทั้งหลายต่างจับจ้องไปที่หน้าโอ๊วเหลาเล่าทันที

โอ๊วเหลาเล่าฝืนยิ้มกล่าวว่า

“โกวเนี้ยตอนนั้นอายุเท่าใด ?”

“สี่ขวบ”

“ทารกอายุสี่ขวบ ก็สามารถจดจำวาจาที่ผู้อื่นว่ากล่าวได้ชัดเจนจนแม่นยำปานนี้ ?”

จูลุ่ยยี้ส่งเสียงราบเรียบ

“มีบ้างบางคน แม้จะอายุยืนยาวถึงเจ็ดแปดสิบปี แต่กลับยิ่งแก่ยิ่งเหลวไหล มีบ้างแม้เพียงสี่ขวบเท่านั้น แต่รู้จักเรื่องราวมากหลายแล้ว อย่าว่าแต่...”

สายตาของนางถลึงจ้องมองโอ๊วเหลาเล่าไม่กะพริบ เน้นทีละคำอย่างเชื่องช้า

“หากมีคนฆ่ามารดาของท่านตอนท่านอายุสี่ขวบ วาจาที่มันกล่าวมาในวันนั้น ท่านจะต้องจดจำทุกถ้อยทุกกระทงความได้ไม่มีวันลืมเลือนเด็ดขาด !”

โอ๊วเหลาเล่าถึงถูกนัยน์ตาคู่นี้ถลึงจ้องมองตัวเย็นยะเยียบ ก้มศีรษะฝืนหัวเราะแล้วกล่าว

“ม่วยม่วยของเรานับว่าเป็นเฒ่าเหลวไหลจริง ๆ มักจะแส่เข้าเกี่ยวข้องเรื่องไร้สาระของผู้อื่นเสมอมา”

จูลุ่ยยี้แค่นเสียงดังเฮอะ แล้วกล่าวว่า

“มารดาพอได้ยินวาจานั้น เดาออกทันทีว่าคนนอกหน้าต่างคือผู้ใด จึงกล่าวไป โอ๊วเหลาเล่า เราและท่านมิเคยมีข้อพิพาทบาดหมางกัน ท่านเหตุใดจึงต้องมาหาเรา ?’ ขณะเวลานั้นเอง หน้าต่างทั่วทุกด้านพลันเปิดออกมาพร้อมกัน ในห้องมีอีกยี่สิบกว่าคนทะยานเข้าปรากฏตัวทันที พวกประดานี้มารวดเร็วยิ่ง แม้จะพุ่งกายเข้ามาจากนอกหน้าต่าง แต่ดูแล้วกลับคล้ายพลันโผล่จากพื้นดินก็ปาน !”

โอ๊วเหลาเล่าถอนใจแล้วกล่าวว่า

“ที่แท้พวกมันถึงกับมาสิบกว่าคน...”

จูลุ่ยยี้สอดคำขึ้น

“ห้องความจริงไม่กว้างใหญ่ เมื่อสิบกว่าคนพุ่งกายเข้าไป ห้องจึงแออัดจนยัดเยียดทันที มารดาข้าพเจ้าถูกล้อมอยู่ในระหว่างกลาง กระทั่งทางถอยยังถูกปิดตายไปด้วยแล้ว”

โอ๊วเหลาเล่าอดมิได้ต้องกล่าวขึ้นอีก

“พวกประดานั้นมีรูปลักษณะเยี่ยงไรบ้าง ?”

“ผู้เป็นหัวหน้ามีร่างกายสูงโปร่ง สวมเสื้อยาวราวนักพรต ดูไปคล้ายมีบุคลิกสูงส่งสง่าดุจเซียนผู้วิเศษจนผู้คนต้องเคารพเลื่อมใส แต่ความจริง...ความจริงกลับเป็นคนต่ำช้าสารเลวอย่างยิ่ง !”

โอ๊วเหลาเล่ากล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“คิดว่าคนผู้นั้นต้องเป็นตัวตังฮึงเม้ง ประมุขนาครปุ้กแม้เชี้ย”

“ยังมีอีกผู้หนึ่ง หนวดเคราครึ้มเต็มหน้า รูปกายสูงใหญ่ ใบหน้าดำมะเมื่อมราวก้นหม้อ อาวุธที่ใช้ ดูไปถึงกับคล้ายเป็นหอเหล็กท่อนใหญ่”

โอ๊วเหลาเล่าร้องโพล่งด้วยความตื่นเต้น

“ที่แท้ลี้เทียนอ๊วงก็ไป ? !”

“ยังมีอีกคนหนึ่ง ผมขาวโพลงทั่วศีรษะ ฟันในปากหลุดร่วงหมดสิ้น ใบหน้ามีรอยยิ้มแย้มแจ่มใส ดูไปคล้ายเป็นหญิงชราที่มีจิตใจเวทนาปรานีผู้คน แต่ความจริงหัวใจนางยังร้ายไปกว่าอสรพิษเสียอีก !”

นางมิต้องบอกกระจ่างกว่านี้ ผู้อื่นก็เข้าใจว่านางหมายถึงผู้ใดแล้ว จึงต่างเบือนสายตาถลึงมาทางโอ๊วเหลาเล่าเป็นจุดเดียวอีกครั้ง โอ๊วเหลาเล่ายกมือลูบหน้าเบา ๆ ฝืนยิ้มกล่าวว่า

“ด่าได้ถูกต้อง หากเราผู้เฒ่าพบเห็นนาง ก็ต้องก่นด่านางให้ดร้ายสักพัก”

“มารดาข้าพเจ้าเมื่อเห็นพวกเหล่านั้น ย่อมมีความตื่นตกใจเป็นอย่างยิ่ง แต่ชั่วพริบตาก็สะกดจนเยือกเย็นลงได้ ถามพวกมันมาหานางด้วยจุดประสงค์ใดกันแน่ ?”

โอ๊วเหลาเล่าหัวร่อประจบ แล้วกล่าว

“จริงทีเดียว พวกประดานั้นแม้ต่างมีความเป็นมายิ่งใหญ่ แต่จูเก๊งจู๊ก็มิแน่ต้องกลัวพวกมัน”

“แต่ตังฮึงเม้งกลับส่งเสียงด่าอย่างหยาบช้าขึ้นทันที กล่าวหาว่ามารดาข้าพเจ้าหลอกลวงบุตรของมันมา และยังกล่าววาจาที่ไม่น่าฟังอีกมากหลาย มารดาข้าพเจ้าแม้จะมีโทสะไม่น้อย แต่ทราบว่าคนผู้นั้นคือบิดาสามี มิกล้ามีโทสะไปอาละวาด ยังคิดว่าเป็นเรื่องเข้าใจผิดกันเท่านั้น คิดจะคลี่คลายอธิบาย”

โอ๊วเหลาเล่ากล่าวขึ้นอีกครา

“เฒ่าตังฮึงเม้งลำเอียงเป็นที่สุด ไหนเลยจะเชื่อฟังวาจามารดาท่าน ?”

“มันมิยอมให้มารดาข้าพเจ้าว่ากล่าวเลยแม้แต่คำเดียวจริง ๆ มารดาข้าพเจ้าจึงคิดให้ตังฮึงมุ้ยหยกไปอธิบายเอง ไม่คาดตังฮึงมุ้ยหยกพลันกระโดดปราดไปที่ด้านหลังตังฮึงเม้งบิดามัน และยังชี้หน้ามารดาข้าพเจ้า ก่นด่าอย่างหยาบช้าลามก

ขึ้นมา คำด่าของมัน ยังขัดหูยากจะฟังยิ่งกว่าบิดามันมากมายนัก"

โอ๊วเหลาเล่าถอนใจกล่าวว่า

"บุรุษส่วนมากไม่มีจิตใจดีงามทั้งสิ้น"

เจ็งแจ่นั้นได้สติตื่นมาแล้ว ยามนี้สะกิดถูกจุดอ่อนของนางจนถึงกับร่ำไห้สะอึกสะอื้นขึ้นมาแล้ว

ดวงตาจูลุ่ยยี้ก็มีน้ำตาเอ่อคลอ เล่าสืบต่อไป

"จวบจนบัดนั้น มารดาข้าพเจ้าจึงทราบว่า ตังฮึงมุ้ยหยกเป็นคนเช่นไร ความรักจริงใจที่นางทุ่มเทให้เป็นเวลานานปี ถึงแก่มอบให้บุคคลเยี่ยงนั้น ช่วงเวลาพริบตานั้นนางพลันรู้สึกท้อแท้ทอดอาลัย กระทั่งวาจาก็ไม่คิดกล่าวแล้ว เพียงถามตังฮึงมุ้ยหยกกับบิดามัน ยอมเลี้ยงดูข้าพเจ้าจนเติบใหญ่หรือไม่ ?"

เล่าถึงตอนนี้ นางมีน้ำตาเนืองนองเต็มหน้าไปแล้ว กระทั่งงื่นฮวยเนี้ยยังพลอยหลั่งน้ำตาเป็นเส้นสาย จิตใจคนทั้งหลายหม่นหมองรันทดเป็นยิ่งนัก ทุกผู้คนต่างก้มศีรษะไม่มีวาจาว่ากล่าว

อีกเนิ่นนานให้หลัง จูลุ่ยยี้จึงเช็ดน้ำตาแล้วเล่าสืบต่อไป

"ตังฮึงมุ้ยหยกย่อมรับปากทันที ยังบอกว่าธิดาก็เป็นของมัน มันย่อมต้องเลี้ยงดข้าพเจ้าอย่างดีที่สด สดท้าย มารดาข้าพเจ้าเหลือบตาดมันแวบหนึ่งแล้วก็จะฆ่าตัวตายอยู่ต่อหน้ามัน"

คนทั้งปวงต่างต้องอุทานด้วยความตื่นตระหนก แต่ก็ทราบดี มารดานางต้องไม่ตายรวดเร็วปานนั้นเป็นแน่แท้ มิเช่นนั้นเรื่องราวอีกมากหลายที่เกิดขึ้นในตอนหลังจะไม่อาจเกิดมาแน่นอน

จูลุ่ยยี้กล่าวเสียงเครือด้วยความรันทด

"ตอนนั้น ข้าพเจ้าแม้มีอายุเยาว์วัย แต่พอคาดเดาได้เลือนรางว่าเป็นเรื่องราวเยี่ยงไรแล้ว จึงเปล่งเสียงร่ำไห้ดัง ๆ ขึ้นทันที มารดาข้าพเจ้าตัดใจไม่ยอมแยแสข้าพเจ้าจะหยิบดาบฆ่าตัวตาย มิคาด ตอนนั้นเองโอ๊วเหลาเล่าพลันปราดเข้าไปดุจเป็นปักษาร้ายชิงดาบในมือของมารดามาได้"

โอ๊วเหลาเล่ากล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ม่วยจื้อของเราแม้เป็นเฒ่าเหลวไหล แต่ยังพอนับได้ว่านางมีจิตใจดีงามกว่าทุกผู้คนที่พากันไปตอนนั้น"

จูลุ่ยยี้แค่นหัวร่อเสียงเย็นชา เย้ยหยันขึ้นว่า

"นางยังมีจิตใจที่ดีงามกว่าอสรพิษอยู่เล็กน้อย โดยนางบอกว่า มารดาข้าพเจ้า

ทำผิดอุกฤษฎ์เช่นนั้นมิอาจตายอย่างง่ายดายไปได้ ก่อนอื่น มารดาข้าพเจ้าต้องมอบคัมภีร์ประจำสำนักออกมา เพื่อให้นางทำลายทิ้ง มิเป็นเภทภัยแก่ชนรุ่นหลัง นอกจากนั้น ยังต้องลงทัณฑ์เป็นบทเรียนแก่ผู้อื่นอีก"

โอ๊วเหลาเล่าก้มศีรษะลงทันที จูลุ่ยยี้กล่าวสืบไป

"มารดาข้าพเจ้าในตอนนั้นจึงรู้สำนึก พวกที่มาคราวนี้มิเพียงมีเจตนามาชิงตังฮึงมุ้ยหยกจากนางเท่านั้น ยังมีความประสงค์ร้ายต่อนางอย่างใหญ่หลวง ไม่แน่ว่านางฆ่าตัวตายในตอนนั้นแล้ว ข้าพเจ้าที่อยู่ใต้การดูแลของพวกมัน จะต้องรับทุกข์ทรมานอีกมากปานใด ดังนั้น นางจึงตัดใจแสร้งเอ่ยปากรับคำ แล้วฉวยโอกาสที่พวกมันกำลังตื่นเต้นยินดี อุ้มข้าพเจ้าทะลวงวงล้อมหลบหนีไป"

ทุกผู้คนพากันส่งเสียงอุทานด้วยความตื่นเต้น ยู่ป้วยหยกเป็นผู้ถาม

"ภายหลังเล่า ?"

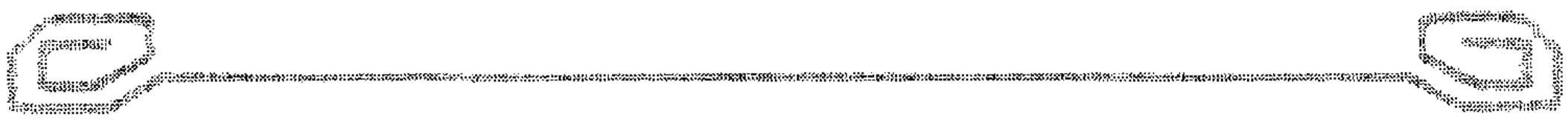
"มารดาข้าพเจ้าอุ้มข้าพเจ้าหลบหนีออกไปจนสุดเรี่ยวแรงที่หลงเหลือ พวกประดานั้นย่อมไม่ยอมให้มารดาข้าพเจ้ามีชีวิตรอดอยู่ เนื่องเพราะกลัวจะถูกรังควานล้างแค้นในภายหลัง ดังนั้น พากันฮือไล่ตามอย่างเอาเป็นเอาตาย"

ทุกผู้คนในห้องต้องส่งเสียงอุทานขึ้นอีกครั้ง ต่างมีความตื่นเต้นไปกับการไล่ล่าในคราวนี้ยิ่ง

บทที่ 42

ความหลังอันรันทด

จูลุ่ยยี้รื้อฟื้นอดีตที่เจ็บช้ำของนางสืบต่อไปด้วยเสียงสั่นเครือ

"การหนีไล่เป็นไปเนิ่นนาน ระยะของทั้งสองฝ่ายได้ย่นเข้ามาจนห่างไม่ถึงหกสิบวาแล้ว การที่มารดาข้าพเจ้าหนีไม่พ้นฝีเท้าพวกประดานั้น เนื่องเพราะยังต้องอุ้มข้าพเจ้าไว้แนบอก จึงไม่อาจที่จะแคล่วคล่องเท่าที่ควร มิหนำซ้ำ ในนานปีที่ผ่านนางตั้งใจแน่วแน่ที่จะเป็นแม่บ้านธรรมดา ซึ่งใฝ่หาแต่ความสุขสงบของชีวิตครอบครัว มาตรว่าวิชาฝีมือจะไม่ถูกทอดทิ้งไปหมดสิ้น แต่อย่างไร ย่อมต้องเสื่อมกว่าคราก่อนมากมายหลายเท่าแล้ว"

ยู่ป้วยหยกถอนใจกล่าวว่า

"พลังฝีมือไม่รุดหน้าเป็นถอยหลัง นั่นคือเหตุผลที่แท้จริงแน่นอน"

จูลุ่ยยี้กล่าวสืบไป

"มารดาเห็นว่าใกล้จะถูกไล่ทันแล้ว ขณะเวลานั้นเอง พลันมีเงาร่างสายหนึ่งพุ่งปราดลงจากท้องฟ้าดุจเป็นพญามังกร ละลิ่วลงขวางหน้านางไว้ในฉับพลัน"

ฟังถึงตอนนี้ คนทั้งปวงต่างต้องระบายลมจากปากเบา ๆ ร้องโพล่งขึ้น

"นั่นเป็นผู้ใดอีก ?"

จูลุ่ยยี้ก็มิตอบ ยังคงเล่าสืบต่อไป

"ข้าพเจ้าตอนนั้นแม้มิรู้จักวิชาฝีมือสูงต่ำเป็นเช่นไร แต่ดูออกว่า วิชาตัวเบาของคนผู้นั้น ถึงกับยังสูงกว่ามารดาข้าพเจ้ามากมายนัก"

โอ๊วเหลาเล่าร้องอ้อเบา ๆ หางตาของนางชม้ายมองไป คนทั้งปวงพลอยต้องเบือนหน้ามองไปที่หงส์ชำชิงแซโดยไม่รู้ตัว ในใจของผู้คนทั้งหลายต่างเดาออกได้เลือนราง ว่าผู้มาขัดขวางนี้เป็นใครแล้ว

จูลุ่ยยี้เล่าสืบต่อไป

"มารดาข้าพเจ้าเมื่อเห็นมีคนขวางทาง นางกระวนกระวายจนตาแดงฉานไปแล้ว มิถามไถ่ต้นสายปลายเหตุก็สะบัดฝ่ามือฟาดฉาดลงทันที มิคาด คนผู้นั้นเพียงพลิ้วหลบเบา ๆ มิได้ลงมือตีโต้ใส่มารดาข้าพเจ้า แต่กลับอ้อมผ่านนาง กางมือทั้งสองกันพวกที่ไล่มาทางด้านหลังไว้จนหมดสิ้น"

นางระบายลมจากปากยาว ๆ เล่าต่อไป

"บัดนี้ คิดว่าพวกท่านต้องทราบว่าคนผู้นั้นเป็นใครแล้ว ?"

คนทั้งปวงรับคำอืมม์เบา ๆ จูลุ่ยยี้ชำเลืองดูหงส์ชำแวบหนึ่ง มุมปากปรากฏรอยยิ้มอันอบอุ่นนุ่มนวลเล็กน้อยกล่าวสืบไป

"ตอนนั้น ชาเจ็กของข้าพเจ้ายังคงเป็นกงจื้อรูปงาม วันนั้นท่านสวมอาภรณ์สีขาวสะอาด ละล่องลงจากท้องฟ้า ดูไปคล้ายเป็นเทพยดาจุติมาไม่ผิดเพี้ยน"

โอ๊วเหลาเล่ากระแอมเบา ๆ แล้วกล่าว

"บุคลิกของหงส์ชำกงจื้อ เราผู้เฒ่าเมื่อกาลกระโน้นก็เคยได้ยินคนกล่าวขวัญกันหนาหู"

จูลุ่ยยี้เล่าสืบต่อไป

"พวกตังฮึงเม้งแม้นับเป็นยอดฝีมืออันดับเยี่ยมของบู๊ลิ้มเช่นกัน แต่เมื่อเห็นวิชาตัวเบาอันแตกตื่นสะท้านโลก ไม่มีใดในใต้หล้าเทียมเทียบของชาเจ็ก ต่างต้องแตกตื่นจนตะลึงลานไป มีแต่ตังฮึงเม้งเท่านั้นที่ยังคงสะกดกลั้นอารมณ์ไว้ได้ มันถามต่อชาเจ็ก...'มาด้วยเจตนาใด ? มีประวัติความเป็นมาเยี่ยงไร ?' "

โอ๊วเหลาเล่ากล่าวสวนคำ

"ตังฮึงเม้งอยู่ที่เกาะกลางทะเลมานานจำหงส์ชำชิงแซไม่ได้ ยังเป็นเรื่องที่น่าอภัยอยู่ แต่พวกลี้เทียนอ๊วงและม่วยม่วยของเราประดานั้น จะยังเดาไม่ออกว่าผู้มาคือหงส์ชำกงจื้อ ? ทั่วพิภพจบแดน นอกจากหงส์ชำกงจื้อแล้ว ยังมีผู้ใดที่อายุยังอยู่ในวัยฉกรรจ์ ก็มีพลังฝีมือเลิศล้ำถึงปานนั้น"

จูลุ่ยยี้กล่าวสืบไป

"มารดาข้าพเจ้าตอนนั้นได้อยู่ห่างประมาณยี่สิบกว่าวาแล้ว เมื่อได้ยินตังฮึงเม้งถามวาจาประโยคนี้ไป โอ๊วเหลาเล่าพลันร้องขึ้นด้วยความตื่นตระหนก บอกนาม

ชาเจ็กออกไป มารดาข้าพเจ้าจึงรีบหยุดเท้าลงทันที เนื่องเพราะนางทราบดี ในเมื่อหงส์ชำช่วยเหลือนางแล้ว ก็ต้องไม่ยอมปล่อยให้นางถูกคนปรักปรำ ถูกคนข่มเหงรังแกอีก"

ฟังถึงตอนนี้ หงส์ชำชิงแซบนเตียงถอนหายใจยาวแล้วกล่าวด้วยความหม่นหมอง

"ผู้ใดไปคาด เรา...เรา..."

จูลุ่ยยี้รีบวิ่งปราดไปคุกเข่าหน้าเตียงหลั่งน้ำตากล่าวสืบไป

"ไฉนตำหนิชาเจ็กได้ ชาเจ็กท่านไยต้องคับแค้นใจ ?"

หงส์ชำชิงแซหม่นหมุองอยู่เป็นเนิ่นนาน พริ้มนัยน์ตากล่าว

"เจ้า...เจ้าเล่าสืบต่อไปเถิด"

จูลุ่ยยี้ก้มศีรษะลุกขึ้น พลอยพริ้มตาขบคิดอยู่เป็นครู่หนึ่งเช่นกัน จึงเล่าสืบต่อไป

"ตอนนั้น ชาเจ็กจึงได้บอกเลศนัยยอกย้อนของเรื่องราวออกมา ก่นด่าตังฮึง-มุ้ยหยกจิตใจต่ำช้า ไร้ไมตรีสูญสิ้นมโนธรรม พวกประดานั้น ต่างฟังกันจนงงงันไปสิ้น และมิทราบว่าเชื่อถือหรือไม่เชื่อถืออีกด้วย"

ยู่ป้วยหยกถอนใจกล่าวว่า

"ในใจพวกนั้นมาตรแม้นมิเชื่อ แต่ปากน่ากลัวยังมิกล้ากล่าวออกไป"

จูลุ่ยยี้กล่าวว่า

"มีแต่ลี้เทียนอ๊วงเท่านั้น ที่มีสันดานยโสโอหังเสมอมา ตังฮึงเม้งมาตรแม้นเคยได้ยินเกียรติภูมิของชาเจ็กเช่นกัน แต่อย่างไรยังไม่ทราบว่า ชาเจ็กมีความร้ายกาจถึงปานใดแน่ ทั้งสองตอนนั้นน่ากลัวต่างขบคิด 'เจ้ามาตรแม้นมีพลังฝีมือเลิศล้ำแต่อย่างไรยังคงโดดเดี่ยวลำพัง หรือยังสามารถเข้มแข็งกว่าพวกเราที่มีตั้งมากมายหลายคน' ทั้งสองลอบชายตาบอกใบ้แก่กัน มีความคิดเห็นเป็นเช่นเดียวกัน ต่างทะยานเข้าลงมือจู่โจมใส่ชาเจ็กอย่างโหดเหี้ยม"

โอ๊วเหลาเล่าถอนใจกล่าว

"ทั้งสองคนนั้นน่ากลัวมีชีวิตจนเบื่อหน่ายเต็มที่ หรือพวกมันมิเคยได้ยินคำพังเพย 'ดาวฤกษ์ประดับฟ้าหงส์กังหน่ำ หงส์ร้องพันลี้ธรณีสั่นไหว' เลยหรือไร ?"

คำพังเพยประโยคนี้ ยู่ป้วยหยกมิเคยได้ยินมาก่อนเลย แต่รู้สึก โอ๊วเหลาเล่าเน้นด้วยเสียงแกร่งกร้าวกังวาล จนในร่างมีเลือดลมร้อนระอุพลุ่งขึ้นโดยไม่รู้ตัว

จูลุ่ยยี้เล่าสืบต่อไป

"ชาเจ็กเป็นบุคคลระดับใดแล้ว ย่อมสังเกตกุศลจิตของพวกมันได้อยู่แต่แรก

แต่สีหน้ากลับไม่มีพิรุธให้จับเค้า ตอนนั้นข้าพเจ้าดูอยู่ห่างไกล แลเห็นหอเหล็กที่มีน้ำหนักหลายร้อยชั่ง ฟาดกระหน่ำเข้าใส่ศีรษะชาเจ็ก ความรุนแรงของพลังลมข้าพเจ้าแม้ห่างอยู่ถึงยี่สิบกว่าวา ชายเสื้อยังถูกกระแสลมกรรโชกจนพลิ้วไสว เมื่อมองดูตังฮึงเม้งอีกครา กลับโถมเข้ากระหนาบในด้านข้าง ข้าพเจ้านับว่าทั้งแตกตื่นทั้งหวาดกลัวจริง ๆ ถึงกับขวัญเสียจนร้องไห้จ้าขึ้น"

คนทั้งปวงพลอยต้องฟังจนเปลี่ยนสีหน้า จูลุ่ยยี้กล่าวสืบไป

"มิคาด ขณะเวลานั้นเอง ชาเจ็กพลันส่งเสียงก่กึกก้องกังวาน มาตรว่าเสียงก่ดังสะท้านไปทั่วทั้งท้องฟ้า แต่ฟังแล้วไม่ระคายใจจนผู้คนต้องเสียดหู กลับรู้สึกระรื่นน่าฟังจนบอกมิถูก"

โอ๊วเหลาเล่าปรบมือกล่าวขึ้น

"นั่นเรียกว่า 'หงส์พันลี้ร้องเสียงก้องเมฆ หงส์ชีวีสุดสิ้น' นั่นเอง"

จูลุ่ยยี้เล่าสืบต่อไป

"ในเสียงกู่ที่กึกก้องยาวนาน มิทราบชาเจ็กทำเยี่ยงไร ร่างสูงใหญ่ของลี้เทียนอ๊วงถึงกับกระเด็นออกไป หอเหล็กหนักอึ้งที่เป็นอาวุธก็ได้มาอยู่ในมือชาเจ็กท่าน เพียงขยี้มือทั้งสองเบา ๆ ถึงกับขยี้หอเหล็กจนกลายเป็นกระบองแท่งหนึ่ง !"

คนทั้งปวงเมื่อได้ยิน ในโลกถึงกับมีพลังฝ่ามือระดับนี้ แต่มีความแตกตื่นจนหน้าถอดสีไปทุกคน

จูลุ่ยยี้เล่าสืบต่อไป

"ส่วนตังฮึงเม้งตอนต้นเห็นชัดว่า พลอยกระหนาบจู่โจมเช่นกัน แต่ตอนนั้นแตกตื่นจนยืนตะลึงลาน ชาเจ็กจ้องมองมันแล้วแค่นหัวร่อกล่าวว่า 'เห็นแก่หน้าของสะใภ้ท่าน อภัยให้ท่านสักครั้ง' ชาเจ็กกล่าวพลางม้วนกระบองเหล็กในมือจนกลายเป็นวงกลม เหวี่ยงออกไปอย่างไม่ไยดี มีเสียงฉึกขึ้นเบา ๆ ต้นไม้เต็มโอบที่อยู่ห่างไกลหลายวา ถึงกับหักโค่นลงไปตามพลังทันที"

เล่าถึงตอนนี้ นางระบายลมจากปากยาว ๆ กล่าวว่า

"ฝีมือนี้ของชาเจ็กพอแสดงออกไป พวกประดานั้นก็ไม่มีผู้ใดจะกล้าวู่วามอีกแล้ว"

คนทั้งปวงฟังถึงตอนนี้ แม้รู้ดีว่ามารดานางในตอนหลังยังคงไม่อาจหนีรอดความตายไปได้ แต่ยังรู้สึกจิตใจปลอดโปร่งแจ่มใส ระบายลมจากปากยาว ๆ มาโดยลืมตัวทุกคน

แต่คนทั้งปวงกลับรู้สึกประหลาด มิทราบเซียวฮุ้นเก็งจู๊ในตอนหลัง เหตุไฉน

จึงยังต้องตาย ? ยิ่งมิทราบหงส์ชำชิงแชไฉนจึงบาดเจ็บจนสาหัสปานนี้ ?

ม่านสนธยาคลี่ลงมา ในหอน้อยเริ่มเลือนรางลงทุกขณะ

ยู่ป้วยหยกอดมิได้ต้องกล่าวขึ้นว่า

"เรื่องนี้ ภายหลังมีการแปรเปลี่ยนอันน่าแตกตื่นสะท้านขวัญเยี่ยงไรขึ้นอีก ?"

จูลุ่ยยี้เทน้ำชาถ้วยหนึ่ง ประคองให้ชาเจ็กดื่มแล้วจึงกล่าวช้า ๆ

"มารดาข้าพเจ้าเมื่อเห็นอานุภาพของชาเจ็กข่มขู่ผู้คนจนหวั่นไหวระยอบหมดสิ้นแล้ว นางรีบเข้ามากราบคารวะขอบพระคุณยิ่งใหญ่ ชาเจ็กตอนนั้นถามมารดาข้าพเจ้าคิดจะจัดการเรื่องราวสถานใด ?"

ยู่ป้วยหยกถอนใจกล่าว

"ตังฮึงมุ้ยหยกผู้นั้นมาตรแม้นทรยศต่อมารดาท่าน แต่คาดว่า มารดาท่านต้องไม่อำมหิตไปทำอันตรายมันเป็นแน่"

โอ๊วเหลาเล่าถอนใจกล่าวขึ้นบ้าง

"มิผิด หัวใจอิสตรีย่อมอ่อนกว่าบุรุษอยู่บ้าง"

กวะเทียนเซียนยิ้มแล้วกล่าวขน

"แต่บางคนก็แข็งแกร่ง และยังแข็งจนน่าหวาดกลัวยิ่งด้วย"

จูลุ่ยยี้คล้ายมิได้ไปฟังวาจาของคนทั้งสองเลย เหม่อสายตาซึมเซามองดูม่านวิกาลที่เริ่มหนาทึบทางนอกหน้าต่างแน่วนิ่ง อึ้งอยู่อีกครู่หนึ่งจึงเล่าสืบต่อไป

"มารดาข้าพเจ้าฟังวาจาชาเจ็กแล้วมีแต่หลั่งน้ำตาโดยมิได้ตอบไป ชาเจ็กจึงถามนาง 'ต้องการให้เราฆ่าคนทรยศนี้หรือไม่ ?' มารดาข้าพเจ้ายังมิได้เอ่ยปาก เพียงสั่นศีรษะปฏิเสธเท่านั้น ชาเจ็กจึงกล่าว ในเมื่อเป็นเช่นนี้ ก็เรียกให้มันไสหัวไปเสียไกล ๆ..."

นางหยุดถอนหายใจยาว แล้วจึงเล่าสืบไป

"มิคาด มารดาข้าพเจ้าฟังวาจานั้นแล้วถึงกับเปล่งเสียงร่ำไห้ด้วยความเจ็บช้ำขึ้นมา"

ยู่ป้วยหยกอดมิได้ต้องโพล่งขึ้น

"มารดาท่านทั้งมิยอมฆ่ามันทิ้ง ทั้งไม่ยอมปล่อยมันไป นางต้องการอย่างไรกันแน่ ?"

จูลุ่ยยี้ก้มศีรษะกล่าว

“มารดาข้าพเจ้าต้องการ...นางต้องการ...”

หงส์ชำชิงแซพลันกล่าวสอดคำขึ้น

“เจ้าพักผ่อนไว้ ให้เราเป็นคนเล่าสืบต่อไปเถิด”

จูลุ่ยยี้ขยี้ตาก้มหน้ารับคำเบา ๆ หงส์ชำชิงแซจึงเล่าสืบไป

“ตอนนั้น เราก็มีความประหลาดใจยิ่ง จูไบ๊ทั้งไม่อำมหิตไปฆ่ามัน ทั้งไม่ยอมไล่มันให้พ้นหน้า นางคิดต้องการให้เราทำอย่างไรกันแน่ ?”

หยดถอนหายใจแล้วจึงเล่าสืบไป

“จิตเจตนาของอิสตรี เราไม่มีปัญญาหยั่งรู้มาแต่ไหนแต่ไร ขณะลำบากใจอยู่นั้น โอ๊วเหลาเล่าพลันสอดคำบอก เจตนาของจูไบ๊ นางได้ล่วงรู้อยู่แล้ว”

ยู่ป้วยหยกฝืนยิ้มกล่าวขึ้น

“ใช่แล้ว ความรู้สึกนึกคิดของอิสตรีน่ากลัวก็มีแต่สตรีเท่านั้นจึงคาดเดาได้”

หงส์ชำถอนใจกล่าวไป

“ตอนนั้น เรายอมให้นางบอกออกมา โอ๊วเหลาเล่าจึงเดินไปที่เบื้องหน้าจูไบ๊หัวร่อเบา ๆ แล้วกล่าว...‘เจตนาของเก็งจู๊ยังคิดคืนดีกับตังฮึงกงจื้ออีกใช่หรือไม่ ?’

“เราฟังวาจานั้นแล้ว ต้องมีโทสะดาลเดือดจนไม่อาจระงับ คิดอยู่ในใจ ‘ในเมื่อตังฮึงมุ้ยหยกทรยศต่อจูไบ๊จนน่าชังปานนี้ จูไบ๊ไม่ฆ่ามันทิ้งนับว่าเมตตาปรานีมากแล้ว ไหนเลยยังจะยอมคืนดีกับมันอีก ?’

“มิคาด จูไบ๊ฟังคำถามนั้นแล้ว ถึงกับหยุดร่ำไห้ไปทันที โอ๊วเหลาเล่าเหลียวมาแย้มยิ้มให้เราบอกว่า ‘ผู้อาวุโสตอนนี้ย่อมควรเข้าใจได้แล้วกระมัง ?’

“แต่เรายังคงไม่ยอมเชื่อ จึงถามจูไบ๊มีจิตเจตนาเยี่ยงนั้นจริงหรือไม่ เราถามย้ำถึงหลายครั้งคราจูไบ๊มาตรแม้นไม่ร่ำไห้แล้วแต่ยังคงปิดปากสนิทแน่น เป็นตายก็ไม่ยอมบอกมา”

งึ่นฮวยเนี้ยพลันถอนใจกล่าวว่า

“ทั้งไม่ร่ำไห้ ทั้งไม่เอ่ยปาก นั่นก็เป็นการยอมรับโดยดุษฎี”

หงส์ชำฝืนยิ้มกล่าวว่า

“เราก่อกวนอยู่เป็นนาน จึงนับว่าเข้าใจความมุ่งหมายของนางได้ มาตรแม้นรู้สึกเยี่ยงนั้นออกจะปรานีต่อตังฮึงมุ้ยหยกเกินไป แต่ในเมื่อเป็นความต้องการของจูไบ๊เอง เราก็มิอาจเกี่ยวเข็ญบังคับได้”

ยู่ป้วยหยกถอนใจกล่าวว่า

“ในโลก น่ากลัวมีแต่ความรักของบุรุษสตรีเท่านั้น ที่ไม่มีผู้ใดเกี่ยวเข็ญบังคับ

กันได้"

หงส์ชำถอนใจเล่าต่อไป

"พวกประดานั้นเมื่อเห็นเรามีทีท่ายินยอม ต่างระบายลมจากปากอย่างโล่งอก ตังฮึงเม้งถึงกับลากบุตรมันเข้ามา ทั้งบิดากับบุตรสองคนคารวะขอขมาจากจูไบ๊ไปพร้อมกัน เมื่อถึงยามนั้น เรายิ่งไม่มีวาจาว่ากล่าวได้อีก"

ยู่ป้วยหยกถามโพล่งขึ้น

"ตังฮึงม้ยหยกนั้นมีทีท่าเป็นเช่นไรบ้าง ?"

"มันย่อมมีสีหน้าอับอายสำนึกผิดจนเห็นชัด จูไบ๊ความจริงยังขุ่นแค้นจนหน้าบูดบึ้ง ภายหลังนัยน์ตาพลอยกระจ่างขึ้นมาบ้าง สีหน้าก็แดงเปล่งปลั่งผิดธรรมดา เห็นว่าเมฆหมอกอันหนักอึ้งสลายคลายไป มิคาด ตอนนั้น โอ๊วเหลาเล่ากลับมาเสนอความคิดขึ้นประการหนึ่ง"

ยู่ป้วยหยกขมวดคิ้วถาม

"ความคิดอันใด ?"

"นางบอกว่า ตังฮึงม้ยหยกกับจูไบ๊มาตรแม้นมีน้ำใจรักในกันและกัน แต่ไม่มีคำอนุญาตของผู้ปกครอง ไม่มีการติดต่อสู่ขอของสื่อ อย่างไรก็มิอาจนับเป็นสามีภรรยาโดยสมบูรณ์ได้ ดังนั้น นางตอนนั้นจะมาตั้งตัวเป็นสื่อให้ตังฮึงม้ยหยกกับจูไบ๊เข้าพิธีวิวาห์ต่อหน้าบิดาของมันให้ถูกต้องตามประเพณี และยังขอร้องให้ตัวเรามาเป็นเจ้าภาพฝ่ายจูไบ๊อีกด้วย"

โอ๊วเหลาเล่ากล่าวอย่างยิ้มแย้มแจ่มใส

"นั่นไยมิใช่เป็นความคิดอันประเสริฐเลิศดี ?"

หงส์ชำแค่นเสียงเย็นชาไปทันที

"ตอนนั้น เราก็รู้สึกเป็นความคิดเห็นที่ประเสริฐอยู่ดังนั้น คนทั้งปวงจึงย้อนกลับไปในเมืองอีกครา...กลับมาในหอน้อยนี้ จัดหาสุรามาอวยพรให้แก่สองสามีภรรยา"

ย่ป้วยหยกตากระจ่างสกใส ร้องโพล่งขึ้นว่า

"หาสุรา ?"

"ใช่แล้ว สุรา !"

ยู่ป้วยหยกเน้นทีละคำขึ้นทันที

"หรือในสุราคงมีเลศนัยใดซ่อนอยู่ ?"

หงส์ชำถอนหายใจยาวกล่าวว่า

"ท่านแม้มีอายุเยาว์วัย แต่ประสบการณ์นับว่ายังโชกโชนชำนาญกว่าเราในตอนนั้น

มากนัก"

ยู่ป้วยหยกทอดถอนหายใจ คำนึงถึง

'ผู้อาวุโสน่ากลัวถือดีว่ามีพลังฝีมือเลิศล้ำในใต้หล้า มิเคยแยแสผู้ใดในสายตามาก่อน และก็มิเคยคิดว่า จะมีผู้ใดกล้ามาประทุษร้ายท่าน'

แต่วาจาประดานั้นหาได้บอกออกไปไม่ หงส์ชำก็ได้กล่าวสืบต่อ

"ในใจท่านจะต้องมีความเห็น เรายโสโอหังเกินไป ย่อมเข้าใจว่าผู้อื่นไม่กล้าประทุษร้ายเรา นั่นเนื่องเพราะท่านมิทราบสภาพของตอนนั้นเป็นอย่างไร"

ถอนหายใจยาวแล้วจึงเล่าต่อ

"หากแม้นตอนนั้นท่านก็อยู่ร่วมด้วย แลเห็นสีหน้าที่ระรื่นแจ่มใส ท่าทีหฤหรรษ์เบิกบานใจของทุกผู้คน ท่านก็ต้องไม่สงสัยว่าจะมีคนมาประทุษร้ายท่านแล้ว"

ยู่ป้วยหยกอดมิได้ต้องกล่าวขึ้น

"หากแม้นมีคนต้องการประทุษร้ายผู้อาวุโส ไหนเลยจะมีพิรุธให้ผู้อาวุโสสังเกตมาได้"

สีหน้าหงส์ชำยิ่งเคร่งเครียดลงกว่าเดิม นิ่งอึ้งเป็นนานก็ไม่มีวาจากล่าว

จูลุ่ยยี้ตอนนั้นได้คลายความเหน็ดเหนื่อยแล้ว นางชิงกล่าวขึ้น

"นั่นยังมีสาเหตุอื่นอีก ประการแรกซาเจ็กมีความเห็น พวกประดานั้นล้วนเป็นยอดคนชื่อกระเดื่องเลื่องแผ่นดินแห่งยุค ย่อมไม่ยอมใช้ฝีมือที่สามานย์จนไร้ยางอายเยี่ยงนั้น"

ยู่ป้วยหยกฝืนยิ้มสอดคำขึ้น

"มีบางครั้ง พวกที่ประโคมตัวเองเป็นวีรบุรุษเปี่ยมธัมมะ ยังกลับมีฝีมือต่ำช้าสามานย์น่าหวาดกลัวกว่า นั่นเนื่องเพราะพวกประดานั้นหากกระทำเรื่องเลวทรามไปผู้อื่นมิเพียงไม่ระวังเท่านั้น ยังไม่ยอมเชื่อถืออีกด้วย !"

จูลุ่ยยี้พลอยอึ้งไปครู่หนึ่ง จึงกล่าวช้า ๆ

"ประการที่สอง ด้วยพลังฝีมือของซาเจ็กในตอนนั้น มาตรว่าจะดื่มสราพิษลงไปจอกหนึ่ง ก็สามารถใช้กำลังภายในรีดเร้นมันออกมาได้ อย่าว่าแต่แลเห็นสุราทุก ๆ จอกต่างรินออกมาจากในป้านเดียวกันทั้งสิ้น"

กั๊วะเทียนเซียนชำเลืองแลโอ๊วเหลาเล่าแวบหนึ่ง แล้วกล่าว

"หากแม้นเป็นยาพิษธรรมดา ผู้อาวุโสหงส์ชำดื่มไปแล้วย่อมมิเป็นไร แต่ฝีมือการใช้พิษของโอ๊วเหลาเล่านับได้ว่าไม่มีผู้ใดในแดนดินเทียมเทียบเปรียบติด ผู้อาวุโสหงส์ชำแม้มีพลังฝีมือเลิศล้ำสุดยอด แต่อย่างไรยังคงไม่มีตับไตไส้พุงหลอมหล่อขึ้น

จากเหล็กไหล !"

จูลุ่ยยิ้กล่าวสืบต่อ

"ภายหลังชาเจ็กจึงทราบ นางมิได้ใส่ยาพิษในสุรา แต่กลับทายาพิษอันร้ายกาจที่สุดอยู่ในจอกสุราของชาเจ็กกับมารดาข้าพเจ้าก่อน"

ยู่ป้วยหยกขมวดคิ้ว กล่าวขึ้น

"ในสุรามียาพิษ รสมันอย่างไรก็ต้องผิดจากเดิมเล็กน้อย ผู้อาวุโสหงส์ชำดื่มไปจอกหนึ่งแล้ว หรือยังพิสูจน์ไม่ออก ไหนเลยยังจะยอมดื่มจอกที่สองอีก ?"

ก๊ะเทียนเชียนอดมิได้ต้องกล่าวขึ้นบ้าง

"แม้นับว่าผู้อาวุโสหงส์ชำชิมรสไม่ออก แต่จูเก็งจู๊ก็เป็นผู้เชี่ยวชาญในการใช้พิษไหนเลยจะสังเกตไม่ออกอีกด้วย"

จูลุ่ยยิ้ถอนใจ กล่าวว่า

"เนื่องเพราะยาพิษนั้นทาอยู่ในจอกสุรา สุราก็เป็นสุราเย็น หลังจากจอกแรกที่ทุกคนต่างรีบยกขึ้นดื่มแห้งไปในบัดดล พิษที่ปะปนอยู่ในสุราจึงมีไม่มาก"

ก๊ะเทียนเชียนถามโพล่งทันที

"แต่ภายหลัง..."

จูลุ่ยยิ้สอดคำไปทันที

"ภายหลัง ยาพิษที่ละลายไปในสุราแม้ยิ่งนานยิ่งหนา ยิ่งนานยิ่งกำเริบฤทธิ์เร็ว แต่ตอนนั้น ชาเจ็กกับมารดาข้าพเจ้าต่างดื่มลงไปไม่น้อยแล้ว ความรู้สึกได้เริ่มเชื่องช้าซึมเซา"

นางก้มศีรษะต่ำ เล่าสืบต่อไป

"ท่านทั้งหลายพึงทราบไว้ ในวันนั้นจิตใจของมารดาข้าพเจ้าลิงโลดยินดีสุดเปรียบประมาณ คนเราหากตื่นเต้นยินดีจนเกินไป ความระมัดระวังผู้อื่นก็ต้องลดน้อยลงไปมากหลายแล้ว"

ก๊ะเทียนเชียนถอนใจกล่าวว่า

"ดูท่า ตอนโอ๊วเหลาเล่าใช้ยาพิษถึงกับคำนวณมูลฐานของอารมณ์ผู้คนทั้งหลายไว้โดยละเอียดถี่ถ้วน ฝีมือใช้พิษของคนผู้นี้ นับว่าไม่มีใครเทียมเปรียบติดจริง ๆ"

คนทั้งมวลเมื่อคิดถึงจิตใจอันละเอียดชั่วร้ายของโอ๊วเหลาเล่า ฝีมือที่รัดกุมแนบเนียน ต่างบังเกิดความหวาดหวั่นพรั่นใจโดยไม่อาจข่มกลั้นได้ กับโอ๊วเหลาเล่าอีกนางหนึ่งซึ่งอยู่เบื้องหน้า พลอยบังเกิดความชิงชังรังเกียจขึ้นโดยไม่รู้ตัวด้วย

ยู่ป้วยหยกความจริงยืนอยู่ที่ข้างกายนาง ยามนี้ถึงกับคล้ายหลบหนีอสรพิษร้าย

เดินออกไปเสียจนไกล เจ็งแจ่ยิ่งเบือนหน้ากระทั่งหางตายังมิยอมไปเหลือบแลนาง แม้สักแวบเดียว

จูลุ่ยยี้เล่าสืบต่อไป

"สุราอาหารมื้อนั้น ดื่มกินกันไปกว่าครึ่งชั่วยามแล้ว มารดาข้าพเจ้าพลันคุกเข่าโขกศีรษะคารวะต่อซาเจ็กอย่างเคารพนบน้อมไปหลายครั้ง โขกศีรษะคารวะต่อซาเจ็กในฐานมีพระคุณช่วยชีวิตนาง"

หงส์ชำถอนใจเล่าขึ้นบ้าง

"เราเห็นนางมาขอบพระคุณในตอนนั้น มาตรว่ารู้สึกประหลาดสงสัยอยู่หลายส่วน แต่มิได้กล่าวกระไร นางยังเดินยิ้มแย้มไปคว้ามือตังฮึงมุ้ยหยกขึ้นกล่าว

" 'ได้รับการประทานจากผู้อาวุโสหลายท่าน บันดาลให้เราสองวันนี้ได้เป็นสามีภรรยากัน มิว่าอย่างไรในใจข้าพเจ้าต่างปลาบปลื้มตื้นตันยิ่ง'

"ตังฮึงมุ้ยหยกย่อมต้องแย้มยิ้มประจบนางพลางกล่าว

" 'ข้าพเจ้าก็รู้สึกปลาบปลื้มตื้นตันยิ่ง'

"จูไบ๊หัวร่อแล้วกล่าวต่อไป 'โบราณว่า สามีภรรยาร่วมชีวิตเดียวกัน ข้าพเจ้ามาตรไม่อาจกำเนิดวันเดือนปีเดียวกับท่าน แต่ยินดีขอตายในวันเดือนปีเดียวกับท่าน ท่านยินยอมหรือไม่ ?'

"เราฟังนางถึงกับมากล่าวคำตายในวันมงคลโดยไม่มีต้นสายปลายเหตุ ขณะในใจนึกตำหนินาง เหตุใดแส่หาความอัปมงคลเองอยู่นั้น

"ตังฮึงมุ้ยหยกก็ได้กล่าวอย่างยิ้มแย้มขึ้นก่อนแล้ว 'ในเวลาร่าเริงยินดีเยี่ยงนี้ ท่านเหตุใดพลันมากล่าววาจาอัปมงคล ?'

"จูไบ๊จับตามองมันแน่วนิ่ง ยิ้มพลางถามขึ้น

" 'ข้าพเจ้าเพียงถามท่านว่า ยินดีหรือไม่เท่านั้น'

"รอยยิ้มของตังฮึงมุ้ยหยกคล้ายดั่งฝืนขึ้นมาโดยเห็นชัด แต่จำต้องผงกศีรษะรับคำ

" 'ข้าพเจ้าย่อมยินดีเช่นกัน'

"มิคาด คำตอบมันไม่ทันสิ้นเสียง จูไบ๊พลันบิดแขนของมันอย่างแรง เสียงกร๊อบดังสนั่น แขนมันถูกจูไบ๊หักจากไหล่ออกมาข้างหนึ่งทันที"

คนทั้งปวงฟังถึงตอนนี้ ต่างต้องร้องโพล่งขึ้นมาด้วยความตื่นตกใจ ในตอนนั้นพวกตังฮึงเม้งเมื่อเห็นภาพอันแตกตื่นสะท้านขวัญปรากฏขึ้นมาโดยไม่คาดหมาย ความรู้สึกของมันเป็นเช่นไร ย่อมคำนวณได้แล้ว

ยู่ป้วยหยกกล่าวด้วยความรันทด

“คิดว่า ตอนนั้นนางได้รู้ตัวว่าถูกพิษที่ไม่อาจช่วยเหลือแล้ว นางโขกศีรษะคารวะขอบพระคุณผู้อาวุโสก่อน ก็คือมารยาทที่ขออำลาจากผู้อาวุโสไป”

งึ่นฮวยเนี้ยถอนใจกล่าว

“นางตอนนั้นพยายามข่มกลั้นอารมณ์ไว้ไม่ให้มีพิรุธ ที่แท้ตกลงปลงใจแน่วแน่อยู่ก่อนแล้ว ต้องให้คนน้ำใจทรยศไร้คุณธรรม ตายตามนางไปสู่ปรภพด้วย”

หงส์ซำถอนใจกล่าวว่า

“แต่ตอนนั้น เราอย่างไรยังไม่รู้ต้นสายปลายเหตุ ขณะจะถามนางว่าเพราะเหตุใดจึงเป็นเยี่ยงนี้ ตังฮึงเม้งก็ได้แผดร้องด้วยความแตกตื่น ตวาดด่านางพร้อมทั้งโถมเข้าหา

“จู๊ไบ๊ได้เค้นคอตังฮึงม้ยหยกไว้แล้วส่งเสียงตวาดดัง ๆ

“ ‘พวกท่านผู้ใดกล้าเข้ามาอีกก้าวหนึ่ง เราจะปลิดชีวิตมันก่อนทันที’

“พวกตังฮึงเม้งย่อมมีความกริ่งเกรงมิกล้าคุกคามรุนแรงนัก จึงไม่ได้ลงมือกันจริง ๆ

“จูไบ๊ตอนนั้นจึงกล่าวต่อเราด้วยความโศกเศร้ารันทด ว่าในสุรามียาพิษร้ายแรงที่ไม่อาจคลี่คลายช่วยเหลือ พิษแทรกซึมจนถึงไขกระดูกแล้ว นางจะต้องตายแน่ วิงวอนให้เราช่วยเลี้ยงดูลุ่ยยี้ของนางไว้

“เมื่อเราลอบเกร็งลมปราณทดสอบดูรู้ตัวว่าถึงกับถูกพิษไปจริงดั่งว่า พิษนี้มีฤทธิ์ช้ายิ่ง แต่เมื่อถูกเราเกร็งลมปราณไปเร่งรัด มือเท้าพลันกลายเป็นสีม่วงไปทันที

“จูไบ๊เมื่อเห็นสภาพเช่นนี้ของเรา หน้าตายิ่งโศกเศร้าจนหดหู่ เนื่องเพราะนางตอนนั้นก็ได้พบเห็นแล้วว่าพิษที่เรากลืนกินลงไป ถึงกับมากกว่านางหลายเท่า ยิ่งไม่มีทางช่วยให้รอดได้อีกแล้ว”

ฟังถึงตอนนี้ จิตใจผู้คนทั้งมวลคล้ายมีหินใหญ่ทับไว้ อึดอัดจนระบายลมหายใจไม่ออก จูลุ่ยยี้ขยี้ตาแล้วเล่าช้า ๆ สืบไป

“ตอนนั้น ข้าพเจ้ากำลังนั่งบนเก้าอี้ตัวน้อยกินลูกชิ้นเนื้อที่มารดาข้าพเจ้าประกอบขึ้นกับมือ เมื่อเห็นสภาพเช่นนั้น ลูกชิ้นยังต้องกลิ้งตกไปด้วยความแตกตื่น

“ตอนนั้น ซาเจ็กได้ส่งเสียงกู่ที่สดใสกังวานปานหงส์ร่ำร้องในอากาศขึ้นอีกครั้งแล้ว

“โอ๊วเหลาเล่าหน้าแปรเปลี่ยนไปทันที ถอยกายไปทางด้านหลังตลอดเวลาและยังส่งเสียงตวาดขึ้นว่า

" 'ยาพิษนี้เป็นตังฮึงเม้งแสวงหาพืชพิษแปดสิบเอ็ดชนิดผสมขึ้นมา หากท่านกล้าใช้กำลังภายในเปะปะเหลวไหล ต้องตายโดยไม่มีทางช่วยเหลือทันที' "

ยู่ป้วยหยกอดมิได้ต้องโพล่งขึ้น

"ยาพิษไฉนจึงกลายเป็นตัวตังฮึงเม้งผสมขึ้น ?"

กั๊วะเทียนเชียนยิ้มพลางกล่าวว่า

"โอ้วเหลาเล่าทั้งกลอกกลิ้งทั้งมีเล่ห์ร้าย แลเห็นผู้อาวุโสหงส์ชำยังมีอานุภาพดุดันไม่เสื่อมคลาย ไหนเลยจะกล้ารับว่ายาพิษนางเป็นผู้ผสมขึ้นเอง วาจาประโยคนี้มิเพียงจะสยบผู้อาวุโสไว้มิให้รังควานต่อนางเท่านั้น ยังคิดป้ายผิดไปที่ตังฮึงเม้งเพื่อให้ตังฮึงเม้งรับหน้าแทนนางอีกด้วย"

ยู่ป้วยหยกถอนใจยาว กล่าวว่า

"คนที่มีจิตใจอำมหิตชั่วร้ายดั่งนี้ นับว่าน่าหวาดกลัวอย่างยิ่งจริง ๆ"

จูลุ่ยยี้เล่าสืบต่อไป

"แต่นางกลับประเมินพลังฝีมือของชาเจ็กต่ำเกินไปในตอนนั้น มาตรว่ายาพิษกำเริบฤทธิ์รุนแรงแต่ชาเจ็กยังคงใช้พลังภายในอันแตกตื่นสะท้านโลกเข้ารีดรวมไว้ที่จุดศูนย์ในท้องน้อย กู่เสียงยาวพร้อมกับโถมเข้าใส่ตังฮึงเม้งไป

"แต่มารดาข้าพเจ้ากลับร้องทักด้านข้างขึ้น

" 'ยาพิษมิใช่ตังฮึงเม้งผสมขึ้นเด็ดขาด เป็นฝีมือโอ้วเหลาเล่าเอง ผู้อาวุโสท่านรีบจับตัวนางไว้ บังคับให้นางมอบยาขจัดพิษออกมา อาจบางทียังมีทางช่วยเหลือได้'

"พริบตาที่นางกล่าววาจาต่อท่านผู้เฒ่าประโยคเดียว ตังฮึงเม้งก็ถูกชาเจ็กหักแขนทั้งสองข้างทิ้ง และที่ทรวงอกยังถูกไปอีกหนึ่งฝ่ามือ กระอักโลหิตล้มฮวบลงกองกับพื้นแล้ว

"ผู้อื่นเมื่อเห็นตังฮึงเม้งอันมีชื่อกระเดื่องเลื่องแผ่นดิน ถึงกับไม่อาจต่อต้านการจู่โจมของชาเจ็กแม้สักกระบวนท่าเดียว จึงยิ่งแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ มีบ้างยังคิดจะหาทางหลบหนีออกไปในบัดดล

"แต่ชาเจ็กตอนนั้นมีโทสะดาลเดือดสุดระงับ ไหนเลยยอมปล่อยพวกมันหนีเอาชีวิตรอดได้ จึงมีเสียง 'กร๊อบ กร๊อบ โครม โครม' และเสียงครวญครางอันโหยหวนดังติดต่อตามกันอย่างสยองขวัญ นั่นล้วนเป็นเสียงกระดูกหัก ร่างล้มฟาดกับพื้น ยอดฝีมืออันดับหนึ่งของชั้นหนึ่งในบู๊ลิ้มที่มีอยู่เต็มห้อง ปราศจากผู้รอดชีวิตสักคนเดียว โลหิตสด ๆ กระเซ็นใส่ผนังทุกด้านจนคล้ายเป็นบุปผาสีแดงแต่งแต้มไว้"

ความขุ่นข้องในอกยู่ป้วยหยก ตอนนี้จึงระบายออกมาได้ แต่อดมิได้ต้องถามไป

“โอ๊วเหลาเล่าเล่า ?”

จูลุ่ยยี้กล่าว

“มีแต่โอ๊วเหลาเล่าเท่านั้นที่ยังไม่ตายทันที ซาเจ็กเพียงแต่ทำลายเท้าทั้งสองของนางจนพิการ สุดท้ายจึงบังคับให้นางนำยาขจัดพิษออกมา”

กั๊วะเทียนเชียนถอนใจกล่าวขึ้นว่า

“แต่ยาขจัดพิษนั้น เมื่อผสมขึ้นจากพืชพิษแปดสิบเอ็ดชนิด น่ากลัวกระทั่งตัวนางเองยังไม่มีปัญญาขจัดได้”

จูลุ่ยยี้ถอนใจ กล่าวว่า

“เป็นเช่นนั้นจริง ๆ มารดาข้าพเจ้าก็ทราบดีว่านางไม่โป้ปด จึงให้นางบอกชื่อยาพิษทั้งแปดสิบเอ็ดชนิดออกมา ขอเพียงทราบธาตุของยาพิษนั้น อย่างไรก็ค่อยหาวิธีขจัดพิษออกมาได้”

กั๊วเทียนเชียนผงกศีรษะรับคำขึ้น ยู่ป้วยหยกจึงกล่าว

“แต่...แต่นางบอกมาหรือไม่ ?”

จูลุ่ยยี้กล่าวสืบไป

“นางจิ้งจอกเฒ่ารักตัวกลัวตายยิ่ง ขอเพียงมีโอกาสรอดชีวิตอยู่ นางไหนเลยจะยอมปล่อยผ่านมือ มิคาด นางเพิ่งกล่าวนามยาพิษมาได้สองชนิด ที่ด้านข้างพลันมีเข็มอาบยาพิษกำใหญ่พุ่งเข้าตรึงใส่กลางหลังนางจนหมดสิ้น !

“ได้ยินตังฮึงเม้งแผดหัวร่อเสียงเกรี้ยวกราด แล้วตวาดขึ้น ‘หงส์ซำ เจ้าฆ่าเราเจ้าก็ต้องตายตามเราไป ในโลกจะไม่มีผู้ใดสามารถช่วยเจ้าได้อีกแล้ว’

“ที่แท้ มันเนื่องเพราะมีพลังภายในอันกล้าแข็ง มาตรว่าถูกซาเจ็กฟาดเข้าใส่ทรวงอกไปฝ่ามือหนึ่ง ยังมิได้ขาดใจตายทันที มันกลัวโอ๊วเหลาเล่าบอกวิธีขจัดพิษออกมา จึงฆ่านางเพื่อปิดปากไปเสียก่อน”

เสียงของนางแช่มช้าลงไปทุกขณะ ในที่สุดก้มศีรษะด้วยความหม่นหมองรันทดมิได้กล่าวสืบต่อไปอีกแล้ว

ตำนานอันยอกย้อนและรันทดหดหู่เรื่องนี้ ในที่สุดก็นับว่ายุติลงจากปากคำของนาง และนางได้เล่าประสบการณ์อันอเนจอนาถน่ารันทดของตระกูลนางออกมาเอง ความอัดอั้นของจิตใจ ย่อมเป็นที่คำนวณกันได้แล้ว

พวกยู่ป้วยหยกก็นับว่าฟังตำนานเรื่องนี้แต่ต้นจนจบ มาตรว่าจะมิใช่คนวงในแต่จิตใจทุกคนต่างสะทกสะท้อนจนสุดเปรียบประมาณ ก้มศีรษะด้วยความอัดอั้น

รันทด

มิทราบผ่านเวลานานปานใด จึงได้ยินโอ๊วเหลาเล่าทอดถอนใจยาว พึมพำขึ้นว่า

“เราผิดแล้ว เราผิดแล้ว เราผิดแล้ว...”

นางย้ำคำนี้ถึงเจ็ดแปดครั้งซ้อน ๆ พลันผุดลุกขึ้นคารวะต่อหงส์ชำบนเตียงจนนอบน้อมจรดพื้น ก้มศีรษะถอนใจกล่าวไป

“ที่แท้ม่วยจื้อของข้าพเจ้ามิใช่ซาเอี๊ยเป็นผู้ฆ่า อย่าว่าแต่...นางทำอันตรายต่อซาเอี๊ยท่านจนเป็นสภาพดั่งนี้ ซาเอี๊ยแม้นับว่าฆ่านางทิ้งเสีย ข้าพเจ้านางเฒ่าก็ไม่มีวาจาตัดพ้อต่อว่า”

นางถึงกับกล่าววาจาที่สมเหตุสมผลเยี่ยงนี้ออกมาได้ คนทั้งหลายต่างรู้สึกผิดคาดหมายเล็กน้อย สีหน้าท่าทีหงส์ชำชิงแชคล้ายดั่งห่อเหี่ยวท้อแท้ยิ่ง ถึงกับโบกมือกล่าว

“คนที่ควรตายต่างตายไปหมดสิ้นแล้ว อดีตที่ผ่านพ้นก็มิต้องรื้อฟื้นขึ้น ท่าน...ท่าน ไปเถิด”

โอ๊วเหลาเล่ากล่าวขอบพระคุณแล้วหันกายจะเดินลงบันไดไป แต่เพิ่งได้สองก้าวพลันหันกลับมากล่าว

“ตังฮึงเม้งอวดฉลาดคาดว่ากระทำถูก แต่ที่แท้กลับผิดพลาดแล้ว”

หงส์ชำขมวดคิ้วร้องอ้อ โอ๊วเหลาเล่าจึงกล่าวสืบต่อไป

“มันเข้าใจ ในโลกจะไม่มีผู้ใดสามารถขจัดพิษผู้อาวุโสได้อีกแล้ว แต่กลับลืมว่ายังมีข้าพเจ้านางเฒ่าอยู่”

จูลุ่ยยี้กระโดดขึ้นทันที ร้องด้วยความลิงโลดยินดี

“ใช่แล้ว ม่วยจื้อของนางผสมยาพิษขึ้นมา ท่านย่อมรู้จักวิธีขจัดพิษอยู่”

โอ๊วเหลาเล่ากล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

“โกวเนี้ยยังมีอีกเรื่องหนึ่งที่มิเข้าใจ”

“เรื่องอันใด ?”

“ยาพิษนั้น ความจริงเป็นเรานางเฒ่าผสมขึ้นเอง ดังนั้น ในตัวม่วยจื้อของเราจึงไม่มียาขจัดพิษ”

วาจาประโยคนี้พอกล่าวไป คนทั้งปวงทั้งแตกตื่นทั้งยินดีขึ้น

จูลุ่ยยี้ลิงโลดยินดีจนหน้าแดงฉาน ร้องเสียงแหบแห้งขึ้น

“ท่าน...หรือในตัวท่านมียาขจัดพิษอยู่ ?”

โอ๊วเหลาเล่าล้วงกล่องไม้เล็ก ๆ สีม่วงออกมาจากอกเสื้อ กล่าวว่า

“ยาขจัดพิษอยู่ในนี้นี่เอง”

เรื่องนี้ นับว่าอุบัติโดยไม่คาดหมายเกินไป โชคดีจนเกินไป ทำให้ผู้คนยากยิ่งจะยอมเชื่อถือได้ ดังนั้น จูลุ่ยยี้เขม้นมองกล่องไม้ในมือนางแน่วนิ่ง พลุ่งพล่านจนตัวสั่นระริกขึ้นมา

โอ๊วเหลาเล่าถอนใจ กล่าวว่า

“ยาขจัดพิษนี้ ความจริงเรานางเฒ่าไม่คิดนำออกมาเลย แต่เมื่อซาเอี๊ยมีคุณธรรมอันเลิศล้ำ มีวีรกรรมอันแกร่งกล้าอย่างยิ่ง หากให้ซาเอี๊ยต้องจบชีวิตในสภาพนี้โดยไม่มีทางช่วยเหลือ สวรรค์ไหนเลยยังจะมีทิพยเนตร ฟ้าดินไหนเลยยังจะมีความยุติธรรมเหลืออยู่ ?”

จูลุ่ยยี้ร้องเสียงสั่นสะท้านขึ้น

“คิด...คิดมิถึงว่าท่านยังมีมโนธรรมประจำใจ...”

นางตะปบมือชิงกล่องไม้นั้นมา ด้วยทีท่าคล้ายกลัวถูกผู้อื่นชิงไปก่อนก็ปานโอบรัดไว้ในอ้อมอกแนบแน่น ดวงตามีหยาดน้ำเอ่อคลอแทบหยดหยาด ร้องขึ้นด้วยความลิงโลดยินดีถึงขีดสุด

“ซาเจ็ก ซาเจ็ก...ในที่สุด พวกเราก็มีทางช่วยแล้ว ในหลายปีนี้ นับว่าคล้ายอยู่ในความฝันร้ายอันน่าชัง บัดนี้ ฝันร้ายก็ได้ผ่านพ้นไปแล้ว ซาเจ็กท่านยินดีหรือไม่ ?”

หงส์ชำก็พลุ่งพล่านดาลใจจนมิอาจข่มระงับ หลังจากทนทรมานต่อความลำเค็ญที่มนุษย์ยากจะทนทานมานานปี พลันสามารถดิ้นหลุดออกจากปลักปวดร้าวลำเค็ญไหนเลยจะไม่ลิงโลดดีใจได้ ?.

จูลุ่ยยี้โถมลงไปบนเตียง ในยามแตกตื่นยินดีสุดขีด ถึงกับเปล่งเสียงร่ำไห้ดัง ๆ ออกมา หงส์ชำพลอยลูบผมนุ่มของนางเบา ๆ คล้ายคิดจะกล่าวอะไร แต่ลำคอตีบตันถึงกับไม่อาจเค้นเสียงมาได้แม้สักคำเดียว

โอ๊วเหลาเล่าก็คล้ายจับตามองจนพลุ่งพล่านตื้นตัน นางทอดถอนใจแล้วกล่าวเสียงเครือ

“คนดีย่อมมีกรรมดีสนอง ความยุติธรรมย่อมยังอยู่ในใจมนุษย์ทุกรูปทุกนาม โอ...เรานางเฒ่าตอนนี้ก็ควรไปได้แล้ว”

ยู่ป้วยหยกพลันเบี่ยงกายขวางทางนางไว้กล่าวขึ้นว่า

“นั่นเป็นยาขจัดพิษจริงหรือไร ?”

โอ๊วเหลาเล่ากล่าวอย่างยิ้มแย้มแจ่มใส

“หนุ่มน้อย ท่านน่ากลัวพบแต่คนเลวร้ายมากเกินไป ดังนั้นจึงไม่ยินยอม

เชื่อถือต่อผู้อื่นใดทั้งสิ้น ท่านเห็นเรานางเฒ่ามีความอำมหิตมาประทุษร้ายบุคคลเช่นดั่งหงส์ชำชิงแชนี้ทีเดียวหรือ ?"

ยู่ป้วยหยกเน้นเสียงช้า ๆ ขึ้น

"ข้าพเจ้านับว่าพบพานคนเลวร้ายมามากเกินไปจริง ๆ ดังนั้นบัดนี้จึงไม่ทราบมาตรว่าบุคคลเช่นดั่งผู้อาวุโสหงส์ชำ บางครั้งก็ยังถูกคนประทุษร้ายได้เช่นกัน"

กั๊วะเทียนเชียนพลันสอดคำขึ้นมาบ้าง

"อย่าว่าแต่ผู้อาวุโสหงส์ชำขอยืมพลังภายในของท่านไปจนแทบสิ้นร่าง ท่านกลับมาช่วยผู้อาวุโส เรื่องนี้กระทั่งข้าพเจ้ายังอดเริ่มคลางแคลงสงสัยมิได้ ในโลกจะมีคนจิตใจดีงามปานนี้อยู่จริง ๆ ?"

ความจริงแล้ว กั๊วะเทียนเชียนคลางแคลงสงสัยมาตั้งแต่แรก เพียงรู้สึกเป็นเรื่องราวไม่เกี่ยวพันถึงตัวมัน ดังนั้น มิเคยเอ่ยปากทักท้วงบอกใบ้ ตอนนี้ เมื่อยู่ป้วยหยกเป็นผู้เสนอหน้าออกคุกคามก่อน มันจึงพลอยร่วมทำตัวเป็นคนดีไปด้วยความปีติ

จูลุ่ยยี้เมื่อฟังคำพูดของคนทั้งสอง หัวใจที่เต้นระทึกด้วยความยินดี ต้องวาบหวิวจนหนักอึ้งอีกครั้ง ค่อย ๆ ทรงกายขึ้นมาถลึงโอ๊วเหลาเล่าแล้วกล่าวว่า

"ท่าน...ท่านบอก นี่เป็นยาขจัดพิษจริงหรือไม่ ?!"

โอ๊วเหลาเล่าถอนใจยาวกล่าวว่า

"หากแม้นโกวเนี้ยก็มิเชื่อ ไม่สู้คืนให้แก่เรานางเฒ่าเถิด"

จูลุ่ยยี้ตวาดเสียงเกรี้ยวกราดขึ้น

"ไหนเลยง่ายดายดั่งนั้น ? หากแม้นมิใช่เป็นยาขจัดพิษ เราต้องปลิดชีวิตท่านมาชดใช้ทันที !"

โอ๊วเหลาเล่าฝืนยิ้มกล่าวว่า

"ต้องอย่างไรโกวเนี้ยจึงยอมเชื่อถือ"

"ท่านต้องกลืนกินให้ข้าพเจ้าเห็นกับตาสักเม็ดหนึ่งก่อน"

ยู่ป้วยหยกเข้าใจว่า โอ๊วเหลาเล่าคราวนี้ต้องเป็นการก่อกวนลวดลายจนตัวตายไปเอง มิคาด โอ๊วเหลาเล่าถึงกับรับกล่องนั้นมา กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ในเมื่อเป็นเช่นนี้ เรานางเฒ่าก็จะกลืนกินให้โกวเนี้ยเห็นสักเม็ดหนึ่ง"

กั๊วะเทียนเชียนพลันส่งเสียงเย็นชาขึ้นอีกครั้ง

"หากท่านได้กินยาป้องกันพิษเข้าไปก่อน มาตรว่าในกล่องนี้เป็นยาพิษจริงท่านกลืนกินไปก็ย่อมมิเป็นไร"

โอ๊วเหลาเล่าถอนหายใจกล่าว

“เยี่ยงนี้เรียกว่าทำตัวยาก ยากจะทำตัวแล้ว”

นางกลอกนัยน์ตาไปมา พลันหัวร่อแล้วกล่าวว่า

“แต่โชคดีที่เรานางเฒ่ายังมีอีกวิธีหนึ่งมายืนยันว่ายาที่อยู่ในกล่องนี้เป็นยาใดกัน”

จูลุ่ยยี้ขบกรามเค้นเสียง

“ท่านควรหาวิธีมายืนยันจะประเสริฐสุด ไม่เช่นนั้น...เฮอะ”

แลเห็นโอ๊วเหลาเล่าล้วงกล่องไม้ออกจากอกเสื้ออีกใบหนึ่ง มาตรว่าเป็นกล่องที่สลักจากแก่นไม้เช่นกัน แต่ย้อมเป็นสีแดงฉานปานโลหิตสด ๆ

โอ๊วเหลาเล่ากล่าวขึ้นว่า

“ยาในกล่องนี้ ก็คือยาพิษที่วันนั้นม่วยจื้อของเราใช้ไปประทุษร้ายคนนั่นเอง”

นางเปิดกล่องหยิบยาผงสีแดงออกมากระจุกหนึ่ง ถึงกับกลืนลงไปในปาก คนทั้งปวงต้องตื่นตกใจขึ้นอีกครั้ง แต่โอ๊วเหลาเล่ากลับกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“เราเห็นโกวเนี้ยมีประกายตาที่ผิดธรรมดา สภาพต่าง ๆ ในร่างกายจะต้องผิดกว่าสามัญชนคนธรรมดา ยาพิษบางประการ ผู้อื่นเมื่อกลืนกินแล้วต้องสิ้นชีวิตทันที แต่โกวเนี้ยกลืนกินแล้วกลับปลอดภัยมิเป็นอันตรายใด ๆ ทั้งสิ้น ?”

หยุดแย้มยิ้มแล้วจึงกล่าวสืบต่อ

“มิทราบเรานางเฒ่าสังเกตถูกต้องหรือไม่ ?”

จูลุ่ยยี้แค่นเสียงดังเฮอะขึ้นเบา ๆ มาตรว่ามิได้กล่าวกระไร แต่ในใจต้องลอบนับถือสายตาของหญิงชรานางนี้ยิ่งนัก

โอ๊วเหลาเล่ากล่าวสืบไป

“แต่โกวเนี้ยมีธาตุที่พิเศษเยี่ยงนี้ กลับมิใช่มีมาตามธรรมชาติกระมัง ?”

จูลุ่ยยี้อึ้งไปครู่หนึ่ง ในที่สุดส่งเสียงหนัก ๆ กล่าวขึ้น

“ใช่แล้ว นั่นเนื่องเพราะเราต้องการทดสอบดว่า ที่ซาเจ็กถกไปนั้นเป็นพิษใดกันแน่ จึงตกลงใจเสาะหายาพิษนานาชนิดในโลกนี้มาลิ้มชิมดู ค้นคว้าหลังจากที่อาการของพิษกำเริบแล้วเป็นสภาพใด ดูว่ามันเป็นพิษที่มีธาตุในแนวไหน ? มีวิธีใดคลี่คลายช่วยเหลือได้ ?”

โอ๊วเหลาเล่ากล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“ใช่แล้ว มิว่าเป็นยาพิษใด ขอเพียงกลืนกินไม่เกินกว่าขนาดของมัน ต่างไม่ถึงกับต้องสิ้นชีวิต และท่านหากแม้นกลืนยาพิษนั้นมากแล้ว ภายหน้า โลหิต

ในตัวจะมีปฏิกิริยาต้านพิษชนิดนั้นเกิดขึ้นอีกด้วย”

นางถอนหายใจยาวแล้วจึงกล่าวสืบไป

“เรื่องนี้ยามกล่าวแม้จะ่คล้ายง่ายดายยิ่ง แต่ความเป็นจริง กลับต้องมิใช่ผู้อื่นใดก็สามารถกระทำได้เด็ดขาด ความแน่วแน่ของจิตใจ และความเด็ดเดี่ยวของกำลังขวัญ โกวเนี้ย นับเป็นที่เรานางเฒ่าต้องเคารพนับถือยิ่ง”

คนทั้งปวงเมื่อนึกได้ว่า จูลุ่ยยี้อายุยังเยาว์วัยก็ต้องใช้ร่างกายไปทดลองพิษอยู่ทุกวัน แม้รู้ดีว่าหากชะล่าไปเพียงวูบเดียว กลืนกินยาพิษเกินขนาดจะต้องพลีชีวิตตายไปกับการทดลองเป็นแน่แท้

คนทั้งปวงหวนนึกถึงตัวเองอีกครา นับว่าไม่มีผู้ใดจะจิตใจกล้าแข็งและขวัญดีถึงปานนี้ จึงต่างมีความเคารพนับถือในดรุณีอายุเยาว์วัยขึ้นอีกมากมายหลายส่วน

แต่จูลุ่ยยี้เพียงส่งเสียงราบเรียบกล่าวขึ้น

“นี่ก็ไม่นับสำคัญอะไร มียาพิษบางขนาน มิเพียงไม่ขมเท่านั้น ยังหวานอย่างยิ่งอีกด้วย”

โอ๊วเหลาเล่ากล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“ยาที่ทำลายชีวิต ส่วนมากหวานอย่างยิ่ง มีแต่ยาช่วยชีวิตเท่านั้นจึงขม ‘ยาดีขมคอ’ เป็นอมตะวาจาที่ไม่อาจทัดทานโต้แย้งแต่โบราณกาลจวบปัจจบัน”

จูลุ่ยยี้ถอนใจกล่าวอีก

“เป็นเช่นนี้จริง ๆ”

โอ๊วเหลาเล่ากล่าวขึ้นบ้าง

“แต่ในสายตาของเรานางเฒ่า ยาพิษที่โกวเนี้ยสามารถหามาได้ ต้องไม่มีคุณค่าลิบลิ่วสักเท่าใด หากเป็นพิษของพวกอสรพิษทั้งหลาย โกวเนี้ยกลืนกินไปในตอนนี้ย่อมมิเป็นไร แต่หากเป็นยาเยี่ยงนี้ของเรานางเฒ่า...”

นางหัวร่อก่อนแล้วจึงกล่าวต่อ

“มิใช่เรานางเฒ่าอวดโอ่โอหัง ยาพิษนี้แม้เป็นโกวเนี้ยก็มิอาจทนทานอย่ได้”

จูลุ่ยยี้เงยหน้าคิดจะกล่าวกระไร แต่ไม่อาจเปล่งเสียงได้แม้สักคำเดียว!

เนื่องเพราะนางพลันพบเห็น ใบหน้าที่เหี่ยวย่นของโอ๊วเหลาเล่า ตอนนี้ถึงกับกลายเป็นสีม่วงคล้ำ กระทั่งประกายตายังเป็นสีม่วงไปด้วย สารรูปยามนี้ โหดเหี้ยมแสยะจนน่ากลัวบอกไม่ถูก มิเพียงจูลุ่ยยี้จับจ้องจนตะลึงลานเท่านั้น เมื่อคนทั้งหลายเบือนสายตามองตามนางไป จิตใจก็ต้องสะท้านจนขวัญฝ่อเช่นกัน

แต่โอ๊วเหลาเล่ากลับกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“ผงพิษที่เรานางเฒ่ากลืนกินเมื่อครู่ ขณะนี้กำเริบอยู่อย่างรุนแรง ในเมื่อโกวเนี้ยเป็นผู้เชี่ยวชาญทางนี้ ตอนนี้พอจะดูออกแล้วว่า สภาพของพิษยามกำเริบเฉกเช่นกับยามพิษของหงส์ชำชิงแซกำเริบในวันนั้นหรือไม่ ?”

เสียงของนางเลอะเลือนไม่แจ่มชัด ร่างก็เริ่มบิดเบี้ยวและสั่นขึ้นมาทีละน้อย

จูลุ่ยยี้โพล่งขึ้นด้วยหน้าที่ถอดสี

“ใช่แล้ว มีอาการเช่นนี้จริง ๆ”

หงส์ชำชิงแซก็ผุดลุกขึ้นนั่งบนเตียง ร้องเสียงแหบแห้งไป

“พิษได้กำเริบถึงระดับนี้แล้ว ท่านยังไม่รีบกลืนกินยาขจัดพิษ ?”

โอ๊วเหลาเล่าตอนนี้จึงได้หยิบยาเม็ดสีเหลืองอ่อน ๆ ออกจากกล่องไม้สีม่วงกลืนกินลงไป คนทั้งปวงแม้จะยืนอยู่ห่างไกล แต่ยังได้กลิ่นยาเม็ดขจัดพิษนี้ทั้งคาวทั้งเหม็น ยากยิ่งที่จะกลืนกินได้

โอ๊วเหลาเล่าสังเกตสีหน้าของคนทั้งหลายออก นางจึงกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“ยาดีมิเพียงขมคอเท่านั้น ยังเหม็นอย่างยิ่งด้วยกระมัง ? แต่ยาช่วยชีวิตแม้เหม็นเพียงใดก็มีคนยอมกลืนกิน หากแม้นยาพิษก็มีกลิ่นเหม็น ยังมีผู้ใดจะยอมหลงกลได้ ?”

เจ็งแจ๋ที่มิเคยเอ่ยปากเสมอมา ยามนี้พลันถอนใจยาวกล่าวว่า

“วาจาประโยคนี้ นับว่าแฝงความหมายอันลึกซึ้งอย่างยิ่งจริง ๆ แต่ในโลกนี้จะมีสักกี่คนที่เข้าใจซึ้งถึงแก่นความมัน ?”

โอ๊วเหลาเล่ายิ้มพลางกล่าวว่า

“โกวเนี้ยน้อย ท่านจำไว้ ถ้อยร้อยวาจาอันรื่นหูของบุรุษเพศ บางครั้งยังน่ากลัวยิ่งกว่ายาพิษที่อาจปลิดชีวิต !”

เจ็งแจ๋ชม้ายมองดูกั๊วะเทียนเชียนแวบหนึ่ง ก้มศีรษะลงโดยไม่มีวาจาว่ากล่าว

อีกครู่ใหญ่ให้หลัง สีหน้าโอ๊วเหลาเล่าเริ่มปกติขึ้นทีละน้อย ยาพิษนี้มาตรแม้นร้ายกาจ แต่ยาขจัดพิษกลับพิสดารกว่า โอ๊วเหลาเล่าระบายลมจากปากยาว ๆ แล้วกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“โกวเนี้ยตอนนี้พอเชื่อถือได้แล้วกระมัง ?”

จูลุ่ยยี้ก้มศีรษะกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าเมื่อครู่เข้าใจท่านผู้เฒ่าผิดไป ท่านผู้เฒ่าโปรดอย่าได้นึกตำหนิติเตียน”

โอ๊วเหลาเล่ากล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“เรากล้าตำหนิท่านได้อย่างไร ระวังตัวไว้บ้างย่อมเป็นของประเสริฐเลิศดี”

จูลุ่ยยี้ตอนนี้ไหนเลยยังจะมีความคลางแคลงสงสัยแม้สักน้อยนิด เพียงรู้สึกทั้งอับอายทั้งตื้นตัน รับยาขจัดพิษกล่องนั้นมาแล้วเดินไปหาหงส์ชำชิงแซ

โอ๊วเหลาเล่าชายตาผ่านใบหน้ายู่ป้วยหยกกับกั๊วะเทียนเชียนแวบหนึ่งยิ้ม พลางกล่าวว่า

"ตอนนี้ เรานางเฒ่าไปได้แล้วกระมัง ?"

ยู่ป้วยหยกแม้ยังรู้สึกว่า เรื่องนี้ยังมีเลศนัยยอกย้อนอยู่บ้าง แต่เหตุการณ์ประจักษ์กับตาจนเห็นเป็นจริงจัง จึงไม่มีวาจาใดว่ากล่าวได้ จำต้องคารวะจรดพื้นแล้วกล่าว

"ที่ก้าวร้าวเสียมารยาทไป ขอโปรดได้อโหสิด้วย"

โอ๊วเหลาเล่าหัวร่อเบา ๆ พลันหันกายเดินไปที่เบื้องหน้ากั๊วะเทียนเชียน

กั๊วะเทียนเชียนนึกถึงการรังควานหาเรื่องของตนเมื่อครู่ ยามนี้จึงรู้สึกตนนับว่าไม่บังควรไปก้าวร้าวขัดใจบุคคลเยี่ยงนี้เลยจริง ๆ มันแตกตื่นจนหน้าซีดขาวฝืนยิ้มกล่าวว่า

"ผู้...ผู้อาวุโสอย่างไรก็...โปรดอย่า..."

โอ๊วเหลาเล่าหัวร่อแล้วกล่าวสอดคำ

"ท่านก็มิต้องหวาดกลัว เรามิใช่มารังควานหาเรื่องกับท่าน ท่านแม้รังควานหาเรื่องเรา เราก็มิได้เคียดขึ้งตำหนิท่าน กลับมีความรู้สึก ท่านนับเป็นบุคคลที่ใช้ได้ดียิ่ง โอกาสหน้าควรปลีกเวลาไปสนทนากับเรานางเฒ่าสักระยะหนึ่ง"

นางมองเจ็งแจ๋แล้วกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"เรานางเฒ่าชราจนฟันร่วงหมดปากแล้ว คิดว่าโกวเนี้ยน้อยท่านย่อมไม่ถึงกับหึงหวงเรานางเฒ่ากระมัง ?"

กั๊วะเทียนเชียนตะลึงลานอยู่ครู่ใหญ่ แลเห็นนางลงบันไดไปแล้ว ต้องส่ายหน้าฝืนยิ้มแล้วรำพึง

"หญิงเฒ่านางนี้ นับเป็นคนประหลาดพิกลจริง ๆ จนผู้คนไม่อาจที่จะหยั่งเดาความรู้สึกนึกคิดของนาง..."

อำนาจ... คนที่มิเคยกุมอำนาจ

จะไม่ทราบรสชาติของอำนาจตลอดกาลนาน !

สุราทำลายสติสัมปชัญญะให้วุ่นวาย ตัณหาราคะทำลายสุขภาพให้ทรุดโทรม

แต่ที่ทำร้ายคนรุนแรงที่สุดในโลก... น่ากลัวคืออำนาจ !

อำนาจ... คิดมิถึง สองคำนี้จะมีพลานุภาพยิ่งใหญ่ปานนี้ !

เกียรติภูมิ... ความจริงต้องทุ่มเทคุณค่าใหญ่หลวงออกไป จึงสามารถแลกได้มา

นับแต่โบราณกาลจวบจนปัจจุบัน หลังฉากของเกียรติภูมิ มิทราบได้กองโครงกระดูกมากมายเพียงใด สะสมโลหิตไว้มากมายเพียงไหน !

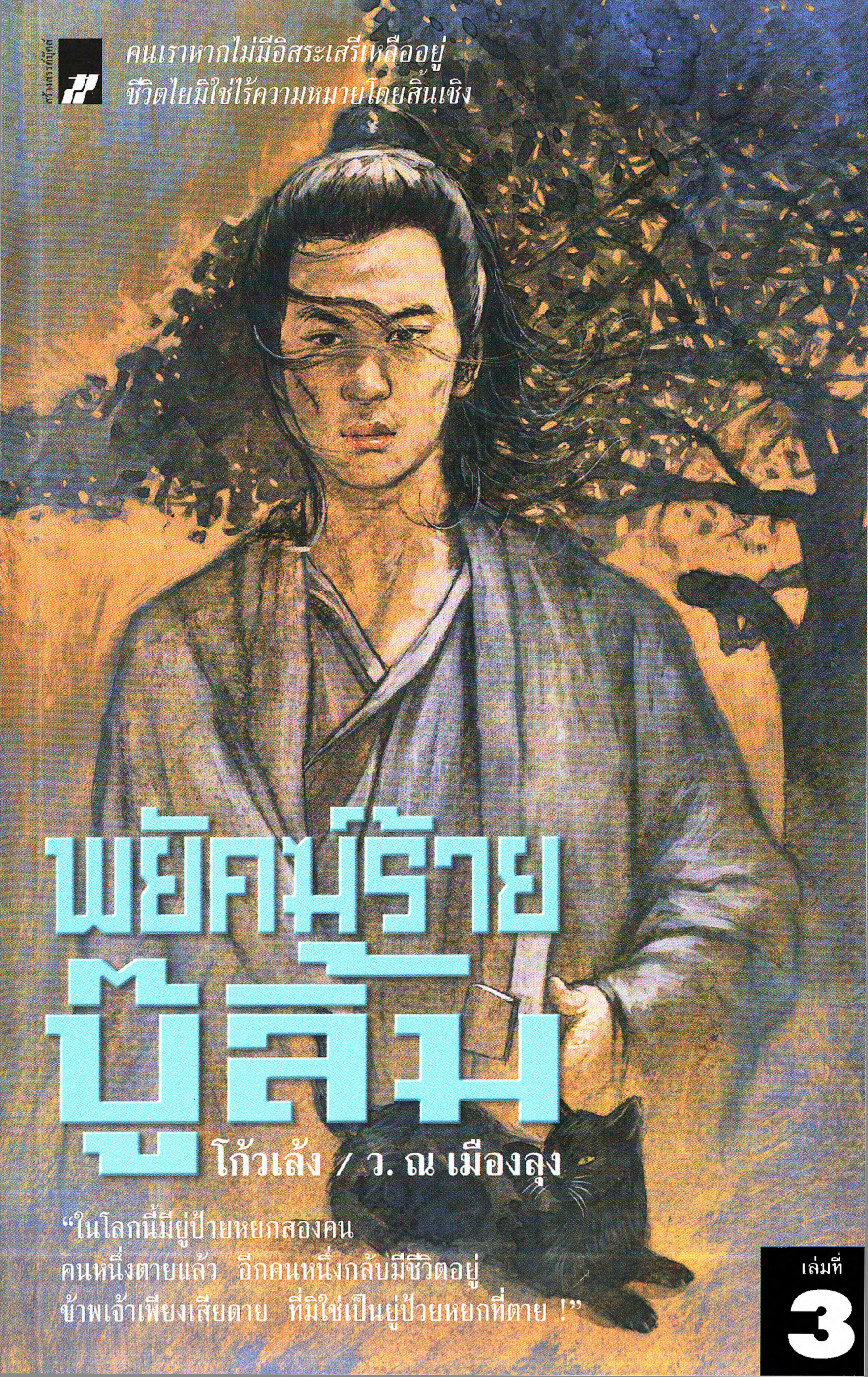
สำหรับยู่ป้วยหยก ‘อำนาจ’ และ ‘เกียรติภูมิ’ สิ่งใดสั่นไหวหัวใจมันได้มากกว่า !

พยัคฆ์ร้ายบู๊ลิ้ม
(4 เล่มจบ)
ISBN 974-341-111-9

ราคาชุดละ 700 บาท

สร้างสรรค์นิยาย

คนเราหากไม่มีอิสระเสรีเหลืออยู่
ชีวิตไยมิใช่ไร้ความหมายโดยสิ้นเชิง

ผู้หญิงคนสุดท้ายในโลก

โก้วเล้ง / ว. ณ เมืองลุง

"ในโลกนี้มีผู้ป่วยหยกสองคน
คนหนึ่งตายแล้ว อีกคนหนึ่งกลับมีชีวิตอยู่
ข้าพเจ้าเพียงเสียดาย ที่มิใช่เป็นผู้ป่วยหยกที่ตาย !"

เล่มที่ 3

หากต้องการให้คนไม่ทราบ
นอกเสียจากตนอย่ากระทำ !

อีกเนิ่นนานให้หลัง มันจึงถอนใจยาวกล่าวขึ้น

"ยี่สิบเก้าปี ผ่านอีกสิบเจ็ดวันก็เป็นยี่สิบเก้าปีเต็ม นึกมิถึงเรื่องนี้ยังมีคนจดจำได้ ยังมีคนล่วงรู้ได้..."

ยู่ป้วยหยกสอดคำ

"หรือตัวท่านได้ลืมเรื่องนี้ไปด้วยแล้ว ?"

อิดคุณกล่าวด้วยสีหม่นหมอง

"เราหวังแต่สามารถลืมออกจากใจ แต่เสียดายที่ไม่มีวันลืมเลือนได้ตลอดกาล"

ยู่ป้วยหยกสวนคำทันที

"กระทั่งท่านยังไม่มีปัญญาลืมเลือน ผู้อื่นไหนเลยจะลืมได้ ?"

"แต่ทว่า... เรื่องนี้ไม่มีผู้ใดทราบเลย"

"หากต้องการให้คนไม่ทราบ นอกเสียจากตนอย่าได้กระทำ..."

"เจ้า... หรือเจ้าเกี่ยวข้องกับเรื่องราวรายนี้อยู่บ้าง ?"

"ในแผ่นดินอันกว้างใหญ่ ขอเป็นคนที่มีความกังวลสนใจต่างเกี่ยวข้องกับเรื่องราวรายนี้ทั้งสิ้น"

อิดคุณแหงนหน้ามองท้องฟ้า พึมพำเบา ๆ

"เราก็ทราบ หนี้สินของบัญชีรายนี้ จะเร็วจะช้าต้องชดใช้... มิว่าเจ้าเป็นใคร ขอเพียงต้องการให้เจ้าทราบไว้ อิดคุณมิใช่คนไม่ยินยอมชดใช้หนี้สินใด ๆ"

ยู่ป้วยหยกกล่าวสวนคำ

"ข้าพเจ้าก็มิใช่มาทวงหนี้สิน ข้าพเจ้าเพียงแต่ต้องการให้ท่านสำนึกผิดเท่านั้น !"

พยัคฆ์ร้ายบุลิน

โก้วเล้ง เขียน

ว. ณ เมืองลง แปล

๑

3

บริษัทสร้างสรรค์บุ๊คส์ จำกัด

ชุดยุทธจักรนิยาย

ISBN 974-341-111-9

พยัคฆ์ร้ายบู๊ลิ้ม เล่ม 3

ของ โก้วเล้ง

แปลโดย ว. ณ เมืองลุง

พิมพ์ครั้งแรก (ของสำนักพิมพ์) มีนาคม 2536

พิมพ์ครั้งที่สอง มิถุนายน 2545

จัดพิมพ์โดยได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ถูกต้องตามกฎหมาย

จัดพิมพ์และจัดจำหน่ายโดย

บริษัทสร้างสรรค์บุ๊คส์ จำกัด

217 ซอยสุขุมวิท 20 (สายน้ำผึ้ง) แขวงคลองเตย

เขตคลองเตย กรุงเทพฯ 10110

โทรศัพท์ 0-2258-2724, 0-2258-5858 โทรสาร 0-2261-5671

พิมพ์ที่ อุษาการพิมพ์

สี่เล่มจบ

ราคาชุดละ (รวมสี่เล่ม) 700 บาท

คำนำสำนักพิมพ์

ยู่ปังเฮาะจอมยุทธ์ผู้ทรงคุณธรรมของแผ่นดิน ได้ถูกปลิดชีวิตลงด้วยเหตุผลที่ไม่อาจคาดเดาได้ต่อหน้าต่อตายู่ป้วยหยก ทายาทคนสุดท้ายของท่าน !

ฟ้าดินไร้ไมตรี คนมีคุณธรรมของบู๊ลิ้มเช่นยู่ปังเฮาะ ไฉนจึงเต็มไปด้วยความอาฆาตแค้นของผู้คน !

รวมทั้งผู้กล้าเปี่ยมคุณธรรมอีกมากหลาย ที่ถูกปลิดชีวิตลงดุจใบไม้ร่วง

มิคาด... กลับปรากฏยู่ปังเฮาะขึ้นมาบนแผ่นดินอีกคน !

เรื่องราวทั้งหมดนี้ ล้วนเป็นแผนการร้ายอันยิ่งใหญ่ แยบยลลึกซึ้งจนมิอาจคาดคิดคำนวณได้ !

สำหรับยู่ป้วยหยก บิดาถูกผู้อื่นฆ่าตาย แต่สถานการณ์บีบคั้นบังคับ มิเพียงไม่อาจล้างแค้นเท่านั้น แต่กลับต้องยอมรับศัตรูมาเป็นบิดา

บ้านช่องพินาศ ญาติผู้ใหญ่วายชนม์ ผู้คนตีจาก มิตรสหายไม่นำพา ยู่ป้วยหยกไหนเลยไม่คั่งแค้นรันทด ไหนเลยน้ำตามิหลั่งไหล !

หากมิใช่ความทุกข์ลำเค็ญได้ลึกซึ้งเต็มที่ วีรบุรุษไหนเลยจะหลั่งน้ำตา !

ดังนั้นมันจึงยืนกรานที่จะมีชีวิตอยู่ อยู่เพื่อที่จะล้างแค้น และจรรโลงคุณธรรมในมรรคาบู๊ลิ้ม !

ขุนเขาแม้ยิ่งใหญ่ ไม่อาจโยกคลอนให้หวั่นไหวแม้แต่น้อยนิด คู่มือของยู่ป้วยหยกกลับยิ่งใหญ่ไปกว่าขุนเขาบรรพต และสูงส่งจนมิอาจตะกายขึ้นแตะต้องสัมผัส

มิว่าใครเมื่อเผชิญกับคู่มือเยี่ยงนี้ มีแต่ต้องยอมรับความพ่ายแพ้เท่านั้น !

แต่ยู่ป้วยหยกยอมพ่ายแพ้หรือ ?

ท้อแท้สิ้นหวังหรือ ?

หามิได้... ขอเพียงยู่ป้วยหยกมิได้ล้มลง ต้องมีสักวันที่สามารถโค่นล้มผู้ไร้คุณธรรมจนราบคาบ !

มรรคาภายหน้าแม้มีอุปสรรคยากแค้น แต่ไม่อาจขัดขวางกำลังใจที่หนักแน่นได้ ยู่ป้วยหยกเป็นเช่นนั้น !

และบัดนี้ยู่ป้วยหยกได้ตัดสินใจแล้ว !

มิว่าผู้ใดได้รับรู้ถึงการตัดสินใจของยู่ป้วยหยก ต่างทราบดีว่า ไม่มีสิ่งใดโยกคลอนจิตใจยู่ป้วยหยกให้หวั่นไหวได้อีกแล้ว !

ด้วยจิตคารวะ
สร้างสรรค์บุ๊คส์

บทที่ 43
พายุเริ่มตั้งเค้า

ในที่สุดหงส์ซำซิงแซก็ได้กลืนกินยาขจัดพิษลงไป...บรรดาอสรพิษที่ภายใน ผ้าห่มนวมของท่าน ย่อมถูกจูลุ่ยยี้หลอกล่อเข้าไปในกระสอบเหนียวแน่นใบหนึ่งก่อนแล้ว เมื่อพิษในตัวถูกขจัดไป ยังต้องการหนอนแมลงอันน่าชังเหล่านี้ไปไย ?

จูลุ่ยยี้เบิกบานจนคล้ายเป็นนกน้อยที่ร่าเริงส่งเสียงจอ ๆ แจ ๆ ถามอยู่ไม่หยุดปาก ยู่ป้วยหยกจึงได้เล่าเรื่องราวที่ไปในครานี้โดยคร่าว ๆ

หงส์ซำซิงแซขัดสมาธิอยู่บนเตียง ฟังแล้วต้องขมวดคิ้วกล่าว

“ที่แท้เป็นเน้าจินหยิน ฟังว่าพลังลมปราณของคนผู้นี้ไม่ต่ำต้อย ท่านเห็นเป็นอย่างไร ?”

ยู่ป้วยหยกถอนใจกล่าวว่า

“นับเป็นสมจริงตามกิตติศัพท์”

จูลุ่ยยี้กล่าวอย่างยิ้มแย้มแจ่มใส

“มิว่าพลังของมันจะกล้าแข็งสักปานใดก็ไม่มีประโยชน์ บัดนี้ เมื่อพิษของซาเจ็กถูกขจัดออกไปแล้ว พวกมันมาคนหนึ่ง ให้พวกมันล้มลงคนหนึ่ง มาสองคนให้พวกมันล้มไปทั้งคู่”

ยู่ป้วยหยกอึ้งอยู่ครู่หนึ่ง อดมิได้ต้องกล่าวขึ้น

“ตามเหตุการณ์ที่ผู้เยาว์วัยได้รู้ได้เห็นในวันนี้ ผู้อาวุโสนับว่ามีคุณธรรมอันสูงส่งเลิศล้ำ ไร้ผู้ทัดเทียมเทียบติด แต่ที่พวกมันมาในครานี้ ก็หาใช่จะไร้เหตุผล

โดยสิ้นเชิง”

จูลุ่ยยี้ถลึงตากล่าว

“พวกมันยังมีเหตุผลปิศาจใดกัน ? ท่านกลับลองบอกให้ข้าพเจ้าฟังดู ?”

ยู่ป้วยหยกเน้นเสียงหนัก ๆ

“นั่นเนื่องเพราะเรื่องที่โกวเนี้ยกระทำ”

จูลุ่ยยี้กระโดดขึ้นทันที ร้องสอดคำไป

“พวกมันจะต้องบอกกับท่าน ในวงพวกนักเลงมีคนมากมายสาบสูญร่องรอยไปและต่างล้วนถกเราประทษร้าย ใช่หรือไม่ ?”

ยู่ป้วยหยกสูดลมหายใจลึก ๆ กล่าวว่า

“เป็นเช่นนั้นจริง ๆ”

จูลุ่ยยี้แค่นหัวร่อกล่าว

“แต่ท่านทราบหรือไม่ ? พวกประดานั้นเหตุใดจึงเข้ามาในหอนี้ ?”

“มิทราบ”

“พวกประดานั้น มีบ้างเพราะต้องการรังแกข้าพเจ้า มีบ้างมาเพราะต้องการฉกชิงของมีค่า เป็นพวกมือกุศลจิตอยู่ก่อน ข้าพเจ้าจึงลงมือใส่พวกมันเป็นการแก้ลำ เนื่องเพราะพวกประดานั้นความจริงก็ควรตายอย่แล้ว หากท่านแลเห็นเจ้าพวกทรชนที่ทั้งหื่นกระหายในราคะ ละโมบในทรัพย์สิน ตัวท่านก็น่ากลัวมิยอมปล่อยพวกมันผ่านมือไป ใช่หรือไม่ ?”

ยู่ป้วยหยกฝืนยิ้มกล่าวว่า

“วาจาโกวเนี้ยแม้มีเหตุผล แต่ทว่า...”

จูลุ่ยยี้สอดคำขึ้นทันที

“ชาเจ็กข้าพเจ้าถูกพิษไปเพราะต้องการช่วยคน มาตรว่าอาศัยกำลังภายในข่มพิษให้รวมตัวไว้ไม่กำเริบ แต่อย่างไรก็มิอาจเกร็งได้เนิ่นนานนัก มีแต่ต้องคิดหาวิธีรีดเร้นพิษนั้นออก จึงจำเป็นต้องใช้กำลังภายในของผู้อื่นมาเสริมช่วยเหลือ มิเช่นนั้นน่ากลัวต้องตายไปเสียนานแล้ว ท่านว่าเป็นชาเจ็กข้าพเจ้าควรตายมากกว่า ? หรือเจ้าพวกประดานั้นควรตายมากกว่า ?!”

ยู่ป้วยหยกอึ้งอยู่ครู่หนึ่ง ต้องถอนใจยาวกล่าวขึ้น

“ความผิดชอบชั่วดีใด ๆ ในโลกนี้ นับว่าบุคคลวงนอกไม่อาจที่จะวิพากษ์วิจารณ์ความถูกต้องได้จริง ๆ ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าก็ผิดไปแล้ว”

“ในความนี้ ยังมีอีกประการหนึ่ง นั่นก็คือชาเจ็กแม้จะใช้พลังวิชาอันเลอเลิศ

พิสดาร ขอยืมกำลังภายในผู้อื่นมา แต่การขอยืมกำลังเยี่ยงนี้ กลับเสื่อมลงได้รวดเร็วยิ่งนัก ดังนั้น ผ่านช่วงระยะหนึ่งก็ต้องหามาอีกคนหนึ่ง...”

กั๊วะเทียนเซียนอดมิได้ต้องถามขึ้นบ้าง

“ในเมื่อผู้อาวุโสสามารถใช้กำลังภายในข่มกลั้นพิษไว้ไม่ให้กำเริบแล้ว ยังจะใช้บรรดาหนอนแมลงพิษมาด้วยประโยชน์ใด ?”

จูลุ่ยยี้ตอบว่า

“นั่นเนื่องเพราะเมื่อซาเจ็กรีดเร้นพิษออกมาแล้ว ขุมขนทั่วร่างย่อมสามารถระบายอากาศ ในการดูดเข้าระบายออกแต่ละครั้ง ยังต้องดูดพิษที่รีดเร้นด้วยความยากลำเค็ญกลับเข้าไปในร่างอีกครา ซาเจ็กความจริงตอนแรกไม่เข้าใจเหตุผลนี้ เสียเวลาอย่างทรมานไปหลายเดือนแล้วจึงเพิ่งเข้าใจความนัย ดังนั้น จึงไปหาบรรดาหนอนแมลงพิษมากมายมาซ่อนอยู่ในผ้าห่ม เพื่อให้พวกมันดูดพิษที่ระเหยออกมาจากร่างของซาเจ็ก บัดนี้ พวกท่านเข้าใจแล้วกระมัง ?”

เรื่องเยี่ยงนี้นับว่าทั้งลี้ลับทั้งพิสดารเสียจนผู้คนยากยิ่งจะเชื่อถือจริง ๆ แต่เมื่อผ่านการอธิบายของนางแล้ว คนทั้งปวงมิเพียงเข้าใจเหตุผลต้นปลายในบัดดลเท่านั้น ยังรู้สึกเป็นเหตุผลที่ถูกต้องอย่างยิ่ง ไม่ประหลาดสงสัยแม้สักน้อยนิดอีก

ย่ป้วยหยกกล่าวขึ้นว่า

“หลังจากผู้อาวุโสถูกพิษแล้ว ยังใช้กำลังภายในให้พลุ่งพล่าน ภายหลังย่อมไม่อาจไปในสถานที่อื่น ย่อมยังคงต้องพักอย่างสงบอยู่บนหอน้อยนี้ ใช่หรือไม่ ?”

จูลุ่ยยี้ผงกศีรษะกล่าวว่า

“ซาเจ็กฆ่าบรรดาพวกชั่วช้าสามานย์เหล่านั้นหมดสิ้นแล้ว ตัวเองก็ล้มลงไป หากมิใช่ในตัวซาเจ็กยังมียาเม็ดละลายกระดูกติดมา ข้าพเจ้านับว่ายังมิทราบจะจัดการกับบรรดาซากศพเหล่านั้นเยี่ยงไร ?”

กั๊วะเทียนเซียนขมวดคิ้วถาม

“บรรดาพวกที่สาบสูญร่องรอย ย่อมอาศัยยาเม็ดละลายกระดูกนี้ทำลายไป ?”

จูลุ่ยยี้แค่นหัวร่อกล่าวว่า

“ยาเม็ดละลายกระดูก เป็นตำราเร้นลับที่ถ่ายทอดมาจากโบราณ มีคุณค่าเลิศล้ำลิบลิ่ว ข้าพเจ้าใช้ไปบนตัวพวกที่ต่ำทรามยิ่งกว่าสัตว์เดียรัจฉานเหล่านั้น นับว่าเป็นการย่ำยีจนไร้ค่าเกินไปทีเดียว”

ยู่ป้วยหยกถอนใจยาวกล่าวว่า

“เมื่อกาลก่อนข้าพเจ้ารู้สึกว่า มีเรื่องราวบางประการไม่สมเหตุสมผลจนยากยิ่ง

ที่จะอธิบายให้กระจ่าง จวบจนบัดนี้ ความคลางแคลงสงสัยเยี่ยงนั้น จึงนับว่าสลายไปจากใจโดยสิ้นเชิงได้"

พลันได้ยินเจ็งแจ๋กรีดร้องด้วยความแตกตื่นตระหนก

"พวก...พวกท่านดู ! ผู้อาวุโสหงส์ซำไฉน...ไฉน...กลายเป็นสภาพเช่นนั้นแล้ว"

แลเห็นหงส์ซำหายใจถี่เร็ว ร่างสะท้านจนระริก ยาที่ท่านกลืนกินลงไปเป็นยาขจัดพิษอยู่ชัด ๆ แต่ตอนนี้กับคล้ายเป็นตอนยาพิษร้ายกำเริบอย่างรุนแรง !

คนทั้งปวงต่างแตกตื่นจนไม่อาจส่งเสียงขึ้นได้ !

จล่ายยี้กระวนกระวายจนน้ำตาหลั่งทะลักลงอีกครา โอบรัดหงส์ซำซิงแซไว้แล้วร้องเสียงสะท้าน

"ซาเจ็ก...ซาเจ็ก ท่านยังได้ยินวาจาของข้าพเจ้าหรือไม่ ?"

หงส์ซำหลับตาสนิทแน่น ถึงกับขบกรามโดยมิยอมเปล่งเสียงแม้สักคำเดียว

จูลุ่ยยี้กรีดร้องด้วยความแตกตื่นขวัญเสีย

"พวกท่านเมื่อครู่ได้เห็นชัดตา เป็นยาขจัดพิษชัด ๆ บัดนี้กลับกลายเป็นเรื่องราวใดกันแน่ ? ผู้ใดทราบว่า นี่เป็นเรื่องราวใดกันแน่ !"

งึ่นฮวยเนี้ยพลันแค่นหัวร่อกล่าว

"ข้าพเจ้าทราบ !"

จูลุ่ยยี้โถมปราดไปที่เบื้องหน้านาง ตะเบ็งเสียงแหบแห้งขึ้น

"ท่านทราบจริง ๆ ?"

"อืมม์"

"หรือในกล่องของโอ๊วเหลาเล่ามิใช่เป็นยาขจัดพิษทุกเม็ด ยังมียาพิษปะปนผสมอยู่ภายใน หรือว่าตอนนี้นางมอบกล่องให้แก่เรา ใช้ฝีมือเยี่ยงไรเปลี่ยนยาขจัดพิษให้กลายเป็นยาพิษไป"

"ในกล่องเป็นยาขจัดพิษทั้งสิ้นแน่นอน อยู่ต่อหน้าท่านทั้งหลาย นางอย่างไรก็มิกล้าใช้ลวดลายไปเปลี่ยนยา แม้นับว่านางกล้า หรือยังจะตบตาพวกเราตั้งมากหลายปานนี้ได้ ?"

จูลุ่ยยี้ขยี้เท้าร้องขึ้น

"อย่างนั้น เป็นเรื่องราวใดกันแน่ ?"

งึ่นฮวยเนี้ยพลันถอนใจยาวกล่าวว่า

"ใช้ยาพิษแปดสิบเอ็ดชนิดผสมขึ้นเป็นยาขนานหนึ่ง มิใช่รวบรัดง่ายดายดั่งท่านทำกับข้าว หยิบอาหารนานาชนิดปะปนกันไปตามใจชอบก็กลายเป็นจับหวย

จานใหญ่ได้”

กั๊วะเทียนเชียนผงกศีรษะรับคำ

“ไม่ผิด”

งื่นฮวยเนี้ยอธิบายสืบไป

“เนื่องเพราะธาตุของยาพิษแต่ละชนิดต่างผิดแปลกแตกต่าง มีบ้างยังเป็นพิษที่ข่มกันเองอีกด้วย หากท่านเปะปะหยิบยาพิษหลายชนิดมาผสมรวมกันตามอำเภอใจ บางครั้งอาจจะกลับกลายเป็นไม่มีพิษเหลืออยู่แม้สักน้อยนิดก็ได้ เฉกเช่นดั่งท่านผสมสีเหลือง ส้ม แดง เขียว คราม ม่วง มาปะปนด้วยกัน กลับจะกลายเป็นสีขาวไปได้”

กั๊วะเทียนเชียนถอนใจ กล่าวว่า

“ถูกต้อง ผสมยาพิษนานาชนิดให้เป็นขนานเดียว หากง่ายดายอย่างยิ่ง โอ๊ว-เหลาเล่าไหนเลยจะมีชื่อโดดเด่นเป็นเอกแต่ผู้เดียวในบู๊ลิ้มได้”

งื่นฮวยเนี้ยอธิบายสืบไป

“ดังนั้นเอง หากท่านนำยาพิษแปดเก้าสิบชนิดมาผสมขึ้นเป็นขนานเดียว น้ำหนักและส่วนสัดของยาจะต้องผิดพลาดไม่ได้แม้สักน้อยนิด ความหนักเบาของยาพิษแต่ละชนิดก็คือ ความเร้นลับสุดยอดของวิธีผสมยาพิษ ยาขจัดพิษของมันก็ย่อมต้องผสมตามน้ำหนักและขนาดมากน้อยของยา ไม่อาจผิดพลาดแม้สักน้อยนิด เช่นนี้ มิเช่นนั้น จะไม่มีสรรพคุณเหลือแม้แต่น้อย”

“เป็นเช่นนั้นจริง ๆ”

“แต่เมื่อผ่านกาลเวลานานปีปานนี้ หงส์ชำชิงแซได้ก่อกวนพิษที่อยู่ในร่างจนปั่นป่วนผิดส่วนสัดไปสิ้น เนื่องเพราะยาพิษบางชนิดมีฤทธิ์น้อย ได้ถูกท่านใช้กำลังภายในรีดเร้นออกมานอกกายแล้ว ดังนั้น ยาขจัดพิษของโอ๊วเหลาเล่ากับพิษในร่างของหงส์ชำชิงแซ มิเพียงปราศจากสรรพคุณแม้แต่น้อยเท่านั้น กลับยังช่วยกระตุ้นพิษร้ายที่ถูกท่านใช้กำลังภายในข่มสยบอย่างลำบากยากเข็ญ ให้กำเริบฤทธิ์กระจายออกมาอีกครา”

นางถอนหายใจยาว แล้วจึงกล่าวสืบไป

“นี่ก็คือความร้ายกาจของยาพิษโอ๊วเหลาเล่า !”

จูลุ่ยยี้ตะปบมือคว้าคอเสื้อนางไว้ ร้องเสียงแหบแห้งไป

“ในเมื่อท่านทราบแล้ว เหตุใดไม่บอกแต่แรก ?”

งื่นฮวยเนี้ยยิ้มเล็กน้อย กล่าวเสียงราบเรียบไป

“หากท่านเป็นข้าพเจ้า ท่านจะบอกหรือไม่ ?”

จูลุ่ยยิ้งุนงงทันที งิ่นฮวยเนี้ยก็ได้กล่าวสืบไป

“อาจบางที เหตุผลที่ว่าเมื่อครู่ ข้าพเจ้าจวบจนบัดนี้จึงได้คิดเข้าใจปรุโปร่ง”

คนทั้งปวงตอนนี้ก็ต่างคิดเหตุผลนั้นได้ปรุโปร่ง เมื่อนึกถึงยาขจัดพิษของโอ๊วเหลาเล่าก็สามารถประทุษร้ายคน ความชั่วช้าอำมหิตของฝีมือ ความลึกล้ำความคิด นับเป็นเรื่องที่ผู้คนต้องหวาดหวั่นสยองขวัญจริง ๆ

แลเห็นหงส์ชำชิงแชมีเหงื่อกาฟแตกโซมออกมาดั่งฝนสาดชัด แสดงว่ากำลังใช้พลังภายในรีดเร้นบรรดาพิษที่กระจัดกระจายอย่ในร่างให้คืนกลับส่จดเดียวอีกครั้ง มองดูใบหน้าที่บิดเบี้ยวด้วยความเจ็บปวดของท่าน แสดงให้เห็นว่าเรื่องนี้มีความยากเข็ญปานใดแล้ว

จูลุ่ยยิ้ก้มศีรษะลงช้า ๆ น้ำตาหลั่งไหลลงอีกครา

เจ็งแจ๋อดมิได้ต้องกล่าวขึ้น

“โกวเนี้ยอาจบางทีมิต้องกระวนกระวาย หงส์ชำชิงแชเมื่อกาลก่อนสามารถข่มกลั้นพิษไว้ให้รวมตัวได้ ครานี้มีประสบการณ์ชำนาญมาครั้งหนึ่ง ยามกระทำไยมิใช่ยิ่งง่ายดายกว่าก่อน ?”

จล่ยยี้หลั่งน้ำตากล่าว

“วาจานี้แม้ไม่ผิด แต่ทว่า...แต่ทว่ากำลังภายในของซาเจ็กข้าพเจ้าโทรมกว่าเมื่อครั้งกระโน้นมากมายหลายเท่าแล้ว”

งิ่นฮวยเนี้ยกล่าวเสียงราบเรียบขึ้น

“อย่าว่าแต่อยู่ในสภาพการณ์อันคับขันเยี่ยงนี้ ท่านมิอาจจะใช้กำลังลมปราณโดยวู่วามได้เด็ดขาด แต่ศัตรูคู่อาฆาตของท่าน อีกเพียงสองสามชั่วยามก็จะมากันแล้ว นี่ควรจะกระทำอย่างไร ?”

วาจานางมาตรแม้นว่ากล่าวเป็นเชิงกระวนกระวายแทนหงส์ชำชิงแช แต่ความจริงทุกผู้คนต่างฟังออก วาจานางมีความหมายยินดีในเภทภัยของผู้อื่น จูลุ่ยยี้จึงเค้นเสียงดั่งแค้นกล่าว

“ท่านลำพองไปไย ?”

หยุดเล็กน้อยแล้วจึงขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกล่าวสืบไป

“หากแม้นพวกเราตาย หรือท่านยังคิดรอดชีวิตอยู่ได้ ?”

งิ่นฮวยเนี้ยสวนคำด้วยเสียงเย็นชา

“ในเมื่ออย่างไรข้าพเจ้าเป็นคนพิการไปแล้ว เป็นตายร้ายดีก็จะมีความสำคัญ

ที่ใด ?”

เวลาผ่านไปอย่างเชื่องช้า จิตใจของทุกผู้คนก็ยิ่งหนักอึ้งไปตามกาลเวลาที่ผ่าน

กั๊วะเทียนเชียนมาตรแม้นไม่กังวลความเป็นตายร้ายดีของหงส์ชำชิงแชโดยเด็ดขาด แต่เมื่อคิดว่า กำลังคุ้มกันของมันตอนนี้ก็คือหงส์ชำ หากแม้นหงส์ชำตายไป คนบนหอน้อยนี้น่ากลัวไม่มีผู้ใดคิดรอดชีวิตอยู่ได้ !

บัดนี้ ห่างจากเวลาเที่ยงคืนเพียงไม่ถึงสองชั่วยามเท่านั้น !

ยู่ป้วยหยกพลันพุ่งกายปราด ส่งเสียงดัง ๆ กล่าวว่า

“จูโกวเนี้ย ท่านพาหงส์ชำชิงแชรีบหนีเสียเถิด...ท่านทั้งหลายก็ไปกันให้หมดสิ้นเถิด”

จูลุ่ยยี้โพล่งขึ้น

“ท่าน...ท่านเล่า ?”

ยู่ป้วยหยกกล่าวเสียงหนักแน่น

“ตอนนี้ พวกนั้นจะต้องตั้งด่านคุมเชิงอยู่ทั่วทุกทิศทาง แต่ด้วยพลังฝีมือของโกวเนี้ยกับกั๊วะเทียนเชียนยังมิใช่ทะลวงออกไปได้ง่ายดาย ? กลัวก็กลัวแต่เน้าจินหยินจะได้ทราบข่าวแล้วเร่งรุดมา ดังนั้นข้าพเจ้าจึง...”

“ท่านจะอยู่ต่อต้านในที่นี้เพียงลำพัง ?”

“มาตรว่าพลังฝีมือของข้าพเจ้าด้อยกว่า แต่ดีชั่วยังมีปัญญาต่อต้านพวกนั้นได้อีกครู่หนึ่ง มีเวลาครู่เดียวนี้พวกโกวเนี้ยน่ากลัวพอจะไปได้ไกลอย่างยิ่งแล้ว”

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวสืบไป

“ในเมื่อให้ทุกคนต่างรอความตายอยู่ในที่นี้ กลับมิสู้ให้ข้าพเจ้ามาเสี่ยงชีวิตเพียงลำพังประเสริฐกว่า อย่าว่าแต่ที่พวกนั้นต้องการตัวมิใช่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็มิแน่ต้องตายอยู่ในฝีมือพวกนั้น”

“ในเมื่อคนที่พวกนั้นต้องการมิใช่ท่าน ท่านเหตุใดต้องมาเสี่ยงชีวิตแทน ?”

ยู่ป้วยหยกกล่าวช้า ๆ

“คนเรา ต่างมีบางเวลาที่ยินยอมเสี่ยงชีวิต ใช่หรือไม่ ?”

งื่นฮวยเนี้ยพลันแค่นหัวร่อกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าความจริงเข้าใจ ท่านเป็นคนมีความระมัดระวังจนรอบคอบสุขุมยิ่ง เห็นชีวิตของตนมีคุณค่าน่าทะนุถนอมอย่างยิ่ง คิดมิถึง ท่านกลับกระทำเรื่องโง่เขลา

บัดซบด้วยความพลุ่งพล่านมาได้”

ยู่ป้วยหยกกล่าวเสียงราบเรียบว่า

“หากแม้นมนุษย์คนใด ไม่มีวันพลุ่งพล่านดาลใจเสมอมา ผู้นั้นยังจะนับเป็นมนุษย์ได้หรือไร ?”

กั๊วะเทียนเชียนผุดลุกขึ้นทันทีกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“ชายชาตรีมีบ้างไม่พึงกระทำ มีบ้างพึงต้องกระทำ ยู่เฮียนับว่าไม่เสียทีเป็นวีรบุรุษผู้กล้าแห่งยุค พวกเราก็ไม่บังควรขัดความประสงค์ที่ท่านตั้งเจตจำนงไว้”

ย่ป้วยหยกผงกศีรษะกล่าว

“ถูกต้อง ! ข้าพเจ้าตกลงปลงใจแน่วแน่แล้ว พวกท่านรีบไปกันเถิด”

มิคาด หงส์ซำซิงแซพลันลืมตาขึ้นมาถลึงจ้องยู่ป้วยหยกแล้วตวาดเสียงกราดเกรี้ยว

“ท่านกระทำดั่งนี้ หรือเข้าใจว่าผู้แซ่หงส์เป็นคนรักตัวกลัวตาย ?”

ยู่ป้วยหยกถอนใจกล่าว

“ข้าพเจ้าไม่มีความหมายดั่งนั้น เพียงแต่ว่า...”

“เรื่องความเป็นความตาย ยากเข็ญอย่างยิ่งก็จริง แต่เมื่อถึงตอนที่ต้องเลือกเฟ้นชายชาตรีไหนเลยพรั่นพรึงต่อความตาย ?”

ย่ป้วยหยกก้มศีรษะกล่าว

“ศิษย์ทราบแล้ว”

“หากท่านไม่ทราบ ก็มิยอมอยู่ต่อไปใช่หรือไม่ ?”

“ใช่แล้ว”

หงส์ซำซิงแซกระชากเสียงขุ่นเคืองขึ้น

“ในเมื่อเป็นเช่นนี้ เหตุใดต้องให้เราหลบหนีไป ? หรือต้องการให้เรามาเสริมวีรกรรมของท่านให้โดดเด่นขึ้น ?”

ยู่ป้วยหยกก้มศีรษะร้องขึ้นด้วยความหวาดหวั่นขวัญเสีย

“ศิษย์มิกล้า”

กั๊วะเทียนเชียนต้องกระแทกตัวนั่งลงอย่างท้อแท้ ฝืนยิ้มกล่าวว่า

“ในเมื่อเป็นเช่นนี้ พวกเราต่างอยู่เสี่ยงให้เป็นตายร้ายดีกับพวกมันสักครั้งก็ได้ เพียงแต่ว่า หากพวกเราสามารถต้านทานได้สักครึ่งชั่วยาม ก็นับเป็นโชควาสนาที่ไม่เลวแล้ว”

ประกายตาหงส์ซำแวววาว ถลึงจ้องยู่ป้วยหยกแล้วกล่าว

“ท่านเห็นว่า พวกเราต้องพ่ายแพ้แน่นอน?”

ยู่ป้วยหยกนึกถึงพลังฝีมืออันสูงส่ง อานุภาพอันเข้มแข็งยิ่งยงของฝ่ายตรงข้าม มีแต่ต้องลอบทอดถอนใจเท่านั้น อ้ำอึ้งขึ้นว่า

"เมื่อผู้อาวุโสไม่อาจลงมือ ทางมีชัยของฝ่ายเรานับว่าเหลืออยู่ไม่มากจริง ๆ"

หงส์ซำตบเตียงดังฉาดใหญ่ ตวาดเสียงเกรี้ยวกราดไป

"เราแม้ตายไม่เป็นที่น่าเสียดาย แต่ไม่ยอมงอมือรับการหยามจากพวกทรชนเหล่านั้น !"

จูลุ่ยยี้ร้องขึ้นด้วยความแตกตื่น

"จะอย่างไรก็ตาม ชาเจ็กท่านไม่อาจลงมือเป็นอันขาด"

หงส์ซำเหลือบดูยู่ป้วยหยกแวบหนึ่ง กล่าวช้า ๆ ขึ้น

"ในเมื่อเราสามารถขอยืมพลังภายในผู้อื่นมา หรือไม่อาจขอยืมพลังภายในของตัวเองให้แก่ผู้อื่นบ้าง ?"

จูลุ่ยยี้ร้องเสียงสั่นสะท้านไป

"หากชาเจ็กท่านขอยืมพลังภายในให้แก่ผู้อื่นโดยสิ้นเชิง แล้วจะข่มพิษในตัวให้สงบอยู่ได้อย่างไรกัน"

หงส์ซำตวาดด้วยโทสะ

"เราแม้นับว่าถูกพิษกำเริบจนตายก็ยังประเสริฐกว่าตายด้วยความอัปยศอดสูมากนัก เพียงมิทราบมีผู้ใดยินยอมเสี่ยงชีวิตเข้าต่อสู้เพื่อเราหรือไม่เท่านั้น !"

กั๊วะเทียนเชียนกับงึ่นฮวยเนี้ยต่างตากระจ่างสุกใสขึ้นทันที

นึกถึงตนหากขอยืมพลังฝีมือทั้งมวลของหงส์ซำมา หัวใจของทั้งสองก็เต้นถี่เร็วจนแทบกระดอนออกจากปาก แต่เมื่อฉุกคิดอีกครั้ง ในเมื่อพลังฝีมือของหงส์ซำชิงแซเหลืออยู่ไม่เท่าใด แม้นับว่าตนขอยืมมาได้หมดสิ้น ก็คงยากยิ่งที่จะต้านทานยอดฝีมือระดับเน้าจินหยิน พอได้คิดเช่นนั้นจิตใจของทั้งสองต้องวาบหวิวลงไปอีกครา

เจ็งแจ๋พลันกล่าวขึ้นว่า

"ในเมื่อผู้อาวุโสขอยืมพลังฝีมือให้แก่ผู้อื่นได้ เหตุใดไม่ใช้พลังฝีมือนี้ไปต่อสู้กับศัตรู ?"

หงส์ซำฝืนยิ้มกล่าวว่า

"ใช้กำลังภายในบรรจุในร่างผู้อื่น เฉกเช่นเป็นน้ำลำธารใหญ่ กำลังของมันเชื่องช้าอย่างยิ่ง เราอาจบางทีพอจะใช้กำลังภายในที่เหลืออีกส่วนหนึ่งมาข่มกลั้นพิษไว้ แต่หากไปลงมือต่อสู้กับผู้อื่น พลังก็จะทะลักดุจดั่งเป็นน้ำป่าทลายทำนบด้วยเราตอนนี้ที่ถูกพิษคุกคามจนหนักหนาสาหัส ประมือไม่เกินสามกระบวนท่า

จะต้องถูกพิษกำเริบตายไปเอง และฝ่ายตรงข้ามมียอดฝีมือมากมาย เราอย่างไรก็ไม่มีปัญญาใช้สามกระบวนท่าไปฆ่าพวกมันตายจนสิ้นเชิงเด็ดขาด”

เจ็งแจ๋ตะกุกตะกักขึ้น

“เมื่อเป็นเช่นนี้ มิทราบศิษย์พอจะรับใช้ต่อผู้อาวุโสได้หรือไม่ ?”

“ท่านถึงกับไม่เคียดขึ้งความแค้นเก่าก่อน ต้องการลงมือเพื่อเรา จิตใจและความกล้าเยี่ยงนี้ นับเป็นที่น่าเลื่อมใสนับถือยิ่ง เสียดายที่ท่านมีร่างกายอ่อนแอ ส่วนสัดปฏิภาณไม่เพียงพอ หากแม้นเราพลันบรรจุกำลังภายในลงไป ท่านกลับต้องมีผลร้ายเกิดขึ้น”

สายตาเบือนมาทางยู่ป้วยหยกอย่างมิตั้งใจอีกครั้ง เจ็งแจ๋จึงกล่าวขึ้น

“ยู่กงจื้อ หรือ...หรือท่านไม่ยอม...”

ยู่ป้วยหยกถอนหายใจกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าไหนเลยไม่มีเจตนารับใช้ต่อผู้อาวุโส แต่ข้าพเจ้าไหนเลยจะฉวยโอกาสซ้ำเติมผู้อยู่ในอันตราย...”

เจ็งแจ๋ส่งเสียงดัง ๆ ขึ้นทันที

“นี่เป็นผู้อาวุโสหงส์ชำยืมแก่ท่านด้วยความยินยอมพร้อมใจ ท่านไฉนว่าเป็นการฉวยโอกาส ?”

ยู่ป้วยหยกอึ้งไปครู่หนึ่ง พลันน้อมกายคารวะแล้วกล่าว

“มิทราบผู้อาวุโสยินยอมรับศิษย์ไว้เป็นศิษย์หรือไม่ ?”

ยู่ป้วยหยกมิเพียงมีท่าทีสุภาพนุ่มนวลเท่านั้น ยังฉลาดจนปราดเปรื่องยิ่ง เมื่อเป็นเช่นนี้ ศิษย์ขอยืมพลังฝีมืออาจารย์ นับเป็นการถูกทำนองคลองธรรม ศิษย์เสนอหน้าออกแทนอาจารย์ ผู้อื่นก็ไม่มีวาจาว่ากล่าว นับว่าดีงามทั้งสองฟากฝ่ายได้จริง

มิคาด หงส์ชำกลับกล่าวขึ้น

“ท่านไม่ยินยอมฉวยโอกาสตอนเราอยู่ในระหว่างภัย เราไหนเลยจะยอมใช้จิตใจอันดีงามของท่านให้เป็นประโยชน์แก่เรา โดยให้ท่านกราบไหว้เราเป็นอาจารย์... ที่ท่านต้องการกราบไหว้เราเป็นอาจารย์ ย่อมมิใช่เห็นแก่ตัวของท่านคนเดียว แต่เป็นการเห็นแก่ตัวเราเท่านั้น ใช่หรือไม่ ?”

ยู่ป้วยหยกงุนงงงวยจึงอ้ำอึ้งขึ้น

“แต่ทว่า...”

หงส์ชำยิ้มแล้วกล่าวสอดคำ

“หากท่านยินยอมเรียกเราเป็นตั๋วเฮียคำหนึ่ง เราก็มีความลิงโลดยินดีเป็น

ล้นพ้นแล้ว ในระหว่างพี่น้อง ไยมิใช่ยังใกล้ชิดสนิทสนมยิ่งกว่าศิษย์อาจารย์อีกมากมาย มีพี่น้องดุจดั่งท่านมาลงมือสู้เพื่อเรา เราแม้นตายก็ไม่รู้สึกเสียใจอีกแล้ว”

มิทันจบคำ จูลุ่ยยี้ก็ได้คุกเข่ากราบลงไป ร้องเรียกเจ็กเจ่ก (อา) ขึ้นแล้ว

คำ ‘เจ็กเจ่ก’ นี้เรียกจนยู่ป้วยหยกทั้งแตกตื่นทั้งยินดี...มีวาสนาได้เป็นพี่น้องกับอัจฉริยะสูงส่งของบู๊ลิ้ม ย่อมเป็นเกียรติภูมิที่ควรปลาบปลื้มปีติยินดี แต่เมื่อนึกถึงการต่อสู้คราวนี้ ตนมีแต่ต้องได้ชัย ไม่อาจพ่ายแพ้โดยเด็ดขาด จิตใจพลันคล้ายเป็นท้องฟ้านอกหน้าต่างในตอนนี้ทันที...เริ่มมืดมนหนักอึ้งไปทุกขณะ !

พายุพลันกระหน่ำมา ม่านวิกาลยิ่งหนาทึบ

เสียงลมครืนครั่นหวีดหวิว นับว่าเกรี้ยวกราดปานฉีกกระชากวิญญาณของผู้คนทั้งหลายให้แหลกสลายไป

บนหอน้อยยังคงไม่มีโคมไฟ มืดมนดุจดั่งห้วงโลกันตร์ หงส์ชำชิงแซนั่งขัดสมาธิอยู่บนเตียง แน่วนิ่งไม่เคลื่อนไหว คล้ายดั่งตายไปแล้วก็ปาน

ความจริง ทุกผู้คนบนหอน้อยตอนนี้ก็ไม่ผิดกว่าคนตายมากเท่าใด นอกจากเสียงหายใจอันหนักหน่วงแล้วไม่ได้ยินสรรพเสียงใด ๆ ไม่ได้เห็นภาพใด ๆ ทั้งสิ้นด้วย

จูลุ่ยยี้เอนกายลงที่ข้างหงส์ชำชิงแซมิยอมพรากห่างแม้สักชั่วขณะ นางคล้ายมีลางสังหรณ์อัปมงคลบังเกิดขึ้น รู้สึกว่าตัวนางมีโอกาสอิงแอบแนบชิดกับหงส์ชำเจ็กเจ่กได้อีกไม่มากแล้ว

ยู่ป้วยหยกก็นั่งสงบนิ่งในด้านหนึ่ง ความรู้สึกนึกคิดตอนนี้ ทางหนึ่งใคร่จะสลายพลังภายในที่ได้มาเมื่อครู่ให้ละลายรวมกับกำลังของตัวเอง เพื่อจะใช้ได้ตามใจปรารถนา แต่หัวใจกลับยังคงว้าวุ่นหงุดหงิดยากยิ่งที่จะสงบให้เยือกเย็นลงได้

ก่อนครึ่งวันนี้ ยู่ป้วยหยกต้องคาดฝันไม่ถึงเด็ดขาด ว่าตนสามารถประมือต่อสู้กับยอดฝีมือสูงส่งระดับเน้าจินหยิน การต่อสู้คราวนี้ แม้ความหวังจะได้ชัยมีอยู่ไม่มาก แต่ก็กระตุ้นจนมีความกระตือรือร้นยิ่ง

ทั่วพิภพจบแดน ผู้สามารถต่อสู้กับเน้าจินหยินได้ ? จะมีสักกี่คน ?

กั๊วะเทียนเชียนยืนตัวตรงอยู่ที่ริมหน้าต่างตลอดเวลา เพ่งมองดูตัวเมืองอันเงียบวังเวงราวสุสานร้างจนเขม็งนิ่ง

มิทราบว่าเป็นหน้าต่างของบ้านใดมิได้ปิดสนิทแน่น ยามเมื่อถูกพายุกระโชกพัดส่งเสียงเอี๊ยดอ๊าดปึงปังอยู่ไม่หยุดยั้ง สุนัขที่ขดตัวงออยู่ทางมุมกำแพง ส่งเสียง

หอนอันโหยหวนชวนขนลุก ธงยี่ห้อของโรงเตี๊ยมลี้แกจั่งก็มิได้ปลดลง จึงม้วนดิ้นรนอยู่ใต้ลมอันรุนแรง

ทันใด...กระเบื้องหลังคาหลายแผ่นถูกลมกระโชกหลุดร่วงลงแตกกระจายกับพื้นจนเป็นเสียงเกรียวกราว

วิกาลอันยะเยียบเยี่ยงนี้ พายุที่รุนแรงเยี่ยงนี้ ในสถานการณ์เยี่ยงนี้ ทุกสรรพเสียงต่างสามารถบีบคั้นจิตใจผู้ได้ยินให้ขนลุกเกรียว แต่ยามไม่มีซุ่มเสียงกลับอึ้งวังเวงจนผู้คนอึดอัดระบายลมหายใจไม่ออก !

ทันใดนั้น บนสุดทางถนนสายยาวที่เงียบวังเวงมีโคมปรากฏขึ้นดวงหนึ่ง

แสงโคมอันรำไร กวัดแกว่งอยู่ในกระแสลมแรง ดูไปคล้ายดั่งเป็นไฟปิศาจในสุสานไม่ผิดเพี้ยน !

กั๊วะเทียนเชียนระบายลมจากปากยาว ๆ กล่าวรำพึง

"มาแล้ว...ในที่สุดก็มาแล้ว !"

แสงโคมไฟมาเชื่องช้ายิ่ง แต่ในที่สุดยังคงมาถึงหน้าหอน้อยอยู่นั่นเอง

ในแสงโคมที่วูบวาบสั่นไหว เห็นมีเงาผู้คนสับสนซับซ้อน ประกายตาแวววับราวกับดวงดาว เงาร่างทุกคนต่างมีฝีเท้าหนักหน่วงเข้มแข็ง ทีท่าหนักแน่นเยือกเย็น นัยน์ตาทุกคู่มีประกายคมกล้า แวววาวข่มขวัญผู้ประสานสู้ !

จากนั้น เสียงอันนุ่มนวลกังวานของคนผู้หนึ่งกล่าวขึ้นช้า ๆ

"จับฮุ้น ศิษย์ในอารามเทียนเมี่ยวกวนแห่งแซเชี้ยส่งเทียบขอพบโดยบริสุทธิ์ใจ"

จูลุ่ยยี้กระซิบเบา ๆ

"จับฮุ้นผู้นี้เป็นบุคคลใดกันอีก ?"

ยู่ป้วยหยกตอบเบา ๆ

"เป็นศิษย์ของเน้าจินหยิน"

จูลุ่ยยี้แค่นเสียงแล้วกล่าวดัง ๆ

"ประตูเปิดอยู่ ขึ้นมาเถิด"

ครู่หนึ่งให้หลัง จึงได้ยินคนผู้หนึ่งขึ้นบันไดมาช้า ๆ เสียงบันไดดังช้าอย่างยิ่งก็จริง แต่มีจังหวะจะโคน แสดงว่าผู้เดินขึ้นมามีจิตใจอันสงบเยือกเย็น และยังมีกำลังช่วงล่างอันหนักแน่นกล้าแข็งยิ่ง

แลเห็นใบหน้ามีรอยยิ้มอันนุ่มนวลสนิทสนมเค้าคมคายกระจ่าง มาตรว่าอายุยังเยาว์วัย แต่ทีท่ากลับสง่าดุจดั่งกระโดดพ้นโลกียวิสัยแล้ว มิว่าผู้ใดได้เห็นต่างต้องเกิดความรู้สึกรักใคร่พอใจ ปรารถนาเป็นมิตรด้วย

คนทั้งปวงก็เป็นเช่นดั่งกับยู่ป้วยหยกที่เพิ่งพบในคราแรก โดยคิดไม่ถึงจริง ๆ เน้าจินหยินที่มีอารมณ์วู่วามราวดินระเบิดถึงกับรับศิษย์ลักษณะเยี่ยงนี้ได้ จูลุ่ยยี้เบิ่งตาจนกลมกว้างแต่แรกแล้ว

บนหอน้อยนับว่ามีแสงสว่างเลือนรางเกินไปจริง ๆ จับฮุ้นที่พลันขึ้นมาคล้ายไม่อาจแลเห็นภาพใด ๆ ทั้งสิ้น แต่กลับไม่มีทีท่าตื่นเต้นลนลานอย่างไร ยังคงยืนสงบเยือกเย็นไว้ได้

จูลุ่ยยี้แค่นหัวร่อกล่าวขึ้น

"พวกเราต่างอยู่ที่นี้ ท่านยังยืนซึมเซาในทางนั้นไปไย ?"

จับฮุ้นทั้งไม่มีโทสะ ยิ่งไม่ประฝีปากมาเหน็บแนมตอบโต้ เพียงแต่เหลือบดูนางแวบหนึ่งแล้วก้มศีรษะลงทันที เดินช้า ๆ เข้ามา น้อมกายคารวะแล้วกล่าวว่า

"จับฮุ้นขอกราบคารวะผู้อาวุโสหงส์ชำ"

หงส์ชำกล่าวขึ้น

"มิต้องมีมารยาท"

จับฮุ้นประคองเทียบส่งไปให้ พร้อมทั้งกล่าว

"บู๊ลิ้มเม่งจู้ผู้อาวุโสยู่ปังเฮาะกับพวกซือแป๋ ต่างรออยู่ที่นอกประตูใหญ่ มิทราบผ้อาวโสหงส์ชำพอจะประทานการพบสักครั้งหรือไม่ ?"

จูลุ่ยยี้แค่นหัวร่อสวนคำไป

"หากซาเจ็กว่าไม่ได้ หรือพวกท่านก็จะไม่ขึ้นมากัน ?"

จับฮุ้นก้มศีรษะกล่าว

"ศิษย์เพียงแต่มาตามคำสั่งเท่านั้น เรื่องอื่น ๆ มิอาจทราบได้"

จูลุ่ยยี้สวนคำทันที

"แล้วท่านทราบเรื่องราวใดบ้าง ?"

"มิว่าเรื่องราวใดศิษย์ต่างไม่ทราบ"

จูลุ่ยยี้แค่นหัวร่อกล่าว

"ศิษย์ของเน้าจินหยิน หรือเป็นเพียงสัดใส่ข้าวไปได้ ?"

จับฮุ้นกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"อาจารย์เลอเลิศแต่ไร้ศิษย์ประเสริฐ นี่คือความเสียใจของซือแป๋พอดี"

บุรุษหนุ่มมิเพียงจะตอบโต้ได้ถูกต้องมีมารยาทเท่านั้น มิหนำซ้ำ ไม่ว่าผู้อื่นจะเหน็บแนมประณามมันเยี่ยงไร มันต่างรับไว้ด้วยอารมณ์อันเยือกเย็นนุ่มนวลไม่มีโทสะแม้สักน้อยนิด

จูลุ่ยยี้กลับไม่เคยพบเห็นบุรุษหนุ่มอารมณ์เยือกเย็นจนถึงปานนี้ก่อนเลยจริง ๆ ขณะเพิ่งงุนงง หงส์ชำชิงแซก็ได้ถอนใจกล่าว

"เน้าจินหยินมีศิษย์เช่นดั่งท่าน กล่าวได้ว่าไม่ต้องเสียใจแม้สักน้อยนิดแล้ว"

จับฮุ้นน้อมกายกล่าว

"ขอบพระคุณผู้อาวุโสกรุณายกย่องศิษย์ นับว่าหวาดหวั่นละอายจนแทบต้องแทรกแผ่นดินหนี"

"เช่นนี้ เชิญกลับไปรายงานต่อซือแป๋ท่านว่าผู้แซ่หงส์น้อมรอต้อนรับอยู่ในที่นี้แล้ว"

"รับทราบ"

จับฮุ้นประนมมือคารวะแล้วหันกายช้า ๆ ลงบันไดไปอีกครา ยังคงเยือกเย็นมั่นคงดุจดั่งตอนขึ้นมา ไม่มีความแตกตื่นลนลานแม้สักน้อยนิด

จูลุ่ยยี้แค่นหัวร่อกล่าวว่า

"เป็นการมาฆ่าคนชัด ๆ แต่พาลแอบอ้างมารยาทจอมปลอมถึงปานนี้ เราเห็นแล้วก็สะอิดสะเอียนใคร่อาเจียนทันที"

นางย่อมเป็นการแสร้งว่าให้แก่จับฮุ้นฟัง แต่จับฮุ้นกลับคล้ายมิได้ยินเลย

หงส์ชำชิงแซส่งเสียงหนัก ๆ กล่าวขึ้น

"พวกประดานี้ ต่างมีศักดิ์เป็นปรมาจารย์ค่ายสำนักหนึ่ง พฤติการณ์ย่อมต้องมีความภาคภูมิไว้ตัว ไม่ยอมเสื่อมเสียศักดิ์ศรีใด ๆ ควรทราบไว้ ยกย่องผู้อื่นเท่ากับเป็นการยกย่องตัวเอง"

ปากจูลุ่ยยี้แม้มิกล้าโต้เถียง แต่ในใจกลับมีความชิงชังไม่ยินยอมอย่างยิ่ง

"พวกมันรู้อยู่แน่ชัดแล้วว่า พวกเราไม่หลบหน้าหนี ดังนั้น จึงเสแสร้งเป็นมีมารยาทอันนอบน้อมเยี่ยงนี้ มิเช่นนั้น พวกมันไม่ฮือกันขึ้นมาราวเป็นสุนัขแย่งกระดูกก็แปลกไป"

ตอนนั้น มีแสงโคมไฟสาดส่องขึ้นมาบนหอจนสว่างขึ้นกว่าเดิม

แต่พวกมันยังคงไม่ยอมเสียมารยาทให้มากไป เพียงแต่แขวนโคมไว้ที่บันไดหอเท่านั้น โดยมิได้ถือขึ้นมาชั้นบนด้วย ในแสงโคมไฟอันสว่างไสว มีคนผู้หนึ่งเดินนำขึ้นมาก่อน

แลเห็นคนผู้นี้หน้าชูบสดใส บุคลิกหนักแน่นมีสง่า นั่นคือยู่ปังเฮาะ!

ควรทราบว่า พลังฝีมือและเกียรติภูมิของเน้าจินหยิน ต่างสูงส่งกว่ายู่ปังเฮาะอีกชั้นหนึ่ง แต่ยู่ปังเฮาะอย่างไรก็เป็นประมุขของชนชาวบู๊ลิ้มที่เลือกกันขึ้นมา มิว่า

ผู้ใดก็ไม่อาจเดินอยู่เบื้องหน้าของยู่ปังเฮาะได้

ยู่ป้วยหยกเมื่อเห็นคนผู้นี้ เลือดลมอันพลุ่งพล่านพลันทะยานขึ้นมาจนแทบไม่อาจข่มระงับให้เยือกเย็นอยู่ได้ แลเห็นยู่ปังเฮาะคารวะจนจรดพื้นแล้วกล่าวอย่างนอบน้อม

"ผู้เยาว์ต่ำต้อยยู่ปังเฮาะแห่งกังหนำ (ดินแดนแถบใต้ลำน้ำแยงซีเกียง) รับฟังเกียรติภูมิสูงส่งของผู้อาวุโสหงส์ชำมานานปี วันนี้มีวาสนาได้รับการประทานให้เข้าพบนับเป็นที่ปลาบปลื้มภาคภูมิสุดซึ้งใจ"

หงส์ชำชิงแซกล่าวเสียงราบเรียบไป

"ท่านหรือคือประมุขบู๊ลิ้มในแผ่นดินยุคนี้ ?"

"มิกล้า"

หงส์ชำเบือนสายตาไปไม่เหลือบแลมันอีก คล้ายดั่งว่า ทั้งเหยียดหยามทั้งผิดหวังต่อประมุขบู๊ลิ้มผู้นี้ไม่น้อย เพียงส่งเสียงเย็นชา

"ประเสริฐมาก เชิญนั่ง"

พลันมีกลิ่นหอมอบอวลคละคลุ้งพลุ่งขึ้นกระทบนาสิกทุกผู้คน

กั๊วะเทียนเซียนหน้าเปลี่ยนสีทันที มันที่ได้หนีไปนั่งอยู่ทางมุมห้องอันห่างไกลนานแล้ว ตอนนี้ยิ่งเบือนหน้าหลบ ๆ ซ่อน ๆ อยู่ที่ด้านหลังเจ็งแจ๋ไป

ยู่ป้วยหยกก็ทราบดีว่าไฮ้ทั้งฮูหยินมาถึงจิตใจพลันเต้นระทึกจนถี่เร็ว มิทราบลิ้มไต้อู้ร่วมทางมาด้วยหรือไม่ ?

มองตามแสงโคมไฟ ไฮ้ทั้งฮูหยินนับว่ามีทีท่าชดช้อยที่ยังไม่เสื่อมความสง่า... งามสะคราญปานเทพธิดาหยาดฟ้า !

นางก็แลเห็นยู่ป้วยหยกเช่นกัน คล้ายแย้มยิ้มมาจึงหันไปคารวะต่อหงส์ชำแล้วกล่าวว่า

"กุนไฮ้ทั้งแห่งโกวโซวขอกราบพบกงจื้อ"

โฉมสะคราญหยาดฟ้ามาดินเยี่ยงนี้ มาตรว่าเป็นอิสตรีพบเห็น ยังต้องเหลือบแลดูอีกหลายครั้งหลายครา ผู้ใดคาดว่า หงส์ชำชิงแซเพียงแต่เหลือบแวบเดียวแล้วส่งเสียงราบเรียบ

"ประเสริฐมาก เชิญนั่ง"

แลเห็นอีกผู้หนึ่ง เสื้อผ้าซีดโทรมจนซอมซ่อยืนเด่นเป็นสง่าที่บันได ไม่ยอมคารวะด้วยทีท่ายโสยิ่ง

หงส์ชำชิงแซกลับมีประกายตาวาวขึ้นวูบหนึ่งกล่าวว่า

“เป็นประมุขพรรคกระยาจกกระมัง ?”

“อั้งเน้ยฮวยจริง ๆ”

คนผู้นั้นตอบแล้วมิต้องให้ผู้อื่นเชื้อเชิญก็ได้ไปนั่งลงบนกรอบหน้าต่าง ยู่ปังเฮาะกับกุนไฮ้ทั้งกลับยังคงยืนอยู่ เนื่องเพราะบนหอน้อยนี้ไม่มีเก้าอี้เลยแม้แต่ตัวเดียว

พลันได้ยินเสียง “ตง” ดังสนั่น นักพรตร่างต่ำเตี้ยผู้หนึ่งขึ้นมาบนหอแล้วถึงกับสาวเท้าก้าวเดียวก็ขึ้นมาได้ สายตาอันคมวาวราวสายฟ้าเขม้นมองหงส์ชำแล้วถามขึ้น

“ท่านหรือคือหงส์ชำ ?”

จูลุ่ยยี้ชิงโพล่งไป

“ท่านหรือคือเน้าจินหยิน ?”

เน้าจินหยินแผดเสียงขุ่นเคืองขึ้นทันที

“นามของเราก็เป็นเอียเท้าปากไม่สิ้นกลิ่นน้ำนมเช่นเจ้าเรียกตามใจชอบได้ ? !”

จูลุ่ยยี้กล่าวเสียงกระด้างเย็นชา

“นามของชาเจ็กเรา ก็เป็นเฒ่าจมูกโคท่านเรียกได้ตามใจชอบด้วย ?”

เน้าจินหยินถลึงจ้องจนตาแทบถลน ประกายแวววับราวกับมีเปลวไฟพวยพุ่งออกมา พลันตะเบ็งสุดเสียงขึ้น

“จับฮุ้นขึ้นมา !”

เสียงตวาดเพิ่งขาดคำ จับฮุ้นได้ยืนนอบน้อมอยู่ที่ข้างกายแล้วกล่าวถาม

“ท่านผู้เฒ่ามีคำสั่งใด ?”

เน้าจินหยินแผดเสียงขึ้น

“เอียเท้าน้อยตัวนี้ ปากสกปรกกล่าวแต่วาจาหยาบช้า เจ้าไปล้างปากให้แก่นาง !”

จับฮุ้นน้อมกายรับคำอย่างรวดเร็ว แต่ทว่าเท้ากลับยืนแน่วนิ่งมิเคลื่อนไหว

เน้าจินหยินตวาดด้วยโทสะ

“เจ้าเหตุใดไม่เข้าไปลงมือ ?”

บทที่ 44

เหตุการณ์เหนือคาดหมาย

จับฮุ้นฟังวาจาเน้าจินหยินแล้ว กลับก้มศีรษะต่ำ ยังคงยืนแน่วนิ่งไม่เคลื่อนไหวแม้สักครึ่งก้าว

เน้าจินหยินคำรามด้วยโทสะ

"หูเจ้าหนวกหรือไร ?"

"ศิษย์มิได้หนวก"

"มิได้หนวก แล้วไฉนไม่ไปลงมือ ?"

"ศิษย์ไม่กล้า"

เน้าจินหยินแผดสุดเสียงด้วยโทสะ

"เจ้ากลัวอะไร ? แม้นับว่าหงส์ชำเข้ามาขวางเจ้า ก็มีเรารับไว้ ศิษย์รับมือกับศิษย์ซือแป๋ประจันกับซือแป๋ เจ้ายังมีที่ใดไม่กล้า ?"

"ศิษย์...ศิษย์ยังคงไม่กล้า"

เน้าจินหยินสะบัดมือตบฉาดเข้าใส่ตวาดไปว่า

"เจ้าไปหรือไม่ไป ?"

ใบหน้าครึ่งซีกของจับฮุ้นถูกตบจนแดงฉานทันที แต่ยังคงมีอารมณ์เยือกเย็นหน้าตาไม่แปรเปลี่ยนจากเดิม กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"ศิษย์มิเคยกล้าลงมือกับอิสตรีมาเลย"

เน้าจินหยินกลับกระโดดโลดเต้นทันที ตวาดขึ้นว่า

“หากแม้นสตรีจะฆ่าเจ้า หรือเจ้ายอมยืดคอให้ฆ่าแต่โดยดี ?”

นักพรตเฒ่าด่าไปพลางตบฉาดฉาดไปอีกถึงสิบกว่าฝ่ามือ

จับฮุ้นยืนให้ตบอยู่ในที่นั้นโดยมิหลบเลี่ยง กลับกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“แต่โกวเนี้ยท่านนี้ มิได้ฆ่าข้าพเจ้า”

ในโลกถึงกับมีซือแป๋เยี่ยงนี้ ศิษย์เยี่ยงนี้ คนทั้งปวงต่างต้องจับตามองจนตะลึงลานไปแล้ว

จูลุ่ยยี้เมื่อเห็นนักพรตน้อยถูกตบตีต่อหน้า นางมีความลิงโลดยินดีจนเบิกบานยิ่งนัก ตอนนี้อดมิได้ต้องกล่าวขึ้น

“ที่เราด่าคือท่าน หรือท่านตัวเองมิกล้ามาลงมือ ?”

เน้าจินหยินกระโดดโลดเต้นราวพยัคฆ์ร้ายถูกไม้แหย่ คำรามไปว่า

“หากเราผู้เฒ่าลงมือกับเอียเท้าปากไม่สิ้นกลิ่นน้ำนมเช่นเจ้า ไยมิใช่ให้คนผู้อื่นต้องหัวร่อจนฟันร่วง ?”

จูลุ่ยยี้แค่นหัวร่อสวนคำไป

“ก่อกวนหาเรื่องโดยไม่มีเหตุผล ตบตีศิษย์อย่างเปะปะไร้สาระ หรือไม่กลัวถูกผู้อื่นหัวร่อจนฟันร่วงบ้าง ?”

ผู้อื่นเข้าใจว่า เน้าจินหยินคราวนี้ไม่ขุ่นแค้นจนคลั่งก็ประหลาดยิ่ง

มิคาด เน้าจินหยินถลึงจ้องนางอยู่เป็นครู่หนึ่ง ถึงกับหัวร่อฮาฮาแล้วกล่าว

“เอียเท้าอันร้ายกาจ นับว่ามีขวัญดีไม่น้อยจริง ๆ”

มันถึงกับไม่มีโทสะแม้สักเล็กน้อย คนทั้งปวงกลับต้องเป็นฝ่ายงุนงงไป !

ไฮ้ทั้งฮูหยินที่จับตามองจูลุ่ยยี้ตลอดเวลา ยามนี้พลันกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

“เชี่ยวม่วยม่วย ปีนี้ท่านอายุเท่าใดแล้ว ?”

จูลุ่ยยี้ตอบเสียงราบเรียบ

“น่ากลัวไล่เลี่ยกับท่านกระมัง ?”

กุนไฮ้ทั้งต้องหัวร่อแล้วกล่าวว่า

“ไล่เลี่ยกับข้าพเจ้า ? ท่านทราบหรือไม่ว่า ข้าพเจ้ามีอายุสูงวัยปานใด ?”

จูลุ่ยยี้ชม้ายมองนางแวบหนึ่งแล้วกล่าว

“ดูใบหน้าของท่าน น่ากลัวประมาณยี่สิบปีเท่านั้น”

กุนไฮ้ทั้งยกมือลูบหน้าไปโดยไม่รู้ตัว ยิ้มพลางกล่าวว่า

“เป็นความจริง ?”

จูลุ่ยยี้กล่าวสืบไป

"ดูรูปกายของท่าน ก็ควรไม่เกินยี่สิบปี"

กุนไฮ้ทั้งหัวร่อเสียงสดใสปานระฆังเงินกล่าวว่า

"เชียวม่วยม่วย ท่านมีคารมคมกริบยิ่ง"

ในโลกนี้ ไม่มีอิสตรีนางใดมิได้พอใจผู้อื่นว่านางมีอายุเยาว์วัยลงกว่าความเป็นจริง โดยเฉพาะสตรีกลางคนที่อายุสามสี่สิบปีแล้ว ยิ่งปรารถนาใคร่จะให้ผู้อื่นว่านางมีอายุเพียงสิบแปดเท่านั้น !

จูลุ่ยยี้ชม้ายมองนางอย่างเกียจคร้านอีกแวบหนึ่ง แล้วกล่าว

"ดมือทั้งสองของท่าน อย่างมากกลับไม่เกินสิบแปดเท่านั้น"

กุนไฮ้ทั้งลืมตัวถึงกับยื่นมือออกจากแขนเสื้อมา

มิคาด จูลุ่ยยี้กลับกล่าวต่อด้วยเสียงเนิบนาบ

"ทั้งสามประการรวมขึ้นแล้ว เป็นห้าสิบแปด ดูไปท่านยังไม่ถึงหกสิบปี ใช่หรือไม่ ?"

วาจาประโยคนี้พอกล่าว คนทั้งปวงแทบมิอาจอดกลั้นความขบขัน ต้องส่งเสียงหัวร่อออกไป กระทั่งหงส์ซำซิงแซยังแทบไม่อาจอดกลั้นอยู่ได้ แต่อยู่ต่อหน้าไฮ้ทั้งฮูหยิน มิว่าผู้ใดก็ไม่กล้าส่งเสียงหัวร่อออกมาจริง ๆ

มีแต่กุนไฮ้ทั้งเท่านั้นที่หัวร่อไม่ออกจริง ๆ ยู่ป้วยหยกเมื่อนึกถึงไมตรีที่นางต้อนรับใต้แสงจันทร์ นึกถึงลิ้มไต้อู้ผู้เป็นศิษย์นาง ต้องรีบเบนเรื่องไปในบัดดล

"ที่มา หรือมีเพียงสี่ท่านเท่านั้น ?"

ยู่ปังเฮาะยิ้มเล็กน้อยแล้วกล่าว

"พวกข้าพเจ้าทราบว่า ที่พำนักของผู้อาวุโสหงส์ซำมิใคร่สะดวกนัก ดังนั้นสหายอีกหลายท่านจึงต่างรอคอยอยู่ที่ชั้นล่างของหอ"

จูลุ่ยยี้แค่นหัวร่อสวนคำขึ้นทันที

"พวกท่านเข้าใจ อาศัยเพียงสี่คนนี้ก็รับมือพวกเราได้เพียงพอแล้ว ? หรือกลัวพวกเราหลบหนี ดังนั้นจึงเรียกคนอื่น ๆ ต่างไปสกัดทางถอยไว้เสียก่อน ?"

ยู่ปังเฮาะกล่าวเสียงราบเรียบขึ้นว่า

"โกวเนี้ยหากมีความคิดเห็นว่า ตัวเองมีคารมอันแหลมคม ออกจะเข้าใจผิดมากไปแล้ว ลองคิดดูด้วยศักดิ์ศรีเช่นเน้าจินหยิน กุนฮูหยินเยี่ยงนี้ ไหนเลยจะมาถือเล่ห์คารม ประฝีปากกับโกวเนี้ยน้อย ๆ ดุจท่านได้ ?"

จูลุ่ยยี้สวนคำทันที

"แต่ท่านตอนนี้เหตุใดจึงต้องโต้คารมกับเรา หรือท่านรู้สึกว่าตัวท่านมีศักดิ์ศรี

ต่ำลงกว่าผู้อื่น ?"

ยู่ปังเฮาะงุนงงทันที จึงต้องแสร้งทำเป็นมิได้ยิน กระแอมเบา ๆ แล้วกล่าว

"เจตนาการมาของพวกข้าพเจ้าคราวนี้ ผู้อาวุโสหงส์ซำคงทราบอยู่แล้ว ?"

โดยมิรอให้หงส์ซำซิงแซตอบมา รีบกล่าวสืบต่อทันที

"ข้าพเจ้ามาคราวนี้ เพียงต้องการขอคนจากผู้อาวุโสหงส์ซำคนเดียวเท่านั้น"

หงส์ซำซิงแซร้องอ้อขึ้นเบา ๆ ยู่ปังเฮาะจึงกล่าว

"ผู้อาวุโสหงส์ซำก็ย่อมทราบดี คนที่พวกข้าพเจ้าต้องการขอก็คือจูโกวเนี้ย"

หงส์ซำซิงแซร้องอ้อขึ้นเบา ๆ อีกครั้ง ยู่ปังเฮาะได้กล่าวสืบต่อไป

"เนื่องเพราะจูโกวเนี้ยท่านนี้ ในหลายปีนี้กระทำเรื่องราวบางประการที่บันดาลความขุ่นเคืองแก่ชนชาวบู๊ลิ้มไม่น้อย ข้าพเจ้ามีวาสนาดำรงตำแหน่งหัวหน้า จึงมิอาจไม่มาก้าวร้าว เพื่อหวังให้มีความยุติธรรมเกิดขึ้น ขอเพียงผู้อาวุโสหงส์ซำยินยอมกรุณายกมือให้พวกข้าพเจ้าพาจูโกวเนี้ยไป ข้าพเจ้าประกัน จะต้องจัดการโดยยุติธรรมเต็มที่ และต้องไม่มารบกวนการพักฟื้นที่สงบร่มเย็นของผู้อาวุโสเป็นอันขาด"

หงส์ซำซิงแซร้องอ้อขึ้นอีกครา

แต่ทว่า ถึงกับอ้อเป็นสามครั้งซ้อน ๆ โดยไม่มีปฏิกิริยาใด ยู่ปังเฮาะจึงกลับเป็นฝ่ายงนงงไป โดยมิทราบว่าหงส์ซำจะยินยอมรับปากหรือว่าไม่รับปากกันแน่ ?

จนอีกครู่หนึ่ง จึงได้ยินหงส์ซำซิงแซถอนหายใจยาวกล่าวว่า

"ท่านถึงกับกล้ามาทวงคนต่อหน้าผู้แซ่หงส์ นับว่ามีความบังอาจไม่น้อยทีเดียว"

ยู่ปังเฮาะยิ้มพลางกล่าวเสียงราบเรียบ

"นี่เนื่องเพราะหงส์ซำซิงแซในปัจจุบัน มิใช่เป็นหงส์ซำซิงแซเมื่อครั้งอดีตแล้ว !"

หงส์ซำพลันเบือนสายตามาที่ตัวเน้าจินหยินแล้วกล่าว

"ที่กล่าววาจาคือพวกมัน ที่ลงมือน่ากลัวคือท่าน ใช่หรือไม่ ?"

เน้าจินหยินหัวร่อเสียงก้องแล้วกล่าว

"มิผิด หงส์ซำแม้มิใช่หงส์ซำในอดีต แต่แมลงร้อยขาแม้ตายก็ยังไม่แข็งไปหมดสิ้น นอกจากตัวเราน่ากลัวยังไม่มีผู้ใดสามารถรับมือท่านอยู่ได้ !"

หงส์ซำซิงแซกล่าวสวนคำ

"ประเสริฐมาก...ซี่ตี๋ ท่านเข้าไปรับมือมันสักหลายกระบวนท่าดู"

ยู่ป้วยหยกรับคำถลันกาย ประสานมือคารวะแล้วกล่าว

"เยี่ยงนี้ก็ขอเชิญเต้าเจี้ยงประทานกระบวนท่ารุกมา"

ผู้ที่ยืนออกรับหน้า ถึงกับเป็นตัวยู่ป้วยหยกไปได้ ! เน้าจินหยิน ยู่ปังเฮาะ

อั้งเน้ยฮวย กุนไฮ้ทั้ง ต่างต้องงงงันจนตะลึงลานไป

เน้าจินหยินมิอาจอดกลั้นโทสะอยู่ได้อีกแล้ว แผดเสียงก็กก้องไปทันที

"ท่านถึงกับเรียกเจ้าเด็กปากไม่สิ้นกลิ่นน้ำนมมาลงมือกับตัวเรา นี่เป็นความหมายกระไรของท่าน ?"

หงส์ซำชิงแซพริ้มนัยน์ตาลง ไม่ส่งเสียงว่ากล่าวอีกแล้ว

จูลุ่ยยี้กล่าวเสียงอ้อยอิ่งขึ้นว่า

"หรือความหมายนี้ท่านยังขบคิดไม่เข้าใจ ?"

เน้าจินหยินคำรามสุดเสียง

"เราก็ไม่เข้าใจจึงถาม !"

จูลุ่ยยี้กล่าวเสียงเนิบนาบดั่งเคย

"อาศัยความสามารถเพียงน้อยนิดของท่าน คิดลงมือกับซาเจ็กเรา ยังด้อยอยู่ห่างไกลนัก วันหน้าหากแพร่งพรายออกไป ไยมิใช่ถูกประณามว่าท่านผู้เฒ่าเป็นผู้ใหญ่รังแกเด็ก ?"

เน้าจินหยินกระโดดโลดเต้นทันที คำรามด้วยโทสะ

"แต่เราจะลงมือกับเจ้าเด็กน้อยได้อย่างไร กระทั่งศิษย์ของเรามันยังไม่อาจต่อสู้ด้วยได้..."

หงส์ซำชิงแซสอดเสียงเย็นชาขึ้นทันที

"หงส์ซำในปัจจุบัน อาจบางทีมิใช่หงส์ซำเมื่อคราครั้งอดีต แต่ยู่ป้วยหยกในวันนี้ก็มิใช่ยู่ป้วยหยกเมื่อครั้งก่อนเด็ดขาด !"

ยู่ปังเฮาะตาลุกวาวทันที รีบกล่าวขึ้น

"ในเมื่อเป็นเยี่ยงนี้ เรื่องราวของปัจจุบัน หรืออาศัยการต่อสู้ของยู่กงจื้อมาเป็นเครื่องตัดสิน ?"

หงส์ซำกล่าวเสียงหนัก ๆ

"ถูกต้อง !"

ยู่ปังเฮาะโพล่งขึ้นอีกครั้ง

"หากแม้นยู่กงจื้อพ่ายแพ้จะทำอย่างไร ?"

จูลุ่ยยี้ส่งเสียงดัง ๆ ขึ้นทันที

"หากแม้นซี่เจ็กพ่ายแพ้ เราติดตามท่านไปในทันที ยินยอมให้ท่านลงโทษทัณฑ์ทุกประการ"

"วาจานี้เป็นความจริง ?"

หงส์ซำซิงแซกล่าวขึ้นบ้าง

“อาศัยท่าน หรือยังไม่ยอมเชื่อถือผู้แซ่หงส์ ?!”

ในดวงตายู่ปังเฮาะปรากฏแววลิงโลดยินดีจนคลุ้มคลั่งมิอาจระงับ รีบกล่าวว่า

“เมื่อเป็นเช่นนี้ เต้าเจี้ยงไม่ลงมือ จะรอไปถึงเวลาใดกัน ?”

เน้าจินหยินแผดเสียงด้วยโทสะ

“ท่านก็มาเรียกให้เราลงมือกับเจ้าเด็กผู้เยาว์เยี่ยงนี้ ?”

ยู่ปังเฮาะยิ้มแล้วกล่าวว่า

“ย่กงจื้อท่านนี้ปัจจบันเป็นพี่น้องของหงส์ซำซิงแซแล้ว เต้าเจี้ยงลงมือต่อสู้กับท่าน ไม่อาจนับว่าเป็นผู้รังแกเด็กได้แล้ว ใช่หรือไม่ ?”

กุนไฮ้ทั้งแย้มยิ้มพลางกล่าว

“มิผิด พี่น้องของหงส์ซำซิงแซลงมือกับเต้าเจี้ยง มิว่าจะกล่าวอย่างไร ต่างไม่อาจนับว่าเสื่อมศักดิ์ศรีของเต้าเจี้ยงเด็ดขาด”

จูลุ่ยยี้กล่าวเสียงอ้อยอิ่งขึ้นทันที

“แต่ทว่า หากแม้นเต้าเจี้ยงของพวกท่านพ่ายแพ้นั่นจะทำอย่างไร ?”

เน้าจินหยินกระโดดโลดเต้นขึ้นอีกครั้ง คำรามด้วยโทสะ

“หากแม้นตัวเราพ่ายแพ้จะคกเข่าโขกศีรษะให้มันสามครั้ง เรียกมันเป็นซือแป๋ทันที”

จูลุ่ยยี้ยิ้มพลางกล่าวว่า

“นี่กลับไม่กล้ารับ หากซี่เจ็กของข้าพเจ้ามีศิษย์ที่โทสะระเบิดอยู่ตลอดทั้งวันดุจท่าน ไยมิใช่ถูกก่อกวนจนศีรษะโตเท่ากระพ้อมไป ?”

เน้าจินหยินคำรามปานคลุ้มคลั่ง

“ภายในห้าสิบกระบวนท่า หากตัวเราไม่อาจพิชิตมันให้นอนลง สะบัดหน้าไปในบัดดลก็แล้วกัน”

มันความจริงยังคงไม่ยินยอมลงมืออยู่ แต่บัดนี้นับว่าถูกกระตุ้นโทสะจนแทบคลุ้มคลั่ง กลายเป็นอย่างไรก็ต้องต่อยตีกับยู่ป้วยหยกให้ได้ มิว่าผู้ใดก็อย่าขัดขวางอยู่อีกแล้ว

จูลุ่ยยี้กล่าวอย่างยิ้มแย้มแจ่มใส

“ห้าสิบกระบวนท่า ?...แม้นับเป็นห้าร้อยกระบวนท่า...ท่านก็อย่าหมายแตะต้องถูกชายเสื้อของซี่เจ็กข้าพเจ้าได้ แต่ทว่า...ท่านมาตรแม้นกล่าวเยี่ยงนี้ ความคิดเห็นของผู้อื่นจะเป็นเช่นไรกัน ?”

ยู่ปังเฮาะยิ้มพลางกล่าวสวนคำ

“นับเป็นสามร้อยกระบวนท่าเถิด...ภายในสามร้อยกระบวนท่า หากเน้าจินหยินยังเอาชัยยู่กงจื้อท่านนี้มิได้ พวกเราจะคารวะอำลากลับไป ไม่มาก่อกวนอีกเป็นเด็ดขาด”

จูลุ่ยยี้ชม้ายมองที่กุนไฮ้ทั้งแวบหนึ่งแล้วถามขึ้น

“ท่านเล่า?”

กุนไฮ้ทั้งยิ้มพลางกล่าว

“ย่กงจื้อเป็นสหายเก่าของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเพียงหวัง เมื่อเน้าจินหยินพิชิตยู่กงจื้อล้มลงแล้ว อย่าได้ทำอันตรายแก่ยู่กงจื้อจึงประเสริฐ”

จูลุ่ยยี้ชม้ายมาที่อั้งเน้ยฮวยแล้วถาม

“ท่านเล่า ?”

อั้งเน้ยฮวยมีประกายตาอันลึกล้ำ จนไม่มีผู้ใดคำนวณได้ว่าในใจกระยาจกน้อยครุ่นคิดเรื่องอันใด แต่ยังส่งเสียงรับคำกระด้างเย็นชา

รวมทั้งอั้งเน้ยฮวย มิว่าผู้ใดก็ไม่ยอมเชื่อถือ ยู่ป้วยหยกสามารถต้านทานการจู่โจมของเน้าจินหยินได้สามร้อยกระบวนท่า เนื่องเพราะพวกทั้งปวงต่างเคยเห็นพลังฝีมือของย่ป้วยหยกมา เข้าใจว่าเท่าที่ย่ป้วยหยกสามารถต้านทานจับฮั้นได้สามร้อยกระบวนท่า นับว่ายากเย็นอย่างยิ่งอยู่แล้ว หากสามารถต้านรับเน้าจินหยินได้ห้าสิบกระบวนท่า นั่นก็เป็นปรากฏการณ์ปาฏิหาริย์แล้ว ! อย่าว่าแต่สามร้อยกระบวนท่าเลย !

จูลุ่ยยี้กล่าวขึ้นทันที

“ในเมื่อตกลงกันเยี่ยงนี้ ไม่มีผู้อื่นใดจะมาพร่ำรำพันให้รกหูอีกแล้วกระมัง ?”

เน้าจินหยินแผดด้วยโทสะ

“หากมีผู้อื่นมาพร่ำรำพันอีก เราจะเด็ดศีรษะมันทิ้งก่อนทันที ?”

คล้ายดั่งไม่อาจอดกลั้นโทสะอยู่แล้ว คำรามปานคลุ้มคลั่งอีกครา

“ผู้แซ่ยู่ จงลงมือมาให้ดีเถิด เราจะต่อให้เจ้าสามกระบวนท่าก่อน”

ยู่ป้วยหยกมิเคยเอ่ยปากว่ากล่าวเลยตลอดมา

เนื่องเพราะยู่ป้วยห์ยกทราบดี ตอนนี้ได้แบกภาระอันมีน้ำหนักกว่าพันชั่งความจริงตื่นเต้นเป็นอย่างยิ่ง แต่จวบจนเมื่อเผชิญหน้ากับเน้าจินหยินจริง ๆ ยู่ป้วยหยกกลับระงับจนผ่อนคลายลงได้

ยู่ป้วยหยกบอกกล่าวแก่ตัวเอง

“จะอย่างไรก็ตาม เน้าจินหยินก็เพียงแต่เป็นมนุษย์เช่นเดียวกัน เราไยต้อง

เกรงกลัวท่าน ?”

ผู้อื่นว่ากล่าวเรื่องราวใด ยู่ป้วยหยกมิได้ยินแม้สักคำเดียว ผู้อื่นกระทำเรื่องราวใด ยู่ป้วยหยกต่างมิได้ไปเหลือบแลสนใจ เพราะได้ทุ่มเทสมาธิจิตใจไปรวมอยู่ในตัวเน้าจินหยินจนสิ้นเชิงแล้ว

ยู่ป้วยหยกพลันพบเห็นนัยน์ตา คิ้ว และมือทั้งสองของเน้าจินหยินมิใช่ใหญ่เทียบเท่ากัน นัยน์ตาข้างขวาเล็กกว่าข้างซ้าย รูจมูกยังมีขนสีดำยาวออกมาอีกสามเส้น อกเสื้อมีคราบน้ำมันเปื้อนเปรอะ แขนเสื้อข้างซ้ายถูกันจนขาดไป แลเห็นชั้นในที่เป็นผ้าสีขาวชัดตา

ยู่ป้วยหยกยังพบเห็น ตาซ้ายของเน้าจินหยินกระตุกมุมปากก็กระตุกอยู่ นิ้วทั้งห้าในมือขวายังสั่นระริกขึ้นมา นิ้วทั้งห้าในมือซ้ายกลับเหยียดตรงราวพู่กัน...

ส่วนสัดเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่ผู้อื่นมิเคยไปสนใจสังเกตเลยนี้ แต่ยู่ป้วยหยกเมื่อได้รวมสมาธิจิตใจจับจ้องไป ความผิดแปลกเพียงเล็กน้อยเหล่านี้ ทีท่าที่น้อยนิดเยี่ยงนั้นต่างเด่นชัดขึ้นมาจนกระจ่างจ้า ยู่ป้วยหยกไม่เคยทุ่มเทสมาธิจิตใจไปสนใจผู้อื่นถึงปานนี้ และมิเคยคิดว่าจะมีโอกาสจับจ้องสังเกตผู้คนจนละเอียดชัดเจนปานนี้ด้วย

จวบจนภายหลัง ยู่ป้วยหยกพบเห็นรูจมูกของเน้าจินหยินคล้ายดั่งจะโตใหญ่จนเท่าโม่หิน แทบจะนับขนจมูกของเน้าจินหยินมีอยู่มากน้อยเท่าใดแล้ว

เสียงขู่คำรามปานฟ้าร้องของเน้าจินหยิน ยู่ป้วยหยกถึงกับไม่ได้ยิน เน้าจินหยินเร่งรัดให้ลงมือสองครั้งครา ยู่ป้วยหยกยังยืนสงบนิ่งอยู่ที่นั้น มิได้เคลื่อนไหวแม้สักน้อยนิด

“หรือเจ้าเด็กน้อยถูกขู่จนขวัญฝ่อไปแล้ว ?”

ยู่ปังเฮาะปรากฏรอยยิ้มขึ้นที่มุมปากโดยไม่รู้ตัว

เน้าจินหยินมิอาจข่มกลั้นโทสะได้อีกแล้ว กระโดดโลดเต้นคำรามไป

“เจ้า...”

มิคาด ครั้งนี้พอเพิ่งกระโดดขึ้นจากพื้น เสียงคำรามเพิ่งดังจากปาก ยู่ป้วยหยกที่ยืนซึมเซาราวเป็นรูปสลักจากตอไม้ พลันกลับกลายคล้ายเป็นเกาทัณฑ์หลุดจากแหล่ง!

ฝ่ามือยู่ป้วยหยกก็คล้ายเป็นพายุร้ายฟันเข้าใส่หัวเข่าเน้าจินหยินไปทันที

ควรทราบว่า ยอดฝีมือสูงสุดระดับเน้าจินหยิน พลังฝีมือกับสัญชาตญาณได้ผนึกเป็นน้ำหนึ่งอันเดียวแล้ว ปกติจะเป็นท่วงท่ากิริยาใด ๆ ต่างผสานอยู่กับหลักวิชาฝีมือโดยมิได้ตั้งใจขบคิด

เฉกเช่นกับผู้ที่เชี่ยวชาญในระบำรำฟ้อน ท่วงท่ายามปกติ ย่อมมีความสวยงาม

เป็นพิเศษกว่าธรรมดา

ดังนั้นเอง มาตรว่าจะยืนอย่างธรรมดา แต่ตลอดร่างกลับไม่มีจุดอ่อนช่องว่างพอจะจู่โจมไปได้

แต่มิว่าเป็นผู้ใด ในยามเพลิงโทสะดาลเดือดกระโดดโลดเต้นราวพยัคฆ์ร้ายถูกไม้แหย่ ท่วงท่าก็ยากยิ่งที่จะข่มไว้มิให้กระจัดกระจาย สองเท้าหากลอยพ้นจากพื้นแล้วไม่เตะคน ช่วงล่างจะต้องกลายเป็นช่องว่างที่ไม่อาจปิดบังไว้

ยู่ป้วยหยกที่ทุ่มเทสมาธิจิตใจไปสังเกต ก็เพราะต้องการหาจุดอ่อนของนักพรตเฒ่าอยู่ทีเดียว ฝ่ามือนี้จึงจู่โจมเข้าใส่จุดอ่อนที่สุดในตลอดตัวของนักพรตเฒ่า เป็นด่านที่มีการระแวดระวังอ่อนที่สุด !

เน้าจินหยินก็ต้องแตกตื่นขึ้นอย่างยิ่ง ร่างผอมแห้งเตี้ยเล็กพลันหมุนกลางอากาศราวลูกข่างใหญ่ มือเท้าต่างตีโต้ใส่ยู่ป้วยหยกไปในบัดดล

กระบวนท่านี้ทั้งปัดป้องทั้งตีโต้ ใช้การจู่โจมแทนตั้งรับ นับว่าเลิศล้ำอย่างยิ่งจริง ๆ เป็นที่เห็นได้ เน้าจินหยินนับว่าไม่เสียทีเป็นยอดฝีมือเยี่ยมสุดแห่งยุค มาตรว่าเผชิญกับอันตรายคับขัน ยังไม่ลนลานจนวุ่นวายแม้แต่น้อย

แต่จูลุ่ยยิ้กลับแค่นหัวร่อดัง ๆ แล้วกล่าวขึ้น

“ต่อให้สามกระบวนท่า ? เฮอะ !”

กระบวนท่านี้เมื่อใช้จู่โจมแทนตั้งรับ ย่อมไม่อาจนับว่าต่อให้ฝ่ายตรงข้ามได้แล้ว

เน้าจินหยินพลันกู่เสียงกึกก้องกังวาน ร่างถึงกับพลันถอยไปในเสียงกู่

มือเท้าของนักพรตเฒ่าความจริงจู่โจมไปเบื้องหน้า แต่ร่างกลับพลันพุ่งถอยไปด้านหลัง ดูไปคล้ายมีคนใช้เชือกยาวกระชากไปทางด้านหลังก็ปาน หากคนธรรมดาได้เห็นน่ากลัวต้องเข้าใจว่าเป็นมายากล !

แต่ผู้อยู่บนหอน้อย ล้วนนับเป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งของบู๊ลิ้มทั้งสิ้น ต่างดูออก เน้าจินหยินถึงกับใช้การเกร็งลมปราณขึ้นกู่กระชากร่างให้พุ่งถอยกลับทางด้านหลัง

สำหรับใช้ลมปราณพ่นไปเยี่ยงไร ร่างกลับพุ่งย้อนในทิศตรงกันข้าม เหตุผลนี้แม้ไม่มีผู้ใดจะเข้าใจ แต่ก็ยังดูออกว่าความเลิศล้ำพิสดารในหลักวิชาลมปราณของเน้าจินหยิน ยากยิ่งจะหาคนทัดเทียมได้จริง ๆ !

กระทั่งอั้งเน้ยฮวยยังต้องมีสีหน้าตื่นเต้นขึ้น ร้องโพล่งไป

“ลมปราณอันเลิศล้ำ !”

ยู่ปังเฮาะยิ้มเล็กน้อยแล้วกล่าว

"ในสายตาของปังจู๊ ยู่กงจื้อท่านนี้พอจะต้านฝีมือจินหยินได้กี่กระบวนท่า ?"

ใบหน้าอั้งเน้ยฮวยคล้ายมีแววเสียดายขึ้นเล็กน้อย กล่าวอย่างครุ่นคิด

"อย่างมากน่ากลัวไม่อาจเกินหนึ่งร้อยกระบวนท่า"

ยู่ปังเฮาะหันไปหาไฮ้ทั้งฮูหยิน ถามอย่างยิ้มแย้ม

"ในสายตาของฮูหยินเล่า ?"

ไฮ้ทั้งฮูหยินกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"สายตาอั้งเน้ยปังจู๊กระจ่างดั่งคบไฟ ความเห็นของท่านยังจะผิดพลาดได้หรือไร ?"

นางกับอั้งเน้ยฮวยทั้งสอง ตั้งแต่ขึ้นมาจนบัดนี้มิเคยเหลือบสายตาไปที่กั๊วะ-เทียนเซียนแม้สักแวบเดียว คล้ายดั่งว่ามิได้สนใจสังเกตดูที่มุมห้องยังมีคนซ่อนตัวอยู่อีกก็ปาน

จิตใจกั๊วะเทียนเซียนยังลอบลิงโลดยินดีอยู่ ตอนนี้เมื่อได้ยินคำพูดของทั้งสองพลันต้องตระหนกจนคำนึง

'บนหอน้อยมีสถานที่กว้างใหญ่เพียงเท่านี้ แม้ที่ซ่อนของเราจะมืดเลือนรางกว่าธรรมดา แต่ด้วยสายตาของทั้งสอง ไหนเลยจะไม่เห็นเราไปได้ ? พวกมันเพียงแต่เข้าใจแน่ชัด เมื่อยู่ป๋วยหยกไม่อาจต้านฝีมือเน้าจินหยินเด็ดขาด ทราบดีว่า คนบนหอไม่มีผู้ใดจะหนีรอดไปได้พ้น ดังนั้น จึงแสร้งเป็นมีจิตใจกว้างขวางองอาจขึ้นเท่านั้น'

พอได้คิดเช่นนั้น กั๊วะเทียนเซียนก็แตกตื่นจนเหงื่อกาฬโซมโชกร่างอีกครั้ง

ตอนนั้น เน้าจินหยินได้หลบหลีกไปสามกระบวนท่า แล้วลงมือจู่โจมใส่อย่างดุดันไป

กระบวนท่าจู่โจมของนักพรตเฒ่า ดูแล้วไม่มีความพิเศษพิสดารอันเลิศล้ำแต่อย่างไร คล้ายขัดกับเกียรติภูมิอันสูงส่งของท่านเป็นอย่างยิ่ง แต่เมื่อจับตามองสี่ห้ากระบวนท่าแล้ว ความรุนแรงในการจู่โจมของท่าน ได้เริ่มปรากฏออกมาทีละน้อย

เห็นกระบวนท่าจู่โจมของท่าน มาตรแม้นไม่มีความพลิกแพลงอันยอกย้อนพิสดาร แต่กระบวนท่าแรกกับกระบวนท่าหลัง กลับติดต่อกันจนไม่มีช่องว่างรอยโหว่ใด ๆ บางครั้งสองกระบวนท่าหน้าหลัง เห็นชัดตาว่าเป็นกระบวนท่าขัดกันเป็นตรงข้าม ฝีมือที่ใช้กับเป้าที่จู่โจม กลับผิดแปลกกันอย่างเด็ดขาด หากเปลี่ยนเป็นผู้อื่น มาตรว่ารวมสองกระบวนท่าไว้ด้วยกัน ก็ต้องฝืนจนขัดตาอย่างยิ่ง แต่เมื่อใช้ออกกับมือนักพรตเฒ่า กลับคล้ายเป็นกระบวนท่าที่ธรรมชาติสร้างให้ร่วมกันก็ปาน !

จูลุ่ยยิ้ความจริงลอบแค่นหัวร่อคำนึงในใจ

'ที่แท้เน้าจินหยินอันมีชื่อกระเดื่องเกรียงไกร ก็มีฝีมือเพียงเท่านี้เอง'

แต่เมื่อจับตามองไปหลายกระบวนท่าแล้ว จิตใจนางก็ต้องกังวลจนหนักอึ้งลงไป

กระบวนท่าธรรมดาจนสามัญอย่างยิ่งเหล่านั้นถึงกับยิ่งดูยิ่งน่าหวาดกลัว ทุกกระบวนท่าคล้ายเป็นค้อนใหญ่ขวานมหึมากระหน่ำเข้าใส่อย่างหนักหน่วงดุดัน และกระบวนท่าติดต่อตามกันไม่หยุดยั้งขาดตอน กระทั่งพวกที่ดูอยู่ด้านข้างยังรู้สึกไม่มีเวลาจะหอบหายใจคลายเหน็ดเหนื่อยสักน้อยนิด อย่าว่าแต่ยู่ป้วยหยกที่เป็นผู้ถูกกระหน่ำจู่โจมในวงต่อสู้เลย

จูลุ่ยยิ้อดมิได้ต้องเหลือบไปที่หงส์ชำชิงแซแวบหนึ่ง ปากแม้มิได้กล่าวกระไร แต่สายตาเท่ากับกำลังถาม

'ท่านดูยู่ป้วยหยกจะสามารถต้านฝีมือมันได้สามร้อยกระบวนท่าจริงหรือไม่?'

มิคาด หงส์ชำชิงแซถึงกับพริ้มนัยน์ตาอยู่ตลอดเวลา กับการต่อสู้อันดุเดือดที่มีเดิมพันของความเป็นความตาย อัปยศอดสูและชื่อเสียงคราวนี้ ถึงกับไม่ยอมเหลือบตาไปแยแสสนใจเลย!

ชั่วพริบตา สามสิบกระบวนท่าผ่านพ้นแล้ว กระบวนท่าของเน้าจินหยินยิ่งเกรี้ยวกราดดุดัน ยู่ป้วยหยกจึงคล้ายตกเป็นฝ่ายถูกกระหน่ำจู่โจมอยู่ถ่ายเดียวเท่านั้น ไม่มีความสามารถตีโต้กลับไปเลย!

ก่อนที่ทุกกระบวนท่าจะใช้ ดูไปคล้ายต้องขบคิดวูบหนึ่งก่อน แต่ทว่า ยอดฝีมือต่อสู้กัน ไหนเลยจะมีเวลาให้ยู่ป้วยหยกใคร่ครวญได้?

สามสิบกระบวนท่าผ่านพ้น ผลแพ้ชนะคล้ายดั่งระบุมั่นแล้ว คนทั้งปวงมีความเห็น หากยู่ป้วยหยกสามารถกัดฟันต้านถึงหนึ่งร้อยกระบวนท่า ก็เป็นเรื่องที่ยากเย็นอย่างยิ่งแล้ว

ยู่ปังเฮาะพลันหัวร่อแล้วกล่าว

"การต่อสู้อันเร้าใจเยี่ยงนี้ นับว่าเป็นร้อยปีก็ยากจะได้เห็นสักครา หากปล่อยให้ผ่านตา ไยไม่เป็นที่น่าเสียดายนัก?"

จับฮุ้นยิ้มพลางกล่าวว่า

"เมื่อเป็นเช่นนี้ ศิษย์จะรูดม่านทุก ๆ ด้านขึ้นมา ให้พวกท่านทั้งหลายก็ได้เห็นด้วยเลยเป็นไร?"

ยู่ปังเฮาะกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“นั่นนับว่าประเสริฐเลิศแล้ว”

จับฮุ้นไม่รอให้มันกล่าวจบคำ เดินไปรูดม่านหน้าต่างทั้งสี่ด้านขึ้นมา

ลมนอกหน้าต่างกระหน่ำรุนแรง ม่านวิกาลมืดครึ้มวังเวง แผ่นฟ้าแผ่นดินคล้ายครอบคลุมด้วยบรรยากาศอันโหดเหี้ยมอำมหิต แต่บนหลังคาของทั้งสี่ทิศกลับมีคนอีกมากหลายยืนกร่ำลมอันหนาวเหน็บชมการต่อสู้อยู่

พอม่านถูกรูดขึ้น ผู้คนบนสันหลังคายิ่งนานยิ่งมากขึ้นทุกขณะ

กั๊วะเทียนเซียนเมื่อครู่มีความคิดฉวยโอกาสปั่นป่วนหลบหนี แต่ตอนนี้สำนึกตัวดี แม้จะเสียบปีกให้อีกสองข้าง ก็น่ากลัวยากจะโบยบินหนีออกไปได้

ต้องลอบถอนหายใจยาว พาลยืนอยู่ในที่นั้นไป ผงกศีรษะให้กับไฮ้ทั้งฮูหยินอย่างยิ้มแย้ม แสดงทีท่าทั้งตื่นเต้นสงสัย ทั้งลิงโลดดีใจ คล้ายดั่งว่า ในที่สุดก็พบคนรักที่เหินห่างกันมานานปี เพียงขาดแต่มิได้ถลาเข้าไปหา คว้ามือนางขึ้นมาพร่ำรำพันถึงความคิดคำนึงที่มีต่อนางมานานปีเท่านั้น

แต่จนใจ ไฮ้ทั้งฮูหยินยังคงแม้หางตาก็มิยอมเหลือบแลมัน ดุจดั่งว่า บนหอไม่มีตัวมันอยู่ด้วยเลยก็ปาน กลับกล่าวต่อยู่ปังเฮาะอย่างยิ้มแย้ม

“มีเรื่องหนึ่งที่ข้าพเจ้ารู้สึกประหลาดสงสัยอย่างยิ่งยวด”

“ฮหยินประหลาดสงสัยในที่ใด ?”

“เม่งจู๊ท่านดู กระบวนท่าของเน้าจินหยินทั้งหนักหน่วงทั้งมีอานุภาพ เปรียบกับเทียนกังเต้าเจี้ยงของเมื่อกาลก่อนแล้วเป็นอย่างไร ?”

ยู่ปังเฮาะยิ้มพลางกล่าวว่า

“ไม้ตายของสำนักคุนลุ้น เกรี้ยวกราดรุนแรงไม่มีใดปาน พลังภายในของเทียนกังเต้าเจี้ยงลึกซึ้งหนักแน่น ความดุดันแกร่งกร้าวของกระบวนท่า เป็นที่เคารพเลื่อมใสของชนชาวบู๊ลิ้มมานานปี แต่ทว่า...”

“แต่ทว่า เมื่อเปรียบกับเน้าจินหยินแล้ว ยังด้อยกว่าอีกชั้นหนึ่ง ใช่หรือไม่ ?”

ยู่ปังเฮาะแย้มยิ้มโดยไม่ตอบ ซึ่งเท่ากับยอมรับโดยดุษฎีแล้ว ไฮ้ทั้งฮูหยินจึงกล่าวสืบไป

“เมื่อสิบกว่าปีก่อนนั้น ข้าพเจ้าติดตามอาจารย์ผู้ล่วงลับไปคุนลุ้น พอดีพบเห็นเทียนกังเต้าเจี้ยงต่อสู้กับคนผู้หนึ่ง ฝ่ายตรงข้ามคล้ายเป็นลามะที่มาจากดินแดนทิเบต พลังฝีมือก็น่าตื่นตกใจอย่างยิ่ง”

ยู่ปังเฮาะกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“คาดว่า ท่านผู้นั้นคืออั้งฮุ้นลามะที่ถูกยกเป็นหนึ่งในสามยอดฝีมือสูงสุดของ

นิกายบิจง คนผู้นี้มีข้ออาฆาตแค้นกับคุนลุ้นยิ่งใหญ่นัก เคยขึ้นรังควานล้างแค้นในสำนักคุนลุ้นเป็นจำนวนหลายครั้งคราแล้ว”

ไฮ้ทั้งฮูหยินกล่าวสืบไป

“ครั้งนั้น ข้าพเจ้าห่างจากบริเวณการต่อสู้ของทั้งสอง หากไม่ถึงยี่สิบวาก็ต้องมีสิบห้าสิบหกวา ยามใดที่เทียนกังเต้าเจี้ยงจู่โจมออกกระบวนท่าหนึ่ง ข้าพเจ้ายังคงรู้สึกมีพลังอันดุดันปะทะหน้า กระทั่งชายเสื้อผ้ายังถูกกระแทกจนพลิ้วมีเสียงดัง บัดนี้เน้าจินหยินลงมืออยู่ที่เบื้องหน้าพวกเรา ข้าพเจ้ากลับไม่มีความรู้สึกแม้สักน้อยนิดไปได้ ?”

ยู่ปังเฮาะกล่าวอย่างยิ้มแย้มแจ่มใส

“นั่นเนื่องเพราะ จินหยินได้ฝึกปรือจนถึงระดับเกร็งกำลังภายใน ให้ออกและเข้าได้ตามใจปรารถนา ทุกกระบวนท่าที่จู่โจมไป พลังจะรวมตัวอยู่บนร่างยู่กงจื้อเพียงคนเดียวเท่านั้น ไม่มีฟุ่มเฟือยออกทางภายนอกแม้สักน้อยนิด เมื่อจู่โจมไม่ถูกเป้าหมาย พลังนั้นจะถูกรั้งกลับโดยฉับไวดังนั้นเอง นอกจากยู่กงจื้อแล้วไม่มีผู้ใดจะรู้สึกออกมาได้”

หยุดหัวร่อเบา ๆ แล้วจึงกล่าวต่อ

“มิเช่นนั้น อย่าว่าแต่เราสองเลย กระทั่งหอน้อยหลังนี้ ก็น่ากลัวถูกกระแทกพังทลายไปเสียนานแล้ว”

ไฮ้ทั้งฮูหยินถอนใจยาว กล่าวเสียงอ้อยอิ่งขึ้น

“โชคดีที่ข้าพเจ้ามิใช่ยู่ป้วยหยก ข้าพเจ้าคิดว่ายู่ป้วยหยกตอนนี้จะต้องทนทานด้วยความลำบากยากเข็ญทีเดียว”

จูลุ่ยยี้แค่นเสียงหัวร่อ กล่าวสวนคำ

“แต่มิแน่ว่าจะลำบากเทียบเท่ากับที่ท่านขบคิดอยู่”

ไฮ้ทั้งฮูหยินกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“ท่านทราบ ? ท่านทราบได้อย่างไร ?”

จูลุ่ยยี้มิสนใจกับนางอีก แต่พึมพำนับอยู่เบา ๆ

“เก้าสิบ...เก้าสิบเอ็ด...เก้าสิบสอง...”

นางนับด้วยความเร็วเกินไปอยู่บ้าง ที่จริงแล้วเน้าจินหยินกับยู่ป้วยหยกในตอนนี้เพียงแต่ต่อสู้ไปแปดสิบกว่ากระบวนท่าเท่านั้น แต่พวกยู่ปังเฮาะเมื่อคำนวณแน่ว่ายู่ป้วยหยกอย่างไรก็ไม่มีทางรับมือถึงสามร้อยกระบวนท่า ดังนั้นจึงไม่มีผู้ใดไปทักท้วงว่านางนับเร็วเกินไป

ยู่ป้วยหยกตอนนี้คล้ายเป็นตะปูตัวหนึ่ง มาตรว่าถูกค้อนมหึมากระหน่ำอยู่ไม่หยุดยั้ง แต่ค้อนเหล็กหากคิดจะกระหน่ำตะปูให้งอไป ก็มิใช่เป็นเรื่องง่ายนัก

ยู่ป้วยหยกพลันพบเห็น กระบวนท่าจู่โจมของเน้าจินหยินมาตรแม้นดุดันแต่กลับมิได้คุกคามเข้ามารุนแรงนัก บางครั้งเผชิญกับกระบวนท่าอันตราย ในยามฉุกละหุกคับขัน คิดหากระบวนท่าคลี่คลายทำลายไม่ได้นั้น เน้าจินหยินกลับคล้ายเกิดความเวทนาโดยไม่ตั้งใจจะต้องรามือไปชั่วขณะ ยู่ป้วยหยกเมื่อได้คิดเช่นนั้น กระบวนท่าคงยิ่งช้าลงกว่าเดิม

แต่จูลุ่ยยี้กลับนับเร็วขึ้นกว่าเดิม ปากน้อย ๆ ของนางนับอยู่ไม่ยอมหยุดยั้ง

“หนึ่งศูนย์หนึ่ง...หนึ่งศูนย์สอง...หนึ่งศูนย์สาม...”

ยู่ปังเฮาะเหลือบดูอั้งเน้ยฮวยแวบหนึ่งถาม พลางกล่าวว่า

“ร้อยกระบวนท่าผ่านไปแล้ว คิดมิถึงกงจื้อจะสามารถยืนหยัดได้เนิ่นนานปานนี้”

อั้งเน้ยฮวยกล่าวเสียงราบเรียบว่า

“คิดมิถึงจริง ๆ”

จับฮุ้นพลันกล่าวขึ้น

“พลังภายในของย่กงจื้อคล้ายดั่งพลันเพิ่มพนขึ้นอีกมากมาย ใช่หรือไม่ ?”

อั้งเน้ยฮวยผงกศีรษะรับคำ จับฮุ้นถอนใจกล่าวว่า

“กำลังภายในของคนหนึ่ง ๆ ถึงกับสามารถพลันเพิ่มพูนในช่วงเวลาวันเดียวได้นับเป็นเรื่องที่ผู้คนขบคิดอย่างไรก็ไม่เข้าใจจริง ๆ”

ยู่ปังเฮาะกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“แต่เต้าเฮียท่านวางใจได้เต็มที่ พลังภายในของยู่กงจื้อแม้จะเพิ่มพูนขึ้นอีกมากเพียงใด ก็ไม่อาจต้านทานฝีมือซือแป๋ท่านถึงร้อยกระบวนท่าแน่นอน”

จับฮุ้นกล่าวสวนคำ

“แต่ทว่า ตอนนี้ผ่านพ้นหนึ่งร้อยกระบวนท่าไปแล้ว ?”

ยู่ปังเฮาะกล่าวว่า

“นั่นเนื่องเพราะซือแป๋ท่านมีเจตนาจะดูว่า พลังฝีมือของยู่กงจื้อมีความสูงส่งอย่างใด ? มีกระบวนท่าในแนวทางไหนเท่านั้น มิเช่นนั้น ในกระบวนท่าที่แปดสิบหกยู่กงจื้อก็ไม่มีปัญญาต่อต้านอยู่ได้แล้ว ใช่หรือไม่ ?”

วาจานี้แม้กล่าวต่อจับฮุ้น แต่เสียงแสร้งเน้นให้ดังเป็นพิเศษ คล้ายกลัวว่าเน้าจินหยินจะไม่ได้ยินด้วย เน้าจินหยินก็หัวร่อเสียงดังแล้วกล่าวขึ้นจริง ๆ

“มิผิด เรากำลังต้องการดูให้รู้ว่าหงส์ซ่ำถ่ายทอดยอดวิชาอันน่าแตกตื่นสะท้านโลกเยี่ยงไรกับมัน แต่บัดนี้นับว่าสังเกตดูจนใกล้จะพอแก่ใจแล้ว”

ในเสียงหัวร่อที่สนั่นหวั่นไหว กระบวนท่าพลันกระหน่ำกระชั้นเข้าโดยทันใด

มิคาดยู่ป้วยหยกกลับรับมือปิดป้องด้วยความรวดเร็วตามขึ้นมาเช่นเดียวกัน

ควรทราบว่า ยู่ป้วยหยกแม้ฉลาดปราดเปรื่องเป็นเลิศ หงส์ซ่ำชิงแซมาตรแม้นถ่ายทอดยอดวิชาไม้ตายให้จนสิ้นเชิง แต่ในช่วงเวลาสั้น ๆ เพียงครึ่งวัน จะสามารถฝึกปรือได้สักเท่าใด ?

ดังนั้นเอง กระบวนท่าตอนที่เริ่มประมือกับเน้าจินหยิน ส่วนมากบัญญัติขึ้นมาในเวลาฉุกละหุกคับขัน การลงมือจึงต้องเชื่องช้าเป็นธรรมดา แต่หลังจากปิดป้องรุกรับหนึ่งร้อยกระบวนท่าแล้ว ได้คิดด้วยไวปัญญา กระบวนท่าที่บัญญัติขึ้นจึงมีมากมาย ความพลิกแพลงแปรเปลี่ยนของกระบวนท่าก็เริ่มคุ้นเคยซ่ำซองอย่างแช่มช้าเฉกเช่นเดินหมากรุกกับมือชั้นยอด มาตรว่าเพิ่งหัดเดิน แต่ก็ต้องถูกบีบบังคับจนมีไหวพริบปฏิภาณ เดินหมากตาเยี่ยมยอดที่ตัวเองก็คาดฝันไม่ถึงไปได้สักตาสองตา

กระบวนท่าฝีมือของยู่ป้วยหยก ก็เป็นถูกเน้าจินหยินบีบคั้นบังคับออกมาพอดีได้ยินจล่ยยี้นับต่อไป

“หนึ่งร้อยหกสิบ...หนึ่งร้อยหกสิบเอ็ด...”

ยู่ปังเฮาะพลันหัวร่อแล้วกล่าว

“น่ากลัวโกวเนี้ยนับผิดพลาดแล้ว ตอนนี้เพิ่งจะประมือกันได้หนึ่งร้อยห้าสิบสามกระบวนท่าเท่านั้น”

ที่จริง มันรู้สึกจะมากหรือน้อยไปอีกสองสามกระบวนท่า กลับไม่เป็นที่สำคัญกระไร แต่ตอนนี้เมื่อได้เห็นพลังฝีมือของยู่ป้วยหยกถึงกับเพิ่มพูนขึ้นโดยไม่มีทีท่าเสื่อมโทรมลง ในที่สุด อดมิได้ต้องส่งเสียงทักท้วงขึ้นแล้ว

จูลุ่ยยี้หัวร่อคักคักแล้วกล่าว

“พวกท่านมิใช่มีความมั่นใจอย่างยิ่งดอกหรือ ไฉนตอนนี้เกิดกังวลขึ้นมาแล้ว ?...หนึ่งร้อยหกสิบเจ็ด...หนึ่งร้อยหกสิบแปด...”

นางยังคงนับของนาง ผู้อื่นว่ากล่าวเยี่ยงไรนางไม่สนใจทั้งสิ้น

ยู่ปังเฮาะกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“โกวเนี้ยนับเยี่ยงนี้ต่อไปก็มิเป็นไร เพียงแต่ต้องหักออกอีกแปดกระบวนท่า...”

เน้าจินหยินคำรามสุดเสียงขึ้นทันที

"แม้ให้นางนับมากไปอีกแปดกระบวนท่าก็จะเป็นไร ? หรือเรายังยินยอมให้มันรับจนถึงสามร้อยกระบวนท่าจริง ๆ ?"

ในเสียงคำรามอันขุ่นเคือง ต่อยฉาดออกไปหมัดหนึ่ง

ยู่ป้วยหยกควงแขนทั้งสอง คลี่คลายกระบวนท่าไปได้ก็จริง แต่มาตรแม้นเป็นเช่นนั้น ยังคงถูกพลังอันหนักหน่วงดุจขุนเขาถล่มทลาย กดทับลงใส่อย่างดุดัน

เสียงโครมดังสนั่นหวั่นไหว เพดานหอทลายเป็นโพรงใหญ่ ยู่ป้วยหยกถึงกับคล้ายเป็นตะปูไปจริง ๆ ถูกตอกจมลงไปบนพื้นกระดานของหอ...คือร่วงละลิ่วในโพรงนั้น

ตอนนั้น จูลุ่ยยี้เพิ่งนับถึง

"หนึ่งร้อยเจ็ดสิบเอ็ด !"

นางในยามแตกตื่น เสียงนับพลันชะงักงันลงทันที

ยู่ปังเฮาะหน้าระรื่นแจ่มใส ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ยู่กงจื้อมาตรแม้นพ่ายแพ้ แต่สามารถรับมือเน้าจินหยินได้ถึงร้อยกว่ากระบวนท่าก็นับว่าฝึกปรือมาได้เก่งกาจยิ่งแล้ว"

จูลุ่ยยี้ถลึงตาตวาดขึ้น

"ผู้ใดว่าซี่เจ็กพ่ายแพ้ ?"

ยู่ปังเฮาะกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"นี่ยังไม่นับว่าพ่ายแพ้ ?"

จูลุ่ยยี้มิทันส่งเสียงขาดคำ มีเสียงควับดังขึ้นมา ปรากฏตัวยู่ป้วยหยกพุ่งออกจากโพรงเพดาน ควงมือจู่โจมเข้าใส่เน้าจินหยินอย่างดุดัน

จูลุ่ยยี้ปรบมือหัวร่อเสียงดังแล้วร้องไป

"ท่านแลเห็นหรือไม่ ? ที่ทลายนั้นคือพื้นเพดานมิใช่ท้องยู่ซี่เจ็กเรา หากแม้นฟาดเพดานห้องทลายลงได้ก็นับว่ามีชัย เราจะต้องฟาดเพดานหอให้ทลายไปเจ็ดแปดสิบโพรงในฉับพลันทันที"

นางไม่รอให้ยู่ปังเฮาะตอบโต้มา ก็ได้นับสืบต่อไป

"หนึ่งร้อยเจ็ดสิบเก้า...หนึ่งร้อยแปดสิบ"

คราวนี้นางมิได้นับมากเกินไป เนื่องเพราะตอนเมื่อครู่ที่นางส่งเสียงว่ากล่าวยู่ป้วยหยกกับเน้าจินหยินได้ประมือไปแปดกระบวนท่า ยู่ปังเฮาะอึ้งอยู่เป็นครู่หนึ่งจึงกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ยู่กงจื้อ พื้นเพดานนี้ช่วยชีวิตท่านไว้ครั้งหนึ่ง ท่านอย่าได้ลืมคุณความดี

ของมันจึงประเสริฐ"

ยู่ป้วยหยกก็ทราบดี เมื่อครู่หากมิใช่พื้นเพดานแตกโพรงใหญ่ ตนย่อมยากยิ่งไม่ถูกพลังภายในของเน้าจินหยินกดจนล้มลงกับพื้น หากแม้นเป็นการประลองฝีมือกัน ยู่ป้วยหยกก็ควรยอมแพ้ไปแต่นานแล้ว

แต่การต่อสู้ในครานี้ กลับเกี่ยวพันไปถึงความเป็นตายร้ายดีของผู้อื่น ยู่ป้วยหยกจึงมีแต่ต้องลงมือสืบต่อไป มิว่ายู่ปังเฮาะกล่าวเยี่ยงไร มีแต่ทำหูทวนลมไม่ยอมไปรับฟัง

ประมือกันอีกยี่สิบกว่ากระบวนท่า รอยยิ้มบนใบหน้ายู่ปังเฮาะสลายจนไม่หลงเหลือแล้ว ในพลังลมอันเกรี้ยวกราดดดัน ผ้คนที่ยืนแออัดอยู่ตามสันหลังคารอบข้าง ส่งเสียงซุบซิบกันอยู่เซ็งแซ่

"บัดนี้ ผ่านพ้นสองร้อยกระบวนท่าแล้ว ท่านดู มันยังสามารถต้านทานได้อีกหนึ่งร้อยกระบวนท่าหรือไม่ ?"

"นี่กลับไม่แน่นัก"

"คิดมิถึง เจ้าเด็กน้อยจะมีความเหนียวแน่นทนทานถึงปานนี้ ตอนเริ่มลงมือมันมีทีท่าคล้ายแม้สิบกระบวนท่าก็มิอาจต้านรับ บัดนี้ กลับยิ่งต่อสู้ยิ่งดึกดักกล้าแข็งขึ้นตลอดเวลา"

เน้าจินหยินพลันกระโดดขึ้นมาคำรามด้วยโทสะ

"พวกเจ้าต่างหยุดปากให้กับเรา ผู้ใดกล้าผายลมมาอีก บิดาจะเด็ดคอมันทิ้งก่อน !"

เสียงทั่วทุกทิศทางเงียบงันลงไปทันทีจริง ๆ ไม่มีผู้ใดกล้าเอ่ยปากอีกแล้ว แต่ในใจทุกผู้คนต่างกระจ่าง เน้าจินหยินตอนนี้ก็เริ่มมีความวิตกเกิดขึ้นแล้ว

เสียงนับของจูลุ่ยยี้สดใสกังวานขึ้นกว่าเดิมอีกหลายเท่า

"สองร้อยสิบเอ็ด...สองร้อยสิบสอง..."

ดวงตากั๊วะเทียนเซียนก็เป็นประกายกระจ่างจ้าขึ้นกว่าเดิม

มีแต่ยู่ป้วยหยกเท่านั้นที่รู้สึกหัวใจเริ่มวาบหวิวลงไปทีละน้อย...เนื่องเพราะพลันรู้ตัว ตนถึงกับไม่มีปัญญาต่อต้านได้อีกสามสิบกระบวนท่าแล้ว !

ตอนนั้น หงส์ซำซิงแซพลันลืมตาขึ้นมา ใบหน้าที่สงบเยือกเย็นตลอดเวลาถึงกับปรากฏแววรุ่มร้อนจนกระวนกระวาย มีแต่ท่านกับยู่ป้วยหยกเท่านั้นที่ทราบดีพลังภายในของยู่ป้วยหยกได้ทุ่มเทไปจนใกล้หมดสิ้นแล้ว !

ควรทราบว่า ที่หงส์ซำซิงแซเมื่อครู่แม้พริ้มตาอยู่ แต่ยังพอฟังออกถึงเสียงพลังหมัดของทั้งสองฝ่ายว่าผู้ใดเข้มแข็งอ่อนแอกว่ากัน ดังนั้น เมื่อครู่แม้ยู่ป้วยหยก

ตกอยู่ในสถานการณ์เพลี่ยงพล้ำร่อแร่ แต่ท่านมิได้กังวลใจกระไรนัก เนื่องเพราะทราบดี พลังภายในของยู่ป้วยหยกยังกล้าแข็งแกร่งกร้าว มาตรว่าเน้าจินหยินจะเป็นฝ่ายมีเปรียบ แต่ยังไม่อาจพิชิตยู่ป้วยหยกให้พ่ายแพ้ไปได้

แต่ตอนนี้ พลังหมัดของยู่ป้วยหยกแม้ยังเข้มแข็ง แต่ตอนรั้งกลับนั้นไม่มีเรี่ยวแรงดุจดั่งตอนปล่อยออก เฉกเช่นเป็นเกาทัณฑ์ที่พุ่งจนสุดล้าแล้ว มิหนำซ้ำต่อยออกไปแต่ละหมัด พลังภายในก็ได้โทรมลงไปอีกส่วนหนึ่งด้วย

พอถึงตอนหลัง การเสื่อมโทรมของกำลังภายในยู่ป้วยหยก ถึงกับรวดเร็วดั่งมีคนคอยสบชักอยู่ทางภายนอกก็ปาน หงส์ซำทราบดีว่า กำลังภายในของยู่ป้วยหยกพอถูกสูบชักเหือดแห้ง อย่างไรก็อย่าหมายต้านทานการจู่โจมที่หนักหน่วงดุจดั่งขวานใหญ่ทลายภูผาของเน้าจินหยินได้แม้แต่กระบวนท่าเดียว !

พลันเห็นเน้าจินหยินระดมหมัดเข้าใส่ดุจสายฟ้าพุ่งตรงไปด้วยความคมกริบยิ่งกว่ากระบี่ ยู่ป้วยหยกในยามแตกตื่นลนลานมิทันขบคิดหากระบวนท่ามาแปรเปลี่ยนแก้ไข จำต้องยกมือขึ้นกัน ร่างจึงถูกกระแทกจนเซถลาถอยไปหลายก้าว

เน้าจินหยินเป็นบุคคลชั้นใดแล้ว ? พลันทราบทันทีว่ายู่ป้วยหยกไม่อาจต้านทานอยู่ได้ จิตใจจึงคักคักในบัดดล ต่อยสามหมัดซ้อน ๆ รุกไล่จนยู่ป้วยหยกตกเข้าไปในมุมของหอ

คนทั้งปวงจึงมีทั้งแตกตื่นสงสัย มีทั้งลิงโลดดีใจ พวกมันทั้งมิเข้าใจว่ายู่ป้วยหยกเมื่อครู่ไฉนจึงต้านทานอยู่ได้ ? ยิ่งไม่เข้าใจยู่ป้วยหยกตอนนี้ไฉนพลันมิอาจต้านทานอยู่แล้ว ?

จูลุ่ยยี้นับขึ้น

“สองร้อยยี่สิบหก สองร้อยยี่สิบเจ็ด”

นางมาตรแม้นยังนับอยู่ แต่เสียงได้เริ่มสั่นระริกขึ้นแล้ว

เหลืออยู่อีกเพียงเจ็ดสิบกว่ากระบวนท่า แต่ทว่าเจ็ดสิบกว่ากระบวนท่านี้ยู่ป้วยหยกจะอย่างไรก็ไม่มีปัญญาต่อต้านได้ สำหรับความนี้ แม้เจ็งแจ่ยังสามารถดูออก

ไฮ้ทั้งฮูหยินถอนหายใจเบา ๆ พึมพำขึ้น

“น่ากลัวนับไม่ถึงสองร้อยหกสิบแล้ว...”

ยู่ปังเฮาะยิ้มพลางกล่าวว่า

“ถึงสองร้อยห้าสิบก็เป็นที่น่าพอใจแล้ว”

เน้าจินหยินพลันตวาดเสียงก้อง

“เราว่าสองร้อยสี่สิบ !”

เสียงตวาดพอดัง ซ้ายหมัด ขวาฝ่ามือระดมใส่ดุจอสนีบาตฟาดทำลาย

ตอนนั้น จูลุ่ยยี้กำลังนับถึง...

“สองร้อยสามสิบแปด !”

ยู่ป้วยหยกพลันรู้สึกเบื้องหน้าสายตามีทั้งเงาหมัดและฝ่ามือกระจายเต็มท้องฟ้า จนมิทราบควรจะปัดป้องต้านทานเยี่ยงไร อย่าว่าแต่แม้สามารถต้านทานได้ก็ไม่มีกำลังทนทานพลังภายในที่ทะลักมาดุจมรสุมใหญ่

เห็นชัดว่ามีแต่ต้องถูกจู่โจมจนล้มกับพื้น ไม่มีหนทางอื่นใดให้เลือกเฟ้นอีกแล้ว !

ใบหน้ายู่ปังเฮาะปรากฏรอยยิ้มขึ้นอีกครา อั้งเน้ยฮวยกระโดดลงมาจากกรอบหน้าต่าง ไฮ้ทั้งฮูหยินสั่นศีรษะเบา ๆ จับฮุ้นนั้นประนมมือด้วยสีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส ปากร่ำร้องสรรเสริญคุณเทพเจ้า

แลเห็นร่างยู่ป้วยหยกถูกพลังหมัดกดจนงอไปด้านหลัง คล้ายเป็นเกาทัณฑ์ที่เหนี่ยวสุดล้า เห็นชัดตาว่าต้องถูกทับหักลงไปในบัดดลแล้ว

เน้าจินหยินตวาดก้องขึ้น

“เจ้ายอมแพ้แล้วหรือไม่ ?”

ยู่ป้วยหยกกัดฟันแนบแน่น สั่นศีรษะไปมา

เน้าจินหยินเพิ่มกำลังมือลงกว่าเดิม ตวาดด้วยโทสะ

“เจ้ายังไม่ล้มไปอีกหรือไร ?”

ยู่ป้วยหยกพาลไม่ยอมล้มลงไป ร่างยิ่งงอยิ่งต่ำ เหงื่อจากศีรษะโชมดุจฝนสาดซัด แต่จะตายก็ไม่ยอมล้มลงไป !

สายตาของผู้คนทั้งหลายจับจ้องมองดูจนไม่กะพริบ ลมนอกหน้าต่างคล้ายจะฉีกแผ่นฟ้าแผ่นดินให้กระจุยกระจาย ผู้คนภายในหน้าต่างกลับเงียบวังเวงจนลมหายใจขาดห้วงไป

ได้ยินเสียงกรอดกรอดดังถี่ยิบจากกระดูกสันหลังของยู่ป้วยหยก ร่างยู่ป้วยหยกตอนนี้คล้ายถูกพลังอันกล้าแข็งกดกระแทกจนจะหักจากกันไปก็ปาน

เจ็งแจ๋น้ำตาหลั่งไหลเป็นทาง ร่างสั่นระริกไม่หยุดยั้ง กั๊วะเทียนเชียนก็ปาดหยาดเหงื่อตลอดเวลา พลันได้ยินเจ็งแจ๋กรีดร้องเสียงแหลมเล็ก

“ยู่กงจื้อ...วิงวอนท่าน วิงวอนท่านล้มลงเถิด”

ไฮ้ทั้งฮูหยินถอนใจยาว กล่าวขึ้นบ้าง

“เด็กโง่เขลา ท่านทำเยี่ยงนี้ไปด้วยสาเหตุใด...”

จูลุ่ยยี้รู้สึกสายตาพร่ามัวด้วยหยาดน้ำที่เนืองนองตอนนี้ กระทั่งนางก็ยังแทบอดมิได้ต้องส่งเสียงเตือนให้ยู่ป้วยหยกล้มลงยอมแพ้ไป

นางไม่อาจตัดใจทนดูอยู่ได้อีกแล้ว

อั้งเน้ยฮวยพลันส่งเสียงดัง ๆ ขึ้น

"หงส์ซำซิงแซ หรือท่านจะต้องรอให้มันถูกกดตายทั้งเป็นจึงยอมพ่ายแพ้ ?"

หงส์ซำซิงแซอึ้งอยู่ครู่หนึ่ง จึงส่งเสียงรันทดกล่าวขึ้น

"เหตุการณ์เป็นไปถึงขั้นนี้ ผู้แซ่หงส์ก็มีแต่..."

ย่ป้วยหยกพลันร้องขึ้นสุดเสียง

"พวกเรายังมิได้พ่ายแพ้ ข้าพเจ้ายังมิได้ล้มลงไป !"

เน้าจินหยินแผดเสียงด้วยโทสะ

"เด็กโสโครก นิสัยโสโครก หรือเจ้าจะรอให้เราทำลายเจ้าไปจริง ๆ จึงยินยอม"

ในยามขุ่นเคืองสุดแสนสาหัสได้สืบกายไปอีกก้าวใหญ่ รู้สึกว่าใต้เท้าอ่อนหยุ่นปรากฏเหยียบไปบนกระสอบใบหนึ่ง เท้านี้มีน้ำหนักที่รุนแรงปานใด ? มาตรว่ากระสอบเหนียวแน่นเพียงไหน ยังถูกเหยียบขยี้จนแตกออกจากกัน ได้ยินภายในกระสอบมีเสียงกรี๊ดกร๊าดดังสับสน พลันมือสรพิษและหนอนแมลงพิษมากมายพุ่งออกมากระโดดไปบนร่างนักพรตเฒ่าดั่งฝนตั๊กแตน

เน้าจินหยินในความแตกตื่นใหญ่หลวงรีบถีบกายถอยปราดไปทันที แลเห็นบนเสื้อผ้า บนหน้าตา บนมือ บนเท้า มีหนอนแมลงพิษนานาชนิดเกาะอยู่เต็ม กำลังเคลื่อนตัวอย่างดุร้าย และยังมีหนอนแมลงพิษอีกมากมายพุ่งออกจากช่องแตกของกระสอบ มีบ้างคลานเข้าไป มีบ้างกระโดดขึ้นใส่ร่างมันแล้ว

เหตุการณ์ที่ผิดคาดหมายเยี่ยงนี้ คนทั้งปวงต่างแตกตื่นจนตะลึงลานไป !

เน้าจินหยินยิ่งทั้งแตกตื่นทั้งขุ่นเคือง มือเท้าสะบัดกวัดแกว่งอย่างรุนแรง คิดสลัดบรรดาหนอนแมลงพิษบนร่างออกแล้วขยี้ให้ตายคาเท้า แต่หนอนแมลงพิษนับว่ามีมากเกินไป ช่วงเวลาสั้นไหนเลยจะสลัดได้ทั้งหมดสิ้น จึงเห็นนักพรตเฒ่ากระโดดโลดเต้น บัดเดี๋ยวสลัดมือสลัดเท้า บัดเดี๋ยวฟาดกลับเข้าใส่ร่างฉาดใหญ่ หากมิใช่ท่านมีกำลังภายในที่กล้าแข็งสุดยอด ลมปราณที่แผ่ซ่านอยู่ทั่วร่างเข้มแข็งรุนแรง หนาแน่นยิ่งกว่าเหล็กกล้า ตอนนี้น่ากลัวต้องถูกเขี้ยวของหนอนแมลงพิษขบกัดไปหลายสิบแผลแล้ว

จูลุ่ยยี้ตาวาวขึ้นทันที พลันร้องเสียงดัง ๆ

"สองร้อยสี่สิบเอ็ด สองร้อยสี่สิบสอง สองร้อยสี่สิบสาม..."

กระทั่งลมหายใจก็ยังไม่ยอมผ่อนคลาย นางนับติดต่อไปอย่างรวดเร็ว ชั่วพริบตานับถึงสองร้อยแปดสิบไปแล้ว ยู่ปังเฮาะจึงพลันแตกตื่นรู้ตัว รีบตวาดเสียงก้อง

"นี่ไม่นับ ! นี่ไม่นับ !"

จูลุ่ยยี้ไม่แยแสไยดีด้วย ยังคงนับติดต่อของนางไป

"สองแปดหนึ่ง สองแปดสอง สองแปดสาม..."

เน้าจินหยินขู่คำรามด้วยความเคือง ตอนสลัดตะขาบแดงฉานตัวสุดท้ายออกมากระทืบตายนั้น ปากจูลุ่ยยี้พอดีลั่นคำสามร้อยออกไป !

บนหอน้อยพลันเปลี่ยนเป็นเงียบงันวังเวง จนอีกเนิ่นนานให้หลัง จึงได้ยินยู่ปังเฮาะฝืนหัวร่อเสียงแหบ ๆ แล้วกล่าว

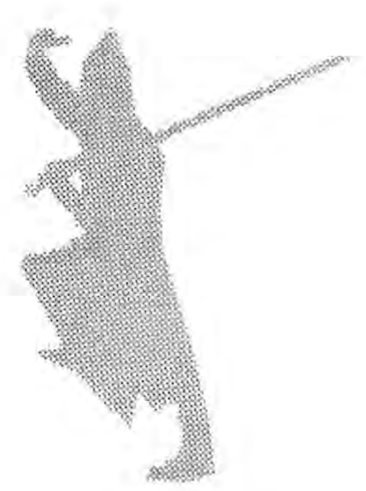
"นี่ย่อมไม่อาจนับกันได้"

จูลุ่ยยี้แค่นหัวร่อ กล่าวสวนคำไป

"ตอนนี้ ยู่ซี่เจ็กของเราล้มลงแล้วหรือไม่ ?"

ยู่ป้วยหยกยืนพิงผนังห้อง หอบหายใจไม่หยุดยั้ง แต่ร่างกลับมิได้ล้มลงกับพื้น !

ยู่ปังเฮาะจึงต้องสงบปากคำไม่ว่ากล่าวอีก !

บทที่ 45

สัจจะอันหนักแน่น

จูลุ่ยยี้ถลึงตากล่าวต่อไป

"บัดนี้ เมื่อยู่ชี่เจ็กของเรามิได้ล้มลงไป เน้าจินหยินของพวกท่านก็ระดมจู่โจมสามร้อยกระบวนท่าครบถ้วน ย่อมเป็นฝ่ายเรามีชัย ถือดีอย่างไรจึงไม่นับ ?"

ยู่ปังเฮาะขมวดคิ้วกล่าวว่า

"แต่หกสิบกว่ากระบวนท่าท้าย ๆ ของเน้าจินหยิน กลับมิได้ระดมไปใส่ยู่กงจื้อ นั่นเป็นเรื่องที่ทุกผู้คนต่างเห็นถนัดชัดตา"

จุลุ่ยยี้แค่นหัวร่อสวนคำขึ้นว่า

"ในเมื่อมันลงมือต่อสู้กับชี่เจ็กเรา ทุกกระบวนท่าที่ใช้ ย่อมควรจัดการใส่ชี่เจ็กของเรา เพียงมือมันขยับเขยื้อนเคลื่อนไหวกระบวนท่านั้นก็ต้องนับกันได้ หากแม้นมันพอใจต่อยตีเปะปะใส่อากาศ นั่นมีแต่ต้องตำหนิมัน ไม่อาจกล่าวหาผู้อื่นได้ !"

ยู่ปังเฮาะรีบโพล่งขึ้น

"แต่บรรดาหนอนแมลงพิษเหล่านั้น..."

จูลุ่ยยี้เบะปากสอดคำไปทันที

"หนอนแมลงพิษเหล่านั้น นอนอยู่ในกระสอบของมันโดยดี ทั้งไม่มีคนไปตอแยมัน และไม่ใช่พวกเราปล่อยมันออกมา นักพรตเฒ่าไปเหยียบย่ำพวกมันตายอย่างไม่มีต้นสายปลายเหตุตั้งมากมาย เรายังต้องให้มันชดใช้แก่เราเสียอีกด้วย !"

ยู่ปังเฮาะแม้รู้ดีว่าเป็นเหตุผลดื้อรั้นข้างเข้าถูของนาง แต่เวลานั้นกลับไม่มี

เหตุผลโต้แย้งทัดทานได้ ยืนปากอ้าตาค้างอยู่ครู่หนึ่ง จึงหันไปหาเน้าจินหยินฝืนยิ้มกล่าว่ว่า

“ดูท่า เรื่องนี้ยังต้องขอให้จินหยินเป็นผู้ตัดสินเถิด”

เน้าจินหยินตาเป็นประกายวาว กล่าวเสียงดัง ๆ ขึ้น

“เจ้าเด็กนี้ ถึงกับต้านรับเราได้ครบสามร้อยกระบวนท่า ประเสริฐมาก! นับเป็นเด็กดีได้จริง ๆ”

ยู่ปังเฮาะต้องโพล่งขึ้นด้วยความแตกตื่น

“แต่จินหยินท่านมิได้ลงมือถึงสามร้อยกระบวนท่าจริง ๆ”

เน้าจินหยินถลึงตาตวาดขึ้น

“ผู้ใดว่าเรามิได้ใช้ออกไปสามร้อยกระบวนท่า ? ในเมื่อเราประลองฝีมือกับมันทุกท่วงท่าย่อมต้องนับเป็นกระบวนท่าหนึ่ง หากเราลงมือทำอันตรายมันไม่ได้ นั่นเป็นเรื่องของตัวเรา พวกท่านมิว่าผู้ใดก็เกี่ยวข้องไม่ได้!”

ยู่ปังเฮาะปากอ้าตาเหลือกค้าง ตะลึงลานอยู่ในที่นั้นโดยมิอาจเปล่งเสียงมาได้อีกแล้ว

ในที่สุด จูลุ่ยยี้โถมไปบนร่างยู่ป้วยหยก ร้องขึ้นด้วยความลิงโลดยินดีจนถึงขีดสุด

“ซี่เจ็ก พวกเรามีชัยแล้ว พวกเรามีชัยแล้ว...”

ยู่ปังเฮาะยิ้มเล็กน้อย ทีท่าถึงกับเยือกเย็นลงได้อีกครั้ง ยิ้มพลางกล่าวว่า

“ในเมื่อเน้าจินหยินว่าพวกท่านเป็นฝ่ายมีชัย พวกท่านย่อมมีชัยกันแน่นอน”

จูลุ่ยยี้หัวร่อพลางกล่าวว่า

“วาจาสองประโยคนี้ของท่าน กลับว่ากล่าวจนคล้ายจะสมกับศักดิ์ประมุขบู๊ลิ้มอยู่บ้าง”

ยู่ปังเฮาะยิ้มเล็กน้อยแล้วกล่าวสืบไป

“ตอนนี้ ท่านทั้งหลายไปกันเถิด ผู้แซ่ยู่ประกันจะไม่รังควานอย่างเด็ดขาด”

จูลุ่ยยี้โพล่งขึ้นทันที

“ไป ?...นี่เป็นบ้านของพวกเรา พวกเราเหตุใดต้องไป ?”

สีหน้ายู่ปังเฮาะคล้ายแปรเปลี่ยนไปเล็กน้อย เน้าจินหยินก็ได้ตวาดเสียงก้องขึ้น

“พวกมันความจริงไม่ควรไปอยู่แล้ว พวกเรากลับเป็นฝ่ายควรไป...”

มิทันจบคำ พลันมีเสียงควับควับดังขึ้นสองครั้ง ปรากฏสองคนพุ่งมาจากนอกหน้าต่าง หนึ่งในจำนวนนั้นตาวาวสดใสใบหน้าเป็นฝีลายพร้อย ตวาดเสียง

เกรี้ยวกราดขึ้น

“ถูกต้อง ! พวกเราต่างควรไปกัน แต่ก่อนจะไป กลับต้องตัดศีรษะพวกมันติดมือไปบ้าง”

จูลุ่ยยิ้ตวาดด้วยโทสะทันที

“เจ้าเป็นตัวอะไร ?”

ยู่ปังเฮาะยิ้มเล็กน้อยแล้วกล่าว

“ท่านผู้นี้ก็คือมัวทีแช (ดาวเต็มฟ้า) เตี้ยคุ้งได้เฮี้ยบที่อาศัยฝ่ามือเหล็กทั้งสองและเหรียญทองเจ็ดสิบสองเหรียญในถุง สร้างเกียรติภูมิกระเดื่องเกรียงไกรทั่วทั้งดินแดนกำเชียม”

ชี้ไปยังชายกลางคนอาภรณ์สีเหลืองร่างทั้งผอมสูงหน้ายาวดั่งม้าแล้วกล่าวสืบไป

“ส่วนท่านผู้นี้ก็คืออึ้งฮวงไต้เฮี้ยบฉายาโชยลี่ชิ่งโซ่ว (อาชาพันลี้) เป็นยอดฝีเท้าอันดับหนึ่งของดินแดนภาคเหนือที่มีชื่อเกรียงไกรทั้งแคว้นฮ้อโซว...”

จูลุ่ยยิ้หัวร่อแค่น ๆ แล้วสวนคำ

“เป็นมนุษย์อยู่ชัด ๆ เหตุไฉนพอใจให้ผู้คนเรียกเป็นวัวเป็นม้า ดุจดั่งผู้อื่นที่เป็นฝีลายพร้อยเต็มหน้า ยังมิได้เรียกหน้าลายแซ่เตี้ย เจ้ามาตรแม้นสีสันรูปคล้ายม้าอยู่บ้าง ก็ควรจะตั้งฉายานามที่น่าฟังกว่านี้ !”

ใบหน้าที่ยาวดั่งม้าของอึ้งฮวงยาวเหยียดลงกว่าเดิมทันที แค่นหัวร่อกล่าวว่า

“เน้าจินหยินมาตรแม้นมีเจตนาออมมืออ่อนข้อ แต่พวกเรากลับไม่ยอมปล่อยเจ้าไป จัดการกับนางมารชั่วร้ายเช่นดั่งพวกเจ้า ไม่ต้องไปคำนึงถึงกฎประเพณีบู๊ลิ้มใด ๆ เอียเท้าปากร้าย เจ้าตามตั๊วเอี๊ยไปเถิด”

มือที่ใหญ่โตปานพัดใบลานของมันเพิ่งคิดจะตะกุยเข้าใส่จูลุ่ยยิ้ พลันมีเงาร่างสายหนึ่งพุ่งวาบมาปรากฏ จับฮุ้นได้ยืนยิ้มแย้มอยู่เบื้องหน้ามันแล้ว หัวร่อคิกคิกพลางกล่าว

“ซือแป๋ได้บอกว่าปล่อยพวกท่านไป อึ้งไต้เฮี้ยบก็ปล่อยพวกท่านเถิด”

อึ้งฮวงตวาดเสียงเกรี้ยวกราดขึ้น

“เรื่องสำคัญของผู้อาวุโสในวงบู๊ลิ้ม ไหนเลยมีที่ให้เจ้าสอดแทรกมาว่ากล่าวไสหัวไป !”

มือเพิ่งคิดหดกลับมา พลันผลักออกไปอีกครั้ง จับฮุ้นยังคงยืนยิ้มแย้มแจ่มใสอยู่ที่เดิม ไม่ขยับเขยื้อนเคลื่อนไหว แต่อึ้งฮวงที่ผลักจนสุดเรี่ยวแรงครานี้ ถึงกับไม่อาจผลักร่างจับฮุ้นให้โยกคลอนไปได้แม้สักครึ่งนิ้ว !

อึ้งฮวงหน้าเพิ่งถอดสี เน้าจินหยินก็ได้เดินเข้ามาส่งเสียงหนัก ๆ กล่าวว่า

"ศิษย์ของเราผู้นี้ไม่มีมารยาทจริง ๆ ท่านคิดจะสั่งสอนมันกระมัง ?"

อึ้งฮวงเห็นชัดว่า นักพรตเฒ่าตวาดด่าศิษย์อย่างชิงชัง และยังตบตีโดยไม่เวทนาปรานี จึงแน่แก่ใจ นักพรตน้อยหน้าระรื่นผู้นี้ จะต้องไม่ได้รับความรักใคร่พอใจจากอาจารย์เป็นแน่แท้ จึงหัวร่อฮาฮาแล้วกล่าว

"ข้าพเจ้าขอบังอาจ คิดจะสั่งสอนแทนจินหยินจริง ๆ..."

มิทันจบคำ เน้าจินหยินกระโดดโลดเต้น คำรามด้วยโทสะ

"เจ้าเป็นตัวอะไร ? มีหน้ามาเผยอสั่งสอนศิษย์ของเรา ? มือโสโครกทั้งสองของเจ้าถึงกล้ากระทบมันดีมาก"

คำดีมากพอหลุดจากปาก พลันลงมือไปดุจสายฟ้า คว้าข้อมือทั้งสองของอึ้งฮวงขึ้นมา เสียงกร๊อบดังสนั่น กระดูกข้อมือของมันถูกหักออกไปอย่างดุดัน !

อึ้งฮวงคำรามด้วยความเจ็บปวดรวดร้าว เตะกราดออกไปจนสุดแรง มันที่ถูกยกเป็นยอดฝีเท้าของดินแดนภาคเหนือ พลังเท้าคราวนี้ย่อมมิใช่ต่ำต้อยธรรมดา แม้นับเป็นหลักหินใหญ่ก็น่ากลัวไม่อาจทนทานเท้านี้ของมันแน่นอน

เน้าจินหยินถึงกับไม่ยอมเลี่ยงหลบหลีก ยอมให้มันเตะถนัดถนี่ไปเต็มเท้า มีเสียงกร๊อบดังขึ้นอีกคราว แต่ที่หักนั้น ถึงกับไม่ใช่กระดูกเน้าจินหยิน แต่เป็นหน้าแข้งของอึ้งฮวงไป !

อึ้งฮวงมิทันแผดเสียงร้องด้วยความเจ็บปวดเป็นคำรบสอง ร่างก็ทรุดฮวบลงสลบไสลด้วยความเจ็บปวดแล้ว

เน้าจินหยินไม่ยอมเหลือบตาแลมันแม้สักแวบเดียว หันไปที่เตี้ยคุ้งส่งเสียงเย็นชาว่า

"เจ้าถือวาจาเล่าฮูคล้ายผายลม ยังคิดต้องการศีรษะพวกมัน ใช่หรือไม่ ?"

เตี้ยคุ้งหน้าถอดสีจนชีดเผือดไปแล้ว แต่อย่างไรก็ตามมันยังนับเป็นบุคคลที่มีชื่อเสียง อยู่ต่อหน้าสายตาพวกพ้องตั้งมากหลายที่จับจ้องมองดู อย่างไรก็ไม่อาจหดหัวจนอัปยศอดสูได้

ดังนั้น จึงหัวร่อคักคักแล้วกล่าว

"จินหยินเมื่อไม่ปรารถนายื่นมือเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ก็มอบให้แก่พวกเราเถิด"

เน้าจินหยินแผดเสียงขุ่นเคืองขึ้น

"มอบให้เจ้า ? เจ้าเป็นของเล่นเช่นไร เจ้าตอนนี้เห็นผู้อื่นเหน็ดเหนื่อยจนไม่อาจยกมือเคลื่อนเท้า คิดจะฉวยโอกาสเอาเปรียบหรือไร ?"

มิทันจบคำคว้าคอเสื้อเตี้ยคุ้งขึ้นมากวัดแกว่งกลางอากาศทันที

เตี้ยคุ้งทั้งแตกตื่นทั้งขุ่นเคือง สะบัดมือฟาดลงสองฉาดเข้าใส่ไหล่ทั้งสองของเน้าจินหยิน มิคาด ฝ่ามือเหล็กทั้งสองของมันเมื่อฟาดใส่ไหล่ซ้ายขวาเน้าจินหยินแล้วถึงกับกลายเป็นไข่ไก่ มีเสียงกร๊อบขึ้นอีกครา แผดเสียงร้องโหยหวนสะท้านอีกครั้งหน้าที่ลายพร้อยด้วยสีของมัน มีเหงื่อเย็นยะเยียบซึมจนเป็นมันระยับ

เน้าจินหยินหิ้วมันไว้ด้วยมือขวา มือซ้ายคว้าอึ้งฮวงขึ้นจากพื้น นักพรตร่างผอมแห้งเตี้ยเล็กผู้นี้ถึงกับหิ้วชายฉกรรจ์ร่างสูงใหญ่ขึ้นได้ทั้งสองคน นับเป็นเรื่องที่ผู้อื่นยากจะเชื่อถืออยู่แล้ว แต่นักพรตเฒ่ากลับพาลมิได้ใช้เรี่ยวแรงสักน้อยนิดดุจดังที่มือหิ้วอยู่นั้นเป็นลูกไก่ตัวน้อย ๆ...ไก่ที่พ่ายแพ้แล้ว !

คนทั้งปวงเมื่อได้เห็นพลังฝีมืออันน่าแตกตื่นสะท้านใจของนักพรตเฒ่า จวบจนบัดนี้จึงเพิ่งนึกได้ พลังฝีมือของยู่ป้วยหยกก็ต้องไม่ต่ำต้อยเด็ดขาด มัวทีแซกับโชย-ลี่ซิ่งโซ่วอันมีชื่อเสียงกระเดื่องเลื่องวงพวกนักเลง กระทั่งกระบวนท่าเดียวของเน้าจินหยินก็ยังรั้งไม่อยู่ แต่ยู่ป้วยหยกที่อายุยังเยาว์วัย ทีท่าสุภาพเรียบร้อยดั่งบัณฑิตคงแก่เรียนกลับสามารถต้านทานกล้าแข็งถึงสามร้อยกระบวนท่า !!

นัยน์ตาของผู้คนทั้งหลายเมื่อมองไปในทางยู่ป้วยหยกอีกครา ความรู้สึกนึกคิดผิดแปลกกว่าเมื่อครู่ไปใหญ่หลวงนัก จับจ้องมองด้วยความแตกตื่นสะท้าน สายตาของยู่ปังเฮาะก็เขม้นมองแน่วนิ่ง เป็นเนิ่นนานยังไม่ยอมเบือนห่าง

เน้าจินหยินตวาดเสียงเกรี้ยวกราดขึ้น

“ยังมีผู้ใดถือวาจาเล่าฮูเป็นผายลม ?”

ในหน้าต่างและนอกหน้าต่าง ไม่มีผู้ใดกล้าส่งเสียงขึ้นอีกแล้วแม้แต่แผ่วเบา !

เน้าจินหยินแค่นเสียงดังเฮอะ ก้าวยาว ๆ ลงบันไดไป

จับฮุ้นประนมมือคารวะอย่างยิ้มแย้มแล้วกล่าว

“ศิษย์วันนี้มีวาสนาได้พบผู้อาวุโสทั้งหลาย นับเป็นเกียรติที่ภาคภูมิใจใหญ่หลวงนักหวังอย่างยิ่งว่าวันหน้ามีโอกาสได้รับฟังคำสั่งสอนอีก”

มาตรแม้นเป็นวาจาที่กล่าวแก่คนทั้งปวง แต่นัยน์ตากลับจับจ้องอยู่ที่จูลุ่ยยี้ตลอดเวลา

จูลุ่ยยี้ถ่มน้ำลายเบา ๆ แล้วกล่าว

“จมูกโคน้อยนัยน์ตาราวกับหัวขโมยจงรีบไสหัวไปเถิด”

จับฮุ้นมิทราบได้ยินหรือไม่ได้ยิน ยังคงคารวะอย่างยิ้มแย้มอีกครา จึงได้เดินออกไป เมื่อถึงปากบันไดกลับน้อมกายกล่าว

“เชิญเม่งจู๊ก่อน”

ยู่ปังเฮาะยิ้มพลางกล่าวว่า

“ผู้อาวุโสหงส์ซำโปรดถนอมตัวให้มากไว้ ยู่กงจื้อถนอมตัวให้มาก...เราเม่งจู๊ขอลา”

ไฮ้ทั้งฮูหยินพลันเดินไปที่กั๊วะเทียนเซียน กั๊วะเทียนเซียนหน้าพลันซีดขาวทันทีมิคาด ไฮ้ทั้งฮูหยินยังคงมิยอมเหลือบตามองหน้ามันแม้สักแวบเดียว เพียงแต่หัวร่อให้เจ็งแจ๋แล้วถาม

“ท่านเป็นศิษย์ของชื่อชกจินกระมัง ?”

เจ็งแจ๋ก้มศีรษะต่ำ พลันรู้สึกตนไม่บังควรอ่อนแออยู่ต่อหน้าศัตรูความรักเด็ดขาด จึงรีบเชิดหน้าขึ้นอีกครั้งกล่าวว่า

“ใช่แล้ว”

ไฮ้ทั้งฮูหยินถอนใจรำพึง

“น่าเวทนาเอยน่าเวทนา น่าเสียดายน่าเสียดาย...”

“ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้า...”

ในพริบตานั้น เจ็งแจ๋ก็มิทราบควรตอบอย่างไร แลเห็นสีหน้าของไฮ้ทั้งฮูหยินแล้วนางขุ่นเคืองจนหน้าแดงฉานทันที พาลตัดใจไม่อาลัยชีวิต ส่งเสียงดัง ๆ ขึ้น

“ข้าพเจ้ามีที่ใดน่าเวทนา สตรีที่ถูกสามีทอดทิ้งไม่ต้องการ จึงจะเป็นคนน่าเวทนาจริง ๆ”

ไฮ้ทั้งฮูหยินยิ้มเล็กน้อย เดินชดช้อยออกไป ถึงกับคล้ายมิแยแสต่อวาจาของนาง กระทั่งยังไม่ถ่อมตัวไปมีโทสะด้วย !

ที่สตรีกลัวที่สุดคือ ชายในดวงใจของนางถูกคนรักเมื่อยามเก่าก่อนหยามดูแคลนซึ่งทำให้นางรู้สึกว่าชายที่นางรักถนอมปานดวงใจ ที่แท้เป็นบุคคลที่ถูกผู้อื่นทอดทิ้งไม่ต้องการแล้ว !

เจ็งแจ๋ตัวสั่นระริกทั้งร่าง ในที่สุด น้ำตาหลั่งทะลักลงดุจทำนบทลาย

อั้งเน้ยฮวยถลึงจ้องกั๊วะเทียนเซียนอยู่ครู่หนึ่งจึงเหลียวไปมองดูยู่ป้วยหยก จากนั้นตีลังกาพุ่งตัวออกจากหน้าต่างไปดั่งสายฟ้า

เหลียวหาบรรดาผู้คนที่ยืนตามสันหลังคารอบข้าง ต่างพากันหลบหน้าหนีจนไม่เหลือแม้แต่ผู้เดียว

ยู่ป้วยหยกระบายลมออกจากปากยาว ๆ ในที่สุดล้มฮวบลงไปกองกับพื้น

โคมที่แขวนอยู่เชิงบันได พวกนางมิได้นำกลับไปด้วย ประตูก็มิได้ปิดให้ลม

กรรโชกเข้ามาจากประตูจนเปลวไฟในโคมสั่นไหวอยู่วูบวาบ จะดับมิดับตลอดเวลา

แสงสลัวที่สั่นไหวของโคมไฟ สาดส่องบนใบหน้ายู่ป้วยหยก เห็นเป็นสีขาวซีดยิ่งกว่ากระดาษ จูลุ่ยยี้โถมปราดไป มิทันถึงบนร่างก็ได้เปล่งเสียงร่ำไห้ขึ้นก่อนแล้วร้องดังสะท้าน

"ซี่เจ็ก ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าสมควรขอบพระคุณท่านเยี่ยงไร ?"

หงส์ชำชิงแซยิ่งมีทีท่ารันทดหดหู่กว่า ถอนหายใจแล้วกล่าว

"อยู่ต่อหน้าซี่เจ็ก เจ้าไฉนบังอาจกล่าวคำขอบพระคุณได้"

จูลุ่ยยี้ก้มศีรษะต่ำ น้ำตาเนืองนองหน้านานแล้ว

ยู่ป้วยหยกยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"จะอย่างไรก็ตาม พวกเรานับว่ามีชัยแล้ว ท่านยังเศร้าเสียใจไปไยกัน ?"

จูลุ่ยยี้ขยี้ตากล่าวว่า

"ข้าพเจ้ามิใช่เศร้าเสียใจ แต่ทว่า...เพียงแต่ลิงโลดยินดีเกินไปดอก"

คำลิงโลดยินดีพอหลุดจากปาก ก็ร่ำไห้ขึ้นจนลำคอตีบตัน มิอาจกล่าวสืบต่อไปอีกแล้ว

กั๊วะเทียนเชียนพลันกระแอมเบา ๆ ยิ้มพลางกล่าวว่า

"คิดมิถึง เน้าจินหยินอันมีเกียรติภูมิเกรียงไกรครอบคลุมทั่วไปทั้งแผ่นดินวันนี้ถึงกับพ่ายแพ้ต่อฝีมือยู่เฮียหลังจากการต่อสู้ในวันนี้ วงพวกเรานักเลงยังจะมีผู้ใดไม่เคารพนับถือฝีมือของยู่เฮียอีก..."

จูลุ่ยยี้ส่งเสียงดัง ๆ สอดคำ

"ท่านเป็นซี่เจ็กของข้าพเจ้า อาศัยตัวท่าน คู่ควรเรียกซี่เจ็กเป็นยู่เฮียด้วยหรือ ?"

กั๊วะเทียนเชียนฝืนยิ้มแก้ขวยแล้วกล่าว

"นับแต่วันนี้เป็นต้นไป เกียรติภูมิของยู่กงจื้อจะต้องสะท้านทั่วพิภพจบแดนเพียงแต่ว่า"

จูลุ่ยยี้สวนคำเสียงดัง ๆ ขึ้นอีกครั้ง

"เพียงแต่ว่ากระไร ?"

กั๊วะเทียนเชียนฝืนยิ้ม กล่าวว่า

"เพียงแต่ว่า ที่นี้มิใช่สถานที่พึงอยู่ให้นานนัก ยังคงไปเสียแต่เนิ่น ๆ จะประเสริฐกว่า"

จูลุ่ยยี้ถลึงตาร้องว่า

"ไป ? ที่นี้เป็นบ้านของเรา เราเหตุใดต้องจากไป ?"

กั๊วะเทียนเซียนถอนใจยาวกล่าวว่า

"วันนี้แม้พวกยู่ปังเฮาะพ่ายแพ้ก็จริง แต่ย่อมยังไม่ยอมรับนับถือเป็นเด็ดขาด หากจะว่า พวกมันนับแต่นี้มิมารบกวนรังควานอีก น่ากลัวยากยิ่งที่จะเชื่อถือได้"

จูลุ่ยยี้แค่นหัวร่อกล่าวไป

"หากแม้นพวกมันมีเจตนามารังควานพวกเรา พวกเราจะหนีก็หนีไม่รอดดอก อย่าว่าแต่ซาเจ็กของเราจะเป็นบุคคลหนีหน้าผู้อื่นด้วยหรือ ? หากแม้นจะหนี คงหนีไปเสียแต่นานแล้ว มิต้องรอมาจนถึงปัจจุบันนี้ !"

กั๊วะเทียนเซียนฝืนยิ้มกล่าวไป

"วาจาแม้ไม่ผิด แต่ทว่า...แต่อยู่ที่นี้ไม่ยอมไปก็มิใช่แนวทางอันถูกต้องเหมาะสม..."

จูลุ่ยยี้แค่นหัวร่อ กล่าวว่า

"หากท่านจะไป เชิญตามสะดวกของท่านได้ ไม่มีผู้ใดรั้งท่านไว้ดอก"

สีหน้ากั๊วะเทียนเซียนบัดเดี๋ยวชีดขาว บัดเดี๋ยวเขียวคล้ำ มิกล่าวกระไรอีกและไม่กล้าไปเพียงลำพังด้วย...อั้งเน้ยฮวยกับกุนไฮ้ทั้งอาจบางทียังรอมันอยู่ที่นอกประตูก็ได้ มันไหนเลยจะกล้าหนีหน้าเพียงลำพัง ?

ลมกรรโชกเสียงครืนครั่น บนหอน้อยกลับเงียบวังเวงดั่งสสานร้าง เมื่อนึกถึงพวกยู่ปังเฮาะที่ย่อมไม่ยอมเลิกราโดยเด็ดขาด จิตใจแต่ละคนต่างหนักอึ้งตึงเครียดด้วยความกังวล

ทันใด ในสายลมมีเสียงสุนัขเห่าหอนเสียงโหยหวนสะท้าน ฟังไปคล้ายภูตผีกรีดคร่ำครวญ เจ็งแจ๋สยิวกายด้วยความหนาวเหน็บไปเฮือกใหญ่ ส่งเสียงเครือขึ้น

"สุนัขตัวนี้...ไฉนน่ากลัวถึงปานนี้ ?!"

จูลุ่ยยี้ก็ฟังจนขนลุกเกรียว แต่กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"หรือยู่ปังเฮาะไปเหยียบถูกหางของมัน ?"

มิทันจบคำ เสียงหอนเห่าพลันชะงักหาย มันส่งเสียงร้องกะทันหัน แต่หยุดกะทันหันกว่า เสียงหอนของมันแม้น่ากลัว แต่การหยุดชะงักโดยฉับพลัน ยิ่งสร้างความสยองขวัญแก่ผู้คนจนขนลุกเกรียว

ในแผ่นฟ้าแผ่นดิน คล้ายมีแต่ลางอัปมงคลครอบคลุมอยู่เปี่ยมล้น จูลุ่ยยี้คิดจะสรรหาวาจามาทำลายความเงียบวังเวงสักหลายประโยค แต่คิดอย่างไรก็คิดหาวาจามาไม่ได้แม้สักคำเดียว

ขณะเวลานั้นเอง เสียงโครมดังสนั่นหวั่นไหว เปลวไฟพวยพลุ่งขึ้นถึงท้องฟ้า

นับเป็นอัคคีภัยที่แผ่ขยายรวดเร็วผิดธรรมดา เพียงชั่วพริบตา เผาไหม้จนฟ้าแดงไปครึ่งค่อนแล้ว !

กั๊วะเทียนเซียนร้องขึ้นด้วยความตระหนก

“ยู่ปังเฮาะใช้ฝีมืออำมหิตยิ่งนัก ถึงกับคิดคลอกพวกเราให้ตายในกองไฟ ?”

ยู่ป้วยหยกก็ร้องด้วยความตระหนก

“มิน่าเล่า พวกมันจึงได้ต้อนชนชาวเมืองออกจากบ้านไปเสียหมดสิ้นก่อนที่แท้มันถึงกับยอมเผาเมืองลี้โต้วติ่งให้วอดวายเป็นเถ้าถ่าน มันที่ประโคมตัวเองเป็นวีรบรษเปี่ยมธัมมะ บัดนี้ ถึงกับยินยอมกระทำเรื่องเยี่ยงนี้เสียได้ !”

เปลวไฟยิ่งลุกไหม้ยิ่งฮือโหมรุนแรง แต่ยังมิได้ลามล้อมเป็นวง

กั๊วะเทียนเซียนกระโดดโลดเต้นพลางร้องเสียงแหบแห้ง

“พวกเราโถมออกไปในตอนนี้ น่ากลัวยังทันเวลาอยู่ !”

จูลุ่ยยี้เบือนสายตาไปที่หงส์ซำซิงแซ หงส์ซำหน้าตาเคร่งเครียด ถึงกับมิว่ากล่าวสักคำเดียว กั๊วะเทียนเซียนขยี้เท้าร้องไป

“เหตุการณ์เป็นถึงดังนี้แล้ว หรือพวกท่านยังไม่ยอมไปอีก ?”

ยู่ป้วยหยกถอนใจยาวกล่าวว่า

“ใช่แล้ว เรื่องราวเป็นถึงดังนี้ พวกเราจะดีชั่วก็ต้องทะลวงออกไปทางด้านนอกก่อน”

จูลุ่ยยี้ขมวดคิ้วถาม

“แต่...อาการของซาเจ็ก ?”

ยู่ป้วยหยกฝืนยิ้ม กล่าวว่า

“ข้าพเจ้ามาแบกผู้อาวุโส...แบกซากอท่านติดตามข้าพเจ้าไป”

งึ่นฮวยเนี้ยส่งเสียงแหบแห้งร้องขึ้น

“เราเล่า ? พวกท่านย่อมมิอาจทิ้งเราอยู่ที่นี้เพียงลำพัง !”

จูลุ่ยยี้ขบกรามกล่าว

“ยังคงเป็นข้าพเจ้าแบกซาเจ็ก ท่าน...ท่านแบกนาง”

กั๊วะเทียนเซียนเหลือบดูเจ็งแจ๋แวบหนึ่ง ในที่สุดก้มลงแบกนางขึ้นหลังแล้วกล่าว

“มิไปในตอนนี้ก็ไม่ทันเวลาแล้ว”

ห้งส์ซำซิงแซกล่าวขึ้นเป็นคราแรก

“ใช่แล้ว พวกท่านต่างรีบหนีไปเถิด”

จูลุ่ยยี้ร้องโพล่งขึ้น

“ซาเจ็ก ท่าน...”

หงส์ซำหน้าเครียดทันที ตวาดเสียงเกรี้ยวกราดขึ้น

“หงส์ซำตายก็มิเห็นเป็นอย่างไร แต่ไหนเลยยอมปล่อยให้เจ้าแบกเราหลบหน้าหนี ซาเจ็กเป็นบุคคลเยี่ยงนั้นหรือ ?”

เปลวไฟวูบวาบแปลบปลาบ สะท้านเห็นสีหน้าแดงฉานปานเปลวไฟไปด้วยแล้ว

ยู่ป้วยหยกกล่าวขึ้นบ้าง

“เมื่อเป็นเช่นนี้ ยังคงให้ข้าพเจ้าผู้น้อง...”

หงส์ซำตวาดด้วยโทสะ

“หากแม้นวงพวกนักเลงภายภาคหน้ามีผู้คนทราบว่าหงส์ซำถึงกับถูกคนแบกขึ้นหลังหนีไปอย่างทุลักทุเล หงส์ซำแม้รอดอยู่ได้ แต่จะแตกต่างกับตายไปเท่าใด ?”

ยู่ป้วยหยกร้องโพล่งด้วยความตระหนก

“แต่ตอนนี้เป็นเรื่องราวสุดวิสัย ซากอท่าน...หรือท่านไม่อาจอนุโลมสักครั้ง...”

หงส์ซำเน้นเสียงหนัก ๆ ขึ้น

“เราตกลงใจแน่วแน่แล้ว ท่านจะกล่าวอย่างไรก็ไม่มีประโยชน์ รีบหนีไปเถิด”

จูลุ่ยยี้นับว่ากระวนกระวายจนแทบคลุ้มคลั่งไปแล้ว แต่นางก็ทราบดี เมื่อหงส์ซำชิงแซตกลงใจ ในโลกน่ากลัวไม่มีผู้ใดสามารถบันดาลให้ท่านเปลี่ยนความคิดได้โดยเด็ดขาด

ยู่ป้วยหยกกล่าวด้วยความหม่นหมองรันทด

“ข้าพเจ้าทราบ ซากอท่านกลัวข้าพเจ้าผู้น้องไม่มีกำลังหลงเหลือ จึงยินยอมตัวตายเอง ให้ผู้น้องได้รอดชีวิตโดยลำพัง มิยินยอมเป็นห่วงถ่วงผู้น้องพะวักพะวน แต่ทว่า...แต่ผู้น้องยังคงมีกำลังเหลืออยู่”

หงส์ซำชิงแซถึงกับพริ้มตาลง มิว่ายู่ป้วยหยกกล่าวเยี่ยงไร ต่างไม่แยแสสนใจโดยสิ้นเชิง

ไฟลามรวดเร็วดุจเป็นกองทัพม้าห้อตะบึง พริบตาก็ไหม้มาจนใกล้ พวกยู่ปังเฮาะคงจะซุ่มซ่อนเชื้อเพลิงในบริเวณรอบข้างไว้ก่อนแล้ว ดังนั้น ไฟจึงได้ไหม้ลามรวดเร็วถึงปานนี้

กั๊วะเทียนเซียนร้องเสียงแหบแห้งขึ้น

“พวกท่านไม่ไป ข้าพเจ้ากลับต้องไปให้ได้ ท่านทั้งหลาย...ท่านทั้งหลาย...”

มันคล้ายคิดจะกล่าวอย่างไรอีก แต่ในที่สุด มิได้กล่าวออกไป ขยี้เท้ากระโดดปราด ได้ยินเสียงเจ็งแจ๋ร่ำไห้แว่วมาจากนอกหน้าต่าง เพียงครู่เดียวก็มิได้ยินอีกแล้ว

หงส์ชำตวาดเสียงเกรี้ยวกราดขึ้น

“พวกเจ้าก็ควรหนีไปได้แล้ว ไฉนยังไม่ไป ?”

จูลุ่ยยี้ทรุดกายนั่งที่ข้างเตียง กล่าวว่า

“ซาเจ็กไม่หนี พวกเราก็ไม่หนี”

หงส์ชำชิงแซตวาดด้วยโทสะ

“เจ้ากล้าไม่เชื่อฟังคำสั่งซาเจ็ก ?”

จูลุ่ยยี้ฝืนยิ้มด้วยความรันทด กล่าวว่า

“ข้าพเจ้าเชื่อฟังซาเจ็กทกประการ แต่ครั้งนี้...ครั้งนี้ข้าพเจ้า...”

หงส์ชำสะบัดมือผลักนางล้มลงกับพื้น แล้วตวาดเสียงก้องขึ้น

“เจ้าไม่เชื่อฟังคำสั่งเรา เราฟาดเจ้าให้ตายเสียก่อน”

จูลุ่ยยี้ร้องขึ้นว่า

“แม้ซาเจ็กฟาดข้าพเจ้าตายก็ตาม ข้าพเจ้ายังคงไม่หลบหน้าหนี”

งิ่นฮวยเนี้ยกรีดร้องเสียงแหลมเล็ก

“ยู่ป้วยหยก ท่านก็ไม่หนีหรือไร ? หรือท่านจะตายเป็นเพื่อนพวกมันในที่นี้ ?”

ยู่ป้วยหยกยืนสงบนิ่งในที่นั้น คล้ายงงงันจนใจซึมเซาแล้วก็ปาน มาตรแม้นย่ป้วยหยกทราบดี อย่ที่นี้เท่ากับรอให้ไฟมาครอกตายเท่านั้น นับเป็นความโง่เขลาอันบัดซบ แต่มิอาจตัดใจทอดทิ้งจูลุ่ยยี้กับหงส์ชำหนีเอาตัวรอดเพียงลำพังได้

งิ่นฮวยเนี้ยกรีดร้องเสียงดังก้อง

“คนบ้า ! พวกเจ้าต่างบ้าคลั่ง...เราพบกับพวกเจ้านับว่าโชคร้ายบัดซบยิ่งจริง ๆ”

นางตะเกียกตะกายไปจนถึงหน้าต่าง กระโดดปราดลง แต่พลังฝีมือของนางในตอนนี้หลงเหลือเพียงน้อยนิดเท่านั้น เพิ่งกระโดดออกไปก็ส่งเสียงกรีดร้องด้วยความเจ็บปวดรวดร้าว คล้ายกระโดดจนเท้าบาดเจ็บไปแล้ว

ยู่ป้วยหยกทราบดี หากนางคิดจะหนีเอาชีวิตรอดไปจากอัคคีภัยรุนแรง นับเป็นความหวังเลือนรางเหลือไม่ถึงหนึ่งในร้อยจริง ๆ จึงต้องถอนใจยาวด้วยความสมเพชเวทนา

หงส์ชำตวาดเสียงเกรี้ยวกราดว่า

“พวกเจ้าจะตายเป็นเพื่อนเราจริง ๆ ?”

ยู่ป้วยหยกเหลือบดูจูลุ่ยยี้แวบหนึ่ง ถอนใจกล่าวขึ้น

“ผู้น้อง...”

หงส์ชำแผดหัวร่อเสียงก้อง แล้วกล่าว

"พวกเจ้าจะต้องรอจนเราตายจึงยอมไปใช่หรือไม่ ? ก็ได้ !"

คำพูดพอหลุดจากปาก พลันสะบัดฝ่ามือฟาดใส่หน้าผากตัวเองไปฉาดหนึ่งทันที

ยู่ป้วยหยกกับจูลุ่ยยี้ต่างร้องขึ้นด้วยความตื่นตระหนก โถมเข้าไปในทันที

ขณะเวลานั้นเอง เสียงระเบิดดังสนั่นหวั่นไหว ผนังทั้งสี่ด้านถึงกับกระจัด-กระจายออกไป ในเศษไม้ที่กระจายคล้ายห่าฝนมีคนผู้หนึ่งพุ่งเข้ามาดุจเป็นเทพเจ้าจุติจากฟ้า

แสงไฟเจิดจ้าเต็มท้องฟ้า สายตาของยู่ป้วยหยกก็คมกล้า มีคนบุกเข้ามาอย่างไรยู่ป้วยหยกสมควรเห็นโฉมหน้ามันถนัดชัดตาจึงถูกต้อง

แต่คนผู้นี้มีท่าร่างที่รวดเร็วเกินไปจริง ๆ กอปรกับการฟาดที่สนั่นหวั่นไหวปานอสนีบาตฟาดทำลาย ยู่ป้วยหยกเพียงเห็นมีเงาสีดำกลุ่มก้อนหนึ่ง พุ่งเฉียดผ่านข้างกาย อุ้มหงส์ชำชิงแชบนเตียงแล้วถลันปราดไปดุจสายฟ้า มิเพียงไม่เห็นโฉมหน้ามันชัดตาเท่านั้น กระทั่งมันเป็นชราหรือฉกรรจ์ ? บุรุษหรือสตรี ? ยังคงไม่มีปัญญามองเห็น !

จูลุ่ยยี้กรีดร้องด้วยความแตกตื่น

"ท่านเป็นใคร ? ชิงชาเจ็กเราไปไยกัน ?"

เพิ่งจบคำ เงาร่างคนผู้นั้นก็ไปไกลหลายวาแล้ว

ได้ยินหงส์ชำชิงแชตวาดด้วยความขุ่นแค้น

"ผู้ใด ?"

มีเสียงแหบแห้งของอีกผู้หนึ่งกล่าวขึ้น

"ข้าพเจ้า"

หงส์ชำชิงแชคล้ายถอนหายใจยาว ถึงกับไม่กล่าวกระไรอีก !

ตอนนี้ ยู่ป้วยหยกกับจูลุ่ยยี้ต่างพากันไล่ออกมาแล้ว แลเห็นเงาร่างเบื้องหน้าคล้ายเป็นกระสุนยิงจากเกาทัณฑ์คันแข็งกระโดดโลดแล่นราวกระต่ายป่า เปลวไฟเมื่อพลุ่งขึ้นแลบเลียถึงเบื้องหน้า มันเพียงสะบัดมือเบา ๆ เปลวไฟก็แปรเปลี่ยนทิศในทันที ชั่วพริบตา ได้ทะลวงออกไปจากทะเลเพลิงอันไพศาลแล้ว

ยู่ป้วยหยกทุ่มเทพละกำลังที่หลงเหลือไล่ ยิ่งนานยิ่งห่างออกไปทุกคราจูลุ่ยยี้กรีดร้องสุดเสียง

"วางชาเจ็กเราลง...วิงวอนท่าน วางชาเจ็กเราลง..."

เปลวไฟม้วนเข้ามาดังควับใหญ่ ไม่แลเห็นเงาร่างของคนเบื้องหน้าอีกแล้ว

จูลุ่ยยี้ถลันไปอีกหลายก้าว ฟุบโครมลงกับพื้น เปล่งเสียงร่ำไห้ขึ้นด้วยความเจ็บช้ำเสียใจ

ยู่ป้วยหยกก็ถูกนางร่ำไห้จนหม่นหมองรันทด รีบปราดไปประคองนาง ยามนี้ยู่ป้วยหยกจึงพบเห็น ทั้งสองถึงกับทะลวงออกมาจากทะเลเพลิงมาได้โดยไม่รู้ตัว ?!

บนเสื้อผ้า บนทรงผมของจูลุ่ยยี้ ยังมีสะเก็ดไฟติดเป็นจุดแต้ม ตามร่างยู่ป้วยหยกก็ถูกลวกเกรียมไปหลายแห่ง แต่ทั้งสองที่แตกตื่นกระวนกระวาย ถึงกับไม่มีผู้ใดรู้สึกมาได้

จลุ่ยยี้ฟาดมือสะบัดเท้ากับพื้นดิน กรีดเสียงร่ำไห้ด้วยความเจ็บช้ำ

"ท่านเหตุใดต้องชิงซาเจ็กของเราไป ท่านจะให้เรามีชีวิตอยู่ได้อย่างไรกัน ?"

ยู่ป้วยหยกต้องทอดถอนใจด้วยความรันทด กล่าวเสียงนุ่มนวลขึ้น

"ดูท่า คนผู้นี้ไม่มีเจตนาร้าย หากมิใช่มัน พวกเราน่ากลัวฝังตัวอยู่ในทะเลเพลิงไปแล้ว"

"แต่ซาเจ็ก...ซาเจ็กจะทำอย่างไร ?"

"ซาเจ็กของท่านคล้ายรู้จักคนผู้นี้อยู่ก่อน พวกท่านน่ากลัวเป็นมิตรสหายกัน... พลังฝีมือของท่านน่าแตกตื่นสะท้านขวัญถึงปานนี้ เพื่อยอมช่วยเหลือซาเจ็กท่านไป พวกเรากลับพอวางใจลงได้กว่าเดิม"

เสียงร่ำไห้ของจูลุ่ยยี้เบาลงทุกขณะ สะอึกสะอื้นขึ้นว่า

"ใช่แล้ว ซาเจ็กเมื่อครู่ถามมันไปครั้ง ก็มิถามสืบต่อ แสดงว่าทั้งสองจะต้องรู้จักกันมาก่อน...แต่มันเมื่อช่วยซาเจ็กไปแล้ว ไฉนไม่พาข้าพเจ้าไปด้วยเล่า ?"

ยู่ป้วยหยกกล่าวเสียงนุ่มนวล

"นั่นเนื่องเพราะ...เนื่องเพราะว่ามันไม่รู้จักท่าน"

จูลุ่ยยี้หลั่งน้ำตากล่าว

"ใช่แล้ว สหายกาลก่อนของซาเจ็ก ข้าพเจ้าไม่รู้จักแม้สักผู้เดียวเช่นกัน ข้าพเจ้าไม่รู้จักผู้ใดทั้งสิ้น และไม่มีผู้ใดรู้จักข้าพเจ้าด้วย ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้า"

เมื่อนึกถึงชีวิตอันกำพร้าว้าเหว่ของตน นางอดมิได้ต้องเปล่งเสียงร่ำไห้ดัง ๆ ด้วยความเจ็บช้ำขึ้นอีกครา

ยู่ป้วยหยกก็รู้สึกหดหู่จนน้ำตาแทบจะทะลักออกนอกเบ้ามาบ้าง ยกมือตบสะเก็ดไฟในร่างนางเบา ๆ ฝืนยิ้มแล้วกล่าว

"แต่ซี่เจ็กกลับรู้จักท่าน ท่านก็รู้จักซี่เจ็ก ใช่หรือไม่ ?"

จูลุ่ยยี้ร่ำไห้สุดเสียงพร้อมกับโถมเข้าไปในอ้อมอกยู่ป้วยหยก ร้องเสียงสั่นสะท้าน

“ซี่เจ็ก ท่าน...ท่านไม่ทอดทิ้งข้าพเจ้า ?”

ยู่ป้วยหยกลอบถอนใจยาว แต่กลับกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“ซี่เจ็กทอดทิ้งท่านได้อย่างไร...มิว่าซี่เจ็กไปถึงที่ใด จะต้องพาท่านไปด้วยแน่นอน”

ความจริงแล้ว ตัวยู่ป้วยหยกเองตอนนี้ก็อยู่ในสภาวะ ‘พวกพ้องตีจากญาติมิตรถูกพราก’ มิทราบควรไปที่ใด กระทำเรื่องราวใด พิทักษ์ตัวเองยังไม่รอบคอบรัดกุมยังจะมีความสามารถใดไปพิทักษ์ถึงผู้อื่นด้วย ?!

พลันรู้สึกมีเปลวไฟพ่งปะทะหน้า ไฟได้ไหม้ลามเข้ามาในทิศทางนี้แล้ว

ที่อันห่างไกลมีเสียงกรีดร้องร่ำไห้ ผสานกับเสียงแผดด่าด้วยความขุ่นแค้นสับสนอลหม่าน คาดว่าเป็นพวกชาวเมืองลี้โต้วติ่ง แลเห็นบ้านช่องของตนถูกอัคคีไหม้ทำลาย จะมาเสี่ยงชีวิตกันแล้ว

ได้ยินเสียงคนผู้หนึ่งร้องดัง ๆ

“ท่านทั้งหลายไม่ต้องแตกตื่นเศร้าใจ ความเสียหายของท่านทั้งหลาย พวกเราต่างรับผิดชอบชดใช้”

ยู่ป้วยหยกขมวดคิ้วขบคิดในใจ

‘เมืองลี้โต้วติ่งแม้จะเล็กและยากจน แต่ทรัพย์สินของคนหลายร้อยครอบครัวไหนเลยจะเป็นจำนวนน้อยได้ ? พวกมันถึงกับยินยอมชดใช้ หรือเพียงเพราะต้องการคลอกพวกตนเพียงไม่กี่คนเท่านี้ ?’

ลมที่ฮือโหมโทรมไปไม่น้อย วิกาลคล้อยดึกจนค่อนคืนแล้ว

เสียงสับสนอลหม่านในที่ใกล้ก็เงียบหายลง จูลุ่ยยี้นั่งซึมเซาอยู่กับพื้น แน่วนิ่งมิเคลื่อนไหว นับแต่ยู่ป้วยหยกพานางมาถึงบริเวณสุสานร้างแห่งนี้แล้ว นางก็มิเคยเอ่ยปากแม้สักคำเดียว

ยู่ป้วยหยกพลันกล่าวขึ้น

“ที่แท้พวกมันวางเพลิง ต้องมิใช่เพียงเพราะต้องการคลอกพวกเราเท่านั้น”

สายตาจูลุ่ยยี้เหม่อมองดูหลุมศพใหม่ที่เบื้องหน้าจนซึมเซา เพียงร้อง “อ้อ” เบา ๆ เท่านั้น ยู่ป้วยหยกจึงกล่าวสืบต่อ

“หากแม้นพวกมันต้องการชีวิตพวกเราให้ได้ จะต้องมีกองซุ่มล้อมอยู่รอบข้างก่อน มิยอมให้พวกเรามีโอกาสหลบหนีออกมา แต่พวกเรากลับหนีมาได้อย่าง

ง่ายดาย กระทั่งมิพบพวกมันมาขัดขวางแม้สักผู้เดียว”

จูลุ่ยยี้ร้องอืมม์ขึ้นเบา ๆ ยู่ป้วยหยกกล่าวสืบไป

“ดังนั้น ข้าพเจ้าคิดว่า พวกมันน่ากลัวเพียงแต่ต้องการขับไล่พวกเราไปเท่านั้น...”

จูลุ่ยยี้อดกลั้นใจไม่ได้อีกแล้ว นางต้องกล่าวสอดคำ

“เพียงเพราะต้องการขับไล่พวกเรา ถึงกับไม่เสียดายมาเผาเมืองพินาศทั้งเมือง ไม่เสียดายต่อการชดใช้ทรัพย์สินสัตว์เลี้ยงของผู้คนจำนวนมาก...หรือมันเกิดบ้าคลั่งแล้วจริง ๆ”

ยู่ป้วยหยกพึมพำเบา ๆ

“ความนี้ย่อมต้องมีสาเหตุอยู่...ย่อมต้องมีสาเหตุอยู่...”

บทที่ 46

แผนยืมดาบฆ่าคน

จูลุ่ยยี้ฝืนยิ้มกล่าวขึ้น

"ข้าพเจ้าความจริงยังคงเข้าใจอยู่บ้าง แต่ตอนนี้เมื่อได้ยินซื่เจ็กท่านอธิบายกลับยิ่งฟังยิ่งงนงงสงสัยแล้ว"

"เรื่องราวที่ไม่สมเหตุสมผลมากหลายเหล่านี้ มีข้ออธิบายอยู่เพียงประการเดียวเท่านั้น"

"อธิบายเยี่ยงไร ?"

"ในหอน้อยที่พวกท่านอยู่อาศัย ต้องซ่อนความเร้นลับอันแตกตื่นสะท้านขวัญอยู่ประการหนึ่ง"

"ความเร้นลับ ?"

"เนื่องเพราะความลับนี้นี่เอง ดังนั้นตังฮึงมุ้ยหยกจึงไม่อาจตัดใจหนีหน้าเพราะความเร้นลับรายนี้ ดังนั้นพวกโอ๊วเหลาเล่าจึงพากันมา และเพราะความเร้นลับนี้ยู่ปังเฮาะจึงยินยอมวางเพลิง !"

จูลุ่ยยี้ตากระจ่างแจ่มใสทันที พึมพำเบา ๆ

"แต่เป็นความเร้นลับเยี่ยงไรกันแน่ ?"

ยู่ป้วยหยกเน้นเสียงหนัก ๆ

"ท่านยังจำได้หรือไม่ ตอนมารดาท่านก่อนจะตาย เคยบอกเล่าเรื่องราวที่ผิดปกติวิสัยใดแก่ท่านบ้าง ?"

จูลุ่ยยี้ขมวดคิ้วกล่าวว่า

“นางมิได้บอกกล่าวเรื่องราวใดเลย นางเพียงบอกกับข้าพเจ้า นี่เป็นบ้านของข้าพเจ้า และก็เป็นสมบัติชิ้นเดียวที่นางมีให้แก่ข้าพเจ้า เรียกข้าพเจ้าทะนุถนอมไว้ ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงอยู่โดยมิยอมตัดใจจากไป...”

วาจานางพลันชะงักงันกลางคัน ดวงตายิ่งกระจ่างสุกใสไปกว่าเดิม

ทั้งสองนั่งจ้องตากันอยู่ครู่หนึ่ง พลันผุดลุกขึ้นราวกับนัดกันไว้

ตอนนี้ ทะเลเพลิงที่อยู่ห่างไกลโทรมลงอีกมากหลาย คล้ายใกล้จะดับลงแล้ว แต่ไฟยังมิได้มอดดับโดยสิ้นเชิง แลบเลียอยู่ตามมุมผนัง ประตูหน้าต่าง ดำเกรียมยังคงมีเปลวไฟแลบเลียอยู่เล็กน้อย แต่ควันดำพวยพุ่งเป็นกลุ่มก้อน

ทอดตามองไป ทุกแห่งล้วนมีแต่ควันไฟลอยกรุ่นไม่เห็นสิ่งใดทั้งสิ้น

ยู่ป้วยหยกกับจูลุ่ยยี้ได้กลับมาถึงที่นี้อีกครา

ทั้งสองอาศัยควันไฟปิดบังร่องรอย บุกเข้าไปในซากสลักหักพัง ไม่นานพบเห็นหอน้อยที่โดดเดี่ยวถูกเผาจนพังทลายไปนานแล้ว

มีแต่ลี้แกจั่งเท่านั้น ที่ก่อสร้างแน่นหนามั่นคงกว่าทุกแห่ง และดับไปก่อนทุกแห่งด้วย ประตูหน้าต่างแม้ถูกเผาไหม้ แต่โครงตึกยังคงมิได้พังทลายมากกว่าครึ่ง

จลุ่ยยี้เดินอยู่บนก้อนอิฐปนอันร้อนระอ รู้สึกยังคงร้อนจนแทบยืนไม่ติด จับตามองในควันอันหนาทึบ ทั่วทุกด้านมีชายฉกรรจ์ชุดดำกำลังลงแรงดับไฟอย่างแข็งขัน แต่ไม่เห็นพวกยู่ปังเฮาะปะปนอยู่ ไม่มีชาวเมืองลี้โต้วติ่งแม้สักผู้เดียวด้วย

ยู่ป้วยหยกยืนที่มุมผนังแห่งหนึ่ง กวาดตาพิจารณาดูทำเลรอบข้างไป

จูลุ่ยยี้อดมิได้ต้องกระซิบถาม

“ซี่เจ็ก พวกเราไปหากันในตอนนี้ หรือรอคอยให้พวกมันมา ?”

ยู่ป้วยหยกกล่าวอย่างครุ่นคิด

“ในหลายปีมานี้ กระทั่งท่านยังมิได้พบเห็นความเร้นลับรายนั้น ในเวลาชั่วครู่ชั่วยาม ไหนเลยจะหาพบได้ อย่าว่าแต่ตอนนี้ไฟโทรมดับแล้ว พวกมันคงต้องรีบมากันเป็นแน่แท้”

“อย่างนั้น พวกเราจะหาสถานที่ซุกซ่อนตัวไว้ก่อนหรือไม่ ?”

“อืมม์”

จูลุ่ยยี้กวาดตามองรอบข้างแล้วกล่าว

“ซ่อนอยู่ในที่ใด...ซี่เจ็กท่านดู ตึกหลังนั้นเป็นอย่างไร ?”

“ตึกหลังนั้นใช้ไม่ได้ ตอนนี้พวกมันแม้มิได้ตรวจสอบถึงที่นี่ แต่จะเร็วจะช้า

ก็ต้องมาเป็นแน่นอน"

"ซี่เจ็กท่านเห็นว่าซ่อนตัวอยู่ในที่ใดดี ?"

"ในครัว"

จูลุ่ยยิ้ทอดตามองไป แลเห็นห้องครัวที่สร้างด้วยไม้ถูกเผาเป็นเถ้าถ่านหมดสิ้นแล้ว จึงขมวดคิ้วกล่าว

"ห้องครัวเผาเหลือแต่เถ้าถ่าน คนจะเข้าไปซ่อนตัวได้อย่างไร ?"

ยู่ป้วยหยกหัวร่อแล้วกล่าว

"โรงครัวแม้ถกเผามอดไหม้หมดสิ้น แต่ของสิ่งหนึ่งในครัวกลับไม่มีทางเผาทลายไปได้"

จูลุ่ยยิ้กลอกนัยน์ตาไปมา กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"เตานั่นเอง ! มีแต่เตาเท่านั้นที่ไม่อาจเผาเสียหายไปได้ ซี่เจ็กท่านช่างมีความคิดเล่อเลิศจริง ๆ"

ทั้งสองไม่ลังเลต่อไป รีบบุกไปที่ครัว เบื้องหน้าแลเห็นทางมุมหนึ่งมีโอ่งน้ำที่ยังสมบูรณ์ไม่ถูกเผาแตกทลาย เพียงแต่ว่าน้ำในโอ่งถูกเผาจนเดือดพล่านมีควันกรุ่น

ยู่ป้วยหยกยกหม้อบนเตาขึ้นเทน้ำในโอ่งลงจนหมดสิ้น รอจนความร้อนในเตาใหญ่บรรเทาเบาบาง ทั้งสองจึงพากันมุดเข้าไป แล้วใช้หม้อเหล็กปิดลงบนปากเตาอีกครั้ง

ลี้แกจั่งมีกิจการค้าที่ไม่เลวเสมอมา ทุกวันจะต้องหุงหาอาหารต้อนรับคนไม่ต่ำกว่าสามสี่สิบ ดังนั้นเตาในครัวของโรงเตี๊ยมนี้จึงสร้างใหญ่โตกว่าเตาตามบ้านช่องมากมายนัก

ยู่ป้วยหยกกับจูลุ่ยยี้ซ่อนตัวอยู่ในนั้น คล้ายดั่งซ่อนอยู่ในห้องเล็ก ๆ หลังหนึ่งก็ปาน ช่องที่ใช้เติมฟืนไฟคล้ายเป็นหน้าต่างห้องก็ปาน

ผนังไม้ของครัวถูกเผาเป็นเถ้าถ่านแล้ว มองจากหน้าต่างเล็ก ๆ ออกไป พอดีเห็นความเคลื่อนไหวของหอน้อยเบื้องหน้า หอน้อยที่นางกำเนิดอยู่แต่เยาว์วัยจนเติบใหญ่ บัดนี้ถูกเผาทลายกลายเป็นเถ้าถ่านไป จูลุ่ยยื้อดรันทดหดหู่จนน้ำตาเอ่อคลอแต่พยายามฝืนยิ้มกล่าวว่า

"ซี่เจ็กท่านเห็นแล้วหรือไม่ เตาที่บ้านพวกเราก็มิได้ถูกเผาเสียหาย"

ยู่ป้วยหยกกล่าวเสียงนุ่มนวล

"จริงดั่งท่านว่า เตาไม่มีวันถูกเผาเสียหายไปได้ พื้นแผ่นดินก็ไม่มีวันถูกเผาเสียหายตลอดกาลนาน หากท่านชมชอบสถานที่นี้ โอกาสหน้าพอจะมาสร้างหอเล็ก ๆ

เฉกเช่นคราครั้งก่อนขึ้นอีกครั้งหนึ่ง”

จูลุ่ยยี้เหม่อมองจนซึมเซาเป็นครู่ใหญ่ ในที่สุดน้ำตาหลั่งไหลมาจนได้ ส่งเสียงละห้อยกล่าวขึ้น

“หอน้อยมาตรแม้นพอสร้างใหม่ได้ แต่วันเวลาเมื่อคราก่อน ๆ กลับไม่อาจคืนกลับมาอีก ใช่หรือไม่ ?”

ยู่ป้วยหยกก็คล้ายซึมเซาไปด้วยแล้ว

ฟังวาจาของจูลุ่ยยี้ กระตุ้นความรู้สึกของยู่ป้วยหยกให้หวนนึกถึงวันเวลาอันสุขสงบแต่น้อยจนเติบใหญ่ นึกถึงต้นไทรโบราณที่ลานหลังบ้าน แผ่กิ่งก้านสาขาจนร่มเย็น นึกถึงทุกฤดูร้อน บิดาต้องมาดูแลการคัดลายมือของตนที่ใต้ต้นไม้ใหญ่ นึกถึงรอยยิ้มอันนุ่มนวลปรานีของบิดา...

ทุกเรื่องราวห่างจากตอนนี้ไม่เกินครึ่งปีเท่านั้น แต่เมื่อยู่ป้วยหยกนึกขึ้นมาเฉกเช่นเป็นเหตุการณ์เมื่อปางก่อนก็ปาน จนนัยน์ตาเปียกชุ่มขึ้นโดยไม่รู้ตัว ส่งเสียงหม่นหมองกล่าวว่า

“ใช่แล้ว กาลเวลาที่ผ่านไป จะไม่มีวันย้อนกลับมาอีกแล้วตลอดกาลนาน”

จูลุ่ยยี้ส่งเสียงเบา ๆ ราวละเมอ

“เมื่อกาลก่อน ยังมิทันสว่างข้าพเจ้าก็จะลุกขึ้นหุงข้าวต้มที่ทั้งร้อนทั้งหอมบนเตานั้น บางครั้งยังเติมตับหมูครึ่งชั่ง ไก่ตัวหนึ่งเข้าไปในข้าวต้ม เยี่ยงนั้นซาเจ็กก็จะชมเชยข้าพเจ้าหลายครั้งคราว กระทั่งยังรับประทานข้าวต้มหม้อใหญ่จนหมดจนสิ้นแต่บัดนี้...”

นางถอนใจด้วยความหม่นหมองรันทด ก้มศีรษะกล่าวสืบไป

“บัดนี้ เตาใบนั้นยังไม่ถูกเผาเสียหายไปก็จริง ข้าพเจ้าภายหน้ายังพอจะหุงข้าวต้มบนเตาได้อีก แต่ข้าวต้มหุงสุกแล้วกลับจะมีผู้ใดมารับประทานมัน ?”

ยู่ป้วยหยกใจวาบหวิวด้วยความรันทด อดมิได้ต้องกล่าวขึ้น

“ข้าวต้มของท่านหุงสุกแล้ว ข้าพเจ้ามารับประทาน”

จูลุ่ยยี้เงยหน้าขึ้นทันที ถามโพล่งว่า

“เป็นความจริง ?”

ตอนนี้ฟ้าสว่างมากแล้ว แสงเรืองรองของอาทิตย์อุทัยส่องเฉียงเข้ามาทางปากเตาสาดส่องอยู่บนใบหน้าของนางที่ยังชุ่มด้วยหยาดน้ำตา แต่ดวงตากลับเป็นประกายลิงโลดยินดีจนแวววับ คล้ายดั่งกับเป็นโกสุมบริสุทธิ์ที่มีหยาดน้ำค้างเกาะอยู่ กำลังเบ่งบานอยู่ในอรุณรุ่งของฤดูชุนเทียน

ยู่ป้วยหยกดูแวบแรก หัวใจถึงกับสะท้านหวั่นไหวจนต้องรีบเบือนหน้าหนีมิกล้าดูต่อไป จูลุ่ยยี้ถอนใจยาวกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าทราบดีว่าชี่เจ็กปลอบใจให้ข้าพเจ้าเบิกบานเท่านั้น บุคคลดั่งชี่เจ็กต้องมีเรื่องราวมากมายหลายหลากกระทำ ไหนเลยจะมารับประทานข้าวต้มที่หุงด้วยมือของทารกหญิงตัวเล็ก ๆ"

กระแสเสียงของนางรันทดกระไรปานนั้น ยู่ป้วยหยกฟังจนหดหู่ไปอีกครา ฝืนยิ้มกล่าวว่า

"ชี่เจ็กมิได้หลอกลวงท่าน...ข้าพเจ้ามาตรแม้นมีเรื่องมากหลายที่ต้องการทำแต่มิว่าเรื่องราวใดต่างมีวันเสร็จสิ้นยุติ รอจนถึงวันนั้น ข้าพเจ้าจะต้องมาที่นี้ รับประทานข้าวต้มฝีมือของท่าน"

จูลุ่ยยี้ยิ้มแย้มแล้ว ยิ้มแย้มจนคล้ายเป็นบุปผาเบ่งบาน กล่าวว่า

"อย่างนั้น วันนั้นข้าพเจ้าจะต้องหุงข้าวต้มหม้อใหญ่ รอท่านมารับประทาน"

ยู่ป้วยหยกกล่าวอย่างขึงขังเป็นจริงจัง

"ข้าวต้มทุกวันก็ไม่ได้ แต่ละสองสามวัน อย่างไรท่านก็ต้องผัดข้าวผัดไข่แก่ข้าพเจ้ารับประทานสักครั้ง มิเช่นนั้น ข้าพเจ้าไยไม่ถูกท่านทรมานจนผ่ายผอมไป"

จูลุ่ยยี้หัวร่อคิกคิกแล้วกล่าว

"ข้าวต้มเพียงรับประทานในตอนเช้าเท่านั้นดอก เมื่อถึงเที่ยง มิเพียงมีข้าวผัดไข่เท่านั้น ยังมีขาหมูน้ำแดง ไก่ตุ๋นน้ำใส ไม่เกินสามเดือน รับรองท่านต้องอ้วนกว่าตอนนี้อีกเท่าตัว"

แลเห็นนางแย้มยิ้มจนเบิกบานถึงปานนี้ ยู่ป้วยหยกพลอยรู้สึกยินดีเป็นอย่างยิ่ง แต่เมื่อนึกถึงบ้านช่องของตนยังรอการก่อสร้าง ความอาฆาตแค้นของบิดายังมิชำระล้างจอมอสูรร้ายชั่วชาติที่ยังคงแอบอ้างคราบยู่ปังเฮาะ ออกหลอกลวงชนชาวบู๊ลิ้มฝ่ายธัมมะทั้งแผ่นดิน ตนที่โดดเดี่ยวลำพัง ยากทะยานสู้โดยไม่ท้อแท้ทอดอาลัย มิทราบจะดิ้นรนจนถึงเวลาใด จึงสามารถฉีกกระชากหน้ากากเปิดเผยแผนชั่วร้ายของมันคิดจะอยู่อย่างสุขสงบ รับประทานข้าวต้มของนางด้วยจิตใจเบิกบานหรรษา น่ากลัวต้องรอเกิดใหม่ในชาติหน้าแล้ว !

พลันได้ยินจูลุ่ยยี้กล่าวขึ้น

"ชี่เจ็ก ท่าน...ท่านไฉนพลันร่ำไห้ขึ้น ?"

ยู่ป้วยหยกรีบขยี้ตา ยิ้มพลางกล่าวว่า

"เด็กโง่เขลา ชี่เจ็กเติบใหญ่ปานนี้ไหนเลยยังจะร่ำไห้ เพราะถูกควันเข้าตาดอก"

จูลุ่ยยี้เชิดปากครุ่นคิดจนซึมเซาไปครู่หนึ่ง พลันกล่าวอย่างยิ้มแย้มอีกครา

"ชี่เจ็กท่านเข้าใจว่าท่านโตใหญ่อย่างยิ่งจริง ๆ ? หากมิใช่ซาเจ็กสั่งให้ข้าพเจ้าเรียกท่านเป็นเจ็กเจ่ก ความจริงแล้วข้าพเจ้าควรเรียกท่านเป็นชี่กอจึงถูกต้อง"

ยู่ป้วยหยกมองรอยยิ้มของนาง ในใจไม่ทราบเป็นความรู้สึกหวานชื่น ขมขื่น หรือปวดร้าวกันแน่ ? ขณะมิทราบจะตอบเยี่ยงไรนั้น พลันได้ยินเสียงฝีเท้าแว่วเข้ามาในทิศทางนี้

ชายฉกรรจ์ชุดดำสี่คนได้เดินมาที่ลี้แกจั่งแล้ว

ทั้งสี่ต่างมีทีท่าเหี้ยมหาญคึกคัก ฝีเท้าแคล่วคล่องว่องไว แต่มือเท้าหยาบกร้านโตใหญ่ ผิวกายดำคล้ำ มองปราดเดียวก็ทราบ เป็นจำพวกที่ผ่านการงานหนักตรากตรำมานานปี มาตรแม้นร่างกายแข็งแรง วิชาบู๊ต้องไม่สูงส่งเท่าใดเด็ดขาด มิแน่ว่าเพิ่งเข้าสู่วงพวกนักเลงไม่นานก็ได้ จะชี้นิ้วบงการบุคคลประเภทนี้ ย่อมง่ายดายกว่าควบคุมบังคับนักเลงเก่ามากมายนัก

ผู้นำหน้า มือถือทวนพู่แดงเล่มหนึ่ง ผู้ตามหลังถือคราดด้ามยาว ส่วนอีกสองคนต่างถือดาบมือขวา ถือโล่มือซ้าย

ทั้งสี่เดินเข้ามาจิ้มที่ในกองอิฐปูนอยู่ทั่ว ๆ ไป คล้ายตรวจดูว่ายังมีคนซ่อนอยู่ภายในกองอิฐปนหรือไม่

จูลุ่ยยี้ชำเลืองแลยู่ป้วยหยกแวบหนึ่ง แม้มิได้ส่งเสียง แต่ความหมายกลับปรากฏชัดในแววตา ว่านางชื่นชมความรอบคอบสุขุมของยู่ป้วยหยกอย่างยิ่ง

หากแม้นทั้งสองซ่อนตัวในที่อื่น ตอนนี้ยากยิ่งจะอำพรางไว้มิถูกคนพบเห็นได้

ได้ยินคนที่ถือทวนพลันกล่าวอย่างยิ้มแย้มขึ้น

"ท่านหัวหน้าออกจะละเอียดสุขุมจนเกินไปบ้างแล้ว อัคคีภัยคราวนี้ กระทั่งภูตผียังต้องถูกเผาจนเตลิดเปิดหนี ไหนเลยยังจะมีผู้คนซ่อนตัวในที่นี้อีก ?"

ผู้ถือคราดกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ท่านเข้าใจว่าเป็นความคิดของหัวหน้าจริง ๆ ?"

คนถือทวนกล่าวว่า

"มิใช่ความคิดของหัวหน้า เป็นความคิดของผู้ใด ?"

คนถือคราดพลันลดเสียงแผ่วเบากล่าวขึ้น

"เราบอกกับพวกท่าน พวกท่านห้ามมิให้แพร่งพรายต่อไป ฟังว่าล้วนเป็นความคิดของประมุขบู๊ลิ้มแซ่ยู่ผู้นั้น"

คนถือทวนสวนคำขึ้น

“แม้วางเพลิงก็เป็นความคิดของมัน ?”

“ย่อมเป็นความคิดของมันเช่นกัน มิเช่นนั้นหัวหน้าไยไม่ย่อท้อต่อความยากลำบาก ตะเกียกตะกายมาวางเพลิงในที่ซึ่งอยู่ห่างไกลเป็นพัน ๆ ลี้ ?”

ยู่ป้วยหยกกับจูลุ่ยยี้ยามนี้จึงทราบ พวกมันมิใช่เป็นบริวารยู่ปังเฮาะ ยู่ปังเฮาะไปชักชวนผู้อื่นมาเป็นคนวางเพลิง วันหน้ามันย่อมพอจะผลักการรับผิดชอบไปจากตัวได้อย่างง่ายดาย

หลายคนเดินพลางสนทนาพลางจนไกลแล้ว จูลุ่ยยี้จึงถอนใจกระชิบขึ้น

“ยู่ปังเฮาะมีความคิดอันหลักแหลมลึกซึ้งจริง ๆ มิว่ากระทำเรื่องราวใดต่างเลือกทางถอยเอาไว้สายหนึ่งเสมอ ต้องลากผู้อื่นมารับโทษทัณฑ์ความผิดแทนมัน โดยไม่เป็นมลทินต่อตำแหน่งประมุขบู๊ลิ้มของมันแม้สักน้อยนิดเลย”

ยู่ป้วยหยกถอนใจกล่าวว่า

“เนื่องเพราะเช่นนี้นี่เอง มิว่าเป็นเรื่องฆ่าคนวางเพลิง มันเพียงแต่เป็นผู้บงการอยู่หลังฉากเท่านั้น เมื่อเรื่องราวพลาดพลั้งจนอื้อฉาวเมื่อใด โทษทัณฑ์ความผิดมักจะมีผู้อื่นมารับแทนมันเสมอ”

จูลุ่ยยี้ผงกศีรษะกล่าวว่า

“จะฆ่าคน มันหาตัวเน้าจินหยินมา จะวางเพลิงมันหาผู้ใดกัน ?...คำทั่งจี๊ (หัวหน้า) หมายถึงผู้ใดกัน ?”

ยู่ป้วยหยกกล่าวอย่างครุ่นคิด

“น่ากลัวเป็นประมุขเพ็กเล็กทั้ง (ตึกอสนีบาต) เคยได้ยินกิตติศัพท์มานานตึกอสนีบาตในกังหนำ เป็นตระกูลสร้างอาวุธไฟฝีมือเลอเลิศของแผ่นดิน หากแม้นมิเป็นเพลิงที่มันวาง ไฟน่ากลัวจะไม่ลุกไหม้รวดเร็วและรุนแรงถึงปานนี้”

“ท่านรู้จักประมุขตึกอสนีบาตคือใครหรือไม่ ?”

“ชื่อลุ้ยฮวง”

จูลุ่ยยี้พึมพำเบา ๆ

“เพ็กเล็กทั้ง ลุ้ยฮวง เพ็กเล็กทั้ง ลุ้ยฮวงเพ็กเล็กทั้ง ลุ้ยฮวง...”

นางท่องนามนี้ถึงสิบกว่าครั้งซ้อน ๆ คล้ายดั่งกลัวจะลืมไปก็ปาน

ยู่ป้วยหยกขมวดคิ้ว ถามขึ้น

“ท่าน...ท่านคิดจะรังควานล้างแค้นมัน ?”

จูลุ่ยยี้กล่าวช้า ๆ

“เรื่องนี้แม้นับว่ามิใช่มันบงการ แต่จะอย่างไรก็ตาม มันยังเป็นคนลงมือ

เผาผลาญบ้านของข้าพเจ้า หากข้าพเจ้าไม่เผาผลาญบ้านมันให้เป็นเถ้าถ่านบ้าง ข้าพเจ้าก็จะละอายต่อมัน"

ยู่ป้วยหยกอึ้งอยู่ครู่หนึ่ง อดมิได้ต้องถอนหายใจยาวออกมา

นิสัยของนาง ถึงกับแกร่งกร้าวทระนงและเย่อหยิ่งโอหังถึงปานนี้ หากผู้อื่นก้าวร้าวล่วงเกินนาง นางจะต้องหาทางแก้แค้นไม่คิดชีวิตก็จริง หากผู้อื่นมีบุญคุณต่อนาง นางก็ต้องจารึกฝังใจ ตอนนี้นางยังมีอายุเยาว์วัย หากแม้นปล่อยให้นางร่อนเร่พเนจรในวงพวกนักเลงเพียงลำพัง จะเรียกผู้อื่นวางใจได้อย่างไรกัน ?

ขณะเวลานั้นเอง พลันได้ยินเสียงคนผู้หนึ่งหัวร่อดังก้องมาแต่ไกล

"ลุ้ยจูชิ่งฮวย (ไข่มุกเทพอัคคี) ของเพ็กเล็กทั้งแห่งกังหนำ นับว่ามีความเยี่ยมยอดสมกิตติศัพท์จริง ๆ ผู้น้องวันนี้มีวาสนาได้เห็นเป็นขวัญตาแล้ว รู้สึกเลื่อมใสนับถือจนจับจิตใจ..."

นั่นเป็นเสียงของลิ้มโซ่วเกียงฉายาเล้งฮวงเกี่ยม มันจงใจเปล่งเสียงดังกังวานถึงปานนี้ คล้ายดั่งกลัวเกรงผู้อื่นจะมิทราบว่าผู้วางเพลิงเผาเมืองลี้โต้วติ่งนี้คือลุ้ยฮวงนั่นเอง

อีกผู้หนึ่งหัวร่อฮาฮาแล้วกล่าว

"แต่ไฟครานี้ น่ากลัวต้องเผาเงินทองพวกท่านไปหลายหมื่นตำลึงอย่"

เสียงหัวร่อของคนผู้นี้เปี่ยมความอิ่มเอมภาคภูมิ แสดงว่าเป็นเสียงของประมุขเพ็กเล็กทั้งนามลุ้ยฮวงแน่ชัด

จูลุ่ยยี้แค่นหัวร่อกล่าวขึ้น

"ที่แท้ผู้แซ่ลุ้ยนี้เป็นเศษสวะอันบัดซบ ผู้อื่นจับมันเป็นโล่ป้องกันอาวุธ มันยังลิงโลดภาคภูมิอยู่ได้"

ยู่ป้วยหยกเน้นเสียงกระชิบขึ้น

"พวกประดานี้ต่างมีโสตประสาทปราดเปรียวยิ่ง พวกเรายังคงอย่าสนทนาจะประเสริฐกว่า"

ขณะนั้น มีหลายคนได้เดินสนทนาอย่างยิ้มแย้มแจ่มใสเข้ามา

แลเห็นยู่ปังเฮาะเดินเคียงไหล่กับชายชราเสื้อยาวสีม่วง ท่าทีห้าวหาญคึกคักส่วนลิ้มโซ่วเกียงกับอีกหลายคนนั้น เดินตามหลังด้วยทีท่านอบน้อมยำเกรง

ชายชราเสื้อสีม่วงเดินเชิดหน้าก้าวเท้ายาว ทีท่าเย่อหยิ่งโอหังเป็นอย่างยิ่ง

ควรทราบว่า ตึกอสนีบาตในดินแดนกังหนำ มิเพียงมีเกียรติกระเดื่องเลื่องบู๊ลิ้มเท่านั้น ยังขายอาวุธไฟอีกด้วย มีผลกำไรมากมายมหาศาล จนนับว่ารุ่มรวย

เทียบเท่าท้องพระคลัง ดังนั้นเอง ประมุขตึกอสนีบาตที่อยู่ดีกินดีมีเกียรติภูมิสูงย่อมเย่อหยิ่งภาคภูมิจนลืมตัวไปบ้าง รู้สึกมันนับเป็นบุคคลที่ยอดเยี่ยมไม่มีใครเทียมแล้วจริง ๆ

ชายฉกรรจ์ชุดดำที่เมื่อครู่เดินออกจากลี้แกจั่งไปแล้ว ตอนนี้ยืนน้อมตัวต้อนรับอยู่ที่ด้านข้างอย่างเคารพยำเกรง ลุ้ยฮวงชม้ายตามองไป ส่งเสียงหนัก ๆ กล่าวขึ้น

"บริเวณไฟไหม้ไม่มีคนแล้ว ?"

ผู้ถือทวนน้อมกายตอบ

"นอกจากสตรีเมื่อครู่นี้ ไม่มีผู้อื่นใดอีก"

ลุ้ยฮวงผงกศีรษะ กล่าวว่า

"ประเสริฐมาก พวกเจ้าถอยออกไปก่อน"

ยู่ป้วยหยกอดมิได้ต้องลอบถอนใจ 'สตรี' ที่พวกมันกล่าวถึง ย่อมเป็นตัวงิ่นฮวยเนี้ยโดยมิต้องสงสัย มาตรว่ายู่ป้วยหยกคำนวณได้ก่อนแล้ว งิ่นฮวยเนี้ยจะไม่มีทางหนีรอดเด็ดขาด แต่บัดนี้เมื่อยืนยันความจริงมา ในใจยังคงเกิดความอัดอั้นรันทดและเศร้าเสียใจไม่น้อย เพราะจะอย่างไรก็ตาม งิ่นฮวยเนี้ยคราวนี้ร่วมทางมากับตนนั่นเอง

แลเห็นชายฉกรรจ์ชุดดำทั้งสี่ยังคงยืนห้อยมือก้มศีรษะอยู่ข้างทาง จนพวกลุ้ยฮวงผ่านไปไกล ลิ้มโซ่วเกียงพลันชะลอฝีเท้าอยู่ท้ายสุด ยิ้มแก่พวกมันแล้วกล่าว

"ท่านทั้งหลายลำบากมากแล้ว"

ชายฉกรรจ์รีบน้อมกายกล่าวถ่อมตัวไป ลิ้มโซ่วเกียงจึงเอื้อนเอ่ยขึ้น

"ดูฝีมือที่รวบรัดเจนจัดของพวกท่าน คาดว่าคงเชี่ยวชาญชำนาญในการสะสางสถานที่เกิดเหตุ ดังนั้น ประสบการณ์จึงชำนาญถึงปานนี้ ?"

ชายฉกรรจ์ผู้นั้นแย้มยิ้มประจบ แล้วกล่าว

"ใช่แล้ว เรื่องราวเยี่ยงนี้ พวกเรานับว่ากระทำได้แคล่วคล่องชำนาญยิ่ง"

ลิ้มโซ่วเกียงพลันปั้นหน้าเคร่งเครียดเย็นชากล่าวช้า ๆ ขึ้น

"เรื่องการวางเพลิงฆ่าคนเยี่ยงนี้ พวกท่านถึงกับรู้สึกปลอดโปร่งแคล่วคล่อง ?"

ชายฉกรรจ์ทั้งสี่งุนงงไปวูบหนึ่ง หน้าเพิ่งเปลี่ยนสี พลันมีเสียงฉับดังสดใส ลิ้มโซ่วเกียงชักกระบี่ออกจากเอวแทงสวบไปดุจสายฟ้าแล้ว

เล้งฮวงเกี่ยมเป็นเพลงกระบี่ที่แคล่วคล่องว่องไวจนชื่อกระเดื่องเลื่องแผ่นดิน ชายฉกรรจ์เหล่านั้นไหนเลยจะหลบหลีกได้ทันท่วงที อย่าว่าแต่พวกมันคาดฝันไม่ถึง

เด็ดขาด ลิ้มโซ่วเกียงจะลงมือประทุษร้ายพวกมันได้!

แลเห็นประกายกระบี่วูบวาบหวั่นไหวเสียงควับควับดังสี่ครั้งซ้อน ๆ จากนั้นเสียงร้องด้วยความแตกตื่นตกใจ โลหิตสาดกระจัดกระจายเป็นรัศมีสามสี่เชียะ

ชายฉกรรจ์ทั้งสี่กองสุมกับพื้น ตายโดยมิเข้าใจต้นสายปลายเหตุสิ้น!

ลุ้ยฮวงเหลียวขวับด้วยความแตกตื่นตกใจ ร้องโพล่งขึ้น

"ลิ้มโซ่วเกียง ท่าน...ท่านทำอะไรกัน?"

ลิ้มโซ่วเกียงล้วงผ้าเช็ดหน้าขาวสะอาดออกจากอกเสื้อ เช็ดคราบโลหิตบนกระบี่ช้า ๆ กล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า

"พวกประดานี้ อยู่ต่อหน้าเม่งจู๊ ถึงกับยังกล้าวางเพลิงเผาผลาญบ้านช่องของชาวเมืองที่ประกอบสัมมาอาชีวะ ปกติยิ่งมิทราบชั่วร้ายเลวทรามถึงระดับใด ข้าพเจ้าไม่ปลิดชีวิตมัน หรือยังจะทิ้งให้มันก่อกรรมทำเข็ญอยู่ในโลกอีกสืบไปได้!"

ลุ้ยฮวงขุ่นเคืองถึงขีดสุด ตวาดเสียงดังก้อง

"นี่เป็นวาจาใดของท่าน...เม่งจู๊ ท่านได้ยินมันกล่าวกระไรหรือไม่?"

ยู่ปังเฮาะยิ้มพลางกล่าวว่า

"วาจาของลิ้มเฮียกล่าวไม่ผิดเลย ชายโฉดที่ฆ่าคนวางเพลิงเยี่ยงนี้ ทุกคนต่างมีสิทธิ์ฆ่าฟันประหารได้!"

ลุ้ยฮวงถอยหลังไปสามก้าว ร้องขึ้นด้วยความตระหนก

"แต่เรื่องวางเพลิงเป็นความคิดของท่าน ท่านยินยอมว่าจ้างตึกเราด้วยเงินสามหมื่นตำลึง ให้พวกเรามาวางเพลิงเผาเมืองนี้ บัดนี้ไฉนกลับมากล่าววาจาไร้สาระขึ้นได้?"

ยู่ปังเฮาะขมวดคิ้วตวาดเบา ๆ

"ผู้แซ่ยู่กระทำเรื่องราวใด เปิดเผยกระจ่างอยู่เสมอมา ไหนเลยมีการดั้นด้นเดินทางระยะหลายพันลี้ไปเรียกให้ท่านมากระทำเรื่องอำมหิตไร้เมตตาธรรมเยี่ยงนี้ เมื่อท่านใส่ไคล้ปรักปรำคนไม่มีสาเหตุ อย่าได้ตำหนิเราประมุขจะขจัดภัยชั่วร้ายให้กับวงพวกนักเลงแล้ว"

ลุ้ยฮวงเหงื่อกาฬแตกโซมหน้า แผดเสียงแหบแห้งขึ้นว่า

"เจ้า...เจ้าโจรร้ายที่เสแสร้งมารยาเป็นเมตตาปรานี เจ้าเหตุใดต้องประทุษร้ายเรา? เจ้า..."

มิทันจบคำ ประกายกระบี่พุ่งวาบมาดุจสายฟ้า

ลิ้มโซ่วเกียงตวาดเสียงเกรี้ยวกราดขึ้นว่า

"เจ้าถึงกับกล้าประณามเม่งจู๊ อาศัยโทษทัณฑ์สถานนี้ ก็ไม่มีทางรอดจากการประหารไปได้"

มันเพียงกล่าวสามประโยค แต่กระบี่ได้เสือกแทงถึงเจ็ดแปดกระบวนท่าซ้อน ๆ แล้ว !

ที่เอวของลุ้ยฮวงแม้จะแขวนดาบทองสันหนาอยู่เล่มหนึ่ง แต่ไม่มีเวลาจะชักออกมาได้ทัน ไหล่ถูกกรีดเป็นแผลยาวก่อนแล้ว ถลันหลบพลางร้องเสียงแหบแห้งไปพลาง

"พวกท่านเหล่านั้น หรือจะเห็นเราถูกพวกมันประทุษร้ายไปตำตา ? หรือวงพวกนักเลงไม่มีความยุติธรรมเหลืออยู่อีกแล้ว ? !"

ผู้ที่ติดตามหลังยู่ปังเฮาะมาตั้งหลายคนต่างแหงนหน้ามองท้องฟ้าคล้ายดั่งไม่ได้เห็นเรื่องราวใดทั้งสิ้น กระทั่งวาจาก็ยังไม่ได้ยินอีกด้วย

เสื้อสีม่วงของลุ้ยฮวงถูกกระบี่คมกริบกรีดขาดกะรุ่งกะริ่งแล้ว ห่วงรัดผมบนศีรษะถูกตัดขาดกระเด็น ผมยาวลุ่ยลงยุ่งเหยิงไปทั่วทั้งหลังไหล่

มาตรว่าเกียรติภูมิของเพ็กเล็กทั้งจะกระเดื่องดังแต่มิใช่เด่นในหลักวิชาบู๊ ลุ้ยฮวงหลังจากสืบตำแหน่งแทนบิดาครอบครองมรดกจำนวนมหาศาล ใช้ชีวิตอย่างสุขสำราญแต่น้อยเติบใหญ่ จึงไม่มีความอดทนไปฝึกวิชาบู๊ แต่ลิ้มโซ่วเกียงกลับเป็นมือกระบี่ที่ผ่านการต่อสู้จนโชกโชนชำนาญ ไม่ได้ให้โอกาสแก่มันไปล้วงอาวุธลับออกมาซัดต้านทานเลย

ลุ้ยฮวงถูกกระหน่ำอีกสิบกว่ากระบี่ก็เหน็ดเหนื่อยจนหอบหายใจปานโคถึกพลันแผดหัวร่อแล้วร้องขึ้น

"ประเสริฐมาก ผู้แซ่ยู่ เจ้าจะฆ่าเราปิดปาก เราพาลส่งเสริมเจ้าให้สมใจเถิด"

ร่างโถมมาเบื้องหน้า ถึงกับแอ่นอกรับปลายกระบี่อย่างจงใจไปได้

มันนับว่าไม่อาจทนทานต่อการต่อสู้อันลำเค็ญเยี่ยงนี้ ถึงกับพาลตัดใจตายให้สิ้นเรื่องราว จึงเห็นกระบี่ยาวทะลวงทรวงอกจนทะลุหลัง เมื่อลิ้มโซ่วเกียงชักกระบี่กลับมา โลหิตได้ฉีดเป็นทางยาวราวน้ำพุแล้ว

ลุ้ยฮวงมือกุมทรวงอกแนบแน่น ร่างถลาลอยอยู่ไม่หยุดยั้ง ดวงตาที่แดงฉานกวาดผ่านใบหน้าพวกประดานั้นทีละคน ฝืนหัวร่อแล้วกล่าว

"ประเสริฐ ประเสริฐ บรรดาพวกที่ประโคมตัวเองเป็นฝ่ายธัมมะในที่สุดนับว่าเราได้รู้จักพวกเจ้าแล้ว !"

เสียงหัวร่ออันเกรี้ยวกราดรันทด สยดสยองจนผู้คนต้องขนลุกเกรียว

นอกจากยู่ปังเฮาะกับลิ้มโซ่วเกียงแล้ว มีบางคนที่อดมิได้ต้องก้มศีรษะลงด้วยความละอายใจ

ลุ้ยฮวงแหงนหน้าถอนหายใจยาวแล้วกล่าว

"เสียดายที่อั้งเน้ยฮวยมิอยู่ด้วย มิเช่นนั้น ท่านย่อมมิยอมสงบปากคำเป็นอันขาด..."

มิทันจบคำ ร่างล้มโครมลงกับพื้นไปแล้ว

จูลุ่ยยี้กุมมือยู่ป้วยหยกโดยไม่รู้ตัว ฝ่ามือของนางเปียกชื้นด้วยเหงื่อเย็นยะเยียบ แต่มือยู่ป้วยหยกยิ่งเย็นกว่าจนคล้ายน้ำแข็งไปแล้ว

ขณะนั้น ที่ห่างไกลมีสองคนวิ่งมา สองคนนี้แม้จะสวมเสื้อผ้ารัดกุมสีดำเช่นกัน แต่ใบหน้าเย็นชากระด้าง ดวงตายิ่งเย็นชากว่า คล้ายดั่งสวมใส่หน้ากากอยู่ก็ปาน มองปราดเดียวก็แน่ใจว่าผิดกับศิษย์ของตึกเพ็กเล็กทั้ง แสดงว่าเป็นบริวารใต้อาณัติของยู่ปังเฮาะโดยตรง มองไปแต่ไกลแลเห็นในมือพวกมันก็คล้ายถืออาวุธอยู่ เมื่อใกล้จึงเห็นชัด ที่แท้เป็นชะแลงเหล็กสองเล่ม

ลิ้มโซ่วเกียงสอดกระบี่เข้าฝัก ส่งเสียงหนัก ๆ กล่าวขึ้น

"ซากศพเหล่านี้ไม่ต้องฝัง เจ้าสองคนจัดการลากพวกมันไปให้แก่ผู้เฒ่าผู้แก่ของลี้โต้วติ่งด บอกว่าเม่งจู๊ได้หามือเพลิงอันชั่วร้ายพบแล้ว และยังประหารมันในสถานที่เกิดเหตุเสียด้วย แต่การเสียหายของลี้โต้วติ่งมีเท่าใดเม่งจู๊รับผิดชอบทวงคืนมาชดใช้"

ชายฉกรรจ์ทั้งสองเพิ่งน้อมกายรับคำ ที่ห่างไกลพลันมีเสียงปรบมือดังถี่ ๆ คนผู้หนึ่งหัวร่อคักคักแล้วกล่าว

"วิเศษ วิเศษ คำ 'ทวงคืน' สองคำนี้นับว่ากล่าวได้วิเศษที่สุด"

มือของลิ้มโซ่วเกียงยังมิคลายจากด้ามกระบี่ตวาดด้วยสีหน้าบูดบึ้ง

"ผู้ใดกัน ?"

คนผู้นั้นหัวร่อแล้วกล่าว

"ลิ้มไต้เฮี้ยบมิต้องตระหนกตกใจ เราเป็นเพียงนางเฒ่าที่ย่างสู่หลุมฝังศพไปครึ่งตัวแล้วเท่านั้น หากลิ้มไต้เฮี้ยบจะฆ่าเราปิดปากเสียด้วย นั่นย่อมนับว่าง่ายกว่าขยี้มดปลวกเสียอีก"

ฟังน้ำเสียงนี้ ยู่ป้วยหยกกับจูลุ่ยยี้ต่างทราบดีว่าโอ๊วเหลาเล่ามาแล้ว ! จูลุ่ยยี้ขบกรามแนบแน่นตัวสั่นระริกไม่หยุดยั้ง

ยู่ป้วยหยกทราบดี นางชิงชังนางเฒ่าอันชั่วร้ายอำมหิตนี้จนจับจิตใจ กลัวนาง

จะอดกลั้นทนทานมิได้จึงคว้ามือน้อย ๆ ของนางมากุมไว้ทั้งสองข้าง

มือน้อยทั้งสองเย็นเยียบดุจน้ำแข็ง ยู่ป้วยหยกอดบังเกิดความเวทนาปรานีขึ้นมิได้ จึงกุมมือน้อย ๆ ไว้ไม่ยอมปล่อยออกไป

แต่จูลุ่ยยิ้กลับก้มศีรษะมิยอมมอง แต่มิทราบเป็นอย่างไร มือที่ความจริงเย็นยะเยียบราวน้ำแข็ง ในชั่วพริบตาถึงกับกลายเป็นร้อนระอุราวเปลวไฟไปได้

แต่ยู่ป้วยหยกมิได้ไปสนใจสังเกตความเปลี่ยนแปรเยี่ยงนี้ เนื่องเพราะตอนนั้นโอ๊วเหลาเล่าได้เดินโซเซเข้ามาแล้ว ปากยังมีเสียงกรอดกรอดดังอยู่ คล้ายกำลังขบเคี้ยวเม็ดถั่วก็ปาน

นางเดินพลางถอนใจกล่าวขึ้น

“คนที่ยิ่งไม่มีฟันยิ่งชมชอบกินถั่ว เรื่องที่ยิ่งกระทำมิได้ กระทำขึ้นแล้วยิ่งรู้สึกมีรสชาติสมใจสมอยาก ดูท่าทีมนุษย์ทุกคนต่างมีสันดานอันเลวทรามเยี่ยงนี้ทั้งสิ้น พวกท่านว่าใช่หรือไม่ ?”

ลิ้มโซ่วเกียงความจริงคิดจะโถมเข้าไป แต่เมื่อแลเห็นนางเป็นหญิงชราที่คล้ายตายไปแล้วครึ่งตัวจริง ๆ กลับหยุดมือหยุดเท้าไว้

มันนับว่าไม่เสียทีที่เป็นนักเลงเก่าอันโชกโชน ยังทราบดี ยิ่งเป็นบุคคลเยี่ยงนี้ยิ่งตอแยลำบากยากเข็ญ ใบหน้าย่ปังเฮาะก็คล้ายเปลี่ยนสีไปวูบหนึ่ง แต่ยังคงฝืนหัวร่อแล้วกล่าว

“หรือผู้อาวุโสคือ...”

วาจายังมิทันกล่าวจบประโยค โอ๊วเหลาเล่าก็โบกมือขวักไขว่ พร้อมทั้งร้องสอดคำ

“ยู่ไต้เฮี้ยบโปรดอย่าได้เรียกเราผู้อาวุโสเป็นอันขาด เรานางเฒ่าต่ำช้า ไหนเลยมีบุญวาสนาได้เป็นผู้อาวุโสของประมุขบู๊ลิ้ม คำ ‘ผู้อาวุโส’ นี้พอเรียกมา เรานางเฒ่าอย่างน้อยต้องถูกทอนอายุไปสิบปี เรียกอีกคำก็เป็นการสาปแช่งนางเฒ่าให้ตายไปในทันทีแล้ว”

มาตรแม้นางจะกล่าวช้าอย่างยิ่ง แต่คล้ายไม่ยอมเปิดโอกาสให้ผู้อื่นได้กล่าวบ้างวาจาประโยคแรกยังมิทันจบคำ นัยน์ตาก็เบือนมาทางด้านลิ้มโซ่วเกียง จากนั้นกล่าวสืบต่อไป

“เกียรติภูมิอันกระเดื่องดังของเล้งฮวงเกี่ยมลิ้มไต้เฮี้ยบ เรานางเฒ่าเลื่อมใสนับถือมานานปีแล้ว แต่เรานางเฒ่ากลับเพียงเข้าใจลิ้มไต้เฮี้ยบมีเพลงกระบี่สูงส่งเลอเลิศเท่านั้น โดยมิทราบ ลิ้มไต้เฮี้ยบถึงกับมีคารมคมคายจนปานนี้ คำ ‘ทวงคืน’ ที่กล่าวเมื่อครู่นับว่าใช้ได้กลมกลืนวิเศษจนสุดหาคำชมเชยมาได้จริง ๆ”

ลิ้มโซ่วเกียงก็มีแต่พยายามฝืนยิ้ม กล่าวตะกุกตะกักขึ้น

"ข้าพเจ้ากลับมิรู้สึก สองคำนั้นจะมีที่พิเศษพิสดารอย่างไร"

โอ๊วเหลาเล่าหัวร่อคิกคักแล้วกล่าว

"สามารถเห็นความโดดเด่นในถ้อยคำธรรมดาสามัญ จึงนับเป็นวลีที่เลิศล้ำสุดยอดจริง ๆ

"ที่นี้ความจริงเป็นร้านเครื่องชำ หน้าร้านแม้ไม่ใหญ่ แต่สินค้าภายในกลับมีไม่น้อย อย่างน้อยควรถึงค่าสี่ห้าพันตำลึง ใช่หรือไม่ ?"

ลิ้มโซ่วเกียงแย้มยิ้มประจบ แล้วกล่าว

"ผู้อาวุโสคำนวณย่อมไม่ผิดพลาดไปได้"

โอ๊วเหลาเล่ากล่าวสืบต่ออย่างยิ้มแย้มแจ่มใส

"ร้านเยี่ยงนี้ในลี้โต้วติ่ง นับว่ามีมากมายไม่น้อยจริง ๆ ส่วนที่ไปค้าขายต่างเมืองได้ทรัพย์สินมานอนกินอย่างสุขสำราญที่ลี้โต้วติ่งก็มีอยู่มากมายหลายคน ดังนั้นไฟคราวนี้ต้องเผาไหม้ไปหลายสิบหมื่นตำลึงอยู่ ใช่หรือไม่ ?"

ลิ้มโซ่วเกียงรีบกล่าว

"ที่ข้าพเจ้าคำนวณก็อยู่ในระดับใกล้เคียงนี้"

โอ๊วเหลาเล่ากล่าวสืบต่อไป

"เงินทองหลายสิบหมื่นตำลึงนี้ ความจริงเป็นเม่งจู๊ผู้ยิ่งใหญ่ควรชดใช้ แต่ท่านเพียงใช้คำ 'ทวงคืน' กลบเกลื่อนผ่านอย่างง่ายดาย หน้าที่ชดใช้เงินทอง ก็ตกเป็นของผู้อื่นไปแล้ว"

นางหัวร่อคักคักพลางกล่าว

"ควรทวงเยี่ยงไรกัน ? ไปทวงคืนมาจากผู้ใด ? นี่ก็มิต้องบอกแล้ว ย่อมไปหาที่เพ็กเล็กทั้งในกังหนำ ทรัพย์ศฤงคารของเพ็กเล็กทั้งย่อมไม่ใช่มีเพียงหลายสิบหมื่นตำลึงเท่านั้น หลังจากชดใช้ค่าเสียหายของลี้โต้วติ่งแล้ว อย่างน้อยยังมีเหลือมากกว่าครึ่ง เม่งจู๊ผู้ยิ่งใหญ่มิเพียงสร้างบุญคุณจนมีวีรกรรมกระเดื่องเกรียงไกรเท่านั้นยังได้เงินขาว ๆ มาใช้เล่นอีกหลายสิบหมื่นตำลึง การค้าขายเยี่ยงนี้ เรานางเฒ่านับว่าคิดจะดำเนินสักรายบ้างจริง ๆ"

สีหน้าพวกลิ้มโซ่วเกียงต่างแปรเปลี่ยนไปทันที แต่ยู่ปังเฮาะเพียงยิ้มเล็กน้อยแล้วกล่าว

"เมื่อเป็นเช่นนี้ การค้าขายรายนี้ของข้าพเจ้ามอบแก่ฮูหยินไปก็มิเป็นไร ?"

โอ๊วเหลาเล่าหัวร่อคิกคัก พลางกล่าว

"ฮูหยิน ? ท่านไฉนเรียกเราเป็นฮูหยินได้ ชั่วชีวิตนี้ของเรามิเคยแต่งงานกับผู้ใดมา จวบจนสูงวัยปานนี้คิดจะเป็นฮูหยินก็ไม่อาจเป็นได้อีกแล้ว"

ยู่ปังเฮาะยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"เมื่อเป็นเช่นนี้ ที่โกวเนี้ยมาคราวนี้มีคำสั่งเยี่ยงไร บอกออกมาให้แก่ข้าพเจ้าเต็มที่ ข้าพเจ้ายินดีรับฟังทุกเรื่องราว"

โอ๊วเหลาเล่าปรบมือหัวร่อเสียงดังแล้วกล่าว

"โกวเนี้ย เรานางเฒ่าอย่างน้อยมิเคยได้ยินผู้คนเรียกเราเป็นโกวเนี้ยมาห้าหกสิบปีแล้ว คำโกวเนี้ยนี้นับว่าเรียกจนตัวเราอ่อนระทวยไปกว่าครึ่งจริง ๆ อาศัยคำโกวเนี้ยที่ท่านเรียกมา เรานางเฒ่าก็ไม่อาจรังควานหาเรื่องกับท่านอีกแล้ว ท่านวางใจได้เต็มที่เถิด"

ขณะนั้น ยู่ปังเฮาะยังคงมีสีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส แต่อีกหลายคนที่รายล้อมข้างกายต่างไม่อาจทนทานอยู่ได้อีกแล้ว

มกเอี้ยจื้อตู้ปวยอดมิได้ต้องตวาดด้วยโทสะ

"เม่งจู๊มาตรแม้นมีจิตใจกว้างขวาง เปี่ยมมุทิตาการุณย์ แต่ท่านก็ออกจะยโสโอหังจนลำพองมากไป แม้นับว่าท่านพอมีฝีมืออยู่บ้าง เม่งจู๊กับลิ้มไต้เฮี้ยบยังไม่แยแสท่านในสายตาดอก ท่านยังคงเจียมตัวไว้ให้มากกว่านี้จะประเสริฐ"

โอ๊วเหลาเล่าหัวร่อพลางกล่าว

"เรานางเฒ่าสำนึกตัวอยู่เสมอมา อย่าว่าแต่ยังมีวีรบุรุษและผู้กล้าหาญยิ่งใหญ่อยู่ในที่นี้อีกมากหลาย อาศัยมกเอี้ยจื้อตู้ปวยเพียงคนเดียว จะจัดการเก็บเรานางเฒ่าก็เป็นที่ง่ายดายอย่างยิ่งอยู่"

"เฮอะ"

โอ๊วเหลาเล่าถอนใจ แล้วกล่าว

"เพียงแต่ว่า เรานางเฒ่ากำลังเบื่อหน่ายชีวิตอย่างยิ่ง จึงได้กล้ามาเสนอหน้าในที่นี้ ตู้ตั๋วเอี๊ยท่านมิสู้พาลส่งเสริมเราให้สมใจ กำนัลเรานางเฒ่าสักหนึ่งดาบเถิด"

ตู้ปวยเหลือบไปที่ยู่ปังเฮาะแวบหนึ่ง คล้ายคิดถามยู่ปังเฮาะทราบประวัติความเป็นมาของนางเฒ่าผู้นี้หรือไม่ ? แต่สีหน้ายู่ปังเฮาะเฉื่อยเฉยปราศจากความรู้สึกใด ๆ ปากก็มิได้เปล่งเสียงแม้สักคำเดียว

เมื่อเหลียวดูนางเฒ่าอีกครา ถึงกับนั่งยอง ๆ ลงไปแล้ว ปากยังขบเคี้ยวถั่วอยู่ดูไปทั้งคล้ายถือดีมิเกรงกลัว และก็คล้ายเบื่อหน่ายต่อการมีชีวิตจริง ๆ

ตู้ปวยกระแอมเบา ๆ แล้วกลับแค่นหัวร่อกล่าวไป

“ในเมื่อท่านรู้จักชื่อแซ่ฉายาของเรา ก็ควรทราบว่าเราไม่ลงมือต่อท่านเป็นอันขาด หากผู้แซ่ตู้ฆ่าหญิงชราดุจดั่งท่าน วันหน้าเมื่อแพร่งพรายออกไป ไยมิใช่กลายเป็นที่เย้ยหยันไยไพของสหายในวงพวกนักเลง ?”

โอ๊วเหลาเล่าหัวร่อคักคักพลางกล่าว

“เราความจริงยังเข้าใจ ตู้ตั๋วเอี๊ยเป็นยอดฝีมือที่เข้มแข็งแกร่งกร้าว มิคาดถึงกับกลายเป็นสุนัขที่รู้จักแต่เห่าหอนเข้าข่มขู่ผู้คนเท่านั้น กระทั่งนางเฒ่าที่ชราดุจเรายังเกรงกลัว หากแม้นแพร่งพรายออกไป ไยมิใช่ต้องเป็นที่เย้ยหยันไยไพของชนชาวนักเลงยิ่งไปกว่า ?”

ลิ้มโซ่วเกียงกลับเหลือบตาไปที่เฒ่าเคราดกแวบหนึ่ง มุมปากทั้งสองต่างปรากฏรอยยิ้มเล็กน้อย การยิ้มครานี้ นับว่ายิ้มจนตู้ปวยไม่อาจหักห้ามความละอายไว้ได้อีกแล้ว

แม้นับว่ามันจะรู้แน่แก่ใจ นางเฒ่าผู้นี้ต้องมีความร้ายกาจอยู่ แม้รู้ดีว่าผู้อื่นคิดจะใช้มันเป็น ‘หินถามทาง’ เข้าทดสอบดูระดับวิชาฝีมือของนางเฒ่าผู้นี้ แต่เมื่อเป็นดั่งนี้แล้ว มันก็ไม่มีปัญญาที่จะเสแสร้งมารยาต่อไปได้ จำต้องกัดฟันปลุกปลอบใจตวาดด้วยโทสะ แล้วโถมเข้าใส่โอ๊วเหลาเล่า คำรามเสียงก้อง

“นี่เป็นการแส่หาที่ตายของท่านเอง ไม่อาจตำหนิผู้แซ่ตู้ได้”

เมื่อถูกตั้งฉายาเป็นมกเอี้ยจื้อ (ไม่มีเงา) วิชาตัวเบาของมันย่อมต้องไม่ทรามไปได้ ตอนนี้เห็นร่างมันถลันวูบ ดาบทองที่เอวถูกชักออกมา มิทันจบวาจาประโยคนั้นก็ได้โถมถึงเบื้องหน้าโอ๊วเหลาเล่าแล้ว ความรวดเร็วของท่าร่างมิได้หยามต่อฉายานาม ‘มกเอี้ยจื้อ’ ของมันเลย

ผู้อื่นเห็นดาบของมันฟันเข้าใส่โอ๊วเหลาเล่าเป็นประกายยาวราวสายฟ้า และมิแลเห็นโอ๊วเหลาเล่าผุดลุกขึ้นมา ยิ่งไม่เห็นนางมีทีท่าอย่างไรด้วย !

แต่ได้ยินเสียงคำรามของตู้ปวยชะงักงันลงกลางคัน ตีลังกาขึ้นกลางอากาศถอยปราดกลับไปอย่างว่องไว มือหนึ่งเค้นไปที่คอหอยของมันจนแนบแน่น สองตาเหลือกถลนออกนอกเบ้าด้วยโทสะ ทรวงอกสะท้านขึ้นลงถี่เร็วคล้ายไม่อาจจะหอบหายใจได้อีกก็ปาน

คนทั้งปวงต่างมิทราบ มันไฉนแปรเปลี่ยนเป็นสภาพดังนี้ จึงต่างเหลียวหน้ามองกันด้วยความตระหนก เมื่อเหลือบดูโอ๊วเหลาเล่าอีกครา กลับนั่งสั่นศีรษะถอนหายใจในที่เดิม

“ทารกที่ตะกลามยิ่ง กินถั่วเราผู้เฒ่าเม็ดเดียวก็เสียดายไม่อาจฆ่าเราได้แล้ว

ดูท่าถั่วของเรานางเฒ่าจะต้องมีรสชาติไม่เลวเป็นแน่นอน”

คนทั้งปวงยามนี้จึงทราบ นางถึงกับฉวยโอกาสที่ตู้ปวยอ้าปากคำราม ดีดถั่วเข้าไปในปากของมันเม็ดหนึ่ง กระทั่งยอดฝีมือระดับลิ้มโซ่วเกียงยังไม่เห็นท่วงท่าของนางถนัดชัดตาได้ ยู่ป้วยหยกจึงอดทอดถอนใจคำนึงขึ้น

‘ฝีมือชัดอาวุธลับระดับนี้ น่ากลัวกระทั่งทั่งบ้อซังก็ยังต้องอับอายไม่กล้าเทียมเทียบด้วยแล้ว’

ความคิดเพิ่งวูบขึ้น ยู่ป้วยหยกเพิ่งนึกได้ ทั่งบ้อซังตัวปลอมถึงกับมิได้ติดตามมาในสองวันนี้เกิดเรื่องราวมากมายจนเกินไปจริง ๆ มันแทบถูกลืมเลือนไปแล้ว ทั่งบ้อซังตัวปลอมผู้นี้ นับเป็นเบาะแสที่มีเพียงสายเดียว หลงเกี่ยวข้องเรื่องราวผู้อื่น จนถึงกับลืมเรื่องสำคัญของตัวเองไปแล้ว

จูลุ่ยยี้รู้สึกมือทั้งสองของยู่ป้วยหยกพลันแปรเปลี่ยนเป็นเย็นยะเยียบ ใบหน้าก็มีเหงื่อราวฝนสาดซัด อดมิได้ต้องล้วงผ้าเช็ดหน้าออกจากอกเสื้อซับเหงื่อให้แก่ยู่ป้วยหยกเบา ๆ

นัยน์ตายู่ป้วยหยกเบิ่งมองเบื้องหน้าแน่วนิ่ง ถึงกับคล้ายซึมเซาจนใจลอยไปแล้วก็ปาน

ตอนนั้น เหงื่อบนศีรษะตู้ปวยยังมากกว่ายู่ป้วยหยกหลายเท่านัก ถึงกับยังทิ้งดาบในมือไป สองมือเค้นที่คอหอยของตนแนบแน่น แผดร้องเสียงแหบ

“ถั่ว...ถั่ว...”

โอ๊วเหลาเล่ายิ้มพลางกล่าวว่า

“ไฮ้ หรือถั่วติดคอตู้ไต้เฮี้ยบไปแล้ว ? ตู้ไต้เฮี้ยบไฉนไม่ถ่มออกมา ?”

ตู้ปวยคำรามดั่งคลุ้มคลั่ง ถึงกับสอดมือเข้าไปในปาก คล้ายจะคิดควักถั่วเม็ดนั้นออกมา พลางไออย่างแรง ๆ แต่มือของมันใหญ่เกินไปจริง ๆ พอจะสอดนิ้วได้สามนิ้วเท่านั้น แต่ยังไม่มีปัญญาควักถั่วออกมา มันยิ่งไอยิ่งถี่เร็ว ใบหน้าเริ่มแปรเปลี่ยนเป็นเขียวคล้ำ น้ำตาน้ำมูกไหลเต็มหน้า ร่างชักกระตุกครู่ใหญ่ จากนั้นแผดคำรามดังกึกก้องขึ้นอีกครา

มีเสียงคักดังหนัก ๆ ร่างหงายตึงไปที่ด้านหลัง โลหิตสด ๆ กระจายออกจากปากเป็นทางยาว สองมือยังคงสะบัดกวัดแกว่งดุจคลุ้มคลั่ง โลหิตไหลออกจากมือของมันดุจน้ำฝน มือขวาของมันถึงกับเหลือเพียงสองนิ้วเท่านั้น ! มันถึงกับกัดนิ้ว

ตัวเองขาดไปสามนิ้วได้!

เฒ่าเคราดกคล้ายดั่งคิดวิ่งไปประคองมัน แต่เพิ่งสืบกายได้ก้าวเดียว รีบถอยปราดไปอีกสามก้าวใหญ่ เหลือบดูลิ้มโซ่วเกียงแล้วตะกุกตะกัก

"ถั่ว...ถั่วมีพิษ...?!"

ลิ้มโซ่วเกียงผงกศีรษะเล็กน้อย มิได้กล่าวกระไร แต่มีเสียงเคี้ยวดังแว่วมา ตู้ปวยถึงกับกำลังเคี้ยวนิ้วของมันเอง คิดว่ามันต้องเจ็บปวดรวดร้าวจนไม่มีปัญญาทนทาน คนทั้งปวงเห็นยาพิษของหญิงชรามีพิษชั่วร้ายถึงปานนี้ ต่างตระหนกจนเหงื่อกาฬท่วมตัว ไหนเลยยังจะกล้ากล่าวกระไรได้!

โอ๊วเหลาเล่าพลันหัวร่อแล้วกล่าว

"ถั่วสดผัดเนื้อ เป็นอาหารอันขึ้นชื่อลือชาในยุค หากเคี้ยวถั่วพร้อมกับนิ้ว คิดว่าต้องเป็นรสชาติโอชะยิ่ง ยากนักที่ท่านถึงกับคิดวิธีกินอันเยี่ยมยอดเยี่ยงนี้ออกมา เรานางเฒ่ากลับไม่เคยมีลาภปากเยี่ยงนี้เลย"

คนทั้งมวลเห็นตู้ปวยมีโลหิตนองเต็มหน้า ได้ยินเสียงมันขบเคี้ยวกระดูกนิ้วต่างขยะแขยงจนแทบอาเจียนอยู่แล้ว ยิ่งได้ยินโอ๊วเหลาเล่ากล่าวเยี่ยงนั้น เฒ่าเคราดกแซ่เฮี่ยงต้องเบือนหน้าหนี อาเจียนก่อนทุกผู้คน

รอจนเหลียวหน้ากลับมา ตู้ปวยก็แน่วนิ่งไม่อาจเคลื่อนไหวแล้ว เสียงขบเคี้ยวก็มิได้ยินอีก มีแต่เสียงหายใจแผ่วเบาอ่อนล้าเท่านั้น

อีกเพียงครู่เดียว กระทั่งเสียงหายใจก็ชะงักหาย โลหิตที่ไหลตามปลายนิ้วและมุมปาก ได้กลายเป็นสีดำราวกับหมึกไปแล้ว

โอ๊วเหลาเล่าถอนใจยาว พึมพำขึ้นเบา ๆ

"คิดมิถึง มกเอี้ยจื้อตู้ปวยที่กระเดื่องเกรียงไกร ถึงกับไม่อาจทนทานถั่วเม็ดเล็ก ๆ ได้"

ยู่ปังเฮาะถอนหายใจยาวเช่นกัน กล่าวว่า

"เป็นโอ๊วเหลาเล่าท่านมาจริง ๆ..."

มิทันจบคำ คนทั้งปวงพอได้ยินคำ 'โอ๊วเหลาเล่า' ต่างพากันอุทานด้วยความแตกตื่นขวัญเสีย แต่โอ๊วเหลาเล่ากลับหัวร่อคิกคักแล้วกล่าว

"ฟังท่านกล่าวเยี่ยงนี้ คล้ายดั่งจวบจนบัดนี้จึงจำเราโอ๊วเหลาเล่าได้?"

ยู่ปังเฮาะกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ข้าพเจ้ามีนัยน์ตาที่ไร้แวว หวังว่าโอ๊วเหลาเล่าโปรดได้อโหสิด้วย"

โอ๊วเหลาเล่าเพ่งตาเขม็งมอง คล้ายดั่งเพิ่งเคยพบเห็นมันเป็นคำรบแรกก็ปาน

ใบหน้าที่เจ้าเล่ห์เพทุบายเหี่ยวย่นด้วยความชราของนาง คล้ายดั่งปรากฏแววตื่นเต้นสงสัยขึ้นมาบ้างแล้ว

ยู่ปังเฮาะแม้ยังคงแย้มยิ้มอยู่ แต่กลับมีท่าทีถูกนางจ้องมองจนกระสับกระส่าย บุคคลที่ถูกนัยน์ตาชะมดเฒ่าเยี่ยงนางถลึงจ้อง จะไม่มีผู้ใดรู้สึกปลอดโปร่งสบายไปได้เป็นอันขาด

ในที่สุด โอ๊วเหลาเล่าถอนหายใจแล้วส่ายหน้ากล่าวว่า

“ท่านนับเป็นบุคคลอันยอดเยี่ยมได้จริง ๆ กระทั่งเรานางเฒ่าก็ยังสะสางท่านไม่กระจ่าง ท่านเมื่อคร่หากคิดอาศัยมือเรานางเฒ่าไปฆ่าต้ปวย บัดนี้ต้ปวยตายแล้ว ท่านเหตุไฉนยังแสร้งมารยาทเป็นไม่รู้จักเรา ?”

ยู่ปังเฮาะยิ้มพลางกล่าว

“แต่ข้าพเจ้าความจริงไม่...”

โอ๊วเหลาเล่าแค่นเสียงเย็นชา

“ท่านความจริงรู้จักเราอยู่ และยังรู้จักเราตั้งแต่เมื่อยีสิบปีก่อนโน้นด้วย ! คนที่เคยพบกับเรานางเฒ่ามาเพียงคราเดียว จะไม่มีวันลืมเลือนได้ตลอดชีวิต อย่าว่าแต่ท่านกับเรายังมีไมตรีอยู่เล็กน้อยด้วย !”

รอยยิ้มบนใบหน้าย่ปังเฮาะพลันชาค้างทันที ความแปรเปลี่ยนเยี่ยงนี้ ผู้อื่นอาจบางทีมิได้สนใจสังเกต แต่ยู่ป้วยหยก...

จูลุ่ยยี้รู้สึกมือเย็นยะเยียบของยู่ป้วยหยกพลันร้อนระอุขึ้นทันที นางกระทั่งยังรู้สึกหัวใจยู่ป้วยหยกเต้นถี่เร็วรุนแรง ร่างก็สั่นระริกไปทุกส่วนสัด

บทที่ 47

ผู้ถูกสาปแช่งจากฟ้า

ได้ยินโอ๊วเหลาเล่ากล่าวต่อไปว่า

"ท่านรู้จักเราอยู่แน่ชัด เหตุไฉนยังเสแสร้งเป็นจำไม่ได้ ?"

ย่ป้วยหยกแทบจะตะเบ็งร้องให้สุดเสียง

'มันมิใช่เสแสร้งมารยา มันความจริงไม่รู้จักท่านเลย เนื่องเพราะมันมิใช่ 'ยู่ปังเฮาะ' คนเก่าที่เคยพบกับท่านมาเมื่อยี่สิบปีก่อน มันเป็นตัวปลอมที่แอบอ้างมา !'

...แต่ยู่ป้วยหยกได้แต่กัดฟันทนทานอย่างเต็มที่ จึงสามารถกลั้นมิให้มีเสียงดังออกไป กล้ามเนื้อบนใบหน้าบิดเบี้ยวด้วยความเจ็บปวดรวดร้าว เมื่อจูลุ่ยยี้เหลียวไปเห็นสีหน้าของยู่ป้วยหยก นางยังอดสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บมิได้...เนื่องเพราะนางมิเคยคิดใบหน้าอันงามหล่อเหลาจะแปรเปลี่ยนเป็นเจ็บปวดรวดร้าวถึงปานนี้ น่าหวาดกลัวถึงปานนี้ !

ยู่ปังเฮาะกลับพลันหัวร่อดัง ๆ แหงนหน้าหัวร่อแล้วกล่าว

"อดีตของเมื่อยี่สิบปีก่อน ข้าพเจ้าลืมไปเสียนานแล้ว เหลาเล่าท่านไยต้องฝังใจจำไว้อีก ?"

โอ๊วเหลาเล่ากล่าวเสียงเย็นชา

"เรื่องเยี่ยงนั้น เราผู้เฒ่าจะไม่มีวันลืมได้ตลอดชั่วกาลนาน !"

ยู่ปังเฮาะแม้ยังคงส่งเสียงหัวร่อกลบเกลื่อนความกระสับกระส่ายของมัน แต่เมื่อได้ยินวาจาประโยคนี้เสียงหัวร่อของมันถึงกับขัดหูยิ่งกว่าเสียงเลื่อยไม้เสียอีก

มันหัวร่อเสียงแหบแห้งพลางกล่าว

“หรือท่านวันนี้คิดจะมาแก้แค้น ?”

ดวงตาโอ๊วเหลาเล่าเป็นประกายวาวเขม้นมองอยู่อีกครู่หนึ่งจึงกล่าวช้า ๆ

“ใช่แล้ว ท่านย่อมควรทราบฝีมือแก้แค้นของเรานางเฒ่าอยู่ ไม่ว่าผู้ใดก้าวร้าวขัดใจเรา เรานางเฒ่าจะต้องแก้แค้นมันด้วยคุณค่าเพิ่มเป็นทวีคูณ หากบวกดอกเบี้ยที่นานอีกยี่สิบปี เฮอะ เฮอะ...”

นางโยนถั่วเข้าไปในปากเม็ดหนึ่ง ขบเคี้ยวอย่างรุนแรงขึ้นมา คล้ายถือถั่วเม็ดนี้เป็นย่ปังเฮาะ จะขบกัดจนแหลกละเอียดแล้วค่อยกลืนลงไปในท้องก็ปาน

ลิ้มโซ่วเกียงพลันส่งเสียงดัง ๆ

“ผู้อาวุโสแม้เป็นยอดคนของบู๊ลิ้ม แต่อย่างไรควรอย่าลืมศักดิ์ฐานะของยู่ไต้เฮี้ยบในปัจจุบันนี้”

โอ๊วเหลาเล่าถลึงตา ถามไป

“ศักดิ์ฐานะใด ?”

ลิ้มโซ่วเกียงตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

“หากผู้อาวุโสมีทีท่าก้าวร้าวต่อเม่งจู๊เยี่ยงไร เท่ากับเป็นการประกาศตัวเป็นศัตรูกับชนชาวบู๊ลิ้มทั้งแผ่นดิน !”

โอ๊วเหลาเล่าหัวร่อคิกคิกแล้วกล่าว

“หรือชนชาวทั้งแผ่นดินต่างอยู่ที่นี่ ? เรานางเฒ่าไฉนไม่เห็นเลย ? เรานางเฒ่าเพียงเห็นพวกท่านห้าคนเท่านั้น อาศัยพวกท่านห้าคนนี้ เรานางเฒ่าคิดว่ายังพอรับมือได้อยู่”

มือลิ้มโซ่วเกียงกำด้ามกระบี่แนบแน่น แต่หน้าผากมีเหงื่อซึมออกเป็นเส้นสาย หันไปฝืนหัวร่อแก่เฒ่าเคราดก ถอยกายสามก้าวแล้วกล่าว

“หากผู้อาวุโสมีข้อพิพาทบาดหมางอย่างไรกับเม่งจู๊ พวกข้าพเจ้าไม่กล้าถามไถ่เป็นอันขาด”

โอ๊วเหลาเล่าส่งเสียงละห้อยขึ้น

“ตอนนี้เหลือเพียงสี่คนแล้ว”

คนหน้าซีดขาวราวกระดาษทองที่อยู่ข้างเฒ่าเคราดกกระแอมเบา ๆ แล้วกล่าว

“ผู้แซ่ซ่งมีนิสัยไม่สนใจกับเรื่องผู้อื่นเสมอมา ยิ่งเป็นเรื่องของผู้อาวุโสบู๊ลิ้ม ข้าพเจ้ายิ่งไม่กล้าสอดแทรกถามไถ่”

โอ๊วเหลาเล่าส่งเสียงละห้อยขึ้นว่า

"เหลือเพียงสามคนแล้ว"

ชายฉกรรจ์ร่างผอมสูงอีกผู้หนึ่งมิรอให้นางกล่าวจบคำ ก็ชิงสวนขึ้น

"ข้าพเจ้ารุกและถอยพร้อมกับซ่งเฮียเสมอมา ความคิดเห็นของซ่งเฮียก็เป็นความคิดเห็นของข้าพเจ้า"

โอ๊วเหลาเล่าหัวร่อเสียงก้อง แล้วกล่าว

"เหลือเพียงสองคนเท่านั้นแล้ว ดูท่าสหายที่ผู้แซ่ยู่คบหา กลับนับเป็นวีรบุรุษเปี่ยมคุณธรรมได้เต็มภาคภูมิทีเดียว หากพวกมันมิใช่บุคคลประเภทนี้ ท่านก็ไม่หาพวกมันไว้เป็นมิตรสหายแล้ว ใช่หรือไม่ ?"

ลิ้มโซ่วเกียงชักกระบี่ออกจากฝักดังควับใหญ่ แต่กระบี่เพิ่งชักเพียงครึ่งเดียว มือของมันก็ถูกยู่ปังเฮาะคว้าไว้ ลิ้มโซ่วเกียงส่งเสียงหนัก ๆ กล่าวว่า

"หรือเม่งจู๊ยังจะรอให้นางลงมือก่อน"

ยู่ปังเฮาะยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"นางไม่ลงมือมาดอก หากนางจะลงมือก็มิกล่าววาจาประดานี้แล้ว"

ลิ้มโซ่วเกียงยังคลางแคลงสงสัยอยู่ โอ๊วเหลาเล่าก็ได้ปรบมือหัวร่อเสียงดัง กล่าวว่า

"ถูกต้อง คนที่สามารถขึ้นนั่งบัลลังก์เม่งจู๊ นับว่ามีฝีมืออยู่บ้างจริง ๆ ที่เรากล่าววาจาเหล่านั้นไปเพียงแต่จะบอกแก่ท่าน ท่านตอนนี้อยู่ในกำมือของเรานางเฒ่าแล้ว ดังนั้น เรานางเฒ่าหากจะถามไถ่ท่านสักหลายคำ ท่านยังคงตอบมาโดยสัตย์ซื่อจริงใจจะประเสริฐสุด"

ยู่ปังเฮาะถามสวนคำ

"เรื่องอันใด ?"

โอ๊วเหลาเล่าชี้ไปที่เฒ่าเคราดกพลางกล่าว

"พวกประดานี้แม้มีชื่อเสียงไม่น้อย แต่รวมกันสามคนแล้ว ยังไม่มีค่าแม้สักครึ่งอีแปะ ท่านจัดการหลอกลวงอั้งเน้ยฮวยจนไป แต่กลับลากพวกประดานี้มาด้วยเจตนาใดกันแน่ ?"

ยู่ปังเฮาะอึ้งครู่หนึ่งจึงกล่าวช้า ๆ

"เรื่องที่ข้าพเจ้าจะกระทำ หรือเหลาเล่าท่านยังมิทราบได้ ?"

"เราอาจบางทีล่วงรู้ อาจบางทีมิทราบก็ได้ ย่อมต้องฟังจากปากท่านยืนยันเราผู้เฒ่าจึงวางใจคลายกังวลได้"

ยู่ปังเฮาะกล่าวอย่างครุ่นคิด

"ข้าพเจ้าคิดหาของสิ่งหนึ่งในที่นี้ คุณค่าของที่หามิว่าผู้ใดก็ไม่อาจประเมินราคาได้ แต่คิดว่าเหลาเล่าท่านคงทราบอยู่ก่อนแล้ว ?"

ดวงตาโอ๊วเหลาเล่าเป็นประกายสุกใสทันที กล่าวว่า

"หากแม้นของนั้นถูกหาพบ เราผู้เฒ่าจะมีส่วนด้วยหรือไม่ ?"

ยู่ปังเฮาะยิ้มพลางกล่าวว่า

"ผู้ที่มาร่วมอยู่ในที่นี้ทุกคน ต่างมีส่วนด้วยทั้งสิ้น"

โอ๊วเหลาเล่ากระโดดขึ้นทันที โยนชะแลงเหล็กไปที่เบื้องหน้าเฒ่าเคราดกแล้วตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"เมื่อเป็นเช่นนี้ พวกท่านยังรออะไรกัน ?"

พื้นฐานของหอน้อย สร้างไว้มั่นคงแข็งแรงยิ่ง ชะแลงและเสียมเมื่อขุดกระแทกคล้ายดั่งเคาะบนแผ่นเหล็กก็ปาน ส่งเสียงดังสะท้านแก้วหู และยังมีประกายไฟกระจายอีกด้วย

เสื้อแพรพรรณเนื้อดีสูงค่าของชายฉกรรจ์ร่างสูงเรียว ถูกเหงื่อซึมออกมาจนเปียกชุ่มโชกแล้ว มันกระแทกชะแลงขุดพลางพึมพำไปพลาง

"หัวหน้าใหญ่ของสำนักคุ้มกันภัยจิ้นเอี้ยงเปียเก๊กกับทายาทตึกบ้วนบั๊กจึงถึงกับตะเกียกตะกายมาขุดดินในที่นี้ได้ ไยมิใช่เป็นเรื่องบัดซบที่ไม่อาจให้ผู้อื่นล่วงรู้"

ใบหน้าที่เหลืองซีดของซ่งฮั้งแชทายาทตึกบ้วนบั๊กจึงแดงฉานทันที ฝืนยิ้มกล่าวว่า

"นี่เป็นเรื่องที่พวกเรายินยอมพร้อมใจอยู่มิใช่ดอกหรือ ?"

ฮั่นไต้ง้วนประมุขสำนักคุ้มกันภัยจิ้นเอี้ยงเปียเก๊กกล่าวว่า

"ใช่แล้ว นี่เป็นเรื่องที่ข้าพเจ้ายินยอมพร้อมใจ เพราะของนั้น อย่าว่าเรียกให้ข้าพเจ้าขุดดินเลย แม้นับว่าให้ข้าพเจ้าหาบอุจจาระยังมิเป็นไร กลัวแต่ว่า เมื่อหาของนั้นออกมาแล้ว พวกมันจะลืมพวกเราไปเสียก่อนเท่านั้น"

กล่าวพลางชม้ายชำเลืองหางตาไป แลเห็นโอ๊วเหลาเล่ากับพวกยู่ปังเฮาะต่างยืนอยู่ห่างไกลยิ่ง จึงกล้ากล่าวต่อไปอย่างโล่งใจ

ซ่งฮั้งแชกล่าวขึ้นบ้าง

"หากมันไม่มีความคิดแบ่งปันกับพวกเรา จะหาพวกเรามาด้วยสาเหตุใด ?"

ฮั่นไต้ง้วนกล่าวบ้าง

"มันน่ากลัวเรียกพวกเรามาทำงานหนักแทนพวกมัน"

ซ่งฮั้งแชยกแขนเสื้อปาดเหงื่อแล้วกล่าว

"ยู่ปังเฮาะมิใช่คนประเภทนั้น"

ฮั่นไต้ง้วนแค่นหัวร่อ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าความจริงก็เข้าใจมันมิใช่คนประเภทนั้น แต่บัดนี้...ท่านแลเห็นบั้นปลายของลุ้ยฮวงหรือไม่ บั้นปลายของพวกเรา ก็น่ากลัวไม่ผิดกว่ามันเท่าใด ?"

พลันเบือนหน้ากลับแล้วกล่าว

"เฮี่ยงเล่าตั้ว (เฒ่าเคราดก) ท่านได้ยินคำสนทนาของพวกเราหรือไม่ ?"

เฒ่าเคราดกที่แซ่เฮี่ยง กระทั่งเคราก็ยังมีเหงื่อหยดย้อยลงเป็นเส้นสาย ร้องเสียงแหบแห้งว่า

"ได้ยินแล้วจะเป็นไร ? หรือพวกเราตอนนี้ยังคิดหยุดมือได้ ?"

ได้ยินลิ้มโซ่วเกียงส่งเสียงดัง ๆ เข้ามา

"ทั้งสามท่านได้พบเห็นสิ่งใดแล้วหรือไม่ ?"

"มิได้ ไม่พบเห็นสิ่งใดทั้งสิ้น"

โอ๊วเหลาเล่ากล่าวเสียงกระด้างเย็นชา

"พวกท่านควรลงแรงแข็งขันกว่านี้จะประเสริฐ หากขุดค้นไม่ได้ของออกมา พวกท่านก็ไม่มีความดีความชอบใด"

เฒ่าเคราดกร้องโพล่งขึ้น

"หากของนั้นมิได้อยู่ที่นี้ ?"

โอ๊วเหลาเล่าสวนคำทันที

"หากของนั้นมิได้อยู่ที่นี้ เรานางเฒ่าจะจับพวกท่านฝังลงไปแทน"

ขณะนั้น จูลุ่ยยี้ไม่อาจอดกลั้นอยู่ได้อีกแล้ว นางชะโงกไปกระซิบที่ข้างหูยู่ป้วยหยกเบา ๆ

"ตอนนี้พวกมันต้องไม่ได้ยินคำพูดของข้าพเจ้าแล้ว"

ยู่ป้วยหยกผงกศีรษะเห็นพ้อง จูลุ่ยยี้จึงกล่าวสืบต่อไป

"มารดาข้าพเจ้าฝังของใดไว้ใต้พื้นบ้านกันแน่ ? เท่าที่ข้าพเจ้าทราบ ที่นางมาที่นี้เนื่องเพราะตกลงใจจะใช้ชีวิตของสามัญชนคนธรรมดา ดังนั้น กระทั่งเครื่องประดับก็มิได้นำมาด้วย"

"ที่พวกมันต้องการหาในตอนนี้ ต้องมิใช่เครื่องประดับอย่างเด็ดขาด"

"เพราะเหตุใด ?"

"ห่ออัญมณี เมื่อครู่นี้ท่านหิ้วออกมาแล้วก็มิได้ซ่อนกลับเข้าไป ขอเพียงเป็นคนเดินผ่านหอมา ทุกคนต่างพอจะเห็นได้โดยง่ายดาย"

“แต่นั่นใช้ผ้าห่อแนบแน่นมิดชิดยิ่ง”

“แม้นับว่าใช้ผ้าห่อไว้ แต่บรรดามันที่มีประสบการณ์โชกโชนชำนาญ ยังพอมองออกว่าภายในห่อเป็นข้าวของใดอยู่ อย่าว่าแต่ในความมืดอัญมณีจะมีประกายเปล่งขึ้นจนไม่อาจตบตาผู้คน ดังนั้น หากพวกมันต้องการอัญมณี ต้องไม่ยินยอมปล่อยให้ห่ออัญมณีถูกไฟเผาผลาญไปแน่นอน”

จูลุ่ยยี้ขมวดคิ้ว กล่าวว่า

“อย่างนั้น ที่พวกมันหาเป็นของใดกันแน่ ?”

วาจาประโยคนี้ ย่ป้วยหยกมิได้ตอบไป เนื่องเพราะตัวเองก็มิทราบเช่นกัน

ขณะนั้น พวกเฒ่าเคราดกได้ขุดลงไปลึกมากแล้ว พื้นของหอน้อยกลายเป็นหล่มกว้างสิบวาลึกร่วมสองวาไปแล้ว

พวกมันทั้งสามต่างยืนอยู่ในหลุม มองจากที่ซึ่งยู่ป้วยหยกซ่อนตัว ไม่อาจเห็นศีรษะพวกมันแล้ว เพียงแต่ได้ยินเสียงและเห็นโยนเศษไม้ขึ้นมาเป็นบางครั้งบางคราเท่านั้น

พวกโอ๊วเหลาเล่ายู่ปังเฮาะต่างพากันไปยืนที่ปากหลุมใหญ่ ทีท่ากระวนกระวายไม่น้อย จนถึงภายหลังเสียงขุดดินก็ได้แผ่วทุ้มไป และมิเห็นโยนเศษไม้เศษหินขึ้นมาอีก แสดงว่าหินที่ใช้เป็นฐานของหอถูกพวกมันขุดแตกกระจายไปแล้ว พวกมันตอนนี้กำลังขุดดินเปียกชื้นใต้ฐานหินอยู่

ขุดเป็นครู่ใหญ่ ลิ้มโซ่วเกียงอดมิได้ต้องกล่าว

“อาจบางทีเซียวฮุ้นเก็งจู๊มิได้ซ่อนของนั้นไว้ที่นี้ หรืออาจบางที นางมิได้นำออกมาเลย”

โอ๊วเหลาเล่าสั่นศีรษะกล่าว

“นางนำติดตัวมาด้วย และยังซ่อนอยู่ที่นี้”

ลิ้มโซ่วเกียงขมวดคิ้วถาม

“ผู้อาวุโสทราบได้อย่างไร ?”

โอ๊วเหลาเล่ากล่าวเสียงกระด้างเย็นชา

“เราย่อมทราบดี หากท่านยินยอมใช้สมองสักเล็กน้อย ท่านก็พลอยต้องทราบเช่นกัน”

ยู่ปังเฮาะกล่าวขึ้นบ้าง

“นั่นเนื่องเพราะตังฮึงมุ้ยหยกต้องทราบว่าของนั้นซ่อนอยู่ที่นี้ ดังนั้น มันจึงไม่ยอมหลบหน้าหนี ตังฮึงเม้งก็ย่อมเพราะยินยอมมอบของนี้เป็นการแลกเปลี่ยน

จึงสามารถเชื้อเชิญพวกลี้เทียนอ๊วงทั้งห้าคนมาช่วยเหลือ"

ลิ้มโซ่วเกียงขบริมฝีปากกล่าว

"แต่เชียวฮุ้นเก็งจู๊เมื่อมีของนี้อยู่ ไหนไม่ใช้คุณค่าของมัน กลับนำมันมาฝังไว้ที่ใต้ดิน ?"

โอ๊วเหลาเล่าแค่นหัวร่อกล่าว

"เนื่องเพราะนางตกลงใจจะเป็นภรรยาที่ดีของสามี แต่ก็ไม่ยอมให้ของนั้นตกทอดไปที่มือผู้อื่น..."

หยดแค่นหัวร่ออีกครา จึงยอมกล่าวสืบต่อไป

"สตรีนางใดหากรักบุรุษเพศ มักกระทำเรื่องอันน่าพิศวงสงสัยออกมาได้มากมายนัก"

ทันใดนั้น มีเสียงล้อรถแว่วมาแต่ไกล โอ๊วเหลาเล่า ยู่ปังเฮาะ และลิ้มโซ่วเกียงต่างตื่นตกใจจนรีบเหลียวมองไป

จูลุ่ยยี้ฉวยโอกาสนั้นกระซิบที่ข้างหูยู่ป้วยหยกอีกครา

"ข้าพเจ้าทราบว่าพวกมันต้องการหาสิ่งใดแล้ว"

ยู่ป้วยหยกเลิกคิ้วร้องอ้อด้วยความสงสัย จูลุ่ยยี้จึงกล่าวสืบต่อไป

"ที่พวกมันต้องการหา ต้องเป็นคัมภีร์วิชาบู๊อันมีความร้ายกาจสุดยอดเล่มหนึ่งมารดาข้าพเจ้ามิทราบไปได้คัมภีร์วิชาบู๊เล่มนั้นจากที่ใด ตอนยังมิได้เริ่มฝึกปรือก็พบกับตังฮึงมุ้ยหยกก่อน ในเมื่อนางตั้งใจใช้วันเวลาเช่นสามัญชนคนธรรมดา มิว่าหลักวิชาบู๊ใดต่างไม่มีประโยชน์ต่อนางแล้ว ดังนั้น นางจึงซ่อนคัมภีร์เล่มนั้นไว้ แต่โชคร้ายคือเรื่องนี้พาลถูกตังฮึงมุ้ยหยกล่วงรู้ด้วย"

นางกล่าวพลางยู่ป้วยหยกผงกศีรษะไปพลาง เนื่องเพราะข้อสันนิษฐานของนางมีเหตุผลสมจริงยิ่ง จนยู่ป้วยหยกอย่างไรก็คิดหาคำอธิบายสมเหตุสมผลยิ่งกว่านี้มิได้

รอจนเมื่อนางกล่าวจบคำ ก็เห็นมีรถม้าคันหนึ่งห้อตะบึงมาในบริเวณไฟไหม้นี้

หากว่ามันเป็นรถม้า กลับมิสู้ว่าเป็นบ้านที่เคลื่อนที่จะเหมาะสมกว่า มันควรเป็นบ้านที่มีล้อ ใช้ม้าสิบหกตัวช่วยกันลากมา !

หากว่ามันเป็นรถม้า อย่างนั้น ในโลกน่ากลัวหารถม้าที่ใหญ่โตกว่านี้มิได้อีกแล้ว รถม้าคันนี้ นับว่าพอจะให้คนเข้าไปนั่งได้ไม่ต่ำกว่าเจ็ดแปดสิบคน !

ยู่ปังเฮาะขมวดคิ้วกล่าวขึ้น

"ท่านวางสายคอยเฝ้าบริเวณทั้งสี่ทิศหรือไม่ ?"

ลิ้มโซ่วเกียงผงกศีรษะรับคำ

"ได้วางไว้จนแน่นหนานานแล้ว"

ยู่ปังเฮาะขมวดคิ้วกล่าว

"ในเมื่อมีคนคอยเฝ้า ประดานั้นต่างหลับไปหรือไร ? ไฉนปล่อยให้รถม้าเยี่ยงนี้บุกเข้ามาจนได้ พวกมันแม้นับว่าขวางไม่อยู่ ก็ควรส่งสัญญาณให้รู้ตัวก่อนจึงถูกต้อง"

รถม้าได้จอดอยู่ที่ไกล ๆ แล้ว พวกมันคำนวณแน่ คำสนทนาของมันต้องไม่ถูกได้ยินเด็ดขาด มิคาดวาจาเพิ่งขาดคำ ในรถม้าก็มีคนหัวร่อแล้วกล่าว

"เรื่องนี้ท่านไม่อาจตำหนิพวกมัน พวกมันนับว่าเตรียมจะส่งพลุไฟสัญญาณมาแล้ว แต่เสียดายที่ยังมิทันชักออกจากมือ ศีรษะก็ถูกเด็ดขาดจากบ่าไปก่อน"

มันหัวร่อคิกคิกอีกครู่หนึ่งจึงกล่าว

"ท่านสมควรทราบ คนใดหากถูกเด็ดศีรษะกระเด็นไป นั่นก็ไม่อาจกระทำเรื่องราวใดได้อีกแล้ว"

วาจาประโยคนี้ นับว่ากล่าวอย่างไร้สาระที่สุด แต่คนผู้นั้นกลับคล้ายขบขันน่าสนใจ คล้ายในโลกไม่มีเรื่องใดที่น่าขบขันยิ่งกว่านี้อีกแล้ว

มันกล่าวพลางหัวร่อพลางไม่หยุดยั้ง คำพูดของมันแหลมเล็กอยู่แล้ว เสียงหัวร่อก็สดใสอย่างยิ่ง ฟังแล้วกลับคล้ายเป็นทาริกายังไม่เติบใหญ่ รู้สึกเรื่องราวใด ๆ ในโลกต่างสนกสนานน่าสนใจ ดังนั้น แม้นับว่ามีคนผายลมออกมา ยังคงสามารถกระตุ้นนางหัวร่อเป็นครึ่งค่อนวันทีเดียว

บุคคลประเภทนี้ ส่วนมากมีจิตใจร่าเริงแจ่มใสนอบน้อมนุ่มนวล สามารถพบพานบุคคลประเภทนี้ ปกติมักจะรู้สึกมีความหมายน่าสนใจยิ่ง แต่โอ๊วเหลาเล่ากลับคล้ายไม่รู้สึกมีความหมายน่าสนใจแม้สักน้อยนิด

พอได้ยินเสียงหัวร่อนี้ นางกลับคล้ายจะหลบหน้าหนีแล้ว แต่เมื่อเหลือบดูหลุมใหญ่ข้างกายแวบหนึ่ง คล้ายดั่งเสียดายจนไม่อาจตัดใจผละไปได้ ขณะลังเลอยู่นั้น ประตูรถม้ามหึมาถูกเปิดออก ชายฉกรรจ์ที่เปลือยร่างท่อนบนสิบกว่าคน หามเตียงนอนใหญ่กระโดดลงจากรถม้ามา

เตียงนี้ก็ใหญ่จนน่าแตกตื่นใจ บนเตียงมีของกินนานาชนิดกองไว้จนเต็ม มีเป็ดไก่และเนื้อที่ย่างสีงามน่ากิน มีผลไม้สดสีสันสดใสสารพัดชนิด มีเครื่องดองของหวานทุก ๆ ประการ ยังมีป้านเงินหลายป้าน กระปุกเล็กกระปุกน้อยอีกมากมาย เพียงท่านึกถึงอาหารที่ถูกปากน่ารับประทานมาได้ บนเตียงนี้ต่างมีอยู่ครบครันก่อน

ในกองข้าวของประดานั้น มีคนเอนกายอยู่ผู้หนึ่ง

พอแลเห็นคนผู้นี้ กระทั่งยู่ปังเฮาะยังแทบอดกลั้นมิได้ต้องหัวร่อออกมา

มันนับว่าไม่อาจเรียกเป็นคนเลยจริง ๆ เพียงสามารถเรียกเป็นเนื้อกองหนึ่งเท่านั้น มันคล้ายเป็นชิ้นเนื้อปนมันจำนวนหลายร้อยชั่งกองรวมกันขึ้นเป็นรูปร่างก็ปาน

ตลอดร่างของมันแทบมิได้สวมใส่อาภรณ์ใด ๆ แต่นี่กลับไม่อาจตำหนิมันเนื่องเพราะท้องมหึมาของมันหย่อนยานจนถึงหัวเข่า จะสวมกางเกงก็เป็นที่ลำบากยากเข็ญ เพราะต้องใช้สองคนช่วยพยุงท้องที่หย่อนยานไว้บนศีรษะมันก่อน จึงพอจะฝืนใจสวมกางเกงได้

เฒ่าเคราดก ซ่งฮั้งแช ฮั่นไต้ง้วนทั้งสามเพิ่งกระโดดขึ้นจากหลมใหญ่ พลันเห็นตัวประหลาดเยี่ยงนั้นโดยกะทันหัน จึงทั้งแตกตื่นทั้งขบขันไป

ชายร่างอ้วนกลับเป็นฝ่ายหัวร่อขึ้นก่อน หัวร่อคิกคิกพลางกล่าว

"ผู้อื่นเล่าขานกันว่า 'อันลกซัน' อ้วนราวสุกร แต่ในความเห็นของเรา ต่อให้เป็นอันลกซันสองคนก็ไม่อาจเปรียบกับเราได้ ในโลกหากมีการประกวดคนอ้วน เราจะต้องได้รางวัลที่หนึ่ง พวกท่านว่าใช่หรือไม่ ?"

บุรุษตัวใหญ่มหึมาราวสัตว์โบราณ น้ำเสียงของมันถึงกับแหลมเล็กสดใสราวเป็นทาริกาน้อย พวกเฒ่าเคราดกอดมิได้ต้องหัวร่อจนมีเสียงขึ้นจริง ๆ

ชายอ้วนฉพลอยหัวร่อไปกับพวกมัน แต่หัวร่อด้วยความเบิกบานใจยิ่งกว่าทุกผู้คน กระทั่งสีหน้าอันตื่นเต้นจนตึงเครียดของลิ้มโซ่วเกียง พลอยผ่อนคลายลงไปอีกไม่น้อย

ในจำนวนนั้น มีเพียงคนเดียวที่สีหน้าไม่มีรอยยิ้มแม้สักน้อยนิด นั่นคือโอ๊วเหลาเล่า รอยย่นบนใบหน้าของนางคล้ายดั่งเพิ่มพูนขึ้นเป็นทวีคูณ

ขณะที่นางกำลังถอยหลังไปทีละก้าวอย่างเชื่องช้า แต่พอสายตาชายร่างอ้วนเหลือบแลนาง เท้าของนางพลันคล้ายถูกตอกตรึงติดกับพื้นทันที

ชายอ้วนหัวร่อให้นางพลางกล่าว

"เราทั้งหลายต่างกำลังหัวร่อ ท่านไฉนไม่หัวร่อ ? แลเห็นคนที่อ้วนดั่งเรา หรือท่านไม่รู้สึกขบขันเลย ?"

บนใบหน้าที่เต็มไปด้วยรอยย่นของโอ๊วเหลาเล่าถูกพยายามเค้นจนมีรอยยิ้มขึ้นเล็กน้อย

แต่ทว่า นั่นยิ่งทำให้นางแก่ชราลงกว่าเดิม นางความจริงดูแล้วมีอายุไม่เกินแปดสิบปี แต่ตอนนี้คล้ายดั่งเกินกว่าหนึ่งร้อยปีไปหลายขวบอยู่ หัวร่อประจบพลางกล่าว

"คนอ้วน ? ที่ไหนมีคนอ้วน เรานางเฒ่าไฉนมองไม่เห็น ?"

คนอ้วนผู้นั้นกล่าว

"เราอยู่เบื้องหน้าสายตาท่านเอง ไฉนมองไม่เห็น ?"

โอ๊วเหลาเล่าฝืนยิ้ม กล่าวไป

"ผู้อาวุโสเพียงแต่มีรูปกายกำยำเป็นพิเศษเท่านั้น ไหนเลยจะนับว่าอ้วนได้ !"

ชายอ้วนพลันหน้าเครียดเย็นชา ตวาดด้วยโทสะ

"ท่านเข้าใจ คนอ้วนทุกคนต่างไม่ยินดีถูกผู้อื่นกล่าวหาว่าอ้วน ดังนั้น คิดจะมาประจบสอพลอเรา ?"

โอ๊วเหลาเล่าเมื่อเห็นสีหน้ามันมีแววขุ่นเคือง กลับระบายลมจากปากอย่างโล่งอก แย้มยิ้มประจบแล้วกล่าว

"ที่เรานางเฒ่ากล่าวล้วนเป็นวาจาจริง"

คนอ้วนสั่นศีรษะสวนคำ

"ท่านมิใช่กล่าววาจาจริง เราความจริงควรตัดลิ้นท่านออกมา"

มันถอนหายใจยาว ส่ายหน้ากล่าวต่อไป

"แต่เรานับว่าอ้วนเกินไปแล้ว อ้วนจนคร้านที่จะขยับกายเคลื่อนไหว ท่านก็ช่วยเหลือเราตัดลิ้นของท่านออกมาเองเถิด ไม่ตัดลิ้น ตัดจมูกก็พอจะฝืนใจนับแทนได้"

วาจานี้กลับว่ากล่าวอย่างขึงขังเป็นจริงจัง ผู้อื่นฟังกลับแทบต้องหัวร่อให้ขาดใจ มันวอนผู้อื่นให้ช่วยเหลือ ถึงกับต้องการให้ผู้อื่นตัดจมูกออกมาจากใบหน้าตัวเอง !

ในโลกน่ากลัวไม่มีเรื่องใดเหลวไหลไปกว่านี้อีกแล้ว

มิคาด โอ๊วเหลาเล่าถึงกับไม่ส่งเสียงกระไร ตะปบมือชิงกระบี่ออกจากเอว ลิ้มโซ่วเกียงมาอย่างว่องไว ตัดจมูกของนางทิ้งไปในทันที !

จมูกที่มีโลหิตสด ๆ เนืองนองเพิ่งตกถึงพื้น โอ๊วเหลาเล่าก็ปิดหน้าหันกายวิ่งไปอย่างไม่คิดชีวิต พวกลิ้มโซ่วเกียงต่างตะลึงลานกับที่ ไม่อาจหัวร่อออกมาได้อีกแล้ว !

คนอ้วนปรบมือหัวร่อเสียงก้อง แล้วกล่าว

"ในโลกถึงกับมีคนตัดจมูกตัวเอง หรือพวกท่านไม่รู้สึกขบขันน่าหัวร่อ ? เหตุใดไม่หัวร่อกัน ? !"

คนทั้งปวงเหลียวหน้ามองกันอยู่ไปมา นับว่าหัวร่อไม่ออกแล้วจริง ๆ

คนอ้วนถอนใจกล่าว

"พวกท่านประดานี้ ไฉนไม่มีอารมณ์ขันแม้แต่น้อย นับว่าสร้างความผิดหวัง

แก่เราเป็นยิ่งนัก”

พลันชี้ไปที่ซ่งฮั้งแชแล้วกล่าว

“เจ้ามีนามกระไร ?”

“ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าซ่งฮั้งแช”

“เจ้าเมื่อครู่มิใช่ยังหัวร่อด้วยความเบิกบานใจยิ่ง ไฉนตอนนี้หัวร่อไม่ออกแล้ว ?”

ซ่งฮั้งแชพยายามเค้นหัวร่ออย่างไม่คิดชีวิต แต่จนใจรอยยิ้มคราวนี้ยังขัดตายิ่งกว่าร่ำไห้เสียอีก

คนอ้วนส่ายหน้ากล่าวว่า

“ในเมื่อเจ้าไม่มีอารมณ์ขัน หูทั้งสองก็ไม่มีประโยชน์อย่างไร วิงวอนเจ้าช่วยเหลือเราสักคราว ตัดหูของเจ้าทิ้งเถิด”

วาจาประโยคนี้ หากกล่าวจากปากคำผู้อื่น ซ่งฮั้งแชจะต้องหัวร่อจนฟันร่วงเป็นแน่แท้ แต่บัดนี้ไม่อาจรู้สึกเป็นเรื่องน่าหัวร่อแต่อย่างไรเลย

มันมองดูท้องใหญ่มหึมาของคนอ้วนแล้วคิดในใจ

‘เจ้าอ้วนผู้นี้ กระทั่งโอ๊วเหลาเล่าเห็นแล้วยังกลัวจนขวัญหนีดีฝ่อ แสดงว่าต้องพอมีฝีมืออยู่บ้าง แต่หากเราสู้มันมิได้จริง หรือกระทั่งเรี่ยวแรงหลบหนีก็ยังไม่มี ?’

มันมิส่งเสียงอย่างไรอีก สะบัดหน้าได้ก็วิ่งปราดไปทันที

คนอ้วนหัวร่อเสียงก้องแล้วกล่าว

“พวกท่านดู คนผู้นี้หนีแล้ว มันเหตุใดต้องหลบหนีด้วย ?”

ซ่งฮั้งแชก็เป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งของบู๊ลิ้มยุคนี้เช่นกัน ยามนี้ทุ่มเทพละกำลังจนหมดสิ้น ร่างจึงว่องไวดุจเป็นนางแอ่นน้อย เมื่อคนอ้วนกล่าวสองประโยคจบคำมันได้หนีไปไกลกว่ายี่สิบวาแล้ว

คนทั้งปวงต่างคำนวณแน่ คนอ้วนอย่างไรก็ไม่มีทางตามทันเด็ดขาด !

ขณะเวลานั้นเอง มีเสียงควับดังขึ้นเบา ๆ ประกายเงินสายหนึ่งพุ่งวาบเป็นทางยาวราวดาวตก พริบตาก็ทันซ่งฮั้งแช วนอยู่รอบร่างมันตลบหนึ่งแล้วพุ่งควับกลับมาในมือคนอ้วนอีกครั้ง ที่แท้เป็นเพียงถาดเงินใส่ผลไม้นั่นเอง

เมื่อดูซ่งฮั้งแชอีกครา เห็นยังคงวิ่งอยู่ไม่หยุดยั้ง แต่วิ่งได้อีกเพียงสองก้าวครึ่งร่างท่อนบนพลันหักหงายมาด้านหลัง โลหิตสด ๆ สายหนึ่งฉีดขึ้นจากท่อนล่างไปดุจน้ำพุ

สองเท้ายังคงพาห่าโลหิตวิ่งไปอีกสองก้าว จึงได้ล้มลงฟาดกับพื้น

พวกเฒ่าเคราดกมาตรแม้นล้วนเป็นฆาตกรอำมหิตที่ฆ่าคนมิเคยกะพริบตา แต่สภาพอันสยดสยองพองขนเยี่ยงนี้ ในชั่วชีวิตมันก็ไม่มีวันเคยพบเห็นเด็ดขาด !

คนอ้วนถึงกับสามารถใช้ถาดเงินใบเดียว ร่อนไปตัดเอวคนเป็น ๆ ขาดสองท่อนได้อย่างง่ายดาย พลังฝีมือระดับนี้ กระทั่งได้ยินก็ยังมิเคย !

คราวนี้ พวกทั้งปวงจึงนับว่าแตกตื่นจนตะลึงลานไปจริง ๆ !

แต่คนอ้วนกลับหัวร่อปรบมือพลางกล่าว

"พวกท่านดู ตายแล้วยังวิ่งได้ สนุกสนานอย่างยิ่งหรือไม่ ? หรือพวกท่านยังไม่รู้สึกขบขันน่าหัวร่อ ไฉนไม่มีคนหัวร่อแม้แต่ผู้เดียว ?"

คราวนี้ วาจาของมันมิทันจบคำ ฮั่นไต้ง้วนก็ได้รวบรวมกำลังทั้งมวลแผดหัวร่อจนสุดเสียงก่อน

คนอ้วนกล่าวขึ้นว่า

"หัวร่อแล้วหัวร่อแล้ว ! มีคนหัวร่อแล้ว ! เจ้ามีนามกระไร ?"

ฮั่นไต้ง้วนกล่าว

"ข้าพเจ้าแซ่ฮั่น...ฮั่นไต้ง้วน"

ชายอ้วนผงกศีรษะกล่าวว่า

"ท่านหัวร่อจนเบิกบานใจเช่นนี้ เป็นเพราะรู้สึกว่าเราคนอ้วนน่าขบขันยิ่ง ?"

ฮั่นไต้ง้วนหัวร่อพลางกล่าวว่า

"สนุก สนุกจริง ๆ คนอ้วนท่านนับว่าสนุกน่าขบขันยิ่ง"

คนอ้วนหัวร่อเสียงก้องแล้วกล่าว

"ดูท่า มีแต่ท่านเท่านั้นที่รู้จักอารมณ์ขัน ท่านจะต้องยินดีช่วยเหลือคนอ้วนสักครั้ง ?"

ฮั่นไต้ง้วนคล้ายเป็นไก่ที่พลันถูกตัดคอขาดกระเด็น แผดเสียงแหบแห้งขึ้น

"ข้าพเจ้ากล่าวดั่งนี้ ท่านยังจะ...ยังจะให้ข้าพเจ้า..."

คนอ้วนหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ท่านไม่ช่วยเหลือเรา ผู้ใดยอมมาช่วยเหลือเราเล่า ?"

ฮั่นไต้ง้วนกระโดดโลดเต้นคำรามเสียงก้อง

"เจ้าตัวอ้วน เจ้าสุกรอ้วน เราเสี่ยงกับเจ้าแล้ว !"

ในเสียงคำราม คว้าชะแลงเหล็กอันใหญ่โถมปราดไปราวเหินบิน

คนอ้วนถึงกับคล้ายไม่อาจเคลื่อนไหวร่างกายได้จริง ๆ ชะแลงนั้นถึงกับแทงใส่ร่างมันถนัดถนี่ ทุกคนต่างเข้าใจ ร่างอ้วนใหญ่ต้องกลายเป็นโพรงมหึมา โลหิต

คงต้องหลั่งไหลมากมายอย่างยิ่ง

มิคาด ชะแลงทะลวงแทงลงแล้ว ร่างมันถึงกับไม่มีโลหิตแม้สักหยดหยาดเดียว ชะแลงเหล็กกลับคล้ายถูกเนื้อของมันดึงดูดไว้ ฮั่นไต้ง้วนทุ่มเทพละกำลังจนหมดสิ้นแล้วยังไม่อาจชักกลับมาได้

ใบหน้าชายอ้วนยังคงหัวร่อระรื่น สะบัดมือตบฉาดเข้าใส่หน้า ร่างของฮั่นไต้ง้วนถึงกับถูกตบกระเด็นออกไป คล้ายเป็นว่าวที่ขาดจากป่านก็ปาน ตีลังกาละลิ่วกลางอากาศถึงสิบเจ็ดสิบแปดตลบจึงร่วงหล่นลง แต่ศีรษะกลายคล้ายเป็นลูกพลับเน่าแล้ว !

กระทั่งเฒ่าเคราดกยังต้องแตกตื่นจนตะลึงลาน มันที่มีฉายา ‘หมัดเทพยดาไร้ผู้ต่อต้าน’ พละกำลังของฝ่ามือย่อมมีไม่น้อย แต่กำลังของชายอ้วน กลับเหนือกว่ามันอีกหลายสิบเท่านัก !

มันมิเคยคาดคิดเลยว่า ในโลกถึงกับมีคนพละกำลังมหาศาลปานนี้อยู่

สายตาของชายอ้วนเบือนมองมาทางมัน หัวร่อคิกคักพลางกล่าว

“ท่านมีนามใด ?”

เฒ่าเคราดกรู้สึกขาอ่อนระทวย คุกเข่าโครมลงกับพื้น ร้องเสียงสั่นสะท้านขึ้น

“ผู้ต่ำต้อยแซ่เฮี่ยง ผู้อาวุโสเรียกผู้ต่ำต้อยตัดจมูกผู้ต่ำต้อยก็ตัดจมูก เรียกผู้ต่ำต้อยตัดห ผู้ต่ำต้อยก็ตัดหทันที รับรองไม่กล้าหลบหน้าหนีเด็ดขาด ยิ่งไม่กล้าขัดขืนทัดทาน”

คนอ้วนถอนใจยาวแล้วกล่าว

“เราเห็นเคราของท่านน่าสนใจยิ่ง ความจริงคิดจะให้ท่านช่วยถอนเคราออกมาทีเดียว แต่ในเมื่อท่านยินดีตัดหูตัดจมูกเอง เราก็ไม่มีปัญญาได้”

เฒ่าเคราดกงงงันกับที่ไป รู้สึกขมขื่นจนน้ำตาแทบหลั่งไหล

คนอ้วนกล่าวมาอีกครั้ง

“ในเมื่อท่านยินยอมพร้อมใจ เหตุไฉนยังไม่รีบลงมือ ?”

เฒ่าเคราดกกัดฟันตัดสินใจ ชักมีดสั้นออกมาจากฝัก คนที่ไม่มีจมูกไม่มีใบหูอย่างไรย่อมประเสริฐกว่าไม่มีศีรษะมากมายนัก

มันตัดฉับพร้อมส่งเสียงแผดร้องดังขึ้นโหยหวนสิ้นสติด้วยความเจ็บปวดร่วดร้าว

ชายอ้วนหัวร่อคิกคิกพลางกล่าว

“ฟังว่า ที่นี้มีคนเป็นประมุขบู๊ลิ้มปัจจุบันอยู่ผู้หนึ่ง มันคือใครกันแน่ ?”

ยู่ปังเฮาะกล่าวสวนคำทันที

“ข้าพเจ้าเอง”

จวบจนบัดนี้ มันถึงกับยังมีสีหน้าเป็นปกติมิแปรเปลี่ยน ข่มใจได้หนักแน่นเยือกเย็น กระทั่งยู่ป้วยหยกกับจูลุ่ยยี้ ยังต้องบังเกิดความเลื่อมใสนับถือขึ้นไม่น้อย

คนอ้วนหัวร่อพลางกล่าวว่า

“เราสังเกตแล้ว มีแต่ท่านเท่านั้นยังพอมีทีท่าเป็นประมุขบู๊ลิ้มอยู่บ้าง ท่านยินยอมช่วยเหลือเราบ้างหรือไม่ ?”

ในที่สุด ก็ถึงคราวของยู่ปังเฮาะจนได้ !

ย่ป้วยหยกกำมือจล่ยยี้แนบแน่น โดยมิทราบว่าเป็นความปีติยินดีหรือตื่นเต้นตึงเครียด มาตรแม้นยู่ป้วยหยกตั้งอกตั้งใจกำจัดอสูรร้ายชั่วช้านี้ให้ตาย แต่ไม่ปรารถนาให้มันตายในตอนนี้ ยิ่งไม่ปรารถนาให้มันถูกผู้อื่นฆ่า ยู่ป้วยหยกตั้งใจแน่วแน่จะขอฆ่ามันผู้นี้กับมือลบล้างมลทินและข้อปรักปรำของตระกูลยู่ไป

แต่ทว่า ยู่ป้วยหยกแม้ไม่ยินยอม ก็ไม่มีปัญญาอย่างไร ด้วยพละกำลังของตนในตอนนี้ เมื่อเปรียบกับคนอ้วนนี้แล้ว นับว่าคล้ายเป็นแมลงปอขย่มหลักศิลาไม่ผิดเพี้ยน !

ได้ยินยู่ปังเฮาะส่งเสียงหนัก ๆ กล่าว

“หากแม้นเทียนเจี๋ยะแชจ้อ (ดาวโภชนาแห่งฟ้า) มีคำสั่ง ข้าพเจ้าหรือจะกล้าไม่ปฏิบัติตาม ?”

ใบหน้าคนอ้วนปรากฏแววตื่นเต้นสงสัยขึ้นทันที ร้องโพล่งว่า

“ท่านไฉนรู้จักนามเรา ?”

ยู่ปังเฮาะยิ้มเล็กน้อย แล้วกล่าว

“ดาวโภชนาแห่งฟ้า กวาดทั่วพสุธาไร้ผู้ต่อต้าน...ข้าพเจ้าเคยได้ยินผู้คนกล่าวขวัญถึงผู้อาวุโสมานานแล้ว มิกล้าลืมบุคลิกของผู้อาวุโสเลย”

เทียนเจี๋ยะแชจ้อหน้าเครียดลงอีกครา กล่าวว่า

“ท่านได้ยินผู้ใดบอก ?”

ยู่ปังเฮาะมิได้ส่งเสียงตอบ แต่กลับใช้มือกรีดทำท่าขึ้นแทน เสียดายที่ซึ่งยู่ป้วยหยกซ่อนตัวนั้นไม่อาจจะเห็นมันกรีดมือทำท่าเยี่ยงไรได้

ยู่ป้วยหยกเพียงแต่เห็นสีหน้าคนอ้วนแปรเปลี่ยนไปอีกครั้ง ร้องขึ้นว่า

“ท่านรู้จักมัน ?”

ยู่ปังเฮาะยิ้มพลางกล่าว

“ได้รับความกรุณาจากท่านผู้เฒ่าไม่ทอดทิ้ง และยังมิได้ถือข้าพเจ้าเป็นคนนอก

อีกด้วย”

เทียนเจี๊ยะแชจ้อมิส่งเสียงเยี่ยงไรอีก มือคว้าของที่อยู่ข้างกายไม่หยุดยั้ง คว้าได้เป็นยัดเข้าใส่ปากโดยมิยอมเหลือบแลและมิสนใจว่าเป็นของหวานหรือของเค็ม

ยู่ป้วยหยกยามนี้จึงพบเห็น ของที่เต็มไปทั้งเตียงมิทราบถูกมันกินลงมากกว่าครึ่งตั้งแต่เมื่อใด คำ ‘กวาดทั่วพสุธาไร้ผู้ต่อต้าน’ ของมัน นับว่าไม่ผิดจากฉายานามเลยจริง ๆ

อีกเนิ่นนานให้หลัง จึงเห็นเทียนเจี๊ยะแชจ้อมีรอยยิ้มบนสีหน้าอีกครา กล่าวว่า

“ในเมื่อท่านมีสัมพันธ์กับตัวประหลาดเฒ่าผู้นั้น เราก็ไม่คิดให้ท่านมาช่วยเหลือเราแต่อย่างไร แต่มีวาจาหลายประโยคกลับต้องถามไถ่ให้กระจ่าง”

ยู่ปังเฮาะผงกศีรษะ กล่าวอย่างนอบน้อม

“ข้าพเจ้ายินดีบอกเล่าทุกเรื่องราวที่ทราบโดยสัตย์จริง”

“ฟังว่าหงส์ชำเพราะต้องการช่วยเหลือจูไบ๊ ได้จับเจ่าอยู่ในที่นี้มาเป็นเวลานานปี ข่าวลือนี้จริงหรือเท็จ ?”

“เป็นความจริง”

“บัดนี้ ตัวมันเล่า ? หรือถูกไฟคลอกตายแล้ว ?”

“ตอนไฟเริ่มลุกไหม้มันยังอยู่ในที่นี้ แต่หลังจากไฟดับแล้ว กลับไม่เห็นซากศพมัน”

“ท่านทราบได้อย่างไรว่ามันไม่มีซากศพเหลือ ?”

ยู่ปังเฮาะถอนใจกล่าว

“เนื่องเพราะในบริเวณนี้ไม่มีซากศพเลยแม้แต่ซากเดียว”

เทียนเจี๊ยะแชขมวดคิ้วเล็กน้อย พลันหัวร่อแล้วกล่าวอีกครา

“ฟังว่าจูไบ๊มิทราบไปได้ของสิ่งหนึ่งจากมือผู้ใดมา มิว่าผู้ใดได้ของสิ่งนี้ไป ต่างพอจะอาละวาดทั่วแผ่นดินได้ เป็นข่าวลือที่จริงหรือเท็จอีก ?”

ยู่ปังเฮาะหัวร่อเบา ๆ แล้วตอบ

“ข่าวผู้อาวุโสถูกต้องอย่างยิ่ง เป็นความจริงอีกแล้ว”

“อย่างนั้น พวกท่านเมื่อครู่ขุดดินอยู่ในที่นี้คาดว่าคงเป็นการหาของสิ่งนั้น ?”

“ใช่แล้ว”

“หาพบหรือไม่ ?”

ยู่ปังเฮาะฝืนยิ้ม กล่าวว่า

“ข้าพเจ้าขุดดินใต้หอที่อยู่ของจูไบ๊ลึกร่วมหกเจ็ดวา จนพื้นยิ่งนานยิ่งชื้นแฉะแสดงว่าใกล้จะขุดถึงตาน้ำใต้ดินแล้ว แต่ไม่พบแม้กระดาษสักแผ่นเดียว”

เทียนเจี๊ยะแชหัวร่อคิกคิกพลางกล่าว

“พยายามเต็มที่แล้ว อย่าให้ล้มเหลวลงกลางคัน เหตุใดไม่ขุดสืบต่อไป”

ยู่ปังเฮาะมิกล่าวว่ากระไรอีก ชายตาบอกใบ้แก่ลิ้มโซ่วเกียงแล้ว ทั้งสองคว้าชะแลงกระโดดลงไปในหลุม จนครู่หนึ่งมีสายน้ำพุ่งออกจากหลุมมาเป็นทางยาว

ลิ้มโซ่วเกียงกับยู่ปังเฮาะกระโดดขึ้นด้วยร่างที่เปียกชุ่มโชก ฝืนยิ้มกล่าวว่า

“ยังคงไม่พบสิ่งใดทั้งสิ้น”

เทียนเจี๊ยะแชกล่าวอย่างครุ่นคิด

“เช่นนี้เป็นว่า จูบิมิได้ซ่อนของนั้นไว้ในที่นี้แล้ว”

ยู่ปังเฮาะถอนใจ กล่าวว่า

“ดูท่าเป็นเช่นนี้จริง”

เทียนเจี๊ยะแชหัวร่อเสียงดังพลางกล่าว

“ของสิ่งนั้นหาไม่พบก็ดีอยู่ เพื่อมิต้องเป็นเภทภัยแก่ผู้คน”

มันคล้ายยิ่งคิดยิ่งเบิกบานใจ จึงหัวร่อจนหอบหายใจไม่ทัน

ยู่ปังเฮาะกระแอมเบา ๆ แล้วกล่าว

“หากผู้อาวุโสไม่มีคำสั่งอื่นใด พวกข้าพเจ้าคิดใคร่กราบลาไปก่อน ?”

เทียนเจี๊ยะแชโบกมือหัวร่อพลางกล่าว

“ไปเถิด ไปเถิด ไปได้เร็วเท่าใดยิ่งประเสริฐเท่านั้น คราหน้าควรอย่าให้เราได้พบท่านอีกตลอดกาลนานยิ่งวิเศษ เราเพียงเห็นหน้าท่าน ก็พาลนึกถึงตัวประหลาดเฒ่านั้นทันที เมื่อนึกถึงตัวประหลาดเฒ่า เราก็ปวดศีรษะ”

ยู่ปังเฮาะกับลิ้มโซ่วเกียงพากันไปได้รวดเร็วอย่างยิ่งจริง ๆ ยู่ป๋วยหยกเห็นทั้งสองปลีกตัวไปโดยปลอดภัย มีแต่ต้องลอบสั่นศีรษะถอนใจอยู่ถ่ายเดียวเท่านั้น

บทที่ 48
ความผิดที่ไร้เหตุผล

ยู่ปังเฮาะกับลิ้มโซ่วเกียงไปจนลับตาแล้ว จึงได้ยินเทียนเจี๊ยะแชหัวร่อพลางกล่าวขึ้นอีกครั้ง

"ในนั้นทั้งร้อนทั้งอบอ้าว ยังคงออกมาตากลมให้เย็นสบายโดยเร็วเถิด"

นอกจากบรรดาชายฉกรรจ์ที่หามเตียง ตอนนี้ไม่มีผู้ใดอยู่ในบริเวณใกล้เคียงอีกแล้ว ขณะยู่ป้วยหยกมิทราบว่ามันกล่าววาจากับผู้ใดนั้น แลเห็นเทียนเจี๊ยะแชกำลังกวักมือมาที่ตนอย่างยิ้มแย้มแจ่มใส จวบจนบัดนี้จึงทราบ เทียนเจี๊ยะแชถึงกับพบเห็นที่ซ่อนตัวของพวกตนแล้ว ในความแตกตื่นตกใจ เหงื่อกาฬโซมออกมาทั่วมือทันที

จูลุ่ยยี้ถอนหายใจพึมพำเบา ๆ

"ทุกผู้คนต่างว่าคนอ้วนไม่มีประโยชน์ ไฉนคนอ้วนผู้นี้จึงร้ายกาจถึงเพียงนี้"

คำพูดของนางมิทันจบคำ ร่างก็มุดออกมาแล้ว ยู่ป้วยหยกคิดจะฉุดนางไว้ก็ไม่ทันท่วงที ขวัญของดรุณีนางนี้ถึงกับกล้าแข็งยิ่งกว่าทุกผู้คนเสียอีก

เทียนเจี๊ยะแชคล้ายดั่งคิดมิถึง ผู้ลอบดูอยู่ในเตาใหญ่จะเป็นดรุณีน้อยที่ทีท่าสุภาพเรียบร้อย หน้าตาสวยสะคราญ ใบหน้าจึงปรากฏแววตื่นเต้นสงสัยจนเห็นชัด

จูลุ่ยยี้เดินมาเบื้องหน้ามันแล้ว ปรบมืออย่างยิ้มแย้ม

"ของที่น่ากินตั้งมากมายปานนี้ ท่านกินคนเดียวจะมีความหมายอย่างไรได้? แบ่งให้ข้าพเจ้ากินสักเล็กน้อยเป็นไร? ข้าพเจ้ากระหายจนน้ำลายแทบไหลแล้ว"

ปากนางว่ากล่าววาจา มือยื่นไปคว้าผลไม้มากินอย่างเอร็ดอร่อยแล้ว

เทียนเจี๊ยะแชถลึงจ้องมองนางอยู่เป็นครู่หนึ่งจึงกล่าว

“เจ้าไม่กลัวเรา ?”

จูลุ่ยยี้กล่าวอย่างยิ้มแย้มแจ่มใส

“บุคคลที่มีทั้งอารมณ์เบิกบานแจ่มใสและจิตใจกว้างขวางดั่งท่าน ข้าพเจ้าเหตุใดต้องกลัวด้วย ?”

“เจ้ามิได้เห็นเราฆ่าคน ?”

“วีรบุรุษยิ่งใหญ่ดุจดั่งท่าน ต้องไม่ฆ่าโกวเนี้ยน้อย ๆ เป็นเด็ดขาด ข้าพเจ้าวางใจได้อย่างยิ่ง”

เทียนเจี๊ยะแชหัวร่อเสียงก้องแล้วกล่าว

“น่าสนใจน่าสนใจ คิดมิถึงว่าเจ้าอายุยังเยาว์วัย ยามกล่าววาจาแล้ว ถึงกับยังหวานกว่านางชะมดเฒ่าโอ๊วเหลาเล่าเสียอีก และก็ตะกลามปานนี้ ดูไปกลับคล้ายเป็นบุตรีของเราเสียอีก”

จูลุ่ยยี้กล่าวอย่างยิ้มแย้มแจ่มใส

“เป็นบุตรีของท่านกลับไม่เลวยิ่ง มีอาหารดี ๆ รับประทานทุกวัน ทั้งไม่ต้องกลัวถูกผู้อื่นข่มเหงรังแก เพียงเสียดาย...”

เทียนเจี๊ยะแชหัวร่อพลางกล่าวสอดขึ้น

“เพียงเสียดายที่เจ้าเยินยอไม่ได้ประโยชน์ใด ๆ เพราะเราดูออกแต่แรกแล้วว่ายังมีอีกผู้หนึ่งซ่อนตัวร่วมกับเจ้า มันเหตุใดยังไม่ออกมา หรือว่ามันเกรงกลัว ?”

จูลุ่ยยี้กล่าวอย่างยิ้มแย้มแจ่มใส

“ท่านเข้าใจว่าผู้นั้นกลัวท่าน ? ท่านทราบว่าผู้นั้นเป็นใครหรือไม่ ?”

เทียนเจี๊ยะแชหยีนัยน์ตากล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“เจ้าอายุยังเยาว์วัย หรือจะมีคนรักไปได้ ?”

จูลุ่ยยี้ถลึงตากล่าว

“ท่านอย่าได้กล่าวเหลวไหลเป็นอันขาด ซื่เจ็กของข้าพเจ้าแม้จะมีรูปโฉมคมคายแต่ยามมีโทสะกลับดุร้ายอย่างยิ่ง กระทั่งซาเจ็กของข้าพเจ้า ยังเกรงกลัวท่านอยู่ไม่น้อย”

“ซาเจ็กของท่านเป็นใคร ?”

จูลุ่ยยี้กล่าวเสียงอ้อยอิ่ง

“ท่านรู้จักอยู่ เมื่อครู่ท่านยังเอ่ยถึงนามของท่านผู้เฒ่าเลย”

เทียนเจี๊ยะแชงุนงงวูบ จึงโพล่งขึ้น

“หงส์ชำ ?”

“ใช่แล้ว ความร้ายกาจของท่านผู้เฒ่า คาดว่าท่านก็ต้องรู้กระจ่างเป็นอย่างยิ่ง”

เทียนเจี๊ยะแชปรบมือหัวร่อเสียงก้องแล้วกล่าว

“น่าสนใจน่าสนใจ พี่น้องของหงส์ชำถึงกับซ่อนตัวอยู่ในเตามิกล้าออกมาพบเห็นผู้คน กลับเป็นโกวเนี้ยน้อยนางนี้ออกมาช่วยโหมประโคมแทนมัน เรานับว่าขบขันจนต้องหัวร่อให้ท้องแตกตายแล้ว”

จวบจนบัดนี้ ยู่ป้วยหยกถึงกับยังซ่อนตัวมิยอมโผล่หน้า จลุ่ยยี้ก็รู้สึกสงสัยขึ้นบ้างแล้ว ยู่ป้วยหยกต้องมิใช่คนขวัญอ่อนถึงปานนี้ เท่าที่ยู่ป้วยหยกไม่ออกมาแสดงว่าต้องมีสาเหตุอยู่

แต่จูลุ่ยยี้กลับคิดหาสาเหตุใดไม่ได้ มีแต่ถลึงตากล่าวต่อเทียนเจี๊ยะแช

“ท่านไฉนกล้าก้าวร้าวล่วงเกินต่อซาเจ็กกับซี่เจ็กของข้าพเจ้าถึงปานนี้ ?”

เทียนเจี๊ยะแชแผดหัวร่อเสียงก้องแล้วกล่าว

“เจ้าเข้าใจเรากลัวหงส์ชำอย่างยิ่งกระมัง ? หากแม้นเราพลอยกลัวหงส์ชำไปด้วยนั่นจึงจะเป็นเรื่องขบขันที่สุดจริง ๆ”

จลุ่ยยี้กลับมิเคยพบเห็น ผู้คนที่ได้ยินนามหงส์ชำแล้วไม่เกิดความเกรงกลัวมาก่อนเลยจริง ๆ ขณะที่นางยังงุนงงอยู่นั้น ในเตาถึงกับมีคนผู้หนึ่งหัวร่อดังก้องแล้วกล่าว

“เจ้าเข้าใจว่าเรากลัวหงส์ชำอย่างยิ่งกระมัง ? หากแม้นเราพลอยกลัวหงส์ชำไปด้วย นั่นจึงจะเป็นเรื่องขบขันที่สุดจริง ๆ”

เสียงนี้ทั้งแหลมทั้งเล็กไม่ผิดกับเทียนเจี๊ยะแชแม้แต่น้อย ยามฟังคราแรกถึงกับเข้าใจว่าเป็นเสียงสะท้อนของเทียนเจี๊ยะแชเมื่อครู่นี้เสียอีก !

จูลุ่ยยี้ยิ่งแตกตื่นตกใจ ผู้กล่าววาจาต้องไม่ใช่ยู่ป้วยหยกเด็ดขาด แต่หากมิใช่จะเป็นผู้ใดได้ ? ในเตาใหญ่มีแต่ยู่ป้วยหยกคนเดียวชัด ๆ !

เทียนเจี๊ยะแชเมื่อได้ยินเสียงหัวร่อนี้ถึงกับตระหนกขึ้นเฮือกใหญ่ พยายามฝืนยิ้มกล่าวไป

“ในเมื่อท่านไม่กล้าออกมา เหตุใดจึงเลียนน้ำเสียงเรา ?”

คนในเตาพลอยหัวร่อแล้วกล่าวบ้าง

“ในเมื่อท่านไม่กล้าออกมา เหตุใดจึงเลียนน้ำเสียงเรา ?”

เทียนเจี๊ยะแชโพล่งขึ้น

“ท่าน...ท่านเป็นผู้ใดกันแน่ ?!”

คราวนี้ มันมิเพียงไม่หัวร่อเท่านั้น กระทั่งเสียงยังเปลี่ยนเป็นแหบพร่าอีกด้วย

คนในเตาเปลี่ยนเป็นเสียงแหบพร่าตามมันทันที

“ท่าน...ท่านเป็นผู้ใดกันแน่ ?!”

เทียนเจี๊ยะแชงุนงงวูบหนึ่ง จึงแผดเสียงหัวร่อดัง ๆ กล่าวว่า

“เราเป็นตัวบัดซบ ตัวสารเลว นอกจากรู้จักเลียนวาจาผู้อื่นแล้ว ไม่มีความสามารถอื่นใดทั้งสิ้น !”

ในเตามีเสียงหัวร่อดังก้องขึ้นเช่นกัน และกล่าวเลียนมาไม่ผิดเพี้ยนแม้สักประโยคเดียว เทียนเจี๊ยะแชจึงตะเบ็งเสียง

“ด้านจนไร้ยางอายที่สุดในแผ่นดิน ก็คือหนอนสะท้อนเสียงในหุบเขาสะท้อนสียง !”

คนในเตาส่งเสียงกล่าวเลียนโดยไม่ผิดเพี้ยนแม้สักประโยคเดียวอีกครั้ง

มิว่าเทียนเจี๊ยะแชกล่าวอย่างไร คนผู้นั้นถึงกับกล่าวตามได้ไม่ผิดเพี้ยน มิเพียงถูกต้องทุกถ้อยกระทงความเท่านั้น ยังเลียนเสียงได้คล้ายคลึงไม่ผิดเพี้ยน จูลุ่ยยี้ฟังจนทั้งแตกตื่นทั้งสงสัย ทั้งขบขันน่าหัวร่อ แต่เมื่อนึกถึง หากแม้นวาจาของนางถูกผู้อื่นมากล่าวตามทุก ๆ ประโยคทุก ๆ ครา รสชาตินั้นนับว่าไม่น่าทนทานจริง ๆ

แลเห็นเทียนเจี๊ยะแชเหงื่อกาฟแตกโซมทั่วทั้งตัวราวถูกฝนสาดซัด ร้องเสียงแหบแห้งขึ้น

“ท่านหากกล้าเลียนเราอีก เราจะฆ่าท่านทันที !”

คนผู้นั้นส่งเสียงแหบแห้งขึ้นว่า

“ท่านหากกล้าเลียนเราอีก เราจะฆ่าท่านทันที !”

เทียนเจี๊ยะแชร้องโพล่ง

“ท่าน...ท่าน...”

ร่างสูงใหญ่มหึมายิ่งกว่าสุกรของมันพลันลอยตัวขึ้นจากเตียง คล้ายเป็นพายุที่ม้วนจากพื้นดิน พุ่งปราดเข้าไปในตัวรถม้าคันใหญ่

จากนั้น รถม้าห้อตะบึงไปจนสุดฝีเท้า ชายฉกรรจ์สิบกว่าคนที่หามเตียงใหญ่...พลอยวิ่งตามติดไปคล้ายดั่งมีภูตผีปิศาจกำลังไล่ล่าหมายคร่าชีวิตพวกมันก็ปาน

จูลุ่ยยี้จับตามองจนตะลึงลาน ในเตาไฟด้านนั้นไม่มีเสียงใด ๆ ดังออกมาอีกแล้ว นางงุนงงอยู่ครู่หนึ่งจึงก้าวช้า ๆ กลับไป ร้องเรียกเบา ๆ

“ซี่เจ็ก ท่านยังอยู่ภายในหรือไม่ ?”

ในเตาถึงกับไม่มีคนตอบมา ยู่ป้วยหยกคล้ายมิได้อยู่ภายในแล้ว !

จูลุ่ยยี้ยามแตกตื่นขวัญเสีย รีบวิ่งปราดไปชะโงกหน้ามองข้างใน แลเห็นยู่ป้วยหยกเบิ่งตากลมกว้าง กำลังจับจ้องมองนางอยู่

ยามนี้ จูลุ่ยยี้จึงระบายลมจากปากมาเฮือกใหญ่ หัวร่อพลางกล่าวว่า

“เมื่อครู่ข้าพเจ้ายังเข้าใจเป็นผู้อื่นเสียอีก ที่แท้ฝีมือซี่เจ็กท่านนี้เอง ฝีมือนี้นับว่าวิเศษเลิศล้ำนัก ขู่ขวัญจนเจ้าอ้วนคล้ายพบเห็นปิศาจก็ปาน”

ยู่ป้วยหยกยังคงเบิ่งตามองนางแน่วนิ่ง กระทั่งหนังตายังมิเคยกะพริบสักครั้ง

จลุ่ยยี้ตื่นตระหนกอีกครา ร้องโพล่งว่า

“ซี่เจ็กท่าน...ท่านไฉนไม่กล่าววาจา ? !”

นางยื่นมือลูบไป รู้สึกมือยู่ป้วยหยกถึงกับแข็งราวกับเป็นท่อนไม้

จูลุ่ยยี้ตระหนกจนมือพลอยเย็นเฉียบด้วย รีบมุดเข้าในเตาใหญ่ จึงเห็นยู่ป้วยหยกตัวแข็งนัยน์ตาค้าง ถึงกับถูกคนสกัดจุดไปแล้วนั่นเอง !

มองไปทางมุมของด้านหลังเตา มิทราบถูกทะลวงเป็นโพรงตั้งแต่เมื่อใด ลมเย็นพุ่งเข้ามาจากช่องดังควับเคว้ียว จูลุ่ยยี้อดมิได้ต้องสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บเฮือกหนึ่ง โชคดีที่ผู้สอนวิชาจี้จุดของนางคือหงส์ซำซิงแซ ดังนั้น กับวิชาจี้จุดของค่ายสำนักพรรคต่าง ๆ ในแดนดินนางต่างพอรู้จักเล็กน้อย

นางจึงรีบตบคลายจุดให้แก่ยู่ป้วยหยกแล้วกล่าว

“ซี่เจ็ก นี่เป็นเรื่องราวใดกันแน่ ? หรือมีคนเข้ามาในเตานี้แล้ว ?”

ยู่ป้วยหยกงุนงงงวูบหนึ่ง จึงระบายลมจากปากยาว ๆ ฝืนใจยิ้มกล่าวว่า

“ใช่แล้ว มีคนเข้ามาแล้ว แต่คนผู้นั้นเป็นมนุษย์หรือปิศาจกันแน่ ข้าพเจ้าก็ยังสะสางไม่เข้าใจ”

ที่แท้ เมื่อครู่ตอนยู่ป้วยหยกคิดจะออกไป พลันมีมือข้างหนึ่งยื่นมาจากด้านหลังโดยไม่มีเสียงใด ๆ จี้จุดยู่ป้วยหยกไว้ !

จูลุ่ยยี้ร้องโพล่งด้วยความตระหนก

“มือข้างนั้นยื่นมาจากโพรงที่ด้านหลังเตานี่เอง ? !”

“ใช่แล้ว”

“มันขุดโพรงที่ผนังด้านหลังซี่เจ็กท่าน ซี่เจ็กท่านถึงกับมิได้ยินเสียงแม้แต่น้อยนิดเลย ?”

ยู่ป้วยหยกถอนใจ กล่าวว่า

“ข้าพเจ้ามิได้ยินเสียงใด ๆ ทั้งสิ้น อิฐเตาไฟเยี่ยงนี้มาตรแม้นแข็งแกร่งเป็นพิเศษ

แต่เมื่อถึงมือคนผู้นั้นกลับกลายเป็นอ่อนร่วนคล้ายเต้าหู้ก็ปาน !”

จูลุ่ยยี้นึกถึงพลังฝ่ามืออันแตกตื่นสะท้านขวัญนั้นแล้ว พลอยต้องสูดลมหายใจหนาวเหน็บไปเฮือกใหญ่กล่าวว่า

“ภายหลังเล่า ?”

“ภายหลัง ข้าพเจ้ารู้สึกมีคนมุดเข้ามาจากในโพรงนี้”

จูลุ่ยยี้ร้องด้วยความแตกตื่น

“โพรงนี้โตประมาณชามโคมเท่านั้น มันไฉนสามารถมุดเข้ามาได้ ?”

ย่ป้วย่หยกฝืนยิ้มกล่าวว่า

“มันย่อมใช้วิธีย่อกระดูก”

“ซกกุกกง (พลังย่อกระดูก) ความจริงมิใช่เป็นวิชาพิเศษพิสดารใด แต่หากผู้คนสามารถฝึกปรือจนย่อร่างเล็กถึงปานนี้มุดเข้าออกจากโพรงเล็ก ๆ นี่ได้ นั่นก็นับว่าเลิศล้ำพิสดารอย่างยิ่งแล้ว”

จูลุ่ยยี้งุนงงอยู่ครู่หนึ่ง จึงกล่าว

“จากนั้น มันจึงเริ่มเลียนคำพูดของเทียนเจี๊ยะแชใช่หรือไม่ ?”

“ใช่แล้ว”

“คนผู้นี้มีสารรูปเยี่ยงไร ซี่เจ็กจะต้องแลเห็นแล้ว ?”

ยู่ป้วยหยกกลับส่ายหน้าถอนใจ ตอบว่า

“ข้าพเจ้าไม่ได้เห็นเลย”

จูลุ่ยยี้เบิ่งตาจนกลมกว้าง ร้องขึ้นว่า

“มันอยู่ที่ข้างกายซี่เจ็ก ซี่เจ็กยังมองไม่เห็นมัน หรือมันยังมีวิชาพรางร่างอีก ?”

“ข้าพเจ้าไม่มีปัญญาเบือนหน้ากลับไปมองมันเลย เพียงรู้สึกมันบัดเดี๋ยวมุดเข้ามาในโพรงนี้ บัดเดี๋ยวมุดปราดออกไปอีกครา”

จูลุ่ยยี้ต้องหัวร่อแล้วกล่าว

“บัดเดี๋ยวมุดเข้า บัดเดี๋ยวมุดออก หรือมันเป็นปลา ?”

“ตามความจริง นับว่าเป็นปลาในน้ำก็ไม่มีความแคล่วคล่องดั่งมัน ร่างของคนผู้นี้นับว่าคล้ายเป็นหมอกควันสายหนึ่ง มิว่าผู้ใดก็อย่าหมายลูบคลำสัมผัสถูกมันเลย”

จูลุ่ยยี้ขมวดคิ้วกล่าว

“ฟังหางเสียงของเทียนเจี๊ยะแช คนผู้นี้คล้ายดั่งมาจากหุบเขาฮ่วยเชียก๊ก (สะท้อนเสียง) แต่นามหุบเขาสะท้อนเสียงนี้ ข้าพเจ้าไฉนมิเคยได้ยินซาเจ็กเอ่ยถึงเลย ? เทียนเจี๊ยะแชยังไม่กลัวซาเจ็กของข้าพเจ้า แต่ไฉนถึงกับมีความหวาดหวั่นผู้นั้นราว

เป็นอสรพิษร้าย ? ยู่ปังเฮาะเมื่อครู่ยกมือทำท่าใดให้แก่เทียนเจี๊ยะแช หรือว่าจะหมายถึงมันผู้นี้เอง ?"

ยู่ป้วยหยกหน้าแปรเปลี่ยนไปเล็กน้อย พึมพำเบา ๆ

"ฮ่วยเชียก๊ก...ฮ่วยเชียก๊ก...ฮ่วยเชียก๊กนี้อยู่ที่ใดกันแน่ ?"

จูลุ่ยยี้หัวร่อแล้วกล่าว

"แม้นับว่าข้าพเจ้ารู้จักหุบเขาสะท้อนเสียงอยู่ที่ใดก็ต้องไม่ยอมไปเป็นเด็ดขาด ข้าพเจ้าเพียงหวังว่าชั่วชีวิตชาตินี้ อย่าได้พบผู้คนในหุบเขาฮ่วยเชียก๊กจึงประเสริฐ หากแม้นมีผู้หนึ่งติดตามข้าพเจ้าอยู่ตลอดคืน มิว่าข้าพเจ้ากล่าวอะไร มันต่างเลียนเยี่ยงนั้นขึ้นครั้ง แม้นับว่าข้าพเจ้าไม่ถูกมันกระตุ้นจนคลั่งใจตาย ก็น่ากลัวต้องกระวน-กระวายจนวิกลจริตไปได้"

นางนับว่าไม่กล้าคิดต่อไปอีกแล้ว เมื่อคิดถึงว่าในโลกถึงกับมีคนประเภทนี้ นางก็ขนลุกเกรียวด้วยความหวาดหวั่นสยองขวัญคล้ายมีงูมาพันที่ลำคอก็ปาน

ขณะเวลานั้นเอง ที่ด้านนอกมีเสียงครวญครางแว่วมาเป็นระยะ ๆ

จูลุ่ยยี้รีบคว้ามือยู่ป้วยหยกบีบจนแนบแน่น มองออกไปตามช่องของเตาใหญ่ เห็นมีคนหน้าโซมด้วยโลหิตผู้หนึ่ง ยืนโซเซขึ้นจากกองสลักหักพังของซากอิฐปูน

ร่างมันยังสั่นกระตุกอยู่ไม่หยุดยั้ง สองมือปิดหน้าแนบแน่น หากมิใช่เครา ดกครึ้มบนใบหน้า ผู้ใดก็จำไม่ออกว่ามันเป็นใคร

จูลุ่ยยี้ลอบระบายลมจากปากเฮือกใหญ่ก้มลงกระซิบไป

"นั่นคือเฮี่ยงไต้ฮู้จื้อ มันยังไม่ตาย !"

ยู่ป้วยหยกกำลังคิดออกไปดูอาการบาดเจ็บของมัน พลันพบเห็นประกายตาของมันหวั่นไหวอยู่วูบวาบ เหลียวซ้ายแลขวาไม่หยุดยั้ง ท่าทีลี้ลับมีเลศนัย

ขณะนั้น รอบข้างต่างไม่มีเงาผู้ใดหลงเหลือ ในซากอิฐปูนไม่มีควันไฟกรุ่นมาอีกแล้ว ตัวเมืองลี้โต้วติ่งที่แออัดไปด้วยตึกรามกลายเป็นแดนปิศาจอันน่าอนาถใจแล้ว

เฒ่าเคราดกหัวร่อคิกคิกขึ้นมา คนที่ถูกตัดจมูกทั้งใบหู ถึงกับยังรู้จักหัวร่อนี่นับเป็นเรื่องที่ต้องตระหนกตกใจยิ่ง

มันไม่หัวร่อยังพอทำเนา เมื่อหัวร่อกระตุกจนบาดแผลแตกปริอีกครา โลหิตสด ๆ หลั่งไหลลงมาอีกแล้ว แต่มันถึงกับไม่รู้สึกเจ็บปวดแม้สักน้อยนิด ยังคงหัวร่ออยู่ไม่หยุดยั้ง

เสียงหัวร่อมันฟังแล้วรู้สึกน่าหวาดกลัวก็จริง แต่สารรูปของมัน ดูไปยิ่งคล้ายเป็นภูตผีปรากฏมาหลอกหลอนก็ปาน

จูลุ่ยยี้คว้ามือยู่ป้วยหยกบีบแนบแน่นไปกว่าเดิมโดยไม่รู้ตัว

ขณะนั้น ได้ยินเฒ่าเคราดกหัวร่อคิกคิกแล้วรำพึง

“ยู่ปังเฮาะเอยยู่ปังเฮาะ แม้นับว่าเจ้าร้ายกาจกว่าทุกผู้คน แต่ยังคงไม่เทียบเท่าเราเฒ่าเคราดก เจ้าทุ่มเทอุบายความคิดมาจนลำบากยากเข็ญ แต่ถึงที่สุดยังคงวุ่นวายเปล่าไป กลับให้เราได้มีโอกาสฉวยผลประโยชน์แทน”

ปากว่ากล่าววาจา ร่างได้กระโดดลงไปในหลุมใหญ่อีกครั้ง

จูลุ่ยยี้ทั้งแตกตื่นทั้งยินดี รีบกล่าวว่า

“ที่แท้ของนั้นถูกมันหาพบแล้ว เพียงแต่มันทราบว่า แม้มอบของนั้นออกไปยังคงยากจะหนีรอดความตายได้ ดังนั้นจึงลอบซุกซ่อนไว้ เพราะอย่างไรในหลุมมีเศษไม้เศษหินและดินโคลน มันจะซุกซ่อนของนั้นไว้ในมุมใดก็ได้ ต่างไม่มีผู้ใดจะสังเกตเห็นเลย”

ยู่ป้วยหยกก็ตากระจ่างสุกใส ตอนนั้นได้ยินเสียงเฒ่าเคราดกหัวร่อดังคลุ้มคลั่งมาจากใต้หลุมใหญ่ ยู่ป้วยหยกกับจูลุ่ยยี้พากันมุดออกจากเตาโดยไม่มีเสียง พลิ้วกายไปที่ริมปากหลุมใหญ่

แลเห็นเฒ่าเคราดกคล้ายเป็นทารกน้อยนั่งภายในดินโคลนเฉอะแฉะ ตลอดตัวเปียกชุ่มโชก มือโอบหีบเหล็กใบน้อยไว้กระชับอก แผดหัวร่อพลางรำพึง

“นี่เป็นของเรา นี่เป็นของเรา เราเฒ่าเคราดกมีวาสนาได้ประกาศเกียรติคุณอันเกรียงไกรในแผ่นดินแล้ว...”

จูลุ่ยยี้อดมิได้ต้องแค่นหัวร่อสอดคำ

“แต่ท่านมาลิงโลดยินดีในตอนนี้ ยังรู้สึกว่าเร็วเกินไปบ้าง !”

เฒ่าเคราดกกระโดดขึ้นปานสุนัขถูกกระทืบหาง แต่เมื่อมันพบเห็นว่า ผู้ที่ยืนอยู่บนปากหลุมใหญ่ ถึงกับเป็นบุรุษหนุ่มที่พิชิตเน้าจินหยินพ่ายแพ้ไป ร่างมันก็อ่อนระทวยจนทรุดฮวบลงอีกครั้ง โอบรัดหีบเหล็กแนบแน่นขึ้นกว่าเดิม ร้องเสียงสั่นสะท้าน

“ท่าน...พวกท่านต้องการอย่างไร ?”

จูลุ่ยยี้กล่าวว่า

“พวกเราก็ไม่คิดต้องการอย่างไร เพียงแต่คิดนำหีบใบนี้คืนมาเท่านั้น”

เฒ่าเคราดกลนลานซ่อนหีบเหล็กไปที่ด้านหลัง หัวร่อคักคักแล้วกล่าว

“หีบ ! ที่นี้มีหีบใดกัน ? !”

จูลุ่ยยี้เห็นสภาพเช่นนั้นของมัน รู้สึกทั้งน่าหัวร่อทั้งน่าเวทนา จึงสั่นศีรษะ

ถอนใจกล่าว

"ไม่มีประโยชน์ดอก ตอนนี้มิว่าท่านซ่อนอยู่ที่ใดต่างไม่มีประโยชน์ทั้งสิ้น"

เฒ่าเคราดกกระโดดขึ้นอีกครา คำรามด้วยโทสะ

"แม้นับว่ามีหีบแล้วจะเป็นไร! มันเป็นหีบของเรา เราใช้จมูกกับหูอีกสองข้างแลกมันมา หากผู้ใดคิดชิงมันไป นอกจากตัดศีรษะเราทิ้งเสียก่อน!"

จูลุ่ยยี้ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านยืนกรานต้องให้พวกเราตัดศีรษะท่าน นั่นก็มิใช่เรื่องยุ่งยากลำบากแต่อย่างไรเลย"

เฒ่าเคราดกถลึงตามองด้วยโทสะ แผดร้องเสียงแหบแห้ง

"ท่าน..."

นัยน์ตามันพลันเหลือกพลิก ร่างชักสั่นสะท้านครู่หนึ่ง คำที่สองมิทันเปล่งจากปากก็ล้มคว่ำลงกับพื้นโคลนไปแล้ว

จูลุ่ยยี้กระโดดลงไป จับชีพจรและรอนิ้วที่ปลายจมูกของมันแล้ว สั่นศีรษะถอนใจกล่าว

"ตายแล้ว! ตายไปแล้ว ข้าพเจ้าคิดไม่ถึงเลยจริง ๆ ในโลกจะมีคนที่คลั่งใจตายทั้งเป็นไปได้"

ยู่ป้วยหยกถอนใจกล่าวว่า

"หากแม้นท่านฉุดกระชากคนที่อยู่ในยามลิงโลดดีใจถึงขีดสุด ให้เข้าไปในความเจ็บช้ำเสียใจถึงขีดสุดโดยกะทันหัน มิว่าผู้ใด ต่างไม่อาจทนทานความกระทบกระเทือนเยี่ยงนี้ อย่าว่าแต่มันที่บาดเจ็บสาหัสไม่น้อยแล้ว"

จูลุ่ยยี้เชิดปาก กล่าวว่า

"แต่นี่ไม่อาจตำหนิข้าพเจ้า ข้าพเจ้าย่อมไม่ยอมให้มันนำของมีความสำคัญถึงปานนี้ไปโดยง่ายดาย"

ยู่ป้วยหยกฝืนยิ้มกล่าวว่า

"ใช่แล้ว นี่นับว่าไม่อาจตำหนิท่านจริง ๆ มีแต่ต้องตำหนิความละโมบของมันเท่านั้น"

แลเห็นมือทั้งสองของเฒ่าเคราดกยังโอบหีบเหล็กไว้แนบแน่น แม้ตายยังมิยอมคลาย จูลุ่ยยี้ต้องใช้ชะแลงเหล็กไปง้างมือพึมพำขึ้นเบา ๆ

"เรากลับต้องการดูให้รู้แน่ หีบนี้บรรจุของสิ่งใดไว้ พวกประดานั้นจึงช่วงชิงกันเอาเป็นเอาตายปานนี้ แม้เสียชีวิตเพราะมันก็ยังยินยอม"

ภายในหีบเหล็กมีเพียงป้ายไม้ไผ่เล็ก ๆ กับสมุดบาง ๆ เล่มเดียวเท่านั้น

ป้ายไม้ไผ่เป็นป้ายไม้ไผ่ธรรมดา เบื้องบนสลักกระสอบป่านอยู่ใบเดียวด้วยฝีมือหยาบอย่างยิ่ง มิว่าสังเกตพิจารณาเยี่ยงไร ต่างหาคุณค่าอันสูงส่งของมันไม่ได้เลย

สมุดบางยิ่งคล้ายเป็นสมุดบัญชีธรรมดา เฉกเช่นกับสมุดบัญชีตามร้านค้าต่าง ๆ มิหนำซ้ำ ในสมุดยังไม่มีอักษรแม้แต่ตัวเดียวด้วย !

ย่ป้วยหยกกับจลุ่ยยี้ต่างตะลึงลานไปด้วยความงนงง

จูลุ่ยยี้อึ้งอยู่ครู่ใหญ่ จึงถอนใจยาวแล้วกล่าว

“เพราะเศษสวะสองชิ้นนี้ ยู่ปังเฮาะถึงกับยินยอมเผาทำลายไปทั้งเมือง และยังมีอีกมากมายหลายคนถึงกับยอมอุทิศชีวิตเพื่อมัน นี่มิใช่เป็นการเหลวไหลจนบัดซบยิ่ง ?”

นางเหวี่ยงของทั้งสองสิ่งลงกับพื้นจนสุดแรง ยังคิดใช้เท้าไปขยี้มันให้คลายขุ่นใจอีกด้วย

ยู่ป้วยหยกรีบก้มลงเก็บขึ้นมา กล่าวว่า

“อย่างไรก็ตาม ของทั้งสองสิ่งนี้ย่อมนับว่าได้มาโดยลำบากยากเข็ญ ท่านเก็บไว้เป็นที่ระลึกก็ดีอยู่”

จูลุ่ยยี้ฝืนยิ้มกล่าวว่า

“ระลึกถึงความใด ? ระลึกถึงเฒ่าเคราดก ? หากทราบเยี่ยงนี้แต่แรก ข้าพเจ้ากลับมิสู้ยอมให้มันนำหีบเหล็กไปเสียเลย”

ยู่ป้วยหยกสั่นศีรษะกล่าว

“ในความคิดเห็นของข้าพเจ้า มารดาท่านต้องไม่ซุกซ่อนของสองสิ่งที่ไม่มีคุณค่าเยี่ยงนี้ไว้ด้วยความสุขุมรอบคอบถึงปานนี้ อาจบางทีพวกเราไม่มีความสามารถพิจารณาหาคุณค่าของมันออกมาดอก”

จูลุ่ยยี้โพล่งขึ้นทันที

“แต่บัญชีเปล่าที่ไม่มีอักษร จะมีคุณค่าใดกันได้ ?”

ยู่ป้วยหยกก็ต้องฝืนหัวร่อ เนื่องเพราะไม่มีปัญญาตอบไปเช่นกัน

จูลุ่ยยี้กล่าวอย่างยิ้มแย้มแจ่มใส

“ชี่เจ็ก ท่านหากรู้สึกทอดทิ้งก็เสียดาย ท่านเก็บมันไว้เองเถิด ข้าพเจ้าไม่คิดจะซุกเศษกระดาษปึกใหญ่เยี่ยงนี้ไว้ในตัว หากแม้นในร่างดรุณีรกรุงรัง ดูแล้วคล้ายดั่ง

เป็นตัวโง่เขลา”

ยู่ป้วยหยกหัวร่อเบา ๆ แล้วกล่าว

“มิว่าอย่างไร ท่านดูแล้วไม่มีทางคล้ายดั่งโง่เขลาเด็ดขาด”

ยู่ป้วยหยกถึงกับซุกสิ่งไร้ประโยชน์ทั้งสองไว้ในตัวจริง ๆ และยังลากบรรดาซากศพในบริเวณเข้าหลุมใหญ่ ใช้ดินที่ขุดขึ้นมากลบฝังกลับไปอีกครั้ง

จลุ่ยยี้ถอนใจยาว ยิ้มพลางกล่าวว่า

“จิตใจซี่เจ็กประเสริฐเลิศจริง ๆ วันหน้ามิทราบดรุณีนางใดจะมีบุญวาสนาสามารถได้วิวาห์กับบุรุษจิตใจนุ่มนวลดีงามเช่นดั่งซี่เจ็กนี้”

ยู่ป้วยหยกก็คิดจะหัวร่อ แต่กลับหัวร่อไม่ออกจริง ๆ เมื่อนึกไปถึงลิ้มไต้อู้และยังนึกถึงกิมอี่จื้อ อดมิได้ต้องถอนใจยาวด้วยความสะทกสะท้อน กล่าวขึ้นเบา ๆ

“มิว่าผู้ใดต่างอย่าได้อยู่ร่วมกับข้าพเจ้าจึงประเสริฐ มิเช่นนั้น มีแต่ต้องประสบเคราะห์กรรมอยู่ทุกวันเวลา”

จูลุ่ยยี้กะพริบตาถาม

“ซี่เจ็กกล่าววาจาประดานี้มา หรือมีความหมายไม่ต้องการพาข้าพเจ้าร่วมทางไปด้วย ?”

นางมิรอให้ยู่ป้วยหยกตอบมา ก้มศีรษะกล่าวสืบไป

“ข้าพเจ้ามาตรแม้นกำพร้าว้าเหว่ เหลือโดดเดี่ยวเดียวดาย มาตรไม่มีที่ทางพอจะไป แต่หากซี่เจ็กกลัวพาข้าพเจ้าร่วมทางแล้วเป็นห่วงถ่วงให้พะวง ข้าพเจ้าก็ไม่กล้าเคี่ยวเข็ญซี่เจ็กดอก”

ยู่ป้วยหยกตบไหล่นางเบา ๆ หัวร่อพลางกล่าวว่า

“ดรุณีน้อยไม่อาจคิดมากปานนี้ อย่าว่าแต่ซี่เจ็กแม้นับไม่มีเจตนาพาท่านร่วมทางไปด้วย เมื่อได้ยินท่านว่าดั่งนี้ ก็จำต้องเปลี่ยนความคิดโดยอับจนปัญญาแล้ว”

จูลุ่ยยี้เชิดหน้าขึ้นหัวร่อทันที กล่าวว่า

“อย่างนั้น เราตอนนี้ควรไปที่ใดกัน ?”

ความจริงแล้ว ยู่ป้วยหยกในปัจจุบันไหนเลยมิใช่คนพเนจรที่ไร้ทั้งบ้านช่องไร้ทั้งจุดหมายทางจะไป ?

ยู่ป้วยหยกขบคิดอยู่ครู่หนึ่ง จึงพึมพำเบา ๆ

“มิทราบคนในทั่งแกจึงตอนนี้ จะรู้ตัวว่าทั่งบ้อซังสาบสูญร่องรอยแล้วหรือไม่ ?

มิทราบกิมอี่จื้อตอนนี้ยังอยู่ที่นั้นหรือไม่ ?"

จูลุ่ยยี้กล่าวขึ้นเบา ๆ

"ซี่เจ็กคิดจะไปเยี่ยมทั่งแกจึงกระมัง ?"

"ไปดู ๆ ก็ดีอยู่"

จูลุ่ยยี้รีบปรบมือหัวร่อแล้วกล่าว

"นั่นวิเศษยิ่ง ข้าพเจ้าเคยได้ยินกิตติศัพท์มานาน ทั่งแกจึงเป็นตระกูลที่น่าไปเที่ยวเล่นยิ่งนัก"

พลันมีเสียงผู้คนดังสับสนเซ็งแซ่มา ในเสียงอันอลหม่าน ยังผสานเสียงร่ำไห้ของสตรีและทารกด้วย แสดงว่ายู่ปังเฮาะได้ปล่อยชาวเมืองลี้โต้วติ่งกลับมาแล้ว

จูลุ่ยยี้รีบคว้ามือยู่ป้วยหยก วิ่งอ้อมเป็นวงออกไปจากตัวเมืองอย่างเร่งร้อน

เมื่อถึงนอกเมือง กลิ่นของผืนแผ่นดินกว้างใหญ่ได้เริ่มหอมกรุ่นมา ไม่มีกลิ่นคาวโลหิตและกลิ่นเหม็นไหม้ของเมื่อครู่อีกแล้ว แต่เสียงร่ำไห้อันโศกเศร้าเสียใจยังพอได้ยินอยู่บางเบา

จูลุ่ยยี้พลันกล่าวขึ้น

"ซี่เจ็กท่านคิดดู ยู่ปังเฮาะจะยอมชดใช้ค่าเสียหายของลี้โต้วติ่งหรือไม่ ?"

ยู่ป้วยหยกถอนใจกล่าว

"คนผู้นั้นตอนนี้กำลังรีบเร่งสร้างบารมีแก่ตัว ไหนเลยจะยอมตระบัดสัจจะวาจากับชาวเมืองได้"

"แต่ทว่า ความลำเค็ญในชีวิตจิตใจของชาวเมืองจะมีผู้ใดสามารถชดใช้ได้ ? หากแม้นบ้านช่องของคนผู้หนึ่งถูกเผาทำลาย แม้นับว่าท่านสร้างให้มันใหม่อีกหลังทั้งที่ดีกว่าเก่า แต่มันยังคงยากยิ่งที่จะข่มใจมิให้โศกเศร้ารันทดได้"

ยู่ป้วยหยกกล่าวเสียงนุ่มนวล

"แต่มิว่าเจ็บช้ำเสียใจลึกซึ้งปานใด ต่างมีวันทุเลาเบาบางไปได้ มิว่าเป็นความปวดร้าวขมขื่นที่ลึกซึ้งปานใด เมื่อผ่านวันเวลาเนิ่นนานก็ลืมเลือนไปทีละน้อย มีแต่คำนึงถึงความหลังอันเบิกบานหรรษาเท่านั้น จึงสามารถยืนยงได้เนิ่นนานตลอดกาล และเพราะสาเหตุนี้นี่เอง ดังนั้นมนุษย์จึงสามารถดำรงชีวิตสืบต่อไปกันได้"

จูลุ่ยยี้แย้มยิ้มทันที กล่าวว่า

"ใช่แล้ว หากแม้นคนเราจมอยู่แต่ในเรื่องความปวดร้าวขมขื่นโดยไม่อาจลืมเลือน ยังชีวิตต่อไปก็ไม่มีความหมายจริง ๆ"

ขณะนั้น อาทิตย์โผล่พ้นขอบฟ้ามาแล้ว มาตรแม้นต้นไม้ใบหญ้าโรยราไปตามฤดูกาลชิวเทียน แต่ข้าวในนาของสองฟากข้างทาง กลับเหลืองอร่ามจนสุดสายตาแผ่นดินแผ่นฟ้า ยังคงเปี่ยมด้วยชีวิตชีวาอันคึกคักเข้มแข็ง

ในโลกนี้ จะมีบุปผาพันธุ์ใดสามารถให้กลิ่นหอมซาบซ่านใจเทียบเท่ากับรวงข้าวที่สุกแล้ว ?

จูลุ่ยยี้สูดลมหายใจลึก ๆ ยิ้มพลางกล่าวว่า

“จะอย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้ายังมีชีวิตอยู่ข้าพเจ้ายังเยาว์วัย พิภพกว้างใหญ่ปานนี้ทุกแห่งหนล้วนเป็นที่ทางซึ่งพวกเราพอจะไปได้ ข้าพเจ้าไยต้องคับแค้นขมขื่น ?”

นางกางมือทั้งสองจนสุดล้า วิ่งทวนลมออกไปอย่างร่าเริง

ยู่ป้วยหยกเห็นรอยยิ้มของนาง จิตใจพลอยเบิกบานขึ้นโดยไม่รู้ตัว แต่ขณะเวลานั้นเอง ในนาข้าวพลันมีเสียงครวญครางอันเจ็บปวดแว่วมา

คนผู้หนึ่งหอบหายใจร้องโพล่งขึ้นว่า

“อยู่ในวัยฉกรรจ์ ไม่บังควรเจ็บปวดขมขื่นจริง ๆ มีแต่นางเฒ่าเช่นดั่งเราจึงจะ...จึงจะ...”

แต่ละถ้อยคำของนางคล้ายดั่งเปล่งด้วยความลำบากยากเข็ญ กล่าวถึงตอนนี้ต้องไออย่างรุนแรงขึ้นอีกคราว กระทั่งวาจายังไม่อาจกล่าวสืบต่อได้

ยู่ป้วยหยกกับจูลุ่ยยี้เมื่อฟังถึงตอนนี้กลับสะดุ้งตกใจไปทั้งสองคน

จูลุ่ยยี้วิ่งกลับมาคว้ามือยู่ป้วยหยกไว้ เบิ่งตาจ้องดูนาข้าวที่ข้างทางพลางกล่าว

“โอ๊วเหลาเล่า ท่านหรือไร ?”

โอ๊วเหลาเล่าไออยู่อีกครู่หนึ่ง จึงหอบหายใจกล่าว

“ใช่แล้ว เราเอง เซี่ยวเอ๊ย เสียวเจี๊ยะที่ใจบุญสุนทาน โปรดช่วยหาน้ำให้กับนางเฒ่าที่ใกล้จะตายสักชามเป็นไร เรากระทั่งเรี่ยวแรงเดินทางก็เหือดหายไปหมดสิ้นแล้ว ?”

จูลุ่ยยี้กลอกนัยน์ตาไปมา พลันหัวร่อแล้วส่งเสียงดัง ๆ

“ชะมดเฒ่า ท่านเข้าใจว่าพวกเรายังจะหลงกลท่านอีก”

โอ๊วเหลาเล่าส่งเสียงสั่นสะท้านกล่าวว่า

“โกวเนี้ยประเสริฐ ครั้งนี้เป็นความจริง วิงวอนท่าน...ปากของเราแห้งจนแตกระแหงแล้ว อาทิตย์ที่น่าชังยิ่งนานยิ่งร้อนระอุ”

จูลุ่ยยี้ฉุดมือยู่ป้วยหยกพลางกล่าว

“ซี่เจ็ก พวกเราไป อย่ามาสนใจนางปิศาจเฒ่า ผู้ใดไปสนใจนางผู้นั้นต้องโชคร้ายทันที”

แลเห็นใบหน้าที่เกรอะกรังด้วยโลหิตของโอ๊วเหลาเล่าโผล่ออกมาจากรวงข้าวสีทองในนา แต่ล้มตึงกลับไปอีกคราทันที แผดร้องเสียงแหบแห้ง

“ยู่กงจื้อ เราทราบว่าท่านเป็นคนจิตใจดีงาม วิงวอนท่านให้น้ำแก่เราสักเล็กน้อย เราแม้ตายยังตื้นตันบุญคุณท่านอยู่”

ยู่ป้วยหยกพลันสะบัดหลุดจากการเกาะกุมของจูลุ่ยยี้ หันกายวิ่งปราดไปทันที

จลุ่ยยี้ถอนใจยาว กล่าวว่า

“นางเฒ่าเจ้าเล่ห์ ท่านจงฟังไว้ ซี่เจ็กเราไปหาน้ำแก่ท่านแล้ว เนื่องเพราะจิตใจซี่เจ็กดีเกินไป แต่หากท่านยังคิดไม่ซื่อไปประทุษร้ายอีก เราก็จะตัดลิ้นของท่านทิ้งให้ท่านไม่มีวันได้หลอกลวงผู้อื่นอีกตลอดกาลนาน”

นางกล่าวพลางถลันกายเข้าไปในนาข้าวอย่างว่องไว

แลเห็นโอ๊วเหลาเล่านอนขดอยู่ในกอข้าวราวเป็นสุนัขอดโซ ตลอดตัวมีแต่ดินโคลนเกรอะกรัง ริมฝีปากแห้งจนแตกปริ มาตรว่าเห็นจูลุ่ยยี้มาแล้ว คล้ายคิดจะหัวร่อ แต่พอเพิ่งแยกเผยอริมฝีปาก ก็เจ็บปวดจนเหงื่อกาฬโซมหน้า รีบยกมือกุมศีรษะไออยู่อีกครู่ใหญ่ จึงส่งเสียงสั่นสะท้านขึ้นได้

“โกวเนี้ยประเสริฐ ท่านดูไม่ออกว่าเรานางเฒ่าใกล้จะตายแล้ว ? เราไยต้องหลอกลวงคนอีก...”

จูลุ่ยยี้คิดไม่ถึงเด็ดขาดว่านางจะกลายเป็นสภาพดังนี้ จึงงุนงงครู่หนึ่ง สั่นศีรษะถอนใจกล่าว

“ท่านหากรู้ตัวว่าจะมีบั้นปลายชีวิตเยี่ยงนี้ น่ากลัวไม่หลอกลวงผู้คนแล้วจริง ๆ”

โอ๊วเหลาเล่ากล่าวด้วยความรันทด

“นี่เป็นกรรมสนองของเราเอง ไม่อาจไปกล่าวหาตำหนิผู้อื่นใด แต่เราหากมิใช่สูงวัยเกินไป แม้นับจะได้รับบาดเจ็บสาหัสกว่านี้ ก็ต้องไม่เป็นสภาพเช่นนี้เด็ดขาด”

จูลุ่ยยี้ทราบดีว่านางมิเพียงบอบช้ำเพราะบาดแผลทางผิวกายเท่านั้น อาการสำคัญสุดของนางคือถูกหงส์ชำชิงแซขอยืมกำลังภายในไปกว่าครึ่งก่อน พลังในตัวเสื่อมโทรมมากเกินไป กอปรกับเมื่อครู่ยังมีโลหิตหลั่งไหลมากมาย แม้นนับว่านางมีอายุเยาว์วัยกว่านี้อีกครั้ง ก็ไม่อาจทนทานอยู่ได้เป็นเด็ดขาด

นางมีชีวิตยืนยาวถึงปานนี้ ดูท่ากระทั่งญาติสักผู้หนึ่งยังไม่มี ตอนนี้ต้องมาตายอย่างอุจาดอยู่ในกอข้าว น่ากลัวไม่มีคนมาเก็บศพให้นางเป็นแน่แท้

จูลุ่ยยี้เมื่อได้คิด รู้สึกสมเพชนางขึ้นบ้างเล็กน้อย

แต่อีกเนิ่นนานให้หลัง ยู่ป้วยหยกก็ยังมิได้กลับมาจูลุ่ยยี้รู้สึกกระวนกระวายบ้างแล้ว ยืดคอชะแง้มองอยู่ไม่หยุดยั้ง ขยี้เท้าร้องขึ้นว่า

"เส้นทางนี้จะต้องยังมีผู้อื่นสัญจรไปมา ท่านแม้ว่ากระหายจนแทบขาดใจเหตุไฉนไม่หาผู้อื่นไปเทน้ำแก่ท่าน กลับพาลมาจงใจหาพวกเรา ?"

โอ๊วเหลาเล่าถอนใจกล่าว

"นี่อาจบางทีเนื่องเพราะเรานางเฒ่ากระทำเรื่องผิดมโนธรรมประจำใจมากเกินไปดังนั้นจึงไม่กล้าวางใจต่อผู้ใดทั้งสิ้น"

"อย่างนั้น ท่านเหตุไฉนจึงวางใจต่อซี่เจ็กถึงปานนี้ ?"

โอ๊วเหลาเล่าถอนใจกล่าว

"ในโลกมีบุรุษประเภทหนึ่งที่อิสตรีเพียงเห็นคราแรกก็ยินยอมไว้วางใจเต็มที่มันมาตรแม้นเป็นบุรุษประเภทนั้น และเรานางเฒ่าแม้ว่าชราจนฟันร่วงหมดปากแล้วแต่อย่างไรยังคงเป็นอิสตรีอยู่นั่นเอง"

จูลุ่ยยี้อดมิได้ต้องแย้มยิ้มด้วยความปีติกล่าวว่า

"อย่างไรก็ตาม ท่านยังนับว่ามีสายตาที่แหลมคมอยู่บ้าง"

โอ๊วเหลาเล่าหอบหายใจอย่างหนึ่ง พลันกล่าวขึ้นอีกครั้ง

"ท่านเหตุใดเรียกมันเป็นซี่เจ็ก ? ความจริงแล้วอายุของมันใกล้เคียงกับท่านเท่านั้น"

จูลุ่ยยี้หักต้นข้าวขึ้นกวัดแกว่งเล่นมิได้ตอบออกไป

โอ๊วเหลาเล่าชม้ายตาลอบชำเลืองมองแล้วกล่าวสืบต่อ

"หากแม้นเรามีอายุในวัยท่าน พบกับบุรุษเช่นนี้ ต้องไม่ยอมปล่อยให้ผ่านมือเป็นอันขาด เรามิว่าจะใช้วิธีใดก็ต้องหาทางแต่งงานกับมันให้ได้ ยิ่งไม่ยอมเรียกมันเป็นซี่เจ็กโดยเด็ดขาด"

จูลุ่ยยี้หัวร่อขึ้นอีกครา กล่าวว่า

"หรือท่านรู้สึก เราพอจะแต่งงานกับผู้คนได้แล้ว"

"เหตุไฉนไม่ได้ ? มีบ้างบางคนเป็นมารดาตั้งแต่อยู่ในวัยท่านตอนนี้แล้ว"

จูลุ่ยยี้ก้มศีรษะมองต้นข้าวในมือ เหม่อจนเชื่องซึมไปแล้ว

แสงอาทิตย์ลูบไล้อยู่บนใบหน้านาง ดวงตานางเป็นประกายสุกใส แก้มแดงเปล่งปลั่งพลอยเป็นประกายเช่นกัน ดูท่ามิใช่เป็นทาริกาน้อยอีกแล้วจริง ๆ

ทาริกาที่เติบใหญ่มาในความคับแค้นลำเค็ญ มิใช่มักรู้ความเร็วกว่าผู้อื่นอยู่เสมอ

ดอกหรือ ?

จูลุ่ยยี้พลันรู้สึก นางเฒ่าหาใช่น่าชิงชังรังเกียจอย่างยิ่งไม่

นางกลับมิทันสังเกตเห็น โอ๊วเหลาเล่าเมื่อกล่าววาจาประดานี้แล้ว ไม่เพียงรอยแตกที่ริมฝีปากจะปริมากกว่าเดิมเท่านั้น ยังมีโลหิตไหลซึมออกมาอีกด้วย นางเฒ่าที่ชราจนกลอกกลิ้ง ย่อมทราบดีว่าวาจาที่ดรุณีแรกรุ่นพึงพอใจฟังที่สุด คือผู้อื่นว่านางเติบใหญ่เต็มสาวแล้ว

แต่นางเหตุใดต้องพยายามมาเยินยอเอาใจจูลุ่ยยี้ด้วย ?

ในที่สุด ย่ป้วยหยกกลับมาแล้ว และยังมีกระบอกบรรจน้ำจนเต็มกระบอกหนึ่ง หน้าผากมีเหงื่อซึมออกมาเป็นเส้นสาย แสดงว่าน้ำกระบอกนี้หามามิใช่ง่ายดายเลย

โอ๊วเหลาเล่าร้องด้วยความลิงโลดยินดี

“ขอบคุณท่าน ขอบคุณท่าน เรานางเฒ่าทราบแต่แรกแล้ว ยู่กงจื้อท่านเป็นคนดีงามยิ่ง”

ยู่ป้วยหยกมิได้กล่าวกระไรแม้สักคำเดียว เพียงแต่วางกระบอกน้ำไว้เบื้องหน้านาง โอ๊วเหลาเล่าตะเกียกตะกายคลานขึ้นหมายจะไปหยิบ แต่มือสั่นระริกจนกระทั่งใบไม้ก็ไม่อาจหยิบยกขึ้นได้

จล่ยยี้พลันกล่าวว่า

“ระวังไว้ หากท่านทำมันหกไป จะไม่มีผู้ใดไปหามาให้ท่านอีกแล้ว”

โอ๊วเหลาเล่าหอบหายใจกล่าว

“เราทราบ...เราทราบ...”

นางกล่าวมิทันจบคำ กระบอกก็ได้ร่วงหล่นลงจากมือ หากมิใช่จูลุ่ยยี้รับได้ว่องไว น้ำในกระบอกจะต้องหกลงไปหมดสิ้นแล้วเป็นแน่

จูลุ่ยยี้ขยี้เท้าร้องขึ้น

“เรียกท่านระวังไว้ ท่านมิได้ยินหรือไร ?”

โอ๊วเหลาเล่าส่งเสียงสั่นเครือกล่าวว่า

“เรา...เราก็คิดไม่ถึงว่าจะกลายเป็นไร้ประโยชน์ถึงปานนี้ ดูท่าน่ากลัวใกล้จะตายแล้วจริง ๆ...”

กล่าวพลางดวงตาที่ฝ้าฟางถึงกับมีน้ำตาหลั่งไหลลงมา

จูลุ่ยยี้ส่ายหน้าถอนหายใจ จำต้องนั่งยอง ๆ ยกปากกระบอกจ่อไปที่ริมฝีปากโอ๊วเหลาเล่า โอ๊วเหลาเล่าพลันคล้ายกลายเป็นทารกดูดนมมารดา สองมือประคองกระบอกไม้ดื่มจนมีเสียงดังสนั่นหวั่นไหว

แลเห็นสภาพเยี่ยงนี้ของนาง จูลุ่ยยี้อดมิได้ต้องหัวร่อดัง ๆ แล้วกล่าว

“ชี่เจ็ก ท่านมาดูนางคล้าย...”

มิทันจบคำ รอยยิ้มพลันชาค้างอยู่บนใบหน้า ตีลังกาถอยกลับไปห้าเชียะ กระบอกน้ำที่เหลืออยู่ครึ่งกระบอกต่างราดไปบนร่างโอ๊วเหลาเล่าหมดสิ้น

ยู่ป้วยหยกร้องโพล่งด้วยความตระหนก

“ท่านเป็นไรไปแล้ว ?”

จูลุ่ยยี้หน้าเขียวคล้ำด้วยโทสะ ขยี้เท้าร้องขึ้น

“นาง...นางเฒ่านี้นับว่ามิใช่ผู้คนได้จริง ๆ”

ยู่ป้วยหยกความจริงกลัวโอ๊วเหลาเล่าจะเล่นลวดลายอย่างไรอยู่แล้ว ดังนั้นจึงจับตาสังเกตอยู่ตลอดเวลา แต่มิเห็นโอ๊วเหลาเล่ามีทีท่าอย่างไรเกิดขึ้น จึงทั้งแตกตื่นสงสัยทั้งขุ่นแค้นดาลใจ ตวาดเสียงเกรี้ยวกราดไป

“ท่านเล่นลวดลายใดกันแน่ ?”

โอ๊วเหลาเล่าหน้านิ่วปานร่ำไห้ กล่าวว่า

“เล็บของเราผู้เฒ่ายาวเกินไป กรีดถูกมือจูโกวเนี้ยไปโดยมิได้ตั้งใจเลย”

รอให้นางกล่าวจบคำ ยู่ป้วยหยกรีบปราดไปคว้ามือน้อย ๆ ของจูลุ่ยยี้ขึ้นมาดูเห็นบนหลังมือขาวสะอาดมีขีดสีแดงจากปลายเล็บของนางอยู่ขีดหนึ่งจริง ๆ

ยู่ป้วยหยกร้องโพล่งด้วยความตระหนก

“บนเล็บนางมีพิษ ? !”

จูลุ่ยยี้ผงกศีรษะร้องอืมม์ ยู่ป้วยหยกจึงกระชิบขึ้น

“พิษนี้เป็นไรหรือไม่ ?”

จูลุ่ยยี้ก้มศีรษะตอบ

“พิษเล็กน้อยนี้ หากแม้นข้าพเจ้ากลืนกินลงไปต้องมิเป็นไรเด็ดขาด แต่นางตอนนี้กรีดหนังข้าพเจ้าขาด พิษแทรกซึมเข้าไปภายในเม็ดโลหิตเอง น่ากลัว น่ากลัวจะ...”

ยู่ป้วยหยกสูดลมหายใจลึก ๆ หันไปเน้นเสียงต่อโอ๊วเหลาเล่าทีละคำ

“ท่านต้องการอย่างไรกันแน่ ?”

โอ๊วเหลาเล่าส่งเสียงสะท้าน กล่าวว่า

“เราผู้เฒ่ามิได้จงใจจริง ๆ สมควรตายจริง ๆ นับว่าต้องขอขมาพวกท่านอย่างจริงใจ โกวเนี้ยท่าน...ท่านฆ่าเราเสียเถิด”

ยู่ป้วยหยกตวาดเสียงเกรี้ยวกราดขึ้น

“ท่านทราบดีว่าเราต้องไม่ฆ่าท่านแน่ !”

โอ๊วเหลาเล่าพลันหัวร่อคักคักแล้วกล่าว

“เรายอ่มทราบดีว่าท่านไม่กล้าฆ่าเรา เราผู้เฒ่าอย่างไรก็นับว่าตายไปครึ่งตัวอยู่แล้ว แต่วันเวลาในภายภาคหน้าของโกวเนี้ยนางนี้ยังมีอีกยาวนานนัก ใช้ชีวิตของนางมาแลกกับชีวิตเรา นับเป็นที่ไม่คุ้มค่าเลยจริง ๆ”

“ท่านต้องการอย่างไร จึงยอมมอบยาขจัดพิษมาให้ ?”

โอ๊วเหลาเล่ากล่าวเสียงละห้อย

“นี่เป็นไม้ตายช่วยชีวิตของเราผู้เฒ่า เราไหนเลยจะนำยาขจัดพิษติดตัวมาหากแม้นหายาขจัดพิษไม่ได้ภายในสามสิบหกชั่วยาม ชีวิตน้อย ๆ ของนางก็นับว่าต้องจบสิ้นอวสานแล้ว”

ยู่ป้วยหยกเช็ดเหงื่อบนใบหน้าพลางกล่าว

“ยาขจัดพิษอยู่ที่ใด ?”

โอ๊วเหลาเล่าหัวร่อแล้วกล่าว

“หากแม้นท่านยินยอมเชื่อฟังคำสั่งเราผู้เฒ่าโดยสงบเสงี่ยม เราผู้เฒ่าย่อมจะมอบยาขจัดพิษให้ท่านได้”

จูลุ่ยยี้พลันร้องเสียงดัง ๆ

“ซี่เจ็ก ท่านอย่าได้ถูกนางเฒ่าขู่กรรโชกเป็นอันขาด ข้าพเจ้า...”

นางถึงกับล้วงมีดเงินออกจากอกเสื้อฟันเข้าใส่แขนของตัวเองทันที

ยู่ป้วยหยกรีบคว้ามือนางไว้ ร้องด้วยความแตกตื่นตกใจ

“ท่านคิดทำอะไร ?”

จูลุ่ยยี้โพล่งขึ้นว่า

“ตอนนี้พิษน่ากลัวยังมิได้ซ่านขึ้นมา ข้าพเจ้าเพียงแต่ตัดแขนข้างนี้ทิ้ง ก็มิต้องถึงแก่ความตายไปได้”

ยู่ป้วยหยกกระทืบเท้ากล่าว

“เด็กโง่เขลา ในเมื่อนางยอมมอบยาขจัดพิษให้ท่าน ไยต้อง...ไยต้อง”

ดรุณีอายุยังเยาว์วัย ถึงกับมีความกล้าหาญประเภท ‘อสรพิษฉกนิ้ว ผู้กล้าตัดแขน’ จึงรู้สึกเลือดลมพลุ่งพล่านทั้งร่าง ลำคอตีบตันจนกระทั่งวาจาอ้ำอึ้งไป

จูลุ่ยยี้มีน้ำตาหลั่งเป็นทาง ก้มศีรษะกล่าว

“แม้นับว่านางยอมมอบยาขจัดพิษมา แต่ข้าพเจ้าไหนเลยจะตัดใจไปให้ซี่เจ็กท่านต้องทนทานการคุกคามรังควานของนางถึงปานนี้ ข้าพเจ้าแม้นับว่าขาดแขน

ไปข้างหนึ่งก็จะเป็นไรด้วย”

ยู่ป้วยหยกเบือนหน้าหนี ฝืนยิ้มกล่าวขึ้น

“ท่านไม่เสียดายต่อการตัดแขนเพื่อชี่เจ็ก ชี่เจ็กแม้นับว่าทนโทสะเพื่อท่านจะสำคัญอย่างไรด้วย ?”

โอ๊วเหลาเล่าพลันตบมือขึ้นมา หัวร่อคักคักแล้วกล่าวว่า

“ฝ่ายสตรีมีน้ำใจ ฝ่ายบุรุษมีคุณธรรม ดูท่าแม้คู่ที่ขึ้นชื่อลือชาในประวัติศาสตร์ก็มิเกินกว่านี้ได้ เราผู้เฒ่าไม่เคยเห็นบทรักอันซาบซึ้งตราตรึงใจเยี่ยงนี้มาหลายสิบปีแล้วจริง ๆ”

จูลุ่ยยี้หน้าแดงฉานขยี้เท้า กล่าวไป

“ท่าน...ห้ามมิให้ท่านกล่าวเหลวไหลต่อชี่เจ็กของเรา”

โอ๊วเหลาเล่าหัวร่อคิกคัก พลางกล่าว

“ปากท่านแม้กำลังด่าเรา แต่ในใจจะต้องเบิกบานอย่างยิ่ง เราผู้เฒ่าเมื่อครู่แม้มิได้บอกว่า พวกท่านเป็นคู่ที่ฟ้าจงใจสรรค์สร้าง ให้ท่านลิงโลดยินดีจนลืมทุกสรรพสิ่ง ปิศาจน้อยที่กลอกกลิ้งเยี่ยงท่าน ไหนเลยจะหลงกลได้”

จูลุ่ยยี้คราง เบา ๆ โถมเข้าไปในอ้อมอกยู่ป้วยหยก ส่งเสียงสั่นสะท้านกล่าว

“ชี่เจ็ก อย่างไรท่านก็อย่าได้เชื่อวาจาผีสางของนาง”

ยู่ป้วยหยกกระแอมหลายต่อหลายครา จึงปั้นหน้าขึ้นกล่าว

“ยาขจัดพิษอยู่ที่ใดแน่ ?”

“เราผู้เฒ่าก็เป็นคนมีบ้านช่อง หากท่านสามารถส่งเราผู้เฒ่ากลับถึงบ้านภายในเวลาสามวันสามคืนนี้ ชีวิตน้อย ๆ ของนางก็นับว่าเก็บกลับมาได้แล้ว”

“บ้านท่านอยู่ในที่ใด ?”

“ท่านรีบเร่งไปว่าจ้างรถม้าคันใหญ่ นับแต่บัดนี้เป็นต้นไป ลงแส้ห้อสู่ทิศตะวันออกโดยไม่หยุดทั้งคืนทั้งวันอาจบางทียังพอทัน เมื่อถึงสถานที่นั้น เราย่อมบอกกับท่านเอง”

บทที่ 49

ทัณฑ์ทำลายสังขาร

โอ๊วเหลาเล่านั่งอยู่ในตัวรถ มีสภาพคล้ายร่อแร่ใกล้ตายไปอีกแล้ว พริ้มตาหอบหายใจถี่เร็ว น้ำลายไหลย้อยออกจากมุมปากไม่ขาดสาย

จล่ยยี้ถลึงจ้องนางด้วยความชิงชัง ในที่สุดระเบิดขึ้นอย่างไม่อาจอดกลั้น

"ที่ท่านซ่อนตัวอยู่ในนาข้าว ก็เพราะต้องการรอพวกเราไปหลงกล ?"

โอ๊วเหลาเล่าพริ้มตากล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"เราความจริงไม่มีเจตนาดั่งนั้น แต่เนื้ออ้วนพีส่งมาถึงริมฝีปาก เราผู้เฒ่าไหนเลยไม่กลืนกินได้"

จูลุ่ยยี้ถลึงจ้องนางอยู่อีกครู่หนึ่ง ถึงกับหัวร่อเบา ๆ แล้วกล่าวว่า

"ท่านทำเยี่ยงนี้ต่อเรา ย่อมมีสักวันที่รู้สึกสำนึกเสียใจ"

เวลาประโยคนี้ของนาง หากแม้นขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกล่าวด้วยความอาฆาตแค้นกับบุคคลประเภทโอ๊วเหลาเล่านับว่าไม่มีสรรพคุณใด ๆ ทั้งสิ้น เนื่องเพราะวาจาเยี่ยงนี้โอ๊วเหลาเล่าได้ยินจนชาชินแล้ว ถือมันเป็นเพียงลมที่พัดผ่านหูไม่มีความหมายใดต้องไปแยแสสนใจเลย

แต่ทว่า ยามนางกล่าววาจา รอยยิ้มบนใบหน้าถึงกับทั้งหยาดเยิ้มทั้งน่ารักเป็นอย่างยิ่ง กลับทำให้โอ๊วเหลาเล่ารู้สึกหนาวเย็นจับใจ ต้องฝืนยิ้มกล่าวไป

"ความจริงแล้ว ท่านมิเพียงไม่ควรชังเราเท่านั้น ยังสมควรขอบพระคุณเราจึงถูกต้อง"

“ขอบพระคุณท่าน ?”

“หากมิใช่เรากระทำดั่งนี้ ท่านไหนเลยจะทราบว่ามันมีความกังวลสนใจท่านมากปานใด ?”

ยู่ป้วยหยกส่งเสียงไอดัง ๆ ขึ้นอีกครา พลันกล่าวออกมา

“ท่านกับยู่...ยู่ปังเฮาะผู้นั้นมีความอาฆาตแค้นใดกัน ?”

โอ๊วเหลาเล่ามิตอบ ถลึงจ้องอยู่เป็นนานจึงย้อนถาม

“ท่านก็แซ่ยู่ ฟังสำเนียงของท่านก็เป็นชนพื้นเพจี๊กัง หรือจะมีความสัมพันธ์ใดกับมันอยู่ ?”

ยู่ป้วยหยกรู้สึกเจ็บแปลบจับใจ ส่งเสียงดัง ๆ ไปว่า

“ข้าพเจ้าไหนเลยจะมีพันธะเกี่ยวข้องกับบุคคลประเภทนั้น !”

โอ๊วเหลาเล่าหัวร่อเบา ๆ กล่าวว่า

“อย่างนั้น เราพอบอกกับท่านได้ ยู่ปังเฮาะผู้นี้มิเพียงเป็นโรคความจำเสื่อมเท่านั้น ยังต้องเปลี่ยนไปเป็นอีกผู้หนึ่ง ยู่ปังเฮาะในตอนนี้ มิแน่ว่าเป็นคนอื่นแอบอ้างปลอมแปลงก็ได้”

โลหิตทั้งร่างของยู่ป้วยหยกพลุ่งขึ้นสู่สมองจนสิ้นเชิงทันที หน้ามืดตาลายจนแทบล้มลงไป

วาจาประโยคนี้ เป็นถ้อยคำที่มีความตั้งใจจะตะเบ็งร้องออกไปในทุกเวลาโดยไม่คำนึงถึงความใด ๆ คิดมิถึงตอนนี้กลับถูกเปล่งออกจากปากโอ๊วเหลาเล่าได้

ยู่ป้วยหยกกำหมัดกัดฟันแนบแน่น ปลายเล็บแทงเข้าไปในฝ่ามือ ความเจ็บปวดกระตุ้นให้พอจะฝืนข่มกลั้นความพลุ่งพล่านเอาไว้ได้อย่างยากเข็ญ ส่งเสียงราบเรียบขึ้น

“ไฉนเป็นผู้อื่นแอบอ้างปลอมตัว วาจาประโยคนี้กล่าวแล้วมีผู้ใดยอมเชื่อถือได้ ?”

โอ๊วเหลาเล่าถอนใจกล่าว

“เราก็ทราบว่า วาจานี้ต้องไม่มีผู้ใดยอมเชื่อเด็ดขาด แต่ความจริงกลับไม่แปลกปลอม”

“อ้อ”

“เมื่อยี่สิบปีก่อน เราเคยพบกับยู่ปังเฮาะมาครั้งหนึ่งจริง ๆ แต่มันมิเพียงมิได้กระทำเรื่องก้าวร้าวขัดใจเราเท่านั้น กลับช่วยชีวิตเราไว้อีกด้วย”

“ช่วย...ช่วยชีวิตท่านไว้ ?”

“ตอนมันช่วยชีวิตเรา อาจบางทีมิทราบว่าเราเป็นผู้ใด แต่จนเมื่อมันทราบว่าเราคือโอ๊วเหลาเล่า ก็ไม่มีทีท่าสำนึกเสียใจ เพียงแต่เตือนเรา คราวหน้าอย่าได้สร้าง

บาปทำกรรมต่อผู้อื่นให้มากนัก”

นางส่ายหน้าถอนใจอยู่ไปมา กล่าวสืบต่อ

“บุคคลดีงามเยี่ยงดั่งมัน ตอนนี้นับว่ามีอยู่ไม่มากแล้วจริง ๆ หากแม้นมันรื้อฟื้นถึงเรื่องนั้น เราผู้เฒ่าแม้นับว่าไม่มีมโนธรรมประจำใจ ก็ต้องไม่รังควานหาเรื่องกับมันเป็นแน่แท้ มิคาด มันถึงกับไม่ทราบเรื่องราวรายนั้นเลย กลับเข้าใจว่ามีความอาฆาตแค้นใดกับเราผู้เฒ่าจริง ๆ พวกท่านว่า นี่มิใช่เป็นเรื่องประหลาดพิกลหรือ ?”

จูลุ่ยยี้กะพริบตาถามขึ้นบ้าง

“ย่ปังเฮาะผู้นั้นหากเป็นคนอื่นปลอมตัวขึ้นแอบอ้างจริง นั่นกลับเป็นเรื่องสนุกสนานน่าสนใจยิ่ง”

นางกล่าวพลางลอบชำเลืองไปที่ยู่ป้วยหยก แต่ใบหน้ายู่ป้วยหยกกลับคล้ายสวมหน้ากากไว้ ไม่มีความรู้สึกใด ๆ แม้สักน้อยนิด

จูลุ่ยยี้กลอกนัยน์ตาไปมา กล่าวขึ้นอีกครั้ง

“ในเมื่อท่านทราบความลับนี้แล้วไฉนไม่คิดหาวิธีไปเปิดเผยมัน ?”

โอ๊วเหลาเล่าถอนใจกล่าว

“ท่านอย่าเข้าใจว่า ยู่ปังเฮาะผู้นี้จะเป็นคนรับมือได้ง่ายดาย มันมาตรแม้นเป็นตัวปลอม แต่ในสายตาเราผู้เฒ่า วิชาฝีมือของมันยังสงกว่าย่ปังเฮาะตัวจริงอีกมากมายนัก”

“แต่มันมิเคยลงมือให้ผู้ใดเห็นมาก่อนเลย ?”

“เนื่องเพราะมิเคยลงมือมา ดังนั้นจึงน่ากลัวกว่า เราผู้เฒ่าแม้นับว่าเป็นตอนปกติไม่มีโรคภัยใด ๆ ก็ต้องไม่กล้าประมือต่อสู้กับบุคคลประเภทนี้แน่”

จูลุ่ยยี้หัวร่อแล้วกล่าว

“หรือหลักวิชาบู๊ของมัน ยังสามารถสูงส่งกว่าสิบยอดฝีมือพวกท่าน ?”

“ในวงพวกนักเลง เมื่อพบเห็นบรรดาเจ้าสำนักหัวหน้าพรรคอันยิ่งใหญ่ต่างรู้สึกเกรงกลัวอย่างยิ่ง ใช่หรือไม่ ?”

“อืมม์”

“แต่บรรดาเจ้าสำนักหัวหน้าพรรคยิ่งใหญ่ เมื่อพบเห็นพวกเราเฒ่าชราทั้งสิบก็หวาดกลัวอย่างยิ่ง ใช่หรือไม่ ?”

จูลุ่ยยี้กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“แม้นับว่าไม่หวาดกลัว ก็ต้องปวดศีรษะอย่างยิ่ง”

โอ๊วเหลาเล่าถอนใจกล่าว

“แต่พวกเราทั้งสิบคนนี้ ก็มิร้ายกาจดั่งที่ผู้อื่นคาดคำนวณไว้ นี่เรียกว่าเหนือคนยังมีคน เหนือฟ้ายังมีฟ้า เราผู้เฒ่ามิเคยดูแคลนผู้ใดใครอื่นมาก่อนเลย ดังนั้นจึงสามารถรอดชีวิตจวบจนบัดนี้”

“ยู่ปังเฮาะผู้นั้นก็เป็นยอดคนสุดสูงจริง เหตุไฉนยังต้องถ่อมตัวปานคุกเข่ากราบกรานเชื้อเชิญเน้าจินหยิน ยอมทนโทสะของมันโดยไม่กล้าส่งเสียงเลย”

“นี่อาจบางทีเนื่องเพราะมันไม่กล้าเปิดเผยศักดิ์ศรีตัวเอง กลัวผู้อื่นจะสังเกตประวัติความเป็นมาของมันจากหลักวิชาบู๊ บุคคลดั่งมัน จะประกอบงานใหญ่ให้สำเร็จทนทานโทสะที่ไร้สาระสักเล็กน้อยจะสำคัญอย่างไร ?”

“มิน่าเล่า มันเพียงแต่ยกมือทำท่าให้คนอ้วนใหญ่เล็กน้อย คนอ้วนนั้นรีบปล่อยมันไปทันที”

โอ๊วเหลาเล่าพลันมีสีหน้าตื่นเต้นลืมตาจนโพลงกล่าวว่า

“มันทำมือลักษณะใด ?”

จูลุ่ยยี้ฝืนยิ้มกล่าว

“เสียดายที่เราก็มิได้เห็น”

โอ๊วเหลาเล่าอึ้งไปครู่หนึ่ง จึงพึมพำเบา ๆ

“หรือระหว่างนี้ดินฟ้าอากาศเกิดเปลี่ยนแปลง ดังนั้นบรรดาตัวประหลาดเฒ่าที่มิเคยเห็นเดือนเห็นตะวันมานานปี ต่างคิดออกมาระบายลมหายใจเปลี่ยนอากาศที่ภายนอก ? ดูท่าที วันเวลาภายภาคหน้า ยิ่งนานยิ่งไม่น่าคลุกคลีแล้ว เราผู้เฒ่าคราวนี้หากรอดตายยังคงซ่อนตัวเสพย์สุขที่สงบอีกสักหลายปีเถิด...”

หนังตานางพริ้มลงช้า ๆ อีกครา คล้ายดั่งหลับไปแล้ว

สายตาจูลุ่ยยี้เบือนมาที่หน้ายู่ป้วยหยก ยู่ป้วยหยกถึงกับพริ้มนัยน์ตาลงเช่นกัน จูลุ่ยยี้ถอนหายใจยาวแหวกม่านหน้าต่างเป็นช่องมองออกไปทางด้านนอก...

ดินฟ้าอากาศนับว่าปลอดโปร่งอย่างยิ่งจริง ๆ

อากาศดีมักบันดาลให้ผู้คนรู้สึกเบื่อหน่ายเกียจคร้าน บนทางไม่มีผู้ใดสัญจรอยู่เลยแม้แต่เงา และมิได้ยินซุ่มเสียงใด ๆ อีกด้วย มีแต่เสียงสารถีตวัดแส้ม้าดังเพี้ยะพะเป็นจังหวะตลอดเวลา ม้าพ่วงพีเป็นมันขลับทั้งสองตัวนั้นกำลังห้อตะบึงอย่างคึกคักอยู่

จูลุ่ยยี้แม้มองไม่เห็นแส้ที่ควงสะบัด แต่เห็นเท้าทั้งแปดที่ห้อไปคล้ายกำลังเหาะเหินเดินอากาศของม้า นางมองไปมองไปสีหน้าพลันแปรเปลี่ยนทันที !

รอบอาณาบริเวณตัวเมืองลี้โต้วติ่ง ไม่มีเมืองใหญ่ที่รุ่งเรืองใด ๆ บัดนี้กระทั่ง

ลี้โต้วติ่งก็ได้กลายเป็นซากสลักหักพัง ยู่ป้วยหยกไฉนไปหาม้าพ่วงพีที่ฝีเท้าดีเยี่ยมเยี่ยงนี้มาได้ในยามฉุกละหุก ? หารถม้าที่สวยงามดั่งนี้ กระทั่งเบาะในตัวรถยังใช้ต่วนหนานุ่มเย็บขึ้นมา ?!

รถม้าเยี่ยงนี้ แม้นับเป็นนครหลวงใหญ่ก็มีแต่ตระกูลเศรษฐีหรือเชื้อพระวงศ์จึงจะได้นั่ง ไฉนจึงมาเพ่นพ่านอยู่ในตัวเมืองอันเปลี่ยวร้าง ?!

จูลุ่ยยี้ลอบสะกิดยู่ป้วยหยกให้ตื่นตัวแล้วกระซิบเบา ๆ

"รถม้านี้มาจากที่ใดกัน ?"

นางความจริงเข้าใจว่ายู่ป้วยหยกแสร้งหลับ มิคาดยู่ป้วยหยกถึงกับหลับใหลไปจริง ๆ นางโยกอยู่เป็นนานยู่ป้วยหยกจึงลืมตา นัยน์ตายังคงปรือบ่งบอกความง่วงระโหย

จูลุ่ยยี้กระวนกระวาย โยกไหล่พลางกล่าว

"ซี่เจ็ก ท่านรีบตื่น ข้าพเจ้าสังเกตว่ารถม้าคันนี้ต้องมีปัญหา"

"ปัญหา ? ปัญหาใดกัน ?"

ยู่ป้วยหยกคล้ายดั่งพยายามลืมตา แต่หนังตากลับคล้ายยังหนักกว่าเหล็กแผ่นเพิ่งเผยอได้เล็กน้อยก็พริ้มลงอีกครา ปากยังส่งเสียงอ้อมแอ้มไม่ชัดเจน

เมื่อดโอ๊วเหลาเล่าอีกครั้ง ถึงกับหลับจนมีเสียงกรนดังขึ้นแล้ว

จูลุ่ยยี้เย็นวาบทั้งร่าง หันกายผลักประตูรถส่งเสียงดัง ๆ

"ตั๋วกอที่ขับรถ เรารู้สึกมิใคร่สบายพะอืดพะอมจะอาเจียนแล้ว ท่านหยุดรถสักครู่ได้หรือไม่ ?"

สารถีเหลียวมากล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ท่านหลับให้สบายสักตื่นหนึ่ง ก็จะทุเลาได้เองดอก"

ใบหน้าของสารถี ความจริงทั้งดำทั้งแดงอยู่แล้ว พอแย้มยิ้มขึ้นมา ผิวสีแดงของมันพลันแยกจากมุมปากออกเป็นทางคล้ายดั่งใช้มีดกรีดผ่านก็ปาน

จากนั้น ผิวบนใบหน้าที่ดูแล้วคล้ายแข็งแรงอย่างยิ่งของมัน ถึงกับร่วงลงมาเป็นชิ้น ๆ เผยเห็นใบหน้าสีเขียวชีดปานซากศพคนตาย !

จูลุ่ยยี้ในยามแตกตื่น ใช้กำลังไปผลักประตูรถจนสุดแรง มิคาด สองมือถึงกับอ่อนระทวย รู้สึกประตูรถคล้ายหลอมขึ้นจากแผ่นเหล็กกล้า ใช้กำลังเท่าใดก็ผลักไม่ออกเลย

สารถีผู้นั้นหัวร่อคักคัก เหลียวหน้ากลับไปลงแส้เร่งม้าอีก

จูลุ่ยยี้ร้องเสียงดังก้อง

"พวกท่านอ๋อยู่ในแนวทางใดกันแน่ ? คิดต้องการอย่างไรกับพวกเรา ?"

สารถีผู้นั้นไม่แยแสต่อนางอีก แต่ลงแส้ม้าดังขึ้นกว่าเดิม ม้าวิ่งเร่งร้อนไปกว่าเดิม ตอนนี้จูลุ่ยยี้ก็เริ่มรู้สึกหนังตาหนักจนลืมมิขึ้นเช่นกัน

นางล้มตัวลงบนที่นั่ง ขบริมฝีปากอย่างแรง โดยหมายจะรักษาสติให้แจ่มใสไว้ จากนั้นล้วงมีดเงินเล็ก ๆ ออกจากอกเสื้อกำไว้แนบแน่น

นางตอนนี้ทราบแล้วว่า โอ๊วเหลาเล่ากับยู่ป้วยหยกต่างถูกยาพิษที่ไร้กลิ่นรสสีสันทำลายประสาทจนสิ้นสติไป และนางเนื่องเพราะมือวัยวะภายในที่ผิดแปลกจากคนธรรมดา ปฏิกิริยาต้านพิษเข้มแข็งกว่าผู้อื่นมากมาย จึงยังทนทานจวบจนบัดนี้

แต่สติแจ่มใสจะมีประโยชน์ใดกัน ? นางมิเพียงช่วยยู่ป้วยหยกไม่ได้เท่านั้น กระทั่งตนเองก็ยังช่วยไม่ได้ การมีสติเยี่ยงนี้ กลับมิสู้พาลสลบไสลไปเสียจะประเสริฐกว่า

นางยิ่งคำนวณมิออกว่า รถม้าคันนี้เป็นผู้ใดใช้มา ? หรือเป็นยู่ปังเฮาะอีก ? แต่ยู่ปังเฮาะไฉนทราบว่าพวกตนยังอยู่ในละแวกชานเมืองลี้โต้วติ่ง ?!

จูลุ่ยยี้พึมพำเบา ๆ

"ต้องเป็นยู่ปังเฮาะแน่ เนื่องเพราะนอกจากยู่ปังเฮาะ ยิ่งไม่มีผู้อื่นใดได้"

ทันใดนั้น นางพบเห็นมีควันสีขาวจาง ๆ สายหนึ่งลอยลงจากช่องแตกเพดานรถ พอควันลอยลงมาจะถูกลมพัดกระจายหายไปทันที

จูลุ่ยยี้กลั้นลมหายใจ ลุกขึ้นยืนบนที่นั่งใช้มีดเงินในมือกรีดรอยขาดนั้น แต่เท้าทั้งสองของนางอ่อนระทวยแล้ว พอใช้กำลังแรงไป อย่างไรก็ไม่อาจยืนให้มั่นคงได้ ต้องร่วงโครมลงมาอีกครั้ง

มิคาด ขณะเวลานั้นเอง แผ่นไม้เพดานรถถึงกับเลื่อนออกเป็นช่องเล็ก ๆ ที่แท้บนเพดานรถถึงกับยังมีช่องลับอยู่อีกชั้นหนึ่ง

จูลุ่ยยี้ขบกรามแนบแน่น คลานขึ้นไปบนที่นั่งอีกครั้ง ชะโงกศีรษะมองเข้าไปภายใน

แลเห็นในช่องเหนือเพดาน คล้ายเป็นห้องหอเล็ก ๆ ยัดข้าวของไว้จนเต็ม และที่ด้านข้างยังมีประกายไฟจุดหนึ่งลุกวาวอยู่

จูลุ่ยยี้ใช้มีดเงินไปเขี่ย ประกายไฟจุดนั้นร่วงลงมาถึงกับเป็นธูปสีเงินดอกเล็ก ๆ ตอนนี้เพียงแต่ลามไม่ถึงครึ่ง

ครึ่งสั้น ๆ เพียงเท่านี้ ถึงกับสยบโอ๊วเหลาเล่ากับยู่ป้วยหยกอันเข้มแข็งจนสลบไสลไปได้ ตัวยาที่เลิศพิสดารเยี่ยงนี้ ต้องมิใช่เป็นพวกลักเล็กขโมยน้อยในวงพวกนักเลงจะสามารถผสมขึ้นได้โดยเด็ดขาด

จูลุ่ยยี้ดับธูปดอกนั้นแล้วชุกที่เหลืออีกครึ่งกว่าไว้ในอกเสื้อ สอดมือเข้าไปอีกครา โดยมีเจตนาดูว่าบรรดาข้าวของที่ยัดจนเต็มเพดานนั้นเป็นสิ่งใดบ้าง

รู้สึกของที่สัมผัสอ่อนนุ่มนิ่มคล้ายเป็นกองนุ่น และเป็นคล้ายเป็นเนื้อมนุษย์!

จูลุ่ยยี้ระบายลมจากปากยาว ๆ ผลักกระดานแผ่นนั้นจนสุดแรง มีเสียงโครมดังหนัก ๆ ของสิ่งนั้นร่วงลงมาแล้ว ถึงกับเป็นมนุษย์ผู้หนึ่ง!

นางคิดไม่ถึงเด็ดขาดว่ามนุษย์ผู้นี้จะเป็นงิ้นฮวยเนี้ยไปได้!

จูลุ่ยยี้ทราบดี งิ้นฮวยเนี้ยตกอยู่ในเงื้อมมือยู่ปังเฮาะ บัดนี้ในเมื่อนางก็อยู่บนรถม้า รถม้าคันนี้ก็ต้องเป็นของยู่ปังเฮาะใช้มาโดยมิต้องสงสัยอีกแล้ว!

ดูท่าทียู่ปังเฮาะเป็นบุคคลที่ตอแยยากเย็นจริง ๆ

จูลุ่ยยี้ถอนใจยาว คิดถามไถ่งิ้นฮวยเนี้ย ไฉนถูกยัดอยู่บนเพดานรถม้าคันนี้ แต่งิ้นฮวยเนี้ยก็สลบไสลไปเนิ่นนาน กระทั่งลมหายใจยังรวยรินแล้ว

ขณะเวลานั้น รถม้ากลับโยกคลอนรุนแรงขึ้นทุกเวลา คล้ายวิ่งอยู่บนทางขรุขระของภูเขา จนอีกครู่หนึ่งในรถพลันมืดลงไป

รอจนจูลุ่ยยี้ผลักประตูโผล่ออกมองอีกครา ปรากฏเงามืดมิดจนมิเห็นสิ่งใดทั้งสิ้น

รู้สึกเสียงรถดังครืนครั่น มีเสียงสะท้อนก้องสนั่นหวั่นไหว รถคล้ายดั่งห้ออยู่ในถ้ำอันมืดมิดกว้างใหญ่ แต่เมื่อเลี้ยวโค้งไปแล้วเบื้องหน้า พลันปรากฏแสงไฟขึ้นจุดหนึ่งอีกครา

จูลุ่ยยี้กลอกนัยน์ตาไปมา พลอยล้มลงนอนอีกผู้หนึ่ง

รถม้าชะงักลงโดยกะทันหัน มีเสียงฝีเท้าวิ่งเข้ามา มีบ้างฉุดม้าไว้ มีบ้างประคองสารถีลง ยังมีบ้างที่หัวร่อแล้วกล่าวขึ้น

“ตั๋วซือเฮียลำบากมากแล้ว”

สารถีขับรถถึงกับเป็น ‘ตั๋วซือเฮีย’ หรือว่ามันถึงกับเป็นศิษย์ทายาทของยู่ปังเฮาะ? แต่ในวงพวกนักเลงต่างรู้กันทั่วว่า ยู่ปังเฮาะไม่เคยรับศิษย์เลยแม้สักคนเดียว

ตั๋วซือเฮียผู้นั้นเพียงแค่นเสียงเย็นชา มิได้กล่าวกระไรทั้งสิ้น ทีท่ามีความยโสโอหังอย่างยิ่ง แต่ผู้อื่นกลับคล้ายเห็นจนชาชินแล้ว ยังคงหัวร่อประจบแล้วกล่าว

“มิทราบตั๋วซือเฮียหายี่เนี้ยกลับมาด้วยหรือไม่?”

มีเสียงฉาดดังสนั่น คนถามวาจาคล้ายถูกตบหน้าเข้าถนัดถนี่

ตั๋วซือเฮียผู้นั้นแค่นหัวร่อกล่าว

“เราหานางกลับมาได้หรือไม่? เกี่ยวข้องใดกับเจ้า?”

คนผู้นั้นถูกตบฉาดใหญ่แล้ว ถึงกับยังหัวร่อประจบแล้วกล่าว

“ใช่ ใช่ ใช่ ผู้น้องคราหน้าไม่กล้าปากมากอีกแล้ว”

ตั๋วซือเฮียผู้นั้นแค่นเสียงกล่าว

“ในรถมีสามคน เป็นเราพากลับมาเพื่อเซ่นสังเวยให้ก้าจู๊ (ประมุขนิกาย) ยี่เนี้ยก็อยู่ในรถ จัดการหามพวกมันลง พันธนาการไปที่แท่นเซ่นไหว้ ทราบหรือไม่ ?”

ปากว่ากล่าววาจา เท้าได้เดินห่างออกไป

จูลุ่ยยี้ลอบคำนึงในใจ

‘ตั๋วซือเฮียผู้นี้ไฉนจึงอำมหิตต่อศิษย์ร่วมสำนักถึงปานนี้ ฟังน้ำเสียงของมันที่แท้เป็นพวกเดียวกับงิ้นฮวยเนี้ย แต่มิทราบก้าจู๊ของพวกมันเป็นใครกัน ?’

นางมิทราบว่า งิ้นฮวยเนี้ยความจริงเป็นศิษย์ในนิกายเทียนโซ้ยก้า แต่นางก็ทราบว่าพวกประดานี้มิได้เกี่ยวข้องกับยู่ปังเฮาะเลย จึงบังเกิดความตระหนกยิ่งกว่าเดิม

อย่างไรก็ตาม ยู่ปังเฮาะกระทำเรื่องราวใดยังมีความกริ่งเกรงอยู่มากหลาย ตกในเงื้อมมือยู่ปังเฮาะย่อมปลอดภัยมากกว่าตกอยู่ในเงื้อมมือพวกประดานี้มากนัก

ตอนนั้น ประตูรถถูกเปิดออก มีสี่ห้าคนเบียดมาที่ปากประตู อาภรณ์ที่สวมเป็นต่วนเงินกระชับร่าง แต่สีหน้าดูแล้วผิดกับคนธรรมดาสามัญ

หนึ่งในจำนวนนั้น ทั้งสงทั้งผอม ใบหน้าซีดจนเขียวไม่มีเนื้อแม้แต่น้อยนิดดูไปมิผิดกับเป็นหัวกะโหลก

จูลุ่ยยี้แม้ขวัญดี แต่เห็นหน้าคนผู้นี้แล้วยังต้องสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บเฮือกหนึ่ง เพียงเหลือบครั้งเดียวต้องรีบพริ้มตาลงทันที ได้ยินพวกประดานั้นส่งเสียงกันเซ็งแซ่

“ยี่เนี้ยไฉนคล้ายบาดเจ็บแล้ว ? หรือเป็นสามคนนี้ทำอันตรายนาง ? สามคนนี้มีความเป็นมาอย่างไรกัน ?”

“ท่านดูนางเฒ่าผู้นี้ กระทั่งจมูกยังไม่มีแล้ว จะทำอันตรายคนได้อย่างไร ?”

“แต่โกวเนี้ยน้อยนางนี้หน้าตาสวยงามยิ่ง เสียดายที่อายุน้อยไปสองสามขวบปี”

ในเสียงหัวร่อที่สะอิดสะเอียนน่าชัง จูลุ่ยยี้รู้สึกมีมือเย็นยะเยียบข้างหนึ่งหยิกไปบนใบหน้านางเบา ๆ นางอดมิได้แทบต้องอาเจียนออกมา

ได้ยินคนผู้นั้นกล่าวขึ้นว่า

“พวกท่านยังไม่รีบลงมือหามพวกมันไป หากถูกตั๋วซือเฮียทราบ ผู้ใดทนทานได้ ?”

ผู้กล่าววาจาคือคนเมื่อครู่ถูกตบหน้านั่นเอง จูลุ่ยยี้หยีตาลอบมองไปจึงได้พบเห็นที่แท้คือโครงกระดูกเดินได้ผู้นั้นนั่นเอง

เมื่อได้ยินคำ 'ตั๋วซือเฮีย' ไม่มีผู้ใดหัวร่อได้ทันที ผู้หนึ่งลากยู่ป้วยหยกลงจากรถ อีกผู้หนึ่งกล่าว

"ยี่ซือเฮีย หรือพวกเราก็ต้องมัดยี่เนี้ยไปที่แท่นเซ่นสังเวยด้วย ?"

หัวกะโหลกเดินได้ถึงกับเป็นยี่ซือเฮีย มันตอบเสียงเย็นชา

"นี่เป็นคำสั่งตั๋วซือเฮีย"

คนผู้นั้นลังเลชั่วขณะจึงถอนใจกล่าว

"ยี่เนี้ยปกติเป็นที่รักใคร่พอใจของก้าจู๊อย่างยิ่ง ครั้งนี้ไฉนพลอยมีโทษทัณฑ์ความผิดไปด้วย บุคคลเช่นดั่งนาง หรือยังจะมีความผิดอุกฤษฏ์อันไม่อาจอภัยได้ ?"

แลเห็นในถ้ำมีคบไฟปักอยู่ทั่วทุกทาง เปลวไฟวูบวาบหวั่นไหว สาดส่องบรรดาหินย้อยสีสันต่าง ๆ เป็นประกายแพรวพรายระยิบระยับสวยงามจับตา

กึ่งกลางถ้ำกว้างมหึมาก่อไฟไว้สี่กอง กลางกองไฟเป็นหินสีเขียวก้อนใหญ่ คาดว่านั่นคงเป็นแท่นสังเวยของมันแล้ว

ทางด้านนอกเป็นปลายฤดูใบไม้ร่วง ในถ้ำกลับอบอุ่นดุจฤดูใบไม้ผลิ จูลุ่ยยี้ร้อนจนมีเหงื่อซึมโซมกาย แต่สะสางมิเข้าใจ พวกประดานี้ไฉนต้องก่อไฟมากมายปานนี้ ? หรือพวกมันมีความกลัวหนาวเป็นพิเศษ ?

จนภายหลังนางจึงพบเห็น ข้างไฟแต่ละกองมีกล่องเงินที่สร้างด้วยฝีมือประณีตสลักเสลาลวดลายสวยงามวางเรียงรายอยู่สิบกว่าใบ ภายในกล่องยังมักมีเสียงประหลาดพิกลแว่วเป็นระยะ ดุจดั่งเป็นเสียงตัวไหมกินใบหม่อน ตอนแรกเริ่มที่ได้ยินยังมิรู้สึกกระไรนัก แต่พอฟังถึงภายหลัง จูลุ่ยยี้รู้สึกขนลุกเกรียว คันยุบยิบทั้งร่าง คล้ายมีงูน้อยจำนวนนับไม่ถ้วนกำลังไต่ไปมาอยู่บนร่างนางก็ปาน

ในถ้ำนี้มีคนไม่มากเท่าใด รวมทั้งตัวกะโหลกเดินได้ยี่ซือเฮีย ก็เพียงหกคนเท่านั้น

ทั้งหกคนจัดการหามพวกจูลุ่ยยี้ไปที่แท่นสังเวย ใช้เชือกสีเงินเส้นหนึ่งผูกมัดแน่นหนา แล้วยืนห้อยมือสำรวมอยู่ที่ด้านข้าง มิว่าผู้ใดต่างมิกล้าส่งเสียงทั้งสิ้น

ครู่ใหญ่ให้หลัง แลเห็นตั๋วซือเฮียผู้นั้นเดินออกมาจากหินย้อยเจ็ดสี อาภรณ์เปลี่ยนเป็นสีเงินประกายแวววาว ในมือยังถือพัดจีบอีกเล่มหนึ่ง มองไปแต่ไกลกลับพอนับเป็นบุคลิกอันองอาจงามสง่า แต่พอเดินมาถึงในระยะใกล้ แสงไฟสาดส่องแลเห็นใบหน้าของมัน...

อย่าว่าเป็นมนุษย์เลย แม้ภูตผีปิศาจก็ต้องไม่มีใบหน้าน่ากลัวกว่ามันอีกแล้ว ใบหน้ามันความจริงไม่ผอม แต่เนื้อบนใบหน้ากลับมิทราบถูกของใดกัดไปมากกว่าครึ่ง จมูกครึ่งซ้ายยังคงเป็นปกติสมบูรณ์ แต่จมูกครึ่งขวากลับหายไปแล้ว เนื้อส่วนบนของใบหน้ายังปกติอยู่ แต่เนื้อหนังท่อนล่างกลับไม่มีโดยสิ้นเชิง เผยเห็นกระดูกสีเทาแกมเขียวเขียวแกมขาวชัดตา

สองมือของมันถึงกับเหลือเพียงสี่นิ้ว มือขวาสามนิ้ว มือซ้ายมีเพียงนิ้วเดียว ส่วนอีกหกนิ้วมิทราบถูกตัวอะไรกัดกินไปจนหมดสิ้น

คนผู้นี้ดไปคล้ายเป็นมนษย์ที่ถกช่วยออกมาจากฝงจิ้งจอกหิวโหยก็ปาน !

แต่ผู้อื่นต่างเกรงกลัวมันเป็นอย่างยิ่ง เมื่อเห็นมันเดินเข้ามา ทั้งหกคนรีบก้มศีรษะต่ำ กระทั่งเหลือบแลก็ยังมิกล้า แย้มยิ้มประจบแล้วกล่าว

“คำสั่งของตั้วซือเฮีย พวกผู้น้องต่างปฏิบัติตามเสร็จสิ้นแล้ว”

ตั้วซือเฮียผู้นั้นแค่นเสียงดังเฮอะ สายตาที่คล้ายอสรพิษร้ายกวาดมองไปตามใบหน้าคนที่ยืนรายล้อมแท่นบัดพลี จากนั้นแค่นหัวร่อกล่าวเสียงเย็นชา

“พวกประดานี้ควรมีสติขึ้นแล้ว”

ปากว่ากล่าววาจา พัดจีบในมือคลี่ควับออกมาโบกไปที่ใบหน้าคนทั้งสี่ จูลุ่ยยี้รัสึกมีกลิ่นหอมอันประหลาดพิกลพ่งใส่จนแทบต้องอาเจียน

แต่สมองของนางกลับแจ่มใสในบัดดล เมื่อเหลือบดูยู่ป้วยหยก โอ๊วเหลาเล่าต่างก็ลืมตาด้วยความตระหนกตกใจ มีเพียงงื่นฮวยเนี้ยเท่านั้นที่ยังมิได้สติมา

สายตาตั้วซือเฮียกวาดมองแล้วหัวร่อคักคักพลางกล่าว

“คิดมิถึง โอ๊วเหลาเล่าอันมีชื่อกระเดื่องเลื่องแผ่นดิน วันนี้ถึงกับตกมาในมือซึงยี่นึ้งเราได้”

วาจามันเพิ่งจบคำ โอ๊วเหลาเล่ากับยู่ป้วยหยกต่างข่มใจสงบเยือกเย็นลงได้ ใบหน้าจูลุ่ยยี้กลับแสร้งทำเป็นแตกตื่นตระหนกส่งเสียงดัง ๆ

“ท่านเป็นผู้ใด ? พวกเราไฉนมาอยู่ในที่นี้ได้ ?”

ซึงยี่นึ้งมิตอบคำ แต่ใช้พัดชี้ที่ปลายจมูกนางแล้วกล่าว

“ท่านเป็นธิดาของเซียวฮุ้นเก็งจู๊...”

จูลุ่ยยี้โพล่งขึ้น

“ในเมื่อท่านรู้จักข้าพเจ้าเป็นใคร ก็ควรรีบปล่อยข้าพเจ้าไป เพื่อมิต้องสำนึกเสียใจภายหลัง”

ซึงยี่นึ้งแค่นหัวร่อกล่าว

“โกวเนี้ยน้อยอันมีคารมคมกริบ แต่หากท่านกล้ากล่าวอีกสักคำ เราก็จะเลาะฟันท่านออกมา”

จูลุ่ยยิ้กลับมิกล้าอวดโอ่คารมอันแหลมคมของนางอีกแล้วจริง ๆ

อยู่ต่อหน้าเน้าจินหยิน กุนไฮ้ทั้ง นางพอจะกระตุ้นโทสะพวกนั้นได้ เนื่องเพราะนางทราบ พวกประดานั้นต่างทระนงในศักดิ์ศรี มาตรว่าขุ่นแค้นสักปานใดก็ต้องไม่อาจทำอย่างไรกับนางได้

แต่ทว่า ซึงยี่นึ้งผู้นี้กลับกระทำเรื่องราวใด ๆ ได้ทั้งสิ้น อยู่ต่อหน้าพวกประดานี้นางก็มิปรารถนาเสียท่าทั้งที่รั้แน่

ซึงยี่นึ้งใช้พัดชี้ที่จมูกยู่ป้วยหยกแล้วกล่าวขึ้นอีก

“ท่านหรือคือยู่ป้วยหยก ?”

“ใช่แล้ว”

ซึงยี่นึ้งเพ่งตาจ้องอยู่เป็นครู่หนึ่งแสยะยิ้มกล่าว

“เป็นเด็กหน้าขาวจริง ๆ มิน่าเล่า ทั่งจู๊ (หัวหน้า) ทั้งสามของนิกายเราต่างงมงายในตัวท่าน สักครู่หากเราไม่ให้ใบหน้าท่านกลายมาคล้ายกับเรา ก็นับว่าเราหยามท่านแล้ว”

ยู่ป้วยหยกกล่าวเสียงราบเรียบ

“ท่านเพียงหวังให้ใบหน้าผู้คนในแดนดิน ต่างเปลี่ยนคล้ายคลึงกับท่านใช่หรือไม่ ?”

ดวงตาซึงยี่นึ้งมีประกายอำมหิตจนแวววับทันที ตบฉาดเข้าใส่ใบหน้ายู่ป้วยหยกแล้วตวาดเสียงแหบแห้ง

“เจ้าเข้าใจ ใบหน้าของเราเป็นเช่นนี้แต่กำเนิด ? บอกกับเจ้า...เราความจริง...”

มันพลุ่งพล่านจนเกินไปจริง ๆ กระทั่งวาจาก็ไม่อาจเค้นออกมาได้อีกแล้ว

โอ๊วเหลาเล่าถอนใจกล่าว

“ทารกที่น่าสมเพช ท่านน่ากลัวต้องได้รับทัณฑ์ ‘ไหมฟ้าทึ้งสังขาร’ จึงได้กลายเป็นสภาพนี้ไป เราผู้เฒ่าพอจะคิดออกว่าท่านเมื่อกาลก่อนต้องงามสง่าอย่างยิ่ง”

ซึงยี่นึ้งหอบหายใจ กล่าวเสียงเย็นชา

“อย่างไรยังคงเป็นโอ๊วเหลาเล่ามีความรู้เห็นกว้างขวาง กระทั่งทัณฑ์ไหมฟ้าทึ้งสังขารของนิกายเราก็ล่วงรู้”

จูลุ่ยยื้อดมิได้ต้องกล่าวขึ้น

“อันใดจึงเรียกไหมฟ้าทึ้งสังขาร ? หรือว่าเนื้อบนใบหน้าท่านต่างถูกไหมฟ้า

กัดกินไปจนหมดสิ้น ?”

ซึงยี่นึ้งแสยะยิ้มกล่าว

“ท่านไม่ต้องถามเรา ตัวท่านจะได้ลิ้มรสนั้นในทันทีแล้ว”

โอ๊วเหลาเล่าส่งเสียงดัง ๆ ร้องขึ้น

“ผู้แซ่ยู่กับเอียเท้าน้อยนางนี้มิได้มีพันธะใด ๆ เกี่ยวกับเรา เราผู้เฒ่ากับเทียนโซ้ยก้าก็ไม่เคยมีข้อพิพาทบาดหมาง ท่านจะปลิดชีวิตมันทั้งสอง อย่างไรก็ไม่อาจลามมาถึงเราผู้เฒ่าเข้าไปด้วย”

ซึงยี่นึ้งพลันเหลือกตา มิว่าโอ๊วเหลาเล่ากล่าวเยี่ยงไร มันต่างถือว่ามิได้ยิน

โอ๊วเหลาเล่าถอนใจกล่าว

“ยู่ป้วยหยก ยู่กงจื้อ ท่านมิใช่ฉลาดปราดเปรื่องอย่างยิ่งดอกหรือ ? ไฉนครานี้กลับไปว่าจ้างรถม้าที่มีปิศาจอัปลักษณ์ขับขี่มาได้”

ยู่ป้วยหยกก็มีแต่ลอบทอดถอนใจ ในตอนนั้นกังวลแต่ความปลอดภัยของจูลุ่ยยี้ ถึงกับมิสังเกตพิรุธของรถม้า

จูลุ่ยยี้เหลือบดูสีหน้าเยี่ยงนั้นของยู่ป้วยหยกแล้ว นัยน์ตาก็เปียกชุ่มไป ขบริมฝีปากกล่าว

“ข้าพเจ้าทราบว่าซี่เจ็กเห็นแก่ข้าพเจ้าโดยสิ้นเชิง หากมิใช่เพราะข้าพเจ้า ซี่เจ็กก็ต้องไม่หลงกลแน่”

ยู่ป้วยหยกพยายามฝืนยิ้มกล่าว

“นี่มิเกี่ยวกับเรื่องของท่าน มีแต่ต้องตำหนิข้าพเจ้า ที่ถึงกับมิทันนึกว่าเทียนโซ้ยก้าต้องไม่ยอมปล่อยงึ่นฮวยเนี้ยผ่านมือเด็ดขาด นาง...”

พลันได้ยินงึ่นฮวยเนี้ยร้องดัง ๆ

“ซึงยี่นึ้ง ท่านไฉนพันธนาการเราอยู่ในที่นี้ด้วย รีบปล่อยเราลงไป”

หลังจากนางสูญเสียพลังฝีมือแล้ว สุขภาพยังเปราะบางยิ่งกว่าคนที่ไม่รู้จักวิชาฝีมือเสียอีก ผู้อื่นต่างได้สติมานาน แต่นางจวบจนบัดนี้จึงเพิ่งมีสติฟื้นขึ้น

ซึงยี่นึ้งยกมือไพล่หลัง แค่นหัวร่อกล่าว

“ยี่โกวเนี้ย บัดนี้ท่านยังจะมาแสดงอำนาจต่อข้าพเจ้าอีก ?”

งึ่นฮวยเนี้ยตวาดด้วยโทสะ

“ผู้แซ่ซึง ท่านอย่าลืมเสีย ตอนท่านร่อแร่เหลือแต่ลมหายใจอึดสุดท้าย เป็นผู้ใดช่วยเหลือท่านไว้ ?”

“ใช่แล้ว เป็นท่านช่วยเหลือข้าพเจ้าไว้ แต่หากมิใช่ท่านฟ้องก้าจู๊ว่าข้าพเจ้า

ลวนลามท่าน ก้าจู๊ไหนเลยจะออกคำสั่งลงทัณฑ์ข้าพเจ้าในโทษ 'ไหมฟ้าทิ้งสังขาร' อันเหี้ยมโหด"

ดวงตามันมีประกายอำมหิตลุกวาวอีกครั้ง แค่นหัวร่อกล่าว

"อย่าว่าแต่คราวนี้ท่านทรยศต่อก้าจู๊ มิว่าผู้ใดต่างไม่มีปัญญาช่วยท่านได้ แต่หากท่านยินยอมเป็นเช่นดั่งข้าพเจ้า สามารถทนทัณฑ์ 'ไหมฟ้าทิ้งสังขาร' ได้ ข้าพเจ้าจะเห็นแก่ไมตรีของกาลเก่าก่อน เปิดทางรอดชีวิตให้ท่านเช่นกัน"

ใบหน้างิ้นฮวยเนี้ยบิดเบี้ยวจนน่าหวาดหวั่น ร้องเสียงสั่นสะท้านไป

"ท่านวิกลจริตแล้ว ! ก้าจู๊คือบิดาของเรา ท่านไหนเลยจะลงทัณฑ์เราอำมหิตปานนั้น"

"ไม่ลงทัณฑ์แน่หรือ ?"

"ท่านย่อมไม่ลงทัณฑ์แน่ ท่านรีบมาปล่อยเราโดยเร็ว"

ซึงยี่นิ้งปั้นหน้าเครียด กล่าวเสียงกระด้างว่า

"ท่านทราบหรือไม่ นับแต่ท่านอำพรางก้าจู๊ลอบขโมยขุมทรัพย์ของเชียวฮุ้นเก๋งมา ก้าจู๊ก็ได้สั่งให้ข้าพเจ้าสะกดรอยตามท่านแล้ว ตอนอยู่สุสานร้างนอกเมืองลี้โต้วติ่ง หากท่านยอมก้มศีรษะรับโทษให้จับกุมมาพิพากษา อาจบางทียังจะลดโทษไปอีกสามขั้น..."

หยุดหัวร่อแล้วกล่าวสืบต่อไป

"น่าชังท่านที่ถึงกับพึ่งพากำลังคนภายนอกมาต่อต้านนิกายเรา จากความนี้เป็นที่เห็น ท่านมีอกุศลจิตคิดทรยศต่อนิกายแล้ว ท่านตอนนี้ยังมีวาจาใดมาแก้ตัว ?"

งิ่นฮวยเนี้ยร้องโพล่งขึ้นด้วยความตระหนก

"ในสุสานร้างนอกเมืองลี้โต้วติ่ง ที่แท้เป็นการก่อกวนของท่านเอง ?"

"ย่อมเป็นข้าพเจ้า หากแม้นเป็นก้าจู๊ ท่านยังมีชีวิตรอดจนถึงบัดนี้ได้ ?"

งิ่นฮวยเนี้ยกล่าวด้วยความขุ่นแค้น

"เรารู้แต่แรกแล้วว่าท่านมิใช่มนุษย์ ท่านเป็นเดียรัจฉานจริง ๆ !"

ซึงยี่นิ้งแสยะยิ้มกล่าว

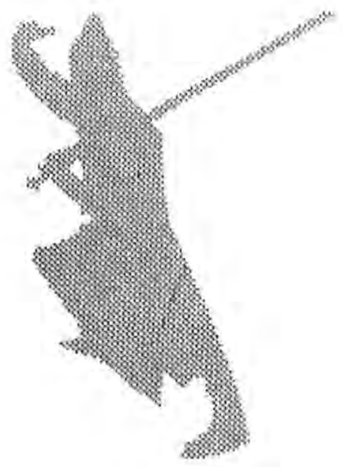
"แต่บัดนี้ ท่านกลับตกมาในเงื้อมมือเดียรัจฉานแล้ว ท่านเข้าใจจะสามารถหนีรอดการไล่ล่าของนิกายเราได้ ? ความจริงแล้ว ข้าพเจ้ารอท่านอยู่ที่นอกเมืองลี้โต้วติ่งตลอดเวลา จวบจนเห็นท่านถูกบริวารยู่ปังเฮาะจับกุมในกองไฟ ข้าพเจ้าจึงช่วยท่านออกมา ที่ต้องการก็เพื่อให้ท่านได้ลิ้มรสชาติที่ข้าพเจ้าเคยลิ้มมาบ้าง !"

มันถึงกับแผดหัวร่อด้วยความภาคภูมิใจ กล่าวสืบต่อไป

“แต่ข้าพเจ้ากลับคาดคิดไม่ถึง ยังมีอีกสามคนแส่เข้ามาหาที่ตายเอง ผู้แซ่ยู่ตอนนั้นจิตใจเลื่อนลอย พอเห็นเราก็คล้ายดั่งเห็นเทพยดามาโปรด กลับมิทราบว่าที่แท้เราคือยมทูตมาเร่งชีวิตมันต่างหาก”

จูลุ่ยยี้ถอนใจกล่าว

“บัดนี้เราจึงเพิ่งทราบ ที่แท้เป็นเรื่องเช่นนี้เอง ที่แท้เป็นเพียงท่านมีโชคดีกว่าเดิมเท่านั้น”

บทที่ 50

ฝีมืออำมหิตชั่วร้าย

ในถ้ำกว้างใหญ่ ยิ่งนานยิ่งร้อนอบอ้าว พวกจูลุ่ยยี่ต่างมีเหงื่อซึมจนเสื้อผ้าเปียกชุ่ม แต่ทว่าใบหน้าซึงยี่นิ้งกลับไม่มีหยาดเหงื่อแม้แต่น้อยนิด

ในมือมันโบกพัดจีบอยู่เบา ๆ ตลอดเวลาเดินช้า ๆ อยู่รอบ ๆ กองไฟ พลันก้มลงหยิบกล่องเงินขึ้นใบหนึ่ง ใช้พัดจีบเคาะเบา ๆ อยู่ไปมา

กล่องนั้นถึงกับกระดอนจากมือมัน ส่งเสียงแหลมเล็กอันประหลาดพิกลไม่หยุดยั้ง คล้ายมีตัวอะไรกระโดดอยู่ภายในกล่อง จะหาทางหลุดออกมาก็ปาน

กล่องเงินนี้ยาวไม่เกินหนึ่งเชียะ สูงเพียงเจ็ดนิ้ว ของภายในกล่องย่อมไม่ใหญ่โตเท่าใด แต่พลังกลับน่าแตกตื่นถึงปานนี้ ถึงกับสามารถกระแทกกล่องเงินหนาหนักให้กระดอนขึ้นลงไม่หยุดยั้ง !

ซึงยี่นิ้งหัวร่อคักคักแล้วกล่าว

“เจ้าไม่ต้องกระวนกระวาย เราได้เตรียมเลือดเนื้อสด ๆ แก่เจ้ากองใหญ่ เจ้าจะได้อิ่มหนำอีกมื้อหนึ่งในทันทีนี้แล้ว”

งึ่นฮวยเนี้ยมองดูกล่องในมือมัน ใบหน้านางเผือดขาวด้วยความแตกตื่นขวัญเสียไปนานแล้ว

จูลุ่ยยี้อดมิได้ต้องถามขึ้น

“ในกล่องเป็นไหมฟ้าจริง ๆ ?”

“อืมม์”

“หรือไหมฟ้ากินคนด้วย ?”

งึ่นฮวยเนี้ยฟันกระทบกันจนดังกึกกัก ถึงกับไม่อาจเค้นเสียงกล่าววาจาได้อีกแล้ว จูลุ่ยยี้จึงถาม

“หรือเนื่องเพราะไหมฟ้าพวกนี้กลัวหนาว ดังนั้นในถ้ำจึงก่อไฟจนมากมายก่ายกอง ?”

ดวงตาซึงยี่นึ้งพลันถลึงเข้ามา แสยะยิ้มกล่าวว่า

“ท่านยังมีอารมณ์ดีมาถามเรื่องเหล่านี้ ? รอจนไหมฟ้าไต่ขึ้นไปบนตัวท่านเมื่อใด ท่านก็ต้องสำนึกเสียใจที่ท่านไฉนมามีชีวิตอยู่ในโลกนี้ !”

จูลุ่ยยี้กล่าวเสียงราบเรียบ

“วาจาของท่านข่มขู่พวกเราไม่ฝ่อดอก ซี่เจ็กท่านว่าใช่หรือไม่ ?”

นางเบือนหน้ามองไปทางยู่ป้วยหยก เห็นยู่ป้วยหยกริมฝีปากขาวซีดสองตาเหม่อค้าง คล้ายดั่งแตกตื่นจนตะลึงลานไปแล้ว มิได้ยินว่านางกล่าวกระไรเลย

จูลุ่ยยี้ต้องลอบถอนใจคำนึง

‘คิดมิถึง ซี่เจ็กถึงกับเห็นเรื่องเป็นตายสำคัญจนปานนี้ นี่อาจบางทีเนื่องเพราะเรานับแต่เกิดมา มิเคยทราบว่าความสุขสำราญมีรสชาติใด เราจึงไม่รู้สึกกลัวตาย’

แลเห็นย่ป้วยหยกพลันเงยหน้าถลึงจ้องโอ๊วเหลาเล่าแล้วกล่าว

“พิษบนปลายเล็บของท่าน ผ่านพ้นสามสิบหกชั่วยามแล้วก็ไม่มีทางช่วยได้จริง ๆ”

ฟังวาจาประโยคนี้ จูลุ่ยยี้พลันสะท้านใจจนน้ำตาแทบทะลักออกนอกเบ้า มิทราบเป็นความรู้สึกหวานดื่มด่ำหรือฝาดขมขื่นแน่

ที่แท้ ที่ยู่ป้วยหยกกังวล มิใช่ความเป็นตายร้ายดีของตัวเอง ในสถานการณ์เยี่ยงนี้ ที่ใจยังขบคิดไม่ลืมเลือน เป็นเรื่องจูลุ่ยยี้ถูกพิษแล้วพอมีทางช่วยเหลือหรือไม่ ? จูลุ่ยยี้รู้สึกหัวใจวาบหวิวจนเลอะเลือน โอ๊วเหลาเล่ากล่าวกระไรบ้าง นางมิได้ยินแล้ว พิษนี้ขจัดได้หรือไม่นางก็มิสนใจอีก

ขอเพียงสามารถได้ยินวาจาประโยคนี้จากยู่ป้วยหยก นางแม้นับว่าตายไปในทันทีก็มิเป็นไร หลังจากมารดาตายไปแล้ว นางอย่างไรก็คิดไม่ถึง ยังจะมีคนที่ไม่คำนึงความเป็นตายร้ายดีของตัวมากังวลนางถึงปานนี้อีก

มิทราบอีกนานปานใด พลันได้ยินเสียงกุบกับแว่วมาแต่ไกล มุ่งหน้าเข้ามาในทิศทางนี้อีกด้วย

ซึงยี่นึ้งรวบพัดจีบควับเข้าหา พุ่งปราดขึ้นไปบนแท่นบัดพลี ยืนเป็นสง่าอยู่บน

ยอดหินย้อย แล้วตวาดเสียงกราดเกรี้ยว

"ผู้มาทางด้านนอกคือใคร ?"

ด้านนอกไม่มีเสียงตอบ แต่เสียงฝีเท้าดังกุบกับยิ่งใกล้ทุกขณะ ซึงยี่นึ้งโบกมือเบา ๆ คนเสื้อสีเงินทั้งหกต่างรีบขยับร่างถลันเข้าซ่อนที่หลังหินย้อยทุกคน

เมื่อจูลุ่ยยี้แลเห็นท่าร่างของพวกมัน ยามนี้จึงเพิ่งเข้าใจ พลังฝีมือของพวกมันเมื่อเปรียบกับซึงยี่นึ้งแล้วด้อยกว่ากันห่างไกลนัก มิน่าเล่า พวกมันจึงกลัวตัวซึงยี่นึ้งถึงปานนี้

แลเห็นซึงยี่นึ้งยืนตัวตรงบนหินย้อยแน่วนิ่งมิเคลื่อนไหว มีแต่ดวงตาทั้งสองเท่านั้นที่เป็นประกายวาว สภาพคล้ายเป็นผีตายซากที่เพิ่งคืนชีวิตมาจากโลงก็ปาน

มือขวาของมันกุมพัดจีบ มือซ้ายยกกล่องเงิน ปลายเท้าข้างหนึ่งแน่วนิ่งบนหินย้อย ตรึงคล้ายตอกติดอยู่ก็ปาน หนักแน่นมั่นคงดุจขุนเขาใหญ่

โอ๊วเหลาเล่าพึมพำเบา ๆ

"มิน่าเล่า เจ้าเด็กน้อยจึงโอหังถึงปานนี้ ที่แท้พอมีฝีมือสองสามท่าจริง ๆ ดูท่าทีแม้วิชาฝีมือประมุขนิกายเทียนโซ้ยก้าก็ไม่แน่จะสามารถเหนือกว่ามันสักเท่าใด"

มิทันจบคำ ลาเล็ก ๆ ตัวหนึ่งได้เดินเข้ามาจากที่ปากถ้ำ

ขนทั้งตัวของลาเล็กนี้ก็ได้หลุดร่วงไปมากกว่าครึ่ง ดูดังเป็นโรคผิวหนังแล้วก็ปาน เพียงเห็นต้องรู้สึกสะอิดสะเอียนชิงชัง ผู้ที่นั่งบนหลังลาขนร่วง เป็นชายชราผอมเหี่ยวแห้ง ใบหน้ามีรอยย่นมากมายจนซับซ้อน หยีนัยน์ตาหอบหายใจไม่หยุดยั้ง ดูไปคล้ายเป็นคู่ที่เหมาะสมกับโอ๊วเหลาเล่าราวฟ้าจงใจสร้างมา

จูลุ่ยยื้อดมิได้ต้องส่งเสียงแผ่วเบากล่าวขึ้น

"เฒ่าผู้นี้กล้าบุกเข้ามาในที่นี้ หรือก็เป็นยอดฝีมืออันดับสูง ? โอ๊วเหลาเล่าท่านรู้จักมันหรือไม่ ?"

โอ๊วเหลาเล่าส่ายหน้าตอบเสียงแผ่วเบา

"ยอดฝีมือสูงสุดของบู๊ลิ้ม เราผู้เฒ่ากลับยังเคยพบมาคนสองคน แต่คิดมิออกว่ามีบุคคลเช่นนี้อยู่"

จูลุ่ยยี้ถอนใจด้วยความผิดหวัง แลเห็นลาตัวน้อยขนร่วงเดินเข้ามาในถ้ำแล้วยังไม่ยอมหยุด คล้ายดั่งว่านัยน์ตาบอดแล้วก็ปาน

เฒ่าผู้นั้นหยีนัยน์ตาปรือ คล้ายมิแลเห็นผู้ใดเช่นกัน หนึ่งคนหนึ่งลา ถึงกับเดินตรงเข้าหาซึงยี่นึ้งดังคำพังเพย 'คนตาบอดขี่ม้าตาบอด หาหนองน้ำลึกในวิกาลมิทราบอันตรายของตัวเองเลย' จูลุ่ยยี้จับตามองจนต้องรู้สึกวิตกกังวลแทนอย่างยิ่ง

ซึงยี่นึ้งเพ่งตามองอย่างเย็นชา มิว่ากล่าวกระไรเช่นกัน เพียงแต่ประกายตาลุกวาวด้วยแวว่อำมหิต ถึงกับสะกดใจรอคอยให้หนึ่งคนหนึ่งลาแส่เข้าหาที่ตาย !

เห็นชัดว่าพวกมันจะชนใส่หินย้อยหลักหนึ่งแล้ว จูลุ่ยยี้ทราบ เพียงซึงยี่นึ้งโบกมือหนึ่งคนหนึ่งลาก็ต้องเสียชีวิตทันที

ขณะจะส่งเสียงเตือนไป มิคาดยู่ป้วยหยกได้ตวาดขึ้นก่อน

"ที่นี้มิใช่สถานที่ดี เล่าชิงแซ (ผู้เฒ่า) ท่านรีบเลี้ยวกลับออกไปเถิด"

เฒ่าผู้นั้นเพิ่งเงยหน้าขึ้นมา หยีนัยน์ตาเหลือบแลดูแวบหนึ่ง

ซึงยี่นึ้งแสยะยิ้มกล่าวขึ้นก่อน

"ในเมื่อมาถึงที่นี้แล้ว ยังคิดกลับออกไปได้อีก ?"

เฒ่าผู้นั้นขยี้ตากล่าว

"เล่าฮิวเพียงกลัวเดินผิดทางเท่านั้น หรือเยี่ยงนี้ยังเป็นการผิดกฎหมาย ?"

ซึงยี่นึ้งตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"นับเป็นการผิดกฎหมายของตัวเรา มอบชีวิตมาเถิด !"

มือซ้ายพลันสะบัด เสียงควับดังขึ้นสดใส มีสีเทาเงินเจ็ดสายเป็นประกายแวววาว พุ่งเข้าใส่เฒ่าผู้นั้นราวเกาทัณฑ์หลุดจากแหล่ง

จลุ่ยยี้ทราบดีว่ามันคือไหมฟ้าที่มีความอำมหิตชั่วร้ายยิ่งกว่าอสรพิษหลายสิบเท่า แต่คาดมิถึง ไหมฟ้าจะมีความรวดเร็วปานนี้ คล้ายดั่งกระแสลมกรดก็ปาน !

นางอดมิได้ต้องร้องขึ้นด้วยความตื่นตกใจ คาดว่าเลือดเนื้อของเฒ่าผู้นี้จะต้องถูกไหมฟ้ากัดกินจนหมดสิ้นไปในทันที เหลือแต่โครงกระดูกขาวแวววาวกองหนึ่งเท่านั้น

นางไม่อาจตัดใจดูต่อไปได้เลยจริง ๆ ขณะคิดจะหลับตา มิคาด เฒ่าผู้นั้นเพียงยกมือกวักเบา ๆ ไหมเงินเจ็ดสายที่เร็วกว่าประกายไฟ ถึงกับถูกมันเก็บเข้าไปในแขนเสื้อจนหมดสิ้น

จูลุ่ยยี้นับว่าแทบปรบมือโห่ร้องขึ้นมา ดูท่าเฒ่าผู้นี้เป็นสวรรค์ส่งมาช่วยชีวิตพวกนางแล้วจริง ๆ โอ๊วเหลาเล่าตอนนี้น่ากลัวนัยน์ตาต่ำดูผิดไป

ใบหน้าซึงยี่นึ้งแปรเปลี่ยนเป็นบิดเบี้ยวยิ่งกว่าปิศาจร้าย ร้องเสียงแหบแห้งไป

"ท่านเป็นผู้ใดกันแน่ ?"

วาจาเพิ่งเปล่งจากปาก ร่างถลันปราดขึ้นสู่ท้องฟ้า โถมใส่ศีรษะเฒ่าผู้นั้นด้วยอานุภาพดุดัน พัดจีบในมือโบกสะบัดจนคล้ายกลายเป็นเจ็ดแปดเล่ม แยกมิออกว่าท่วงท่าใดเป็นจริง ท่วงท่าใดเป็นหลอกล่อ เงาของพัดมิทันกดเข้าสัมผัสร่าง มือซ้าย

ถึงกับมีฝนเงินกลุ่มหนึ่งพุ่งออกมา

คนผู้นี้พอลงมือ มิเพียงทั้งอำมหิตทั้งรวดเร็วเท่านั้น ยังชั่วร้ายจนยากหาผู้ใดในแดนดินเทียมเทียบได้ ถึงกับใช้ช่วงเวลากะพริบตา ทุ่มเทไม้ตายหลายกระบวนท่าไปทำลายฝ่ายตรงข้าม

มันกระทั่งฝ่ายตรงข้ามเป็นผู้ใดยังมิรู้จักก็จงใจหมายปลิดชีวิตฝ่ายตรงข้ามให้ได้ แม้นับว่าฆ่าคนผิด มันก็มิแยแสสนใจเลย

ยู่ป้วยหยกจับตามองจนต้องลอบตระหนกตกใจ ไม้ตายอันอำมหิตชั่วร้ายเยี่ยงนี้ หากระดมใส่ตนโดยกะทันหัน ย่ป้วยหยกเองก็ไม่แน่จะหลบหลีกได้โดยปลอดภัย

มิคาด ขณะเวลานั้นเอง เสียงโครมดังสนั่น ร่างซึงยี่นึ้งกระดอนกลับด้านหลังดั่งเหินบิน หงายฟาดลงกับพื้นไป

พัดจีบเล่มนั้นของมัน ถึงกับเปลี่ยนมาอยู่ในมือเฒ่าผอมแห้งแล้ว

แลเห็นเฒ่าผอมแห้งคลี่พัดดังควับใหญ่โบกเบา ๆ ดวงตาทั้งคู่พลันแปรเปลี่ยนเป็นคมกริบยิ่งกว่ากระบี่ ถลึงจ้องโอ๊วเหลาเล่าแล้วกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“ท่านบัดนี้ย่อมสมควรทราบ พลังฝีมือซึงยี่นึ้งแม้ไม่เลว แต่เปรียบกับประมุขเทียนโซ้ยก้าแล้ว ต้องด้อยกว่าห่างไกลนัก !”

วาจาประโยคนี้พอกล่าว หัวใจจูลุ่ยยี้ต้องเย็นวาบไปอีกคราว

ที่แท้เฒ่าผู้นี้เป็นตัวประมุขเทียนโซ้ยก้าปลอมแปลงมานั่นเอง มิน่าเล่า เพียงลงมือก็ทำลายไม้ตายซึงยี่นึ้งได้อย่างง่ายดาย พลังฝีมือของซึงยี่นึ้งความจริงเป็นมันสั่งสอนให้ มันจึงรู้แนวทางฝีมือซึงยี่นึ้งกระจ่างดั่งนิ้วในฝ่ามือ จูลุ่ยยี้มีแต่ต้องฝืนยิ้ม ...นางถึงกับถือตัว ประมุขเทียนโซ้ยก้าเป็นดาวชุบชีวิตที่สวรรค์ส่งมา !

แลเห็นซึงยี่นึ้งคุกเข่าราบอยู่กับพื้น ส่งเสียงสะท้านกล่าวขึ้น

“ศิษย์มิทราบเป็นก้าจู๊เยี่ยมกราย มีโทษควรตายเป็นหมื่นครั้ง”

เทียนโซ้ยก้าจู๊แค่นเสียงเย็นชา

“เราทราบแต่นานแล้วว่า เจ้าระหว่างนี้ผยองลำพองยิ่ง ฉวยโอกาสที่เราไม่อยู่กระทำไปตามอำเภอใจในทุกวิถีทาง มิว่าผู้ใดก็ไม่มีคุณค่าในสายตาเจ้า วันนี้นับว่าเราได้เห็นกับตาตัวเองแล้ว”

ซึงยี่นึ้งกลัวจนศีรษะก็มิกล้าเงยขึ้น ฟุบกับพื้นกล่าว

“ก้าจู๊จำแลงกายเป็นหมื่น ๆ พัน ๆ ศิษย์มีนัยน์ตาที่ไร้แวว ไหนเลยทราบว่าก้าจู๊ให้เกียรติมา เพียงเห็นมีคนกล้าบุกรุกเข้าในเขตหวงห้ามของนิกาย เกิดขุ่นเคือง

กระวนกระวาย จึงได้ลงมือโดยวู่วามไปบ้าง”

เทียนโช้ยก้าจู๊ตวาดด้วยโทสะ

“มาตรว่าเป็นเช่นนี้ เจ้าก็ควรถามไถ่ศักดิ์ฐานะของฝ่ายตรงข้ามให้ชัดเจนก่อน ไฉนไม่แยกแยะผิดชอบชั่วดีก็ปล่อยไหมฟ้าออกมา เจ้าถูกไหมฟ้าทื้งสังขารจนเป็นสารรูปเยี่ยงนี้แล้ว หรือมีเจตนาให้ผู้อื่นต่างได้ลิ้มรสชาตินี้ ? หรือเจ้าถือเรื่องเช่นนี้เป็นที่หย่อนอารมณ์หาความสนุก ?”

“ศิษย์มิกล้า ศิษย์ควรตาย”

เทียนโช้ยก้าจ๊กล่าวเสียงดังกังวาน

“ชนชาวนักเลงมาตรแม้นทราบว่าวิชาฝีมือนิกายเราชั่วร้ายอำมหิตไม่มีใดในแผ่นดินเทียมเทียบเปรียบติด แต่ก็ยังทราบว่า พฤติการณ์ของศิษย์นิกายเรา แยกแยะบุญคุณความแค้นกระจ่างมาแต่ไหนแต่ไร หากมีคนกล้ารุกรานรังควานเรา นิกายเราจะไม่คำนึงถึงเภทภัยใด ๆ ก็ต้องไล่ล่าปลิดชีวิตมันให้ได้ แต่ศิษย์ของนิกายเราจะไม่ไปกล้ำกรายหาเรื่องผู้ไร้ความผิดเป็นอันขาด เจ้ากระทำดั่งนี้ ไยมิใช่ทำลายเกียรติภูมิของนิกายเราให้เสื่อมเสีย ?”

ซึงยี่นึ้งโขกศีรษะกับพื้นพลางกล่าว

“ศิษย์สำนึกผิดแล้ว ขอกราบไหว้ก้าจ๊โปรดได้อโหสิ”

เทียนโช้ยก้าจู๊มีสีหน้าผ่อนคลายลงเล็กน้อย กล่าวเสียงหนัก ๆ

“เราเห็นแก่เจ้าเมื่อคราวก่อนถูกลงโทษทัณฑ์สาหัสเกินไป ดังนั้นจึงได้ให้ความกรุณาปรานีแก่เจ้าเป็นพิเศษ มิคาด เจ้าถึงกับหยิ่งผยองจนลำพอง หากสามารถกลับตัวกลับใจแต่บัดนี้ ยังนับเป็นบุญวาสนาของเจ้าได้ ไม่เช่นนั้นน่ากลัวต้องตายในสภาพแหลกเละมิต้องกลบฝังแล้ว”

ยู่ป้วยหยกเห็นประมุขเทียนโช้ยก้าผู้นี้แม้ปลอมแปลงร่างมา แต่วาจาและการกระทำหนักแน่นมีอำนาจสมศักดิ์ศรีของประมุขนิกายหนึ่ง จึงคิดไม่ถึงเลยจริง ๆ ว่ามันจะเป็นคนคนเดียวกับชายชราประกายเงินที่มีอาถรรพณ์ชั่วร้ายทั่วร่าง ซึ่งเคยไปพบที่หน้าถ้ำเชียวฮุ้นเก็งเมื่อครากระโน้น มิน่าเล่า กระทั่งศิษย์ในสำนักก็ยังสังเกตไม่ออกจำมันไม่ได้ !

แลเห็นซึงยี่นึ้งฟุบกับพื้นอีกครา โขกศีรษะด้วยความเคารพนบน้อมสามครั้ง พลันพลิกมือฉีกเสื้อในร่างออกมา

ร่างของมันก็มีบาดแผลเกลื่อนกลาดปราศจากผิวหนังสมบูรณ์แม้แต่กระแบะมือเป็นสภาพสยดสยองจนน่าอนาถยิ่ง ที่เอวของมันกลับผูกเข็มขัดมีดสายหนึ่ง มีมีดเงิน

ปักอยู่เจ็ดเล่ม

ซึงยี่นึ้งแก้เข็มขัดมีดออกมาวางราบกับพื้นที่เบื้องหน้า โขกศีรษะลงอีกสามครา มันถึงกับกลายเป็นหนอนโขกศีรษะไปโดยกะทันหัน มิเพียงพวกยู่ป้วยหยกรู้สึกประหลาดสงสัยเท่านั้น กระทั่งเทียนโช้ยก้าจู๊ก็รู้สึกตื่นเต้นสงสัยจนต้องถามไป

"เจ้าหมายความกระไร ?"

ซึงยี่นึ้งฟุบกับพื้นกล่าว

"ศิษย์ได้รับคำสั่งสอนจากซือแป๋คราน้ี รู้สึกตัวเองมีโทษทัณฑ์อันหนักหนาสาหัสจริง ๆ ไม่อาจแบกหน้าอยู่ในโลกนี้อีก ยินยอมพร้อมใจรับโทษทัณฑ์ 'มีดเงินแยกสังขาร' เพื่อลบล้างความผิดในกาลก่อน"

วาจาประโยคนี้พอกล่าว คนทั้งปวงยิ่งตื่นเต้นสงสัยไปกว่าเดิม

เทียนโช้ยก้าจู๊ขมวดคิ้วกล่าว

"เจ้าทราบหรือไม่ โทษ 'มีดเงินแยกสังขาร' คือโทษตายของนิกายเรา ?"

"ศิษย์ย่อมทราบดี"

"ในเมื่อเราอโหสิให้เจ้าแล้ว เจ้าเหตุใดยังยอมรับโทษหนักนี้เอง ?"

ซึงยี่นึ้งกล่าวด้วยความรันทด

"เป็นศิษย์ยินยอมพร้อมใจรับโทษนี้เอง เนื่องเพราะศิษย์ได้รับพระคุณยิ่งใหญ่จากก้าจู๊มา ไม่มีใดพอทดแทนชดใช้ มีแต่ชีวิตของตัวเองเป็นเยี่ยงอย่าง เพื่อให้ศิษย์ร่วมสำนักเห็นแล้วถือเป็นบทเรียนสังวรไว้"

เทียนโช้ยก้าจู๊มีสีหน้านุ่มนวลกว่าเดิมกล่าวว่า

"คิดมิถึง เจ้ามีจิตใจสำนึกผิดได้ซึ้งปานนี้ ไม่เสียทีที่เราอบรมสั่งสอนเจ้ามาด้วยกุศลเจตนา เรื่องราววันนี้เราความจริงคิดจะลงโทษเจ้าสักเล็กน้อย แต่เมื่อเจ้าสำนึกผิดได้เองก็แล้วกันไปเถิด ลุกขึ้นมา"

จูลุ่ยยื้อดหัวร่อในใจมิได้ นางคำนึง

'ที่แท้ซึงยี่นึ้งกำลังใช้เล่ห์ 'ทรมานสังขาร' คิดจะหลุดหนีจากโทษทัณฑ์ความผิดในครานี้...'

มิคาด ซึงยี่นึ้งกลับถอนใจกล่าว

"ก้าจู๊แม้อโหสิแก่ศิษย์ ศิษย์กลับไม่อาจอโหสิให้ตัวเอง เพียงวิงวอนก่อนจะตาย มีโอกาสได้บอกโทษทัณฑ์ชั่วร้ายที่กระทำมาออกไป เพื่อให้ใจสงบสู่สัมปรายภพ"

"เจ้ากระทำความผิดใด เราต่างทราบทุกสิ่งอันแล้ว เจ้าก็มิต้องบอกมาอีก"

ซึงยี่นึ้งถอนใจด้วยความรันทด แล้วกล่าว

“ก้าจู๊แม้มีทิพยเนตรคมกล้าดุจสายฟ้า แต่ศิษย์กลับมีบางประการที่อำพรางต่อก้าจู๊ ศิษย์ตอนนี้จึงเพิ่มสำนึกพระคุณที่ก้าจู๊กรุณาต่อศิษย์ หากไม่บอกเล่าเรื่องราวเหล่านั้นแก่ก้าจู๊ ศิษย์ยามมีชีวิตไม่สบายใจ ตายไปก็ยากจะตาหลับได้”

เทียนโช้ยก้าจู๊ปรากฏแววตื่นเต้นสงสัยขึ้นโดยไม่อาจข่มกลั้น ในใจจูลุ่ยยี้ก็เริ่มมีความประหลาดขึ้นบ้างแล้ว

หากแม้นซึงยี่นึ้งกำลังใช้แผนทรมานสังขาร ตอนนี้ก็พึงยุติในระดับสมควร

เหตุใดยังต้องกระทำดั่งนี้สืบไป ? หรือมันเบื่อหน่ายต่อการมีชีวิตจริง ๆ ? ในใจคนผู้นี้มีเจตนาใดกันแน่ ?

จนครู่หนึ่ง จึงได้ยินเทียนโช้ยก้าจู๊กล่าว

“เมื่อเป็นเช่นนี้ เจ้าบอกออกมาก็ได้”

ซึงยี่นึ้งกล่าวเสียงเครือ

“ก้าจู๊ได้ถือศิษย์คล้ายเป็นบุตรหลานกิมฮวยงิ่นฮวยทิฮวย สามโกวเนี้ยก็ถือศิษย์คล้ายเป็นพี่น้องอยู่เสมอมา แต่ศิษย์กลับมิเพียงไม่สำนึกบุญคุณหาทางทดแทนเท่านั้น กลับเกิดจิตชั่วร้ายดั่งเดียรัจฉานขึ้น”

หางตาของมันชายไปที่งิ่นฮวยเนี้ยแวบหนึ่งแล้วจึงกล่าวต่อ

“พลบค่ำของฤดูร้อนเมื่อห้าปีก่อน แสงจันทร์กำลังสว่างไสว ยี่เนี้ยเปลือยกายอาบน้ำในลำธารใส ตอนนั้นนางแม้มีอายุเยาว์วัย ยิ่งมิมีใจระวังป้องกันศิษย์ แต่ศิษย์เมื่อเห็นผิวกายที่ขาวสะอาดปานเย้ยหิมะให้ได้อายของนาง และรูปทรงที่เติบใหญ่สมบูรณ์เต็มสาวของนางแล้ว ถึงกับเกิดมีตัณหาราคะพลุ่งขึ้นบดบังสัมปชัญญะ ถึงกับ...ถึงกับลงมือข่มขืนย่ำยีนาง...”

วาจาของมันมิเพียงกล่าวกระจ่างเปิดเผยยิ่งเท่านั้น ยังบรรยายสภาพตอนนั้นโดยละเอียดอีกด้วย

จูลุ่ยยี้ฟังจนทั้งขุ่นเคืองทั้งขบขัน คิดในใจ

‘แม้นับว่าเจ้าจะสารภาพผิดโดยเปิดเผยไม่อำพราง ก็มิต้องบอกเล่าจนเป็นที่ตื่นเต้นเร้าใจปานนี้ดอก’

มิคาด เทียนโช้ยก้าจู๊ไม่เพียงมิถือเป็นการก้าวร้าวเท่านั้น กลับคล้ายชื่นชมความเปิดเผยของมันอย่างยิ่งก็ปาน กล่าวช้า ๆ ว่า

“เจ้าต้องถูกทัณฑ์ ‘ไหมฟ้าทิ้งสังขาร’ อันทรมานเพราะความผิดครานั้น เจ้าก็มิต้องติดใจเก็บมาจนบัดนี้ดอก”

“แต่คราใดศิษย์หวนนึกถึงเหตุการณ์ครั้งนั้น จะรู้สึกมีเพลิงราคะฮือโหมขึ้น

ทันที จากนี้เป็นที่เห็นได้ศิษย์มิใช่คนจริง ๆ นับว่าต่ำช้ากว่าเดียรัจฉานเสียอีก"

กล่าวถึงตอนนี้ คล้ายดั่งทั้งละอายทั้งสำนึก พลันชักมีดเงินสีขาวแวววาวออกจากซอง แทงเข้าไปที่น่องของมันอย่างดุดัน

เทียนโช้ยก้าจู๊ขมวดคิ้วกล่าว

"นอกจากนี้แล้ว ยังมีเรื่องใด ?"

"ศิษย์มิเพียงไม่ภักดีต่อก้าจู๊เท่านั้น ยังไม่มีคุณธรรมต่อศิษย์ร่วมสำนัก เพราะต้องการช่วงชิงตำแหน่งประมุข ถึงกับใช้เล่ห์อุบายนานา ใส่ไคล้สอพลอต่อหน้าก้าจู๊จนประทษร้ายตั๋วซือเฮียตายไป"

"ซึงตั๋วนึ้งเพราะมีอกุศลจิตคิดไม่ซื่อ ซึ่งเราก็มีเจตนากำจัดมันเพื่อพิทักษ์กฎของนิกายอยู่นานแล้ว เรื่องนี้ไม่อาจตำหนิเจ้าได้"

"แต่อย่างไรก็ตาม ในจิตใต้สำนึกของศิษย์ยังคงอำมหิตชั่วร้ายอย่างยิ่ง อย่าว่าแต่หลังจากศิษย์เป็นซือเฮียรั้งตำแหน่งประมุขแล้ว กับบรรดาซือตี๋ทั้งหลายมิเพียงไม่รักปรานีเท่านั้น ยังกลับตบตีดุด่าทารุณกรรมอยู่เทบทุกเวลา..."

เทียนโช้ยก้าจู๊ส่งเสียงหนัก ๆ กล่าว

"ตั๋วซือเฮียอบรมสั่งสอนซือตี๋ ความจริงเป็นหน้าที่พึงปฏิบัติอยู่แล้ว นี่ก็ไม่นับสำคัญอย่างไร"

มันความจริงใช้ถ้อยคำเกรี้ยวกราดมาดุด่าซึงยี่นึ้งอยู่ แต่ตอนนี้สถานการณ์ถึงกับแปรเปลี่ยนเป็นตรงกันข้าม เปลี่ยนเป็นซึงยี่นึ้งก่นด่าตำหนิตัวเอง มันกลับเป็นฝ่ายแก้ตัวให้กับซึงยี่นึ้งเสียได้

ซึงยี่นึ้งกล่าวสืบไป

"ซือเฮียอบรมดูแลซือตี๋ แม้เป็นหน้าที่สมควร แต่ศิษย์กลับกระทำเกินเลยกว่าเหตุ ก้าจู๊ไม่ลองถามยี่ซือตี๋ดู ก็จะทราบความอำมหิตชั่วร้ายของฝีมือศิษย์แล้ว"

สายตาเทียนโช้ยก้าจู๊เบือนไปยังคนที่มีสารรูปคล้ายโครงกระดูกจริง ๆ กล่าวขึ้นว่า

"พฤติการณ์ของตั๋วซือเฮียเจ้า เกินเลยไปบ้างจริงหรือไม่ ?"

โครงกระดูกเดินได้ผู้นั้นก้มศีรษะตอบ

"มิ...ไม่มี...ศิษย์..."

ซึงยี่นึ้งสอดคำขึ้น

"จวบจนบัดนี้ มันยังไม่กล้าสารภาพความจริง จากนี้เป็นที่เห็นได้ มันปกติมีความหวาดหวั่นในตัวศิษย์ปานใด ?"

หยุดถอนหายใจยาวแล้วกล่าวสืบต่อไป

“ยี่ชือตี๋ เราเมื่อกาลก่อน ๆ นับว่าทารุณโหดร้ายต่อท่านอย่างยิ่ง บัดนี้เราตกลงใจถ่ายโทษทัณฑ์ความผิด ท่านยิ่งด่าเราดุร้ายปานใด จิตใจเรากลับปลอดโปร่งสบายขึ้นเพียงนั้น”

ยี่ชือเฮียผู้นั้นเพ่งพิจารณาอยู่ครู่หนึ่ง พลันส่งเสียงดัง ๆ กล่าวขึ้น

“มิผิด ! ตั๋วชือเฮียปกติมิได้ถือศิษย์คล้ายเป็นมนุษย์เช่นเดียวกัน มิเพียงพอผิดใจเป็นลงมือตบตีดุด่าเท่านั้น...มิหนำซ้ำ...มิหนำซ้ำ ยังต้องให้ศิษย์กระทำเรื่องราวที่มิใช่มนุษย์จะสามารถทนทาน มีคราหนึ่งศิษย์ตีสุนัขจิ้งจอกที่ชือเฮียเลี้ยงโดยมิได้ตั้งใจไปแส้หนึ่ง ชือเฮียถึงกับบังคับให้ศิษย์คุกเข่าโขกศีรษะขอขมาสุนัขตัวนั้นและยังบังคับให้ศิษย์รับประทานอุจจาระที่สุนัขตัวนั้นถ่ายออกมาต่อหน้ามัน ยังมีอีกครั้งศิษย์ที่ไม่มีเจตนา...”

เทียนโช้ยก้าจู๊ตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

“เท่านี้ก็พอแล้ว มิต้องกล่าวสืบต่อไป”

ซึงยี่นิ้งถอนใจกล่าว

“ที่ยี่ชือตี๋กล่าวมาล้วนเป็นความจริงทุกถ้อยกระทงความ ศิษย์ตอนนี้เมื่อหวนคิด รู้สึกละอายจนไม่มีปัญญาแบกหน้า...”

กล่าวถึงตอนนี้ ชักมีดเงินจากซองอีกเล่มหนึ่งปักลงไปยังที่น่อง

เทียนโช้ยก้าจู๊อึ้งอยู่ครู่หนึ่ง จึงกล่าวช้า ๆ

“มิว่าเจ้ากระทำเรื่องราวใด ในเมื่อเจ้ายินยอมสารภาพความจริงต่อหน้าเราเยี่ยงนี้ แสดงให้เห็น เจ้ายังมีความจงรักภักดีต่อเราอย่างยิ่ง ขอเพียงภายภาคหน้าอย่าได้ละเมิดความผิดเช่นเดียวกันก็เป็นที่พอเพียงแล้ว”

ซึงยี่นิ้งพลันหลั่งน้ำตาเป็นเส้นสายกล่าวเสียงเครือ

“ก้าจู๊ยิ่งมีใจการุณย์ต่อศิษย์เยี่ยงนี้ ศิษย์ยิ่งรู้สึกเจ็บช้ำรันทด พระคุณยิ่งใหญ่ของก้าจู๊ ชาตินี้น่ากลัวยากจะทดแทนแล้ว มีแต่รอให้ชาติหน้าเกิดเป็นม้าลารับใช้เท่านั้น”

กระแสเสียงของมันสั่นเครือไปทุกขณะ กระทั่งวาจายังกล่าวไม่ออกแล้ว พลันชักมีดเงินขึ้นอีกเล่มหนึ่ง ถึงกับแทงตรงเข้าใส่ทรวงอกมัน

แต่เทียนโช้ยก้าจู๊กลับมีความว่องไวกว่ามันมากนัก ขณะปลายมีดมิทันสัมผัสทรวงอกเทียนโช้ยก้าจู๊ก็พุ่งเข้าคว้าข้อมือมันไว้ ตวาดเสียงเกรี้ยวกราดขึ้น

“เรามิให้เจ้าตาย เจ้าก็ไม่อาจตาย มิเช่นนั้นเป็นการฝ่าฝืนคำสั่งเรา !”

มันกล่าวพลางใช้กำลังไปหมายชิงมีดเงินในมือซึงยี่นึ้ง แต่ซึงยี่นึ้งคล้ายดั่งตกลงใจต้องฆ่าตัวตายก็ปาน ยังคงสะบัดดิ้นรนไม่หยุดยั้ง

มิคาด ขณะเวลานั้นเอง ในด้ามมีดพลันมีประกายสีเงินพุ่งออกมาสายหนึ่ง เข้าใส่ใบหน้าประมุขเทียนโช้ยก้าถนัดถนี่ ประมุขเทียนโช้ยก้าจะอย่างไรก็คิดมิถึงจะเกิดการเปลี่ยนแปรเยี่ยงนี้ มาตรแม้นมันมีพลังฝีมือสูงส่งยิ่ง แต่ก็ไม่มีทางหลบหลีกพ้นเป็นอันขาด ต้องแผดคำรามสุดเสียง สะบัดหมัดต่อยใส่ซึงยี่นึ้งด้วยความขุ่นแค้น

ซึงยี่นึ้งกลับกลิ้งร่างไกลไปห้าหกวา แผดหัวร่อเสียงก้องแล้วกล่าวว่า

“ซึงบั๊กคงเอยซึงบั๊กคง จวบจนบัดนี้ท่านจึงเพิ่งทราบความร้ายกาจของข้าพเจ้ากระมัง ?”

เหตุการณ์ที่แปรเปลี่ยนในลักษณะนี้นับว่าฉุกละหุกจนเกินไป ผิดความคาดหมายจนเกินไปจริง ๆ งิ่นฮวยเนี้ยได้กรีดร้องด้วยความตระหนกตกใจ กระทั่งโอ๊วเหลาเล่ายังต้องแตกตื่นจนหน้าตาบิดเบี้ยว

แลเห็นเทียนโช้ยก้าจู๊ยกมือปิดหน้าแผดเสียงแหบแห้งขึ้นว่า

“เดียรัจฉาน เจ้า...เจ้าอำมหิตนัก”

ในเสียงตวาด ร่างถลันคล้ายจะโถมเข้าเสี่ยงชีวิต

ซึงยี่นึ้งแสยะยิ้มกล่าว

“ในด้ามมีดของเราซุกซ่อนสิ่งใดไว้ท่านย่อมควรทราบดีอยู่ ตอนนี้ยังไม่รีบนั่งให้สงบเสงี่ยมเรียบร้อย หรือยังกลัวพิษจะกำเริบไม่เร็วพอ ?”

ซึงบั๊กคงมิกล้าเคลื่อนไหวอย่างไรอีกจริง ๆ ตอนนั้นมันโซเซจนกระทั่งไม่อาจทรงร่างให้มั่นอีกแล้ว ตะเกียกตะกายอยู่ครู่หนึ่ง ในที่สุด หงายตึงลงกับพื้นไป

ได้ยินแต่เสียงซึงยี่นึ้งแผดหัวร่ออยู่ไม่ขาดหู มันนับว่าภาคภูมิจนลำพองยิ่ง ศิษย์เสื้อสีเงินอีกหลายคนนั้นแตกตื่นจนหน้าเผือดขาวราวซากศพ ยืนแน่วนิ่งมิกล้าเคลื่อนไหวไปทุกคน

ซึงยี่นึ้งแผดหัวร่ออยู่ครู่หนึ่งจึงกล่าว

“ซึงบั๊กคง ท่านเข้าใจว่าเมื่อครู่เราจำท่านไม่ออกจริง ๆ ? บอกกับท่านตามความจริงก็ได้ พอท่านเข้ามาเราก็จำได้ว่าท่านเป็นผู้ใดแล้ว เพียงแต่แสร้งจำท่านไม่ได้เนื่องเพราะต้องการลงมือกับท่าน เยี่ยงนั้นแม้นับว่าเราฆ่าท่านไม่ได้ ยังพอมีข้ออ้างมาแก้ตัวผ่านไป”

เทียนโช้ยก้าจู๊ปิดหน้าแนบแน่น ร่างสั่นระริกไม่หยุดยั้ง แสดงว่ากำลังทนทานความเจ็บปวดรวดร้าวอันสุดแสน กระทั่งวาจายังกล่าวไม่ออกอีกแล้ว

แต่จูลุ่ยยี้กลับอดมิได้ ต้องกล่าวขึ้น

“บัดนี้เราจึงเพิ่งทราบ ท่านพอมีฝีมืออยู่บ้างจริง ๆ แต่เมื่อครู่ ท่านเหตุใดต้องกระทำดั่งนั้น”

ซึงยี่นึ้งตอบทันที

“เมื่อเราลงมือใส่มันแล้วจึงทราบว่า เฒ่าผู้นี้ยังอมภูมิไว้มากหลาย เหลือไม้ตายอีกหลายท่ามิได้สอนให้เรา เรายังไม่อาจรับมือมันได้จริง ๆ มีแต่ต้องใช้เล่ห์ไปเอาชัยมันเท่านั้น”

หากแม้นคนเรากระทำเรื่องที่ภาคภูมิใจสุดขีดไปเมื่อใด ย่อมอดมิได้ต้องบอกแก่ผู้อื่นให้ทราบด้วย มิเช่นนั้น จะคล้ายเป็นสวมอาภรณ์แพรพรรณงามตาไปเดินอยู่ในความมืด นับว่าไม่สมใจสมอยากจริง ๆ

ซึงยี่นึ้งเป็นเช่นนี้พอดี !

มันภาคภูมิลำพองจนหัวร่อเสียงก้อง แล้วกล่าวสืบไป

“เราอยู่กับเฒ่าผู้นี้มาสิบกว่าปี จุดอ่อนของมันเราได้ศึกษาจนรู้กระจ่างนานแล้ว ทราบดีว่ามันพอใจอวดโอ่ความสามารถเป็นที่สุด มีความทระนงตัว มิว่าเรื่องราวใดไม่อาจอำพรางมันไปได้ หากคนที่กระทำความผิดยินยอมสารภาพความจริงต่อมัน มันก็เบิกบานใจยิ่งกว่าเรื่องใดทั้งสิ้น เข้าใจว่าผู้ใดก็ไม่กล้าหลอกลวงมันทั้งสิ้น”

มันยิ่งกล่าวยิ่งภาคภูมิลำพอง แผดหัวร่อเสียงก้องอีกครั้งจึงกล่าวต่อไป

“ดังนั้น เราจึงลงมือใส่จุดอ่อนของมัน มันก็หลงกลไปจริงดั่งที่คาดหมายไว้”

“แต่ท่านกระทำดั่งนี้ด้วยจุดประสงค์ใด ? หรือคิดจะแก้แค้นที่ถูกไหมฟ้าทิ้งสังขาร ?”

“ใช่แล้ว แต่นอกจากนี้ยังมีอีกสาเหตุหนึ่ง”

“สาเหตุใด ? หรือท่านคิดจะชิงตำแหน่งประมุข ?”

“เอียเท้าน้อย ท่านถามมากความเกินไปแล้ว”

จูลุ่ยยี้หัวร่อเบา ๆ พลางกล่าว

“ท่านใช้ฝีมือเยี่ยงนี้ แม้นับว่าสามารถขึ้นนั่งบัลลังก์ประมุขได้ น่ากลัวผู้อื่นก็มิแน่จะเคารพนับถือท่านโดยจริงใจ”

สายตาซึงยี่นึ้งกวาดมองไปยังใบหน้าชือตี่หลายคนนั้นทันที กล่าวเสียงเย็นชาขึ้น

“พวกเจ้ายินยอมรับนับถือเราหรือไม่ ?”

หลายคนนั้นรีบคุกเข่าฟุบกับพื้น ร้องเสียงสะท้านขึ้นพร้อมกัน

“พวกผู้น้องไหนเลยจะกล้าไม่นับถือ”

ซึงยี่นึ้งหัวร่อเสียงกังวาน แล้วกล่าว

“ประเสริฐมาก พวกเจ้านับถือเรา ย่อมมีคุณประโยชน์แก่พวกเจ้าเอง ก่อนวันนี้ชนชาวนักเลงแม้จะมีความหวาดกลัวนิกายเรายิ่ง แต่ก็ลอบนินทาว่าร้ายนิกายเราเป็นเพียงนิกายชั่วร้ายที่ไม่อาจกล้าโผล่หน้าพบผู้คน แต่หลังจากวันนี้แล้ว นาม ‘เทียนโช้ยก้า’ สามคำ จะต้องเกรียงไกรขึ้นเคียงบ่าเคียงไหล่กับสำนักบู๊ตึง เสียวลิ้มเป็นสำนักใหญ่อันกระเดื่องเลื่องลืออยู่ในแผ่นดินไม่มีผู้ใดกล้าดูแคลนพวกเราอีกแล้ว”

จูลุ่ยยี้แค่นหัวร่อ กล่าวสวนคำ

“ท่านน่ากลัวกำลังเพ้อฝัน !”

ซึงยี่นึ้งหันไปแสยะยิ้มกล่าว

“ท่านไม่เชื่อ ? ประเสริฐมาก เราจะให้เวลาพวกท่านอีกครึ่งชั่วยาม เพื่อได้เห็นกับตาเสียเลย”

จูลุ่ยยี้มิกล่าวกระไรอีก แต่ขบคิดด้วยความประหลาดสงสัยไปกว่าเดิม

‘มันต้องการให้เราดูเรื่องราวใดกัน ? ผ่านอีกหนึ่งชั่วยาม เทียนโช้ยก้านี้ถือดีอย่างไรจึงสามารถแปรเปลี่ยนเป็นสำนักใหญ่มีชื่อเสียงเกรียงไกร ?’

ได้ยินโครงกระดูกเดินได้ผู้นั้นฟุบกล่าวกับพื้น

“ตั้วชือเฮียเปรื่องปราดเทียบเทพยดา ผู้น้องคิดจะสนับสนุนตั้วชือเฮียเป็นก้าจู๊อยู่นานแล้ว”

“อ้อ เป็นความจริง ?”

“ผู้น้องไหนเลยกล้ากล่าววาจามดเท็จต่อหน้าตั้วชือเฮีย”

ซึงยี่นึ้งแค่นเสียงเย็นชา

“เราเป็นคนที่ทั้งอำมหิตดุร้าย ทั้งโหดเหี้ยมทารุณ และมิได้ถือพวกเจ้าเป็นมนุษย์เช่นกัน เจ้าเหตุไฉนยังจะสนับสนุนเราขึ้นเป็นก้าจู๊ ? หรือว่าเจ้ามีโรคภัยใดอยู่ ?”

โครงกระดูกเดินได้แตกตื่นจนหนังใบหน้าสีเทาซีดของมันสั่นระริกขึ้นแล้ว

ซึงยี่นึ้งมิให้มันกล่าวกระไร แสยะยิ้มแล้วเอื้อนเอ่ยต่อไป

“มิผิด เราเห็นว่าเจ้าต้องเป็นคนมีโรคภัยไม่ปกติ จะต้องตบแต่งสะสางเสียก่อนจึงจะได้”

โครงกระดูกเดินได้พลันพลิกตัวพุ่งออกไปนอกถ้ำ แต่ซึงยี่นึ้งกลับคำนวณแน่ว่ามันต้องมีท่วงท่านี้ จึงถลันกายขวางทางมันไว้อย่างแม่นยำ แค่นหัวร่ออยู่เบา ๆ

โครงกระดูกเดินได้ร้องเสียงสั่นสะท้าน

“ผู้น้องเมื่อครู่กล่าวเหลวไหลบัดซบ นับว่าเป็นการผายลมสุนัขชัด ๆ วิงวอน

ตั้วซือเฮีย..."

ปากว่ากล่าววาจา พลันสะบัดมือซัดประกายไปสิบกว่าจุด

ทั้งสองห่างกันเพียงไม่กี่เชียะ ประกายเงินพุ่งด้วยความเร็วยิ่งกว่าสายฟ้า มันเข้าใจซึงยี่นึ้งต้องยากจะหลบหลีกพ้นได้ มิคาด มันเมื่ออยู่ต่อหน้าซึงยี่นึ้ง ก็คล้ายซึงยี่นึ้งอยู่ต่อหน้าซึงบั๊กคงประมุขเทียนโซ้ยก้า ไม้ตายที่มันใช้มาถึงกับคล้ายเป็นท่วงท่าของทารกหยอกล้อ ซึงยี่นึ้งเพียงสะบัดพัดโบกเบา ๆ วูบเดียวเท่านั้นประกายเงินสิบกว่าจุดพลันเปลี่ยนทิศทาง พุ่งกลับเข้าใส่ร่างมันจนสิ้นเชิง

มันแผดร้องเสียงโหยหวน ล้มตึงลงกับพื้นทันที จากนั้นเกลือกกลิ้งดิ้นรนพร้อมกับส่งเสียงแหบแห้ง

"ตั้วซือเฮีย วิงวอนท่านประทานข้าพเจ้าดาบหนึ่งให้ข้าพเจ้าได้ปลอดโปร่งสบายเถิด"

อาวุธลับนี้ต้องมีพิษร้ายแรงฉาบอยู่แน่ชัด เมื่อสัมผัสกับร่างแล้ว ถึงกับรู้สึกเจ็บปวดจนมีชีวิตก็มิสู้ตาย ความเจ็บปวดของมันจึงร้ายแรงจนคำนวณได้แล้ว

แต่ซึงยี่นึ้งกลับไม่แยแสสนใจ หันหน้าไปตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"นับแต่นี้ หากยังมีผู้ใดกล้าไร้มารยาทต่อเรามันก็คือตัวอย่าง !"

ในถ้ำพลันเต็มไปด้วยเสียงร้องและเสียงครวญครางอันเจ็บปวด ได้ยินแล้วรู้สึกสยดสยองจนขนลุกเกรียว ซึงยี่นึ้งกวาดตาไปมา พลันจับนิ่งอยู่บนใบหน้างึ่นฮวยเนี้ย

กล้ามเนื้อบนใบหน้างึ่นฮวยเนี้ยก็สั่นกระตุกขึ้นเช่นกัน

ซึงยี่นึ้งโบกพัดจีบเบา ๆ เดินช้า ๆ เข้าไปหาเอื้อนเอ่ยเสียงเนิบนาบว่า

"เรื่องราวของเมื่อห้าปีก่อน คาดว่าท่านยังจำมันได้อยู่ใช่หรือไม่ ?"

งึ่นฮวยเนี้ยผงกศีรษะ ซึงยี่นึ้งกล่าวต่อไป

"ในเมื่อท่านทราบว่า เรากำลังฝึกวิชาอยู่ในถ้ำหลังธารน้ำ ท่านจงใจมาเปลื้องเสื้อผ้าจนเปล่าเปลือยและทำทีท่าอีกมากหลายออกมายั่วยวนเรา รอจนเราอดกลั้นใจไม่อยู่โถมออกไปหาท่าน ท่านกลับไม่ยินยอมอีกแล้ว ยังฟ้องร้องต่อเจ้าเฒ่าว่า เราจะข่มขืนย่ำยีท่าน ท่านประทุษร้ายเราเยี่ยงนั้นด้วยจุดประสงค์ใดกันแน่ ?"

เนื้อบนใบหน้ามันเต้นกระตุกขึ้นมา แผดเสียงแหบแห้งสืบไป

"ในหลายปีนี้เราขบคิดอยู่ตลอดเวลา ท่านทำเยี่ยงนั้นด้วยจุดประสงค์ใด ? แต่คิดไม่ออกตลอดมาจวบจนบัดนี้ จึงเพิ่งทราบที่ท่านกระทำดั่งนั้น เพียงเพราะต้องการเห็นผู้อื่นคลุ้มคลั่งเพราะท่าน ทนทรมานเพราะท่าน !"

งิ้นฮวยเนี้ยส่งเสียงสั่นสะท้านกล่าว

“ซือเฮีย ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้ามิได้มีเจตนาดั่งนั้น”

“แล้วท่านมีเจตนาใด ?”

“ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าความจริงรักท่านแล้ว ในวันนั้นข้าพเจ้าก็ปรารถนาให้ท่านออกมาโอบกอดข้าพเจ้าโดยจริงใจ แต่เนื่องจากท่านมาด้วยทีท่าดุร้ายเกินไป ในตอนนั้นข้าพเจ้ายังเยาว์วัยอยู่ เมื่อเห็นทีท่าเยี่ยงนั้นของท่านจึงเกิดหวาดกลัว”

เสียงของนางพลันแปรเปลี่ยนเป็นยั่วยวนชวนกระสันต์ ทรวงอกก็สะท้อนขึ้นลงไม่หยุดยั้ง อกอวบอมของนาง ดุจคลื่นจะเบียดเสื้อให้แตกปริก็ปาน

ซึงยี่นึ้งจับตามองอกอวบของนาง สายตาพลันคล้ายกลายเป็นเปลวไฟกำลังฮือโหมแสยะยิ้มกล่าว

“ตอนนี้ ท่านรู้สึกกลัวหรือไม่ ?”

งิ้นฮวยเนี้ยขบริมฝีปากกล่าว

“ตอนนี้ข้าพเจ้า...”

นางมิได้กล่าวสืบไป เนื่องเพราะนางใช้สายตาไปกล่าวแทนแล้ว

ซึงยี่นึ้งพลันตะเบ็งเสียงหัวร่อดังคลุ้มคลั่ง แผดหัวร่อพลางฉีกกระชากเสื้อผ้าของนางไปพลาง กระทั่งร่างอันอวบอัดสล้างและสวยสะคราญปรากฏออกมาแก่สายตาจนชัดเจน

ศิษย์ที่คุกเข่าหลายคนนั้นจับตามองจนเหลือกค้างไปทุกคน แม้มิกล้าเพ่งมองนานนัก แต่ยังต้องลอบชำเลืองแลอยู่ไม่หยุดยั้ง ลมหายใจของแต่ละคนต่างหนักหน่วงราวเป็นวัวเหนื่อยก็ปาน

ซึงยี่นึ้งแผดหัวร่อพลางกล่าว

“ในหลายปีที่ผ่าน เราคิดอยู่เสมอว่าจะขอเห็นตอนท่านเปลื้องร่างจนเปลือยเปล่าอีกครั้ง ใคร่ดูว่าท่านเปลี่ยนแปรหรือไม่ ?”

งิ้นฮวยเนี้ยสูดลมหายใจลึก ๆ พยายามให้ส่วนอกชูชันขึ้น ส่วนท้องหดเล็กลงกล่าวเสียงแผ่วเบา

“ท่านดูข้าพเจ้าเปลี่ยนแปรหรือไม่ ?”

ซึงยี่นึ้งพึมพำเบา ๆ

“ท่านมิได้เปลี่ยน ท่านมิได้เปลี่ยน ท่านมิได้เปลี่ยน...”

วาจาประโยคนี้กล่าวย้ำถึงสามครา น้ำเสียงเริ่มสั่นระริก ใบหน้าที่บิดเบี้ยวมีเหงื่อหลั่งไหลลงเป็นเส้นสายราวฝนสาดซัด

จูลุ่ยยี้มองดูใบหน้านั้น พลอยต้องบังเกิดความแตกตื่นขวัญเสียโดยไม่อาจข่มกลั้น เห็นนัยน์ตามันยิ่งนานยิ่งมีแววบ้าคลั่งรุนแรง เร่าร้อนราวมีไฟเผาผลาญถึงกับคล้ายจะคลุ้มคลั่งขึ้นแล้วจริง ๆ !

งิ่นฮวยเนี้ยกลับมิได้สังเกตเห็นความใดทั้งสิ้น เนื่องเพราะนางพริ้มตาไว้นานแล้วกล่าวเสียงกระเส่า

"หากท่านคิดถึงข้าพเจ้าอยู่ทุกวันเวลาจริง ตอนนี้ไฉนไม่..."

ซึงยี่นึ้งพลันคำรามเสียงก้อง ร้องขึ้นว่า

"ท่านมิได้เปลี่ยน แต่เรากลับเปลี่ยนไปแล้ว !"

พลันทิ้งพัดจีบในมือ โถมไปบนร่างงิ่นฮวยเนี้ย ทั้งหยิกทึ้งทั้งตบตีทั้งขบกัดทั้งตะกุยตะกาย ลมหายใจกระชั้นถี่เร็วไม่ผิดกับสุนัขบ้าตัวหนึ่งเลย

งิ่นฮวยเนี้ยเคยพบพานกับบุรุษเพศทุกประเภทมาแล้ว แต่กลับไม่เคยพบลักษณะนี้มาเลยจริง ๆ ในยามแตกตื่นขวัญเสียถึงกับต้องแผดร้องเสียงก้อง

"นี่ท่านทำอะไร ? นี่ท่านทำอะไร ? !"

ซึงยี่นึ้งหอบหายใจกล่าว

"ท่านทราบหรือไม่ หลังจากถูกทัณฑ์ไหมสวรรค์ทำลายสังขารแล้ว บุรุษจะกลายสภาพเป็นเยี่ยงไร ? บอกกับท่าน มันจะกลายเป็นมิใช่บรษอีกแล้ว ท่านทำร้ายเราจนไม่เป็นบุรุษ เราก็ต้องให้ท่านไม่อาจเป็นสตรีได้อีก !"

งิ่นฮวยเนี้ยแตกตื่นจนตะลึงลาน ร้องเสียงสะท้าน

"ท่าน...หรือท่านไม่อาจ..."

ซึงยี่นึ้งคำรามราวคลุ้มคลั่ง

"ถูกแล้ว เราไม่อาจ ! เราไม่อาจ ! เราไม่อาจ !"

ตอนนี้ กระทั่งโอ๊วเหลาเล่าก็อดมิได้ต้องดูมือทั้งสองของมันที่กำลังเคลื่อนไหวอยู่ไปมา

ซึงยี่นึ้งมิเพียงไม่เป็นบุรุษแล้วเท่านั้น มิหนำซ้ำยังมิใช่เป็นมนุษย์อีกด้วย เนื่องเพราะขอเพียงเป็นมนุษย์จะต้องไม่มีท่วงท่าเยี่ยงนี้ขึ้นเป็นอันขาด

งิ่นฮวยเนี้ยวิงวอนเสียงสะท้าน

"วิงวอนท่าน อภัยให้ข้าพเจ้าเถิด...วิงวอนท่านฆ่าข้าพเจ้าเถิด"

นางความจริงยังวิงวอนให้ซึงยี่นึ้งอภัยแก่นาง แต่ภายหลัง กลับยินยอมให้ซึงยี่นึ้งฆ่านางเสียประเสริฐกว่า ความเจ็บปวดทรมานที่นางได้รับ มิใช่เป็นปุถุชนคนใดจะทนทานได้แล้วจริง ๆ

แต่ซึงยี่นึ้งกลับยังไม่หยุดมือ แสยะยิ้มกล่าว

“ท่านคิดจะตาย ? ไหนเลยง่ายดายดั่งหวัง เราต้องการให้ท่าน...”

เรือนร่างอันอวบอัดสะคราญของงิ่นฮวยเนื้ยมีแต่โลหิตสด ๆ เนืองนอง ในที่สุดสิ้นสติด้วยความเจ็บปวดแล้ว

ใบหน้าและมือทั้งสองของซึงยี่นึ้งมีโลหิตเกรอะกรังเช่นกัน แต่เสียงหอบหายใจนั้นหยุดลงแล้ว ความเคลื่อนไหวของมือก็เริ่มชะลอช้า กระทั่งหยุดไป

ดวงตาที่มีเปลวไฟเผาไหม้ของมันพลันแปรเปลี่ยนเป็นขุ่นมัวราวปลาตาย ไม่มีประการใด ๆ ทั้งสิ้น ร่างคล้ายดั่งถูกสูบพลังออกจากตัวจนหมดสิ้น ยืนแน่วนิ่งมิเคลื่อนไหวเลย

อารมณ์อันบ้าคลั่งของมัน ในที่สุดก็ได้ระบายออกไปแล้ว !

ในถ้ำกว้างใหญ่ไม่มีสรรพเสียงใด ๆ ทั้งสิ้น คล้ายดั่งเป็นสุสานร้างไปแล้วก็ปานทันใด ที่นอกถ้ำมีเสียงฝีเท้าม้าดังขึ้นอีกครา

แต่ครั้งนี้ ซึงยี่นึ้งมิเพียงไม่ได้ตวาดถามเท่านั้น ใบหน้าที่คล้ายคนตายกลับปรากฏแววลิงโลดยินดี มันคล้ายดั่งกำลังรอผู้ใดอยู่

และบัดนี้ คนที่มันรอก็ได้มาแล้วจริง ๆ

จลุ่ยยื้ลอบคำนึงในใจ

‘หรือมันสุมหัวคบคิดกับคนภายนอกแต่แรกแล้ว ดังนั้นจึงกล้าลงมือต่อประมุขเทียนโซ้ยก้า มันเรียกเราให้รอไปอีกหนึ่งชั่วยาม หรือคือให้รอคนผู้นี้มา ?’

แต่คนผู้มาเป็นใครกัน ?

มีผู้ใดจะมารวมหัวคบคิดกับซึงยี่นึ้งที่คล้ายเดียรัจฉานบ้าคลั่ง ?!

จูลุ่ยยื้อดเกิดตื่นเต้นขึ้นมิได้ นางทราบดี นี่เป็นช่วงเวลาคับขันของชีวิตนาง หากไม่คิดหาวิธี รอคนผู้นั้นมา พวกนางต่างอย่าหมายมีทางรอดอีกเลย

แต่ทว่า ตกอยู่ในเงื้อมมือคนบ้าคลั่งเยี่ยงนี้ ยังจะมีวิธีใดขบคิดได้ ?

อยู่ในสถานที่เยี่ยงนี้ ย่อมยิ่งไม่มีผู้ใดมาช่วยพวกนางแน่

อย่างนั้น หรือพวกนางวันนี้ต้องตายอยู่กับมือคนบ้าคลั่งไปจริง ๆ ?

เสียงฝีเท้าม้าที่ด้านนอกยิ่งดังยิ่งใกล้ ปรากฏม้าตัวหนึ่งห้อตะบึงเข้ามา

เป็นม้าพ่วงพีที่มีอานบังเหียนใหม่สดใส ดูแล้วต้องรู้สึกมิใช่เป็นอาชาธรรมดา ผู้ควบขับมาก็สวมเสื้อผ้าสวยงามมีค่า แต่หน้าตาไม่สง่าน่าเลื่อมใส

จูลุ่ยยื้อดมิได้ต้องกระซิบถามโอ๊วเหลาเล่าอีกครา

“ท่านรู้จักคนผู้นี้หรือไม่ ?”

“ไม่รู้จัก”

“ดูท่า ยอดฝีมือบู๊ลิ้มที่ท่านรู้จักกลับมีอยู่ไม่มากเลย”

“หากแม้นคนผู้นี้ก็เป็นยอดฝีมือบู๊ลิ้ม เราผู้เฒ่าจะควักนัยน์ตาทิ้งทันที”

“จมูกของท่านหายไปแล้ว หากควักนัยน์ตาออกอีกไยมิใช่ขัดตาไม่น่าดูยิ่ง ?”

ปากนางแม้ว่ากล่าวเยี่ยงนั้น ที่จริงกลับทราบดี คนผู้นี้ต้องมิใช่เป็นยอดฝีมือบู๊ลิ้มอย่างไร มาตรว่าฝีมือบังคับม้ามันไม่เลว แต่สองตากลับไม่มีประกายคมกล้าเท่าใด

จากท่วงท่าการลงม้าของมัน พลอยดออกว่ามันต้องมีวิชาบ๊ไม่สงส่งเด็ดขาดแต่ใบหน้าซึงยี่นึ้งมิเพียงไม่มีแววผิดหวังเท่านั้น ยังกลับคล้ายตื่นเต้นดีใจอย่างยิ่งอีกด้วย

หรือที่มันรอคือคนผู้นี้ ?

อาศัยคนผู้นี้ หรือจะสามารถบันดาลให้นิกายเทียนโซ้ยก้าเบียดแทรกเข้าในหมู่ค่ายสำนักใหญ่มีชื่อกระเดื่องเกรียงไกรในยุค ?!

แต่จะอย่างไรก็ตาม คนที่ซึงยี่นึ้งรอคอย ในที่สุดก็มาถึงแล้ว ชะตากรรมของพวกจูลุ่ยยี้ก็ร่อแร่อยู่ในช่วงเวลานี้แล้ว พวกนางจึงต่างขบคิดหาวิธีด้วยความตื่นเต้นไป

ได้ยินชายฉกรรจ์เสื้อผ้าสวยงามพลิ้วกายลงจากหลังม้า คารวะต่อซึงยี่นึ้งพลางกล่าว

“มิกล้าเรียนถาม ในที่นี้มีท่านหนึ่งนามซึงยี่นึ้งหรือไม่ ?”

“เราคือซึงยี่นึ้ง รอคอยท่านมาเป็นเวลานานมากแล้ว”

ชายฉกรรจ์เสื้อแพรคล้ายระบายลมจากปากอย่างโล่งอก ยิ้มพลางกล่าวว่า

“ผู้ต่ำต้อยรับคำสั่งให้มา...”

เพิ่งกล่าวถึงตอนนี้ ฝ่ามือซึงยี่นึ้งพลันยื่นปราดไปดุจสายฟ้า คล้ายเป็นมีดเล่มหนึ่งก็ปาน แทงเข้าใส่คอหอยมันจนลึกถึงครึ่ง !

ชายฉกรรจ์เสื้อแพรเพิ่งแผดร้องได้อึดเดียว สองตาถลนออกนอกเบ้า จ้องมองซึงยี่นึ้งจนแน่วนิ่ง ประกายตาเปี่ยมด้วยความแตกตื่นสงสัยและขุ่นแค้น

แสดงว่ามันตายโดยมิเข้าใจต้นสายปลายเหตุที่ซึงยี่นึ้งไฉนลงมือฆ่ามันโดยกะทันหัน ?!

พวกจูลุ่ยยี้ก็ตระหนกจนสะดุ้งขึ้นเฮือกใหญ่ มิเข้าใจว่าซึงยี่นึ้งนี้เหตุใดต้องฆ่ามัน ?

ซึงยี่นึ้งรอดนผู้นี้อยู่ เหตุไฉนพลันฆ่ามันทิ้งเสีย ? แม้นับว่ามันเป็นเพียงคนส่งข่าว ซึงยี่นึ้งต้องการฆ่ามันปิดปาก อย่างน้อยก็ต้องรอมันบอกข่าวหรือนำจดหมายออกมาให้ก่อนจึงถูกต้อง ไฉนไม่รอมันกล่าวจบคำก็ลงมือประหารอย่างอำมหิตชั่วร้าย ?!

โอ๊วเหลาเล่าแม้เป็นจิ้งจอกเฒ่าอันกลอกกลิ้ง ยังต้องจ้องมองจนเลอะเลือนงงงัน

จูลุ่ยยี้ลอบคิดอยู่ในใจ

'หรือซึงยี่นึ้งทราบ ชายฉกรรจ์เสื้อแพรนี้มีจดหมายลับติดตัวมามากมาย ดังนั้นจึงฆ่าปิดปากเสียก่อน'

นางเพียงแต่คิดไว้เยี่ยงนั้น เพราะนอกจากเหตุผลนี้ นับว่าหาคำอธิบายอื่นใดไม่ได้เลยจริง ๆ

มิคาด ซึงยี่นึ้งเตะฉาดใหญ่ ซากศพชายฉกรรจ์ผู้นั้นปลิวกระเด็นตามเท้าไปจนไกลโข มิยอมเหลือบแลอีกแม้สักแวบเดียว กระโดดไปจูงม้าพ่วงพีตัวนั้นไว้

แลเห็นมันลูบคลำขนคอม้าเบา ๆ แผดหัวร่อพลางกล่าว

"พวกท่านเข้าใจว่าเรารอมันผู้นั้น ? ที่เรารอเพียงม้าตัวนี้ต่างหาก !"

ที่มันรอ ถึงกับเป็นม้าตัวหนึ่ง !

บทที่ 51

ชะตายังไม่ถึงฆาต

นี่นับเป็นเรื่องราวใดกันแน่ หรือคนผู้นี้วิกลจริตแล้วจริง ๆ ?!

จูลุ่ยยี้ถอนหายใจยาว ฝืนยิ้มกล่าวว่า

“ดท่า อาจบางทีมีแต่ม้าเท่านั้นจึงสามารถคบหากับท่านที่คล้ายสนัขบ้าอันคลุ้มคลั่ง !”

มิคาด วาจานางไม่ทันจบคำ ซึงยี่นึ้งพลันสะบัดฝ่ามือตบเข้าใส่หัวม้าฉาดใหญ่ มือของมันถึงกับคล้ายเป็นเหล็กกล้าก็ปาน !

ม้าตัวนั้นส่งเสียงร้องโหยหวน หัวถูกฟาดแหลกไปในฝ่ามือเดียวเท่านั้น !

ซึงยี่นึ้งถึงกับฟาดม้าตัวนี้ตายไปอีกแล้ว !?

จวบจนบัดนี้ ทุกคนต่างเข้าใจว่าซึงยี่นึ้งวิกลจริตจริง ๆ นอกจากคลุ้มคลั่งแล้วยังมีผู้ใดจะกระทำเรื่องอันพิกลพิสดารเยี่ยงนี้มา ?

จูลุ่ยยี้คิดไม่ออกจริง ๆ คนบ้าคลั่งผู้นี้จะใช้ฝีมืออำหิตชั่วร้ายสักปานใดมาจัดการต่อนาง ตอนนั้นได้ยินยู่ป้วยหยกถอนใจหนัก ๆ แล้วกล่าว

“ข้าพเจ้าละอายต่อท่าน มิเพียงไม่ได้ดูแลท่านให้ดีเท่านั้น ยังกลับ...ยังกลับ...”

จูลุ่ยยี้กล่าวด้วยความหม่นหมอง

“นี่ไหนเลยตำหนิซี่เจ็กได้ ต้องตำหนิข้าพเจ้า เป็นข้าพเจ้าพลอยทำร้ายต่อซี่เจ็กไป”

ยู่ป้วยหยกส่ายหน้าช้า ๆ มิทราบควรกล่าวกระไรอีกแล้ว

โอ๊วเหลาเล่าแค่นหัวร่อกล่าว

“ตัวท่านกลับจะต้องตายในบัดดลนี้แล้ว ไยต้องไปเศร้าเสียใจเพื่อผู้อื่นอีก ?”

จูลุ่ยยี้โพล่งขึ้นว่า

“ซี่เจ็กข้าพเจ้าเป็นบุคคลมีจิตใจเยี่ยงนี้ ท่านจะไม่มีวันเข้าใจได้ตลอดกาลนาน เนื่องเพราะท่านมีแต่กังวลสนใจตัวเองเสมอมา ส่วนซี่เจ็กข้าพเจ้า ท่าน...ท่านกลับไปกังวลสนใจผู้อื่นก่อนเสมอ...”

โอ๊วเหลาเล่าแค่นหัวร่อกล่าว

“มันมักไปกังวลผู้อื่น มันเหตไฉนไม่กังวลในตัวเรา ?”

จูลุ่ยยี้มิส่งเสียงแล้ว แต่ในใจกลับดื่มด่ำจนบอกมิถูก

บัดนี้ นางแม้ทราบดีว่าต้องตายแน่นอนเด็ดขาด แต่กลับไม่หวั่นหวาดพรั่นพรึง เนื่องเพราะนางทราบ ในโลกยังมีคนอีกผู้หนึ่งกังวลในตัวนางมากยิ่งกว่ากังวลในตัวเองเสียอีก

ยู่ป้วยหยกมิเข้าใจความรู้สึกของดรุณีน้อยเลย...แน่นอน แม้นับว่าเข้าใจเมื่อถึงเวลาขณะนี้ ก็มิอาจอำมหิตไปให้นางต้องดับแค้นอีก

แลเห็นชิงยี่นิ้งตอนนี้พลิกม้าหงายกับพื้น ใช้มีดผ่าท้องม้าอย่างกระตือรือร้น ตับไตไส้พงในท้องมันต่างถูกลากออกมาจนหมดสิ้น

จูลุ่ยยี้มองจนขยะแขยงแทบอาเจียนแล้ว

นางความจริงเข้าใจว่า มีพิษที่สุดในโลกนี้คืองู ดุร้ายที่สุดคือจิ้งจอก บัดนี้จึงทราบ หากคนผู้นี้คลุ้มคลั่งขึ้นมา บางคราถึงกับอำมหิตดุร้ายน่ากลัวกว่าอสรพิษและจิ้งจอกโหยหิวเสียอีก !

ยู่ป้วยหยกรู้สึกว่าตัวนางสั่นระริกอยู่ จึงปลอบเสียงนุ่มนวลขึ้น

“กับคนบ้าคลั่งเยี่ยงนี้ ท่านมีแต่หลับตาไว้มิไปมองมัน ก็ไม่รู้สึกหวาดกลัวแล้ว”

จูลุ่ยยี้ส่ายหน้าตอบ

“ข้าพเจ้ามิใช่หวาดกลัว เพียงแต่รู้สึกขยะแขยงจนยากจะทนทานเท่านั้น”

นางทอดถอนใจเบา ๆ ก้มศีรษะกล่าว

“ข้าพเจ้าความจริงมีโอกาสหลบหนีอยู่ แต่เสียดายตอนนี้ถูกข้าพเจ้าก่อกวนจนยับเยินไปแล้ว”

โอ๊วเหลาเล่าแทบตะเบ็งร้องขึ้นสุดเสียงถลึงตากล่าว

“ท่านว่ากระไร ?”

จูลุ่ยยี้ตอบไป

“ตอนพวกท่านถูกธูปหอมในรถมอมสลบนั้น ข้าพเจ้ายังมีสติแจ่มใสอยู่ และข้าพเจ้าก็ได้เก็บธูปสลบที่บนเพดานรถดอกนั้นติดตัวมาด้วย”

โอ๊วเหลาเล่าตาลุกวาวทันที ร้องเสียงแหบแห้งขึ้น

“ตอนนี้ ธูปครึ่งดอกนั้นยังอยู่ในตัวท่านหรือไม่ ? พวกเราเพียงสามารถโยนมันลงไปในกองไฟ พวกที่อยู่ในถ้ำตอนนี้กำลังคลุ้มคลั่ง ต้องไม่ไปสนใจสังเกตเห็นแน่”

จูลุ่ยยี้กล่าวว่า

“สำหรับความนี้ข้าพเจ้าคิดได้แต่แรกแล้ว ข้าพเจ้าคิด แม้นับว่าท่านกับ... กับชี่เจ็กก็ต้องถูกควันพิษของธูปหอมมอมสลบไป ข้าพเจ้าก็มีวิธีรอดตัว เนื่องเพราะตอนพวกมันใช้เชือกผูกมัดข้าพเจ้านั้น ข้าพเจ้าแม้แสร้งทำเป็นสลบไสล แต่ได้ใช้กำลังที่ข้อมือจนเชือกหลุด พวกมันมิได้ผูกมัดข้าพเจ้าแนบแน่นนัก”

นางถอนใจยาวแล้วกล่าว

“แต่บัดนี้ ทุกประการต่างไม่มีประโยชน์แล้ว”

“เพราะเหตุใด ?”

โอ๊วเหลาเล่ารีบร้องเสียงแหบแห้ง จูลุ่ยยี้ตอบด้วยสีหน้าหม่นหมอง

“เมื่อครู่ข้าพเจ้าฉวยโอกาสตอนที่เจ้าบ้าคลั่งกับเทียนโช้ยก้าจู๊สนทนากัน ลอบโยนธูปหอมครึ่งดอกนั้นออกไป ข้าพเจ้าคำนวณแน่ว่าต้องสามารถโยนมันลงในกองไฟ แต่ทว่า...”

โอ๊วเหลาเล่าร้องเสียงแหบ

“หรือท่านถึงกับโยนไม่แม่นยำ ?”

“ใช่แล้ว เนื่องเพราะตอนนั้นข้าพเจ้าตื่นเต้นจนตัวเกร็ง ตอนใช้กำลังโยนออกไป เอ็นที่มือพลันพลิกจนนิ้วสะท้าน”

“ท่านโยนธูปครึ่งดอกไปในสถานที่ใด ?”

“ท่านเห็นของที่คล้ายปิ่นเงินตรงหน้าเทียนโช้ยก้าจู๊หรือไม่ ? นั่นก็คือธูปหอม”

แลเห็นซึงบั๊กคงตอนนี้นอนคอเอียงกับพื้น คล้ายดังตายไปแล้วก็ปาน เบื้องหน้ามันมีธูปสีเงินครึ่งดอกอยู่จริง ๆ ห่างจากกองไฟอย่างน้อยยังไกลสามสี่เชียะ

โอ๊วเหลาเล่ากล่าวด้วยความขุ่นแค้น

“เอียเท้าบัดซบ ? ในเมื่อตัวเจ้าใช้ไม่ได้ ไฉนไม่มอบให้แก่ผู้อื่น ? เหตุไฉนต้องอวดเก่งไปโดยไม่เจียมตัว ? มือทั้งสองของเจ้านับว่ายังบัดซบกว่าเท้าผู้อื่น มิสู้ตัดออกมาเสียก็แล้วกัน !”

คราวนี้ จูลุ่ยยี้ถึงกับยอมรับคำด่าอย่างสงบเสงี่ยมมิประฝีปากโต้ด้วย

แต่ยู่ป้วยหยกกลับกล่าวเสียงนุ่มนวล

“หากท่านมอบธูปครึ่งดอกนั้นให้ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าน่ากลัวยังโยนออกไปไม่ได้ไกลกว่าเชียะเดียว”

จูลุ่ยยี้ก้มศีรษะกล่าว

“ที่โอ๊วเหลาเล่าด่าไม่ผิดจริง ๆ ข้าพเจ้าคิดอวดความสามารถอยู่จริง ๆ เนื่องเพราะข้าพเจ้าต้องการให้ชี่เจ็กตื่นเต้นดีใจโดยไม่คาดหมาย ให้ชี่เจ็กได้ทราบว่าข้าพเจ้าก็มีความสามารถยิ่ง มิคาด...”

โอ๊วเหลาเล่าแผดเสียงด่าขึ้นทันที

“มิคาด เจ้าความจริงเป็นตัวโง่เขลาบัดซบ เป็นตัวซึมเซาปัญญาอ่อน มิเพียงทำร้ายต่อผู้อื่นเท่านั้น ยังทำร้ายต่อตัวเองอีกด้วย เจ้าตั้งอกตั้งใจอวดความสามารถต่อหน้ายู่ป้วยหยก เจ้าเข้าใจว่ามันจะชื่นชมเจ้าหรือไร ? มันเพียงแต่ถือเจ้าเป็นบุตรหลานเท่านั้น อย่าว่าแต่คนรักที่สวยงามของมันมีมากมายก่ายกองนัก ไหนเลยจะมาพอใจเอียเท้าปากมิสิ้นกลิ่นน้ำนมเช่นเจ้า”

จูลุ่ยยี้ตัวสั่นสะท้านขึ้นอีกครา ส่งเสียงเครือว่า

“ท่าน...ท่านเฒ่า...เฒ่า...”

ทันใดนั้น มีเสียงคนผู้หนึ่งแผดร้องดังโหยหวน

“มือของเรา...มือของเรา...”

นับแต่ยี่ซือเฮียล้มลงไปแล้ว ศิษย์อีกหกคนของเทียนโซ้ยก้าต่างยืนตัวแข็งอยู่ที่อีกมุมหนึ่งโดยมิกล้าส่งเสียง กระทั่งลมหายใจยังมิกล้าระบายแรงไปนัก

ตอนนี้ พลันมีคนผู้หนึ่งแผดร้องพลางวิ่งออกไปดั่งคลุ้มคลั่ง ชูมือทั้งสองขึ้นเหนือศีรษะ ในแสงคบไฟที่วูบวาบ เห็นมือทั้งสองของมันเปลี่ยนเป็นทั้งดำทั้งบวมไปแล้ว

ซึงยี่นึ้งยังคงควักล้วงในท้องม้าดุจดั่งคลุ้มคลั่งฟั่นเฟือน กระทั่งศีรษะยังมิเหลียวกลับไป แต่ยู่ป้วยหยกกลับเหลือบแลจูลุ่ยยี้แล้วถอนใจกล่าว

“นี่เป็นท่านอีก”

จูลุ่ยยี้ขบริมฝีปากตอบ

“ผู้ใดให้มันมาแตะต้องร่างข้าพเจ้าอย่างหยาบช้า นี่เป็นการแส่หาที่ตายของมันเอง”

โอ๊วเหลาเล่านัยน์ตาสุกใสขึ้นอีกครั้ง กล่าวว่า

“คนผู้นั้นเพียงถูบนร่างท่านไม่กี่ครั้ง สองมือก็กลายเป็นสภาพนี้ไปแล้ว ?”

“อืมม์”

โอ๊วเหลาเล่ามีรอยยิ้มเต็มหน้าขึ้นอีกครา กล่าวว่า

“โกวเนี้ยประเสริฐ หากท่านมีวิธีสามารถให้ซึงยี่นึ้งมาถูบนตัวท่านสักหลายคราพวกเราก็มีทางรอดชีวิตแล้ว”

จูลุ่ยยี้หน้าเครียดเย็นชามิส่งเสียงกระไร ยู่ป้วยหยกก็ได้กล่าว

“เป็นตายร้ายดีมีชะตาลิขิตไว้ พวกเราแม้นับว่าต้องตาย ก็ไม่อาจให้เจ้าบ้าคลั่งมาแตะต้องถูกปลายนิ้วของนาง”

จล่ยยี้ก้มศีรษะต่ำ ประกายตาเปี่ยมความตื้นตันจนหยาดน้ำเอ่อคลอ

โอ๊วเหลาเล่ากลอกนัยน์ตาไปมา หัวร่อคิกคิกแล้วกล่าวว่า

“หากมันต้องการแตะต้องจริง ท่านก็ไม่มีวิธีห้ามปรามมันดอก”

ยู่ป้วยหยกโพล่งขึ้นว่า

“หากมันกล้าแตะต้อง ข้าพเจ้าก็จะบอกกับมัน บนร่างลุ่ยยี้มีพิษอยู่”

โอ๊วเหลาเล่ากล่าวด้วยความงุนงง

“หรือท่านยินยอมตายจริง ๆ ?”

ยู่ป้วยหยกกล่าวเสียงราบเรียบ

“ในเมื่ออยู่ด้วยความอัปยศอดสู ไยมิตายด้วยความเข้มแข็ง ?”

โอ๊วเหลาเล่าอึ้งไปอีกครู่หนึ่งจึงฝืนยิ้มกล่าว

“ซึงยี่นึ้งเป็นคนวิกลจริต ส่วนยู่ป้วยหยกนั้นเป็นคนปัญญาอ่อน เราถึงกับพบพานบุคคลทั้งสอง มิทราบว่าไฉนโชคร้ายจนบัดซบเยี่ยงนี้”

ทันใด ได้ยินซึงยี่นึ้งร้องขึ้นด้วยความแตกตื่นยินดี

“อยู่ที่นี้ อยู่ที่นี้ เราหาพบแล้ว”

คนทั้งปวงต้องเกิดความตื่นเต้นสงสัยขึ้นอีกครา มิทราบเจ้าบ้าคลั่งหาของใดในท้องม้าได้ มีแต่ยู่ป้วยหยกเท่านั้น ที่เหลือบเห็นในมือของมันคล้ายดั่งมีไข่มุกเม็ดเล็ก ๆ เป็นประกายวาวอยู่ลูกหนึ่ง

ศิษย์ผู้นั้นได้คุกเข่าลงกับพื้นดังโครมใหญ่ วิงวอนเสียงสะท้านไป

“มือของเรา...ตั้วซือเฮีย วิงวอนท่านช่วยเหลือข้าพเจ้า วิงวอนท่าน...”

ซึงยี่นึ้งตาเป็นประกายวาว ถามว่า

“มือของเจ้าถูกยาพิษ ?”

ศิษย์ผู้นั้นฟุบกายลงกับพื้น ร้องขึ้นว่า

“ผู้น้องจงรักภักดีต่อตั้วซือเฮียเสมอมา เพียงขอให้ตั้วซือเฮีย...”

ซึงยี่นึ้งตวาดด้วยโทสะ

"เจ้าเข้าใจว่าเป็นพิษที่เราใช้ไป ?"

ศิษย์ผู้นั้นฟุบกายกับพื้น กล่าว

"ผู้น้องควรตาย ตั๋วซือเฮียโปรดได้เมตตาการุณย์"

ซึงยี่นึ้งแสยะยิ้มกล่าว

"เจ้าถูกพิษไปแล้ว แต่กระทั่งคนใช้พิษเป็นผู้ใดเจ้ายังมิทราบ มีบุคคลเยี่ยงนี้อยู่ในโลก ไยมิใช่ทำให้นิกายเราต้องอัปยศอดสู..."

ศิษย์ผู้นั้นหน้าเผือดขาว ร้องเสียงสั่นสะท้าน

"ตั๋วซือเฮียท่าน..."

มิทันจบคำ ซึงยี่นึ้งใช้มีดที่ผ่าท้องม้าเล่มนั้นกรีดผ่าท้องของมันไป โลหิตสด ๆ พุ่งฉีดมาราวเป็นน้ำพุเข้าใส่ร่างซึงยี่นึ้งจนแดงฉานทั้งตัว

แต่ซึงยี่นึ้งกลับไม่สนใจไปปาดเช็ด ตายังมิกะพริบอีกด้วย แต่หัวร่อเสียงก้องแล้วกล่าว

"ท่านทราบหรือไม่ว่า เราเหตุใดจึงให้ท่านรออีกหนึ่งชั่วยาม ?"

วาจานี้ย่อมกล่าวต่อจูลุ่ยยี้เอง จูลุ่ยยี้อดมิได้ต้องกล่าว

"ท่านไปหาได้ของใดในท้องม้า ?"

"ของนี้นี่เอง"

ซึงยี่นึ้งกล่าวแล้วแบมือ จูลุ่ยยี้จึงเห็นในมือมันมีลูกกลมเล็ก ๆ ที่คล้ายสร้างขึ้นจากเงินบริสุทธิ์ นางจึงขมวดคิ้วกล่าว

"นี่เป็นของเล่นใด ?"

"ท่านดูเอง"

ซึงยี่นึ้งหัวร่อคักคักแล้วใช้ปลายนิ้วบีบลูกกลมนั้นเบา ๆ ลูกกลมพลันแตกออกเป็นสองซีก มีสีผึ้งกลม ๆ กลิ้งออกมาเม็ดหนึ่ง เมื่อตบสีผึ้งแตก ภายในมีแพรขาวอยู่ผืนหนึ่ง

บนแพรขาวเขียนอักษรไว้จนเต็ม ที่แท้เป็นจดหมายฉบับหนึ่ง

ซึงยี่นึ้งแผดหัวร่อพลางกล่าว –

"บัดนี้ ท่านเข้าใจได้แล้วกระมัง ?"

จูลุ่ยยี้กล่าวเสียงราบเรียบ

"เพียงเพราะต้องการส่งจดหมายฉบับหนึ่ง ก็ต้องเปลืองเรื่องราวจนโกลาหลปานนี้ ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่คุ้มค่าเสียเลย"

นางมาตรว่าจงใจกล่าวให้เป็นเรื่องราวไร้สาระ แต่ในใจกลับต้องแตกตื่นสงสัยสุดเปรียบประมาณ

คนเขียนจดหมายฉบับนี้ กลัวอย่างยิ่งว่าจดหมายจะแพร่งพรายออกไป ถึงกับซ่อนไว้ในท้องม้าที่พวกมันขับขี่ นอกจากผู้รับจดหมายแล้ว ยังมีผู้ใดจะคาดเดาได้? ยังมีผู้ใดจะหามันพบ?

มันมิเพียงสละม้าเป็นเครื่องมือส่งจดหมายเท่านั้น ยังมีท่าว่าได้นัดหมายกับซึงยี่นึ้งอยู่ก่อนอย่างแน่ชัดให้ฆ่าผู้ขี่ม้าเพื่อปิดปาก

คนผู้นี้เพราะต้องการส่งจดหมายฉบับเดียว ถึงกับยอมเสียสละชีวิตหนึ่งคนหนึ่งม้าอย่างมิเสียดาย ความรอบคอบสุขุมในพฤติการณ์ ความอำมหิตชั่วร้ายในฝีมือนับว่ายากจะหาผู้ใดในแดนดินมาเทียบได้จริง ๆ

จูลุ่ยยี้เบิ่งตามองดูจดหมายแพรขาวในมือมัน มีความปรารถนาจะเห็นข้อความว่าเร้นลับสักปานใด ผู้เขียนจดหมายนี้คือใครกันแน่?

นัยน์ตาโอ๊วเหลาเล่าจับนิ่งอยู่บนธูปสลบครึ่งดอกนั้นโดยมิเคยเคลื่อนไหวเลย นางมีความหมายอย่างยิ่งให้ธูปครึ่งดอกนั้นพลันรู้จักกลิ้งเข้าไปในกองไฟเอง

แต่เสียดาย ในถ้ำนี้ไม่มีลมแม้แต่น้อยนิด

โอ๊วเหลาเล่าก็ทราบ ความหวังของนางนับเป็นการเพ้อฝันชัด ๆ

ซึงยี่นึ้งพลิกจดหมายแพรไป ๆ มา ๆ อ่านหลายต่อหลายตลบ ใบหน้ามีแววลิงโลดยินดีจนระรื่น อ่านจบหนึ่งแล้วหัวร่อไปครั้ง จูลุ่ยยี้ปรารถนาจนรุ่มร้อนใคร่จะกระชากชิงแพรจดหมายในมือมันมาดูเสียบ้าง

พลันได้ยินซึงยี่นึ้งกล่าวขึ้น

"ท่านคงคิดต้องการดูจดหมายฉบับนี้กระมัง?"

จูลุ่ยยี้ทั้งตื่นเต้นทั้งยินดี แต่กลับกล่าวเสียงราบเรียบ

"ดูหรือไม่ต่างมิเป็นไร"

ซึงยี่นึ้งแสยะยิ้มกล่าว

"เราให้ท่านอ่านจดหมายฉบับนี้ เนื่องเพราะเราทราบดีว่าท่านต้องรักษาความลับแก่เรา ในโลก มีแต่คนตายเท่านั้นจึงสามารถรักษาความลับไว้ได้"

มันเดินมาคลี่จดหมายที่เบื้องหน้าจูลุ่ยยี้แลเห็นเขียนไว้

'ซึงก้าจู๊ทีเคารพ

'ขณะจดหมายนี้ได้มาถึงมือท่าน เป็นเวลาที่ท่านขึ้นสู่บัลลังก์ประมุขอันสูงส่งแล้วด้วยภูมิปฏิภาณอันเลิศล้ำ ความรอบรู้ที่แตกฉาน ฝีมือที่สูงส่งของท่าน จรรโลง

ให้นิกายรุ่งเรืองจำเริญ เป็นเรื่องที่คาดหมายไว้ได้แน่นอนแล้ว ข้าพเจ้ามิเพียงรู้สึกยินดีกับนิกายท่านเท่านั้น ยังรู้สึกยินดีแทนชนชาวเดียวกันในบุ๊ลิ้มอีกด้วย

'เรื่องที่ปรึกษากันในคราก่อน ไม่เป็นปัญหาเด็ดขาด ข้าพเจ้ายินดีประกันเต็มที่พิธีชุมนุมอึ้งตี๊คราหน้าข้าพเจ้าต้องถอนตัวสนับสนุนผู้สามารถ เทิดทูนนิกายท่านเป็นประมุขบุ๊ลิ้มสืบไป

'ในเมื่อท่านได้เป็นเม่งจู๊บุ๊ลิ้ม เยี่ยงนั้นบุ๊ตึงเสียวลิ้มก็ต้องเคารพคำสั่งจากนิกายท่าน แต่เรื่องนี้ยังมีข้อปลีกย่อยรอคอยการปรึกษาอยู่ อีกสิบวัน ขอให้ท่านกรณาให้เกียรติมาพบสักครั้ง ข้าพเจ้าจะอ่นสรารอคอยต้อนรับ

'ขอได้รับความปรารถนาดีและความเคารพอย่างสูงด้วย'

ท้ายจดหมายมิได้ลงนามกำกับ เพียงแต่วาดตราเป็นลวดลายไว้ตราหนึ่ง

ซึงยี่นึ้งแหงนหน้าหัวร่อเสียงก้อง แล้วกล่าว

"ท่านแลเห็นหรือไม่ ? นับแต่นี้เป็นต้นไป เทียนโซ้ยก้ามิเพียงแก่งแย่งชิงดีกับเสียวลิ้มบุ๊ตึงได้เท่านั้น ยังต้องให้พวกมันสยบเป็นบริวารอยู่แทบเท้าเราอีกด้วย"

ยู่ป้วยหยกเมื่อเห็นจดหมายฉบับนี้แล้ว ตัวสั่นสะท้านทั้งร่าง อดมิได้ต้องถามเสียงแหบแห้งไป

"จดหมายฉบับนี้เป็นผู้ใดเขียนให้ ?"

ซึงยี่นึ้งกล่าวด้วยความภาคภูมิใจ

"นอกจากยู่ปังเฮาะไต้เฮี้ยบ ประมุขบุ๊ลิ้มปัจจุบันแล้ว ยังมีผู้ใดมีคุณสมบัติเขียนจดหมายฉบับนี้ ?"

ยู่ป้วยหยกถอนใจยาว กล่าววาจาไม่ออกอีกแล้ว

จูลุ่ยยี้นัยน์ตาลุกวาว กล่าวขึ้นว่า

"มิน่าเล่า ท่านพอเห็นจดหมายฉบับนี้ กระทั่งกระดูกยังอ่อนระทวยไป ที่แท้ยู่ปังเฮาะถึงกับรับปาก จะประคองท่านขึ้นสู่บัลลังก์ประมุขบุ๊ลิ้มทั้งแผ่นดินนี่เอง"

ซึงยี่นึ้งกล่าวด้วยความอิ่มเอิบลำพอง

"นอกจากยู่ปังเฮาะไต้เฮี้ยบแล้ว ผู้ใดยังมีความสามารถระดับนี้ ?"

"ใช่แล้ว นอกจากมัน ผู้อื่นแม้มากล่าวเยี่ยงนี้ ท่านก็ต้องไม่เชื่อถือ"

"เป็นเช่นนี้จริง ๆ"

"ในเมื่อมันเรียกท่านเป็นก้าจู๊ คาดว่าพวกท่านจะต้องนัดหมายกันตกลงก่อนแล้วว่า เพียงท่านสามารถฆ่าซึงบั๊กคงไปได้ มันจะสนับสนุนท่านขึ้นเป็นประมุขบุ๊ลิ้ม หากท่านฆ่าซึงบั๊กคงไม่ได้ กลับถูกซึงบั๊กคงฆ่าไป ซึงบั๊กคงก็ต้องไม่ทราบจดหมาย

ฉบับนี้อยู่ในท้องม้า ย่อมไม่มีปัญญาล่วงรู้ความลับนี้ไปตลอดกาลนาน"

"นี่ก็คือความละเอียดสุขุมของยู่ไต้เฮี้ยบ"

"เนื่องเพราะท่านมีการนัดหมายเป็นความลับกับมันอยู่ก่อนแล้ว ดังนั้นมันจึงยอมให้ท่านไปลอบดูความเคลื่อนไหวของงึ่นฮวยเนี้ยในลี้โต้วติ่งโดยมิขัดขวาง ดังนั้นท่านจึงสามารถช่วยงึ่นฮวยเนี้ยกลับมาโดยไม่ต้องเปลืองเรี่ยวแรงกำลังเลย"

ซึงยี่นึ้งแผดหัวร่อเสียงก้อง แล้วกล่าว

"มิผิด ท่านตอนนี้นับว่าขบคิดจนเข้าใจได้แล้ว"

จูลุ่ยยี่แค่นหัวร่อกล่าว

"แต่ท่านเชื่อถือวาจายู่ปังเฮาะได้จริง ๆ มันเหตุใดต้องให้ท่านขึ้นดำรงตำแหน่งเม่งจู๊บู๊ลิ้ม ?"

ซึงยี่นึ้งแสยะยิ้มกล่าว

"นี่เป็นเรื่องของเรา มิต้องให้ท่านมาเกี่ยวข้อง เราเพียงถามท่าน ท่านพอใจถูกไหมฟ้ากัดตาย หรือพอใจให้ดาบทองแยกสังขาร ?"

จูลุ่ยยี้พลันกล่าว

"เราพอใจถูกสุนัขบ้ากัดตาย"

ซึงยี่นึ้งหัวร่อเสียงก้อง แล้วกล่าว

"การตายเยี่ยงนั้นกลับไม่เลว เสียดายที่ในถ้ำไม่มีสุนัขบ้าอยู่"

"ผู้ใดว่าที่นี้ไม่มีสุนัขบ้า ? เบื้องหน้าเรามิใช่มียืนอยู่ตัวหนึ่งดอกหรือ ?"

ซึงยี่นึ้งขุ่นเคืองจนหน้าซีดขาว พลันแผดหัวร่อเสียงก้องแล้วกล่าว

"ประเสริฐ ด่าได้ประเสริฐยิ่ง หากเรามิให้พวกท่านรับทัณฑ์ทรมานสามประการสำคัญของนิกายเราจนครบถ้วน เราก็นับว่าต้องละอายแก่พวกท่านแล้ว"

มันแผดหัวร่อพลางหันกายไปหยิบกล่องเงินที่บรรจุไหมฟ้า

จูลุ่ยยี้แม้ขนลุกเกรียว แต่ถึงเวลานี้นางอย่างไรก็ไม่มีทางจะหนีรอดพ้นแล้ว จึงคิดหาทางด่าเสียให้สาแก่ใจ ด่าให้เป็นที่สบายอารมณ์แล้วตายก็มิเสียดาย

มิคาด ขณะเวลานี้ พลันได้ยินโอ๊วเหลาเล่ากระซิบเสียงแผ่วเบา

"สกัดลมปราณ อย่าได้เอ่ยปาก"

จูลุ่ยยี้งุนงงวูบหนึ่ง เหลียวไปดูธูปเงินครึ่งดอกนั้นอีกครา...ถึงกับมิได้อยู่ที่เดิมอีกแล้ว !

นางทั้งตื่นเต้นทั้งยินดี คิดไม่ออกจริง ๆ ว่าธูปครึ่งดอกนั้นไฉนไปอยู่ในกองไฟได้ ความจริงคิดใคร่ถามด้วยความอยากรู้ แต่โอ๊วเหลาเล่ามิรอให้นางถาม

ก็รีบชิงกล่าว

"ซึงบั๊กคงยังไม่ตาย ยังหอบหายใจอยู่"

นางเห็นซึงยี่นึ้งเหลียวกลับมาอีกครา จึงหยุดวาจาไว้ในฉับพลัน แต่จูลุ่ยยี้ตอนนี้ทราบแล้วว่า การหอบหายใจของซึงบั๊กคงได้เป่าธูปครึ่งดอกนั้นกลิ้งเข้าไปในกองไฟเอง

ตอนนี้ ธูปสลบจะต้องลุกไหม้อยู่ในกองไฟ จูลุ่ยยี้ลิงโลดยินดีจนปลายนิ้วก็ชาด้าน นางรีบสกัดลมหายใจไว้และพริ้มนัยน์ตาลง แสร้งทำทีท่าเป็นรอความตายแต่โดยดี

ได้ยินซึงยี่นึ้งกล่าวขึ้น

"ท่านต้องการดูรูปลักษณะของไหมฟ้าหรือไม่ ? นี่เป็นของมีความสวยงามที่สุดในโลกจริง ๆ พวกท่านมีวาสนาได้เห็นต้องนับเป็นขวัญตาครั้งใหญ่ทีเดียว"

จูลุ่ยยี้ขบริมฝีปากไว้ คล้ายพยายามอดกลั้นมิให้กล่าววาจาอยู่เต็มที่

ซึงยี่นึ้งหัวร่อคักคักพลางกล่าว

"ท่านหลับตาไว้ก็ไม่มีประโยชน์ดอก สักครู่ ตอนไหมสวรรค์ไต่ขึ้นไปบนหัวท่าน ท่านคิดไม่ลืมตาก็ไม่ได้แล้ว"

จูลุ่ยยี้แม้ทราบดีว่ามีทางช่วยชีวิต แต่เมื่อคิดถึงหนอนตัวอ่อนนุ่มนิ่มเปียก ๆ ชื้น ๆ ไต่กระดิกอยู่บนร่างนาง ขนทั้งตัวของนางต้องลุกเกรียวขึ้นอีกครั้ง

ซึงยี่นึ้งเมื่อเห็นสภาพนาง ยิ่งรู้สึกปีติลำพองกว่าเดิม

ยู่ป้วยหยกพลันแค่นหัวร่อกล่าว

"ข้าพเจ้าเคยเห็นคนบ้าคลั่งมาไม่น้อย แต่บ้าคลั่งในระดับท่าน กลับมิเคยพบมาเลย"

ซึงยี่นึ้งตวาดด้วยโทสะ

"ท่านว่ากระไร ?"

ยู่ป้วยหยกแค่นหัวร่อสวนคำ

"ในโลกมีวิกลจริตอยู่เพียงสองประเภท หนึ่งคือบุรุษวิกลจริต อีกหนึ่งคือสตรีวิกลจริต แต่ท่านกลับเป็นคนวิกลจริตที่ทั้งมิใช่หญิงมิใช่ชาย บุคคลวิกลจริตเยี่ยงนี้ในโลกน่ากลัวมีแต่ท่านอยู่ผู้เดียวเท่านั้น"

ซึงยี่นึ้งขุ่นแค้นจนขบเขี้ยวเคี้ยวฟันดังกรอด ๆ การใช้คำ 'ไม่หญิงไม่ชาย' มาด่ากัน นับว่าเจ็บช้ำใจยิ่งกว่าใช้แส้โบยมันเสียอีก

แต่ยู่ป้วยหยกยังคงแค่นหัวร่อกล่าวสืบไป

"เนื่องเพราะท่านรู้ดีว่าไม่มีสมรรถภาพต่ออิสตรีใด ๆ ดังนั้น จึงพยายามคิดบันดาลให้พวกนางได้รับความเจ็บปวดเต็มที่ กระทั่งทารกเยาว์วัยเยี่ยงนี้ก็ยังมิยอมปล่อยผ่านมือ ท่านเหตุไฉนไม่กล้ามาลงมือกับข้าพเจ้า ?"

บุคคลเช่นยู่ป้วยหยก ถึงกับกล่าววาจาอันดุร้ายเยี่ยงนี้มาได้ จูลุ่ยยี้ต้องเกิดความประหลาดสงสัยเป็นอย่างยิ่ง แต่เมื่อฉุกใจคิด นางทราบความคับแค้นในเจตนานี้ของยู่ป้วยหยกทันที

เนื่องเพราะยู่ป้วยหยกกลัวอย่างยิ่งว่า ก่อนที่พิษของธูปหอมจะกระจายออกมา ซึงยี่นึ้งจะลงมือใช้ทัณฑ์อันชั่วร้ายจัดการต่อจลุ่ยยี้ไปก่อน ดังนั้นจึงแสร้งเบนความสนใจของซึงยี่นึ้งไปหาตน และยังกระตุ้นให้มันมีโทสะจนลืมตัว

จูลุ่ยยี้รู้สึกตาเปียกชุ่ม ในใจไม่ทราบเป็นความลิงโลดยินดีหรืออบอุ่นตื้นตันปวดร้าวขมขื่น น้ำตาต้องหลั่งไหลลงมาอีกครา

ได้ยินซึงยี่นึ้งขบกรามเค้นเสียง

"ก็ได้ เราความจริงจะจัดการกับเอียเท้าน้อยตัวนี้ก่อน แต่เมื่อท่านกล่าวเยี่ยงนี้ พวกเราก็จะต้องดูแลท่านให้เป็นพิเศษ หากพวกเราให้ท่านขาดใจตายภายในสิบวัน เราจะไม่แซ่ซึงทันที"

โอ๊วเหลาเล่าพลันร้องขึ้นสดเสียง

"รอสักครู่"

ซึงยี่นึ้งหันไปตวาดใส่

"รอไปไย ?"

โอ๊วเหลาเล่ากล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ในเมื่อท่านต้องการให้มันทนทัณฑ์ทรมานสิบวันก่อนค่อยตาย ก็มิต้องเร่งร้อนอยู่ในช่วงเวลาชั่วครู่ชั่วยามนี้ มาฟังเราผู้เฒ่ากล่าวเรื่องสนุกสนานน่าสนใจเสียก่อนเป็นไร ?"

นางกล่าวเยี่ยงนี้ กลับมิใช่เจตนาช่วยเหลือยู่ป้วยหยก เป็นเพียงเพราะนางทราบดี หากนางไม่หาวาจาขัดขวางไว้ จูลุ่ยยี้ก็ต้องไม่คำนึงถึงความใด ๆ เอ่ยปากกล่าวไปเป็นแน่นอน ดังนั้น นางจึงมีแต่ชิงกล่าวขึ้นก่อน

มิคาด ซึงยี่นึ้งกลับแสยะยิ้มกล่าว

"เราฟังมันครวญครางด้วยความเจ็บปวดไปพลาง ฟังนิทานของท่านไปพลาง นั่นจึงเป็นรสชาติที่ซึ้งใจไม่มีใดปานจริง ๆ"

"ช้าไว้ หากแม้นมันส่งเสียงก่อกวนอยู่ด้านข้าง ท่านไหนเลยจะได้ยินถนัด

ชัดเจน และเรื่องราวที่เราผู้เฒ่าจะเล่าล้วนเกี่ยวพันถึงพิธีชุมนุมอึ้งตี๋"

นางเข้าใจ นามชุมนุมอึ้งตี๋สี่คำ สามารถสั่นไหวจิตใจซึงยี่นึ้งให้เบนมาสนใจได้

มิคาดซึงยี่นึ้งถึงกับคล้ายไม่ได้ยินเลย มิว่านางกล่าวกระไร มันต่างไม่แยแสสนใจ นำกล่องเงินที่ใส่เทียนโช้ยก้าสองใบไปวางอยู่ที่แทบเท้ายู่ป้วยหยก มือข้างหนึ่งได้จับฝากล่องจะเปิด...

ยู่ป้วยหยกมองดูมือที่นิ้วขาดมีโลหิตสด ๆ เกรอะกรังบาดตา ดูไปคล้ายเป็นกรงเล็บภูตผีปิศาจไม่ผิดเพี้ยน มิทราบในใจเกิดความรู้สึกใด อย่างไรก็คิดไม่ถึงตนจะตายอย่กับมือลักษณะนี้ได้

ยู่ป้วยหยกเสี่ยงอันตราย ฝ่าความเป็นตายมาหลายต่อหลายครั้ง กับเรื่องความเป็นความตาย ที่จริงชีดชายิ่งกว่าผู้อื่นใดทั้งสิ้น แต่ทว่า ยามเผชิญหน้ากับมันยังคงอดเกิดความหวาดหวั่นพรั่นพรึงเล็กน้อยมิได้

แต่ยามนี้ เมื่อเห็นมือทั้งสองของมัน กลับรู้สึกขยะแขยงจนแทบอาเจียน

ยู่ป้วยหยกพลันพบเห็น มือข้างนั้นถึงกับสั่นระริกอยู่เล็กน้อย นัยน์ตาตัวเองก็พร่ามัว กระทั่งความรู้สึกขยะแขยงก็ได้เริ่มเลือนหายไปแล้ว...

รอจนได้สติมาอีกครั้ง พบเห็นจูลุ่ยยี้ได้มายืนที่เบื้องหน้า ปรากฏรอยยิ้มอันลิงโลดยินดีจนระรื่น ในมือถือพัดจีบของซึงยี่นึ้งอย่

ยู่ป้วยหยกย่อมทราบ ยาขจัดพิษอยู่ในพัดจีบนี้นี่เอง และก็ทราบภยันตรายทั้งหลายต่างผ่านพ้นไปแล้ว ต้องระบายลมจากปากยาว ๆ กล่าวว่า

"ท่าน...ท่านปลอดภัยแล้ว ?"

จูลุ่ยยี้แย้มยิ้มจนหยาดเยิ้ม ตอบว่า

"วาจาประโยคนี้ ความจริงควรเป็นข้าพเจ้าถามท่าน"

นางประคองยู่ป้วยหยกขึ้นจากพื้นแล้วกล่าวต่อไป

"ข้าพเจ้าก็คิดไม่ถึง พิษธูปครานี้จะกำเริบฤทธิ์ไวปานนี้ ขณะกระวนกระวายจนแทบตายอยู่นั้น มิคาด ซึงยี่นึ้งอ้าปากหาวแล้วถึงกับล้มฟุบกับพื้นไป"

ยู่ป้วยหยกยิ้มพลางกล่าว

"เมื่อธูปหอมจุดเพียงปลายเดียวก็มีอานุภาพรุนแรงไม่น้อยอยู่แล้ว ตอนนี้ธูปทั้งดอกต่างทิ้งให้เผาไหม้อยู่ในกองไฟ จึงย่อมมีอานุภาพรวดเร็วรุนแรงกว่าเดิมมากขึ้นเอง"

พลันพบเห็นข้อมือจูลุ่ยยี้ถึงกับมีบาดแผล จึงร้องโพล่ง

"มือของท่าน..."

จูลุ่ยยี้ยิ้มพลางกล่าว

"มิเป็นไรดอก เชือกนั้นยังเหนียวแน่นกว่าเอ็นวัวเสียอีก ข้าพเจ้าดิ้นรนอย่างไรก็ไม่ขาด มีแต่หาทางกลิ้งไปที่ข้างกองไฟใช้ไฟเผามันให้ขาดจากกันไป"

นางเพ่งหน้ายู่ป้วยหยกแน่วนิ่ง ขบริมฝีปากแล้วถาม

"ท่าน...ท่านไม่มีอาการผิดปกติใด ๆ แล้วจริง ๆ ?"

"เพียงแต่รู้สึกมือเท้าอ่อนระทวย ไม่อาจใช้กำลังไปเท่านั้น"

จูลุ่ยยี้หน้าแจ่มใสทันที กล่าวว่า

"นั่นมิเป็นไร อีกคร่หนึ่งก็ทเลาเป็นปกติได้...ธปหอมสลบนี้ยังนับว่าไม่ร้ายแรงเท่าใด มีควันสลบบางชนิดเมื่อสูดดมแล้ว แม้นับว่าใช้ยาขจัดพิษช่วยเหลือ ยังต้องพักเป็นเวลาหลายวันจึงสามารถเดินเหินได้อีกครั้ง"

นางหันกายไปช่วยโอ๊วเหลาเล่า แลเห็นสภาพอันสยดสยองน่าอนาถของงึ่น-ฮวยเนี้ย อดมิได้ต้องถอนหายใจเบา ๆ ขึ้นอีกคราว เหลียวหน้าไปกล่าว

"คนผู้นี้แม้กลอกกลิ้ง แต่ประสบการณ์ก็น่าเวทนาจริง ๆ พวกเราพานางไปด้วยเป็นไร ?"

ยู่ป้วยหยกถอนใจกล่าว

"สมควรเป็นเช่นนี้"

ยู่ป้วยหยกเดินโซเซมาที่เบื้องหน้าโอ๊วเหลาเล่า โยกคลอนพลางตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"ยาขจัดพิษของท่านอยู่ที่ใดแน่ ? ไปหาตอนนี้ยังทันเวลาหรือไม่ ?"

โอ๊วเหลาเล่าขยี้ตากล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"เด็กร้ายกาจ ที่แท้ท่านยังมิได้ลืม..."

ยู่ป้วยหยกตวาดด้วยโทสะ

"เรื่องเช่นนี้ข้าพเจ้าลืมได้อย่างไรกัน หากแม้นท่านขจัดพิษของลุ่ยยี้ไม่ได้ข้าพเจ้าก็จะ..."

โอ๊วเหลาเล่ากล่าวเสียงอ้อยอิ่ง

"หากแม้นเร่งรุดไปไม่ทัน ท่านฆ่าเราทิ้งก็ไม่มีประโยชน์ แต่ท่านก็มิต้องกระวนกระวาย หากแม้นพวกเรารีบเร่งเดินทางกันในบัดนี้ เราประกันยังช่วยเหลือนางได้ทันอยู่"

ยู่ป้วยหยกระบายลมจากปากเฮือกใหญ่ กล่าวว่า

"เมื่อเป็นเช่นนี้ พวกเรารีบไปกัน"

จูลุ่ยยี้โพล่งขึ้นว่า

“แต่เทียนโช้ยก้าจู๊ผู้นี้”

ยู่ป้วยหยกกล่าวอย่างครุ่นคิด

“คนผู้นี้กลับไม่เสียทีมีศักดิ์เป็นปรมาจารย์ค่ายสำนัก พวกเราความจริงควรช่วยเหลือท่าน แต่เสียดายที่พิษนิกายเทียนโช้ยก้า พวกเราไม่มีปัญญาจะช่วยเหลือได้เลย”

โอ๊วเหลาเล่าขมวดคิ้วกล่าว

“อย่างนั้น มิสัพาลให้มันไปเสียดาบหนึ่ง”

ยู่ป้วยหยกสั่นศีรษะกล่าว

“พบเห็นอันตรายไม่ช่วย มิใช่พฤติการณ์ของนักสู้ผู้มีคุณธรรมอยู่แล้ว ไหนเลยยังจะทำอันตรายบุคคลที่ไม่มีกำลังต่อต้านขัดขืนแม้สักน้อยนิดเช่นมันอีก”

โอ๊วเหลาเล่าขมวดคิ้วกล่าว

“ท่านวันนี้ไม่ฆ่ามัน วันหน้ามิแน่ว่ากลับต้องตายในเงื้อมมือมัน ?”

ยู่ป้วยหยกสวนคำทันที

“เมื่อถึงตอนนั้นค่อยว่ากล่าวก็ยังไม่สาย”

โอ๊วเหลาเล่าแค่นหัวร่อ กล่าวขึ้น

“ท่านเข้าใจ เยี่ยงนี้ของท่านเรียกว่าวีรกรรมมีคุณธรรม ท่านเป็นแต่มีความเมตตาของอิสตรีเท่านั้น”

ยู่ป้วยหยกกล่าวเสียงราบเรียบ

“ความเมตตาของอิสตรี ย่อมประเสริฐกว่าไม่มีทั้งเมตตาธรรมและคุณธรรม !”

โอ๊วเหลาเล่าถอนใจยาว พึมพำขึ้นเบา ๆ

“ท่านทราบหรือไม่ บุคคลเช่นท่าน ในโลกนี้เหตุใดจึงยิ่งนานยิ่งน้อย นั่นเนื่องเพราะบุคคลเช่นท่านต่างไม่อาจรอดชีวิตได้ยืนยาว”

จูลุ่ยยี้พลันเก็บดาบขึ้นจากพื้น เดินเข้าหาซึงยี่นึ้ง

ยู่ป้วยหยกรีบถาม

“ท่านจะทำอะไร ?”

จูลุ่ยยี้ก้มศีรษะตอบ

“มิว่าซี่เจ็กท่านจะกล่าวกระไร ข้าพเจ้าต่างมิกล้าไม่เชื่อฟัง แต่สำหรับคนผู้นี้ข้าพเจ้ากลับต้องฆ่าให้ได้ ภายภาคหน้าหากแม้นข้าพเจ้านึกได้ว่า ยังมีบุคคลดั่งมันยังชีวิตอยู่ในโลกนี้ ข้าพเจ้าน่ากลัวกระทั่งนอนก็ยังไม่อาจข่มตาหลับได้แล้ว”

ทันใดนั้น มีคนผู้หนึ่งกล่าวขึ้นช้า ๆ

"คนผู้นี้ยังคงทิ้งให้เราจัดการ มิต้องให้โกวเนี้ยเปลืองความคิดดอก"

กระแสเสียงแช่มช้าแผ่วทุ้ม ถึงกับคล้ายดังจากข้างกายคนทั้งหลายก็ปาน !

แต่ทว่า ที่นี้อยู่ในถ้ำใหญ่ นอกจากยู่ป้วยหยก จูลุ่ยยี้ และโอ๊วเหลาเล่าสามคนแล้ว อื่น ๆ ต่างสลบไสลไปหมดสิ้น

กระแสเสียงนี้เป็นวาจาผู้ใดกัน ? ดังมาจากที่ใดแน่ ?

ในแสงไฟที่วูบวาบหวั่นไหว ที่หลังหินย้อยคล้ายดั่งมีเงาดำลอยเข้ามา จูลุ่ยยี้รู้สึกเย็นยะเยียบไปทั่วร่าง ถอยกายสองก้าวใหญ่ คว้ามือยู่ป้วยหยกบีบไว้แนบแน่นร้องเสียงแหบแห้งไป

"ท่านเป็นผู้ใด ? อยู่ที่ใด ?"

เสียงนั้นกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"เล่าฮูอยู่ที่เบื้องหน้าโกวเนี้ยเอง หรือโกวเนี้ยไม่เห็นแล้ว"

ในเสียงหัวร่อ มีคนผู้หนึ่งค่อย ๆ ยืนขึ้นจากพื้น ถึงกับเป็นซึงบั๊กคง ประมุขเทียนโซ้ยก้าที่เมื่อครู่ลมหายใจร่อแร่รวยรินนอนเกลือกกลิ้งคราวญคลางกับพื้นได้ !

บทที่ 52

ศิษย์ร้ายอาจารย์ชั่ว

แสงไฟคล้ายดั่งพลันสลัวลง ในกองไฟมีควันสีเขียวพลุ่งขึ้นเป็นเส้นสาย ดูไป
คล้ายมีปิศาจร้ายมาบันดาลให้เป็นอเวจีขึ้นอีกคราก็ปาน

ในควันสีเขียวที่อบอวล แลเห็นใบหน้าของซึงบั๊กคงเน่าจนเฟะหมดสิ้น กระทั่งองคาพยพบนใบหน้ายังแยกไม่ออก ดูไปคล้ายเป็นลูกพลับสุกที่ถูกโยนเละไปแล้ว !

แต่ดวงตาทั้งสองของมันกลับเป็นประกายสีเงินแวววับราวกับอสุรกาย !

จูลุ่ยยิ้พลันกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"เรายังคิดว่าเป็นผู้ใด ที่แท้ท่านนี่เอง"

มาตรว่าใบหน้านางยิ้มแย้มอยู่ แต่มือที่เย็นยะเยียบทั้งสองเริ่มคลายออกช้า ๆ

ยู่ป้วยหยกทราบดีว่า นางคิดฉวยโอกาสที่ซึงบั๊กคงมิทันเตรียมตัวโถมเข้าไป ยู่ป้วยหยกก็ไม่มีปัญญาขัดขวางนาง เนื่องเพราะในสถานการณ์นี้ มีแต่ปล่อยให้นางทุ่มเทเข้าเสี่ยงเป็นครั้งสุดท้ายเท่านั้น

มิคาด ซึงบั๊กคงกลับกล่าวเสียงกระด้างเย็นชา

"โกวเนี้ยท่านอายุยังเยาว์ และเพิ่งนับเป็นผู้มีทั้งสมองและฝีมือครบครัน แต่เยี่ยงนี้ยังไม่มีประโยชน์ดอก ท่านอีกสักสิบปีก็ต้องมิใช่คู่มือของเล่าฮู หากบวกกับยู่กงจื้อผู้นี้และโอ๊วเหลาเล่า อาจบางทียังพอเสี่ยงกับเล่าฮูได้สักครั้ง แต่เสียดายที่ทั้งสองถูก 'ธูปเร่งเร้าความฝัน' ของเราสลบสองครั้งคราว ภายในเวลาสองชั่วยามนี้ อย่าว่าแต่คิดประมือกับเราผู้เฒ่าเลย กระทั่งมีดบางเล่มเล็ก ๆ ก็อย่าหมายยกขึ้น

ได้อีก"

น้ำเสียงของมันอ้อยอิ่งเนิบนาบ เมื่อกล่าววาจาประดานี้จบ จูลุ่ยยี้กลับมีเหงื่อเย็นยะเยียบซึมออกมาชุ่มโชกเสื้อผ้าอีกครา เนื่องเพราะนางทราบดี วาจาของมันมิใช่มดเท็จข่มขู่ !

ได้ยินเสียงซึงบั๊กคงพลันหัวร่อคักคักแล้วกล่าว

"อย่าว่าแต่เล่าฮูช่วยชีวิตพวกท่านไว้ ท่านสมควรหาวิธีทดแทนพระคุณจึงถูกต้อง ไฉนกลับมาลงมือต่อเล่าฮูได้ ?"

จลุ่ยยี้โพล่งด้วยความงนงง

"ท่านช่วยชีวิตพวกเราไว้ ?"

"หรือโกวเนี้ยยังเข้าใจ ธูปสลบครึ่งดอกนั้นจะกระโดดเข้าไปในกองไฟได้เอง"

จูลุ่ยยี้โพล่งขึ้นอีกครั้ง

"หรือเป็นท่าน ?"

"หากมิใช่เล่าฮูใช้พลังลมปราณคอยผลักดัน ธูปสลบนั้นไหนเลยจะเปล่งอานุภาพได้เร็วปานนี้ ?"

จูลุ่ยยี้กลอกนัยน์ตาไปมา ส่งเสียงดัง ๆ กล่าวว่า

"แม้นับว่าเป็นเป่าธูปสลบออกไป พวกเราก็มิต้องขอบคุณท่าน ท่านกลับควรขอบคุณพวกเราจึงถูกต้อง"

"เพราะเหตุใด ?"

"เนื่องเพราะหากมิใช่ข้าพเจ้าโยนธูปครึ่งดอกไปที่หน้าท่าน ท่านก็ต้องจบสิ้นเช่นกัน"

ซึงบั๊กคงพลันแหงนหน้าหัวร่อเสียงก้องแล้วกล่าว

"โกวเนี้ยอย่างไรยังคงเป็นเด็กทารกอยู่"

จูลุ่ยยี้ปั้นหน้ากล่าวเสียงกระด้าง

"ท่านอย่าได้มาอวดโอ่ความเฒ่าชรา หากมิใช่..."

ซึงบั๊กคงหัวร่อพลางสอดคำอย่างขบขัน

"ท่านเข้าใจ เล่าฮูหลงกลศิษย์เลวร้ายตัวนี้ไปจริง ๆ ?"

จูลุ่ยยี้ต้องกล่าวด้วยความงุนงงอีกครา

"หรือท่านก็กำลังแสดงละครตบตา ?"

"มิผิด เนื่องเพราะเล่าฮูรู้อยู่นานแล้ว ศิษย์ร้ายตัวนี้มีจิตใจทรยศ แต่ก็ทราบมันความจริงยังไม่มีขวัญโอหังบังอาจถึงปานนี้ จะต้องมีบุคคลบงการอยู่หลังฉาก

เป็นแม่นมั่น"

จูลุ่ยยี้โพล่งขึ้นอย่างเพิ่งเข้าใจ

"ดังนั้น ท่านจึงคิดสืบสาวดูคนผู้นั้นเป็นใครกันแน่ ? ใช่หรือไม่ ?"

"เป็นเช่นนี้จริง ๆ"

"ท่านทราบดี มาตรว่าใช้ทัณฑ์ทรมานใด ซึงยี่นึ้งยังต้องมิยอมสารภาพความจริง เป็นเด็ดขาด ดังนั้น ท่านจึงแสร้งตาย รอให้คนผู้นั้นมาปรากฏตัวเอง ใช่หรือไม่ ?"

ซึงบั๊กคงถอนหายใจกล่าว

"แต่เล่าฮก็คิดไม่ถึงเด็ดขาดว่า คนผู้นั้นจะเป็นปังเฮาะเล่านั้งอันมีวีรกรรมกระเดื่องเกรียงไกรในแผ่นดินมานานปี"

ยู่ป้วยหยกสะท้านขึ้นเฮือกใหญ่ ส่งเสียงดัง ๆ ไป

"ท่าน..."

ยู่ป้วยหยกพอได้ยินนามของบิดาถูกผู้อื่นประณามจนเป็นมลทินเยี่ยงนี้ ย่อมไม่อาจระงับความเจ็บแค้นรันทดที่ประดัง ย่อมคิดจะโต้เถียงลบล้างแทนบิดา แต่จนใจเรื่องนี้มีความลี้ลับพิสดารเกินไป สับสนจนซับซ้อนเกินไป แม้นับว่าบอกไปแล้ว ซึงบั๊กคงก็ต้องไม่เชื่อเด็ดขาด อาจบางทีกลับทำให้เรื่องสำคัญต้องเสียลงกลางคันก็ได้

โชคดีที่ซึงบั๊กคงมิได้สนใจสีหน้าท่าทีที่แปรเปลี่ยนอย่างใหญ่หลวงของยู่ป้วยหยก คงกล่าวสืบต่อไป

"ศิษย์ร้ายตัวนี้มีจิตใจชั่วช้าสามานย์ ถึงกับซ่อนน้ำพิษไหมฟ้าไว้ในด้ามมีด น้ำพิษนี้มีความอำมหิตสุดเปรียบประมาณ มิว่าสัมผัสกับผู้ใดแม้สักหยดเดียว ไม่เพียงเนื้อหนังเน่าเปื่อยไปในทันทีเท่านั้น พิษยังแทรกซึมตามขุมขนเข้าไปในกระดูก ไม่เกินครึ่งชั่วยาม กระทั่งกระดูกยังต้องเน่าผุกร่อน ตลอดร่างจะละลายกลายเป็นน้ำหย่อมหนึ่งเท่านั้น"

จูลุ่ยยี้ต้องสูดลมหายใจหนาวเหน็บไปเฮือกใหญ่ กล่าวว่า

"เราเห็นน้ำพิษพุ่งใส่หน้าท่านอยู่ชัด ๆ ท่านไฉนยังไม่ตาย ?"

"ศิษย์ชั่วร้ายก็รู้ซึ้งถึงความร้ายกาจของน้ำนี้ดี เข้าใจว่าเราต้องตายแน่นอน ดังนั้นจึงมีความลิงโลดลำพองถึงปานนี้ แต่มันกลับลืมความสำคัญไปข้อหนึ่ง"

"ความใดกัน ?"

ซึงบั๊กคงมิได้ตอบทันที แต่ยกมือลูบไปบนใบหน้า ใบหน้าที่ความจริงเน่าเฟะจนผิดรูป พลันมีปรากฏการณ์พิสดารขึ้นทันที

ยู่ป้วยหยกตอนนี้จึงนับว่าได้เห็นโฉมหน้าแท้จริงของมัน !

ใบหน้าของมันชูบสดใส เค้างามสง่ามีราศี ตอนอยู่ในวัยฉกรรจ์ ต้องนับเป็นชายงามอันเลิศล้ำในต่ำใต้เช่นกัน ทั้งไม่มีกลิ่นอายชั่วร้ายของเฒ่าประกายเงิน ทั้งไม่แก่หง่อมร่วงโรยดั่งเฒ่าเมื่อครู่ ยู่ป้วยหยกไม่เข้าใจเลยจริง ๆ บุคคลเยี่ยงนี้เหตุใดมักชมชอบปลอมแปลงเป็นรูปลักษณะพิกลพิสดารอยู่เสมอมา ?

จูลุ่ยยี้อึ้งเป็นครู่ใหญ่จึงถอนใจกล่าว

"ที่แท้มันไม่ทราบว่าท่านสวมหน้ากากไว้ ?"

ซึงบั๊กคงยิ้มพลางกล่าวไป

"หน้ากากนี้เล่าฮสร้างด้วยความพยายามนานปี น้ำไฟไม่อาจกล้ำกรายทำอันตราย ดังนั้น น้ำพิษไหมฟ้าแม้มีพิษร้ายแรง ยังคงไม่มีปัญญาแทรกซึมผ่านหน้ากากเข้าไปสัมผัสถูกผิวกายเล่าฮูได้"

จูลุ่ยยี้พลันกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ท่านความจริงมีสารรูปน่าดูอย่างยิ่งอยู่ ไฉนยังต้องสวมหน้ากากไว้ ?"

ซึงบั๊กคงกล่าวเสียงกระด้างเย็นชา

"เนื่องเพราะมิว่าผู้ใดได้เห็นโฉมหน้าแท้จริงของเล่าฮู มีแต่ต้องตาย !"

วาจานี้หากเปล่งจากปากผู้อื่น อาจบางทีไม่มีความน่ากลัวแต่อย่างไร แต่เวลาและสถานที่นี้ เปล่งออกจากปากของมัน จลุ่ยยี้ถึงกับไม่อาจอดกลั้นต้องสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บไปเฮือกหนึ่งแล้วกล่าว

"หรือท่านจะ..."

ซึงบั๊กคงพลันหัวร่อเบา ๆ สอดคำขึ้น

"แต่ท่านวางใจก็แล้วกัน นี่ก็มิใช่โฉมหน้าแท้จริงของเล่าฮู"

จูลุ่ยยี้บังเกิดความประหลาดใจสงสัยขึ้นอีกครา ความจริงคิดถาม 'โฉมหน้าแท้จริงของท่านเป็นลักษณะใดกันแน่ ?' แต่วาจามาถึงริมฝีปากกลับอดกลั้นเอาไว้เพียงถามเสียงราบเรียบไป

"อย่างนั้น ท่านคิดจะทำอย่างไรกับพวกเราแน่ ?"

ซึงบั๊กคงตาเป็นประกายวาว กล่าวช้า ๆ

"เล่าฮูมิใช่เป็นคนเค้าหน้าปรานีจิตใจอ่อน และพวกท่านยังทราบความลับไปมากหลายถึงปานนี้ อย่างไรก็ตาม เล่าฮูต่างไม่ควรปล่อยพวกท่านพ้นมือ"

ปกติมันกล่าววาจาช้า ๆ อยู่แล้ว ตอนนี้ลากเสียงจนเชื่องช้ากว่าเดิม หัวใจของจูลุ่ยยี้สะท้านถี่เร็วจนแทบกระดอนออกจากปาก และได้ยินซึงบั๊กคงกล่าวถึงตอนนี้ พลันเหลียวมองดูยู่ป้วยหยกแวบหนึ่ง เอื้อนเอ่ยช้า ๆ ขึ้นอีกครา

“แต่เมื่อท่านไม่ยินดีซ้ำเติมเราในระหว่างอันตราย เล่าฮูก็ไม่อาจฉวยโอกาสที่ท่านบาดเจ็บไปทำร้ายท่านได้ หลังจากวันนี้ ระหว่างเราสองต่างไม่ติดค้างต่อกัน พบหน้าอีกครา เป็นมิตรเป็นศัตรูก็ยากจะบ่งบอกได้แล้ว”

โอ๊วเหลาเล่าร้องด้วยความลิงโลดยินดี

“ซึงก้าจู๊นับเป็นชายชาตรีที่แยกแยะบุญคุณความแค้นได้กระจ่างอย่างแท้จริง”

ซึงบั๊กคงถลึงตาอย่างเย็นชา กล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า

“ท่านยังคงหุบปากไว้จะประเสริฐกว่า หากมิใช่เห็นแก่หน้าผู้แซ่ยู่ วันนี้เล่าฮูแม้ไม่ฆ่าท่าน อย่างน้อยต้องตัดมือทั้งสองข้างของท่านออกมาแล้ว”

โอ๊วเหลาเล่ามิกล้าว่ากล่าวอีกแล้วจริง ๆ

แลเห็นยู่ป้วยหยกคล้ายจะกล่าวกระไรอีก แต่โอ๊วเหลาเล่ากลัวหากกล่าววาจาที่ระคายหูไม่น่าฟัง ซึงบั๊กคงจะเปลี่ยนความคิดไปอีกครั้ง ดังนั้นรีบเสริมขึ้นว่า

“รีบไปรีบไป หากช้า เราผู้เฒ่าก็ไม่อาจประกันจะยังช่วยเหลือนางได้หรือไม่ ?”

รถม้าที่ทั้งสามโดยสารมา ถึงกับยังอยู่นอกถ้ำ เนื่องเพราะม้าเทียมรถทั้งสองล้วนผ่านการฝึกมาจนแคล่วคล่องชำนาญ ดังนั้น แม้จะแตกตื่นตกใจ ยังคงมิได้หนีไปไกลนัก

ยู่ป้วยหยกแม้มิเคยเป็นสารถีขับรถ แต่เมื่อทดลองดูแล้ว ถึงกับยังพอฝืนกระทำได้ สะบัดแส้เร่งรัดม้าอย่างเร่งร้อน แต่จิตใจกลับหนักอึ้งด้วยความวิตกกังวลสะทกสะท้อนตื้นตัน

พลันได้ยินจูลุ่ยยื่กล่าวขึ้น

“ซี่เจ็ก ท่าน...ท่านคิดเรื่องราวใดอยู่ ?”

นางพบเห็น ในตัวรถยังมีหน้าต่างบานเล็ก ๆ เปิดตรงอยู่กับแค่สารถี เป็นหน้าต่างที่ให้ผู้นั่งในรถบอกทางแก่สารถีนั่นเอง ยามนี้กลับพอดีเป็นหน้าต่างให้นางกับยู่ป้วยหยกได้สนทนากัน

ยู่ป้วยหยกถอนหายใจกล่าว

“ข้าพเจ้ากำลังคิด...ประมุขนิกายเทียนโซ้ยก้าถึงกับเป็นบุคคลเยี่ยงนี้ นับเป็นที่ผิดคาดหมายของผู้คนยิ่ง ดูไปนับแต่นี้มันต้องไม่ยอมปล่อยผู้แซ่ยู่...ผู้แซ่ยู่คนนั้นแน่นอน”

“แต่ผู้แซ่ยู่นั้นกลับทำเรื่องราวอำมหิตชั่วร้ายเกินไปจริง ๆ ข้าพเจ้าคิด ซึงบั๊กคงไม่มีปัญญาทำอย่างไรกับมันได้ เนื่องเพราะในจดหมายมันทั้งมิได้ลงชื่อเสียง และไม่แน่ว่าเป็นมันเขียนเองด้วย ซึงบั๊กคงแม้นับว่านำจดหมายไปยืนยันกับมัน มัน

ก็พอบ่ายเบี่ยงปฏิเสธได้หมดสิ้น ท่านว่าใช่หรือไม่ ?"

"แม้เป็นเช่นนี้ แต่หากซึงบั๊กคงมีเจตนาตั้งตัวเป็นศัตรูกับมันจริง มันก็ไม่น่าทนทานนัก"

"มันต้องการให้ซึงยี่นึ้งไปหามันภายในสิบวันนี้ ตอนนี้ซึงยี่นึ้งย่อมไม่อาจไปได้อีกแล้ว ซี่เจ็กท่านคิดซึงบั๊กคงจะฉวยโอกาสนี้ไปก่อกวนรังควานมันหรือไม่ ?"

"น่ากลัวไปแน่"

"ข้าพเจ้าก็คิดว่าต้องไป จดหมายแม้มิได้ระบุให้ไปในสถานที่ใด แต่เมื่อซึงยี่นึ้งทราบ ซึงบั๊กคงก็ต้องมีปัญญาบีบบังคับให้มันบอกออกมา"

"เป็นเช่นนี้จริง ๆ"

จูลุ่ยยี้พลันถอนหายใจยาว แล้วกล่าว

"ซี่เจ็ก ท่านสมควรถามซึงบั๊กคงอีกหลายคำจึงถูกต้อง เรื่อง...เรื่องของข้าพเจ้า รออีกสักชั่วยาม สองชั่วยาม ความจริงก็มิเป็นไรไปเลย"

ยู่ป้วยหยกยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าความจริงก็ไม่มีวาจาใดพึงถามมันอีกแล้ว"

จูลุ่ยยี้ตาลุกวาว กล่าวว่า

"หรือซี่เจ็กท่านไม่คิดถามไถ่ย่ปังเฮาะผ้นั้นกับซึงบั๊กคง นัดหมายไปพบในที่ใด ?"

ยู่ป้วยหยกอึ้งอยู่เป็นนาน จึงตอบช้า ๆ มา

"ข้าพเจ้าไม่ต้องการถาม"

"เพราะเหตุใด ?"

คราวนี้ ยู่ป้วยหยกไม่ตอบมาเลยแม้แต่คำเดียว

จูลุ่ยยี้ส่งเสียงละห้อยกล่าวไป

"นับว่าซี่เจ็กท่านไม่บอก ข้าพเจ้าก็ทราบดี เนื่องเพราะซี่เจ็กท่านกลัวว่าเมื่อตัวทราบสถานที่นัดพบนั้นแล้ว จะเกิดอดกลั้นใจไม่อยู่ต้องเร่งรุดไป และที่สุดเพราะต้องการช่วยชีวิตข้าพเจ้า จึงต้องละทิ้งเรื่องอื่น ๆ ไปเสียหมดสิ้น"

ยู่ป้วยหยกพลันหัวร่อแล้วกล่าว

"ท่านยอมกระทำงานให้ข้าพเจ้าสักเรื่องหนึ่งหรือไม่ ?"

ตาจูลุ่ยยี้สุกใสทันที โพล่งขึ้นว่า

"ย่อมยินยอม"

"อย่างนั้น ท่านจงหลับอย่างว่าง่ายไปสักตื่นหนึ่งเถิด"

โอ๊วเหลาเล่าบอกทิศทางจากในรถไม่หยุดยั้ง แต่ยังคงไม่ยอมบอกว่าจุดหมาย

ปลายทางของนางอยู่ที่ใดแน่ เนื่องเพราะนางยังกลัวว่า หากยู่ป้วยหยกล่วงรู้สถานที่จะทิ้งนางอยู่ในระหว่างทาง กับหญิงชราที่กลอกกลิ้งเจ้าเล่ห์ ทั้งขี้ระแวงดุจดั่งนาง ยู่ป้วยหยกนับว่าไม่มีปัญญาจะจัดการอย่างไรเลยจริง ๆ

บัดนี้ เป็นเวลาอาทิตย์อัสดง

รถม้าห้อตะบึงอย่างเร่งร้อนตลอดคืน มิทราบผ่านทางมายาวไกลเพียงใด ยู่ป้วยหยกลงแส้ห้อม้าโดยไม่เคยข่มตาหลับ เนื่องเพราะทราบดี ช่วงเวลาที่เหลือมีอยู่ไม่มากแล้ว

จนรุ่งอรุณวันใหม่ จะเป็นเวลาสามวันเต็ม ๆ แล้ว และทางที่จะไปยังมิทราบมีอีกไกลเพียงใด ยู่ป้วยหยกแม้ระโหยโรยแรง แต่ยังจำต้องฝืนทนทานต่อไป

ตอนรถม้าผ่านเมืองเล็ก ๆ พวกยู่ป้วยหยกพากันลงซื้ออาหาร จูลุ่ยยี้ยังซื้อส้มมาอีกหอบใหญ่ แกะส่งให้ยู่ป้วยหยกทีละกลีบ

สีหน้าของนางดูแล้วรู้สึกกระวนกระวาย แต่มิใช่กังวลต่อชีวิตของตัวนางเอง กลับคล้ายในใจได้แฝงความเร้นลับบางประการ มีหลายครั้งที่นางคล้ายจะบอกออกไป แต่กลับข่มกลั้นเอาไว้

ในใจโกวเนี้ยเยาว์วัยนี้ซุกซ่อนความลับใดกันแน่ ? กับโกวเนี้ยน้อยที่ทั้งฉลาดปราดเปรื่อง ทั้งมีน้ำใจอ่อนไหวฟุ่มเฟือย ยู่ป้วยหยกก็ไม่มีปัญญาทำอย่างไรได้เช่นกัน

สนธยาวันนี้ รถม้าได้ผ่านเข้าไปในเมืองที่ไม่อาจนับว่าเล็กได้

ผู้คนในตัวเมืองนี้แม้มิใช่เป็นชาวชนบท มิเคยเห็นความหรูหราฟุ้งเฟ้อ แต่เมื่อเห็นรถม้าเยี่ยงนี้ห้อตะบึงผ่าน ยังต้องจับตามองด้วยความตื่นเต้นตลอดทาง

ในถนนมีผู้คนสัญจรอยู่มากหลาย เมื่อรถม้ามาถึงในเมือง พลอยต้องชะลอช้าลงไปบ้าง

สองฟากข้างของท้องถนน แม้มีร้านรวงต่าง ๆ แต่นับขึ้นแล้ว ยังเป็นเหลาสุราร้านอาหารมากที่สุด และผู้คนภายในเมืองนี้ก็เป็นเช่นดั่งผู้คนเมืองอื่น เรื่องอื่น ๆ พอจะอะลุ้มอล่วยได้ แต่กับท้องของตัวเองกลับพิถีพิถันเป็นอย่างยิ่ง

ตอนนี้แม้ยังไม่ถึงเวลารับประทานอาหารค่ำ แต่ตามเหลาสุราร้านอาหารได้มีเสียงมีดเสียงกระทะ กลิ่นหอมของสุราอาหารลอยออกมาตามประตูหน้าต่างเป็นระยะ ๆ ล่อความกระหายของผู้คนที่ผ่านไปมาให้กำเริบขึ้น

โอ๊วเหลาเล่าพลันส่งเสียงดัง ๆ

“หยุดไว้ ! หยุดไว้ !”

ยู่ป้วยหยกก็มิทราบเกิดเรื่องราวใดขึ้น รีบรั้งบังเหียนด้วยความตระหนกแล้ว

เหลียวหน้าถาม

“เรื่องอันใด ?”

โอ๊วเหลาเล่ากล่าวว่า

“ตลอดสองวัน กินแต่ไข่เค็มกับซาลาเปาเย็นแข็ง เราผู้เฒ่านับว่ากินจนปากจืดแทบอาเจียนแล้ว หากไม่กินอาหารร้อน ๆ สักมื้อหนึ่ง นับว่าต้องตายแน่นอนเด็ดขาด”

ยู่ป้วยหยกโพล่งด้วยความตื่นเต้น

“ท่านคิดขึ้นเหลา ?”

“ใช่แล้ว เราเมื่อครู่ได้กลิ่นหอมของเนื้อแพะทอด ดท่า ร้านจี้ม้ยเหลาที่ผ่านมีฝีมือปรุงอาหารภาคเหนือ (ปักกิ่ง) ได้ไม่เลวทีเดียว”

ยู่ป้วยหยกนับว่าไม่กล้าเชื่อโสตประสาทของตัวเองเลย เนื่องเพราะต้องการเร่งรุดเดินทาง ยอมอดหลับอดนอนไม่พักผ่อน แต่หญิงชรานางนี้ กลับคิดขึ้นเหลาดื่มสุรากินเนื้อแพะเสียได้ !

หากเปลี่ยนเป็นผู้อื่นเมื่อฟังวาจานี้แล้ว แม้ไม่ตบให้สักฉาดใหญ่ ก็ต้องกระโดดโลดเต้นปานสุนัขถูกไม้แหย่ แผดเสียงด่าให้เป็นที่สาแก่ใจ แต่ยู่ป้วยหยกกลับอึ้งชั่วครู่แล้วเพียงส่งเสียงราบเรียบว่า

“ก็ได้ ไปเถิด”

จูลุ่ยยี้มีสีหน้าผิดคาดหมายจนเห็นชัด นางร้อง

“ท่านรับปากนาง ?”

“อืมม์”

โอ๊วเหลาเล่ากล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“ท่านอย่าเห็นเด็กน้อยนี้ไม่กล่าววาจา ความจริงในใจยังกระจ่างกว่าโกวเนี้ยท่านมากนัก มันทราบดี ทุ่มเถียงเกี่ยงงอนกับเราผู้เฒ่าก็ไม่มีประโยชน์ เพราะในที่สุดยังคงต้องรับปากจนได้”

ฝีมือปรุงอาหารของจี้มุ้ยเหลาไม่เลวเลยจริง ๆ เป็ดย่างของมันทั้งหอมทั้งกรอบน้ำตุ๋นกระดูกเป็ดก็ข้นหวานโอชะยิ่ง

จูลุ่ยยี้จับตามองโอ๊วเหลาเล่า แลเห็นนางคีบหนังเป็ดย่างจิ้มซีอิ๊วหวานวางไปในเปาะเปี๊ยะบาง ๆ ม้วนเข้าใส่ปากเคี้ยวอย่างเอร็ดอร่อย นางรู้สึกประหลาดสงสัยจนอดมิได้ต้องถามไป

“ท่านไฉนไม่กินเนื้อ ?”

โอ๊วเหลาเล่าพ่นเปาะเปี๊ยะทั้งปากออกมา หัวร่อดังก้องแล้วกล่าวว่า

“เอียเท้าโง่เขลา กินเป็ดย่าง (ปักกิ่ง) ก็กินหนังเยี่ยงนี้เอง หากกินเนื้อก็เป็นคนโง่แล้ว”

“เป็นความจริง ?”

“ย่อมเป็นความจริง หรือท่านไม่เคยกินเป็ดย่างมาเลย ?”

จูลุ่ยยี้อึ้งอีกครู่หนึ่ง จึงกล่าวเสียงราบเรียบ

“ไม่เคยกินเป็ดย่างก็พิกลพิสดารด้วยหรือ ? ข้าวต้มฝีมือของเราท่านก็ไม่เคยกินมาเลย”

โอ๊วเหลาเล่าหัวร่อจนลมหายใจขาดห้วงไม่ปะติดปะต่อ แต่ยู่ป้วยหยกกลับสะทกสะท้อนจนหดหู่ ดรุณีน้อยที่ดื้อรั้นเจ้าอารมณ์ กระทั่งเป็ดย่างธรรมดาสามัญยังไม่เคยได้ลิ้มรสมา ในโลกยังมีอาหารโอชะอีกมากมายนับมิถ้วน ซึ่งนางยิ่งกระทั่งเห็นก็ยังไม่เคยเห็น นางนับว่าไม่เคยได้เสพย์สุขสำราญของชีวิตมาเลยแม้แต่น้อยนิดจริง ๆ

แต่ความขมขื่นคับแค้นของช่วงชีวิตมนุษย์ นางกลับลิ้มชิมมามากมายเกินไปแล้ว !

ยู่ป้วยหยกสะทกสะท้อนใจอยู่เป็นเนิ่นนาน ถึงกับมิได้พบเห็นมีคนผู้หนึ่งขึ้นมาแล้วพลันถอยลงไปอีกครา แต่ลอบชะโงกหน้าถลึงดูทางโต๊ะของตนจนแน่วนิ่ง

จับตามองอีกสองครั้ง คนผู้นั้นพลันกระโดดลงบันไดไปราวเหาะเหิน อีกครู่ใหญ่ในม่านสนธยาอันเลือนราง พลันมีประกายสีเขียวพุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้าเป็นทางยาว

ถึงยามราตรี ท้องฟ้ากลับกระจ่างกว่าในยามสนธยาอีกมากหลาย เนื่องเพราะดวงจันทร์ได้ลอยขึ้นมาแล้ว แสงจันทร์ในวิกาลชิวเทียน นับว่าสุกสว่างเป็นพิเศษ

บนท้องถนนอันราบเรียบ คล้ายดั่งปูไว้ด้วยเงินบริสุทธิ์

ตอนรับประทานอาหาร ยู่ป้วยหยกได้เรียกคนรับใช้ในจี้มุ้ยเหลาจัดการเปลี่ยนม้าให้อีกสองตัว ม้าที่เปลี่ยนมาย่อมไม่พ่วงพีผีเท้าจัดเทียบเท่าสองตัวเดิม แต่มิว่าเป็นม้าดีผีเท้าจัดเพียงใด ผ่านการห้อตะบึงโดยไม่หยุดพักมาเป็นเวลาสองวันแล้ว ยังแทบต้องล้มตายลงไปเช่นกัน

ม้าสองตัวนี้ต่างมีเรี่ยวแรงเข้มแข็งสมบูรณ์ ยู่ป้วยหยกลงแส้ด้วยความรุ่มร้อนโดยมีเจตนาจะช่วงชิงเวลาที่เสียไปกับการรับประทานอาหารคืนมาบ้าง

วิกาลคล้อยผ่านจนดึกสงัด บนทางหลวงไม่เห็นทั้งบุคคลสัญจรและรถม้าอื่น ๆ

โอ๊วเหลาเล่าลูบคลำท้องพลางกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“มิต้องเร่งร้อน มิต้องเร่งร้อน เราบอกว่าทันก็ต้องทันเวลาแน่นอน”

จูลุ่ยยื้อดมิได้ต้องถามขึ้น

“ที่อยู่ของท่านใกล้จะถึงแล้วกระมัง ?”

“ไม่ไกลแล้ว”

“ในบ้านท่านยังมีผู้ใดอยู่บ้าง ?”

“ไม่นับว่ามากเกินไป และไม่นับว่าน้อยเกินไป”

จลุ่ยยื้ยังคิดถามสืบไป แต่เมื่อกลอกนัยน์ตาแล้วต้องชะงักไว้ เนื่องเพราะนางทราบ แม้นับว่าถามตรง ๆ ก็อย่าหมายได้ความใดจากปากนางชะมดเฒ่าตัวนี้

พลันมีเสียงดังซู่ขึ้นอีกครั้ง

ในความมืดของข้างทาง มีเปลวไฟสีเขียวครามพุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้าเป็นสายยาว

โอ๊วเหลาเล่าไม่เห็น แต่นางได้ยินแล้วจึงขมวดคิ้วถาม

“นั่นเป็นเสียงใด ?”

ยู่ป้วยหยกตอบมาเบา ๆ

“ไม่มีใด ?”

แม้ปากตอบเยี่ยงนั้น แต่ใจกลับตื่นเต้นสงสัยขึ้นบ้างแล้ว

พลุไฟที่ใช้ส่งสัญญาณบอกข่าวเตือนภัยเยี่ยงนี้ ต้องมิใช่ยิงขึ้นโดยไร้สาเหตุแน่นอน ตอนนี้มายิงหลังจากรถม้าตนผ่านไป แสดงว่าเป็นการยิงต่อพวกของตนแน่

“แต่ผู้มาเป็นเหล่าใดกัน ?”

หรือเป็นยู่ปังเฮาะสืบเสาะร่องรอยของพวกตนได้อีกแล้ว ?!

ยู่ป้วยหยกลงแส้ห้อตะบึงสุดฝีเท้า มือที่ดึงบังเหียนมีเหงื่อเย็นยะเยียบซึมออกมาชุ่มโชก

ขณะเวลานั้นเอง เบื้องหน้าพลันมีเงาร่างวูบวาบคล้ายดั่งจะถลันออกมาสกัดทางไปของพวกยู่ป้วยหยก ยู่ป้วยหยกขบกรามแนบแน่น ลงแส้ม้าอย่างไม่คิดชีวิตหมายทะลวงผ่านอย่างหักโหมตรง ๆ

พวกประดานั้นก็มิได้ส่งเสียงตวาดห้าม กลับยืนเรียงรายเป็นแถวตัดถนนขวางทางหลวงไว้...เห็นว่าม้าเทียมรถที่พุ่งด้วยกำลังแรงจะกระแทกใส่ร่างพวกมันแน่แล้ว !

รถที่พุ่งด้วยความรุนแรงระดับนี้ อย่างน้อยต้องมีกำลังเกินกว่าพันชั่ง พวกประดานี้แม้นับเป็นยอดฝีมืออันดับเยี่ยม อย่างไรก็เป็นร่างที่ประกอบขึ้นจากเลือดเนื้อ

ไหนเลยจะทนทานการกระแทกเยี่ยงนี้ได้ ?!

ยู่ป้วยหยกสะบัดแส้ม้าตวาดเสียงก้อง

“หลีกไป ! มิเช่นนั้นอย่าได้ตำหนิ”

เสียงตวาดไม่ทันขาดคำ สองฟากข้างทางพลันมีทวนเหล็กสองเล่มพุ่งออกมาถึงกับเสียบเข้าไปในวงล้ออย่างแม่นยำ มีเสียงกร๊อบ กร๊อบ ดังถี่ยิบรุนแรง เพลารถถึงกับถูกขัดจนหักจากกัน ไม่มีทางจะหมุนได้อีกแล้ว แต่ม้าที่ห้อตะบึงยังคงไม่อาจชะลอฝีเท้า วิ่งสืบต่อไปดั่งเดิม

เสียงล้อรถบดกับพื้นหิน เป็นเสียงที่คล้ายสัตว์ร้ายครวญคร่ำยามใกล้ตาย !

ยู่ป้วยหยกเหงื่อแตกโซมจนบดบังสายตา ยังคงลงแส้กระหน่ำม้าไม่คิดชีวิต แต่ล้อทั้งสองตายไปแล้ว ไหนเลยยังจะสามารถพุ่งไปได้เร็ว ?

มีคนผู้หนึ่งตวาดเสียงเกรี้ยวกราดขึ้น

“ปลาในร่างแห ยังคิดหนีพ้นอีก ?”

เสียงตวาดดังพร้อมกับชายฉกรรจ์ชุดดำผู้หนึ่งถลันออกมานอกแถว ก้าวอาดอาดเข้าดักหน้า ตอนนั้นม้าพ่วงฝีเท้าตกไปมากแล้ว แต่หากกระแทกใส่ร่างคนยังคงสามารถกระแทกมันปลิวกระเด็นไปได้แน่นอน

ชายฉกรรจ์กลับไม่วิตกกังวล ตากลมโตที่แวววับราวกับดวงดาว ถลึงจ้องหัวม้าแน่วนิ่ง หมัดซ้ายขวาพลันต่อยออกมาพร้อมกัน

เสียงโครมโครมดังสองครั้ง รถม้าสะท้านขึ้นเฮือกใหญ่ ถึงกับถอยไปร่วมครึ่งเชียะได้ !

ม้าเทียมรถทั้งสองมิทันส่งเสียงแผดร้องก็ล้มฮวบกับพื้น หัวม้าถึงกับถูกพลังหมัดของชายฉกรรจ์ต่อยจนแหลกเละไปทั้งเป็น !

ยู่ป้วยหยกก็เป็นผู้มีพละกำลังมหาศาลตามธรรมชาติ แต่คิดไม่ถึงเด็ดขาดในโลกจะมีคนสามารถต่อยม้าที่กำลังวิ่งให้ตายคามือ พริบตานั้น พลอยตะลึงลานจนงงงันไป

โอ๊วเหลาเล่ากับจูลุ่ยยี้ในตัวรถต่างมองไม่เห็นที่ด้านนอกเกิดเรื่องราวใดกันแน่ แต่รู้สึกรถสะท้านขึ้นเฮือกหนึ่ง แล้วหยุดชะงักลงโดยสิ้นเชิง

โอ๊วเหลาเล่าถอนหายใจพึมพำ

“ยู่กงจื้อผู้นี้นับว่ามีชะตาอาภัพอับโชคเสียจริง คนที่รังควานหาเรื่องกับมันนับว่ามีมากมายไม่น้อยจริง ๆ”

จูลุ่ยยี้ขบริมฝีปากแนบแน่น เปิดประตูรถกระโดดออกไป โดยไม่เหลือบแล

บรรดาผู้ที่ขวางอยู่หน้ารถม้าแม้สักแวบเดียว แต่เงยหน้าขึ้นถามยู่ป้วยหยก

"ซี่เจ็ก พวกประดานี้ท่านรู้จักหรือไม่ ?"

"ไม่รู้จัก"

จูลุ่ยยี้กะพริบตากล่าว

"หรือพวกมันมิใช่เขี้ยวเล็บของคนผู้นั้น ?"

"คล้ายดั่งมิใช่"

จูลุ่ยยี้พลอยรู้สึกตื่นเต้นสงสัยขึ้นเช่นกัน กล่าวสืบไป

"อย่างนั้น หรือพวกมันเป็นโจรที่คอยขวางรถปล้น ?"

นางยามนี้จึงยอมเบือนหน้ากวาดตามองชายฉกรรจ์ชุดดำผู้นั้น

ใต้แสงจันทร์อันกระจ่าง เห็นคนผู้นี้ไหล่กว้างเอวคอด ร่างตรงราวปลายทวน ใบหน้าดำจนเป็นประกาย มีตากลมใหญ่สุกใสอยู่สองข้าง

ตอนนี้ ตากลมใหญ่ทั้งสองก็ถลึงจ้องจูลุ่ยยี้แน่วนิ่ง ประกายตาคล้ายมีแววตื่นเต้นสงสัยไม่น้อย ดุจดั่งคิดมิถึง ในรถจะมีโกวเนี้ยเยาว์วัยที่สวยสะคราญถึงปานนี้ได้!

จูลุ่ยยี้แค่นหัวร่อกล่าวขึ้น

"ดูท่านอายุยังเยาว์วัย ไฉนไม่ประพฤติตนให้ดีงาม เรื่องอื่นใดไม่ไปเลียนพาลมาเลียนเป็นโจรปล้นรถในระหว่างทางเสียได้!"

บุรุษหนุ่มชุดดำขมวดคิ้วแนบแน่น ไม่ตอบวาจาแต่หันหน้าไปถาม

"พวกท่านจำผิดหรือไม่ ?"

ในชายฉกรรจ์ชุดดำที่ยืนเรียงรายอยู่เจ็ดแปดคนมีผู้หนึ่งตอบเสียงหนัก ๆ

"ข้าพเจ้าเห็นมากับตา ต้องไม่ผิดพลาดแน่"

ตาคมวาวของบุรุษชุดดำเป็นประกายขึ้นอีกครั้ง หันมาเขม้นมองหน้าจูลุ่ยยี้ทันที ตวาดเสียงเกรี้ยวกราดขึ้น

"ท่านแซ่โอ๊ว ?"

จูลุ่ยยี้สวนคำขึ้น

"ท่านจึงแซ่โอ๊ว กล่าวเหลวไหลไปไย ?"

บุรุษหนุ่มผู้นั้นขมวดคิ้วอีกครา หันหน้ากล่าวต่อยู่ป้วยหยกว่า

"ในเมื่อท่านเป็นญาติผู้ใหญ่ของนาง ท่านไฉนไม่กล่าววาจา ?"

ยู่ป้วยหยกยิ้มพลางกล่าวเสียงราบเรียบ

"ท่านทั้งหลายมาขวางทางในวิกาลดึกสงัด ฆ่าม้าเทียมรถไปโดยไม่ถามสาเหตุ

และไม่บอกเหตุผล จะให้ข้าพเจ้ามีวาจาใดมาว่ากล่าวอีก ?"

จูลุ่ยยิ้กล่าวสวนคำ

"ถูกแล้ว ท่านอย่าเข้าใจว่ามีกำลังป่าเถื่อนอยู่เล็กน้อย ก็คิดแสดงอำนาจต่อชี่เจ็กเรา บุคคลเช่นดั่งท่าน ชี่เจ็กเราเพียงตบฉาดเดียวก็สามารถฟาดท่านกระเด็นไกลไม่ต่ำกว่าสิบวา"

บุรุษหนุ่มชุดดำผู้นั้นพลันแหงนหน้าหัวร่อเสียงก้องแล้วกล่าว

"โกวเนี้ยน้อย ขวัญของท่านไม่อ่อนเลยจริง ๆ ทั่วพิภพจบแดน นอกจากท่านแล้ว น่ากลัวจะไม่มีผู้ใดกล้ากล่าววาจาเยี่ยงนี้ต่อเรา"

"อ้อ เช่นนี้หมายความว่า ท่านมีประวัติความเป็นมายิ่งใหญ่ไม่น้อย ?"

"ท่านถามโอ๊วเหลาเล่าที่ซ่อนอยู่ในรถม้าก็แล้วกัน คาดว่านางตอนนี้ต้องทราบว่าเราเป็นผู้ใดแล้ว"

ยู่ป้วยหยกกล่าวขึ้นบ้าง

"หรือท่านทั้งหลายมาเพราะโอ๊วเหลาเล่า ?"

บุรุษหนุ่มชุดดำชะงักเสียงหัวร่อไว้ทันทีกล่าวว่า

"มิผิด ท่านเป็นอะไรกับนาง ?"

ย่ป้วยหยกถอนหายใจ กล่าว

"ข้าพเจ้าไม่มีสัมพันธ์ใดกับโอ๊วเหลาเล่า เมื่อท่านทั้งหลายมาหานาง ข้าพเจ้าความจริงไม่ควรสอดปากถามไถ่ แต่บัดนี้..."

บุรุษหนุ่มชุดดำตวาดเสียงเกรี้ยวกราดขึ้น

"หรือบัดนี้ท่านคิดเกี่ยวข้องด้วย ?"

ยู่ป้วยหยกอึ้งไปครู่หนึ่งจึงกล่าว

"มิทราบว่าท่านทั้งหลายมีความอาฆาตแค้นใดกับนาง ?"

บุรุษหนุ่มชุดดำหัวร่อเสียงสนั่นหวั่นไหวขึ้นอีกครั้ง กล่าวว่า

"ท่านถามพวกเรามีอาฆาตแค้นใดกับนาง ? ประเสริฐมาก"

พลันหัวขวับกลับไปกล่าว

"เฮ้งยี่กอ ท่านกับโอ๊วเหลาเล่ามีความอาฆาตแค้นใดกัน ?"

ชายฉกรรจ์ที่อยู่ริมสุด ร้องเสียงแหบเครือขึ้น

"ทั้งครอบครัวสิบเก้าชีวิต ต่างตายอยู่กับเงื้อมมือนาง ภรรยาข้าพเจ้าคุกเข่าอยู่แทบเท้านาง วิงวอนนางให้อภัยแก่มารดาอายุเจ็ดสิบเศษของข้าพเจ้า แต่นาง... แต่นาง..."

กล่าวถึงตอนนี้น้ำตาหลั่งไหลลงเนืองนองหน้า ลำคอตีบตันจนไม่อาจกล่าวสืบต่อไปได้

บุรุษหนุ่มชุดดำจึงกล่าว

“เตี้ยตั้วกอ ท่านมีอาฆาตแค้นใดกับโอ๊วเหลาเล่า ?”

เตี้ยตั้วกอผู้นั้นร้องเสียงสั่นสะท้าน

“มาตรแม้นข้าพเจ้าไม่มีมารดาชรา แต่ทารกทั้งห้า...คนเล็กสุดยังไม่ครบขวบปี เพียงเพราะอาจารย์ผู้ล่วงลับเมื่อคราก่อนเคยก้าวร้าวต่อนางเล็กน้อย นางจึงฆ่าบุตรภรรยาของข้าพเจ้าจนไม่เหลือหลอ”

บุรุษหนุ่มชุดดำโพล่งขึ้นอีกครั้ง

“ซุนเฮียท่านเล่า ?”

ผู้นั้นไม่ตอบคำ แต่ใช้แขนที่เหลือข้างเดียวฉีกเสื้อผ้าบนร่างจนเผยเห็นกล้ามเนื้อดำเกรียมทั้งกาย กระทั่งหน้าตายังยากจะจดจำได้

บุรุษหนุ่มผู้นั้นกล่าวเสียงเกรี้ยวกราด

“ท่านเห็นแล้วหรือไม่ ซุนเฮียผู้นี้เนื่องเพราะเมื่อกาลก่อนเคยขัดใจธิดาของนาง นางจึงจับซุนเฮียผูกกับเสาใช้ไฟรมเป็นเวลาสามชั่วยาม”

ยู่ป้วยหยกไม่อาจตัดใจทนดูได้ และไม่อาจทนฟังต่อไปอีกด้วย จึงถอนใจยาวกล่าวว่า

“ท่านทั้งหลายมิต้องบอกออกมาอีก ข้าพเจ้าเข้าใจแล้ว”

บุรุษหนุ่มชุดดำกล่าว

“พวกประดานี้เพราะต้องการเสาะหานางล้างแค้น ยังเสียสละไปอีกหกชีวิต จึงหารังเก่าของนางพบ และซุ่มซ่อนรอในละแวกใกล้เคียงเป็นเวลาอีกปีเศษ วันนี้จึงนับว่าถูกพวกเราหาพบ ท่านไม่ลองคิดดู พวกประดานี้จะเป็นเพราะถูกท่านสอดมือเกี่ยวข้องแล้ว ยอมปล่อยนางผ่านไปได้หรือไม่ ?”

ยู่ป้วยหยกตะลึงลานจนงุงงัน ไม่อาจหาวาจาว่ากล่าวได้แม้สักคำเดียว

ตามเหตุผล ต่างไม่บังควรถามไถ่เรื่องราวคราวนี้เด็ดขาด อย่าว่าแต่พลังฝีมือของยู่ป้วยหยกตอนนี้ยังไม่ทุเลาโดยสิ้นเชิง แม้นับว่าคิดถามไถ่เกี่ยวข้อง ก็ต้องไม่ใช่คู่มือบุรุษหนุ่มชุดดำนี้เด็ดขาด

แต่หากยู่ป้วยหยกปล่อยให้พวกประดานี้ฆ่าโอ๊วเหลาเล่าล้างแค้น จูลุ่ยยี้คงต้องถูกพิษกำเริบตายเป็นแม่นมั่น ยู่ป้วยหยกลังเลจนมิทราบควรทำกระไรเลยจริง ๆ

บุรุษหนุ่มชุดดำกล่าวสืบต่อไป

“ข้าพเจ้าบอกเรื่องราวเหล่านี้แก่ท่าน โดยหาใช่กลัวท่านสอดมือเกี่ยวข้องด้วยไม่ เพียงแต่ว่า เนื่องเพราะข้าพเจ้าเห็นท่านยังเป็นชายชาตรี ข้าพเจ้าต้องการให้พวกท่านทราบ ข้าพเจ้ามิใช่เป็นคนไม่เคารพเหตุผล”

ยู่ป้วยหยกถอนใจยาว กล่าวว่า

“หากแม้นข้าพเจ้าต้องเกี่ยวข้องให้ได้ ?”

บุรุษหนุ่มชุดดำกล่าวอย่างโอหัง

“ขอเพียงท่านสามารถมีชัยข้าพเจ้าได้สักกระบวนท่า ข้าพเจ้าจะปล่อยนางไปทันที”

ยู่ป้วยหยกกลับลุกปราดขึ้นกล่าว

“ประเสริฐมาก ตกลงเช่นนี้เลย”

จูลุ่ยยี้ส่งเสียงดัง ๆ

“ช้าไว้ ! ข้าพเจ้ายังต้องสนทนากับชี่เจ็กอีกหลายคำ”

ยู่ป้วยหยกกล่าวด้วยสีหน้าหม่นหมอง

“ข้าพเจ้าทราบว่าท่านจะกล่าวอะไรแล้ว ท่าน...ท่านมิต้องกล่าวดอก”

จูลุ่ยยี้กลับฉุดแขนยู่ป้วยหยกไว้ กล่าวว่า

“ข้าพเจ้าจำต้องบอกไปให้ได้ ชี่เจ็กท่านมาทางนี้สักครู่ได้หรือไม่ ?”

ยู่ป้วยหยกเหลือบแลบุรุษหนุ่มชุดดำแวบหนึ่งแล้วกล่าว

“ท่าน...”

บุรุษหนุ่มชุดดำแค่นหัวร่อสอดคำขึ้น

“ท่านวางใจ ในเมื่อข้าพเจ้ารับปากท่าน ก่อนผลแพ้ชนะของเราสองจะปรากฏข้าพเจ้าต้องไม่แตะต้องโอ๊วเหลาเล่าแม้แต่นิ้วเดียว”

จูลุ่ยยี้ลากยู่ป้วยหยกไปทางด้านข้างแล้วกล่าว

“ชี่เจ็กท่าน...ท่านไยต้องเสี่ยงชีวิตเพื่อโอ๊วเหลาเล่าด้วย ?”

ยู่ป้วยหยกนิ่งงันไม่ว่ากล่าว จูลุ่ยยี้จึงเอื้อนเอ่ยสืบไป

“ข้าพเจ้าทราบว่า ชี่เจ็กเห็นแก่ข้าพเจ้า แต่เจ้าเด็กน้อยในเมื่อมิใช่คนไม่เคารพเหตุผล ชี่เจ็กเหตุใดไม่บอกต้นสายปลายเหตุแก่มันโดยกระจ่าง ให้มันรอคอยไปอีกสักวันหนึ่ง”

ยู่ป้วยหยกถอนใจ กล่าวว่า

“หากโอ๊วเหลาเล่าทราบเรื่อง นางอีกหนึ่งวันให้หลังยังคงต้องตายแน่นอน นางไหนเลยยอมปล่อยท่านผ่านมือ ! อย่าว่าแต่พวกประดานี้มิแน่จะยอมเชื่อถือ

วาจาพวกเรา ไหนเลยจะยอมปล่อยเสือคืนป่า ให้โอ๊วเหลาเล่ากลับบ้านเดิมของนางได้ ?"

จูลุ่ยยี้อึ้งอีกครู่หนึ่งจึงก้มศีรษะกล่าว

"ซี่เจ็กท่านคิดรอบคอบสุขุมเกินไปแล้ว แต่ข้าพเจ้า..."

"ท่านมิต้องกล่าวแล้ว หากข้าพเจ้าคิดให้โอ๊วเหลาเล่าช่วยเหลือท่าน ก็มีแต่ต้องช่วยเหลือนางก่อน ความนี้ได้ถึงที่ไม่มีทางอื่นพอเลือกเฟ้น วาจาอื่นใดมากล่าวตอนนี้ก็เป็นการเปลืองเปล่าแล้ว"

จูลุ่ยยี้กล่าวเสียงสะท้าน

"แต่ซี่เจ็กท่าน..."

ยู่ป้วยหยกกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ท่านมิต้องกังวลใจแทนข้าพเจ้า บุรุษหนุ่มผู้นี้แม้มีพลังหมัดกล้าแข็ง แต่ไม่แน่สามารถมีชัยเหนือข้าพเจ้าได้ ข้าพเจ้าตอนนี้รู้สึกพละกำลังทุเลามากกว่าครึ่งแล้ว"

สะบัดหลุดจากการเกาะกุมของจูลุ่ยยี้แล้วเดินอาด ๆ เข้าไปหา

จูลุ่ยยี้เหม่อมองยู่ป้วยหยกจนซึมเซา ประกายตามีทั้งแววปีติยินดีโศกเศร้ารันทดนิยมชมเชย ตัดพ้อต่อว่าและมีทั้งกระวนกระวาย ทั้งวิตกรุ่มร้อน !

นางทราบ หากยู่ป้วยหยกตกลงใจกระทำเรื่องราวไป มิว่าผู้ใดต่างไม่อาจขัดขวางได้ นางจึงเพียงภาวนาขอให้ยู่ป้วยหยกได้ชัยในการต่อสู้ครานี้

แต่บุรุษหนุ่มที่มีทีท่าองอาจโอหังผู้นี้กลับคล้ายมีความมั่นใจอย่างยิ่ง แสดงว่ามันมีฝีมืออันเยี่ยมยอดอยู่แน่ชัด มีประวัติความเป็นมาอันน่าสะท้านใจยิ่ง

ยู่ป้วยหยกจะสามารถได้ชัยมันหรือไม่ ?

จูลุ่ยยี้ก้มศีรษะต่ำ น้ำตาได้หลั่งไหลออกมาโดยไม่อาจข่มกลั้น

บุรุษหนุ่มชุดดำนั้นจับตามองยู่ป้วยหยกแน่วนิ่งตลอดมา มองดูสีหน้าท่าทีตอนกล่าววาจา มองดูท่วงท่าตอนก้าวเดิน จวบจนยู่ป้วยหยกเข้าไปถึง มันจึงพลันถาม

"ท่านต้องลงมือให้ได้ ?"

"สถานการณ์บีบคั้นจนจำเป็น"

บุรุษหนุ่มถึงกับพลอยถอนหายใจ แล้วกล่าว

"เสียดาย เสียดาย"

ยู่ป้วยหยกก็สนใจสังเกตมันตลอดเวลาเช่นกัน เห็นบุรุษหนุ่มนี้แม้มีอายุไม่สูงวัย แต่ยืนอยู่ในที่นั้นคล้ายเป็นขุนเขาอันตระหง่านมั่นคง บุคลิกถึงกับยังหนักแน่นยิ่งกว่าเน้าจินหยินเสียอีก !

มันเพียงแต่ยืนอย่างธรรมดา มิได้เกร็งกำลังตั้งท่าอย่างไร แต่ตลอดร่างถึงกับ

ไม่มีจุดอ่อนแม้สักน้อยนิด จนผู้คนไม่มีที่ใดจะจู่โจมได้!

ยู่ป้วยหยกลอบเกร็งลมปราณโคจรรอบหนึ่ง รู้สึกในเลือดลมไม่มีอาการเหน็บชาเหลืออยู่แล้ว ทราบดีว่าพิษของธูปสลบ ในที่สุดก็เริ่มสูญสลายออกไป

แต่คนเราเมื่อผ่านการตรากตรำโดยมิได้หลับนอนพักผ่อนมาสองสามวัน กำลังยังคงระโหยจนเกียจคร้าน กระดูกแต่ละท่อนต่างปวดเมื่อยอยู่บ้าง

นี่นับเป็นเวลาไม่บังควรลงมือต่อสู้กับผู้คนเลย แต่ทว่า ศัตรูกล้าแข็งอยู่เบื้องหน้า ยู่ป้วยหยกมีแต่ต้องพยายามกระตุ้นจิตใจให้คึกคักไว้ ประสานมือกล่าว

"เชิญ!"

บุรุษหนุ่มชุดดำกล่าวเสียงเกรี้ยวกราด

"ข้าพเจ้าลงมือครานใดเป็นไม่ไว้ไมตรี ท่านต้องระวังไว้ให้มาก"

ในเสียงตวาด ทั้งสองต่างก้าวสลับซับซ้อน จู่โจมเข้าใส่ไปสามกระบวนท่า

บทที่ 53

ปรากฏการณ์พิสดาร

สามกระบวนท่านี้ จู่โจมไปแล้วรั้งกลับโดยฉับพลัน แสดงว่าทั้งสองต่างมีเจตนา หยั่งกำลังฝีมือของฝ่ายตรงข้าม ซึ่งนับเป็นความสุขุมรอบคอบของยอดฝีมืออันดับเยี่ยมจำต้องมีในยามต่อสู้

จวบจนบัดนี้ยู่ป้วยหยกจึงแน่แก่ใจบุรุษหนุ่มที่ยโสโอหัง หาได้ดูแคลนศัตรูไม่ควรทราบไว้ ยู่ป้วยหยกรู้สึก บุรุษหนุ่มผู้นี้มีความหนักแน่นเยือกเย็น ไม่อาจเหยียดหยามดูแคลนเป็นอันขาด แต่บุคลิกทีท่าของยู่ป้วยหยกเองไยมิใช่ข่มรั้งประกายไว้มิดชิด หนักแน่นดุจดั่งบรรพตใหญ่เช่นกัน !

ทั้งสองมาตรแม้นต่างเป็นบุรุษหนุ่มวัยไม่สูงนัก แต่พลังลงมือก็มีความสูงส่งเหนือธรรมดา ดุจดั่งบุคลิกของปรมาจารย์อันเก่งกล้าก็ปาน

ตอนนั้น รอบข้างของรถม้า นอกจากชายฉกรรจ์ชุดดำเจ็ดแปดคนแรกแล้วยังมีทยอยออกมาตามเงามืดอีกสิบกว่าคน ล้อมทั้งสองไว้ระหว่างกลาง

สายตาพวกประดานี้ต่างมีแววเคียดแค้นอาฆาตจนลุกแวว ทีท่ากลับไม่ตื่นเต้นเท่าใด แสดงให้เห็นพวกประดานี้มีความเชื่อถือในตัวบุรุษหนุ่มชุดดำอย่างยิ่ง ต่างแน่ใจมิว่าคู่มือของมันจะเข้มแข็งสักปานใด มันยังคงต้องมีชัยแน่นอน

พริบตาเดียว ทั้งสองได้รุกรับตีโต้กันสิบกว่ากระบวนท่า ถึงกับไม่มีกระบวนท่าอันตื่นเต้นเร้าใจแต่อย่างไร โดยเฉพาะบุรุษหนุ่มชุดดำมาตรแม้นมีพลังการฝึกปรืออันกล้าแข็งลึกล้ำ แต่กระบวนท่ากลับธรรมดาจนสามัญยิ่ง

แต่กระบวนท่าธรรมดาสามัญนี้ กลับพาลผิดแปลกจากวิชาฝีมือของค่ายสำนักใด ๆ ในแผ่นดิน หลักวิชาบู๊โดดเด่นที่บัญญัติขึ้นเป็นเฉพาะ ความจริงอย่างน้อยควรมีจุดเด่นพิสดารที่แปลกไปกว่าหลักธรรมดาอยู่บ้าง หากแม้นบัญญัติใหม่ไม่เทียบเท่าของเก่าก่อน อย่างนั้น แม้นับว่ามันบัญญัติใหม่มาอีกเป็นหมื่น ๆ กระบวนท่าก็จะมีประโยชน์ใด ?

แต่ทว่า กระบวนท่าที่บุรุษหนุ่มใช้มากลับพาลไม่เทียบเท่าของเก่าก่อน ทั้งไม่มีอานุภาพอันเกรี้ยวกราดดุดันปานทลายขุนเขาดุจดั่งเพลงมวยเทพยดาเสียวลิ้ม ทั้งไม่มีความแคล่วคล่องอ่อนพลิ้วของเพลงฝ่ามือบู๊ตึง ทั้งไม่เปิดเผยห้าวหาญ ทั้งไม่พิกลพิสดาร ยิ่งไม่อำมหิตชั่วร้าย บางครั้งเพียงมองปราดแรกก็สังเกตออก มันไม่มีคุณประโยชน์ใดแม้สักน้อยนิด ดุจดั่งเป็นความเรียงที่เขียนจากมันสมองต่ำ ๆ มาตรว่าตัวมันจะบีบเค้นความคิดบรรจงสักปานใด ผู้อื่นอ่านแล้วกลับรู้สึกชืดชาไร้รสชาติ !

จูลุ่ยยี้กลับคล้ายไม่เคยเห็นคนที่มีหลักวิชาบู๊ธรรมดาจนสามัญปานนี้จริง ๆ ถึงกับใช้กระบวนท่าที่ไม่อาจนำออกอวดโอ่ผู้คนมา นางจึงบังเกิดความปีติยินดีขึ้นอีกครา

บุรุษหนุ่มผู้นี้หากมิใช่ได้อาจารย์ที่บัดซบราวโคสุกรก็เป็นการปิดประตูขังตัวเอง ดังนั้น จึงได้ศึกษากระบวนท่าไร้สาระไม่มีประโยชน์เช่นนี้มา

นางรู้สึกประหลาดสงสัย ที่ยู่ป้วยหยกตอนนี้ไฉนยังไม่ใช้กระบวนท่าที่เลิศล้ำพิสดาร แปรเปลี่ยนพลิกแพลงนานัปการในชั่วพริบตาดุจดั่งเมื่อครั้งต่อสู้กับเน้าจินหยินออกมา ?

อาศัยท่าร่างอันขัดตาของบุรุษหนุ่มผู้นี้ ยู่ป้วยหยกเพียงจู่โจมสองสามกระบวนท่าหากมันยังสามารถต้านทานอยู่ หลบหลีกพ้น นั่นจึงเป็นเรื่องพิกลจนพิสดารแล้ว

จูลุ่ยยี้แทบอดมิได้ต้องส่งเสียงไป

“ในเมื่อผู้อื่นบอกแล้วจะไม่ออมมือไว้ไมตรี ซี่เจ็กท่านไยต้องถนอมน้ำใจปรานีมัน ? หรือท่านยังคิดหยอกล้อมันเล่นให้เห็นสนุก ?”

โดยมิทราบว่า ยู่ป้วยหยกในตอนนี้มิเพียงไม่รู้สึกสนุกสนานเท่านั้น มิหนำซ้ำยังรู้สึกทรมานจนไม่อาจบ่งบอกเป็นวาจา เพียงยังมิได้ยกมือยอมแพ้ไปเท่านั้น

บุรุษหนุ่มผู้นี้ใช้กระบวนท่าต่ำต้อยธรรมดา เชื่องซึมเซาราวสุกรอ้วน ทุเรศขัดตาไม่น่านิยม แต่ในสายตายู่ป้วยหยกกลับเป็นกระบวนท่าเลิศพิสดารที่หาใดในแดนดินเทียบด้วยมิได้ !

และมีแต่ยู่ป้วยหยกเท่านั้นที่ทราบความร้ายกาจของกระบวนท่าประดานี้

ดุจดั่งเป็นฝีมือหมากรุกชั้นเลิศ ฝ่ายตรงข้ามจะวางหมากธรรมดาสักตัว ผู้อื่นดูแล้วรู้สึกธรรมดาหาความสำคัญมิได้ตัวเองก็รู้สึก หมากตานี้ของฝ่ายตรงข้ามไม่มีประโยชน์ใดเลย

มิคาด รอเมื่อจะลงเดินจึงได้พบเห็นหมากตาที่ไม่มีประโยชน์ของฝ่ายตรงข้ามถึงกับสกัดทางของตนไว้จนอับไปหมดสิ้น ไม่อาจดิ้นรนเข้ารุกไล่ได้เลย

ยู่ป้วยหยกคิดไม่ถึงจริง ๆ กระบวนท่าธรรมดาจนสามัญเหล่านี้ ถึงกับมีอานุภาพยิ่งใหญ่ปานนี้ เมื่อเปรียบเทียบกับกระบวนท่าประดานี้แล้ว หลักวิชาบู๊ของทุกค่ายสำนักในแผ่นดิน นับว่าควรเป็นกระบวนท่าลวดลายที่เพียงน่าดูไม่น่าใช้ไปเท่านั้น ยู่ป้วยหยกคิดไม่ออกจริง ๆ ในโลกยังจะมีผู้ใดสามารถทำลายกระบวนท่าเหล่านี้ได้ ?!

ยามเมื่อผู้ใดประมือต่อสู้ ทางที่มีของตัวต่างถูกปิดตายไปทุกท่วงท่า แม้นับว่ามันจะมีพลังฝีมือสูงส่งกว่าฝ่ายตรงข้ามอีกมากหลาย ก็มีแต่ต้องงอมือรอให้ผู้อื่นมาฆ่าฟันเท่านั้น

มิน่าเล่า บุรุษหนุ่มผู้นี้จึงมีความมั่นใจต้องได้ชัย มันนับว่ายืนอยู่ในฝ่ายไม่มีทางแพ้แล้วจริง ๆ

บุรุษหนุ่มชุดดำพลันถอนใจกล่าว

“หากท่านได้อาจารย์ปราดเปรื่องแนะนำสั่งสอน กลับนับเป็นอัจฉริยะที่พอเสริมปั้นได้ เสียดายที่ท่านพบแต่พวกสัดใส่ข้าวเท่านั้น”

ยู่ป้วยหยกพลันรู้สึกพลุ่งพล่านจนร้อนระอุทั้งตัว ตวาดเสียงเกรี้ยวกราดขึ้น

“น่ากลัวไม่แน่จะเป็นสัดใส่ข้าว ?”

บุรุษหนุ่มชุดดำกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“หรือท่านยังมีกระบวนท่าสูงส่งกว่านี้ใช้ออกมาได้ ?”

ยู่ป้วยหยกพลุ่งพล่านดาลเดือดทั้งตัว ดุจดั่งมีไฟเผาผลาญน้ำร้อนราดรดวาจาเย็นชาเพียงสองประโยคของบุรุษหนุ่ม ได้กระตุ้นกำลังที่เหลืออยู่อีกส่วนหนึ่งในร่างทะลักออกมาแล้ว

ยู่ป้วยหยกความจริงรู้สึกเคลิบเคลิ้มงุนงง กระบวนท่าที่ใช้ ด้านพละกำลังไม่แกร่งกร้าว เป้าที่จู่โจมก็มิแม่นยำ

อย่าว่าแต่ สมองยังคงเลอะเลือนเคลิบเคลิ้ม โดยไม่มีทางคิดหากระบวนท่าพิสดารใดออกมา กระทั่งยังคิดคร้านไปขบคิดใคร่ครวญ

แต่โลหิตที่โคจรอยู่ในร่าง กลับเป็นโลหิตอันดื้อรั้นทระนง เป็นโลหิตที่แม้ตายก็มิยอมคุกเข่าสยบ เป็นโลหิตที่รู้จักบุกบั่นไปเบื้องหน้าด้วยความกล้า ไม่ยอมท้อแท้

ต่ออุปสรรคใด ๆ ทั้งสิ้น

ยามนี้ โลหิตร้อนระอุได้พลุ่งขึ้นชะล้างจนสมองอันเคลิบเคลิ้มเกิดแจ่มใสอีกครา เบี่ยงกายไปครึ่งรอบ มือซ้ายขวาต่างจู่โจมออกไปกระบวนท่าหนึ่ง

กระบวนท่าติดต่อตามกันไม่หยุดยั้งยังมีตามหลังมาอีกกว้างขวางไม่อาจยุติได้ มองผาดไปคราแรก สองมือคล้ายกำลังวาดวงกลม ในวงกลมใหญ่ยังมีวงกลมเล็กติดต่ออยู่ไม่เสื่อมสลายคลายกลางคัน ไม่มีวันหมดสิ้นเด็ดขาด !

บุรุษหนุ่มคล้ายคิดไม่ถึงว่ากระบวนท่าคู่ต่อสู้จะแปรเปลี่ยนไปโดยฉับพลัน รีบถลันปราดหลบไปสามเชียะ ถึงกับไม่ลงมือจู่โจมอีกแล้ว ได้แต่เบิ่งตาจ้องมองกระบวนท่าของยู่ป้วยหยกจนตะลึงลาน !?

มันไม่ลงมืออีก แต่จูลุ่ยยี้กลับสังเกตความร้ายกาจในหลักวิชาฝีมือของมันออกแล้ว

แลเห็นมันมือไม่เคลื่อนไหว ไหล่ไม่โยกคลอนไม่ปัดป้องไม่ตีโต้ แต่กระบวนท่าที่พลิกแพลงนานัปการของยู่ป้วยหยก ถึงกับไม่อาจสัมผัสถูกชายเสื้อมันแม้สักนิด !

กระบวนท่าของยู่ป้วยหยกคล้ายเป็นปรอทราดรดพื้นดิน แทรกซึมไปทั่วทุกแห่งหน แต่เท้ามันก้าวขยับด้วยความแคล่วคล่อง มิทราบเป็นอย่างไร เพียงถลาก็ปราดเข้าไปในช่องว่างของกระบวนท่ายู่ป้วยหยกได้ !

จูลุ่ยยี้เห็นชัดว่ายู่ป้วยหยกเพียงเบนฝ่ามือไม่กี่นิ้วก็สามารถฟาดมันล้มลงไปได้ แต่มิทราบเป็นอย่างไรกำลังของยู่ป้วยหยกถึงกับสามารถสุดสิ้นเพียงเท่านั้น ไม่อาจเปลี่ยนแปรไปอีกแม้สักน้อยนิด !

จ้องมองอยู่เป็นครู่หนึ่ง หยาดเหงื่อเย็นยะเยียบของจูลุ่ยยี้ซึมออกมาจนชุ่มโชกมือ นางคำนึงด้วยความแตกตื่นขวัญเสีย

‘ คิดไม่ถึง มันผู้นี้แม้ลงมือโง่เขลาซึมเซา แต่เท้าทั้งสองกลับแคล่วคล่องปราดเปรียวถึงปานนี้ ’

นางมิทราบเลยว่า รากฐานของวิชาบู๊อยู่ที่เท้าทั้งสองนี่เอง ตอนจู่โจม มิว่าใช้กระบวนท่าที่ร้ายกาจปานใด หากไม่มีท่าเท้าช่วยผสานเน้น ก็ไม่มีประโยชน์ได้ ยามตั้งหลักเป็นฝ่ายรับ ท่าเท้ายิ่งสำคัญที่สุด

ท่าเท้าของบุรุษหนุ่มผู้นี้ กล่าวได้เต็มปากว่าเป็นเอกของวงพวกนักเลง ไม่มีใดในแดนดินเทียบเท่าได้ !

พริบตา ยู่ป้วยหยกได้จู่โจมสิบกว่ากระบวนท่าแล้ว บุรุษหนุ่มชุดดำพลันตวาดขึ้น

“หยุดไว้ !”

เสียงตวาดไม่ทันขาดคำ ร่างทะยานปราดขึ้นสู่ท้องฟ้า การกระโดดครานี้ถึงกับสูงร่วมแปดวา ยู่ป้วยหยกแม้คิดไม่ยอมหยุดมือ ก็มีแต่ต้องหยุดเท่านั้น

บุรุษหนุ่มชุดดำทะยานอยู่บนอากาศแล้ว แต่สองตายังคงเขม้นมองยู่ป้วยหยกแน่วนิ่ง ตอนพุ่งขึ้นของมันแม้รวดเร็วดุจเป็นพลุไฟ แต่ตอนลอยลงกลับเชื่องช้าอย่างยิ่ง !

มองจากเบื้องล่างขึ้นไป ร่างมันคล้ายหยุดนิ่งอยู่กลางอากาศไม่เคลื่อนไหว อันวิชาตัวเบาที่สูงส่งระดับนี้ จูลุ่ยยี้นับว่าไม่เคยเห็นมาเลยจริง ๆ !

ได้ยินมันส่งเสียงหนัก ๆ กล่าว

“ท่านเป็นอะไรกับตระกูลหงส์ในกังหนำ ?”

จูลุ่ยยี้ไม่รอให้ยู่ป้วยหยกตอบ นางรีบชิงร้องขึ้น

“หรือท่านรู้จักชาเจ็กของเรา ?”

วาจาไม่ทันจบคำ บุรุษหนุ่มชุดดำได้พลิ้วลงเบื้องหน้านาง ตาอันคมวาวมีประกายคมวาวทั้งสองปรากฏแววแตกตื่นสงสัยเป็นอย่างยิ่ง ถามว่า

“ชาเจ็กของท่านก็คือหงส์ชำ ?”

“เฮอะ ! ในเมื่อท่านรู้จักชื่อของท่านผู้เฒ่า ยังกล้ากล่าววาจาก้าวร้าวไร้มารยาทถึงปานนี้ ?”

บุรุษหนุ่มชุดดำเหลือบดูยู่ป้วยหยกแวบหนึ่งแล้วกล่าวสืบไป

“ท่านเรียกมันเป็นชี่เจ็ก หรือมันคือ...”

“ชี่เจ็กย่อมเป็นเฮียตี่ของชาเจ็กเรา”

บุรุษหนุ่มชุดดำร้องโพล่งขึ้นสุดเสียง

“ท่านเป็นพี่น้องของหงส์ชำจริง ๆ ?”

วาจาประโยคนี้ย่อมถามยู่ป้วยหยก จูลุ่ยยี้กลับชิงตอบ

“ย่อมเป็นความจริง”

บุรุษหนุ่มชุดดำเขม้นมองยู่ป้วยหยกอีกครู่หนึ่ง พลันถอนใจกล่าว

“พี่น้องของหงส์ชำถึงกับยอมขายชีวิตเพื่อโอ๊วเหลาเล่าได้ มิน่าเล่า ตระกูลหงส์ในระหว่างนี้จึงได้ทรุดโทรมจนไม่มีผู้คนหลงเหลือ”

จูลุ่ยยี้อดมิได้ต้องกล่าวเสียงดัง ๆ

“ชี่เจ็กเราต่อสู้กับท่าน หาใช่เพราะโอ๊วเหลาเล่าไม่ แต่ต่อสู้เพื่อเรา”

บุรุษหนุ่มชุดดำต้องงุนงงอีกครา โพล่งขึ้นว่า

“ต่อสู้เพื่อท่าน ?”

"ท่านย่อมทราบอยู่ ฝีมือใช้พิษของโอ๊วเหลาเล่าไม่มีผู้ใดในแผ่นดินทัดเทียมเทียบเท่า"

บุรุษหนุ่มชุดดำแค่นหัวร่อ กล่าว

"นั่นเป็นวิชาของพวกต่ำช้าสามานย์ ไยต้องภาคภูมิลำพองไป ?"

จูลุ่ยยี้แค่นหัวร่อเช่นกัน กล่าวว่า

"รอจนเมื่อท่านถูกพิษนางเมื่อใด ก็จะไม่กล่าววาจาเยี่ยงนี้แล้ว"

บุรุษหนุ่มชุดดำหัวร่อด้วยความโอหัง กล่าวสวนคำขึ้น

"นางหากคิดให้เราถูกพิษนาง น่ากลัวจะต้องมีศีรษะมากกว่านี้อีกสิบหัวจึงจะได้"

พลันคลายรอยยิ้มออกจากหน้า เขม้นมองจูลุ่ยยี้แล้วกล่าว

"หรือท่านถูกพิษของนาง ?"

"ใช่แล้ว ! พวกเราตอนนี้กำลังคุมตัวนางกลับไปผสมยาขจัดพิษที่บ้านนาง และคนตายต้องไม่รู้จักผสมยาแน่ ดังนั้น พวกเราจึงไม่ยอมให้ท่านฆ่านาง"

บุรุษหนุ่มชุดดำขมวดคิ้วกล่าว

"เมื่อเป็นเช่นนี้ ท่านไฉนไม่บอกเสียแต่แรก ?"

"วาจาของพวกเรา ท่านเชื่อถือหรือ ?"

บุรุษหนุ่มชุดดำอึ้งอยู่ครู่หนึ่ง จึงกล่าวช้า ๆ

"มิเชื่อ ! หากแม้นเมื่อครู่ท่านมากล่าวดั่งนี้ ข้าพเจ้าจะต้องแน่ใจ พวกท่านเป็นญาติสนิทมิตรสหายของโอ๊วเหลาเล่า กำลังใช้แผนถ่วงเวลา ข้าพเจ้าไหนเลยจะยอมปล่อยเสือคืนป่า ให้พวกท่านกลับไปโดยราบรื่นได้ ?"

"ท่านกลับนับเป็นคนสัตย์ซื่อเปิดเผย"

"อย่าว่าแต่ แม้นับว่าข้าพเจ้าเชื่อถือวาจาพวกท่าน รับปากรอพวกท่าน ไปนำยาขจัดพิษแล้วค่อยลงมือ พวกท่านก็ต้องไม่ได้ยาขจัดพิษมา เนื่องเพราะหากโอ๊ว-เหลาเล่าทราบว่า นางพอนำยาขจัดพิษมาแล้วก็ต้องตาย นางไหนเลยจะยอมมอบยาขจัดพิษแก่ท่าน ?"

"มิผิด ดังนั้นชี่เจ็กเราจึงจำต้องลงมือต่อสู้กับท่าน เนื่องเพราะชี่เจ็กคำนวณได้แต่แรกแล้ว หากคิดให้โอ๊วเหลาเล่าช่วยชีวิตเรา มีแต่ต้องช่วยชีวิตโอ๊วเหลาเล่าไว้ก่อน"

บุรุษหนุ่มชุดดำเบือนสายตามาที่ยู่ป้วยหยกอย่างเชื่องช้า กล่าวว่า

"ท่านเพราะต้องการช่วยนาง นับว่าพยายามจนคับแค้นอย่างยิ่งจริง ๆ"

ยู่ป้วยหยกยิ้มพลางกล่าวเสียงราบเรียบ

“หากท่านเป็นข้าพเจ้า ท่านก็ต้องทำดั่งนี้แน่”

บุรุษหนุ่มชุดดำกล่าวเสียงเกรี้ยวกราด

“แต่ท่านทราบหรือไม่ มีคนมากน้อยเท่าใดที่เสียชีวิตกับมือโอ๊วเหลาเล่า ? ท่านทราบหรือไม่ หากนางไม่ตาย นับแต่นี้ยังมิรู้คนอีกมากเพียงไหนที่ต้องถูกนางประทุษร้ายตายไป ? ท่านเพราะต้องการช่วยชีวิตนางคนเดียว ถึงกับชืดชาไม่แยแสต่อชีวิตผู้อื่นอีกมากหลายได้ ?”

ยู่ป้วยหยกถอนใจ กล่าว

“สำหรับความนี้ ข้าพเจ้าคิดได้แต่แรกแล้ว”

ดวงตาบุรุษหนุ่มชุดดำเป็นประกายวาวกล่าวว่า

“หรือท่านมีเจตนา รอโอ๊วเหลาเล่านำยาขจัดพิษแล้วค่อยมอบนางให้แก่พวกเรา ?”

ยู่ป้วยหยกหุบปากแน่นไม่ตอบโต้

จิตเจตนาของยู่ป้วยหยกเป็นเช่นนี้จริง ๆ แต่ย่อมไม่อาจบอกโดยกระจ่างได้ เนื่องเพราะหากโอ๊วเหลาเล่าทราบว่ามีเจตนานี้ นางต้องไม่ยอมช่วยจูลุ่ยยี้แน่นอน เด็ดขาด

บุรุษหนุ่มชุดดำกล่าวช้า ๆ ขึ้นว่า

“แต่แม้นับว่าท่านมีจิตเจตนานี้ ตอนนี้ท่านยังคงต้องจ่โจมพวกเราให้แตกพ่ายไปใช่หรือไม่ ?”

ยู่ป้วยหยกยังคงปิดปากสนิทแน่น เท่ากับยอมรับโดยดุษฎีแล้ว

บุรุษหนุ่มชุดดำกล่าวอีก

“เช่นนี้เป็นว่า จะอย่างไรท่านก็ต้องต่อสู้กับข้าพเจ้าจนรู้ผลเป็นตายฟากฝ่ายหนึ่ง ?”

ยู่ป้วยหยกระบายลมจากปากยาว ๆ กล่าวว่า

“เป็นเช่นนี้จริง ๆ”

“แต่ท่านตอนนี้ย่อมพึงเข้าใจ ท่านอย่างน้อยในตอนนี้ยังไม่ใช่คู่มือของข้าพเจ้าจริง ๆ หากท่านคิดจู่โจมข้าพเจ้าให้พ่ายแพ้ ข้าพเจ้าไม่แน่ว่าจะต้องฆ่าท่านเสียก่อน”

“แม้เป็นเช่นนั้นก็ต้องต่อสู้ให้ถึงที่สุด เพราะสถานการณ์บีบคั้นจนไม่มีทางเลือกแล้ว”

“ท่านเห็นชีวิตผู้อื่นมีความสำคัญถึงปานนี้ ? แต่เหตุใดหยามชีวิตตนเองจนต่ำค่าปานนี้ด้วย ?”

ยู่ป้วยหยกกล่าวเสียงราบเรียบ

“ข้าพเจ้าเพียงทราบ ‘มีบ้างไม่พึงกระทำ มีบ้างพึงต้องกระทำ’ กับเรื่องความ

เป็นตายร้ายดี ยังไม่กังวลสนใจเท่าใดนัก”

บุรุษหนุ่มชุดดำพลันแหงนหน้าหัวร่อเสียงก้องแล้วกล่าว

“ประเสริฐ กล่าวได้ประเสริฐยิ่ง คำ ‘มีบ้างไม่พึงกระทำมีบ้างพึงต้องกระทำ’ นี้ข้าพเจ้ามิเคยได้ยินคนกล่าวมานานแล้ว วันนี้พลันได้ยินโดยไม่คาดหมาย อดรู้สึกเบิกบานแจ่มใสไม่ได้จริง ๆ”

ในเสียงหัวร่อได้ก้าวอาด ๆ ไปที่รถม้าอีกครา

ยู่ป้วยหยกถลันเข้าขวางหน้ามันไว้ ส่งเสียงหนัก ๆ กล่าวไป

“ท่านหากคิดไปปลิดชีวิตนางในตอนนี้ มีแต่ต้องฆ่าข้าพเจ้าเสียก่อน”

บุรุษหนุ่มชุดดำกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“ข้าพเจ้าตอนนี้เพียงเข้าไปถามนางนำยาขจัดพิษเท่านั้น”

ยู่ป้วยหยกงุนงงงวูบหนึ่ง จึงกล่าว

“นางไหนเลยจะยอมมอบยาขจัดพิษให้ท่าน”

บุรุษหนุ่มชุดดำมีสีหน้าเย่อหยิ่งโอหังขึ้นอีกครา ยิ้มพลางกล่าวว่า

“ผู้อื่นไม่อาจบังคับให้นางมอบออกมา แต่ข้าพเจ้ากลับมีวิธี”

ยู่ป้วยหยกอดมิได้ต้องถามโพล่งไป

“ท่านมีวิธีใด ?”

“ท่านไม่เชื่อ ?”

ยู่ป้วยหยกยังมิทันเอ่ยปาก มันก็ได้กล่าวสืบต่อไป

“หากข้าพเจ้าไม่สามารถสั่งให้นางนำยาขจัดพิษมา ข้าพเจ้ายินดีมอบศีรษะให้แก่ท่าน”

แลเห็นมันถลันวูบ ร่างได้เฉียดผ่านข้างกายยู่ป้วยหยกไปราวปลาน้อยคะนองน้ำ

ในรถม้าเงียบวังเวงไม่มีเสียง โอ๊วเหลาเล่าคล้ายดั่งแตกตื่นจนไม่กล้าระบายลมหายใจ บุรุษหนุ่มผู้นี้เป็นใครกันแน่ ? จึงสามารถบันดาลให้โอ๊วเหลาเล่าหวาดกลัวถึงปานนี้ ?

และมันจะสามารถสั่งให้โอ๊วเหลาเล่ามอบยาขจัดพิษออกมาจริงหรือไม่ ?

แลเห็นมันกระชากประตูรถม้าออกแล้วกล่าว

“ท่าน...”

คำท่านเพิ่งหลุดจากปาก ร่างพลันตะลึงลานจนงงงัน กระทั่งวาจายังไม่อาจเปล่งสืบต่อไปได้อีกแล้ว

แสงจันทร์สาดส่องเข้าในตัวรถ สาดส่องจนเบาะแพรภายในเป็นประกายระยิบ

ระยับ

โอ๊วเหลาเล่านอนแผ่แน่นิ่งอยู่บนเบาะแพรที่เป็นประกาย ทวารทั้งเจ็ดมีโลหิตสีดำทะลักเกรอะกรัง ใบหน้าของนางจึงยิ่งอำมหิตน่าหวาดกลัวกว่าเดิม

แต่มุมปากของนางยังมีรอยยิ้มอันเหี้ยมเกรียมหลงเหลืออยู่เล็กน้อย คล้ายดั่งกำลังกล่าว

"เจ้าไม่ได้ยาขจัดพิษดอก มิว่าผู้ใดต่างไม่มีปัญญาสั่งให้เรานำยาขจัดพิษออกมาได้อีกแล้ว เราตายแล้ว จูลุ่ยยี้ก็มีแต่ต้องตายตามเราไป"

โลหิตอันร้อนระอทั้งร่างของย่ป้วยหยกคล้ายพลันแข็งตัวทันที หน้าผากยังมีเหงื่อเย็นยะเยียบซึมออกเป็นเส้นสาย... 'มนุษย์อันอำมหิตชั่วร้าย แม้ยามตายยังต้องประทุษร้ายคนอีก !'

บุรุษหนุ่มชุดดำพลันหันมาถาม

"พิษที่ท่านถูก นอกจากยาขจัดของนางแล้วไม่มีวิธีอื่นพอจะช่วยคลี่คลายได้เลยจริง ๆ ?"

ดวงตาจูลุ่ยยี้เหลือกค้างซึมเซา คล้ายไม่ได้ยินวาจาของมันเลยก็ปาน

แต่ยู่ป้วยหยกกลับหน้าสลดด้วยความรันทด กล่าวเสียงเครือ

"แม้ยังมียาอื่นพอช่วยเหลือได้ แต่น่ากลัวไม่ทันเวลาแล้ว"

"เพราะเหตุใด ?"

"แสงอรุณพอปรากฏพิษนางก็จะกำเริบทันที"

บุรุษหนุ่มชุดดำร้องเสียงแหบพร่าขึ้น

"ตอนนี้ยังห่างจากรุ่งอรุณอีกนานปานใด ?"

ยู่ป้วยหยกมิได้ตอบไป แต่ชายฉกรรจ์ชุดดำที่รายล้อมรอบข้างผู้หนึ่งส่งเสียงขึ้น

"ตอนนี้เพิ่งผ่านเที่ยงคืน ยังห่างจากรุ่งอรุณอีกสามชั่วยามเศษ"

บุรุษหนุ่มชุดดำงุนงงครู่ใหญ่ จึงพึมพำเบา ๆ

"สามชั่วยาม สามชั่วยาม" (หนึ่งชั่วยามมีสองชั่วโมงเศษ)

ยู่ป้วยหยกพลันหันขวับไป ร้องเสียงแหบแห้งว่า

"บัดนี้ ท่านทั้งหลายได้ล้างแค้นแล้ว หากท่านทั้งหลายยังรู้สึกไม่สาสมใจก็เข้ามาฟาดฟันศพของนางได้อีก นั่นจึงจะแสดงให้เห็นว่า ท่านทั้งหลายเป็นชายชาตรีที่มีความแค้นเป็นต้องชำระล้าง !"

ยู่ป้วยหยกพลุ่งพล่านดาลเดือดจนไม่อาจข่มกลั้นระงับตัวเอง จำต้องระบายความขุ่นแค้นรันทดในอกออกเสียบ้าง

ชายฉกรรจ์ชุดดำรอบข้างต่างก้มศีรษะต่ำ พวกทั้งปวงความจริงเป็นคนดี มีธัมมะ ในยามลงมือล้างแค้น มาตรว่าเปลี่ยนแปรเป็นอำมหิตชั่วร้ายอย่างยิ่ง แต่บัดนี้ในใจของทุกผู้คนกลับเกิดเศร้ารันทดแทนยู่ป้วยหยก ทั้งสิบกว่าคนต่างคารวะให้บุรุษหนุ่มชุดดำแล้วพากันวิ่งหายลับไปในม่านมืดของวิกาล

ยู่ป้วยหยกก็ต้องก้มศีรษะลงโดยไม่อาจข่มกลั้น คล้ายมีน้ำตาร้อนระอุทะลักออกนอกเบ้าแล้วด้วย

จูลุ่ยยี้พลันโถมเข้าไปในอ้อมอกยู่ป้วยหยก เปล่งเสียงร่ำไห้รำพันขึ้น

“ซี่เจ็ก ข้าพเจ้าละอายต่อท่าน ข้าพเจ้า...”

ยู่ป้วยหยกกล่าวเสียงเครือด้วยความรันทด

“ท่านไม่มีสิ่งใดละอายต่อข้าพเจ้า มีแต่...มีแต่ข้าพเจ้าละอายต่อท่าน”

“ซี่เจ็ก ท่านไม่ทราบว่าข้าพเจ้า...”

ยู่ป้วยหยกพลันสอดคำขึ้น

“ท่านมิต้องเรียกข้าพเจ้าเป็นซี่เจ็กอีกแล้ว”

จูลุ่ยยี้สะท้านขึ้นเฮือกใหญ่ โพล่งไปว่า

“เพราะเหตุใด ?”

ย่ป้วยหยกฝืนยิ้มด้วยความรันทด กล่าวสืบไป

“ข้าพเจ้าความจริงสูงวัยกว่าท่านไม่กี่ปี ท่านความจริงควรเรียกข้าพเจ้าเป็นพี่ ท่านมิใช่ไม่ยอมเป็นหลานหญิงของข้าพเจ้าอยู่เสมอมา ท่านมิใช่หวังจะเป็นม่วยม่วยของข้าพเจ้าดอกหรือ ?”

จูลุ่ยยี้พลันเงยหน้าเหม่อมองดูยู่ป้วยหยกจนซึมเซา มิทราบว่าเป็นตื่นเต้นหรือยินดี ในดวงตาแม้มีประกายลิงโลดจนแทบคลุ้มคลั่ง แต่พริบตา กลับกลายเป็นยิ่งโศกเศร้ารันทดกว่าเดิม

ยู่ป้วยหยกมองดูใบหน้าที่ถูกแสงจันทร์ลูบไล้จนเปล่งปลั่งเป็นประกายกว่าเดิมของนาง มองดูประกายตาที่คล้ายเคลิบเคลิ้มอยู่ในภวังค์อันสวยงามของนาง ดวงใจพลอยบังเกิดความคับแค้นรันทดจนไม่อาจข่มกลั้น

ยู่ป้วยหยกมีแต่ก่นด่าประณามตัวเองอยู่ในใจ

‘ เรารู้ความปรารถนาของนางอยู่ชัด ๆ เหตุไฉนรอจนตอนนี้จึงรับปากนาง บัดนี้ชีวิตของนางเหลือเพียงสามชั่วยามเท่านั้น ในช่วงชีวิตสั้น ๆ ของนางกล่าวได้ว่าไม่เคยมีความสุขสำราญใด ๆ เราไฉนไม่ยอมรับปากนางเร็วกว่านี้ ? ให้นางพอมีเวลาเบิกบานใจมากกว่านี้บ้าง ?’

บุรุษหนุ่มชุดดำคล้ายถอนหายใจเช่นกัน เบือนหน้าไม่ยอมมองคนทั้งสอง ยามสายตากวาดมองในตัวรถอีกครั้ง จึงเห็นบนพื้นรถมีอักษรอยู่หลายตัว

นั่นเป็นอักษรที่ขีดจากเล็บยาวคล้ายขานกของโอ๊วเหลาเล่า มาตรแม้นตัวอักษรไม่ชัดเจนนัก แต่ยังพอปะติดปะต่อได้เลือนราง

'หลังมีดาวโภชนา หน้ามีจิ้งจอกฟ้า
แผ่นดินอันกว้างใหญ่ ไร้สถานที่ซ่อนกาย
ยอดตายเพื่อปลดเปลื้อง ท่านมิต้องเคืองข่น
คืนซากสังขารเรา ตอบแทนด้วย...'

จูลุ่ยยี้อ่านอักษรทั้งสี่แถวสองจบแล้วอดมิได้ต้องถามขึ้น

"จิ้งจอกฟ้า ? ผู้ใดคือจิ้งจอกฟ้า ?"

บุรุษหนุ่มชุดดำตอบว่า

"ข้าพเจ้าก็คือเทียนลั้ง (จิ้งจอกฟ้า)"

จูลุ่ยยี้ชำเลืองมองมันแวบหนึ่ง แล้วกล่าว

"เป็นมนุษย์อยู่ดี ๆ เหตุไฉนไปตั้งนามอำมหิตชั่วร้ายถึงปานนี้ ?"

"นามนี้มิใช่อำมหิตชั่วร้าย เป็นนามของดาวใหญ่ดวงหนึ่งเท่านั้น"

บุรุษหนุ่มชุดดำกล่าวอย่างภาคภูมิใจต่อไป

"ในตำราโบราณที่เกี่ยวกับดวงดาวมีบันทึกไว้ 'ฟากฟ้าตะวันออกมีดาวใหญ่นามลั้ง' ดาวดวงนี้ไม่อาจจะเห็นด้วยตาเปล่า เนื่องเพราะมันจะติดตามดวงอาทิตย์อยู่ตลอดเวลา"

จูลุ่ยยี้ขมวดคิ้วกล่าวว่า

"นอกจากนี้แล้ว หรือท่านยังไม่มีนามอื่นอีก ?"

"ยังมีอีกนามหนึ่ง เรียกไฮ้ตงแช"

"ไฮ้ตงแช ? นี่มิใช่เป็นชื่อของเหยี่ยวพันธุ์หนึ่ง ? และจะเกี่ยวข้องใดกับจิ้งจอกฟ้าอีก ?"

ไฮ้ตงแชกล่าวช้า ๆ

"เหยี่ยว ไยมิใช่เป็นจิ้งจอกของท้องฟ้า ? !"

จูลุ่ยยี้ถอนใจกล่าวว่า

"ของทั้งสองสิ่งนี้ นับว่าทั้งอำมหิตทั้งชั่วร้ายจริง ๆ หากว่าจิ้งจอกเป็นโจร

ในหมู่สัตว์จตุบาท เหยี่ยวก็เป็นโจรร้ายในหมู่ทวิบาทแล้ว !"

ไฮ้ตงแชกล่าวเสียงกระด้างเย็นชา

"ที่ปราดเปรียวแคล่วคล่องของจตุบาทคือจิ้งจอก เฉกเช่นเหยี่ยวที่เป็นผู้เก่งกาจปราดเปรียวในหมู่ทวิบาทเช่นกัน"

จูลุ่ยยี้กะพริบตาพลางถาม

"โอ๊วเหลาเล่ายกท่านขึ้นเทียบกับเทียนเจี๋ยะแชหรือตัวประหลาดอ้วนฉุผู้นั้นจะเป็นพี่น้องของท่าน ? แต่มันทั้งขาวทั้งอ้วน ท่านเหตุใดพาลทั้งดำทั้งผอม ?"

ไฮ้ตงแชพลันหน้าเครียดไม่ตอบไป

จูลุ่ยยี้จึงกล่าวอีกครั้ง

"หากท่านเป็นจิ้งจอกบนฟ้า อย่างนั้นพี่น้องของท่านน่ากลัวเป็นสุกรบนฟ้าแล้ว ?"

ไฮ้ตงแชขมวดคิ้วแนบแน่น แต่ยังคงอดใจ มิได้ตอบโต้ไป

จูลุ่ยยี้กลอกนัยน์ตาไปมา คิดหาวาจามากระตุ้นโทสะข่มความโอหังของมันเสียบ้าง พลันมีเสียงควากดังขึ้น ปรากฏยู่ป้วยหยกกระชากต่วนแพรในรถออกมาผืนหนึ่ง

ได้ยินยู่ป้วยหยกกล่าว

"โอ๊วเหลาเล่ามิทันเขียนประโยคสุดท้ายของอักษรจบสิ้น พิษก็กำเริบปลิดชีวิตไปก่อน อย่างนั้นอีกสองตัวที่นางยังเขียนไม่จบ ควรเป็นความหมายใดกันแน่ ? หากแม้นพวกเราส่งซากศพนางคืนไป นางจะตอบแทนด้วยของสิ่งใด ?"

ไฮ้ตงแชตาสุกใสทันที โพล่งขึ้น

"ยาขจัดพิษ ? !"

ยู่ป้วยหยกผงกศีรษะกล่าว

"มิผิด ใต้อักษรสุดท้ายของนางยังขีดอยู่สองเส้น คล้ายเป็นคำยา ข้าพเจ้าคิดว่านางความจริงคิดจะเขียน คืนซากสังขารนางแล้วจะได้ยาขจัดพิษจากนางไป"

"ดังนั้น ท่านตอนนี้จึงมีเจตนาส่งศพนางคืนไป ?"

"แต่ขอให้พี่ท่านยินยอมบอกที่อยู่ของนาง ข้าพเจ้าจะตื้นตันพระคุณไม่สิ้นสุด"

ไฮ้ตงแชอึ้งอยู่ครู่หนึ่งจึงกล่าว

"ที่อยู่ของนางห่างจากที่นี้ไม่ไกลเท่าใด ภายในเวลาสองชั่วยามก็สามารถรุดไปถึงได้ แต่ทว่า ท่านแน่ใจอย่างไรว่ามิใช่หลุมพรางของนาง ?"

จูลุ่ยยี้โพล่งขึ้นทันที

"มิผิด นางครานี้ต้องมีความคิดหลอกล่อพวกเราไปบ้านนาง เพื่อประทุษร้าย

ต่อพวกเราอีก ท่านคิดดู หากแม้นศิษย์ในสำนักนางเข้าใจว่าถูกพวกเราประทุษร้ายตายไหนเลยจะยอมมอบยาขจัดพิษมาได้"

ยู่ป้วยหยกถอนใจกล่าว

"นี่นับเป็นโอกาสสุดท้ายของพวกเราแล้ว อย่างไรก็ตาม ไม่อาจปล่อยมันหลุดผ่านมือเด็ดขาด แม้นับว่าเป็นหลุมพรางอันเปิดเผย ข้าพเจ้าก็ต้องขอฝ่าดูสักครา"

จูลุ่ยยี้ก้มศีรษะกล่าว

"แต่ทว่า ข้าพเจ้ายินยอมตายก็ไม่ยอมให้ท่านไปเสี่ยงอันตรายที่ยิ่งใหญ่เยี่ยงนั้นอีก"

ยู่ป้วยหยกกล่าวเสียงนุ่มนวล

"ท่านคิดดู หากแม้นผู้ถูกพิษเป็นข้าพเจ้า ท่านจะกระทำดั่งนี้หรือไม่ ?"

จูลุ่ยยี้น้ำตาไหลพรากทันที ร้องขึ้นว่า

"แต่ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าความจริง..."

ไฮ้ตงแชพลันกล่าวขึ้น

"ในเมื่อเป็นเช่นนี้ ข้าพเจ้าก็ยินดีไปเป็นเพื่อนท่านสักครา มีข้าพเจ้าร่วมทางกับพวกท่าน แม้อันตรายจะร้ายแรงปานใดยังพอรับมือต่อต้านได้..."

จูลุ่ยยี้ขยี้ตาพลางกล่าวเสียงดัง ๆ

"ไม่ต้อง ! ไม่มีท่านไปด้วย พวกเราก็รับมือต่อต้านได้ทั้งสิ้น"

ไฮ้ตงแชไม่ไปแยแสต่อนาง พลันห่อปากเป่าเบา ๆ ในป่าข้างทางมีม้าวิ่งออกมาตัวหนึ่งทันที เป็นม้าพ่วงพีขนมันวาวแสดงว่าฝีเท้าจัดอย่างยิ่ง

ยู่ป้วยหยกกล่าวขึ้นว่า

"พี่ท่านหากยินยอมให้ยืมม้าตัวนี้สักครึ่งวัน ข้าพเจ้าก็ตื้นตันพระคุณสุดซึ้งแล้ว ไม่กล้ารบกวนพี่ท่านพลอยต้องลำบากด้วยเป็นเด็ดขาด"

ไฮ้ตงแชกล่าวเสียงราบเรียบ

"เรื่องนี้เกิดขึ้นเพราะข้าพเจ้า หากนางถูกพิษกำเริบปลิดชีวิตไป ข้าพเจ้าก็ยากจะข่มใจให้คลายโศกเศร้าได้ อย่าว่าแต่ในเมื่อข้าพเจ้าลั่นปากจะไปด้วยก็ต้องไปแน่นอนเด็ดขาด"

จูลุ่ยยี้เบะปากแค่นหัวร่อกล่าว

"ยอดเยี่ยมสาหัสมาก ภาคภูมิร้ายกาจนัก แต่ในสายตาเรา ท่านอย่างมากก็เป็นเพียง..."

ยู่ป้วยหยกไม่รอสองคำหลังของนางกล่าว รีบตวาดขึ้นเบา ๆ

“ลุ่ยยี้ ไม่อาจกล่าววาจาเยี่ยงนี้ ไฮ้เฮียมีเจตนาดีต่อท่านอยู่ชัด”

จูลุ่ยยี้พลันหัวร่อแล้วกล่าว

“ข้าพเจ้าก็ทราบว่ามันไม่มีเจตนาร้ายใด แต่น้ำเสียงยามที่มันกล่าวว่านับว่าบีบคั้นผู้ฟังให้ขุ่นแค้นจนอกแตกตายได้จริง ๆ”

จูลุ่ยยี้ขี่บนม้าพ่วงพี ยู่ป้วยหยกกับไฮ้ตงแชกระหนาบข้างติดตาม ตอนนี้เป็นวิกาลดึกสงัดทุกสรรพสิ่งเงียบสงบ ทั้งสองจึงใช้วิชาตัวเบาไปโดยไม่ต้องกลัวเป็นที่แตกตื่นของผู้คน

เดินทางระยะหนึ่งแล้ว จลุ่ยยี้อดมิได้ต้องถาม

“ในบ้านโอ๊วเหลาเล่าเป็นพวกเหล่าใดอยู่กันแน่ ?”

ไฮ้ตงแชตอบว่า

“นางยังมีมารดาผู้หนึ่ง”

จูลุ่ยยี้ต้องโพล่งด้วยความตื่นเต้น

“นางเฒ่าชราจนฟันร่วงหมดปากแล้ว มารดาของนางถึงกับยังไม่ตาย นี่นับเป็นเรื่องประหลาดพิกลได้จริง ๆ”

“นอกจากมารดากับมีสามีนางแล้ว ในบ้านนางก็...”

มิทันจบคำ จลุ่ยยี้โพล่งด้วยความแตกตื่นอีกครั้ง

“ท่านว่ากระไร ? สามีของนาง ?!”

“ใช่แล้ว”

จูลุ่ยยี้หัวร่อพลางร้องด้วยความตื่นเต้น

“นางปิศาจเฒ่าถึงกับยังมีสามีอีกคนหนึ่ง ?”

“สตรีส่วนมากต่างมีสามีกัน นี่มิใช่เป็นเรื่องประหลาดพิกลแต่อย่างไรเลย”

“แต่ในวงพวกนักเลงเหตุไฉนไม่ทราบว่าสามีนางเป็นผู้ใด ?”

“ชนชาวนักเลงส่วนมากเป็นผู้คร่ำครึที่ไร้ความรอบรู้”

จูลุ่ยยี้เชิดปากสูงชัน อึ้งอยู่ครู่ใหญ่อดมิได้ต้องถามอีกครั้ง

“สามีของนางเป็นบุคคลเยี่ยงไรกันแน่ ?”

“เมื่อท่านพบมันแล้ว ก็ต้องทราบมันเป็นบุคคลเยี่ยงไรไปเอง”

“วาจาของท่าน หรือต้องกระตุ้นโทสะผู้คนเยี่ยงนี้อยู่เสมอไปจึงจะได้ ?”

ไฮ้ตงแชกล่าวเสียงเย็นชา

“ตั้งแต่เกิดมาข้าพเจ้าก็กล่าววาจาเยี่ยงนี้ หากท่านไม่ต้องการฟังก็มิต้องถามข้าพเจ้า”

จูลุ่ยยี้ขุ่นเคืองจนคอแข็ง อึ้งอยู่เป็นเนิ่นนานยังไม่อาจเปล่งเสียงมาได้

เดินทางอีกระยะหนึ่ง พลันได้ยินไฮ้ตงแซกล่าว

"ข้าพเจ้าสังเกตท่าน ในหลายวันนี้จะต้องตรากตรำจนเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าเกินไป ซากศพนี้ยังคงให้ข้าพเจ้าแบกคนเดียวเถิด"

ที่แท้ ทั้งสองได้งัดไม้พื้นรถหามซากศพของโอ๊วเหลาเล่าไปโดยมีต่วนคลุมอยู่อีกชั้นหนึ่ง มาตรแม้นมิหนักเท่าใด ยู่ป้วยหยกแม้พอฝืนใจทนทานฝีเท้าก็เริ่มโทรมจนไม่อาจไล่ทันม้าพ่วงพีที่ห้อตะบึงเต็มที่ได้ จึงจำต้องหัวร่อให้ไฮ้ตงแซเป็นการแสดงความขอบใจ มอบหมายภาระนี้แก่มันไปเพียงผู้เดียว

จูลุ่ยยี้อดมิได้ต้องกล่าวอีกครั้ง

"ท่านเหตุใดไม่ผูกซากศพไว้บนหลังม้า ?"

ไฮ้ตงแซกล่าวเสียงกระด้างเย็นชา

"นางมิว่าเป็นหรือตาย ต่างไม่มีคุณสมบัติขึ้นนั่งบนม้าตัวนี้ของข้าพเจ้าได้"

จูลุ่ยยี้กลอกนัยน์ตาไปมา ยิ้มพลางกล่าวว่า

"แต่ท่านตอนนี้กลับแบกนางไว้ หรือท่านยังเหยียดตัวเองลงต่ำกว่าม้านี้อีก ?"

นางเข้าใจ ครานี้ไฮ้ตงแซต้องถูกนางเหน็บแนมจนหน้าแดงฉาน ไม่อาจตอบโต้มาเป็นแน่แท้

มิคาด ไฮ้ตงแซกลับยิ้มแย้มแล้วกล่าว

"ม้าตัวนี้นับเป็นสหายของข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้าถูกบีบคั้นให้คับแค้นสักเล็กน้อยก็มิเป็นไร แต่มิอาจบีบคั้นให้มิตรสหายคับแค้นได้"

จูลุ่ยยี้งุนงงวูบหนึ่งจึงฝืนยิ้ม กล่าว

"ท่านนับเป็นคนประหลาดพิกลได้จริง ๆ"

แลเห็นไฮ้ตงแซชูสองมือ ยกซากศพโอ๊วเหลาเล่าไปที่เบื้องหน้าจนสุดล้า มิเพียงแขนตรงเท่านั้น ไหล่ยังไม่ขยับเขยื้อนสักน้อยนิด เท้าก็แคล่วคล่องว่องไวดั่งกระแสลม

จวบจนบัดนี้ จูลุ่ยยี้ยังไม่เคยเห็นบุคคลมีพลังฝีมือแกร่งกร้าวสมบูรณ์ถึงปานนี้มีเจตนาและเล็มความเป็นมาของมัน จึงอดมิได้ต้องถาม

"ท่านมีความอาฆาตแค้นกับโอ๊วเหลาเล่าลึกซึ้งอย่างยิ่งหรือไม่ ?"

"อืมม์"

"ท่านกับนางมีความอาฆาตแค้นใดกัน ?"

"นี่เป็นเรื่องของข้าพเจ้า มิได้เกี่ยวข้องกับท่าน"

จูลุ่ยยี้พยายามกลั้นโทสะไว้ ถามสืบไป

“หรือท่านไม่อาจบอกออกมาฟังกันดู”

“ไม่ได้”

คำตอบนี้นับว่ารวบรัดชัดเจนเป็นอย่างยิ่ง

จูลุ่ยยี้จึงขุ่นเคืองจนอึ้งไปเนิ่นนาน กลับหัวร่อแล้วกล่าว

“ท่านนับว่าอย่างน้อยยังมีความดีอยู่ประการหนึ่ง...”

นางแสร้งชะงักวาจาไว้กลางคัน มิบอกความดีใดออกไป มิคาด ไฮ้ตงแชไม่เพียงมิถามไถ่เท่านั้น ยังคล้ายไม่ได้ยินอีกด้วย

จลุ่ยยี้ต้องขบกรามดังกรอดแล้วกล่าวสืบต่อไปเอง

“ความดีของท่านคือ โอ่ประโคมโหมตัวเอง อวดฉลาดปราดเปรื่อง งมงายในตัวเอง เข้าใจว่าเปรื่องปราดถูกต้องเสมอมา”

ไฮ้ตงแชกล่าวเสียงกระด้างเย็นชา

“ข้าพเจ้ายังมีความดีอยู่อีกประการ...”

มันแสร้งชะงักวาจาไว้กลางคันบ้าง โดยมิยอมกล่าวสืบไป

จูลุ่ยยี้ลอบคิดในใจ

‘ต้องการให้เราถามเจ้า เราพาลไม่ถาม ดูว่าเจ้าจะกล่าวต่อไปเองหรือไม่?’

มิคาด ไฮ้ตงแชพาลไม่ยอมกล่าวสืบต่อ ถึงกับคล้ายลืมวาจาเมื่อครู่ของมันยังกล่าวไม่จบประโยคก็ปาน จูลุ่ยยี้รออยู่เป็นเนิ่นนาน ยังคงไม่อาจอดกลั้นใจอยู่ได้ต้องกล่าวอย่างดุร้าย

“ท่านยังมีความดีใด?”

ไฮ้ตงแชกล่าวเสียงเย็นชา

“ข้าพเจ้ายังมีความดีอยู่อีกประการ คือไม่เคยมีความคิดเห็นเช่นเดียวกับเด็กทารกอยู่เสมอมา”

บทที่ 54

บุกซ่องนางคณิกา

จูลุ่ยยี้นับว่าขุ่นเคืองจนแทบคลุ้มคลั่งจริง ๆ คนผู้นี้ถึงกับว่านางเป็นเด็กทารก ต่อหน้ายู่ป้วยหยกได้ นับเป็นเรื่องที่นางทนทานไม่ได้ที่สุด แต่จนใจที่ในเวลาอันสั้นนางกลับพาลหาวาจามาตีโต้กลับไม่ได้

แต่ยู่ป้วยหยกกลับหวังให้นางกล่าวต่อไป ยู่ป้วยหยกเพียงหวังนางในตอนนี้สามารถลืมโชคร้ายของตัวนาง และหวังให้นางลืมตนไปด้วย

ยู่ป้วยหยกพลันรู้สึก ไฮ้ตงแชแม้ทั้งยโสโอหังทั้งหยาบคายไร้มารยาท วาจาที่กล่าวยิ่งไม่ยอมโอนอ่อนแก่ผู้ใด แต่ทว่ากลับมีเสน่ห์ต่ออิสตรีอย่างรุนแรง

ยู่ป้วยหยกเหลือบมองจูลุ่ยยี้แล้วหันมองดูไฮ้ตงแชอีกครา ในใจพลันเกิดความหวังอันเร้นลับขึ้น ขอเพียงนางสามารถรอดจากความตายในครานี้ ยู่ป้วยหยกมิเชื่อว่าทั้งสองจะไม่ถูกฝ่ายตรงข้ามดึงดูดจนสนใจต่อกัน...ยู่ป้วยหยกย่อมแน่แก่ใจบุรุษหนุ่มนัยน์ตาโต ๆ ผู้นี้ เชื่อถือได้แน่นอนจนมั่นคงยิ่ง

พลันได้ยินไฮ้ตงแชกล่าวขึ้น

"ท่านขึ้นได้หรือไม่ ?"

ยู่ป้วยหยกตอนนี้จึงมีสติแจ่มใสมาอีกครา ถามว่า

"ขึ้นไปที่ใด ?"

"กำแพงเมืองนั้น"

เห็นเบื้องหน้ามีกำแพงเมืองที่สูงตระหง่านโอฬาร แสดงว่าเป็นเมืองอันรุ่งเรือง

อย่างยิ่ง แต่ทว่า ตอนนี้เป็นวิกาลดึกสงัดประตูเมืองปิดไปนานแล้ว

ยู่ป้วยหยกขมวดคิ้วถาม

“หรือโอ๊วเหลาเล่าอยู่ในตัวเมืองนี้ ?”

“ท่านคิดไม่ถึงกระมัง ?”

ยู่ป้วยหยกถอนใจกล่าว

“ดูพฤติการณ์ของนาง ในชั่วชีวิตนางจะต้องสร้างศัตรูคู่แค้นขึ้นไม่น้อยเป็นแน่นอน ข้าพเจ้ายังเข้าใจว่า ที่อยู่ของนางต้องเปลี่ยวลับอย่างยิ่ง คิดมิถึง นางกลับมาอยู่ในตัวเมืองอันร่งเรืองคึกคักเยี่ยงนี้ได้”

“ที่นางมาอยู่ในเมือง ก็เพราะต้องการให้ผู้อื่นนึกไม่ถึงนั่นเอง”

จูลุ่ยย้อดมิได้ต้องกล่าวขึ้นบ้าง

“ท่านวางใจ แม้นับว่ากำแพงเมืองนี้จะสูงกว่านี้อีกเท่าหนึ่ง พวกเราก็ขึ้นไปได้แน่ มีแต่สหายสี่เท้าตัวนี้ของท่านเท่านั้น น่ากลัว...”

ไฮ้ตงแชกล่าวเสียงกระด้างเย็นชา

“ท่านไม่ต้องกังวลใจแทนมัน ขอเพียงท่านขึ้นไปได้ มันก็ขึ้นไปได้เช่นกัน”

จูลุ่ยยี้แค่นหัวร่อใส่หน้าแล้วกล่าว

“ประเสริฐมาก วาจานี้ท่านเป็นผู้ลั่นปากมาเอง พวกเรากลับต้องการดู มันมีวิธีข้ามกำแพงเมืองนี้ได้อย่างไร หรือว่ามันจะพลันงอกปีกออกมาโบยบินได้จริง ๆ”

ปากนางว่ากล่าววาจา ร่างได้ผุดลุกขึ้นยืนบนอานม้า กลอกนัยน์ตาไปมาแล้วกระโดดลงบนพื้นอีกครั้ง แล้วคว้ามือยู่ป้วยหยกพลางกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“ศีรษะข้าพเจ้ามึนงงเล็กน้อย ท่านฉุดข้าพเจ้าอีกแรงหนึ่งได้หรือไม่ ?”

ปากนางแม้กล่าวเยี่ยงนั้น แต่ความจริงกลับกลัวยู่ป้วยหยกจะมีกำลังไม่เพียงพอ คิดลอบช่วยเหลืออีกสักแรงหนึ่ง ยู่ป้วยหยกตบหลังมือนางเบา ๆ พลางกล่าวเสียงนุ่มนวล

“ผู้อื่นต่างเข้าใจว่าท่านซุกซนดุร้าย ไม่คำนึงเหตุผล ความจริงแล้ว ท่านนับเป็นดรุณีที่นุ่มนวลที่สุด จิตใจดีงามที่สุด รู้จักเอาอกเอาใจคนได้เก่งกาจที่สุด”

จูลุ่ยยี้รู้สึกหน้าร้อนผะผ่าว อบอุ่นจนคล้ายตัวพองโต แต่นางกลับไม่ทราบวาจานี้ของยู่ป้วยหยกมิใช่กล่าวให้นางฟังเลย

ได้ยินเสียงชายเสื้อแหวกสายลมไปรวดเร็วราวเกาทัณฑ์หลุดจากแหล่ง ปรากฏว่าไฮ้ตงแชพุ่งข้ามกำแพงเมืองไปแล้ว สองมือยังยื่นตรงอยู่เบื้องหน้าประคองซากศพโอ๊วเหลาเล่าไว้ดั่งเดิม

จูลุ่ยยี้เบะปากแค่นหัวร่อกล่าว

“ท่านดูความยโสของมัน มิว่าเวลาใดสถานที่ไหนมันต่างคิดอวดโอ่ความสามารถของมัน ดุจดั่งเป็นคนชนบทที่พลันได้ลาภลอยก้อนใหญ่ ปรารถนาห้อยทรัพย์สินสมบัติทั้งมวลไว้บนใบหน้าก็ปาน”

ยู่ป้วยหยกยิ้มพลางกล่าวว่า

“บุรุษวัยฉกรรจ์ฝึกได้วิชาฝีมืออันสะท้านขวัญเยี่ยงนี้ แม้นับว่าลำพองสักเล็กน้อยก็เป็นที่สมควรอยู่ อย่าว่าแต่คนที่หยิ่งลำพองจะต้องเชื่อถือได้แน่ เนื่องเพราะมันย่อมไม่ยอมกระทำเรื่องราวที่ให้ตัวเองต้องอัปยศอดสู”

“แต่ท่านมีวัยที่ไม่สูง พลังฝีมือก็ไม่เลว ท่านเหตุไฉนไม่มีความหยิ่งยโสแม้สักน้อยนิด ?”

“เนื่องเพราะ...เนื่องเพราะข้าพเจ้าไม่ทัดเทียมมันเลยจริง ๆ”

จูลุ่ยยี้กล่าวเสียงนุ่มนวล

“ผู้ใดว่าท่านไม่ทัดเทียมมัน ? ในสายตาข้าพเจ้า ไฮ้ตงแชอีกสิบคนก็ไม่มีทางเปรียบเทียบท่านได้”

นางไม่ให้ยู่ป้วยหยกได้กล่าวกระไรอีก ฉุดมือยู่ป้วยหยกกระโดดข้ามกำแพงเข้าไป

เนื่องเพราะแผ่นดินสงบร่มเย็นมานานปี บรรดาทหารยามที่เฝ้ากำแพงเมืองต่างเกียจคร้านละเลยหน้าที่ ทอดตามองไปในเมือง ยังพอมีแสงไฟอยู่วับแวม ทั้งเมืองกว้างใหญ่ คล้ายหลับใหลไปสิ้นก็ปาน

จูลุ่ยยี้ชำเลืองมองไฮ้ตงแชแล้วกล่าว

“สหายสี่เท้าของท่านเล่า มันไฉนยังไม่ขึ้นมา”

ไฮ้ตงแชพลันหัวร่อเบา ๆ กล่าวตอบว่า

“ท่านเคยเห็นม้ารู้วิชาตัวเบาตั้งแต่เมื่อใด ?”

จูลุ่ยยี้งุนงงวูบหนึ่งจึงโพล่งขึ้น

“แต่เมื่อครู่ท่านมิใช่บอก มันสามารถขึ้นมาได้ ?”

ไฮ้ตงแชกล่าวเสียงราบเรียบ

“วาจานั้นของข้าพเจ้า เป็นเพียงกล่าวหลอกเด็กทารกเท่านั้น !”

จูลุ่ยยี้นับว่าถูกกระตุ้นโทสะจนแทบอกแตกตายไปจริง ๆ แต่มิอาจตีโต้กลับ

ไปได้ เนื่องเพราะหากนางโต้แย้งย้อนว่า เท่ากับยอมรับนางเป็นเด็กทารกเยาว์วัยไปเอง

นางนับว่าได้พบกับดาวเพชฌฆาตที่ข่มนางอยู่เป็นครั้งแรกในชีวิตจริง ๆ !

ใต้แสงจันทร์อันอำไพ หลังคาที่ซับซ้อนเป็นชั้น ๆ คล้ายดั่งฉาบไล้ด้วยเงินยวง เสียงเกราะบอกโมงยามแว่วมาแต่ไกล เน้นให้เห็นเป็นวิกาลอันสงบเยือกเย็น

แต่หลังจากผ่านถนนไปหลายสาย ได้เริ่มมีเสียงคนขึ้นมาทีละน้อย ได้ยินมีบ้างตะโกนเรียกรถเรียกม้า มีบ้างล่าลาอาฆาตคันตุกะ มีบ้างแผดร้องด้วยฤทธิ์สุรา

ดรุณีนางหนึ่งส่งเสียงหัวร่อปานระฆังเงินแล้วกล่าว

“จิวไต้เซี่ยว เตียซาเซี่ยว วันพรุ่งอย่างไรโปรดมาแต่หัวค่ำให้ได้ ข้าพเจ้าจะเข้าครัวปรุงอาหารที่ชำนาญสักสองสามสิ่ง รอคอยพวกท่านมารับประทานด้วยกัน”

เสียงบุรุษผู้หนึ่งหัวร่อดังก้องแล้วกล่าว

“ได้ได้ได้ ขอเพียงนางปิศาจของเล่าฮิวไม่อาละวาด พวกเราต้องมากันแน่”

มีเสียงหญิงชราอีกนางหนึ่งกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“ให้ดีที่สุด เชิญจี้ตั้วเซี่ยวมาด้วย บุ้นบุ๊นของพวกเราคิดถึงมันจนใกล้จะคลุ้มคลั่งแล้ว”

เสียงบุรุษอีกผู้หนึ่งหัวร่อคิกคักแล้วกล่าว

“บุ้นบุ๊นพวกท่านน่ากลัวมิใช่คิดถึงตัวมัน แต่คิดถึงเงินของมันดอก”

หญิงชรานางนั้นร้องขึ้นทันที

“โอย จิวตั้วเอี๊ย ท่านอย่าได้ปรักปรำคนดีเป็นอันขาด โกวเนี้ยของพวกเราแม้จะไม่มีใจจริงต่อผู้ใดใครอื่น แต่กับพวกท่านทั้งสาม นับว่าแค้นที่ไม่อาจควักหัวใจออกมาให้ดู”

เตียซาเอี๊ยกล่าวขึ้นบ้าง

“เฮียงเฮียง (หอมหอม) ท่านมีความคิดต่อข้าพเจ้าผิดกว่าผู้อื่นจริง ๆ ?”

เสียงเฮียงเฮียงกล่าวอย่างออดอ้อนออเซาะ

“ท่านยังต้องการให้ข้าพเจ้าทำอย่างไรหรือต้องควักหัวใจออกมาให้ท่านดูจริง ๆ ?”

ครั้นแล้ว ทั้งสองบุรุษต่างส่งเสียงหัวร่ออย่างน่าขยะแขยง เป็นครู่หนึ่งรถม้าจึงแล่นออกจากประตูไป ครู่ใหญ่จึงได้ยินเสียงหญิงชราด่าขึ้น

“เด็กอุบาทว์ทั้งสองทุ่มเทเงินทองแต่ละวันไม่น้อย พยายามคิดจะถอนทุนคืนกลับไปบ้าง ไม่จับเจ่าอยู่จนดึกดื่นเที่ยงคืนเป็นตายอย่างไรก็ไม่ยอมไป”

เฮียงเฮียงผู้นั้นถ่มน้ำลายแล้วกล่าว

“เจ้าเด็กอุบาทว์ วันพรุ่งหากไม่ให้กำไลทองข้าพเจ้าคู่หนึ่ง ข้าพเจ้าไม่ให้มัน

เห็นความร้ายกาจสักเล็กน้อยก็ประหลาดไป"

จูลุ่ยยี้ฟังจนตาค้าง นางกล่าวขึ้น

"พวกประดานี้ทำอะไรกัน ?"

ไฮ้ตงแชเป็นผู้ตอบ

"ท่านมิทราบดอกหรือ นอกจากเป็นโจรขโมยแล้ว ในโลกก็มีนี่เท่านั้นที่เป็นการค้าขายไม่ต้องลงทุน"

จูลุ่ยยี้ยังคิดถามสืบไป พลันนึกขึ้นมาได้ นางถ่มน้ำลายแล้วกล่าวด้วยหน้าที่แดงฉาน

"ท่าน...ท่านเหตุไฉนพาพวกเรามาในสถานที่ปิศาจเยี่ยงนี้ ?"

"ข้าพเจ้าไม่พาพวกท่านมาที่นี้ จะให้ข้าพเจ้าพาพวกท่านไปที่ใดกัน ?"

ยู่ป้วยหยกต้องโพล่งด้วยความตระหนก

"หรือที่นี้เป็นบ้านของโอ๊วเหลาเล่า ?"

"ท่านคิดไม่ถึงกระมัง ?"

ยู่ป้วยหยกอึ้งอยู่เนิ่นนานจึงฝืนยิ้มแล้วกล่าว

"มิผิด นางกระทำดั่งนี้ก็เพื่อมิให้ผู้อื่นคิดไปถึง มิว่ามีคนมากน้อยเท่าใดที่ต้องการรังควานล้างแค้นกับนาง ต้องไม่มีผู้ใดจะคิดได้ว่า นางมาเปิดซ่องคณิกาอยู่ในเมืองนี้"

ไฮ้ตงแชกล่าวสวนคำทันที

"มิหนำซ้ำ ไม่ว่าผู้ใดพอเข้าซ่องคณิกา กระดูกจะเบากว่าเดิมไปครึ่งหนึ่งเท่านั้น หลังจากสุราลงท้องอีกสองสามจอก อยู่ต่อหน้าโกวเนี้ยที่ออดอ้อนออเชาะ ยิ่งไม่มีผู้ใดสามารถเก็บความลับไว้ได้ ดังนั้นเอง มิว่าในวงพวกนักเลงเกิดเรื่องราวใดขึ้น ต่างไม่อาจรอดหูตาโอ๊วเหลาเล่าได้"

จูลุ่ยยี้แค่นหัวร่อกล่าว

"ท่านรู้เรื่องราวเหล่านี้ได้ไม่น้อยจริง ๆ คาดว่าต้องเป็นผู้มีประสบการณ์อันโชกโชนชำนาญแน่นอน ?"

ไฮ้ตงแชกล่าวเสียงราบเรียบ

"มิผิด ข้าพเจ้ามีประสบการณ์ที่โชกโชนชำนาญจริง ๆ เฉพาะม่อฮวยเล้า (หอมองบุปผา) นี้ ก็มีคู่ขาถูกคอถูกใจอยู่เจ็ดแปดนาง เฮียงเฮียง (หอมหอม) ที่ส่งเสียงเมื่อครู่ ก็คือหนึ่งในจำนวนนั้น"

จูลุ่ยยี้เบะปาก นางคิดจะกล่าวกระไร ยู่ป้วยหยกรีบชิงเอื้อนเอ่ยขึ้นก่อน

"หากแม้นไฮ้เฮียไม่มาที่นี้ ไหนเลยจะสืบออกว่าที่นี่เป็นรังเก่าของโอ๊วเหลาเล่า ?"

ขณะว่ากล่าวได้พากันอ้อมถนนมา เห็นที่หน้าซุ้มประตูสีแดงฉานแขวนโคมใหญ่ไว้สองดวง เขียนอักษร 'ม่อฮวยเล้า' อยู่สามตัว

ตอนนี้กำลังมีชายฉกรรจ์ใส่เสื้อกางเกงสั้นชุดเขียวสองคนกวาดพื้น ยังมีชายสวมเสื้อยาวต่วนสีเขียวยืนมือไพล่หลังอยู่บนบันไดศิลา จับตามองดูโคมพลางกล่าว

"บนโคมมีบางแห่งถูกควันลนจนดำ พรุ่งนี้พอจะเปลี่ยนใหม่อีกสองใบได้แล้ว"

มันคล้ายรู้สึกมีคนเดินเข้ามา พลันหันหน้ามองทันที

ใต้แสงโคมไฟ เห็นคนผู้นี้มีอายสี่สิบแล้ว แต่ยังคงองอาจสง่า ผมหวีเรียบเป็นเงางาม หนวดยังตัดไว้เป็นระเบียบเรียบร้อย เสื้อผ้ายิ่งสวมใส่ได้สมส่วนสัด ดูไปคล้ายเป็นกงจื้อรูปงามที่มีความเป็นอยู่อันสุขสำราญ และนิยมชมชอบเรื่องเกลือกกลั้วกับอิสตรีด้วย

บุคคลเยี่ยงนี้ ถึงกับมายืนบนบันไดศิลาหน้าประตูช่องคณิกา และยังคล้ายตั้งตัวเป็นหัวหน้าช่อง กลับนับเป็นเรื่องประหลาดพิกลยิ่ง !

ไฮ้ตงแชเพิ่งเดินไปถึง ชายฉกรรจ์ชุดเขียวทั้งสองก็ดาหน้าเข้ามาหาแล้ว

ทั้งสองต่างน้อมกายคารวะยิ้มแย้มประจบพลางกล่าว

"ท่านมิใช่ไฮ้ตั๋วเอี๊ยหรือ ? ท่านผู้เฒ่ามิได้มาสองเดือนเศษแล้ว วันนี้เป็นลมใดจึงพัดพาท่านผู้เฒ่ามาได้ ? แต่ไฉนจึงมาดึกปานนี้ ?"

อีกผู้หนึ่งกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ดีที่เฮียงเฮียงโกวเนี้ยยังมิได้นอน นางคล้ายดั่งสังหรณ์ว่าไฮ้ตั๋วเอี๊ยจะมานั่งรออยู่แต่ในห้องตั้งแต่ยังไม่พลบ มิว่าผู้ใดใครอื่นต่างไม่ยอมพบทั้งสิ้น"

ไฮ้ตงแชไม่แยแสต่อพวกนั้น เพียงเบิ่งตากลมโตจ้องมองคนเสื้อยาวชุดเขียวแน่วนิ่ง

คนผู้นั้นจำต้องประสานมือคารวะ พลอยแย้มยิ้มแล้วกล่าว

"ร้านเล็กของเราแม้ปิดแล้ว แต่ตั๋วเอี๊ยเป็นอาคันตุกะประจำย่อม..."

ไฮ้ตงแชกล่าวเสียงเย็นชาขึ้น

"ท่านเป็นประมุขของที่นี้ ?"

"มิกล้า"

"ข้าพเจ้าไฉนไม่เคยพบเห็นท่านเลย ?"

"ข้าพเจ้าที่เป็นคนต่ำจนธรรมดา หากแม้นเดินผ่านหน้าอาคันตุกะ ไยมิใช่เป็นการทำลายอารมณ์อันสนุกสนานของท่านทั้งหลายไป"

ไฮ้ตงแชกล่าวเสียงเย็นชา

“ใช่แล้ว ! คนที่มาที่นี้ความจริงมาหาสตรีกัน เมื่อเห็นบุรุษนับว่าต้องพะอืดพะอมกันจริง ๆ แต่ทว่า ท่าน...น่ากลัวมิใช่กลัวทำลายอารมณ์ของพวกเราจึงหลบซ่อนตัวไว้กระมัง ?”

ความจริงคนชุดเขียวกำลังแย้มยิ้มจนระรื่น แต่เมื่อยิ่งฟังยิ่งรู้สึกเป็นคำพูดผิดปกติวิสัย รอยยิ้มบนใบหน้าจึงเริ่มชาค้างไป หันกายหมายจะปลีกตัวหนีทันที

ไฮ้ตงแชตวาดขึ้น

“หยุดไว้”

คนชุดเขียวหันมาฝืนหัวร่อแล้วกล่าว

“ข้าพเจ้าจะไปเรียกเฮียงเฮียงออกมา ตั้วเอี๊ยท่าน...”

“ท่านไม่ต้องเรียกเฮียงเฮียงออกมา ข้าพเจ้าตั้งใจมาหาท่านเท่านั้น”

“หาข้าพเจ้า”

คนชุดเขียวทวนคำด้วยความงุนงง ไฮ้ตงแชจึงกล่าว

“ท่านแม้ไม่รู้จักข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้ากลับรู้จักท่าน”

สีหน้าคนชุดเขียวแปรเปลี่ยนทันที พยายามฝืนยิ้มกล่าว

“หรือเป็นโกวเนี้ยในที่นี้ก้าวร้าวขัดใจตั้วเอี๊ย ตั้วเอี๊ยต้องการให้ข้าพเจ้าไปอบรมสั่งสอนพวกนาง ?”

“คนในที่นี้ของท่านมีผู้หนึ่งก้าวร้าวขัดใจข้าพเจ้าจริง ๆ”

“ผู้ใด ? เป็นเฮียงเฮียง ?”

“มิใช่”

“เป็นโซวเสียวเซี่ยว”

“มิใช่เสียวเซี่ยว (อ่อน ๆ) เป็นเหลาเล่า (แก่ ๆ) !”

สีหน้าคนชุดเขียวแปรเปลี่ยนไปอีกครั้ง หัวร่อคักคักแล้วกล่าว

“ตั้วเอี๊ยกล่าวเรื่องขบขันได้เก่งกาจยิ่ง”

จูลุ่ยยี้เดินเข้าไปบ้าง ขมวดคิ้วกล่าว

“ท่านไยต้องพร่ำพิไรกับคนประเภทนี้ ยังคงให้มันไปเรียกตัวผู้ของโอ๊วเหลาเล่าออกมาเถิด”

ไฮ้ตงแชกล่าวขึ้นทันที

“ท่านรู้จักคนผู้นี้เป็นใครหรือไม่ ?”

จูลุ่ยยี้โพล่งขึ้นด้วยความแตกตื่น

"หรือมันเป็นตัวผู้ของโอ๊วเหลาเล่าไปได้ ?"

นางเฒ่าพิกลที่ชราจนฟันร่วงหมดปากถึงกับเป็นภรรยาของกงจื้อรูปงามทีท่าองอาจผู้นี้ไปได้ จูลุ่ยยี้คาดฝันไม่ถึงเด็ดขาด !

ได้ยินไฮ้ตงแชกล่าวสืบไป

"ท่านทราบหรือไม่ มันเหตุใดจึงมักหลบซ่อน ไม่กล้าพบเห็นผู้คน ?"

"มิทราบ"

"เนื่องเพราะเมื่อกาลก่อนนี้มันก็เป็นคนมีชื่อมีแซ่อยู่ในวงพวกนักเลง ปัจจุบันกลับเป็นกุยกง (พ่อเล้า) ที่เปิดซ่องคณิกา หากแม้นให้สหายในวงพวกนักเลงล่วงรู้ไยมิใช่ฉีกหน้ากากทำลายเกียรติบรรพบุรุษทั้งแปดชั่วคนของมันไป !"

จูลุ่ยยี้กะพริบตากล่าว

"มันเมื่อกาลก่อนก็มีชื่อเสียงอยู่ในวงพวกนักเลงไม่น้อย ?"

"กลับไม่อาจนับเป็นชื่อต่ำ ๆ ได้"

"มันมีนามกระไร ?"

"มันก็คือประมุขคนเล็กของบ้วนบั๊กชัวจิงในภูเขาอึ้งชัว แซ่ชื้อนามเยาะอู้ชนชาวนักเลงตั้งฉายาเป็นยู่ฮวยเกี้ยมแขะ (มือกระบี่บุปผา) !"

จลุ่ยยี้หัวร่อแล้วโพล่งขึ้น

"มือกระบี่บุปผา ? นามนี้กลับนับว่าไม่เลว เสียดายที่บุปผาดอกนั้นกลับปักอยู่ในมูลโค ถึงกับได้ภรรยาที่ทั้งเฒ่าชราทุเรศอัปลักษณ์จนกลายเป็นปิศาจเฒ่าไปได้"

"หรือท่านไม่เคยเห็น โกวเนี้ยน้อย ๆ อายุสิบห้าสิบหกปี แต่งงานได้สามีเป็นผู้เฒ่าชรา ?"

"นั่นกลับผิดกัน..."

ไฮ้ตงแชส่งเสียงราบเรียบสอดคำขึ้น

"นั่นไม่มีที่ผิดแปลกใด โกวเนี้ยน้อยย่อมแต่งให้เฒ่าชรา ที่หวังก็คือทรัพย์สมบัติของเฒ่าผู้นั้น ที่มันยอมได้โอ๊วเหลาเล่าเป็นภรรยา ที่หวังกลับเป็นวิชาของโอ๊วเหลาเล่า"

แลเห็นชื้อเยาะอู้ฟังจนหน้าเขียว ๆ ขาว ๆ อยู่ตลอดเวลา จูลุ่ยยี้เข้าใจหากมันไม่เกิดขุ่นแค้นอาละวาด ก็จะต้องถูกกระตุ้นโทสะจนปางตายเป็นแน่แท้

มิคาด อีกครู่หนึ่ง ใบหน้ามันถึงกับปรากฏรอยยิ้มมาได้ ยิ้มพลางกล่าว

"ในเมื่อท่านทั้งหลายมาหาข้าพเจ้า เหตุใดไม่เชิญเข้านั่งข้างในก่อน ?"

ไฮ้ตงแชแค่นหัวร่อสวนคำ

"ท่านไม่ต้องเชิญ ข้าพเจ้าก็ต้องเข้าไปแน่นอน"

ชายฉกรรจ์ที่กวาดพื้นทั้งสองฟังจนตาเหลือกค้างนานแล้ว ต่างคิดหนีเอาตัวรอดเพื่อปลอดภัยไว้ก่อน มิคาด ไฮ้ตงแชพลันหันมามอบของที่ประคองให้แก่มันแล้วกล่าว

"หามเข้าไป"

ชายฉกรรจ์ทั้งสองไม่กล้ายื่นมือรับ แต่มิกล้าไม่รับจึงรู้สึกมือทั้งสองสั่นระริกขณะเพิ่งยกขึ้นก็แทบปล่อยให้ร่วงหล่นลงไปแล้ว

ไฮ้ตงแชรีบรับไว้ตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"เจ้ารู้จักเป็นของใดหรือไม่ ?"

"มิ...มิทราบ"

ไฮ้ตงแชมิทันกล่าวสืบต่อไป จูลุ่ยยี้พลันหัวร่อแล้วเอื้อนเอ่ย

"ของนี้นับว่ามีค่ามหาศาล หากพวกเจ้าหลุดมือตกเสีย จะต้องโชคร้ายย่ำแย่แน่แท้"

ชายชุดเขียวกะพริบนัยน์ตากล่าว

"หรือเป็นของกำนัลที่ตั๋วเอี๊ยมอบแก่เฮียงเฮียงโกวเนี้ย ?"

จูลุ่ยยี้สวนคำทันที

"ใช่แล้ว นับเป็นของกำนัลที่พวกเราจงใจส่งมาให้ แต่มิใช่มอบแก่เฮียงเฮียงเป็นมอบให้แก่เฉ่าเฉ่า (เหม็น ๆ)"

ชายฉกรรจ์งุนงงวูบหนึ่ง รีบหัวร่อประจบแล้วกล่าว

"ผู้ต่ำต้อยกลับมิเคยได้ยิน ในที่นี้มีเฉ่าเฉ่าโกวเนี้ยอยู่"

จูลุ่ยยี้หัวร่อคักคักแล้วกล่าว

"บุปผาปักอยู่บนมูลโค นั่นยังไม่เหม็นเพียงพอ ?"

ชายฉกรรจ์ชุดเขียวไม่กล้าตอบโต้อีกแล้ว ยกแผ่นกระดานเดินเข้าไปทันที ศีรษะของทั้งสองมีเหงื่อโซมอยู่ไม่ขาดสาย

ชื้อเยาะอู้กลับยังคงยิ้มแย้มดุจดั่งเดิม ผายมือเชื้อเชิญด้วยทีท่านอบน้อม แต่ทว่าดวงตามันกลอกกลิ้งอยู่ไม่หยุดยั้ง มิว่าท่วงท่าใด ๆ ของผู้คนในบริเวณ ต่างอย่าหมายหลบรอดจากตาทั้งคู่ของมันได้

ทั้งปวงผ่านลานตึกไปสองแห่ง ยังไม่รู้สึก 'หอม่อฮวยเล้า' ผิดจากซ่องคณิกาอื่น ๆ เท่าใด แสดงว่าตึกทั้งสองแห่งนี้ใช้ต้อนรับอาคันตุกะธรรมดา

แต่เมื่อได้เข้าสวนดอกไม้ใหญ่ที่ด้านหลังทั้งปวงจึงเพิ่งสำนึก สถานที่นี้นับเป็นแหล่งดึงดูดเงินทองอย่างมีประสิทธิภาพจริง ๆ มาตรว่าตอนนี้เป็นปลายฤดูชิวเทียน แต่ในสวนยังมีบุปผานานาพันธุ์บานสะพรั่งด้วยสีสันสดใส

ในกลิ่นหอมอันชวนเคลิบเคลิ้มหลงใหล ยังมีกลิ่นเครื่องประทินผิวลอยมาเป็นระยะ ๆ ภูเขาจำลอง ลำธารน้ำ เก๋งศาลารำไรอยู่ในหมู่ไม้ใบหญ้า เบื้องหลังสุดเป็นห่อเล็ก ๆ ที่สร้างไว้งามประณีต

หอน้อยตอนนี้มีม่านไข่มุกปิดทุกแห่งหน แสงไฟมืดสลัวไปแล้ว แต่ยังมีเสียงหัวร่อและเสียงครวญครางอันชวนสะท้านใจแว่วออกมา...เสียงหัวร่อต่อกระซิกแม้วาบหวามใจ แต่เสียงครวญครางกลับยิ่งบีบคั้นจิตใจจนกระสันปั่นป่วน ไม่อาจบังคับตัวเองได้ มิน่าเล่ามีบ้างบางคนเพียงขอให้ชื่นชมสักค่ำคืน แม้ทุ่มเทเงินทองจนหมดจนสิ้นก็ยินดีไม่เสียดาย

จูลุ่ยยี้ชะม้ายมองไฮ้ตงแชแว่บหนึ่งแล้วกล่าว

"ที่อยู่อาศัยบนหอน้อย น่ากลัวเป็นพวกสหายเก่าเหล่านั้นของท่าน ?"

"เฮอะ"

"บัดนี้ พวกนางมีโรคภัยไข้เจ็บแล้ว ท่านไฉนไม่ขึ้นไปเยี่ยมเยียนพวกนาง ?"

ไฮ้ตงแชพลอยต้องงุนงงไปวูบหนึ่ง จึงกล่าว

"ป่วยแล้ว ?"

"หากไม่เจ็บป่วย เหตุใดจึงต้องครวญคราง ?"

ไฮ้ตงแชอย่างไรก็อดใจไม่ได้ ต้องหัวร่อโพล่งออกมาดัง ๆ

จูลุ่ยยี้ถลึงตาถามไป

"ท่านหัวร่อเรื่องอันใด ? มีที่ใดน่าหัวร่อด้วย ?"

ไฮ้ตงแชเหลือบมองนางอีกครั้ง มิทราบเป็นอย่างไรถึงกับหัวร่อไม่ออกจริง ๆ

ดรุณีน้อยที่ชาญฉลาดและสวยสะคราญนางนี้ มาตรแม้นเติบใหญ่ในความทุกข์ลำเค็ญ แต่หัวใจของนางยังคงไร้เดียงสาดุจทาริกา บริสุทธิ์จนคล้ายกระดาษขาว !

เรื่องราวที่นางเข้าใจ บางครั้งแม้จะมากมายไปกว่าคนชราที่คร่ำโลกแล้ว แต่มีบางครั้ง ยังมิอาจทัดเทียมกับทารกในวัยไล่เลี่ยกับนาง

ในใจยู่ป้วยหยกไยมิใช่ลอบสะทกสะท้อนด้วยความเวทนา

จูลุ่ยยี้เห็นสีหน้าของคนทั้งหลาย ทราบทันทีว่านางกล่าวผิดพลาดไปแล้วแต่มิอาจถามไถ่ได้ จำต้องเชิดปากอัดความสงสัยอยู่แต่ในใจ

จิตใจนางตอนนี้ยังคงคับแค้นยิ่งกว่ายู่ป้วยหยกเสียอีก

ชื้อเยาะอู้พลันยิ้มเล็กน้อยแล้วกล่าว

"ในที่นี้มีหลายคนเจ็บป่วยไปจริง ๆ ข้าพเจ้าจะต้องบอกความปรารถนาดีของโกวเนี้ยให้แก่พวกนางทราบ"

จูลุ่ยยี้ส่งเสียงดัง ๆ

“เราไม่มีปรารถนาดีอันใด ท่านก็มิต้องมาแสร้งทำเป็นคนดีงาม ท่านเข้าใจเรามิทราบพวกนางเจ็บป่วยหรือ ?”

ปากนางแม้กล่าวเยี่ยงนั้น แต่ในใจยังอดรู้สึกขอบคุณชื้อเยาะอู้มิได้ รู้สึกว่าคนผู้นี้แม้นับว่าเห็นแก่หลักวิชาบู๊จึงยอมให้โอ๊วเหลาเล่าเป็นภรรยา ยังพออภัยให้ได้

ที่มุมของสวนดอกไม้ใหญ่ ยังมีประตูวงเดือนอีกบานหนึ่ง

ผ่านประตูนี้ไป ถึงสวนเล็ก ๆ ที่ยิ่งงามประณีตกว่า กลางสวนน้อยมีหอเล็ก ๆ อยู่หลังหนึ่งเช่นกัน แต่บนหอกลับจุดไฟสว่างไสว แสดงว่าเป็นที่อยู่ของประมุข

ถึงที่นี้ชายฉกรรจ์ชุดเขียวทั้งสองคิดจะวางของที่หามลง แต่พวกมันเพิ่งก้มตัวไฮ้ตงแชก็ถลึงตาตวาดไป

“เรียกพวกเจ้าหามเข้าไป พวกเจ้าไฉนไม่หามเข้าไป ?”

ชายฉกรรจ์ชุดเขียวตะกุกตะกักด้วยความหวาดหวั่น

“นี่...นี่เป็นที่อยู่ของไท้ฮูหยิน (มารดาประมุข) ผู้ต่ำต้อยไม่กล้าเข้าไปโดยอุกอาจ”

ชื้อเยาะอู้ตบบ่าพวกมันพลางกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“หามเข้าไปเถิด มิเป็นไร”

ชายฉกรรจ์ชุดเขียวปาดหยาดเหงื่อบนใบหน้า แล้วจำต้องกัดฟันหามไปด้วยความหวาดหวั่น

ยู่ป้วยหยกพลันถอนหายใจยาว กล่าวว่า

“ท่านมีฝีมืออำมหิตมาก”

รอยยิ้มชื้อเยาะอู้ชาค้างทันที พยายามฝืนยิ้มกล่าวว่า

“ท่านมีสายตาร้ายกาจอย่างยิ่ง !”

ยู่ป้วยหยกไม่กล่าวกระไรอีก แต่ถามชายฉกรรจ์ชุดเขียวทั้งสอง

“ในบ้านพวกท่านยังมีผู้ใดอยู่บ้าง ?”

ชายฉกรรจ์ทั้งสองเพิ่งวางของลงบนโต๊ะ ผู้หนึ่งกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“อูซำยังเป็นโสดโดดเดี่ยว ส่วนบ่าวมีภรรยาแล้ว”

“ท่านรีบกลับไปล่ำลาต่อนางเถิด หากช้าน่ากลัวไม่ทันแล้ว”

ชายฉกรรจ์ผู้นั้นโพล่งขึ้นด้วยความแตกตื่น

“ล่ำลา ? บ่าว...บ่าวยังไม่ตาย...”

ยู่ป้วยหยกกล่าวด้วยความสมเพช

“ในเมื่อท่านทราบความลับของมัน ยังคิดมีชีวิตรอดได้ ?”

คนผู้นั้นเหลือบดูชื้อเยาะอู้แว่บหนึ่ง ร้องด้วยความแตกตื่น

“เป็นความหมายกระไรกัน ?”

ยู่ป้วยหยกถอนใจกล่าว

“ถอดเสื้อออก ดูที่ซึ่งมันตบเมื่อครู่ พวกท่านก็รู้ว่าเป็นความหมายกระไรแล้ว”

มิทันจบคำทั้งสองต่างลนลานฉีกเสื้อออกมา

เมื่อครู่ที่ชื้อเยาะอู้ตบเบา ๆ ถึงกับทิ้งรอยมือสีเขียวจาง ๆ อยู่บนไหล่ของทั้งสองได้ กึ่งกลางของรอยฝ่ามือยังมีรูเข็มเล็ก ๆ อยู่

ภายในรูเล็ก ๆ ความจริงมีโลหิตซึมอยู่ ตอนนี้สีโลหิตเปลี่ยนเป็นดำไปแล้ว ได้กลิ่นเหม็นคล้ายปลาตายตั้งแต่ไกลอีกด้วย

ทั้งสองมองเพียงปราดเดียวต่างหน้าเผือดขาวราวซากศพทันที

ยู่ป้วยหยกถอนหายใจกล่าว

“ตอนมันยื่นมือตบนั้น เราแลเห็นในนิ้วของมันมีเข็มติดอยู่ เข็มแทงลงไปในเนื้อหนังพวกท่าน พวกท่านถึงกับไม่รู้สึกเจ็บปวดสักน้อยนิด แสดงว่าบนเข็มต้องมีพิษอันร้ายแรงอยู่”

ดวงตาไฮ้ตงแชปรากฏแววนิยมชมเชยขึ้นวูบหนึ่งทันที จะอย่างไรก็ตาม ความหนักแน่นเยือกเย็น และละเอียดสุขุมของยู่ป้วยหยก นับเป็นที่มันต้องละอายโดยไม่มีทางทัดเทียมได้

ชายฉกรรจ์ชุดเขียวทั้งสองคุกเข่าโครมลงกับพื้น กราบไหว้ขอชีวิตกันจนโหยหวน

ชื้อเยาะอู้กลับหันไปแย้มยิ้มให้ยู่ป้วยหยกแล้วกล่าว

“สายตาของพี่ท่านผู้นี้ นับเป็นที่น่าเคารพเลื่อมใสจริง ๆ แต่เสียดายที่พี่ท่านยังกล่าวผิดไปอีกเรื่องหนึ่ง”

“อ้อ ?”

ชื้อเยาะอู้กล่าวเสียงอ้อยอิ่ง

“ข้าพเจ้าตอนนี้แม้นับว่าปล่อยพวกมันกลับไป พวกมันก็เดินไม่พ้นลานตึกนี้ได้”

ชายฉกรรจ์ชุดเขียวแผดร้องพลางตะกายขึ้นจากพื้น วิ่งล้มลุกคลุกคลานจนพ้นประตูแล้วก็ไม่มีเสียงแว่วมาอีกเลย

ชื้อเยาะอู้กล่าวเสียงนุ่มนวล

“พวกเจ้าสงบใจไปเถิด เราต้องจัดการงานศพของพวกเจ้าอย่างดีแน่นอน”

แล้วยังปิดประตูไว้ หันมากล่าวอย่างยิ้มแย้มแจ่มใส

“เชิญท่านทั้งหลายนั่ง”

วาจาประโยคนี้แม้จะกล่าวตามมารยาทธรรมดา แต่เมื่อเปล่งออกจากปากผู้ที่เพิ่งปลิดชีวิตคนไปสองคน กลับน่าสะพรึงกลัวจนผู้ได้ยินต้องขนลุกเกรียว

จูลุ่ยยี้ที่เบิ่งตาถลึงจ้องมันตลอดเวลา จวบจนบัดนี้จึงถอนใจยาวกล่าวว่า

“เราตอนนี้จึงเพิ่งทราบ ท่านกับโอ๊วเหลาเล่านับเป็นคู่ที่ฟ้าจงใจสรรค์สร้างมาจริง ๆ”

ชื้อเยาะอู้ยิ้มพลางกล่าว

“ข้าพเจ้ากับนางเป็นสามีภรรยากันมานานปี ความสามารถของนาง ข้าพเจ้าจะมากจะน้อยก็ต้องเรียนมาได้บ้าง”

จูลุ่ยยี้แทบไม่ยอมเชื่อว่า วาจาประโยคนี้จะดังออกจากปากของมัน นางจึงอดมิได้ต้องถอนใจกล่าวอีกครั้ง

“หากนับความหนาของหนังหน้า นางน่ากลัวยังต้องฝึกหัดจากท่านจึงสมควร”

“โกวเนี้ยยกย่องเกินไปแล้ว”

“แต่หากท่านคิดใคร่ฆ่าปิดปากจริง เพียงฆ่าพวกมันสองคนนั้นยังไม่พอดอก ยังสมควรฆ่าพวกเราทั้งสามด้วยจึงถูกต้อง”

คราวนี้ ชื้อเยาะอู้มิทราบกล่าวอย่างไร แต่ไฮ้ตงแชแค่นเสียงเย็นชาขึ้นว่า

“ในเมื่อมันยอมให้พวกเราเข้ามาในที่นี้ ท่านเข้าใจมันยังจะยอมให้พวกเรารอดออกไปหรือ ?”

“อ้อ...ที่แท้มันยังมีเจตนานี้อยู่”

ไฮ้ตงแชแค่นหัวร่อกล่าว

“เพียงเสียดายที่มันยังไม่มีความสามารถระดับนี้”

ชื้อเยาะอู้เพียงฟังอย่างยิ้มแย้ม โดยไม่สอดปากสอดคำด้วย

ไฮ้ตงแชพลันหันมาถลึงตาให้แล้วกล่าว

“ท่านทราบหรือไม่ว่า ของที่เราส่งแก่ท่านนั้นคือสิ่งไร ?”

ชื้อเยาะอู้ตอบอย่างยิ้มแย้ม

“หากแม้นข้าพเจ้าเดาไม่ผิด นี่น่ากลัวเป็นซากศพของภรรยาข้าพเจ้า ?”

วาจาประโยคนี้ ถึงกับกล่าวออกจากปากมันเองได้ โดยมันถึงกับหน้ายังไม่เปลี่ยนสี เฉื่อยชาจนธรรมดาอย่างยิ่ง นับว่ากระทั่งนัยน์ตายังไม่กะพริบเลย !

จูลุ่ยยี้กลับเป็นฝ่ายแตกตื่นจนสะดุ้งเฮือก ร้องโพล่งไป

“ท่านไม่รู้สึกประหลาดใจสักน้อยนิด ?”

ชื้อเยาะอู้กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“ขึ้นเขามากมาย ที่สุดต้องพบเสือร้าย ภรรยาเพาะศัตรูคู่อาฆาตมาในชีวิตมากหลาย ข้าพเจ้าคำนวณแน่แต่แรกแล้ว นางจะเร็วจะช้าต้องมีเวลาเยี่ยงนี้ขึ้นสักวัน”

“ท่าน...ท่านไม่เสียใจ ?”

ชื้อเยาะอู้หัวร่อขึ้นอีกครา กล่าวว่า

“ในเมื่อท่านทั้งหลายทราบแล้วว่าข้าพเจ้ายอมแต่งงานกับนางเพราะต้องการวิชาฝีมือ ข้าพเจ้าตอนนี้หากมีทีท่าโศกเศร้าเสียใจออกไป ไยมิใช่กลับเป็นที่ขบขันของพวกท่าน ?”

“เช่นนี้เป็นว่า พวกเรากลับคล้ายช่วยเหลือท่านใช่หรือไม่ ?”

ชื้อเยาะอู้ยิ้มแย้มไม่ตอบ คล้ายดั่งยอมรับโดยดุษฎี

จูลุ่ยยี้กล่าวสืบต่อไป

“ท่านเพราะต้องการศึกษาวิชาบู๊จึงรับนางเป็นภรรยานั่นยังพอทำเนา รอจนท่านไม่ปรารถนาจับเจ่ากับนางต่อไป พอจะสะบัดหน้าปลีกตัวได้ ท่าน...ท่านเหตุไฉนจึงต้องให้นางตายด้วย ?”

น้ำเสียงของนางพลันแหบพร่าขึ้นมา มิทันจบคำโถมไปยังชื้อเยาะอู้ แล้วลงมือจู่โจมไปสามกระบวนท่าซ้อน ๆ ล้วนเป็นไม้ตายที่ปลิดชีวิตได้ทั้งสิ้น !

ชื้อเยาะอู้ไม่รู้สึกแตกตื่น พลิ้วกายถอยไปหลายเชียะ โพล่งด้วยความสงสัย

“โกวเนี้ยไฉนเกิดมาประท้วงแทนนางแล้ว ?”

จูลุ่ยยี้ตวาดด้วยโทสะ

“มนุษย์ที่ไร้น้ำจิตน้ำใจดุจดังท่าน ทุกผู้คนต่างฆ่าได้ทั้งสิ้น !”

นางตวาดด้วยโทสะพลางยังคิดโถมเข้าไปลงมือ แต่ถูกยู่ป้วยหยกคว้ามือรั้งไว้ไม่ยอมปล่อย

ไฮ้ตงแชกลับมิทราบว่า เป็นเพราะนางเกิดนึกถึงประสบการณ์อันเจ็บช้ำของมารดานาง จึงมีความเคียดแค้นชิงชังต่อคนไร้น้ำจิตน้ำใจทรยศต่อความรักทั้งแผ่นดิน

เมื่อเห็นจูลุ่ยยี้สะบัดดิ้นรนหมายให้หลุดจากการฉุดรั้งของยู่ป้วยหยก ไฮ้ตงแชจึงพลอยเข้าขวางนางไว้บ้าง ขมวดคิ้วกล่าว

“ยาขจัดพิษ ! หรือท่านลืมไปแล้ว ?”

จูลุ่ยยี้ร้องเสียงแหบแห้ง

“เรายอมถูกพิษกำเริบปลิดชีวิต ก็ต้องฆ่ามันให้ได้ !”

พลันมีเสียงบันไดดัง คนผู้หนึ่งกล่าวขึ้น

"มีผู้ใดถูกพิษของเอียเท้าปิศาจเรา รีบมาให้เราตรวจดูอาการ"

โอ๊วเหลาเล่าที่มีวัยสูงศักดิ์สูง เมื่อถึงปากคนผู้นี้ถึงกับกลายเป็นเอียเท้าไป คนทั้งปวงแม้มิเคยพบผู้คนนี้ ก็เดาออกว่านางต้องเป็นมารดาโอ๊วเหลาเล่าแน่!

(เอียเท้า เป็นนามเรียกหญิงรับใช้และสตรีที่ยังไม่มีสามี ตามประเพณีจีนโบราณ สตรีมีสามีแล้วต้องเกล้าผมมวยเดียว ส่วนสตรีโสดเกล้าเป็นสองหรือสามมวยจึงมีลักษณะคล้ายง่ามหนังสติ๊ก ตรงกับหนังสือตัวเอีย)

ได้ยินเสียงติงตงดังเป็นจังหวะ ปรากฏหญิงชราหน้าตาปรานีมีราศี ท่วงท่าสง่าน่าเคารพ มือซ้ายนับลูกประคำพวงยาว มือขวามือไม้เท้าหัวมังกร ถูกเอียเท้าสองนางประคองมา แม้ว่าผมจะขาวสล้างทั้งศีรษะ ฟันทั้งปากยังไม่หลุดร่วงแม้แต่ซี่เดียว ถึงกับยังเยาว์วัยกว่าโอ๊วเหลาเล่ามากหลาย มิหนำซ้ำ ดูแล้วคล้ายเป็นฮูหยินอายุยืนที่สมบูรณ์พูนสุขทุก ๆ ประการ ไหนเลยคล้ายเป็นมารดาของสตรีเช่นโอ๊วเหลาเล่าได้!

กระทั่งจูลุ่ยยี้ยังจ้องมองจนตะลึงลานไปแล้ว

ชื้อเยาะอู้รีบปราดเข้ารับหน้าด้วยทีท่าเคารพนบน้อม กล่าวเบา ๆ ไปหลายคำ

โอ๊วไท้ฮูหยินสั่นระริกทันที กล่าวขึ้นว่า

"อยู่...อยู่บนโต๊ะนั้น?"

"ใช่แล้ว"

โอ๊วไท้ฮูหยินกล่าวเสียงสั่นสะท้าน

"ตายได้ดี ตายได้ดี เรามิทราบบอกกับนางมามากครั้งเท่าใด เรียกนางอย่าได้ประทุษร้ายผู้คน เราทราบแล้วว่า นางประทุษร้ายคนไม่สำเร็จ จะต้องกลายเป็นทำอันตรายต่อตนเองไปได้"

แม้ปากว่ากล่าวเยี่ยงนั้น แต่น้ำตาได้หลั่งไหลลงมา กระแทกไม้เท้าในมือแล้วกล่าวสืบไป

"รีบนำออกไปฝัง ฝังไว้ยิ่งไกลยิ่งประเสริฐ เราจะถือ...ถือว่าไม่เคยมีบุตรีนางนี้ พวกท่านคราหน้า มิว่าผู้ใดก็ห้ามเอ่ยถึงนางต่อหน้าเรา"

ยู่ป้วยหยกอย่างไรก็คิดไม่ถึง มารดาโอ๊วเหลาเล่าจะเป็นผู้รู้ความควรมิควรได้กระจ่างปานนี้ มาตรแม้นมีความชิงชังโอ๊วเหลาเล่าจนจับจิตใจ แต่ตอนนี้กลับรู้สึกโศกเศร้าขึ้นมาจนได้

แลเห็นหญิงชราพริ้มตาหายใจอย่างเหนื่อยอ่อนอยู่ครู่หนึ่ง จึงกล่าวช้า ๆ

"เป็นท่านใดถูกพิษ?"

"โกวเนี้ยท่านนั้นเอง"

โอ๊วไท้ฮูหยินลืมตามองจูลุ่ยยี้แล้วถอนใจยาวกล่าวว่า

"สวรรค์ทรงปรานี โกวเนี้ยที่สะคราญน่ารักปานนี้ นางถึงกับอำมหิตไปลงมือได้...อู้ยี้ เจ้ายังไม่รีบไปดูผู้อื่นถูกพิษใด ?"

ชื้อเยาะอู้เพิ่งคิดเข้าไปดู จูลุ่ยยี้ก็ได้ส่งเสียงดัง ๆ

"ไม่ต้องให้ท่านเข้ามาดู เราถูกพิษจากเล็บของนางเอง"

โอ๊วไท้ฮูหยินโพล่งด้วยความตระหนก

"ในร่างท่านยังถูกนางตะกุยเป็นแผล ?"

"อืมม์"

"บาดเจ็บอยู่ที่ใด ?"

"บนมือ"

คิ้วขาวโพลงของโอ๊วไท้ฮูหยินขมวดแนบแน่นอีกครา กล่าวว่า

"นางทำอันตรายท่านตั้งแต่เมื่อใด ?"

"พอสว่างก็เป็นเวลาสามวันพอดี"

โอ๊วไท้ฮูหยินเหลือบดูท้องฟ้านอกหน้าต่างแว่บหนึ่งแล้ว ระบายลมจากปากยาว ๆ พลางกล่าว

"สวรรค์พิทักษ์รักษาท่าน นับว่ามิได้มาสายเกินไปจริง ๆ"

ยู่ป้วยหยกอดมิได้ต้องถามขึ้น

"ตอนนี้ยังมีทางช่วย ?"

โอ๊วไท้ฮูหยินกล่าวเสียงนุ่มนวล

"โกวเนี้ยน้อยที่น่ารักปานนี้ สวรรค์ต้องไม่ยอมให้นางตายไปเป็นแน่นอน ท่านวางใจให้เต็มที่เถิด"

จวบจนบัดนี้ ยู่ป้วยหยกจึงระบายลมจากปากอย่างโล่งอกได้จริง ๆ ความยากแค้นลำเค็ญ ความทุกข์ทรมานในหลายวันนี้ จวบจนตอนนี้จึงนับว่ามีคุณค่ามาชดใช้ แต่ความอ่อนล้าระโหยที่ตรากตรำในหลายวันพอถึงตอนนี้กลับคล้ายดังกำเริบขึ้นก็ปาน

ยู่ป้วยหยกรู้สึกอ่อนล้าไปทั้งร่าง จนแทบต้องล้มลงนอนเสียให้ได้ ยังคงพยายามฝืนกล่าว

"ไท้ฮูหยินมาตรแม้นเปรื่องปราดเช่นนี้ แต่มีอีกเรื่องหนึ่งที่ข้าพเจ้ามิอาจไม่กล่าว"

"เรื่องอันใด ?"

“การตายของโอ๊วเหลาเล่า มิใช่ถูกผู้อื่นทำร้าย แต่เป็นนางรู้ตัวว่าสิ้นหวัง บนแผ่นกระดานนั้นยังมีคำสั่งเสียของนางอยู่ และก็ได้พาดพิงถึงเรื่องยาขจัดพิษด้วย”

โอ๊วไท้ฮูหยินถอนใจยาวกล่าวด้วยความรันทด

“หากมิใช่เช่นนี้ ท่านเข้าใจว่าเราจะอำมหิตไม่ไปช่วยชีวิตโกวเนี้ยน้อยนางนี้ ?”

ยู่ป้วยหยกถอนใจยาวเช่นกัน กล่าวว่า

“อย่างไรก็ตาม น้ำใจการยื่นมือช่วยของไท้ฮูหยิน พวกข้าพเจ้าต้องมิกล้าลืมเลือนเด็ดขาด”

โอ๊วไท้ฮหยินกล่าวว่า

“พวกท่านต่างมีทีท่าเหน็ดเหนื่อยมากแล้ว นั่งพักผ่อนก่อนเถิด เราจะไปนำยาขจัดพิษมาให้ในบัดนี้แล้ว”

ปากนางว่ากล่าววาจา ร่างได้เดินงก ๆ เง่น ๆ ออกไป เอียเท้าสองนางที่ประคองนางเข้ามาเมื่อครู่ ตอนนี้ได้หามซากศพโอ๊วเหลาเล่าออกไปแล้ว

ชื้อเยาะอู้รีบชิงปราดเข้าไปประคองนางไว้

ยู่ป้วยหยกยังคิดกล่าวกระไรอีก แต่ไม่อาจทนทานต้องล้มลงไปบนเก้าอี้ด้วยความอ่อนล้า ไฮ้ตงแชกล่าวว่า

“ท่านวางใจ อย่างมากเพียงคร่เดียวนางก็นำยาขจัดพิษออกมาให้แล้ว”

จูลุ่ยยี้เบะปากกล่าว

“หากนางพาลไม่นำออกมา ?”

ไฮ้ตงแชแค่นหัวร่อกล่าว

“นางรู้แน่ว่าไม่นำยาขจัดพิษออกมา เราต้องไม่ยอมปล่อยนาง...นางน่ากลัวยังไม่มีขวัญดีถึงปานนี้...”

บทที่ 55

หลั่งเลือดในห้องหอ

จูลุ่ยยี้แค่นหัวร่อใส่หน้าแล้วกล่าว

"นางมิทราบท่านเป็นใคร เหตุใดต้องกลัวท่าน ?"

ไฮ้ตงแชกล่าวด้วยความภาคภูมิ

"นางออกไปดูอักษรบนแผ่นกระดานนั้น ก็ทราบว่าข้าพเจ้าเป็นผู้ใดแล้ว"

ขณะเวลานั้นเอง พลันมีเสียง "ควับ" ดังขึ้นแล้ว เสียงโครมครามดังตามติดตามประตูหน้าต่างทุกบาน ต่างมีกรงเหล็กร่วงลงปิดไว้สนิทแน่น !

ยู่ป้วยหยกถูกเสียงนี้ก่อกวนจนตกใจตื่น กระโดดลุกขึ้นร้องไป

"แย่แล้ว พวกเรายังคงหลงกลจนได้ !"

ไฮ้ตงแชหน้าเปลี่ยนสีทันที ร้องขึ้นว่า

"คิดมิถึงนางเฒ่าผู้นี้ยังจะอำมหิตเลือดเย็นกว่าบุตรีของนางเสียอีก"

จูลุ่ยยี้กล่าวเสียงเย็นชาขึ้น

"และขวัญนางยังดีไม่น้อย ถึงกับกล้าถอนหนวดจิ้งจอกฟ้าได้ !"

ใบหน้าดำคล้ำของไฮ้ตงแชกลายเป็นเขียวซีดด้วยโทสะปราดไปที่ประตู ต่อยผางเต็มแรง

มันที่หมัดเดียวสามารถต่อยม้าวิ่งตายคาที่ได้ ความรุนแรงมีเพียงใดก็แน่แก่ใจแล้ว แต่ทว่าลูกกรงเหล็กของประตูกลับไม่สะเทือนแม้แต่น้อย

กลับเป็นโต๊ะเก้าอี้และภาพตามผนังร่วงล้มดังสนั่นหวั่นไหว เมื่อพิจารณา ที่แท้

กรอบประตูหน้าต่างล้วนเป็นเหล็กฉาบสีจึงสังเกตมิออก

ไฮ้ตงแชยืนตะลึงลานจนหน้าชีดเผือด จูลุ่ยยี้โถมเข้าไปในอ้อมอกยู่ป้วยหยกร่ำไห้รำพันว่าเป็นเพราะนางจึงทำให้ทุกคนต้องมาหลงกลไป

ในตอนนั้น ตามผนังมีช่องเกิดขึ้นและมีควันสีเขียวพุ่งเข้ามา ยู่ป้วยหยกรีบร้องสั่งให้สกัดลมหายใจไว้ แน่ใจว่าเป็นควันพิษ

แต่ทว่า ควันพิษพุ่งเข้ามาทั่วทุกทาง ทุกคนจะทนได้นานเพียงไร ? ไฮ้ตงแชจึงกัดฟัน ต่อยใส่ประตูหน้าต่างจนสุดเรี่ยวแรงอีกหลายหมัด แต่ผนังทุกด้านกลับไม่สะทกสะท้าน มิหนำซ้ำ ยังร้องระอดจเป็นเตาหลอมใบมหึมาไปแล้ว

จูลุ่ยยี้ที่บาดเจ็บไม่ทุเลา จึงร้อนอบเหงื่อซึมโซมหน้า ยู่ป้วยหยกเกิดความเวทนา ยกมือหมายเช็ดให้ แต่เห็นแขนเสื้อมีฝุ่นขาวอยู่เต็ม และผมของจูลุ่ยยี้ก็มีด้วย จึงแหงนหน้ามองไป ต้องตื่นเต้นจนลิงโลดยิ่ง เพราะเห็นเพดานมีรอยร้าวอยู่มากมาย แสดงว่าร้าวเพราะกำลังหมัดของไฮ้ตงแช และยืนยันว่าเพดานห้องมิได้หลอมจากเหล็กแผ่น

ยู่ป้วยหยกรีบพุ่งตัวขึ้นใช้ไหล่กระแทกเพดานจนสุดแรง รอยร้าวยิ่งแตกมากขึ้น ไฮ้ตงแชเมื่อเห็น มิรอให้ยู่ป้วยหยกพลิ้วลงถึงพื้น ก็รีบพุ่งขึ้นกระแทกบ้าง ครั้งเดียวเท่านั้น เพดานแตกเป็นช่องใหญ่ ร่างหายลับตาไป ย่ป้วยหยกกับจลุ่ยยี้จึงรีบพุ่งตามขึ้นไปบ้าง

ชั้นบนเป็นห้องนอนที่สวยงาม แสดงว่าเป็นห้องส่วนตัวของโอ๊วเหลาเล่า แต่ทั้งหอกลับไม่มีคนเหลืออยู่เลย ทั้งสามหาทุกซอกทุกมุมแล้วจูลุ่ยยี้จึงบอกว่า พวกมันต้องหนีไปหลบซ่อนเสียหมดสิ้นแล้ว

ไฮ้ตงแชแค่นหัวร่อกล่าวขัดขึ้น

“พวกมันหนีไม่รอดดอก สถานที่นี้พวกมันเพียรสร้างด้วยความยากลำบากไหนเลยจะยอมทอดทิ้งง่าย ๆ”

ปากมันว่ากล่าว แต่ร่างได้พุ่งปราดไปจากหอแล้ว จูลุ่ยยี้แค่นหัวร่อไล่หลังพลางกล่าว

“เจ้าเด็กผู้นี้เอ่ยปากคราใด เป็นคล้ายทราบเรื่องราวทั้งมวลแล้วก็ปาน แต่ความจริง กลับไม่รู้เรื่องราวใดทั้งสิ้น !”

ยู่ป้วยหยกกล่าวเสียงนุ่มนวล

“แต่ท่านอย่าได้ลืมคุณความดีของมัน ครานี้หากมิใช่มัน พวกเราน่ากลัวถูกอัดตายอยู่ในห้องล่างแล้ว”

จูลุ่ยยี้เชิดปากกล่าวด้วยความไม่ยินยอม

“เป็นท่านช่วยมันชัด ๆ เหตุไฉนจึงว่ามันช่วยท่านไว้ ? หากมิใช่ท่านพบเห็นเพดานห้องมีจุดอ่อนพอหลบหนี ชีวิตน้อย ๆ ของมันไยมิใช่อวสานไปเสียนานแล้ว ?”

ยู่ป้วยหยกหัวร่อเบา ๆ ปัดฝุ่นขาวบนมวยผมของนางพลางกล่าวเสียงนุ่มนวล

“ท่านรออยู่ที่นี้ก่อน ข้าพเจ้าออกไปหาดูอีกสักครู่”

จูลุ่ยยี้ร้องสวนคำขึ้น

“หาเรื่องอันใด ?”

ยู่ป้วยหยกมิได้ตอบ เนื่องเพราะกลัวหากพลั้งปากกล่าวคำยาขจัดพิษออกไปจะกระตุ้นให้จูลุ่ยยี้เกิดความโศกเศร้าว้าวุ่นอีกได้

แต่แม้ยู่ป้วยหยกจะประคบประหงมเอาใจจนสุขุมปานใด แม้ไม่เอ่ยถึงเรื่องที่จูลุ่ยยี้ถูกพิษแต่อย่างไร จูลุ่ยยี้ไหนเลยมิทราบว่ายู่ป้วยหยกจะออกไปหาสิ่งไร

นางทอดถอนใจด้วยความรันทด แล้วกล่าว

“ท่านมิต้องออกไปหาแล้ว ในเมื่อพวกมันหนีหายหมดสิ้น ไหนเลยจะทิ้งยาขจัดพิษไว้ให้ อย่าว่าแต่พวกเรายังมิทราบลักษณะของยาขจัดพิษอีกด้วย”

ยู่ป้วยหยกอึ้งอยู่ครู่หนึ่ง จึงกล่าว

“ข้าพเจ้าคิดว่า ในเมื่อมันกักพวกเราอยู่ในจุดอับได้ ตัวเองต้องไม่หลบหนีเป็นเด็ดขาด พวกมันจะต้องพบเห็นพวกเราทะลวงออกจากห้องแล้ว จึงได้หลบหนีไป”

“ข้าพเจ้าก็มีความคิดเช่นนี้”

“ดังนั้น พวกมันต้องหนีไปไม่ไกล มิแน่ว่ายังซ่อนอยู่ในที่ลับตาของหอใดหอหนึ่ง ข้าพเจ้ายังคงไปหาดูก่อนจะถูกต้องกว่า”

จูลุ่ยยี้กลับฉุดมือยู่ป้วยหยกไว้แล้วกล่าว

“ข้าพเจ้ามิให้ท่านไป !”

ยู่ป้วยหยกงุนงงงวบ จึงถามเสียงนุ่มนวล

“เพราะเหตุใด ?”

จูลุ่ยยี้มิได้ส่งเสียง เพียงเหม่อมองดูทิศทางอันไกลจนตาเชื่องซึมไป

ยู่ป้วยหยกมองตามสายตานางทันที เพียงเห็นแว่บเดียวเหงื่อเย็นยะเยียบซึมออกจากฝ่ามือทันที เท้ายังไม่อาจเคลื่อนไหวได้แม้สักครึ่งก้าวด้วย !

ขอบฟ้าบูรพาอันห่างไกล ปรากฏแสงอรุณอยู่รำไร

รุ่งสางใกล้จะสว่างแล้ว

จูลุ่ยยี้นับว่าถูกพิษในเวลานี้ของเมื่อสามวันก่อน จวบจนบัดนี้ นับเป็นเวลา

สามวันเต็ม ๆ พิษที่แทรกซึมอยู่ในร่างพร้อมจะกำเริบมาได้ในทุกเวลา !

นางพร้อมที่จะล้มลงไปได้ในทุกเวลาแล้วจริง ๆ !

จูลุ่ยยี้กล่าวเสียงละห้อย

“ท่านตอนนี้ทราบว่าเหตุใดข้าพเจ้าไม่ปล่อยท่านไปหรือ ? เวลาที่ข้าพเจ้าเหลืออยู่มีไม่มากแล้ว ไหนเลยจะตัดใจห่างจากท่านได้แม้สักก้าว”

“ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าไม่ไป...”

ลำคอตีบตันไปแล้ว ดวงตาก็พร่ามัวเหม่อมอง เพียงหวังให้มีปรากฏการณ์ปาฏิหาริย์เกิดขึ้น...คือไฮ้ตงแชสามารถคร่าตัวชื้อเยาะอู้กับหญิงชรากลับมาได้

จูลุ่ยยี้กล่าวเสียงเครือว่า

“ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้ามิเคยดื่มสุรามาเลย ตอนนี้คิดใคร่ได้ดื่มให้สาสมใจสักครั้ง ท่านยอมเป็นเพื่อนดื่มกับข้าพเจ้าหรือไม่ ?”

“สุรา...ที่ใดมีสุรา ?”

จูลุ่ยยี้แย้มยิ้มพลางกล่าว

“ในสถานที่เยี่ยงนี้ยังจะไม่มีสุราได้ ?”

นางฉุดยู่ป้วยหยกเดินออกจากสวนเล็ก ๆ ดอกไม้ใบหญ้าภายในสวน ท่ามกลางแสงเรืองรองของอาทิตย์อัสดง ดูแล้วยิ่งเจิดจ้าแจ่มใส สดชื่นตระการกระไรปานนั้น

แต่ทว่า ชีวิตของจูลุ่ยยี้กลับกำลังร่วงโรยรา !

ตามหอเล็ก ๆ รอบข้างมักมีเสียงร้องด้วยความแตกตื่น เสียงอึกทึกวุ่นวาย เสียงตวาดด่า และเสียงตบตีดังฉาด ๆ อยู่ไม่ขาดหู

จากนั้น แต่ละชั้นของหอต่างมีบุรุษที่เสื้อผ้าทุลักทุเลผมยุ่งเหยิง ชมชานออกมาปานสุนัขถูกอัปเปหิ หิ้วกางเกงวิ่งอย่างไม่คิดชีวิตไป

จูลุ่ยยี้หัวร่อแล้วกล่าว

“เจ้าเด็กถ่านดำกำลังทำอะไรกัน ?”

ยู่ป้วยหยกแม้รู้สึกขบขันน่าหัวร่อ แต่จะหัวร่อออกได้อย่างไรกัน ?

จูลุ่ยยี้กล่าวสืบต่อไป

“หรือมันกำลังหานางเฒ่าผู้นั้น ? หากนางเฒ่าซ่อนอยู่ในสถานที่เยี่ยงนี้ ก็นับว่าโง่เขลาจนบัดซบแล้ว มันมาก่อกวนอยู่ที่นี้จนฟ้าถล่มทลาย ผู้อื่นไม่แน่ว่าได้หนีไปร่วมร้อยลี้แล้ว”

แลเห็นเงาผู้คนสับสนอลหม่าน ไฮ้ตงแชได้ปราดมาถึงเบื้องหน้า ใบหน้าดำคล้ำของมันมีทั้งฝุ่นขาวทั้งหยาดเหงื่อ ผสานกันจนกระทั่งหน้าดำของมันกลายเป็นหน้าลาย

ไปแล้ว

จูลุ่ยยี้ต้องหัวร่อคิกคักพลางกล่าว

“ท่านคิดจะแสดงเป็นตัวหน้าลายกระมัง ?”

ครานี้ ไฮ้ตงแชเพียงเหลือบดูนางแว่บเดียว มิได้กล่าวกระไรทั้งสิ้น ยังจะมีผู้ใดมาเอาเรื่องเอาราวกับคนใกล้จะตายอยู่ได้อีก ?

ยู่ป้วยหยกเห็นสีหน้าของมันก็ทราบว่าสิ้นหวังแล้ว แต่ยังอดมิได้ต้องถามไป

“หาไม่พบ ?”

ไฮ้ตงแชขบกรามกล่าว

“พวกมันหนีไม่รอดดอก ข้าพเจ้าไปหาอีกครั้ง พวกท่านอย่าได้ไปจากที่นี้ก่อน”

กระทั่งยามนี้แล้ว วาจาของมันยังคงมีความเชื่อมั่นเต็มที่ มิหนำซ้ำ ไม่เชื่อฟังความคิดเห็นของผู้อื่นใดทั้งสิ้น จบคำ ร่างได้ปราดขึ้นจากพื้นไป

จูลุ่ยยี้ส่งเสียงดัง ๆ

“รอสักครู่”

ร่างไฮ้ตงแชพุ่งลงบนยอดไม้ทันทีกล่าวลงมา

“เรื่องอันใด ?”

“เฮียงเฮียงโกวเนี้ยผู้นั้นอยู่หอหลังใดเราคิดไปดูหน้านางบ้าง”

ไฮ้ตงแชขมวดคิ้วแนบแน่น แต่ยังคงมิได้ปฏิเสธชี้ไปยังหอเล็ก ๆ ที่อยู่ข้างดงพุดตาน แล้วจึงทะยานกายปราดไปอีกครั้ง

จูลุ่ยยี้ฉุดมือยู่ป้วยหยกวิ่งปราดไปยังหอเล็กนั้นทันที วิ่งพลางกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“ไป ! พวกเราไปดื่มสุรากันในที่นั้น สุราของเฮียงเฮียง (หอมหอม) โกวเนี้ยจะต้องหอมอย่างยิ่งเช่นกัน”

หอน้อยมีระเบียงคดเคี้ยวโอบล้อม ใต้ชายคาแขวนกรงนกอยู่กรงหนึ่ง ภายในกรงเป็นนกแก้วขนเขียวปากแดง เมื่อเห็นมีคนมามันส่งเสียงร้องขึ้นทันที

“เฮียงเฮียง เฮียงเฮียง ยังไม่รีบออกมาต้อนรับอาคันตุกะ ระวังมารดาตีก้นเจ้า”

เสียงสดใสไพเราะของดรุณีนางหนึ่งดังมาจากหลังม่านไข่มุก

“นางปากพล่อย กัดลิ้นอยู่ได้ตลอดเวลา ไม่กลัวท่านผู้มีเกียรติได้ยินจะหัวร่อเยาะ”

พร้อมกับเสียงหัวร่ออันสดใส เฮียงเฮียงโกวเนี้ยได้เดินออกมาแล้ว

นางมีใบหน้ารูปไข่ มิทันกล่าววาจาก็หัวร่อก่อน ผมยาวสยายเกล้าเป็นมวยสลวยเดินชดช้อยออกมาด้วยท่าทางยั่วยวน

เมื่อวานตอนนางส่งอาคันตุกะ ยู่ป้วยหยกกับจูลุ่ยยี้ต่างเห็นนางแล้ว นาง

ตอนนั้นมีอัญมณีประดับเต็มศีรษะ สวมเสื้อผ้าแพรพรรณมีค่า ดูไปก็เป็นเพียงสตรีงามตามธรรมดาเท่านั้น

แต่ตอนนั้น นางถึงกับคล้ายเปลี่ยนเป็นคนละคนไปก็ปาน มิเพียงไม่มีวี่แววของสตรีที่คลุกคลีในอาชีพบำเรอชายเท่านั้น ยังเป็นท่าทีองอาจสง่า เปิดเผยนุ่มนวลไม่มีการเสแสร้งมารยาแม้สักน้อยนิด การก่อกวนจนปั่นป่วนของสวนเมื่อครู่ นางถึงกับคล้ายไม่ล่วงรู้เลยก็ปาน !

เฮียงเฮียงโกวเนี้ยคารวะอย่างชดช้อย ผายมือเชื้อเชิญด้วยสีหน้ายิ้มแย้มทีท่าที่กระตือรือร้นจนสนิทสนมเยี่ยงนี้ มิว่าผู้ใดต้อนรับญาติสนิทมิตรสหายของตัวเอง ต่างยังไม่มีท่วงท่านอบน้อมนุ่มนวลเทียบเท่ากับนางได้

จูลุ่ยยี้พลันกล่าว

“เมื่อครู่ในที่นี้เกิดเรื่องราวใด หรือท่านไม่ได้ยิน ?”

เฮียงเฮียงกลอกนัยน์ตากล่าว

“คล้ายได้ยินอยู่เล็กน้อย”

“ท่านทราบเป็นเรื่องราวใดหรือไม่ ?”

“คล้ายดั่งทราบเล็กน้อยด้วย”

“ท่านไม่ตระหนก ? ไม่หวาดกลัว ?”

เฮียงเฮียงถอนหายใจเบา ๆ กล่าวเสียงละห้อย

“ผู้ที่มีอาชีพอย่างพวกเรา มาตรแม้นตระหนกหวาดกลัว แต่ขอเพียงมีอาคันตุกะมาจะต้องต้อนรับผู้มาก่อน รอจนเมื่ออยู่ผู้เดียว ค่อยตระหนกตกใจหรือหวาดกลัวก็ยังไม่สายเกินไป”

“แต่ท่านย่อมควรทราบ พวกเรามิใช่อาคันตุกะของท่าน และไม่มีกำไลกำนัลแก่ท่านด้วย”

เฮียงเฮียงแย้มยิ้มพลางกล่าว

“ขอเพียงยอมให้เกียรติมาถึงที่นี้ ย่อมเป็นอาคันตุกะของข้าพเจ้า...”

“อาคันตุกะดั่งเรา ท่านก็ต้อนรับ ?”

“สตรีที่งามสะคราญดุจโกวเนี้ย ข้าพเจ้าเชิญยังเชิญไม่ได้เลย ไหนเลยจะไม่ต้อนรับด้วยความยินดี ?”

จูลุ่ยยี้เบิ่งตาถลึงจ้องนางอยู่เป็นครู่หนึ่ง พลันกล่าวอย่างยิ้มแย้มเช่นกัน

“เราความจริงตั้งใจมารังควานหาเรื่องกับท่าน แต่เมื่อได้ยินคำพูดของท่านแม้นับว่ามีเพลิงโทสะเต็มอก ก็สลายคลายไปหมดสิ้นแล้ว มิน่าเล่า เหล่าบุรุษจึงพึง

พอใจมาในที่นี้ บุคคลเช่นดั่งท่าน เราเห็นแล้วยังพึงพอใจ แม้นับว่าให้เรากำนัลกำไลมือแก่ท่านร้อยคู่เราก็ยินยอมพร้อมใจอยู่"

เฮียงเฮียงเม้มริมฝีปากกลั้นยิ้มแล้วกล่าว

"หากแม้นโกวเนี้ยยินยอมมาเที่ยวให้บ่อยครั้ง ข้าพเจ้าแม้นับว่ากีดกันบุรุษทั้งแผ่นดินอยู่นอกประตูก็มิเป็นไร"

"เมื่อเป็นเช่นนี้ ท่านช่วยจัดการหาสุรามาให้พวกเราดื่มกันสักเล็กน้อยก่อน"

"โกวเนี้ยมาได้ประจวบเหมาะ ที่นี้ของข้าพเจ้าพอดีมีสุรานึ่งยี่อั๊ง (ธิดาแดง) อยู่ไหหนึ่ง เสียดายที่ไม่มีกับโอชะ ข้าพเจ้าจะฉีกไก่รมควันให้โกวเนี้ยแกล้มสราสักสองตัวเถิด"

(สุราธิดาแดงนี้ ตามประเพณีของภาคเหนือ ครอบครัวใดให้กำเนิดธิดามา จะเริ่มหมักสุราสีแดงนี้ฝังซ่อนไว้ จนกระทั่งถึงวันธิดาวิวาห์ จะนำสุรานี้ออกมาเลี้ยงญาติมิตรในงาน)

ฝีมือของนางคณิกานามระบือ นับว่าเลิศล้ำเหนือธรรมดาจริง ๆ เพียงวาจาไม่กี่ประโยค ว่ากล่าวจนจูลุ่ยยี้ศิโรราบไปได้ นางยังคงเป็นดรุณีอายุเยาว์วัยอยู่ หากแม้นเป็นบุรุษวัยรุ่นที่ไม่เคยเผชิญโลก พลันมาในสถานที่เยี่ยงนี้ หากไม่หลงจนงมงายนั่นจึงเป็นเรื่องประหลาดพิกลได้

ตอนสุราอาหารยกมาตั้งบนโต๊ะ จูลุ่ยยี้กลับคิดใคร่ไล่เฮียงเฮียงให้ไปเสียโดยเร็ว นางมิทราบควรจะกล่าวอย่างไร แต่เฮียงเฮียงกลับไม่รอให้นางเอ่ยปาก เพียงดูแววตานางก็กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ยากนักที่โกวเนี้ยให้เกียรติมา ข้าพเจ้าความจริงควรร่วมอยู่ดื่มกับโกวเนี้ยสักสองจอก แต่ทว่า...แต่ทว่าหากข้าพเจ้าไม่อยู่แทรกด้วย โกวเนี้ยจะต้องยิ่งดื่มได้ปลอดโปร่งเบิกบานกว่านี้ ใช่หรือไม่ ?"

โดยมิรอให้จูลุ่ยยี้ตอบมา นางเดินหัวร่อออกจากห้องไปก่อน และยังปิดประตูไว้เบา ๆ อีกด้วย จูลุ่ยยี้อดมิได้ต้องเม้มริมฝีปากแล้วกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"เรามากันสองคน ข้าพเจ้าตอนแรกเข้าใจนางต้องต้อนรับท่านผู้เดียวเท่านั้น ไม่มาแยแสข้าพเจ้าเด็ดขาด มิคาด นางถึงกับคล้ายไม่แลเห็นท่าน กระทั่งวาจาก็ไม่ทักทายกับท่านแม้สักคำเดียว"

ยู่ป้วยหยกเพียงหัวร่อเบา ๆ โดยมิกล่าวกระไร จูลุ่ยยี้จึงแย้มยิ้มแล้วเอื้อนเอ่ย

สืบไป

“นางอาจบางทีดูออกแต่แรกว่าข้าพเจ้าตอแยไม่ได้ ทราบว่าหากไม่แยแสสนใจข้าพเจ้า ข้าพเจ้าต้องก่อกวนรังควานนางแน่นอน แต่หากนางไม่แยแสท่าน ข้าพเจ้าเบิกบานใจก็จริง แต่ท่านก็ไม่มีโทสะ”

นางกลับมิทราบ สตรีที่คลุกคลีอยู่ในวงประเภทนี้มานานปีดุจเฮียงเฮียง แม้นับว่ามีอีกสองร้อยคนเข้ามาพร้อมกัน นางเพียงมองปราดเดียวก็สังเกตออกได้ว่าผู้ใดเป็นตั๋วเอี๊ย สมควรประจบประแจงเอาใจผู้ใด

หากแม้คนผู้นั้นเข้าใจว่า นางเกิดล่มหลงรักตนในการเห็นเพียงครั้งแรก มันผู้นั้นก็เตรียมขายบ้านช่องที่ดินได้แล้ว

สุรานึ่งยี่อั๊งนับเป็นสุราดีจริง ๆ ทั้งหอมทั้งกลมกล่อม แต่เสียดายในวาระและสถานที่นี้ มิว่าเป็นสุรารสดีปานใด เมื่อสัมผัสกับลิ้นยู่ป้วยหยก ไม่ผิดกับดื่มน้ำขมฝาดไปเลย

จูลุ่ยยี้สองแก้มแดงเปล่งปลั่งไปแล้ว หัวร่อคิกคิกพลางกล่าว

“คิดมิถึง สุราจะเป็นน้ำพิสดารปานนี้ อึกแรกที่ข้าพเจ้าดื่มลงไป รู้สึกยังไม่มีรสเทียบเท่าน้ำบ๊วย แต่หลังจากดื่มหลายอึกแล้วจึงทราบ มันคือน้ำอมฤตอันดีที่สุดของแผ่นดิน หากยังมีคนยินยอมไปดื่มน้ำบ๊วย ผู้นั้นต้องเป็นคนโง่เขลาจนบัดซบแล้ว”

“ท่าน...ท่านดื่มให้มากอีกสักสองสามจอกเถิด”

ยู่ป้วยหยกความจริงคิดจะเตือนจูลุ่ยยี้ดื่มน้อยลง แต่เมื่อฉุกใจคิด นึกถึงสถานการณ์ของจูลุ่ยยี้ตอนนี้ หากมิให้นางดื่มอีกสักสองสามจอก จะเรียกให้นางทำเรื่องราวใดกัน ?

จูลุ่ยยี้แย้มยิ้มพลางกล่าว

“ก็ได้ แต่ท่านต้องดื่มเป็นเพื่อนข้าพเจ้า ?”

ยู่ป้วยหยกพยายามฝืนยิ้มกล่าว

“มิว่าท่านดื่มมากเพียงไหน ข้าพเจ้าต่างร่วมดื่มเป็นเพื่อนท่าน”

จูลุ่ยยี้เพ่งตาเขม็งมอง เนิ่นนานให้หลังก้มหน้าลงกล่าว

“ท่านไม่ยินดีเป็นเพื่อนข้าพเจ้า ?”

“ข้าพเจ้าไหนเลยไม่ยินดีเป็นเพื่อนท่าน ?”

“อย่างนั้น...ท่านไฉนไม่เบิกบานใจ ?”

“ข้าพเจ้า...”

ยู่ป้วยหยกมิทราบควรกล่าวกระไรเลยจริง ๆ เวลาและสถานที่นี้ จะให้ยู่ป้วยหยก

เบิกบานใจได้อย่างไร กระทั่งสุรายังไม่อาจดื่มลงไปอีกแล้ว

จูลุ่ยยิ้กล่าวเสียงละห้อย

“ข้าพเจ้าทราบว่าท่านเศร้าเสียใจแทนข้าพเจ้า ความจริงแล้ว ท่านไม่มีที่ใดน่าเสียใจ ข้าพเจ้าเพียงแต่เป็นบุคคลหาความสำคัญมิได้ ท่านไม่จำเป็นต้องแยแสข้าพเจ้าเลย”

ยู่ป้วยหยกร้องเสียงแหบแห้งทันที

“ท่าน...ท่านไฉนมากล่าวเยี่ยงนี้ได้ ท่าน...”

“อย่างนั้น ท่านเรียกข้าพเจ้าควรกล่าวเยี่ยงไร ? ข้าพเจ้ามิทราบว่า ท่านดีต่อข้าพเจ้าจริงหรือไม่ ?”

“ข้าพเจ้าย่อมดีต่อท่านด้วยความจริงใจ”

จูลุ่ยยิ้ก้มศีรษะต่ำ เล่นชายเสื้อพลางกล่าว

“ท่านไฉนต้องดีต่อข้าพเจ้า ?”

ยู่ป้วยหยกงุนงงงวูบ จึงกล่าว

“เนื่องเพราะ...เนื่องเพราะ...”

“ข้าพเจ้ารู้แต่แรกแล้วว่าท่านบอกมิออก เนื่องเพราะท่านความจริงมิได้ชอบพอข้าพเจ้ามาเลย”

มิทันจบคำ น้ำตาได้หลั่งไหลลงเป็นทางแล้ว

ยู่ป้วยหยกอดมิได้ต้องเดินเข้าไปลูบผมนุ่มของนางพลางกล่าว

“ผู้ใดว่าข้าพเจ้าไม่พอใจท่าน ?”

จูลุ่ยยิ้พลันเงยหน้า น้ำตาในดวงตายังสดใสยิ่งกว่าดวงดาวบนท้องฟ้า นางเพ่งยู่ป้วยหยกแล้วเน้นทีละคำ

“ท่านพอใจข้าพเจ้าจริง ๆ ?”

“ย่อมเป็นความจริง”

“อย่างนั้นท่าน...ท่าน...ท่านยินดีวิวาห์กับข้าพเจ้าหรือไม่ ?”

ยู่ป้วยหยกต้องงุนงงอีกครั้ง งุนงงไปจริง ๆ แล้ว !

จูลุ่ยยิ้กล่าวเสียงนุ่มนวล

“ข้าพเจ้าแม้ใกล้จะตายแล้ว แต่ขอเพียงข้าพเจ้ายังมีชีวิตอยู่ในโลกอึดใจใดข้าพเจ้าต่างทุ่มเทใจให้แก่ท่านจนหมดสิ้น เมื่อข้าพเจ้าตายแล้ว ท่านแม้จะแต่งกับสตรีอื่นใดในบัดดล ข้าพเจ้าก็จะไม่ตำหนิท่าน”

ยู่ป้วยหยกรู้สึกปวดแปลบใจจนบอกมิถูก แต่ละประโยคของนาง แต่ละถ้อยคำของนางคล้ายเป็นเข็มทิ่มแทงสู่ดวงใจยู่ป้วยหยกอย่างโหดร้าย

จูลุ่ยยี้เหม่อมองยู่ป้วยหยกแน่วนิ่ง น้ำตาหลั่งไหลลงอีกครา ก้มศีรษะกล่าว
“หากท่านไม่รับปากข้าพเจ้าก็ไม่ตำหนิท่าน เพราะอย่างไรข้าพเจ้า...”
ยู่ป้วยหยกพลันกล่าวขึ้นกลางคัน
“ข้าพเจ้ารับปากท่าน !”
จูลุ่ยยี้ทั้งตื่นเต้นทั้งยินดี ตัวสั่นระริกแล้วร้องขึ้น
“ท่าน...เป็นความจริงใจ ? หรือว่าฝืนใจ ?”
ยู่ป้วยหยกกล่าวเสียงนุ่มนวล
“ข้าพเจ้าไหนเลยจะฝืนใจ มิว่าบรษเพศคนใดสามารถได้ภรรยาดั่งท่าน ต่างนับเป็นบุญวาสนาอันยิ่งใหญ่เทียมฟ้าแล้ว”

จูลุ่ยยี้เหม่อมองจนซึมเซา พลันโอบรัดยู่ป้วยหยกแนบแน่น ร้องเสียงดัง ๆ ขึ้น

“ข้าพเจ้ายินดีเหลือเกิน ลิงโลดเหลือเกิน ข้าพเจ้าต้องการให้ชนชาวโลกต่างทราบว่า ข้าพเจ้ามีความลิงโลดยินดีปานใด ข้าพเจ้าต้องการให้ทุกคนต่างมาร่วมแบ่งปันความร่าเริงไปจากข้าพเจ้า”

นางวิ่งปราดออกไปอีกครั้ง กางมือร้องสุดเสียง

“เฮียงเฮียง เฮียงเฮียง...เรียกมิตรสหายของท่านมาที่นี้ให้หมดสิ้นได้หรือไม่ ? เราต้องการเชื้อเชิญพวกมันดื่มสุรา เราต้องเชิญพวกมันมาดื่มสุรามงคลของเรา...”

เฮียงเฮียงได้เรียกระดมบรรดาโกวเนี้ยของม่อฮวยเล้ามาจนหมดสิ้นจริง ๆ ในโลก น่ากลัวไม่มีผู้ใดชมชอบการต้อนรับขับสู้ยิ่งกว่าพวกนางนี้แล้ว

พวกนางรับประทานกันไม่มาก แต่วาจามงคลกลับกล่าวกันไม่น้อย แต่ละนางต่างสรรเสริญเยินยอ และมิยอมกระทำเรื่องที่เจ้าภาพไม่ยินดีเป็นอันขาด และทุกนางต่างได้นำของขวัญมาชิ้นหนึ่ง มีบ้างเป็นแป้งหอมกล่องใหญ่ มีบ้างเป็นดอกไม้มุก มีบ้างเป็นผ้าเช็ดหน้าที่ปักลวดลายสวยงาม

ของขวัญเหล่านี้แม้ไม่มีคุณค่า แต่ในสายตาของจูลุ่ยยี้กลับรู้สึกแปลกใหม่น่ารักไปสิ้น ข้าวของประดานี้มาตระแม้นแต่ละอิสตรีอย่างน้อยต้องมีสักสิ่งสองสิ่งก็ตาม

แต่ทว่า ในช่วงชีวิตอาภัพของจูลุ่ยยี้กลับไม่เคยได้มันมาเลย

ในห้องโถงเล็ก ๆ มีผ้าแดงโยงระย้า จุดเทียนแดงขึ้นมาจนสว่างไสว

จูลุ่ยยี้เบิกบานใจจนคล้ายเป็นสกุณาน้อยวิ่งวนเวียนอยู่ในหมู่พวกผู้คนอันกระตือรือร้น และยังมักวิ่งไปกระซิบกระซาบที่ข้างหูยู่ป้วยหยกอีกด้วย

แต่ละนางต่างมีทีท่าเลื่อมใสนางอย่างยิ่ง กระทั่งยังมีความริษยาอยู่เล็กน้อย

มีแต่ยู่ป้วยหยกเท่านั้นกลับเปี่ยมด้วยความรันทดหดหู่ เปี่ยมด้วยความเจ็บช้ำขมขื่น

สายตาของยู่ป้วยหยกมิเคยเบือนห่างจากจูลุ่ยยี้เลย กลัวอย่างยิ่งว่า ในวาจาของจูลุ่ยยี้ยังมิทันจบประโยค ก็จะล้มลงสิ้นใจตายไปโดยกะทันหัน

แลเห็นจูลุ่ยยี้พลันลากเฮียงเฮียงไปที่ด้านข้างกระซิบกระซาบขึ้นสองคำ เฮียงเฮียงกล่าวอย่างยิ้มแย้มแจ่มใสทันที

"ก็ได้ ข้าพเจ้าพาท่านไป"

จูลุ่ยยี้ชม้ายตามองยู่ป้วยหยก ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านรอก่อน ข้าพเจ้าไปชั่วขณะเท่านั้น"

ยู่ป้วยหยกอดมิได้ต้องถาม

"ท่านจะไปที่ใด ?"

จูลุ่ยยี้หน้าแดงเปล่งปลั่ง กล่าวขึ้นว่า

"เรื่องของเด็กหญิง ท่านไม่เข้าใจดอก"

เฮียงเฮียงหัวร่อเสียงใสพลางกล่าวบ้าง

"แต่ยู่กงจื้อตอนนี้พอจะเริ่มศึกษาได้แล้ว ใช่หรือไม่ ?"

จูลุ่ยยี้หัวร่อคิกคิก ผลักนางออกจากห้องไป

ยู่ป้วยหยกจับตามองนางจนพ้นห้อง มีความรู้สึกที่บอกมิถูกว่าเป็นรสชาติใด

ขณะนั้น ได้ยินสตรีหน้ากลมเกลี้ยงผู้หนึ่งหัวร่อแล้วกล่าว

"นี่จึงเรียกว่า น้ำใจรักทั้งสองฝ่ายลึกซึ้งตราตรึง กระทั่งยังมิยอมแยกจากกัน แม้ชั่วครู่ชั่วยาม จูโกวเนี้ยท่านนี้มิทราบสะสมบุญกุศลมากี่ชาติ จึงได้สามีที่มากรักปานนี้"

ยู่ป้วยหยกแม้คิดหัวร่อให้แก่พวกนาง แต่กลับปวดแปลบใจจนฝืนยิ้มขึ้นไม่ได้

และยู่ป้วยหยกก็เหน็ดเหนื่อยเกินไปจริง ๆ หลังจากดื่มสุราไปหลายจอกแล้ว ยิ่งรู้สึกอ่อนล้าทั่วทั้งสรรพางค์กาย สมองยังมึนงงจนหนักอึ้ง คิดใคร่แต่จะได้นอนสักตื่นเท่านั้น

แต่ยู่ป้วยหยกกลับพยายามเบิ่งตาจนกลมกว้าง เบิ่งจ้องดูประตูบานนั้น เพราะกลัวว่าจูลุ่ยยี้เดินออกไปครานี้แล้วไม่มีการเดินกลับเข้ามาอีก

มิทราบเนิ่นนานปานใด ในใจยู่ป้วยหยกยิ่งรอยิ่งกระวนกระวาย โชคดีที่ตอนนั้นมีเสียงฝีเท้าแว่วมา ยู่ป้วยหยกจึงคลายลมออกจากปากเฮือกใหญ่

มิคาด ที่เดินเข้ามา ถึงกับมีเฮียงเฮียงเพียงผู้เดียวเท่านั้น !

ยู่ป้วยหยกหน้าเปลี่ยนสีทันที โพล่งขึ้นว่า

“นางเล่า ?”

เฮียงเฮียงปิดปากหัวเราะแล้วกล่าว

“กงจื้อวางใจให้เต็มที่ เจ้าสาวต้องไม่หลบหนีเด็ดขาด”

ยู่ป้วยหยกแม้รู้สึกกระดากกระเดื่อง แต่ยังอดมิได้ต้องถามไป

“นางไฉนไม่กลับมา ?”

เฮียงเฮียงตอบอย่างยิ้มแย้มแจ่มใส

“นางอยู่ที่ชั้นบน...ที่ชั้นบนมีเรื่อง แต่นางกลัวท่านจะรอจนกระวนกระวาย จึงให้ข้าพเจ้านำจดหมายมาบอกก่อน”

พวกดรุณีทั้งหลายหัวร่อกันคิก ๆ คัก ๆ ขึ้นอีกครา คนหน้ากลมกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

“ผู้อื่นเคยว่ากันว่า มิได้พบกันหนึ่งวันดุจพรากจากกันสามปี พวกท่านมิได้พบกันชั่วครู่ ถึงกับเขียนจดหมายแล้ว หากมิได้พบกันสักวัน ยังจะทนทานได้หรือไร ?”

ตอนจูลุ่ยยื้อยู่ด้วย พวกนางต่างคล้ายมิได้แยแสสนใจยู่ป้วยหยกเลยก็ปาน แต่พอจูลุ่ยยื้อออกไป พวกนางต่างพากันรายล้อมรอบข้างยู่ป้วยหยกไปแล้ว

ยู่ป้วยหยกทั้งไม่อาจขับไล่พวกนางและไม่ปรารถนาอ่านจดหมายต่อหน้าพวกนาง แต่ในใจกระวนกระวายเป็นอย่างยิ่ง ในที่สุด อดมิได้ต้องฉีกออกอ่าน เห็นเขียนไว้

‘ป้วยหยกกอกอ ข้าพเจ้ามีเรื่องหนึ่งที่ใคร่บอกแก่ท่านมานานแล้ว แต่เป็นจำนวนหลายครั้งครา ต่างไม่กล้าบอกออกไปได้ เนื่องเพราะข้าพเจ้ากลัวท่านด่าข้าพเจ้า

‘ข้าพเจ้าความจริงมิได้ถูกพิษเลย พิษบนปลายเล็บเพียงเล็กน้อยของโอ๊ว-เหลาเล่าไหนเลยสามารถทำอันตรายต่อข้าพเจ้าจนถึงตายได้ ข้าพเจ้าแสร้งทำเป็นถูกพิษ ก็เพื่อต้องการทดสอบจิตใจของท่านเท่านั้น

‘ข้าพเจ้าต้องการดูว่าท่านวิตกแทนข้าพเจ้าหรือไม่ ? กังวลใจในข้าพเจ้าหรือไม่ ? ข้าพเจ้าคิดมิถึงจริง ๆ จะเป็นที่ลำบากยากเข็ญต่อท่านปานนี้ ทนทรมานมากมายปานนี้ กระทั่งยังแทบเสียชีวิตไปด้วย

‘ข้าพเจ้ามีหลายครั้งที่คิดบอกกับท่าน ‘ข้าพเจ้ามิได้ถูกพิษ’ แต่เมื่อเห็นท่านยิ่งทนทรมานมาก ฟันฝ่าอันตรายมาก ข้าพเจ้ายิ่งไม่กล้าบอกออกไป

‘ข้าพเจ้าทราบ ท่านตอนนี้จะต้องรู้สึกว่าข้าพเจ้าน่ารังเกียจอย่างยิ่ง น่าชิงชังอย่างยิ่ง แต่ข้าพเจ้าไม่สนใจแล้ว เนื่องเพราะในที่สุดข้าพเจ้าก็ได้วิวาห์กับท่าน

“นี่เป็นปณิธานยิ่งใหญ่ที่สุดในชั่วชีวิตข้าพเจ้า ในเมื่อปณิธานสำเร็จดั่งหวัง เรื่องอื่น ๆ ข้าพเจ้าต่างไม่แยแสสนใจแล้ว ข้าพเจ้าปรารถนารักษาความสุขสันต์ของวันนี้ไว้ ซึ่งก็มีอยู่เพียงวิธีเดียวเท่านั้น...นั่นคือตายเสีย

‘และข้าพเจ้าก็มีแต่ใช้ความตายมาทดแทนท่านเท่านั้น จึงสามารถสุขสงบได้...”

อักษรบนจดหมายยิ่งเขียนยิ่งยุ่งเหยิง ยู่ป้วยหยกยิ่งอ่านตายิ่งพร่ามัว

ยู่ป้วยหยกน้ำตาเอ่อคลออยู่นานแล้ว มิอาจข่มกลั้นบังคับได้

เมื่อเห็นคำ ‘ตาย’ ร่างพลันโถมออกจากห้อง วิ่งขึ้นไปที่ชั้นบนพร้อมกับร้องเสียงก้อง

“ลุ่ยยี้ ท่านรอสักครู่ อย่างไรต้องรอสักครู่ให้ได้...”

แต่จูลุ่ยยี้ไม่ได้ยินเสียงร้องของยู่ป้วยหยกแล้ว

ตอนยู่ป้วยหยกกระแทกประตูออกมาจูลุ่ยยี้ได้นอนอยู่กับพื้น มือที่ชีดขาวของนางกำมีดไว้แนบแน่น ที่อกเสื้อมีโลหิตสด ๆ ซึมจนแดงฉานไปหย่อมใหญ่

หากแม้นยู่ป้วยหยกเป็นคนพลุ่งพล่านหุนหัน ตอนนี้ต้องโถมไปบนตัวจูลุ่ยยี้เปล่งเสียงร่ำไห้ดัง ๆ จึงสาสมใจ อย่างน้อยความเจ็บช้ำรันทดพอจะระบายให้เบาบางลงได้บ้าง

แต่ตอนนี้ ยู่ป้วยหยกเพียงสามารถยืนอยู่ที่นั้น ปล่อยให้ความเจ็บช้ำรันทดกัดกร่อนจิตใจ มาตรแม้นได้ฝึกการทรมานความเจ็บปวดมาเนิ่นนาน แต่ตอนนี้ยังคงคุกคามทำลายจนความอดทนพังพินาศไปแล้ว

พลันได้ยินเฮียงเฮียงส่งเสียงเย็นชา

“นางตายแล้ว ท่านมีแต่ยืนดูเยี่ยงนี้เท่านั้น ? ท่านทราบหรือไม่ ท่านแม้มิได้ฆ่านางกับมือ แต่นางเท่ากับตายในมือท่านไม่ผิดเพี้ยน !”

“ข้าพเจ้าทราบ”

“ในเมื่อท่านทราบแล้ว ยังจะสามารถแบกหน้าอยู่ต่อไป ?...ในเมื่อนางยินยอมใช้ความตายทดแทนท่าน ท่านเหตุไฉนไม่อาจใช้การตายไปทดแทนนางบ้าง ?”

ยู่ป้วยหยกยืนแน่วนิ่งราวเป็นรูปสลักจากตอไม้ อึ้งเป็นเนิ่นนานยังมิอาจส่งเสียงได้

เฮียงเฮียงแค่นหัวร่อกล่าวต่อไป

“ข้าพเจ้าตอนนี้จึงทราบ นางเหตุไฉนต้องตาย เนื่องเพราะนางทราบแล้วว่า

ท่านที่เห็นว่านางใกล้จะตายแล้วจึงยอมวิวาห์กับนาง หากนางไม่ตาย ท่านน่ากลัวไม่ยินยอมรับว่านางเป็นภรรยาของท่าน ใช่หรือไม่ ?"

ยู่ป้วยหยกยิ่งมิทราบควรกล่าวกระไร

เฮียงเฮียงตวาดเสียงเกรี้ยวกราดขึ้น

"ท่านเหตุไฉนไม่ส่งเสียง ? ท่านยอมรับโดยดุษฎีแล้ว ? บุรุษที่ไร้น้ำใจไร้คุณธรรมดั่งท่าน ข้าพเจ้าแค้นจนใคร่...แค้นจนใคร่ทุบตีท่านให้สาสมใจสักพักหนึ่ง"

ปากนางว่ากล่าววาจา มือได้ตบเข้าใส่ยู่ป้วยหยกแล้ว

ย่ป้วยหยกมีแต่เหม่อมองจนซึมเซา ไม่เลี่ยงหลบหลีกอย่างไร

เนื่องเพราะแต่ละคนต่างมีอุปาทานอันผิดพลาด...มักมีความเห็นว่า ความเจ็บปวดของร่างกาย สามารถแบ่งเบาความเจ็บปวดของจิตใจลงได้ ยู่ป้วยหยกก็เป็นเช่นนี้

มิคาด มือเรียวงามที่นุ่มนิ่มราวไร้กระดูกของเฮียงเฮียง ยามตบเข้าใส่ร่างยู่ป้วยหยกถึงกับพลันแปรเปลี่ยนเป็นแข็งแกร่งราวเหล็กศิลา มิหนำซ้ำ ยังตบไปยังจุดบนร่างอีกด้วย !

ยู่ป้วยหยกรู้สึกชาไปทั่วร่าง แม้ล้มลงกับพื้นแล้ว แต่นัยน์ตายังคงเบิ่งจ้องเฮียงเฮียงแน่วนิ่ง ประกายตาเปี่ยมด้วยความตื่นเต้น สงสัยและไม่เชื่อ !

เฮียงเฮียงตบหน้ายู่ป้วยหยกเบา ๆ หัวร่อคักคักพลางกล่าว

"นางตายแล้ว ข้าพเจ้าทราบว่าท่านต้องไม่อาจแบกหน้าอยู่เพียงผู้เดียว ดังนั้นจึงพาลส่งเสริมท่านไปเสียเลย..."

บทที่ 56

อุบัติไม่คาดหมาย

เมื่อไฮ้ตงแชกลับมา แลเห็นแต่เฮียงเฮียงอยู่ในห้องโถง โคมแดงจุดสว่างไสว

ถ้วยชามเกลื่อนกลาดวุ่นวาย แต่ใบหน้าของโกวเนี้ยทุกนางต่างแดงเปล่งปลั่ง มีทีท่ายินดีอยู่สามส่วน เมามายเสียเจ็ดส่วน

แต่ยู่ป้วยหยกกับจูลุ่ยยี้ต่างมิได้อยู่ที่นี้ด้วย

ไฮ้ตงแชเพิ่งคิดจะถาม เฮียงเฮียงก็ได้ดาหน้าเข้าหา

ใบหน้านางมีแววลิงโลดยินดีครึ่งหนึ่ง แง่งอนอยู่ครึ่งหนึ่ง กระตุกแขนเสื้อไฮ้ตงแชแล้วกล่าว

"เชี่ยวเอี๊ย มิได้พบกันเพียงเดือนเศษ ท่านไฉนคล้ายแปรเปลี่ยนไปแล้ว-? เมื่อครู่พวกเจ๊ม่วยต่างถูกท่านข่มขู่จนขวัญแทบฝ่อตาย ตอนนี้พบเห็นผู้คนแล้วยังเย็นชากระด้างเยี่ยงนี้อีก ?"

นางเม้มริมฝีปากเบา ๆ ยิ้มพลางกล่าวสืบไป

"ในเมื่อท่านเมื่อครู่ก็ได้ตรวจค้นแล้วย่อมควรทราบว่า ในห้องของข้าพเจ้ามิได้ซ่อนบุรุษเพศไว้"

ไฮ้ตงแชจับตาเย็นชามองนางอยู่แน่วนิ่ง จนเมื่อนางกล่าวจบแล้ว พลันสลัดมือนางออกไป ชี้ที่เทียนแดงพลางกล่าว

"นี่เป็นเรื่องราวใดกัน ?"

เฮียงเฮียงกล่าวอย่างยิ้มแย้มแจ่มใส

“เทียนมงคลของงานมงคล หรือท่านไม่เคยพบเห็นมา ?”

ไฮ้ตงแชแค่นหัวร่อกล่าว

“พวกท่านแต่ละวันต้องวิวาห์ไม่ต่ำกว่าครั้งหนึ่ง ยังต้องใช้เทียนแดงนี้ไปไย ?”

เฮียงเฮียงหน้าแดงฉาน กระทั่งขอบตายังแดงระเรื่อไป ก้มศีรษะกล่าว

“คนที่คล้ายพวกเรา ย่อมไม่มีหน้าใช้เทียนแดงได้...ข้าพเจ้าทราบว่าท่านดูแคลนข้าพเจ้า แต่ก็มิต้องใช้วาจามาเสียดแทงจิตใจผู้คนเยี่ยงนี้ด้วยเลย”

ไฮ้ตงแชกล่าวเสียงกระด้าง

“เสียดแทงใจ ! หากแม้นท่านยังมีหัวใจให้เสียดแทง นั่นกลับไม่เลวแล้ว !”

พลันบิดแขนเฮียงเฮียงแล้วกล่าวเสียงหนัก ๆ

“บอกกับท่าน เราตอนนี้มิใช่มาเที่ยวช่องคณิกา ท่านไม่ต้องมาใช้มารยายั่วยวนเรา ท่านย่อมควรเข้าใจเรา มิใช่เป็นคนรักถนอมบุปผาดั่งผู้อื่น ๆ !”

เฮียงเฮียงเจ็บปวดจนน้ำตาหลั่งไหล ร้องเสียงสั่นเครือขึ้น

“ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าเข้าใจ...”

“ประเสริฐมาก อย่างนั้นท่านตอนนี้จงตอบวาจาเรามาโดยสัตย์ซื่อจริงใจ เราถามคำหนึ่งท่านก็ตอบคำหนึ่ง ห้ามมิให้เล่นลวดลายใด ๆ ทั้งสิ้น เข้าใจหรือไม่ ?”

“ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าเข้าใจ”

“ในที่นี้เกิดเรื่องราวใดกันแน่ ?”

“มีคนวิวาห์กัน”

“ผู้ใดวิวาห์ ?”

“ก็คือสหายทั้งสองของท่าน...ยู่กงจื้อกับจูโกวเนี้ย”

ไฮ้ตงแชพลอยมึนงงไปวูบใหญ่ ร้องโพล่งว่า

“มันสองถึงกับมาวิวาห์กันในที่นี้ ? ท่านนึกหรือว่าเราจะยอมเชื่อ ?”

มือเค้นลงไปแนบแน่นกว่าเดิม เฮียงเฮียงกรีดร้องด้วยความเจ็บปวดทันที

“ข้าพเจ้าไหนเลยกล้าหลอกลวงท่าน วิงวอนท่านปล่อยข้าพเจ้าเถิด หากท่านไม่เชื่อ ไฉนไม่ไปถามพวกนางดู”

“พวกนางอยู่ที่ใด ?”

“พวกนางอยู่ในห้องหอแล้ว ข้าพเจ้าพอจะพาท่านไปดูได้”

ในที่สุด ฝ่ามือไฮ้ตงแชคลายออกช้า ๆ ยืนงงงันไปแล้วจริง ๆ

เฮียงเฮียงขยี้ข้อมือไปมา เหลือบแลดูแล้วพลันหัวร่อ กล่าวเสียงละห้อย

“ท่านกำลังหึงหวงอยู่ ?”

“ท่านว่ากระไร ?”

เฮียงเฮียงเบะปากกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าสังเกตท่าน ต้องพอใจจูโกวเนี้ยท่านนั้นแน่นอน แต่เสียดายที่ผู้อื่น...”

วาจานางไม่ทันจบคำ ไฮ้ตงแชตวัดมือฟาดฉาดออกไปแล้ว นางถูกตบจนปลิวกระเด็นจากที่ ล้มตึงลงกับพื้นอย่างหนักหน่วง

โกวเนี้ยอื่น ๆ ต่างแตกตื่นจนตะลึงลาน กระทั่งเคลื่อนไหวยังไม่กล้าขยับตัว

เฮียงเฮียงปิดหน้าร่ำไห้ขึ้น

“ท่านอำมหิตยิ่งนัก จะตบตีก็พาลตบตีให้ตายเสียเถิด”

ไฮ้ตงแชตวาดเสียงเกรี้ยวกราดขึ้น

“บอกกับท่าน อย่าได้มาใช้เล่ห์มารยาต่อหน้าเรา หากยังกล้าร่ำไห้มีเสียงดังเราจะตบท่านให้ตายก่อนค่อยว่ากล่าวกัน”

เฮียงเฮียงถึงกับมิกล้าร่ำไห้ไปจริง ๆ ‘คนดุร้ายย่อมมีคนดุร้ายปราบ’ นับเป็นวาจาจริงอย่างแน่นอน ดุจดั่งเฮียงเฮียงหากไปเกรงใจต่อนาง ก็ต้องเป็นที่โชคร้ายมากแล้ว

ไฮ้ตงแชกล่าวสืบไป

“ก็ได้ ตอนนี้ลุกขึ้นมา พาเราไปหาพวกนาง”

เฮียงเฮียงปิดหน้าสะอึกสะอื้นขึ้นว่า

“มิต้องไปหาแล้ว พวกนาง...พวกนางมิได้อยู่ที่นี่แล้ว”

ไฮ้ตงแชแค่นหัวร่อกล่าว

“เรารู้แต่แรกแล้วว่า วาจาท่านไม่มีความจริงแม้แต่ประโยคเดียว”

ก้มลงหิ้วคอเฮียงเฮียงขึ้นจากพื้น ตวาดเสียงกราดเกรี้ยวไป

“พวกมันไปที่ใดแล้ว ? บอกมา...”

“จู...จูโกวเนี้ยท่านนั้น คล้ายดั่งเจ็บปวดอาการหนักมาก ตัวเองทราบว่าไม่อาจรออยู่ได้นานนัก ดังนั้นบีบบังคับให้ยู่กงจื้อวิวาห์กับนาง และยังบีบบังคับให้พวกเราทำพิธีแก่นางด้วย”

วาจานี้ ไฮ้ตงแชมิอาจไม่เชื่อถือได้อีกแล้ว

มันคล้ายลอบถอนหายใจ กล่าวขึ้นว่า

“จากนั้นเล่า ?”

“จากนั้น พวกนางก็เข้าไปในห้องหอ ยังบังคับให้ข้าพเจ้าเป็นเพื่อนเจ้าสาวแก่นาง ข้าพเจ้าก็รู้สึกยินดีแทนพวกนางจริง ๆ มิคาด เพิ่งย่างเข้าในห้องหอ จูโกวเนี้ยก็...

ก็...”

ไฮ้ตงแชโพล่งด้วยความตื่นเต้น

“เป็นอย่างไรไป ?”

เฮียงเฮียงปาดน้ำตากล่าวสืบไป

“เพิ่งเข้าสู่ห้องหอ นางก็ล้มฮวบลง โลหิตสด ๆ ทะลักออกจากทวารทั้งเจ็ด สภาพนั้นมิทราบน่าสยองขวัญปานใด ข้าพเจ้าแตกตื่นจนแทบสลบไสล แลเห็นยู่กงจื้อท่านนั้นจับตามองซากศพจูโกวเนี้ยด้วยทีท่าคล้ายวิกลจริตไป อุ้มนางวิ่งออกอย่างรวดเร็ว”

นางถอนหายใจยาว ๆ แล้วกล่าวด้วยความรันทด

“รอจนเมื่อข้าพเจ้าไล่ตามออกไป มิทราบยู่กงจื้อวิ่งไปสู่ทิศทางใดแล้ว

“ยู่กงจื้อท่านนี้คล้ายดั่งรู้จักเหาะเหินก็ปาน ข้าพเจ้าอย่างไรก็ไม่มีทางไล่ตามทันได้”

ไฮ้ตงแชโพล่งด้วยสีหน้าแปรเปลี่ยน

“เรื่องนี้ท่านเมื่อครู่ไฉนไม่บอก ?”

เฮียงเฮียงก้มศีรษะต่ำ

“พวกเจ๊ม่วยต่างไม่ทราบเรื่องนี้ทั้งสิ้น ข้าพเจ้าจึงพาลอำพรางพวกนางไปเสียเลย”

“ท่านเหตุไฉนต้องอำพรางพวกนาง ?”

เฮียงเฮียงกล่าวด้วยหน้าที่แดงฉาน

“ข้าพเจ้ากลัว หากพวกนางทราบว่าในห้องนอนข้าพเจ้ามีคนตาย พวกนางจะต้องกล่าวให้เหลวไหล หากแม้นพวกที่มาเที่ยวได้ทราบ ก็จะมิกล้ามาหาข้าพเจ้าอีกแล้ว”

วาจาประดานี้ นับว่านางกล่าวสมเหตุสมผลอย่างยิ่งไม่มีพิรุธแม้สักน้อยนิดเลย

ไฮ้ตงแชความจริงก็ทราบอยู่แล้วว่าพิษของจูลุ่ยยี้จะกำเริบในวันนี้ และทราบว่าหลังจากพิษนางกำเริบจนตายแล้ว ยู่ป้วยหยกต้องเศร้าเสียใจที่สุด

คนเราหากเศร้าเสียใจถึงขีดสุด ย่อมจะทำเรื่องที่ผิดปกติธรรมดา ยู่ป้วยหยกย่อมไม่ยอมจับเจ่าอยู่ในที่นี้อีกต่อไปเป็นแม่นมั่น

มิหนำซ้ำ โกวเนี้ยในซ่องคณิกา ย่อมมีการชิงผู้มาเที่ยวกัน ผู้อื่นหากทราบในห้องเฮียงเฮียงมีคนตายย่อมยินดีต่อโชคร้ายของนางเป็นแน่แท้

พวกตั๋วเอี๊ยที่มาใช้เงินทอง หากทราบในห้องนางเคยมีคนตาย ย่อมไม่ยอมย่างเท้าเข้ามาที่ประตูอีก หากเฮียงเฮียงมิใช่ถูกบีบคั้นจนจริงจังนัก นางย่อมไม่ยอม

บอกเรื่องนี้ออกไปเป็นแน่แท้

ไฮ้ตงแชความจริงมิใช่เป็นคนถูกหลอกลวงง่ายดาย แต่ตอนนี้อย่างไรก็คิดหาพิรุธในวาจาของนางไม่ออก มิอาจไม่เชื่อได้แล้ว

ไฮ้ตงแชอึ้งอยู่ครู่หนึ่ง ถลึงจ้องเฮียงเฮียงแล้วกล่าว

“เราตอนนี้จะลองเชื่อวาจาท่านดูก่อน แต่หากภายหน้าเราพบเห็นว่าท่านหลอกลวงเราแม้สักคำเดียว เฮอะ...”

เฮียงเฮียงหลั่งน้ำตา กล่าวว่า

“หากท่านตรวจสอบออกว่าข้าพเจ้าหลอกลวงแม้สักคำเดียว ท่านมาฆ่าข้าพเจ้าเสียเถิด ข้าพเจ้าไม่ตำหนิท่านเด็ดขาด”

ไฮ้ตงแชไม่มองหน้านางแม้แต่แว่บเดียว ก้าวยาว ๆ ออกไปทันที

เฮียงเฮียงรีบวิ่งตามออกไปคว้าแขนเสื้อมันไว้กล่าวว่า

“ท่าน...ท่านจะไปเยี่ยงนี้เลย ?”

“ย่อมต้องไปแล้ว”

“ข้าพเจ้าสัตย์ซื่อจริงใจต่อท่าน ท่านไฉนไร้น้ำใจไมตรีต่อข้าพเจ้าถึงปานนี้ ?”

ไฮ้ตงแชแค่นหัวร่อกล่าว

“หากมีน้ำใสใจจริงต่อสตรีเยี่ยงดังท่าน เราน่ากลัวเป็นคนบัดซบไปนานแล้ว”

สลัดแขนเฮียงเฮียงอย่างแรงจนร่างนางเซถลา ก้าวอาด ๆ ออกไปโดยไม่ยอมเหลียวหน้ามาอีกเลย

เฮียงเฮียงรอจนกระทั่งไฮ้ตงแชไปลับตาแล้ว จึงถ่มน้ำลายลงกับพื้นหนัก ๆ แค่นหัวร่อกล่าว

“เจ้าเข้าใจว่าเจ้าฉลาดจนปราดเปรื่องกระมัง ? เจ้ายังด้อยห่างไกลนัก ต่อให้เจ้ากลอกกลิ้งยิ่งกว่าปิศาจ เจ้ายังต้องหลงกลมารดาไปดอก”

สตรีที่หน้ากลมเกลี้ยงยามนี้จึงเดินเข้ามากล่าวว่า

“เจ้าเด็กน้อยทั้งป่าเถื่อนทั้งดุร้าย ไฉนไม่หาวิธีฆ่ามันเสีย กลับปล่อยให้มันไปได้ ?”

เฮียงเฮียงถอนหายใจกล่าว

“เจ้าเด็กน้อยผู้นี้ แม้เป็นเศษสวะที่หลงตัวเองว่าฉลาดปราดเปรื่อง แต่วิชาบู๊ของมันกลับพอมีอยู่สองสามท่า คิดฆ่ามันน่ากลัวยังไม่ง่ายดายดั่งหวัง ดังนั้นเราจึงมีแต่หลอกให้มันไปเสียก็แล้วกัน”

“หากมันย้อนมาอีก ?”

“แม้นับว่ามันย้อนมา เราก็มีวิธีจัดการกับมัน อย่าว่าแต่ความลับของเราถูกเปิดเผยแล้ว อย่างไรก็ไม่คิดจะจับเจ่าอยู่ที่นี่ต่อไปอีก...”

“มิจับเจ่าอยู่ที่นี้ จะไปที่ใดกัน ?”

“ดุจดั่งพวกเราเหล่านี้ ที่ใดไม่อาจอยู่กันได้ ? กาในแผ่นดินล้วนดำด้วยกันทั้งสิ้น บุรุษเพศทั้งแผ่นดินในจำนวนสิบคนอย่างน้อยมีเก้าคนที่มัวเมาในตัณหาราคะไปถึงแห่งหนใดก็เช่นกันอยู่”

โกวเนี้ยนางนั้นหัวร่อคิกคัก พลันถามขึ้นอีกครั้ง

“เจ้าบ่าวที่ทั้งสภาพน่มนวล ทั้งมากรักของพวกเราผู้นั้นเล่า ? ท่านส่งขึ้นสัมปรายภพแล้วหรือไร ?”

“ยังมิได้”

“เหตุไฉนยังกักมันไว้ ?”

เฮียงเฮียงส่งเสียงหนัก ๆ

“จุดเด่นของผู้แซ่ยู่ ก็คือเป็นคนที่เบื้องบนต้องการหา ดังนั้นชื้อเล่าตั๋วจึงได้ย้ำกับเราหลายครา ว่าต้องจับเป็น”

โกวเนี้ยหน้ากลมป้อมพลันกล่าวยิ้มแย้ม

“ในเมื่อเบื้องบนต้องการหา พวกมันยังรอดชีวิตอยู่นี่หรือไร ?”

ยู่ป้วยหยกมิทราบสลบไสลเนิ่นนานปานใด ยามเมื่อได้สติตื่นมา ในห้องจุดโคมขึ้นแล้ว ชื้อเยาะอู้นั่งดื่มสุราอยู่ที่เบื้องหน้าพอดี

ขณะนั้น ความเศร้ารันทดที่สุดซึ้งประดังขึ้นจากจิตใจอีกครา ชั่วพริบตาแผ่กระจายไปทั่วทั้งร่าง กลับทำให้ยู่ป้วยหยกลืมตาตื่นเต้นสงสัยหวาดหวั่นพรั่นพรึงไป

ชื้อเยาะอู้ยิ้มพลางกล่าวว่า

“ยู่เฮียหลับสบายดีกระมัง ? ผู้น้องได้น้อมรออยู่ที่นี้นานแล้ว ไม่กล้ารบกวนความฝันอันสุขสบายของยู่เฮียเลย”

ยู่ป้วยหยกคร้านไปแยแสต่อมัน แลเห็นมันยกสุรานึ่งยี่อั๊งที่ยังดื่มไม่หมดขึ้นมาเทลงในป้านสุรา จากนั้นยกอีกไหหนึ่งมาเทผสมลงในป้าน ใช้ตะเกียบแกว่งคนอยู่ชั่วครู่ จึงเทสุราใส่จอกยกขึ้นจิบเบา ๆ แล้วกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“ยู่เฮียทราบหรือไม่ ? ดื่มนึ่งยี่อั๊งนี้ต้องมีเก่าและใหม่ผสมกันครึ่งต่อครึ่งจึงดื่มได้กลมกล่อม ไม่เช่นนั้นต่อให้เป็นคอแข็งสักปานใด ดื่มแล้วก็ต้องสิ้นสติไปดุจดั่ง

ยู่เฮีย”

หยุดหัวร่อเสียงก้องแล้วกล่าวสืบต่อ

“ผู้น้องเห็นยู่เฮียมีบุคลิกงามสง่า ความจริงเข้าใจว่า ยู่เฮียต้องเป็นกงจื้อกรุ้มกริ่มที่ดื่มสุราเก่งกาจ มิคาดยู่เฮียกระทั่งวิธีดื่มสุราก็ยังไม่เข้าใจ”

ควรทราบว่า สุราธิดาแดง (นึ่งยี่อั๊ง) เป็นสุราที่ครอบครัวตระกูลใหญ่ในดินแดนกังหนำกลั่นขึ้นในเวลาธิดาครบเดือน จากนั้นฝังไว้ที่ใต้ดินจวบจนธิดานางนั้นเติบใหญ่ออกวิวาห์ จึงขุดขึ้นมาต้อนรับอาคันตุกะ ในตอนนั้น สุราข้นจนเหลือครึ่งไหเท่านั้น หากไม่เติมสราหมักใหม่ลงไปบ้าง ก็ไม่อาจดื่มได้เด็ดขาด

ยู่ป้วยหยกแม้เป็นทายาทตระกูลใหญ่ คอสุราก็ไม่เลวเท่าใด แต่เนื่องจากระเบียบในตระกูลเข้มงวดกวดขัน ความรู้ในเรื่องสุรานารีจึงมิได้แตกฉานเลย

จวบจนบัดนี้จึงทราบสาเหตุ ที่เมื่อครู่ตนง่วงเหงาคล้ายจะหลับไหล ปฏิกิริยาก็เชื่องช้าเนิบนาบ ตอนนี้ก็จึงได้แต่ลอบถอนหายใจเท่านั้น ไม่มีปัญญาว่ากล่าวอีกแล้ว

ได้ยินชื้อเยาะอู้พลันกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“และก็โชคดีที่ยู่เฮียไม่รู้จักดื่มสุรา จึงได้ช่วยชีวิตคนผู้หนึ่งไว้”

ในที่สุด ยู่ป้วยหยกอดมิได้ต้องถามไป

“ช่วยชีวิตผู้ใดไว้ ?”

ชื้อเยาะอู้ยิ้มพลางกล่าว

“ยู่เฮียไม่ลองดูเอง...”

ขณะว่ากล่าว เฮียงเฮียงได้ประคองคนผู้หนึ่งเข้ามาหา

แลเห็นคนผู้นี้สวมเสื้อยาวที่เปลี่ยนใหม่ แม้ไม่สมร่าง แต่ยังไม่อาจบดบังส่วนสัดอันอ้อนแอ้นของนาง นางก้มศีรษะจนคางจรดอก ผมยาวสยายลุ่ยลงปิดหน้าผู้นี้ ถึงกับเป็นจูลุ่ยยี้ไปได้!

ยู่ป้วยหยกอย่างไรก็ไม่อาจข่มกลั้นความตื่นตระหนกไว้ได้แล้ว ต้องร้องโพล่งขึ้น

“ท่าน...ท่าน...ท่านมิได้ตาย ?”

จูลุ่ยยี้ก้มศีรษะต่ำกว่าเดิม ทั้งไม่กล้าเงยหน้าและไม่กล้ากล่าววาจา

เฮียงเฮียงหัวร่อพลางกล่าวว่า

“นางความจริงคิดจะตายอยู่ แต่เสียดายที่ดื่มสุราจนเมามาย มืออ่อนไม่มีเรี่ยวแรง นัยน์ตาก็ลายจนพร่ามัว คิดใช้มีดไปกรีดหลอดคอ มิคาด มีดนั้นถึงกับกรีดไปที่ทรวงอก ดูไปแม้มีเลือดหลั่งไหลเต็มตัว แต่ความจริงเป็นแผลเล็ก ๆ เท่านั้น กระทั่งกระดูกยังมิถูกกระทบกระเทือนด้วย”

ยู่ป้วยหยกทั้งตื่นเต้นทั้งยินดี คิดโถมเข้าไป แต่ตอนนี้ได้รู้สึก มาตรแม้นมีสติขึ้นแล้ว แต่มือเท้ายังคงอ่อนล้า แสดงว่าถูกฝ่ายตรงข้ามจี้จุดไว้

ได้ยินจูลุ่ยยี้ส่งเสียงสั่นสะท้านขึ้น

“เฮียงเฮียง วิงวอนท่าน ฆ่าเราเสียเถิด เราไม่มีหน้าเห็นยู่กอกออีกแล้ว”

ยู่ป้วยหยกกล่าวเสียงนุ่มนวลทันที

“ลุ่ยยี้ ท่านอย่าได้กล่าวเยี่ยงนี้เป็นอันขาด ข้าพเจ้าไม่นึกตำหนิท่าน ขอเพียงท่านมีชีวิตอยู่รอด ข้าพเจ้าก็ปีติยินดีอย่างยิ่งแล้ว”

จูลุ่ยยี้หลั่งน้ำตากล่าวว่า

“ท่านแม้ไม่ตำหนิข้าพเจ้า แต่ทว่า...แต่ทว่าข้าพเจ้าทำร้ายท่านจนกลายเป็นสภาพนี้ จิตใจข้าพเจ้าไหนเลย...ไหนเลยไม่เจ็บปวด ไม่ขุ่นแค้นรันทดได้”

ชื้อเยาะอู้พลันหัวร่อเสียงก้องแล้วกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“นับเป็นฉากรันทดหดหู่ที่ซึ้งใจต่อผู้คนปานใด ? กระทั่งเราเห็นแล้วก็ยังอดมิได้ต้องหลั่งน้ำตา เพียงเสียดายที่ตอนนี้กลับมิใช่เวลาพวกท่านมาพร่ำรำพันรักต่อกัน...”

จูลุ่ยยี้ร้องเสียงแหบแห้งขึ้น

“วิงวอนท่านปล่อยมันเถิด มันมีแต่คุณความดีต่อโอ๊วเหลาเล่า นับว่าท่านจะล้างแค้นแทนโอ๊วเหลาเล่าของท่าน ก็ต้องมิใช่มันเด็ดขาด”

ชื้อเยาะอู้ยิ้มพลางกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าก็คิดใคร่ปล่อยมันอย่างยิ่ง เสียดายที่ข้าพเจ้าไม่มีอำนาจพอ”

“อย่างนั้น ท่านไปเชิญมารดาโอ๊วเหลาเล่ามา ข้าพเจ้าย่อมบอกแก่นางได้เอง”

ชื้อเยาะอู้กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“ข้าพเจ้าก็คิดใคร่เชิญนางมายิ่ง แต่เสียดายที่นางไม่มีปัญญาได้ยินวาจาท่านแล้ว”

“เพราะเหตุใด ?”

ชื้อเยาะอู้กล่าวเสียงราบเรียบ

“เนื่องเพราะนางตายไปแล้ว”

จูลุ่ยยี้งุนงงวูบหนึ่ง จึงโพล่งขึ้นสุดเสียง

“นางตายแล้ว ? เป็นไฮ้ตงแชฆ่านาง ?”

ชื้อเยาะอู้กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“ไฮ้ตงแชน่ากลัวยังไม่มีความสามารถยิ่งใหญ่ปานนั้น เมื่อครู่ตอนเราเห็นมันออกไปหาตัวเรานั้น อดมิได้ต้องหัวร่อจนท้องแทบแตกตาย”

จูลุ่ยยี้อดมิได้ต้องถามขึ้น

“อย่างนั้น ท่านซ่อนอยู่ในที่ใด ?”

“ตอนพวกท่านกระแทกเพดานหนีออกไป ข้าพเจ้าเปิดประตูชั้นล่างของหอหลบเข้าซ่อนตัวในห้องนั้น พวกท่านแม้จะค้นหาจนแทบพลิกม่อฮวยเล้าออกมา แต่กลับทอดทิ้งห้องนั้นไม่นำพา”

ยู่ป้วยหยกต้องลอบถอนหายใจ มีแต่ต้องยอมรับหมากตานี้ของชื้อเยาะอู้ยอดเยี่ยมอย่างยิ่ง ที่มันกระทำดั่งนี้แม้เสี่ยงอันตรายอยู่บ้าง แต่เป็นที่ผู้อื่นคิดไม่ถึงจริง ๆ

จูลุ่ยยี้ร้องโพล่งขึ้น

“อย่างนั้น เป็นผู้ใดฆ่าหญิงชราไป ?”

“เป็นข้าพเจ้าเอง ?”

จูลุ่ยยี้ตอนะนี้จึงสะดุ้งด้วยความตื่นตระหนก ร้องโพล่งว่า

“ท่านฆ่านาง ? ท่านฆ่านางไปตั้งแต่เมื่อใด ?”

“ตอนท่านทั้งหลายมา ซากศพนางน่ากลัวเน่าเปื่อยไปแล้ว”

จูลุ่ยยี้ต้องงงงันอีกครา ถามว่า

“อย่างนั้น หญิงชราที่พวกเราเห็นเป็นผู้ใดกัน ?”

เฮียงเฮียงหัวร่อเบา ๆ น้ำเสียงของนางพลันแปรเปลี่ยนไป โดยกล่าวสั่นระริกขึ้น

“ตายได้ดี ตายได้ดี เรามิทราบบอกกับเอียเท้ากี่ครั้งแล้ว เรียกนางอย่าได้ทำร้ายคน นางมักไม่ยอมเชื่อวาจาของเรา”

จูลุ่ยยี้ตาเหลือกค้างทันที ร้องขึ้นว่า

“ที่แท้...นางเฒ่าที่พวกเราพบเห็นคนนั้นก็คือท่าน !”

เฮียงเฮียงแย้มยิ้มพลางกล่าว

“มิผิด คือข้าพเจ้าเอง”

จูลุ่ยยี้ร้องขึ้นอีกครา

“ท่านประทุษร้ายพวกเราไม่สำเร็จ จึงรีบกลับไปที่หอของท่าน ลบเครื่องแต่งหน้าคืนกลับสู่สภาพเดิม อย่างนั้น...อย่างนั้นก็ไม่อาจตำหนิที่ไฮ้ตงแชหาท่านไม่พบ”

“เป็นเช่นนี้จริง ๆ”

“พวกท่านทั้งสองมีเจตนาทรยศต่อโอ๊วเหลาเล่าอยู่ก่อนแล้ว ดังนั้นฉวยโอกาสที่นางออกไป ฆ่ามารดานางทิ้งเสีย ท่านค่อยปลอมตัวเป็นคราบหญิงชรา ให้คนในม่อฮวยเล้าไม่ระแวงสงสัย เพราะอย่างไรหญิงชรานางนั้นมิใคร่พบเห็นกับผู้คน

อยู่แล้ว แต่ละวันท่านเพียงเสนอหน้าครั้งสองครั้งก็ใช้ได้แล้ว !"

ชื้อเยาะอู้กล่าวอย่างยิ้มแย้มแจ่มใส

"มิผิด เป็นดั่งที่พวกท่านว่ามา เราเพราะต้องการวิชาบู๊จึงยอมแต่งงานกับโอ๊วเหลาเล่า บัดนี้เราได้ฝึกปรือวิชาบู๊ของนางประมาณแปดเก้าส่วนแล้ว แต่ละวันพอเห็นใบหน้านางก็สะอิดสะเอียนจนแทบอาเจียน ใคร่ฆ่านางทิ้งอยู่นานแล้ว เสียดายที่ไม่มีโอกาสปลอดโปร่งจึงไม่กล้าเสี่ยงอันตรายไปแตะต้องนางจนบัดนี้"

เฮียงเฮียงกล่าวขึ้นบ้าง

"ครั้งนี้พวกเราฉวยโอกาสที่นางออกไป ฆ่ามารดานางก่อนแล้ว รอนางกลับมาเมื่อใดจะลงมือ มิคาด พวกท่านกลับช่วยเหลือพวกเราไปลงมือก่อนได้"

จูลุ่ยยี้อึ้งไปครู่หนึ่ง จึงกะพริบตากล่าว

"ในเมื่อพวกเราช่วยเหลือพวกท่าน พวกท่านเหตุไฉนยังมาประทุษร้ายพวกเรา ?"

ชื้อเยาะอู้ยิ้มพลางกล่าว

"ข้าพเจ้าบอกแต่แรกแล้ว นี่เป็นคำสั่งทางเบื้องบน พวกเราเองไม่มีอำนาจใด ๆ"

จูลุ่ยยี้โพล่งด้วยความตระหนก

"เป็นคำสั่งจากเบื้องบน ? หรือพวกท่านยังมีหัวหน้า ?"

"ใช่แล้ว"

"เป็นผู้ใด ?"

"พวกท่านได้พบท่านผู้เฒ่าเมื่อใด ก็เข้าใจได้เอง"

จูลุ่ยยี้อึ้งไปครู่หนึ่ง จึงกล่าว

"พวกเรารู้จักมัน ?"

"น่ากลัวรู้จักอยู่"

จูลุ่ยยี้ไม่ถามสืบไปอีกแล้ว เนื่องเพราะนางไม่ต้องถามอย่างไรอีก

นางลอบชำเลืองแลยู่ป้วยหยกแว่บหนึ่ง ในใจของทั้งสองต่างกระจ่าง เจ้านายที่ลอบบงการบังคับชื้อเยาะอู้ ต้องเป็นยู่ปังเฮาะผู้นั้นแน่นอน

มันชื้อชื้อเยาะอู้กับเฮียงเฮียง เรียกพวกมันหลอกใช้โอ๊วเหลาเล่า รอจนโอ๊ว-เหลาเล่าไม่มีคุณประโยชน์จะใช้อีกแล้ว จึงเรียกให้มันฆ่านางทิ้งเสีย

นับเป็นฝีมือที่ยู่ปังเฮาะนิยมใช้เสมอมา กับนิกายเทียนโซ้ยก้า มันก็ได้ใช้ฝีมือเยี่ยงเดียวกัน กระทั่งยังสามารถลอบวางสายอยู่ข้างยอดฝีมือบู๊ลิ้มทุกคนในแผ่นดินแผนอันแนบเนียนถี่ยิบและกว้างใหญ่ไพศาลนี้ นับเป็นเรื่องที่ผู้คนกระทั่งคิดยังมิกล้าไปขบคิดแล้ว

จูลุ่ยยี้กล่าวขึ้นอีก

“ที่แท้เป็นมันต้องการให้ท่านมาจัดการกับพวกเรา พวกท่านมิใช่เพราะต้องการล้างแค้นแทนโอ๊วเหลาเล่า”

เฮียงเฮียงอ้าปากหาว ขยี้ตากล่าวขึ้นว่า

“พวกเราหากต้องการล้างแค้นแทนโอ๊วเหลาเล่า ก็ต้องลงมือแต่ผู้แซ่ไฮ้เท่านั้น”

ยู่ป้วยหยกอดมิได้ต้องถามไป

“พวกท่านมิได้ทำร้ายมัน ?”

เฮียงเฮียงตอบขนก่อน

“มันมิใช่เป้าที่เจ้านายพวกเราต้องการหา พวกเราไยต้องเปลืองเวลาให้เสียเปล่า”

มิทราบเป็นเพราะเหตุใด? สตรีคนที่เมื่อครู่ยังกระปรี้กระเปร่าราวนกน้อยตอนนี้ถึงกับคล้ายกลายเป็นไม่มีความสดชื่นหลงเหลืออยู่เลย

เหลียวมองชื้อเยาะอู้อีกครา มันตอนนี้ถึงกับหาวอยู่ตลอดเวลา หาวจนกระทั่งน้ำมูกน้ำตายังหลั่งไหลออกมา ใบหน้าก็มีแววอิดโรยจนระโหย คล้ายดั่งชราไปอีกสิบปีก็ปาน มองดูสารรูปตอนนี้ของมัน แทบจะไม่มีผู้ใดยอมเชื่อว่า มันคือบุรุษรูปงามท่าทีองอาจสง่าของเมื่อครู่เลย

ยู่ป้วยหยกไม่มีปัญญาถามเรื่องราวใดต่อพวกมันอีกแล้ว เนื่องเพราะพวกมันมิเพียงคล้ายไม่ตอบเท่านั้น กระทั่งยังคร้านจะฟัง ดูท่าทีมีมากกว่าคนตายเพียงลมหายใจที่ระบายอยู่เท่านั้นเอง

จูลุ่ยยี้นึกไม่ออกจริง ๆ พวกมันไฉนพลันกลายเป็นลักษณะนี้ได้ ดุจดั่งมีมืออสูรที่มองไม่เห็น มาสูบโลหิตของพวกมันออกไปโดยฉับพลันก็ปาน

อีกครู่หนึ่ง เฮียงเฮียงอ้าปากหาวพลางกล่าว

“นี่ เสียงของท่านก็ขาดตอนแล้ว ?”

“อืมม์”

เฮียงเฮียงแค่นหัวร่อกล่าว

“เราทราบว่าท่านจะต้องลอบซุกซ่อนไว้แน่ หากไม่ยอมแบ่งออกมาสักส่วนหนึ่งแต่โดยดี ระวังมารดาจะให้ท่านน่าดู...”

ชื้อเยาะอู้ตาปรือจนลืมมิขึ้นแล้ว ส่งเสียงอ้อแอ้กล่าวว่า

“หากข้าพเจ้าลอบซ่อนไว้ ข้าพเจ้าก็เป็นบุตรของท่าน”

ทั้งสองคนกล่าววาจาต่อหน้าผู้อื่นคราใด สุภาพนอบน้อมอยู่เสมอมา แต่บัดนี้กลับกล่าววาจาเยี่ยงนี้ ฟังไปไม่ผิดเป็นพวกอันธพาลเกเรเลย

และจากหางเสียงของพวกมันมาคำนวณ ระหว่างทั้งสองนี้ไม่มีน้ำใจไมตรีใด ๆ ต่อกันอีกด้วย เรื่องเหล่านี้ล้วนผิดคาดหมายของผู้คน เป็นเรื่องประหลาดพิกลทั้งสิ้น

อย่าว่าแต่ ในม่อฮวยเล้าพร้อมจะจัดสุราอาหารรสเลิศต่าง ๆ ออกมาได้ทุกเวลา พวกมันไฉนจึงขาด 'เสบียง' ไปได้ ?

ขณะยู่ป้วยหยกคลางแคลงสงสัย พลันได้ยินที่นอกหน้าต่างมีคนร้องเข้ามาเบา ๆ

"เจ้านายมาแล้ว"

จากนั้น มีเสียงฝีเท้าดังซ่าซ่าผ่านลานตึกอันกว้างขวางมา ผู้มาคล้ายมีจำนวนถึงเจ็ดแปดคน

ชื้อเยาะอู้กับเฮียงเฮียงมีทีท่าคึกคักขึ้นในบัดดล พากันถลันไปที่ปากประตูยืนห้อยมืออย่างนอบน้อมสำรวม มาตรว่ามีทีท่าตื่นเต้นอย่างยิ่ง แต่ยังแฝงความลิงโลดยินดีไม่น้อย

เฮียงเฮียงถึงกับอดมิได้ต้องหัวร่อคิกคิกแล้วกล่าว

"ขอบพระคุณฟ้าดิน ในที่สุดเจ้านายก็มาแล้ว มิเช่นนั้น..."

ชื้อเยาะอู้ตวาดเสียงหนัก ๆ

"หยดไว้ !"

ปากว่ากล่าวเยี่ยงนั้น มือเลิกม่านขึ้นมา ที่ด้านนอกมีคนเดินทยอยเข้าถึงแปดเก้าคน ต่างสวมเสื้อคลุมยาวระพื้น ศีรษะสวมหมวกหญ้าปีกกว้าง ดึงต่ำจนหลุบหน้า ทั้งเก้าคนถึงกับคล้ายหล่อออกมาจากพิมพ์เดียวกัน มิว่าผู้ใดก็สังเกตความผิดแปลกของพวกมันไม่ได้

จูลุ่ยยี้พลันแค่นหัวร่อกล่าว

"คิดมิถึง บู๊ลิ้มเม่งจู๊อันโอ่อ่า กระทั่งเดินทางยังลับ ๆ ล่อ ๆ ดุจภูตผีปิศาจไม่กล้าพบเห็นผู้คนอีก แต่ท่านแม้เผาจนกลายเป็นเถ้าถ่าน เราก็จำท่านออกได้อยู่"

หนึ่งในจำนวนเก้าคนพลันกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ท่านจำเราได้ ? เราเป็นใคร ?"

คนผู้นี้ถึงกับมีกระแสเสียงสดใสไพเราะ ถึงกับเป็นเสียงสตรี !

จูลุ่ยยี้งุนงงวูบหนึ่ง โพล่งขึ้นว่า

"ย่อมมิใช่ท่าน เป็น..."

"เป็นผู้ใด ?"

จูลุ่ยยี้กวาดตามองไปบนร่างคนทั้งเก้าอยู่ไปมา มิคาด ในเก้าคนนั้นมีแปดคน

ถอดหมวกออกจากศีรษะแล้วยังเปลื้องเสื้อผ้าคลุมอีกด้วย

ทั้งแปดคนถึงกับเป็นดรุณีที่มีรูปโฉมสวยสะคราญ เสื้อผ้าอาภรณ์ตัดเย็บเหมาะสมร่าง แต่ละนางมีรูปกายที่บุรุษเพศพอเห็นต้องใจเต้นระทึก

แม้นับเป็นคนตาบอด ก็น่ากลัวสามารถดูออกว่าพวกนางต้องมิใช่บุรุษปลอมแปลงมาเด็ดขาด

จูลุ่ยยี้ต้องงุนงงอีกครั้ง เบิ่งตาจ้องมองไปยังคนสุดท้ายจนแน่วนิ่ง

ผู้นี้ คล้ายมีรูปกายสูงกว่าทั้งแปดคนอยู่บ้าง บุคลิกก็หนักแน่นเยือกเย็นกว่าจูลุ่ยยี้เบะปากแค่นหัวร่อเสียงเย็นชาแล้วกล่าว

"ยู่ปังเฮาะ ตอนนี้ยังไม่เผยโฉมหรือไร ?"

คนผู้นั้นหัวร่อแล้วกล่าวเสียงอ้อยอิ่ง

"ยู่ปังเฮาะ ? ท่านเข้าใจเราเป็นยู่ปังเฮาะ ?"

นางถอดหมวกปีกใหญ่ออกมา มีอีกสองคนถลันเข้าปลดเสื้อคลุมให้แก่นาง

นางไหนเลยเป็นยู่ปังเฮาะ ! ถึงกับเป็นดรุณีวัยเยาว์อย่างยิ่ง และยังสวยสะคราญกว่าคนอื่น ๆ อีกด้วย จูลุ่ยยี้ตอนนี้จึงนับว่าตะลึงลานไปจริง ๆ

แต่ยู่ป้วยหยกกลับมีความแตกตื่นยิ่งกว่าจูลุ่ยยี้หลายสิบเท่านัก เพราะคิดไม่ถึงเด็ดขาดว่า เจ้านายของชื้อเยาะอู้กับเฮียงเฮียงถึงกับเป็นกีเล่งฮวงของตึกฆ่าคน (ชั่วะนั้งจึง) ไปได้ ! !

ตอนนี้ยังเป็นเวลากลางวัน แสงสว่างในห้องกระจ่างยิ่ง ยู่ป้วยหยกพอจะพิจารณากีเล่งฮวงถนัดชัดเจน จึงพบว่านางเต็มสาวขึ้นกว่าคราวก่อนไม่น้อย และสะคราญยิ่งกว่าคราวก่อนอีกมากด้วย แต่สายตายิ่งคมกล้า ทีท่ายิ่งเย็นชากระด้าง และยังมีบุคลิกที่ข่มขวัญผู้คนมากขึ้นกว่าเดิมอีกประการหนึ่ง

กีเล่งฮวงก็เพ่งตาพิจารณายู่ป้วยหยก ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ดูท่าท่านคล้ายตระหนกอย่างยิ่ง หรือท่านคิดมิถึงว่าจะเป็นข้าพเจ้า ?"

ยู่ป้วยหยกถอนหายใจกล่าว

"ข้าพเจ้าความจริงควรนึกว่าเป็นท่านแต่แรกแล้ว"

เหลือบมองดูชื้อเยาะอู้กับเฮียงเฮียงแว่บหนึ่ง แล้วกล่าวต่อไป

"ตอนข้าพเจ้าเห็นทีท่าของทั้งสองแปรเปลี่ยน สมควรนึกได้ว่าเป็นท่านแล้ว"

"อ้อ ?"

ยู่ป้วยหยกถอนใจกล่าวสืบไป

"มีแต่คนที่ถูกพิษของท่านเท่านั้น จึงแปรเปลี่ยนได้รวดเร็วปานนี้ เปลี่ยน

เป็นน่าเวทนาปานนี้ เนื่องเพราะความเจ็บปวดรวดร้าวเยี่ยงนี้ ข้าพเจ้าเคยได้รับมากับตัวเอง”

กีเล่งฮวงถอนหายใจเช่นกัน กล่าวว่า

“แต่เสียดายที่ท่านมิได้เสพย์สุขของยานั้น มิเช่นนั้นท่านก็จะทราบ มีแต่สามารถได้รับความสุขเยี่ยงนั้น มิว่าจะทนทุกข์ทรมานยิ่งใหญ่สักปานใด ต่างคู่ควรสาสมอยู่”

นางพลันหันไปกล่าวถามชื้อเยาะอู้

“ใช่หรือไม่ ?”

ชื้อเยาะอู้กับเฮียงเฮียงคุกเข่ากราบลงทันที รับคำขึ้นพร้อมกัน

กีเล่งฮวงชี้ทั้งสองพลางกล่าว

“ท่านดูทั้งสองคนนี้ บุรุษงมงายในตัณหาราคะ สตรีมักมากในกามคุณ ทั้งสองอยู่ด้วยกัน ความจริงควรคล้ายฟ่างใกล้ไฟ แต่เรากลับกล้าประกัน ระหว่างทั้งสองมันนี้ไม่มีพฤติการณ์ลอบเร้นเป็นเด็ดขาด ท่านทราบหรือไม่ว่าเพราะสาเหตุใด ?”

ยู่ป้วยหยกแม้มิได้ตอบ แต่จูลุ่ยยื้อดมิได้ต้องถามไป

“เป็นเพราะสาเหตุใด ?”

กีเล่งฮวงยิ้มพลางกล่าว

“เนื่องเพราะพวกมันไม่มีอารมณ์ไปกระตือรือร้นสนใจเรื่องนั้นอีกแล้ว นี่ความจริงเป็นเรื่องน่าสนใจที่สุดในโลก แต่พวกมันกลับรู้สึกชืดชาไร้ความหมาย ท่านพอทราบว่าเป็นเพราะสาเหตุใดหรือไม่ ?”

คราวนี้ กระทั่งจูลุ่ยยื้ก็มิได้เอ่ยปากอีก

กีเล่งฮวงกล่าวเสียงละห้อย

“เนื่องเพราะข้าพเจ้าให้ความสุขสันต์หรรษาแก่พวกมัน มีคุณค่าเหนือล้ำกว่าเรื่องนั้นเป็นสิบ ๆ เท่า ขอเพียงได้ลิ้มยาเก๊กลักอี๊ของเรา ต่างชืดชาไม่สนใจต่อเรื่องอื่นใดทั้งสิ้น”

จูลุ่ยยื้ยังคงอดมิได้ต้องถาม

“เก๊กลักอี๊ใดกัน ?”

กีเล่งฮวงยิ้มพลางกล่าว

“คือยาเม็ดวิเศษที่สุดในโลกมนุษย์ยุคนี้ ท่านใคร่ทดลองชิมดูบ้างหรือไม่ ?”

จูลุ่ยยื้กะพริบตากล่าว

“ชิมดูก็มิเห็นเป็นไร ? ในเมื่อของที่ยิ่งมีพิษร้ายเรายิ่งพึงพอใจ”

ยู่ป้วยหยกพลันตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

“ท่านก็ปรารถนาลองกิน ? หรือท่านไม่ได้เห็นสารรูปของทั้งสองคน หรือท่านเข้าใจว่าพวกมันความจริงเป็นคนอ่อนแอไร้กระดูก ท่านทราบหรือไม่ ? เพราะยาเม็ดเก๊กลักอี๊ พวกมันจึงยอมขายตัวเองโดยไม่เสียดายยอมรับการเหยียดหยามย่ำยีจากผู้อื่นอย่างยินดี กระทั่งยังยอมเป็นคณิกา เป็นมหาโจรร้าย !”

จูลุ่ยยี้อยู่กับยู่ป้วยหยกมานานปานนี้ ยังมิเคยเห็นยู่ป้วยหยกกล่าววาจาด้วยสีหน้าเหี้ยมเกรียมน่ำเสียงเกรี้ยวกราดเยี่ยงนี้เลย แสดงว่ายู่ป้วยหยกมีความชิงชังในยาเม็ดเก๊กลักอี๊นี้ลึกซึ้งปานใดแล้ว

เหลียวมองเฮียงเฮียงกับชื้อเยาะอู้อีกครา ต่างถูกด่าจนก้มศีรษะต่ำ ใบหน้ามีแววละอายสำนึก ยู่ป้วยหยกถลึงมองมันสองแล้วส่งเสียงดัง ๆ

“แต่พิษของยาเก๊กลักอี๊มิใช่ไม่มีปัญญาปลดเปลื้องได้ตลอดกาลนาน ข้าพเจ้าก็เคยผ่านประสบการณ์นี้มา ขอเพียงพวกท่านมีความเข้มแข็ง มีความกล้าหาญสามารถทนทานความเจ็บปวดรวดร้าวในชั่วขณะ ก็จะดิ้นหลุดจากการคุกคามของมันอย่างนั้นพวกท่านก็พอจะยืดอกมาเป็นผู้คนใหม่อีกครา มิเช่นนั้น ท่านมีแต่ต้องเป็นข้าทาสมันไปตลอดกาลนานแล้ว”

ชื้อเยาะอ้กับเฮียงเฮียงต่างมีสีหน้าพล่งพล่าน พลันเห็นกีเล่งฮวงล้วงกล่องเล็ก ๆ ออกจากอกเสื้ออย่างเชื่องช้า เทยาเม็ดสีน้ำตาลเข้มออกมา กล่าวเสียงละห้อยว่า

“เก๊กลักอี๊กล่องนี้ ความจริงเตรียมมาไว้ให้แก่พวกท่าน แต่บัดนี้ ในเมื่อพวกท่านไม่ยินยอมส้องเสพย์มัน ก็มิสู้กำนัลมันแก่ผู้อื่นเถิด”

พอได้กลิ่นหอมอันประหลาดพิกลที่ระเหยออกจากยาเม็ด ชื้อเยาะอู้กับเฮียงเฮียงทั้งสองต่างคึกคักขึ้นทันที สีหน้าพลุ่งพล่านอับอายของเมื่อครู่ ปลาสนาการไปโดยสิ้นเชิง

ทั้งสองกลับกลายเป็นคล้ายสุนัขอดโซแลเห็นกระดูกก็ปาน จับตาอันละโมบจ้องมองดูกล่องในมือนางจนเหลือกถลน ถลันโถมไปคุกเข่าที่แทบแท้นาง ส่งเสียงสั่นสะท้านร้องขึ้น

“พวกเราไม่มีความหมายเยี่ยงนั้น วาจาประดานั้นล้วนมันเป็นผู้กล่าว”

กีเล่งฮวงจับตาเย็นชามองดูมันสอง ส่งเสียงกระด้างขึ้น

“เช่นนี้เป็นว่า พวกท่านไม่มีเจตนาดิ้นหลุดออกจากมัน ?”

ชื้อเยาะอู้กับเฮียงเฮียงรับคำขึ้นพร้อมเพรียงกันทันที กีเล่งฮวงจึงกล่าวสืบไป

“พวกท่านยินยอมพร้อมใจเป็นข้าทาสมันไปตลอดชีวิต ?”

ชื้อเยาะอู้กับเฮียงเฮียงชิงกันรับคำจนสับสน

กีเล่งฮวงแค่นหัวร่อ กล่าว

"เศษสวะที่ไม่รักดี รับไปเถิด"

นางสะบัดมือเหวี่ยงยาเม็ดเต็มกล่องกระจายไปทั่วพื้น ชื้อเยาะอู้กับเฮียงเฮียงพลันคล้ายเป็นตัวสุนัขสองตัว คลานเก็บอยู่วุ่นวาย

ยู่ป้วยหยกถอนหายใจยาว ไม่อาจตัดใจไปทนดูได้อีกแล้ว

กีเล่งฮวงส่งเสียงละห้อยกล่าวว่า

"บัดนี้ท่านย่อมควรเข้าใจ พลานุภาพของยาเก๊กลักอี๊ของข้าพเจ้ายิ่งใหญ่ปานใดมิใช่แต่ละคนต้องเหมือนท่าน สามารถดิ้นรนหลุดจากอำนาจมันได้"

นางพลันหัวร่อเบา ๆ กล่าวสืบต่อด้วยเสียงแช่มช้า

"กับกำลังใจและความกล้าหาญของท่าน ข้าพเจ้ารู้สึกเคารพเลื่อมใสมาตลอดเวลา"

ยู่ป้วยหยกมิได้แยแสสนใจต่อนางเลย กีเล่งฮวงจึงกล่าวสืบไป

"ท่านไฉนไม่แยแสข้าพเจ้า ? อย่างไรก็ตาม เราสองย่อมนับเป็นสหายเก่ากันมามิหนำซ้ำ ข้าพเจ้ายังเคยช่วยเหลือท่านมาไม่น้อยครั้ง ท่านไฉนพอเห็นข้าพเจ้าคล้ายหลบหลีกอสรพิษก็ปาน ?"

บทที่ 57
นอกเหนือที่คาดไว้

ยู่ป้วยหยกอึ้งครู่ใหญ่ ในที่สุดถอนหายใจกล่าวว่า

"มิผิด ท่านเคยช่วยเหลือข้าพเจ้ามาหลายครั้งจริง ๆ ข้าพเจ้าก็ทราบว่าควรทดแทนบุญคุณท่าน แต่ทว่า..."

กีเล่งฮวงกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ท่านมิต้องกังวล บัดนี้ข้าพเจ้าไม่ปรารถนาให้ท่านทดแทนข้าพเจ้าแล้ว"

"อย่างนั้น...อย่างนั้น ท่านปรารถนา"

"ข้าพเจ้าเพียงแต่ปรารถนาแลกเปลี่ยนกับท่านสักครา"

ยู่ป้วยหยกต้องโพล่งด้วยความสงสัย

"แลกเปลี่ยน"

"ใช่แล้ว แลกเปลี่ยน"

นางเดินวนรอบ ๆ เตียงยู่ป้วยหยก แล้วกล่าวขึ้นว่า

"ท่านทราบหรือไม่ ท่านนับเป็นคนประหลาดจนพิสดาร นับแต่ครั้งแรกที่ข้าพเจ้าพบเห็นท่าน ก็รู้สึกว่าท่านมีความประหลาดพิสดารอยู่มากมายยิ่งนัก"

"ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้ามีที่ประหลาดพิสดารอย่างไร ?"

กีเล่งฮวงพลันหันขวับมาขับไล่ชื้อเยาะอู้กับเฮียงเฮียงออกไปแล้วปิดประตูลงกลอนจนแน่นหนา จึงได้กล่าวช้า ๆ ว่า

"ประการแรก ท่านความจริงเป็นบุตรโทนของยู่ปังเฮาะ แต่กลับ..."

วาจานางมิทันจบคำ จูลุ่ยยี้ได้แตกตื่นจนกรีดร้องขึ้นก่อน

“ท่านว่ามันเป็นบุตรของยู่ปังเฮาะ ?”

กีเล่งฮวงยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

“หรือท่านยังไม่ทราบ ใช่แล้ว ท่านย่อมไม่มีทางทราบได้ ความลับนี้นอกจากเรากับกอเล่าเท้า ในโลกนี้ไม่มีบุคคลที่สามจะทราบได้”

จูลุ่ยยี้ถลึงจ้องยู่ป้วยหยกจนตากลมกว้างแตกตื่นจนไม่อาจส่งเสียง

กีเล่งฮวงกล่าวสืบไป

“เป็นบุตรของบู๊ลิ้มเม่งจู๊แห่งยุค ความจริงมีเกียรติน่าภาคภูมิใจอย่างยิ่งยวด แต่มันกลับไม่ยินยอมรับ และยังจะแสร้งทำเป็นตาย ให้ผู้อื่นเข้าใจว่ามันเป็นยู่ป้วยหยกอีกคนหนึ่ง”

จูลุ่ยยี้ร้องโพล่งขึ้น

“นี่...นี่เป็นเพราะสาเหตุใด ?”

กีเล่งฮวงกล่าวต่อไป

“มันมิเพียงไม่ยอมรับยู่ปังเฮาะเป็นบิดามันเท่านั้น ยังไม่ยอมรับลิ้มไต้อู้เป็นคู่หมั้นที่ยังมิได้วิวาห์ของมัน ถึงยินยอมให้ลิ้มไต้อู้เข้าใจผิด ยินยอมให้ลิ้มไต้อู้ฆ่ามัน !”

หยุดหัวร่อเบา ๆ แล้วกล่าวสืบต่อไป

“วันนั้นเราเห็นกับตาว่าลิ้มไต้อู้แทงกระบี่ไปบนร่างมัน เรายังรู้สึกคับแค้นใจแทนมันอย่างยิ่ง”

จูลุ่ยยี้ขบริมฝีปากกล่าว

“นี่อาจบางทีเนื่องเพราะท่านมีเรื่องที่เจ็บช้ำเสียใจเกินไป มีแต่เราพอเข้าใจความรู้สึกนึกคิดเยี่ยงนี้ของท่านได้ เนื่องเพราะเรา...เราก็...”

วาจานางกล่าวถึงตอนนี้ มิได้กล่าวสืบต่อไปอีก

กีเล่งฮวงกล่าวว่า

“หรือบิดาท่านก็ได้กระทำเรื่องที่บีบคั้นจิตใจท่านจนเจ็บช้ำ ดังนั้น ท่านพลอยไม่รับมันเป็นบิดาด้วย ?”

จูลุ่ยยี้ขบริมฝีปากอย่างแรง มิตอบโต้อีกแล้ว

กีเล่งฮวงกล่าวสืบไป

“แต่สภาพของมันกลับมิเป็นเช่นดั่งท่าน !”

จูลุ่ยยี้ยังคงต้องถามโดยไม่อาจข่มกลั้น

“มันเป็นเพราะสาเหตุใด ?”

“มันหาใช่มิยอมรับยู่ปังเฮาะคนนั้นเป็นบิดามัน มันเพียงแต่มีความเห็นยู่ปังเฮาะในปัจจุบันเป็นตัวปลอม !”

วาจานี้พอกล่าวไป จูลุ่ยยี้ตื่นตกใจอย่างยิ่งก็จริง สีหน้ายู่ป้วยหยกพลอยแปรเปลี่ยนไปด้วย กีเล่งฮวงมองพลางกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“ในโลกมีคนมากหลายต่างเข้าใจว่าความลับของตัวผู้อื่นไม่มีทางล่วงรู้เด็ดขาด แต่ความจริง แต่โบราณกาลแล้ว ไม่มีเรื่องหนึ่งเรื่องใดจะสามารถอำพรางผู้คนไปตลอดกาลโดยเด็ดขาด ท่านว่าใช่หรือไม่ ?”

นางทราบดีว่ายู่ป้วยหยกไม่ตอบคำถามของนาง จึงกล่าวสืบไป

“และเรื่องราวใด ๆ ในโลก มีมากหลายที่อุบัติขึ้นนอกเหนือความคาดหมายของผู้คน ท่านเข้าใจว่าท่านได้ปลีกตัวไปจากข้าพเจ้าแล้วนั้น ข้าพเจ้ากลับพาลมาพบกับท่านอีก”

ยู่ป้วยหยกร้องโพล่งขึ้น

“ท่านหมายความว่า...”

กีเล่งฮวงสอดคำขึ้นทันที

“ข้าพเจ้าหมายถึงวันนั้น ในเมืองเล็ก ๆ ที่เปลี่ยวร้างอย่างยิ่ง ท่านเข้าใจว่าต้องไม่พบพานผู้อื่นใดเป็นอันขาด กลับมิทราบคนที่ไปพบท่านในวันนั้น ความจริงยังมากกว่าที่ท่านคิดหมายไว้หลายคนนัก”

ยู่ป้วยหยกถอนหายใจยาว พึมพำเบา ๆ

“นับว่ามากกว่าที่ข้าพเจ้าคิดหมายไว้มากมายจริง ๆ”

กีเล่งฮวงกล่าวสืบไป

“ในวันนั้น ข้าพเจ้าเห็นท่านกับลิ้มไต้อู้เข้าไปในโรงเตี๊ยมด้วยกัน ข้าพเจ้ายังต้องตื่นตกใจอย่างยิ่ง”

ยู่ป้วยหยกสวนคำขึ้นทันที

“แต่จวบจนบัดนี้ข้าพเจ้ายังไม่เข้าใจ ท่านไฉนไปที่เมืองเล็ก ๆ นั้นด้วย ?”

“ข้าพเจ้าสะกดรอยตามไซม้งบ้อกุกไป เนื่องเพราะข้าพเจ้านับแต่พบท่านแล้วก็มีความระแวงสงสัยในพฤติการณ์ของพวกประดานั้น มักรู้สึกว่าพวกมันมิใช่เป็นคนดีงาม”

ยู่ป้วยหยกฝืนยิ้มกล่าว

“พวกเรามิได้คิดว่าท่านเพราะสะกดรอยตามพวกมันจึงมาพบกับข้าพเจ้า”

“ข้าพเจ้าก็คิดไม่ถึง พวกมันความจริงสะกดรอยตามท่านต่างหาก และยังคิดมิถึงอั้งเน้ยฮวยก็จะปรากฏตัวในเมืองน้อยนั้นด้วย ภายหลังข้าพเจ้าจึงทราบ เนื่องเพราะพรรคกระยาจกจะมีการประชุมใหญ่ในแคว้นเสฉวน ดังนั้นมันจึงผ่านไปในเมืองนั้นด้วย”

ยู่ป้วยหยกถอนใจกล่าว

“ในโลกออกจะมีเรื่องราวบังเอิญจนประจวบเหมาะมากเกินไปบ้างแล้ว”

“ตอนอั้งเน้ยฮวยพบเห็นพวกท่าน น่ากลัวยังแตกตื่นยิ่งกว่าข้าพเจ้ามากนัก เนื่องเพราะอั้งเน้ยฮวยอย่างไรก็คิดไม่ออก ลิ้มไต้อ้โกวเนี้ยที่เย็นชากระด้างปานน้ำแข็งไฉนยินยอมติดตามบุรุษแปลกหน้าเข้าในโรงเตี๊ยม และยังอยู่ร่วมห้องกันอีกด้วย”

จูลุ่ยยี้คล้ายดั่งจะกล่าวกระไร แต่เมื่อลอบชำเลืองดูยู่ป้วยหยกแว่บหนึ่งแล้วในที่สุดยังอดกลั้นไว้

กีเล่งฮวงกล่าวสืบต่อไป

“อั้งเน้ยฮวยย่อมปรารถนาไปดูให้รู้ความนัย แต่ยังทะนงในศักดิ์ศรีของมันมิยอมลอบดูความลับของผู้อื่น ในความมืด ดังนั้น จึงใช้บริวารนามซ่งเล่าสี่ของมันปลอมเป็นคนรับใช้ในโรงเตี๊ยมไปดูลาดเลาแทน”

ยู่ป้วยหยกเค้นหัวร่อกล่าว

“ข้าพเจ้าก็ดูออกแต่แรกแล้วว่า ทีท่าของผู้รับใช้คนนั้นผิดปกติวิสัย มันพอเดินเข้าไปในห้อง สองตาก็เขม็งมองลิ้ม...ลิ้มโกวเนี้ยแน่วนิ่ง คนรับใช้ธรรมดาไหนเลยจะมีความบังอาจถึงปานนั้น”

กีเล่งฮวงผงกศีรษะกล่าว

“หรือท่านสังเกตออกว่า มันเป็นคนที่อั้งเน้ยฮวยใช้ไป ?”

ยู่ป้วยหยกอึ้งอยู่ครู่ใหญ่จึงกล่าว

“ข้าพเจ้าแม้ไม่อาจแน่แก่ใจ แต่ก็ทราบดี คนที่มีอาชีพในรถเรือโรงเตี๊ยมแบกเกี้ยว หากไม่มีการลอบส่งข่าวคราวกับพรรคกระยาจก ยากยิ่งที่จะยึดอาชีพนั้นได้ยืนนาน”

กีเล่งฮวงแย้มยิ้มแล้วกล่าว

“แต่ท่านน่ากลัวคิดไม่ออกเด็ดขาด ซ่งเล่าสี่ผู้นั้นเป็นบริวารของข้าพเจ้า !”

ยู่ป้วยหยกต้องโพล่งด้วยความตระหนก

“หรือมันก็ถูกยาพิษของท่าน ?”

“ใช่แล้ว ดังนั้น ก่อนที่มันยังมิได้กลับไปเรียนต่ออั้งเน้ยฮวย มันก็ได้บอก

ความเคลื่อนไหวของท่านให้แก่ข้าพเจ้าก่อน มันว่าพวกท่านทั้งสองตอนแรกมีสีหน้าท่าทีพิกลยิ่ง รอจนมันเข้าไปในครั้งที่สอง ลิ้มโกวเนี้ยผู้นั้นถึงกับใช้ผ้าห่มนวมคลุมศีรษะร่ำไห้ แต่ท่านกลับนั่งหันหน้าหาผนัง คล้ายดั่งไม่กล้าพบเห็นผู้คนก็ปาน"

"มันยังว่ากระไรอีก ?"

"มันยังว่า มันกับลิ้มโกวเนี้ยความจริงรู้จักกันมาก่อน เนื่องเพราะเมื่อครั้งก่อนที่ลิ้มโกวเนี้ยประสบอุปสรรคยุ่งยาก มันก็เคยปลอมเป็นคนรับใช้ในโรงเตี๊ยม ลอบส่งข่าวให้แก่ลิ้มโกวเนี้ย แต่คราวนั้น ลิ้มโกวเนี้ยกลับคล้ายไม่รู้จักมันไปแล้ว"

ย่ป้วยหยกก็คิดถึงเรื่องนี้ได้ เนื่องเพราะอั้งเน้ยฮวยเคยบอกแก่ตน ครั้งนั้นที่ลิ้มไต้อู้แพร่ข่าวออกมาก็เพราะต้องการให้อั้งเน้ยฮวยเชื่อถือยู่ป้วยหยก

เหตุการณ์ทั้งมวลนี้ เป็นเพียงเมื่อไม่กี่เดือนก่อนเท่านั้น แต่เมื่อคิดขึ้นในตอนนี้กลับคล้ายเนิ่นนานปานเป็นชาติก่อน ห่างไกลจนสุดไขว่คว้ามาคำนึง !

กีเล่งฮวงกล่าวสืบต่อไป

"เมื่อข้าพเจ้าได้ฟังรายงานจากซ่งเล่าสี่ พลอยรู้สึกเป็นที่ประหลาดพิสดารจึงอดมิได้คิดใคร่ไปดูเหตุการณ์ มิคาด ไซมึ้งบ้อกุกก็ได้ไปถึงที่นั้น อั้งเน้ยฮวยพลอยติดตามไปอีกด้วย"

ย่ป้วยหยกถอนใจกล่าว

"ข้าพเจ้าก็ทราบ วันนั้นที่โรงเตี๊ยม มีผู้คนไปกันไม่น้อย"

"จากนั้น ข้าพเจ้าจึงเห็นลิ้มโกวเนี้ยพลันโถมออกจากห้องพัก ส่งเสียงร้องก้องตะโกน จากนั้นใช้กระบี่ทะลวงแทงท่าน คล้ายดั่งคั่งแค้นจนใคร่แทงท่านให้พรุนเป็นรวงผึ้งก็ปาน"

นางเขม้นมองยู่ป้วยหยกแน่วนิ่ง เน้นทีละคำ

"นางทำเยี่ยงนั้นด้วยความหมายใดกัน ?"

ยู่ป้วยหยกอึ้งเป็นเวลาเนิ่นนาน จึงถอนใจกล่าว

"เป็นดั่งที่ท่านว่า ข้าพเจ้ามิได้บอกแก่นางว่าข้าพเจ้าก็คือ...ก็คือยู่ป้วยหยกของเมื่อกาลกระโน้น นางเข้าใจว่าข้าพเจ้า...ข้าพเจ้ากระทำเรื่องล่วงเกินต่อนางจึงต้องการฆ่าข้าพเจ้าเสียให้สาสมใจ"

กีเล่งฮวงยิ้มพลางกล่าว

"พวกอั้งเน้ยฮวยกับไซมึ้งบ้อกุกพอเห็นสภาพเวลานั้นต่างต้องคิดเยี่ยงนี้แน่ท่านบอกกับพวกมันเป็นเยี่ยงนี้ พวกมันจะต้องเชื่อถือสนิทใจ แต่ข้าพเจ้า..."

"หรือท่านไม่เชื่อ ?"

“ข้าพเจ้าไม่เชื่อแม้แต่คำเดียว !”

“อย่างนั้น ท่านมีความเห็นเป็นเรื่องเยี่ยงไร ?”

“ประการแรก นางต้องแน่ใจว่าท่านคือยู่ป้วยหยกคนก่อน มิเช่นนั้นนางต้องไม่ยอมเข้าโรงเตี๊ยมร่วมกับท่าน พักอยู่ในห้องเดียวกันด้วย”

“นาง...นางอาจบางทีเพียงคิดหาโอกาสมาฆ่าข้าพเจ้าก็ได้”

กีเล่งฮวงหัวร่อแล้วกล่าวสอดคำ

“หากนางต้องการฆ่าท่าน โอกาสมีมากมายยิ่งนัก เหตุไฉนต้องรอจนถึงเวลานั้นจึงจะลงมือ ? ที่นางรอจนถึงเวลานั้นจึงลงมือ เนื่องเพราะนางกำลังแสดงละครต้องรอผู้คนมาครบหน้า จึงจะเริ่มเปิดฉากแสดง !”

ยู่ป้วยหยกหน้าซีดขาวลงกว่าเดิม กล่าวว่า

“นางเหตุไฉนต้องแสดงละคร ?”

“เนื่องเพราะพวกท่านได้เห็นพวกไซมึ้งบ้อกุกตั้งแต่แรกแล้ว และยังทราบว่าพวกมันต้องลอบดูในความมืด ดังนั้น นางจึงแสร้งทุ่มเถียงกับท่าน แสร้งจะฆ่าท่าน เมื่อเป็นเยี่ยงนี้ พวกประดานั้นต้องไม่มีผู้ใดระแวงสงสัยว่าท่านคือยู่ป้วยหยกคนก่อนอีกแล้ว”

นางหยุดหัวร่อเบา ๆ จึงกล่าวสืบต่อไป

“เนื่องเพราะข้าพเจ้าทราบความลับของท่าน ดังนั้นข้าพเจ้าจึงสามารถคาดเดาเรื่องเหล่านี้ถูกต้อง ในเมื่อข้าพเจ้าคาดเดาถูกต้อง ท่านคิดอำพรางข้าพเจ้าก็ไม่มีประโยชน์แล้ว !”

ยู่ป้วยหยกต้องอึ้งอีกเป็นเนิ่นนาน จึงกล่าวช้า ๆ

“นับว่าท่านคาดเดาไม่ผิดพลาด ก็จะเป็นไรอีก ?”

กีเล่งฮวงกล่าวอย่างยิ้มแย้มแจ่มใส

“ก็มิเป็นไร ข้าพเจ้าเพียงแต่อิจฉาท่านที่มีภรรยาทั้งฉลาดปราดเปรื่อง ทั้งดีงามพร้อมดุจดั่งลิ้มโกวเนี้ย”

กล่าวถึงคำภรรยา สีหน้าจูลุ่ยยี้พลันแดงฉาน แต่แล้วกลายเป็นขาวซีดในบัดดล คล้ายดั่งแค้นจนใคร่อุดหูมิยอมฟังอีก

กีเล่งฮวงได้กล่าวสืบต่อไป

“พร้อมกันนั้น ข้าพเจ้ายังกังวลแทนท่านอย่างยิ่ง เนื่องเพราะบุคคลเช่นดังยู่ปังเฮาะ ท่านแม้หลอกลวงมันได้คราหนึ่ง แต่จะเร็วจะช้า ยังต้องถูกมันจับพิรุธออกเป็นแม่นมั่น ในตอนนั้น ข้าพเจ้าคิดใคร่ออกไปเตือนให้ท่านรู้ตัวเสียเลย มิคาด

ท่านพอเห็นข้าพเจ้าก็คล้ายดั่งพบพวกภูตผีปิศาจ ลนลานวิ่งอย่างไม่คิดชีวิตไปเสียก่อน"

คราวนี้ ยู่ป้วยหยกนิ่งอึ้งเป็นเวลาเนิ่นนานกว่าเดิม กล่าวอย่างครุ่นคิด

"เงื่อนไขแลกเปลี่ยนที่ท่านว่าเมื่อครู่ เป็นเรื่องราวเยี่ยงไร ?"

"นี่เป็นความลับ ข้าพเจ้าพอบอกออกไป ท่านจะต้องมีภัยถึงแก่ชีวิตในฉับพลัน แต่ท่านวางใจได้เต็มที่ ข้าพเจ้ามิเพียงปกปิดความลับแก่ท่านเท่านั้น ยังพอช่วยเหลือท่านได้ไม่น้อยอีกด้วย"

"ช่วยเหลือเรื่องอันใด ?"

กีเล่งฮวงเน้นทีละคำ

"ช่วยเหลือท่านทำลายยู่ปังเฮาะตัวปลอมคนนั้น เนื่องเพราะข้าพเจ้าเองก็ใคร่ทำลายมันเช่นกัน"

ยู่ป้วยหยกถอนหายใจยาว กล่าวว่า

"มิผิด ข้าพเจ้าทราบว่าท่านมีเจตนาเป็นเม่งจู๊บู๊ลิ้ม ดังนั้น ท่านต้องทำลายมันเสียก่อน และท่านจะทำลายมันก็มีแต่เปิดเผยความลับของมันก่อน ดังนั้น ท่านจึงคิดมาลงมือในตัวข้าพเจ้า ท่านว่าช่วยเหลือข้าพเจ้า ความเป็นจริงกลับเป็นช่วยเหลือตัวท่านเองดอก"

กีเล่งฮวงกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ระหว่างเราสองตอนนี้ สมควรเป็นเวลามีศัตรูร่วมกัน ต้องสามัคคีร่วมแรงไปต่อต้าน ผู้ใดเป็นฝ่ายช่วยเหลือผู้ใด ไยมิใช่เฉกเช่นเดียวกัน ?"

"หากข้าพเจ้าไม่ยินดีร่วมทางกับคนเช่นท่าน ?"

กีเล่งฮวงกล่าวเสียงราบเรียบ

"นั่นกลับง่ายดายอย่างยิ่ง...ข้าพเจ้าฆ่าท่านทิ้งในตอนนี้..."

ยู่ป้วยหยกถอนใจยาว กล่าวว่า

"ดูท่า ข้าพเจ้าไม่มีหนทางเลือกเฟ้นเลย ใช่หรือไม่ ?"

"เป็นเช่นนี้จริง ๆ"

นางพลันแย้มยิ้มจนหยาดเยิ้ม กล่าวสืบต่อไป

"แต่หากท่านยินยอมร่วมมือกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะทุ่มเทกำลังทั้งมวลช่วยเหลือท่าน ท่านอาจบางทียังมิทราบว่าขุมกำลังข้าพเจ้ายิ่งใหญ่ปานใด ? อย่างนั้นข้าพเจ้าพอบอกกับท่าน เหนือใต้ลำน้ำใหญ่ สองฟากฝั่งฮวงโห จากตะวันตกถึงทิศเหนือของเสฉวน ฮุนหนำภายในตัวเมืองสำคัญ ต่างมีบริวารของข้าพเจ้าอยู่ เพียงข้าพเจ้าออกคำสั่งไปพวกมันต่างยอมขายชีวิตแทนท่านทุกคน"

ยู่ป้วยหยกถอนใจกล่าว

“ในเมื่อท่านมีอิทธิพลอำนาจยิ่งใหญ่ปานนี้ เหตุไฉนยังต้องคิดเป็นเม่งจู๊บู๊ลิ้มอีก ? แม้นับว่าได้เป็นบู๊ลิ้มเม่งจู๊ ท่านจะมีคุณประโยชน์ใดไปได้ ?”

“แต่ละคนต่างมีรสนิยมของตัวเอง มีบ้างพึงพอใจดื่มสุรา มีบ้างละโมบในทรัพย์สินสมบัติ มีบ้างงมงายในตัณหาราคะ แต่รสนิยมของข้าพเจ้าคืออำนาจ !”

“อำนาจ ?”

“คนที่มิเคยได้กุมอำนาจ จะไม่ทราบรสชาติของอำนาจไปตลอดกาลนาน ปณิธานยิ่งใหญ่ในชั่วชีวิตข้าพเจ้า คือต้องการเห็นผู้กล้าหาญนามกระเดื่องทั้งแผ่นดินต่างมาก้มศีรษะเป็นบริวารต่อข้าพเจ้า และบัดนี้...บัดนี้ข้าพเจ้ามีแต่สามารถลอบดำเนินการอยู่ในความมืด หากไม่สำเร็จ ข้าพเจ้าจะไม่มีวันเห็นเดือนเห็นตะวันตลอดกาลนาน...”

ยู่ป้วยหยกถอนใจกล่าว

“มีบางคนว่า สุราทำลายสัมปชัญญะให้วุ่นวาย มีบ้างว่า ตัณหาราคะทำลายสุขภาพให้ทรุดโทรม แต่ในความเห็นของข้าพเจ้า ที่ทำร้ายคนรุนแรงที่สุดในโลกน่ากลัวก็คือคำอำนาจนี้แล้ว !”

สายตากีเล่งฮวงพลันแปรเปลี่ยนเป็นคล้ายเปลวไฟอันร้อนแรง เน้นทีละคำ

“แต่ในโลกนี้ ที่สร้างความปรารถนาจนหวั่นไหวแก่ผู้คนมากที่สุดก็คืออำนาจ !”

“แต่ทว่า ท่านลองใคร่ครวญดูอีกครา ตอนนี้ยู่ปังเฮาะแม้เป็นบู๊ลิ้มเม่งจู๊ แต่ท่านกลับมิได้ก้มหัวเป็นบริวารของมัน หลังจากท่านเป็นบู๊ลิ้มเม่งจู๊แล้ว ไหนเลยจะทราบแน่ว่า ไม่มีคนลอบทรยศต่อท่าน ?”

“มาตรว่าเป็นกษัตริย์หรือจอมจักรพรรดิ ก็ยากยิ่งจะไม่มีขุนนางกังฉินหรือพวกกบฏคิดล้มบัลลังก์ ขอเพียงแต่ให้ยามเมื่อทุกคนอยู่ต่อหน้าข้าพเจ้าแล้ว มีความเคารพนบน้อมค้อมหัวต่ำ มาตรว่าจะลอบทรยศต่อข้าพเจ้าในลับหลัง นั่นก็มิเป็นไรไป”

“แต่ทว่า ตำแหน่งบู๊ลิ้มเม่งจู๊ของท่านจะดำรงอยู่ได้นานสักเท่าใด ?”

“ต่อให้เพียงวันเดียว...เพียงวันเดียวข้าพเจ้าก็พึงพอแก่ใจแล้ว !”

ยู่ป้วยหยกต้องถอนใจยาวอีกครั้ง พึมพำเบา ๆ

“อำนาจ อำนาจ...คิดมิถึง สองคำนี้จะมีพลานุภาพยิ่งใหญ่ปานนี้ได้ ?”

กีเล่งฮวงสวนคำทันที

“เรื่องประดานี้ ท่านมิต้องเสียสมองไปใคร่ครวญให้มากความ เพราะอย่างไร

ท่านเพียงเข้าใจไว้ หากท่านต้องการล้างแค้น หากต้องการเปิดเผยความลับของยู่ปังเฮาะ นั่นมีแต่ต้องร่วมมือกับข้าพเจ้า มิเช่นนั้นท่านมีแต่ต้องตาย”

ยู่ป้วยหยกส่งเสียงหนัก ๆ

“แต่ข้าพเจ้าก็มีเงื่อนไข ไม่เช่นนั้นข้าพเจ้ายินยอมตาย”

“เงื่อนไขอันใด ?”

“ข้าพเจ้าไม่ปรารถนาได้ยินท่านเอ่ยคำเก๊กลักอี๊ต่อหน้าข้าพเจ้า ข้าพเจ้ามิเพียงไม่ยอมชิมมัน ไม่ยอมแลเห็นมันเท่านั้น กระทั่งได้ยินก็ไม่ยอมอีกด้วย”

กีเล่งฮวงกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“ท่านเข้าใจว่าของนี้ไม่มีราคา ? บอกกับท่าน บางครั้งมันยังมีคุณค่าล้ำกว่าทองคำมากนัก ในเมื่อท่านรับปากกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไยต้องทำลายเสบียงโดยไร้ประโยชน์ ?”

“เพียงข้าพเจ้ารับปาก ท่านก็เชื่อถือ ?”

“ในโลกนี้ หากมีเพียงคนเดียวที่ข้าพเจ้ายินยอมเชื่อถือ คนผู้นั้นก็คือท่าน ! อย่าว่าแต่...”

หยุดหัวร่อด้วยความภูมิใจ แล้วกล่าวสืบไป

“อย่างไรก็ตาม ท่านก็มีความลับมากหลายที่อยู่ในกำมือข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่กลัวท่านตระบัดสัตย์คืนคำมาทรยศต่อข้าพเจ้า ยิ่งอย่าว่า นี่เป็นเรื่องต่างฝ่ายต่างมีประโยชน์ท่านไยไม่รับไว้ด้วยความปีติยินดี ?”

ยู่ป้วยหยกฝืนยิ้มกล่าว

“ดูท่า หากข้าพเจ้าคิดเปิดเผยอุบายอันชั่วร้ายพวกมัน มีแต่ต้องร่วมมือกับพวกของท่านแล้ว”

กีเล่งฮวงผงกศีรษะ กล่าวเสียงหนักแน่น

“มิผิด เนื่องเพราะเจ้าพวกที่ประโคมตัวเองเป็นวีรบุรุษเปี่ยมธัมมะ ต่างไปยืนอยู่ในฝ่ายยู่ปังเฮาะโดยสิ้นเชิง ต้องไม่มีผู้ใดยินยอมช่วยเหลือท่านเป็นอันขาด เนื่องเพราะมันตอนนี้เป็นบู๊ลิ้มเม่งจู๊ที่แท้จริง !”

ในโลกมีเรื่องมากหลายที่พิกลจนพิสดารอย่างยิ่ง

ยู่ป้วยหยกความจริงกระทำแต่เรื่องเปิดเผยองอาจมีคุณธรรม แต่กลับมิอาจไม่ลอบ ๆ เร้น ๆ มิอาจไม่ร่วมมือร่วมใจกับพวกที่ทั้งไม่เปิดเผยองอาจ ทั้งไร้คุณธรรมดีงาม

ยู่ป้วยหยกเพราะต้องการมีชีวิตสืบไป กลับมิอาจไม่ตายไปก่อนครั้งหนึ่ง

เรื่องประดานี้ฟังแล้วรู้สึกเหลวไหลอย่างยิ่ง แต่ความจริงกลับสมเหตุสมผล มีเรื่องบางประการที่ดูแล้วรู้สึกสมเหตุผล แต่ความจริง กลับพาลเหลวไหลเป็นอย่างยิ่ง

จูลุ่ยยี้อย่างไรก็คิดไม่ถึง ชาติกำเนิดยู่ป้วยหยกจะมีความเร้นลับถึงปานนี้ จวบจนตอนนี้นางจึงพบเห็น ประสบการณ์อันมากด้วยเคราะห์กรรมของยู่ป้วยหยก ถึงกับเหนือล้ำกว่านางมากมายนัก

เพียงแต่ว่า ประสบการณ์อันเคราะห์กรรมของนางพอจะบอกแก่ผู้คนทั้งหลายได้ และยังได้รับความเห็นใจจากผู้คนอื่น ๆ อีกด้วย แต่เคราะห์กรรมของยู่ป้วยหยก กลับไม่มีทางที่จะแพร่งพรายให้ผู้อื่นใดล่วงรู้ได้เด็ดขาด

นางเหม่อมองยู่ป้วยหยกจนซึมเซา น้ำตาหลั่งไหลลงเป็นเส้นสายโดยไม่รู้ตัว

กีเล่งฮวงพลันกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“จูลุยยี้ จูลุ่ยยี้...นามนี้นับว่าตั้งได้เยี่ยมยอดอย่างยิ่ง ท่านเป็นมนุษย์น้ำตาจริง ๆ กลัวแต่ว่ากระทั่งโลหิตที่อยู่ในร่างท่านยังล้วนเป็นน้ำตาด้วย”

จูลุ่ยยี้ตวาดขึ้นทันที

“แล้วท่านทราบหรือไม่ ที่หลั่งไหลอยู่ในเส้นเลือดของท่านคือสิ่งไร พวกเราพอจะบอกกับท่านได้ คือน้ำโสโครกในท้องร่องสกปรก !”

กีเล่งฮวงถึงกับไม่มีโทสะ ยังกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“ผู้อื่นตอนเศร้ารันทดต่างไม่มีโทสะประดัง แต่ท่านหลั่งน้ำตาไปพลางยังสามารถด่าคนไปพลาง นี่กลับนับเป็นที่พิสดารอย่างยิ่งจริง ๆ”

จูลุ่ยยี้ตวาดขึ้นอีกครั้ง

“นี่ก็มิเป็นที่พิสดารอย่างไร มีบางคนหน้าตายังยิ้มแย้มแจ่มใส แต่กลับลงมือฆ่าคนไปในเวลาเดียวกัน นั่นจึงเรียกว่าพิกลจนพิสดารได้”

กีเล่งฮวงกล่าวเสียงราบเรียบ

“ความสามารถฆ่าคนในตอนแย้มยิ้ม น่ากลัวไม่มีผู้ใดเทียบเท่าเชียวฮุ้นเก็งจู๊มารดาของท่านแล้ว”

จูลุ่ยยี้ตระหนกจนร้องโพล่งขึ้น

“ท่านทราบประวัติเรา ?”

กีเล่งฮวงกล่าวเสียงอ้อยอิ่ง

“ท่านลองคิดดู หากเราไม่ทราบประวัติของท่าน ไหนเลยจะบอกเล่าความเร้นลับเหล่านี้ต่อหน้าท่านได้ ?”

จูลุ่ยยี้ตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

“ท่านทราบได้อย่างไร ?”

“เราหากไม่มีความสามารถเพียงน้อยนิดนี้ ยังจะกล้าชิงตำแหน่งเม่งจู๊บู๊ลิ้มกับยู่ปังเฮาะ ? บอกกับท่าน ตอนเรายังอยู่ห่างไกลสิบลี้ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในที่นี้เราก็ได้ล่วงรู้จนกระจ่างแล้ว

นางพลันหันไปหัวร่อให้ยู่ป้วยหยก แล้วกล่าวสืบต่อ

“ถูกแล้ว ข้าพเจ้าแทบลืมแสดงความยินดีกับท่านเสียได้ ท่านมามีภรรยาที่ทั้งสวยสะคราญทั้งชาญฉลาดดั่งนี้ นับเป็นที่น่าอวยพรน่ายินดีจริง ๆ”

ยู่ป้วยหยกมิได้กล่าวกระไร แต่อดมิได้ต้องเหลือบแลจูลุ่ยยี้แว่บหนึ่ง แลเห็นนางหน้าซีดขาว ดวงตาแวววาวแทบมีน้ำตาหยดหยาดลงอีกแล้ว ส่งเสียงเครือขึ้น

“ท่าน...ท่านมิต้องใช้วาจาเยี่ยงนี้...มาเย้ยหยันเรา”

กีเล่งฮวงกล่าวสวนคำ

“เย้นหยัน ? นี่ไหนเลยนับเป็นเย้ยหยันได้ ?”

จูลุ่ยยี้ขบริมฝีปากแล้วตะเบ็งเสียงแหบแห้งขึ้น

“ท่านรู้อยู่แก่ใจแล้วว่า นั่นเป็นเพียง...เป็นเพียงเล่นเพื่อสนุกเท่านั้น”

ยามนางกล่าวคำเล่นเพื่อสนุก ร่างคล้ายดั่งอ่อนล้าจนระทวย ในที่สุดน้ำตาหลั่งไหลลงดจไข่มุกขาดจากสาย...”

กีเล่งฮวงกล่าวขึ้นทันที

“ล้อเล่นเท่านั้น ? เรื่องวิวาห์อันสำคัญไหนเลยล้อล่อกันได้ ?”

“แต่...แต่เรา...”

กีเล่งฮวงกล่าวเสียงนุ่มนวล

“ท่านมิต้องวิตกกังวล หากท่านเข้าใจว่ายู่กงจื้อไม่ยินยอมรับพิธีวิวาห์ครานี้ ท่านก็เข้าใจผิดแล้ว ยู่ป้วยหยกต้องมิใช่คนเยี่ยงนั้นเด็ดขาด ยู่ป้วยหยกต้องมิใช่เนื่องเพราะท่านไม่ได้ตาย จะไม่ยินยอมรับว่าท่านเป็นภรรยาแน่นอนเด็ดขาด”

จูลุ่ยยี้ตอนนี้จึงตัวสั่นสะท้าน สายตาเบือนไปยังยู่ป้วยหยกอย่างเชื่องช้า กีเล่งฮวงพลันกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

“ท่านมิต้องถามยู่ป้วยหยก เราพอจะสอนวิธีหนึ่งแก่ท่านได้ หากยู่ป้วยหยกไม่ยินยอมรับจูลุ่ยยี้เป็นภรรยาของมัน ท่านก็ตายให้มันดูเสียเลย”

ยู่ป้วยหยกลอบถอนหายใจ แลเห็นจูลุ่ยยี้ยังคงเหม่อมองดูตนจนซึมเซา ยู่ป้วยหยกกำลังมิทราบควรกล่าวกระไร จูลุ่ยยี้ก็ได้ส่งเสียงละห้อย

“ท่านวางใจ ข้าพเจ้าอย่างไรก็ไม่ยอมกระทำเรื่องเยี่ยงนี้อีก ข้าพเจ้า...”

กีเล่งฮวงสอดคำขึ้นทันที

“ท่านเหตุไฉนไม่ยอมกระทำ ? นี่เป็นที่ไม่ดีอย่างไร ? ยามบุรุษคนใดหากนิยมชมชอบอิสตรี จะใช้ฝีมือทุก ๆ ประการ ขอเพียงมันสามารถได้นางมา มิว่าฝีมือที่มันใช้จะเป็นเช่นไร ผู้อื่นต่างไม่ด่ามันกลับ ยังยกย่องชมเชยฝีมือมันเยี่ยมยอดยิ่งนัก อย่างนั้นสตรีหากนิยมชมชอบบุรุษเพศคนใด เหตุไฉนไม่อาจใช้ฝีมือเล็ก ๆ น้อย ๆ นี้ไปบ้าง ?”

จูลุ่ยยี้กล่าวเสียงละห้อย

“แต่ทว่า สตรีอย่างไรก็ผิดแปลกกับบรุษ”

“มีที่ใดผิดแปลกกัน ? บุรุษเป็นมนุษย์ สตรีมิใช่มนุษย์หรือไร ? เป็นร้อยเป็นพันปีมาแล้ว สตรีมักต้องทนรับความขุ่นแค้นจากบุรุษ นั่นเนื่องเพราะว่าสตรีมักจะเหยียดตัวเองไม่เทียบเท่าบุรุษ ดังนั้นเราจึงต้องหาทางระบายโทสะให้กับอิสตรี !”

นางถลึงจ้องจูลุ่ยยี้แล้วเน้นเสียงหนัก ๆ

“เราถามท่าน ที่ใดของท่านไม่เทียบบุรุษ ท่านไฉนพาลมาหยามตัวเองเช่นนี้ ?”

จูลุ่ยยี้ขบริมฝีปากแนบแน่น มิกล่าวกระไรอีก แต่น้ำตาของนางกลับเริ่มแห้งหาย ใบหน้าที่ชีดขาวก็เริ่มมีประกายขึ้นแล้ว

กีเล่งฮวงเดินเข้าไปกุมมือนางไว้ กล่าวเสียงนุ่มนวล

‘ม่วยม่วยน้อย ท่านกับเราล้วนเป็นสตรี ดังนั้นพวกเราต้องร่วมมือด้วยกันหาทางระบายความขุ่นแค้นของอิสตรีที่มีมาแต่โบราณกาล ให้บุรุษทั้งหลายในแผ่นดินไม่กล้ามาหยามรังแกพวกเราอีก เราทั้งสองจะต้องให้พวกบุรุษเพศได้ทราบ สตรีต้องมิใช่เป็นเพศที่พอเกิดมาก็ควรถูกบุรุษกลั่นแกล้งย่ำยี !”

ยู่ป้วยหยกจับตามองสีหน้าจูลุ่ยยี้ ทราบทันทีว่าวาจาประดานี้ของกีเล่งฮวงมิเพียงกล่อมเกลานางจนคล้อยตามเท่านั้น ยังนับว่าได้ซื้อตัวนางไปเป็นพวกอีกแล้วด้วย

วาจาประดานี้ นับเป็นคำพูดที่สตรีทั้งแผ่นดินต้องการฟัง รักจะฟัง ยู่ป้วยหยกทราบแล้ว จูลุ่ยยี้ตอนนี้ต้องไม่คิดเห็นว่า กีเล่งฮวงคือสตรีอันชั่วร้ายอีกเป็นแน่นอน

ได้ยินกีเล่งฮวงกล่าวขึ้นอีกครั้ง

“พิธีวิวาห์ระหว่างบุรุษสตรีก็คล้ายตกปลา ผู้ที่ถือเบ็ด ปกติมักเป็นบุรุษ หากสตรีจะเกิดถือเบ็ดบ้างเป็นบางครา กลับมิเห็นสำคัญอย่างไร เพราะอย่างไรก็เป็นผู้ยินยอมจึงมากินเบ็ด หาได้ข่มขืนบังคับไม่ ท่านเข้าใจ ตอนท่านหย่อนเบ็ดตกปลาปลาตัวนั้นมิแน่ว่ากำลังเข้าใจว่ามันตกท่านไปก็ได้”

ตอนนั้น นางได้ตบคลายจุดให้แก่ยู่ป้วยหยกกับจูลุ่ยยี้ จากนั้น ยัดมือจูลุ่ยยี้

เข้าในฝ่ามือยู่ป้วยหยก กล่าวอย่างยิ้มแย้มคล้ายจริงคล้ายเท็จ คล้ายล้อเล่น คล้ายสัพยอก

"ตอนนี้ ข้าพเจ้ามอบนางแก่ท่านแล้ว หากท่านยังกล้ารังแกนาง ระวังข้าพเจ้าจะคิดบัญชีกับท่าน"

ยู่ป้วยหยกพลันกล่าวอย่างยิ้มแย้มขึ้น

"ขอบคุณท่าน"

กีเล่งฮวงคล้ายดั่งงุนงงไปวูบหนึ่ง ถามโพล่งว่า

"ท่านก็ขอบคุณข้าพเจ้า"

ยู่ป้วยหยกกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ข้าพเจ้าตอนแรกยังกังวลว่านางจะคิดไม่ตกอยู่ตลอดมา ตอนนี้จึงพอวางใจได้แล้ว"

กีเล่งฮวงกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ปากท่านแม้กล่าวเยี่ยงนี้ น่ากลัวใจกำลังด่าข้าพเจ้า ตำหนิข้าพเจ้าสอนภรรยาท่านจนเลวร้ายไป"

ยู่ป้วยหยกกล่าวเสียงราบเรียบ

"ข้าพเจ้าไหนเลยด่าท่าน เพียงแต่รู้สึกประหลาดสงสัยเล็กน้อยเท่านั้น"

"อ้อ ?"

"เรื่องราวที่เกิดขึ้นในที่นี้ ท่านที่ยังอยู่ห่างไกลสิบลี้ ไฉนจึงล่วงรู้ได้ ?"

กีเล่งฮวงแย้มยิ้มอย่างมีเลศนัย กล่าวว่า

"หรือท่านลืมนิทาน...กงเอี้ยเชี้ยง กงเอี้ยเชี้ยงที่เชิงเขามีแพะตาย ท่านกินเนื้อเรากินไส้..."

(กงเอี้ยเชี้ยงเป็นชื่อสมมติในนิทานเรื่องหนึ่ง รู้ภาษานก วันหนึ่งมีนกมาบอกให้ไปเก็บซากแพะ แล้วเหลือไส้ให้นก แต่กงเอี้ยเชี้ยงกลับฮุบไว้หมดสิ้น นกขุ่นเคืองยิ่ง ภายหลังนกจึงหาทางแกล้งกงเอี้ยเชี้ยงต่าง ๆ จนทุกข์ทรมานแทบปางตาย)

ยู่ป้วยหยกคล้ายดั่งรู้สึกขบขันไม่น้อยจึงกล่าวว่า

"ท่านเข้าใจ ข้าพเจ้าตอนนี้ยังเชื่อถือว่าท่านรู้จักภาษานกอีก ?"

กีเล่งฮวงกล่าวเสียงอ้อยอิ่ง

"หากข้าพเจ้าไม่รู้ภาษานก ตอนท่านตกอยู่ในบ่ออสูร มีผู้ใดไปช่วยเหลือท่าน"

"แต่...แต่นั่นเป็นกีเล่งอี่โกวเนี้ย"

กีเล่งฮวงพลันหัวร่อดัง ๆ แล้วกล่าว

“ท่านไฉนทราบว่าข้าพเจ้ามิใช่กีเล่งอี่ ? ผู้ใดเป็นกีเล่งฮวง ? ผู้ใดเป็นกีเล่งอี่ ? หรือท่านสามารถแยกแยะออกได้จริง ๆ ท่านเข้าใจในพวกเรามากน้อยเท่าใดกันแน่”

ยู่ป้วยหยกตะลึงลานทันที รู้สึกขนลุกเกรียวไปทั้งร่างแล้ว

ยู่ป้วยหยกความจริงแน่ใจว่า ผู้ยืนอยู่เบื้องหน้าต้องเป็นกีเล่งฮวง ตอนแรกแน่แก่ใจ กีเล่งอี่ต้องไม่กระทำเรื่องเช่นนี้ได้เด็ดขาด

แต่ตอนนี้ยู่ป้วยหยกกลับพิศวงจนงงงันไปแล้ว !

เนื่องเพราะกับเจ๊ม่วยสองนางนี้ นับว่าเข้าใจไม่มากเลย กีเล่งฮวงแม้เปรื่องปราดสามารถ แต่กีเล่งอี่ที่ซึมเซาราวปัญญาอ่อน ไหนเลยจะแน่ใจว่ามิใช่นางเสแสร้งมารยาขึ้น ?

กีเล่งฮวงถลึงจ้องพลางเน้นทีละคำ

“ท่านตอนนี้ยังสามารถแยกแยะออกว่า ข้าพเจ้าเป็นผู้ใดหรือไม่ ?”

ยู่ป้วยหยกถอนหายใจยาว ฝืนยิ้มกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าความจริงแยกแยะออกอยู่ แต่ตอนนี้กลับยิ่งนานยิ่งแยกไม่ออกแล้ว”

กีเล่งฮวงหัวร่อเสียงก้องพลางกล่าว

“อย่างนั้น ท่านตอนนี้ก็ควรทราบไว้ มนุษย์เรายามรู้สึกว่าเป็นเรื่องมีความมั่นใจที่สุด แต่มักจะเป็นเรื่องที่มันรู้น้อยที่สุด เนื่องเพราะมันมีความมั่นใจเกินไป ดังนั้นจึงไม่ไปใช้สมองใคร่ครวญขบคิดอีก”

ยู่ป้วยหยกใคร่ครวญความหมายในวาจานี้ของนางอยู่ไปมา ถึงกับงงงันจนไม่รู้ตัวไปได้ !

พลันมีเสียงเคาะประตูขึ้นเบา ๆ กล่าวเข้ามา

“มีเรื่องร้องเรียน”

ยู่ป้วยหยกเงยหน้าขึ้น ตอนนี้จึงพบเห็นเป็นเวลาพลบค่ำนานแล้ว

เฮียงเฮียงที่เคาะประตูเข้ามา มีทีท่ากระปรี้กระเปร่าดุจดั่งเดิมอีกแล้ว

กีเล่งฮวงกล่าวถามขึ้น

“เรื่องอันใด ?”

เฮียงเฮียงน้อมกายตอบ

“ที่ด้านนอกมีคนมาสามคน...”

กีเล่งฮวงขมวดคิ้วกล่าว

“เราทราบดี ที่นี้ต้องมีคนมาในทุกค่ำคืน แต่คืนนี้...ท่านรู้ดีว่าผิดกับวันอื่น ๆ ไฉนไม่กันมันไว้ที่นอกประตู หรืออัปเปหิไปเสีย ?”

เฮียงเฮียงตอบอย่างนอบน้อม

"นับแต่ยังไม่พลบค่ำเป็นต้นมา มิทราบขับไล่กลับไปมากน้อยเท่าใดแล้ว แต่ทั้งสามคนนี้กลับไม่ยอมไป เชี่ยวปึงบอกกับพวกมัน ว่าวันนี้ไม่เปิดกิจการ แต่พวกมันยังคงต้องเข้ามาให้ได้"

กีเล่งฮวงหน้าเครียดทันที กล่าวว่า

"อ้อ...ท่านไปดูคนทั้งสามหรือไม่ ?"

"เชี่ยวปึงไม่กล้าตัดสินใจ กลับมาบอกให้ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจึงออกไปดูมาแล้ว ทั้งสามคนนั้นยืนตัวแข็งอยู่ที่ปากประตูราวเป็นไม้โลงผี มิได้ใช้กำลังบุกรุกเข้ามา"

"พวกมันมีสารรูปเยี่ยงไร ?"

"ปากประตูวันนี้มิได้แขวนโคม และข้าพเจ้าก็ไม่กล้าพิจารณาโดยละเอียด พอสังเกตออกเลือนราง ทั้งสามต่างมีอายุไม่น้อยแล้ว ม้าที่ควบขับมาก็เป็นพันธุ์ดีของนอกกำแพงใหญ่ และจนบัดนี้ปากม้ายังมีน้ำลายฟูมปาก แสดงว่าได้ห้อเป็นหนทางไกลอย่างยิ่ง และห้อรวดเร็วอย่างยิ่งด้วย"

"ท่านมิได้เห็นสีหน้าพวกมัน ?"

"ศีรษะพวกมันต่างสวมหมวกปีกกว้างคล้ายดั่งสร้างพิเศษก็ปาน ทั้งกว้างทั้งใหญ่ปิดใบหน้าไปจนมากกว่าครึ่ง ข้าพเจ้าเพียงพบเห็น หนึ่งในจำนวนนั้นเหลือแต่แขนเสื้อสะบัดพลิ้ว เป็นคนแขนด้วนแน่นอน"

กีเล่งฮวงตาลุกวาว กล่าวว่า

"เช่นนี้เป็นว่า ทั้งสามคนมาจากหนทางไกลอย่างเร่งร้อน และยังไม่ปรารถนาให้ผู้ใดได้เห็นโฉมหน้าแท้จริงของพวกมัน ?"

"เป็นเช่นนี้จริง ๆ"

กีเล่งฮวงอึ้งอยู่ครู่หนึ่งจึงแค่นหัวร่อกล่าว

"หรือทั้งสามคนจงใจมาเพราะเรา เรากลับต้องการดู พวกมันเป็นตัวสำคัญในทิศทางใดกันแน่ ? มิว่าพวกมันมาเพราะจุดประสงค์ใด เราย่อมไม่อาจปล่อยให้พวกมันผิดหวังได้"

บทที่ 58
บุรุษหนุ่มผู้ลึกลับ

จูลุ่ยยี้ที่ความจริงมีสีหน้าเป็นปกติแล้ว แต่พอกีเล่งฮวงเดินออกจากห้องไป เหลือเพียงนางกับยู่ป้วยหยกสองคน นางถึงกับกระทั่งแขนยังมิทราบควรวางไว้ในที่ใดจึงถูกต้อง

และนางก็ดูไม่ออกว่า จิตใจยู่ป้วยหยกเป็นยินดีหรือขุ่นเคือง ยิ่งเดามิออกว่ากำลังครุ่นคิดในเรื่องอันใด เนื่องเพราะยู่ป้วยหยกดูแล้ว มักจะสงบเยือกเย็นกระไรปานนั้น นุ่มนวลนอบน้อมกระไรปานนั้นเสมอมา

นางกลับมิทราบ จิตใจยู่ป้วยหยกตอนนี้ไยมิใช่วุ่นวายจนสับสน กำลังมิทราบควรใช้ท่าทีอย่างไรไปให้แก่นาง สมควรกล่าววาจาใดกับนางบ้าง

ยู่ป้วยหยกเพียงทราบว่า ไม่อาจใช้ถ้อยร้อยวาจาไปเสียดแทงใจนางเป็นอันขาด

เนื่องเพราะยู่ป้วยหยกทราบดี มิว่าสตรีนางใด ยามอยู่ในวัยนี้ ต่างมีอุปาทานความคิดฟุ้งซ่านที่สุด อารมณ์อ่อนไหวในเรื่องเศร้าที่สุด ทะนงตัวถือศักดิ์ศรีที่สุด

นับเป็นวัยอันตรายที่สุดของดรุณี'ในวัยนี้ อารมณ์ของพวกนางไม่มั่นคงหนักแน่นเลย เรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ เพียงประการเดียวจะสามารถให้ความเจ็บช้ำต่อนางอย่างใหญ่หลวงได้

อย่าว่าแต่จูลุ่ยยี้ความจริงก็มีอารมณ์อ่อนไหวที่สุด มีความดื้อรั้นที่สุด นางถูกทำร้ายมามากเกินพออยู่แล้ว ยู่ป้วยหยกไหนเลยยินยอมทำร้ายนางต่อไปได้อีก

แต่ยู่ป้วยหยกก็ไม่มีปัญญายอมรับว่านางเป็นภรรยาของตน แม้นับว่าวัยของ

ทั้งสองมิได้ห่างไกลกันเกินไปนัก แม้นับว่านางเป็นดรุณีที่เติบใหญ่เต็มสาวแล้ว แม้นับว่ายู่ป้วยหยกมีความนิยมชมชอบนางจริง ๆ แต่ไม่อาจยอมรับว่านางเป็นภรรยาของตนได้ !

เนื่องเพราะยู่ป้วยหยกไม่มีทางทอดทิ้งลิ้มไต้อู้เด็ดขาด !

ยู่ป้วยหยกไม่ทราบเลยจริง ๆ ว่าควรจะอธิบายเรื่องราวนี้ให้คลี่คลายเยี่ยงไร ดังนั้น จึงพลอยไม่กล้ากล่าวผิดแม้สักคำเดียว ดังนั้นทั้งสองแม้นั่งหันหน้าหากันแต่กลับไม่มีวาจาสนทนากัน

ผู้ที่ไม่เคยผ่านเหตุการณ์เยี่ยงนี้มา นับว่าไม่มีปัญญาเข้าใจความพิสดารจนสับสนของเหตุการณ์เยี่ยงนี้ โชคดีที่ในตอนนั้นกีเล่งฮวงถึงกับย้อนกลับมาอีกครา

ยู่ป้วยหยกกับจูลุ่ยยี้ต่างชิงกันออกรับหน้าในทันที ทั้งสองเดินได้ไม่กี่ก้าวหยุดเท้าลงพร้อมเพรียงกันอีกครา จูลุ่ยยี้ลอบชำเลืองแลยู่ป้วยหยกแว่บหนึ่ง ยู่ป้วยหยกก็กำลังมองดูนาง นางหวังแต่ให้ยู่ป้วยหยกไม่เห็นสีหน้านางชัดตา มิคาด กีเล่งฮวงกลับพาลจุดโคมไฟในห้องเสียจนสว่างไสวขึ้นมา

จูลุ่ยยี้หน้าแดงฉาน ก้มศีรษะแย้มยิ้มแล้วถอยกลับไปนั่งที่เดิม

กีเล่งฮวงกลอกนัยน์ตาไปมา หัวร่อคักคักพลางกล่าวว่า

“จวบจนบัดนี้ข้าพเจ้าจึงทราบ เจ้าสาวทกคนในแผ่นดินต่างเป็นเช่นเดียวกันทั้งสิ้น แม้นับว่าเป็นสตรีที่ใจกล้าสักปานใด พอได้เป็นสาว ก็ต้องเอียงอายไปทุกนาง”

จูลุ่ยยี้ก้มศีรษะต่ำกว่าเดิม กระทั่งตัวนางเองก็มิทราบไฉนหน้านางถึงกับแดงจนปานนี้ ยู่ป้วยหยกกระแอมเบา ๆ สองคราวแล้วจึงกล่าว

“ด้านนอกเป็นผู้ใดมากันแน่ ?”

“มิทราบ ข้าพเจ้ามิได้ออกไปดูเลย”

“เพราะเหตุใด ?”

“เนื่องเพราะข้าพเจ้าทราบแล้วว่า พวกมันมาด้วยจุดประสงค์ใด ?”

โดยไม่รอให้ยู่ป้วยหยกถามไถ่ นางกล่าวสืบต่อไปทันที

“ที่แท้พวกมันได้นัดหมายผู้อื่นมาพบกันในที่นี้ ดังนั้นจึงรีบเร่งรุดเดินทางมาการที่ชนชาวนักเลงนัดพบกันในซ่องคณิกา ความจริงเป็นเรื่องธรรมดาสามัญยิ่ง”

ยู่ป้วยหยกขมวดคิ้วกล่าว

“เมื่อเป็นเช่นนี้ พฤติการณ์พวกมันไฉนต้องลอบเร้นจนลึกลับด้วย ?”

“นี่อาจบางทีพวกมันนัดหมายกันเรียบร้อย จะไปกระทำเรื่องที่ไม่อาจให้ผู้ใดรู้เห็นได้ เรื่องราวที่ไม่อาจให้ผู้คนรู้เห็นในวงพวกนักเลงนั้น ความจริงมีมากมาย

อยู่แล้ว ขอเพียงมิได้เกี่ยวพันมาถึงพวกเรา พวกเราก็มิต้องไปเกี่ยวข้องสนใจมัน"

ยู่ป้วยหยกครุ่นคิดครู่หนึ่งจึงกล่าว

"ข้าพเจ้ากลับต้องการไปดูสารรูปคนทั้งสามไว้บ้าง"

กีเล่งฮวงกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"คิดมิถึง ท่านถึงกับเป็นคนนิยมแส่หาเรื่องปานนี้ หรือความยุ่งยากของตัวท่านยังไม่มากมายเพียงพอ ?"

ยู่ป้วยหยกฝืนยิ้มกล่าวว่า

"เนื่องเพราะความยุ่งยากของข้าพเจ้ามากเกินไปนั่นเอง ดังนั้น แม้จะเพิ่มอีกสักหลายเรื่องก็มิเป็นไร อย่าว่าแต่ข้าพเจ้าพบหน้ามีคนลับ ๆ ล่อ ๆ เปี่ยมเลศนัยจะต้องรู้สึกว่ามันอาจเกี่ยวข้องถึงตัวผู้แซ่ยู่คนนั้น !"

กีเล่งฮวงพลันตาลุกวาว กล่าวว่า

"ท่านจะดูพวกมันก็สะดวกอย่างยิ่ง เพียงแต่ว่าตอนนี้เฮียงเฮียงได้ออกไปดูแลพวกมันแล้ว ข้าพเจ้ากล้าประกัน มิว่าพวกมันมีประวัติเยี่ยงไร ต่างไม่อาจรอดจากสายตาเฮียงเฮียงได้เด็ดขาด"

จูลุ่ยยื้อดมิได้ต้องโพล่งขึ้น

"น่ากลัวไม่แน่นัก"

กีเล่งฮวงยิ้มพลางกล่าว

"นี่ท่านก็ไม่เข้าใจแล้ว ดรุณีที่คลุกคลีอยู่ในซ่องคณิกามาสามปี ตาทั้งสองของนางจะกลายเป็นคมกริบยิ่งกว่ามีดเสียอีก คนผู้นี้มีน้ำหนักอยู่เท่าใด ในถุงมีเงินทองกี่ตำลึง พอเดินมาที่ปากประตู นางก็จะดูออกได้ทันที อยู่ต่อหน้านางมิเพียงพวกเด็กยากไร้อย่าหมายอวดโอ่เป็นเศรษฐีใหญ่เท่านั้น แม้ท่านคิดปลอมเป็นยากจนปรารถนาทุ่มเงินไว้สักหลายตำลึง แต่ผลที่สุดยังต้องถูกพวกนางควักล้วงจนเกลี้ยงตัวจึงยุติ"

จูลุ่ยยี้เม้มปากกลั้นหัวร่อแล้วกล่าว

"แสร้งเป็นรุ่มรวย ความจริงยังง่ายกว่าแสร้งยากจนมากนัก"

ได้ยินผู้หนึ่งหัวร่อคิกคิกพลางกล่าว

"ถูกแล้ว คนที่แสร้งเป็นรุ่มรวยข้าพเจ้ากลับไม่กลัว พวกประดานั้นมีเท่าใดก็ใช้เท่านั้น แต่คนที่แสร้งเป็นยากจน ส่วนมากกลับรับมือยากเย็นยิ่ง ท่านหากไม่ไปให้พวกมันได้ลิ้มรสหวานไปชิมก่อน พวกมันแม้นับว่ามีเงินทองอยู่ในถุงเป็นสิบหมื่นแปดหมื่นตำลึง กลับไม่ยอมถอนขนออกมาแม้สักเส้นเดียว"

เฮียงเฮียงกลับมาแล้วจริง ๆ !

กีเล่งฮวงถามขึ้นทันที

“สามคนนั้นเล่า ?”

“อยู่ในตึกเล็ก”

“ท่านไฉนไม่อยู่เป็นเพื่อนพวกมัน ?”

เฮียงเฮียงถอนหายใจกล่าว

“พวกมันคล้ายเป็นมนุษย์ตอไม้สามท่อน ข้าพเจ้าหัวร่อให้พวกมัน พวกมันคล้ายมิได้เห็นก็ปาน ข้าพเจ้ากล่าววาจากับพวกมัน พวกมันก็คล้ายไม่ได้ยิน ดจดั่งมิได้ถือข้าพเจ้าเป็นสตรีเลย ข้าพเจ้าแทบอดมิได้ต้องไปส่องกระจกดูว่าข้าพเจ้าพลันแปรเปลี่ยนเป็นชรา เป็นอัปลักษณ์ไปจริงหรือไม่ ?”

จูลุ่ยยี้กะพริบตาถามขึ้น

“พวกมันอาจบางทีเป็นคนหูหนวก ?”

เฮียงเฮียงหัวร่อคิกแล้วกล่าว

“พวกมันมิเพียงไม่หนวกเท่านั้นยังประสาทไวอย่างยิ่งอีกด้วย โดยเฉพาะเฒ่าผู้นั้น ทางด้านนอกเพียงมีคนเดินเข้าใกล้ มันก็ปราดไปดูที่ริมหน้าต่างทันที”

ย่ป้วยหยกขมวดคิ้ว กล่าว

“เฒ่า ? เป็นเฒ่าลักษณะเยี่ยงไรกัน ?”

เฮียงเฮียงตอบอย่างยิ้มแย้ม

“ดูแล้วมีอายุประมาณหกเจ็ดสิบปี กระทั่งหนวดเคราย้งขาวโพลงแล้ว และทีท่าก็ภาคภูมิมิใช่น้อย ไม่เพียงคล้ายมีเงินทองเท่านั้น ยังคล้ายมีอิทธิพลอำนาจอย่างยิ่งอีกด้วย”

นางหัวร่อเบา ๆ กล่าวสืบต่อไป

“เฒ่าราคะที่ชราแล้วยังบุกในดงบุปผาเยี่ยงนี้ ข้าพเจ้าความจริงเห็นมามากแล้ว แต่คนผู้นี้กลับผิดกว่าอื่น ๆ ไม่น้อย”

ยู่ป้วยหยกถามสวนคำ

“มีที่ใดผิดแปลกกัน ?”

เฮียงเฮียงตอบอย่างยิ้มแย้ม

“คนที่มาในที่นี้ อายุสูงวัยยิ่งลุ่มหลงงมงายในตัณหาราคะ ยิ่งนิยมแตะต้องโลมเลียม แต่เฒ่าผู้นี้กลับปั้นหน้าจนเครียดอยู่ตลอดเวลา คล้ายดั่งพร้อมจะต่อยตีกับผู้คนอยู่ทุกขณะก็ปาน”

"ท่านว่ามันกล่าววาจาด้วยสำเนียงคนมณฑลใด ?"

"มันมิเคยเอ่ยปากแม้แต่คำเดียว มีแต่คนแขนด้วนเท่านั้น ตอนสั่งให้ข้าพเจ้าออกมาเตรียมสุราอาหาร เคยกล่าวอยู่ไม่กี่ประโยค ฟังแล้วคล้ายเป็นสำเนียงของพวกกังหนำ (ดินแดนแถบใต้ลำน้ำแยงซีเกียง เป็นดินแดนเจริญที่สุดของประเทศจีน"

ยู่ป้วยหยกโพล่งด้วยความตื่นเต้น

"คนผู้นั้นมีรูปลักษณะเยี่ยงไร ?"

เฮียงเฮียงมีสีหน้าสะอิดสะเอียนดั่งจะอาเจียนออกมา เบะปากกล่าวว่า

"คนผู้นี้ก็มีอายไม่น้อยแล้ว มิเพียงแขนขาดข้างหนึ่งเท่านั้น ตลอดตัวยังมีรอยแผลแดง ๆ ด่าง ๆ คล้ายดั่งเป็นโรคเรื้อน !"

สีหน้ายู่ป้วยหยกแปรเปลี่ยนไปเล็กน้อย อึ้งชั่วขณะจึงถาม

"ยังมีอีกผู้หนึ่ง ?"

เฮียงเฮียงแย้มยิ้มพลางกล่าว

"คนผู้นี้กลับเป็นเด็กหนุ่ม ทั้งสามคนนับว่ามันมีสารรูปคล้ายผู้คนมากที่สุดเพียงแต่ว่า ดั่งกับมิได้กินอาหารมาหลายวัน อดอยากจนเหลือแต่หนังหุ้มกระดูก กระทั่งหนังตายังลืมไม่ขึ้นอีกด้วย ?"

ยู่ป้วยหยกต้องคร่นคิดอีกคร่หนึ่ง จึงหันกล่าวถามกีเล่งฮวง

"ท่านเมื่อครู่บอกว่า จะดูพวกมันสะดวกอย่างยิ่ง ?"

กีเล่งฮวงหัวร่อพลางตอบ

"มิผิด ช่องคณิกาทั้งใหญ่ ๆ เล็ก ๆ ในแดนดินจะมากจะน้อยก็ต้องมีความพิสดารแฝงอยู่บ้าง อย่าว่าแต่ช่องนี้เป็นของโอ๊วเหลาเล่าตั้งขึ้นอีกด้วย"

จูลุ่ยยี้อดมิได้ต้องถามขึ้นบ้าง

"พิสดาร ? พิสดารเยี่ยงไร ?"

กีเล่งฮวงมิได้ตอบคำถามนาง แต่กล่าวว่า

"ท่านรู้สึกแสงไฟในห้องนี้ผิดแปลกกว่าที่อื่น ๆ บ้างหรือไม่ ?"

จูลุ่ยยี้ตอบอย่างงุนงง

"มีที่ใดผิดแปลกกัน ?"

"หรือท่านไม่รู้สึก แสงไฟในที่นี้สว่างไสวกว่าที่อื่น และนุ่มเย็นตากว่าที่อื่นบ้าง !"

"อืมม์..."

"ท่านทราบหรือไม่ว่าเป็นเพราะสาเหตุใด ?"

"เนื่องเพราะ...เนื่องเพราะในห้องนี้ไม่เพียงมีโคมที่โต๊ะสองดวงเท่านั้น ที่ผนัง

ยังมีอีกสองดวง”

“ท่านทราบหรือไม่ว่า โคมทั้งสองดวงนั้นไฉนจึงต้องแขวนอยู่กับผนัง ?”

จูลุ่ยยี้งุนงงอีกครา กล่าวว่า

“เพราะเหตุใด ? ย่อมเป็นเพราะต้องการให้ห้องสว่างขึ้นกว่าตั้งอยู่ตามโต๊ะเก้าอี้ ?”

กีเล่งฮวงกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“ท่านผิดแล้ว ที่โคมทั้งสองดวงนั้นแขวนไว้กับผนัง เพราะต้องการลอบดูห้องอื่น ๆ ต่างหาก”

“ลอบดู ?”

“หากแม้นมีคนลอบดูท่านที่ตามช่องหน้าต่าง หรือประตู ไม่แน่ว่าท่านจะต้องแลเห็นมัน แต่หากมีคนลอบดูท่านที่หลังโคมไฟ ท่านก็จะไม่พบเห็นมันแล้ว”

จูลุ่ยยี้ตาสุกใสขึ้นทันที ร้องโพล่งว่า

“มิผิด เนื่องเพราะไม่มีสายตาผู้ใดสามารถเพ่งมองไปที่โคมไฟ แม้นับว่ามันจ้องมองก็ไม่อาจเห็นชัดเจน เนื่องเพราะแสงไฟจะต้องชอนไชนัยน์ตามันจนลายไป”

กีเล่งฮวงกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“ท่านนับว่าฉลาดเฉลียวอย่างยิ่งจริง ๆ”

“เช่นนี้เป็นว่า ในโคมไฟทองเหลืองนี้ยังต้องมีแก้วผลึกที่ใสมองทะลุได้ ?”

“มีเพียงสองลูกที่ใสมองทะลุได้ เนื่องเพราะสองลูกก็เพียงพอแล้ว”

จูลุ่ยยี้ถอนหายใจกล่าว

“มิน่าเล่า โอ๊วเหลาเล่าจึงได้รู้เรื่องราวในวงพวกนักเลงกระจ่างถึงปานนี้”

เฮียงเฮียงพลันกล่าวขึ้น

“ที่นางลอบดูผู้อื่น ก่ลับมิใช่เพราะต้องการสืบทราบความลับของผู้อื่นโดยสิ้นเชิง”

“นางดูเพื่อจุดประสงค์ใด ?”

เฮียงเฮียงกล่าวด้วยความชิงชัง

“นางทราบว่าบุรุษคนใดที่เดินเข้าซ่องคณิกาก็ยากที่จะข่มทีท่าทุเรศอัปลักษณ์ไว้ นางซ่อนอยู่ในที่นี้เนื่องเพราะต้องการดูทีท่าอันทุเรศของเหล่าบุรุษเพศ ดูพวกเราที่ถูกบุรุษโสโครกเหล่านั้นข่มเหงรังแก พวกเรายิ่งทนทุกข์ทรมาน นางยิ่งเบิกบานสำราญใจ บางครั้งนางยังลากสามีนางมาร่วมกันดู เนื่องเพราะมีแต่เยี่ยงนี้เท่านั้นนางจึงสามารถ...จึงสามารถพึงพอแก่ใจ เนื่องเพราะนางเฒ่าได้ชราจนไม่อาจ... ไม่อาจกระตุ้นอารมณ์ให้กระตือรือร้นได้อีกแล้ว มีแต่เยี่ยงนี้จึงสามารถ...”

กีเล่งฮวงขมวดคิ้วพลางกล่าว

“พอเถิด หรือท่านยังกลัวกล่าวไม่กระจ่างเพียงพออีก ?”

จูลุ่ยยี้ฟังจนตากลมกว้างไปนานแล้ว นางร้องขึ้น

“นางยังบอกเล่าไม่กระจ่างเพียงพอ เนื่องเพราะข้าพเจ้ายังมิใคร่เข้าใจนัก”

กีเล่งฮวงอดมิได้ต้องหัวร่อพลางกล่าวว่า

“เรื่องเยี่ยงนี้ ท่านยังคงอย่าได้เข้าใจนักจะประเสริฐกว่า”

เฮียงเฮียงขบกรามขึ้นกล่าวว่า

“สรุปแล้ว ที่นางเปิดช่องคณิกา เป็นเพราะสาเหตุนี้มากกว่าครึ่ง นางเฒ่าผู้นั้นไม่เพียงเป็นสตรีที่อำมหิตชั่วร้ายเท่านั้น ยังเป็นคนบ้าคลั่งที่มัวเมาในตัณหาราคะอีกด้วย”

ยู่ป้วยหยกถอนหายใจยาว กล่าวช้า ๆ ว่า

“แต่นางตอนนี้เป็นเพียงคนตายเท่านั้น คนตายทุกคนต่างมีคุณความดีของมันอยู่ เนื่องเพราะมันไม่อาจกระทำเรื่องเลวร้ายผิดศีลธรรมใด ๆ ได้อีกแล้ว อย่างนั้นท่านเหตุไฉนยังต้องด่านางอีก ?”

มาตรว่าเป็นปลายฤดูชิวเทียน แต่ในห้องที่มีผนังสองชั้นยังอบอ้าวอย่างยิ่ง ทั้งปวงจ้องดอยู่คร่ใหญ่ ต่างมีเหงื่อซึมออกโซมกาย...มียู่ป้วยหยกเท่านั้นที่เหงื่อเย็นยะเยียบผิดกว่าผู้อื่น

ในที่สุด ยู่ป้วยหยกก็ได้เห็นเฒ่าที่ท่าทีภาคภูมินั้นแล้ว มันถึงกับเป็นทั่งบ้อซัง! และคนแขนเดียวหน้าทุเรศอัปลักษณ์ ถึงกับเป็นเฮ่งโหวเล้าของกังหนำ!

เฮ่งโหวเล้านับแต่ถูกค้วงฮวยซาเนี้ยจื้อใช้พยุหโลหิตซากอสูรประทุษร้ายในโรงเตี๊ยมเล็ก ๆ นั้นแล้ว จวบจนบัดนี้จึงปรากฏหน้าเป็นคราแรก

และใบหน้าของมันได้แปรเปลี่ยนจากเดิมโดยสิ้นเชิง

มองจากแก้วผลึกใสทั้งสองลูกออกไป แลเห็นใบหน้ามันเหี้ยมอำมหิตคล้ายมีความอาฆาตแค้นต่อทุกผู้คนในโลกอย่างสุดซึ้งก็ปาน

ส่วนทั่งบ้อซังผู้นั้นนั่งตัวตรงกับที่ กลับคล้ายมีบุคลิกอันภาคภูมิของเจ้าสำนักอยู่หลายส่วนจริง ๆ เพียงแต่ว่า ทีท่าคล้ายตื่นเต้นจนกระสับกระส่าย สองมือเล่นถ้วยสุราบนโต๊ะอยู่อย่างไม่หยุดยั้ง

ยังมีอีกผู้หนึ่ง นั่งหันหลังให้ยู่ป้วยหยก ยู่ป้วยหยกยังไม่เห็นโฉมหน้ามันชัดตา เพียงสามารถเห็นไหล่ของมันกว้าง เอวคอดอย่างยิ่ง

ยู่ป้วยหยกแนบหูไปกับผนัง ก็ได้ยินเสียงสนทนาภายในห้องนั้นแล้ว

ตอนนั้น นอกประตูมีเสียงฝีเท้าแว่วมา

ทั่งบ้อซังกระโดดขึ้นทันที ถ้วยน้ำชาที่ปั่นเล่นในมือตกลงกับพื้นจนแตกกระจายไปเปรื่องใหญ่ เฮ่งโหวเล้าถลึงตาจ้องมันอย่างดุดันไปแว่บหนึ่ง แม้มิได้กล่าวกระไร แต่ยู่ป้วยหยกก็แน่แก่ใจ ทั่งบ้อซังผู้นี้ต้องเป็นตัวปลอมเด็ดขาด !

ยอดฝีมือทางอาวุธลับดุจดั่งทั่งบ้อซัง มือทั้งสองจะต้องมีความมั่นคงที่สุด มียอดฝีมือทางอาวุธลับบางคนยังถึงกับสามารถสลักอักษรหลายสิบตัวบนข้าวสารเมล็ดเดียว แต่คนผู้นี้ ตอนนี้กลับกระทั่งชาถ้วยหนึ่งก็ไม่อาจกุมให้มั่น มือทั้งสองไหนเลยจะสามารถชัดอาวุธลับอาบยาพิษอันประณีตพิสดารของตระกูลทั่งได้ ?

รูปโฉมบุคลิกของคนผู้นี้ มิได้ผิดแปลกกว่าทั่งบ้อซังแม้สักน้อยนิดก็จริง นับเป็นผลงานอันสมบูรณ์เพียบพร้อมที่สุดก็จริง เหลือแต่มือทั้งสองข้างนี้เท่านั้น !

มือทั้งสองของทั่งบ้อซัง มีพลังการฝึกปรืออยู่หลายสิบปี อย่างไรก็ไม่มีผู้ใดสามารถ 'ขโมย' ไปได้แน่นอน !

ยู่ป้วยหยกตาลุกวาวสุกใส คล้ายดั่งได้เห็นแสงสว่างอยู่ในความมืดมิดมาวูบหนึ่งก็ปาน เนื่องเพราะได้พบเห็นแผนนี้หาใช่ไร้จุดอ่อนพอจะจู่โจมทำลายไม่ !

ผู้ที่เข้ามาทางด้านนอกเป็นเฮียงเฮียงกับหญิงรับใช้ที่ยกถาดสุราอาหารไม่กี่นางเท่านั้น ทั่งบ้อซังผู้นั้นระบายลมจากปากยาว ๆ ทรุดกายนั่งลงอีกครา

ใต้โคมไฟ ใบหน้าเฮียงเฮียงปรากฏรอยยิ้มอันยียวน ที่บอกมิถูกว่าชวนกระสันปั่นป่วนปานใด เมื่อบุรุษเพศได้เห็น อดมิได้ต้องปรารถนาลากนางไปในสถานที่ไม่มีผู้คนสักแห่งหนึ่งทันที

กระทั่งรอยยิ้มอันยียวนของงึ่นฮวยเนี้ยก็คล้ายไม่มีเสน่ห์ยั่วยวนยิ่งใหญ่เทียบเท่านาง เนื่องเพราะงึ่นฮวยเนี้ยอย่างไรก็เป็นประเภท 'สมัครเล่น' ส่วนเฮียงเฮียงนั้นเป็นผู้ 'เชี่ยวชาญ' แล้ว

เสียดายที่เฮ่งโหวเล้า ทั่งบ้อซัง ถึงกับกระทั่งเหลือบแลดูนางสักแว่บหนึ่งก็มิยอม

เฮียงเฮียงรอจนพวกหญิงรับใช้วางสุราอาหารเรียบร้อยแล้ว จึงเดินส่ายตะโพกเข้าไป ยกมือประคองป้านสุรา แสร้งชูนิ้วเรียวงามดั่งลำเทียนทั้งสองมือไปที่เบื้องหน้าพวกมัน

กำไลหยกที่ข้อมือนางกระทบกันดังติงตังเบา ๆ แต่เสียงหัวร่อของนางยังระรื่นหูน่าฟังยิ่งกว่าเสียงนี้มากนัก มิต้องใช้สุราเพียงเสียงหัวร่อนี้ก็พอให้ผู้คนเมามายได้แล้ว !

เฮียงเฮียงยังคงมิได้สิ้นหวัง ส่งเสียงหัวร่อปานระฆังเงินแล้วกล่าว

“ทั้งสามท่านโปรดลองชิมสุราของข้าพเจ้าดูว่าดีหรือไม่ ? สุรานี้ปกติข้าพเจ้ามิยอมนำออกคารวะต่ออาคันตุกะเป็นเด็ดขาด วันนี้กลับนอกเหนือกฎธรรมดาเนื่องเพราะมีวีรบุรุษชื่อเกรียงไกรดุจดั่งท่านทั้งสามมา จึงได้...”

วาจานางมิทันจบคำ ทั่งบ้อซังผู้นั้นพลันถลึงตาตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

“ท่านทราบได้อย่างไรว่าพวกเราเป็นวีรบุรุษชื่อเกรียงไกร ? เป็นผู้ใดบอกกับท่าน ?”

เฮียงเฮียงกลอกตาหยาดเยิ้มของนางไปมา แย้มยิ้มพลางกล่าวว่า

“นี่ยังต้องให้ผู้อื่นบอกกับข้าพเจ้าด้วย ? ข้าพเจ้าเพียงเห็นบคลิกของสามท่าน... มิใช่เป็นวีรบุรุษเกรียงไกรผู้กล้าหาญอันยิ่งใหญ่ ไหนเลยมีความสง่าภาคภูมิดุจดั่งท่านทั้งสาม”

ทั่งบ้อซังแค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า

“พวกเราเป็นพ่อค้าวานิช ท่านดูผิดแล้ว”

เฮียงเฮียงกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“มาตรว่าทั้งสามเป็นพ่อค้าวานิช คิดว่าคงรุ่มรวยมหาศาลปานท้องพระคลัง...”

พลันมีเสียงดังตังขึ้นเบา ๆ เฮ่งโหวเล้าโยนทองคำแท่งหนึ่งบนโต๊ะแล้วกล่าว

“ท่านต้องการได้ทองแท่งนี้หรือไม่ ?”

มาตรว่าหอม่อฮวยเล้าเป็นหล่มละลายเงินทอง แต่ทองคำแท่งใหญ่ถึงปานนี้หากไม่มีการแลกเปลี่ยนอันพิเศษอย่างไร ยังคงยากที่จะได้มาอยู่นั่นเอง

เฮียงเฮียงก้มศีรษะต่ำ ขบริมฝีปากกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“ท่านต้องการให้ข้าพเจ้า...”

เฮ่งโหวเล้าแค่นเสียงเย็นชา

“เราเพียงต้องการให้ท่านออกไป นำทองคำแท่งนี้แล้วออกไปเสีย พวกเรามิได้เรียกท่าน ท่านควรอย่าเข้ามาจะประเสริฐสุด”

จูลุ่ยยี้เข้าใจว่า คราวนี้เฮียงเฮียงต้องหัวร่อไม่ออกเป็นแน่แท้ มิคาด เฮียงเฮียงกลอกตาไปมาแล้ว ยังคงกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“เมื่อเป็นเช่นนี้ ต้องขอบพระคุณอย่างยิ่ง...”

นางถึงกับหยิบทองคำแท่งนั้นเดินออกจากห้องไปจริง ๆ

คนที่นั่งหันหลังให้แก่ยู่ป้วยหยกพลันกล่าวขึ้นเป็นคราแรก

“ช้าไว้”

เฮียงเฮียงเหลียวหน้าชม้ายตามอง ถามอย่างยิ้มแย้ม

“ยังมีเรื่องอันใด ?”

คนผู้นั้นพลิกมือยื่นออกไป ในฝ่ามือมีดอกไม้มุกอยู่ดอกหนึ่ง

ดอกไม้มุกเป็นประกายแวววาว ต้องมีราคาล้ำค่ากว่าทองคำแท่งนั้นมากนัก สายตาของคนทั้งปวงต่างถูกดอกไม้มุกดึงดูดจนจับจ้องแน่วนิ่ง มีแต่นัยน์ตายู่ป้วยหยกเท่านั้นที่สนใจมือของมัน

มือข้างนี้มิได้หยาบกร้าน นิ้วยังเรียวยาวอย่างยิ่ง ล้างจนสะอาดสะอ้าน มาตรแม้นจะถือบังเหียนห้อม้าเป็นหนทางไกล แต่ในฝ่ามือกลับมิได้สกปรกแม้สักน้อยนิด

มือนี้ดีดไปคล้ายไม่มีเรี่ยวแรงเท่าใด แต่มั่นคงเป็นอย่างยิ่ง ฝ่ามือที่แบดอกไม้มุกค้างกลางอากาศ ถึงกับคล้ายหลอมหล่อขึ้นจากเหล็กไหลก็ปาน มิได้สั่นไหวเลยสักน้อยนิด !

เฮียงเฮียงหายใจถี่เร็ว กระหืดกระหอบขึ้น

“นับแต่เกิดมาข้าพเจ้าไม่เคยเห็นอัญมณีที่สวยงามปานนี้ ท่านให้ข้าพเจ้าลูบคลำดูสักคราได้หรือไม่ ?”

คนผู้นั้นกล่าวว่า

“ท่านไยต้องลูบคลำ ? หากท่านต้องการ เรากำนัลแก่ท่านเลย”

เสียงของคนผู้นี้อยู่ในวัยฉกรรจ์อย่างยิ่งจริง ๆ เพียงแต่ว่า เกียจคร้านราวไม่ปรารถนาเอ่ยปากก็ปาน

เฮียงเฮียงแย้มยิ้มจนหยาดเยิ้ม กล่าวว่า

“ท่านรู้แน่แก่ใจว่า ไม่มีสตรีนางใดสามารถปฏิเสธไม่ต้องการ ไฉนจึงยังมาถามข้าพเจ้า ?”

“ท่านหากต้องการได้มัน จงอยู่เป็นเพื่อนดื่มสุรากับเรา”

ใบหน้าเฮียงเฮียงปรากฏแววตื่นเต้นสงสัย อดมิได้ต้องเหลือบไปที่ทั่งบ้อซังกับเฮ่งโหวเล้า แลเห็นสีหน้าของทั้งสองแม้บิดเบี้ยวจนปั้นยาก แต่มิได้ส่งเสียงทัดทานอย่างไร

ยู่ป้วยหยกย่อมยังแตกตื่นสงสัยไปกว่าเฮียงเฮียงมากมายนัก !

บุรุษหนุ่มผู้นี้เป็นใครกัน ? ไฉนจงใจหาเรื่องกับเฮ่งโหวเล้า ? แต่เฮ่งโหวเล้ากลับคล้ายกล้าโกรธไม่กล้าต่อว่า หรือมันยังมีความกลัวบุรุษหนุ่มผู้นี้อยู่ ?

ในเมื่อพวกมันร่วมทางกันมา และยังมีทีท่ากำลังดำเนินแผนอันเร้นลับอยู่อย่างเด่นชัด บุรุษหนุ่มผู้นี้คาดว่าต้องเป็นบริวารคู่ใจของยู่ปังเฮาะแน่

อย่างนั้น มันเหตุไฉนยังจะหาเรื่องกับเฮ่งโหวเล้า ? เฮ่งโหวเล้าเหตุไฉนต้อง

กลัวมัน ? เท่าที่ยู่ป้วยหยกทราบมา ศักดิ์ฐานะของเฮ่งโหวเล้ามิได้ต่ำ ขวัญก็มิได้อ่อนอีกด้วย

ยู่ป้วยหยกพลันพบเห็น บุรุษหนุ่มผู้นี้จึงนับเป็นบุคคลลึกลับอย่างแท้จริง

เฮียงเฮียงย่อมอยู่ห้องนั้นต่อไป

นางมิเพียงนั่งบนตักบุรุษหนุ่มเท่านั้น ร่างยังเข้าซบในอ้อมอกบุรุษหนุ่มอีกด้วย เฮ่งโหวเล้ากับทั่งบ้อซังเหลือบตาสบกันแล้วเบือนหน้าออกไป ไม่ยอมมองนางอีกเลย

บุรุษหนุ่มผู้นั้นเปล่งเสียงหัวร่อดังก้องแล้วกล่าว

“สภาพบรุษจอมปลอม สภาพบรุษจอมปลอม เท่าที่แผ่นดินอึดอัดหนักอึ้งปานนี้ เนื่องเพราะมีสุภาพบุรุษจอมปลอมมากเกินไปนั่นเอง”

โอบเอวอ้อนแอ้นของเฮียงเฮียงกระชับแล้วกล่าวอย่างยิ้มแย้มสืบไป

“แต่เราสองกลับนับเป็น ‘คนเลว’ ที่สมบูรณ์แบบไม่บกพร่อง ดังนั้น เราสองจึงเบิกบานหรรษากว่าผู้อื่นมากนัก ใช่หรือไม่ ?”

เฮียงเฮียงขบหูมันเบา ๆ หัวร่อคิกคิกพลางกล่าว

“มิเพียงเบิกบานกว่าผู้อื่นเท่านั้น ยังน่ารักกว่าผู้อื่นมากมายอีกด้วย”

บุรุษหนุ่มผู้นั้นหัวร่อเสียงก้องแล้วกล่าว

“กล่าวได้ประเสริฐ กล่าวได้ประเสริฐ สมควรคารวะท่านสามจอกก่อน”

มันถึงกับกรอกสุราลงไปสามจอกจริง ๆ ใช้ตะเกียบเคาะป้านสุราเอื้อนเพลงด้วยเสียงก้องกังวาน

“ถึงคราวสุขควรสนุกให้เต็มที่ อย่าพึงมีจอกว่างร้างเมรัย ! ราตรีอันงดงามเยี่ยงนี้ ไหนเลยจะไร้สุรานารีได้ ? มามามา เราก็คารวะพวกท่านสามจอก”

เฮ่งโหวเล้ากับทั่งบ้อซังถึงกับอยู่ในโอวาทอย่างยิ่ง ถึงกับขมวดคิ้วกรอกสุราลงไปสามจอก ดูท่าทีพวกมันคล้ายกำลังกินยาก็ปาน !

ส่วนบุรุษหนุ่มผู้นั้นกลับกรอกทีละจอกทีละจอกมิยอมหยุด คีบกับคำโต ๆ เคี้ยวอยู่ไม่ขาดปาก และคล้ายดั่งยังรู้สึกกับไม่เพียงพอ บางครายังไปกัดจมูกของเฮียงเฮียงอีกด้วย

เฮียงเฮียงหัวร่อคิกคักพลางร้องโอดโอยขึ้นสุดเสียง

บุรุษหนุ่มผู้นั้นถามขึ้น

“เจ็บ ?”

เฮียงเฮียงซุกหน้าลงไปในอกมัน กล่าวว่า

“มิเจ็บ”

บุรุษหนุ่มผู้นั้นหัวร่อเสียงก้องแล้วกล่าว

“เราให้ดอกไม้มุกที่มีค่ากว่าพันตำลึงทองแก่ท่าน ดังนั้น เราจึงพอกัดท่านได้ ท่านก็มีแต่ว่าไม่เจ็บเท่านั้น นี่ก็คือมนุษย์ ! มนุษย์แต่ละคนต่างมีราคาของมัน เพียงแต่ว่าราคามีสูงมีต่ำกว่ากันเท่านั้น”

เฮียงเฮียงบีบเสียงเล็กเสียงน้อยขึ้น

“ท่านก็มีราคาด้วย ?”

“ท่านคิดซื้อเรา ?”

“อืมม์ ข้าพเจ้าคิดซื้อท่านมาซุกซ่อนไว้”

บุรุษหนุ่มผู้นั้นแผดหัวร่อพลางกล่าว

“เสียดายที่ราคาของเราสูงเกินไป หากท่านหาเงินอย่างไม่คิดชีวิตดุจดั่งตอนนี้ แล้วเก็บออมไว้ไม่ใช้สอย มีเวลาสักสี่ห้าสิบปี อาจบางทีพอมีหวังอยู่บ้าง”

เฮียงเฮียงหัวร่อพลางกล่าว

“ในตอนนั้นข้าพเจ้าไยมิใช่กลายเป็นหญิงชราแล้ว ?”

“ขอเพียงมีเงิน หญิงชราก็มิเป็นไร”

ฟังถึงตอนนี้ จูลุ่ยยี้ที่หลังผนังอดมิได้ต้องกระซิบเบา ๆ

“คนผู้นี้กลับพอสาบานเป็นพี่น้องกับซื้อเยาะอู้ได้”

กีเล่งฮวงถอนใจเบา ๆ กล่าวว่า

“คนผู้นี้ยังเยี่ยมยอดกว่าซื้อเยาะอู้เป็นสิบเท่า และก็น่ากลัวกว่าเป็นสิบเท่าด้วย”

ยู่ป้วยหยกกล่าวขึ้นบ้าง

“และก็มีบุคคลเช่นดั่งมันเท่านั้น จึงรับคำ ‘คนเลวสมบูรณ์แบบ’ โดยไม่ต้องละอาย”

แลเห็นบุรุษหนุ่มผู้นั้นกรอกสุราลงไปอีกสามจอก ตบโต๊ะกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“ท่านตอนนี้แม้ซื้อเราไม่ได้ แต่เรากลับซื้อท่านได้ ท่านซื้อเรา เราซื้อท่าน ผลที่เกิดขึ้นไยมิใช่ไม่ผิดแปลกกว่ากันเท่าใด...?”

มันพลันผุดลุกขึ้นคว้าแขนเฮียงเฮียง แล้วพึมพำเบา ๆ

“เราเมามายใคร่หลับนอน มิสู้ไปพักผ่อน...”

มันโซซัดโซเซลากเฮียงเฮียงออกไปจากห้องนั้น เฮียงเฮียงหัวร่อคิกคิกไปพลางใช้เท้าน้อย ๆ ของนางเกี่ยวประตูออกมา

จนครู่ใหญ่ ได้ยินบุรุษหนุ่มผู้นั้นร้องดังอ้อแอ้

“ยามเมาฟุบหลับกับตักโฉมสะคราญ ยามตื่นกุมอำนาจจอมสังหาร ไม่ปรารถนาสัญมณีค่าควรเมือง ขอเพียงมีกระบี่ฆ่าคน...”

เสียงยิ่งเอื้อนยิ่งแผ่วเบา กระทั่งไม่ได้ยินไปแล้ว

ในห้องพลันกลายเป็นเงียบงันราวสุสานร้าง พวกจูลุ่ยยี้ที่อยู่อีกห้องหนึ่งก็มิกล้าว่ากล่าวกระไรอีก จนครู่ใหญ่ให้หลังทั่งบ้อซังผู้นั้นสั่นศีรษะถอนใจกล่าว

"ข้าพเจ้าไม่เข้าใจจริง ๆ เม่งจู๊ไฉนใช้คนเยี่ยงนี้ติดตามพวกเรามาได้"

เฮ่งโหวเล้ากล่าวเสียงหนัก ๆ

"เม่งจู๊สั่งมา ย่อมมีเหตุผลอยู่"

"แต่เจ้าผู้นี้เป็นใครกันแน่ ? ท่านทราบหรือไม่ ?"

"เราก็มิชัดเจนนัก เพียงทราบว่าเม่งจู๊เชื่อถือมันอย่างยิ่ง และได้สั่งย้ำกับเราหลายครั้งคราว มิว่ามันต้องการทำอย่างไร พวกเราต่างต้องเชื่อฟังคำสั่งมันโดยเคร่งครัด"

ทั่งบ้อซังถอนใจยาวกล่าวว่า

"แต่คนผู้นี้จนถึงเวลานี้แล้ว ยังสามารถดื่มกินเป็นการใหญ่ และไม่เกี่ยวข้องต่อเรื่องใด ๆ ถึงกับหลับใหลอย่างสุขสบายในห้องแล้ว บุคคลเยี่ยงนี้ไหนเลยเชื่อถือได้ ?"

เฮ่งโหวเล้าอึ้งไปครู่หนึ่ง ยังคงกล่าววาจาดั่งเดิม ยังคงเป็นเสียงกระด้างเย็นชา

"เม่งจู๊สั่งมา ย่อมมีเหตุผลอยู่"

จวบจนบัดนี้ ยู่ป้วยหยกจึงทราบ ที่แท้กระทั่งทั่งบ้อซังและเฮ่งโหวเล้า ถึงกับยังมิทราบความเป็นมาของบรษหน่มลึกลับผ้นี้

บุรุษหนุ่มตั้งแต่ต้นจนบัดนี้ กระทั่งศีรษะยังมิเคยเหลียวกลับมา ยู่ป้วยหยกแลเห็นแต่ด้านข้างของมัน และเป็นเพียงเห็นแว่บเดียวเท่านั้น

ยู่ป้วยหยกเพียงพบเห็นว่า ใบหน้าบุรุษหนุ่มผู้นี้คมคายยิ่ง และก็คล้ายเบื่อหน่ายเกียจคร้านจนไม่อาจปลุกใจให้คึกคักได้ กระทั่งหนังตายังหรี่ปรือ คร้านจะลืมขึ้นมา

จวบจนบัดนี้ ยู่ป้วยหยกเพียงสามารถคำนวณเรื่องหนึ่งได้

นั่นก็คือ มิเพียงได้รู้จักบุรุษหนุ่มผู้นี้เท่านั้น ยังไม่เคยเห็นมาก่อนอีกด้วย

ทั่งบ้อซังกับเฮ่งโหวเล้ายังคงไม่ยอมจิบสุราแม้แต่หยดเดียว กระทั่งตะเกียบก็ยังไม่แตะต้อง ทั้งสองคนมีทีท่าที่ตื่นเต้นไม่น้อย และเริ่มกระวนกระวายกันขึ้นแล้วด้วย

อีกเนิ่นนานให้หลัง ทั่งบ้อซังพลันหัวร่อแล้วกล่าว

"ข้าพเจ้าเพียงหวังให้คนผู้นั้นรีบมาก พวกเราไปกระทำงานของพวกเราที่ภายนอกให้มันเสพย์สุขอยู่ในนี้ ดูมันกลับไปแล้วจะรายงานต่อเม่งจู๊อย่างไร"

เฮ่งโหวเล้าถลึงตาจ้องมันอีกแว่บหนึ่ง แค่นหัวร่อกล่าว

"ท่านกล่าวเยี่ยงนี้ ไม่กลัวจะมีพิรุธให้ผู้อื่นจับหรือไร ?"

ทั่งบ้อซังเบิ่งตากล่าว

“นี่จะเป็นพิรุธใดกัน ?”

เฮ่งโหวเล้าสวนคำทันที

“ท่านทราบหรือไม่ ? ท่านตอนนี้มีศักดิ์ศรีใด ?”

“ข้าพเจ้าย่อมทราบดี”

เฮ่งโหวเล้ากล่าวเสียงเย็นชา

“ในเมื่อท่านมีศักดิ์เป็นเจ้าสำนักหนึ่ง วาจาที่กล่าวควรมีความภาคภูมิของชนชั้นเจ้าสำนักบ้าง อันวาจาที่ยินดีในเภทภัยผู้อื่น กลัวแต่แผ่นดินจะไม่ย่งว่นวายเยี่ยงนี้ ต้องเป็นคนสารเลวชั้นต่ำทรามดอก จึงจะกล่าวออกมาจากปากมาได้”

ทั่งบ้อซังนั่งตะลึงลานไปแล้ว ใบหน้ามันบัดเดี๋ยวชีดขาวบัดเดี๋ยวเขียวคล้ำ พลันตบโต๊ะฉาดใหญ่ ส่งเสียงดัง ๆ ขึ้นว่า

“ข้าพเจ้าทราบ พวกท่านต่างดูแคลนข้าพเจ้า เนื่องเพราะข้าพเจ้าเมื่อกาลก่อนเป็นเพียงคนเลี้ยงม้า แต่ท่านยังนับเป็นตัวอะไร ? หรือท่านเข้าใจ ท่านเป็นกังหนำไต้เฮี้ยบเฮ่งโหวเล้าตัวจริงด้วย ?”

เฮ่งโหวเล้าตวาดด้วยโทสะ

“หยด !”

ทั่งบ้อซังหน้าแดงฉาน กล่าวว่า

“ข้าพเจ้าพาลไม่หยุด พาลจะกล่าว ท่านจะทำอย่างไรกับข้าพเจ้าได้ ? หรือท่านยังจะสามารถฆ่าข้าพเจ้าได้ด้วย ?”

เฮ่งโหวเล้าตวาดเสียงกราดเกรี้ยว

“ฆ่าท่านแล้วจะเป็นไร ?”

ทั่งบ้อซังแค่นหัวร่อกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าไม่เชื่อท่านมีความบังอาจถึงปานนี้ ท่านอย่าลืมเสีย ข้าพเจ้าตอนนี้เป็นเจ้าสำนักตระกูลทั้ง หากท่านฆ่าข้าพเจ้าท่านจะไปหาทั่งบ้อซังจากที่ใดมาอีกคน ?”

เฮ่งโหวเล้าถลึงตา จ้องมันอยู่ครู่ใหญ่พลันหัวร่อเบา ๆ แล้วกล่าว

“เราเพียงแต่เตือนท่านด้วยความหวังดี หากท่านมีพิรุธให้ผู้อื่นจับได้ มิว่าผู้ใดก็ไม่มีคุณความดีดอก”

ทั่งบ้อซังพลอยหัวร่อขึ้นในทันที กล่าวว่า

“ท่านวางใจ ความมานะพยายามอย่างยากเข็ญในสองปีของข้าพเจ้า มิใช่เปลืองเปล่าดอก”

ฟังถึงตอนนี้ ฝ่ามือยู่ป้วยหยกมีเหงื่อเย็นยะเยียบซึมออกจนชุ่มโชกแล้ว

ทั่งบ้อซังผู้นี้ ที่แท้เป็นเพียงคนเลี้ยงม้า คาดว่าต้องเนื่องเพราะรูปร่างหน้าตาของมันคล้ายคลึงกับทั่งบ้อซังตัวจริงอย่างยิ่ง จึงถูกเลือกมาเป็นตัวปลอมเสริมตำแหน่ง

อย่างนั้น เฮ่งโหวเล้าตัวปลอมนี้เป็นผู้ใดกันอีก ? และลิ้มโซ่วเกียงตัวปลอมไท้โอ๊วอ๊วงตัวปลอม ไซมึ้งบ้อกุกตัวปลอมเหล่านั้น ความจริงมีศักดิ์ฐานะใดกัน ?

พวกมันความจริงอาจจะเป็นเพียงสารถีรถม้า คนครัว กระยาจก ขายรองเท้าหญ้า ปะร่มเก่าขาด กระทั่งเป็นกุยกง (พ่อเล้า) ก็ได้ !

อย่างนั้น ตัวยู่ปังเฮาะจะเป็นผู้ใดกันแน่ ? !

ศักดิ์ฐานะดั้งเดิมของมัน จะสูงกว่าพวกประดานี้ได้สักเท่าใด ?

อาจบางที ความมานะพยายามที่มันพากเพียรมายังจะมากมายกว่าพวกประดานี้หลายเท่านัก ดังนั้นกิริยาท่าทีสำเนียงเสียงกล่าวของมัน ไม่เพียงคล้ายคลึงกับปังเฮาะเล่านั้งอย่างยิ่งเท่านั้น ถึงกับยังศึกษาวิชา 'เซยทีบ้อเก๊ก' ได้จนแตกฉานเชี่ยวชาญอีกด้วย

แต่กำพืดเดิมของมัน ก็ต้องเป็นเพียงคนต่ำช้าที่สามานย์เท่านั้น !

คิดถึงตอนนี้ ยู่ป้วยหยกคล้ายพลุ่งพล่านจนร่างแทบระเบิดออกจากกัน·

ตอนนี้ เฮ่งโหวเล้ากับทั่งบ้อซังยิ่งกระวนกระวายยิ่งทุรนทุรายไปกว่าเดิมแล้ว

ทั่งบ้อซังถึงกับผุดลุกผุดนั่ง เดินพล่านอยู่ในห้องไปหลายต่อหลายรอบ ส่งเสียงพึมพำอยู่ไม่หยุดปาก

"ไฉนยังไม่มา...ไฉนยังไม่มา..."

เฮ่งโหวเล้าขมวดคิ้วกล่าว

"หากมันไม่มา ท่านกระวนกระวายไปก็ไม่มีประโยชน์ ยังคงนั่งเสียเถิด"

ทั่งบ้อซังทึ้งหนวดของมันพลางกล่าว

"ท่านไม่กระวนกระวาย แต่ข้าพเจ้ากลับกระวนกระวายยิ่ง หากมันไม่มา ข้าพเจ้าจะทำอย่างไร ?"

เฮ่งโหวเล้ากล่าวว่า

"เรื่องนี้มีความสำคัญต่อมันใหญ่ยิ่งเช่นกัน มันไหนเลยจะไม่มาได้"

ทั่งบ้อซังถอนใจยาว พึมพำเบา ๆ

"ขอให้มันอย่าได้มีเหตุสุดวิสัยเกิดขึ้นจึงประเสริฐ"

ที่มันทั้งสองรอคอยเป็นบุคคลใดกันแน่ ?

เหตุไฉนตื่นเต้นถึงปานนี้ ? และไฉนจึงลึกลับถึงปานนี้ ?

จูลุ่ยยี้แทบอดมิได้ต้องถามออกไป แต่ขณะเวลานั้น พลันได้ยินที่นอกหน้าต่างมีเสียงกุกกุกขึ้นสองคราคล้ายเป็นเสียงร้องของนก

ทั่งบ้อซังสะท้านขึ้นเฮือกใหญ่ ปราดไปที่ริมหน้าต่าง ส่งเสียงเจี๊ยกเจี๊ยกขึ้นสองครา นอกหน้าต่างมีเสียงดังเจี๊ยกเจี๊ยกกลับมาสองครั้ง ทั่งบ้อซังรีบเปิดหน้าต่างไปทันที

นอกจากหน้าต่าง มีบุรุษชุดเขียวผู้หนึ่งกระโดดปราดเข้ามาทันที

คนผู้นี้แต่งตัวคล้ายดังเป็นชาวนาที่เพิ่งกลับจากนาไม่ผิดเพี้ยน สวมเสื้อผ้าฝ้ายหยาบ ๆ ทั้งชุด และมีดินโคลนติดมอมแมมทั้งตัว

ศีรษะมันยังโพกด้วยผ้าสีเขียว ตอนนี้เปียกชุ่มจนโชก แสดงว่าในรายทางของมัน มิเพียงวิ่งอย่างเร่งร้อนเท่านั้น ยังแตกตื่นจนสนลานอีกด้วย

ใบหน้ามันดำสนิทปานก้นหม้อ เพ่งพิจารณาดูจึงรู้ว่ามันใช้เขม่าทาไว้จนทั่วเพื่อมิให้ผู้อื่นจำโฉมหน้าแท้จริงของมันได้

เฮ่งโหวเล้าก็ผุดลุกขึ้น ดาหน้าไปต้อนรับ กล่าวเสียงหนัก ๆ

"สหาย เป็นลมใดพัดพาท่านมา ?"

คนผู้นั้นเหลียวมองซ้ายขวาแล้วกล่าวเสียงหนัก ๆ เช่นกัน

"เป็นลมตะวันออกเฉียงใต้ที่ถูกลมตะวันตกเฉียงเหนือพัดพามา"

เฮ่งโหวเล้าสวนคำทันที

"ในรายทาง สหายท่านได้พบเห็นสิ่งใดหรือไม่ ?"

คนผู้นั้นตอบอย่างคล่องแคล่ว

"พบเห็นผู้ใหญ่คนหนึ่งกำลังกินน้ำตาล หลานเล็ก ๆ กำลังดื่มสุรา"

คำถามตอบทั้งสี่ล้วนเหลวไหลอย่างยิ่ง และก็พิสดารเป็นอย่างยิ่งด้วย แสดงว่าเป็นการสอบถามรหัสลับของกันและกัน เฮ่งโหวเล้าตอนนี้จึงมีสีหน้าผ่อนคลายความเคร่งเครียดไป ประสานมือกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"เชิญพี่ท่านนั่งก่อน พวกข้าพเจ้ารอคอยเนิ่นนานแล้ว"

คนผู้นั้นตาลุกวาว กล่าวขึ้นว่า

"ม่อฮวยเล้านี้ไฉนมีแต่พวกท่านเพียงโต๊ะเดียว ?"

เฮ่งโหวเล้าตอบว่า

"เนื่องเพราะโกวเนี้ยในที่นี้พอดีมีโรคภัยไข้เจ็บไปทุกนาง จึงมิได้ต้อนรับผู้มาเที่ยว"

“ไฉนต่างเจ็บไข้ได้ป่วยไปพร้อมกัน เป็นโรคใด ?”

เฮ่งโหวเล้าหัวร่อพลางกล่าว

“เป็นโรคของอิสตรี พวกโกวเนี้ยมีแต่เป็นโรคเช่นนี้ จึงไม่อาจต้อนรับผู้มาเยี่ยมเยียนได้”

คนผู้นั้นตอนนี้จึงระบายลมจากปากยาว ๆ จับตาไปมองสุราอาหารบนโต๊ะแน่วนิ่ง

เฮ่งโหวเล้ากล่าวว่า

“หรือพี่ท่านยังมิได้รับประทานอาหาร ?”

คนผู้นั้นถอนใจยาว ฝืนยิ้มกล่าวว่า

“มิอำพรางต่อท่านทั้งสอง ข้าพเจ้ามิได้แตะต้องอาหารมาสองวันเต็ม ๆ แล้ว”

คนผู้นี้เป็นใครกันแน่ ? เหตุไฉนจึงมีพฤติการณ์ลี้ลับปานนี้ ? และยังทุลักทุเลปานนี้ด้วย ?

หรือมันกำลังหลบหนีการไล่ล่าของผู้ใดอยู่ จึงไม่กล้าออกพบหน้าผู้คน ?

เฮ่งโหวเล้ากับทั่งบ้อซังรอคอยการมาของบุคคลเช่นนี้ด้วยสาเหตุใดกันแน่ ?

แลเห็นบุรุษชุดเขียวทรุดกายนั่งดื่มแล้ว มาตรว่าหิวโหยจนแทบคลุ้มคลั่งแต่ลักษณะการกินของมันกลับไม่มมาม คล้ายดั่งเคยรับการอบรมที่ดีงามมาแล้วก็ปาน

มีแต่สันดานและการอบรมเยี่ยงนี้เท่านั้นที่ไม่อาจเสแสร้งแกล้งมารยาออกมาได้ ดังนั้นเศรษฐีใหม่ที่ร่ำรวยโดยกะทันหันจะรู้สึกมีกลิ่นเหม็นของเงินทองติดตัวอยู่ตลอดกาล ขอทานต่อให้ครองฉลองพระองค์ลายมังกร ดูไปก็ไม่คล้ายองค์กษัตริย์ได้!

ยู่ป้วยหยกมองปราดเดียวก็ดูออก คนผู้นี้จะต้องเป็นบุตรหลานตระกูลใหญ่!

จนอีกครู่หนึ่ง บุรุษชุดเขียวจึงวางตะเกียบ พลันถลึงจ้องทั่งบ้อซังแล้วกล่าว

“ท่านเปลื้องเสื้อผ้าออกมาให้ข้าพเจ้าดูชัดเจนได้หรือไม่ ?”

บุตรหลานตระกูลใหญ่ที่ได้รับการอบรมอันดีงามถึงกับพลันเรียกคนอื่นถอดเสื้อผ้าให้มันดูชัดตา นี่นับเป็นเรื่องเหลวไหลอย่างยิ่งจริง ๆ!

ที่ยิ่งเหลวไหลกว่านั้นคือ ทั่งบ้อซังถึงกับถอดเสื้อกางเกงออกมาจริง ๆ

จูลุ่ยยี้ถ่มน้ำลายเบา ๆ เบือนหน้าหนีด้วยความชิงชัง แต่ในใจยังคงอดมิได้ใคร่จะดู บุรุษชุดเขียวต้องการให้ทั่งบ้อซังเปลื้องเสื้อผ้าด้วยจุดประสงค์ใด ?

นางอดมิได้ต้องเบือนหน้าชายตาไปลอบดูแว่บหนึ่ง แลเห็นทั่งบ้อซังนับว่ามิได้เปลื้องจนเปลือยเปล่าทั้งร่าง ตอนนี้มันกำลังยกเท้าที่มีขนยุ่มย่ามขึ้นวางบนเก้าอี้

เฮ่งโหวเล้าชี้ไปที่แผลเป็นทั้งยาวทั้งลึกที่บนเท้าของมัน แล้วกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“รอยแผลจากคมมีดนี้ ข้าพเจ้าใช้มีดเล็ก ๆ กรีดขึ้นให้เป็นเช่นดั่งรอยแผลบนเท้าบ้อชังเล่านั้ง ส่วนลึกและสั้นยาวไม่ผิดแปลกกว่าของบ้อชังเล่านั้งเป็นอันขาด”

ทั่งบ้อชังฝืนหัวร่อกล่าว

“มันถึงกับคล้ายจะสลักลายแทงไปบนเท้าข้างนี้ของข้าพเจ้าก็ปาน สลักอยู่สองสามวันจึงนับว่าสำเร็จ ข้าพเจ้ามาตรแม้นดื่มสุราไปถึงสิบกว่าชั่ง ยังคงรู้สึกเจ็บปวดจนแทบเป็นแทบตาย”

บรษหน่มชดเขียวผงกศีรษะ กล่าว

“ประเสริฐมาก แต่ท่านทราบหรือไม่ ? รอยแผลเป็นนี้ผู้ใดทิ้งไว้ให้ ?”

ทั่งบ้อชังรีบตอบ

“นี่เป็นบ้อชังเล่านั้ง...”

บุรุษชุดเขียวสอดคำเสียงเย็นชา

“ท่านอย่าลืมเสีย ท่านตอนนี้ก็คือบ้อชังเล่านั้ง !”

ทั่งบ้อชังหัวร่อพลางกล่าว

“มิผิด นี่เป็นตอนข้าพเจ้าในวัยฉกรรจ์ เพราะสตรีเผ่าไพ่อี๊นางหนึ่งดั้นด้นไปที่น่กังอันสดไกล ต่อสู้กับอิมซัวโป๊ยแจ่เพียงลำพังตัว สาเหตุเนื่องเพราะอิมซัวแจ่จี๊ (หัวหน้าค่ายทรายทอง) ชิงทรายทองมูลค่าสองหมื่นตำลึงในเผ่าของสตรีนางนั้น ข้าพเจ้ามาตรแม้นฆ่าแปดหัวหน้าค่ายทรายทองด้วยอาวุธลับจนหมดสิ้น แต่ที่เท้ายังถูกดาบพวกมันไปแผลหนึ่ง หากมิใช่พอดีมียาขาวฮุนหนำที่รักษาแผลสดได้เยี่ยมยอดติดตัว เท้าข้างนี้ของข้าพเจ้าก็ต้องพิการไปแล้ว”

“ภายหลังเล่า ?”

“ภายหลังข้าพเจ้าจึงทราบ สตรีเผ่าไพ่อี๊นางนั้นเป็นแต่ต้องการหลอกใช้ให้ข้าพเจ้าไปชิงทรายทองคืนแก่นางเท่านั้น ความจริงนางมีคนรักอยู่ก่อนแล้ว ถึงกับฉวยโอกาสที่ข้าพเจ้าพักรักษาแผล ลอบหนีไปกับคนรักของนาง”

บุรุษชุดเขียวถอนหายใจยาว กล่าวว่า

“มิผิด ดังนั้น นับแต่นั้นมา ท่านจึงมีความเห็นว่า สตรีเผ่าไพ่อี๊ล้วนร่านราคะเป็นชะมดร้ายที่หลอกลวงผู้คน ดังนั้นท่านจึงยืนกรานไม่ยอมให้บุตรชายของท่านไปแต่งงานกับกิมฮวยเนี้ยเป็นเด็ดขาด”

จวบจนบัดนี้ยู่ป้วยหยกจึงเข้าใจ สาเหตุที่ทั่งบ้อชังเดียดแค้นกิมฮวยเนี้ยจนจับจิตใจ กลับหาใช่เนื่องเพราะนางเป็นศิษย์ของนิกายเทียนโซ้ยก้าไม่ เพียงแต่

เนื่องเพราะนางเป็นสตรีเผ่าไพ่อี๊เท่านั้นดอก !

ยู่ป้วยหยกคิดมิถึงจริง ๆ ทั้งบ้อซังที่คร่ำครึในประเพณี เมื่อตอนวัยฉกรรจ์ยังเป็นนักรักอันกรุ้มกริ่ม และหากมิใช่เพราะเป็นนักรักอันกรุ้มกริ่ม ก็ต้องไม่หลงกลอิสตรีไปแล้ว !

บทที่ 59

ชั่วช้าสุดสามานย์

ตอนนั้น เฮ่งโหวเล้าได้จับทั่งบ้อซังหันตัวกลับชี้ไปที่รอยแผลบนหลังของมัน แล้วกล่าว

"แผลเป็นจากรอยมีดนี้ยังพอใช้ได้หรือไม่ ?"

บุรุษผู้นั้นผงกศีรษะกล่าว

"ประเสริฐมาก นับว่าตบตาได้ไม่มีพิรุธ"

ทั่งบ้อซังตัวปลอมกล่าวขึ้นบ้าง

"แผลเป็นตอนนี้ข้าพเจ้าอายุยี่สิบเจ็ด เพราะต้องการล้างแค้นแทนเปียติ๋ของข้าพเจ้า ท้าต่อสู้กับบ้วนเซ่งตอแล้วจึงได้มา มันมาตรแม้นฟันใส่หลังข้าพเจ้าดาบหนึ่ง แต่ข้าพเจ้าได้ใช้กระบี่ตวัดกลับ แทงทะลุคอหอยมันไป"

"มิผิด ท่านลองบอกมา ในตัวท่านมีแผลเป็นอยู่มากน้อยเท่าใด ?"

ทั่งบ้อซังกล่าวอย่างแคล่วคล่อง

"มีอยู่เก้าแผลพอดี นอกจากแผลเป็นใหญ่ที่สุดทั้งสองแห่งนี้แล้ว ยังมีแผลจากกระบี่สี่แห่ง จากดาบสองแห่ง และแผลจากอาวุธไฟของโป๊ยปี้กิมฮวงที่ใช้อาวุธลับมีไฟนาบใส่บนไหล่ของข้าพเจ้าจนกลายเป็นแผลเป็นมา"

หยุดเล็กน้อยแล้วจึงกล่าวสืบต่อไป

"แผลเป็นจากกระบี่ทั้งสี่รอยนั้น สองรอยที่ลึกที่สุดเกิดขึ้นจากฝีมืองึ่นเหล็ง-เกี้ยมแขะ ข้าพเจ้าเนื่องเพราะเห็นมันกล่าวประณามถึงผู้อาวุโสในตระกูล ตอน

ข้าพเจ้าอายุยี่สิบแปดปี ช่วงเวลาปีเดียว ข้าพเจ้าท้าทายมันต่อสู้อยู่ถึงสามครั้ง สองครั้งแรกต่างแทบตายในกระบี่กระพรวนเงินเล่มนั้นของมัน จนถึงครั้งสุดท้ายจึงปลิดชีวิตมันได้"

บุรุษชุดเขียวผงกศีรษะกล่าว

"นอกจากแผลทั้งเก้าแห่งนี้แล้ว ในตัวท่านไม่มีบาดแผลอื่นอีกหรือไร ?"

ทั่งบ้อซังครุ่นคิดแล้วกล่าว

"คล้ายดั่งไม่มีแล้ว"

บรษชดเขียวสวนคำทันที

"ฟันของท่าน..."

ทั่งบ้อซังปรบมือร้องขึ้น

"ถูกแล้ว กรามซ้ายของข้าพเจ้าขาดหายไปสามซี่ นั่นเนื่องเพราะตอนนั้นข้าพเจ้าอยู่ในวัยรุ่นไม่เกรงกลัวผู้ใด ถึงกับไปท้าต่อยตีกับเชี่ยงแป๊ะชัวอ๊วง ซึ่งตอนนั้นถูกยกเป็นยอดหมัดมวยไม่มีผู้ใดเทียม ถูกมันต่อยเข้าใส่ปลายคาง ไม่เพียงฟันหักสามซี่เท่านั้น ปากยังบวมเป็นเวลาห้าวันเต็ม ๆ ไม่อาจกลืนกินอาหาร ไม่อาจส่งเสียงกล่าววาจา"

บรษชดเขียวผงกศีรษะกล่าว

"ท่านอย่าลืมเป็นอันขาด นี่เป็นเรื่องหนึ่งที่ภาคภูมิใจที่สุดในชั่วชีวิตท่าน เนื่องเพราะเชี่ยงแป๊ะชัวอ๊วงเป็นผู้มีวินัยวู่วามดั่งเปลวเพลิงจนลือเลื่องทั้งแผ่นดิน คนที่ไปก่อกวนรังควานต่อเชี่ยงแป๊ะชัวอ๊วงมัน แม้นับว่าเป็นร่างหลอมหล่อขึ้นจากเหล็กศิลา ศีรษะก็ต้องถูกมันต่อยแหลกละเอียดไป แต่ท่านเพียงแต่ถูกมันต่อยฟันหักสามซี่เท่านั้น ดังนั้น ท่านแม้จะพ่ายแพ้ในการต่อสู้ ท่านกลับแพ้อย่างมีเกียรติอย่างยิ่ง มักจะอ้าปากให้บุตรหลานของท่านดูกรามสามซี่ที่ถูกต่อยหักออกจากปาก"

ทั่งบ้อซังผงกศีรษะกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ข้าพเจ้าจำไว้แล้ว"

ฟังถึงตอนนี้ ยู่ป้วยหยกต้องสะท้อนใจจนสุดเปรียบประมาณได้ !

เนื่องเพราะยู่ป้วยหยกก็รู้จักบ้วนเซ่งตอ (ดาบหมื่นชั่ยชนะ) โป๊ยปี้เทียนอ๊วง (เทพเจ้าแปดแขน) งิ้นเหล็งเกี้ยมแซะ (จอมกระบี่กระพรวนเงิน) พวกประดานี้ล้วนเป็นยอดฝีมือของบู๊ลิ้มเมื่อกาลก่อน

เชี่ยงแป๊ะชัวอ๊วง (เจ้าขุนเขาเชี่ยงแป๊ะชัว) กงซุนฮ้วย ยิ่งเป็นปรมาจารย์ผู้ก่อตั้งสำนักเชี่ยงแป๊ะ ความกระเดื่องเกรียงไกรในเกียรติภูมิของท่าน นับว่าเหนือล้ำกว่า

สำนักเสียวลิ้มบู๊ตึงมากมายนัก

ทั่งบ้อซังตอนนั้นถึงกับกล้าไปท้าสู้กับพวกประดานี้ แสดงให้เห็นว่า ตอนมันในวัยฉกรรจ์ ต้องเป็นผู้กล้าหาญที่ไม่กลัวฟ้าไม่กลัวดินเป็นแม่นมั่น

ยู่ป้วยหยกคิดไม่ถึงเลยจริง ๆ ทั่งบ้อซังพอถึงวัยชราจะกลับกลายเป็นคนหวาดหวั่นขวัญเสียดุจมุสิกหดหัวหดหางอยู่ตลอดเวลา มันมาตรแม้นขายยู่ป้วยหยกไป แต่ยู่ป้วยหยกกลับไม่ขุ่นแค้นมัน กลับรู้สึกมันน่าเวทนาอย่างยิ่ง บัดนี้เมื่อคนที่เตรียมสวมรอยเข้าแอบอ้างแทนตัวมันเตรียมไว้พรักพร้อมแล้ว อย่างนั้นบั้นปลายในชีวิตของมัน จะต้องยิ่งอเนจอนาถเป็นแม่นมั่น

ได้ยินบุรุษชุดเขียวถอนหายใจยาวแล้วกล่าว

“มีเรื่องบางประการที่ผู้อื่นแม้มิแน่ว่าสนใจสังเกต แต่พวกเรายังต้องระมัดระวังไว้จึงประเสริฐ เนื่องเพราะมีพิรุธเล็ก ๆ น้อย ๆ ถูกผู้อื่นสังเกตออกเมื่อใด มิเพียงเรื่องใหญ่ไม่สำเร็จเท่านั้น ชีวิตของท่านน่ากลัวยังยากจะรักษาไว้ได้อีกด้วย”

ทั่งบ้อซังผงกศีรษะกล่าว

“มิผิด จะกระทำเรื่องยิ่งใหญ่ ยิ่งต้องระมัดระวังให้รอบคอบไว้ เหตุผลนี้ข้าพเจ้าก็เข้าใจอยู่”

บรุษชดเขียวอึ้งไปคร่หนึ่งจึงกล่าว

“นิสัยการกินอยู่หลับนอนของท่าน ยิ่งไม่อาจเลินเล่อแม้สักน้อยนิดเป็นอันขาด สมมติเช่น ท่านตอนนี้แม้ปลีกตัวออกถืออุเบกขา แต่เรื่องสำคัญ ๆ ภายในตระกูลยังต้องมาขอให้ท่านเป็นผู้ตัดสิน ดังนั้นพวกบุตรธิดาและศิษย์ของท่านแต่ละวันจะต้องไปกราบเยี่ยมถามข่าวคราวของท่าน ฟังคำสั่งสอนของท่าน”

ทั่งบ้อซังผงกศีรษะกล่าว

“ข้าพเจ้าทราบ นั่นเป็นเวลาหลังจากข้าพเจ้ารับประทานอาหารเช้าแล้ว”

“ท่านทราบหรือไม่ แต่ละวันท่านรับประทานอาหารใด ?”

ทั่งบ้อซังกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“ข้าพเจ้าทราบคนเสฉวนไม่รับประทานข้าวต้ม ดังนั้นแต่ละวันในตอนเช้าจะเป็นข้าวผัดไข่ชามใหญ่ พริกแห้งผัดถั่ว ยิ่งเผ็ดยิ่งโอชะ”

“ท่านรับประทานได้คุ้นหรือไม่ ?”

ทั่งบ้อซังกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“ตอนแรกเริ่ม ข้าพเจ้าพอรับประทานถูกพริกก็มีเหงื่อโซมกาย หัดอยู่เป็นเวลาสองปีเต็ม ๆ จึงพอนับว่าหัดสำเร็จ”

บุรุษชุดเขียวกล่าวต่อไป

“ท่านทราบหรือไม่ ตามกฎประจำตัวของท่านกี่วันจึงอาบน้ำครั้ง...”

มันถึงกับถามแต่เรื่องปลีกย่อยเล็ก ๆ น้อย ๆ กระทั่งอุจจาระปัสสาวะก็มิได้ปล่อยให้ผ่านพ้น ทั่งบ้อซังผู้นั้นถึงกับตอบอย่างคล่องแคล่ว กระทั่งทั่งบ้อซังวันหนึ่งปัสสาวะกี่ครั้งมันต่างทราบกระจ่าง

จากนี้เป็นที่เห็นได้ พวกมันศึกษาค้นคว้าชีวิตประจำตัวของทั่งบ้อซังทั้งนอก ๆ ใน ๆ ตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้าจนละเอียดถี่ถ้วน ไม่มีขาดตกบกพร่องแม้แต่น้อยนิดเลย

กีเล่งฮวงถอนใจเบา ๆ กล่าวว่า

“ดูท่าทียู่ปังเฮาะกระทำเรื่องนี้ นับว่าเปลืองเวลาความคิดอย่างยากเข็ญจริง ๆ”

ยู่ป้วยหยกขบกรามกล่าว

“แต่มันมีคุณค่าสาสม”

กีเล่งฮวงสวนคำทันที

“มิผิด เมื่อเป็นเช่นนี้ รากฐานสองร้อยปีที่ตระกูลทั้งสร้างในเสฉวนต่างตกไปเป็นของมันจนหมดสิ้น มันมิว่าทุ่มเทความพยายามให้มากมายเพียงใดต่างมีคุณค่าทดแทนสาสมอยู่”

จล่ยยี้กล่าวขึ้นบ้าง

“ที่พวกมันมารอคนชุดเขียวในที่นี้ความจริงก็เพราะต้องการให้มันมาทดสอบดูทั่งบ้อซังตัวปลอม มีคุณสมบัติพอจะออกโรงได้แล้วหรือไม่ ? แต่ทว่า คนชุดเขียวผู้นี้เป็นใครกัน ? เหตุไฉนจึงมีความรอบรู้ในตัวทั่งบ้อซังถึงปานนี้ คล้ายดั่งกับว่ากระทั่งบ้อซังผายลมกี่ครั้งมันก็ทราบเสียสิ้น”

ยู่ป้วยหยกกล่าวอย่างครุ่นคิด

“คาดว่าคนผู้นี้ต้องเป็นบุตรหลานในตระกูลทั้ง”

กีเล่งฮวงสวนคำทันที

“มันมิเพียงเป็นบุตรหลานตระกูลทั้งเท่านั้น ยังต้องเป็นคนใกล้ชิดสนิทสนมที่สุดของทั่งบ้อซังอีกด้วย”

ยู่ป้วยหยกถอนใจกล่าว

“แต่บัดนี้ มันกลับขายทั่งบ้อซังแล้ว หากทั่งบ้อซังได้ทราบว่ามันถูกผู้อื่นขายน่ากลัวมันจะต้องไม่ยอมขายผู้อื่นแล้ว”

ตอนนั้น บุรุษชุดเขียวคล้ายดั่งถามปัญหาเท่าที่มีไปจนหมดสิ้นแล้ว ในห้องจึงเงียบงันลงไป พวกยู่ป้วยหยกก็รีบปิดปากไว้มิกล้าส่งเสียงอีก

เฮ่งโหวเล้ากับทั่งบ้อซังคล้ายยังรอคอยคำถามของคนชุดเขียวอยู่ แต่คนชุดเขียวกลับนั่งในที่เดิม จับตามองทั้งสองอย่างสงบเยือกเย็น

จนอีกครู่หนึ่ง เฮ่งโหวเล้าฝืนหัวร่อแล้วกล่าว

"พี่ท่านรู้สึกว่า ยังมีที่ใดไม่พอใจอยู่กระมัง ?"

คนชุดเขียวก็มิกล่าวกระไร แต่ยกจ่อกสุรากรอกไปสามจอกซ้อน ๆ กล่าวขึ้นช้า ๆ

"วิชาปลอมแปลงโฉมหน้า มาตรว่าแพร่หลายในวงพวกนักเลงมาหลายร้อยปีแล้ว แต่มักไม่อาจออกอวดโอ่ในเวลากลางวันแสก ๆ นั่นเนื่องเพราะว่า จะเป็นวิชาปลอมแปลงโฉมที่แนบเนียนสักปานใด เมื่อพบกับคนสายตาคมกล้า ยังพอถูกจับพิรุธได้ในปราดเดียวเท่านั้น ตามคำเล่าลือในวงพวกนักเลง มาตรแม้นมีคนจำนวนมากหลายที่สามารถปลอมแปลงเป็นผู้อื่น ปะปนเข้าไปในขบวนการหรือพรรคเร้นลับใดสักแห่ง ตบตาคนทั้งสูง ๆ ต่ำ ๆ ในพรรคได้ทั้งสิ้น แต่นั่นเป็นเพียงคำลือเล่าอ้างในวงพวกนักเลงเท่านั้น ตามความเห็นของข้าพเจ้า คำเล่าลือเหล่านั้นเพียงแต่คนรุ่นหลังระบายสีต่อเติม แต่งแต้มให้เป็นความจริงขึ้นมา ไม่อาจเชื่อถือเป็นอันขาด"

มันพลันมากล่าววาจาเยี่ยงนี้ เฮ่งโหวเล้ากับทั่งบ้อซังก็มิทราบมันมีความมุ่งหมายใดกันแน่ จึงมีแต่สงบปากคำไม่ส่งเสียงรอคอยมันกล่าวสืบต่อไป

บุรุษชุดเขียวกล่าวสืบต่อไปจริง ๆ

"แต่วิชาปลอมแปลงโฉมเมื่อมาถึงมือยู่ไต้เฮี้ยบเม่งจู๊ กลับสามารถดัดแปลงให้กลายจากต่ำต้อยเป็นเลิศล้ำ นั่นเนื่องเพราะท่านถึงกับสามารถผสมผสานวิชาการแพทย์กับวิชาปลอมแปลงโฉมให้กลมกลืนกัน บวกกับแผนการอันละเอียดรัดกุมและการศึกษาค้นคว้าที่รอบคอบสุขุม การดัดแปลงและบัญญัติใหม่ของท่านที่มีต่อวิชาปลอมแปลงโฉม นับได้ว่าไม่มีทั้งโบราณกาลและอนาคตได้แล้วจริง ๆ"

ฟังถึงตอนนี้ เฮ่งโหวเล้ากับทั่งบ้อซังจึงระบายลมจากปากอย่างโล่งอก แย้มยิ้มจนหน้าระรื่นไป

บุรุษชุดเขียวเพ่งมองทั่งบ้อซังแน่วนิ่ง เน้นเสียงหนัก ๆ ว่า

"ยู่ไต้เฮี้ยบถึงกับสร้างบุคคลเช่นดั่งท่านขึ้นมาผู้หนึ่ง นับเป็นเรื่องที่ข้าพเจ้าควรเคารพนับถือจนจับจิตจับใจได้ บัดนี้ อย่าว่าแต่เป็นผู้อื่นวิเคราะห์มิออกว่าท่านเป็นตัวจริงหรือตัวปลอมเท่านั้น กระทั่งข้าพเจ้ายังสังเกตไม่ออกเช่นกัน"

ทั่งบ้อซังหน้าระรื่นแจ่มใส กล่าวว่า

"เช่นนี้เป็นว่า ข้าพเจ้าพอจะออกไปแสดงได้แล้ว ?"

ในที่สุด บุรุษชุดเขียวพลอยหัวร่อขึ้นเช่นกัน

“ท่านไปในคราวนี้ ต้องไม่มีที่ผิดพลาดเป็นอันขาดแล้ว”

ประคองจอกสุราขึ้นแล้วกล่าวสืบต่อไป

“ข้าพเจ้าคารวะท่านทั้งสองจอกหนึ่งก่อน ขออวยพรให้ท่านทั้งสองประสบความสำเร็จโดยราบรื่น...”

มิทันจบคำ พลันมีคนผู้หนึ่งกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“หากท่านจะคารวะสุรา ยังขาดไปจอกหนึ่ง !”

เป็นเสียงที่ดังมาจากในห้องชั้นใน !

บุรุษชุดเขียวหน้าพลันแปรเปลี่ยนทันที สอดมือเข้าในถุงข้างกาย ตวาดเสียงเกรี้ยวกราดขึ้น

“ผู้ใดกัน ?”

แลเห็นบุรุษหนุ่มหน้าตาคมคายผู้นั้นเดินอย่างเกียจคร้านออกมาจากห้องชั้นในท่อนบนของมันเปลือยเปล่า ท่อนล่างเหลือแต่กางเกงในตัวเดียว จับตามองบุรุษชุดเขียวพลางกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“มือของท่านอย่าได้ชักออกมาเป็นอันขาด อาวุธลับตระกูลทั้ง ข้าพเจ้าไม่อาจทนทานได้”

บุรุษชุดเขียวถอยกายไปสองก้าว ถลึงจ้องเฮ่งโหวเล้าพลางกล่าว

“ในห้องถึงกับยังมีคนอยู่ หรือสองท่านไม่ทราบเลย ?”

เฮ่งโหวเล้าฝืนหัวร่อกล่าวว่า

“ย่อมทราบดี แต่พี่ท่านผู้นี้กลับมิใช่คนนอก”

“อ้อ ?”

บุรุษหนุ่มกล่าวเสียงราบเรียบ

“ท่านอย่าได้ตื่นเต้นเป็นอันขาด ข้าพเจ้าไม่เพียงเป็นสหายพวกท่านเท่านั้นยังเป็นสหายของยู่ปังเฮาะอีกด้วย”

มันถึงกับเรียกนาม ‘ยู่ปังเฮาะ’ ตรง ๆ ต่อหน้าพวกเฮ่งโหวเล้า ซึ่งบุรุษชุดเขียวก็รู้สึกผิดคาดหมายไม่น้อย งุนงงอยู่ชั่วขณะจึงกล่าว

“ท่านมีชื่อแซ่ยิ่งใหญ่ว่ากระไร ?”

บุรุษหนุ่มรูปงามถอนหายใจ กล่าวว่า

“ข้าพเจ้าก็คิดบอกนามออกไปขู่ท่านให้สะดุ้งตัวลอยสักครา เพียงเสียดายที่ข้าพเจ้าเป็นเบี้ยหน้าม้าอันไม่มีชื่อเสียงเท่านั้น”

เฮ่งโหวเล้ากระแอมเบา ๆ แล้วกล่าว

“ท่านผู้นี้คือเอี้ยจื้อกัง (แยงซีเกียง) กงจื้อตระกูลของท่านกับตระกูลเม่งจู๊รู้จักกันมานาน...”

บุรุษหนุ่มรูปงามโบกมือขัดวาจามัน แล้วหัวร่อดัง ๆ พลางกล่าวสืบไป

“ท่านมิต้องหลอกลวงมัน และมิต้องมาประโคมแทนข้าพเจ้า อย่าว่าแต่ยู่ปังเฮาะมิรู้จักบิดามารดาข้าพเจ้าเลย กระทั่งตัวข้าพเจ้าเอง ยังไม่ทราบบิดามารดาเป็นใครไปคบหากับผู้อื่นตั้งแต่บรรพบุรุษได้เมื่อใดกัน ?”

ใบหน้าเฮ่งโหวเล้าบัดเดี๋ยวขาวบัดเดี๋ยวเขียวด้วยความละอาย บรุษชุดเขียวก็มีทีท่างุนงงจนตะลึงตะลานไป

เอี้ยจื้อกังกลับชี้ที่ปลายจมูกตัวเองแล้วกล่าวสืบไป

“ท่านทราบหรือไม่ ข้าพเจ้าไฉนจึงมีนามเอี้ยจื้อกัง (แยงซีเกียง) ?”

บุรุษชุดเขียวใคร่หัวร่อ แต่หัวร่อไม่ออกต้องตะกุกตะกักขึ้น

“เสียใจอย่างยิ่ง”

มันกำลังมิทราบควรกล่าวกระไร เอี้ยจื้อกังก็ได้หัวร่อดัง ๆ แล้วกล่าวสืบไป

“ท่านย่อมไม่ทราบแน่นอน เรื่องนี้ยิ่งไม่มีพันธะเกี่ยวข้องกับท่านแม้สักน้อยนิดเสียใจไปไยกัน ?”

คว้าจอกสุราขึ้นมา กรอกเข้าปากจนแห้งแล้วจึงกล่าวสืบไป

“บอกกับท่าน เนื่องเพราะข้าพเจ้าถูกซ้อนขึ้นมาจากลำน้ำแยงซีเกียง ดังนั้นจึงเรียกข้าพเจ้าเป็นแยงซีเกียง คิดว่าข้าพเจ้าพอกำเนิดมาก็เป็นที่ชิงชังของผู้อื่น ดังนั้น กระทั่งบิดามารดาข้าพเจ้าก็ไม่ยินดีต้องการข้าพเจ้า พวกท่านกลับเป็นคนฉลาดปราดเปรื่องยิ่ง คล้ายดั่งคำนวณแน่แต่แรกว่าเมื่อข้าพเจ้าเติบใหญ่แล้วยิ่งต้องเป็นที่ชิงชังรังเกียจของผู้คน”

เฮ่งโหวเล้า ทั้งบ้อซังกับบุรุษชุดเขียวต่างงงงันอยู่กับที่ ปากแม้มิได้กล่าวกระไรแต่ในใจคำนึงขึ้นราวกับนัดกันไว้

‘มันผู้นี้ถึงกับทราบว่า มันน่ารังเกียจ กลับนับว่าพอรู้สำนึกตัวดีอยู่’

เอี้ยจื้อกังทรุดกายนั่งลงแล้ว กล่าวอย่างยิ้มแย้มแจ่มใส

“ดีที่พวกเรามิใช่ต้องคบหาเป็นมิตรสหาย ดังนั้นพวกท่านแม้รู้สึกว่าข้าพเจ้าน่าชิงชังรังเกียจ กลับมิเห็นเป็นไร ควรทราบว่า พวกท่านแม้รังเกียจข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็ไม่แน่จะต้องพอใจพวกท่าน หากมิใช่ยู่ปังเฮาะวิงวอนให้ข้าพเจ้ามา พวกท่านแม้จะใช้เกี้ยวใหญ่แปดคนหามไปเชื้อเชิญข้าพเจ้าก็คร้านจะมาเสียอีก”

คนชุดเขียวคล้ายดั่งอดรนทนไม่ได้แล้วจึงส่งเสียงเย็นชา

“เม่งจู๊เหตุไฉนจึงเรียกให้ท่านมา ข้าพเจ้ากลับมิใคร่เข้าใจนัก”

เอี้ยจื้อกังกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“ท่านไม่เข้าใจจริง ๆ ? ความจริงแล้วเหตุผลนี้ง่ายดายอย่างยิ่ง เนื่องเพราะยู่ปังเฮาะกลัวจะมีคนมาปลิดชีวิตพวกท่าน ดังนั้นจึงวิงวอนให้ข้าพเจ้ามาคุ้มครองพวกท่านไว้ !”

บุรุษชุดเขียวแค่นหัวร่อกล่าว

“มาตรว่ามีคนคิดปลิดชีวิต พวกเราก็พอรับมือกันเองได้ มิต้องให้ท่านมาช่วยเปลืองสมองแทน”

เอี้ยจื้อกังกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“อ้อ ? ท่านมีความสามารถรับมือได้เองจริง ๆ ?”

“เฮอะ”

เอี้ยจื้อกังหัวร่อเสียงก้องแล้วกล่าว

“เช่นนี้เป็นว่า ท่านต้องเข้าใจ พลังฝีมือของตัวท่านไม่เลวอย่างยิ่งแล้วใช่หรือไม่ ?”

บุรุษชุดเขียวสวนคำทันที

“หากคำนวณในด้านวิชาบู๊ ข้าพเจ้าไม่กล้าเหยียดหยามตัวเองให้ต่ำนัก”

เอี้ยจื้อกังหัวร่อคิกคักพลางกล่าว

“ท่านมีความเห็น พลังฝีมือของตัวท่านไม่เลว แต่ในสายตาข้าพเจ้ากลับมิเท่าใดนัก หากข้าพเจ้าต้องการปลิดชีวิตท่าน นับว่ายังง่ายดายกว่ากินเต้าหู้มากนัก”

บุรุษชุดเขียวตบโต๊ะดังฉาดใหญ่ ผุดลุกขึ้นในทันใด

เฮ่งโหวเล้ากับทั่งบ้อซังเหลืองตาสบกันแว่บหนึ่ง ถึงกับไม่มีทีท่าห้ามปรามไกล่เกลี่ย เนื่องเพราะทั้งสองก็ปรารถนาใคร่ได้เห็นเอี้ยจื้อกังมีความสามารถยิ่งใหญ่เท่าใดแน่

ได้ยินเอี้ยจื้อกังถอนหายใจแล้วกล่าว

“หรือท่านคิดต้องการประลองฝีมือกับข้าพเจ้า ?”

บุรุษชุดเขียวตวาดด้วยโทสะ

“มีเจตนานี้จริง ๆ ?”

“ประเสริฐมาก”

พอคำพูดหลุดจากปาก โคมไฟบนโต๊ะสั่นไหวไปวูบหนึ่ง ร่างของเอี้ยจื้อกังถึงกับหายวับไปแล้ว !

บุรุษชุดเขียวมีทีท่าตื่นตกใจอย่างยิ่ง ขณะจะหันกาย แต่ร่างของมันมิทันหัน รู้สึกมีคนเป่าไปที่ก้านคอของมันเบา ๆ แล้ว

ได้ยินเอี้ยจื้อกังกล่าวเสียงละห้อย

“หากข้าพเจ้าคิดปลิดชีวิตท่าน ศีรษะท่านน่ากลัวต้องย้ายออกจากบ่าท่านไปเสียนานแล้ว”

บุรุษชุดเขียวตวาดเสียงเกรี้ยวกราดสะบัดมือฟาดกลับมา ประกายสีเขียวสายหนึ่งพุ่งวาบเป็นทางยาว มิคาดที่ด้านหลังถึงกับไม่มีเงาร่างผู้ใดอยู่ทั้งสิ้น !

ประกายอาวธลับทั้งสิบกว่าจดตรึงอยู่กับที่ผนังด้านหลังโดยสิ้นเชิง จนเสียงติงตังดังไข่มุกร่วงในจานหยก เมื่อกวาดตามองหาเอี้ยจื้อกังอีกครั้ง มันได้กลับนั่งในที่เดิมด้วยทีท่าปลอดโปร่งเยือกเย็น คล้ายดั่งยังมิเคยลุกขึ้นยืนเลยก็ปาน !

ท่าร่างของบุรุษหนุ่มรูปงามพิสดารจนเลือนรางคล้ายเหาะเหิน มิเพียงสร้างความแตกตื่นแก่พวกเฮ่งโหวเล้าจนหน้าถอดสีเท่านั้น กระทั่งยู่ป้วยหยกที่ลอบดูอยู่ห้องข้างยังต้องมีความตื่นเต้นขึ้นเป็นอย่างยิ่ง

หากคำนวณความเลิศล้ำของวิชาตัวเบา ยู่ป้วยหยกมิเพียงไม่มีปัญญาเปรียบกับบุรุษหนุ่มเท่านั้น กระทั่งไฮ้ตังแชที่ยโสจนโอหังยังยากจะเปรียบเทียบกับมันได้เช่นกัน

บุรุษหนุ่มชุดเขียวยืนงงงันกับที่เหงื่อกาฬชุ่มโชกราวฝนสาดชัด ใบหน้าที่ทาเขม่าจนดำหนา ได้ถูกหยาดเหงื่อชะล้างจนเป็นเส้นสีขาว ๆ เทา ๆ คล้ายดั่งเป็นตัวหน้าลายบนเวทีก็ปาน

เอี้ยจื้อกังกล่าวเสียงราบเรียบ

“ท่านตอนนี้ยอมนับถือแล้วกระมัง ?”

บุรุษชุดเขียวกำหมัดแนบแน่น แต่ไม่มีวาจาแม้สักคำเดียว

เอี้ยจื้อกังกล่าวอย่างยิ้มแย้มสืบไป

“ความจริงแล้ว ท่านมิเพียงไม่ต้องเสียใจเท่านั้น กลับยังควรลิงโลดยินดีจึงถูกต้อง มีบุคคลเช่นข้าพเจ้าคุ้มครองพวกท่าน ยังมีผู้ใดสามารถทำอันตรายท่านได้แม้สักขุมขนหนึ่ง ?”

เฮ่งโหวเล้าฝืนหัวร่อเสียงแหบแห้งแล้วกล่าว

“ความเลิศล้ำในวิชาตัวเบาของพวกท่าน นับว่าเป็นขวัญตาของข้าพเจ้าแล้วจริง ๆ”

ทั่งบ้อซังหัวร่อประจบแล้วกล่าวขึ้นบ้าง

“ทอดตาทั่วบู๊ลิ้มยุคนี้ น่ากลัวไม่มีวิชาตัวเบาของผู้หนึ่งผู้ใด สามารถทัดเทียมกับพี่ท่านได้เลยจริง ๆ”

สองประโยคนี้แม้เป็นวาจายกย่องเยินยอ แต่ความจริงมันสองก็ถูกวิชาตัวเบาของเอี้ยจื้อกังขู่จนขวัญเสีย มิคาด เอี้ยจื้อกังเมื่อฟังวาจาของท่านทั้งสองแล้ว สีหน้ากลับเคร่งเครียดเย็นชา ส่งเสียงกระด้างขึ้นว่า

“วาจาประดานี้ของท่านทั้งสอง กล่าวอยู่ในห้องยังพอทำเนา หากไปประโคมที่ด้านนอก ศีรษะของเอี้ยจื้อกังที่ทรงคุณค่า น่ากลัวจะต้องสูญเสียไปกับมือท่านทั้งสองแล้ว !”

ทั่งบ้อซังกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“พี่ท่านล้อเล่นแล้ว อาศัยวิชาตัวเบาระดับนี้ของพี่ท่าน หรือยังกลัวในตัวผู้อื่นด้วย ?”

เอี้ยจื้อกังแค่นหัวร่อกล่าว

“ในสายตาของท่านทั้งสอง วิชาตัวเบาข้าพเจ้าย่อมไม่เลวอย่างยิ่ง นั่นเนื่องเพราะวิชาฝีมืออันยอดเยี่ยมอย่างแท้จริงนั้น พวกท่านมิเพียงไม่เคยเห็นเท่านั้น น่ากลัวกระทั่งได้ยินก็ยังมิเคยอีกด้วย”

ทั่งบ้อซังอดมิได้ต้องกล่าวขึ้น

“ข้าพเจ้าแม้รอบรู้ต่ำต้อยน้อยนิด แต่ยอดฝีมือที่มีวิชาตัวเบาเลอเลิศในวงพวกนักเลงยุคนี้ ข้าพเจ้ากลับพอทราบอยู่หลายท่าน”

เอี้ยจื้อกังเลิกคิ้วกล่าว

“อ้อ ท่านรู้จักหลายคนใด ?”

ทั่งบ้อซังกล่าวอย่างภาคภูมิ

“สมมุติเช่น พู่ยังเชียนจื้อแห่งสำนักฮั่วซัว ไฮ้ทั้งฮูหยินของสำนักแป๊ะฮวยมึ้ง อั้งเน้ยฮวยหัวหน้าพรรคกระยาจก พร้อมทั้งเจ็ดทวิบาทบู๊ลิ้ม สี่นางแอ่นกังหนำมกเอี้ยจื้อ (ไม่มีเงา) อันเป็นโจรธัมมะของแคว้นกวนตง...”

เอี้ยจื้อกังแค่นหัวร่อสวนคำ

“พวกประดานี้มีก็คุณค่าควรแก่การยกย่องว่าวิชาตัวเบาเลิศล้ำ ?”

ทั่งบ้อซังแย้มยิ้มประจบแล้วกล่าว

“วิชาตัวเบาพวกประดานี้ มาตรแม้นไม่อาจเปรียบกับพี่ท่านได้ แต่ก็นับเป็นอันดับหนึ่งของวงพวกนักเลงยุคนี้เต็มภาคภูมิแล้ว”

เอี้ยจื้อกังเบะปากกล่าว

“ยอดฝีมืออันดับหนึ่ง ? เฮอะ พวกมันน่ากลัวจะเป็นอันดับแปดก็ยังไม่มีศักดิ์ศรีพอ !”

ทั่งบ้อซังแม้มิกล้ากล่าวกระไร แต่ในใจต้องไม่ยินยอมเป็นอย่างยิ่ง แลเห็นเอี้ยจื้อกังกรอกสุราลงไปอีกหลายจอก แล้วจึงส่งเสียงละห้อยอ้อยอิ่ง

“พวกท่านนับว่าคลุกคลีอยู่ในวงพวกนักเลงมาเป็นเวลาไม่น้อยแล้ว เคยได้ยินสถานที่หนึ่งนามฮ่วยเซียก๊ก (หุบเขาสะท้อนเสียง) หรือไม่ ?”

เฮ่งโหวเล้ากับทั่งบ้อซังเหลียวมองตากัน ต่างสั่นศีรษะตอบ

“มิเคยได้ยิน”

เอี้ยจื้อกังกล่าวสืบไป

“ข้าพเจ้าก็ทราบว่าพวกท่านต้องไม่เคยได้ยินชื่อสถานที่นั้นเด็ดขาด เนื่องเพราะหากพวกท่านเคยได้ยินมา ตอนนี้น่ากลัวไม่อาจนั่งเป็นเพื่อนดื่มสุรากับข้าพเจ้าในห้องนี้แล้ว”

ใบหน้าเฮ่งโหวเล้าเปลี่ยนสีทันที ในที่สุดอดมิได้ต้องถามขึ้น

“ในหุบเขาฮ่วยเซียก๊ก หรือมีบุคคลวิชาตัวเบาเยี่ยมยอดเช่นกัน ?”

เอี้ยจื้อกังถึงกับถอนหายใจยาวแล้วกล่าว

“บุคคลในหุบเขาฮ่วยเซียก๊ก ไหนเลยเพียงมีวิชาตัวเบายอดเยี่ยมเท่านั้น วิชาตัวเบาของพวกมันนับว่าเลิศล้ำปานปาฏิหาริย์ได้แล้ว จนท่านกระทั่งครุ่นคิดคำนวณก็ยังไม่มีปัญญาคำนวณออก”

กรอกสุราลงอีกจอกหนึ่งแล้ว จึงกล่าวสืบต่อไป

“ท่านทราบหรือไม่ ? สถานที่นั้นไฉนจึงเรียกเป็นหุบเขาสะท้อนเสียง ? เนื่องเพราะคนในสถานที่นั้นคล้ายดั่งเป็นเสียงสะท้อนในหุบเขาก็ปาน ท่านแม้ได้ยินเสียงของมันแต่ไม่มีทางจะได้เห็นเงาร่างของมันไปตลอดกาลนาน หากท่านไปก้าวร้าวล่วงเกินพวกมันพวกมันก็ไม่มาตบตีท่านฆ่าท่าน เพียงแต่พอท่านเอ่ยปากกล่าววาจา ท่านจะได้ยินเสียงสะท้อนของพวกมันในทันที หากท่านหวาดกลัวปิดปากไม่ยอมว่ากล่าวถึงสามสี่วัน อย่างนั้นภายในสามสี่วันไม่มีเรื่องราวใดเกิดขึ้นทั้งสิ้น แต่หากท่านเพียงเอ่ยปากแม้สักคำ ที่ข้างกายท่านจะมีเสียงสะท้อนของพวกมันดังขึ้นทันที !”

เฮ่งโหวเล้าฟังจนหน้าถอดสีไปนานแล้ว แต่กลับฝืนยิ้มกล่าว

“หากพวกมันรู้จักแต่เลียนเสียงของข้าพเจ้า กลับไม่มีที่ใดน่าหวาดกลัวเลย”

เอี้ยจื้อกังสวนคำทันที

“หากพวกมันรู้จักแต่เลียนเสียงของข้าพเจ้า กลับไม่มีที่ใดน่าหวาดกลัวเลย”

เฮ่งโหวเล้างุนงงไปวูบหนึ่ง ฝืนยิ้มแล้วกล่าวอีกครั้ง

“พี่ท่านไยต้องมาล้อเล่นกับข้าพเจ้า ?”

เฮ่งโหวเล้าหน้าเปลี่ยนสีเป็นซีดเผือด โพล่งขึ้นว่า

“พี่ท่าน...ท่าน...”

เอี้ยจื้อกังสวนคำ

“พี่ท่าน...ท่าน...”

เฮ่งโหวเล้าเหงื่อแตกโซมหน้าแล้วปิดปากแนบแน่นไม่กล้าส่งเสียงแม้แต่คำเดียว เอี้ยจื้อกังยามนจึงกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“ข้าพเจ้าเพียงแต่เลียนคำพูดของท่านสามประโยคเท่านั้น และท่านยังแลเห็นข้าพเจ้าอยู่ที่นี้ แต่ท่านก็ทนทานมิใคร่ได้อยู่แล้ว อย่างนั้นท่านไม่ลองคิดให้ละเอียดหากมีคนที่ท่านแลไม่เห็น มาซ่อนอยู่ข้างกายท่านตลอดทุกวันเวลา คอยเลียนคำพูดของท่านทุกประโยค มิว่าท่านหนีไปในสถานที่ใด เพียงท่านเอ่ยปากเสียงนั้นจะดังขึ้นที่ข้างกายท่านทันที แต่มิว่าท่านใช้วิธีใด อย่าคิดหวังได้เห็นเงาร่างของมันเลย”

สองตาเพ่งมองเฮ่งโหวเล้าแน่วนิ่ง กล่าวขึ้นช้า ๆ

“ข้าพเจ้าถามท่าน วันเวลาเยี่ยงนั้นท่านผ่านไปได้หรือไม่ ?”

เฮ่งโหวเล้าเหงื่อแตกโซมกายไปแล้ว นิ่งอึ้งอยู่เนิ่นนานจึงถอนหายใจยาวฝืนยิ้มกล่าวว่า

“วันเวลาเยี่ยงนั้น ข้าพเจ้าน่ากลัวเพียงวันเดียวก็ต้องวิกลจริตแล้ว”

เอี้ยจื้อกังกล่าวเสียงเย็นชา

“มันกำลังต้องการบีบคั้นท่านวิกลจริตพอดี หากท่านไม่ก้าวร้าวล่วงเกินมันมันแม้ไม่ฆ่าท่าน แต่กลับจะบีบคั้นให้ท่านฆ่าตัวตาย เท่าที่พวกเราทราบ มิว่าคนใดถูกพวกมันพัวพัน ผู้นั้นก็ไม่สามารถจะทนทรมานเกินกว่าสามเดือนได้เลย”

ทั่งบ้อซังอดมิได้ต้องปาดเหงื่อจากใบหน้า ฝืนหัวร่อเสียงแหบแห้งแล้วกล่าว

“ในโลกมีบุคคลที่วิชาตัวเบาน่ากลัวถึงปานนี้จริง ๆ ?”

เอี้ยจื้อกังกล่าวเสียงหนัก ๆ

“ความน่ากลัวในวิชาตัวเบาพวกมัน ข้าพเจ้าไหนเลยจะบรรยายได้ใกล้เคียงหากท่านมิได้ประสบด้วยตนเองผ่านเหตุการณ์เยี่ยงนั้นเอง จะไม่มีวันคาดคำนวณได้ถูกต้องไปตลอดกาลนาน”

ทั่งบ้อซังฝืนหัวร่อกล่าว

“เมื่อเป็นเช่นนี้ พวกเราต้องระวังตัวเองไว้ก็แล้วกัน อย่าได้ไปก้าวร้าวล่วงเกิน

พวกมัน...”

เอี้ยจื้อกังสอดคำขึ้นทันที

“เรื่องนี้พวกท่านวางใจได้เต็มที่ พวกมันต้องไม่มาหาท่านแน่นอน ท่านหากคิดให้พวกมันมาหาท่าน อย่างน้อยยังต้องกลับไปฝึกปรือวิชาฝีมืออย่างคร่ำเคร่งอีกสามสิบปีจึงจะได้”

ทั่งบ้อซังแม้ทั้งอับอายทั้งขุ่นเคือง แต่ไม่กล้าส่งเสียงตอบโต้ไปอีกแล้ว

เอี้ยจื้อกังกล่าวสืบต่อด้วยเสียงละห้อย

“หากคำนวณในวิชาตัวเบา พวกมันจึงนับเป็นพญาเหยี่ยวบนท้องฟ้าได้เต็มภาคภูมิ บรรดาพวกที่ตั้งฉายาเป็นเจ็ดทวิบาทบู๊ลิ้ม สี่นางแอ่นกังหนำอะไรเหล่านั้นเมื่อเปรียบกับพวกมันแล้ว เป็นเพียงปลาหลดที่มุดตามดินโคลนในชายฝั่งเท่านั้น !”

เฮ่งโหวเล้าอดมิได้ต้องกล่าวขึ้นอีก

“อย่างนั้น พี่ท่านเล่า ?”

เอี้ยจื้อกังหัวร่อแล้วกล่าว

“เราพอจะฝืนใจนับเป็นนกกระจอกตัวเล็ก ๆ เท่านั้นเอง”

บุรุษชุดเขียวพลันแค่น**หัว**ร่อ กล่าว

“**เช่นนี้เป็นว่า กระทั่ง**ศีรษะของท่านยังยากจะป้องกันมิให้ถูกผู้อื่นเด็ดไปแล้วไหนเลยสามารถไปพิทักษ์ผู้อื่นได้อีก ?”

เอี้ยจื้อกังกล่าวเสียงราบเรียบ

“ท่านวางใจให้เต็มที่ พวกที่ต้องการคิดได้ศีรษะพวกท่าน มีข้าพเจ้าเพียงผู้เดียวก็รับมือได้เหลือเฟือ สำหรับพวกที่สามารถเด็ดศีรษะข้าพเจ้านั้นหรือ...”

หยุดแค่นหัวร่อเฮอะฮะ แล้วจึงกล่าวสืบต่อไป

“แม้นับว่าท่านตัดศีรษะออกไปมอบไว้ที่แทบเท้าพวกเหล่านั้น พวกมันก็ต้องไม่ยอมชำเลืองแลแม้แต่แว่บเดียว เนื่องเพราะชีวิตพวกท่านในสายตาพวกนั้น ไม่มีคุณค่าแม้แต่อีแปะเดียว !”

บุรุษชุดเขียวงุนงงไปครู่ใหญ่ พลันขยี้เท้าสะบัดหน้าออกจากห้องไป เฮ่งโหวเล้ากับทั่งบ้อซังคิดจะไปเหนี่ยวรั้งมันไว้

เอี้ยจื้อกังกลับกล่าวเสียงเย็นชา

“ให้มันไปเถิด”

เฮ่งโหวเล้าหัวร่อประจบแล้วกล่าว

“คนผู้นี้แม้ไม่มีค่าสักอีแปะหนึ่ง แต่หากปล่อยให้มันไปด้วยโทสะดาลเดือด

เยี่ยงนี้ กลัวว่าจะไม่ใคร่สะดวกนัก”

เอี้ยจื้อกังเลิกคิ้วถาม

“ท่านกลัวมันจะแพร่งพรายความลับของพวกท่าน ?”

เฮ่งโหวเล้ารีบผงกศีรษะกล่าว

“เม่งจู๊แม้ตกลงเงื่อนไขกับมันเรียบร้อยแล้ว แต่บุคคลเช่นดั่งมัน ในเมื่อยอมทรยศต่อญาติผู้ใหญ่ในสายเลือดของมันเอง ไม่แน่ว่าต้องทรยศต่อพวกเราก็ได้”

เอี้ยจื้อกังกล่าวเสียงละห้อย

“อย่างนั้น ท่านเหตุไฉนไม่ไล่ออกไปฆ่ามันทิ้ง ?”

เฮ่งโหวเล้าคล้ายดั่งงุนงงไปวูบใหญ่ ครุ่นคิดชั่วครู่จึงพลันกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“หรือพี่ท่านจงใจกระตุ้นโทสะมันจนสะบัดหน้าจากไป ?”

เอี้ยจื้อกังเทสุรากรอกไปจอกหนึ่ง ยิ้มพลางกล่าวว่า

“มิผิด ในสถานที่เยี่ยงนี้ ควรจะสนทนากันถึงสายลมแสงจันทร์จึงเหมาะสม หากพร่ำแต่เรื่องควงดาบสะบัดกระบี่ นั่นก็เป็นการทำลายบรรยากาศ การฆ่าคนข้าพเจ้ากลับรู้สึกไม่มีความสำคัญอย่างไร แต่เรื่องการทำลายบรรยากาศ ข้าพเจ้ากลับมิเคยยอมกระทำมาเลย”

เฮ่งโหวเล้าอึ้งไปอีกครู่หนึ่ง จึงกล่าวช้า ๆ

“ตอนนี้ยังห่างจากฟ้าสว่างประมาณสองชั่วยาม ดูท่าเวลาสองชั่วยามนี้มากเกินพอแล้ว”

เอี้ยจื้อกังไม่ยอมเงยหน้า เพ่งแต่สุราในจอกจนแน่วนิ่ง ส่งเสียงเย็นชา

“ก่อนฟ้าสว่าง หากท่านยังไม่สามารถปฏิบัติงานนี้สำเร็จ ตัวท่านควรคิดวิธีรีบหนีเอาตัวรอดไปเสียก่อนจึงประเสริฐสุด”

สีหน้าเฮ่งโหวเล้าแปรเปลี่ยนทันที สะบัดศีรษะวิ่งออกไปในบัดดล

เอี้ยจื้อกังยังคงเพ่งมองจอกสุราในมือแน่วนิ่ง คล้ายดั่งกับคิดใช้นัยน์ตาดื่มสุราจอกนี้ลงไปก็ปาน ใช้สุรามาราดรดแววหม่นหมองรันทดในดวงตาเสีย...

ทั่งบ้อซังก็มิทราบ บุรุษหนุ่มที่เย็นชาอำมหิตนี้ ไฉนจึงมีความหม่นหมองรันทดขึ้น มันนับว่าไม่มีทางหยั่งตื้นลึกหนาบางได้ถูกต้อง มีแต่หุบปากไว้สนิทแน่นเท่านั้น

จนครู่ใหญ่ให้หลัง จึงได้ยินเอี้ยจื้อกังกล่าวช้า ๆ

“ท่านทราบหรือไม่ว่า ข้าพเจ้าเหตุไฉนเรียกมันไปฆ่ามัน แต่ตัวเองกลับนั่งในที่นี่ ?”

ทั่งบ้อซังลอบคิดในใจ

'นั่งดื่มสุราในที่นี้ ย่อมสบายกว่าวิ่งออกไปฆ่าคนมากมายนัก'

มาตรแม้นในใจคิดเช่นนั้น แต่ปากย่อมยังไม่กล้าบอกออกไป เพียงหัวร่อประจบแล้วกล่าว

"มิทราบ"

เอี้ยจื้อกังส่งเสียงหนัก ๆ

"เนื่องเพราะข้าพเจ้ายังมิเคยฆ่าคนมาเลย ไม่ปรารถนาที่จะใช้บุคคลประเภทนั้นมาเป็นชนวนให้ข้าพเจ้าละศีลปาณาไปฆ่าคนได้"

ทั่งบ้อซังต้องงุนงงไปอีกครั้ง ร้องโพล่งขึ้น

"พี่ท่านมิเคยฆ่าคนมาก่อนเลยจริง ๆ ?"

เอี้ยจื้อกังหัวร่อแล้วย้อนถาม

"ท่านมิเชื่อ ?"

รอยยิ้มของมันดูแล้วถึงกับรันทดหดหู่อย่างยิ่ง กล่าวช้า ๆ สืบต่อไป

"ความเป็นจริง ข้าพเจ้าก็ใคร่ลิ้มรสการฆ่าคนอยู่บ้าง เสียดายที่นับแต่ข้าพเจ้าออกสู่บู๊ลิ้ม ถึงกับยังไม่เคยพบพานคนที่มีคุณค่าควรให้ข้าพเจ้าฆ่าเลยแม้สักผู้เดียว !"

"ต้องเป็นบุคคลเยี่ยงไร จึงมีคุณค่าให้พี่ท่านลงมือ ?"

เอี้ยจื้อกังพลันหันขวับไปที่มัน ส่งเสียงราบเรียบขึ้น

"รอข้าพเจ้าพบเห็นเมื่อใด ข้าพเจ้าต้องบอกกับท่าน"

ทั่งบ้อซังรู้สึกนัยน์ตาของมันพลันเปลี่ยนเป็นขุ่นขาวราวนัยน์ตาปลาตาย แต่ก็คล้ายกระจ่างใสดุจแก้วผลึก มันเพียงมองแว่บเดียวก็ใจสั่นระทึก ไม่ปรารถนาได้เห็นอีกเลย

บทที่ 60

ไล่ล่ายามราตรี

ทั่งบ้อซังมีความรู้สึก นัยน์ตาคู่นี้พลันเปลี่ยนสีเป็นเทาเข้มดั่งปลาตาย แต่ก็
คล้ายใสดั่งแก้วผลึก มันเพียงเหลือบดูแว่บเดียว รู้สึกตัวเย็นเฉียบขึ้นทันที

ดีที่เอี้ยจื้อกังผุดลุกขึ้นแล้วพึมพำเบา ๆ

"ในห้องยังมีคนรอเราอยู่ ราตรีที่ดื่มด่ำมีคุณค่ากว่าพันตำลึงทอง เราไม่อยู่ร่วมสนองแล้ว"

ทั่งบ้อซังฉุกใจได้คิด กล่าวโพล่งไป

"โกวเนี้ยท่านนั้นหลับแล้วหรือไม่ ?"

เอี้ยจื้อกังแค่นหัวร่อกล่าว

"ท่านวางใจ เราต้องไม่ยอมให้นางได้ยินคดีลึกลับนี้แน่ เพียงแต่เราตอนนี้ยังเสียดายไม่อาจปลิดชีวิตนางได้...อย่างน้อย ค่ำคืนวันนี้ยังมีความเสียดายอยู่..."

ทั่งบ้อซังฝืนยิ้ม กล่าวไป

"เมื่อเป็นเช่นนี้ เชิญพี่ท่านเข้าเฟินฟอนให้สมใจเถิด ข้าพเจ้า..."

"ท่านยังไม่มีเจตนาจะไป ?"

ทั่งบ้อซังงุนงงวูบหนึ่ง จึงโพล่งขึ้น

"ไป ? ไปที่ใด ?"

ทั่งบ้อซังย่อมสมควรกลับไปที่ทั้งแกจึง !"

ทั่งบ้อซังงุนงงอีกชั่วขณะ ต้องตะกุกตะกัก

“หรือข้าพเจ้าไปเพียงผู้เดียว ?”

“ท่านมิใช่เด็กทารก หรือเดินทางเพียงคนเดียวก็ไม่กล้า ?”

“แต่ทว่า...แต่ทว่า...ข้าพเจ้า...”

เอี้ยจื้อกังหน้าเครียดทันที กล่าวเสียงกระด้าง

“หรือท่านลืมแล้วว่าท่านตอนนี้มีศักดิ์ศรีใด ?”

ทั่งบ้อซังก้มศีรษะต่ำ กล่าวว่า

“ใช่แล้ว ข้าพเจ้าจะเดินทางในบัดดล”

เอี้ยจื้อกังแย้มยิ้มพลางกล่าว

“รีบไปเถิด บุตรธิดาที่น่ารักของท่านตอนนี้น่ากลัวกำลังรอคอยให้ท่านกลับไปอย่างรุ่มร้อนอยู่”

เดินไปมาสองก้าวแล้วพลันหันมากล่าว

“หลังจากท่านกลับไปแล้ว สมควรกระทำเรื่องราวใดบ้าง ? ท่านจำได้หรือไม่ ?”

“ข้าพเจ้าไหนเลยจะกล้าลืม”

“ประเสริฐมาก ท่านเดินทางในบัดดลนี้ ท่านวันพรุ่งน่ากลัวก็ถึงทั้งแกจึงแล้วให้ดีที่สุด ควรกระทำหลายเรื่องนั้นให้สำเร็จในค่ำคืนที่ถึงเสียเลย ภายในสามวันนี้หากท่านปฏิบัติไม่สำเร็จ ท่านควรคิดหาวิธีหนีเอาชีวิตรอดจะประเสริฐสุด”

พลันหัวร่อขึ้นอีกครา ถลึงจ้องทั่งบ้อซังแล้วเน้นทีละคำ

“ยามท่านกล่าววาจาควรระวังตัวไว้ให้มาก ไม่แน่ว่าข้าพเจ้าจะลอบฟังอยู่ที่ด้านหลังท่านก็ได้”

พอทั่งบ้อซังออกไป ยู่ป้วยหยกจูลุ่ยยี้กับกีเล่งฮวงก็ตามออกไปทันที แต่พวกทั้งสามกลับมิได้เดินทางสายเดียวกับทั่งบ้อซัง

กีเล่งฮวงขมวดคิ้วกล่าว

“จะเปิดเผยแผนการร้ายของยู่ปังเฮาะทั่งบ้อซัง นับเป็นปมสำคัญที่สุด ท่านไฉนไม่ติดตามมันไป ?”

ยู่ป้วยหยกสั่นศีรษะกล่าวว่า

“แต่จะเปิดเผยความลับของทั่งบ้อซัง คนชุดเขียวผู้นั้นจึงมีความสำคัญที่สุด ข้าพเจ้าต้องไม่ปล่อยให้มันถูกเฮ่งโหวเล้าฆ่าปิดปากแน่นอน”

กีเล่งฮวงขมวดคิ้วกล่าว

“ท่านคิดว่ามันเป็นผู้ใดกันแน่ ?”

“ตอนนี้ข้าพเจ้าไม่มีเวลาไปขบคิดแล้ว เนื่องเพราะคิดก็คิดไม่ออก”

กีเล่งฮวงครุ่นคิดชั่วขณะ จึงกล่าวสืบไป

“แต่เรื่องหลายประการที่ทั่งบ้อซังเร่งรุดกลับไปปฏิบัติในตอนนี้ ก็ต้องมีความสำคัญอันใหญ่หลวงเป็นแน่แท้ ?”

จูลุ่ยยื้อดมิได้กล่าวขึ้นบ้าง

“มิผิด พอมันกลับไปแล้ว หากมีคำสั่งให้บุตรหลานและศิษย์ของมันออกไปฆ่าคนในทุกแห่งหนทันที มิว่ามันต้องการฆ่าผู้ใด ผู้อื่นต้องไม่กล้ากล่าวปฏิเสธแม้แต่คำเดียวเป็นเด็ดขาด”

กีเล่งฮวงกล่าวขึ้นบ้าง

“ยังมี ความลับในยาพิษและอาวุธลับตระกูลทั่ง หากถูกมันส่งมอบแก่ยู่ปังเฮาก็เป็นเรื่องมีความสำคัญอันใหญ่หลวง ดังนั้นพวกเราจะต้องคิดหาวิธีไปสกัดกั้นมันไว้ก่อน”

ยู่ป้วยหยกขมวดคิ้วกล่าวว่า

“เรื่องประดานี้แม้มีความสำคัญอย่างยิ่ง แต่เรื่องสำคัญที่สุด ยังคงต้องหาคนชุดเขียวลึกลับผู้นั้นให้ได้ก่อน ขอเพียงสามารถหาตัวมันพบ เรื่องอื่น ๆ ก็คลี่คลายออกได้เองโดยไม่ยากนัก”

กีเล่งฮวงพลันชะงักเท้ากล่าวว่า

“ตกลง ! พวกท่านไปตามหามัน ส่วนข้าพเจ้ายังคงกลับไปคุมเชิงผู้แซ่เอี้ยไว้... เอี้ยจื้อกัง เพราะจะอย่างไร ด้วยกำลังของท่านทั้งสอง จัดการเฮ่งโหวเล้ากับคนชุดเขียวผู้นั้น นับว่าเหลือเฟือมากแล้ว”

ยู่ป้วยหยกผงกศีรษะกล่าว

“เยี่ยงนี้ก็ดีอยู่”

กีเล่งฮวงแย้มยิ้มจนหยาดเยิ้มกล่าวว่า

“ให้ดีที่สุดแล้ว ท่านอย่าลืมเรื่องที่พวกเราตกลงกัน ยามกล่าววาจา ควรมีความระมัดระวังให้มากไว้จึงประเสริฐสุด เนื่องเพราะข้าพเจ้ามิแน่ว่าจะฟังอยู่ที่ด้านหลังพวกท่านด้วย”

วิกาลเย็นยะเยียบจนเสียดกระดูก

บนทางสายยาวที่ปูด้วยศิลาสีเขียว มีน้ำค้างชุ่มจนเป็นประกายแวววาวดุจดั่งหมู่ดาวบนฟากฟ้าก็ปาน นอกจากบางครั้งคราวมีเสียงเกราะบอกโมงยามแว่วมาแต่ไกลแล้ว

ไม่มีสรรพเสียงอื่นใดอีกเลย

ในแผ่นฟ้าแผ่นดิน คล้ายเหลือแต่จูลุ่ยยี้กับยู่ป้วยหยกสองคนเท่านั้น

จูลุ่ยยี้เมื่อครู่เงี่ยหูฟังไม่หยุด จับตามองไม่หยุด ตื่นเต้นสงสัยไม่หยุด ขบคิดคำนวณไม่หยุด นางได้ลืมเลือนทุกเรื่องราวไปจนสิ้นเชิงแล้ว

แต่ตอนนี้ ลมเย็นโชยพัดสัมผัสร่าง แสงดาวสาดส่องอยู่บนใบหน้านาง นางพลันนึกถึงเรื่องราวที่นางกระทำต่อยู่ป้วยหยกขึ้นอีกครา...

หัวใจของนางปวดแปลบขึ้นทันที น้ำตาเอ่อคลอจนแทบหยดหยาดลงอีกแล้ว

ย่ป้วยหยกเดินเร็วอย่างยิ่ง ใบหน้าก็เคร่งเครียดอย่างยิ่ง สายตามาตรแม้นสอดส่ายดูทั่วทุกทิศทางอยู่ไม่หยุดยั้ง แต่มิเหลือบแลดูจูลุ่ยยี้แม้สักแว่บเดียว !

‘ ท่านจะรู้สึกว่าเราพัวพันท่านหรือไม่ ? ’

จูลุ่ยยี้พลันชะงักเท้าไว้ กล่าวว่า

“ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าก็จะไปแล้ว”

ยู่ป้วยหยกงุนงงไปวูบหนึ่ง หันกายมากล่าว

“ท่านจะไป ? ไปที่ใดกัน ?”

จูลุ่ยยี้ขบริมฝีปากแล้วฝืนยิ้มกล่าวไป

“สถานที่ที่ข้าพเจ้าจะไปมีมากมายนัก มิต้องให้ท่านกังวลวิตก”

นอกจากคนตาบอดแล้ว ทุกผู้คนต่างดูออก รอยยิ้มของนางหดหู่กระไรปานนั้น ...ยู่ป้วยหยกเพียงหวังว่า ตนพลันกลายเป็นคนตาบอดโดยทันทีจึงประเสริฐ

ยู่ป้วยหยกยังหวัง สามารถหักใจให้กระด้าง บอกกับนางไปตรง ๆ

‘ ก็ได้ ท่านไปเถิด ท่านระเหเร่ร่อนเพียงลำพัง เราแม้ไม่วางใจ แต่อยู่ร่วมกับเรา ยิ่งมีแต่ภยันตรายอันร้ายแรง เนื่องเพราะเราไม่มีกำลังไปคุ้มกันท่านแล้วจริง ๆ สถานการณ์ยิ่งไม่อำนวยให้เราพาท่านติดตามไปด้วย หากท่านตามเราไปกลับยิ่งจะต้องเศร้าเสียใจ เนื่องเพราะเราไม่อาจที่จะอยู่กับท่านตลอดกาลนานได้เด็ดขาด ’

แต่จนใจที่วาจาประดานี้ ยู่ป้วยหยกมิทราบจะเค้นอย่างไรจึงสามารถเปล่งออกจากปากมาได้

ยู่ป้วยหยกมิได้กล่าวกระไรทั้งสิ้น เพียงแต่กุมมือน้อย ๆ ของจูลุ่ยยี้ไว้ มาตรแม้นทราบดีว่า เยี่ยงนี้ต่อไปรังแต่ก่อกวนเรื่องราวให้ยิ่งย่ำแย่กว่าเดิม

แต่ทว่า ยู่ป้วยหยกก็ไม่มีวิธีอื่นใดเลยจริง ๆ

ฟ้ามืดสลัวปานนี้ ลมหนาวเหน็บปานนี้ ยู่ป้วยหยกไหนเลยจะอำมหิตให้ดรุณีที่กำพร้าว้าเหว่ออกไประเหเร่ร่อนเพียงลำพัง ? !

ในที่สุด น้ำตาจูลุ่ยยี้ก็หลั่งไหลลงมาอีกแล้ว

ขณะเวลานั้นเอง พลันมีเสียงล้อรถดังเอี๊ยดอ๊าด ม้าร้องดังกึกก้องแว่วมาแต่ไกลจนใกล้

วิกาลดึกสงัดปานนี้ ไฉนมีรถม้าห้อตะบึง ?

ที่ข้างทาง มีรางหินสำหรับใส่น้ำให้ม้าดื่ม ยู่ป้วยหยกรีบฉุดจูลุ่ยยี้กระโดดเข้าไปทั้งสองเพิ่งซ่อนตัวได้เรียบร้อย รถม้าก็อ้อมมุมถนนวิ่งตรงเข้ามาแล้ว

ในสายตาผู้อื่น จะเป็นเพียงรถม้าประทุนดำอันธรรมดาอย่างยิ่ง แต่ยู่ป้วยหยกทราบดี หากแม้นเป็นรถม้าประทนดำธรรมดา จะไม่มาห้อตะบึงในวิกาลดึกสงัดเช่นนี้แน่นอน

มิคาด รถม้าเมื่ออ้อมสู่ถนนสายนี้แล้ว ถึงกับชะลอช้าลงทีละน้อย คล้ายดั่งจะหยุดลงแล้ว ในประทุนรถพลันมีดรุณีนางหนึ่งชะโงกหน้าออกมา

ยู่ป้วยหยกลอบโผล่หน้าออกจากรางหินไปเหลือบแล เพียงสามารถเห็นผมดำขลับเป็นมันของนาง บนมวยผมปักปิ่นหยกเล่มหนึ่ง โดยไม่อาจเห็นใบหน้านางเลย

ได้ยินสารถีกล่าวขึ้น

“ที่เบื้องหน้าก็เป็นอนุสาวรีย์ของหญิงหม้ายแซ่เฮ้งแล้ว ยังจะมุ่งหน้าสืบไปหรือไม่ ?”

ดรุณีนางนั้นกล่าวอย่างครุ่นคิด

“รออยู่ที่นี้เถิด”

อีกครู่หนึ่ง นางถามขึ้นอีกครั้ง

“ตอนนี้เป็นเวลาเท่าใดแล้ว ?”

สารถีใช้ผ้าโพกศีรษะเช็ดเหงื่อบนใบหน้าแล้วกล่าว

“ผ่านยามสี่แล้ว แต่ยังไม่ถึงยามห้า”

ดรุณีนางนั้นกล่าวว่า

“นัดหมายกันในยามสาม พวกเรามาช้าเกินเวลาแล้ว มันเหตุไฉนยังมาไม่ถึง ?”

เสียงของนางเต็มไปด้วยความรุ่มร้อนจนกระวนกระวาย คล้ายดั่งเป็นดรุณีที่ลอบหนีออกมาจากบ้าน เมื่อถึงสถานที่นัดพบแล้ว กลับไม่เห็นคนรักของนางมารอคอยตามกำหนด

ในรถ ถึงกับมีเสียงสตรีอีกนางหนึ่งดังขึ้น

“อาจบางทีมันรอจนเบื่อหน่ายรำคาญ ไปหาพวกเราในสถานที่อื่นแล้วก็ได้”

ดรุณีนางนั้นยิ่งกระวนกระวายกว่าเดิมกล่าวว่า

“มันรู้แน่ว่าพวกเราต้องมา เหตุไฉนไม่รออยู่อีกสักครู่ ?”

สตรีอีกนางหนึ่งกล่าวสวนคำ

“ท่านวางใจ มันต้องมาแน่นอน”

มิทันจบคำ มีเงาร่างสายหนึ่งพุ่งลงจากหลังคาที่ด้านข้างดุจสายฟ้า ในม่านวิกาลอันเลือนราง เห็นหน้ามันดำคล้ำจนแยกแยะโฉมแท้จริงไม่ออก

แต่ยู่ป้วยหยกกลับมองปราดเดียวก็จำได้ มันคือคนชุดเขียวที่ลึกลับผู้นั้นที่แท้มันเตรียมตัวอยู่ก่อนแล้ว โดยเรียกให้ผู้อื่นมาคอยรับมันในที่นี้

ตอนนี้ มีสีหน้าแตกตื่นหวาดกลัวกว่าเดิม เมื่อพ่งลงมาก็กล่าวตำหนิขึ้นทันที

“พวกท่านทราบว่าตอนนี้เป็นเวลาใดแล้วหรือไม่ ?”

ดรุณีนางนั้นตอบสวนคำ

“พวกเราเนื่องเพราะเร่งร้อนเดินทางเร็วเกินไป เพลารถหักไปในระหว่างทางท่านเล่า ? ไฉนไม่รออยู่ที่นี้ให้นาน ?”

คนชุดเขียวร้องเสียงแหบแห้งขึ้น

“ข้าพเจ้ามักรู้สึกที่ด้านหลังมีคนสะกดรอยตามมา ดังนั้น จึงวกวนเสียอีกหลายรอบ”

มันกล่าวพลางกระโดดเข้าไปในประทนรถทันที

ดรุณีนางนั้นก็หดศีรษะกลับเข้าไปกล่าวว่า

“เรื่องราวเรียบร้อยแล้วหรือไม่ ?”

คนชุดเขียวกล่าวแว่วออกมา

“เล่าแล้วยืดยาวยิ่ง ตอนนี้เดินทางให้เร็วจะสำคัญกว่า”

สารถีผู้นั้นสะบัดแส้ดังควับเคว้ียว รถม้าห้อตะบึงไปอย่างรวดเร็วอีกครา

เฮ่งโหวเล้าแม้บาดเจ็บจนพิการ แต่อย่างไรก็เป็นนักเลงเก่าอันโชกโชน คนชุดเขียวผู้นี้ถึงกับสามารถสลัดหลุดจากการไล่ล่าของมันได้ แสดงว่าเป็นผู้มีไหวพริบอันตื่นตัวอย่างยิ่งยวด

ดรุณีบนรถ ดูแล้วก็มีความละเอียดสุขุมอย่างยิ่ง และสตรีส่วนมากก็ละเอียดสุขุมกว่าบุรุษ หากคิดจะสะกดรอยตามหลังพวกมันโดยมิให้ถูกพบเห็น คาดว่าต้องเป็นเรื่องยากเย็นอย่างยิ่งยวด

อย่าว่าแต่รถม้าที่วิ่งรวดเร็ว ด้วยพละกำลังของยู่ป้วยหยกกับจูลุ่ยยี้ในตอนนี้มิแน่ว่าจะสามารถติดตามพวกมันโดยไม่คลาดสายตาได้

ขณะยู่ป้วยหยกขบคิดด้วยความลังเล มิคาด จูลุ่ยยี้กระโดดออกจากหลัง

รางศิลาไปแล้ว ร่างอ้อนแอ้นของนางคล้ายดั่งเป็นแมวป่าอันปราดเปรียว เพียงวูบเดียวก็ถึงใต้ท้องรถ เกาะตัวแนบร่างไว้ในบัดดล ยู่ป้วยหยกคิดจะฉุดรั้งไว้ก็ไม่ทันท่วงทีแล้ว แลเห็นนางยื่นมือออกจากใต้ท้องรถมากวักเบา ๆ แต่รถม้าได้พุ่งหายไปในม่านวิกาลอันเลือนรางแล้ว

ขวัญของโกวเนี้ยน้อยนางนี้นับว่ากล้าแข็งจนน่าหวาดกลัว ยู่ป้วยหยกแม้กังวลวิตก แต่ยังจำต้องสะกดรอยตามหลังในระยะห่างไกล เมื่อถึงเวลาเยี่ยงนี้ยู่ป้วยหยกยิ่งไม่อาจให้ฝ่ายตรงข้ามได้พบเห็น ก่อนจะสืบสาวหยั่งเดาความเป็นมาของฝ่ายตรงข้ามได้กระจ่าง ยู่ป้วยหยกยิ่งไม่ปรารถนาดำเนินการโดยว่ามหนหันลงมือให้เรื่องราวเลวร้ายกว่านี้

โชคดีที่เป็นเวลาดึกสงัดผู้คนสงบ รถม้าห้อออกไปห่างไกลโขแล้ว เสียงรถยังพอได้ยินถนัดชัดหู ยู่ป้วยหยกจึงวิ่งตามหลังเสียงรถไปแต่ไกล ๆ

เป็นเมืองที่มิเคยมา ยู่ป้วยหยกจึงจำทิศทางใด ๆ ไม่ได้ทั้งสิ้น รู้แต่ว่าทางที่รถม้าห้อผ่านไป ล้วนปูลาดด้วยศิลาสีเขียวเป็นระเบียบเรียบร้อยทั้งสาย

ยู่ป้วยหยกตอนนี้จึงพบเห็น เมืองนี้ถึงกับใหญ่จนน่าหวาดกลัว ไล่ตามหลังรถม้าไปเป็นเวลาชั่วยามกว่า ถึงกับยังมิได้ออกพ้นตัวเมืองไป !

ตอนนี้ เสื้อผ้าย่ป้วยหยกเปียกโชกด้วยหยาดเหงื่อ พละกำลังก็โทรมจนเริ่มทนทานมิได้ เนื่องเพราะแม้สลบไสลไปนาน แต่ก็มิได้รับประทานข้าวน้ำเป็นเวลาหนึ่งวันเต็ม ๆ แล้ว

มนุษย์ต่างต้องอาศัยอาหารหล่อเลี้ยงบำรุงร่างกาย ต่อให้เป็นคนเข้มแข็งสักปานใด ก็ไม่มีทางเอาชัยความหิวโหยได้

ยู่ป้วยหยกมิได้หลับนอนมาสามวันสองคืน ยังพอจะกัดฟันทนทานได้ แต่มิได้รับประทานอาหารหนึ่งวันก็ออกจะทนทานไม่ได้แล้ว รู้สึกเท้าทั้งสองเริ่มอ่อนร่างก็คล้ายเบาจนไร้น้ำหนัก

โชคดีที่รถม้าได้เริ่มชะลอช้าลงอีกครา เสียงฝีเท้าม้าที่ถี่ยิบราวพายุฝน ตอนนี้เปลี่ยนแปรเป็นเชื่องช้าราวหญิงชราตอกหลัก จนพอนับได้ไม่ยากเย็น

ยู่ป้วยหยกหอบหายใจถี่เร็ว ขณะคิดจะหยุดลงเช็ดเหงื่อบนใบหน้า มิคาดนัยน์ตาเพิ่งช้อนมองก็ต้องตะลึงลานกับที่ ใบหน้าแปรเปลี่ยนสีอีกครั้ง !

บนทางศิลาสีเขียวที่มีน้ำค้างชุ่มโชกจนเป็นประกาย สุดปลายทางอันห่างไกลมีเงาตะคุ่มของอนุสาวรีย์สตรีแซ่เฮ้ง ข้างทางเป็นรางหินใส่น้ำเลี้ยงม้า...!

นี่ไยมิใช่เป็นเส้นทางที่ตนผ่านมาเมื่อครู่นี้ ?!

ที่แท้รถม้าคันนี้ถึงกับวิ่งวนตัวเมืองไปรอบใหญ่ หรือคนชุดเขียวผู้นั้นกินอิ่มแล้วไม่มีงานทำ ถึงกับมานั่งรถกินลมในเวลาดึกดื่นค่อนคืนได้ ?!

เมื่อยู่ป้วยหยกพบเห็นเป็นเรื่องราวที่ผิดปกติ แล้วรีบใช้กำลังทั้งมวลเท่าที่มีตามติดไปทันที พบเห็นรถม้าคันนั้น ถึงกับยังเหยาะย่างเชื่องช้าอยู่ที่เบื้องหน้า

ม้าสีเทามีดอกดำตัวนั้น รถประทุนดำเบาปราดเปรียวคันนั้น ยังมีสารถีที่โพกผ้าเช็ดเหงื่อสีขาวบนศีรษะคนนั้น...

ยู่ป้วยหยกจับตามองได้ถนัดชัดเจน นี่ยังเป็นรถม้าคันเมื่อครู่แน่ !

แต่รถม้าคันนี้เหตไฉนวิ่งวนอยู่ในตัวเมือง และถึงกับยังกล้าวนมาในถนนสายเดิม คนชุดเขียวผู้นั้นกำลังวางแผนใดกันแน่ ?!

ยู่ป้วยหยกนับว่าคิดไม่ตกเลยจริง ๆ

ยู่ป้วยหยกมีแต่รู้สึกหัวร่อไม่ออกร่ำไห้ไม่ได้ ...เหน็ดเหนื่อยจนแทบขาดใจตายไล่มาเป็นเวลาครึ่งคืนถึงกับกลับมาในสถานที่เดิม หากทราบเช่นนี้เสียแต่แรก มิสู้ยืนรออยู่ที่นี้จะทุ่นแรงกว่า !

ตอนนี้ แม้เกราะยามห้าจะตีบอกมาแล้ว แต่ฟ้ายังไม่สว่าง บนถนนยิ่งไม่มีผู้คนออกสัญจร มีแต่ร้านเล็ก ๆ ที่หัวถนนจุดโคมขึ้นมาดวงหนึ่งเท่านั้น

ที่แท้เป็นร้านเต้าหู้เล็ก ๆ ความจริงในวิกาลที่เย็นยะเยียบเยี่ยงนี้ มีน้ำเต้าหู้หอมร้อนควันกรุ่นมาดื่มก็ยังนับว่าถูกปากยิ่ง

กลิ่นหอมของเต้าหู้สำหรับยู่ป้วยหยกในตอนนี้แล้ว น่ากลัวนับเป็นแรงดึงดูดมหาศาลยิ่งกว่าทุกเรื่องราวในโลกเสียอีก ยู่ป้วยหยกแทบอดมิได้รีบโถมไปยังร้านเล็ก ๆ นั้น ดื่มให้เป็นที่อิ่มหนำสักมื้อก่อนค่อยว่ากล่าว

แต่ยู่ป้วยหยกยังจำต้องอดกลั้นไว้ เนื่องเพราะไม่อาจทอดทิ้งรถม้าคันนี้ไปจากสายตา

มิคาด รถม้าถึงกับไปจอดอยู่หน้าร้านเต้าหู้นั้น ยู่ป้วยหยกรีบพุ่งกายเข้าในเงามืดข้างทาง ซ่อนตัวอยู่ที่ใต้ป้ายใหญ่มหึมาของร้านแพรพรรณแห่งหนึ่ง

แลเห็นสารถีผู้นั้นลงจากรถด้วยทีท่าเกียจคร้าน สั่งน้ำเต้าหู้ร้อนชามใหญ่ นั่งยอง ๆ ลงที่ปากประตู ใช้สองมือประคองชามดื่มขึ้นดังสวบสาบ และยังมักหยุดถอนหายใจ คล้ายดั่งรู้สึกพึงพอใจในรสชาติของน้ำเต้าหู้เป็นยิ่งนักก็ปาน

แต่คนชุดเขียวกับดรุณีทั้งสองนางกลับมิได้ลงมา ในประทุนรถก็ไม่มีความเคลื่อนไหวแม้สักน้อยนิด ร่องรอยของพวกมันเร้นลับปานนี้ ทีท่าก็แตกตื่นลนลานปานนั้น ไฉนตอนนี้กลับนั่งรอให้สารถีค่อย ๆ ดื่มน้ำเต้าหู้อย่างเชื่องช้าเยี่ยงนี้ได้ ?!

ยู่ป้วยหยกยิ่งดูยิ่งรู้สึกเป็นเรื่องผิดปกติวิสัย เมื่อมองที่ใต้ท้องรถอีกครั้ง กลับเป็นเงามืดทะมึนจนมิเห็นสิ่งใดทั้งสิ้น จึงไม่ทราบจูลุ่ยยี้ยังซ่อนตัวอยู่ที่ท้องรถอีกหรือไม่ ?

ยู่ป้วยหยกจึงยิ่งกระวนกระวายขึ้นกว่าเดิม !

ตอนนั้นสารถีรถได้ดื่มน้ำเต้าหู้ชามใหญ่หมดเรียบร้อยแล้ว ลุกขึ้นบิดกายให้คลายเมื่อยขบ โยนเศษเหรียญลงไปในชามหลายอัน ดูท่าจะเดินทางในบัดดลแล้ว

ยู่ป้วยหยกแม้นับว่าอดกลั้นใจได้เยือกเย็นกว่านี้ ตอนนี้อย่างไรก็ไม่อาจอดกลั้นอยู่ได้อีก พลันเดินออกจากในเงามืด โบกมือร้องเรียกขึ้น

"สารถี รถคันนี้โดยสารได้หรือไม่ ?"

สารถีผู้นั้นใช้ผ้าโพกศีรษะที่กลายเป็นสีเหลืองแล้วขึ้นเช็ดหน้า ยิ้มพลางกล่าวว่า

"รถเปล่าหากไม่รับผู้คน หรือสารถีต่างกินลมแทนอาหารกันได้ ?"

"รถเปล่า ?'

ฝ่ามือยู่ป้วยหยกมีเหงื่อเย็นยะเยียบซึมออกมาทันที ก้าวยาว ๆ เข้าไปเลิกม่านประตูรถขึ้นอย่างแรง ชะโงกหน้ามอง...

ในตัวรถว่างเปล่าจริง ๆ ไม่มีผู้คนอยู่แม้แต่เงา !

ก้มมองใต้ท้องรถอีกครั้ง จูลุ่ยยี้ก็ไม่มีเช่นกัน ! !

ความแตกตื่นของยู่ป้วยหยกคราวนี้ นับว่าใหญ่หลวงยิ่งนัก ไม่กังวลวิตกต่อเรื่องราวใดอีกแล้ว พลันถลันกายปราดไปคว้าอกเสื้อสารถีรถไว้ ตวาดเสียงกราดเกรี้ยวขึ้น

"พวกที่นั่งอยู่ในรถท่านเมื่อครู่ พากันไปที่ใดหมดสิ้นแล้ว ?"

รถม้าที่ห้อรวดเร็วเยี่ยงนั้น จูลุ่ยยี้ซ่อนตัวอยู่ใต้ท้องรถ รู้สึกกระดูกทั่วร่างของนางถูกกระแทกกระทั้นจนแทบกระจายออกจากร่าง ฝุ่นที่เกิดจากเท้าม้าและล้อรถ คละคลุ้งขึ้นมาจนคล้ายมีเจตนาหาเรื่องกับนาง จงใจชอนไชเข้าในปากจมูกและใบหู จนนางรู้สึกว่าจมูกได้กลายเป็นปล่องควันไปแล้ว

โทษทัณฑ์เยี่ยงนี้ นับว่ามิใช่มนุษย์จะทนทานกันเลย แต่นางกลับต้องกัดฟันทนสืบต่อไป

นางมิเพียงต้องกลั้นลมหายใจ หุบปากสนิทแน่นเท่านั้น ยังทุ่มเทพละกำลังทั้งมวลกำไม้ที่ใต้ท้องรถแนบแน่น ไม่เช่นนั้น นางจะต้องถูกเหวี่ยงกระเด็นออกไปในทุกเวลา

โชคดีที่ตอนนั้นในประทุนรถพลันมีเสียงสนทนาแว่วออกมา เบนสมาธิของนางให้ไปสนใจ และก็เบนความรู้สึกของนางให้ลืมความเจ็บปวดทรมานอีกด้วย

ได้ยินเสียงดรุณีคนเมื่อครู่กล่าวขึ้น

"ในหลายวันนี้ ข้าพเจ้าคิดถึงท่านจนแทบตายจริง ๆ ท่านเล่า ? คิดถึงข้าพเจ้าหรือไม่ ?"

บุรุษชุดเขียวผู้นั้นมีแต่ไออยู่ถ่ายเดียว ไออยู่ไม่หยุดยั้ง

ดรุณีนางนั้นกล่าวอีก

"หรือท่านไม่คิดถึงข้าพเจ้า...ท่านไฉนไม่กล่าววาจา ?"

สตรีอีกนางหนึ่งหัวร่อคิกคัก แล้วกล่าวขึ้นแทน

"ท่านมิต้องกริ่งเกรงกังวล ท่านมีวาจาใดกล่าวได้เต็มที่ ขอให้ถือว่าข้าพเจ้าหลับไปก็แล้วกัน ข้าพเจ้ามิเพียงไม่ฟังเท่านั้น ยังไม่ลอบดูอย่างเด็ดขาดด้วย"

บุรุษชุดเขียวตอนนี้จึงถอนใจกล่าว

"หากข้าพเจ้าไม่คิดถึงท่าน ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าไหนเลยยอมกระทำเรื่องเช่นนี้ขึ้น ?"

"ท่านสำนึกเสียใจแล้ว ?"

บรุษชุดเขียวกล่าวเสียงน่มนวล

"ข้าพเจ้าไม่สำนึกเสียใจเด็ดขาด เพราะท่านข้าพเจ้ายินดีกระทำเรื่องราวใด ๆ โดยไม่สำนึกเสียใจ"

ดรุณีนางนั้นครางเบา ๆ แล้วเงียบหายเป็นเวลาเนิ่นนาน จูลุ่ยยี้แม้มิใคร่รู้ความนัก แต่นางก็ทราบว่า ในเวลาและสภาพเยี่ยงนี้ ไร้เสียงย่อมประเสริฐกว่ามีเสียงมากนัก !

บุรุษชุดเขียวผู้นี้หรือเห็นแก่คนรักของมันจึงยอมทรยศต่อตระกูลทั้ง สตรีนางนี้เป็นผู้ใดกัน ? มีความสัมพันธ์ใดกับตระกูลทั้ง ?

เป็นเวลาเนิ่นนานเหลือประมาณ จึงได้ยินเสียงดรุณีนางนั้นถอนหายใจดังอย่างยิ้มแย้มขึ้นว่า

"เอียเท้าอุบาทว์ เจ้าบอกแล้วว่าจะไม่ลอบดู ไฉนมาลอบดูอีกแล้ว"

เสียงสตรีนางหนึ่งหัวร่อคักคักแล้วกล่าว

"ผู้ใดเรียกเท้าของท่านถีบเปะปะเยี่ยงนี้ ข้าพเจ้าเข้าใจว่าท่านพลันเป็นตะคริวไปเสียอีก"

ดรุณีนางนั้นถ่มน้ำลาย กล่าวขึ้น

"ปิศาจน้อยเจ้าน่ากลัวเกิดกระสันรัญจวนแล้ว มิเช่นนั้นไหนเลยมากล่าววาจา

คลุ้มคลั่งอย่างเหลวไหลเยี่ยงนี้ได้"

สตรีอีกนางหนึ่งหัวร่อพลางกล่าวขึ้น

"ข้าพเจ้าก็มิทราบเป็นผู้ใดเกิดกระสันรัญจวนถึงกับไม่อาจรอได้แม้ชั่วครู่ชั่วยามอยู่บนรถก็จะ...ก็จะ..."

คนชุดเขียวผู้นั้นส่งเสียงไอถี่เร็วขึ้นอีกครา กล่าวว่า

"พวกท่านได้จัดการเส้นทางไปเรียบร้อยแล้วหรือไม่ ?"

สตรีนางหนึ่งกล่าวขึ้น

"ท่านวางใจได้เต็มที่ ตั๋วเจี๊ยเมื่อได้ทราบข่าวท่านแล้ว รีบจัดการทุกเรื่องราวจนเรียบร้อยในทันที เนื่องเพราะกลัวการเดินทางกลางวันจะไม่สะดวกพอ นางยังสั่งให้คนจัดสถานที่พักทางนอกเมืองไว้แห่งหนึ่ง ตอนนี้พวกเราจะไปพักแรมในสถานที่นั้นรอจนค่ำวันพรุ่งจึงค่อยเดินทางต่อไปอีก"

นางหยุดหัวร่อคิกคักอีกครา จึงกล่าวต่อไป

"ความจริงแล้ว ตั๋วเจี๊ยมิใช่กลัวเดินทางกลางวันไม่สะดวก นางเพียงแต่คิดจะสดชื่นกับท่านก่อน..."

เสียงตั๋วเจี๊ยนางนั้นตวาดขึ้นทันที

"ปิศาจน้อย หากเจ้ากล้าว่ากล่าว เราไม่ฉีกปากเจ้าก็ประหลาดยิ่ง"

เจ๊ม่วยทั้งสองคนคล้ายดั่งกลับกลายเป็นเบิกบานอย่างยิ่ง แต่หัวใจของคนชุดเขียวยิ่งวิตกกังวลจนสังเกตได้ ส่งเสียงหนัก ๆ กล่าวว่า

"ท่านวานผู้ใดมาจัดการที่พักให้ ?"

"ตั๋วเจี๊ยย่อมวานคนที่พึ่งพาอาศัยได้อย่างยิ่ง"

คนชุดเขียวถอนหายใจ กล่าว

"คนที่พึ่งพาอาศัยได้ในโลกนี้ นับว่ามีอยู่ไม่มากเลย ท่าน..."

เสียงตั๋วเจี๊กล่าวสอดคำ

"ข้าพเจ้าเพียงแต่ให้มันไปหาสถานที่พักแรมเท่านั้น โดยมิได้บ่งบอกว่าใช้ทำประโยชน์ใด และมันก็ไม่รู้จักท่าน...หากท่านยังไม่วางใจ เมื่อเราถึงสถานที่นั้นข้าพเจ้าค่อยฆ่ามันปิดปากก็แล้วกัน"

ฟังถึงตอนนี้ จูลุ่ยยี้ต้องตระหนกขึ้นอีกเฮือกหนึ่ง

นางคิดไม่ถึงจริง ๆ ว่า เจ๊ม่วยที่หัวร่อเสียงสดใสจนน่ารักปานนี้ จะมีฝีมืออำมหิตถึงเยี่ยงนี้ได้ ถึงกับถือการฆ่าคนคล้ายเป็นกิจวัตรอันเคยชินก็ปาน !

อีกครู่หนึ่ง ได้ยินคนชุดเขียวกล่าวขึ้น

“ที่พักซึ่งมันจัดเตรียมให้แก่พวกท่าน พวกท่านทราบว่าอยู่ที่ใดหรือไม่ ?”

ตั้วเจ๊เป็นผู้ตอบ

“พวกเราพอออกจากเมืองก็ติดต่อกับมันได้ทันที”

คนชุดเขียวลังเลอยู่ชั่วขณะจึงกล่าว

“เมื่อเป็นเช่นนี้ ท่านก็สั่งให้สารถีขับวนอยู่ในเมืองสักรอบ...”

ตั้วเจ๊สอบถามด้วยความสงสัย

“ขับวนในเมือง เพราะเหตุใด ?”

คนชุดเขียวตอบมา

“เมื่อถึงเบื้องหน้า พวกเราก็กระโดดลง ออกจากตัวเมืองไปเอง ให้รถม้าคันนี้ตีวงอยู่ในเมือง เยี่ยงนี้แม้ว่ามีคนสะกดรอยอยู่หลังรถม้าเราก็มิเป็นไรไปแล้ว”

สตรีนางนั้นหัวร่อพลางกล่าวขึ้น

“คิดมิถึง ท่านจะกลายเป็นคนระวังจนรอบคอบปานนี้ได้ ท่านเมื่อกาลก่อนมิใช่เป็นคนเยี่ยงนี้เลย”

ตั้วเจ๊กล่าวขึ้นบ้าง

“หรือว่า...หรือว่าเรื่องราวเกิดผันแปรอย่างไรขึ้นแล้ว ?”

คนชุดเขียวตอบเบา ๆ

“มิได้ เงื่อนไขของข้าพเจ้า พวกมันต่างรับปากทุกข้อ”

ตั้วเจ๊กล่าวขึ้นทันที

“เมื่อเป็นเยี่ยงนี้ เรื่องราวนับว่าสำเร็จแล้ว ท่านยังเกรงกลัวไปไย ?”

คนชุดเขียวถอนหายใจ กล่าว

“ก็เนื่องเพราะเรื่องสำเร็จแล้ว ข้าพเจ้าจึงต้องมีความระมัดระวังเป็นพิเศษ”

“เพราะเหตุใด ?”

“เนื่องเพราะข้าพเจ้ามักรู้สึก พวกมันต้องการฆ่าข้าพเจ้าเพื่อปิดปากงำความลับไว้ ”

ดรุณีนางนั้นชิงกล่าวขึ้น

“วันนี้ พวกที่ไปพบกับท่านเป็นผู้ใดบ้าง ?”

คนชุดเขียวตอบว่า

“ก็คือคู่คิดของยู่ปังเฮาะ อาทิเฮ่งโหวเล้ากับ...ทั่งบ้อซังตัวปลอมคนนั้น”

ดรุณีนางนั้นแค่นหัวร่อกล่าว

“หากเป็นสองคนนี้ พวกมันไม่ตามมาก็แล้วกันไป หากตามมาจริง จะไม่มีหวัง

ได้กลับไปโดยสมบูรณ์อีกแล้ว"

คนชุดเขียวกล่าวขึ้นทันที

"สองคนนี้แม้ไม่เป็นที่วิตก แต่มีอีกผู้หนึ่งกลับน่ากลัวอย่างยิ่ง"

"ผู้ใด ?"

"มันบอกตัวเองชื่อเอี้ยจื้อกัง มิทราบเป็นชื่อจริงหรือปลอม"

"พลังฝีมือคนผู้นี้สูงอย่างยิ่งนักกระมัง ?"

คนชุดเขียวถอนหายใจอีกครั้ง กล่าวว่า

"ในชั่วชีวิตข้าพเจ้า นับว่าไม่เคยพบเห็นยอดฝีมือที่พลังฝีมือสงส่งกว่ามันมาเลย อยู่ต่อหน้ามัน พลังฝีมือที่ข้าพเจ้าฝึกปรือด้วยความลำบากมาสิบกว่าปี นับว่ากลายเป็นท่าล้อเล่นของทารกแล้วจริง ๆ"

เจ๊ม่วยทั้งสองมีทีท่าตื่นตระหนกขึ้นบ้างแล้ว ต่างเงียบงันกันไป ครู่ใหญ่ให้หลังคนชุดเขียวกล่าวขึ้นอีกครั้ง

"จะอย่างไรก็ตาม พวกเรายอมต้องระมัดระวังให้รอบคอบไว้จึงประเสริฐโดยเฉพาะข้าพเจ้า..."

หยุดถอนหายใจยาวแล้วจึงกล่าวสืบต่อ

"ความวิตกกังวลของข้าพเจ้ามากกว่าพวกท่านยิ่งนัก ข้าพเจ้า..."

ดรุณีนางนั้นหัวร่อแล้วกล่าวสอดคำขึ้น

"ท่านอย่าได้รำพันความทุกข์ยากเลย หากรำพันต่อไป น้ำตาตั๋วเจ๊ก็ต้องหลั่งไหลลงแล้ว ข้าพเจ้าเชื่อฟังวาจาท่านก็แล้วกัน"

อีกครู่หนึ่ง ได้ยินเสียงของนางกล่าวขึ้นอีกครั้ง

"เฒ่าวัง พวกเราจะลงรถที่เบื้องหน้านี้ แต่ท่านไม่ต้องหยุดรถ ยังคงลงแส้เร่งม้าวิ่งวนอยู่ในตัวเมืองนี้ต่อไป อย่างน้อยที่สุด อีกหนึ่งชั่วยามจึงหยุดรถได้"

สารถีที่แซ่วังรับปากอย่างนอบน้อมทันที ดรุณีนางนั้นกล่าวสืบไป

"หากแม้นท่านแพร่งพรายร่องรอยของพวกเราแม้สักคำเดียว หรือว่าเกิดเกียจคร้านหยุดรถลงก่อนจะวิ่งวนครบหนึ่งชั่วยาม (สองชั่วโมงเศษ) อย่างนั้น ท่านจะได้รับโทษทัณฑ์สถานใด ท่านย่อมเข้าใจได้เองแล้ว"

"บ่าว...บ่าวไม่กล้า"

ดรุณีนางนั้นหัวร่อแล้วกล่าวเสียงสดใส

"เราก็ทราบว่าท่านต้องไม่กล้าแน่ อย่าว่าแต่พวกเราตอนนี้จะไปสถานที่ใดท่านไม่มีทางทราบเลย"

เมื่อได้ยินว่าพวกนางถึงกับกระโดดลงรถกลางทาง จูลุ่ยยี่เริ่มกระวนกระวายขึ้นแล้ว

หากนางสะกดรอยตามคนทั้งสามต่อไป อย่างนั้นก็ต้องขาดการติดต่อกับยู่ป้วยหยกทันที แต่หากนางหยุดรอส่งข่าวให้ยู่ป้วยหยก อย่างนั้นคนทั้งสามจะต้องไปจนไกลโข ไม่มีทางทันอีกแล้ว

นางเพียงทราบว่า พวกทั้งสามจะพักแรมที่นอกเมืองเท่านั้น แต่ตึกรามทางนอกเมืองมิทราบมีกี่ร้อยกี่พันหลัง นางจะทราบว่าพวกมันซ่อนตัวอยู่ในหลังใดกัน?

ขณะจูลุ่ยยี่กระวนกระวายจนแทบตายอยู่นั้น พลันนึกถึงกล่องชาดในตัวขึ้นมาได้ ซึ่งมันเป็นของขวัญวันวิวาห์ที่บรรดาโกวเนี้ยในหอม่อฮวยเล้ากำนัลให้แก่นาง

กล่องชาดนี้ไม่เพียงมีสีสันสวยงามเท่านั้น ยังประดิษฐ์ไว้ด้วยฝีมือประณีตพิสดาร ฟังว่ายังเป็นสินค้าชั้นดีที่ร้านเครื่องประทินผิวเทียนเฮียงเจในนครหลวงผลิตขึ้นอีกด้วย

จูลุ่ยยี่พอเห็นกล่องชาดนี้ก็รู้สึกพอใจอย่างยิ่ง จึงติดมือเข้าซ่อนไว้ในอกเสื้อ ตอนนั้นนางย่อมคิดไม่ถึง ชาดกล่องนี้จะมีประโยชน์ใดกัน

แต่ตอนนี้นางกลับนึกได้แล้ว นางจึงละมือออกข้างหนึ่ง ล้วงกล่องชาดจากอกเสื้อ บีบฝากล่องแตกกระจาย ใช้ชาดสีแดงเขียนที่ใต้ท้องรถไปหลายตัว

'เราติดตามออกนอกเมืองแล้ว...'

แม้เป็นข้อความสั้น ๆ แต่มือนางก็ปวดชาไป ขณะหอบหายใจด้วยความโล่งอกมิคาด ในตัวรถม้ามีความเคลื่อนไหวเกิดขึ้นอีกแล้ว ได้ยินเสียงคนชุดเขียวกล่าวขึ้น

"ที่นี้ไม่มีผู้คนใด ๆ พวกเราลงกันเถิด"

จากนั้นนางแลเห็นมีสามคนกระโดดลงจากรถ สะกิดปลายเท้าเล็กน้อยก็แฉลบออกด้านข้าง เจ๊ม่วยสองนางนั้นถึงกับมีท่าร่างที่รวดเร็วกว่าคนชุดเขียวเสียอีก!

จูลุ่ยยี้ก็รีบคลายมือทันที ร่วงหล่นบนพื้นถนนดังโครมใหญ่ กระแทกจนศีรษะมึนงงตาลายพร่างพรายเจ็บปวดแทบสลบไสลไป แต่นางกลับไม่คำนึงอีกแล้ว พลิกกายกระโดดปราดขึ้นมา ทะยานตามเงาร่างทั้งสามสายออกไป นางรู้สึกว่า วิชาตัวเบาของนางยังสูงกว่าคนทั้งสามอีกชั้นหนึ่ง ดังนั้นไม่กังวลว่าพวกมันจะพบเห็นนางอย่างเด็ดขาด

ส่วนสารถีได้ตวาดม้าให้ห้อตะบึงออกไปอยู่นานแล้ว โดยมิพบเห็นว่าที่ใต้ท้องรถพลันมีคนร่วงหล่นลงมาผู้หนึ่ง จูลุ่ยยี้จึงอดกระหยิ่มใจขึ้นมิได้

นางรู้สึก ฝีมือสะกดรอยของนางคราวนี้กล่าวได้ว่า 'ขวัญดีสมองสุขุม รวบรัด

เจนจัดยิ่ง' กระทั่งนักเลงเก่าที่คลุกคลียี่สิบสามสิบปีก็มิแน่จะกระทำได้สวยงามดุจดั่งนางในตอนนี้

โดยนางมิทราบกลับ นักเลงยิ่งเก่า ยิ่งโชกโชนขวัญยิ่งฝ่อ คนที่ขวัญกล้าแข็งดุจดั่งนาง จะไม่อาจคลุกคลีในวงพวกนักเลงได้ยี่สิบสามสิบปีแน่นอน

เนื่องเพราะบุคคลเยี่ยงนั้น ต้องไม่อาจรอดชีวิตยืนยาวถึงปานนั้นได้!

แลเห็นสามคนที่เบื้องหน้า มุ่งไปสู่ทางรถร้างขึ้นทุกขณะ พฤติการณ์ของพวกมันยิ่งนานก็ยิ่งชะล่าเลินเล่อ ถึงกับไม่มีผู้ใดเหลียวมามองดูนางแม้สักแว่บเดียว

ขวัญจล่ยยี้จึงยิ่งนานยิ่งกำเริบเสิบสาน ขบคิดด้วยความกระหยิ่มภาคภูมิ

'พวกมันต้องเข้าใจ เหล่าที่สะกดรอยตามต่างถูกสลัดหลุดพ้นไปแล้วกระมัง? กลับมิทราบว่ายังมีเราอยู่อีกคนดอก!'

นางตอนนี้แลเห็นเจ๊ม่วยทั้งสองสวมเสื้อผ้าที่สมตัวยิ่ง รูปกายก็น่าสนใจยิ่ง แม้นับว่ากำลังใช้วิชาตัวเบาพุ่งไป ดูแล้วยังเป็นเอวสั่นไหวตะโพกส่ายไปมา หากแม้นเป็นยามนางจูงมือกับคนรัก ทอดน่องอยู่ในอุทยานยามราตรีมีดวงจันทร์ ยิ่งมิทราบเป็นเสน่ห์รุนแรงจนต้องลุ่มหลงอีกเท่าใด

เสียดายที่จูลุ่ยยี้ยังไม่เห็นหน้าของพวกนางเลย

คิดตามเป็นระยะทางหนึ่งแล้ว เจ๊ม่วยทั้งสองถึงกับเริ่มหัวร่อต่อกระซิกกันเบา ๆ

จูลุ่ยยี้จะอย่างไรยังไม่กล้าติดตามพวกนางให้ใกล้ไปนัก ดังนั้นพวกนางสนทนาเรื่องราวใดกัน จูลุ่ยยี้จึงไม่ได้ยินแม้แต่คำเดียว

ตอนนี้ ขอบฟ้าบูรพาเริ่มสางรำไร แสงอุทัยอันเรืองรองลูบไล้ แลเห็นนาข้าวที่เบื้องหน้าลู่ตามสายลมจนคล้ายระลอกคลื่นสีทอง

กลางนามีกระท่อมอยู่สี่ห้าหลัง ที่มุมผนังเป็นสุนัขเฝ้าบ้านนอนขดตัวอยู่คล้ายดั่งได้กลิ่นของคนแปลกหน้า พลันกระโดดขึ้นเห่าใส่เสียงก็กก้อง

ที่หลังกระท่อมยังมีสระเลี้ยงปลา สวนน้อย ๆ ริมสระปลูกผักสีเขียวขจีอยู่หลายร่อง ดอกไม้เหลืองที่ข้างรั้วไม้ไผ่กำลังเบ่งบานออกต้อนรับผู้คนอยู่

นับเป็นภาพหมู่บ้าน 'ชาวนาอันผาสุก' ที่สวยตระการจริง ๆ แต่จูลุ่ยยี้กลับรู้สึกว่าคล้ายขาดสิ่งใดไปบ้าง นางความจริงเติบใหญ่มาในเมืองเล็ก ๆ ที่มีชาวนาไร่รายล้อมรอบข้าง ไม่แปลกตากับทิวทัศน์ของบ้านชาวนาเท่าใด ที่นี้มีทั้งนาข้าว ร่องผัก ยุ้งข้าว บ่อปลา กระทั่งยังมีสุนัขเฝ้าบ้านอีก

อย่างนั้น ที่นี้ขาดบกพร่องสิ่งใดกัน?

ฝีเท้าของสามคนที่เบื้องหน้าพลันชะงักลง เหลียวมองรอบข้างแล้วจึงได้เดิน

ตรงไปที่บ้านชาวนาเบื้องหน้า สตรีที่ร่างอวบอัดกว่านางหนึ่ง ยังกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ต้องเป็นที่นี้แน่แล้ว ไม่ผิดเด็ดขาด"

วาจาประโยคนี้กล่าวดังเป็นพิเศษ กระทั่งจูลุ่ยยี้ยังได้ยินแล้ว

คนชุดเขียวก็กล่าวขึ้นประโยคหนึ่งคล้ายดั่งกำลังถาม

"ท่านแน่ใจอย่างไรว่าไม่ผิดพลาดเด็ดขาด ?"

สตรีนางนั้นกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"เนื่องเพราะที่นี้ไม่มีไก่ขัน ท่านเคยเห็นบ้านชาวนาใดไม่เลี้ยงไก่ไว้บ้าง"

ดรุณอีกนางหนึ่งกล่าวอย่างยิ้มแย้มขึ้นบ้าง

"บ้านชาวนาเลี้ยงหรือไม่เลี้ยงไก่ กับตั๋วเซี่ยวเอ๊ยที่มีความเป็นอยู่อันเลอเลิศท่านนี้ จะทราบได้อย่างไรกัน ?"

คนชุดเขียวมีทีท่ามิใคร่เข้าใจจริง ๆ จึงถามไปอีกคำหนึ่ง แต่เสียงของมันแผ่วเบามากกว่า จูลุ่ยยี้ยังคงได้ยินไม่ชัดหูอยู่นั่นเอง

นางเพียงได้ยินสตรีนางนั้นกล่าวอย่างยิ้มแย้มแจ่มใส

"ครอบครัวที่ทำนาต้องไม่มีบ้านใดไม่เลี้ยงไก่ แต่ไก่โต้งกลับเป็นสัตว์ที่พวกเราถือสาที่สุด ครอบครัวไม่มีไก่ แสดงว่าต้องเนื่องเพราะคนที่ข้าพเจ้าใช้มาฆ่าไก่ไปหมดสิ้นแล้ว"

ฟังถึงตอนนี้ จูลุ่ยยี้ย่อมนึกได้ทันที ของที่บกพร่องไปก็คือไก่นี่เอง ! เนื่องเพราะนางก็ทราบ ชาวนาต้องไม่มีบ้านใดไม่เลี้ยงไก่ไว้

แต่สตรีสองนางนี้ ไฉนไม่อาจพบไก่โต้งได้ ?

เหตุผลนี้ แม้จะขบคิดไปสามวันสามคืนมิแน่ว่าจะคิดได้ จูลุ่ยยี้เพียงกลอกตาไปมาวูบเดียวก็เข้าใจได้ทันที

นางกลั้นหัวร่อไว้ พึมพำกับตัวเองเบา ๆ

"ที่แท้นางทั้งสองก็เป็นพวกเดียวกับเรา กลับเป็นเรื่องสนุกสนานน่าสนใจยิ่ง"

นางทราบว่า ไก่โต้งคือดาวเพชฌฆาตของหนอนแมลงพิษทั้งหลาย ดังนั้นค่ายสำนักหรือนิกายใดที่ถือพิษเป็นหลักสำคัญ ต่างเห็นไก่โต้งเป็นสัตว์อัปมงคลพึงต้องกำจัดให้หมดสิ้น

จูลุ่ยยี้แม้มีอายุเยาว์วัย กับเรื่องเล่ห์กลในวงพวกนักเลงก็ทราบน้อยกว่าน้อย แต่กลับนับเป็นผู้เชี่ยวชาญในการใช้พิษได้เต็มภาคภูมิ เหตุผลนี้นางไหนเลยจะมิเข้าใจ ?

ตอนนั้น คนในกระท่อมถูกเสียงสุนัขเห่าก่อกวนจนตกใจตื่น ชายฉกรรจ์อาภรณ์เขียวผู้หนึ่งเดินหาวออกมาตรวจดู พอเห็นผู้มาเบื้องหน้าเป็นสตรีสองนาง

รีบห้อยมือน้อมกายยืนอย่างหวาดหวั่นยำเกรง อาการง่วงเหงาหาวนอนของมันคลายไปจนหมดสิ้นทันที รีบน้อมกายคารวะแล้วกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ทั่งจู๊เพิ่งมาถึง ผู้ต่ำต้อยมิได้ออกต้อนรับแต่ไกล ควรตายควรตาย"

สตรีสองนางเพียงโบกมือก็เดินเข้าในกระท่อม สุนัขตัวนั้นยังคงเห่าอยู่ ชายฉกรรจ์ชุดเขียวจึงเตะเสียสองครั้ง จนมันหลุบหางวิ่งหนีไป ตอนนั้นประตูกระท่อมปิดลงไปอีกครา และแล้ว ในกระดาษหน้าต่างที่เริ่มขาวมีโคมจุดขึ้นดวงหนึ่ง

จูลุ่ยยี้พลิ้วกายไปเบา ๆ ซ่อนตัวอยู่ที่หลังฉางข้าว สุนัขตัวนั้นแม้เห็นมีคนแปลกหน้ามาอีกแล้ว แต่กลับไม่กล้าเห่า เพียงอ้าปากหอบหายใจเท่านั้น

กระดาษหน้าต่างคล้ายเพิ่งปะเข้าใหม่ทั้งขาวทั้งสะอาด จูลุ่ยยี้คิดใคร่ลอบเข้าดูที่ริมหน้าต่างสักครา แต่เมื่อคิดต่อไป ตอนนี้ได้ไล่มาจนกระทั่งพบที่พักของมันสามแล้ว ควรรีบกลับไปหายู่ป้วยหยกจึงถูกต้อง เนื่องเพราะนางก็คิดได้ ยู่ป้วยหยกจะต้องกระวนกระวายอย่างยิ่ง

ขณะนางลังเลมิทราบควรเข้าไป ? หรือควรปลีกตัวกลับ ? มิคาด เวลาขณะนั้นด้านข้างพลันมีคนผู้หนึ่งหัวร่อเบา ๆ เป็นเสียงหัวร่อสดใสคล้ายระฆังเงิน

จูลุ่ยยี้สะดุ้งเฮือกด้วยความตระหนก เหลียวกลับไป พบเห็นมีสองคนเดินออกมาจากทางซ้ายขวาหน้าฉางข้าว ถึงกับเป็นสตรีลึกลับสองนางนั่นนั่นเอง

ในที่สุด ก็ได้เผชิญหน้ากับพวกนางแล้ว

พวกนางมิเพียงสวยสะคราญอย่างยิ่งเท่านั้น ยังมีแววยียวนที่บอกมิถูกอีกด้วย เสน่ห์ยียวนเยี่ยงนี้ของนาง คล้ายดั่งเปล่งออกจากในกระดูกก็ปาน ผู้อื่นคิดจะเลียนก็ไม่มีทางเลียนได้คล้ายคลึงเด็ดขาด

อาภรณ์ที่พวกนางสวมใส่ แม้เป็นเสื้อผ้าฝ้ายธรรมดา แต่หากนำบรรดาโกวเนี้ยม่อฮวยเล้าที่มีเครื่องประดับเต็มศีรษะ สวมด้วยแพรพรรณอันมีค่ามาเปรียบกับนางแล้ว เป็นเอียเท้าให้นางชี้นิ้วใช้ก็ยังไม่คู่ควร

นางที่มีรูปกายอวบอัดกว่า คล้ายดวงตากลมใหญ่กว่าบ้าง แต่ม่วยม่วยของนางดูไปกลับคล้ายมีเสน่ห์รุนแรงกว่า ยิ้มยั่วยวนชวนลุ่มหลงกว่า

ม่วยม่วยก็ได้จ้องมองจูลุ่ยยี้อย่างยิ้มแย้มแจ่มใสกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"โกวเนี้ยน้อย ตอนเช้าลมรุนแรง ท่านไม่กลัวหนาวเหน็บหรือไร ?"

จูลุ่ยยี้กะพริบตาไปมา จ้องมองนางอย่างยิ้มแย้มแจ่มใสเช่นกัน กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเนื่องเพราะอยู่ในห้องแล้วอึดอัด จึงได้ออกมาเดินเที่ยว..."

"ท่านอยู่ละแวกใกล้เคียงนี้ ?"

“อืมม์”

“เช่นนี้หมายความว่า พวกเรากลับเป็นบ้านใกล้เรือนเคียงแล้ว ?”

“ใช่ ! ผู้ใดว่าพวกเรามิใช่ ?”

ดรุณีนางนั้นแย้มยิ้มแล้วกล่าว

“ในเมื่อเป็นเพื่อนบ้าน ท่านก็ควรเข้านั่งที่บ้านพวกเรา พวกเรามีเนื้อวัวต้มที่เพิ่งยกจากเตา รับประทานในตอนนี้ ทั้งดับกระหายทั้งอบอุ่นสบาย”

จูลุ่ยยิ้กล่าวอย่างยิ้มแย้มเช่นกัน

“ประเสริจมาก ความจริงข้าพเจ้ามีเจตนาเข้าเยี่ยมพวกท่านอย่านานแล้ว อย่าว่าแต่ ยังมีเนื้อวัวต้มให้รับประทานอีก”

เจ๊ม่วยทั้งสองต่างยืนยิ้มแย้มแจ่มใสอยู่ในที่นั้น ตอนนี้ปรบมือกล่าวขึ้น

“พวกเราเพิ่งย้ายมาที่นี้ กำลังกังวลว่าไม่มีมิตรสหาย มิคาด ในชนบทเยี่ยงนี้ถึงกับมีบุคคลที่ทั้งฉลาดปราดเปรื่อง ทั้งจิตใจแจ่มใสดุจดั่งโกวเนี้ยท่านอยู่”

บทที่ 61
ผู้รอดักเบื้องหลัง

นางทั้งสองเข้ายืนกระหนาบจูลุ่ยยี้เป็นซ้ายขวา พากันเดินเข้าไปที่กระท่อม และยังชมเชยอย่างยิ้มแย้มไม่ขาดปาก ว่าจูลุ่ยยี้สวยงามน่ารักดุจดั่งเบิกบานใจอย่างยิ่งจริง ๆ แต่ความจริงพวกนางย่อมดูออกแต่แรกแล้วว่า จูลุ่ยยี้ติดตามหลังพวกนางมา พวกนางแสร้งแสดงความเลินเล่อออกมา ก็เพื่อล่อจูลุ่ยยี้ให้มาติดกับดักเอง

เมื่อพวกนางเห็นจูลุ่ยยี้เป็นเพียงโกวเนี้ยอายุเยาว์วัยย่อมมิได้แยแสสนใจนางเท่าใด โดยมิทราบว่าจูลุ่ยยี้ยังมิได้แยแสสนใจพวกนางกว่า

จูลุ่ยยี้มิใช่โง่เขลาเบาปัญญา นางย่อมสังเกตเจตนาของสองนางนี้ออก แต่นางได้คิด ความสามารถยิ่งใหญ่ที่สุดของเจ๊ม่วยสองคนนี้คือใช้พิษ ในท้องจูลุ่ยยี้มิทราบสะสมพิษอยู่มากเท่าใดแล้ว จึงรู้สึกขบขันน่าหัวร่อยิ่งนัก

'พวกเจ้าเข้าใจว่าเรารังแกง่ายหรือไร? จะหลอกลวงเราเข้าไปในกระท่อมแล้วลงมือ บอกกับเจ้า พวกเจ้าวันนี้มาพบเรานับเป็นโชคร้ายของพวกเจ้าแล้ว'

นางรู้สึก เจ๊ม่วยทั้งสองออกจะอวดโอ่โดยไม่เจียมตัวเกินไปแล้ว

แต่นางกลับมิได้คิดว่า ในกระท่อมถึงกับตกแต่งจนสวยงามปานนี้ และสะอาดสะอ้านจนไม่มีฝุ่นละอองแม้สักธุลี ภาชนะเครื่องใช้แต่ละอย่าง คล้ายดั่งได้ขัดล้างมาเป็นสิบ ๆ ครั้งก็ปาน

คนชุดเขียวผู้นั้นมิได้อยู่ในกระท่อมด้วย ชายฉกรรจ์ที่เมื่อครู่ออกไปต้อนรับก็ไม่อยู่ จูลุ่ยยี้ขบคิดในใจ

‘หรือพวกนางจัดการฆ่าพวกนั้นปิดปากแล้ว ?’

ม่วยม่วยผู้นั้นจูงแขนนางถามนั่นถามนี่อยู่ไม่หยุดปาก

“ท่านแซ่ไร ? อยู่ที่ใด ? อายุเท่าใดแล้ว ? ในบ้านยังมีผู้ใดอยู่รวมอีกบ้าง ?”

จูลุ่ยยี้ปั้นแต่งตอบโต้ไปโดยไม่มีความจริงแม้สักประโยคหนึ่ง กล่าวจนกระทั่งนางเองก็รู้สึกขบขันน่าหัวร่อ จวบจนตอนนี้นางจึงพบเห็น นางนับว่าเป็นอัจฉริยะทางโป้ปดมดเท็จได้ทีเดียว

แต่นางกลับมิทราบ สตรีล้วนมีอัจฉริยะในการมดเท็จหลอกลวงตามธรรมชาติทกนาง แต่บรษกลับต้องผ่านการฝึกฝนมาเป็นเวลานานจึงจะใช้ได้

อีกครู่หนึ่ง เจ้เจ๊ได้ออกมาจากห้องครัวทางด้านหลัง ถือถาดที่มีตะเกียบสามคู่ช้อนสามคัน ขนมเปี๊ยะทอดจานใหญ่ ยังมีเนื้อวัวอีกสามชาม

น้ำเนื้อวัวเพิ่งตุ๋นสุกจริง ๆ ยังมีควันร้อนกรุ่นอยู่ แสดงว่าชายฉกรรจ์ที่เตะสุนัขเมื่อครู่ได้เตรียมไว้ให้พวกนางก่อนแล้ว รอให้พวกนางมารับประทานเป็นอาหารเช้า

เจ้เจ๊นางนั้นกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“เชี่ยวม่วยม่วย เนื้อวัวตุ๋นหากเย็นแล้วจะมีกลิ่นคาวทันที รีบรับประทานตอนกำลังร้อนเถิด”

จล่ยยี้กะพริบตาพลางกล่าวขึ้นว่า

“ข้าพเจ้าไม่กล้ารับประทาน”

เจ้เจ๊นางนั้นคล้ายงุนงงไปวูบ จึงถาม

“ท่านเป็นไรไม่กล้ารับประทาน ?”

จูลุ่ยยี้หัวร่อพลางตอบไป

“พวกเราชาวชนบท นอกจากวันตรุษสารทแล้วยากยิ่งจะได้รับประทานเนื้อสักครั้ง เนื้อชามใหญ่เยี่ยงนี้ ข้าพเจ้ากลัวรับประทานแล้วจะท้องเสียไป”

เจ้เจ๊นางนั้นแย้มยิ้มแล้วกล่าว

“ท่านวางใจ น้ำเนื้อวัวนี้แม้จะข้นแต่ไม่มีมันเท่าใด รับประทานแล้วไม่เสียท้องเด็ดขาด”

จูลุ่ยยี้หัวร่อคิกคิกพลางถาม

“รับประทานแล้วไม่ตายจริง ๆ ?”

สีหน้าของเจ้เจ๊คล้ายดั่งแปรเปลี่ยนไปเล็กน้อย เหลือบมองดูม่วยม่วยแว่บหนึ่ง ม่วยม่วยส่งเสียงหัวร่อสดใสขึ้นทันทีกล่าวว่า

“ม่วยม่วยน้อยท่านนี้กล่าววาจาขบขันได้เก่งกาจยิ่ง น้ำเนื้อวัวต้มไหนเลย

จะรับประทานแล้วตายได้"

จูลุ่ยยิ้กลอกนัยน์ตากล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ก็ได้ อย่างนั้นข้าพเจ้ามิเกรงใจแล้ว"

นางทรุดกายนั่งลงรับประทานไปจริง ๆ และยังรับประทานอย่างเอร็ดอร่อยอีกด้วย

เจ๊ม่วยทั้งสองนางก็ทรุดกายลงนั่งด้านข้าง รับประทานเป็นเพื่อนกับนางไปและยังมักชายตาสบกันอยู่บ่อยครั้งอีกด้วย

สายตาของม่วยม่วยคล้ายดั่งถามเจ้เจ๊นาง

'ในน้ำเนื้อวัวนี้ ท่านได้ใส่เครื่องปรุงพิเศษบ้างหรือไม่ ?'

เจ้เจ๊ตอบอย่างยิ้มแย้ม

'เราไม่ลืมไปได้ดอก'

ทันใด ได้ยินจูลุ่ยยิ้กล่าวอย่างยิ้มแย้มขึ้น

"น้ำต้มนี้อร่อยอย่างยิ่ง เสียดายที่ข้าพเจ้าไม่คุ้นเคยต่อการรับประทาน 'เครื่องปรุงพิเศษ' ชนิดนี้ของพวกท่าน"

เจ๊ม่วยทั้งสองงงงันอีกครา ม่วยม่วยหัวร่อพลางถามว่า

"ในน้ำต้มไหนเลยมีเครื่องปรงพิเศษใดกัน ?"

จูลุ่ยยิ้กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ไม่มีเครื่องปรุงพิเศษ ข้าพเจ้ารับประทานแล้วไฉนปลายลิ้นจึงรู้สึกชา"

เจ้เจ๊กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"นี่อาจบางทีเป็นใส่เกลือมากเกินไป"

จูลุ่ยยิ้ถอนหายใจพึมพำ

"เกลือหากใส่มากไป บางครั้งก็จะเค็มจนคนตายไปได้"

ปากนางว่ากล่าว ร่างได้รูดลงจากเก้าอี้ไปบนพื้นแล้ว !

เจ๊ม่วยทั้งสองยังคล้ายตระหนกอย่างยิ่ง ร้องโพล่งขึ้น

"เชี่ยวม่วยม่วย ท่านเป็นไรไปแล้ว ? !"

แต่อีกครู่หนึ่ง จูลุ่ยยิ้ยังคงนอนอยู่ที่พื้นข้างโต๊ะแน่วนิ่งมิเคลื่อนไหว มุมปากถึงกับมีฟองสีขาวไหลออกมา เจ๊ม่วยทั้งสองตอนนี้จึงคลายลมจากปากได้เฮือกใหญ่

ม่วยม่วยตบอกพลางกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"เมื่อครู่ข่มขู่ข้าพเจ้าจนสะดุ้งไปเฮือกใหญ่จริง ๆ ฟังนางกล่าวเยี่ยงนั้น ข้าพเจ้ายังคิดว่านางเป็นผู้เชี่ยวชาญเสียอีก"

เจ้เจ๊กล่าวอย่างยิ้มแย้มขึ้นบ้าง

“หากนางเป็นผู้เชี่ยวชาญจริง ต้องไม่ยอมดื่มน้ำเนื้อวัวต้มของเราไปถึงชามใหญ่แล้ว”

ม่วยม่วยกล่าวขึ้นบ้าง

“ท่านใส่ยาผงไปมากอย่างยิ่งกระมัง ?”

“ไม่มากแต่ก็ไม่น้อย แม้นับเป็นผู้เชี่ยวชาญระดับโอ๊วเหลาเล่า หากดื่มน้ำต้มเนื้อวัวชามนี้ของเรา ก็อย่าคิดคลานขึ้นมาได้อีกเลย”

พลันมีเสียงควับดังมา คนชุดเขียวผู้นั้นกระโดดลงจากชายคาหลัง ก้มลงมองจูลุ่ยยี้แว่บหนึ่งแล้วขมวดคิ้วกล่าว

“ท่านไฉนใช้พิษฆ่านางไปเสียแล้ว ?”

เจ้เจ๊ปั้นหน้ากล่าว

“เหตุใดไม่อาจ หรือท่านรู้จักนาง ?”

คนชุดเขียวไม่ทันว่ากล่าว ม่วยม่วยก็ได้หัวร่อแล้วชิงตอบขึ้น

“วาจาท่านควรกล่าวด้วยความระมัดระวัง เจ้เจ๊อาจจะหึงหวงขึ้นได้”

คนชุดเขียวถอนหายใจยาว ฝืนยิ้มกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าเนื่องเพราะไม่รู้จักนาง จึงต้องการไว้ชีวิตนางเพื่อสอบสวนปากคำ”

เจ้เจ๊คงปั้นหน้ากล่าวสืบไป

“เพราะเหตุใด ? หรือท่านยังคิดจะคบหาเป็นมิตรสหายกับนาง”

คนชุดเขียวรีบกล่าวขึ้น

“ข้าพเจ้าไม่ถามให้กระจ่าง จะทราบว่าเป็นผู้ใดใช้นางมากัน ยังมีผู้อื่นใดติดตามร่วมกับนางหรือไม่ ?”

หยุดถอนใจยาว แล้วกล่าวสืบไป

“จนถึงเวลานี้แล้วท่านยังหึงหวง ? ยังไม่เชื่อถือข้าพเจ้า ?”

เจ้เจ๊แย้มยิ้มจนหยาดเยิ้ม อ้าแขนโอบเอวมันไว้ กล่าวเสียงนุ่มนวลไป

“ข้าพเจ้าไหนเลยไม่เชื่อถือท่าน ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าเพียงแต่ล้อเล่นกับท่านเท่านั้น”

ม่วยม่วยกลับเบะปากกล่าวขึ้น

“ท่านมีโทสะใดกัน ? หากเจ้เจ๊ไม่พอใจท่าน ไหนเลยหึงหวงท่านได้ ? หากมีคนยินยอมหึงหวงข้าพเจ้า ข้าพเจ้ายังลิงโลดดีใจเหลือร้ายนัก”

คนชุดเขียวก็กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“ข้าพเจ้ามิใช่มีโทสะจริงจัง เพียงแต่ว่า...”

เจ้เจ๊รีบชิงสอดคำขึ้น

“แต่ว่าท่านวางใจให้เต็มที่ พิษที่ข้าพเจ้าใช้ไม่รุนแรงเท่าใด นางตอนนี้ยังไม่ตายไปได้ หากท่านต้องการสอบถามคำพูดนาง ข้าพเจ้ายังพอช่วยนางให้รอดอยู่ได้”

มิคาด วาจานางไม่ทันจบคำ จูลุ่ยยี้พลันกล่าวอย่างยิ้มแย้มขึ้นก่อน

“มิต้องเปลืองเรื่องราวแล้ว ขอเพียงพวกท่านต้องการให้ข้าพเจ้ามีชีวิตรอด ข้าพเจ้าก็ย่อมรอดกลับมาได้เอง”

ตอนนางเอ่ยปากกล่าววาจา ได้ลงมือดจดั่งสายฟ้าแล้ว คนชดเชยกำลังก้มลงจะตรวจชีพจรของนางอยู่ ดังนั้นเอง ข้อมือมันจึงถูกจูลุ่ยยี้คว้าไว้ถนัดถนี่

มันจะอย่างไรก็คิดไม่ถึงเด็ดขาด โกวเนี้ยเยาว์วัยนางนี้จะตายแล้วคืนชีวิตมาได้ ยิ่งนึกไม่ถึงว่า นางจะมีพลังฝีมือที่เยี่ยมยอดปานนี้ รู้สึกแต่ตัวชาทั้งร่าง ไม่อาจขยับเขยื้อนเคลื่อนไหวได้อีกแล้ว !

เจ๊ม่วยสองนางยิ่งแตกตื่นจนตะลึงลานกับที่ ม่วยม่วยเบิ่งตาจ้องเจ้เจ๊จนกลมกว้างคล้ายดั่งกำลังถาม

‘นี่เป็นเรื่องราวใดกัน ? หรือท่านถือเกลือต่างยาพิษไปแล้ว ?’

เจ้เจ๊ยิ่งพิศวงสงสัยยิ่งไม่เข้าใจเป็นเรื่องราวใดกัน ?!

ยาพิษในน้ำต้มเนื้อวัวเป็นนางเทใส่กับมือเอง และนางก็ย่อมไม่มีการใช้ยาผิดเด็ดขาด ขนาดที่ใส่ ต่อให้เป็นม้าพ่วงพีก็ไม่อาจทนทานฤทธิ์ของพิษร้ายได้

แต่ทว่า โกวเนี้ยเยาว์วัยนางนี้ หลังจากกลืนกินลงท้องแล้ว ไฉนไม่มีเรื่องราวแม้สักน้อยนิดได้ ?

จูลุ่ยยี้มองนางทั้งสอง หัวร่อคิกคิกอยู่ถ่ายเดียวเท่านั้น

ม่วยม่วยกลอกตาไปมา พลันกล่าวอย่างยิ้มแย้มขึ้นบ้าง

“เชี่ยวม่วยม่วย ท่านเข้าใจพวกเราต้องการใส่พิษประทุษร้ายท่านจริงหรือไร ? พวกเราเมื่อครู่เพียงแต่แสร้งขู่ขวัญท่านเท่านั้น ท่านคิดดู หากในน้ำต้มเนื้อวัวใส่พิษไปจริงท่านไหนเลยจะทนทานได้”

จูลุ่ยยี้ผงกศีรษะรับทันที

“จริงทีเดียว หากในน้ำต้มเนื้อวัวใส่พิษไปจริง ข้าพเจ้าไยมิใช่ตายไปเสียนานแล้ว”

ม่วยม่วยหัวร่อเสียงใสพลางกล่าว

“ใช่แล้ว พวกเราเพียงแต่ใส่เครื่องเทศลงไปเล็กน้อย และยังเป็นเครื่องเทศที่ผู้อื่นนำมาจากชายแดนอันสุดไกลอีกด้วย”

“อ้อ”

ม่วยม่วยพลันวิ่งเข้าไปในครัว ยกขวดเล็ก ๆ ออกมาใบหนึ่ง กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

“ท่านดู เครื่องเทศชนิดนี้นี่เอง ไม่มีพิษแม้แต่น้อย”

จูลุ่ยยี้เลิกคิ้วถาม

“ไม่มีพิษแม้แต่น้อยจริง ๆ ข้าพเจ้ากลับต้องการชิมดูบ้าง”

ม่วยม่วยคล้ายดั่งรู้สึกลิงโลดดีใจใหญ่หลวงนัก เนื่องเพราะนางกำลังมิทราบควรหลอกให้เอียเท้าน้อยนางนี้กินด้วยวิธีใด ไม่คาด เอียเท้าน้อยถึงกับแสดงความต้องการออกมาเองเสียได้

นางรีบแย้มยิ้มแล้วกล่าวขึ้น

“ท่านชิมตามความพอใจเถิด หากแม้นมีพิษท่านมาคิดบัญชีกับข้าพเจ้าก็แล้วกัน”

จูลุ่ยยี้กล่าวอย่างยิ้มแย้มแจ่มใส

“หากแม้นมีพิษ ข้าพเจ้าไยมิใช่ถูกพิษปลิดชีวิตไป ไหนเลยยังสามารถคิดบัญชีกับท่านได้ ?”

ม่วยม่วยต้องตระหนกขึ้นอีกครา รีบแย้มยิ้มประจบแล้วกล่าวว่า

“นี่...”

ขณะนางมิทราบควรกล่าวกระไร แต่ทว่าจูลุ่ยยี้ได้หัวร่อแล้วสอดคำขึ้นก่อน

“ท่านโยนขวดเข้ามาเถิด ของที่มีกลิ่นหอมเย็ยงนี้ จะดีร้ายข้าพเจ้าก็ต้องกินสักเล็กน้อย”

นางรับขวดที่โยนเข้ามาไว้ ใช้ปากกัดจุกขวดออกไปจริง ๆ เนื่องเพราะมือขวาของนางยังกำชีพจรข้อมือของบุรุษชุดเขียวอยู่ มิยอมคลายปล่อยออกไปเด็ดขาด

เจ๊ม่วยทั้งสองนับว่าถูกเอียเท้าน้อย ๆ ที่คลุ้ม ๆ คลั่ง ๆ นี้ก่อกวนจนเลอะเลือนมึนงงแล้วจริง ๆ โดยมิทราบว่านางเป็นคนฉลาดปราดเปรื่อง หรือเป็นคนโง่เขลาเบาปัญญากันแน่ ?

แต่รอจนกระทั่งจูลุ่ยยี้เทยาผงในขวดลงไปที่ปลายลิ้นจริง ๆ แล้ว ใบหน้าเจ๊ม่วยทั้งสอง ในที่สุดก็ยังไม่อาจข่มกลั้นความปีติยินดีให้ปรากฏขึ้นได้

เนื่องเพราะพวกนางทราบ ยาผงในขวดไม่เพียงมีพิษเท่านั้น ยังเป็นพิษร้ายแรงอย่างยิ่ง ตอนนี้พวกนางเห็นกับตา เอียเท้าน้อยอันร้ายกาจเทยาพิษเข้าไปในปากแล้วอย่างไรก็ไม่มีการผิดพลาดเป็นเด็ดขาด เจ๊ม่วยทั้งสองจึงอดลอบหัวร่อในใจ ขบคิดอย่างอิ่มเอมมิได้

‘ที่แท้เอียเท้าน้อยนางนี้เป็นคนโง่เขลาบัดซบนี่เอง !’

ได้ยินจูลุ่ยยี้เคี้ยวดังจับ ๆ แล้วยังกล่าวอย่างแย้มยิ้ม

“มีกลิ่นหอมอย่างยิ่งจริง ๆ มีโอกาสได้กินของที่หอมเยี่ยงนี้ แม้นับว่าถูกพิษกำเริบจนปลิดชีวิตก็ไม่น่าเสียดายแล้ว”

นางกล่าวพลางถึงกับเทยาพิษทั้งขวดเข้าไปในปาก ! !

เจ๊ม่วยทั้งสองแม้มีสีหน้าตื่นเต้นยินดี แต่ก็ยังรู้สึกเสียดายอย่างยิ่ง

ยาพิษขวดนี้ยังมีคุณค่าเหนือกว่าทองคำมากมายนัก แม้นับว่าใช้ไปปลิดชีวิตชายฉกรรจ์อีกสิบคนก็ยังเหลือเฟือ แต่เอียเท้าน้อยนางนี้กลับจัดการกลืนกินมันแต่ผู้เดียวจนหมดสิ้น

พวกนางรู้สึก นับเป็น ‘ตือโป๊ยก่ายที่กินข้าวสาลี’ ย่ำยีเสบียงอย่างน่าเสียดายชัด ๆ

ม่วยม่วยถอนหายใจเฮือกใหญ่ พลันนับขึ้น

“หนึ่ง สอง สาม...”

นางทราบว่า เพียงนับจำนวนสามไปเอียเท้าน้อยที่เบื้องหน้าก็ต้องล้มลงแล้วเนื่องเพราะกลืนยาพิษเยี่ยงนี้เข้าไปทั้งขวดแล้ว ต่อให้เป็นร่างที่หลอมหล่อจากเหล็กไหลก็ต้องเน่าละลายกลายเป็นน้ำเลือดน้ำหนองกองหนึ่ง

มิคาด นางนับถึงสามแล้ว จูลุ่ยยี้ยังไม่มีทีท่าจะผิดปกติอย่างไร กลับช่วยนับต่อให้นาง

“สี่ ห้า หก เจ็ด...”

เจ๊ม่วยทั้งสองตอนนี้จึงนับว่าแตกตื่นจนอกสั่นขวัญแขวนแล้วจริง ๆ !

จูลุ่ยยี้มองหน้าพวกนางพลางกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“เครื่องเทศนี้มีรสชาติไม่เลวจริง ๆ เสียดายมีน้อยเกินไปเท่านั้น หากรับประทานอย่างน้อยก็ต้องสิบหรือยี่สิบขวดจึงจะสมอยากได้”

นางโยนขวดเปล่าลงกับพื้น หัวร่อคิกคิกแล้วกล่าวสืบไป

“พวกท่านจะต้อนรับอาคันตุกะ ก็ไม่ควรมัธยัสถ์เช่นนี้ ไปนำมาอีกสักหลายขวดเถิด”

เจ๊ม่วยทั้งสองไหนเลยยังจะส่งเสียงว่ากล่าวได้แม้สักคำหนึ่ง !

พวกนางมิใช่ไม่เคยฝ่ามรสุม มิเคยเผชิญกับเรื่องตื่นเต้นดุร้ายมา ยอดฝีมือในบู๊ลิ้มยุคนี้ พวกนางก็เผชิญมาไม่น้อย แต่พวกนางไม่เคยจะแยแสสนใจผู้ใดในสายตาเลย

แต่ทว่า โกวเนี้ยน้อยที่เบื้องหน้าตอนนี้กลับนับว่าขู่ขวัญพวกนางจนไม่อาจส่งเสียงกล่าวแล้วจริง ๆ

คนชุดเขียวที่รอคอยโอกาสอยู่ตลอดเวลา ตอนนี้ก็ทราบว่าไม่มีโอกาสใด ๆ เหลือให้อีกแล้ว มันจึงถอนหายใจยาวกล่าวว่า

"พวกข้าพเจ้ามีนัยน์ตาที่ไร้แวว ถึงกับมิทราบโกวเนี้ยเป็นยอดคน..."

จูลุ่ยยี้กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ข้าพเจ้าก็มิใช่เป็นยอดคนใด เพียงแต่มีลำไส้ดีกว่าคนธรรมดาเล็กน้อยเท่านั้น"

เจ้เจ๊ผู้นั้นขยี้เท้าร้องเสียงแหบแห้ง

"เอาเถิด พวกเรายอมแพ้แล้ว แต่ท่าน...ท่านจับมันด้วยจุดประสงค์ใดกันแน่"

จล่ยยี้สวนคำไป

"ข้าพเจ้าก็ไม่คิดจับ..."

วาจานางพลางชะงักงัน เนื่องเพราะนางพบเห็น ในห้องถึงกับมีคนมากขึ้นอีกผู้หนึ่งโดยกะทันหัน มิว่าผู้ใดก็ดูไม่ออกคนผู้นี้มาจากแห่งหนใดกันแน่ ?

คนผู้นี้คล้ายดั่งพลันร่วงหล่นลงจากท้องฟ้า หรือผุดโผล่ขึ้นจากพื้นดินมาก็ปาน !

ในห้องแม้ยังจุดโคมอยู่ แต่แสงสว่างของภายนอกกระจ่างจ้าแล้ว แสงอาทิตย์สาดส่องเข้ามาในหน้าต่าง ลูบไล้อยู่บนร่างคนผู้นี้พอดี

แลเห็นมันมิทราบนั่งบนเก้าอี้ที่ตรงข้ามตั้งแต่เมื่อใด กำลังหาวอยู่ไม่หยุดปาก คล้ายดั่งว่านั่งหลับบนเก้าอี้นี้ไปตื่นหนึ่งแล้ว เพิ่งจะตื่นขึ้นมาในตอนนี้ก็ปาน

แต่คนผู้นี้กลับมิใช่เป็นเฒ่าอายุสูง และมิเพียงวัยเยาว์อย่างยิ่งเท่านั้น ยังมีหน้าตาที่น่าดูอย่างยิ่งอีกด้วย เพียงแต่นัยน์ตาปรือลืมมิขึ้น มักคล้ายดั่งยังหลับไม่เต็มตาอยู่ก็ปาน

เจ๊ม่วยทั้งสองเมื่อพบเห็นในห้องพลันมีคนเพิ่มขึ้นมาโดยไร้ซุ่มเสียงวี่แวว ย่อมยากที่จะไม่ตระหนกตกใจ แต่ไม่แตกตื่นเทียบเท่ากับจูลุ่ยยี้และบุรุษชุดเขียว !

เนื่องเพราะจูลุ่ยยี้จำคนผู้นี้ได้ ส่วนคนชุดเขียวยิ่งจำได้แม่นยำกว่า เมื่อเห็นคนผู้นี้มามันย่อมตื่นตกใจก็จริง แต่ยังมีความปีติยินดีอยู่บ้าง

มันหวังให้คนผู้นี้ลงมือช่วยเหลือมัน

มิคาด คนผู้นี้หาวเจ็ดแปดหวอดแล้ว เพียงจ้องมองหน้ามันอย่างยิ้มแย้มแจ่มใส ตลอดร่างคล้ายไม่มีกระดูกเหลือแม้สักท่อนเดียว ทอดตัวแน่วนิ่งอยู่บนเก้าอี้มิเคลื่อนไหว

คนชุดเขียวอดมิได้ต้องแย้มยิ้มประจบแล้วกล่าว

"เอี้ยเฮีย ท่านรู้จักโกวเนี้ยหรือไม่ ?"

คนผู้นั้นหัวร่อฮิฮิแล้วกล่าว

"ดูนางกุมมือท่านไม่ยอมปล่อย ย่อมเป็นสหายรักของท่าน สหายรักของท่านหากเราไม่รู้จัก ท่านไยมิเกิดหึงหวงอีก ? มาหาเรื่องแตกหักกับเราอีก ?"

จูลุ่ยยี้กลอกตาไปมา รีบกล่าวอย่างยิ้มแย้มขึ้นทันที

"ใช่แล้ว พวกเราเป็นสหายรักของกัน ท่านเหตุใดยังต้องถามผู้อื่นด้วย"

ปากนางว่ากล่าววาจา แต่มือได้เพิ่มกำลังบีบลงไป คนชุดเขียวเจ็บปวดจนเหงื่อโซมออกมาแล้ว ไหนเลยยังจะกล่าวคำออกจากปากได้

บุรุษหนุ่มผู้นั้นถอนหายใจแล้วพึมพำเบา ๆ

"มิน่าเล่า ท่านจึงไม่ยอมดื่มสราในหอม่อฮวยเล้า ที่แท้ท่านยังทราบ มีสถานที่ดีเยี่ยงนี้ มีโกวเนี้ยสวยสะคราญมากมายถึงปานนี้"

มันพลันตบโต๊ะแล้วกล่าว

"แต่ท่านถึงกับอำพรางเรา ลอบหลบมาเพียงผู้เดียวเท่านั้น ออกจะขาดน้ำใจของมิตรสหายมากเกินไปกระมัง ?"

เจ๊ม่วยสองคนนั้น ต่างมีสีหน้าขุ่นเคืองขึ้นบ้างแล้ว คนชุดเขียวรีบกล่าว

"ผู้น้องแม้มาเพียงลำพัง แต่กลับเคยบอกโกวเนี้ยหลายท่านนี้หลายครั้งคราวีรบุรุษวัยฉกรรจ์อันดับหนึ่งของแผ่นดินยุคนี้ก็คือเอี้ยจื้อกังไต้เฮี้ยบ"

บุรุษหนุ่มพลันแหงนหน้าหัวร่อเสียงก้อง แล้วกล่าว

"ที่แท้เราเอี้ยจื้อกังเป็นวีรบุรุษหนุ่มวัยฉกรรจ์ ? นี่กลับเป็นเรื่องที่กระทั่งเราเองก็ยังไม่ทราบ"

จูลุ่ยยี้ตาเป็นประกายวาว พลันกล่าวอย่างยิ้มแย้มบ้าง

"เอี้ยไต้เฮี้ยบผู้นี้เพิ่งมาถึง จะต้องรู้สึกหิวโหยบ้างแล้ว พวกท่านยังมีน้ำเนื้อวัวต้มเหลืออยู่ ไฉนไม่ช่วยตักให้เอี้ยไต้เฮี้ยบสักชาม"

เจ๊ม่วยทั้งสองลังเลชั่วขณะ เจ้เจ๊เหลือบแลดูมือจูลุ่ยยี้แล้ว เหลียวมองดูเหงื่อบนใบหน้าคนชุดเขียวอีกครา จำต้องแย้มยิ้มพลางกล่าวว่า

"ใช่แล้ว ข้าพเจ้าจะไปตัก"

เอี้ยจื้อกังหัวร่อเสียงดัง ๆ กล่าวขึ้น

"มิต้องแล้ว เราทั้งมิใช่บุตรธิดาเซียวฮุ้นเก็งจู๊ และมิใช่เป็นศิษย์ของหงส์ซ่ำเนื้อวัวต้มที่ปรุงพิเศษของโกวเนี้ยท่านนี้เราอย่างไรไม่มีหนทางทนได้เด็ดขาด"

วาจานี้พอกล่าวไป ผู้คนทั้งหลายต่างตื่นตกใจใหญ่หลวงนัก

จูลุ่ยยี้อย่างไรก็คิดไม่ถึง บุรุษหนุ่มลึกลับผู้นี้ถึงกับทราบประวัติความเป็นมาของนางกระจ่าง เจ๊ม่วยทั้งสองคนนั้นย่อมยิ่งคิดมิถึงว่า นางจะเป็นธิดาเซียวฮุ้น-

เก็งจู๊ได้ !

พวกนางต่างใช้สายตาจับจ้องมองนางจนแน่วนิ่ง จูลุ่ยยี้กลับเบิ่งนัยน์ตาถลึงจ้องเอี้ยจื้อกังแล้วกล่าว

“ท่านไฉนมารู้จักเรา ?”

เอี้ยจื้อกังหัวร่อคิกคัก พลางกล่าวตอบไป

“โกวเนี้ยท่านตอนนี้มิใช่เป็นคนไร้ชื่อเสียงเรียงนามแล้ว ข้าพเจ้าฟังเรื่องราวที่โกวเนี้ยกระทำในเมืองลี้โต้วติ่งแล้ว ก็มีความปรารถนาใคร่ได้พบหน้าโกวเนี้ยสักครา เนื่องเพราะโกวเนี้ยเป็นเช่นดั่งข้าพเจ้า คือคนเลวที่มาตรฐานสมบูรณ์แบบ”

จูลุ่ยยี้กระชากเสียงขุ่นเคืองขึ้น

“ผู้ใดไปเป็นเช่นดั่งท่าน ? ปิศาจจึงเป็นเช่นดั่งท่าน !”

เอี้ยจื้อกังกล่าวอย่างยิ้มแย้มแจ่มใส

“เท่าที่ข้าพเจ้าทราบมา วิญญาณอาฆาตในลี้โต้วติ่งจวบจนบัดนี้มีอย่างน้อยก็กว่าร้อยแล้ว หรือพวกประดานั้นมิใช่ตายอยู่กับมือโกวเนี้ยท่าน ?”

หยุดหัวร่อฮาฮาเสียงก้องแล้วจึงกล่าวสืบไป

“โกวเนี้ยอายุยังเยาว์วัย ก็มีผลงานเยี่ยงนี้แล้ว อนาคตต้องรุ่งเรืองจนมิอาจขีดขั้นจำกัด ส่วนข้าพเจ้าความใจดำอำมหิตมิได้ด้อยกว่าโกวเนี้ยเด็ดขาด ดังนั้นโกวเนี้ยกับข้าพเจ้า จึงนับเป็นคู่ที่ฟ้าจงใจสร้างสรรค์มา !”

จูลุ่ยยี้ขุ่นเคืองจนอกแทบระเบิดออกมา มีความรู้สึกว่า ความหน้าหนาของคนผู้นี้นับว่าหาผู้ใดในแผ่นดินทัดเทียมมิได้เลยจริง ๆ คนเลวทรามที่นางเคยพบแม้มีอยู่ไม่น้อย กลับไม่มีผู้ใดยอมรับว่าตัวเองเป็นคนเลวทราม แต่บุรุษหนุ่มผู้นี้มิเพียงยอมรับว่าตัวเองเป็นคนเลวทรามอย่างยิ่งเท่านั้น ยังมีทีท่าคล้ายอิ่มเอิบภาคภูมิอย่างยิ่งอีกด้วย ?

ม่วยม่วยผู้นั้นพลันหัวร่อเสียงใสปานระฆังเงินแล้วกล่าว

“ท่านว่านางเป็นคนเลว ท่านก็มิใช่เป็นคนดี ?”

เอี้ยจื้อกังปรบมือกล่าว

“มิผิด ในห้องนี้นับว่าไม่มีคนดีอยู่เลยแม้แต่ผู้เดียว”

ม่วยม่วยกลอกนัยน์ตาชำเลืองมอง แย้มยิ้มยั่วยวนแล้วกล่าว

“อย่างนั้น ข้าพเจ้ากับท่านก็ไยมิใช่เป็นคู่กันพอดี ?”

เอี้ยจื้อกังกวาดตามองจากศีรษะจรดปลายเท้า จากปลายเท้าถึงศีรษะอยู่ชั่วขณะจึงหยีนัยน์ตาลง คล้ายดั่งร่างของนางได้เปลื้องจนเปลือยเปล่าไม่มีผ้าพันกายแม้แต่

ชิ้นเดียวก็ปาน

นางรู้สึกขุ่นแค้นจนใคร่ควักนัยน์ตาทั้งสองออกมา แต่ใบหน้านางกลับแย้มยิ้มจนหยาดเยิ้มกว่าเดิม ขบริมฝีปากกล่าวไป

"ท่านพึงพอใจแล้วหรือไม่ ? เป็นอย่างไร ?"

เอี้ยจื้อกังหยีตากล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ประเสริฐสุด ประเสริฐมาก ท่านก็เป็นเล่ายี่ (ที่สอง) ของเราเถิด เราเป็นคนที่เมื่อมีก็ไม่ปฏิเสธ ยิ่งมากยิ่งประเสริฐเลิศดีอยู่เสมอมา"

ม่วยม่วยหัวร่อคิกคิก เดินไปที่เบื้องหน้าของมัน สะบัดผ้าเช็ดหน้าแพรในมือขึ้นใส่หน้ามันแล้วหัวร่อเสียงใสพลางกล่าวไป

"ปิศาจราคะที่ละโมบเหลือร้าย เฉพาะข้าพเจ้าลำพังท่านก็ทนทานไม่ได้อยู่แล้ว ยังคิดต้องการอีกกี่นางกัน ?"

นางแม้แย้มยิ้มหยาดเยิ้ม แต่ดวงตาทั้งสองกลับคมวาวกระด้าง ถลึงจ้องเอี้ยจื้อกัง เพื่อดูมันล้มลงไป เนื่องเพราะมิทราบมีปิศาจราคะมากน้อยเท่าใด ที่ล้มลงไปใต้ผ้าเช็ดหน้าแพรผืนนี้ของนาง

มิคาด เอี้ยจื้อกังกลับหัวร่อเสียงก้องแล้วกล่าว

"ท่านใช้ผ้าเช็ดหน้าผืนน้อยนี้ ก็คิดควักล้วงหัวใจของเราไป ? ยังไม่มีประโยชน์ดอก หัวใจของเราถูกทิ้งอยู่ในลำน้ำเอี้ยจื้อกัง เป็นเหยื่อปูปลาไปนานแล้ว"

เจ๊ม่วยทั้งสองต่างตระหนกจนเหงื่อซึมออกจากปลายจมูกแล้ว เจ้เจ๊ลอบขบกรามแนบแน่น พลันหมุนกายปานลูกข่างประกายสีทองเจ็ดสายวาบออกไปดุจสายฟ้า !

มิคาด เอี้ยจื้อกังเพียงยกมือเบา ๆ ประกายทองเจ็ดสายถึงกับพุ่งย้อนกลับด้วยระดับความเร็วยิ่งกว่าตอนไปเสียอีก มีเสียงฉึกดังเบา ๆ มีดทองทั้งเจ็ดเล่มปักตรึงลงบนผนังพร้อมเพรียงกัน ในจำนวนนั้น บนคมมีดถึงกับมีปอยผมของเจ้เจ๊นางนั้นกระจุกหนึ่ง บัดนี้กระทั่งสีหน้าจูลุ่ยยี้ยังต้องเปลี่ยนแปรไป นางมิทราบเลยจริง ๆ พลังฝีมือคนผู้นี้ฝึกปรือมาได้อย่างไร เจ๊ม่วยสองคนนั้นยิ่งตระหนกจนหน้าเผือดขาวไปแล้ว

เอี้ยจื้อกังยกเท้าทั้งสองขึ้นพาดบนโต๊ะจนสูง หัวร่อคิกคักพลางกล่าว

"ฝีมือนี้ของเราพวกท่านไม่เคยเห็นกระมัง ? หากพวกท่านยังปรารถนาได้เห็นฝีมืออื่น ๆ ของเรา ไม่ลองระดมเศษเหล็กเศษทองเหลืองในตัวพวกท่านออกมาให้หมดสิ้นดูอีกสักครา"

ม่วยม่วยถอนหายใจกล่าวว่า

“มิต้องแล้ว พวกเรายอมรับนับถือท่าน”

คนชุดเขียวกล่าวเสียงเกรี้ยวกราดทันที

“การมาของท่านครานี้ หากมีเจตนาฆ่าข้าพเจ้าเพื่อปิดปาก จงรีบลงมือเถิด อย่าได้รังควานพวกนางเป็นอันขาด”

เอี้ยจื้อกังถอนใจกล่าวว่า

“นักรักอันร้ายกาจ มิน่าเล่า โกวเนี้ยท่านนี้จึงติดตามท่านมาอย่างยินยอมพร้อมใจไม่ขัดขืน แต่ทว่า ท่านทราบอย่างไรว่าเรามาฆ่าท่าน ? ไม่แน่ว่าเราจะมาช่วยเหลือท่านเสียอีก”

จูลุ่ยยี้แค่นเสียงหัวร่อกล่าว

“คิดมิถึง เอี้ยจื้อกังอันมีชื่อโด่งดัง บัดนี้ก็ฝึกหัดหลอกลวงคนแล้ว”

เอี้ยจื้อกังยิ้มอย่างเกียจคร้าน แล้วกล่าว

“ข้าพเจ้าไยต้องหลอกลวงมัน ข้าพเจ้าจะฆ่ามันง่ายดายอย่างยิ่งก็จริง คิดจะช่วยเหลือมัน ก็เพียงแต่ลำบากกับการยกมือเท่านั้น”

ม่วยม่วยกล่าวเสียงนุ่มนวลทันที

“อย่างนั้น ท่านมีเจตนามาช่วยมัน ? หรือมาฆ่ามันกันแน่ ?”

เอี้ยจื้อกังยิ้มพลางกล่าว

“ท่านต้องการให้เรากล่าววาจาจริงหรือไม่ ?”

“อืมม์”

เอี้ยจื้อกังยิ้มพลางกล่าวสืบไป

“ก็ได้ เราบอกกับท่าน เราจะช่วยมันจากมือโกวเนี้ยน้อยนางนี้มาก่อน จากนั้น...”

เจ้เจ๊อดมิได้ต้องโพล่งขึ้นด้วยความตระหนก

“จากนั้นเป็นไร ?”

เอี้ยจื้อกังกล่าวเสียงราบเรียบ

“จากนั้นค่อยฆ่ามันทิ้ง จากนั้นค่อยหาความสุขสำราญจากพวกท่านสามโกวเนี้ย รอจนเราเล่นจนเบื่อหน่ายแล้ว จึงค่อยใช้เชือกผูกมัดท่านทั้งสามคนไว้ พาไปขายที่ม่อฮวยเล้าให้หมดสิ้น”

วาจาเยี่ยงนี้ ถึงกับกล่าวออกมาจากสีหน้าอันยิ้มแย้มแจ่มใส น้ำเสียงปลอดโปร่งเยือกเย็น ดุจดั่งว่าเป็นเรื่องธรรมดาจนสามัญยิ่ง ไม่มีคุณค่าต้องแตกตื่นตกใจกระไรเลย

จูลุ่ยยี้ คนชุดเขียว กับเจ๊ม่วยทั้งสองนางทั้งแตกตื่นทั้งขุ่นเคือง นับว่าโทสะเดือดดาลจนแทบต้องกระอักโลหิตออกมา ช่วงเวลานั้น กลับสรรหาวาจาด่าทอให้สมใจไม่ได้แล้ว

ทั้งปวงรู้สึกแต่ว่า ความอำมหิตของจิตใจ ความทารุณโหดร้ายของฝีมือ ความหนาจนไร้ยางของใบหน้า ในโลกน่ากลัวหาผู้ทัดเทียมมันมิได้แม้สักครึ่งเดียวเลยจริง ๆ

เอี้ยจื้อกังยิ้มพลางกล่าวสืบต่อไป

“พวกท่านเห็นข้าพเจ้าทีท่าสุภาพเรียบร้อย หน้าตาหล่อเหลาคมคาย เข้าใจว่าข้าพเจ้ากระทำเรื่องเยี่ยงนี้ไม่ได้ ? พวกท่านก็ผิดพลาดแล้ว ข้าพเจ้าเป็นคนที่มิเพียงมีวาจาสัตย์ซื่อจริงใจเท่านั้น ยังลั่นปากแล้วเป็นต้องปฏิบัติตามได้ ไม่มีวันเปลี่ยนแปรเด็ดขาด !”

มันทรงกายขึ้นอย่างเชื่องช้า แย้มยิ้มพลางเงยหน้ามองดูจูลุ่ยยี้แล้วกล่าว

“ตอนนี้ ข้าพเจ้าจะช่วยมันออกมาจากเงื้อมมือของท่านก่อน ท่านระวังตัวไว้”

จูลุ่ยยี้พลันคลายมือกล่าวเสียงหนัก ๆ

“ท่านรีบไป เราต่อต้านมันเอง”

วาจาของนางประโยคนี้กล่าวจบแล้วเอี้ยจื้อกังยังยืนยิ้มแย้มแจ่มใสอยู่ในที่นั้นมิขยับเขยื้อนเคลื่อนไหวแม้แต่น้อยนิด คนชุดเขียวงนงงวบหนึ่งจึงกระโดดปราดจากที่ คิดหนีออกไปทางหน้าต่างด้านข้าง

จากนั้น จูลุ่ยยี้จึงโถมเข้าใส่เอี้ยจื้อกังอย่างหักโหม

มิคาด ร่างนางพอเคลื่อนจากที่ เอี้ยจื้อกังหายลับตาไปทันที มีเสียงโครมดังขึ้นมา คนชุดเขียวได้ร่วงหล่นลงจากกลางอากาศฟาดกับพื้นดังสนั่น

เหลียวมองดูเอี้ยจื้อกังอีกครั้ง ได้มาถึงเบื้องหน้าโต๊ะตัวใหญ่ ยังคงนั่งอย่างเกียจคร้านอยู่บนเก้าอี้ตัวเดิม สองเท้ายังคงยกพาดโต๊ะจนสูง หัวร่อฮิฮิพลางกล่าว...

“พวกท่านดู ข้าพเจ้ามิใช่คุยโอ่ประโคมกระมัง ? ข้าพเจ้าความจริงมิได้ลงมือเลยเพียงกล่าววาจาคำเดียวก็สามารถช่วยมันลงได้แล้ว”

เจ้เจ๊ร้องเสียงสั่นสะท้านไป

“ตอนนี้ท่าน...ท่าน...”

เอี้ยจื้อกังกล่าวเสียงราบเรียบ

“ตอนนี้เราจะฆ่ามันแล้ว พวกท่านวางใจ นั่นมิใคร่เจ็บปวดเท่าใดนัก”

มันทรงกายอย่างเกียจคร้านขึ้นอีกครา เดินช้า ๆ ที่บุรุษชุดเขียว

บุรุษชุดเขียวนอนแน่นิ่งกับพื้น ถึงกับเคลื่อนไหวไม่ได้อีกแล้ว

เจ้เจ๊ม่วยม่วยทั้งสองขยี้เท้า พลันฉีกกระชากเสื้อผ้าบนร่าง เผยเห็นเอี๊ยมชั้นในสีแดงฉาน ผิวกายที่ผุดผ่องเป็นประกาย

เรือนร่างของพวกนางนับว่ามีเสน่ห์รัดรึงใจจนบอกมิถูก แต่สีหน้าของพวกนางกลับน่ากลัวจนบอกมิถูก เบิ่งตาถลึงจ้องเอี้ยจื้อกัง ตะเบ็งเสียงแหบแห้งขึ้น

"ท่านเพียงเคลื่อนกายมาอีกก้าวหนึ่ง พวกเราก็จะเสี่ยงกับท่านแล้ว !"

เอี้ยจื้อกังถอนหายใจกล่าว

"หรือพวกท่านต้องการให้เราทั้งหลายมาตายอยู่ในที่นี้จนหมดสิ้น ?"

เจ๊ม่วยทั้งสองรับคำขึ้นพร้อมกัน

"ถูกต้อง !"

ในมือของพวกนางมีมีดทองยาวเชียะเศษขึ้นอีกเล่มหนึ่ง แต่พวกนางมิได้ใช้มีดทองไปต่อสู้ศัตรูเบื้องหน้า กลับหันปลายมีดจี้เข้าใส่ทรวงอกของตัวเอง !

เอี้ยจื้อกังขมวดคิ้วกล่าว

"หรือนี่คือวิชา 'ละลายโลหิตแยกสังขารผลาญซากศพ' ของพวกท่าน ?"

เจ้เจ๊ร้องเสียงเกรี้ยวกราดสวนคำ

"ในเมื่อท่านรู้จัก ท่านก็ควรทราบความร้ายกาจนี้ !"

เอี้ยจื้อกังยิ้มพลางกล่าวไป

"นี่ก็ไม่มีประโยชน์ หากเราไม่ต้องการให้พวกท่านตาย พวกท่านคิดจะตายก็ตายไม่สำเร็จ"

ร่างของมันพลันพลิ้วไปที่เบื้องหน้า เจ๊ม่วยทั้งสองขบกรามแนบแน่น คิดใช้มีดทองในมือกรีดทรวงอกของนางให้ขาดจากกัน...

จูลุ่ยยี้คล้ายดั่งจ้องมองจนตะลึงลานไปแล้ว เห็นว่าสตรีงามที่มีความสะคราญเปี่ยมเสน่ห์ จะกลายเป็นเลือดเนื้ออันกระจัดกระจายในบัดดล และเลือดเนื้อที่กระจายออกรอบข้างนี้ มีสักหยดหยาดหนึ่งกระเซ็นใส่ร่างเอี้ยจื้อกัง เอี้ยจื้อกังก็อย่าหมายมีชีวิตรอดอยู่ได้เลย

มิคาด ขณะเวลานั้นเอง เสียงติงตังดังขึ้นสองครา มีดทองสองเล่มต่างร่วงลงใส่พื้น เจ๊ม่วยสองคนนั้นได้เข้าไปอยู่ในอ้อมแขนเอี้ยจื้อกังแล้ว

มันโอบไว้มือละคน แต่นัยน์ตากลับจ้องดูจูลุ่ยยี้หัวร่อฮิฮิพลางกล่าว

"เสียใจอย่างยิ่ง ข้าพเจ้าเพียงมีมือสองข้าง จำต้องให้ท่านรออีกสักครู่แล้ว"

จูลุ่ยยี้ตาเป็นประกายวาว พลันกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ในเมื่อสองมือของท่านต่างไม่ว่าง ข้าพเจ้าก็ช่วยท่านฆ่ามันเถิด"

นางทราบว่า คนชุดเขียวผู้นี้มีความสำคัญต่อยู่ป้วยหยกยิ่งนัก หากมันตายไป ยู่ป้วยหยกอาจบางทีจะไม่มีปัญญายืนยันว่าทั่งบ้อซังผู้นั้นเป็นตัวปลอมอีกแล้วตลอดกาล

ตอนนี้ ปากนางว่ากล่าววาจา ร่างได้พุ่งปราดเข้าไป สองมือสะบัดฟาด สองเท้าเตะสลับซับซ้อนเข้าใส่กลางหลังเอี้ยจื้อกังดุจพายุฝนโหมกระหน่ำ

นางเข้าใจว่า ต่อให้เอี้ยจื้อกังมีความสามารถยิ่งใหญ่เทียมฟ้า ตอนนี้มันสองมือโอบสองสตรีอยู่ ไหนเลยจะหลบหลีกการกระหน่ำที่นางทุ่มเทจนสุดกำลังความสามารถได้

มิคาด เอี้ยจื้อกังพลันหันกาย ถึงกับผลักเจ๊ม่วยทั้งสองเข้าใส่จลุ่ยยี้ จลุ่ยยี้เห็นชัดว่าสี่กระบวนท่านี้ของนางต่างต้องจู่โจมใส่ร่างอันเปลือยเปล่าของพวกนางแล้ว ขณะคิดจะรั้งกระบวนท่ากลับ มิคาด เวลาตอนนั้นนางรู้สึกมีคนเป่าลมไปที่ก้านคอของนางเบา ๆ

ได้ยินเอี้ยจื้อกังหัวร่อฮิฮิที่ข้างหู แล้วกล่าวขึ้น

“แม้นับว่าท่านฝึกปรือกับหงส์ชำอีกสิบปีก็ไม่มีประโยชน์อย่างไร ยังมิสู้อยู่เป็นเพื่อนเล่นกับเราโดยสงบเสงี่ยมอีกสักหลายวัน เราเกิดพอใจขึ้นมา ไม่แน่ว่าจะสอนฝีมือแท้จริงแก่ท่านสักหลายกระบวนท่า ซึ่งท่านย่อมจะได้รับประโยชน์ยิ่งใหญ่ไปชั่วชีวิตแล้ว”

จลุ่ยยี้รู้สึกคันที่ใบหู กระทั่งเริ่มคันขึ้นทั้งตัว แค้นใคร่จะเตะมันผู้นี้ให้ตายคาเท้า แต่เสียดายที่ร่างนางไม่อาจเคลื่อนไหวได้อีกแล้ว !

เอี้ยจื้อกังวางเก้าอี้สามตัวเป็นระเบียบ จัดการให้จลุ่ยยี้นั่งอยู่ในตัวกลาง แยกเจ๊ม่วยทั้งสองนางกระหนาบอยู่ที่ซ้ายขวา

ตอนนี้ อาทิตย์ได้แหวกเมฆหนาออกมาอีกครา แสงสว่างส่องเข้ามาตามหน้าต่างจนกระจ่างจ้า สาดส่องอยู่บนร่างอวบอัดเปล่าเปลือยของพวกนาง กระทั่งขุมขนในตัวพวกนางก็พอจะเห็นได้ถนัดชัดตา !

จลุ่ยยี้แม้เป็นสตรี แต่เมื่อได้เห็นสภาพเยี่ยงนี้ของพวกนาง หัวใจก็ต้องเต้นถี่เร็วโดยไม่อาจระงับ คิดเคลื่อนไหว เคลื่อนไหวไม่ได้แล้ว คิดด่าก็ด่าไม่ออกจากปาก !

เอี้ยจื้อกังถึงกับจี้จุดใบ้ของพวกนางไว้ มิยอมให้พวกนางส่งเสียงว่ากล่าวอีก

เจ๊ม่วยทั้งสองนางต่างหน้าแดงฉานปานโลหิต ดวงตาคล้ายมีเปลวไฟพวยพุ่งออกมา แต่เมื่อเหลือบแลคนชุดเขียวที่นอนแน่นิ่งบนพื้น พวกนางมิอาจกลั้นน้ำตาเอาไว้ได้อีก ต้องปล่อยให้มันหลั่งไหลลงมาเป็นทางยาว

เอี้ยจื้อกังขยับเสื้อผ้าเรียบร้อย กล่าวด้วยสีหน้าเคร่งขรึมสำรวม

"วันนี้เป็นวันสำคัญในชั่วชีวิตข้าพเจ้า ดังนั้นข้าพเจ้าขอเชิญโกวเนี้ยทั้งสามท่านมาร่วมชมการแสดง...ชมพิธีแสดงการฆ่าคนของข้าพเจ้า หากข้าพเจ้าฆ่าได้ไม่ดีนักยังขอให้โกวเนี้ยทั้งสามโปรดได้แนะนำสั่งสอนให้มากไว้"

มันถึงกับคารวะอย่างนอบน้อมแล้วกล่าวต่อไป

"นั่นเนื่องเพราะข้าพเจ้ามิเคยฆ่าคนมาเลย วันนี้นับเป็นคำรบแรกที่ข้าพเจ้าละศีลปาณา ข้าพเจ้าความจริงไม่คิดจะใช้คนชนิดนี้มาละเมิดศีลคราแรกของชีวิตเลย แต่หาบุคคลอื่นไม่พบ ก็จำต้องฝืนใจทนยอมไป"

โกวเนี้ยทั้งสองนางต่างน้ำตาเนืองนองหน้า ริมฝีปากถูกขบจนมีโลหิตซึมออกมา

เอี้ยจื้อกังหยิบมีดทองบนพื้นขึ้นเล่มหนึ่ง ใช้เสื้อผ้าที่เปลื้องออกจากร่างเจ๊ม่วยมาเช็ดจนสะอาดเอี่ยมแล้วเดินช้า ๆ ไปที่ข้างกายคนชุดเขียว พลันเหลียวหน้ามากล่าว

"โกวเนี้ยทั้งสามท่านยังมีมิตรสหายจะมาอีกหรือไม่ ? หากมีมิตรสหายจะมานั่นนับว่าประเสริฐเลิศยิ่งจริง ๆ พิธีอันสำคัญยิ่งใหญ่ปานนี้ มีอาคันตุกะดุจโกวเนี้ยเพียงสามท่าน ออกจะรู้สึกน้อยเกินไปบ้าง"

จูลุ่ยยี้ความจริงหวังให้ยู่ป้วยหยกรีบเร่งมาโดยด่วนอยู่ แต่ตอนนี้นางกลับหวังให้ยู่ป้วยหยกอย่าได้มาเลย เนื่องเพราะพลังฝีมือของบุรุษหนุ่มผู้นี้ นับว่าน่าหวาดกลัวจนเกินไปจริง ๆ

เอี้ยจื้อกังถอนหายใจยาว พึมพำเบา ๆ

"ผู้อื่นต่างว่าฆ่าคนเป็นเรื่องตื่นเต้นเร้าใจอย่างยิ่ง แต่ข้าพเจ้าตอนนี้ไฉนไม่มีความรู้สึกเลยสักน้อยนิด"

มันเดินอย่างเกียจคร้านไปถึงเบื้องหน้าคนชุดเขียว ยิ้มพลางกล่าวอย่างเกียจคร้าน

"หากท่านรู้สึกเจ็บปวด จงกะพริบนัยน์ตาข้าพเจ้าก็จะให้ท่านได้ตายเร็วยิ่งขึ้น เนื่องเพราะข้าพเจ้าก็ไม่ชมชอบเห็นผู้อื่นมาแยกเขี้ยวยิงฟันบ่งบอกความเจ็บปวดรวดร้าว"

เห็นว่ามีดอันแหลมคมของมันจะแทงลงแล้ว เจ๊ม่วยทั้งสองต่างน้ำตาหลั่งไหลดุจทำนบทลาย มิคาดขณะเวลานั้น มีเสียงคนผู้หนึ่งดังขึ้นที่นอกหน้าต่าง

"ข้าพเจ้าไม่ชมชอบเห็นคนผู้อื่นมาแยกเขี้ยวยิงฟันบ่งบอกความเจ็บปวดรวดร้าว !"

เอี้ยจื้อกังหน้าพลันเปลี่ยนสี ถลันปราดไปที่หน้าต่างแล้วรีบถอยควับกลับมาอีกครา ตวาดเสียงเกรี้ยวกราดไป

"ผู้ใดกัน ?"

คนที่นอกหน้าต่างก็ตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

“ผู้ใดกัน ?”

เอี้ยจื้อกังหน้าซีดเผือดจนไม่มีสีเลือดสักน้อยนิด ร้องเสียงสะท้าน

“ท่าน...หรือท่านเป็น...”

วาจาไม่ทันจบคำ กระแทกหน้าต่างอีกบานหนึ่งจนแตกกระจายดังโครมใหญ่ พุ่งปราดไปดุจเกาทัณฑ์หลุดจากแหล่ง และยังแผดสุดเสียง

“เอ้งเชียทั้ง (หนอนสะท้อนเสียง) เรากับท่านไม่มีข้ออาฆาตบาดหมาง พวกท่านมาพัวพันเรา เราก็มิใช่ตอแยได้ง่ายดาย”

กล่าวถึงประโยคสุดท้าย ร่างมันได้ห่างจากกระท่อมไปไกลหลายสิบวาแล้ว

เจ๊ม่วยทั้งสองต่างแตกตื่นจนตะลึงลานไป จูลุ่ยยิ้กลับทั้งตื่นเต้นทั้งดีใจ นางคิดไม่ถึงเลยว่า เอ้งเชียทั้งจะมาช่วยเหลือพวกนาง มีโอกาสได้เห็นยอดคนอันลึกลับพิสดารผู้นี้ นางยิ่งมีความกระตือรือร้นและเลื่อมใสจับจิตใจ เบิ่งนัยน์ตาจนกลมกว้าง จ้องมองหน้าต่างแน่วนิ่ง หวังให้มันเผยโฉมออกมาแม้สักน้อยนิดก็ยังดีอยู่

มีเสียงโครมดังก้อง หน้าต่างบานนั้นถูกกระแทกเปิดออกมาแล้ว

ถึงกับมีคนผู้หนึ่งกระโดดจากภายนอกเข้ามาทางหน้าต่างนี้จริง ๆ !

บทที่ 62

เหตุการณ์อันสยดสยอง

คนทั้งสี่ที่ในห้อง เมื่อจ้องมองผู้กระโดดเข้ามาได้ถนัดชัดตา ต่างตระหนกขึ้น เฮือกใหญ่ เนื่องเพราะพวกทั้งสี่มิว่าผู้ใดก็ไม่คาดหมาย ที่เข้ามาจะเป็นยู่ป้วยหยกไปได้!

ยู่ป้วยหยกเมื่อเห็นเจ๊ม่วยทั้งสอง ใบหน้าก็ปรากฏแววตื่นเต้นสงสัยเป็นอย่างยิ่ง รีบปราดเข้าตบคลายจุดจูลุ่ยยี้แล้วส่งเสียงหนัก ๆ

"รีบคลายจุดให้พวกนางแล้วตามข้าพเจ้าไปทันที"

จูลุ่ยยี้มิกล่าวกระไรทั้งสิ้น กลับถามขึ้นก่อน

"ท่านรู้จักพวกนาง ?"

ตอนนี้ยู่ป้วยหยกกลับแบกคนชุดเขียวขึ้นบ่าแล้ววิ่งออกไปที่หน้าประตูอย่างเร่งร้อน

จูลุ่ยยี้ขบริมฝีปากแนบแน่น จับตามองดูเจ๊ม่วยทั้งสองจนซึมเซา

ได้ยินยู่ป้วยหยกร้องออกมาจากที่นอกประตู

"รีบด่วนด้วย ไม่แน่ว่าเอี้ยจื้อกังจะย้อนกลับมาในบัดดล ข้าพเจ้าจะรอพวกท่านในฉางข้าวด้านนั้น"

จูลุ่ยยี้กลอกนัยน์ตาไปมา ก้มลงเก็บเสื้อผ้าของเจ๊ม่วยขึ้นมาจากพื้น เหวี่ยงไปที่ร่างพวกนางก่อนแล้วคลายจุดใบ้ให้แก่พวกนาง เบิ่งตากล่าวด้วยสีหน้าครึ่งยิ้มครึ่งบึ้ง

"สวมใส่เสื้อผ้าเรียบร้อยจึงอนุญาตให้ออกไป เราไม่พอใจให้สามีเราได้เห็นสตรี

ที่ก้นเปล่าเปลือยทราบหรือไม่ ?"

เจ๊ม่วยทั้งสองต่างคล้ายตะลึงลานด้วยความตระหนก เจ้เจ๊มิได้กล่าวกระไร แต่ม่วยม่วยกลับอดมิได้ต้องถามโพล่งขึ้น

"มันเป็นสามีท่าน ?"

จูลุ่ยยี้ชม้ายหางตามองแว่บหนึ่ง แล้วกล่าว

"หรือพวกท่านรู้จักสามีเรา ?"

เจ้เจ๊ต้องผงกศีรษะ ส่วนม่วยม่วยกล่าวขึ้น

"พวกเราต่างรู้จักยู่กงจื้อ แต่กลับมิทราบว่าสามีของท่านคือผู้ใด ?"

จูลุ่ยยี้เบิ่งนัยน์ตากลมกว้างขึ้นกว่าเดิมกล่าวว่า

"ยู่กงจื้อก็คือสามีของเรา สามีเราก็คือยู่กงจื้อ หรือยังไม่เข้าใจ ?"

ม่วยม่วยแค่นหัวร่อกล่าว

"อ้อ เป็นความจริง ? นี่กลับต้องขอแสดงความยินดีกับท่านแล้ว ความจริงข้าพเจ้ายังเข้าใจว่าท่านเป็นบุตรของยู่กงจื้อเสียอีก !"

สีหน้าจูลุ่ยยี้แปรเปลี่ยนเป็นเขียวคล้ำทันที เค้นเสียงขึ้น

"เรามองปราดแรกก็ดูออกแล้วว่า ท่านมีเจตนาร้ายต่อยู่กงจื้อ แต่เราขอเตือนท่านไว้ก่อน หากท่านใช้เสน่ห์ไปยั่วยวนสามีของเรา เราจะต้องปลิดชีวิตท่าน"

ในฉางข้าวแม้ไม่เปียกชื้น แต่มืดครึ้มอย่างยิ่ง รอบข้างต่างเป็นข้าวเปลือกกองสูง มีเพียงมุมหนึ่งเท่านั้นที่ยังว่างอยู่ ยู่ป้วยหยกพาคนชุดเขียวไปถึงมุมว่างของฉางแล้วคลายจุดให้มันทันที

คนชุดเขียวผู้นั้นก็เบิ่งตาจ้องยู่ป้วยหยกพลางกล่าว

"ท่านเสี่ยงอันตรายเร่งรุดมาช่วยเหลือเยี่ยงนี้ คาดว่าต้องมีไมตรีกับสองเจ๊ม่วยไม่น้อย ?"

ยู่ป้วยหยกอึ้งอยู่ครู่หนึ่ง จึงกล่าวช้า ๆ

"ข้าพเจ้าแม้มีไมตรีกับพวกนางอยู่ไม่น้อย แต่กลับไม่ถึงต้องขายบิดามารดาพี่น้องร่วมสายโลหิตไปเพราะพวกนาง !"

คนชุดเขียวสะท้านเฮือกใหญ่ ถอยกายสามก้าวร้องเสียงแหบแห้งขึ้น

"ท่านกล่าวกระไรมา ข้าพเจ้าไม่เข้าใจ ? !"

ยู่ป้วยหยกถอนใจยาวกล่าวขึ้น

"ทั้งเง็ก ทั้งยี่กงจื้อ จนถึงเวลานี้แล้วท่านยังคิดอำพรางข้าพเจ้าได้ ?"

คนชุดเขียวพลันกำหมัดกัดฟันแนบแน่น ตัวสั่นระริกขึ้นทันที

ยู่ป้วยหยกถอนใจ กล่าวสืบไป

“ข้าพเจ้าเดาไม่ออกว่าท่านเป็นผู้ใดอยู่ตลอดเวลา เนื่องเพราะข้าพเจ้าคิดไม่ถึงเลยจริง ๆ ยี่กงจื้อท่านจะขายบิดาตัวเอง ขายน้องพี่และผู้ร่วมตระกูลตัวเองได้ แต่เมื่อเห็นกิมฮวยเนี้ย ทิฮวยเนี้ยสองเจ๊ม่วย ข้าพเจ้าจึงเข้าใจ เนื่องเพราะเห็นบิดาของท่านไม่ยอมรับปากพิธีวิวาห์ของท่าน จึงยินยอมกระทำเรื่องเยี่ยงนี้ออกมาโดยไม่เห็นแก่คุณธรรมใด ๆ !”

น้ำเสียงพลันเปลี่ยนเป็นกราดเกรี้ยวกล่าวสืบต่อ

“เงื่อนไขที่แลกเปลี่ยนของท่านก็คือ ต้องการให้คนผู้นั้นเมื่อกลับทั้งแกจึงแล้วประกาศรับรองวิวาห์ของพวกท่าน แต่ท่านได้คิดหรือไม่ ? การกระทำเยี่ยงนี้ของท่าน มิเพียงทรยศต่อบิดาท่านเท่านั้น ยังทรยศต่อบรรพบุรุษของตระกูลพวกท่านอีกด้วย !”

ทั่งเง็กถอยกายไปทีละก้าวจนถึงที่มุมผนัง พลันร้องเสียงแหบแห้งขึ้น

“ในเมื่ออย่างไรบิดาข้าพเจ้าก็ได้ตายไปแล้ว ข้าพเจ้ามิได้ฆ่าบิดาตาย ข้าพเจ้าทำดั่งนี้ กลับเท่ากับให้ท่านผู้เฒ่าตายแล้วฟื้นคืนชีวิต พี่น้องเจ๊ม่วยของข้าพเจ้าก็ไม่เศร้าเสียใจ ดังนั้นข้าพเจ้ามิได้กระทำผิด มิได้กระทำผิดแม้แต่น้อย !”

ย่ป้วยหยกกระชากเสียงข่นเคืองขึ้น

“หรือท่านยินยอมให้คนแปลกหน้าผู้หนึ่ง ไปเป็นบิดาของเฮียตี่เจ๊ม่วยท่านจริง ? หรือท่านต้องยินยอมให้เฮียตี่เจ๊ม่วยถูกคนแปลกหน้าใช้สอยเป็นข้าทาสจริง ? หรือท่านไม่เข้าใจ หลังจากมันเป็นหัวหน้าในตระกูลทั้งของพวกท่านแล้ว เกียรติภูมิตระกูลทั้งที่เพียรดำรงอยู่ในเสฉวนเป็นเวลาร้อยกว่าปี ก็ต้องพินาศย่อยยับจนดับสูญลงในคราวนี้”

ร่างทั่งเง็กคล้ายดั่งเริ่มหดฝ่อลงไปทีละน้อย ยกมือปิดหน้าร้องเสียงสั่นสะท้าน

“แต่ท่านทราบหรือไม่ ? หากข้าพเจ้าไม่ได้พบนาง ข้าพเจ้ามีความเจ็บปวดปานใด ข้าพเจ้าแม้จะถูกอัปเปหิลงขุมนรก รับโทษทัณฑ์จนไม่มีวันผุดเกิดชั่วกัลป์ข้าพเจ้าก็ต้องได้อยู่ร่วมกับนาง”

พลันเงยหน้าเบิ่งจ้องยู่ป้วยหยกแล้วร้องเสียงแหบแห้ง

‘ท่านทราบหรือไม่ พลานุภาพของความรักยิ่งใหญ่ปานใด ? ท่านทราบหรือไม่ในโลกนี้บุคคลมากน้อยเท่าใด ที่ยินยอมยังชีวิตอยู่เพราะความรัก ? และก็มีมากน้อยเท่าใด ที่ยินยอมตายเพราะความรัก ?!”

ฝืนหัวร่อด้วยความรันทดแล้วกล่าวสืบต่อ

“ท่านย่อมไม่มีทางทราบได้ เนื่องเพราะท่านความจริงไม่ได้รักผู้ใดโดยจริงใจ

มาเลย ท่านความจริงมิได้ทราบรสของความรักมาเลย !"

ใบหน้ายู่ป้วยหยกก็อดเกิดแววรันทดหดหู่มิได้ ฝืนยิ้มกล่าวไป

"ท่านเข้าใจข้าพเจ้าเป็นคนไม่เคยมีความรักแท้จริง ? ไม่เข้าใจว่ารักคือของสิ่งไรเลยจริง ๆ ?"

ทั่งเง็กตะเบ็งเสียงขึ้น

"หากท่านเข้าใจ ท่านก็ไม่บังควร...ไม่ควรตำหนิข้าพเจ้าเช่นนี้"

ยู่ป้วยหยกถอนใจกล่าว

"ความคับแค้นของท่าน อาจบางทีข้าพเจ้าเข้าใจได้กระจ่างยิ่งกว่าผู้อื่น ดังนั้น ท่านแม้จะลอบหนีไปกับกิมฮวยเนี้ย ข้าพเจ้าก็จะไม่ตำหนิท่าน แต่ท่านกลับไม่บังควรกระทำเรื่องเช่นนี้ขึ้น"

ทั่งเง็กฝืนยิ้ม กล่าวด้วยความรันทด

"ลอบหนี ? ท่านเข้าใจว่าการลอบหลบหนีด้วยกันเป็นเรื่องง่ายดายอย่างยิ่ง ?"

ยู่ป้วยหยกถอนใจกล่าวว่า

"หากความรักของพวกท่านมีหนักแน่นลึกซึ้งเช่นนั้นจริง ไฉนไม่อาจหนีออกให้พ้นหมู่ผู้คนเสียห่างไกล หาสถานที่อันสงบร่มเย็นสักแห่ง ใช้ชีวิตธรรมดาสามัญกันทั้งชาติ หรือพวกท่านยังไม่อาจเสียสละความหรหราฟุ่งเฟ้อของกิเลส ? ยังต้องส้องเสพย์ความสุขของโลกียวิสัย ? หากกระทั่งเรื่องเล็กน้อยนี้พวกท่านยังไม่ยินยอมเสียสละ นั่นก็ไม่มีหน้ามากล่าวคำรักในที่นี้ !"

ทั่งเง็กสวนคำขึ้นทันที

"หากเปลี่ยนเป็นผู้อื่น ย่อมพอกระทำที่ท่านว่ามา แต่พวกเรา..."

"พวกท่านเป็นอย่างไรอีก ?"

"ท่านทราบหรือไม่ ? ตระกูลทั้งมีกฎลงโทษบุตรธิดาที่ลอบหนีด้วยกันอย่างไร ? พวกเราแม้นับว่าหนีจนสุดหล้าฟ้าเขียว พวกมันก็ต้องสามารถไล่ล่าพวกเรากลับไปจนได้ อย่าว่าแต่ ฝีมือของเทียนโซ้ยก้าจู๊ยิ่งอำมหิตดุร้ายกว่าเสียอีก"

ยู่ป้วยหยกกล่าวขึ้นบ้าง

"เท่าที่ข้าพเจ้าทราบมา เทียนโซ้ยก้าจู๊ไม่คัดค้านพิธีวิวาห์ของพวกท่านเลย"

"ที่เทียนโซ้ยก้าจู๊มิได้คัดค้าน เนื่องเพราะท่านทราบว่า การวิวาห์ของเราสองไม่มีทางสำเร็จเด็ดขาด ดังนั้น เงื่อนไขของท่านคือ ต้องให้ข้าพเจ้าสู่ขอตามพิธี ไม่เช่นนั้นท่านไม่ยอมให้กิมฮวยเนี้ยพบหน้าข้าพเจ้าเด็ดขาด"

"แต่พวกท่านยังคงหนีกันได้ ?"

"ใช่แล้ว พวกเราหนีกันได้ พวกเราอาจบางทีพอจะหนีรอดพ้นการตามล่าของตระกูลทั้ง แต่พวกเรากลับอย่ามุ่งหวังหนีรอดจากฝีมืออำมหิตของนิกายเทียน-โช้ยก้าได้เด็ดขาด"

หยุดเล็กน้อยแล้วเน้นทีละคำขึ้น

"นั่นเนื่องเพราะ หากกิมฮวยเนี้ยทรยศตีจากเทียนโช้ยก้า ภายในเวลาเจ็ดเดือนนางจะเน่าเปื่อยทั่วร่างจนตายไป !"

ยู่ป้วยหยกโพล่งด้วยความตื่นเต้น

"เพราะสาเหตุใด ?"

"เนื่องเพราะนางถูกเทียนโช้ยก้า (ไหมสวรรค์ตัวเล็กละเอียดจนมองไม่เห็น) ของเทียนโช้ยก้าจู๊ไปแล้ว นั่นเป็นอาการที่ไม่มียาใดช่วยได้เด็ดขาด !"

ยู่ป้วยหยกก็อดถอนหายใจยาวไม่ได้ กล่าวช้า ๆ ว่า

"ดังนั้น ท่านเห็นแก่ตัวเอง จึงสละผู้อื่นไปโดยไม่เสียดาย..."

"ข้าพเจ้ามิใช่เป็นคนมีใจอำมหิตดุจเดียรัจฉาน ที่ข้าพเจ้าทำเยี่ยงนี้ ก็มีความคิดเห็นของข้าพเจ้าอยู่"

"ท่านมีความคิดเห็นเยี่ยงไร ?"

"ข้าพเจ้าพอจะช่วยเหลือพวกมันให้สำเร็จ และก็พอจะทำลายพวกมันพินาศได้ ขอเพียงข้าพเจ้ายังอยู่คอยเปิดเผยแผนการร้ายของพวกมัน ย่อมมีสักวันที่ข้าพเจ้าจะให้แผนอันชั่วร้ายของพวกมันพินาศล้มเหลวไป"

"ย่อมมีสักวัน ? ท่านจะรอเวลานั้นจนถึงเมื่อใด ?"

"ย่อมรอจนวิวาห์ของเราสองประกอบเสร็จสิ้นแล้ว"

"แต่ท่านเคยได้คิดหรือไม่ ? ก่อนที่ท่านยังมิได้ฉีกกระชากหน้ากาก เปิดเผยแผนการพวกมัน มันสามารถกระทำเรื่องราวใดขึ้นมาบ้าง ?"

"นี่..."

ยู่ป้วยหยกตวาดเสียงเกรี้ยวกราดขึ้น

"มันมิเพียงพอจะแพร่งพรายความลับของตำรายาพิษและอาวุธลับตระกูลทั้งเท่านั้น ยังใช้บุตรหลานของตระกูลทั้งเป็นเครื่องมือ ไปฆ่าคนที่มันต้องการฆ่าไปก่อกรรมทำเข็ญแทนมัน ดังนั้นเอง ต้องมีคนตายอย่างสยดสยองไปเพราะการนี้อีกไม่ทราบมากน้อยเท่าใด กระทั่งทั้งเจ้เจ๊ม่วยม่วยเฮียเฮียตี๋ตี๋ของท่านอีกด้วย ไม่รอจนท่านเปิดเผยความลับของมัน มันก็ได้ทำลายตระกูลพวกท่านย่อยยับจนดับสูญเสียก่อนแล้ว !"

เค้นทีละคำกล่าวขึ้นอีก

“อย่าว่าแต่ท่านก็ไม่มีทางรอดชีวิตได้ยาวนานเช่นนั้นด้วย !”

ทั่งเง็กงุนงงอยู่เป็นครู่หนึ่ง พลันมีน้ำตาหลั่งทะลักลงมา พึมพำเบา ๆ ว่า

“เราผิดหรือไร ? หรือเรากระทำผิดแล้วจริง ๆ ?”

ยู่ป้วยหยกสวนคำทันที

“หรือท่านยังไม่ยอมรับผิด ?”

“วันนั้นที่บิดาข้าพเจ้าต้องการให้เราสองเปลี่ยนเสื้อผ้ากัน และยังให้ท่านสวมหน้ากากของข้าพเจ้าไว้ ตามเหตุผลที่บอกกับท่าน แม้เป็นต้องการอำพรางหตาของพวกในตระกูลที่มีหน้าที่สร้างอาวุธลับ แต่ความสัตย์จริง กลับเป็นต้องการให้ข้าพเจ้าและตั๋วกอ แยกกันออกไปหาบู๊ลิ้มเม่งจู๊ยู่ปังเฮาะ”

ยู่ป้วยหยกสวนคำทันที

“เรื่องนี้ข้าพเจ้าทราบแล้ว”

ทั่งเง็กฝืนยิ้มกล่าวสืบไป

“เรื่องนี้บิดาย่อมไม่วางใจวานผู้อื่นได้ ข้าพเจ้าอย่างไรยังนับเป็นบุตรของท่านอยู่และเป็นบุตรที่อยู่ในโอวาทเสมอมา ตอนก่อนจะไปท่านยังเตือนข้าพเจ้าอยู่หลายคราต้องการให้ข้าพเจ้าเมื่อปฏิบัติเรื่องราวสำเร็จแล้วกลับโดยด่วน ห้ามมิให้ข้าพเจ้าพบหน้ากับกิมฮวยเนี้ยเด็ดขาด มิเช่นนั้นท่านจะลงโทษตามกฎของตระกูลสถานหนัก”

ยู่ป้วยหยกกล่าวขึ้น

“แต่คราวนี้ ท่านมิได้อยู่ในโอวาทของบิดาอีกใช่หรือไม่ ?”

ทั่งเง็กกล่าวด้วยสีหน้าหม่นหมอง

“หากไม่มีผู้อื่นหลอกล่อข้าพเจ้า ข้าพเจ้ายังไม่กล้าต่อต้านขัดขืน แต่ข้าพเจ้าเมื่อตอนหายู่ปังเฮาะพบ มันกลับบอกบิดากับตั๋วกอข้าพเจ้าต่างตายไปแล้ว มันยังว่าหากข่าวนี้แพร่งพรายออกไป ไม่เพียงทั้งแกจึงจะเกิดวุ่นวายจนปั่นป่วนเท่านั้น ในบู๊ลิ้มพลอยถูกกระตุ้นจนมีมรสุมยิ่งใหญ่ เพื่อเห็นแก่สถานการณ์ทั้งมวล มันจำต้องหาคนผู้หนึ่งมาปลอมเป็นบิดาข้าพเจ้าก่อน รอรักษาเรื่องราวให้สงบเรียบร้อยแล้วค่อยว่ากล่าวกัน”

“ดังนั้น ท่านจึงเชื่อถือวาจาของมัน ?”

“ข้าพเจ้าก็รู้สึก วาจาของมันออกจะเหลวไหลเกินไป แต่มันกลับบอกว่า ที่กระทำวิธีนี้ นับเป็นมีประโยชน์ทุกด้านโดยไม่มีผลร้ายแม้สักน้อยนิด ยิ่งมีคุณประโยชน์ต่อข้าพเจ้าใหญ่หลวงกว่าทุกผู้คน”

"ดูท่า มันมิเพียงรับปากช่วยเหลือท่านได้วิวาห์กับกิมฮวยเนี้ยเท่านั้น น่ากลัวยังรับปากช่วยเหลือท่านให้ได้เป็นหัวหน้าตระกูลทั้งอีกด้วย ?"

ทั่งเง็กก้มศีรษะต่ำ กล่าวด้วยความรันทด

"ตอนนั้นข้าพเจ้าคิดผิดไปชั่ววูบ จึงรับปากมัน แต่ภายหลังข้าพเจ้าก็ได้คิดข้าพเจ้าเมื่อทราบความลับสุดยอดของมันแล้ว มันน่ากลัวต้องฆ่าข้าพเจ้าปิดปากแน่นอน"

ยู่ป้วยหยกถอนใจกล่าว

"มีบางครั้ง ท่านนับเป็นคนรอบคอบรัดกุมจนสุขุมยิ่งได้ แต่มีบางครั้งท่านกลับชะล่าจนเลินเล่อเกินไป 'นี่น่ากลัวเรียกว่า..."

พลันชะงักงันลงไปกลางคัน มิได้กล่าวคำ 'เห็นแก่ลาภจนปัญญาเลือน' ออกไป เนื่องเพราะพบเห็นว่าบุรุษหนุ่มผู้นี้ก็เป็นคนน่าเวทนาอย่างยิ่ง จึงไม่อำมหิตไปเสียดแทงใจมันให้บอบช้ำกว่านี้

ทั่งเง็กกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ากับกิมฮวยเนี้ยมีวิธีส่งข่าวคราวอย่างเร้นลับอยู่เสมอมา ดังนั้นข้าพเจ้านัดกับยู่ปังเฮาะพบกันที่หอม่อฮวยเล้าแล้วลอบส่งข่าวให้กิมฮวยเนี้ยทราบ เรียกนางมารับข้าพเจ้าในระหว่างทาง"

"หมากตานี้ของท่านกลับมิได้เดินผิด"

ทั่งเง็กกล่าวด้วยความหม่นหมอง

"แต่ข้าพเจ้าได้เดินหมากตัวสำคัญที่สุดผิดพลาดไปแล้ว โบราณมีว่า ชีวิตเฉกเช่นหมากรุก ในชั่วชีวิตของข้าพเจ้าได้สร้างความผิดอุกฤษฏ์ที่ไม่อาจเหนี่ยวรั้งแก้ไขแล้ว ข้าพเจ้ารู้สึกว่าไม่อาจแบกหน้า..."

มิทันจบคำ กิมฮวยเนี้ยก็ได้โถมเข้ามาฟุบไปในอ้อมอกมัน พลางร่ำไห้รำพันขึ้น

"ท่านมิได้ผิด ที่ผิดคือข้าพเจ้า เป็นข้าพเจ้า...ทำร้ายท่านไปแล้ว"

ยู่ป้วยหยกจับตามองคนทั้งสอง มองคนรักที่อยู่ในสถานการณ์อันคับขันเลวร้ายภยันตรายที่รายล้อมรอบข้าง แต่ใจรักยังคงหนักแน่นไม่คลอนแคลนแม้แต่น้อยนิดอยู่แน่วนิ่ง

ช่วงเวลานั้น ในใจยู่ป้วยหยกก็มีความรู้สึกที่มิทราบเป็นรสชาติใด ยู่ป้วยหยกไม่ทราบ หากตนมาตกอยู่ในสถานการณ์ดุจดั่งพวกนาง ความรักของตนยังจะหนักแน่นเทียบเท่ากับพวกนางหรือไม่ ?

ยู่ป้วยหยกรู้สึก เรื่องราวที่พวกนางกระทำแม้น่าชิงชัง แต่ประสบการณ์ของ

พวกนาง นับว่าควรแก่การเห็นใจอย่างยิ่ง รักอันหนักแน่นบริสุทธิ์ของพวกนาง ยังมีคุณค่าให้เคารพนับถือจริง ๆ

จูลุ่ยยี้เดินเบา ๆ มาที่ข้างกายยู่ป้วยหยกแล้วกล่าวว่า

"ท่านเห็นข้อความที่ข้าพเจ้าเขียนไว้ใต้ท้องรถกระมัง ?"

ยู่ป้วยหยกความจริงก็เตรียมปั้นหน้าเคร่งเครียดมาสั่งสอนนางสักหลายคำ ต้องการให้นางภายหน้าอย่าได้วู่วามด้วยความกล้าอันบ้าบิ่นเยี่ยงนี้ แต่เมื่อเห็นนางในตอนนี้แล้ว กระทั่งวาจาสักประโยคหนึ่งก็กล่าวออกไปมิได้

แลเห็นจูลุ่ยยี้ก้มศีรษะลงเล่นชายเสื้อ คล้ายดั่งกำลังรอการตำหนิอย่ และก็คล้ายดั่งกำลังรอคำชมเชยจากยู่ป้วยหยกด้วย ยู่ป้วยหยกจึงมีแต่ต้องส่งเสียงนุ่มนวล

"หากไม่มีข้อความที่ท่านทิ้งไว้ให้ ข้าพเจ้าไหนเลยจะหามาถึงที่นี้ได้"

จูลุ่ยยี้เงยหน้าแย้มยิ้มพลางกล่าว

"ท่านมาถึงตั้งแต่เวลาใด ? ได้เห็นหนอนสะท้อนเสียงผู้นั้นหรือไม่ ?"

ยู่ป้วยหยกหัวร่อแล้วกล่าว

"หนอนสะท้อนเสียงเป็นผู้ใด มิว่าผู้ใดก็มองไม่เห็นดอก"

จูลุ่ยยี้กลอกนัยน์ตาไปมา กระซิบขึ้นว่า

"หรือคราวนี้หนอนสะท้อนเสียงมิได้มาเลย เป็นท่านข่ขวัญเอ้ยจื้อกังจนหลบหนีไปเอง ?"

ยู่ป้วยหยกผงกศีรษะอย่างยิ้มแย้ม ลดเสียงแผ่วเบากล่าวว่า

"ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงกลัวเอ้ยจื้อกังไปแล้วจะย้อนกลับมา"

จูลุ่ยยี้กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ท่านวางใจ มันเข้าใจว่าหนอนสะท้อนเสียงลอบสะกดรอยตามมัน จะต้องไม่กล้าเอ่ยปากกล่าววาจาอีกเป็นแน่แท้ รอจนมันพบเห็นว่าถูกหลอกลวง พวกเราก็ได้ไปกันจนไกลโขแล้ว"

ทิฮวยเนี้ยแม้ยืนอยู่อีกด้านหนึ่งซึ่งห่างไกลมาก แต่กลับจับตามองมาที่นางแน่วนิ่ง ดูพวกนางที่กระซิบกันเบา ๆ หัวร่อกันเบา ๆ ทิฮวยเนี้ยก็ขบริมฝีปากหันหน้าเข้าหาผนัง นางรู้สึกนางมาอยู่ในที่นี้กลายเป็นเหลือเดนที่ไม่มีความหมาย ทั้งปราศจากผู้คนมาเป็นห่วงกังวลนาง และไม่มีคนมาสนใจนางอีกด้วย !

เสียงร่ำไห้ของกิมฮวยเนี้ยกับทั่งเง็กสร้างความเศร้าเสียใจแก่นางอย่างยิ่งก็จริง เสียงหัวร่อของยู่ป้วยหยกกับจูลุ่ยยี้ กลับสร้างความขมขื่นคับแค้นแก่นางมากกว่า นางแค้นจนใคร่ตายเสียในบัดดลจึงสมใจ

พลันได้ยินยู่ป้วยหยกกล่าวขึ้น

"ทิฮวยโกวเนี้ยมิได้พบกันหลายเดือน ท่านคล้ายดั่งผอมลงไปบ้าง ?"

ยู่ป้วยหยกไม่กล่าวคำนี้ยังพอทำเนา ยามนี้พอกล่าวมา ทิฮวยเนี้ยรู้สึกปวดแปลบจิตใจ จนน้ำตาก็แทบหลั่งทะลักออกมาแล้ว ร่ำร้องในใจ

'ในเมื่อท่านทราบว่าเราผอมแล้ว เหตุไฉนไม่ทราบว่าเราผ่ายผอมเพราะเหตุใด ? ในเมื่อท่านยังกังวลสนใจเรา เหตุไฉนกลับไปเป็นสามีภรรยากับผู้อื่นอีก ?'

นางแค้นจนใคร่โถมเข้าไปในอ้อมอกยู่ป้วยหยก เปล่งเสียงร่ำไห้ให้สาแก่ใจสักพักหนึ่ง และก็แค้นจนใคร่กัดใบหน้ายู่ป้วยหยกให้หนัก ๆ สักหลายคำ ชิมรสโลหิตยู่ป้วยหยกว่าเป็นหวานหรือเค็ม ? เย็นหรือยังร้อนอยู่ !

ช่วงเวลานั้น ในใจนางทั้งหวานดื่มด่ำ ทั้งขมขื่นทั้งรันทด และมิทราบควรกล่าวกระไรออกไป มิคาดยู่ป้วยหยกไม่รอให้นางกล่าววาจา และมิได้เดินเข้ามา กลับเดินไปทางทั่งเง็กเสียได้ วาจาที่กล่าวมาเมื่อครู่ คล้ายดั่งเปล่งขึ้นปฏิสันถารอย่างเสียไม่ได้เท่านั้นเอง !

โลหิตทั้งร่างของทิฮวยเนี้ยต่างไหลลงรวมที่เท้า หัวใจก็คล้ายพลันถูกควักออกจากอก ไม่มีความรู้สึกใด ๆ หลงเหลืออยู่อีกแล้ว !

ยู่ป้วยหยกคล้ายดั่งไม่เข้าใจความรู้สึกนึกคิดของดรณี ที่ชั่วพริบตาจะแปรเปลี่ยนได้มากมายใหญ่หลวงถึงปานนี้ ยู่ป้วยหยกมิได้ไปสนใจนางอีกเลย กลับตบคลายจุดแก่ทั่งเง็กแล้วถอนใจกล่าว

"ข้าพเจ้าก็ไม่ตำหนิท่าน แต่ทว่าท่านกลับควรมีความคิดเห็นของตัวเองอยู่ ?"

ทั่งเง็กอึ้งไปครู่หนึ่ง พลันคล้ายตกลงปลงใจหนักแน่นเด็ดเดี่ยว ยืดกายขึ้นกล่าว

"ข้าพเจ้าตามท่านไป"

"ไปที่ใด ?"

ทั่งเง็กเน้นเสียงหนัก ๆ

"กลับทั้งแกจึง เปิดเผยความลับของมัน !"

ยู่ป้วยหยกแย้มยิ้มทันที กล่าวว่า

"ถูกต้อง ! นี่จึงเป็นพฤติการณ์ของชายชาตรี ขอเพียงท่านมีการตกลงใจเยี่ยงนี้ในโลกจะไม่มีอุปสรรคที่ท่านฟันฝ่าไม่สำเร็จเด็ดขาด ยิ่งไม่มีเรื่องราวที่แก้ไขไม่ได้อีกด้วย !"

จูลุ่ยยี้ก็เบิกบานขึ้นมา ยู่ป้วยหยกที่กระเสือกกระสนดิ้นรน กัดฟันต่อสู้อย่าง

เด็ดเดี่ยวจนถึงบัดนี้ นับว่าพอมีผลสำเร็จให้เห็นแล้ว เมฆหมอกอันหนาทึบเต็มท้องฟ้า จวบจนบัดนี้นับว่าพอมีแสงสว่างรำไรขึ้นสายหนึ่งแล้ว

นอกจากทิฮวยเนี้ย แต่ละคนต่างมีจิตใจคึกคักขึ้นมากกว่าเดิม

ทั่งเง็กเช็ดคราบสกปรกบนใบหน้า คล้ายตกลงใจแน่วแน่ นับแต่บัดนี้เป็นต้นไปจะไม่ลับ ๆ ล่อ ๆ เด็ดขาด ต้องการใช้โฉมหน้าแท้จริงของตน ไปเป็นคนที่องอาจเปิดเผยอีกผู้หนึ่ง

กิมฮวยเนี้ยจับตามองมันจนเชื่องซึม ในดวงตาแม้ยังมีหยาดน้ำ แต่ก็มีประกายปลาบปลื้มปีติ ไม่มีสตรีนางใดที่จะไม่มุ่งหวังให้คนรักของนางเป็นชายชาตรีอันเข้มแข็งดอก

จูลุ่ยยี้กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"เวลาที่พวกเราเสียไป เนิ่นนานไม่น้อยแล้วยังคงรีบเดินทางเถิด"

ยู่ป้วยหยกผงกศีรษะกล่าว

"มิผิด มีวาจาใดไว้ว่ากล่าวในระหว่างทางก็ได้"

พลันมีคนผู้หนึ่งกล่าวขึ้นมากลางคัน

"มิผิด มีวาจาใดไว้ว่ากล่าวในระหว่างทางก็ได้"

เสียงนี้เมื่อกระทบโสตของพวกยู่ป้วยหยก แต่ละคนต่างหน้าเปลี่ยนสีไปทันที!

มาตรแม้นพวกทั้งหลายก็ทราบ ต้องไม่ใช่เสียงของหนอนสะท้อนเสียงตัวจริงแต่ในสายตาของพวกทั้งมวล เอี้ยจื้อกังนับว่าน่ากลัวเทียบเท่ากับหนอนสะท้อนเสียงแล้ว!

จูลุ่ยยี้หน้าซีดขาวร้องเสียงดัง ๆ ไป

"เอี้ยจื้อกัง ไม่ต้องมาปลอมแปลงเป็นภูตผีเทพยดา เราทราบว่าท่านกลับมาแล้ว"

กิมฮวยเนี้ยกำมือทั่งเง็กไว้แนบแน่น แค่นหัวร่อกล่าว

"ท่านเมื่อครู่ได้หลุบหางหนีไปคล้ายเป็นสุนัขตัวหนึ่ง ตอนนี้ยังมีหน้ากลับมาอีก?"

ยู่ป้วยหยกส่งเสียงดัง ๆ ไปบ้าง

"เอี้ยจื้อกัง ในเมื่อท่านกลับมาแล้ว ไยไม่เข้ามาพบกันสักครั้ง?"

ยามจูลุ่ยยี้กับกิมฮวยเนี้ยกล่าววาจา ด้านนอกไม่มีเสียงใด ๆ แม้แต่น้อย แต่พอวาจายู่ป้วยหยกเพิ่งกล่าวขาดคำ ด้านนอกพลันมีเสียงคนรับขึ้น

"เอี้ยจื้อกัง ในเมื่อท่านมาแล้ว ไยไม่เข้ามาพบกันสักครั้ง?"

จูลุ่ยยี้ขบกรามกล่าวว่า

"เอี้ยจื้อกัง ผู้อื่นกลัวท่าน แต่ยู่ป้วยหยกกลับไม่กลัวท่าน ท่านยังมีความ

เป็นคนจงเข้ามาเถิด”

กิมฮวยเนี้ยตาลุกวาวหวั่นไหว สวนคำไปทันที

“ท่านไม่กล้าเข้ามา ก็มิใช่คน !”

ผู้อื่นมิว่าจะประณามเยี่ยงไร ก่นด่าหยาบช้าเพียงไหน คนด้านนอกต่างไม่มีเสียงตอบโต้ขานรับแม้แต่น้อย แต่พอยู่ป้วยหยกเอ่ยปาก ด้านนอกก็จะมีเสียงกล่าวสวนมาในถ้อยคำที่ไม่ผิดเพี้ยน !

พวกทั้งสี่เหลียวมองสบตากันแล้วพลันโถมตรงออกไปโดยพร้อมเพรียงกัน

ด้านนอกมีแสงอาทิตย์แจ่มจ้า สุนัขตัวนั้นยังคงนอนอย่างเกียจคร้านอยู่ที่มุมผนัง ขอบฟ้าห่างไกลมีเมฆปุยหนึ่ง รอบข้างกลับไม่มีเงาร่างผู้ใดหลงเหลืออยู่เลย !

ยู่ป้วยหยกกล่าวเสียงเกรี้ยวกราด

“หากท่านรู้สึกว่าข้าพเจ้ากลั่นแกล้งท่าน ตอนนี้ไฉนไม่ออกมาสู้ให้รู้ผลเป็นตายร้ายดีกับข้าพเจ้า ?”

เสียงสะท้อนดังสวนคำ

“หากท่านรู้สึกว่าข้าพเจ้ากลั่นแกล้งท่าน ตอนนี้ไฉนไม่ออกมาสู้ให้รู้ผลเป็นตายร้ายดีกับข้าพเจ้า ?”

เสียงสะท้อนครานี้ดังมาจากในฉางข้าว แต่รอจนเมื่อพวกทั้งปวงโถมกลับเข้าไปในฉางข้าว ภายในกลับไม่มีเงาร่างผู้ใดหลงเหลืออยู่เลย !

จูลุ่ยยี้กลอกนัยน์ตาไปมา กระซิบเบา ๆ ว่า

“ท่านอยู่ที่นี้ก่อน ข้าพเจ้ากับพวกทั้งสามจะไปเฝ้าทางด้านนอกไว้”

ยู่ป้วยหยกผงกศีรษะ รอจนทั้งสี่คนออกไปหมดสิ้นจึงส่งเสียงดัง ๆ

“เอี้ยจื้อกัง ท่านยังไม่ปรากฏตัว ?”

เสียงที่สะท้อนดังมาทางนอกฉางข้าวจริง ๆ

“เอี้ยจื้อกัง ท่านยังไม่ปรากฏตัว ?”

เสียงนี้ดังที่มุมตะวันออกของฉางข้าว ยู่ป้วยหยกรีบพุ่งไปดั่งเหินบิน พบเห็นจูลุ่ยยี้ ทั่งเง็กกับกิมฮวยเนี้ย และทิฮวยเนี้ยต่างเฝ้าอยู่คนละทิศทาง

ทั่งเง็กที่เฝ้าทางตะวันออก ตอนนี้กำลังเหลียวซ้ายแลขวาด้วยสีหน้าแตกตื่นสงสัย พวกจูลุ่ยยี้ก็ได้เดินทางเข้ามาแล้ว

จูลุ่ยยี้โพล่งขึ้นว่า

“ท่านได้ยินเสียงดังมาจากทางทิศทางนี้กระมัง ?”

ยู่ป้วยหยกผงกศีรษะรับ

กิมฮวยเนี้ยรีบคว้าแขนทั่งเง็กไว้ ถามไปว่า

“ท่านมิได้เห็นมันเลย ?”

ทั่งเง็กหน้าซีดขาว ร้องเสียงแหบแห้งขึ้น

“เสียงนั้นความจริงดังออกมาจากที่หลังกายข้าพเจ้าชัด ๆ แต่รอจนข้าพเจ้าเหลียวไป เสียงยังคงดังอยู่ที่ด้านหลังข้าพเจ้า ข้าพเจ้าหมุนตัวอย่างรวดเร็วไปรอบหนึ่ง เสียงก็เงียบหายไป คนพลอยสาบสูญไปด้วยแล้ว !”

กิมฮวยเนี้ยกล่าวขึ้น

“คราวนี้พวกเรามายืนหันหลังชนกัน ดว่ามันจะทำอย่างไร ?”

จูลุ่ยยี้ถอนใจกล่าว

“พวกท่านต่างมายืนในที่นี้ หรือมันไม่รู้จักไปส่งเสียงทางด้านนั้น”

คนทั้งปวงเหลียวหน้ามองไปมา ต่างงงงันกันทุกผู้คนแล้ว !

ครู่ใหญ่ จูลุ่ยยี้พลันกล่าวขึ้นอีก

“ข้าพเจ้าดูท่า คนผู้นี้อาจบางทีมิใช่เอี้ยจื้อกัง”

ทั่งเง็กรีบถาม

“เห็นได้อย่างไร ?”

จลุ่ยยี้อธิบายขึ้น

“ในเมื่อเอี้ยจื้อกังทราบว่าท่านจะไปเปิดเผยความลับของพวกมัน มันต้องไม่ยอมให้ท่านมีชีวิตรอดอยู่เด็ดขาด แต่คนเมื่อครู่กลับมิได้ลงมือใส่ท่านเลย”

ทั่งเง็กสูดลมหายใจหนาวเหน็บไปเฮือกใหญ่กล่าวว่า

“หากมันมิใช่เอี้ยจื้อกัง กลับเป็นผู้ใดกัน ?”

จูลุ่ยยี้กล่าวตอบ

“มิใช่เอี้ยจื้อกัง ย่อมเป็นเอ้งเชียทั้งตัวจริงแล้ว...”

พอวาจานี้กล่าวออกไป ตัวนางก็สะดุ้งตกใจไปเฮือกหนึ่ง เบียดเข้าไปยืนข้างกายยู่ป้วยหยกโดยไม่รู้ตัว ยู่ป้วยหยกเงียบงันอยู่เป็นเวลานานแล้ว ตอนนี้พลันกล่าวขึ้น

“มิว่าอย่างไร แผนของพวกเราต้องไม่เปลี่ยนแปรเด็ดขาด มิว่ามันเป็นผู้ใดในเมื่อไม่กล้าออกมาเผชิญหน้ากับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็ไม่กลัวมัน มันมาเลียนเสียงกล่าวของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่แยแสสนใจเลย”

ยู่ป้วยหยกแม้มิได้กล่าวกระไร แต่หัวใจคล้ายมีพะเนินเหล็กทับอยู่ มาตรว่าเพียงไม่เอ่ยปาก จะไม่มีเรื่องราวใดเกิดขึ้นแม้แต่น้อยก็ปาน

แต่ทุกคนต่างทราบ มีบุคคลที่ทั้งเร้นลับ ทั้งน่าสะพรึงกลัวผู้หนึ่ง กำลังลอบติดตามพวกของตนทั้งหลายลอบดูคนทั้งปวงอยู่ มิว่าเป็นเวลาใดสถานที่ไหน ขอเพียงยู่ป้วยหยกเอ่ยปาก เสียงสะท้อนนั้นจะดังขึ้นในทันที

การบีบคั้นจิตใจในลักษณะนี้ นับว่าพอบันดาลให้ผู้คนคลุ้มคลั่งได้ทีเดียว

จนเมื่อสนธยา พวกทั้งปวงมาถึงเมืองอันรุ่งเรืองคึกคักอย่างยิ่ง พักอยู่ในโรงเตี๊ยมที่โอ่อ่าโอฬารที่สุด เลือกหาเวลาที่คนรับประทานอาหารมากที่สุดเข้าร่วมรับประทานด้วย

ย่ป้วยหยกกวาดตามองรอบข้าง โต๊ะทกตัวต่างมีคนนั่งอย่เต็ม ย่ป้วยหยกย่อมมองไม่เห็นเอี้ยจื้อกัง แต่หนอนสะท้อนเสียงเล่า ? หรือหนอนสะท้อนเสียงตัวนั้นจะปะปนอยู่ในหมู่ผู้คนเหล่านี้ ?!

ยู่ป้วยหยกพลันกล่าวเสียงดัง ๆ

“ท่านฟังไว้ ข้าพเจ้าตอนนี้กล่าววาจาอีกแล้ว ท่านก็กล่าวมาเถิด”

เสียงของยู่ป้วยหยกคล้ายดั่งตีม้าล่อก็ปาน ผู้นั่งรับประทานอาหารต่างสะดุ้งตกใจ เบือนหน้ามองมาด้วยความพิศวงสงสัยเป็นตาเดียวกันทันที

พวกยู่ป้วยหยกก็เบิ่งตาไปจ้องมองผู้อื่นจนกลมกว้าง เนื่องเพราะทั้งสี่ต่างคิดใคร่จะได้เห็น หนอนสะท้อนเสียงคราวนี้จะส่งเสียงมาจากตำแหน่งแห่งที่ใด ?

มิคาด ผ่านไปครู่หนึ่งแล้ว รอบข้างถึงกับไม่มีสรรพเสียงใด ๆ ทั้งสิ้น พวกทั้งปวงต่างจับจ้องมองดูพวกยู่ป้วยหยกจนตะลึงลาน คล้ายดั่งเห็นพวกยู่ป้วยหยกเป็นคนวิกลจริตแล้วก็ปาน

สีหน้าของพวกยู่ป้วยหยกก็คล้ายดั่งวิกลจริตแล้วจริง ๆ เพราะมีทั้งตื่นเต้นสงสัยทั้งลิงโลดดีใจ ถึงกับอดมิได้ต้องหัวร่อขึ้นมาแล้ว

ผู้อื่นอย่างไรก็ย่อมคิดไม่ออกว่า พวกยู่ป้วยหยกหัวร่อในเรื่องอันใด ?

จูลุ่ยยี้เบิกบานใจจนแทบกระโดดโลดเต้น แผดร้องให้สุดเสียง นางพยายามข่มบังคับเสียงให้แผ่วเบา โดยกล่าวอย่างยิ้มแย้มแจ่มใส

“หนอนสะท้อนเสียงไปแล้ว พวกท่านได้ยินหรือไม่ ?”

กิมฮวยเนี้ย ทั่งเง็กต่างชิงกล่าวขึ้น

“มิผิด พวกเราได้ยินแล้ว”

คนอื่น ๆ ยิ่งประหลาดสงสัย เพราะพวกมันมิได้ยินเสียงใด ๆ อยู่ชัด ๆ เหตุไฉนกลับพาลว่าได้ยินแล้ว นี่มิใช่วิกลจริตจะเป็นใดไปได้ ?!

จูลุ่ยยี้กล่าวอย่างยิ้มแย้มแจ่มใส

"คำนวณจากการนี้ นั่นต้องเป็นหนอนสะท้อนเสียงจริง ๆ แล้ว เนื่องเพราะหากมันเป็นเอี้ยจื้อกัง ต้องไม่ยอมเป็นแน่นอน"

ยู่ป้วยหยกยังมีท่ามิใคร่ไว้วางใจนัก เลียบเคียงกล่าวขึ้นอีกคราว

"ในเมื่อมันมาพัวพันข้าพเจ้า เหตุไฉนพลันผละออกไปอีกแล้ว ?"

วาจานี้พอกล่าวไป รอบข้างยังคงไม่มีเสียงสะท้อนมาดังเดิม

จูลุ่ยยี่ก็รออยู่อีกครู่หนึ่ง จึงกล่าวอย่างยิ้มแย้มแจ่มใส

"นั่นอาจบางทีเนื่องเพราะมันไม่มีเจตนามารังควานท่าน เพียงแต่ว่าท่านยืมชื่อมันมาใช้คราหนึ่ง ดังนั้นมันจึงสัพยอกท่านเล่นครั้งหนึ่งเช่นกัน"

กิมฮวยเนี้ยกล่าวอย่างยิ้มแย้มแจ่มใสบ้าง

"มิผิด ตอนนี้มันมีความเห็น ล้อเล่นได้สมใจแล้วจึงคร้านที่จะติดตามท่านต่อไปอีก"

อาหารมื้อนี้ต่างรับประทานด้วยอารมณ์เบิกบาน แต่ยู่ป้วยหยกยังมิใคร่ว่ากล่าววาจา นี่กลับมิใช่เนื่องเพราะยังวิตกกังวลหนอนสะท้อนเสียง แต่เป็นเนื่องเพราะโอกาสจะกล่าววาจามีน้อยอย่างยิ่ง

มีสตรีร่วมโต๊ะอยู่ถึงสามคน บุรุษเพศไหนเลยยังมีโอกาสส่งเสียงกล่าววาจาได้ !?

ในสามสตรี ผู้เงียบขรึมที่สุดย่อมยังเป็นกิมฮวยเนี้ย นางจับตาเขม้นมองจูลุ่ยยี่กับยู่ป้วยหยกเสมอมา คล้ายดั่งจะสังเกตให้ชัดว่า ทั้งสองเป็นสามีภรรยากันจริงหรือไม่ ?

รอจนเมื่ออิ่มหนำ นางก็สังเกตออกแล้ว

ยู่ป้วยหยกถึงกับเช่าห้องไว้ห้าห้อง กล่าวว่า

"วันนี้พวกเราต้องพักผ่อนกันให้เต็มที่ วันพรุ่งจึงมีเรี่ยวแรงเร่งรุดเดินทางมีจิตใจเข้มแข็งไปปฏิบัติงาน"

พลันหันมาทางทั้งเง็กกับกิมฮวยเนี้ยหัวร่อเบา ๆ แล้วกล่าวสืบต่อ

"เพียงห้องของท่านทั้งสองเท่านั้นที่ติดต่อกันอยู่ ระหว่างกลางมีประตูบานหนึ่งข้าพเจ้ามาตรแม้นเช่าไว้ห้าห้อง แต่มิใช่เป็นเฒ่าคร่ำครึที่ไม่รู้จักที่ชอบที่ควร"

กิมฮวยเนี้ยชม้ายมองทั้งเง็กแว่บหนึ่ง ใบหน้าของทั้งสองต่างแดงระเรื่อ เพราะอย่างไรทั้งสองยังมิได้เป็นสามีภรรยาโดยสมบูรณ์ กิมฮวยเนี้ยกล่าวด้วยหน้าที่แดงฉาน

"ค่ำคืนนี้เราทั้งหลายต่างต้องพักผ่อนให้เต็มที่ ประตูบานนั้นต้องไม่ถูกใช้แน่นอน"

นางมิกล่าวยังพอทำเนา เมื่อกล่าวไปคนทั้งปวงต่างหัวร่อขึ้นแล้ว กระทั่ง

ทั่งเง็กยังอดมิได้ต้องหัวร่อออกมา กิมฮวยเนี้ยหน้ายิ่งแดงเข้มกว่าเดิม สะบัดเสียงขึ้น

"ท่านอย่าได้ลำพองไป ข้าพเจ้าจะใส่กุญแจประตูบานนั้นไว้ ดูว่าท่านยังจะกระหยิ่มได้อีกหรือไม่ ?"

พอกล่าวจบคำ กระทั่งนางก็ต้องหัวร่อขึ้น วิ่งปราดเข้าไปในห้องของนาง ปิดประตูดังโครมใหญ่ มิยอมออกมาอีกแล้ว

ยู่ป้วยหยกตบไหล่ทั่งเง็กเบา ๆ ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ค่ำคืนนี้ยังไม่ผ่านไปหมดสิ้น ยังมีเวลายาวนานเหลือประมาณนัก ท่านก็มิต้องร่มร้อน โอกาสยังมีมากนักดอก"

ยู่ป้วยหยกพลอยเดินไปที่ห้องพักของตัวเองอย่างยิ้มแย้ม มาตรแม้นพวกทั้งหลายยังอยู่ในสภาวะลำบากยากเข็ญ แต่ช่วงเวลาคับแค้นที่สุด อันตรายคับขันที่สุดก็นับว่าได้ผ่านไปแล้ว จิตใจของทุกคนจึงปลอดโปร่งขึ้นอีกมากหลาย

บัดนี้ ผู้ที่จิตใจปลอดโปร่งแจ่มใสที่สุดกลับเป็นทิฮวยเนี้ย !

นางพลันหันไปหัวร่อให้จูลุ่ยยี้ พลางกล่าว

"ตั๋วเจ๊ข้าพเจ้ากับเจ๊ฮูยังมิได้วิวาห์ ดังนั้นต้องแยกห้องกันนอน แต่พวกท่านมิใช่วิวาห์กันแล้วดอกหรือ ไฉนไม่นอนด้วยกัน ?"

จลุ่ยยี้มองตามยู่ป้วยหยกที่เข้าห้องปิดประตูลงกลอน ในใจความจริงก็เป็นรสชาติที่บอกมิถูกอยู่แล้ว เมื่อได้ยินคำพูดนี้ซ้ำ ใบหน้านางยิ่งบิดเบี้ยวปั้นยาก หันมากระชากเสียงขึ้น

"นั่นเป็นเรื่องของเราสามีภรรยา ไม่ต้องให้ท่านมาอนาทรร้อนใจด้วย !"

นางพลอยโกมเข้าไปในห้องของตัวเอง ปิดประตูลงกลอนอย่างแน่นหนาบ้าง

ทิฮวยเนี้ยมองดูประตูห้องยู่ป้วยหยกแล้วแหงนหน้ามองดวงจันทร์บนท้องฟ้าอีกครา พลันทอดถอนหายใจยาวรำพึงเสียงละห้อย

"วิกาลคืนนี้นับว่ายาวนานอย่างยิ่งจริง ๆ อาจบางทีจะยาวนานเกินไปบ้าง..."

ห้องพักของกิมฮวยเนี้ยมีประตูอยู่สองบานจริง ๆ บานหนึ่งอยู่ที่ระเบียง ยังมีอีกบานหนึ่ง ย่อมเป็นประตูที่ทะลุไปยังห้องของทั่งเง็กได้

นางกระทั่งรองเท้าก็มิถอด รีบทอดกายลงบนเตียง พลิกไปพลิกมาคล้ายดั่งคิดจะให้หลับตาแต่เร็วไว แต่สองตากลับมักจะลืม และมองไปที่ประตูบานนั้นอยู่บ่อยครั้ง

หลังประตูบานนั้น ถึงกับไม่มีความเคลื่อนไหวแม้สักน้อยนิด

ทั่งเง็กหลับแล้วจริง ๆ ? หรือทั่งเง็กจะสามารถข่มตาหลับได้จริง ๆ ?

กิมฮวยเนี้ยขบริมฝีปาก พลันคลานขึ้นมา ย่องไปที่หน้าประตูบานนั้นด้วยฝีเท้าเงียบกริบมิมีซุ่มเสียง คล้ายดั่งกลัวผู้คนพบเห็นก็ปาน

ความจริง ในห้องพักนอกจากนางผู้เดียวแล้ว กระทั่งแมลงวันก็ยังไม่มี

กิมฮวยเนี้ยก็รู้สึกขบขันน่าหัวร่อเช่นกัน นางยืนขบริมฝีปากครุ่นคิดจนซึมเซาอยู่ครู่ใหญ่ คิดจะยื่นมือเคาะประตูดู แต่พอยื่นมือไปต้องหดกลับมาอีกครั้ง

จวบจนบัดนี้ หลังประตูบานนั้นถึงกับยังไม่มีความเคลื่อนไหวใด ๆ แม้แต่แผ่วเบา

กิมฮวยเนี้ยรำพึงด้วยข่นเคือง

'ท่านไม่มาหาเรา หรือคิดจะให้เราหาท่านก่อน ? เราพาลไม่ไปหาท่านดูท่านจะทำอย่างไร ?'

นางรำพึงรำพันกับตัวเองไปพลางย่องกลับขึ้นไปนอนบนเตียงอีกครั้ง

คราวนี้ นางมิเพียงถอดรองเท้าเท่านั้น กระทั่งถุงเท้ายังถอดทิ้งด้วย นางมองดูเท้าที่ขาวผ่องกลมกลึง ผิวเรียบรื่นเป็นประกายของตัวเองแล้ว มิทราบอย่างไรใบหน้าถึงกับแดงระเรื่อขึ้นทีละน้อยได้

มิน่าเล่า โรงเตี๊ยมโรงนี้จึงมีผู้พักแรมคึกคักอย่างยิ่ง เพราะว่าพวกมันเก็บกวาดห้องได้สะอาดเอี่ยมอย่างยิ่งจริง ๆ กระทั่งผ้าปูที่นอนและผ้าห่มนวมล้วนเป็นซักใหม่กระทั่งสบู่ก็ยังมีกลิ่นหอมอีกด้วย

ผ้าปูที่นอนซักใหม่สะอาดสะอ้านเสียดสีกับผิวกายของนาง ลมเฉื่อยฉิวโชยพัดมาในหน้าต่าง มีอันห่างไกลอย่างยิ่งมีเสียงเพลงแว่วเลือนราง เพลงที่ร้องคล้ายเป็น 'สตรีอาภัพรำพึงรัก'

สวรรค์เป็นพยาน จะให้นางข่มตาหลับได้อย่างไรกัน ?

มือเรียวของนางลูบไล้ที่ข้อเท้าตัวเองอยู่เบา ๆ เท้าของนางนับว่าได้เดินจนปวดเมื่อยแล้วจริง ๆ แต่ผิวที่นุ่มนิ่มเมื่อสัมผัสมือนาง ความรู้สึกนั้นคล้ายดั่ง... คล้ายดั่ง...

นางก็บอกมิถูกว่าเป็นความรู้สึกเยี่ยงไร เพียงแต่ใบหน้าแดงเข้มกว่าเดิมเท่านั้น

ขณะเวลานั้นเอง ประตูพลันดังขึ้นเบา ๆ คล้ายมีคนกำลังเคาะอยู่

กิมฮวยเนี้ยพลิกตัวกระโดดลงจากเตียงทันที กระทั่งรองเท้าก็ยังไม่ไปสนใจสวมใส่ วิ่งเท้าเปล่าไปหมายจะเปิดประตู แต่พอยื่นมือไปต้องหดกลับมาอีกครา

นางขบริมฝีปากหัวร่อคิกคิกแล้วกล่าวขึ้น

"ข้าพเจ้ารู้อยู่แล้วว่าท่านอดไม่ได้ แต่วันเวลาภายภาคหน้าอย่างไรก็ยังยาวนาน

อย่างยิ่ง พวกเราไยต้องรุ่มร้อนปานนี้ ขายเกลือหลวงให้เป็นราคาเกลือเถื่อนไป"

หลังประตูไม่มีเสียงใด ๆ อีกแล้ว หรือทั่งเง็กมีโทสะ ?

กิมฮวยเนี้ยกล่าวเสียงนุ่มนวล

"ข้าพเจ้าก็มิใช่ไม่ให้ท่านเข้ามา แต่โสตประสาทของพวกนั้นปราดเปรียวยิ่ง หากแม้นถูกพวกนั้นได้ยิน ไยมิใช่ต้องถูกผู้อื่นหัวร่อด้วยความขบขัน"

ความจริง นางแค้นที่ไม่อาจรีบเปิดประตูเสียแต่แรกแล้ว เพียงแต่ว่า ในเมื่อทั่งเง็กทิ้งให้นางรอคอยเนิ่นนานปานนี้ นางก็คิดให้ทั่งเง็กกระวนกระวายเล่นบ้าง

ขอเพียงทั่งเง็กวิงวอนนางสักครั้ง...กระทั่งมิต้องวิงวอน เพียงส่งเสียงมาสักคำหรือเคาะประตูอีกสักครั้ง นางก็จะรีบเปิดรับทันที

แต่รออยู่อีกครู่หนึ่ง ในประตูยังคงไม่มีเสียงใด ๆ ดังขึ้นมา

กิมฮวยเนี้ยอดมิได้ต้องกล่าวขึ้น

"ท่านมีโทสะหรือไร ?"

จนอีกครู่หนึ่ง นางอดมิได้ต้องส่งเสียงขึ้นอีกครั้ง

"คนตาย ! ไฉนไม่ว่ากล่าวแล้วเล่า ?"

เสียงของนางยิ่งกล่าวยิ่งดัง แต่หลังประตูกลับยิ่งนานยิ่งเงียบ !

กิมฮวยเนี้ยพลันรู้สึกเป็นเรื่องราวที่ไม่ถูกต้องแล้ว มิคำนึงถึงความใด ๆ อีก รีบถอดกลอนประตูเปิดกลาง ถลันปราดเข้าไปในห้องพักทั่งเง็กทันที

ทิฮวยเนี้ยนอนแผ่แน่นิ่งอยู่บนเตียง มุมปากยังคงมีรอยยิ้มน้อย ๆ อยู่เสมอมา

เรื่องที่นางหม่นหมองกังวล และความในใจอันหนักอึ้ง ถูกกวาดจนปลาสนาการเสียนานแล้ว เนื่องเพราะยู่ป้วยหยกมิได้นอนร่วมห้องกับจูลุ่ยยี้ !

มาตรแม้นยู่ป้วยหยกก็มิได้มานอนร่วมห้องกับนาง แต่ขอเพียงยู่ป้วยหยกไม่ไปนอนร่วมกับผู้อื่น นางก็พึงพอใจอย่างยิ่ง เบิกบานใจอย่างยิ่งแล้ว

นางเองก็รู้สึก ความคิดเยี่ยงนี้ออกจะพิสดารเหลือหลาย น่าขบขันอย่างยิ่งจริง ๆ นางกลับมิทราบว่าความรู้สึกนึกคิดของอิสตรีจำนวนมากหลายนั้น กล่าวแล้วล้วนน่าขบขัน น่าหัวร่อทั้งสิ้น

กิมฮวยเนี้ยส่งเสียงว่ากล่าว นางก็ได้ยินแล้ว เนื่องเพราะอย่างไรก็มิใช่เป็นโรงเตี๊ยมที่พิถีพิถันในความมั่นคงสักเท่าใด ผนังห้องต่างไม่หนานัก

นางได้ยินกิมฮวยเนี้ยกำลังกล่าว...

"...พวกเราไยต้องรุ่มร้อนเยี่ยงนี้...อย่าถูกผู้อื่นหัวร่อ..."

นางก็ลอบแย้มยิ้มขึ้นอย่างอดมิได้ คำนึงในใจ

'ตั๊วเจ๊ช่างมารยาได้ร้ายกาจยิ่ง ทั้ง ๆ ที่ต้องการให้ผู้อื่นมาโดยด่วน แต่กลับพาลจะทำทีท่ามารยาให้ผู้อื่นกระวนกระวายใจเสียได้'

ได้ยินกิมฮวยเนี้ยกล่าวขึ้นอีก

"ท่านมีโทสะแล้ว...ท่านไฉนไม่ว่ากล่าวมา ?"

ทิฮวยเนี้ยยิ่งรู้สึกขบขันน่าหัวร่อ นางคิดในใจ

'คิดมิถึงว่าทั่งเง็กก็มีฝีมืออยู่บ้าง พอมันตั้งท่าวางปมเยี่ยงนี้ ตั๊วเจ๊กลับเป็นฝ่ายอดมิได้ ต้องเข้าไปหามันเองแล้ว'

จากนั้น นางก็ได้ยินเสียงประตูเปิด

นางทราบว่า ในที่สุดตั๊วเจ๊ของนางยังคงอดมิได้ต้องเป็นฝ่ายเข้าไป นางแม้ลอบหัวร่อในใจ แต่ใบหน้ากลับร้อนผะผ่าวจนแดงขึ้นทีละน้อย เนื่องเพราะนางได้คิดไปถึง...

นางคิดมากมายหลากหลายนัก ดังนั้นหน้าจึงได้แดงขึ้นมา

แต่นางอย่างไรก็คิดไม่ถึง ตอนนั้นกิมฮวยเนี้ยพลันส่งเสียงกรีดร้องด้วยความตระหนกตกใจ ?

เป็นเสียงร้องที่โหยหวนน่าหวาดหวั่น ผู้ได้ยินต้องสยองขวัญจนขนลุกเกรียว !

นี่มิใช่เป็นเสียงร้องของการหยอกเอินกันแล้ว และมิใช่เป็นเสียงร้องดั่งที่ทิฮวยเนี้ยครุ่นคิดในมโนภาพ จนนางก็อดมิได้ต้องกระโดดลงจากเตียงโถมไปที่ห้องนั้นบ้าง

จูลุ่ยยี้ก็นอนอยู่บนเตียง แต่กลับหลั่งน้ำตาโดยไม่มีเสียงสะอื้น

นางนับว่าเสียใจอย่างยิ่งจริง ๆ นี่กลับมิใช่เนื่องเพราะยู่ป้วยหยกมิยอมให้นางเข้าไปนอนในห้องนั่น แต่เนื่องเพราะเป็นนางรู้สึกว่า ยู่ป้วยหยกทำให้นางต้องอัปยศต่อทิฮวยเนี้ยอย่างยิ่ง

นางมิได้คิดจะนอนร่วมเตียงกับยู่ป้วยหยก ขอเพียงยู่ป้วยหยกยอมให้นางเข้าไป นห้องนั้น นางยินดีที่จะนอนอยู่บนพื้นอันเย็นเฉียบก็มิเห็นเป็นไร

นางกระทั่งยินยอมเข้าไปแล้วลอบปีนออกจากหน้าต่างหลังมา นางขอเพียงสามารถให้ทิฮวยเนี้ยได้เห็น นางกับยู่ป้วยหยกเดินเข้าไปในห้องเดียวกัน ก็เป็นที่

พึงพอแก่ใจแล้ว

กิมฮวยเนี้ยกล่าวกระไรบ้าง ? นางไม่ได้ยินเลย

แต่เสียงกรีดร้องของกิมฮวยเนี้ย นางกลับได้ยินแล้ว นางก็รู้สึกเป็นเสียงร้องที่ออกจะประหลาดพิกลน่าหวาดกลัว นางตระหนกตกใจเช่นกัน รีบกระโดดลงจากเตียงแล้วโถมออกไปบ้าง

ตอนที่จูลุ่ยยี้โถมออกนอกประตู ประตูห้องของยู่ป้วยหยก กิมฮวยเนี้ยทิฮวยเนี้ยต่างเปิดกว้าง นางพลันได้ยินเสียงร้องด้วยความตระหนกของทิฮวยเนี้ยกับย่ป้วยหยกดังออกมาจากในห้องพักของทั่งเง็ก จากนั้นได้ยินเสียงร่ำไห้ด้วยความเจ็บช้ำเสียใจของกิมฮวยเนี้ยดังขึ้นมา ถึงกับตะเบ็งจนแหบแห้งไปแล้ว !

ในห้องของทั่งเง็กเกิดเรื่องราวใดขึ้น ? !

จูลุ่ยยี้กระทั่งคิดก็ยังไม่มีเวลาขบคิด รีบโถมเข้าไปทันที แลเห็นร่างทั่งเง็กพาดขวางอยู่ริมเตียง ใบหน้าที่ความจริงคมคายอย่างยิ่ง ตอนนี้กลับกลายเป็นบิดเบี้ยวแสยะ แต่บนร่างกลับไม่มีคราบโลหิตสักน้อยนิด และไม่มีบาดแผลใด ๆ อีกด้วย มีเพียงสองมือกำไว้แนบแน่นจนเส้นบนหลังมือเบ่งโปนออกมา !

เหลียวมองกิมฮวยเนี้ยอีกครั้ง ได้ร่ำไห้จนฟุบคว่ำกับพื้น ส่วนทิฮวยเนี้ยคุกเข่าอยู่ที่ข้างกายนาง ลูบผมของนางเบา ๆ ส่งเสียงปลอบโยนอยู่พึมพำ แต่น้ำตาของนางก็ได้หลั่งไหลลงเป็นเส้นสายราวทำนบทลายแล้ว

ยู่ป้วยหยกหน้าซีดขาว ดูไปทั้งโศกเศร้า ทั้งแตกตื่น ทั้งขุ่นเคือง ทั้งสงสัย มือทั้งสองก็กำหมัดแนบแน่นจนข้อนิ้วต่างขาวซีดไป

จูลุ่ยยี้เพิ่งโถมเข้าในห้อง ก็คล้ายถูกตะปูตอกตรึงติดกับพื้นไป มิอาจเคลื่อนไหวได้อีกแล้ว ในลานตึกก็เริ่มมีเสียงผู้คนดังขึ้นมา แสดงว่ามีคนถูกเสียงกรีดร้องก่อกวนให้ตกใจตื่น ต่างคิดจะเข้ามาดูให้รู้แน่ว่าเกิดเรื่องราวใดขึ้น แต่ทว่าไม่มีผู้ใดกล้าเข้ามาโดยจริงจังนัก เนื่องเพราะคนที่ออกจากบ้านไปในถิ่นฐานห่างไกล ส่วนมากรู้จักคำ ‘รู้จักรักษาตัวรอดเป็นยอดดี’ อยู่ทุกคน มิว่าผู้ใดก็ไม่ปรารถนาไปเกี่ยวข้องกับเรื่องไร้สาระของผู้อื่น ตอแยความยุ่งยากรำคาญที่ไม่มีความจำเป็นขึ้น

ตอนนี้ยู่ป้วยหยกได้ปิดประตูไว้แล้ว มือยังสั่นระริกจนแทบไม่อาจลงกลอน จูลุ่ยยี้ก็อดมิได้ต้องกระแซะเข้าไปใกล้ ถามเสียงแผ่วเบา

“มันไฉนตายไปได้ ? !”

ยู่ป้วยหยกเพียงส่ายหน้าโดยมิได้ตอบวาจา เดินมาอุ้มซากศพทั่งเง็กวางราบบนเตียงเบา ๆ ตลอดร่างของทั่งเง็กไม่มีผิวกายส่วนใดถูกเสียดสีให้ถลอกเลยแม้แต่

น้อยนิด

"แล้วมันไฉนตายไปได้ ? !"

ยู่ป้วยหยกครุ่นคิดแล้วกลับหันไปถามจูลุ่ยยี้

"หรือมันถูกพิษ ? ถูกพิษใดกัน ?"

จูลุ่ยยี้ก็มิโต้ตอบ แต่ไปยกป้านน้ำชาบนโต๊ะขึ้นจิบคำหนึ่ง สั่นศีรษะไปมาแล้วแลบลิ้นแตะไปบนถ้วยชาอีกครั้ง ก็สั่นศีรษะอีกครา

ยู่ป้วยหยกถามโพล่งไป

"ไม่มีพิษ ?"

จูลุ่ยยี้ส่ายหน้าตอบ

"ไม่มี"

ยู่ป้วยหยกตาลุกวาวจนวูบวาบ พลันถลันไปจะง้างมือที่กำแนบแน่นของทั่งเง็กแต่จูลุ่ยยี้กลับรีบขวางเอาไว้ส่งเสียงหนัก ๆ ไป

"ให้ข้าพเจ้าเอง"

มือของทั่งเง็กกำแน่นอย่างยิ่ง จูลุ่ยยี้เพิ่งง้างนิ้วชี้ออกมา ก็มีโลหิตสด ๆ ไหลตามเป็นทาง แต่โลหิตนี้ถึงกับเป็นสีดำสนิท !

นางง้างนิ้วที่สองออกมา ก็ได้พบเห็นในฝ่ามือกำดอกไม้เหล็กมีหนามแหลมอยู่ดอกหนึ่งจนแนบแน่น หนามของดอกไม้ได้แทงเข้าไปในเนื้อฝ่ามือของมันแล้ว

จูลุ่ยยี้ถอนหายใจยาว กล่าวว่า

"นี่เป็นอาวุธลับใด ? ร้ายกาจอย่างยิ่ง กระทั่งข้าพเจ้าก็ไม่แน่จะทนทานได้"

ยู่ป้วยหยกหน้าเครียดเย็นชา เน้นทีละคำขึ้นว่า

"นี่ก็คือกระจับพิษของตระกูลทั่ง พอสะกิดโลหิตไหลสิ้นใจตายทันที สามารถปลิดชีวิตในพริบตาเดียวเท่านั้น !"

จูลุ่ยยี้งุนงงวูบหนึ่ง จึงกล่าว

"อาวุธลับตระกูลทั่ง...หรือว่ามัน...มันฆ่าตัวตายเอง ?"

ยู่ป้วยหยกถอนใจกล่าว

"เมื่อสามเดือนก่อนมันอาจบางทีฆ่าตัวตายได้ แต่ตอนนี้..."

ยู่ป้วยหยกมิได้กล่าววาจาจบคำ มีแต่กวาดตาอันหม่นหมองรันทดไปทางกิมฮวยเนี้ย

ตอนนี้ ทั่งเง็กนับว่าไม่มีความจำเป็นต้องฆ่าตัวตายแล้วจริง ๆ

จูลุ่ยยี้พลันส่งเสียงดัง ๆ

"ต้องเป็นมัน ต้องเป็นเอี้ยจื้อกังแน่ !"

บทที่ 63

ลิกล้ำยากหยั่งถึง

ฟ้าสว่างแล้ว กิมฮวยเนี้ยมิเพียงเริ่มสงบเยือกเย็นลงได้ กระทั่งยังดูไม่ออกว่า มีความโศกเศร้าเสียใจอย่างไร นางยังนำเงินทองออกมาจำนวนมาก สั่งให้ผู้รับใช้ในโรงเตี๊ยมไปดูที่ดี ๆ ในสุสาน ไปซื้อโลงดีเยี่ยมมา ไม่ถามราคา ขอเพียงให้เร็วเท่านั้น กับเรื่องปลีกย่อยเล็ก ๆ น้อย ๆ นางยังต้องเป็นผู้บงการดูแล และยังเปลี่ยนเสื้อผ้าให้กับทั่งเง็กด้วยมือของนาง มิว่าผู้ใดปลอบเตือนนางอย่างไร นางทั้งไม่ยอมรับฟัง และไม่ยอมพักผ่อน และทั้งยังไม่ยอมให้ผู้อื่นช่วยเหลือนางอีกด้วย

พวกยู่ป้วยหยกต่างนั่งอยู่ที่ริมหน้าต่าง จับตามองนางที่วุ่นไปวุ่นมาด้วยความสมเพช

จูลุ่ยยี้ส่งเสียงละห้อยขึ้น

"ให้นางกระทำงานเสียบ้างก็ดีอยู่ คนเราหากมีงานยุ่งมาก ๆ ก็จะลืมความโศกเศร้าเสียใจไปได้เอง"

ยู่ป้วยหยกกล่าวด้วยสีหน้าหม่นหมอง

"น่ากลัวความโศกเศร้าเสียใจนี้ นางยากจะลืมไปได้แน"

ทิฮวยเนี้ยที่นั่งก้มศีรษะต่ำอยู่ตลอดมา ตอนนี้พลันเอยขึ้นว

"ท่านเห็นว่าเป็นฝีมือชั่วร้ายของเอี้ยจื้อกังจริง ๆ ?"

จูลุ่ยยี้ตอบไปทันที

"นอกจากมันแล้วยังมีผู้ใด ?"

ทิฮวยเนี้ยกัดริมฝีปากแรง ๆ แล้วกล่าว

“ตอนอยู่นอกฉางข้าวมันไฉนไม่ลงมือ ?”

ยู่ป้วยหยกฝืนยิ้มกล่าวว่า

“อาจบางทีมันมีความเห็น พวกเราอย่างไรก็หนีจากเงื้อมมือมันไปไม่พ้น ดังนั้นต้องการทรมานพวกเราเล่นสักหลายวัน มันถูกข้าพเจ้าหลอกลวงไปครั้งหนึ่ง จะต้องมาทวงคืนทั้งต้นทั้งดอกเป็นแน่นอน”

ทิฮวยเนี้ยอึ้งอยู่ครู่หนึ่งจึงพึมพำเบา ๆ

“มันนับเป็นบุคคลเยี่ยงนี้จริง ๆ และก็มีบุคคลเยี่ยงมันเท่านั้น จึงกระทำเรื่องเช่นนี้มาได้”

นางเงยหน้าเขม็งมองยู่ป้วยหยกแล้วเน้นทีละคำ

“อาจบางทีมันยังลอบสะกดรอยตามพวกเราอยู่มิได้ผละหนีไป ?”

ยู่ป้วยหยกร้องอืมม์ขึ้นเบา ๆ สายตาทิฮวยเนี้ยจึงเบือนออกจากใบหน้ายู่ป้วยหยกเหม่อมองไปยังต้นเอี๋ยงที่โดดเดี่ยวอยู่ในลานด้วยประกายอันชืมเชา กิ่งใบของลำต้นที่เดียวดายอยู่ใต้สายลมตะวันตก ดูไปรู้สึกน่าเวทนากระไรปานนั้น

นางเชื่องชืมเซาอยู่เป็นครู่ใหญ่ จึงส่งเสียงช้า ๆ ขึ้น

“ข้าพเจ้าทราบ มันฆ่าเพียงคนเดียวต้องไม่พอแก่ใจเด็ดขาด มันต้องฆ่าทีละคนฆ่าอย่างช้า ๆ จนกว่าจะฆ่าพวกเราหมดสิ้นจึงยอมยุติ”

สายตาจูลุ่ยยี้เพิ่งเบือนมองตามไปที่ต้นเอี๋ยง พอได้ยินคำนี้นางอดมิได้ต้องสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บขึ้นเฮือกหนึ่ง คล้ายดั่งเป็นเช่นต้นไม้โดดเดี่ยวเดียวดายพอถูกลมตะวันตกที่เหน็บหนาวคุกคาม สั่นไหวใบร่วงพรูก็ปาน

อีกเนิ่นนานให้หลัง ยู่ป้วยหยกจึงหัวร่อเบา ๆ แล้วกล่าวขึ้น

“ต้องการฆ่าพวกเราให้ตายหมดสิ้นน่ากลัวมิใช่ง่ายดายนัก”

รอจนเมื่อคนทั้งหลายนึกถึงกิมฮวยเนี้ยอีกครา นางมิได้อยู่ในลานตึกแล้ว

ลมตะวันตกยิ่งกรรโชกรุนแรง สายตาอันเย็นชาอำมหิตของเอี๋ยจือกัง คล้ายดั่งละลายเข้ารวมกับลมตะวันตกนี้ จับจ้องคุมเชิงอยู่ทุกวันเวลา ทุกสถานที่!

จูลุ่ยยี้กระชับปกเสื้อแนบแน่น กล่าวเสียงแผ่วเบา

“เจ้เจ๊ของท่านไปที่ใดแล้ว ท่านดูว่านางจะ...”

วาจานางไม่ทันจบคำ ทิฮวยเนี้ยก็ได้วิ่งปราดออกไปแล้ว

จูลุ่ยยี้ถอนหายใจยาว กลาวด้วยความรันทด

“ทั่งเง็กพอตาย ข้าพเจ้ากลัวจริง ๆ ว่ากิมฮวยเนี้ยก็จะ...”

ยู่ป้วยหยกคล้ายไม่ปรารถนาได้ยินคำฆ่าตัวตายจากปากนางเป็นอย่างยิ่ง จึงสอดคำไปทันที

• "นางดูแล้วรู้สึกเข้มแข็งอย่างยิ่ง พวกเจ๊ม่วยของนาง ล้วนมิใช่เป็นคนอ่อนแอไร้ความสามารถเยี่ยงนั้น"

จูลุ่ยยี้กล่าวขึ้นบ้าง

"หากนางเศร้าเสียใจอย่างยิ่ง ข้าพเจ้ากลับวางใจไม่น้อย แต่ทว่านางกลับพลันแปรเปลี่ยนเป็นเยือกเย็นเกินไป ดรุณีนางใดก็ตาม จะไม่มีการเลิกละความเศร้าเสียใจได้รวดเร็วปานนี้เป็นเด็ดขาด"

ยู่ป้วยหยกครุ่นคิดจนเงียบขรึม พลันพบเห็นจูลุ่ยยี้ในสองวันนี้คล้ายดังเติบใหญ่ขึ้นอีกมากหลายแล้ว พลันแปรเปลี่ยนเป็นรู้ความขึ้นอีกมากหลายจริง ๆ

จูลุ่ยยี้กลอกตาไปมา คล้ายดั่งสังเกตความในใจของยู่ป้วยหยกออกได้ก็ปานก้มศีรษะกล่าวเบา ๆ

"ทารกชายคนหนึ่ง ปกติจะต้องผ่านเวลายาวนานอย่างยิ่งจึงจะเติบใหญ่สมบูรณ์ แต่ทารกหญิงกลับผิดแปลกกัน ทารกหญิงนั้นปกติเติบใหญ่เร็วกว่าทารกชายมากหลายนัก มีบางครั้ง กระทั่งยังเติบใหญ่ในชั่วเวลาคืนเดียวเท่านั้น !"

ย่ป้วยหยกยังคงครุ่นคิดเงียบขรึม เนื่องเพราะมิทราบควรกล่าวกระไรออกไป

ยู่ป้วยหยกพลันนึกถึงคนผู้หนึ่งเคยกล่าวไว้

"ดรุณีมิว่ามีอายุเท่าใด ขอเพียงเป็นภรรยาผู้คน นางก็จะกลายเป็นผู้ใหญ่โดยสมบูรณ์ในชั่วเวลาคืนเดียว"

ยู่ป้วยหยกมิทราบ ที่จูลุ่ยยี้กล่าวเป็นความหมายนี้หรือไม่? และมิกล้าถามไปอีกด้วย

ยู่ป้วยหยกนับว่าไม่กล้าถกถึงเรื่องนี้เลยจริง ๆ

โชคดียิ่งที่ทิฮวยเนี้ยได้กลับมาในเวลานั้น กิมฮวยเนี้ยถึงกับเดินตามเข้ามาบ้างนางได้เปลี่ยนเสื้อผ้าอีกชุดหนึ่ง มิเพียงใหม่เอี่ยมเท่านั้น สีถึงกับสดใสกระจ่างตาและบนเสื้อยังปักโบตั๋นที่เบ่งบานไว้อีกหลายดอกด้วย

มิว่าอย่างไร นางตอนนี้ไม่สมควรสวมเสื้อผ้าเยี่ยงนี้เด็ดขาด ในใจยู่ป้วยหยกกำลังขบคิดด้วยความประหลาดสงสัยที่นางไฉนต้องเปลี่ยนมัน ส่วนนัยน์ตาก็จับไปบนเสื้อผ้านางโดยไม่รู้ตัว

มาตรแม้นดวงตากิมฮวยเนี้ยยังคงแดง แต่ใบหน้าถึงกับทาแป้งอยู่บาง ๆ นางทรุดกายนั่งลงที่ตรงข้ามยู่ป้วยหยก ถึงกับพลันหัวร่อให้ยู่ป้วยหยกแล้วกล่าว

“ท่านรู้สึกว่า เสื้อผ้าชุดนี้ของข้าพเจ้าน่าดูหรือไม่ ?”

มิว่าผู้ใดก็คิดไม่ถึง ในเวลาเยี่ยงนี้นางจะกล่าววาจาเยี่ยงนี้ออกมาได้ !

ยู่ป้วยหยกก็ต้องงุนงงไปวูบหนึ่ง จึงฝืนยิ้มตอบว่า

“น่าดูยิ่ง”

กิมฮวยเนี้ยยิ้มเล็กน้อย กล่าวสืบไป

“มารดาเคยบอกกับข้าพเจ้า หากผู้ใดรู้สึกสกปรกอย่างยิ่ง อิดโรยระโหยอย่างยิ่งให้ดีที่สุดแล้วควรเปลี่ยนเสื้อผ้าใหม่ทั้งชุดก็จะรู้สึกปลอดโปร่งสบายขึ้นได้บ้าง”

ยู่ป้วยหยกถอนหายใจกล่าว

“ท่านรู้สึกปลอดโปร่งขึ้นกว่าเดิมจริง ๆ ?”

กิมฮวยเนี้ยกลับคล้ายมิได้ยินคำพูดนี้ของยู่ป้วยหยก นางเพียงลูบคลำโบตั๋นที่บนเสื้อเบา ๆ พลันหันมาแย้มยิ้มให้ยู่ป้วยหยกแล้วกล่าว

“‘โบตั๋นดอกนี้เป็นข้าพเจ้าปักด้วยมือ เสื้อตัวนี้กระทั่งทั่งน้อยก็ยังมิเคยเห็นข้าพเจ้าสวมใส่ ท่าน...ท่านนับเป็นบุรุษคนแรกที่เห็นข้าพเจ้าสวมใส่เสื้อผ้าชุดนี้”

นางกล่าวเสียงนุ่มนวลน่าฟัง จูลุ่ยยี่ที่อยู่ด้านข้างนับว่าฟังจนงงงันไปแล้วคิดอยู่ในใจ

‘นางเหตุไฉนกล่าววาจาประดานี้กับยู่ป้วยหยก ? หรือทั่งเง็กเพิ่งตายไม่ถึงครึ่งวันนางก็คิดจะมายั่วยวนบุรุษอื่นแล้ว ?’

ดวงตาจูลุ่ยยี่ต้องเบิ่งขึ้นจนกลมกว้าง นางแม้ก็ทราบว่ามิอาจเป็นไปได้เท่าใดนักแต่ยังคงอดมิได้ต้องขบคิดเยี่ยงนี้ ยังคงอดมิได้ต้องมีโทสะขึ้น !

ได้ยินกิมฮวยเนี้ยกล่าวสืบไป

“ฟังว่า คนครัวในโรงเตี๊ยมนี้มีฝีมือประกอบอาหารเยี่ยมยิ่ง ข้าพเจ้าได้สั่งอาหารที่มันมีความชำนาญเป็นพิเศษมาโต๊ะใหญ่ เราทั้งหลายเหน็ดเหนื่อยกันมาตลอดทั้งวันแล้ว ควรจะได้ดื่มให้สมใจสักจอกสองจอก”

สามีในอนาคตของนางเพิ่งตาย นางถึงกับคิดจะดื่มสักจอกสองจอกได้ ?!

จูลุ่ยยี้อดมิได้ต้องส่งเสียงดัง ๆ ขึ้น

“ท่านกลืนกินลง ?”

กิมฮวยเนี้ยหัวร่อเบา ๆ กล่าวว่า

“คนตายแล้วไม่อาจฟื้นคืนชีวิต พวกเราไยต้องเศร้าเสียใจให้เกินไปนัก ? คนเมื่อตายก็นับว่าแล้วเลิกกันไป ผู้ที่ยังมีชีวิตอยู่ สมควรถนอมตัวไว้ให้มากจึงประเสริฐ มิเช่นนั้น ผู้ตายที่อยู่ในปรภพ ยิ่งไม่อาจหลับตาสู่ความสุขสงบได้”

วาจาประดานี้ ความจริงควรเป็นผู้อื่นกล่าวมาปลอบแก่นางจึงถูกต้อง แต่ตอนนี้นางกลับกล่าวปลอบผู้อื่นเสียได้ จูลุ่ยยี้ต้องฟังจนปากอ้าตาค้าง ตะลึงลานไปแล้ว !

ตอนนั้น ผู้รับใช้ได้ลำเลียงสุราอาหารมาโต๊ะใหญ่จริง ๆ กิมฮวยเนี้ยเป็นคนรับจานวางไว้ เป็นคนรินสุราเอง จากนั้นยกจอกขึ้นชูเสมอหน้า แย้มยิ้มพลางกล่าวว่า

“มา ! พวกเราคว่ำจอกนี้กันก่อน”

ยู่ป้วยหยกลังเลใจอยู่ คล้ายดั่งได้พบเห็นพิรุธใดแล้ว และก็คล้ายดั่งคิดจะกล่าวกระไร ตอนกิมฮวยเนี้ยรินสุราสายตายู่ป้วยหยกจับนิ่งอยู่ที่มือนางมิเคยกะพริบ

แต่จูลุ่ยยี้กลับสนใจสายตายู่ป้วยหยกอยู่ตลอดเวลา นางเข้าใจยู่ป้วยหยกอาจบางทีไม่ดื่มสุราจอกนี้ แต่ยู่ป้วยหยกกลับยกจอกดื่มแห้งไปในรวดเดียว

วาจาที่มาถึงริมฝีปาก พลอยติดตามสุราจอกนี้กลับเข้าไปในท้องยู่ป้วยหยกอีกครั้ง

กิมฮวยเนี้ยกล่าวขึ้น

“จูโกวเนี้ยท่าน...”

จูลุ่ยยี้ส่งเสียงดัง ๆ ทันที

“ท่านมีอารมณ์ปลอดโปร่งมาดื่มสุรา แต่ข้าพเจ้ากลับไม่มีอารมณ์นี้ !”

กิมฮวยเนี้ยหัวร่อพลางกล่าว

“อย่างไรก็ตาม สุราจอกนี้ข้าพเจ้าจะต้องดื่มลงไปแน่ จูโกวเนี้ยท่าน...”

จูลุ่ยยี้แค่นเสียงเย็นชา

“อย่างไรก็ตาม สุราจอกนี้ข้าพเจ้าไม่ดื่ม !"

กิมฮวยเนี้ยคล้ายยังแย้มยิ้มอย่างนุ่มนวล จับตามองจอกสุราในมือแน่วนิ่งสีเหลืองสดใสของสุรา ใต้แสงอาทิตย์ที่ลูบไล้ ดูไปคล้ายดั่งเป็นสีแดงของโลหิตก็ปาน

ในรอยยิ้มที่นุ่มนวลของนาง ได้เริ่มปรากฏแววรันทดหดหู่ขึ้นทีละน้อย เอื่อนเบา ๆ

“ขอเชิญชวนท่านร่ำอีกจอกใหญ่ ออกพ้นด่านไปไร้คนคุ้นเคย...”

นางยกจอกสุราดื่มลงไปอย่างรวดเร็วแล้ว พลันกล่าวอย่างยิ้มแย้มอีกครั้ง

“เราไฉนว่าไม่มีคนคุ้นเคยได้ ? เราอย่างน้อยยังมีทั่งน้อยอีกคนหนึ่ง !”

จอกสุราที่ทิฮวยเนี้ยเพิ่งยกขึ้นมาพลันร่วงหล่นลงกับพื้นดังเปรื่องใหญ่ แตกกระจายเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย สีหน้านางก็แปรเปลี่ยนเป็นหดหู่รันทด กรีดร้องขึ้น

“ตั๋วเจ๊ท่าน...”

กิมฮวยเนี้ยกล่าวเสียงนุ่มนวล

"เราปกติอย่างยิ่ง เราเบิกบานใจอย่างยิ่ง, เรานับว่าไม่เคยมีความเบิกบานใจดั่งนี้มาก่อนเลยจริง ๆ เนื่องเพราะเราทราบแล้วว่า นับแต่นี้จะได้อยู่ร่วมกับมันไปตลอดกาลนาน ไม่มีผู้ใดสามารถมาพรากเราสองให้แยกจากกันได้อีกแล้ว !"

จูลุ่ยยี้ตอนนี้จึงตระหนกตกใจขึ้นจริง ๆ ชิงจอกสุราเบื้องหน้านางมา ยู่ป้วยหยกก็ได้ผุดลุกขึ้นด้วยความตระหนก กิมฮวยเนี้ยกุมมือจูลุ่ยยี้ไว้ กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"ท่านมิต้องชิม ในสุรานี้ไม่มีพิษ"

จลุ่ยยี้โพล่งขึ้น

"แต่ท่าน...ท่าน .."

กิมฮวยเนี้ยกล่าวเสียงนุ่มนวลต่อไป

"พิษได้อยู่ในหัวใจข้าพเจ้าก่อนแล้ว พริบตาแรกที่ข้าพเจ้าพบเห็นทั่งน้อยตายไปข้าพเจ้าก็ได้..."

นางมิได้กล่าววาจานี้จบประโยค

อย่างน้อย นางตายโดยไม่มีความเจ็บปวดขมขื่น นางมีชีวิตอยู่จึงจะเจ็บปวดขมขื่น !

สนธยามาอีกคราหนึ่งแล้ว

ลมตะวันตกคร่ำครวญหวนไห้อยู่ เสียงน้ำที่ห่างไกลก็กำลังคร่ำครวญหวนไห้!

จูลุ่ยยี้เหม่อมองดูหลุมฝังศพใหม่เบื้องหน้า พลันร่ำไห้ขึ้นด้วยความโศกเศร้ารันทด สุดท้าย อดมิได้ต้องส่งเสียงขึ้น

"ข้าพเจ้าเหตุไฉนไมดื่มสุราจอกนั้น ? เหตุไฉนไม่ดื่มสุราจอกนั้น ?!"

เมฆดำลอยมาบดบังอาทิตย์อัสดง คล้ายดั่งกระทั่งแสงสีที่หลงเหลือตอนสนธยายังตระหนี่ความสว่างในคราสุดท้ายของมัน มิยอมให้มวลหมู่มนุษย์ได้ไปรับแสงสว่างคราสุดท้ายก่อนที่วิกาลอันมืดมิดจะมาเยือน !

มาตรแม้นไม่มีฝน แต่ท้องฟ้ากลับมืดครึ้มหนักอึ้งยิ่งกว่าตอนมีฝนเสียอีก

จูลุ่ยยี้หลั่งน้ำตากล่าว

"ที่แท้นางตกลงใจจะตายอยู่ก่อนแล้ว ข้าพเจ้าไฉนสังเกตไม่ออก ? ไฉนไม่ทราบก่อน ? เหตุไฉนยังต้องตำหนินาง...?!"

ยู่ป้วยหยกเหม่อมองดูเนินดินที่เบื้องหน้า นึกถึงบุรุษสตรีที่มากรักทั้งสองนี้ เหตุไฉนบุรุษสตรีที่มีใจรักอันลึกซึ้งตราตรึงมักจะมีบั้นปลายเป็นมูลดินกองเดียวเท่านั้น ?!

ยู่ป้วยหยกลอบเช็ดน้ำตา กล่าวว่า

“ไปเถิด”

จูลุ่ยยี้เงยหน้าขึ้นทันที ร้องเสียงแหบพร่า

“ไปเถิด ? หรือท่านรู้จักกล่าวแต่สองคำนี้เท่านั้น ?”

ยู่ป้วยหยกอึ้งอยู่เป็นเวลาเนิ่นนาน จึงกล่าวด้วยสีหน้าหม่นหมอง

“ข้าพเจ้ายังมีใดว่ากล่าวได้ ? ข้าพเจ้ายังสามารถว่ากล่าวอย่างไรได้ ?”

ทิฮวยเนี้ยพลันกล่าวขึ้นบ้าง

“อย่างน้อยที่สุด พวกเราไม่สมควรหลั่งน้ำตาในที่นี้ !”

จูลุ่ยยี้หันขวับไปกล่าวเสียงกระด้าง

“เพราะเหตุใด ? เพราะเหตุใด ?...”

ทิฮวยเนี้ยกวาดตามองรอบข้าง คล้ายดั่งเสาะหาเงาปิศาจที่ซ่อนตัวอยู่ในลมตะวันตก หรือแอบแฝงอยู่ในม่านวิกาลที่คลี่คลุมมา สุดท้ายจึงเน้นทีละคำขึ้นว่า

“เนื่องเพราะหากมันได้เห็นพวกเราเจ็บแค้นจนหลั่งน้ำตา มันต้องมีความลิงโลดยินดียิ่ง พวกเราเหตุไฉนต้องให้มันลิงโลดยินดี ? พวกเรามีน้ำตา ไฉนไม่ไปหลั่งในสถานที่อื่น ๆ ?”

มิว่าผู้ใดต่างเดาออกได้ ‘มัน’ ที่นางกล่าวคือผู้ใดกัน ?

สายตาจูลุ่ยยี้จึงอดสอดส่ายมองไปรอบข้างไม่ได้บ้าง ในม่านวิกาล หรือจะมีดวงตาอำมหิตคู่หนึ่ง ซึ่งมีแววเย้ยหยันลำพอง กำลังลอบมองพวกนางหลั่งน้ำตาอยู่จริง ๆ ?

ยู่ป้วยหยกยกแขนเสื้อเช็ดรอยเปื้อนจากมูลดินบนหลักหินหน้าหลุมศพเบา ๆ . แล้วกล่าว

“ไปเถิด”

จูลุ่ยยี้พลันผุดลุกขึ้นกล่าวเสียงหนัก ๆ

“ไป”

กระทั่งดาวดวงแรกยังมิได้ปรากฏขึ้นขอบฟ้า ตอนนี้เป็นเวลาที่ฟ้าดินมืดครึ้มที่สุด พวกทั้งสามเดินเลาะตามริมน้ำที่ครวญคร่ำคล้ายร่ำไห้เดินไปโดยไม่มีเสียงสนทนาว่ากล่าว

ยู่ป้วยหยกเดินเร็วที่สุด และแต่ละก้าวต่างเหยียบอย่างหนักหน่วง คล้ายคิด

จะเหยียบพื้นดินที่ใต้เท้าให้แหลกละเอียด เหยียบพสุธาอันกว้างใหญ่ให้พังพินาศไป !

ในที่สุด ทั่งเจ็กยังคงต้องตาย !

ความหวังเพียงหนึ่งเดียวของยู่ป้วยหยกต้องสะบั้นไปอีกแล้ว !

ยู่ป้วยหยกคล้ายดั่งหมดหวังโดยสิ้นเชิง ถูกทอดทิ้งโดยสิ้นเชิง เนื่องเพราะมิว่าจะดิ้นรนต่อสู้เพียงใด มานะพยายามเพียงไหน ฝ่ายตรงข้ามเพียงโบกมือเบา ๆ ก็ได้จู่โจมความหวังของยู่ป้วยหยกจนพังพินาศไปโดยสิ้นเชิง !

ขุนเขาใต้เมฆดำ ดูไปมีความยิ่งใหญ่กระไรปานนั้น ลึกลับกระไรปานนั้น ไม่อาจโยกคลอนให้หวั่นไหวแม้แต่น้อยนิด คู่มือของยู่ป้วยหยก กลับยิ่งใหญ่ไปกว่าขุนเขาบรรพต และสูงส่งจนมิอาจตะกายขึ้นแตะต้องสัมผัส ดุจดั่งเมฆดำที่เบื้องหน้า !

มิว่าผู้ใดเมื่อเผชิญกับคู่มือเยี่ยงนี้ มีแต่ต้องยอมรับความพ่ายแพ้เท่านั้น !

จูลุ่ยยี้แม้เร่งฝีเท้าอยู่ข้างกายยู่ป้วยหยก แต่กลับไม่กล้าส่งเสียง เนื่องเพราะนางเข้าใจอารมณ์ของยู่ป้วยหยกตอนนี้กระจ่าง นางมิทราบควรกล่าวอะไรออกไปจริง ๆ

มิทราบเดินเนิ่นนานปานใด ยู่ป้วยหยกพลันส่งเสียงดัง ๆ ขึ้น

“เราเหตุใดต้องเลิกล้ม ? เราเหตุใดต้องท้อแท้สิ้นหวัง ? แม้นับว่าครานี้เราพ่ายแพ้ แต่คราหน้าเรายังมีโอกาสอยู่ นับว่าคราหน้าพ่ายแพ้ไปอีกครั้ง ยังมีโอกาสต่อไปอีกครา ใช่หรือไม่ ?”

ยู่ป้วยหยกแม้จะกล่าวกับตัวเอง แต่จูลุ่ยยี้ยังคงเงยหน้าขึ้นมอง ดวงตาเปี่ยมประกายนุ่มนวลเจิดจ้าและเปี่ยมประกายนิยมชมเชย กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

“มิผิด ! ขอเพียงพวกเรามิได้ล้มลงไป ย่อมมีสักวันที่พวกเราพิชิตจนมันโค่นล้มลงไปบ้าง !”

ยู่ป้วยหยกยืดอกเชิดหน้า กล่าวต่อลมที่กรรโชกพัดพา

“มิผิด ต้องมีวันเยี่ยงนั้นสักวันหนึ่ง”

หยุดเล็กน้อยแล้ว กล่าวสืบต่อไป

“ตอนนี้ แม้ทั่งเจ็กตายไปแล้วแต่พวกเรายังต้องรีบเร่งไปที่ทั่งแกจึง พวกเราต้องไม่ยอมให้คนเลี้ยงลาผู้นั้นไปวางก้ามใช้อำนาจอิทธิพลในที่นั้นเด็ดขาด !”

พอได้ยินคำ ‘คนเลี้ยงลา’ จูลุ่ยยี้ก็แย้มยิ้มขึ้นมาโดยไม่รู้ตัว กล่าวว่า

“ถูกต้อง พวกเราต้องบีบบังคับจนมันกลับไปเลี้ยงลาอีก ทิโกวเนี้ย ท่านว่า...”

นางเพิ่งหันกลับไปเรียกทิโกวเนี้ย วาจาพลันชะงักงันลงกลางคัน คล้ายดั่งมีมือเย็นยะเยียบที่ไร้สภาพเค้นคอหอยของนางไว้ในฉับพลันทันทีก็ปาน

ทิฮวยเนี้ยมิได้อยู่ที่ด้านหลังพวกนาง !

ทิฮวยเนี้ยถึงกับหายตัวไปแล้ว !

ตอนพวกนางเดินเลาะตามริมน้ำมา ทิฮวยเนี้ยเดินตามหลังทั้งสองอยู่ตลอดเวลา นางคล้ายไม่ปรารถนาสอดแทรกเข้าไปในระหว่างกลางยู่ป้วยหยกกับจูลุ่ยยี้ และก็คล้ายกลัวจะเป็นชนวนให้จูลุ่ยยี้ชิงชังรังเกียจ ดังนั้นนางจึงรักษาระดับห่างจากทั้งสองอยู่ช่วงหนึ่งเสมอ แต่ช่วงนี้มิได้ห่างไกลเท่าใดนัก

บัดนี้ จูลุ่ยยี้เพ่งตามองไป เพียงเห็นระลอกที่เป็นประกายระยิบระยับทอดยาวสุดสายตาเท่านั้น แต่ไม่เห็นเงาร่างของทิฮวยเนี้ย !

มือจูลุ่ยยี้เย็นเฉียบไปแล้ว ส่งเสียงร้องดัง ๆ

"ทิโกวเนี้ย ทิฮวยเนี้ย ท่านอยู่ที่ใด ?"

ในสายลมตะวันตกมีเสียงตะเบ็งร้องแว่วมาเป็นระยะ ๆ

"ท่านอยู่ที่ใด...? ท่านอยู่ที่ใด ?..."

แต่นั่นเป็นเพียงเสียงสะท้อนของจูลุ่ยยี้เท่านั้น !

ยู่ป้วยหยกหน้าเปลี่ยนสีไปเช่นกัน พลิ้วกายถอยปราดแล้วพุ่งกลับมาอีกครา คว้ามือจูลุ่ยยี้ไว้วิ่งกลับไปตามริมน้ำอย่างรวดเร็ว

ม่านฟ้าอันมืดมัว มิทราบมีแสงดาวขึ้นตั้งแต่เมื่อใด ลูบไล้อยู่บนลำน้ำ ผิวน้ำสะท้อนแสงดาวขึ้นเป็นประกาย บริเวณริมน้ำคล้ายมีแสงสว่างกว่าที่อื่น ๆ อีกมากหลาย

แต่ทั้งสองยังคงมองหาเงาร่างทิฮวยเนี้ยไม่พบ

มือของจูลุ่ยยี้เย็นเฉียบคล้ายน้ำแข็งแล้ว แต่นางยังรู้สึก มือยู่ป้วยหยกยิ่งเย็นกว่านางเสียอีก นางบีบนิ้วทั้งสองของยู่ป้วยหยกแนบแน่น กล่าวเสียงแหบพร่า

"ท่านคิดว่านาง...นางจะผละไปโดยไม่อำลาได้หรือไม่ ?"

"นางเหตุใดต้องผละไปโดยไม่อำลา ?"

จูลุ่ยยี้กัดริมฝีปากกล่าว

"อย่างนั้น นาง...หรือนางถูกเอี้ยจื้อกัง..."

ยู่ป้วยหยกพลันก้มตัวเก็บรองเท้าปักขึ้นจากพื้นมาข้างหนึ่ง จูลุ่ยยี้จำได้ว่าเป็นรองเท้าของทิฮวยเนี้ย คอหอยของนางถูกอัดจนไม่มีเสียงดังออกมาทันที

ตอนทิฮวยเนี้ยอยู่ นางหวังแต่ให้ทิฮวยเนี้ยไปเสียไกล ๆ ยิ่งไกลยิ่งประเสริฐ ขอเพียงทิฮวยเนี้ยเหลือบแลยู่ป้วยหยกแว่บหนึ่ง นางก็รู้สึกไม่สบายใจอย่างยิ่ง

แต่ตอนนี้ ทิฮวยเนี้ยไปแล้วจริง ๆ ไม่อาจย้อนกลับมาได้อีกตลอดกาลนาน จูลุ่ยยี้กลับรู้สึกโศกเศร้าเสียใจยิ่ง นางมองรองเท้าปักข้างนั้น น้ำตาหลั่งไหลลงอาบหน้าอีกครา

นางขุดหลุมเล็ก ๆ ที่ข้างริมน้ำ ฝังรองเท้าปักข้างนั้นแล้วพลันกล่าวขึ้น

"นางอาจบางทีปลีกตัวไปเอง อาจบางทีมิได้ถูกเอี้ยจื้อกังประทุษร้าย ?"

ยู่ป้วยหยกถอนหายใจยาว กล่าวด้วยสีหน้าหม่นหมอง

"อาจบางที"

จลุ่ยยี้กล่าวขึ้นอีก

"หากนางถูกเอี้ยจื้อกังประทุษร้ายตายไปจริง พวกเราไฉนไม่ได้ยินเสียงแม้แต่น้อยนิด ? แม้นับว่านางไม่มีฝีมือต่อต้าน แต่อย่างน้อย ย่อมสามารถส่งเสียงร้องมาได้จึงถูกต้อง ?"

ยู่ป้วยหยกผงกศีรษะ กล่าว

"มิผิด"

จูลุ่ยยี้กล่าวสืบต่อไป

"อย่าว่าแต่คนเมื่อตายแล้วก็ต้องมีซากศพ และพวกเรามิเพียงหาซากศพนางไม่พบเท่านั้น กระทั่งร่องรอยพิรธสักเล็กน้อยก็ไม่มี หรือนางจะพลัน..."

กล่าวถึงตอนนี้ จูลุ่ยยี้พลันยกมือปิดหน้าร่ำไห้ขึ้นอีกครา ร้องเสียงแหบแห้งว่า

"ข้าพเจ้าไยต้องหลอกลวงตัวเอง นางถูกเอี้ยจื้อกังประทุษร้ายไปชัด ๆ แล้ว ข้าพเจ้าหลอกลวงตัวเองจะมีประโยชน์ใดกัน ? ข้าพเจ้ารู้อยู่แต่แรกว่า เอี้ยจื้อกังต้องไม่ยอมปล่อยนางผ่านมือเด็ดขาด ข้าพเจ้าทราบ มันต้องไม่ยอมให้พวกเรามีชีวิตรอดไปถึงทั้งแกจึง ตั้งใจจะฆ่าพวกเราทิ้งให้หมดสิ้นทุกคนอยู่นานแล้ว"

ยู่ป้วยหยกอึ้งเป็นเวลาเนิ่นนาน จึงกล่าวขึ้น

"ไปเถิด"

จูลุ่ยยี้กระโดดขึ้นมากล่าว

"ถูกต้อง พวกเราไป ไปหามัน !"

"พวกเราไม่ไปหามัน"

"เพราะเหตุใด ?"

"พวกเรารอคอยให้มันมาหาพวกเรา !"

จูลุ่ยยี้กัดริมฝีปากถอนใจ กล่าวว่า

"มิผิด ในเมื่อมันต้องมาหาพวกเราแน่ พวกเราไยต้องไปหามัน แต่ทว่า..."

นางเงยหน้ามองยู่ป้วยหยกแล้วกล่าวสืบไป

“หรือพวกเราจะรอมันอยู่ในที่นี้ ?”

“พวกเราไปที่ทั้งแกจึง มิว่าอย่างไรก็ตาม พวกเราต้องไปให้ได้ !”

สีหน้ายู่ป้วยหยกเด็ดเดี่ยวกระไรปานนั้น มิว่าผู้ใดเมื่อเห็นการตกลงใจเยี่ยงนี้ของยู่ป้วยหยกต่างทราบทันที ไม่มีเรื่องราวใดในโลกสามารถโยกคลอนจิตใจยู่ป้วยหยกให้หวั่นไหวได้อีกแล้ว

จูลุ่ยยี้ก็ถูกความเด็ดเดี่ยวอันหนักแน่นของยู่ป้วยหยกระบาดใส่ พลอยแปรเปลี่ยนเป็นหนักแน่นขึ้นมาเช่นกัน ส่งเสียงดัง ๆ ว่า

“ถูกต้อง ! พวกเราต้องมีชีวิตไปให้ถึงทั้งแกจึง แม้ตายกลายเป็นผีก็ต้องไปทั้งแกจึงให้ได้”

นางกล่าวด้วยเสียงดังเป็นพิเศษ คล้ายดั่งกลัวคนที่ซ่อนตัวอยู่ในความมืดกำลังรอมาฆ่าพวกนางจะไม่ได้ยิน และก็คล้ายดั่งต้องการให้ผู้คนทั้งแผ่นดิน ต่างมาทราบการตกลงใจของพวกนางด้วย

ยู่ป้วยหยกตบไหล่นางเป็นทีชมเชย คว้ามือนางแล้วไม่ยอมคลายออกไปอีก เนื่องเพราะกลัวอย่างยิ่งว่า พอคลายมือออกไปอีก นางก็จะเป็นเช่นดังทิฮวยเนี้ยพลันสาบสูญไปจากพื้นแผ่นดิน มาตรแม้นยู่ป้วยหยกก็ทราบ ด้วยกำลังของตนทั้งสอง อาจมิใช่คู่มือของศัตรูอันน่าสะพรึงกลัวผู้นั้นก็ได้

นับแต่นี้ เส้นทางที่จะเดิน ยิ่งนานยิ่งคับขันลำเค็ญแล้ว

ทั้งสองไม่กล้ามีความชะล่าเลินเล่อแม้แต่น้อยนิด เนื่องเพราะทั้งสองทราบดีมิว่าเป็นความเลินเล่อเพียงน้อยนิดสักปานใด ต่างพอจะเป็นชนวนให้ภัยมาคร่าชีวิตได้

เอี้ยจื้อกังพร้อมที่จะกระโดดออกมาจากในเงามืดทุกเวลา ด้วยพลังฝีมืออันสูงส่งจนมิอาจหยั่งคะเนของมัน จู่โจมเข้าปลิดชีวิตของทั้งสองได้โดยไม่ยากนัก

แต่ทว่า ฟ้าได้เริ่มสว่างขึ้นทีละน้อย เอี้ยจื้อกังถึงกับมิเคยปรากฏตัวมาเลย

ในตอนเที่ยง ทั้งสองพักอยู่ที่หมู่บ้านเล็ก ๆ ชั่วครู่ รับประทานอาหารรองท้องแล้วเดินทางกันต่อไป จวบจนสนธยาเอี้ยจื้อกังยังคงมิได้ปรากฏตัวมา

ตอนนี้ ห่างจากทั้งแกจึงไม่ไกลเท่าใดแล้ว

สนธยา ทั้งสองมาถึงเมืองเล็ก ๆ แห่งหนึ่ง ยู่ป้วยหยกพลันกล่าวขึ้น

"พวกเราพักแรมในที่นี้คืนหนึ่งก่อน เช้าตรู่วันรุ่งขึ้นจึงไปถึงทั้งแกจึง"

จูลุ่ยยี้แหงนหน้ามองด้วยสายตานุ่มนวล ถอนใจเบา ๆ กล่าวว่า

"ท่านนับว่าสมควรหลับให้สบายสักคืนหนึ่งจริง ๆ มิเช่นนั้น ไหนเลยจะมีกำลังไปปฏิบัติงานอันลำบากได้"

โรงเตี๊ยมในเมืองน้อยมีกิจการที่มิใคร่ดีนัก จึงประจบประแจงคนทั้งสองโดยเปิดห้องพิเศษให้สองห้อง แต่ยู่ป้วยหยกเหลือบแลจูลุ่ยยี้แว่บหนึ่ง แล้วกล่าว

"พวกเราเพียงต้องการห้องเดียวเท่านั้น"

หัวใจจูลุ่ยยี้เต้นระทึกขึ้นทันที ผู้รับใช้คนนั้นก็มีท่าผิดหวัง ทั้งแตกตื่นสงสัย เพราะมันอย่างไรก็สังเกตไม่ออกว่า ทั้งสองจะคล้ายภรรยาสามี!

หลังจากปิดประตูห้องแล้ว หัวใจจูลุ่ยยี้ยิ่งเต้นถี่เร็วจนย่ำแย่ นั่งก็ใช่ที่ ยืนก็ใช่ที่ คล้ายมิทราบควรจะวางร่างนางไว้ในที่ใดจึงถูกต้องก็ปาน

ยู่ป้วยหยกลงกลอนด้วยความรอบคอบสุขุมแล้วปิดหน้าต่างไว้อีก จึงหันไปแย้มยิ้มกับนางอย่างนุ่มนวล กล่าวว่า

"ท่านนอนเถิด"

จูลุ่ยยี้ก้มศีรษะต่ำ พยายามปลุกปลอบใจจนมีความกล้าแล้วถาม

"ท่านเล่า ?"

ยู่ป้วยหยกกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ต่อเก้าอี้สองตัวนี้ด้วยกัน ก็เป็นเตียงที่หลับสบายอย่างยิ่ง"

จูลุ่ยยี้ขบริมฝีปากแล้วกล่าว

"ท่านนอนบนเตียง ท่านมีความจำเป็นต้องนอนให้สบายยิ่งกว่าข้าพเจ้า"

ยู่ป้วยหยกเหลือบดูร่างอ้อนแอ้นจนแบบบาง มวยผมที่ยุ่งเหยิงและดวงตากลมใหญ่คู่งามที่แดงระเรื่อเล็กน้อยของนางแล้ว รู้สึกเวทนาวูบขึ้นอย่างไม่เคยมีมาก่อนเลย

'เอี้ยจื้อกังไม่แน่ว่าจะปรากฏตัวมาในฉับพลันทันที ตอนนี้และสถานที่นี้ เราไยต้องไปเคร่งครัดกับประเพณีอันคร่ำครึเหล่านั้น ? เหตุไฉนยังต้องให้นางได้รับความลำบากยากเข็ญ ? เหตุไฉนไม่ให้นางได้หลับสบายสักตื่นหนึ่ง ? ค่ำคืนวันนี้หากเรากับนางนอนร่วมเตียงเดียวกัน หรือเรายู่ป้วยหยกก็มิใช่เป็นวิญญูชนมีคุณธรรมไปจริง ๆ ?'

จูลุ่ยยี้หยิบผ้าห่มที่บางกว่าบนเตียงขึ้นมาปูไปที่เก้าอี้ แล้วก้มศีรษะฝืนยิ้มกล่าว

“ข้าพเจ้านอนที่ตรงนี้ก็มีความสุขสบายยิ่ง ตอนข้าพเจ้าปรนนิบัติอาการเจ็บป่วยของซาเจ็ก แม้นับว่ายืนก็ยังสามารถหลับได้ ข้าพเจ้าฝึกจนเป็นนิสัยเคยชินมานานแล้ว ท่านหลับไปสบายเถิด”

ยู่ป้วยหยกพลันกล่าวเสียงนุ่มนวล

“เตียงนี้ใหญ่อย่างยิ่ง เราสองต่างมิใช่เป็นคนอ้วน เหตุไฉนไม่อาจขึ้นนอนด้วยกันได้ ?”

จูลุ่ยยี้เพิ่งหยิบหมอนขึ้นจากเตียง ต้องคล้ายมือทิ้งหมอนลงอีกครา นางคล้ายดั่งคิดจะมองหน้ายู่ป้วยหยกสักแว่บหนึ่ง แต่ไม่มีความกล้าพอ ต้องก้มศีรษะต่ำจนคางจรดอก ส่งเสียงว่า

“ท่าน...ท่านไม่กลัว...”

ยู่ป้วยหยกมิรอให้นางกล่าวจบคำรีบสอดขึ้น

“ข้าพเจ้ากลัวไย ท่านหลับแล้วยังจะละเมอขึ้นต่อยตีคนได้ ?”

จูลุ่ยยี้ก็หัวร่อเบา ๆ ใบหน้าแดงฉานจนเปล่งปลั่ง กล่าวว่า

“ข้าพเจ้าไม่นอนดิ้น แต่นอนฝันร้ายอาจจะเตะคนได้ ท่านระวังถูกข้าพเจ้าเตะตกเตียงเถิด”

เตียงนี้ความจริงไม่ใหญ่กระไรนัก มิว่าโรงเตี๊ยมใด ๆ ในโลกนี้ ต่างต้องไม่เตรียมเตียงใหญ่ไว้ให้แก่ผู้พักแรมแน่นอน

เนื่องเพราะผู้พักแรมเองก็ไม่จำเป็นต้องได้นอนเตียงกว้างใหญ่ หากมีบุรุษสตรีสองคนต้องนอนอยู่บนเตียงเดียวกัน พวกมันเพียงหวัง เตียงยิ่งเล็กยิ่งประเสริฐสมใจ

ยู่ป้วยหยกนับว่าเหนื่อยจนระโหยโรยแรงจริง ๆ จึงหลับไปในเวลารวดเร็วยิ่ง

ตอนนี้จูลุ่ยยี้ขึ้นเตียง นางตื่นเต้นจนตัวเกร็ง คล้ายเกาทัณฑ์ถูกน้าวเต็มล้า นางมิเพียงไม่กล้าไปเหลือบแลดูยู่ป้วยหยกเท่านั้น กระทั่งผ้าห่มที่คลุมร่างยู่ป้วยหยกนางก็ยังมิกล้าไปกระทบ

เมื่อค่ำคืนวันก่อน นางปรารถนาแต่จะได้นอนเตียงเดียวกับยู่ป้วยหยก แต่ตอนนี้เมื่อทั้งสองได้นอนเตียงเดียวกันจริง นางกลับคล้ายมีความหวาดกลัวจับจิตใจ ใช้ผ้าห่มพันกายจนแนบแน่น ซุกอยู่ที่มุมของเตียงแนบหูอยู่บนหมอน ได้ยินเสียงหัวใจของนางเต้นถี่เร็วราวรัวกลอง

หากแม้นยู่ป้วยหยกเกิดยื่นมือเข้ามาจะทำอย่างไรกัน ?!

จูลุ่ยยี้ไม่กล้าขบคิด แต่อดมิได้ต้องไปครุ่นคิด พอคิด ตลอดตัวร้อนผะผ่าวขึ้น จนไม่อาจที่จะห่มผ้าไว้ได้อีกแล้ว แต่ก็มิกล้าไม่ห่มไว้

โชคดีที่ยู่ป้วยหยกหลับไปแล้ว จูลุ่ยยี้จึงกล้ายืดเท้าออกมาให้ถูกอากาศนอกผ้าห่ม แต่พอยู่ป้วยหยกพลิกตัว นางต้องแตกตื่นจนรีบหดเท้ากลับเข้าไปอีกครั้งในทันที

แต่เมื่อเห็นยู่ป้วยหยกอยู่ที่ข้างกายนางตลอด ตัวนางคล้ายมีความสุขมาลูบไล้จนเปี่ยมล้น นางแค้นจนใคร่กระโดดออกไปตะเบ็งให้ก็กก้อง ให้ผู้คนทั้งโลกต่างมาร่วมรับทราบเหตุการณ์ในค่ำคืนวันนี้

แต่ตอนนี้ หากแม้นมีคนมาจริง นางจะต้องเอียงอายจนไปซ่อนอยู่ที่ใต้เตียงก็เป็นได้

นี่ก็คือดรุณี...ดรุณีนับว่ามีวาสนาได้รับความสุขจริง ๆ !

อำนาจ... คนที่มิเคยกุมอำนาจ

จะไม่ทราบรสชาติของอำนาจตลอดกาลนาน !

สุราทำลายสติสัมปชัญญะให้วุ่นวาย ตัณหาราคะทำลายสุขภาพให้ทรุดโทรม

แต่ที่ทำร้ายคนรุนแรงที่สุดในโลก... น่ากลัวคืออำนาจ !

อำนาจ... คิดมิถึง สองคำนี้จะมีพลานุภาพยิ่งใหญ่ปานนี้ !

เกียรติภูมิ... ความจริงต้องทุ่มเทคุณค่าใหญ่หลวงออกไป จึงสามารถแลกได้มา

นับแต่โบราณกาลจวบจนปัจจุบัน หลังฉากของเกียรติภูมิ มิทราบได้กองโครงกระดูกมากมายเพียงใด สะสมโลหิตไว้มากมายเพียงไหน !

สำหรับยู่ป้วยหยก ‘อำนาจ’ และ ‘เกียรติภูมิ’ สิ่งใดสั่นไหวหัวใจมันได้มากกว่า !

พยัคฆ์ร้ายบู๊ลิ้ม
(4 เล่มจบ)

ISBN 974-341-111-8

ราคาชุดละ 700 บาท

สร้างสรรค์บุ๊คส์

คนเราหากไม่มีอิสระเสรีเหลืออยู่
ชีวิตไยมิใช่ไร้ความหมายโดยสิ้นเชิง

ยอดมนุษย์

โก้วเล้ง / ว. ณ เมืองลุง

"ในโลกนี้มีอยู่ป๋วยหยกสองคน
คนหนึ่งตายแล้ว อีกคนหนึ่งกลับมีชีวิตอยู่
ข้าพเจ้าเพียงเสียดาย ที่มิใช่เป็นอยู่ป๋วยหยกที่ตาย !"

เล่มที่ 4

หากต้องการให้คนไม่ทราบ
นอกเสียจากตนอย่ากระทำ !

อีกเนิ่นนานให้หลัง มันจึงถอนใจยาวกล่าวขึ้น

"ยี่สิบเก้าปี ผ่านอีกสิบเจ็ดวันก็เป็นยี่สิบเก้าปีเต็ม นึกมิถึงเรื่องนี้ยังมีคนจดจำได้ ยังมีคนล่วงรู้ได้..."

ยู่ป้วยหยกสอดคำ

"หรือตัวท่านได้ลืมเรื่องนี้ไปด้วยแล้ว ?"

อิดคุณกล่าวด้วยสีหม่นหมอง

"เราหวังแต่สามารถลืมออกจากใจ แต่เสียดายที่ไม่มีวันลืมเลือนได้ตลอดกาล"

ยู่ป้วยหยกสวนคำทันที

"กระทั่งท่านยังไม่มีปัญญาลืมเลือน ผู้อื่นไหนเลยจะลืมได้ ?"

"แต่ทว่า... เรื่องนี้ไม่มีผู้ใดทราบเลย"

"หากต้องการให้คนไม่ทราบ นอกเสียจากตนอย่าได้กระทำ..."

"เจ้า... หรือเจ้าเกี่ยวข้องกับเรื่องราวรายนี้อยู่บ้าง ?"

"ในแผ่นดินอันกว้างใหญ่ ขอเป็นคนที่มีความกังวลสนใจต่างเกี่ยวข้องกับเรื่องราวรายนี้ทั้งสิ้น"

อิดคุณแหงนหน้ามองท้องฟ้า พึมพำเบา ๆ

"เราก็ทราบ หนี้สินของบัญชีรายนี้ จะเร็วจะช้าต้องชดใช้... มิว่าเจ้าเป็นใคร ขอเพียงต้องการให้เจ้าทราบไว้ อิดคุณมิใช่คนไม่ยินยอมชดใช้หนี้สินใด ๆ"

ยู่ป้วยหยกกล่าวสวนคำ

"ข้าพเจ้าก็มิใช่มาทวงหนี้สิน ข้าพเจ้าเพียงแต่ต้องการให้ท่านสำนึกผิดเท่านั้น !"

พยัคฆ์ร้าย ๙ ปีศาจ

โก้วเล้ง เขียน

ว. ณ เมืองลง แปล

4

บริษัทสร้างสรรค์บุ๊คส์ จำกัด

ชุดยุทธจักรนิยาย

ISBN 974-341-111-9

พยัคฆ์ร้ายบู๊ลิ้ม เล่ม 4

ของ โก้วเล้ง

แปลโดย ว. ณ เมืองลุง

พิมพ์ครั้งแรก (ของสำนักพิมพ์) มีนาคม 2536

พิมพ์ครั้งที่สอง มิถุนายน 2545

จัดพิมพ์โดยได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ถูกต้องตามกฎหมาย

จัดพิมพ์และจัดจำหน่ายโดย

บริษัทสร้างสรรค์บุ๊คส์ จำกัด

217 ซอยสุขุมวิท 20 (สายน้ำผึ้ง) แขวงคลองเตย

เขตคลองเตย กรุงเทพฯ 10110

โทรศัพท์ 0-2258-2724, 0-2258-5858 โทรสาร 0-2261-5671

พิมพ์ที่ อุษาการพิมพ์

สี่เล่มจบ

ราคาชุดละ (รวมสี่เล่ม) 700 บาท

คำนำสำนักพิมพ์

ยู่ปังเฮาะจอมยุทธ์ผู้ทรงคุณธรรมของแผ่นดิน ได้ถูกปลิดชีวิตลงด้วยเหตุผลที่ไม่อาจคาดเดาได้ต่อหน้าต่อตายู่ป้วยหยก ทายาทคนสุดท้ายของท่าน !

ฟ้าดินไร้ไมตรี คนมีคุณธรรมของบู๊ลิ้มเช่นยู่ปังเฮาะ ไฉนจึงเต็มไปด้วยความอาฆาตแค้นของผู้คน !

รวมทั้งผู้กล้าเปี่ยมคุณธรรมอีกมากหลาย ที่ถูกปลิดชีวิตลงดุจใบไม้ร่วง

มิคาด... กลับปรากฏยู่ปังเฮาะขึ้นมาบนแผ่นดินอีกคน !

เรื่องราวทั้งหมดนี้ ล้วนเป็นแผนการร้ายอันยิ่งใหญ่ แยบยลลึกซึ้งจนมิอาจคาดคิดคำนวณได้ !

สำหรับยู่ป้วยหยก บิดาถูกผู้อื่นฆ่าตาย แต่สถานการณ์บีบคั้นบังคับ มิเพียงไม่อาจล้างแค้นเท่านั้น แต่กลับต้องยอมรับศัตรูมาเป็นบิดา

บ้านช่องพินาศ ญาติผู้ใหญ่วายชนม์ ผู้คนตีจาก มิตรสหายไม่นำพา ยู่ป้วยหยกไหนเลยไม่ดั่งแค้นรันทด ไหนเลยน้ำตามิหลั่งไหล !

หากมิใช่ความทุกข์ลำเค็ญได้ลึกซึ้งเต็มที่ วีรบุรุษไหนเลยจะหลั่งน้ำตา !

ดังนั้นมันจึงยืนกรานที่จะมีชีวิตอยู่ อยู่เพื่อที่จะล้างแค้น และจรรโลงคุณธรรมในมรรคาบู๊ลิ้ม !

ขุนเขาแม้ยิ่งใหญ่ ไม่อาจโยกคลอนให้หวั่นไหวแม้แต่น้อยนิด คู่มือของยู่ป้วยหยกกลับยิ่งใหญ่ไปกว่าขุนเขาบรรพต และสูงส่งจนมิอาจตะกายขึ้นแตะต้องสัมผัส

มิว่าใครเมื่อเผชิญกับคู่มือเยี่ยงนี้ มีแต่ต้องยอมรับความพ่ายแพ้เท่านั้น !

แต่ยู่ป้วยหยกยอมพ่ายแพ้หรือ ?

ท้อแท้สิ้นหวังหรือ ?

หามิได้... ขอเพียงยู่ป้วยหยกมิได้ล้มลง ต้องมีสักวันที่สามารถโค่นล้มผู้ไร้คุณธรรมจนราบคาบ !

มรรคาภายหน้าแม้มีอุปสรรคยากแค้น แต่ไม่อาจขัดขวางกำลังใจที่หนักแน่นได้ ยู่ป้วยหยกเป็นเช่นนั้น !

และบัดนี้ยู่ป้วยหยกได้ตัดสินใจแล้ว !

มิว่าผู้ใดได้รับรู้ถึงการตัดสินใจของยู่ป้วยหยก ต่างทราบดีว่า ไม่มีสิ่งใดโยกคลอนจิตใจยู่ป้วยหยกให้หวั่นไหวได้อีกแล้ว !

ด้วยจิตคารวะ
สร้างสรรค์บุ๊คส์

บทที่ 64
มรสุมซึ่งไม่มีเค้า

ยู่ป้วยหยกหลับตาแสร้งหลับใหล เป็นเวลาเนิ่นนาน ได้ยินเสียงลมหายใจของจูลุ่ยยี้เริ่มสม่ำเสมอจึงอดมิได้ต้องลืมตาขึ้น

จูลุ่ยยี้หลับแล้วจริง ๆ และหลับสนิทอย่างยิ่งด้วย

ยู่ป้วยหยกคิดในใจ

'นางนับว่ายังเป็นทารกคนหนึ่ง ทารกย่อมหลับง่ายกว่าผู้ใหญ่มากนัก'

นึกถึงตอนจูลุ่ยยี้ขึ้นเตียง มุมปากยู่ป้วยหยกต้องมีรอยยิ้มขึ้นโดยไม่อาจข่มกลั้น นางนับว่าเป็นทารกที่น่ารักอย่างยิ่ง น่ารักอย่างยิ่งจริง ๆ

นอนอยู่บนเตียงเดียวกับทารกหญิงน่ารักเยี่ยงนี้ หากว่ายู่ป้วยหยกไม่มีความรู้สึกแม้แต่น้อยนิด อย่างนั้นก็ต้องนับว่าไม่ใช่มนุษย์แล้วจริง ๆ

อย่าว่าแต่ยู่ป้วยหยกก็แน่แก่ใจ ทารกหญิงนางนี้มีความลุ่มหลงตนปานใดยู่ป้วยหยกทราบ เพียงตนกระแซะเข้าไป นางต้องไม่ปฏิเสธเด็ดขาด

วิกาลสงบเงียบอย่างยิ่ง แสงดาวลูบไล้อยู่บนกระดาษหน้าต่าง ม่านวิกาลนับว่านุ่มนวลกระไรปานนั้น

ในวิกาลอันอบอุ่นนุ่มนวลที่สงบวังเวงเยี่ยงนี้ ในที่สุดยู่ป้วยหยกยังอดมิได้ต้องยื่นมือออกไปลูบผมนุ่มที่กระจายบนหมอนของนางเบา ๆ และพลันรู้สึกร้อนเป็นอย่างยิ่งด้วย

ยู่ป้วยหยกหวนนึกถึงหลายวันที่อยู่ร่วมกับลิ้มไต้อู้ ราตรีหลายวันนั้นยิ่งร้อน

ร้อนจนผู้คนเกียจคร้านไม่คิดทำงานใด ๆ และก็ร้อนจนบีบคั้นคนให้คิดไปทำเรื่องกระไร

หวนนึกถึงลิ้มไต้อู้ในตอนนั้นที่ร่างสั่นระริก ริมฝีปากสั่นระริก สั่นระริกจนจิตใจต้องวาบหวามรัญจวนจนไม่อาจลืมเลือนไปชั่วชีวิต

ความนุ่มนวลของนาง ความดุร้ายของนาง ก็เป็นเรื่องที่ยู่ป้วยหยกไม่อาจลืมได้ชั่วชีวิตดับ

ยู่ป้วยหยกมิได้บอกความลับของตนออกไป แต่ลิ้มไต้อู้ก็ได้ล่วงรู้ว่าตนเป็นใครแล้วแน่นอน ! สตรีปกติจะมีสัญชาตญาณเร้นลับอย่ โดยเฉพาะกับคนที่สนิทสนมกับนางเป็นพิเศษ...มารดากับบุตร สามีกับภรรยา พวกนางจะมีความรู้สึกที่แหลมคมฉับไวอย่างพิสดารซึ่งไม่มีใครสามารถอธิบายได้ถูกต้อง

ดังนั้น ภายหลังเมื่อลิ้มไต้อู้พบเห็นมีคนสะกดรอยตามพวกตน นางจึงได้กระทำเยี่ยงนั้น เพื่อให้ผู้อื่นต้องไม่สงสัยว่า ตนคือยู่ป้วยหยกที่ตายไปแล้ว !

แต่ละกระบี่ที่นางเสือกแทงไปบนร่างยู่ป้วยหยก ยู่ป้วยหยกรู้สึกแต่ตื้นตันบุญคุณ เนื่องเพราะทราบดี ตอนนางใช้กระบี่มาแทงใส่ตน นางยังมีความเจ็บปวดรวดร้าวมากกว่าตนหลายเท่านัก

ตอนนี้ นางอยู่ที่ใด ?

มิว่านางอยู่ที่ใด จะต้องคิดคำนึงถึงตนแน่นอน !?

ยู่ป้วยหยกเจ็บแปลบไปเฮือกใหญ่ มือรีบหดกลับมาโดยฉับไว

ค่ำคืนวันนี้นับว่าได้ผ่านพ้นไปแล้ว เอี้ยจื้อกังถึงกับมิได้ปรากฏตัวมารังควาน

ตอนจูลุ่ยยี้ตื่น ยู่ป้วยหยกยังไม่ตื่น นึกถึงนางถึงกับมานอนอยู่บนเตียงเดียวกับบุรุษคนหนึ่งจนตลอดคืน จูลุ่ยยี้เองก็มิทราบว่าเป็นความตื่นเต้นหรือยินดี

ยู่ป้วยหยกแม้มิได้กระทำเรื่องราวใด แต่นางกลับรู้สึกนางผิดกว่าเมื่อค่ำวานไปแล้ว นางรู้สึกว่าตัวนางไม่ใช่เป็นทารกอีกแล้ว แต่เป็นสตรีสมบูรณ์นางหนึ่ง

นางอดมิได้ต้องลอบแย้มยิ้มขึ้นคนเดียว

อาทิตย์ลอยสูงมากแล้ว จูลุ่ยยี้จับตามองใบหน้ายู่ป้วยหยก ยู่ป้วยหยกหลับใหลคล้ายดั่งทารกคนหนึ่ง จนนางอดมิได้ต้องยื่นมือออกจากผ้าห่ม ไปลูบปลายจมูกยู่ป้วยหยกเบา ๆ กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

“หากแม้นที่นี้เป็นบ้านของพวกเรา นั่นจะประเสริฐเลิศปานใด ข้าพเจ้าต้อง

หุงข้าวต้มที่ทั้งหอมทั้งข้นหม้อใหญ่ ท่านไม่รับประทานแปดชาม ข้าพเจ้าจะไม่ยอมให้ท่านลุกจากโต๊ะ"

ยู่ป้วยหยกพลันหัวร่อแล้วกล่าวสวนคำ

"แปดชามไม่นับว่ามาก ข้าพเจ้าตอนนี้อย่างน้อยพอจะกินได้สิบชาม"

จูลุ่ยยี้ตระหนกจนรีบหดมือกลับ กระทั่งศีรษะยังชุกเข้าไปในผ้าห่มร้องอย่างไม่ยินยอม

"ข้าพเจ้ายังเข้าใจว่าท่านเป็นคนดีเสียอีก ที่แท้ท่านก็เป็นคนเลว ตื่นอยู่ชัด ๆ กลับแสร้งหลับตาหลอกลวงผู้คน ทำให้ผู้อื่น...ผู้อื่น..."

ทำให้ผู้อื่นเป็นอย่างไร นางกลับบอกไม่ออกมาเสียแล้ว !

ยู่ป้วยหยกมองดูผมนุ่มที่อยู่นอกผ้าห่มของนาง ต้องซึมเซาโดยไม่รู้ตัวอีกครา และไม่ทราบว่าตนเป็นคนมีโชคดีหรือเคราะห์ร้ายกันแน่ ? !

ยู่ป้วยหยกไม่กล้าจับเจ่าอยู่บนเตียงอีกต่อไป รีบกระโดดลงไปเปิดหน้าต่างอากาศภายนอกหนาวเหน็บและสดชื่น ยู่ป้วยหยกสูดลมหายใจลึก ๆ แล้วพึมพำเบา ๆ

"ประหลาดแท้ เอี้ยจื้อกังยังมิได้มา ?"

พอเอ่ยถึงนามเอี้ยจื้อกัง จูลุ่ยยี้ที่กำลังดื่มด่ำซึ้งใจอยู่ในความรักอันอ**บอุ่น** พลันเย็นยะเยียบลงทันที นางกระโดดลงจากเตียงบ้าง กล่าวว่า

"มันอาจบางทีไม่กล้ามา"

ยู่ป้วยหยกมิได้กล่าวกระไร

จูลุ่ยยี้กล่าวสืบไป

"มันหากมิใช่ไม่กล้ามา ไฉนจึงไม่มา ?"

ยู่ป้วยหยกอึ้งชั่วครู่ จึงถอนใจกล่าว

"ข้าพเจ้าก็มิทราบมันเป็นเพราะสาเหตุใด ? แต่ข้าพเจ้าทราบ มันต้อง**มิใช่**ไม่กล้าแน่"

จูลุ่ยยี้แย้มยิ้มแล้วกล่าว

"อาจบางทีมันพลันเป็นลมปัจจุบันตายไป อาจบางทีถูกนกกระจอกจิกนัยน์ตาบอดหรือพลันเป็นลมชักอยู่ ในเมื่ออย่างไรมันก็มิได้มาแล้ว พวกเราไยต้องไปคิดถึงมัน ?"

ยู่ป้วยหยกก็หัวร่อแล้วกล่าว

"ข้าพเจ้าตอนนี้เพียงคิดต้องการได้กินหมี่เนื้อย่างสักชามหนึ่ง"

จูลุ่ยยี้ตบมือร้องขึ้น

"ความคิดดีเยี่ยม ให้วิเศษแล้ว ต้องมีหมี่ทอดที่ทั้งหอมทั้งกรอบอีกสองแท่ง"

นางมิได้คิดมากมายเท่ากับยู่ป้วยหยก ย่อมมีความปลอดโปร่งยิ่งกว่ายู่ป้วยหยก โดยเฉพาะวันนี้ นางรู้สึกแสงอาทิตย์กระจ่างสุกใสเป็นพิเศษ กระทั่งพสุธากว้างใหญ่ก็กลายเป็นนุ่มนวลเจริญตาเจริญใจ ยามเดินแล้วรู้สึกตัวเบาราวลอยตามลมก็ปาน

ก่อนเที่ยงวันทั้งสองได้พากันมาจนถึงตัวเมืองที่ตั้งทั้งแกจึงแล้ว

จูลุ่ยยี้กล่าวถามขึ้น

"ต้องเดินอีกไกลเท่าใดจึงจะถึง ?"

"ไม่ถึงครึ่งชั่วยาม"

จูลุ่ยยี้ระบายลมจากปากยาว ๆ แล้วกล่าว

"ขอบพระคุณฟ้าดิน นับว่าได้มาถึงแล้ว"

ยู่ป้วยหยกถอนใจยาว กล่าวว่า

"ทั่งบ้อชังตัวปลอมผู้นั้น อย่างน้อยต้องมาถึงก่อนสองวัน แต่หลังจากกลับบ้านแล้ว ย่อมต้องมีเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ ไปสะสางก่อน มิอาจพอเข้าประตูก็ออกคำสั่งไปประทุษร้ายผู้คนเด็ดขาด"

"ขอให้เป็นเช่นนี้เถิด ข้าพเจ้าเพียงกลัว..."

"กลัวเรื่องอันใด ?"

ยู่ป้วยหยกหน้าเครียดด้วยความกังวลกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเพียงกลัวคนในทั้งแกจึงไม่เชื่อถือวาจาข้าพเจ้า ท่านคิดดู หากท่านเป็นบุตรหลานของทั่งบ้อชัง พลันมีคนวิ่งมาบอกกับท่านว่าบิดาของท่านเป็นตัวปลอม ท่านยอมเชื่อถือหรือไม่ ?"

ปัญหาใหญ่ที่สุดของยู่ป้วยหยกตอนก่อน ๆ คือกลัวตนจะไม่มีปัญญามาถึงทั้งแกจึงเลย แต่ตอนนี้เมื่อถึงทั้งแกจึงแล้ว ยู่ป้วยหยกพลันนึกถึงปัญหายังมีอีกมากหลาย มิหนำซ้ำ แต่ละปัญหายังมีความยุ่งยากลำเค็ญอย่างยิ่ง นึกไม่ออกเลยว่าตนจะใช้วิธีใด จึงสามารถเกลี้ยกล่อมจนบุตรหลานตระกูลทั้งยินยอมเชื่อถือคำพูดตน

จูลุ่ยยี้ก็ต้องขมวดคิ้วกล่าว

"คนในตระกูลทั้ง ท่านคุ้นเคยหรือไม่ ?"

ยู่ป้วยหยกฝืนยิ้มกล่าว

"มิเพียงไม่คุ้นเท่านั้น ยังนับว่าไม่รู้จักอีกด้วย"

จูลุ่ยยี้โพล่งด้วยความตระหนก

“ไม่รู้จักเลยแม้สักคนเดียว ?”

“พอจะรู้จักคนหนึ่งเท่านั้น นั่นถือโกวเนี้ยที่มีนามทั่งลิ้ม”

จูลุ่ยยี้กะพริบตา กล่าวด้วยสีหน้าครึ่งยิ้มครึ่งบึ้ง

“ทั่งลิ้ม ? นามนี้กลับสวยงามอย่างยิ่ง คิดว่านางต้องเป็นคนมีความสวยอย่างยิ่งเช่นกัน”

ยู่ป้วยหยกคล้ายดั่งรู้สึกว่าตนกล่าววาจามากไปแล้ว จึงเพียงรับคำอืมม์เบา ๆ

จูลุ่ยยี้กล่าวต่อไป

“ท่านค้นเคยกับนางอย่างยิ่ง ?”

“ข้าพเจ้าเพียงแต่เคยพบกับนางมาครั้งเดียวเท่านั้น”

จูลุ่ยยี้เบะปากกล่าว

“เพียงพบหน้ากันครั้งเดียว ก็จำชื่อของผู้อื่นไว้สลักใจ นี่กลับเป็นเรื่องที่หาได้ยากยิ่งนัก”

มีทารกหญิงที่ทั้งป่าเถื่อนดุร้าย ทั้งพิกลพิสดาร และทั้งริษยาหึงหวงเยี่ยงนี้มาติดตามอยู่ข้างกาย มีแต่ต้องหุบปากมิว่ากล่าววาจา จึงนับเป็นคนฉลาดปราดเปรื่องได้

ที่ใต้ร่มไม้ข้างทาง มีชายชราชาวโอ้วปักตั้งหาบขายหมี่อยู่หาบหนึ่ง ดังนั้นอาหารที่ขายก็คืออาหารว่างขึ้นชื่อที่สดของโอ้วปัก...หมี่สอดไส้ทอด

ยู่ป้วยหยกมิได้หยุดไปกินหมี่ เพียงแต่ซื้อหมี่สอดไส้มาหลายอันเท่านั้น โดยมิใช่เป็นเพราะหิวโหยกระไร เพียงแต่คิดจะอุดปากของตนกับจูลุ่ยยี้ไว้เท่านั้น

หมี่ทอดนับว่าหอมอย่างยิ่ง ผัดเนื้อที่สอดไส้อยู่ภายในยิ่งหอมจนผู้คนรู้สึกกระหาย แต่จูลุ่ยยี้กัดได้คำเดียวกลับคล้ายกลืนไม่ลงคอไป

ยู่ป้วยหยกถามอย่างยิ้มแย้ม

“ท่านยังมีโทสะ ?”

จูลุ่ยยี้เชิดปากตอบไป

“ข้าพเจ้ามิใช่เจ็งแจ๋จะได้มีความหึงหวงรุนแรงปานนั้น”

กล่าววาจานี้แล้ว นางกลับรู้สึกกระดากอายขึ้นบ้าง ต้องก้มศีรษะซ่อนหน้าที่แดงฉานของนาง ฉวยโอกาสนั้นกลืนกินหมี่ในปากลงแล้วจึงกล่าวสืบต่อ

“ข้าพเจ้าเพียงแต่นึกเรื่องหนึ่งมาได้”

“อ้อ ?”

“ข้าพเจ้าคิดว่า เอี้ยจื้อกังอาจบางทีมาถึงทั้งแกจึงก่อนแล้ว”

“อาจบางที !”

“มันทราบว่าพวกเราต้องมาทั้งแกจึง ดังนั้นจึงพอรอพวกเราในที่นั้นก่อน”

“อาจเป็นไปได้”

“มันอาจบางทีปรึกษากับทั่งบ้อซังตัวปลอมเรียบร้อยก่อนแล้ว พอพวกเราย่างเข้าไปในทั่งแกจึง จะให้ความร้ายกาจแก่พวกเราได้เห็นทันที พวกเราอาจบางทีไม่มีโอกาสว่ากล่าวแม้สักคำเดียวก็ได้ แล้วไหนเลยจะสามารถฉีกหน้ากากเปิดเผยแผนการของทั่งบ้อซังได้ ?”

ยู่ป้วยหยกมิได้กล่าวกระไร สีหน้าพลอยเคร่งเครียดกังวลขึ้นกว่าเดิม

ความจริงแล้ว ย่ป้วยหยกมิใช่ไม่ได้คิดถึงความข้อนี้ และก็ทราบดี การไปครานี้ โอกาสประสบความสำเร็จเลือนรางอย่างยิ่ง แต่อันตรายกลับใหญ่หลวงอย่างยิ่ง แต่ทว่า เมื่อเห็นจูลุ่ยยี้ที่เมื่อครู่มีความร่าเริงแจ่มใสอย่างยิ่ง ยู่ป้วยหยกไหนเลยจะกระด้างพอไปบอกความกังวลในใจมาให้นางวิตกด้วย มีความแจ่มใสร่าเริง ยู่ป้วยหยกยินดีแบ่งให้ผู้อื่นส้องเสพย์บ้าง

แต่ความเจ็บแค้นและหวั่นวิตก ยู่ป้วยหยกกลับยินดีรับไว้เพียงลำพัง !

จูลุ่ยยี้กล่าวสืบต่อไป

“หากแม้พวกเราไปทั้งแกจึงเยี่ยงนี้ นับว่าไม่ผิดกับเสนอตัวหาที่ตายเท่าใดคนในทั้งแกจึงคล้ายดั่งล้วนเป็นฝีมือชั้นเยี่ยมยอดทั้งสิ้น พอคำสั่งของทั่งบ้อซังตัวปลอมดัง พวกเราอาจบางทีกลายเป็นเป้าให้พวกมันระดมอาวุธลับอาบยาพิษใส่ก็เป็นได้”

ยู่ป้วยหยกถอนหายใจยาว กล่าวว่า

“เรื่องจำเป็นต้องปฏิบัติ ก็ไม่อาจไปคำนึงถึงภยันตรายใด ๆ อีกแล้ว”

จูลุ่ยยี้รีบร้องด้วยความกระวนกระวาย

“แต่ทว่าท่าน...”

นางพลันชะงักงันลงกลางคัน เนื่องเพราะตอนนี้พบเห็น ที่ห่างไกลมีขบวนรถม้ากำลังห้อตะบึงเข้ามาจนฝุ่นกระจายเป็นทางยาว คล้ายจำนวนไม่น้อยอีกด้วย

จูลุ่ยยี้ลดเสียงเบาลงกล่าว

“พวกประดานี้มาจากทั้งแกจึง ?”

“อืมม์”

“พวกเราพอจะเข้าไปสอบถามข่าวคราวในทั้งแกจึงจากพวกมันก่อนได้หรือไม่ ?”

“ไม่ได้เด็ดขาด...มิเพียงไม่ได้เท่านั้น ให้ดีที่สุดแล้ว ยังอย่ามีสีหน้าว่าสนใจสังเกตพวกมัน กระตุ้นให้พวกมันเกิดความคลางแคลงสงสัยขึ้น”

“ข้าพเจ้าเข้าใจ”

ตอนนั้น รถม้าได้ใกล้เข้ามาทุกขณะทั้งสองจึงหลบไปที่ข้างทาง ก้มศีรษะเดินอยู่บนคันนา แต่จูลุ่ยยี้ยังอดมิได้ต้องชำเลืองไปลอบมองพวกมันอยู่บ่อยครั้ง

แลเห็นรถม้าสิบกว่าคันแล่นทยอยตามกันเป็นทาง มีเปียซือที่ขี่ม้าตรวจดูแลอยู่ไป ๆ มา ๆ ส่วนบนหลังม้าพ่วงพีสองตัวที่นำหน้า เป็นชายฉกรรจ์เสื้อแพรทั้งสองคน

บนรถปักธงแพรสามเหลี่ยมผืนเล็ก ๆ อยู่ แต่ธงกลับม้วนไว้ ชายฉกรรจ์เสื้อแพรทั้งสองก็มีทีท่าปลอดโปร่งอย่างยิ่ง กำลังสนทนากันด้วยเรื่องขบขันจนเฮเฮฮาฮาตลอดเวลา

รถม้าทั้งขบวนยังไปได้ไม่ไกลเท่าใดจูลุ่ยยี้ก็ถามขึ้น

“นี่เป็นรถคุ้มกันสินค้ากระมัง ?”

“อืมม์”

“พวกเรามิเคยเห็นมาเลย ดูแล้วกลับรู้สึกสนุกน่าสนใจยิ่ง หากข้าพเจ้าเป็นบุรุษมิแน่ว่าจะไปเป็นเปียซือคุ้มกันสินค้าสักหลายวันให้สมอยาก”

ยู่ป้วยหยกหัวร่อแล้วกล่าว

“หากพบกับพวกสหายที่สกัดรถปล้นสะดมเมื่อใด ก็ไม่มีความสนุกสนานน่าทดลองแล้ว”

“ฟังว่า รถขบวนสินค้าเมื่อเดินทางจะต้องมีคนห้อม้านำหน้าส่งเสียงร้อง ไม่เพียงจะเป็นการหนุนให้มีสง่าราศีเท่านั้น ยังเป็นการประกาศยี่ห้ออีกด้วย แต่รถสินค้าประดานี้ ตอนนี้มิเพียงไม่ส่งเสียงร้องเท่านั้น กระทั่งธงประจำสำนักก็ม้วนเก็บไว้นั่นเป็นเพราะสาเหตุใดกัน ?”

“เนื่องเพราะที่นี้เป็นอาณาบริเวณในอิทธิพลของทั้งแกจึง ที่พวกมันทำดั่งนี้เพื่อเป็นการแสดงความเคารพต่อทั้งแกจึง ท่านดู เปียซือทั้งสองคนมีความปลอดโปร่งสบายเพียงไหน นั่นเนื่องเพราะพวกมันทราบว่า ตอนนี้อยู่ในอาณาบริเวณอิทธิพลของทั้งแกจึง ต้องไม่มีโจรไร้แววตาคนใดกล้ามาแตะต้องข้าวของในรถพวกมันเด็ดขาด”

จูลุ่ยยี้เบะปากกล่าวขึ้น

“ทั้งแกจึงอันกระจ้อยร่อย จะนับเป็นความหมายใดกัน ? หากมิใช่ข้าพเจ้ามีเรื่องสำคัญ อย่างไรก็ต้องลงมือลงเท้าต่อพวกมันให้ได้”

ยู่ป้วยหยกมีแต่หัวร่อเบา ๆ ธิดาของเชียวฮุ้นเก็งจู๊หลานหญิงของหงส์ซำชิงแซย่อมไม่แยแสทั้งแกจึงในสายตาได้ แต่ในวงพวกนักเลงกว้างใหญ่ จะมีเชียวฮุ้นเก็งจู๊อยู่กี่นาง ? มีหงส์ซำชิงแซอยู่กี่ท่าน ?

จูลุ่ยยี้ยังคิดกล่าวกระไร ? แต่ไม่ทันส่งเสียง พลันเห็นมีม้าเร็วสองตัวห้อตะบึงมาอย่างเร่งร้อน ชายฉกรรจ์อาภรณ์ดำบนหลังม้าทั้งสองต่างมีฝีมือขับขี่อันเยี่ยมยอด ยิ่งอยู่แต่ไกลก็โบกแขนร้องดัง ๆ

“เฮ้งตั้วเปียเท้า จี๊ตั้วเปียเท้า โปรดหยุดก่อน”

เปียซือที่อยู่ด้านหลังเมื่อเห็นสองคนนี้พากันส่งเสียงร้องดัง ๆ ขึ้นทันทีบ้าง

“ซือแป๋ของทั้งแกจึงตามมาแล้ว เปียเท้าทั้งสองท่านโปรดหยุดก่อน”

เสียงเปียซือก้องกังวานอย่างยิ่ง เปียเท้าที่นำหน้าทั้งสองเมื่อได้ยิน รีบสะบัดบังเหียนวกม้าห้อกลับเข้ามาถามไม่หยุดปาก

“เรื่องอันใด...? เรื่องอันใด...?”

ยู่ป้วยหยกกับจูลุ่ยยี้พอฟังว่า ชายฉกรรจ์ชุดดำที่ควบขับม้าตามมาเป็นคนในทั้งแกจึง จึงต่างเกิดความสนใจเป็นพิเศษ ยู่ป้วยหยกก้มตัวลงไปแสร้งทำทีเป็น**ขยับ**รองเท้า

แลเห็นทั้งสองมีสีหน้าแตกตื่นลนลาน แต่ยังมีแววเคร่งเครียดกังวล พลิ้วกา**ย ลงจ**ากหลังม้าตั้งแต่ไกล เปียเท้าทั้งสองก็รีบดาหน้าเข้ารับทันที

เปียเท้าที่แซ่จี๊มีความแคล่วคล่อง เสียงก็ดังกังวานอย่างยิ่ง ประสานมือกล่าว**อย่**างยิ้มแย้ม

“ข้าพเจ้าผ่านทางมาในอาณาบริเวณของท่านเป็นเวลาที่เช้าเกินไป จึงมิกล้าเข้า**รบ**กวน แต่เทียบอวยพรและของขวัญทั้งแปดชิ้นนั้น ยังคงเป็นผู้น้องกับเฮ้งเจ็กเอี้ยง **ส่งไป**คฤหาสน์ท่านด้วยมือตัวเอง”

มันคล้ายดั่งกลัวทั้งแกจึงจะตำหนิโทษมา จึงรีบอธิบายไปก่อนทันที

ยู่ป้วยหยกกับจูลุ่ยยี้เหลือบตาสบกันแว่บหนึ่ง แต่ในใจกลับคำนึงด้วยความตระหนก

‘หรือทั่งบ้อซังตัวปลอมผู้นั้น ตกลงใจจะก่อกวนมรสุมโลหิตในเสฉวนขึ้น ดังนั้นจึงใช้บริวารสองคนเร่งรุดมาลงมือด้วยความอำมหิต ?’

ยู่ป้วยหยกกำลังมิทราบว่าควรยื่นมือเข้าเกี่ยวข้องกับเรื่องไร้สาระนี้หรือไม่ ยู่ป้วยหยกไม่อาจอำมหิตไปเห็นเปียซือทั้งสองถูกฆาตกรรมลงตำตา แต่ก็ไม่ปรารถนาตีป่าให้เสือตื่นเพราะการนี้ด้วย

มิคาด คนของทั้งแกจึงทั้งสองไม่มีทีท่าจะลงมือ ผู้หนึ่งได้กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“ข้าพเจ้าได้เห็นเทียบของสองท่านแล้วจึงทราบว่า เป็นเปียเท้าของสำนักคุ้มกันภัยอุยเอี้ยงผ่านที่นี้มา มิได้ออกต้อนรับแต่ไกล นับว่าเสียมารยาทอย่างยิ่ง”

เฮ้งเจ็กเอี้ยงรีบประสานมือกล่าวถ่อมตัว ส่วนจี๊อุยกล่าวว่า

“ซือแป๋ทั้งสองท่านเร่งรุดตามมาครานี้ มิทราบมีเรื่องใดสั่งสอน ?”

บุตรหลานตระกูลทั้งผู้นั้นหน้าเคร่งเครียดกล่าวว่า

“เนื่องเพราะตึกเรา...”

น้ำเสียงของมันพลันลดจนแผ่วเบาอย่างยิ่ง ยู่ป้วยหยกกับจูลุ่ยยี้แม้เงี่ยหูฟังปานใดก็ไม่ได้ยินแม้สักคำเดียว และทั้งไม่อาจเดินเข้าไปใกล้กว่านี้ได้ จูลุ่ยยี้จึงมีแต่ลอบกระวนกระวายใจ

แลเห็นเฮ้งเจ็กเอี้ยงกับจี๊อุยทั้งสองต่างหน้าเปลี่ยนสี ร้องโพล่งด้วยความตระหนก

“มีเรื่องเช่นนี้ ?”

บุตรหลานตระกูลทั้งผู้นั้นผงกศีรษะด้วยทีท่าเคร่งเครียด

เฮ้งเจ็กเอี้ยงกับจี๊อุยมิได้กล่าวอะไรอีก หันไปสั่งบริวารเบา ๆ หลายคำแล้วพากันขึ้นม้า ร่วมทางไปกับคนที่มาจากทั้งแกจึงอย่างรวดเร็ว

จูลุ่ยยี้เมื่อเห็นทั้งสามไปจนไกลลับ นางจึงขมวดคิ้วกล่าว

“ในทั้งแกจึงเกิดเรื่องราวใดกันแน่ พวกประดานี้ไฉนจึงมีสีหน้าแตกตื่นลนลานเยี่ยงนี้ ?”

ยู่ป้วยหยกมิทันกล่าวกระไร จลุ่ยยี้ก็ได้กล่าวต่อไป

“นี่อาจบางทีเป็นแผนการร้ายของทั่งบ้อซังตัวปลอมคนนั้น แสร้งปั้นข่าวหลอกลวงทั้งสองคนนี้ไปที่ทั้งแกจึง ความจริงแล้ว ในทั่งแกจึงมิได้เกิดเรื่องอุบาทว์ใดขึ้นเลย”

นางยิ่งกล่าวยิ่งรู้สึกเหตุผลของนางถูกต้องอย่างยิ่ง จึงรีบเน้นเสียงสืบไป.

“พวกเราไม่อาจผลีผลามบุกทั้งแกจึงเด็ดขาด จะต้องสืบเสาะให้กระจ่างแก่ใจดูพวกมัน...”

ยู่ป้วยหยกที่ขรึมอยู่เป็นเวลาเนิ่นนานพลันสอดคำขึ้น

“ท่านยินยอมรับปากเงื่อนไขข้าพเจ้าประการหนึ่งหรือไม่ ?”

จูลุ่ยยี้งุนงงวูบหนึ่งจึงตอบ

“ท่านต้องบอกกับข้าพเจ้าก่อนว่าเป็นเรื่องอันใด ?”

“ท่านบอกก่อนว่าจะรับปากหรือไม่ ?”

จูลุ่ยยี้หัวร่อคิก กล่าวว่า

“คิดมิถึง ท่านคล้ายกลายเป็นทารกน้อยไปแล้ว ข้าพเจ้ามิทราบเป็นเรื่องราวใดไหนเลยจะรับปากก่อนได้ หากท่านเรียกให้ข้าพเจ้าไปรับทานอุจจาระ...”

นางต้องหัวร่อคิกคักขึ้นมา ใบหน้าแดงเปล่งปลั่งไปแล้ว

ยู่ป้วยหยกกล่าวขึ้นช้า ๆ

“ข้าพเจ้ามิเคยวิงวอนท่านมาเลย แต่เรื่องนี้ข้าพเจ้าหวังว่าท่านต้องยอมรับปากข้าพเจ้า”

จูลุ่ยยิ้ขบริมฝีปากครุ่นคิดแล้วจึงตอบ

“ตกลง ! มิว่าเรื่องอันใดข้าพเจ้ารับปากท่านก็แล้วกัน”

ยู่ป้วยหยกเน้นเสียงหนัก ๆ ขึ้นทันที

“พอเข้าทั้งแกจึง ที่ซ้ายมือมีเหลาสรา นั่นเป็นสถานที่ทั้งแกจึงใช้ต้อนรับอาคันตุกะ พวกมันแม้รู้กระจ่างว่าท่านไปรังควานหาเรื่องกับพวกมัน แต่หากยังอยู่บนเหลาสุราต้องไม่มีผู้ใดลงมือใส่ท่านเด็ดขาด นี่เป็นกฎประจำตระกูลทั้ง”

จูลุ่ยยิ้กล่าวอย่างยิ้มแย้มแจ่มใส

“หรือท่านคิดจะเชิญข้าพเจ้า ไปรับประทานอาหารมิทราบที่นั่นมีเป็ดย่าง (ปักกิ่ง) หรือไม่ ? คราวนี้ข้าพเจ้าจะต้องชิงหนังเป็ดมารับประทานก่อน”

เมื่อรับประทานเป็ดปักกิ่งในครานั้นแล้ว จวบจนบัดนี้ นางคล้ายดั่งยังติดใจจำไม่รู้ลืม

ย่ป้วยหยกหดห่ใจเป็นอย่างยิ่ง กล่าวเสียงน่มนวล

“ข้าพเจ้าต้องการให้ท่านรับปาก เมื่อถึงทั้งแกจึง ท่านรีบขึ้นไปบนเหลาสุราทันที มิว่าข้าพเจ้าจะเกิดเรื่องราวใด ท่านต่างไม่ต้องลงมาเป็นอันขาด ?”

จูลุ่ยยิ้อึ้งอยู่เป็นนาน ฝืนยิ้มด้วยความรันทดแล้วกล่าว

“หากท่านเกิดเรื่องราวใดขึ้น ท่านเข้าใจข้าพเจ้ายังจะสงบใจนั่งรับประทานเป็ดปักกิ่งบนเหลาสุราได้ ?”

นางรู้สึก มือของยู่ป้วยหยกพลันเย็นยะเยียบขึ้นมา เย็นจนคล้ายน้ำแข็งแท่งหนึ่ง นางก็เข้าใจความรู้สึกนึกคิดของยู่ป้วยหยกตอนนี้กระจ่าง จึงฝืนยิ้มแล้วกล่าวเสริม

“แต่อย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้ายังคงรับปากท่าน”

เมื่อไปถึงทางใหญ่ที่ทอดสู่ทั้งแกจึง ผู้คนบนท้องถนนพลันมากขึ้นกว่าเดิม

ยู่ป้วยหยกพบเห็น พวกที่มาประดานี้ล้วนเป็นชนชาวนักเลงที่มีวิชาฝีมือทั้งสิ้น มีบ้างดวงตาประกายคมกล้า ดูไปต้องมีพลังฝีมือสูงอย่างยิ่ง

และพวกมันก็เคยเหลียวมากวาดตาพิจารณายู่ป้วยหยกกับจูลุ่ยยี้เช่นกัน บุรุษหนุ่มและดรุณีน้อยที่งามสง่าและสวยสะคราญเยี่ยงนี้ มาเดินจูงมืออยู่ด้วยกัน มิว่าผู้ใดต่างต้องอดมิเหลือบแลดูสักครั้งสองครั้งมิได้

นี่มิใช่ประหลาดเยี่ยงไร ที่ประหลาดคือ พวกประดานี้ต่างมีสีหน้าเคร่งเครียดกังวล มีหลายคนที่เมื่อเห็นยู่ป้วยหยก ใบหน้าปรากฏแววตื่นเต้นสงสัย คล้ายดั่งจำยู่ป้วยหยกได้ แต่ส่วนมากเพียงมองดูทั้งสองแว่บเดียวก็ก้มศีรษะต่ำ คล้ายมีความในใจอันหนักอึ้งอยู่ก็ปาน

ตอนนี้แลเห็นซัมประตอันโอฬารของทั้งแกจึงแต่ไกลแล้ว ผู้คนที่เดินอยู่บนถนนสายนี้จะต้องไปที่ทั้งแกจึงแน่ แต่เหตุไฉนจึงมีผู้คนไปทั้งแกจึงตั้งมากหลายปานนี้ ?

หรือในทั้งแกจึงจะเกิดเรื่องสำคัญใดขึ้นจริง ๆ ?

จูลุ่ยยี้บีบมือยู่ป้วยหยกแนบแน่น พลันกล่าวเสียงแผ่วเบา

“ท่านดูพวกประดานี้ ล้วนถูกทั่งบ้อซังตัวปลอมหลอกไปที่ทั้งแกจึงได้หรือไม่ ? มันจัดการเรียกระดมคนทั้งปวงไว้ด้วยกันก่อนแล้ว จึงค่อยใช้ยาพิษหรืออาวุธลับจัดการฆ่าพวกมันให้หมดสิ้นในคราเดียว ?”

เมื่อนึกถึงฝีมืออันชั่วร้ายอำมหิตของพวกย่ปังเฮาะ เอี้ยจื้อกัง จล่ยยี้อดมิได้ต้องสยิวกายขึ้นเฮือกหนึ่ง กล่าวเสียงแหบพร่า

“เมื่อเป็นเช่นนี้ ชนชาวบู๊ลิ้มในเสฉวน ต้องถูกพวกมันประหัตประหารหมดสิ้นแน่”

ยู่ป้วยหยกพยายามฝืนยิ้มกล่าว

“มันน่ากลัวยังไม่มีขวัญดีถึงปานนี้”

“อย่างไรผู้อื่นก็ต้องป้ายบัญชีรายนี้ไว้ที่ทั้งบ้อซัง มันกลัวแต่แผ่นดินจะไม่ปั่นป่วนวุ่นวาย จุดประสงค์ของมันต้องการก่อกวนวงพวกนักเลงให้เป็นสถานการณ์ปั่นป่วน มิว่าเรื่องราวใด มันต้องกระทำออกมาได้แน่”

ยู่ป้วยหยกครุ่นคิดพลางกล่าวช้า ๆ

“นับว่ามันกล้ากระทำดั่งนี้เถิด แต่บุตรหลานตระกูลทั้งอย่างไรก็มีคนปราดเปรื่องแจ่มใสอยู่บ้าง ไม่แน่ว่าต้องเชื่อฟังมันจนงมงาย ยอมให้มันจูงจมูกเล่นได้ตามอำเภอใจ”

ยู่ป้วยหยกแม้ว่ากล่าวเยี่ยงนั้น แต่ความจริงกลับยิ่งกังวลกว่าจูลุ่ยยี้เสียอีก เนื่องเพราะยู่ป้วยหยกทราบดี กฎระเบียบของทั้งแกจึงเข้มงวดกวดขันยิ่ง หัวหน้าตระกูลมีคำสั่งที่หนักแน่นคล้ายขุนเขา ไม่อาจเปลี่ยนแปรได้ตลอดกาลนาน แม้นับว่าบุตรหลานตระกูลทั้งจะไม่ยินยอมเห็นพ้อง แต่ต้องไม่กล้าขัดขืนแน่นอนเด็ดขาด

ในทั้งแกจึงไม่มีคนแซ่อื่น กฎของตระกูลยังเข้มงวดกวดขันยิ่งกว่ากฎของสำนัก เจ้าสำนักก็เป็นหัวหน้าตระกูล ดังนั้นเองกฎระเบียบที่เข้มงวดกวดขันของตระกูลทั้งนับว่ายังเหนือกว่าสำนักเสียวลิ้มบู๊ตึงเสียอีก

จูลุ่ยยี้คล้ายดั่งยังคิดจะกล่าวกระไร แต่ในตอนนั้นพลันพบเห็นบรรดาคนที่เดินล่วงหน้า เมื่อถึงซุ้มประตูใหญ่ของทั้งแกจึงต่างคุกเข่าลงไปทุกตัวคน !

ในหมู่ผู้คน คล้ายดั่งยังมีเสียงสะอึกสะอื้นแว่วมา แสดงว่ากำลังร่ำไห้อยู่

จูลุ่ยยี้กับยู่ป้วยหยกเหลียวมองตากันแว่บหนึ่ง ยิ่งรู้สึกพิศวงสงสัยไปกว่าเดิม ตอนนั้นทั่วทกด้านมีผู้คนคกเข่าจนแออัดคับคั่ง ในทั้งแกจึงก็มีสิบกว่าคนมาคกเข่าคารวะตอบที่ปากประตู

สิบกว่าคนนั้น ถึงกับแต่งกายไว้ทุกข์ใบหน้ารันทดหดหู่ มีหลายคนกระทั่งนัยน์ตายังร่ำไห้จนบวมแดง ยู่ป้วยหยกจำได้เพียงคนเดียว คือศิษย์อันดับเจ็ดของตระกูลทั้งที่ร่างอ้วนเตี้ยหน้ากลมป้อมนามทั่งชิ่วเช็ง ชนชาวนักเลงตั้งฉายาให้ว่าเชยชิ่วมีท้อ (พระสังขจายพันมือ) มันคือผู้จัดการเหลาต้อนรับอาคันตุกะ ส่วนอีกผู้หนึ่งเป็นชายร่างสูงใหญ่ หน้าสี่เหลี่ยมเคราดำขลับ นั่นคือทั่งชิ่วปึงฉายาทิมิ่นเงี่ยมล้อ (พญายมหน้าเหี้ยม)

ทั้งสองคนไม่เพียงเป็นศิษย์ฝีมือเยี่ยมของตระกลทั้งเท่านั้น ยังมีชื่อกระเดื่องเกรียงไกรอยู่ในบู๊ลิ้มมาเนิ่นนานอีกด้วย ตอนนี้กระทั่งพวกมันก็ยังแต่งเครื่องแบบไว้ทุกข์เต็มที่ มาคุกเข่าต้อนรับอาคันตุกะด้วยศักดิ์ของทายาทผู้ตาย แสดงว่าคนตายในทั้งแกจึงจะต้องมีศักดิ์ศรีอาวุโสที่สูงส่ง ยู่ป้วยหยกเดาไม่ออกเลยจริง ๆ ว่าเป็นผู้ใดตายกันแน่ ?!

จูลุ่ยยี้ก็มีทีท่าตื่นเต้นสงสัยยิ่งนัก กระชิบขึ้นเบา ๆ

“พวกเรามาช้าเกินไปแล้ว ในทั้งแกจึงมิทราบมีคนมากน้อยเท่าใดที่ถูกมันประทุษร้ายตายไป มันไม่ทำร้ายผู้คนภายนอก กลับมาทำร้ายคนกันเองเสียก่อนนี่กลับนับเป็นเรื่องพิกลยิ่ง”

วาจานางแม้จะแผ่วเบายิ่ง แต่มีคนไม่น้อยที่เหลียวมามอง ผู้อื่นต่างคุกเข่าอยู่มีแต่ทั้งสองคนเท่านั้นที่ยืนในระหว่างกลาง ย่อมเป็นเป้าสายตาให้ผู้คนสนใจยิ่ง

ยู่ป้วยหยกขมวดคิ้วเล็กน้อย พลอยฉุดนางให้คุกเข่าลงไปบ้าง จูลุ่ยยี้แม้เชิดปากด้วยความไม่ยินยอมพร้อมใจอย่างยิ่ง แต่ก็ทราบ ไม่คุกเข่าไม่ได้แล้ว

ได้ยินคนผู้หนึ่งสะอึกสะอื้นขึ้น

“ฟ้ามีอากาศแปรปรวนไม่อาจหยั่งคะเน มนุษย์มีโชคเคราะห์ดีร้ายในทุกเช้าค่ำ

ทั้งเล่าเอี๊ยที่เข้มแข็งแจ่มใสเยี่ยงนั้น พวกเราน้องพี่ต่างมุ่งหวัง ท่านผู้เฒ่าอย่างน้อยต้องมีอายุกว่าร้อยปี ผู้ใดคาด ท่านผู้เฒ่าถึงกับพลันพรากไปสู่สัมปรายภพ..."

อีกผู้หนึ่งกล่าวขึ้นบ้าง

"แต่คนตายแล้วไม่อาจฟื้นคืนชีวิต พวกกอจื้อ (คนแก่เรียกคนหนุ่ม) สมควรข่มกลั้นความทุกข์โศกไว้จึงถูกต้อง ทั่งเล่าเอี๊ยจื้อไปในครานี้ บู๊ลิ้มของดินแดนเสฉวนต้องพึ่งพาพวกกอจื้อทั้งหลายมาพิทักษ์จรรโลงกอจื้อทั้งหลาย อย่างไรโปรดถนอมตัวไว้ให้มากจึงสมควร"

คนผู้นี้ผมเผ้าหนวดเคราขาวโพลงแล้ว ดูท่าทีก็เป็นชนชาวบู๊ลิ้มอาวโสสงของดินแดนเสฉวนเช่นกัน ดังนั้นจึงเรียกกอจื้อด้วยศักดิ์ของผู้สูงวัยตลอดเวลา

ทายาทในตระกูลทั้งต่างพากันผงกศีรษะ มีบ้างร่ำไห้จนเสียงแหบแห้งไปแล้ว

คนที่ตาย ถึงกับเป็นทั่งบ้อซังได้ !!

ยู่ป้วยหยกนับว่าไม่กล้าเชื่อถือ แต่มิอาจไม่เชื่อด้วย

จูลุ่ยยี้ก็ปากอ้าตาค้าง อึ้งเป็นเนิ่นนานยังไม่อาจส่งเสียงมาได้ รอจนบรรดาผู้คนที่คุกเข่าทยอยกันลุกขึ้น นางจึงลดเสียงแผ่วเบากล่าวว่า

"ทั่งบ้อซังตัวปลอมต้องไม่ตายเด็ดขาด กระทั่งทั่งเง็กก็ได้บอกว่ามันไม่มีพิรุธใด ๆ แม้แต่น้อยนิด คนในทั้งแกจึงต้องไม่อาจใช้ช่วงเวลาสั้น ๆ เพียงไม่กี่วันสังเกตออกว่ามันเป็นตัวปลอมแน่"

นางกลอกนัยน์ตาไปมา กล่าวขึ้นอีกด้วยเสียงแผ่วเบา

"ข้าพเจ้าเห็นว่า นี่อาจบางทีเป็นมันจงใจใช้อุบายนี้หลอกลวงผู้อื่นมา..."

ยู่ป้วยหยกสั่นศีรษะสอดคำ

"หากมันต้องการให้พวกประดานี้มาหลงกล วิธีอื่น ๆ มากมายก่ายกองนักไม่ต้องแสร้งตายมาตบตา อย่าว่าแต่การเศร้าโศกเสียใจของบุตรหลานตระกูลทั้งก็ใช้มารยาขึ้นมาตบตาเช่นกัน

จูลุ่ยยี้ขมวดคิ้วกล่าว

"อย่างนั้น ท่านมีความเห็นว่า เป็นบุตรหลานตระกูลทั้งสังเกตพิรุธออกจึงฆ่ามันทิ้งเสีย ?"

"ก็มิใช่ หากแม้นบุตรหลานตระกูลทั้งสังเกตพิรุธออกว่ามันเป็นตัวปลอมแล้วฆ่าทิ้ง ต้องไม่มีสีหน้าท่าทีโศกเศร้าเสียใจปานนี้แล้ว"

"อย่างนั้น หรือมันเกิดเป็นลมปัจจุบันตายไปโดยกะทันหัน ?"

"ยิ่งมิใช่ ยู่...ผู้แซ่ยู่คนนั้นมีเล่ห์อุบายอันลึกซึ้งสุขุม ในเมื่อกล้าใช้มันมา

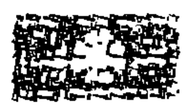
กระทำเรื่องเยี่ยงนี้ ต้องมีความแน่ใจว่ามันสุขภาพเข้มแข็งแจ่มใส ไม่ถึงกับตายโดยกะทันหันได้ มิเช่นนั้น พวกมันไหนเลยจะยอมทุ่มเทเวลาและฝีมืออยู่กับมันมากมายปานนี้ได้"

"ใช่แล้ว ในเมื่อพวกมันมีความมั่นใจใช้มันมา ย่อมมีความเชื่อว่า มันต้องไม่ถูกผู้อื่นสังเกตเห็นพิรุธแน่ และไม่ถึงกับเป็นโรคปัจจุบันตายไปทันที และตัวของมันเองก็ต้องไม่แสร้งตาย อย่างนั้นมันตายด้วยสาเหตุใดกันแน่ ?"

ยู่ป้วยหยกเงียบงันไม่มีวาจาตอบโต้ทันที

เรื่องนี้นับว่าผิดคาดหมายยิ่ง จนผู้คนไม่มีทางใคร่ครวญต้นสายปลายเหตุเลย ! หมู่ผู้คนที่มาไว้อาลัย พากันไหลเข้าในทั้งแกจึงดุจดั่งน้ำบ่า

ยู่ป้วยหยกกับจูลุ่ยยี้ก็ติดตามหมู่ผู้คนเข้าไป เรื่องราวเป็นถึงระดับนี้แล้ว ทั้งสองก็มีแต่ต้องเข้าไป ไม่อาจถอนตัวกลับอีกแล้ว

ในทั้งแกจึง ร้านรวงสองฟากข้างถนน บ้านช่องห้องหอทุกแห่ง ต่างปิดประตูสนิทแน่น แขวนผ้าไว้ทุกข์ครบครัน บรรดาผู้คนที่มี ต่างหน้าโศกเศร้ารันทดจนหดหู่ ยู่ป้วยหยกจึงยิ่งแน่ใจ เรื่องเยี่ยงนี้ไม่อาจมารยาขึ้นหลอกลวงคนได้เด็ดขาด

สุดปลายทาง เป็นอาคารกว้างใหญ่ ปกติใช้สำหรับประชุมพวกบุตรหลานตระกูลทั้ง แต่ตอนนี้กลับใช้เป็นสถานที่ประกอบพิธีไว้อาลัย โลงของทั่งบ้อซังตั้งอยู่ในที่นี้เอง

ได้ยินเสียงในห้องใหญ่ร่ำไห้ดังสะท้าน ผู้มาไว้อาลัยต่างเดินก้มศีรษะเข้าไป ยู่ป้วยหยกกับจูลุ่ยยี้พลอยตามอยู่ที่ด้านหลัง เมื่อเข้าสู่ห้องกว้างใหญ่แล้ว แต่ละคนยิ่งมีสีหน้าโศกเศร้ารันทดกว่าเดิม แม้นับเป็นคนที่ปกติไม่เคยมีพันธะเกี่ยวข้องกับทั่งบ้อซัง ตอนนี้ก็ยังอดมิได้ที่ต้องถูกบรรยากาศอันหดหู่ระบาดใส่จนพลอยรู้สึกรันทดไปด้วย

ในกึ่งกลางห้องกว้างใหญ่ ตั้งโลงและโต๊ะเซ่นไหว้ทั่งบ้อซัง ส่วนในม่านด้านหลังเสียงร่ำไห้ยิ่งโศกเศร้าเสียใจ เนื่องเพราะในม่านล้วนเป็นญาติสตรีของตระกูลทั่ง

สตรียามหัวร่อแม้มีเสียงเบากว่าบุรุษ แต่ยามร่ำไห้เสียงกลับดังกว่าบุรุษมากมายนัก

สองฟากข้างของห้องกว้างใหญ่ มีโต๊ะกลมคลุมด้วยผ้าขาวตั้งเรียงรายร่วมสามสิบตัว และโต๊ะส่วนมากก็มีผู้นั่งแทบเต็ม บรรดาผู้มาไว้อาลัย กำลังรอจะกินอาหารเจของคนครัวตระกูลทั่งอยู่

ยู่ป้วยหยกต้องสะทกสะท้อนใจไม่น้อย มิทราบพวกประดานี้มาเพื่อเคารพศพไว้อาลัยทั่งบ้อซัง หรือจงใจมาเพื่อกินอาหารเจอันโอชะสักมื้อหนึ่งแน่ ?

ผู้มาไว้อาลัยในตอนหลัง ต่างกวาดตามองไปมาคล้ายกลัวว่าตัวมันหากชิงไม่ได้ที่นั่งแล้ว ศิษย์หน้าที่ต้อนรับตระกูลทั้งจะเชิญพวกมันออกจากประตูไปก็ปาน

ที่แท้บนพื้นว่างนอกห้องกว้างใหญ่ ก็มีโต๊ะตั้งขึ้นอีกหลายสิบตัว ดังนั้นเองผู้ไว้อาลัยต่างปลื้มเปรมแยกย้ายกันนั่งตามโต๊ะที่มีมากหลาย อีกครู่หนึ่ง อาหารเจได้ทยอยกันยกขึ้นมาแล้ว

ยู่ป้วยหยกกับจล่ยยี้ก็มีแต่ต้องทรดกายนั่งลงไป ทั้งสองมีความในใจอันหนักอึ้งจึงยากจะกลืนกินลงคอ แต่บรรดาผู้มาไว้อาลัยที่เมื่อครู่มีท่าทีคล้ายบิดามารดาตาย จากนั้นกลับดื่มกินกันเป็นโกลาหล

จูลุ่ยยี้ลอบกระตุกชายเสื้อยู่ป้วยหยกเบา ๆ กล่าวเสียงแผ่วเบาขึ้น

“หรือพวกเรามานั่งรับประทานกันในที่นี้ ? รับประทานเสร็จสิ้นแล้วก็ผละไป ?”

ยู่ป้วยหยกฝืนยิ้มโดยมิตอบอย่างไร

จูลุ่ยยี้ขบริมฝีปากแล้วกล่าวขึ้นอีกครา

“ท่านเหตุไฉนไม่ไปหาทั่งลิ้มโกวเนี้ยที่ท่านรู้จัก สอบถามให้ได้ความว่าเป็นเรื่องราวใดกันแน่ ?”

หางเสียงของนาง ถึงกับยังมีความหึงหวงอยู่บ้าง ขณะที่ยู่ป้วยหยกร่ำไห้ไม่ออกหัวร่อไม่ได้นั้น มิคาดตอนนี้กลับมีหญิงรับใช้ในเครื่องแบบไว้ทุกข์คนหนึ่งเดินเข้ามาและมิใช่หาผู้อื่น แต่จงใจมาหายู่ป้วยหยกโดยตรง เมื่อถึงเบื้องหน้าน้อมกายคารวะแล้วกล่าวเบา ๆ

“ท่านผู้นี้คือยู่ป้วยหยกกงจื้อกระมัง ?”

ยู่ป้วยหยกอย่างไรก็คิดไม่ออกว่านางไฉนยังจำตนได้ ยิ่งมิทราบ นางพลันมาหาตนด้วยจุดประสงค์ใด ? จึงจำต้องน้อมกายเล็กน้อย ตอบไปว่า

“ข้าพเจ้าคือยู่ป้วยหยกจริง ๆ”

หญิงรับใช้ลดเสียงแผ่วเบากว่าเดิม กล่าวดั่งคล้ายเป็นเรื่องลับอันสุดยอดก็ปาน

“ศักดิ์ศรีดั่งยู่กงจื้อ ไหนเลยมานั่งอยู่ในที่นี้ได้ ? ที่ด้านในยังมีโต๊ะสำหรับต้อนรับอาคันตุกะทรงเกียรติอยู่ เชิญยู่กงจื้อกรุณาให้เกียรติไปนั่งที่ด้านใน”

ยู่ป้วยหยกยิ่งมิทราบ ตนไฉนพลันกลายเป็นอาคันตุกะทรงเกียรติไปแล้วจึงประสานมือกล่าว

“ที่นี้สมควรอย่างยิ่งอยู่แล้ว มิกล้ารบกวนโกวเนี้ยให้กังวล”

ทาริการับใช้นางนั้นกล่าว

“โกวเนี้ยพวกเราสั่งย้ำต่อบ่าวหลายครา ไม่อาจชาเย็นต่อยู่กงจื้อเป็นอันขาด หากยู่กงจื้อมิยินยอมให้เกียรติ พวกบ่าวจะต้องถูกตำหนิโทษจนไม่อาจรับไว้ได้”

พอได้ยินคำ ‘โกวเนี้ยพวกเรา’ ใบหน้าจูลุ่ยยี้ผิดปกติไปเล็กน้อยทันที ผุดลุกขึ้นกล่าว

“เมื่อเป็นเช่นนี้ พวกเราไปนั่งที่ด้านในก็ดีอยู่”

ทาริการับใช้นางนั้นเหลือบดจลุ่ยยี้แว่บหนึ่ง ก้มศีรษะกล่าวขึ้นอีก

“โต๊ะด้านในน่ากลัวเหลือที่นั่งอยู่เพียงที่เดียวเท่านั้น โกวเนี้ยยังคง...”

จูลุ่ยยี้ไม่แยแสสนใจต่อนางเลย ฉุดยู่ป้วยหยกได้ก็จะเดินออกไป

ทาริการับใช้นางนั้นมีความกระวนกระวายขึ้นแล้ว แต่มิกล้ายื่นมือขัดขวาง นางต้องร้องโพล่งขึ้นด้วยความตระหนก

“โกวเนี้ย ยังคงเชิญอยู่ที่นี้ต่อไป...”

จูลุ่ยยี้หันขวับกลับมายิ้มพลาง กล่าวว่า

“มิใช่โกวเนี้ย เป็นยู่ฮูหยิน !”

ทาริการับใช้งนงงไปวบหนึ่งจึงตะกกตะกัก

“ยู่...ยู่ฮูหยิน...?”

จูลุ่ยยี้ผงกศีรษะกล่าวอย่างภาคภูมิ

“ใช่แล้ว ! ยู่ฮูหยิน ยู่กงจื้อไปที่ด้านใน ยู่ฮูหยินย่อมไม่อาจนั่งที่ด้านนอกเพียงลำพังกระมัง ?”

ทาริการับใช้ตาเหลือกค้างไปแล้ว งุนงงอยู่เป็นครู่หนึ่งจึงก้มศีรษะกล่าว

“ใช่แล้ว เป็นความจริง บ่าวนำทางสองท่าน โปรดเชิญ”

ยู่ป้วยหยกต้องกระอักกระอ่วนจนร้องไห้ไม่ออก หัวร่อไม่ได้อีกครา ทราบดีว่าต้องเป็นทั่งลิ้มที่อยู่หลังม่านแลเห็นตน จึงได้เรียกเอียเท้าประจำตัวนางนี้ออกมาเชิญตนเข้าไป

จูลุ่ยยี้จับตามองด้วยสีหน้าครึ่งยิ้มครึ่งบึ้งกระซิบเสียงแผ่วเบา

“ข้าพเจ้าทราบแล้ว ท่านไม่ไปหานาง นางก็ต้องมาหาท่านแน่ !”

บทที่ 65

แผนร้ายในคนตาย

หลังจากยู่ป้วยหยกนั่งลงแล้วจึงได้พบเห็นพวกที่นั่งร่วมโต๊ะนี้ มิใช่คนชราที่ผมเผ้าหนวดเคราขาวโพลง ก็เป็นผู้ยิ่งใหญ่ในบู๊ลิ้มที่มีศักดิ์ฐานะสูงส่ง

ยู่ป้วยหยกคร้านที่จะไปปฏิสันถารกับพวกประดานี้ จึงประสานมือให้แล้วยกตะเกียบคีบไปทันที

ยู่ป้วยหยกมิใช่กระหายใคร่ต้องการรับประทาน เพียงแต่คิดให้ปากมีของอยู่ก็ไม่ต้องพร่ำพิไรกับผู้ใด

พวกประดานั้นกลับจับตามองทั้งสองจนแน่วนิ่ง คล้ายดั่งประหลาดสงสัยไฉนตระกูลทั้งจึงได้พา 'เด็กทารก' ทั้งสองมานั่งร่วมโต๊ะกับ 'บุคคลยิ่งใหญ่' เช่นพวกมัน

เพื่อแสดงว่าพวกมันไม่ต้อนรับ จึงมีแต่คารวะสุราต่อกัน โดยแสร้งชาเย็นต่อยู่ป้วยหยกไว้ไม่ซักชวน กลับมิทราบ นั่งยิ่งสบอารมณ์ยู่ป้วยหยกพอดี

ตอนนี้ ที่หลังม่านมีนัยน์ตาบวมแดงคู่หนึ่งลอบโผล่ออกมา จับจ้องมองยู่ป้วยหยกแว่บหนึ่งแล้ว จึงเขม็งนิ่งอยู่ที่ร่างจูลุ่ยยี้

ดวงตานี้เปี่ยมประกายโศกเศร้ารันทด และเปี่ยมด้วยความขุ่นแค้นชิงชัง

โชคดีที่ไม่มีผู้ใดสนใจนัยน์ตาคู่นี้ เนื่องเพราะในตอนนั้น ทางโต๊ะที่มุมห้องพลันมีชายฉกรรจ์สูงใหญ่ผู้หนึ่งเดินออกมา

ผู้นี้รูปกายล่ำสันหน้าดำคล้ำ เคราครึ้มถูกโกนไว้จนเขียว มีรูปลักษณะน่าสนใจยิ่ง แลเห็นมันก้าวอาด ๆ ไปที่โต๊ะบูชาหน้าโลง คารวะรอบข้างแล้วกล่าว

“ทั่งเล่าเอี๊ยจื้อเกียรติคุณเกริกก้องเกรียงไกร นับเป็นดาวประกายพรึกของเวหาบู๊ลิ้มเสฉวน การพลันมรณะสู่สวรรค์ครรไลในครานี้ ชนชาวบู๊ลิ้มในเสฉวนไม่มีผู้ใดมิโศกเศร้าเสียใจจนสุดชี้งได้”

วาจาประดานี้ มิทราบมีผู้คนกล่าวไปมากน้อยเพียงใดแล้ว คนผู้นี้ถึงกับตะกายออกมากล่าวย้ำอีกครา ดั่งเป็นเรื่องจริงจังเสียเต็มประดา ทำให้คนทั้งหลายต้องเหลียวหน้ามองกันอยู่ไปมา โดยมิทราบมันเกิดโรคภัยใดขึ้น

ชายฉกรรจ์หน้าดำคล้ำกลับคล้ายไม่แยแสต่อผู้ใดทั้งสิ้น คงกล่าวสืบต่อไป

“ที่น่าเสียใจที่สุดคือ ทั่งเล่าเอี๊ยจื้อระหว่างนี้สำรวมอยู่แต่ในห้องหอ เราทั้งหลายความจริงก็มิใคร่ได้ยลบุคลิกอันสูงส่งของท่านผู้เฒ่าอยู่แล้ว บัดนี้ท่านผู้เฒ่าเข้าสู่สัมปรายภพอันสุขสงบ นับแต่นี้พลัดพรากไปคนละภพตลอดกาลนาน เราทั้งหลายยิ่งไม่มีวาสนาได้กราบไหว้เป็นมงคลตัวอีก ดังนั้น ข้าพเจ้ามีความรู้สึก ท่านทั้งหลายจะอย่างไรก็ควรมากราบไหว้โฉมคราสุดท้ายของท่านผู้เฒ่า เพื่อจารึกใส่ใจไว้ไปตลอดกาลนาน”

ทายาทที่คุกเข่าเรียงรายอยู่หน้าศพ รีบโขกศีรษะกล่าวตอบ

“โลงของซือแป๋ผู้ล่วงลับตอกสนิทแล้ว ท่านมีจิตเจตนานี้ ซือแป๋ในสัมปรายภพก็ต้องปลื้มประโลมอย่างยิ่งอย่”

วาจานี้ ความจริงกล่าวได้อ้อมค้อมนุ่มนวลเปี่ยมมารยาท ชายฉกรรจ์หน้าดำคล้ำความจริงไม่สมควรยืนกรานข้อคิดเห็นของมันอีก มิคาด มันถึงกับเดินไปที่โลงและยังส่งเสียงดัง ๆ

“หากยังไม่อาจได้เห็นโฉมหน้าคราสุดท้ายในครั้งนี้ เราทั้งหลายไยมิต้องเศร้าเสียใจไปตลอดชีวิต ?”

ทายาทตระกูลทั้งกล่าวสวนคำ

“ที่สถิตอัฐิอังคารไม่อาจแตะต้องรบกวน ยังหวังให้ท่านเห็นใจอโสหิ จึงเป็นที่สำนึกตื้นตันตลอดกาลนาน”

วาจาประดานี้ ฟังผิวเผินแม้จะยังเกรงใจอย่างยิ่ง แต่สีหน้าของพวกมันได้เครียดลงแล้ว น้ำเสียงก็เปลี่ยนไปแล้ว กลายเป็นเกรี้ยวกราดอย่างยิ่ง

มิคาด ชายฉกรรจ์หน้าดำยังคงไม่สำนึกตัว ถึงกับมีทีท่าอย่างไรก็ต้องดูให้ได้ส่งเสียงตะโกนก้องขึ้นมา

“ข้าพเจ้าดั้นด้นหนทางไกลเป็นพัน ๆ ลี้ ไม่ยอมผิดหวังกลับไปเป็นอันขาด ข้าพเจ้าเคารพเกียรติภูมิของทั่งเล่าเอี๊ยจื้อมานานปี ต้องมิอาจยอมขาดวาสนาได้

เห็นหน้าสักคราแน่นอน”

มันถึงกับตะเบ็งร้องพลางวิ่งไปที่โลงอย่างรวดเร็ว

ในตอนนี้ บรรดาผู้มาเคารพศพต่างมองกันด้วยความแตกตื่นตระหนก และต่างเข้าใจ คนผู้นี้น่ากลัววิกลจริตแน่นอน แต่ยู่ป้วยหยกกลับดูออก คนผู้นี้ต้องมาด้วยจุดประสงค์อันเร้นลับ มาด้วยอกุศลจิตคิดทำลาย !

จูลุ่ยยี้ยิ่งแค้นจนใคร่ให้มันรีบเปิดฝาโลงออกมา ดูว่าผู้นอนในโลงไม้นี้ เป็นทั่งบ้อซังตัวปลอมนั้นหรือไม่ ? ดูว่าทั่งบ้อซังตายด้วยสาเหตุใดกันแน่ ?

บรรดาทายาทที่นั่งคุกเข่าอยู่สองฟากข้างโลง ต่างมีสีหน้าบูดบึ้งตึงเครียดผุดลุกขึ้นยืนทันที

หากเป็นเวลาปกติ คนผู้นี้กล้ามาอาละวาดอย่างไร้มารยาทในทั้งแก พวกมันจะต้องกำราบจนลงไปนอนเสียนานแล้ว แต่ตอนนี้พวกมันอย่างไรก็มีฐานะเป็นทายาทคนตายอยู่ในพิธี ไหนเลยจะมาลงมือฆ่าคนต่อหน้าโลงสถิตวิญญาณของอาจารย์ผู้ล่วงลับได้ ?!

ดังนั้นเอง พวกมันจึงได้แต่ขวางทางชายฉกรรจ์ร่างใหญ่ไว้ พยายามอดกลั้นโทสะกล่าวไป

“ท่านน่ากลัวเมาแล้ว ?”

ชายฉกรรจ์หน้าดำส่งเสียงดัง ๆ

“ผู้ใดเมา ? ข้าพเจ้ามิได้ดื่มเลยแม้แต่จิบเดียว เพียงแต่ใคร่กราบไหว้ยลโฉมคราสุดท้ายของทั่งเล่าเอี๊ยจื้อสักครั้งเท่านั้น หรือนี่ยังจะผิดกฎหมาย ?”

ชายฉกรรจ์อีกผู้หนึ่งซึ่งนั่งร่วมโต๊ะเดียวกับยู่ป้วยหยก พลันตบโต๊ะฉาดแล้วผุดลุกขึ้นกล่าวเสียงเกรี้ยวกราด

“สหายท่านควรสำนึกให้มากกว่านี้ วันนี้น้องพี่ทั้งหลายในทั้งแกแม้ไม่อาจลงมือ แต่หากท่านกล้าอาละวาดอย่างชั่วร้ายเยี่ยงนี้ ข้าพเจ้าเอี้ยย่งไถ่ จะต้องยื่นมือสั่งสอนท่านแล้ว !”

เอี้ยย่งไถ่ฉายาไคปีชิ้ว (มือทลายหลักศิลา) นี้เป็นยอดคนบู๊ลิ้มที่มีชื่อเสียงเกรียงไกรในเสฉวนจริง ๆ และวาจาที่มันกล่าวครานี้ก็สมเหตุสมผลจนหนักแน่น จึงมีผู้คนไม่น้อยพากันส่งเสียงร้องสนับสนุนเซ็งแซ่

มิคาด นอกห้องโถงใหญ่พลันมีเสียงแค่นหัวร่อแล้วกล่าวเข้ามา

“เอี้ยย่งไถ่ ท่านควรจะสำนึกมากกว่านี้ รีบหุบปากของท่านไว้เถิด ไม่เช่นนั้นเรื่องราวที่ท่านกระทำในเขื่อนซาเพ้ง ผู้อื่นก็จะเปิดเผยให้แก่ท่านแล้ว”

คนผู้นี้มีน้ำเสียงแหลมเล็กพิกล สำเนียงเหนือใต้ปะปนกันยุ่งเหยิง คนทั้งปวงผุดลุกขึ้นยืดคอมองไปที่นอกหน้าต่างกลับไม่มีเงาร่างของภูตผีใด ๆ ทั้งสิ้น

แต่เอี้ยย่งไถ่กลับตัวสั่นสะท้านหน้าแดงฉานไป ถึงกับทรุดกายนั่งลงอย่างว่าง่ายจริง ๆ ไม่กล้าส่งเสียงแสดงอำนาจอีกแล้ว !

ตอนนี้ มีบุคคลศักดิ์ศรียิ่งใหญ่อีกผู้หนึ่งคล้ายจะตบโต๊ะ ลุกขึ้นเกี่ยวข้องด้วย แต่ชายชราผมขาวที่ข้างกายมันกลับลอบกระตุกแขนเสื้อมันเบา ๆ แล้วกล่าว

“โอ้วเฮีย ไยต้องแส่หาเรื่องยุ่งยาก เรื่องของทั้งแกยังต้องให้บุคคลภายนอกเกี่ยวข้องด้วย ?”

คนผู้นั้นหุบปากเงียบขรึม มิส่งเสียงไปจริง ๆ แล้ว

ยู่ป้วยหยกยิ่งตื่นเต้นสงสัย และสังเกตพบแล้วว่าชายฉกรรจ์หน้าดำคล้ำมิเพียงมาด้วยอกุศลจิตเท่านั้น ด้านหลังของมันยังมีผู้หนุนอีกเป็นแม่นมั่น คนที่ส่งเสียงกล่าวทางนอกหน้าต่าง อาจบางทีเป็นเขี้ยวเล็บของยู่ปังเฮาะผู้นั้นก็ได้ ?!

เมื่อคำนวณตามเหตุการณ์เยี่ยงนี้ การตายของทั่งบ้อซังต้องมีความนัยอันลึกล้ำเป็นแน่แท้ !

บุตรหลานตระกูลทั้งก็คำนวณออกว่าเป็นเรื่องราวเลวร้ายแล้ว ที่ด้านนอกจึงมีคนลอบเข้ามาโดยไม่ส่งเสียง เฝ้าทางประตูหน้าต่างทุกแห่งจนแน่นหนา คล้ายมีเจตนาไม่ยอมให้ชายฉกรรจ์หน้าดำคล้ำผู้นี้ออกไปได้อีก

ชายฉกรรจ์ผู้นั้นไม่มีเจตนาออกไปอยู่เลย มันส่งเสียงเกรี้ยวกราดขึ้น

“พวกท่านไฉนไม่กล้าให้ผู้คนได้เห็นโฉมสุดท้ายของทั่งเล่าเอี๊ยจื้อ ? หรือทั่งเล่าเอี๊ยจื้อตายด้วยเหตุผลกลนัยอันผิดปกติ ? หากเป็นเช่นนี้ ข้าพเจ้ายิ่งต้องขอดูให้ได้”

วาจานี้เมื่อกล่าวไป ผู้มาไว้อาลัยทั้งหลายต่างมีสีหน้าตื่นเต้นกันขึ้นบ้างแล้ว มีบางคนยังลอบรู้สึก วาจาผู้นี้มิใช่ไร้เหตุผลโดยสิ้นเชิง

ทายาทตระกูลทั้งยิ่งเดือดดาลกันทุกคน ส่งเสียงเกรี้ยวกราดตวาดขึ้น

“สหาย วาจาท่านกล่าวให้ชัดเจนกว่านี้ ?!”

ชายฉกรรจ์หน้าดำคล้ำส่งเสียงดัง ๆ

“วาจาข้าพเจ้ายังไม่ชัดเจนพอ ? ในใจพวกท่านหากไม่มีพิรุธอย่างไร ? เหตุไฉน...”

พลันมีคนผู้หนึ่งตวาดขึ้น

“หยุด !”

เสียงตวาดไม่ดังสนั่นหวั่นไหวอย่างไร แต่กลับมีอำนาจข่มขวัญผู้คนอย่าง

ใหญ่หลวง ชายฉกรรจ์หน้าดำคล้ำถึงกับต้องหุบปากไปโดยไม่รู้ตัว แลเห็นในม่านด้านหลังโลงมีสตรีอาภรณ์ขาวในเครื่องแบบไว้ทุกข์เต็มที่ เดินช้า ๆ ออกมาหลายนาง

แลเห็นสตรีร่างสูงโปร่งที่เดินนำหน้า เครื่องแบบไว้ทุกข์ขาวสะอาดของนางไม่แปดเปื้อนธุลีแม้แต่น้อยนิด ใบหน้ารูปไข่ที่ออกจะยาวเกินไปสักเล็กน้อย แม้เปี่ยมความเจ็บช้ำรันทดจนสุดซึ้ง แต่ยังมีอำนาจน่าหวาดหวั่นอยู่

สตรีผู้นี้ก็คือทั่งคี้ธิดาที่กุมอำนาจตระกูลทั้งในปัจจุบัน

สตรีนางที่สองหน้ากลม ๆ ตากลม ๆ ดูแล้วรู้สึกเป็นลักษณะของผู้มีวาสนาเป็นแบบฉบับมาตรฐานของภรรยาดีมีบุญ นางคือลี้ป้วยเหล็ง ฮหยินของทั่งตั๋วกงจื้อ

นางที่สามร่างแบบบางราวอ่อนแอจนไม่อาจต้านลมแรง ตากลมใหญ่ดำขลับทั้งคู่ปกติมักมีแววหม่นหมองอยู่ ตอนนี้ยิ่งเปี่ยมแววเจ็บช้ำรันทดอย่างยิ่ง

นางเหลือบแลไปที่ยู่ป้วยหยกแว่บหนึ่งดั่งไม่ตั้งใจ แล้วก้มศีรษะต่ำลงไปทันที ประกายตาเป็นแววขุ่นแค้นชิงชังขึ้นเล็กน้อย คล้ายดั่งไม่ยินยอมได้เห็นยู่ป้วยหยกอีกเลยก็ปาน

สตรีนางนี้คือทั่งลิ้มที่เป็นยี่โกวเนี้ยตระกูลทั้ง !

เมื่อพวกนางเดินออกจากหลังม่านแล้วพากันคุกเข่ากราบอย่างนอบน้อมทันที

ผ้มาไว้อาลัยที่แออัดเต็มห้อง รีบผดลกขึ้นคารวะตอบในทันทีเช่นกัน

ทั่งคี้ก้มศีรษะกล่าว

“ข้าพเจ้าอกตัญญู เป็นภัยลามถึงบิดาผู้ล่วงลับ ได้รับเกียรติจากท่านทั้งหลายมาไว้อาลัย ขอจารึกใส่ใจไม่เลือนลืมตลอดกาลนาน”

คนทั้งปวงต่างร้องคำไม่กล้าอยู่สับสน

ทั่งคี้กล่าวสืบไป

“ผู้อัปมงคลความจริงไม่กล้าออกมากราบพบท่านทั้งหลายเลย แต่ทว่าท่านผู้นี้...”

นางเงยหน้าขึ้นช้า ๆ ดวงตาที่มีประกายคมกล้าเขม้นมองหน้าชายฉกรรจ์ผู้นั้นแน่วนิ่ง ร่างก็ได้ทรงขึ้นยืนอย่างเชื่องช้า กล่าวสืบต่อไป

“ท่านมีชื่อแซ่ยิ่งใหญ่ว่ากระไร ? ยังมิได้ขอเรียนถาม ?”

ชายฉกรรจ์หน้าดำคล้ำกระแอมเบา ๆ กล่าวว่า

“ข้าพเจ้างุ่ยเซียมลิ้ม ความจริงเป็นเบี้ยไร้ชื่อเสียงเรียงนามในวงพวกนักเลงเพียงแต่ว่า...”

ทั่งคี้หน้าเครียดทันที น้ำเสียงก็เปลี่ยนเป็นเกรี้ยวกราด

“ประเสริฐมาก งุ่ยเชียมลิ้ม ข้าพเจ้าถามท่าน ท่านได้รับการเสี้ยมสอนจากผู้ใดมา ?”

ยู่ป้วยหยกต้องลอบชมเชยอยู่ในใจ

‘ทั่งตั้วโกวเนี้ยผู้นี้ นับเป็นวีรสตรีได้แล้วจริง ๆ เปรื่องปราดหลักแหลมอย่างยิ่ง นางไม่รื้อฟื้นถึงเรื่องงุ่ยเชียมลิ้มร่ำร้องเมื่อครู่ แต่ถามมันเป็นผู้ใดเสี้ยมสอนให้มาก่อกวน นี่นับเป็นการตัดไม้ข่มนาม วาจาประโยคเดียวก็เบนเป้าสนใจของผู้อื่นให้แปรเปลี่ยนได้ทันที งุ่ยเชียมลิ้มย่อมไม่อาจรับสารภาพว่าถูกผู้ใดใช้สอยมา แต่หากมันไม่ยอมตอบคำถามนี้ ก็ไม่มีผู้ใดไปสงสัยสาเหตุการตายของทั่งบ้อซังอีกแล้ว’

งุ่ยเชียมลิ้มเมื่อครู่ยังมีทีท่าโอ่อ่าภาคภูมิ ตอนนี้กลับหน้าเปลี่ยนสีไปแล้วโพล่งขึ้นว่า

“ข้าพเจ้ามาเพื่อเคารพศพ ต้องให้ผู้ใดเสี้ยมสอนด้วย ?”

ทั่งคี้กล่าวเสียงกระด้าง

“สถานที่ประกอบพิธี ความจริงไม่อาจฆ่าคนได้ แต่หากท่านไม่กล่าววาจาสัตย์จริง...”

นางพลันชะงักงันลงกลางคัน แต่ยกมือขึ้นโบกไปครั้งหนึ่ง

นอกห้องใหญ่มีเสียงม้อล่อดังผ่างขึ้นทันที

ทั่งคี้ถามไป

“ท่านได้ยินเสียงม้าล่อแล้วหรือไม่ ? ในระยะเวลาม้าล่อดังสามครั้ง หากท่านยังไม่กล่าววาจาสัตย์จริง ข้าพเจ้าจะให้ท่านหลั่งเลือดโลมห้องพิธี !”

นางกล่าวเสียงราบเรียบเย็นชา แต่ทว่ามีน้ำหนักที่ผู้ได้ยินมิอาจไม่เชื่อถือได้

งุ่ยเชียมลิ้มหน้าซีดขาวร้องเสียงแหบแห้งขึ้น

“ข้าพเจ้า...วาจาเมื่อครู่ของข้าพเจ้าล้วนสัตย์จริง”

ทั่งคี้ยกมือไพล่หลัง คล้ายดั่งมิได้ยินมันกำลังกล่าววาจาใด

ที่นอกห้องใหญ่ มีเสียงม้าล่อดังขึ้นอีกผ่างหนึ่ง

งุ่ยเชียมลิ้มพลันหันสะบัดหน้าวิ่งออกไป คิดหลบหนีเสียแล้ว ! แต่ตอนนั้นเชยชิ่วมีท้อทั่งชิ่วเช็งกับทิมิ่นเงี่ยมล้อทั่งชิ่วปึง ได้รุดกลับมาจากซุ้มประตูภายนอกพากันขวางทางของมันไว้ในบัดดล

ทิมิ่นเงี่ยมล้อมีความดุร้ายไม่ไว้หน้าแก่ผู้ใด ซึ่งชนชาวบู๊ลิ้มในเสฉวนต่างรู้กระจ่าง ตอนนี้เห็นตาที่แดงฉานทั้งสองของมัน วี่แววอำมหิตคิดฆ่าฟันอยู่วูบวาบ

งุ่ยเชียมลิ้มสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บไปเฮือกใหญ่ ถอยหลังทีละก้าว

ตลอดเวลา

ม้าล่อดังขึ้นอีกผ่างหนึ่ง

ขณะเวลานั้นเอง ในหมู่ผู้มาไว้อาลัย พลันมีเสียงร้องที่แตกตื่นสยองขวัญดังขึ้นมา

แลเห็นในหมู่ผู้คนที่ยืนอยู่ตรงข้ามกับโลงไว้ศพ ตาเบิกกว้างจนถลน ประกายตาแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ ทั่งคี้จึงต้องเหลียวมองไปตามสายตานั้นบ้าง...

นางพอเหลียวไป พลอยแตกตื่นจนหน้าซีดเผือดทันที !

ฝาโลงของทั่งบ้อซัง มิทราบถูกผู้ใดเปิดออกตั้งแต่เมื่อใด ซากศพของทั่งบ้อซังถึงกับลุกขึ้นยืนในโลงได้ ! ท่ามกลางแสงเลือนราง แลเห็นใบหน้ามันเหลืองซีดราวทองทา สองตาปิดสนิทแน่น ใบหน้าแม้จะไม่แสยะโหดเหี้ยม แต่การตายด้านชาเย็นเยี่ยงนี้ กลับยิ่งน่าหวาดหวั่นสยองขวัญเสียกว่า

ทั่งคี้ร้องเสียงเกรี้ยวกราดขึ้นทันที

“ที่หลังโลงต้องมีคนอยู่ ค้น !”

ทั่งชิ่วเช็ง ทั่งชิ่วปึงพากันโถมปราดไปในบัดดล

ขณะเวลาเดียวกันนั้น ซากศพทั่งบ้อซังพลันลอยขึ้นจากโลงด้วยตัวแข็งกระด้างย่ป้วยหยกแม้ดออกว่า ต้องมีคนอยู่ทางหลังโลงใช้กำลังภายในกระแทกซากศพทั่งบ้อซังกระเด็นขึ้นมา แต่พลันพบเห็นเรื่องราวที่พิกลจนพิสดารเยี่ยงนี้ ยังต้องตระหนกจนเหงื่อเย็นยะเยียบซึมโซมกาย

แลเห็นซากศพพุ่งเข้าใส่ทั่งชิ่วปึงกับทั่งชิ่วเช็งประหนึ่งเป็นไม้ท่อนใหญ่ ทั้งสองแม้ไม่กล้ายื่นมือไปรับ แต่กลับมิอาจไม่รับได้

เสียงพิกลพิสดารที่ดังขึ้นทางหน้าต่างเมื่อครู่ ดังออกมาจากโลงอีกครา โดยแค่นเย็นยะเยียบว่า

“ทั่งบ้อซังออกไปแล้ว ท่านทั้งหลายยังไม่รีบกราบศพอีก !”

วาจาไม่ทันจบคำ ศิษย์ตระกูลทั้งได้โถมเข้าไปในทางนั้นสี่ห้าคนแล้ว พวกมันแม้อยู่ในระหว่างพิธี แต่ในตัวยังมีอาวุธลับของตระกูลทั้ง

“สหาย นอนลงเถิด !”

เสียงตวาดพอดัง อาวุธลับของทั้งสี่ต่างถูกซัดออกไป ประกายสีดำหลายสิบสายวูบวาบไปที่หลังโลงดุจฝูงตั๊กแตน

อาวุธลับตระกูลทั้งโดดเด่นเป็นเอกในแผ่นดินทุกยุคทุกสมัย มิเพียงสร้างด้วยความประณีตพิสดารเท่านั้น วิธีซัดยังพิเศษพิสดารอีกด้วย ประกายดำคล้ายดวงดาวทั้ง

หลายสิบสายนี้ มีบ้างพุ่งรวดเร็ว มีบ้างลอยช้า ๆ ที่รวดเร็วไม่แน่จะต้องถึงก่อน ที่ลอยช้าไม่แน่จะได้ไร้กำลัง เท็จ ๆ จริง ๆ หลอกล่อหลอนตาจนผู้คนไม่อาจระวังได้รอบคอบรัดกุม คนทั้งหลายเข้าใจ ผู้ซ่อนตัวหลังโลงครานี้เห็นทียากที่จะหนีรอดพ้นความยุติธรรมได้แล้ว

มิคาด หลังโลงมีเสียงหัวร่อดังก้องกังวาน อาวุธลับหลายสิบจุดแต้มพลันวกทิศทางกลางอากาศ ถึงกับพุ่งกลับมาใส่ศิษย์ทั้งสี่ของตระกูลทั้งเสียได้!

การพุ่งมา ถึงกับยังรวดเร็วรุนแรงกว่าพุ่งไปเสียอีก!

ศิษย์ตระกูลทั้งต่างแตกตื่นจนหน้าถอดสี มือขวางอสอดขึ้นป้องหน้า มือซ้ายขวางไว้ที่ทรวงอก ตีลังกากลางอากาศ ละล่ิวปราดแล้วกลิ้งไกลออกไปอีกเจ็ดแปดเชียะ

พวกมันมีฝีเท้าหลบหลีกที่มิอาจว่าไม่รวดเร็วได้ แต่อาวุธลับยิ่งรวดเร็วกว่า ที่ไหล่ที่แขนของทั้งสี่ต่างถูกอาวุธลับคนละหลายจุด ยังไม่ทันจะกระโดดขึ้นจากพื้น ต่างรีบล้วงขวดไม้ดำออกจากอกเสื้อ กลืนกินยาขจัดพิษภายในขวดลงไปจนหมดสิ้น ถึงกับนอนนิ่งโดยสงบไม่กล้าขยับเขยื้อนเคลื่อนไหวอีกเลย

เนื่องเพราะพิษในอาวุธลับตระกูลทั้งร้ายกาจสุดแสน พวกมันทราบกระจ่างชัดที่สุด หากแม้นถูกอาวุธลับบริเวณทรวงอก พิษจะแทรกซึมเข้าใส่หัวใจในพริบตา มาตรว่ามียาขจัดพิษโดยเฉพาะก็ไม่แน่จะช่วยให้รอดชีวิตมาได้ หากแม้นถูกอาวุธลับตามใบหน้า มาตรว่าพอจะช่วยขจัดแก้ไข แต่ความเจ็บปวดทรมานของการเฉือนเนื้อขูดกระดูก ก็มิใช่คนธรรมดาสามารถทนทานได้

ดังนั้นเอง พวกมันจึงใช้แขนขึ้นป้องที่สำคัญไว้ก่อน หลังจากกลืนกินยาขจัดพิษแล้วยังกลัวพิษจะแผ่ซึมออกไป ต้องรอจนสรรพคุณของยาขจัดพิษแผ่ซ่านออกต่อต้านจนทั่วกายแล้วจึงลุกขึ้นยืนอีกครา

ทางด้านนี้ สี่คนนั้นบาดเจ็บล้มลง ทางด้านทั่งชิ่วปึงกับทั่งชิ่วเซ็งก็ได้วางชากศพลง กระโดดเข้ากระหนาบจู่โจมเป็นซ้ายขวาอย่างว่องไว

สองคนนี้ไม่มีเพียงประสบการณ์และพลังฝีมือที่เข้มแข็งกว่าน้องพี่ร่วมสำนักมากมายเท่านั้น พฤติการณ์ยังรอบคอบสุขุมกว่าอีกด้วย มิคาด ขณะเวลานั้นเองโลงไม้ใหญ่ที่หนาหนักพลันหักกลางไปโครมใหญ่ กระแทกเข้ารับหน้าทั่งชิ่วเซ็งกับทั่งชิ่วปึงในสองทิศทางอย่างไม่คาดหมาย

โลงนี้ต่อขึ้นจากไม้อิ้วบั๊ก (ไม้เนื้อละเอียดมีกลิ่นหอม คุณลักษณะคล้ายไม้สัก) ดีเยี่ยมของเมืองลิ่วจิว ฝังใต้ดินเป็นเวลาหลายสิบปีแล้วยังคงทนไม่ผุกร่อนด้วยความชื้นของใต้ดินเด็ดขาด จึงเป็นที่เห็นได้ความแข็งแกร่งของไม้นี้ ไม่ผิดกับเหล็ก

ศิลาเลย

แต่คนผู้นี้ลงมือเพียงฉาดเดียวก็สามารถฟันมันจนกลายเป็นสองครึ่ง คนทั้งปวงจึงแตกตื่นจนขวัญเสีย

ทั่งชิ่วปึงกับทั่งชิ่วเช็งต่างรู้สึก การพุ่งของโลงมีความหนักหน่วงดุจขุนเขาทลาย ระยะยังห่างอีกสองวาเศษ พลังอันแกร่งกร้าวมหาศาลก็ได้กรีดกระแทกจนรู้สึกลมหายใจขาดห้วงไม่อาจระบาย ทั้งสองในยามแตกตื่นตระหนกรีบกลิ้งหลบออกไปทางด้านข้าง

เสียงโครมดังสนั่นหวั่นไหว โลงได้พ่งไกลออกไปยี่สิบกว่าวาแล้ว จึงกระแทกใส่ผนังจนแตกกระจัดกระจาย เศษไม้กระเซ็นไปทั่วทุกทาง ผู้ใดที่ถูกสะเก็ดไม้ต่างรู้สึกปวดแปลบจับใจ แผดร้องดังสนั่นหวั่นไหว

ผู้ที่ไม่ถูกเศษไม้ย่อมพากันวิ่งหลบหนีเป็นโกลาหล มีบ้างถึงกับมุดซ่อนเข้าใต้โต๊ะ มีบ้างกระแทกโต๊ะจนกลิ้งกระเด็น ถ้วยชามบนโต๊ะแตกเปรื่องปร่างเกรียวกราวกระจายไปทั่วพื้น

รอจนความวุ่นวายทั้งมวลสงบลงได้ คนทั้งหลายตอนนี้จึงพบเห็น ข้างซากศพทั้งบ้อซังมีคนชุดเขียวเพิ่มขึ้นอีกผู้หนึ่ง กำลังยืนมือไพล่หลังด้วยสีหน้าแย้มยิ้มแจ่มใส

ศิษย์ตระกูลทั้งได้รายล้อมมันไว้จนแน่นหนา เขม้นมองด้วยสายตาคมกล้าเตรียมพร้อมจะลงมืออย่างกระเหี้ยนกระหือ แต่มันผู้นั้นกลับยังคงแย้มยิ้มอย่างเหยียดหยามดูแคลน ดุจดั่งไม่มีผู้ใดประสงค์ร้ายต่อมันก็ปาน

คนผู้นี้มีวัยเยาว์อย่างยิ่งเท่านั้น ทีท่าดูแล้วยังนุ่มนวลสุภาพ หน้าตาก็หล่อเหลาคมคาย เพียงแต่รู้สึกเหนื่อยหน่ายเกียจคร้านอยู่บ้าง คล้ายมิเคยหลับนอนมาเลยก็ปาน

บรรดาผู้มาเคารพศพที่มากหลาย ต่างไม่มีผู้ใดรู้จักคนผู้นี้เลย และผู้ใดก็คิดไม่ถึงบุรุษหนุ่มผู้ที่ยังเยาว์วัยปานนี้ ถึงกับมีพลังฝีมืออันแกร่งกร้าวลึกล้ำเยี่ยงนี้ได้!

มีแต่ยู่ป้วยหยกกับจูลุ่ยยี้เท่านั้นที่รู้จักมัน แต่ทั้งสองกลับตระหนกยิ่งกว่าผู้ใดทั้งสิ้น เนื่องเพราะทั้งสองนึกไม่ถึง คนผู้นี้จะเป็นเอี้ยจื้อกังได้!

ในที่สุด เอี้ยจื้อกังยังคงมาจนได้!!

ศิษย์ตระกูลทั้งต่างกระเหี้ยนกระหือรายล้อมมันไว้แน่นหนามั่นคง เตรียมรับคำสั่งลงมือจู่โจมอย่างเคร่งเครียด

แต่ทั่งคี้ได้ส่งเสียงหนัก ๆ ขึ้น

“ถอยออกไป”

ทั้งตั้วโกวเนี้ยนางนี้สืบทายาทเป็นหัวหน้าตระกูลอยู่แน่ชัดแล้ว ดังนั้นคำสั่งพอเปล่งไป ศิษย์ตระกูลทั้งพากันถอยออกอย่างฉับไว กระทั่งทั่งชิ่วปึงก็ยังต้องก้มศีรษะรับฟังคำสั่ง

ในสถานการณ์ที่ปั่นป่วนวุ่นวายเยี่ยงนี้ มีแต่ทั่งคี้เท่านั้น ที่ยังรักษาความหนักแน่นเยือกเย็นอยู่ได้ สายตานางลุกวาววูบวาบกวาดผ่านหน้าเอี้ยจื้อกัง แล้วกล่าวเสียงเย็นชา

“ท่านยังมีอายเยาว์วัย พลังฝีมือเยี่ยมยอดมิใช่น้อย คาดว่าต้องเป็นศิษย์ของยอดคน แต่การก่อกวนงานศพของผู้อื่น ทำให้ผู้อยู่คับแค้นลำบากใจ ผู้ตายถูกเหยียดหยามให้อัปยศ หรือนี่ก็เป็นการอบรมสั่งสอนจากสำนักอาจารย์ของท่าน ?”

เพียงนางเอ่ยปาก แต่ละถ้อยกระทงความต่างมีน้ำหนักไม่เบา ตอนนี้นางไถ่ถามชื่อแซ่ความเป็นมาของฝ่ายตรงข้าม กลับป้ายบัญชีความผิดรายนี้ไปที่สำนักอาจารย์ฝ่ายตรงข้าม นับว่าเป็นการใคร่ครวญรอบคอบ รุกได้รับได้รัดกุมยิ่ง

เอี้ยจื้อกังกวาดตาพิจารณานางขึ้น ๆ ลงหลายครั้ง จึงกล่าวอย่างยิ้มแย้มแจ่มใส

“มิน่าเล่า ชนชาวนักเลงต่างกล่าวเป็นเสียงเดียว ทั่งตั้วโกวเนี้ยดุร้ายกราดเกรี้ยวเป็นเสือตัวเมียที่น่ากลัวยิ่ง วันนี้ได้เห็นนับว่าเป็นจริงดั่งคำเล่าลือ เป็นจริงดั่งคำเล่าลือ...”

มันแหงนหน้าหัวร่อฮาฮา พลันชะงักเสียงหัวร่อลงกลางคันอีกครั้ง สายตาคมวาววูบวาบกวาดมองผู้มาเคารพศพที่แออัดรอบห้องแว่บหนึ่งแล้ว ส่งเสียงก้องกังวาน

“ข้าพเจ้าเอี้ยจื้อกังแม้มิใช่เป็นศิษย์ยอดคน และใช่เป็นบุตรหลานตระกูลยิ่งใหญ่ แต่กลับไม่ถึงกับมากระทำเรื่องไร้มารยาทฝืนประเพณีเยี่ยงนี้ เท่าที่ข้าพเจ้ากระทำดั่งนี้มิเพียงไม่มีจิตเจตนาก้าวร้าวล่วงเกินวิญญาณศักดิ์สิทธิ์ของทั่งเล่าจึงจู๊สักน้อยนิดเท่านั้น กลับเป็นการประท้วงขึ้นล้างมลทินที่ทั่งเล่าจึงจู๊ถูกปรักปรำ ดังนั้นจึงต้องขอให้ผู้อาวุโสและน้องพี่ทั้งหลายมาธำรงความยุติธรรมให้เป็นพิเศษ”

มันมาก่อกวนรังควานคนตาย ทำลายโลงย่อยยับ กระตุ้นความขุ่นแค้นของผู้คนทั้งหลายจนฮือโหม แต่เมื่อกล่าววาจานี้แล้ว จิตใจของคนทั้งปวงก็ต้องแปรเปลี่ยนไปอีกครา แต่ละคนต่างถูกคำ ‘ลบล้างมลทินที่ถูกปรักปรำ’ ของมันกระตุ้นให้กระตือ-รือร้นสนใจบ้างสำนึกขึ้น

“หรือทั่งเล่าจึงจู๊มิใช่ตายด้วยโรคชราจริง ๆ เป็นการตายเพราะถูกประทุษร้าย ?”

ทั่งคี้ก็ไม่อาจอดกลั้นโทสะได้อีกแล้ว นางแค่นหัวร่อกล่าว

“ที่แท้ผู้แซ่งุ่ยได้รับการเสี้ยมสอนจากท่านนี่เอง ท่านเรียกมันมาก่อกวนในห้องพิธี เบนความสนใจของผู้อื่นไป ท่านจะได้ลอบเข้ามาก่อกวนด้านหลัง ใช่หรือไม่ ?”

เอี้ยจื้อกังกล่าวเสียงราบเรียบ

“เพื่อลบล้างมลทินให้แก่ทั่งเล่าจึงจู๊ ข้าพเจ้ายินยอมกระทำเรื่องราวใด ๆ ได้ทั้งสิ้น !”

ทั่งคี้ตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

“อย่าว่าแต่บิดาผู้เฒ่าตายด้วยโรคภัยธรรมดาเท่านั้น แม้นับว่าผู้เฒ่าเคยมีความขุ่นแค้นอาฆาตเยี่ยงไรมาก่อน ก็เป็นพวกเราเหล่าบุตรหลานไปสะสางจัดการต่อ ไม่ต้องให้ท่านมาเกี่ยวข้องด้วย !”

เอี้ยจื้อกังสวนคำขึ้น

“อ้อ ท่านสามารถเกี่ยวข้องได้ ?”

“แน่นอน”

เอี้ยจื้อกังหัวร่อพลางกล่าว

“ประเสริฐมาก อย่างนั้นพวกเราไม่ลองมาดูกันก่อนว่า ทั่งเล่าจึงจู๊ถูกฝีมือผู้ใดประทษร้ายตายไปค่อย...”

มันกล่าวไปพลางเอื้อมไปลากซากศพทั่งบ้อซังพลาง

ทั่งคี้ตวาดด้วยโทสะทันที

“คนโฉดอันโอหัง หากยังกล้าล่วงเกินสังขารของบิดาผู้ล่วงลับ เราจะเสี่ยงกับท่านแล้ว !”

นางดูออกแต่แรกว่า เอี้ยจื้อกังมีพลังฝีมือน่าสะท้านขวัญ ดังนั้นจึงอดกลั้นโทสะไว้ตลอดเวลา ไม่ยอมลงมือไปจู่โจมโหมใส่ แต่ตอนนี้ไม่อาจคำนึงถึงสิ่งใดแล้ว ก็ปานถลันปราดเข้าใส่ นิ้วเรียวแหลมทั้งสิบกรีดเข้าใส่นัยน์ตาและคอหอยเอี้ยจื้อกังด้วยกระบวนท่าที่ทั้งดุร้ายอำมหิต ทั้งแคล่วคล่องปราดเปรียว ลงมือคราแรกก็หมายปลิดชีวิตฝ่ายตรงข้ามทันที

แต่ยู่ป้วยหยกกลับรู้กระจ่างใจ อาศัยระดับฝีมือเยี่ยงนี้ของนาง ยังด้อยกว่าเอี้ยจื้อกังห่างไกลนัก จูลุ่ยยี้ยิ่งลอบกระวนกระวายแทนนางอย่างใหญ่หลวง

สตรีมักมุ่งหวังให้สตรีสามารถพิชิตบุรุษได้ แต่ทว่าจูลุ่ยยี้ก็ยังหวังให้เอี้ยจื้อกังสามารถเปิดเผยความลับของทั่งบ้อซังออกมา เพื่อสืบสาวสาเหตุการตายของมัน

สตรีแม้เห็นใจสตรีด้วยกัน แต่ยิ่งนิยมชมชอบสืบสาวความลับของผู้อื่นมากกว่า !

ตอนนั้นพอทั่งคี้ระดมการจู่โจมออกไปก่อน ทั่งชิ่วปึงทั่งชิ่วเซ็งก็พากันโถมเข้าใส่ ทั้งสามแม้จะลงมือมีก่อนหลัง แต่กระหนาบจู่โจมอยู่สามฟากข้าง ผนึกคล้ายเป็นกำลังเดียวกันไป

เอี้ยจื้อกังกล่าวอย่างยิ้มแย้มแจ่มใส

"พลังฝีมือตระกูลทั้ง ที่แท้มีเพียงเท่านี้เอง ?"

วาจาสิบกว่าคำของมันพอกล่าวจบ ก็ได้คว้าซากศพทั่งบ้อซังบนพื้นขึ้นมา ทั่งคี้ทั่งชิ่วปึง ทั่งชิ่วเซ็งจู่โจมสามกระบวนท่า มิทราบเป็นอย่างไร ต่างผิดเป้าหมายไปหมดสิ้น

แลเห็นร่างเอี้ยจื้อกังหมุนคว้างดั่งลูกข่างใหญ่ แต่ยกซากศพทั่งบ้อซังขึ้นป้องกันไว้ที่เบื้องหน้า พวกทั่งคี้หากลงมืออีก มิว่าจะจู่โจมเข้าในทิศทางใด เห็นทีต้องฟาดใส่ซากศพทั่งบ้อซังก่อนเป็นแน่แท้

แล้วกระบวนท่าของทั้งสาม ไหนเลยยังจะกล้าโหมออกไปใส่ได้อีก ?

ทั่งชิ่วปึงตวาดด้วยโทสะ

"ปล่อยซือแป๋ผู้ล่วงลับลงก่อน อภัยไว้ชีวิตเจ้า"

เอี้ยจื้อกังหัวร่อพลางสวนคำ

"เราความจริงก็ไม่มีทางตายไปได้ มิต้องให้ท่านมาอภัยไว้ชีวิต"

ร่างเอี้ยจื้อกังยิ่งหมุนยิ่งเร็ว พลางเปลื้องเสื้อผ้าคนตายออกจากซากศพทั่งบ้อซัง ทั่งคี้หน้าบิดเบี้ยวรันทดขยี้เท้าร้องขึ้น

"มิว่าท่านใช้ฝีมือต่ำช้าสามานย์เยี่ยงไรเราก็ต้องฆ่าท่านก่อนค่อยว่ากล่าวกัน"

นางคล้ายดั่งตัดใจไม่เกรงกลัวความใดอีกแล้ว พุ่งโถมเข้าจู่โจมด้วยความขุ่นแค้น

เอี้ยจื้อกังตวาดขึ้น

"ท่านทั้งหลายโปรดดู นี่เป็นนางกำลังล่วงเกินซากศพเล่าจึงจู๊ หรือเป็นข้าพเจ้าแน่ ? นางยินยอมที่จะทำลายซากศพของบิดาผู้ล่วงลับ ก็ไม่ยอมให้ข้าพเจ้าสืบสาวสาเหตุการตายของท่านออกมา นี่เป็นเพราะสาเหตุใดกัน ?"

คนทั้งปวงยิ่งแตกตื่นสงสัยและไม่พอใจไปกว่าเดิม กระทั่งทั่งชิ่วเซ็งและทั่งชิ่วปึงก็ยังรีรอลังเล มิได้ลงมือร่วมกลุ้มรุมกระหนาบกับทั่งคี้ และมีบ้างยังอดมิได้ต้องส่งเสียงไป

"โกวไหนไน่ ท่านก็ยอมให้มันดูสาเหตุการตายของทั่งเล่าจึงจู๊เป็นไร ?"

ทั่งคี้ลงมือดุจพายุฝน โหมการจู่โจมไปสามสิบกว่ากระบวนท่าแล้ว แต่ทว่า

ทุกกระบวนท่าต่างเฉียดผ่านกายศัตรูไปหวุดหวิดเท่านั้น กระทั่งชายเสื้อยังมิเคยกระทบเลยแม้แต่น้อยนิด !

นางตอนนี้พบเห็นแล้วว่า พลังฝีมือของบุรุษหนุ่มผู้นี้ ลึกล้ำจนไม่อาจหยั่งคะเนจริง ๆ จึงพลันหยุดมือถอยปราดไปหลายเชียะ ขยี้เท้าหลั่งน้ำตาร้องขึ้น

“ในเมื่อท่านทั้งหลายกล่าวเยี่ยงนี้ หากข้าพเจ้าไม่ยินยอม กลับแสดงว่ามีพิรุธอยู่ในใจ เกียรติภูมิของบิดาผู้ล่วงลับที่เพียรสร้างมาชั่วชีวิต คิดมิถึง หลังจากตายแล้วยังถูกเจ้าชายโฉดอันโอหัง...”

มิทันขาดคำ น้ำตาก็เนืองนองหน้าลำคอตีบตันจนมิอาจส่งเสียงได้อีกแล้ว

ทั้งลิ้มกับลี้ป้วยเหล็งรีบพากันเข้ามาประคองนางไว้

ทั้งชิ่วเช็งกล่าวเสียงเกรี้ยวกราดขึ้น

“สหาย จะดูก็ดูเถิด แต่หากท่านตรวจหาพิรุธใดไม่ออก ศิษย์ห้าร้อยกว่าคนของตระกูลทั้ง ต่างยินดีตายหมดตายสิ้น ก็ไม่ยอมให้ท่านรอดชีวิตออกไปได้เป็นอันขาด !”

เอี้ยจื้อกังกล่าวอย่างยิ้มแย้มแจ่มใส

“หากข้าพเจ้าตรวจพิรุธไม่ออก มิต้องให้พวกท่านมาลงมือ ข้าพเจ้าจะฆ่าตัวตายในที่นี้เสียก่อนเลย”

หน้าพลันเคร่งเครียดเย็นชา เน้นขึ้นทีละคำว่า

“เนื่องเพราะข้าพเจ้าตรวจออกแล้ว ทั้งเล่าจึงจู๊ตายอยู่กับมือศิษย์ในสำนักของท่านเอง !”

วาจานี้เมื่อกล่าวไป ทุกคนต่างแตกตื่นจนหน้าเปลี่ยนสีไปโดยสิ้นเชิง

ศิษย์ตระกูลทั้งขุ่นเคืองจนหน้าขิดเบี้ยวเกรี้ยวกราด พากันตวาดเสียงสนั่นหวั่นไหว

“เจ้าถึงกับกล้าใส่ไคร้ปรักปรำคน เจ้ามีหลักฐานยืนยัน ?”

เอี้ยจื้อกังกล่าวเสียงก้องกังวาน

“พวกท่านต้องการหลักฐาน ? ก็ได้ !”

มันยกซากทั้งบ้อซังขึ้นชูสูง กล่าวดัง ๆ

“นี่ก็คือหลักฐาน !”

ศิษย์ตระกูลทั้งต่างฮือเข้าไป ที่อยู่ทางนอกห้องใหญ่ก็โถมเข้ามา ห้องที่กว้างใหญ่ถูกเบียดเสียดจนแออัดไปในบัดดล เอี้ยจื้อกังกลับกระโดดปราดขึ้นจากพื้น

ในมือมันแม้จะอุ้มซากศพไว้ แต่ร่างยังเบาราวไร้น้ำหนัก แคล่วคล่องประหนึ่ง

สายฟ้า เพียงวูบเดียวก็พุ่งขึ้นไปบนขื่อกลางห้องกว้างใหญ่ ตวาดเสียงเกรี้ยวกราดลงมา

“ทั่งเล่าจึงจู๊ถูกอาวุธลับในสำนักของท่านฆ่าตายไป และตายอยู่ในทั้งแกจึงอีกด้วยฆาตกรมิใช่ศิษย์ในสำนักจะเป็นผู้ใดได้”

ศิษย์ตระกูลทั้งทั้งแตกตื่นทั้งขุ่นเคือง มีบ้างตวาดด่า มีบ้างแผดร้อง มีบ้างล้วงอาวุธลับออกมา แต่ยังกลัวจะเป็นการก้าวร้าวซากสังขารของทั่งบ้อซัง จึงพากันอดกลั้นไว้ไม่กล้าลงมือไป

ยังมีอีกหลายคนที่กระโดดขึ้นไป แต่ร่างเพิ่งโผล่พ้นพื้น ก็มีพลังอันกล้าแข็งกระแทกลงมา มีคนหนึ่งถึงกับร่วงหล่นไปบนศีรษะพวกพ้องเดียวกัน

เอี้ยจื้อกังกล่าวเสียงเกรี้ยวกราด

“ท่านทั้งหลายหากต้องการได้เห็นหลักฐาน จงคัดเลือกผู้อาวุโสเกียรติภูมิสูงหลายท่านออกมา คนอื่น ๆ ต้องถอยให้ห่างไกลไปก่อน”

ทั่งคี้ตอนนี้กลับเยือกเย็นลงกว่าเดิมได้บ้าง นางตาลุกวาววูบวาบพลันกล่าวขึ้น

“เมื่อเป็นเช่นนี้ ก็ขอเชิญอ้วงเล่าเอี้ยจื้อ โอ้วตั้งเจ็กเอี้ยตั๋วเจ็กและยู่ป้วยหยกกงจื้อออกมาเถิด”

ยู่ป้วยหยกคาดไม่ถึงจริง ๆ ว่านางจะพลันเอ่ยนามตนมาได้ จึงต้องงุนงงจนตะลึงลาน แต่จูลุ่ยยื้กลับกระตุกชายเสื้อยู่ป้วยหยกแล้วแย้มยิ้มขึ้นเบา ๆ

“หรือท่านมิทราบ ท่านตอนนี้เป็นบุคคลมีชื่อของบู๊ลิ้มแล้ว รีบออกไปเถิด”

ชายชราผมเผ้าหนวดเคราขาวโพลงที่นั่งหัวโต๊ะเมื่อครู่ เดินเข้ามาประสานมือกล่าว

“คิดมิถึง ท่านถึงกับเป็นยู่ป้วยหยกกงจื้อ ที่ระยะนี้มีเกียรติภูมิกระเดื่องเกรียงไกรไปทั้งแผ่นดินกว้างใหญ่ กระทั่งเน้าจินหยินยังนิยมชมเชยจนสุดสูง เมื่อครู่ที่ก้าวร้าวเสียกิริยา ยังหวังให้อโสสิด้วย”

ข่าวคราวของชนชาวนักเลงนับว่าระบาดได้รวดเร็วยิ่ง เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อครึ่งเดือนก่อน ตอนนี้ถึงกับมีผู้คนล่วงรู้มากหลายแล้ว กระทั่งเอี้ยย่งไถ่ โอ้วหงีที่มีความโอหังรังเกียจ ตอนนี้ก็ยังเบิ่งตาจนกลมกว้างจ้องมองยู่ป้วยหยกด้วยสีหน้าแตกตื่นสงสัย คล้ายดั่งคิดมิถึง บุรุษหนุ่มรูปงามทีท่านุ่มนวลสุภาพ ถึงกับเป็นตัวสำคัญที่ใช้ช่วงเวลาสั้น ๆ เพียงครึ่งปี กระทำเรื่องอันแตกตื่นสะท้านแผ่นดินได้มากมายปานนี้

ยู่ป้วยหยกก็คิดไม่ถึงเด็ดขาด ว่าตนถึงกับกลายเป็นคนมีชื่อเสียงโด่งดังระดับนี้

ดังนั้นจึงมีแต่ประสานมือกล่าว

"มิกล้า มิกล้า"

ชายชราผมขาวโพลงได้กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ข้าพเจ้าอ้วงกงเม้ง วันหน้า ยังหวังให้ยู่กงจื้ออย่าได้ตระหนี่การสั่งสอน"

ยู่ป้วยหยกยังคงมีแต่ประสานมือกล่าว

"มิกล้า มิกล้า"

ตอนนั้น หมู่ผู้คนได้ทยอยถอยออกไปกว่าเดิมบ้าง เปิดที่ว่างหน้าโต๊ะบูชาขึ้นมาบริเวณหนึ่ง

ทั่งคี้กล่าวขึ้นอีกครั้ง

"มีสี่ท่านเป็นสักขีพยาน ท่านพอใจแล้วหรือไม่ ?"

เอี้ยจื้อกังส่งเสียงลงมา

"ผู้อื่นยังมิกระไรนัก แต่ยู่ป้วยหยกท่านนี้ ข้าพเจ้ากลับได้รับฟังมานาน ท่านเป็นวิญญูชนผู้มีคุณธรรม คาดว่าต้องไม่กล่าววาจาโป้ปดมดเท็จแน่"

มันถึงกับก้มหน้ามาหัวร่อให้ยู่ป้วยหยก พร้อมทั้งพลิ้วละลิ่วลงมา ยู่ป้วยหยกก็มิทราบ มันไฉนพลันมามีท่าทีสนิทสนมกับตน จึงยิ่งเพิ่มความระมัดระวังให้ตื่นตัวขึ้นกว่าเดิมทันที

แลเห็นเอี้ยจื้อกัง ประคองซากศพทั่งบ้อซังขึ้นกล่าว

"ท่านทั้งหลายโปรดมาดู บาดแผลที่ปลิดชีวิตของทั่งเล่าจึงจู้คือกระไร ?"

"ตอนบรรจุศพทั่งบ้อซังนั้น ใบหน้าได้ตกแต่งไว้ด้วยฝุ่นน้ำมันจนหนา ดังนั้นจึงไม่อาจสังเกตเห็นสีหน้าของมันออกมาได้"

ใบหน้าของคนตาย ดูไปความจริงก็ไม่ผิดแปลกกว่ากันเท่าใดนัก

แต่ตอนนี้ เอี้ยจื้อกังได้เปลื้องเสื้อคนตายของทั่งบ้อซังออกแล้ว พวกทั้งปวงจึงพบเห็น ทรวงอกของทั่งบ้อซังกลายเป็นสีม่วงคล้ำ นั่นคือสัญลักษณ์ของการถูกพิษอันร้ายแรง

บาดแผลสำคัญของทั่งบ้อซังอยู่ที่ใต้ราวนมซ้ายเป็นจุดเล็ก ๆ ที่โตประมาณปลายเข็มสามจุดเท่านั้น มีคราบโลหิตแข็งกรังและต่างกลายเป็นสีดำไปทั้งสามจุด

เอี้ยจื้อกังแบฝ่ามือออกกล่าว

"ท่านทั้งหลายดูในมือข้าพเจ้าว่าเป็นของสิ่งใด ?"

ในมือเอี้ยจื้อกังเป็นอาวุธลับอันประณีตพิสดาร นั่นคืออาวุธลับเฉพาะของตระกูลทั้ง มีอานุภาพกระเดื่องเลื่องแผ่นดิน และก็กล่าวได้ว่าเป็นอาวุธลับที่มีประ-

วัติศาสตร์เนิ่นนานที่สุด ผู้คนล่วงรู้มากที่สุด...ตั๊กจิ๊บไล้ (โคกษูรอาบยาพิษ)

คนทั้งปวงอาจจำได้ รู้จักดี และก็ทราบว่าเรื่องราวคราวนี้หนักหนาสาหัสยิ่งแล้ว ทุกผู้คนจึงเม้มปากสนิทแน่นราวมีกระดาษปิดไว้ ไม่มีผู้ใดยินยอมจะว่ากล่าวให้มากความอีกแล้ว

ได้ยินทั่งชิ่วปึงกล่าวเสียงเกรี้ยวกราด

"นั่นเป็นตั๊กจิ๊บไล้ของสำนักเรา ท่านไปได้จากที่ใด ?"

เอี้ยจื้อกังกล่าวอย่างยิ้มแย้มแจ่มใส

"อาวุธลับนี้ เป็นน้องพี่ร่วมสำนักของท่านซัดใส่ข้าพเจ้าเมื่อคร่ พวกท่านรวมซัดมายี่สิบแปดตัว ถูกข้าพเจ้าน้อมคืนให้ยี่สิบเจ็ดตัว รับไว้เพียงตัวเดียว หากท่านไม่เชื่อ นับดูก็ได้"

ทั่งชิ่วปึงหน้าเครียดเย็นชา ไม่ส่งเสียงอีกแล้ว

เอี้ยจื้อกังคีบตั๊กจิ๊บไล้วางไว้ที่ปากแผลบนทรวงอกทั่งบ้อซังเบา ๆ หนามแหลมที่โผล่พ้นจากตั๊กจิ๊บไล้สามเล่มนั้น พอดีพ้องตรงกับคราบโลหิตสามจุดบนทรวงอกทั่งบ้อซัง

เอี้ยจื้อกังกล่าวเสียงหนัก ๆ

"ทั่งเล่าจึงจ๊ตายไปด้วยอาวุธลับใดปลิดชีวิต ท่านทั้งหลายตอนนี้ต้องพอสังเกตออกได้แล้วกระมัง ?"

ความจริงคนทั้งปวงต่างดูออกแต่แรกแล้ว ว่าพิษที่ปลิดชีวิตทั่งบ้อซังเป็นพิษในอาวุธลับเฉพาะตระกูลทั้งแน่นอน เนื่องเพราะหากพิษผิดประเภท ตอนพิษกำเริบสัญลักษณ์และอาการก็ต้องผิดแปลกกัน

พิษของหงอนกะเรียนกำเริบนั้น โลหิตทะลักออกจากทวารทั้งเจ็ด พิษกีกระตุกกำเริบ จะชักกระตุกจนเอ็นกล้ามเนื้อบิดเบี้ยวร่างคดงอ พิษปลายตะขอนั้นร่างจะแข็งดั่งหนังตากแห้ง ดีดมีเสียงดัง พิษหญ้าเจ็ดก้าวกำเริบจะเน่าเปื่อยไปทั้งตัว พิษงูลายกำเริบ ร่างจะมีรอยด่างปรากฏขึ้นดุจเป็นลายของงู

มีแต่พิษอาวุธลับตระกูลทั้งกำเริบ ร่างกลายเป็นสีม่วงคล้ำราวสาดด้วยหมึกเช่นนี้เอง !

เอี้ยจื้อกังแค่นหัวร่อกล่าว

"ในเมื่อทั่งเล่าจึงจู๊ตายอยู่ในทั้งแกจึง และยังถูกอาวุธลับโดยเฉพาะของตระกูลทั้งปลิดชีวิต ฆาตกรร้ายนั้นหากไม่ใช่บุตรหลานตระกูลทั้ง ยังเป็นผู้ใดได้ ?"

สายตาเบือนมาทางอ้วงกงเม้ง แล้วกล่าว

“ท่านว่า ?”

อ้วงกงเม้งหน้าเคร่งเครียด เม้มปากแน่นมิส่งเสียง

เอี้ยจื้อกังแค่นหัวร่อกล่าว

“ข้าพเจ้าทราบแต่แรกแล้วว่าท่านเป็นเฒ่าเจ้าเล่ห์อันกลอกกลิ้ง ต้องไม่ยอมแสดงตนเป็นคนร้าย ให้บุตรหลานตระกูลทั้งชิงชังท่าน”

สายตาเบือนมาที่โอ้วหงี กล่าวอีกครั้ง

“แต่ท่านเล่า ฟังว่าท่านปกติบำเพ็ญตนเป็นคนมักน้อย ถืออุเบกขาไม่ไยดีหรือท่านผู้ใดก็ไม่กล้ากล่าววาจาสัตย์จริงมา ?”

โอ้วหงีหน้าแดงฉาน ตะกุกตะกักขึ้น

“นี่...อาจบางทีเป็นผู้อื่นขโมยอาวุธลับตระกูลทั้ง ค่อยมาลอบประทุษร้ายผู้อาวุโสแซ่ทั่งก็ได้”

เอี้ยจื้อกังแค่นหัวร่อสวนคำไป

“หากแม้นทั่งเล่าจึงจู๊ตายกับมือผู้อื่นจริง คนในตระกูลทั้งไฉนงำเป็นความลับไม่ประกาศ ? เหตุไฉนยังว่าเป็นโรคชราตายไปเอง ?”

โอ้วหงีก็ไม่อาจส่งเสียงได้อีกผู้หนึ่งแล้ว

ตอนนี้ทกผ้ทกคนต่างรัสึก ทั่งบ้อซังต้องตายอย่ในเงื้อมมือศิษย์ของมันเป็นแน่แท้ มาตรแม้นยังหวาดหวั่นในเกียรติภูมิของตระกูลทั้งไม่กล้ากล่าวออกจากปากไป แต่ใบหน้าของผู้คนเริ่มปั้นยากขึ้นมากแล้ว

ศิษย์ตระกูลทั้งจำนวนมากหลายนั้น มีบ้างแตกตื่นสงสัย มีบ้างขุ่นแค้นรันทด มีบ้างถึงกับหลั่งน้ำตาเป็นทาง แสดงแน่ชัด พวกมันต่างไม่ทราบความนัยของเรื่องราว

สายตาเอี้ยจื้อกังหยุดอยู่บนใบหน้ายู่ป่วยหยกชั่วขณะ พลันเบือนกลับมาจับนิ่งที่หน้าทั่งซิ่วปึงแล้วกล่าว

“รับฟังมานานว่าท่านเที่ยงตรงไม่ลำเอียง แต่มิทราบวันนี้จะเป็นเช่นไร ?”

ทั่งซิ่วปึงขบกรามแนบแน่นจนมุมปากมีโลหิตไหลเป็นทาง มันคล้ายดั่งมีความคับแค้นที่ยากจะบ่งบอก ดังนั้นมันขบกรามจนโลหิตหลั่งไหล ก็ยังไม่ยอมเอ่ยปากกล่าวมา

ทั่งซิ่วเช็งพลันกระแอมเบา ๆ สองคราว กล่าวเสียงแหบแห้ง

“เป็นคราวเคราะห์ของตระกูล ที่เกิดเรื่องโชคร้ายเยี่ยงนี้ขึ้นมา ได้รับความกรุณาจากท่านมาบ่งชี้แนะนำ ทั้งสูงทั้งต่ำของตระกูลทั้งต่างตื้นตันในพระคุณนี้สุดซึ้งแล้ว เพียงแต่ว่า ซือแป๋ผู้ล่วงลับเกิดเหตุสุดวิสัยเยี่ยงนี้ขึ้น ท่านไปทราบมาได้

อย่างไรกัน ?"

ความร้ายกาจในคารมของคนผู้นี้ ถึงกับคล้ายไม่ด้อยกว่าทั่งคี้เลย !

วาจาประดานี้ ฟังผิวเผินแม้เป็นการถามอย่างเกรงใจ แต่ความจริงกลับอำมหิตดุร้ายสุดเปรียบประมาณ ความหมายที่แท้จริงของถ้อยคำก็คือ

'ทั่งบ้อซังมิใช่เป็นโรคชราตายไป ผู้อื่นไม่ล่วงรู้ แล้วท่านไปล่วงรู้ได้อย่างไรกัน ? หรือว่าท่านเป็นคนลงมือ ?'

วาจานี้แม้มิได้กล่าวเปิดเผยตรง ๆ แต่ชนชาวนักเลงที่ออกอยู่เต็มห้อง ต่างสายตากระจ่างจนไม่อาจปิดบังอำพราง ไหนเลยจะฟังไม่ออก คนทั้งปวงจึงเกิดความระแวงในตัวเอี้ยจื้อกังขึ้นอีกครั้งจนได้

แต่เอี้ยจื้อกังกลับแย้มยิ้มเล็กน้อยแล้วกล่าว

"ต้องการให้ผู้อื่นไม่ทราบ นอกเสียจากตนอย่ากระทำ ข้าพเจ้าเนื่องเพราะเพิ่งแยกทางกับทั่งเล่าจึงจู๊มาเมื่อสามวันก่อน ได้ยินว่าท่านพลันมาตายไป จึงเกิดความคลางแคลงสงสัย คนที่เป็นปกติสุขแข็งแรง ทั้งไม่ได้รับบาดเจ็บทั้งไม่เป็นโรคภัยใด ๆ ไฉนพอกลับถึงบ้านก็พลันแก่ตายไปได้ ?"

มันแสร้งเน้นคำ 'แก่ตาย' เป็นพิเศษ กวาดตามองไปรอบข้าง เมื่อเห็นสีหน้าคนทั้งหลายแปรเปลี่ยนไปอีกแล้วจริง ๆ จึงยอมกล่าวสืบต่อ

"ข้าพเจ้ากับทั่งเล่าจึงจู๊แม้จะเพิ่งคบหาเป็นสหาย แต่ไม่ยินยอมให้ท่านต้องตายด้วยความคับแค้น ดังนั้นจึงตั้งใจมาดูให้รู้แน่ ท่านหากเป็นข้าพเจ้าหรือจะไม่กระทำดั่งนี้ ?"

วาจาประดานี้ก็กล่าวด้วยเหตุผลอันถูกต้องสมบูรณ์ ไม่มีจุดอ่อนจะจู่โจมได้

ทั่งชิ่วเช็งถอนหายใจยาว กล่าวด้วยความรันทด

"ท่านมีสายตาคมกล้าดุจสายฟ้า พวกข้าพเจ้ามิเพียงตื้นตันเท่านั้น ยังเคารพเลื่อมใสอีกด้วย แต่ทว่าศิษย์วัยฉกรรจ์ในสำนักเรามีห้าร้อยกว่าคน ที่สามารถใช้อาวุธลับนี้ก็มีอยู่หนึ่งร้อยสามสิบกว่าคน ในยามกะทันหัน น่ากลัวยากจะเสาะหาฆาตกรมาได้ ขอให้ท่านมอบหมายเรื่องนี้แก่พวกเราไปสะสางจัดการ วันหน้าพวกข้าพเจ้าจะต้องมีรายงานบอกเล่ากับท่านแน่นอน"

เอี้ยจื้อกังแค่นหัวร่อกล่าว

"เรื่องในตระกูลทั้ง ความจริงไม่บังควรให้ข้าพเจ้าที่เป็นคนนอกมาสอดมือเกี่ยวข้องเลย แต่ทว่าวาจาที่ท่านกล่าวมานี้กลับยากจะให้ผู้คนยอมรับนับถือได้"

"ที่ข้าพเจ้ากล่าวล้วนเป็นความสัตย์จริง..."

"ความสัตย์จริง ? อย่างนั้น ข้าพเจ้าถามท่าน ทั่งเล่าจึงจู๊ตายในห้องลับส่วนตัวของท่าน ?"

"นี่..."

"หากทั่งเล่าจึงจู๊มิใช่ตายในห้องส่วนตัว อย่างนั้นหลังจากถูกอาวุธลับนี้แล้ว ท่านทั้งหลายควรทราบอยู่ก่อน ไฉนเลยรอจนข้าพเจ้ามาว่ากล่าวให้มากความอีก ?"

วาจานี้เมื่อกล่าวไป ทั่งชิ่วเช็งมีแต่ต้องยอมรับเท่านั้น

"ใช่แล้ว ท่านผู้เฒ่ามรณภาพอยู่ในห้องนอนของท่านเอง"

"อย่างนั้น ข้าพเจ้าถามท่านอีกครา ในหนึ่งร้อยสามสิบกว่าคนที่สามารถใช้ตั๊กจิ๊บไล้ ผู้เข้าออกในห้องส่วนตัวของทั่งเล่าจึงจู๊ได้ มีสักกี่คนกัน ?"

ทั่งชิ่วเช็งแม้มีถ้อยร้อยคารมคมกล้า แต่ตอนนี้ก็ต้องปากอ้าตาค้าง ไม่มีวาจาตอบโต้ได้อีกแล้ว

จวบจนบัดนี้ยู่ป๋วยหยกจึงได้พบเห็นคารมของเอี้ยจื้อกังนับว่าคมกริบไม่ด้อยกว่าวิชาบู๊ของมันเลย

แลเห็นบรรดาศิษย์ตระกูลทั้งต่างก้มศีรษะต่ำ มิว่าผู้ใดก็ไม่กล้าเหลือบแลทั่งคี้สักแว่บหนึ่ง แต่พวกมันยิ่งไม่กล้าไปเหลือบแลนาง กลับยิ่งเท่ากับได้ประกาศแก่ผู้อื่นคนที่สามารถเข้าห้องส่วนตัวของทั่งบ้อซังได้ มีเพียงโกวเนี้ยในตระกูลทั้งไม่กี่คนเท่านั้น พวกมันรู้สึก เรื่องบัดสีในครอบครัวไม่บังควรแพร่ออกภายนอก ดังนั้นต่างไม่ยินยอมบอกออกไป

ดังนั้นเอง นอกจากบุตรหลานในตระกูลทั้งแล้ว สายตาของผู้คนทุกคู่ต่างถลึงจ้องดูทั่งคี้เป็นตาเดียวกันทันที ประกายตาเยี่ยงนี้ บีบคั้นจิตใจผู้คนให้คับแค้นได้ยิ่งกว่าถ้อยร้อยวาจาใด ๆ เสียอีก

บทที่ 66
โชคร้ายให้สร้างซา

ทั่งคี้ตั้วโกวเนี้ยที่ปกติมีความเฉียบแหลมเปรื่องปราด ถ้อยร้อยคารมกลมกลืน คมคาย แต่ตอนนี้กลายเป็นผู้ต้องสงสัยปิตุฆาต นางหน้าซีดตัวสั่นสะท้านไปนานแล้ว ยืนแน่วนิ่งอยู่ในที่เดิม กระทั่งวาจาก็ไม่อาจกล่าวได้แม้สักประโยคหนึ่ง

ในหมู่คน พลันมีเสียงดัง ๆ ขึ้นมา

"นางเป็นธิดาในสายเลือด หรือจะฆ่าบิดาได้ ?"

วาจาประโยคนี้ ฟังแล้วแม้คล้ายจะแก้ตัวให้กับทั่งคี้ แต่ความจริงเท่ากับได้ป้ายโทษเพิ่มขึ้นบนตัวทั่งคี้ไป คนทั้งหลายเมื่อเหลือบดูต้นเสียง กลับหาไม่พบว่าเป็นวาจาผู้ใดกล่าวกัน

เอี้ยจื้อกังแค่นหัวร่อกล่าวขึ้น

"ต้มถั่วใช้เถาถั่วเป็นเชื้อไฟ เพราะอิทธิพลอำนาจ มิว่าเรื่องราวใดผู้คนต่างกระทำออกมาได้ทั้งสิ้น"

ในหมู่ผู้คนมีเสียงดัง ๆ ขึ้นมาอีกครา

"หรือท่านจะว่า ทั่งตั้วโกวเนี้ยเพราะต้องการเป็นหัวหน้าตระกูล จึงยอมฆ่าบิดาผู้ให้กำเนิดของนาง วาจานี้ของท่านจะมีผู้ใดยอมเชื่อถือ ?"

วาจานี้เมื่อกล่าว ยิ่งคล้ายงับทั่งคี้แนบแน่นไม่ปล่อยแล้ว มันแม้ว่าไม่มีผู้เชื่อถือแต่ความจริง ผู้ที่ไม่เชื่อน่ากลัวมีน้อยอย่างยิ่ง !

เอี้ยจื้อกังแค่นหัวร่อกล่าว

"ทั่งตั้วโกวเนี้ย หากแม้นไม่มีพิรุธในใจ ไฉนมิยอมให้ผู้อื่นตรวจพิสูจน์สาเหตุการตายของทั่งเล่าจึงจู๊ ?"

ผู้มาเคารพศพที่แออัดทั่วห้อง ต่างพากันส่งเสียงร้องจนเซ็งแซ่ คล้ายดั่งแน่ใจแล้วว่า ทั่งคี้ต้องเป็นฆาตกรเด็ดขาด กระทั่งยู่ป้วยหยกกับจูลุ่ยยี้ก็มิอาจไม่เชื่อถือได้แล้ว

ยู่ป้วยหยกต้องลอบทอดถอนใจ เนื่องเพราะเกิดความสะทกสะท้อนขึ้นอย่างใหญ่หลวง

หากแม้ทั่งคี้ฆ่าบิดานางเพราะต้องการช่วงชิงอำนาจจริง นั่นกลับตรงกับคำกงกรรมกงเกวียนแล้ว เนื่องเพราะ 'ทั่งบ้อซัง' ผู้ตายนี้ คือศัตรูที่ฆ่าบิดาแท้จริงของนางไป

สายตาที่คมกล้าของเอี้ยจื้อกังเขม็งนิ่งอยู่บนใบหน้าทั่งคี้ กล่าวเสียงเกรี้ยวกราด

"ทั่งตั้วโกวเนี้ย ถึงเวลานี้แล้ว ท่านยังมีวาจาใดว่ากล่าว ?"

ทั่งคี้ถลึงจ้องมองมันพลางเน้นทีละคำ

"ท่านต้องการให้ข้าพเจ้ากล่าวความจริงออกมา ?"

เอี้ยจื้อกังแค่นหัวร่อกล่าว

"ท่านกล้าบอกออกมา ?"

ทั่งคี้ตวาดเสียงเกรี้ยวกราดทันที

"ก็ได้ นี่เป็นท่านบีบบังคับให้ข้าพเจ้าบอกเอง"

นางสูดลมหายใจลึก ๆ มิทันกล่าวกระไร ทั่งลิ้มพลันส่งเสียงดัง ๆ ขึ้น

"เรื่องนี้สมควรให้ข้าพเจ้ากล่าวจึงถูกต้อง"

ดรุณีน้อยที่หม่นหมองดั่งมีความในใจ ปกติมิใคร่ยอมกล่าววาจา ยิ่งวันนี้ยิ่งมิเคยเอ่ยปากมาเลย มิว่าผู้ใดก็คิดไม่ถึง นางพลันมาเอ่ยปากในตอนคับขันสำคัญได้ และวาจาที่ว่ากล่าวยิ่งเร้าใจผู้คนจนกระตือรือร้น กระทั่งยู่ป้วยหยกยังต้องตระหนกขึ้นเฮือกใหญ่ คาดไม่ออกว่านางจะกล่าวเรื่องราวใดกันแน่ ?

ทั่งคี้เหลือบตามองน่าง ใบหน้าปรากฏแววตื่นเต้นสงสัยใหญ่หลวงนัก ส่งเสียงขึ้น

"ท่าน..."

ทั่งลิ้มหน้าเขียวคล้ำ เค้นเสียงกระด้างขึ้น

"ตอนบิดาผู้ล่วงลับจะสิ้นใจ มีข้าพเจ้าเฝ้าอยู่ข้างกายท่านผู้เฒ่าคนเดียว ดังนั้นสาเหตุการตายของท่านผู้เฒ่า ก็มีแต่ข้าพเจ้าล่วงรู้ผู้เดียว !"

เอี้ยจื้อกังร้องขึ้นด้วยความตื่นเต้นสงสัย

“ท่าน ?”

“ใช่ ! ข้าพเจ้าเอง”

เอี้ยจื้อกังขมวดคิ้วกล่าว

“หรือท่านเป็นคนประทุษร้ายทั่งเล่าจึงจู๊ตายจริง ๆ ?”

มันอดมีความประหลาดสงสัยขึ้นไม่ได้ เนื่องเพราะทั่งลิ้มไม่มีเหตุผลของการไปกระทำปิตุฆาตเลยจริง ๆ

ลี้ป้วยเหล็งได้ฉุดมือทั่งลิ้มไว้ กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

“ท่านน่ากลัวเจ็บช้ำเสียใจจนเกินไป ดังนั้นสติจึงมิใคร่แจ่มใสเท่าที่ควร”

ทั่งลิ้มสั่นศีรษะโพล่งขึ้น

“สติข้าพเจ้าแจ่มใสอย่างยิ่ง และเรื่องนี้ ข้าพเจ้าความจริงไม่คิดบอกออกไปเลย แต่ตอนนี้หากข้าพเจ้ายังไม่บอก มลทินที่ตั๋วเจ๊ถูกปรักปรำ ก็ไม่มีทางลบล้างได้บริสุทธิ์แล้ว”

ทั่งคี้เหม่อมองจนตะลึงลาน มิทราบเป็นตื่นเต้นสงสัย ? หรือปลาบปลื้มตื้นตันใจ ?

ทั่งลิ้มกล่าวสืบต่อไป

“ในค่ำคืนวันนั้น เป็นเวลาดึกสงัดแล้ว ตั๋วเจ๊กับตั๋วซ้อต่างหลับนอนกัน ข้าพเจ้าพลันนึกถึงเรื่องสำคัญประการหนึ่งต้องการบอกกับเตียเตีย จึงได้ไปหาท่านผู้เฒ่า...”

“ท่านนึกถึงเรื่องฉันใด ?”

ทั่งลิ้มแค่นเสียงเย็นชา

“นั่นเป็นเรื่องภายในครอบครัวพวกเรา ท่านก็คิดจะเกี่ยวข้องด้วย ?”

เอี้ยจื้อกังหัวร่อเบา ๆ มิกล่าวกระไรอีก

ทั่งลิ้มกล่าวสืบต่อไป

“มิคาด ข้าพเจ้ายังไปไม่ถึงประตูห้องท่านผู้เฒ่า ก็ได้ยินในห้องท่านผู้เฒ่ามีเสียงสนทนาแว่วออกมา ข้าพเจ้ากำลังประหลาดสงสัย ดึกดื่นปานนี้แล้ว ในห้องเตียเตียไฉนยังมีอาคันตุกะอีก ? ปกติท่านผู้เฒ่าพักผ่อนหัวค่ำอย่างยิ่ง และมิว่าอาคันตุกะใดมาพวกเราต่างทราบกัน นอกเสียจากมันมิใช่เดินตามทางเปิดเผยแต่ลอบเร้นเข้ามาจากภายนอก”

เอี้ยจื้อกังแค่นหัวร่อกล่าว

“ทั้งแกจึงมีการระแวดระวังเข้มงวดกวดขันยิ่ง นับว่ามีคนคิดจะลอบเร้นเข้ามาก็น่ากลัวต้องลำบากยากเย็น”

“มิเพียงลำบากยากเย็นเท่านั้น ยังไม่มีทางเป็นไปได้เด็ดขาดอีกด้วย !”

“เมื่อเป็นเช่นนี้ อาคันตุกะผู้นั้นจะเข้าไปได้อย่างไรกัน ?”

“ในห้องของเตียเตียมีอุโมงค์ลับสายหนึ่งทอดออกจนถึงที่ด้านนอก คิดว่าคนผู้นั้นจะต้องนัดหมายกับเตียเตียไว้ก่อน เป็นเตียเตียไปรับมันเข้ามาจากในอุโมงค์ใต้ดินนั้น”

นางถึงกับบอกความเร้นลับเยี่ยงนี้ออกมา คนทั้งหลายแม้ยังมิทราบความต่อไปของนาง แต่ก็มีความเชื่อถือในตัวนางขึ้นสามส่วนจนได้

ทั่งลิ้มเล่าสืบต่อไป

“ข้าพเจ้าความจริงไม่ปรารถนาลอบฟังเรื่องของเตียเตียเลย แต่ในเมื่อมาแล้วก็ไม่คิดกลับไปเยี่ยงนั้น ขณะยืนลังเลอยู่ที่นอกประตู พลันได้ยินเตียเตียกล่าวขึ้น

“ท่านเราแม้เป็นสหายที่ไม่ถือวัย แต่เรื่องนี้เกี่ยวพันสำคัญจนยิ่งใหญ่เกินไป เราไม่อาจมิรอบคอบสุขุมเป็นพิเศษ ท่านต้องทราบไว้ อาวุธลับของทั้งแกจึงไม่เคยขอยืมให้แก่ผู้ใดมาก่อนเลย”

เอี้ยจื้อกังสวนคำทันที

“ผู้นั้นถึงกับมีเจตนามาขอยืมอาวุธลับจากทั่งเล่าจึงจู๊ ?”

ทั่งลิ้มผงกศีรษะเล่าสืบต่อไป

“ตอนนั้นข้าพเจ้าก็รู้สึก มันออกจะมิรู้จักดีชั่วเกินไป ถึงกับมาฝืนความลำบากใจของผู้อื่นได้ และมันเมื่อถูกเตียเตียปฏิเสธแล้ว ยังพร่ำกล่าววาจากับเตียเตียอีกมากหลาย ยังคงขอร้องให้เตียเตียมอบอาวุธลับแก่มันยืม”

“มันกล่าววาจาประดาใดบ้าง ?”

“มันบอกว่าเรื่องที่มันจะกระทำคราวนี้มีความสำคัญยิ่งใหญ่นัก หากแม้นสำเร็จทั้งสองฝ่ายต่างมีประโยชน์มหาศาล มันยังว่า เมื่อเตียเตียไม่ยอมเสนอหน้า อย่างน้อยก็ควรยืมอาวุธลับให้มันไป”

“ทั่งเล่าจึงจู๊ถูกมันเกลี้ยกล่อมจนใจอ่อนหรือไม่ ?”

“ไม่ ! เตียเตียแม้มีศักดิ์เป็นหัวหน้าตระกูล แต่กฎของตระกูลที่ตราไว้ ท่านยังคงไม่กล้าฝ่าฝืนไปได้”

“ในเมื่อมิได้ยืมอาวุธลับแก่มัน อย่างนั้น ผู้ฆ่าทั่งเล่าจึงจู๊ก็ต้องมิใช่มันแล้ว ?”

“ข้าพเจ้าได้ยินมันยังคงเกลี้ยกล่อมอยู่ไม่หยุดปาก กลัวเตียเตียจะถูกมันว่ากล่าวจนหวั่นไหวคล้อยตาม จึงบุกเข้าไปในห้อง เนื่องเพราะข้าพเจ้าทราบ เมื่อมีบุคคลที่สามอยู่เคียงข้าง มันก็ไม่มีปัญญาว่ากล่าวต่อไปได้อีกแล้ว”

“มันแลเห็นท่านเข้าไปหรือไม่ ?”

“มันมิใช่เป็นคนตาบอด ไหนเลยจะไม่เห็นข้าพเจ้า ? เมื่อเห็นข้าพเจ้าเข้าไป มันแม้มีความตระหนกอยู่บ้าง แต่ถึงกับยังไม่ยอมเลิกล้มความตั้งใจ”

“มันรู้จักท่าน ?”

ทั่งลิ้มผงกศีรษะกล่าวด้วยสีหน้าหม่นหมอง

“เนื่องเพราะข้าพเจ้ารู้จักมันนั่นเอง ดังนั้นจึงไม่มีจิตใจไประวังป้องกันมัน ผู้ใดคาด มันถึงกับฉวยโอกาสที่ข้าพเจ้ามิทันระวัง ขโมยตั๊กจิ๊บไล้ในตัวข้าพเจ้าไปตัวหนึ่ง”

เอี้ยจื้อกังตาลุกวาวขึ้นทันที แค่นหัวร้องกล่าว

“ที่แท้คนผู้นี้ยังเป็นนักล้วงที่มีฝีมือเลิศล้ำ”

“ฝีมือของมันนับว่าแคล่วคล่องเจนจัดอย่างยิ่ง มิเพียงข้าพเจ้าไม่รู้ตัวแม้แต่น้อยเท่านั้น กระทั่งเตียเตียก็ยังสังเกตไม่เห็นพิรุธอีกด้วย”

เอี้ยจื้อกังถลึงจ้องนาง พลางกล่าวเสียงเกรี้ยวกราด

“ท่านไปในห้องของเตียเตีย ยังพกอาวุธลับไปไย ?”

“ศิษย์ในสำนัก บุตรหลานในตระกูลต่างไม่อาจให้อาวุธลับห่างจากกาย กระทั่งยามนอนก็ต้องพกติดตัวไว้ !”

“หรือนี่เป็นกฎประจำตระกูลของพวกท่าน ?”

“ใช่แล้ว”

“มันจึงใช้ตั๊กจิ๊บไล้ที่ขโมยจากตัวท่านฆ่าบิดาท่านไป ?”

ทั่งลิ้มผงกศีรษะกล่าวอย่างหม่นหมอง

“ตอนก่อนมันจะไป เตียเตียเป็นคนส่งมัน เมื่อถึงปากประตู มันพลันหันกลับมาคารวะจนจรดพื้น แต่กลับฉวยโอกาสนั้นตบไปที่ทรวงอกเตียเตียฉาดหนึ่ง ผู้ใดก็คิดมิถึง ในมือมันจะซ่อนอาวุธลับอยู่ก่อน ยิ่งคาดไม่ถึง เพียงเตียเตียไม่ยอมให้มันยืมอาวุธลับ มันก็มาลงมือด้วยความอำมหิตปานนี้”

กล่าวถึงตอนนี้ คนทั้งปวงต่างรู้สึกเชื่อถือไปเจ็ดส่วนแล้ว

เนื่องเพราะเรื่องนี้แม้มิสมเหตุผลจนสิ้นเชิง แต่ความผิดอันมหันต์เป็นไปแล้ว และนางยังต้องรับผิดชอบไว้ส่วนใหญ่ ย่อมไม่มากล่าววาจามดเท็จขึ้นหลอกลวงแน่

เอี้ยจื้อกังถอนหายใจยาว กล่าวว่า

“เมื่อเป็นเช่นนี้ ท่านได้เห็นกับตาถึงคนผู้นั้นฆ่าทั่งเล่าจึงจู๊ ?”

“ใช่แล้ว”

เอี้ยจื้อกังพลันตวาดด้วยโทสะ

“ในเมื่อท่านเห็นกับตาเหตุไฉนรอจนตอนนี้จึงยอมบอกมา ?”

ทั่งลิ้มก้มศีรษะต่ำ กล่าวด้วยความรันทด

“เนื่องเพราะ...เนื่องเพราะมันเป็นคู่หมั้นของข้าพเจ้า เตียเตียได้ยกข้าพเจ้าให้กับมัน...”

เมื่อกล่าววาจานี้ไป ในหมู่ผู้คนเกิดความเคลื่อนไหวจนปั่นป่วนขึ้นทันที มีบ้างแตกตื่นสงสัย มีบ้างเศร้าเสียดาย มีบ้างเห็นใจ แต่กลับเชื่อถือในความเรื่องนี้สนิทใจไม่คลางแคลงสงสัยอีกแล้ว หากมิใช่ถูกบีบคั้นบังคับ ผู้ใดก็ไม่ยอมบอกเล่าความลับเยี่ยงนี้ออกมาแน่ ยู่ป้วยหยกยิ่งบังเกิดความสะทกสะท้อนจนต้องลอบถอนใจเบา ๆ

ยู่ป้วยหยกก็คิดไม่ถึงเด็ดขาด ว่าเรื่องราวจะซับซ้อนปานนี้ได้!

ทั่งลิ้มหลั่งน้ำตากล่าวสืบไป

“เมื่อข้าพเจ้าเห็นมันถึงกับลงมือด้วยความอำมหิตเช่นนั้น ความจริงตอนนั้นข้าพเจ้าคิดเข้าเสี่ยงชีวิตกับมันอยู่ แต่ทนทานการวิงวอนขอร้องของมันมิได้ ข้าพเจ้าถึงกับถูกมันวิงวอนจนใจอ่อนไป”

เอี้ยจื้อกังกล่าวเสียงเย็นชา

“สตรีเติบใหญ่หันใจออกนอก มีสามีแล้ว ความจริงก็ไม่เคยแยแสสนใจบิดามารดาอีกเลย สตรีส่วนมากในโลกต่างเป็นเช่นนี้ทกนาง นี่กลับไม่อาจตำหนิท่านได้”

ทั่งลิ้มหลั่งน้ำตาเล่าสืบไป

“วิงวอนท่านอย่าได้กล่าวอีกเลย ข้าพเจ้าก็ทราบว่าข้าพเจ้าน่าตาย แต่ข้าพเจ้าสำนึกเสียใจก็สายเกินไปแล้ว เนื่องเพราะข้าพเจ้าตอนนั้นมิได้บอกออกมา ภายหลังยิ่งไม่กล้าบอกอีกแล้ว ตอนเตียเตียถูกบรรจุโลง ก็เป็นข้าพเจ้าชิงเข้าเปลี่ยนเสื้อผ้าแก่ท่านผู้เฒ่า เนื่องเพราะข้าพเจ้ากลัวผู้อื่นจะพบเห็นบาดแผลและอาการของท่านผู้เฒ่า”

เอี้ยจื้อกังผงกศีรษะกล่าว

“เช่นนี้เป็นว่า เรื่องนี้ไม่เกี่ยวข้องกับพวกเฮียยี่ตี๋เจ๊ม่วยของท่านเลย ?”

“พวกท่านความจริงต่างไม่ทราบเรื่องราวทั้งสิ้น”

เอี้ยจื้อกังแค่นหัวร่อกล่าว

“ประเสริฐมาก มีความกล้าหาญ นับว่าท่านมีความกล้าหาญจริง ๆ ถึงกับโอนบัญชีเหลวไหลรายนี้ไว้ตัวคนเดียว”

ทั่งลิ้มหลั่งน้ำตากล่าว

“ความจริงเป็นบาปกรรมของข้าพเจ้าผู้เดียวเท่านั้น ย่อมควรให้ข้าพเจ้ารับกรรม

เพียงผู้เดียว”

“แต่คู่หมั้นผู้นั้นของท่านเป็นใคร ? หรือผู้อื่นต่างไม่ทราบเลย”

“นี่ความจริงเป็นเตียเตียได้หมั้นหมายให้พวกเราโดยเงียบ ๆ เตรียมว่าเมื่อถึงวันข้าพเจ้าเลี้ยงฉลองคล้ายวันเกิดอายุสิบแปดปีจึงค่อยประกาศให้ทุกผู้คนทราบ มิคาดมิคาด...มิคาด วันนั้นของข้าพเจ้ายังมาไม่ถึงท่านผู้เฒ่าก็ด่วน...”

นางร่ำไห้จนลำคอตีบตัน ไม่อาจส่งเสียงได้อีกแล้ว

เอี้ยจื้อกังร้องเสียงเกรี้ยวกราด

“หรือท่านยังเตรียมอำพรางความชั่วร้ายของมันอีกต่อไป ?”

ทั่งลิ้มปิดหน้าร่ำไห้จนตัวสั่นสะท้าน มิได้ส่งเสียงกระไร

แต่คนทั้งปวงได้พากันตวาดด้วยความขุ่นเคือง

“เจ้าอุบาทว์ตัวนั้นเป็นผู้ใดกันแน่ ? โกวเนี้ยหากยังไม่บอกออกมา ไหนเลยจะแบกหน้าพบวิญญาณอันศักดิ์สิทธิ์ของเล่าจึงจู๊ได้ ?”

ทั่งลิ้มขบกรามแนบแน่น คล้ายดั่งตัดสินใจอย่างเด็ดเดี่ยวแล้ว

นางพลันเชิดหน้าขึ้นมา ชี้ไปที่คนหนึ่งแล้วเค้นเสียงขึ้น

“ก็คือมัน”

มิว่าผู้ใดก็คิดไม่ถึง คนที่นางชี้นั้นจะเป็นยู่ป้วยหยกไปได้

ยู่ป้วยหยกเองยิ่งคาดฝันไม่ถึงเด็ดขาด ยังเข้าใจว่าทั่งลิ้มชี้คนที่ด้านหลังตนเสียอีก แต่ทั่งลิ้มก็ได้ร้องสืบไป

“ก็คือมัน ยู่ป้วยหยก !”

ทั่งลิ้มพอกล่าว ศิษย์ตระกูลทั้งต่างคำรามด้วยความอาฆาตแค้น ฮือเข้ารายล้อมยู่ป้วยหยกจนหนาแน่น ตาแดงฉานที่เปี่ยมประกายมุ่งร้ายหมายชีวิต ถลึงจ้องยู่ป้วยหยกจนเขม็งไปทุกคู่ ดุจดั่งเป็นสัตว์ร้ายที่คลุ้มคลั่งฝูงใหญ่ แค้นจนใคร่ฉีกกระชากกลืนกินลงไปก็ปาน

ในชั่วชีวิตของยู่ป้วยหยก แม้ถูกใส่ไคล้ปรักปรำมามากมายนับไม่ถ้วน และมิทราบเผชิญเรื่องราวที่หวาดหวั่นขวัญเสียมามากน้อยเท่าใด ผิดคาดหมายมามากมายเท่าใดครั้ง

แต่กลับไม่มีเรื่องราวใด ที่สามารถสร้างความแตกตื่นขวัญเสียให้ได้มากดั่งครานี้เลย ยู่ป้วยหยกไม่ทราบควรจะโต้เถียงแก้ตัวเยี่ยงไรเลยจริง ๆ ถึงกับยืนตะลึงลานอยู่ในที่นั้น ส่งเสียงไม่ออกอีกแล้ว

ผู้คนในห้องกว้างใหญ่ปั่นป่วนขึ้นมาอีกครา มีบ้างแผดด่า มีบ้างตวาดประณาม

คนผู้หนึ่งส่งเสียงกึกก้องขึ้น

“คิดมิถึง เจ้าชาติชั่วประทุษร้ายทั่งเล่าจึงจู๊ตายแล้ว ยังกล้ามาในที่นี้ได้ นับว่าโอหังบังอาจไม่น้อย”

มีบ้างแผดเสียงด่า

“ไม่อาจปล่อยเจ้าเด็กอุบาทว์ที่ยโสโอหังไปเด็ดขาด”

“ดูมันมารยาจนมีทีท่านอบน้อมสำรวม คิดมิถึงกลับเป็นเดียรัจฉานในคราบมนุษย์เสียได้”

มีบ้างส่งเสียงแผ่วเบากล่าวกันเอง

“หากมิใช่เป็นบุรุษรูปงามสง่าปานนี้ ทั่งยี่โกวเนี้ยไหนเลยจะถูกมันล่อจนลุ่มหลงไปได้”

จูลุ่ยยี้ย่อมแตกตื่นจนตะลึงลานกับที่เช่นกัน จวบจนตอนนี้จึงแผดร้องสุดเสียง

“ไม่ใช่ยู่กงจื้อเด็ดขาด พวกท่านต้องเข้าใจผิดแล้ว !”

นางโถมเข้าไปในหมู่ผู้คนดั่งคลุ้มคลั่ง โผถึงข้างกายยู่ป้วยหยก โอบรัดยู่ป้วยหยกไว้แนบแน่น ร้องเสียงแหบแห้งขึ้น

“ท่านมิได้กระทำเรื่องนี้เด็ดขาด อย่าว่าแต่เมื่อสองวันก่อนท่านยังมิได้อยู่ในละแวกนี้ ยังอยู่ห่างไกลอีกหลายร้อยลี้ ไหนเลยจะแบ่งภาคมาฆ่าคนในทั้งแกจึงได้”

ทั่งชิ่วปึงกล่าวเสียงเกรี้ยวกราด

“ท่านทราบได้อย่างไร ? ว่าเมื่อสองวันก่อนมันยังอยู่ห่างไกลจากที่นี้อีกหลายร้อยลี้ ?”

จูลุ่ยยี้ร้องเสียงแหบแห้ง

“ข้าพเจ้าย่อมทราบ ข้าพเจ้าอยู่กับท่านมาตลอดเวลา”

“ท่านเป็นอะไรกับมัน ?”

จูลุ่ยยี้ร้องเสียงดัง ๆ

“ข้าพเจ้าเป็นภรรยาของท่าน”

ทั่งชิ่วเช็งถอนหายใจ กล่าวขึ้นว่า

“โกวเนี้ยน้อย ท่านน่ากลัวก็หลงกลมัน ถูกมันใช้เป็นเครื่องมือแล้ว”

จูลุ่ยยี้ตะเบ็งขึ้นสุดเสียง

“พวก...ท่านเหตุไฉนไม่เชื่อถือวาจาข้าพเจ้า ? เหตุไฉนปรักปรำคนดี ?”

ทั่งชิ่วเช็งถอนใจกล่าว

“บุคคลเยี่ยงนี้ ไม่มีค่าให้ท่านดีต่อมันถึงปานนี้ ในเมื่อมันสามารถหลอกลวง

ผู้อื่น จะเร็วจะช้าย่อมมีสักวันที่หลอกลวงท่านไปบ้าง”

จูลุ่ยยี้ร้องขึ้นอีกครั้ง

“ท่านหลอกลวงผู้ใด ? บอกมา”

ทั่งซิ่วปึงตวาดด้วยโทสะ

“ในเมื่อมันมีความสัมพันธ์ฉันญาติกับตระกูลทั่ง แต่กลับไปหลอกลวงท่านที่ภายนอกอีก คนโฉดที่ไร้น้ำใจไร้สัจจะเยี่ยงนี้ ท่านยังมากลบเกลื่อนให้มันไปไย ?”

จูลุ่ยยี้ร้องสุดเสียง

“แต่ท่านความจริงมิได้หมั้นหมายกับคนในตระกูลท่านเลย”

ทั่งซิ่วเช็งขมวดคิ้วกล่าว

“โกวเนี้ยทราบได้อย่างไร ?”

“ข้าพเจ้าย่อมทราบ นับแต่ข้าพเจ้ารู้จักกับท่านมา ก็มิเคยห่างจากท่านแม้แต่ครึ่งก้าว !”

ทั่งซิ่วเช็งตาลุกวาววูบวาบ กล่าวสวนคำ

“โกวเนี้ยรู้จักมันตั้งแต่เมื่อใด ?”

จูลุ่ยยี้ร้องสุดเสียง

“ข้าพเจ้า...”

แต่นางกล่าวได้เพียงคำเดียว ก็มิอาจส่งเสียงสืบต่อไปได้อีก

เนื่องเพราะนางกับยู่ป้วยหยกรู้จักกันยังไม่ถึงหนึ่งเดือน และก่อนหน้าหนึ่งเดือนนั้นยู่ป้วยหยกจะกระทำเรื่องราวใดมา นางหาทราบไม่ !

นางตอนนี้จึงได้รู้สึกตัว นางมิได้ล่วงรู้เรื่องราวยู่ป้วยหยกแม้แต่น้อย นอกจากชื่อแซ่ของยู่ป้วยหยกแล้ว เรื่องอื่น ๆ ของยู่ป้วยหยก นางต่างไม่ทราบมาเลย เนื่องเพราะยู่ป้วยหยกมิเคยบอกเล่าให้นางฟัง !

กระทั่งชื่อแซ่จะเป็นจริงหรือเท็จ นางก็ยังมิทราบเช่นกัน !

ทั่งซิ่วเช็งเพ่งมองหน้านาง เห็นสีหน้านางแปรเปลี่ยนไปมา จึงกล่าวเสียงนุ่มนวล

“โกวเนี้ย เรื่องนี้มิใช่เกี่ยวข้องกับท่าน ท่านยังคงหลบออกไปเถิด”

จูลุ่ยยี้ร้องขึ้นว่า

“พวกท่าน...พวกท่านคิดทำอย่างไร ?”

บรรดาศิษย์ตระกูลทั้งต่างหน้าเขียวคล้ำด้วยโทสะ ต่างหุบปากสนิทแน่นมิยอมส่งเสียง

ความจริง มิต้องให้พวกมันตอบมา คนทั้งปวงก็ทราบว่าพวกมันจะกระทำอย่างไรอยู่แล้ว

ยู่ป้วยหยกประทุษร้ายหัวหน้าตระกูลพวกมัน พวกมันยังจะยอมปล่อยยู่ป้วยหยกไปได้ ? พวกมันพากันล้วงอาวุธลับอาบยาพิษอันร้ายแรงขึ้นกำไว้อยู่เนิ่นนานไปทุกคนแล้ว !

ยู่ป้วยหยกตอนนี้ถูกหลายสิบคนรายล้อมในระหว่างกลาง ขอเพียงพวกมันชัดอาวุธลับออกมา แม้นับว่ายู่ป้วยหยกมีปีกอีกสองข้าง ก็มิแน่สามารถหลบหลีกได้พ้น

ยู่ป้วยหยกถอนหายใจยาว กล่าวด้วยความรันทด

“มิผิด เรื่องนี้มิได้เกี่ยวข้องกับท่าน ท่านยังคงออกไปเสียเถิด”

ยู่ป้วยหยกทราบดี ว่าชีวิตของตนร่อแร่คับขันแล้ว ไม่ยินยอมที่จะพลอยเป็นภัยไปถึงจูลุ่ยยี้ อย่าว่าแต่ยู่ป้วยหยกดูออกแต่แรก กระทั่งจูลุ่ยยี้ก็มีความระแวงสงสัยในตนขึ้นบ้างแล้ว มิเชื่อมั่นต่อตนจนหนักแน่นดุจดั่งครั้งก่อน ๆ เลย

จูลุ่ยยี้ขบกรามพลันกล่าวขึ้น

“อย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้าทราบว่าเรื่องนี้มิใช่เป็นการกระทำของท่าน”

ย่ป้วยหยกฝืนยิ้มกล่าว

“ท่านทราบจะมีประโยชน์ใด ? วาจาที่ท่านกล่าวพวกมันไม่เชื่อถืออยู่แล้ว นอกจากท่านแล้ว ยังมีผู้ใดสามารถยืนยันว่าเมื่อสองวันก่อนข้าพเจ้ามิเคยอยู่ในที่นี้มาเลย”

แหงนหน้าถอนหายใจยาวแล้วกล่าวเสียงแหบแห้ง

“แม้นับว่ามีผู้อื่นทราบ แต่ในโลกจะมีผู้ใดยินยอมออกมาเป็นพยานให้แก่ข้าพเจ้ายู่ป้วยหยก ?”

จูลุ่ยยี้น้ำตาอาบแก้มไปแล้ว เจ็บช้ำเสียใจโดยมิทราบจะทำอย่างไร

ตอนนั้น แลเห็นทั่งลิ้มก็แหวกหมู่ผู้คนเข้ามาขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกล่าวว่า

“ยู่ป้วยหยก ท่านอย่าได้ตำหนิที่ข้าพเจ้าทำดั่งนี้ ข้าพเจ้า...ก็คับแค้น จำเป็นจึงต้องกระทำดั่งนี้ไป”

ยู่ป้วยหยกฝืนยิ้มด้วยความรันทด กล่าวว่า

“ท่านประเสริฐมาก ประเสริฐมาก...”

ทั่งลิ้มหลั่งน้ำตากล่าว

“แต่อย่างไรก็ตาม เมื่อท่านตายไปแล้ว ข้าพเจ้าก็ไม่อาจแบกหน้าอยู่ในโลก

นี้อีก...”

จูลุ่ยยี้พลันตวาดเสียงก้อง

“นางสตรีที่ชั่วร้ายอำมหิต ประทุษร้ายยู่กงจื้อจนกลายเป็นสภาพนี้ เจ้ายังมีหน้ามาว่ากล่าวกับท่านอีก”

ในเสียงตวาด ร่างโถมปราดเข้าใส่ทั่งลิ้มจนสุดเรี่ยวแรง

ทั่งลิ้มทั้งมิปัดป้องตีโต้ ทั้งไม่เลี่ยงหลบหลีกกลับกล่าวด้วยความรันทด

“ประเสริฐมาก เราทั้งหลายตายร่วมกันเสียเถิด”

วาจาไม่ทันจบคำ มือของจลุ่ยยี้ก็ได้คว้าคอหอยของนางไว้แนบแน่นแล้ว

ทั่งชิ่วเช็งคิดจะเข้าไปแยกนางทั้งสองออกมา แต่ถูกทั่งชิ่วปึงฉุดแขนไว้กล่าวเสียงหนัก ๆ ขึ้น

“ตระกูลมีโชคร้าย เกิดเรื่องบัดสีเช่นนี้ขึ้นแล้วยังไม่ปล่อยให้นางตายอีก ?”

ทั่งชิ่วเช็งเหลียวมองดูอีกแว่บหนึ่ง เห็นทั่งคี้ยังคงซึมเซาอยู่ในที่เดิม ใบหน้าซีดขาวราวซากศพและมิได้เข้ามาห้ามปรามอีกด้วย

ในหมู่ผู้คนมีเสียงตวาดดังกึกก้องสับสน

“ยู่ป้วยหยก ท่านยังมีวาจาใดว่ากล่าว...บุตรหลานตระกูลทั้งทั้งหลายรีบลงมือเถิด พวกเราต่างรอคอยจะควักหัวใจชายโฉดชั่วร้ายผู้นี้ มาเซ่นไหว้วิญญาณศักดิ์สิทธิ์ของทั่งเล่าจึงจู๊”

ยู่ป้วยหยกยืนมือไพล่หลัง มิว่าวาจาใดต่างไม่คิดจะกล่าวอีกแล้ว เนื่องเพราะทราบดี กับพวกที่ขุ่นแค้นจนสูญเสียสติสัมปชัญญะเหล่านี้ จะกล่าวอย่างไรก็ไม่มีประโยชน์เลย

ขณะเวลานั้นเอง พลันมีคนผู้หนึ่งหัวร่อเสียงก้องแล้วกล่าว

“ยู่ป้วยหยกเอยยู่ป้วยหยก ท่านนับว่าโชคร้ายตลอดปีจริง ๆ มากลับกลายเป็นฆาตกรฆ่าคนไปอย่างเหลวไหลไร้เหตุผล ดูท่ายังมิสู้ตายอยู่ในมือข้าพเจ้า ก็ยังไม่ต้องมาขุ่นแค้นกับการถูกปรักปรำ...”

เสียงกล่าวกลั้วหัวร่อของมันเพียงลำพังถึงกับข่มเสียงแผดร้องตวาดด่าของหลายร้อยคนลงจนได้ คนทั้งปวงต่างต้องเงยหน้ามองไป ตอนนี้จึงพบเห็น มิทราบเอี้ยจื้อกังได้กระโดดขึ้นไปบนขื่อใหญ่ของห้องตั้งแต่เมื่อใด มือหนึ่งถือป้านสุรา มือหนึ่งถือผลไม้ กำลังกัดกินอย่างเอร็ดอร่อยอยู่

ทั่งชิ่วปึงตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

“มันถูกปรักปรำอย่างไร ? ถูกใส่ไคล้ให้ขุ่นแค้นอย่างไร ? ความจริงประจักษ์

อยู่ชัดตาแล้ว หรือท่านยังคิดมาแก้ตัวแทนมันอีก ?"

เอี้ยจื้อกังแค่นหัวร่อกล่าว

"ความจริงประจักษ์อยู่ที่ใด ? มีผู้ใดเห็นมันฆ่าทั่งเล่าจึงจู๊บ้าง ?"

ทั่งชิ่วปึงโพล่งขึ้น

"ยี่โกวเนี้ยเมื่อครู่ได้บ่งบอกชัดเจนแล้ว หรือท่านมิได้ยิน ?"

เอี้ยจื้อกังถอนหายใจเฮือกใหญ่ สั่นศีรษะกล่าว

"อาศัยวาจาของสตรีนางเดียว พวกท่านก็ระบุโทษทัณฑ์ผู้อื่นแน่วแน่ เยี่ยงนี้นี่นับเป็นเห็นชีวิตคนดั่งของเล่นทารกแล้วจริง ๆ"

ทั่งชิ่วปึงตวาดด้วยโทสะ

"หรือท่านเห็นว่า ยี่โกวเนี้ยของพวกเราโป้ปด ?"

ผู้คนทั้งปวงจึงพากันตวาดจนสับสนอลหม่าน

"ยี่โกวเนี้ยไหนเลยจะกล่าววาจาหลอกลวง"

เอี้ยจื้อกังร้องดัง ๆ

"มิผิด ! นางกระทำเยี่ยงนี้ มิเพียงทำร้ายผู้อื่น ยังทำร้ายตัวเองด้วยแต่เราก็เดาไม่ออก นางเหตุไฉนจึงต้องกล่าวโป้ปด แต่เรากลับทราบว่านางกล่าวโป้ปด"

ทั่งชิ่วปึงตวาดขึ้น

"ท่านทราบ ? ท่านทราบกระไร ?"

เอี้ยจื้อกังแค่นหัวร่อกล่าว

"ข้าพเจ้าทราบ ยู่ป้วยหยกเมื่อสองสามวันก่อนมิได้อยู่ในทั้งแกจึงจริง ๆ ยังอยู่ห่างจากที่นี้อีกหลายร้อยลี้จริง ๆ"

ทั่งชิ่วเซ็งแค่นหัวร่อเย้ยหยัน

"อาศัยวาจาของท่านเพียงผู้เดียว ไหนเลยจะให้ผู้อื่นเชื่อถือ ?"

เอี้ยจื้อกังถอนใจกล่าว

"ข้าพเจ้าก็ทราบ วาจาของข้าพเจ้าไม่อาจให้พวกท่านเชื่อถือสนิทใจ อย่างนั้นข้าพเจ้ามีแต่ไม่กล่าวแล้ว"

วาจามิทันจบคำ พลันมีเสียงกร๊อบดัง ๆ จากนั้นเป็นเสียงสนั่นหวั่นไหวปานฟ้าถล่มทลาย ขื่อใหญ่ของห้องถึงกับหักสะบั้นลงมา เพดานและหลังคาห้องใหญ่ทลายลงใส่ศีรษะผู้คนทางเบื้องล่างอย่างน่าหวาดหวั่นขวัญเสีย ในห้องกว้างใหญ่เกิดเสียงร้องจนปั่นป่วนวุ่นวายขึ้นทันที

หมู่ผู้มีฝีมือ พากันแย่งออกประตูเป็นโกลาหล

บ้างที่มีฝีมือยังอ่อนด้อย ถึงกับถูกเหยียบอยู่บนพื้นจนส่งเสียงแผดร้องดังโหยหวนน่าหวาดหวั่น

พวกทั่งชิ่วปึง ทั่งชิ่วเซ็งต่างรู้สึก มีไม้ท่อนมหึมาฟาดเข้าใส่พวกมันด้วยพลังอันกล้าแข็ง จึงมีแต่พิทักษ์ความปลอดภัยให้แก่ตัวเองก่อน โดยงอศอกปิดหน้าไว้ แต่ยังยากที่จะหลบหลีกมิให้ถูกทับอยู่ในอิฐปูนกระเบื้องที่ทลายลงมา

เท้าข้างหนึ่งของทั่งชิ่วปึงถูกทับอยู่ใต้ขื่อใหญ่ เจ็บปวดจนเหงื่อกาฬแตกชุ่มโชมกาย

แต่มันยังคงส่งเสียงแผดร้องดังก้อง

“อย่าได้ปล่อยย่ป้วยหยกไป เฝ้าประตหน้าต่างไว้”

แต่ตอนนี้ ในห้องกว้างใหญ่ปั่นป่วนจนชุลมุนวุ่นวาย ไหนเลยยังจะหายู่ป้วยหยกพบได้!

ทั่งชิ่วเซ็งร้องเสียงเกรี้ยวกราด

“มันน่ากลัวฉวยโอกาสวุ่นวายหนีออกไปแล้วพวกเราไล่”

ในเสียงตวาด ศิษย์ตระกูลทั้งกลุ่มหนึ่งที่ยังมิบาดเจ็บ ฮือออกไปที่ประตูอย่างรวดเร็ว

แต่ทว่า-ยังไม่ทันจะถึงปากประตู มีอิฐปูนกระเบื้องอีกหอบใหญ่ พุ่งปะทะเข้าใส่ใบหน้าพวกมันอย่างหักโหมดดัน พลังถึงกับกล้าแข็งเป็นอย่างยิ่ง ฝ่นที่กระทบกับเสื้อผ้า แม้ยังไม่สัมผัสเนื้อ แต่รู้สึกปวดจนร้อนผะผ่าว

แลเห็นเอี้ยจื้อกังยืนยิ้มแย้มแจ่มใสที่หน้าประตูส่งเสียงอ้อยอิ่งกล่าว

“ไล่ไปไย? หรือพวกท่านยังไม่เชื่อถือวาจาข้าพเจ้า? หากยังไม่เชื่อ ข้าพเจ้าก็มีแต่พังทลายบ้านช่องในทั้งแกจึงให้ราบเรียบหมดสิ้นแล้ว”

ในตอนปั่นป่วนวุ่นวาย ยู่ป้วยหยกได้ยินเอี้ยจื้อกังกล่าวขึ้นที่ข้างกาย

“ที่นี้มีข้าพเจ้ารับมือเอง พวกท่านรีบโถมออกไปเดินตามทางใหญ่ย่อมมีคนมารับ...”

วาจามันไม่ทันขาดคำ ยู่ป้วยหยกก็คว้าจูลุ่ยยี้มือหนึ่ง อีกมือหนึ่งหนีบทั่งลิ้มที่สลบไสลอยู่ในซอกแขนไหลตามหมู่ผู้คนออกไปทางด้านนอกอย่างรวดเร็ว

ยู่ป้วยหยกมิได้เปลืองเรี่ยวแรงเท่าใดก็โถมออกนอกประตูได้ เนื่องเพราะเอี้ยจื้อกังยืนขวางประตูอยู่ตลอดเวลา จึงได้ยินในห้องโถงใหญ่มีแต่เสียงแผดร้องดังสนั่นหวั่นไหวไม่ขาดหู

ส่วนผู้ที่นั่งดื่มกินอยู่กลางลานหน้าอาคาร พอถูกคนภายในโถมทะลักออกมาพลอยต้องกระจัดกระจายออกไปรอบข้าง โต๊ะเก้าอี้ล้มระเนระนาด ถ้วยจานชาม

ภาชนะกระเด็นเซ็นซ่าน จนเสียงอึกทึกกึกก้องไม่แพ้ภายในอาคารเลย

มีบ้างพื้นรองเท้าออกจะบาง เหยียบย่ำไปบนเศษถ้วยชามแตก ถูกตำจนแผดร้องดังสนั่นหวั่นไหว แต่เสียงร้องพอดังจากปาก ก็ถูกคลื่นมนุษย์ที่ฝ่าออกมาชนล้มลงไป

หลังจากล้มลงไปแล้ว คิดจะคลานขึ้นมาอีกครา นั่นก็ยากยิ่งกว่าหาบันไดปีนสู่สรวงสวรรค์แล้ว แม้นับว่าไม่ถูกเหยียบย่ำตายทั้งเป็น แต่อย่างน้อยกระดูกต้องถูกเหยียบหักไม่ต่ำกว่าเจ็ดแปดท่อนเป็นแน่แท้

มีบ้างยังพาภรรยาทารกมา ความจริงคิดจะรับทานไม่เสียเงินสักมื้อ ซึ่งครอบครัวก็มิต้องหุงหาให้เป็นที่ลำบาก มิคาด ยังไม่ทันจะมาเอาเปรียบ กลับต้องได้รับโทษทัณฑ์อันสาหัสเสียก่อน

ดังนั้นเอง ในเสียงแผดร้องก้องตะโกน ยังมีเสียงทารกร่ำไห้ สตรีกรีดร้องดังผสานขึ้นจนสับสน

ที่มาล้วนเป็นชนชาวนักเลง สถานการณ์อันปั่นป่วนวุ่นวายเยี่ยงนี้ อาจบางทีเคยเห็นมามากหลายแล้ว แต่ตอนนี้บวกกับบรรดาญาติมิตรที่อยู่บ้านใกล้เรือนเคียงที่ฮือเข้ามา จึงนับว่าแผ่นดินวุ่นวายปั่นป่วนขึ้นแล้วจริง ๆ บ้างบางคนที่ปกติยังเยือกเย็นหนักแน่นอย่ แต่พอถกเสียงปานฟ้าถล่มนี้ก่อกวน พลอยสมองปั่นป่วนพองโตไปด้วยแล้ว

มีแต่ยู่ป้วยหยกเท่านั้นที่ผ่านความคับขันของชีวิตมาหลายต่อหลายครั้ง ตอนนี้จึงยังพอรักษาความสงบเยือกเย็นอยู่ได้บ้าง กวาดตามองรอบข้าง รีบฉุดจูลุ่ยยี้วิ่งไปตามทางซ้ายมืออย่างรวดเร็ว

จูลุ่ยยี้วิ่งพลางร้องขึ้น

“พวกเราเหตุไฉนไม่ไปตามถนนใหญ่ ที่นั้นไยมิใช่มีคนคอยรับ ?”

ยู่ป้วยหยกกล่าวเสียงหนัก ๆ

“เอี้ยจื้อกังแม้ช่วยพวกเรา แต่วาจามันยังคงไม่อาจเชื่อถือได้ คนผู้นี้จิตใจลึกซึ้งเลือดเย็น พฤติการณ์ลี้ลับยากหยั่งคำนวณ ช่วยพวกเราคราวนี้ต้องมิใช่มีเจตนาดีแน่นอน”

จูลุ่ยยี้ร้องขึ้นทันที

“ถูกต้อง ! ข้าพเจ้าเดาไม่ออกจริง ๆ ว่ามันเหตุไฉนไม่ฆ่าพวกเรา กลับมาช่วยพวกเราเสียได้”

เมื่อวิ่งมาบนทางน้อยเส้นนี้ ผู้คนก็น้อยลงมากแล้ว เนื่องเพราะคนที่ยิ่งอยู่ใน

สถานการณ์ปั่นป่วนวุ่นวาย มักจะยิ่งวิ่งไปในทิศทางที่มีคนวิ่งหนีอยู่มากเสมอไป โดยไม่มีสมองแจ่มใสไปแยกแยะว่าที่ใดจึงเป็นสถานที่ปลอดภัย

มีบ้างบางคนแม้นับว่าเห็นเบื้องหน้าเป็นหล่มเพลิงอยู่ชัด ๆ แต่เมื่อเห็นพวกผู้คนพากันหนีไปในด้านนั้น มันก็วิ่งตามผู้คนทั้งหลายไปโดยไม่รู้ตัว

เนื่องเพราะพวกมันตอนนั้นต่างสูญเสียสติสัมปชัญญะ ไม่มีความเชื่อมั่นตนเองเหลืออยู่เลย

แลเห็นเบื้องหน้าตนเองเป็นป่าโปร่งถึงกับสงบร่มเย็นอย่างยิ่ง เสียงร้องอันสับสนอลหม่านคล้ายดั่งถูกทอดทิ้งไปจนห่างไกลโขแล้ว จูลุ่ยยี้อดมิได้ต้องถามขึ้น

“ที่นี้เป็นสถานที่ใด ?”

“ตึกส่วนตัวของตระกูลทั้ง”

จูลุ่ยยี้ต้องโพล่งขึ้นด้วยความตระหนก

“พวกเราหนียังไม่ทันท่วงทีอยู่แล้ว ไหนเลยจะไปที่ตึกพักของพวกมันได้ หรือจะส่งให้พวกมันไปฆ่าฟันตามอำเภอใจจริง ๆ”

ยู่ป้วยหยกถอนใจกล่าว

“พวกเรามีทางสายนี้เท่านั้น มาตรว่าเสี่ยงอันตรายอยู่บ้าง ก็จำต้องทดสอบดูสักครา”

จูลุ่ยยี้ครุ่นคิดแล้วกล่าวว่า

“ท่านมีความเห็น พวกมันต่างชุมนุมกันอยู่ที่ด้านหน้า ดังนั้นในที่นี้จึงมีการระแวดระวังอ่อนลง ?”

ยู่ป้วยหยกไม่ทันตอบไป พลันมีคนผู้หนึ่งตวาดเสียงกราดเกรี้ยว

“หยุด ! พวกท่านยังคิดหนีรอดหรือไร ?”

ในเสียงตวาดอันกราดเกรี้ยว มีบุรุษวัยฉกรรจ์อาภรณ์รัดกุมสิบกว่าคนพุ่งออกมาจากในป่าโปร่งทางขวามือ ผู้นำหน้ากุมมือบนขาอ่อนข้างซ้ายแนบแน่น ที่นั้นคราบโลหิตยังไม่แห้งกรัง ถึงกับเป็นทั่งชิ่วปึงที่เมื่อครู่ถูกทับอยู่ใต้ขื่อใหญ่ คนผู้นี้ถึงกับคล้ายหลอมหล่อขึ้นจากเหล็กไหล มาตรว่าขาถูกทับหักแล้ว ร่างมันยังยืนแน่วนิ่งดั่งปลายทวนอีก

จูลุ่ยยี้ขบกรามกล่าวขึ้น

“เป็นท่านอีก ? ท่านไฉนไม่ยอมไปผุดเกิด มาติดตามพัวพันพวกเราถึงที่นี่อีก”

โดยไม่ทราบว่า ทั่งชิ่วปึงความจริงมิใช่จงใจมาเลย มันเนื่องเพราะทางเบื้องหน้าถูกเอี้ยจื้อกังสกัดขวาง ดังนั้นจึงคิดหนีอ้อมออกไปทางด้านหลัง มิคาดเปะปะมา

พบพานโดยบังเอิญ สามารถสกัดยู่ป้วยหยกไว้ที่ครึ่งทางได้

ชะตาชีวิตของคนเรา บางครั้งพิสดารอย่างยิ่งจริง ๆ

จูลุ่ยยี้เพิ่งกล่าวไปสองประโยค ศิษย์ตระกูลทั้งก็กระจายออกรอบข้าง รายล้อมทั้งสองไว้ระหว่างกลางอีกครา เพียงแต่ยังมีความกริ่งเกรงหลงเหลืออยู่ จึงยังมิกล้าลงมือทันที

จูลุ่ยยี้กลอกตาไปมา ทราบทันทีว่าพวกมัน 'ขว้างมุสิกกลัวภาชนะ' กลัวอาวุธลับพวกมันจะเป็นภัยถึงทั่งลิ้มที่อยู่ในซอกแขนยู่ป้วยหยก ดังนั้นยิ้มพลางกล่าวว่า

"ทั่งบ้อซังมิใช่ถกพวกเราฆ่าตายเลย เราทั้งสองฝ่ายเป็นน้ำในบ่อและลำธารที่มิเกี่ยวข้องต่อกันแม้แต่น้อย เพียงพวกท่านปล่อยพวกเราไป พวกเราจะคืนทั่งโกวเนี้ยแก่พวกท่านทันที เงื่อนไขแลกเปลี่ยนเยี่ยงนี้เป็นอย่างไร ?"

นางเข้าใจ วาจาประดานี้ของนางกล่าวได้เทียบเท่ากับนักเลงเก่าอันโชกโชนอยู่แล้ว

มิคาด ทั่งซิ่วปึงกลับคล้ายไม่เคยได้ยินเลยแม้สักคำเดียว พลันตวาดขึ้น

"ทรายพิษ !"

ทรายพิษนี้เป็นอาวุธลับอันร้ายกาจที่สุดชนิดหนึ่งของตระกูลทั้ง แม้มีกำลังที่ไม่อาจซัดได้ไกล แต่ภายในรัศมีสามสี่วา เพียงทรายพิษซัดออกไป น้อยคนนักที่จะสามารถหนีรอดออกจากอานุภาพที่มันครอบคลุมอยู่ได้ มิว่าผู้ใดเพียงถูกทรายแม้สักเม็ดเดียว หากไม่มีฝีมือเชือดเนื้อขูดกระดูกเทียบเท่าฮูโต๋ ภายในหนึ่งชั่วยามปากแผลจะเน่าเปื่อยลามไป สามวันต้องตายอย่างทุกข์ทรมาน

ทั่งซิ่วปึงนับว่าสมเป็นยมบาลหน้าเหี้ยมจริง ๆ ตกลงใจจะให้ทั่งลิ้มเป็นแพะรับบาปโดยส่งชีวิตนางติดตามยู่ป้วยหยกไปบ้าง

ในหมู่ศิษย์วัยฉกรรจ์ของตระกูลทั้ง ความจริงมีไม่น้อยที่ลอบหลงรักทั่งลิ้มอยู่ แต่พอคำสั่งทั่งซิ่วปึงดัง ถึงกับไม่มีผู้ใดกล้าขัดขืนลังเล

พริบตานั้น มือที่สวมถุงหนังกวางสร้างพิเศษสิบกว่าข้าง สอดเข้าไปในถุงทรายพิษข้างเอว รอจนมือพวกมันชักขึ้นจากถุงเมื่อใด ทรายพิษก็จะกระจายเต็มท้องฟ้า ภายในรัศมียี่สิบวารอบข้างยู่ป้วยหยกกับจูลุ่ยยี้ ต่างถูกครอบคลุมอยู่ในอานุภาพของทรายพิษโดยสิ้นเชิง

แต่ขณะนั้น ยู่ป้วยหยกได้พลันโถมออกไปทางด้านซ้ายมือ

เนื่องเพราะยู่ป้วยหยกสังเกตออกแล้วว่า ตอนทั่งซิ่วปึงมีคำสั่งอย่างไม่ไว้หน้าบุรุษหนุ่มสองคนที่ยืนทางซ้ายมือหน้าพลันเปลี่ยนสี จับตามองมาที่ทั่งลิ้มแน่วนิ่ง

ประกายตามันบ่งบอกความรันทดเสียดายจนเด่นชัด

ยู่ป้วยหยกทราบ สองคนนี้ต้องลุ่มหลงในตัวทั่งลิ้มจนงมงาย ตอนลงมือจะต้องไม่อาจตัดใจอำมหิตได้เป็นแน่แท้ ขอเพียงพวกมันลงมือช้าวูบเดียว ยู่ป้วยหยกก็มีหวังโถมออกไปได้แล้ว

การนี้แม้เสี่ยงอันตรายยิ่ง แต่ยู่ป้วยหยกก็ไม่มีทางอื่นจะเลือกเฟ้นได้แล้ว

ยู่ป้วยหยกสามารถโถมออกจากวงล้อมนี้ได้จริง ๆ

แต่ยู่ป้วยหยกกลับลืมการพุ่งคราวนี้ ยังไม่อาจรอดพ้นอานุภาพของทรายพิษที่ครอบคลุมอยู่ หากศิษย์ตระกูลทั้งชัดทรายพิษไล่หลังมา พวกยู่ป้วยหยกยังคงไม่อาจรอดพ้น เพราะยิ่งป้องกันลำบากยากเย็น

ขณะเวลานั้นเอง พลันมีเสียงทั่งคี้ร้องดังก้องมา

"หยุด !"

ในเสียงร้อง นางกับลี้ป้วยเหล็งได้เร่งรุดมาจนสุดฝีเท้า ที่ด้านหลังยังมีเอียเท้าแต่งกายรัดกุมอีกเจ็ดแปดนางวิ่งตามเป็นทิวแถว ทุกนางต่างมีฝุ่นละอองมอมแมมไปทั้งร่าง

ทั่งซิ่วปึงกล่าวเสียงเกรี้ยวกราด

"รีบชัดทรายพิษ ไม่อาจปล่อยให้พวกมันหนีไปเป็นอันขาด !"

ทั่งคี้ร้องเสียงเกรี้ยวกราดขึ้นเช่นกัน

"ไม่อาจชัด"

ทั่งซิ่วปึงกระทืบเท้าร้อง

"ชัดไป !"

ทั่งคี้กระทืบเท้าร้องเช่นกัน

"ซิ่วปึง หรือท่านคิดปลิดชีวิตยี่ม่วยจริง ๆ ?"

ศิษย์ตระกูลทั้งแม้ได้ชักมือออกมาแล้ว แต่ทุกคนต่างลำบากยากใจ มิทราบควรเชื่อถือวาจาผู้ใดจึงถูกต้องตอนนั้น ยู่ป้วยหยกกับจูลุ่ยยี้ได้พุ่งไกลไปหลายวาแล้ว

ทั่งซิ่วปึงร้องเสียงแหบแห้งขึ้น

"โกวไหนไน่ หากท่านยังเห็นแก่น้ำใจส่วนตัว ตระกูลทั้งก็ต้องถูกท่านทำลายแล้ว !"

ลี้ป้วยเหล็งพลันกล่าวขึ้นบ้าง

"เรื่องนี้พวกท่านไม่ต้องเกี่ยวข้อง ข้าพเจ้าประกันพวกมันต้องหนีไม่รอดเด็ดขาด พวกท่านเชื่อถือวาจาข้าพเจ้าคราวนี้ รับรองไม่ต้องสำนึกเสียใจ"

ปกตินางมิใคร่กล่าววาจาอยู่แล้ว ดังนั้นวาจาที่นางเปล่งมาจึงมีน้ำหนักเป็นพิเศษ

ทั่งซิ่วปึงขยี้เท้ากล่าว

“ก็ได้ ข้าพเจ้ามอบให้กับพวกท่าน”

มันแม้ส่งเสียงเยี่ยงนั้น แต่ยังคงวิ่งไล่ตามไม่ยอมหยุดยั้ง ยู่ป้วยหยกที่มือหนึบคนอีกผู้หนึ่ง กอปรกับไม่คุ้นทาง ดังนั้นจึงยังไม่อาจทิ้งพวกมันหลุดพ้นไปได้

ตอนนี้ ทั่งซิ่วปึงจึงยกมือขึ้นโบก บุรุษหนุ่มวัยฉกรรจ์ของตระกูลทั้งได้พากันวิ่งตามมันไปจนหมดสิ้น เหลือเพียงป้วยเหล็งกับทั่งคี้วิ่งตามไปอยู่สองคนเท่านั้น

ด้วยวิชาตัวเบาของยู่ป้วยหยกกับจูลุ่ยยี้ ความจริงอาจบางทีหนีหลุดพ้นการไล่ล่าของพวกนางได้ แต่จนใจที่ตอนนี้ทางเบื้องหน้าสดสิ้นแล้ว มีบ้านเรียงรายหลายหลังขวางไว้ ที่ด้านหลังของบ้านกลับเป็นผนังภูเขาสูงชัน

ยู่ป้วยหยกเพียงคิดฉวยโอกาสหนีแต่เร็วไว ไม่ปรารถนาลงมือกับพวกนางเลย

ยู่ป้วยหยกทั้งไม่ปรารถนาทำอันตรายพวกนาง เพราะกลัวพัวพันการต่อสู้สืบไปจะถูกกักตัวตายอยู่ในวงล้อม แต่ตอนนี้สถานการณ์ได้บีบคั้นจนมิอาจไม่ลงมือกันได้อีกแล้ว

มิคาด เมื่อถึงที่นี้ ทั่งคี้กับลี้ป้วยเหล็งถึงกับยืนอยู่ในที่ห่างไกล ไม่ไล่ตามเข้ามาอีก

ทั่งคี้ยังยกมือโบก คล้ายให้พวกยู่ป้วยหยกรีบหนีก็ปาน

ยู่ป้วยหยกงุนงงไปวูบหนึ่ง คล้ายคิดจะกล่าวกระไร แต่ในที่สุด ยังคงมิส่งเสียง จูลุ่ยยี้โถมเข้าไปในห้องหลังหนึ่ง

เห็นในห้องตกแต่งไว้ด้วยความสวยงามประณีต ภาชนะเครื่องใช้ล้วนเป็นแบบโบราณอันงามตา

จูลุ่ยยี้สั่นศีรษะกล่าวว่า

“เอี้ยจื้อกังช่วยเหลือพวกเรา ข้าพเจ้าก็คิดเหตุผลมิออกอยู่แล้ว มิคาด ทั่งตั้วโกวเนี้ยท่านนี้ยังมาช่วยพวกเราอีก นี่กลับเป็นเรื่องประหลาดพิกลที่มีอยู่ทุกปี แต่ปีนี้กลับมากมายเป็นพิเศษจริง ๆ”

“ในโลกความจริงมีเรื่องผิดคาดหมายผู้คนอยู่มากหลาย...”

จูลุ่ยยี้พลันแค่นหัวร่อสอดคำ

“ทั่งยี่โกวเนี้ยถึงกับทำร้ายท่านได้ น่ากลัวท่านก็คิดไม่ถึงกระมัง ?”

ยู่ป้วยหยกถอนใจยาว มิอาจกล่าววาจาใดได้อีกแล้ว

ทั่งลิ้มยังคงสลบไสลไม่ได้สติ ยู่ป้วยหยกจึงวางร่างนางลงบนเก้าอี้ แล้วเสาะค้นทั่วทุกทางทันที จูลุ่ยยี้ก็มิทราบยู่ป้วยหยกต้องการหาสิ่งไร อดมิได้ต้องถามขึ้น

“นี่เป็นสถานที่ใดอีก ?”

“เป็นห้องส่วนตัวของทั่งบ้อซัง”

จูลุ่ยยี้งุนงงอีกวูบหนึ่ง ร้องขึ้นด้วยความสงสัย

“ในเมื่อทั่งตั้วโกวเนี้ยช่วยเหลือพวกเราไว้ พวกเราไยไม่รีบฉวยโอกาสหนีออกไปทางภูเขาหลังบ้าน กลับหนีเข้ามาในห้องส่วนตัวของทั่งบ้อซัง ด้วยจุดประสงค์ใด ?”

“หาทางออก”

“ทางออก ? ที่นี้ไฉนมีทางออกอยู่ ?”

ย่ป้วยหยกยังมิทันกล่าว จูลุ่ยยี้ก็เห็นที่หลังเตียงไม้โบราณเมื่อถกเคลื่อนออกแล้วเบื้องล่างถึงกับปรากฏปากอุโมงค์ใต้ดินดำมะเมื่อมขึ้นโพรงหนึ่ง

จูลุ่ยยี้ต้องกะพริบตากล่าว

“ที่แท้ในห้องนี้มีปากทางออกอันเร้นลับอยู่สายหนึ่งจริง ๆ มิน่าเล่า ทั่งยี่โกวเนี้ยจึงว่าท่านเข้ามาจากปากทางลับสายนี้ ความสามารถในการปั้นเรื่องโป้ปดของนางกลับนับว่าแนบเนียนจนเป็นจริงเป็นจังได้ทีเดียว”

ยู่ป้วยหยกฝืนยิ้มเล็กน้อย เดินกลับมาอุ้มทั่งลิ้มขึ้นอีกครา

จูลุ่ยยี้แค่นหัวร่อกล่าว

“ข้าพเจ้าเห็นพวกท่านไม่ยอมห่างจากกันเลย แม้ชั่วครู่ชั่วยามจริง ๆ มิสู้พาลใช้เชือกผูกท่านทั้งสองไว้ด้วยกันยังกลับประเสริฐกว่าบ้าง”

ยู่ป้วยหยกมองลงในอุโมงค์ แล้วพลันเหลียวหน้ามากล่าว

“ตอนนี้มิใช่เวลาส่งเสียงว่ากล่าว ท่านจะปิดปากไว้สักชั่วคราวได้หรือไม่ ?”

จูลุ่ยยี้อึ้งไปวูบใหญ่ ขอบตาแดงระเรื่อขึ้นทันที

นางมิเคยเห็นยู่ป้วยหยกปั้นหน้าเคร่งเครียดมากล่าววาจากับนางเลย

บทที่ 67

สับสนจนซับซ้อน

ในอุโมงค์ใต้ดินมืดมิดอับชื้น ยู่ป้วยหยกลูบคลำนำทางเบื้องหน้า เดินเป็นเวลา
เนิ่นนานให้หลัง จึงถอนหายใจเฮือกใหญ่แล้วกล่าว

"ตอนนี้ท่านคิดจะส่งเสียง เชิญกล่าวมาได้เต็มที่แล้ว"

ปากของจูลุ่ยยี้เม้มจนสนิทแน่นอย่างยิ่ง

ยู่ป้วยหยกกล่าวขึ้นอีกครา

"ผู้แก้กระพรวนยังต้องเป็นคนผูกกระพรวน ในโลกมีทั่งลิ้มคนเดียวเท่านั้นที่สามารถลบล้างมสทินของข้าพเจ้าให้บริสุทธิ์ ดังนั้นข้าพเจ้าจึงไม่ยอมให้นางตายต้องพานางติดตามไป เหตุผลนี้ท่านเข้าใจหรือไม่ ?"

จูลุ่ยยี้ยังคงเม้มปากสนิทแน่นดั่งเดิม

ยู่ป้วยหยกกล่าวสืบไป

"ท่านเมื่อครู่แม้มิได้ฆ่านาง แต่ข้าพเจ้าทราบว่านางต้องถูกพิษในตัวท่านแน่นอนหากแม้นท่านก็เข้าใจเหตุผลนี้ จงรีบหาวิธีขจัดพิษให้แก่นางก่อนเถิด"

ปากของจูลุ่ยยี้เม้มสนิทแน่นขึ้นกว่าเดิม คล้ายอย่างไรก็มิยอมเผยอขึ้นอีกแล้ว

ยู่ป้วยหยกขมวดคิ้วกล่าว

"ท่านตอนนี้ไฉนไม่กล่าววาจา ?"

จูลุ่ยยี้ยังคงไม่เอ่ยปาก แต่กลับใช้มือชี้ยู่ป้วยหยกแล้วกลับมาชี้ที่ริมฝีปากนางอีก

ยู่ป้วยหยกฝืนยิ้มกล่าวว่า

"ท่านตอนนี้เป็นคนเติบใหญ่แล้ว ไฉนยังมีนิสัยทารกอยู่อีก ?"

พอได้ยินยู่ป้วยหยกว่านางเป็นคนเติบใหญ่แล้ว จูลุ่ยยื้อดมิได้ต้องหัวร่อคิกคักออกมา แต่พลันเชิดปากกล่าวว่า

"เป็นท่านสั่งให้ข้าพเจ้าหุบปากไว้ ข้าพเจ้าเป็นคนที่ว่าง่ายอยู่เสมอมา"

ยู่ป้วยหยกถอนใจกล่าวว่า

"อย่างนั้น ท่านรีบช่วยนางเถิด"

ขอบตาจูลุ่ยยี้แดงระเรื่อขึ้นอีกครา ขบริมฝีปากแล้วกล่าว

"ท่านเพียงรู้จักต้องการให้ข้าพเจ้าช่วยนาง เพียงรู้จักกระวนกระวายเพราะนาง เหตุไฉนไม่ถามไถ่ข้าพเจ้าถูกพิษของนางบ้างหรือไม่ ? พวกนางเป็นคนตระกูลทั้งหรือยังไม่รู้จักใช้พิษเช่นกัน ?"

ยู่ป้วยหยกกล่าวเสียงนุ่มนวล

"ยาพิษอาวุธลับของตระกูลทั้งแม้มีชื่อเลื่องลือ แต่ทว่าท่าน..."

"ข้าพเจ้าเป็นไร ? ข้าพเจ้าเป็นมนุษย์พิษ ใช่หรือไม่ ? มิว่าผู้ใดพอแตะต้องข้าพเจ้าก็ต้องถูกพิษแทรกซึมใช่หรือไม่ ? อย่างนั้นท่านไฉนยังไม่ถูกพิษ ?"

ยู่ป้วยหยกต้องงุนงงไปวูบใหญ่ ตะกุกตะกักขึ้น

"ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าเห็นงิ้นฮวยเนี้ยตบท่านฉาดหนึ่ง ที่มือถกพิษติดไปทันทีและยังเห็นศิษย์ของนิกายเทียนโซ้ยก้าเหล่านั้นหยิกท่านเบา ๆ พลอยต้อง..."

จูลุ่ยยี้ร้องเสียงดัง ๆ

"แต่ทั่งยี่โกวเนี้ยเมื่อมิได้ตบตีข้าพเจ้า และมิได้หยิกข้าพเจ้า ใช่หรือไม่ ? หากพิษในร่างของข้าพเจ้า กระทั่งตัวเองไม่อาจบงการบังคับ อย่างนั้นซาเจ็กน่ากลัวต้องตายไปเสียนานแล้ว"

"เช่นนี้เป็นว่า นางมิได้ถูกพิษ ?"

จูลุ่ยยี้แค่นหัวร่อกล่าว

"ท่านเข้าใจข้าพเจ้าเป็นคนโง่เขลาเบาปัญญา เข้าใจว่าข้าพเจ้ามิทราบนางไม่อาจตายไปได้ ?"

ยู่ป้วยหยกถอนใจอีกเฮือกหนึ่ง กล่าวเสียงนุ่มนวล

"ข้าพเจ้าเข้าใจท่านผิดไปแล้ว ข้าพเจ้าเห็นทั่งยี่โกวเนี้ยสลบไสลจนถึงบัดนี้ยังไม่ได้สติ จึงเข้าใจผิดคิดว่า..."

จูลุ่ยยี้ไม่รอให้ยู่ป้วยหยกกล่าวจบคำพลันเดินเข้าไปตบใส่ทั่งลิ้มสองฉาดแล้วกล่าวเสียงเย็นชา

"ทั่งยี่เสียวเจี๊ยะ ท่านมิเพียงรู้จักโป้ปดเท่านั้น บทบาทมารยาก็ยังแสดงได้ไม่เลว แต่หากท่านยังไม่ตื่นขึ้น ข้าพเจ้าก็จะถอดเสื้อผ้าท่านให้เปลือยเปล่าทั้งร่างทันที"

ทั่งลิ้มสะท้านขึ้นเฮือกใหญ่ ลืมตาขึ้นมาทันที

จูลุ่ยยี้ถลึงจ้องยู่ป้วยหยก พลางกล่าว

"ท่านตอนนี้ยอมเข้าใจแล้วกระมัง ? นางกลัวถามวาจาของนาง จึงมีแต่มารยาเป็นสลบไสล...เฮอะ ปรักปรำคนดีงามไม่มีต้นสายปลายเหตุ ยังเข้าใจว่าตัวเองชาญฉลาดอย่างยิ่งเสียได้"

ยู่ป้วยหยกมีแต่รับคำด่าโดยดุษฎีมิกล้าโต้เถียง และเป็นการถูกด่าอย่างยินยอมรับนับถืออีกด้วย

จูลุ่ยยี้เบะปากเบา ๆ บิดกายเบือนหน้าออกไป แต่ยังอดมิได้ต้องแค่นหัวร่อกล่าว

"ทั่งยี่โกวเนี้ย ท่านตอนนี้ยังเสียดายจนไม่ยอมลงมายืนเองหรือไร ?"

หน้าซีดขาวของทั่งลิ้มแดงระเรื่อ กัดฟันกล่าว

"ท่าน...ท่าน...ท่านเข้าใจอยู่แน่ชัดว่าจุดที่เท้าข้าพเจ้าถูกท่านจี้สกัดไว้ ไม่เช่นนั้นข้าพเจ้าเหตุใดไม่เดินได้เอง"

จูลุ่ยยี้กล่าวเสียงอ้อยอิ่ง

"มีบางครั้ง ข้าพเจ้าก็แสร้งกระตุ้นผู้คนให้ขุ่นใจเล่นเช่นกัน หรือเพียงอนุญาตให้ท่านปรักปรำข้าพเจ้า โดยไม่อนุญาตให้ข้าพเจ้าปรักปรำพวกท่าน ?"

ทั่งลิ้มขุ่นเคืองจนตัวสั่นระริก แต่ไม่มีวาจาโต้เถียงมาได้

ยู่ป้วยหยกถอนใจยาว กล่าวว่า

"ยี่โกวเนี้ย ข้าพเจ้ากับท่านไม่เคยมีความอาฆาตแค้นต่อกัน ท่านเหตุใดจึงต้องทำร้ายข้าพเจ้าถึงปานนี้ ?"

จูลุ่ยยี้แค่นหัวร่อ กล่าวอีกครั้ง

"ท่านปรักปรำข้าพเจ้าได้ นางย่อมปรักปรำท่านได้เช่นกัน เพราะอย่างไรพวกท่านล้วนเป็นผู้เชี่ยวชาญในการปรักปรำคนดี ท่านไยต้องไปตำหนินางด้วย ?"

ยู่ป้วยหยกนับว่าร่ำไห้ไม่ออกหัวร่อไม่ได้จริง ๆ แต่ครั้งนี้ มิกล้าเรียกให้จูลุ่ยยี้หุบปากได้อีกแล้ว ยู่ป้วยหยกตอนนี้ศึกษาได้ความสำคัญมาประการหนึ่ง นั่นก็คือ

บุรุษอย่าได้เรียกสตรีหุบปากเป็นอันขาด เนื่องเพราะนางตอนนั้นอาจบางทีจะหุบปากไว้ได้จริง ๆ แต่ภายหลัง กลับไม่แน่ว่าต้องพร่ำบ่นท่านไปทั้งชาติก็ได้ !

ที่หุบปากอย่างจริงจังนั้นคือทั่งลิ้ม นางคล้ายดั่งตั้งใจแน่วแน่ ไม่ยอมกล่าววาจาเด็ดขาด

ยู่ป้วยหยกกล่าวเสียงนุ่มนวล

“ท่านกระทำดั่งนี้ คิดว่าต้องมีความคับแค้นของท่านอยู่ เนื่องเพราะท่านมิใช่เป็นคนชมชอบการกล่าววาจาโป้ปดเลย”

จูลุ่ยยี้แค่นหัวร่อกล่าว

“เนื่องเพราะนางไม่คล้ายเป็นคนกล่าววาจาโป้ปดมดเท็จ ดังนั้นวาจาที่กล่าวมาผู้อื่นจึงยอมเชื่อถือ หากแม้นนางมีเปลือกนอกคล้ายเป็นสตรีลิ้นยาว (ปากมาก) มิว่าจะกล่าวอย่างไรก็ต้องไม่มีผู้คนเชื่อถือ”

ทุกครั้งที่ยู่ป้วยหยกเอ่ยถามทั่งลิ้ม ทั่งลิ้มไม่ยอมเปิดปากตอบคำ กลับเป็นจูลุ่ยยี้กล่าวมาเสียก่อน ยู่ป้วยหยกก็มีแต่แสร้งทำเป็นมิได้ยิน ยังคงข่มอารมณ์ถามสืบไป

“อาจบางทีท่านมีเหตุผลดียิ่งที่จะต้องกล่าวเยี่ยงนี้ ขอเพียงท่านบอกกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าต้องไม่ตำหนิท่านแน่นอน”

จูลุ่ยยี้แค่นหัวร่อกล่าวขึ้นอีก

“อาจบางทีเป็นคนรักที่แท้จริงของนางฆ่าทั่งบ้อซังคนนั้นตาย นางเพราะต้องการอำพรางความผิดของคนรักนาง ดังนั้นจึงหาแพะรับบาปมายัดเยียดแก้ขัดเสียก่อน”

คราวนี้ นางถึงกับยังชิงกล่าว แต่วาจาที่กล่าวกลับมีเหตุผลอย่างยิ่ง

ยู่ป้วยหยกตาลุกวาวทันที กล่าวว่า

“ท่านทราบฆาตกรที่แท้จริงคือผู้ใดจริง ๆ ?”

จูลุ่ยยี้ส่งเสียงเย็นชา

“นางย่อมทราบดี แต่ท่านถามเยี่ยงนี้ นางต้องไม่ยอมบอกแก่ท่านตลอดกาลนาน”

นางหันมาหยุดที่หน้าทั่งลิ้มอีกคราว กล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า

“ข้าพเจ้าถามท่าน เป็นผู้ใดฆ่าทั่งบ้อซังกันแน่ ? หากท่านยังไม่บอกข้าพเจ้า...”

วาจาไม่ทันขาดคำ พลันมีคนผู้หนึ่งสอดขึ้นช้า ๆ

“คนที่ฆ่าทั่งบ้อซังตาย ก็คือข้าพเจ้า !”

ในความมืดมิด มิทราบมีเงาร่างสีขาวจาง ๆ ปรากฏขึ้นมาตั้งแต่เมื่อใด หยุดยืนอยู่ในที่นั้นดุจดั่งเป็นวิญญาณร้าย ยู่ป้วยหยกกับจูลุ่ยยี้ต่างไม่เห็นโฉมหน้าแท้จริงของนางจึงร้องโพล่งไป

“ท่านคือใคร ?”

คนผู้นั้นมิได้ตอบมา แต่ล้วงชุดไฟขึ้นสะบัดจนแสงลุกวาบขึ้นเปลวหนึ่ง

ใต้แสงไฟที่สาดส่อง แลเห็นนางสวมเสื้อปอไว้ทุกข์เต็มที่ ชุดไฟในมือเป็น

แสงเขียวเรืองดั่งไฟปิศาจส่องอยู่ บนใบหน้าที่ซีดขาวไม่มีสีเลือดแม้สักน้อยนิด

ยู่ป้วยหยกเมื่อเห็นคนผู้นี้ จึงแตกตื่นตกใจอย่างใหญ่หลวงจริง ๆ ร้องโพล่งขึ้นสุดเสียง

"ท่านเอง !"

คนผู้นั้นถอนใจยาว กล่าวบ้าง

"ใช่แล้ว ข้าพเจ้าเอง"

ยู่ป้วยหยกถอนใจยาว กล่าวบ้าง

"ข้าพเจ้าคิดมิถึงจะเป็นท่านเลยจริง ๆ"

จูลุ่ยยี้ร้องเสียงเกรี้ยวกราด

"ในเมื่อท่านกล้ารับสารภาพเป็นฆาตกรต่อหน้าพวกเรา หรือมีเจตนาหมายฆ่าพวกเราปิดปาก ?"

คนผู้นั้นแค่นหัวร่อกล่าว

"ข้าพเจ้าหากคิดฆ่าพวกท่าน เมื่อครู่เหตุใดต้องช่วยเหลือพวกท่าน ?"

ฆาตกรผู้นี้ ถึงกับเป็นธิดาคนโตของตระกูลทั่ง...ทั่งคี้ !

ทั่งลิ้มน้ำตานองเต็มหน้าอยู่นานแล้ว ร้องเสียงแหบแห้งขึ้น

"ตั๋วเจ๊ ท่านเหตุใดต้องมาอีก ข้าพเจ้าอย่างไรก็ไม่มีปัญญาอยู่ต่อไปได้ และก็ไม่คิดมีชีวิตอยู่แล้ว ท่านเหตุใดไม่ให้ข้าพเจ้ารับโทษทัณฑ์นี้ไว้เพียงผู้เดียว ? !"

ทั่งลิ้มกล่าวเสียงเครือด้วยความรันทด

"เราทราบดีเจ้าเห็นแก่เรา ยอมเสียสละตัวเองโดยไม่เสียดาย เจ้านับเป็นทารกอันประเสริฐ แต่เรา..."

ทั่งลิ้มหลั่งน้ำตาร้องขึ้น

"ข้าพเจ้าก็ทราบตั๋วเจ๊เพราะต้องการพิทักษ์เกียรติภูมิของตระกูลทั้งให้ดำรงคงอยู่ จึงกระทำดั่งนี้ด้วยความจำเป็น"

จูลุ่ยยี้ร้องเสียงดัง ๆ

"ประเสริฐมาก พวกท่านล้วนเป็นเด็กดีงาม เรื่องที่จะทำต่างมีเหตุผล แต่หรือยู่ป้วยหยกกลับเป็นคนสมควรตาย ?"

ทั่งคี้ถอนหายใจยาวแล้วกล่าว

"ข้าพเจ้าก็ทราบ เรื่องนี้นับว่าก้าวร้าวยู่กงจื้อจนอุกอาจเกินไป แต่เรื่องราวนี้มีความเร้นลับอยู่มากมายอย่างยิ่ง เป็นความลับที่ไม่อาจให้บุคคลภายนอกล่วงรู้ได้"

จูลุ่ยยี้ร้องโพล่งขึ้น

“หรือพวกเราตอนนี้ยังไม่มีสิทธิ์จะได้ทราบความลับนี้ ?”

ทั่งคี้ถอนใจกล่าว

“เท่าที่ข้าพเจ้ามาพบกับท่านทั้งสองในตอนนี้ เป็นเพราะเตรียมจะบอกเล่าความลับนี้แก่ท่านทั้งสองนี่เอง”

นางหยุดไปอยู่ครู่หนึ่งแล้ว จึงฝืนหัวร่อกล่าว

“ทั้งสองท่านจะต้องรู้สึกประหลาดใจยิ่ง ที่ข้าพเจ้าเหตุใดต้องฆ่าบิดาตัวเองตาย ?”

จล่ยยี้โพล่งขึ้นอีกครั้ง

“ข้าพเจ้ากำลังประหลาดอย่างสาหัสทีเดียว”

ทั่งคี้ถอนใจกล่าว

“เมื่อข้าพเจ้าบอกความลับนี้ไปแล้ว หวังว่าท่านทั้งสองโปรดอย่าได้ปริปากแพร่งพราย เนื่องเพราะความลับนี้เกี่ยวพันยิ่งใหญ่เกินไป”

จูลุ่ยยี้ชิงกล่าวอีกครั้ง

“หรือท่านยังไม่เชื่อถืออยู่ป้วยหยก ?”

ทั่งคี้กล่าวมา

“ข้าพเจ้าเนื่องทราบว่ายู่กงจื้อเป็นวิญญูชนอันสัตย์ซื่อสูงส่ง จึงได้ตามมาในที่นี้...”

นางพลันหัวร่ออย่างมีเลศนัย กล่าวสืบต่อไป

“ทั่งบ้อซังที่ข้าพเจ้าฆ่าตายคนนี้ ความจริงมิใช่เป็นบิดาข้าพเจ้า !”

นางกล่าววาจานี้ออกไป หะแรกเข้าใจว่ายู่ป้วยหยกกับจูลุ่ยยี้จะต้องตระหนกจนสะดุ้งเฮือกใหญ่เป็นแน่แท้

แต่มิคาด จูลุ่ยยี้กลับเบะปากกล่าว

“ความลับนี้จะมีที่สำคัญเยี่ยงไร ? พวกเราทราบกันอยู่นานแล้ว !”

ทั่งคี้กลับเป็นฝ่ายสะดุ้งตกใจไปเอง ร้องโพล่งขึ้น

“ทั้งสองท่านล่วงรู้อยู่ก่อนจริง ๆ ?”

ยู่ป้วยหยกผงกศีรษะรับคำเสียงหนักแน่น

“เป็นความจริง...”

ยู่ป้วยหยกความจริงมิใช่คนเงียบขรึม แต่เมื่ออยู่รวมกับจูลุ่ยยี้ โอกาสที่จะกล่าววาจามีอยู่ไม่มากเลยจริง ๆ ดราวนี้เพียงส่งเสียงได้สามคำ จูลุ่ยยี้ก็ชิงกล่าวขึ้นอีกครั้ง

“พวกเราล่วงรู้ความลับเรื่องนี้มิใช่เป็นที่น่าประหลาดอย่างไร ประหลาดอยู่ที่ว่าท่านไฉนพลอยล่วงรู้ด้วย ?”

ทั่งคี้ฝืนหัวร่อกล่าว

“นี่ความจริงเป็นเรื่องภายในครอบครัวตระกูลทั้ง แม้ในตระกูลทั้งยังมีข้าพเจ้าทราบอยู่ผู้เดียวเท่านั้น แต่ท่านทั้งสองกลับทราบเสียก่อน นี่จะไม่นับว่าประหลาดได้อย่างไร ?”

จูลุ่ยยี้ยังคงเป็นผู้กล่าว

“ทั่งบ้อชังผ้นั้นความจริงเป็นคนเลี้ยงลา ขับรถบรรทก ข้าพเจ้าไหนเลยจะไม่ทราบ ?”

ทั่งคี้ต้องกล่าวด้วยความงุนงง

“เป็นคนเลี้ยงลา ? ขับรถบรรทุก ?”

จูลุ่ยยี้ผงกศีรษะตอบ

“ใช่แล้ว มันกับพวกบริวารยู่ปังเฮาะสุมหัวก่อกวนเลศนัยกันที่หอม่อฮวยเล้า มิคาดว่าถูกพวกเราลอบฟังอยู่ที่ห้องชั้นใน ดังนั้นจึงทราบความลับนี้ได้”

นางไม่บอกไปยังพอทำเนา ยิ่งกล่าวทั้งคี้กลับยิ่งเลอะเลือนงุนงงกว่าเดิม

ยู่ป้วยหยกถอนใจ กล่าวขึ้น

“เรื่องนี้กล่าวแล้วนับว่าซับซ้อนจนสับสนอย่างยิ่งจริง ๆ ที่สำคัญสุดคือโกวเนี้ยท่านจำต้องทราบไว้ก่อน เล่ห์กลอันชั่วร้ายทั้งมวลล้วนเป็นยู่...ยู่ปังเฮาะลอบชักใยบงการทั้งสิ้น”

ทั่งคี้โพล่งด้วยความตื่นเต้นสงสัย

“ยู่ปังเฮาะ ? คือยู่เล่าชิงแซเม่งจู๊บู๊ลิ้ม !”

ยู่ป้วยหยกขบกรามเค้นเสียง

“ใช่แล้ว”

สีหน้าท่าทีของทั่งลิ้มยิ่งแตกตื่นสงสัยไปกว่าเดิมโพล่งขึ้นว่า

“ท่านเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ได้อย่างไรกัน ?”

ยู่ป้วยหยกถอนใจกล่าว

“เนื่องเพราะมันต้องการช่วงชิงอิทธิพลอำนาจของตระกูลทั้งไว้เป็นของมัน ดังนั้นจึงได้คร่าผู้อาวุโสแซ่ทั้งตัวจริงไป จากนั้นหาบุคคลที่มีรูปร่างหน้าตาคล้ายคลึงกับผู้อาวุโสแซ่ทั้งมาปลอมตัวแทน เรื่องนี้ความจริงกระทำได้เร้นลับอย่างยิ่ง มิคาดกลับถูกพวกเราลอบพบเห็นไปในยามบังเอิญ”

จูลุ่ยยี้อดมิได้ต้องสอดคำขึ้นบ้าง

“ที่พวกเรามาในคราวนี้ จุดประสงค์ก็เพื่อคิดหาวิธีเปิดเผยอุบายอันชั่วร้ายของมันเท่านั้น”

ทั่งคี้งุนงงไปวูบใหญ่ พลันเปล่งเสียงหัวร่อดัง ๆ ขึ้นมาอย่างไม่คาดหมาย

ยู่ป้วยหยกกับจูลุ่ยยี้ต้องเหลียวมองหน้ากันด้วยความงงงัน อย่างไรก็คิดไม่ออกนางไฉนพลันมารู้สึกขบขันถึงปานนี้

ทั่งคี้หัวร่ออยู่เป็นครู่ใหญ่ พลันทอดถอนหายใจยาว พึมพำขึ้นว่า

“นี่น่ากลัวเรียกว่าคนคำนวณมิสั้ฟ้าลิขิต ตาข่ายฟ้าแม้กว้างขวาง แต่ไม่มีรรัวให้ผู้โฉดชั่วหลบหลีกกรรมพ้น”

จูลุ่ยยี้ขมวดคิ้วโพล่งขึ้น

“นั่นเป็นความหมายกระไรของท่าน ?”

ทั่งคี้กล่าวเสียงหนัก ๆ

“บอกกับท่านทั้งสองโดยไม่อำพราง บิดาที่แท้จริงล่วงลับไปตั้งแต่เมื่อสิบกว่าปีก่อนแล้ว !”

ยู่ป้วยหยกต้องสะดุ้งตกใจอีกครั้ง โพล่งขึ้นว่า

“สิบกว่าปีก่อน ? แต่ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าเห็นชัด ๆ...”

ทั่งคี้สอดคำขึ้น

“ตอนท่านผู้เฒ่าตาย เป็นเวลาที่บู๊ลิ้มในเสฉวนปั่นป่วนวุ่นวายจนอลเวง ตอนนั้นในทั้งแกจึงของเราก็ประสบอันตรายที่คับขันอย่างยิ่ง ทั้งตระกูลต่างอาศัยบิดาผู้ล่วงลับเป็นหลักค้ำจุน จึงพอจะฝืนกำลังสยบความแปรเปลี่ยนทั้งมวลให้ยุติลงได้ ท่านผู้เฒ่ากลัวอย่างยิ่งว่า หากท่านตายไปแล้ว สถานการณ์จะปั่นป่วนวุ่นวายเป็นการใหญ่อีกครั้ง ดังนั้น ตอนก่อนตาย ท่านได้หาอีกผู้หนึ่งมาปลอมเป็นตัวท่าน เพื่อสยบสถานการณ์ให้ยุติโดยสงบสืบไป”

หยุดหัวร่อเบา ๆ แล้วกล่าวสืบต่อ

“คนที่ท่านผู้เฒ่าหามาแทนตัว คือเปียเจ็ก (อาห่าง ๆ) ของพวกเราท่านหนึ่งโดยมิใช่เป็นคนเลี้ยงลาอย่างไร แต่เนื่องเพราะเปียเจ็กผู้นี้มีรูปโฉมที่คล้ายท่านผู้เฒ่าอย่างยิ่ง เมื่อได้ตบแต่งแปลงโฉมอีกเล็กน้อย ผู้อื่นอย่างไรก็ยากจะสังเกตพิรุธออกมาได้ อย่าว่าแต่แม้นับมีคนรู้สึกมิใคร่ถูกต้อง ก็ต้องเข้าใจผิดคิดว่า เนื่องเพราะหลังจากบิดาผู้ล่วงลับป่วยหนักแล้ว เมื่อทุเลามาจึงเปลี่ยนแปรไปบ้าง”

ยู่ป้วยหยกถอนหายใจยาวกล่าวขึ้น

“เช่นนี้เป็นว่า ผู้อาวุโสแซ่ทั้งที่ข้าพเจ้าพบเห็นกลายเป็นตัวปลอมเสียก่อนแล้ว !”

จวบจนบัดนี้ยู่ป้วยหยกจึงเข้าใจได้กระจ่าง ที่ไฉนทั่งบ้อซังผู้นั้นจึงมักมีทีท่าหวาดหวั่นขวัญอ่อนบางครั้ง ไม่มีบุคลิกภาพของปรมาจารย์ของตระกูลใหญ่อยู่เลย

ในที่สุดยู่ป้วยหยกก็เข้าใจ เหตุไฉนตนจึงถูกทั่งบ้อซังคนนั้นขายไป

ทั่งคี้กล่าวสืบต่อ

“เปียเจ็กท่านนั้นของข้าพเจ้า มิใช่เป็นคนมีความปราดเปรื่องเด็ดเดี่ยว ดังนั้นตอนบิดาจะสิ้นลมได้สั่งข้าพเจ้าไว้เป็นคำตาย มิว่าเรื่องราวใดไม่อาจให้ท่านตัดสินใจจัดการ เพียงปล่อยให้ท่านเป็นหุ่นไว้เชิดเท่านั้น หากแม้นท่านมีเจตนาช่วงชิงอำนาจขึ้นเมื่อใด บิดาผู้ล่วงลับสั่งให้ข้าพเจ้า...ให้ข้าพเจ้าสังหารท่านในทันที”

หยุดถอนหายใจยาวแล้วกล่าวสืบต่อด้วยความหม่นหมอง

“เนื่องเพราะบิดาผู้ล่วงลับได้มอบหมายงานสำคัญรายนี้แก่ข้าพเจ้า ดังนั้นข้าพเจ้าจึงมีแต่เฝ้าครอบครัวจนตัวตาย อย่างไรก็ไม่อาจวิวาห์ออกไปได้”

ยู่ป้วยหยกนึกถึงความเสียสละอันยิ่งใหญ่ของนาง อดมิได้ต้องรันทดหดหู่ขึ้นบ้าง สตรีนางหนึ่งที่เสียสละวัยสาวของนางมาร้างคู่ไปตลอดชีวิตเช่นนี้ นับเป็นวันเวลาที่ยากจะให้ผ่านได้โดยง่ายจริง ๆ

ทั่งคี้กล่าวสืบต่อไป

“ในสิบกว่าปีที่ผ่าน เปียเจ็กของข้าพเจ้าท่านนี้กลับสำรวมอยู่ในอัตภาพได้อย่างดี ทุกเรื่องราวต่างปฏิบัติตามความเห็นชอบของข้าพเจ้า โดยตัวท่านไม่เคยตัดสินใจโดยพลการเลย มิคาด หลังจากกลับมาในคราวนี้ท่านถึงกับเปลี่ยนแปรไปถึงกับในช่วงเวลาเพียงครึ่งวัน ออกคำสั่งโดยพลการไปสิบกว่าเรื่องราว เพื่อปฏิบัติตามคำสั่งเสียของบิดาผู้ล่วงลับ ข้าพเจ้ามีแต่ต้องสังหารท่านให้ตายไปเท่านั้น”

หยุดทอดถอนใจไปอีกครา จึงกล่าวต่อ

“แต่ข้าพเจ้ากลับคิดไม่ถึง ในการปลอมถึงกับยังมีปลอมซ้อน ความพิกลพิสดารของเรื่องราวในโลก บางครั้งนับว่ายังยากจะให้ผู้คนเชื่อถือยิ่งกว่าเรื่องเหลวไหลที่สุดเสียอีก”

จูลุ่ยยี้ฟังจนตะลึงลานไปนานแล้ว จวบจนตอนนี้จึงฝืนยิ้มพึมพำขึ้น

“นี่นับเป็นความลับอันน่าตื่นเต้นอย่างยิ่งจริง ๆ จวบจนบัดนี้ข้าพเจ้าจึงทราบตระกูลใหญ่ในบู๊ลิ้มหากต้องการพิทักษ์เกียรติคุณของมัน นับว่ามิใช่เป็นเรื่องง่ายดายอย่างไรเลยจริง ๆ”

ทั่งคี้พลันฝืนยิ้มแล้วกล่าว

“ใช่แล้ว ผู้อื่นเพียงสามารถแลเห็นเกียรติภูมิอันเกรียงไกรของตระกูลทั้งเราเท่านั้น จะมีผู้ใดล่วงรู้ว่า หลังเปลือกนอกที่โอ่อ่าตระการ สูงส่งเกรียงไกร ความจริงได้แฝงเลือดน้ำตาอยู่เท่าใด โศกเศร้ารันทดอยู่เพียงไหน...”

นางคล้ายถูกกระตุ้นถึงความหลังครั้งเก่าก่อนขึ้นมา ในดวงตามีหยาดน้ำหลั่งทะลักดุจทำนบทลาย

ยู่ป้วยหยกนึกถึงนางที่แต่งออกไปครั้งใด สามีเป็นต้องตายโดยกะทันหันทุกครั้ง เหมือนพวกประดานั้นต่างตายโดยบังเอิญ ? ในความนี้จะมีเลศนัยลี้ลับอยู่หรือไม่ ?!

นึกถึงตอนนี้ กระทั่งยู่ป้วยหยกยังต้องสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บขึ้นเฮือกใหญ่

ยู่ป้วยหยกไม่อาจครุ่นคิดสืบต่อไป และไม่ยอมตัดใจคิดต่อไปอีกด้วย เพราะอย่างไรก็ตาม ทั่งคี้เพียงสามารถระบุเป็นสตรีที่อาภัพอย่างยิ่งนางหนึ่งเท่านั้น

เกียรติภูมิ ความจริงจะต้องทุ่มเทคุณค่าใหญ่หลวงออกไปจึงสามารถแลกได้มา นับแต่โบราณกาลจนปัจจุบัน หลังฉากของเกียรติภูมิ มิทราบได้กองโครงกระดูกไว้มากเพียงใด สะสมโลหิตไว้มากเพียงไหน...

“นี่ค่ควรหรือไม่ ?”

จูลุ่ยยี้อึ้งครู่หนึ่ง พลันถามขึ้นอีกครั้ง

“หรือความลับนี้ กระทั่งทั่งเง็กยังมิทราบ ?”

ทั่งคี้ผงกศีรษะตอบ

“มันก็มิทราบ”

จูลุ่ยยี้ถอนหายใจกล่าว

“นี่ก็ยากจะตำหนิที่มันจะ...”

พลันชะงักคำไว้กลางคัน เนื่องเพราะนางรู้สึกในเมื่อทั่งเง็กตายไปแล้ว ไยต้องเปิดเผยความอัปยศมันออกมาอีก ยู่ป้วยหยกเหลือบแลดูนางแว่บหนึ่งเป็นทีนิยมชมเชย

นางจะอย่างไรก็ยังเป็นคนมีจิตใจดีงามอยู่ เพียงแต่คล้ายเป็นดรุณีส่วนมากของโลกนี้ ที่บางครั้งพาลชมชอบชิงกล่าววาจาไม่สมควรกล่าวเท่านั้น !

ทั่งคี้กล่าวสืบต่อไป

“นอกจากข้าพเจ้ากับเปียเจ็กท่านนั้นของพวกเราแล้ว ในโลกไม่มีผู้อื่นล่วงรู้ความลับนี้เด็ดขาด เนื่องเพราะตอนนี้ตี๋ตี่ม่วยม่วยของข้าพเจ้าต่างมีอายุเยาว์วัย ดังนั้น

บิดาข้าพเจ้าจึงสั่งให้ข้าพเจ้าพลอยอำพรางพวกมันไว้ทุกคน”

ยู่ป้วยหยกลอบทอดถอนใจ ทราบดีว่ากระทั่งทั่งยู่ยังต้องไม่ทราบเรื่องนี้เด็ดขาด มิเช่นนั้น มันต้องไม่ยอมช่วยเหลือ ‘ทั่งบ้อซัง’ ผู้นั้นมาขายยู่ป้วยหยกแล้ว

ทั่งบ้อซังผู้นั้นเป็นหุ่นถูกเชิดมาสิบกว่าปี จะมากจะน้อยก็ต้องมีความไม่ยินยอมอยู่บ้าง ดังนั้นจึงคิดสมคบยู่ปังเฮาะมาเพิ่มบารมีให้แก่ตัวมันเองบ้าง

แต่มันแม้ขายยู่ป้วยหยกแล้ว กลับมิได้ขายตระกูลทั้งไปด้วย ดังนั้น แม้มันตอนใกล้ตาย ยังไม่ยอมบอกความลับนี้ให้แก่ยู่ปังเฮาะล่วงรู้

ย่ป้วยหยกถอนหายใจยาว กล่าวขึ้นว่า

“อย่างไรก็ตาม เปียเจ็กท่านนั้นของท่านย่อมไม่ละอายต่อตระกูลทั้งแล้ว”

ทั่งคี้กล่าวด้วยความหม่นหมอง

“เพราะเกียรติภูมิของตระกูล มีแต่ต้องเสียสละตัวเองไป นี่คือความเจ็บช้ำน้ำใจของบุตรธิดาตระกูลใหญ่ในบ๊ลิ้มที่มีมากมายหลากหลาย และก็เป็นปณิธานที่ตระกูลใหญ่ทั้งหลายของบ๊ลิ้มสามารถดำรงคงอยู่ไม่ล่มสลายไปจากแผ่นดิน”

จูลุ่ยยี้ถอนใจกล่าว

“ข้าพเจ้าความจริงเคยเลื่อมใสอิจฉาบุตรธิดาของตระกูลใหญ่บ๊ลิ้มอย่างยิ่ง แต่ตอนนี้...”

สีหน้าของนางก็มีความรันทดจนหดหู่ เนื่องเพราะนางก็มีความเจ็บปวดใจของนางอยู่เช่นกัน...เป็นบุตรธิดา ‘เชียวฮุ้นเก็งจู๊’ อย่างไรก็มิใช่เป็นเรื่องน่าทนทานนัก

อีกครู่ใหญ่ให้หลัง นางพลันถามอีกครั้ง

“ความลับรายนี้ผู้อื่นอาจบางทีต่างไม่ทราบ แต่ยี่โกวเนี้ยต้องทราบแน่ใช่หรือไม่ ?”

ทั่งคี้ถอนใจกล่าว

“นางก็เพิ่งจะล่วงรู้เมื่อค่ำคืนวันก่อนเท่านั้น”

จูลุ่ยยี้ร้องอ้อด้วยความสงสัย ทั่งคี้กล่าวสืบต่อไป

“เมื่อค่ำวันก่อน นางมีเรื่องสำคัญประการหนึ่งที่ต้องการมาหาทั่ง...‘ทั่งบ้อซัง’ผู้นั้น ตอนถึงนอกประตูนางได้หยุดเท้าเอาไว้จริง ๆ เนื่องเพราะตอนนั้นข้าพเจ้ากำลังกล่าววาจาอยู่ในห้อง”

จูลุ่ยยี้ถามโพล่งขึ้น

“นางแลเห็นท่านฆ่าทั่งบ้อซังผู้นั้นตายย่อมตื่นตระหนกเป็นอย่างยิ่ง ท่านพอเห็นนางอยู่ที่นอกประตูก็ออกมาบอกเล่าความลับรายนี้แก่นาง ใช่หรือไม่ ?”

ทั่งคี้ฝืนยิ้มตอบ

“เป็นเช่นนี้จริง ๆ”

จูลุ่ยยี้ถามสืบต่อไป

“ข้าพเจ้าเพียงประหลาดสงสัย พวกท่านไฉนไม่ยอมบอกเล่าความจริงรายนี้ออกไปเสียก่อน”

ทั่งคี้ถอนใจยาวกล่าวว่า

“เนื่องเพราะพวกเราตอนนั้นยังมิทราบเรื่องนี้จะมีความนัยอันยอกย้อนวกวนมากมายปานนี้ ยิ่งไม่ทราบว่ากระทั่ง ‘ทั่งบ้อซัง’ ผู้นั้นก็ยังเป็นคนอื่นปลอมมา”

จูลุ่ยยี้แค่นหัวร่อกล่าว

“พวกท่านไม่ปรารถนาให้บุคคลภายนอกทราบว่า ตระกูลทั้งของท่านแย่งชิงอำนาจกันจนเกิดวิวาทบาดหมางภายใน เพราะต้องการพิทักษ์เกียรติภูมิของตระกูลทั้งให้บริสุทธิ์ไม่ด่างพร้อย มีแต่ต้องสละยู่ป้วยหยกไปเท่านั้น ใช่หรือไม่ ?”

ทั่งคี้มีแต่ถอนหายใจยาว เนื่องเพราะนางไม่มีปัญญาตอบคำถามนี้ได้เลยจริง ๆ

จูลุ่ยยี้ถลึงจ้องทั่งลิ้มแล้วกล่าวช้า ๆ

“ยี่โกวเนี้ย ข้าพเจ้ายังต้องเรียนถามท่านอีกเรื่องหนึ่ง”

ทั่งลิ้มก้มศีรษะต่ำ คล้ายไม่อาจเงยขึ้นมาแล้วอีกตลอดกาล

จล่ยยี้กล่าวสืบต่อไป

“หากท่านคิดหาแพะรับบาปมาตายแทนจะหาผู้ใดก็ได้ทั้งสิ้น เหตุไฉนจึงยืนกรานหายู่ป้วยหยกคนเดียว ? หรือท่านมีความขุ่นแค้นอาฆาตกับมัน ? !”

ทั่งลิ้มก้มศีรษะต่ำกว่าเดิม ดวงตามีหยาดน้ำหลั่งไหลออกมาแล้ว

ทั่งคี้พลันถอนหายใจยาวกล่าวขึ้น

“หากพวกท่านต้องการให้นางบอก กลับมิสู้ให้ข้าพเจ้าบอกแทนนางจะง่ายกว่า”

จูลุ่ยยี้แค่นหัวร่อกล่าวว่า

“ที่แท้ท่านก็ทราบ หรือนี่เป็นจิตเจตนาของตั๋วโกวเนี้ยท่าน ?”

ทั่งคี้อดมิได้ต้องแค่นหัวร่อ แล้วกล่าวสวนคำ

“หากแม้นเป็นจิตเจตนาของข้าพเจ้า ต้องไม่กระทำดั่งนี้แล้ว เนื่องเพราะยู่กงจื้อแม้เป็นชายงามที่ยากจะหาผู้ใดในดินแดนทัดเทียม แต่ข้าพเจ้ายังไม่แยแสในสายตาดอก”

นางคล้ายถูกจูลุ่ยยี้กระตุ้นโทสะจนเดือดดาล วาจาที่กล่าวจึงแหลมคมขึ้นมา

จูลุ่ยยี้กลับหัวร่อแล้วกล่าวว่า

“เยี่ยงนั้นประเสริฐยิ่ง ข้าพเจ้าก็มุ่งหวังมันในสายตาของสตรีทั้งหลาย มิใช่เป็นชายงาม แต่เป็นคนทุเรศอัปลักษณ์ หากแม้นสตรีในแดนดินต่างมีความคิดเห็น

เช่นทั่งตั้วโกวเนี้ย ข้าพเจ้าก็สบายใจได้แล้ว”

ทั่งคี้จับจ้องมองนางแน่วนิ่ง ประกายขุ่นเคืองในดวงตาเริ่มคลายจนสูญสลาย เนื่องเพราะนางได้พบเห็นแล้วว่า จูลุ่ยยี้เป็นเด็กทารกที่พยายามแอบอ้างเป็นคนเติบใหญ่สมบูรณ์อย่างไม่คิดชีวิตเท่านั้น

นางหัวร่อเบา ๆ แล้ว กลับถอนใจกล่าว

“แต่ม่วยม่วยของข้าพเจ้ากลับมีความรู้สึกต่อยู่ป้วยหยกกงจื้อ...”

ทั่งลิ้มพลันเชิดหน้าขึ้นร้องเสียงแหบแห้ง

“ตั้วเจ๊ ท่าน...ท่านไฉนมาบอก...”

ทั่งคี้กล่าวเสียงนุ่มนวล

“เหตุไฉนไม่อาจบอก ? ดรุณีที่เกิดความรักในบุรุษเพศคนใด มิใช่เป็นเรื่องอัปยศอดสูแต่อย่างใด ?”

ร่างทั่งลิ้มสั่นระริก แต่ใบหน้ากลับแดงฉาน

จูลุ่ยยี้ถลึงตากล่าว

“ความหมายของท่านเป็นว่า นางทำร้ายยู่ป้วยหยกเนื่องเพราะนางชอบพอยู่ป้วยหยก อย่างนั้นความชอบพอเยี่ยงนี้ของนาง นับว่าทำให้ผู้คนออกจะทนทานไม่ได้นัก”

ทั่งคี้กล่าวสืบต่อไป

“นางมีความรักในยู่ป้วยหยกลึกซึ้งตรึงตรา เมื่อทราบว่ายู่กงจื้อวิวาห์กับโกวเนี้ยท่าน ความเจ็บช้ำรันทดในใจนางย่อมเป็นที่คาดคำนวณได้ กอปรกับในตระกูลเกิดเรื่องโชคร้ายเยี่ยงนี้ขึ้นมา นางไหนเลยจะทนทานได้”

นางเขม้นมองจูลุ่ยยี้แน่วนิ่ง กล่าวช้า ๆ

“คิดว่าโกวเนี้ยท่านก็ต้องทราบ ความรักกับความแค้นมีช่วงห่างกันอย่างพิสดารเหลือประมาณ หากเปลี่ยนเป็นโกวเนี้ยท่านเมื่อตกอยู่ในสถานการณ์เยี่ยงนี้ น่ากลัวก็จะกระทำดั่งนี้กระมัง ?”

จูลุ่ยยี้อึ้งอยู่ครู่หนึ่ง ชม้ายตามองไปที่ยู่ป้วยหยกที่ยืนตะลึงลานแว่บหนึ่งแล้วกล่าวเสียงละห้อย

“ข้าพเจ้าน่ากลัวยังอำมหิตดุร้ายยิ่งกว่านางเสียอีก”

ทั่งคี้กล่าวสืบต่อไป

“อย่าว่าแต่นางเพียงระบุยู่กงจื้อได้เท่านั้น มิเช่นนั้น ผู้อื่นก็จะไม่เชื่อถือวาจานางง่ายดายดั่งนี้แล้ว”

“เพราะเหตุใด ?”

ทั่งคี้ถอนหายใจกล่าว

“เนื่องเพราะนางได้รับโทษทัณฑ์แทนยู่กงจื้อมามากหลายแล้ว หากมิใช่เนื่องเพราะหลังจากเรื่องนั้นไม่กระทบกระเทือนจนกลายเป็นความสำคัญที่พัวพันกันยิ่งใหญ่ นางน่ากลัวถูกกฎของตระกูลลงโทษทัณฑ์ไปเสียนานแล้ว...”

ฟังถึงตอนนี้ ยู่ป้วยหยกไม่อาจอดกลั้นอยู่ต่อไปได้อีกแล้ว ต้องร้องโพล่งไปด้วยความตื่นเต้น

“หรือที่นางพาจิ่นฮวยเนี้ยเข้าไปดความลับของการสร้างอาวุธลับในตระกูลทั้งเป็นเพราะข้าพเจ้า ?”

ทั่งคี้ฝืนยิ้มด้วยความรันทด กล่าวว่า

“ในเมื่อยู่กงจื้อทราบเรื่องนี้ นั่นยิ่งสมควรอภัยให้แก่นางจึงถูกต้อง”

ยู่ป้วยหยกเหลือบแลทั่งลิ้มที่ร่ำไห้อยู่ตลอดเวลาแว่บหนึ่ง พลอยมิทราบควรกล่าวกระไรเลยจริง ๆ

แต่จูลุ่ยยี้กลับเดินเข้าไปหา กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

“ยี่โกวเนี้ย ข้าพเจ้าความจริงซังท่านอย่างยิ่ง แต่ตอนนี้ ข้าพเจ้ามีแต่เห็นใจท่าน...”

ทั่งลิ้มพลันกระโดดขึ้นมา ร้องเสียงแหบแห้งว่า

“ข้าพเจ้าไม่ต้องการให้ท่านเห็นใจ ยิ่งไม่ต้องการให้สมเพช ข้าพเจ้าซังท่าน ! ข้าพเจ้าซังท่าน...!”

นางตะเกียกตะกายหมายโถมออกไป แต่จุดที่ถูกจี้ยังไม่คลาย จึงล้มฮวบลงกับพื้นอีกครั้ง

จูลุ่ยยี้กัดริมฝีปากแนบแน่น ฝืนยิ้มด้วยความรันทดแล้วกล่าว

“ท่านมิต้องซังข้าพเจ้า ที่ข้าพเจ้าว่าเป็นภรรยาของมัน เป็นแต่หลอกลวงตัวเองเท่านั้น ความจริงในใจมันมีลิ้มไต้อู้โกวเนี้ยอยู่ผู้เดียวเท่านั้น ท่านกับข้าพเจ้าต่างเป็นคนน่าเวทนาเช่นเดียวกัน ข้าพเจ้า...”

กล่าวไปกล่าวไป นางพลอยหลั่งน้ำตาจนเนืองนองหน้าไปบ้างแล้ว

ทั่งคี้จับตามองนางทั้งสอง ดวงตาพลอยมีหยาดน้ำเอ่อขึ้นแวววาว พึมพำเบา ๆ

“บาปกรรม บาปกรรม...”

นางพลันเงยหน้าถลึงจ้องยู่ป้วยหยก กล่าวเสียงเย็นชา

“ยู่กงจื้อ ดูแล้วคนที่ท่านทำร้ายมันนับว่ามีไม่น้อยจริง ๆ”

ยู่ป้วยหยกตาค้างซึมเซา พึมพำเบา ๆ

“เราทำร้ายคนมาไม่น้อย เราทำร้ายคนมาไม่น้อย...”

ยู่ป้วยหยกย้ำแต่คำนี้ไป ๆ มา ๆ มิทราบกี่ครั้ง เนื่องเพราะนอกจากนี้แล้ว ยู่ป้วยหยกไม่มีวาจาอื่นใดจะว่ากล่าวจริง ๆ อย่าว่าแต่จะส่งเสียงทุ่มเถียงอย่างไร ทั่งคี้ก็ต้องไม่เห็นใจด้วยเด็ดขาด

ทั่งคี้ประคองทั่งลิ้มขึ้นแล้วกล่าว

“บัดนี้ วาจาของข้าพเจ้าได้กล่าวหมดสิ้นแล้ว ยู่กงจื้อท่านก็เชิญตามสะดวกได้”

นางคล้ายกระทั่งอย่เหลือบแลย่ป้วยหยกอีกสักแว่บหนึ่งก็มิยินยอม กระทั่งจูลุ่ยยี้ก็ยังคิดไม่ถึง ท่าทีของนางไฉนแปรเปลี่ยนเป็นเย็นชากระด้างรวดเร็วปานนี้ได้

โดยหาทราบไม่ว่า สตรีสาววัยสามสิบเศษเช่นนี้ มีความเคียดแค้นชิงชังบุรุษที่ไร้น้ำใจเป็นที่สุด คล้ายดั่งกับว่าตัวนางก็เคยหลงลมบุรุษเพศมาเป็นร้อย ๆ ครั้งแล้วก็ปาน

ความจริงแล้ว นางไหนเลยมิทราบว่ายู่ป้วยหยกไม่มีความผิด เพียงแต่นางปฏิเสธการยอมรับความจริงเยี่ยงนี้โดยเด็ดขาด เนื่องเพราะที่นางแค้นนั้น มิใช่ยู่ป้วยหยก แต่เป็นบุรุษเพศ!

จล่ยยี้เห็นนางประคองทั่งลิ้มเดินออกไป อดมิได้ต้องส่งเสียงขึ้น

“ทั่งโกวเนี้ย ท่านเตรียมประกาศความลับนี้ออกไปหรือไม่?”

ทั่งคี้สั่นศีรษะตอบ

“ไม่ต้องการ!”

“อย่างนั้น...อย่างนั้น ท่านมาบอกเล่าความลับนี้ให้พวกเรา จะมีประโยชน์ใดกัน?”

“เหตุไฉนไม่มีประโยชน์?”

จูลุ่ยยี้ละล่ำละลักขึ้น

“หากแม้นผู้อื่นไม่ทราบความจริงของเรื่องราว ไยมิใช่ยังต้องเข้าใจผิดคิดว่ายู่ป้วยหยกเป็นฆาตกรฆ่าทั่งบ้อซังตายไปจริง?”

ทั่งลิ้มกล่าวเสียงเย็นชา

“ในเมื่อมันไม่มีน้ำใจ ไม่มีความรักต่อท่าน ท่านเหตุใดจึงยังต้องกังวลมันถึงปานนี้ด้วย?”

ปากนางว่ากล่าววาจา เท้าได้พาตัวเดินออกไปโดยมิยอมเหลียวหน้ามองมาแม้สักครั้ง

จูลุ่ยยี้งุนงงไปแล้ว คิดจะไล่ตาม ยู่ป้วยหยกกลับฉุดแขนนางไว้พลางกล่าว

"แล้วกันไปเถิด ให้นางไปเถิด"

จูลุ่ยยี้ร้องเสียงดัง ๆ

"แล้วกันไป ? เรื่องนี้จะแล้วกันไปได้อย่างไร ? หรือท่านพอใจถูกผู้อื่นถือเป็นฆาตกรฆ่าคนไปชั่วชีวิต"

ยู่ป้วยหยกอึ้งอยู่ครู่ใหญ่ ฝืนยิ้มกล่าวว่า

"ในตัวข้าพเจ้าแบกโทษทัณฑ์ของใส่ไคล้ปรักปรำมากเกินพออยู่แล้ว บวกเข้าอีกเรื่องหนึ่งก็มิเห็นเป็นไรไป ?"

จูลุ่ยยี้ขยี้เท้าร้องขึ้น

"มีบางครั้งข้าพเจ้าไม่เข้าใจท่านเป็นคนเยี่ยงไรกันแน่ ? ผู้อื่นประทุษร้ายท่านท่านไม่มีโทสะแม้แต่น้อยนิด ผู้อื่นกังวลแทนท่านจนแทบคลุ้มคลั่ง แต่ตัวท่านกลับไม่กังวลแม้แต่น้อยนิด"

ยู่ป้วยหยกหัวร่อเบา ๆ แล้วกล่าว

"ในเมื่อท่านเห็นข้าพเจ้าเป็นคนไร้น้ำใจไร้รัก เหตุใดจึงยังกังวลแทนข้าพเจ้าถึงปานนี้ ?"

บทที่ 68

เล่ห์เหลี่ยมเผชิญชั้นเชิง

เมื่อจูลุ่ยยี้ฟังวาจานี้ของยู่ป้วยหยกแล้ว นางงุนงงไปวูบหนึ่ง พลันยกมือ ปิดหน้าร่ำไห้ดัง ๆ ขยี้เท้าร้องว่า

"หรือท่านเห็นว่าวาจานั้นของข้าพเจ้าไม่บังควรกล่าว ? หรือในใจท่านมีแต่ลิ้มไต้อู้ผู้เดียว ? ข้าพเจ้ากล่าวผิด หรือหลงตำหนิท่านผิดไป ?"

ยู่ป้วยหยกมิได้กล่าววาจาใด ๆ อีกเลย

จูลุ่ยยี้ร่ำไห้อยู่ครู่หนึ่ง คล้ายดั่งรู้สึกร่ำไห้เพียงพอแล้ว นางพึมพำเบา ๆ

"อาจบางทีเป็นเราผิดไปเอง เราปากมากอีกแล้ว และยังชอบร่ำไห้ บางครั้งมักกล่าววาจาผิดพลาดกระตุ้นให้ท่านมีโทสะ ท่านเหตุไฉนไม่ทอดทิ้งข้าพเจ้า ผละไปเพียงลำพังคนเดียว ?"

ยู่ป้วยหยกยังคงมิได้กล่าว่กระไร ? มีแต่ฉุดมือนางเบา ๆ จูลุ่ยยี้ก็คิดตามออกไปอย่างว่าง่าย...ไม่ส่งเสียงว่ากล่าว ไยมิใช่เป็นวิธีรับมือสตรีที่ดีที่สุด !!

ยู่ป้วยหยกทราบ ปากทางออกของอุโมงค์ใต้ดินคือศาลเจ้ารกร้างวังเวง และในศาลเจ้านี้ ยู่ป้วยหยกเคยเห็นบริวารยู่ปังเฮาะคร่าตัวทั่งบ้อซังไป...ฆ่าทั่งยู่ทิ้ง !

และในศาลเจ้านี้ ยู่ป้วยหยกได้พบกั๊วะเทียนเซียนเป็นครั้งแรก ยู่ป้วยหยกอดมิได้ต้องคิดไปถึงเจ็งแจ๋ดรุณีที่มากรักจนงมงายอีกครา

มันสองตอนนี้ไปที่ใดแล้ว ? เป็นหรือตาย ?

ยู่ป้วยหยกนึกถึงงิ่นฮวยเนี้ยอีกครา นึกถึงบั้นปลายอันน่าสยดสยองของนาง

ดังนั้นเอง โฉมของกิมฮวยเนี้ย ทิฮวยเนี้ย กิมอี่จื้อต่างพากันทยอยขึ้นในมโนภาพจนแจ่มชัดทุกนาง

แน่นอน ยู่ป้วยหยกยิ่งไม่อาจลืมลิ้มได้อู้ไปได้

ยู่ป้วยหยกต้องถอนหายใจยาว คำนึงขึ้น

'พวกนางต่างมีประสบการณ์อันเลวร้ายเยี่ยงนี้ หรือเนื่องเพราะเป็นเราทำร้ายพวกนางไปจริง ๆ...

บรรดาดรุณีที่รู้จักกับยู่ป้วยหยก คล้ายไม่มีนางใดจะมีความสุขสมบูรณ์ได้เลยก็ปาน

"นี่เป็นเพราะสาเหตุใดกัน ? !"

สตรีที่สะคราญเลิศล้ำในใต้หล้า มักถูกผู้คนระบุเป็น 'เภทภัย' อย่างนั้น บุรุษที่สุดสำอางดั่งยู่ป้วยหยก ควรนับเป็นกระไรกัน ?

"ตัวร้าย ? !"

ยู่ป้วยหยกเองก็มิทราบควรร่ำไห้ดัง ๆ สักพักใหญ่ ? หรือแผดหัวร่อดัง ๆ สักสามเสียงกันแน่ ? !

ที่ปากทางออกอุโมงค์เป็นฝาศิลาที่หมุนได้ ดังนั้นตอนหมุนจึงไม่มีเสียงใด ๆ ดังขึ้นเด็ดขาด อย่าว่าแต่ด้านนอกยังเป็นป่าเขาอันรกร้าง ไม่มีร่องรอยผู้ใดกรายมาแม้นับว่ามีเสียงก็มิเป็นไร

แต่ยู่ป้วยหยกยังคงระมัดระวังจนสุขุม โดยจัดการเคลื่อนฝาศิลาออกช่องหนึ่ง เห็นด้านนอกยิ่งมืดมิดกว่าจนแทบยื่นมือยังไม่เห็นนิ้ว มาตรว่ายังมีแสงเดือนดาวอยู่เลือนราง แต่สาดส่องไม่ถึงศาลเจ้านี้

และเงียบวังเวงมักเป็นมิตรดีที่สุดของความมืดมิดไปตลอดกาลนาน นอกจากเสียงหัวใจเต้นของตัวเองแล้ว ยู่ป้วยหยกไม่ได้ยินซุ่มเสียงใด ๆ ทั้งสิ้น กระทั่งลมก็คล้ายหยุดโชยพัดแล้ว

ยู่ป้วยหยกตอนนี้จึงยอมฉุดจูลุ่ยยี้เดินขึ้นไป

ขณะเวลานั้นเอง ในความมืดพลันมีเสียงหัวร่อเบา ๆ ดังขึ้นมา !

คนผู้หนึ่งหัวร่อพลางกล่าวเสียงอ้อยอิ่ง

"สองท่านจวบจนบัดนี้จึงขึ้นมา ข้าพเจ้าน้อมรอต้อนรับอยู่นานแล้ว !"

ยู่ป้วยหยกตระหนกขึ้นวาบหนึ่ง ถอยกายไปก้าวใหญ่ แต่แสงโคมพลันสว่างขึ้นมา

จูลุ่ยยี้ร้องโพล่งสุดเสียง

“เอี้ยจื้อกัง ! ท่านกลับคล้ายเป็นวิญญาณไม่ยอมไปผุดเกิด ไฉนตะกายมาในที่นี้ได้อีก ?”

เอี้ยจื้อกังยิ้มพลางกล่าว

“อาจบางทีเนื่องเพราะข้าพเจ้ามีวาสนากับสองท่านเป็นพิเศษ...”

แลเห็นมันนั่งขัดสมาธิกับพื้น เบื้องหน้ามีสุราไหใหญ่กับแกล้มเป็นมันเยิ้มอยู่หลายห่อ ยังมีโคมดวงหนึ่ง ชุดไฟอันหนึ่ง

มันหัวร่อพลางกล่าวต่อไป

“สราอาหารเหล่านี้ล้วนติดมือมาจากตระกลทั้ง มาตรว่าสรามิได้อ่นกับแกล้มก็เย็นแล้ว แต่มิได้เสียเงินทองซื้อหามา ก็จำต้องดื่มกินตามมีตามเกิด มามามาสองท่านมาร่วมดื่มกันสักจอกหนึ่ง”

ยู่ป้วยหยกจ้องมองอย่างเงียบงันอยู่ครู่หนึ่งจึงยิ้มพลางกล่าว

“ขอบคุณ”

ยู่ป้วยหยกถึงกับเดินเข้าไปนั่งลงจริง ๆ ยกสุราดื่มแห้งจอกในอึดเดียว จูลุ่ยยี้คิดจะชิงกลับมาดื่มก่อนสักอึกหนึ่ง แต่ไม่ทันเสียแล้ว

เอี้ยจื้อกังหัวร่อเสียงดังก้อง พลางกล่าว

“ย่เฮีย วิชาบ๊ของท่านกลับว่าไม่กระไรนัก รปโฉมก็ไม่แน่จะคมคายกว่าข้าพเจ้าเท่าใด แต่ท่านนับว่ามีความหนักแน่นเยือกเย็นกว่าข้าพเจ้า สำหรับประการนี้ ข้าพเจ้ามิอาจไม่เคารพนับถือท่านได้ มา ! ข้าพเจ้าคารวะท่านอีกจอกหนึ่ง”

พลันหันไปหัวร่อให้จูลุ่ยยี้ แล้วกล่าว

“จูโกวเนี้ยก็โปรดวางใจ ในสุราไม่มีพิษใด ๆ วิธีฆ่าคนของข้าพเจ้ามีมากอย่างยิ่งไม่จำเป็นต้องใช้พิษ”

จูลุ่ยยี้กลอกตาไปมา กล่าวเสียงราบเรียบว่า

“แต่วิธีฆ่าคนของข้าพเจ้ากลับมีเพียงประการเดียว นั่นคือใช้พิษ ! พร้อมที่จะใช้พิษในทุกเวลาโอกาส คนที่ถูกข้าพเจ้าใช้พิษปลิดชีวิตไป มิทราบมีมากมายเพียงใดแล้ว แต่ยังไม่เคยมีผู้ใดทราบว่า มันตายเพราะสาเหตุใดเลย”

นางพลันหัวร่อให้เอี้ยจื้อกังแล้วกล่าว

“ไม่แน่ว่า ข้าพเจ้าใส่ยาพิษลงในจอกสุราที่มือท่านแล้ว ท่านเชื่อหรือไม่ ?”

หากเป็นผู้อื่นกล่าววาจานี้ เอี้ยจื้อกังไม่แน่จะต้องหัวร่อเสียงก้องพลางกรอกสุราในมือลงไป แต่วาจานี้เมื่อเปล่งออกจากปากธิดา ‘เชียวฮุ้นเก็งจู๊’ น้ำหนักก็ไม่อาจเทียมเทียบกันได้แล้ว

เอี้ยจื้อกังจับตามองสุราในมือ ยังคงกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“หากท่านใส่พิษลงในจอกสุรานี้จริง ท่านก็ต้องไม่บอกกับข้าพเจ้าแล้ว ใช่หรือไม่ ?”

จูลุ่ยยี้แย้มยิ้มพลางกล่าว

“ท่านไฉนไม่ทดลองดู ?”

เอี้ยจื้อกังงุนงงไปวูบ แม้นับว่าทราบแน่นอนว่าในสุรานี้ไม่มีพิษ แต่ยังคงไม่อาจดื่มลงไป

จูลุ่ยยกล่าวขึ้นอีกครั้ง

“ท่านมิใช่มีขวัญดีอย่างยิ่งอยู่เสมอมา ?”

เอี้ยจื้อกังกล่าวสวนคำ

“ขวัญของข้าพเจ้าความจริงกล้าแข็งอย่างยิ่ง แต่เมื่อถูกคนกระตุ้น กลับกลายเป็นฝ่อไปเสียได้”

จูลุ่ยยี้ประกบสองนิ้วคีบไปที่จอกสุราในมือมัน แล้วเทน้ำสุราลงไปที่จอกของยู่ป้วยหยก หัวร่อฮิฮิพลางกล่าว

“สุราสาดทิ้งเสียก็เสียดาย ในเมื่อมันไม่กล้าดื่มท่านก็ดื่มเถิด”

ย่ป้วยหยกยิ้มเล็กน้อย ดื่มแห้งไปในอึดเดียวอีกครา

จูลุ่ยยี้ยิ้มพลางกล่าวว่า

“ท่านดู ในสุราความจริงไม่มีพิษเลย ท่านเหตุไฉนไม่กล้าดื่ม ? กระทั่งขวัญเพียงเท่านี้ก็ไม่มี ข้าพเจ้ารู้สึกละอายแทนท่านจนย่ำแย่จริง ๆ”

เอี้ยจื้อกังถึงกับเฉื่อยเฉยไม่ละอายอย่างไร ยังคงกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“เป็นคนยังคงระวังตัวไว้ให้สุขุมจะประเสริฐกว่า อย่าว่าแต่มีสุรายอมต้องคารวะอาคันตุกะก่อน”

มันเทสุราในไหออกมาอีกจอกหนึ่งแล้วกล่าว

“สุราจอกนี้ ข้าพเจ้ายอมวางใจดื่มได้แล้วกระมัง ?”

จูลุ่ยยี้กะพริบตากล่าว

“มิผิด สุราจอกนี้ไม่มีพิษ ท่านรีบดื่มลงไปเถิด”

เอี้ยจื้อกังเหม่อมองดูสุราในจอกอยู่เป็นครู่หนึ่ง ยิ้มพลางกล่าวขึ้น

“ข้าพเจ้าดื่มสุรามากแล้วมักเป็นลมพิษ ยังคงดื่มให้น้อยอีกสักสองสามจอกเถิด”

จูลุ่ยยี้หัวร่อเสียงแหลมเล็ก พลางกล่าว

“ท่านดู ข้าพเจ้าว่าในสุรามีพิษ ท่านไม่กล้าดื่ม ว่าสุราไม่มีพิษ ท่านยังคงไม่กล้าดื่ม

ดั่งเดิม ให้ข้าพเจ้าว่าอย่างไรท่านจึงกล้าดื่มสุราจอกนี้ไป ?"

เอี้ยจื้อกังกล่าวอย่างยิ้มแย้มแจ่มใส

"มิว่าท่านจะกล่าวเยี่ยงไร ข้าพเจ้าต่างไม่ยอมดื่มแล้ว"

มันวางจอกสุราในมือลง พึมพำเบา ๆ

"เราช่วยชีวิตนางไว้ แต่นางกระทั่งสุราสักจอกหนึ่งมิยอมให้เราดื่ม ดูท่า คนเรายังไม่อาจช่วยชีวิตกันได้จริง ๆ"

จูลุ่ยยี้พลันหน้าเครียดเย็นชา กล่าวเสียงกระด้าง

"ผู้ใดเรียกท่านช่วยพวกเรา ? ท่านฆ่าทั่งเง็ก ฆ่ากิมฮวยเนี้ย ฆ่าทิฮวยเนี้ยแล้วเหตุไฉนไม่ฆ่าพวกเรา กลับช่วยพวกเราไว้ ? !"

เอี้ยจื้อกังยิ้มพลางตอบไป

"หรือท่านต้องให้ข้าพเจ้าฆ่าแล้วจึงรู้สึกยินดี ?"

จูลุ่ยยี้แค่นหัวร่อกล่าว

"ท่านไม่มีอกุศลจิตคิดร้ายต่อพวกเรานับเป็นชาญฉลาด ไม่เช่นนั้นความยุ่งยากของท่านต้องมากหลายแล้ว"

เอี้ยจื้อกังยิ้มพลางกล่าว

"ข้าพเจ้าฆ่าคนใด กลับไม่สนใจว่าจะมีความยุ่งยากหรือไม่ ? เพียงสนใจว่าผู้นั้นควรฆ่าหรือไม่ !"

หน้ามันพลันเครียดเย็นชาลงบ้าง กล่าวเสียงกระด้างสืบไป

"ข้าพเจ้าถามท่าน คนที่เพราะต้องการมีภรรยาก็ไม่ยอมรับนับถือญาติใด ๆ กระทั่งเฮียตี่เจ๊ม่วยของมันก็ยังขายทิ้งได้ บุคคลเยี่ยงนี้ สมควรฆ่าหรือไม่ ?"

จูลุ่ยยี้โพล่งขึ้น

"นี่...นี่เป็นพวกท่านบีบคั้นให้มันกระทำ ไหนเลยตำหนิมันได้ ?"

"หากข้าพเจ้าบีบคั้นให้ท่านฆ่ายู่ป้วยหยก ท่านยอมหรือไม่ยอม ?"

จูลุ่ยยี้ส่งเสียงดัง ๆ ทันที

"ข้าพเจ้าย่อมไม่ยอม !"

เอี้ยจื้อกังผงกศีรษะ กล่าว

"เยี่ยงนี้ก็ถูกต้องแล้ว ข้าพเจ้าบีบบังคับท่านหรือไม่เป็นเรื่องหนึ่ง ท่านยอมกระทำหรือไม่เป็นอีกเรื่องหนึ่ง หากแม้นจิตใจทั่งเง็กที่มีต่อผู้คนในครอบครัวมันสัตย์ซื่อบริสุทธิ์ดุจกับท่านมีต่อยู่ป้วยหยก พวกเราบีบบังคับมันก็จะเป็นประโยชน์ใดขึ้นได้ ?"

จูลุ่ยยิ้งุนงงวูบหนึ่งจึงกล่าว

“แต่กิมฮวยเนี้ยเล่า ? ท่านเหตุไฉน...?”

เอี้ยจื้อกังสอดคำขึ้นทันที

“กิมฮวยเนี้ย ? ข้าพเจ้าเคยแตะต้องนางแม้สักขุมขนหนึ่งตั้งแต่เมื่อใด ? เป็นนางฆ่าตัวตายบูชารักเองต่างหาก เกี่ยวข้องใดกับข้าพเจ้าด้วย ? สตรีที่โง่เขลาดุจดั่งนางในโลกนี้มีอยู่มากมายนัก แต่ละวันมิทราบตายไปเป็นจำนวนมากเพียงใด หรือพวกนางต่างขุ่นแค้นข้าพเจ้าทั้งสิ้น ?”

จูลุ่ยแค่นหัวร่อกล่าว

“ท่านบ่ายเบี่ยงได้หมดจดยิ่ง เช่นนี้หมายความท่านกลับเป็นคนดีงามผู้หนึ่ง ?”

เอี้ยจื้อกังยิ้มพลางกล่าว

“นั่นกลับไม่กล้ารับ เพียงแต่ว่า คนที่ไม่ควรฆ่าแม้นับว่าวิงวอนให้ข้าพเจ้าฆ่ามันข้าพเจ้าก็คร้านจะลงมือเสียอีก”

จูลุ่ยยิ้ถลึงตากล่าวเสียงเกรี้ยวกราดทันที

“อย่างนั้นทิฮวยเนี้ยเล่า ? นางมีที่ใดสมควรฆ่า ?”

“ทิฮวยเนี้ย ? ผู้ใดว่าข้าพเจ้าฆ่านาง ?”

“ข้าพเจ้าเป็นคนว่า !”

“ท่านแลเห็นข้าพเจ้าฆ่านาง ? ท่านแลเห็นซากศพของนาง ? ท่านไฉนทราบว่านางตายไปแล้ว ?”

จูลุ่ยยิ้แค่นหัวร่อกล่าว

“นั่นไม่ต้องแลเห็นกับตา ก็ทราบดีว่านางตายอยู่กับเงื้อมมือท่านแล้ว”

“หากนางยังไม่ตาย ?”

“หากนางยังไม่ตาย ข้าพเจ้าก็จะ...กลืนไหสุรานี้ลงไป !”

เอี้ยจื้อกังหัวร่อพลางกล่าว

“ไหสุรากลืนไม่ได้เด็ดขาด มิเช่นนั้น ผู้อื่นเห็นท่านท้องโตปานนี้ ต้องมีความประหลาดสงสัย โกวเนี้ยที่มิได้วิวาห์ไฉนเกิดมีครรภ์แก่ขึ้นมาได้”

จูลุ่ยยิ้หน้าแดงฉานตวาดด้วยโทสะ

“ผู้ใดว่าท้องของเราโต ?”

“ในท้องหากมีสุราสองไหเข้าไปอัดไว้ ไหนเลยไม่โตใหญ่ขึ้นได้”

จูลุ่ยยิ้ต้องงุนงงวูบหนึ่งจึงกล่าว

“ไหสองใบ ? ไปมีไหสองใบตั้งแต่เมื่อใด ?”

เอี้ยจื้อกังกล่าวอย่างยิ้มแย้มแจ่มใส

"โกวเนี้ยมีน้ำส้มอยู่ไหหนึ่ง (น้ำส้มในภาษาจีนหมายถึงขี้หึง) เมื่อกลืนไหสุราลงไปอีกใบ มิใช่เป็นสองใบจะเป็นเท่าใด ?"

ดรุณีนางใดหากโต้เถียงสู้ผู้อื่นมิได้ มิใช่กระโดดโลดเต้นร่ำไห้ ก็ต้องมารยาเป็นอาละวาดอย่างไร้เหตุผล อาละวาดจนผู้คนศีรษะพองโต ยินยอมพ่ายแพ้จึงจะยอมยุติ

แต่เสียดายที่จูลุ่ยยี้ทราบดี รับมือกับบุคคลเช่นเอี้ยจื้อกัง วิธีใดต่างใช้ไม่ได้ทั้งสิ้น นางถลึงจ้องด้วยโทสะอยู่เป็นครึ่งค่อนวันจึงมีแต่หัวร่อแล้วกล่าว

"เอาเถิด นับว่าเราทุ่มเถียงสู้ท่านไม่ได้ หากท่านเป็นสตรี จะต้องเป็นหญิงลิ้นยาวมาตรฐานแน่นอน มิว่าผู้ใดเผชิญกับหญิงลิ้นยาว มีแต่ต้องยอมรับว่าโชคร้ายไปเท่านั้น"

ยู่ป้วยหยกพลันหัวร่อเบา ๆ แล้วกล่าว

"เอี้ยเฮียมารอคอยอยู่ที่นี้เป็นเวลานาน หรือเพื่อต้องการประฝีปากกับนางเท่านั้น ?"

คราวนี้เอี้ยจื้อกังเป็นฝ่ายงุนงงไปบ้างแล้ว

จูลุ่ยยี้คิดหาวิธีนานัปการออกมา ไม่มีปัญญาสยบมันลงได้ มิคาด ยู่ป้วยหยกที่กล่าวอย่างราบเรียบเพียงประโยคเดียว ก็สามารถถามจนมันไม่มีวาจาตอบโต้ออกมาได้ !

เอี้ยจื้อกังอึ้งอยู่ครู่หนึ่ง พลันหัวร่อเสียงดังแล้วกล่าว

"สุนัขที่กัดคนไม่เห่า นับเป็นวาจาไม่ผิดพลาดจริง ๆ ดูท่า นับแต่บัดนี้เป็นต้นไป ข้าพเจ้ากลับต้องประเมินยู่เฮียท่านใหม่แล้ว"

ยู่ป้วยหยกยิ้มโดยมิกล่าวกระไร เพราะไม่มีเจตนาจะประฝีปากกับมันเลย

เอี้ยจื้อกังจึงมีแต่ชะงักเสียงหัวร่อของมันไว้ กล่าวด้วยสีหน้าขึงขัง

"ที่ข้าพเจ้าน้อมรอในที่นี้ เนื่องเพราะทราบว่ายู่เฮียเป็นวิญญูชนอันสัตย์ซื่อจริงใจ"

"มิกล้า"

"ในชั่วชีวิตข้าพเจ้า ชิงชังวิญญูชนจอมปลอมเป็นที่สุด แต่วิญญูชนอันแท้จริงไม่มีด่างพร้อยดุจยู่เฮีย ข้าพเจ้ายังคงเคารพเลื่อมใสอยู่เสมอมา"

"มิกล้า"

"โดยเฉพาะเยี่ยงยู่เฮียที่อยู่ในวัยฉกรรจ์แต่หนักแน่นสุขุมดุจผู้ชรา อดกลั้น

ความคับแค้นอัปยศโดยมิย่อท้อ...”

จูลุ่ยยื้อดมิได้ต้องส่งเสียงดัง ๆ

“ท่านมีวาจารีบกล่าว มีลมรีบผาย ยกยอปอปั้นต่อไปก็ไม่มีประโยชน์ใด มันอย่างมากยังคงกล่าวคำมิกล้าอยู่เช่นเดิมดอก”

เอี้ยจื้อกังฝืนหัวร่อเบา ๆ แล้วกล่าวต่อไป

“ข้าพเจ้าเพียงใคร่ขอเรียนถามยู่เฮียสักเรื่องหนึ่ง วิญญูชนอันบริสุทธิ์สัตย์ซื่อดุจยู่เฮีย คิดว่าต้องไม่ถึงกับใช้วาจาหลอกลวงมากลบเกลื่อนเป็นแน่”

ยู่ป้วยหยกยังคงยิ้มแย้มแล้วกล่าวขึ้นสองคำจริง ๆ

“มิกล้า”

เอี้ยจื้อกังฝืนยิ้มกล่าว

“ข้าพเจ้าเพียงคิดใคร่ขอเรียนถามยู่เฮีย ทั่งบ้อซังผู้นั้นเป็นใครฆ่าตายกันแน่ ? เป็นทั่งตั๋วโกวเนี้ยฆ่าเองหรือไม่ ? นางเหตุไฉนต้องฆ่าทั่งบ้อซัง หรือนางทราบมันเป็นตัวปลอมมาแอบอ้าง ? แต่มิทราบนางล่วงรู้ได้อย่างไรกัน ?”

ยู่ป้วยหยกอึ้งชั่วครู่ พลันหัวร่อแล้วกล่าว

“นี่มิใช่เป็นเรื่องหนึ่ง แต่เป็นห้าเรื่องแล้ว”

เอี้ยจื้อกังตาลกวาว เบิ่งจ้องยู่ป้วยหยกแน่วนิ่งแล้วกล่าว

“อย่างนั้น นับว่าข้าพเจ้าเรียนถามยู่เฮียห้าเรื่องก็แล้วกัน”

ยู่ป้วยหยกกล่าวช้า ๆ

“ในเมื่อเอี้ยเฮียถ่อมตัวลงถามโดยไม่ละอาย ข้าพเจ้าย่อมไม่กล้าใช้วาจาหลอกลวงเข้ากลบเกลื่อน เพียงแต่ว่า...”

“เพียงแต่ว่ากระไร ?”

ยู่ป้วยหยกหุบปากไว้ ไม่กล่าววาจาอีกแล้ว !

จูลุ่ยยื้ปรบมือกล่าวอย่างยิ้มแย้มแจ่มใส

“ความหมายของยู่ป้วยหยกท่านยังไม่เข้าใจ ? ยู่ป้วยหยกไม่หลอกลวงท่านได้แต่ก็พอจะหุบปากไม่กล่าววาจาได้เช่นกัน ข้าพเจ้าตอนนี้จึงพบเห็น มันเป็นวิธีต่อต้านสตรีลิ้นยาวอันวิเศษสุดจริง ๆ”

เอี้ยจื้อกังพลันทะยานกายขึ้นจากพื้นตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

“ท่านไม่บอก ?”

จูลุ่ยยื้กระโดดขึ้นบ้าง ถลึงตาร้องสวนคำ

“ไม่บอกจะเป็นไร ?”

ใบหน้าเอี้ยจื้อกังกลายเป็นสีเขียวไปทีละน้อย จูลุ่ยยี้เข้าใจว่า มันอย่างไรก็ต้องลงมือมาแน่แล้ว จึงมีความตื่นเต้นขึ้นโดยไม่อาจข่มกลั้น เนื่องเพราะนางทราบดีหากมันลงมือจู่โจมครานี้ ต้องมีอานุภาพดุดันเป็นแน่แท้

มิคาด เอี้ยจื้อกังพลันหัวร่อขึ้นเบา ๆ แล้วกล่าว

"ในเมื่อยู่เฮียไม่ยอมบอก ก็นับว่าข้าพเจ้ามิได้ถามเถิด"

จูลุ่ยยี้งุนงงอีกวูบหนึ่งจึงกล่าว

"ท่านไฉนพลันเปลี่ยนเป็นมีมารยาทถึงปานนี้ขึ้นแล้ว"

เอี้ยจื้อกังกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"เนื่องเพราะข้าพเจ้ามีความปรารถนาใคร่คบหาเป็นสหายกับยู่เฮียจริง ๆ หากยู่เฮียยินยอมให้เกียรติไปดื่มที่กระท่อมข้าพเจ้าสักสองจอก ข้าพเจ้าก็ต้องปลื้มปีติไปชั่วชีวิตแล้ว"

จูลุ่ยยี้โพล่งด้วยความตื่นเต้น

"ไปที่บ้านท่าน ? ท่านก็มีบ้าน ?"

เอี้ยจื้อกังหัวร่อพลางตอบ

"ทุกคนต่างมีบ้าน ข้าพเจ้าไหนเลยจะนอกกฎเกณฑ์ ?"

"ก็ใช่ กระทั่งมสิกยังต้องมีรู ว่าแต่รของท่านอยู่ที่ใด ?"

"กระท่อมอยู่ที่ไม่ไกลจากเบื้องหน้านี้ อาหารธรรมดาที่ภรรยาประกอบยังพอแกล้มสุราได้อยู่"

จูลุ่ยยี้ต้องตื่นเต้นขึ้นอีกครา ร้องโพล่งขึ้นว่า

"ภรรยาของท่าน ? ท่านก็มีภรรยา ?"

เอี้ยจื้อกังหัวร่อเสียงดังก้องพลางกล่าว

"มีมุสิกตัวผู้ ย่อมต้องมีมุสิกตัวเมีย ไม่เช่นนั้นลูกมุสิกมาจากที่ใด ?"

จูลุ่ยยี้ถอนหายใจเฮือกใหญ่ กล่าวว่า

"ท่านเป็นมนุษย์ที่ก่อกวนเลศนัยปิศาจใดกันแน่ ? กระทั่งข้าพเจ้ายังถูกท่านกลั่นแกล้งจนเลอะเลือนแล้ว แต่ข้าพเจ้าก็อดมิได้ที่ใคร่ไปเห็นภรรยาของท่านเป็นมนุษย์เช่นไรเลยจริง ๆ ถึงกับยินยอมวิวาห์กับท่านที่เป็นตัวประหลาดเยี่ยงนี้"

เอี้ยจื้อกังถามอย่างยิ้มแย้ม

"มิทราบยู่เฮียยอมให้เกียรติหรือไม่ ?"

ยู่ป้วยหยกหัวร่อเบา ๆ มิทันกล่าวกระไร จูลุ่ยยี้ก็ได้ชิงเอ่ยขึ้นก่อน

"ข้าพเจ้าคิดว่ายู่ป้วยหยกก็อดไม่ได้ที่ต้องไปดูให้รู้แน่ ใช่หรือไม่ ?"

เอี้ยจื้อกังปรบมือกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ในเมื่อโกวเนี้ยกล่าวเยี่ยงนี้ ยู่เฮียแม้นับว่าไม่ต้องการไปก็มิได้แล้ว"

ความจริงยู่ป้วยหยกก็ปรารถนาไปดูเช่นกัน มีความรู้สึกว่า บุคคลเช่นเอี้ยจื้อกังไม่เพียงลี้ลับพิสดารเท่านั้น ยังพิกลจนผิดธรรมดา ไม่เพียงน่ากลัวเท่านั้น ยังนับว่าน่าสนใจยิ่งด้วย

ได้รับการเชื้อเชิญจากบุคคลเยี่ยงนี้ น่ากลัวเป็นผู้ใดก็ไม่มีปัญญาปฏิเสธตัดรอน

บ้านของเอี้ยจื้อกังอยู่ไม่ไกลจริง ๆ ยามเมื่อทั้งสามไปถึง ฟ้ายังไม่สว่างเลย เห็นที่เชิงเขามีกระท่อมอยู่สี่ห้าหลัง บนหลังคากระท่อมถึงกับมีควันไฟลอยขึ้นเป็นเส้นสาย

จูลุ่ยยี้กะพริบตากล่าว

"ดูท่าภรรยาของท่านกลับขยันขันแข็งอย่างยิ่ง เช้าตรู่เยี่ยงนี้ก็ลุกขึ้นหุงหาอาหารแล้ว"

เอี้ยจื้อกังกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"เนื่องเพราะนางก็ทราบว่า จะมีอาคันตุกะทรงเกียรติไปเยี่ยมเยียน ย่อมลุกขึ้นตระเตรียมแต่เช้าตรู่"

จูลุ่ยยี้โพล่งด้วยความสงสัย

"หรือนางรู้แต่แรกแล้วว่า พวกเราจะไป"

"ไม่อำพรางทั้งสองท่าน วันนี้หากข้าพเจ้าเชิญสองท่านกลับมาไม่ได้ นางต้องไม่ยอมให้ข้าพเจ้าเข้าประตูเด็ดขาด"

จูลุ่ยยี้ยิ่งพิศวงสงสัยจนเลอะเลือนไป กล่าวถามอีกครั้ง

"นางเหตุไฉนต้องให้ท่านพาพวกเรากลับบ้าน ? หรือนางยังรู้จักพวกเราด้วย ?"

เอี้ยจื้อกังเพียงหัวร่อโดยไม่ตอบ คล้ายยิ่งนานยิ่งลี้ลับพิสดารขึ้นแล้ว

จูลุ่ยยี้ถามขึ้นอีกครั้ง

"นี่ ! ข้าพเจ้าถามท่าน ท่านเหตุไฉนไม่ตอบ ?"

เอี้ยจื้อกังยิ้มพลางกล่าว

"วิธีนี้ข้าพเจ้าเรียนมาจากยู่เฮียนี่เอง เรียกว่าซื้อทันทีขายทันที"

จูลุ่ยยี้กล่าวอย่างขุ่นเคือง

"ก็ได้ ! ท่านไม่บอกก็แล้วกันไป เพราะอย่างไรข้าพเจ้าจะทราบในบัดดลนี้เอง"

ที่รั้วไม้ไผ่นอกกระท่อมมีเถาวัลย์พันธุ์ไม้เลื้อยเกาะเขียวชอุ่ม ประตูปิดแง้มไว้เท่านั้น ภายในสวนน้อยมีเบญจมาศบานสะพรั่ง ในวิกาลอันเลือนราง ดูแล้วเป็นความงามที่ตระการตาไม่น้อย

เอี้ยจื้อกังผายมือเชื้อเชิญด้วยสีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส ดูเปลือกนอกถึงกับคล้ายเป็นเจ้าของบ้านอันมีอัธยาศัยไมตรีดีงามที่แท้จริง แต่ในใจของมันจะก่อกวนเลศนัยปิศาจใดนั่นก็มีแต่สวรรค์ทรงทราบเท่านั้น

ที่ด้านในของห้องกลาง มีแท่นประดิษฐานเทพเจ้า รูปที่บูชาคือสามพี่น้องสาบานในสวนท้อ (เล่าปี่ กวนอู เตียวหุย) ที่เบื้องหน้าตั้งโต๊ะแปดเหลี่ยมตัวใหญ่อยู่

นับเป็นการตกแต่งห้องโถงของชาวนาไร่ที่มาตรฐาน จูลุ่ยยี้เอียงคอมองไปมองมาอย่างไรก็สังเกตความผิดปกติออกมามิได้ และเนื่องเพราะไม่มีสภาพผิดปกติในใจนางจึงยิ่งพิศวงสงสัยกว่าเดิม

เอี้ยจื้อกังผู้นี้ อย่างไรก็ไม่ใช่บุคคลจะอยู่ในสถานที่เยี่ยงนี้เด็ดขาด

แลเห็นบนโต๊ะแปดเหลี่ยมมีอาหารจานใหญ่ ๆ เล็ก ๆ ตั้งไว้จนเต็มอยู่จริง ๆ มีบางจานยังร้อนควันกรุ่น ข้างโต๊ะเป็นข้าวต้มหม้อใหญ่ สราอีกไหหนึ่ง

จูลุ่ยยี้ก็มิเกรงใจ ทรุดกายนั่งได้ก็รับประทานทันที ตรากตรำมาเป็นเวลาค่อนคืน นางนับว่าหิวโหยอย่างยิ่งจริง ๆ รับประทานพลางกล่าวอย่างยิ้มแย้มไปพลาง

“อืมม์ ฝีมือประกอบอาหารของภรรยาท่านนับว่าไม่เลวจริง ๆ ได้ภรรยาที่รู้จักผัดกับข้าวเยี่ยงนี้ นับเป็นวาสนาของท่านแล้ว”

เอี้ยจื้อกังยิ้มพลางกล่าว

“อาหารพื้น ๆ เหล่านี้ น่ากลัวไม่ถูกปากท่านทั้งสอง”

ยู่ป้วยหยกกล่าวขึ้นบ้าง

“ฮูหยินเล่า ? เหตุไฉนไม่เชิญออกมาให้พวกเราได้กราบคารวะรู้จัก ?”

เอี้ยจื้อกังยิ้มพลางกล่าว

“นางน่ากลัวยังคงวุ่นวายอยู่ในครัว”

มีเสียงมีดเสียงกระทะ และเสียงจานชามแว่วออกมาจากในครัวที่ด้านหลังจริง ๆ

ยู่ป้วยหยกกล่าวขึ้นอีกครั้ง

“กับมากมายปานนี้แล้ว หากฮูหยินยังต้องวุ่นวายพวกเราไหนเลยจะทนรับอยู่ได้”

เอี้ยจื้อกังกล่าวสวนคำ

“มีอาคันตุกะทรงเกียรติมา นางย่อมต้องแข็งขันเป็นพิเศษ”

ยู่ป้วยหยกกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“หรือสองสามีภรรยาท่าน ต้องการอัดท้องพวกเราให้แตกไปจริง ๆ ยังคงรีบเชิญฮูหยินออกมาเถิด”

เอี้ยจื้อกังพลอยกล่าวอย่างยิ้มแย้มบ้าง

“เอาเถิดเอาเถิด เมื่อเป็นเยี่ยงนี้ เคารพก็มิสู้เชื่อฟังคำสั่งแล้ว”

หากมีผู้อื่นมาเห็นสภาพเช่นนี้ และได้ยินวาจาที่ว่ากล่าวกันเยี่ยงนี้ จะต้องเข้าใจว่าเป็นสามีภรรยาชาวนาไร่กำลังต้อนรับญาติรุ่มรวยที่มาจากเมืองใหญ่เป็นแน่นอน

ผู้อื่นน่ากลัวกระทั่งคาดฝันก็ยังนึกไม่ถึงว่า ทั้งสามแม้จะกล่าววาจาที่เป็นมารยาทธรรมดาสามัญของชนบท แต่ในใจกลับมีความลี้ลับพิสดารที่สับสนจนซับซ้อนที่สุดอยู่

แน่นอน ยิ่งต้องไม่มีผู้ใดนึกไปถึง สามคนที่นั่งรับประทานอาหารสนทนาปราศรัยอย่างยิ้มแย้ม หนึ่งเป็นผู้มีความคับแค้นด้วยการใส่ไคล้ปรักปรำ อดกลั้นอัปยศอดสมานะสู้ มิทราบตอแยมรสมในวงพวกนักเลงขึ้นมากน้อยเท่าใดแล้วนั่นคือทายาทตระกูลใหญ่ของบู๊ลิ้ม...ยู่ป้วยหยก !

อีกคนเป็นชนชาวนักเลงที่บัดเดี๋ยวดีงามบัดเดี๋ยวชั่วร้าย พฤติการณ์ลี้ลับพิสดารและมีพลังฝีมือเลิศล้ำสุดยอด ส่วนอีกคนหนึ่ง เป็นธิดาเชียวฮุ้นเก็งจู๊อันขึ้นชื่อเกรียงไกรมาหลายสิบปี

หากมีคนมาอยู่ด้านข้างได้เห็น ทราบศักดิ์ศรีแท้จริงของทั้งสามแล้ว น่ากลัวต้องแตกตื่นจนสะบัดหน้าหลบหนีไม่คิดชีวิต แม้ม่ามันก็ยังไม่กล้ากลับมาเป็นแน่แท้

ได้ยินเอี้ยจื้อกังกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“สะใภ้อัปลักษณ์อย่างไรก็ต้องพบกับกงพั๊ว (บิดามารดาสามี) จนได้ ท่านยังคงออกมาเถิด”

ในครัวมีเสียงหัวร่ออันสดใสไพเราะดังขึ้นทันที

“ผัดมันกุ้งจานนี้แล้ว ข้าพเจ้าก็จะออกไป”

จูลุ่ยยี้ตาค้างทันที กล่าวขึ้นว่า

“นั่นเป็นเสียงผู้ใด ? ฟังแล้วคุ้นหูอย่างยิ่ง !”

เอี้ยจื้อกังกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“ในเมื่อคุ้นหูอย่างยิ่ง ท่านไฉนยังฟังไม่ออก ?”

จูลุ่ยยี้โพล่งขึ้นว่า

“ส่งเสียงที่ข้างกระทะน้ำมัน เสียงของนางย่อมถูกรุมจนเปลี่ยนแปรไปบ้าง ไม่เช่นนั้น ข้าพเจ้าต้องฟังออกแน่”

ยู่ป้วยหยกพลอยมีสีหน้าตื่นเต้นสงสัยขึ้นบ้าง ขณะเวลานั้นเอง ม่านประตูถูกเลิกขึ้น มีสตรีในเสื้อกางเกงสีครามผู้หนึ่ง ประคองจานมันกุ้งร้อนควันกรุ่นเดินออกมา

เมื่อแลเห็นนาง ยู่ป้วยหยกกับจูลุ่ยยี้จึงนับว่าตระหนกจนตะลึงลานไปจริง ๆ

ภรรยาของเอี้ยจื้อกัง ถึงกับเป็นทิฮวยเนี้ยได้!

นับเป็นเรื่องที่ผู้คนคาดฝันไม่ถึงเด็ดขาดจริง ๆ แม้นับว่าในห้องครัวพลันมีปิศาจสามหัวหกแขนเดินออกมา ยังคงไม่สร้างความแตกตื่นแก่ผู้คนเทียบเท่า

จูลุ่ยยี้ปากอ้ากว้าง กระทั่งคางยังแทบหลุดลงไป...คางแม้มิได้หลุดจากขากรรไกร แต่กระดูกหมูเปรี้ยวหวานที่เพิ่งยัดใส่ปากชิ้นนั้น กลับร่วงหล่นลงไปแล้ว!

ทิฮวยเนี้ยหน้าแดงเปล่งปลั่ง ยิ้มแย้มแจ่มใสพลางก้มศีรษะกล่าว

“อาหารประกอบได้ไม่โอชะ พวกท่านโปรดอย่าหัวร่อเยาะเย้ย”

ยู่ป้วยหยกตะกกตะกักขึ้น

“ซ้อ...ฮูหยินมิต้องเกรงใจ”

ยู่ป้วยหยกแม้จะสะกดจิตใจได้หนักแน่นมั่นคงยิ่ง ตอนนี้ยังคงต้องแตกตื่นจนปากอ้าตาค้าง คำ ‘ฮูหยิน’ นี้มิทราบต้องใช้กำลังมากมายเพียงใดจึงสามารถเปล่งขึ้นได้

ทิฮวยเนี้ยหน้าแดงกว่าเดิม กล่าวว่า

“มันปูต้องรับประทานกำลังร้อน ยู่กงจื้ออย่าได้เกรงใจจึงประเสริฐ”

“ใช่ ใช่ ใช่ ข้าพเจ้าไม่เกรงใจ”

ยู่ป้วยหยกมิทราบควรกล่าวกระไรเลยจริง ๆ มีแต่ต้องใช้มันกุ้งที่ปั้นเป็นก้อนแล้วผัดด้วยฝีมืออันเลิศล้ำจนโอชะยัดเข้าในปากไป

อย่างไรก็ตาม ยู่ป้วยหยกย่อมนับเป็นคนมีความสำรวมอันหนักแน่นจนเยือกเย็น แต่จูลุ่ยยี้อย่างไรก็ไม่อาจอดกลั้นอยู่ได้อีกแล้ว นางพลันกระโดดขึ้นร้องเสียงดัง ๆ ?

“ท่านแต่งเป็นภรรยามันแล้วจริง ๆ ?”

ทิฮวยเนี้ยเงยหน้าขึ้นมา จ้องมองนางพลางกล่าวช้า ๆ อย่างยิ้มแย้ม

“สตรีนางใด จะเร็วจะช้าย่อมต้องวิวาห์”

จูลุ่ยยี้กระแทกนั่งบนเก้าอี้อีกครา สั่นศีรษะถอนหายใจกล่าว

“ข้าพเจ้าไม่เข้าใจจริง ๆ ท่านไฉนยอมวิวาห์กับตัวประหลาดผู้นี้ ?”

เอี้ยจื้อกังหัวร่อพลางกล่าวบ้าง

“ท่านถือข้าพเจ้าเป็นตัวประหลาด แต่นางกลับมิเห็นข้าพเจ้าประหลาดอย่างไร นี่เรียกว่าแต่ละคนมีความเห็นของตัวเองอยู่ มิเช่นนั้นหากสตรีในโลกต่างเป็นดังจูโกวเนี้ย มีแต่เห็นยู่เฮียจึงรู้สึกพอตา นั่นไยมิใช่ย่ำแย่กัน ?”

มันพลันประคองไหสุราขึ้นพึมพำเบา ๆ

“รสชาติของไหสุรามิทราบเป็นอย่างไร ? และมิทราบผู้ใดมีลาภปากได้ลิ้มมัน”

จูลุ่ยยี้สูดลมหายใจลึก ๆ แล้วกล่าว

“ท่านไม่ต้องกระตุ้นท้าทาย ในเมื่อข้าพเจ้าแพ้ย่อมกลืนไหสุรานี้ลงไปแน่ ไหสุราใบน้อย ๆ กลืนลงไปก็จะสำคัญอย่างไร ในสายตาของข้าพเจ้า นับว่าง่ายดายยิ่งกว่ากินน้ำจอกหนึ่งเสียอีก”

เอี้ยจื้อกังหัวร่อโพล่งพลางกล่าว

“หากท่านมีความสามารถเยี่ยงนี้จริง พวกเรานับว่าเลื่อมใสนับถือท่านแล้ว”

“ก็ได้ ท่านถ่างตาดูไว้”

นางถึงกับประคองไหสุราขึ้นมาจริง ๆ เอี้ยจื้อกังจับตาจนค้างไปทันที เนื่องเพราะมันทราบ ดรุณีนางนี้นับว่ากระทำเรื่องราวใด ๆ ออกมาได้จริง ๆ มิแน่ว่ากลืนไหสุรานี้ลงไปจริงก็ได้ มันจึงมีความปรารถนาใคร่จะได้เห็น นางใช้วิธีใดกันแน่ ?

แลเห็นจูลุ่ยยี้ประคองไหสุราขึ้นมา ดูซ้ายดูขวาแล้วพลันสั่นศีรษะกล่าวว่า

“ไม่ถูก ไม่ถูก”

เอี้ยจื้อกังรีบส่งเสียงถาม

“มีที่ใดไม่ถูก ?”

“ที่เมื่อครู่บอกเป็นไหสุราใบนั้นมิใช่ใบนี้ ท่านไปนำไหสุราที่ในศาลเจ้าใบนั้นมาเถิด”

ในที่สุด เอี้ยจื้อกังอดมิได้ต้องส่งเสียงหัวร่อดังสนั่นหวั่นไหวขึ้นมา

จูลุ่ยยี้ถลึงตากล่าว

“หัวร่อเรื่องอันใด ? รีบไปนำมาเถิด เราใคร่จะได้ลิ้มรสไหสุรานั้นอยู่นานแล้วบัดนี้ นับว่าทนรอไม่ได้อีกแล้ว”

เอี้ยจื้อกังกล่าวช้า ๆ

“โกวเนี้ยบอกเยี่ยงนี้ คิดว่าข้าพเจ้าคงคร้านจะนำมาเป็นแน่ ? ความจริงแล้ว ศาลเจ้าห่างจากที่นี้ไม่ไกลเท่าใด ข้าพเจ้าแม้ไปสักคราก็จะเป็นไรด้วย ?”

ปากมันว่ากล่าววาจา ร่างถึงกับผุดลุกขึ้นมาจริง ๆ

จูลุ่ยยี้กลอกนัยน์ตาไปมา แค่นหัวร่อกล่าวว่า

“ท่านจะไปจงรีบไป ข้าพเจ้าไม่มีเวลามารอคอยท่านอยู่นานนัก”

ทิฮวยเนี้ยกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“มันหากแม้นไปนำมาจริง ข้าพเจ้าจะช่วยท่านกินครึ่งหนึ่ง”

จลุ่ยยี้แค่นเสียงทันที

“เฮอะ จะกินข้าพเจ้าต้องกินทั้งใบ ครึ่งหนึ่งข้าพเจ้ายังรู้สึกน้อยเกินไป”

เอี้ยจื้อกังกล่าวขึ้นบ้าง

“ดูท่าโกวเนี้ยท่านกลับเป็นคนมิยอมแพ้เลยตลอดกาล ?”

จูลุ่ยยี้เชิดหน้ากล่าว

“ข้าพเจ้าเหตุใดต้องยอมแพ้ ?”

เอี้ยจื้อกังหัวร่อเสียงก้องพลางกล่าว

“แต่ท่านวางใจได้เต็มที่ หากข้าพเจ้าไปนำไหสุรานั้นมาจริง ออกจะเป็นการทำลายบรรยากาศเกินไป และข้าพเจ้าไหนเลยกล้าก้าวร้าวโฉมสะคราญ ยืนกรานให้โกวเนี้ยกลืนไหสุรานั้นลงไปด้วย”

จูลุ่ยยี้แค่นเสียงว่า

“นี่เป็นท่านไม่ไปนำมาเอง มิใช่ข้าพเจ้าไม่กล้ากลืนกิน”

เอี้ยจื้อกังกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“ใช่ใช่ใช่ อย่าว่าแต่เป็นไหใบหนึ่งเลย แม้นับว่าสองร้อยใบ โกวเนี้ยก็กลืนกินได้ไม่ผิดพลาด”

ในที่สุด จูลุ่ยยี้ต้องหัวร่อคิกคักแล้วกล่าว

“ไม่ผิดแม้แต่น้อย นับว่าท่านชาญฉลาดขึ้นบ้างแล้ว”

ทันใดนั้น มีเสียงม้าร้องแว่วมาแต่ไกล

มาตรว่าเป็นเสียงที่ไกลยิ่ง แต่ในอรุณรุ่งที่เพิ่งสางรำไร กลับได้ยินถนัดชัดหูยิ่ง

จูลุ่ยยี้ขมวดคิ้วกล่าว

“หรือพวกท่านยังมีอาคันตุกะ ?”

เอี้ยจื้อกังกล่าวเบา ๆ

“คล้ายจะใช่”

“ขี่ม้ามาเยี่ยงนี้ คิดว่าต้องเป็นอาคันตุกะทางไกล ?”

“คล้ายดั่งไม่ผิด”

จูลุ่ยยี้โพล่งด้วยความตื่นเต้น

“ผู้มาคือใคร ?”

เอี้ยจื้อกังยิ้มพลางตอบ

“โกวเนี้ยท่านคิด ผู้มาเป็นพวกใด ?”

จูลุ่ยยี้แค่นหัวร่อกล่าว

“ย่อมไม่นอกเหนือกว่าพวกเดียรัจฉานในครอกเดียวของท่าน”

เอี้ยจื้อกังตบโต๊ะฉาด หัวร่อดัง ๆ แล้วกล่าว

“ไม่ผิดแม้แต่น้อย ครั้งนี้นับว่าท่านชาญฉลาดขึ้นแล้ว”

ได้ยินเสียงฝีเท้าม้ายิ่งดังยิ่งใกล้ ปรากฏว่าวิ่งเข้ามาทางกระท่อมนี้จริง ๆ และเสียงฝีเท้าที่ถี่ยิบนี้ ผู้มาคล้ายดั่งยังมีไม่น้อยอีกด้วย

สีหน้าจูลุ่ยยี้ชืดลงกว่าเดิมเล็กน้อย จับตามองตายู่ป้วยหยกตลอดเวลา แต่ยู่ป้วยหยกยังคงยิ้มแย้มไม่ขาดหาย คล้ายดั่งมิได้ยินเสียงใด ๆ ทั้งสิ้น

เอี้ยจื้อกังพลันตบโต๊ะขึ้นอีกครั้ง กล่าวว่า

“ยู่ป้วยหยกเอยยู่ป้วยหยก ท่านนับว่ามีขวัญอยู่ทั้งตัวจริง ๆ กระทั่งข้าพเจ้ายังรู้สึกเคารพนับถือท่านแล้ว”

ยู่ป้วยหยกยิ้มพลางกล่าว

“มิกล้า”

เอี้ยจื้อกังส่งเสียงขึ้นอีกครั้ง

“หากท่านมิใช่มีขวัญกล้าเทียมฟ้า ไหนเลยกล้าติดตามข้าพเจ้ามาที่นี้ ?”

ยู่ป้วยหยกยิ้มพลางกล่าว

“ที่นี้มีทิวทัศน์งามตระการ ฮูหยินยังประกอบอาหารได้โอชะปานนี้ ข้าพเจ้ามีหรือจะไม่มา ?”

เอี้ยจื้อกังตาลุกวาว ถลึงจ้องพลางกล่าว

“หรือท่านไม่กลัวข้าพเจ้าล่อท่านมาในปากเสือ ?”

ยู่ป้วยหยกหัวร่อเบา ๆ

“ข้าพเจ้าทราบดีว่าพี่ท่านมิใช่คนเช่นนี้ ?”

“รู้จักคนรู้จักหน้ามิรู้จักใจ ยู่เฮียท่านอย่าได้ถือข้าพเจ้าเป็นคนดีเป็นอันขาด”

ยู่ป้วยหยกกล่าวเสียงราบเรียบ

“หากท่านมีเจตนาประทุษร้ายจริง ต้องไม่รอจนถึงที่นี้ ยิ่งมิต้องเปลืองเรื่องราวให้วกวนปานนี้ด้วย”

เอี้ยจื้อกังถลึงจ้องอยู่ครู่หนึ่ง พลันแหงนหน้าหัวร่อเสียงก้องแล้วกล่าว

“ยู่เฮียใช้หัวใจวิญญูชนมาประเมินจิตใจคนต่ำช้า น่ากลัวต้องสำนึกเสียใจภายหลังแล้ว”

มันพยายามด่าตัวเองไม่คิดชีวิต แต่ยู่ป้วยหยกกลับช่วยอธิบายแก้ตัวแทนมันตลอดเวลา ทำให้จูลุ่ยยี้ฟังจนร่ำไห้ไม่ออกหัวร่อมิได้ โดยไม่ทราบว่ายู่ป้วยหยกไฉนมีความเชื่อถือเอี้ยจื้อกังถึงปานนี้ได้

นางมักรู้สึก คนผู้นี้ไม่อาจพึ่งพาเชื่อถือ แต่ตอนนี้คิดจะผละไปก็สายเกินแล้ว ได้ยินเสียงหัวร่อเอี้ยจื้อกังพลันชะงักลงกลางคัน เสียงฝีเท้าม้าก็ได้มาหยุดที่หน้ากระท่อมแล้ว

นอกรั้วมีคนผู้หนึ่งถามเสียงหนัก ๆ เข้ามา

“มีคนอยู่หรือไม่ ?”

เอี้ยจื้อกังตอบเสียงกระด้างไป

“ท่านทราบว่ามีคนอยู่ชัด ๆ ยังถามไถ่ไปไย ?”

คนผู้นั้นหัวร่อประจบแล้วกล่าว

“มาถึงคฤหาสน์เอี้ยจื้อกัง พวกข้าพเจ้าไหนเลยกล้าบุกรุกโดยเปะปะเหลวไหลได้”

เอี้ยจื้อกังขมวดคิ้วกล่าว

“มารยาทของท่านนับว่าครบถ้วนแล้ว รีบเข้ามาเถิด”

ได้ยินเสียงฝีเท้าดังขึ้น แล้วมีสามคนเดินเข้ามา

สองคนในจำนวนนั้น ต่างประคองหีบอยู่ใบหนึ่ง เป็นหีบใหญ่อย่างยิ่ง ดูท่าต้องมีน้ำหนักไม่เบา แต่ทั้งสองใช้มือประคองอย่างปลอดโปร่งเยือกเย็น ดุจดั่งมิหนักแรงแม้แต่น้อยนิด

บทที่ 69

ต่างแฝงเล่ห์ชั่วร้าย

อีกคนหนึ่งมีหน้าขาวเกลี้ยงเกลา ไม่อัปลักษณ์ขัดนัยน์ตา ใบหน้ายังมีรอยยิ้มแย้มแจ่มใสตลอดเวลา เสื้อผ้าที่สวมก็เหมาะตัวอย่างยิ่ง เอวสะพายดาบเล่มหนึ่งที่ดูท่าต้องมีคุณค่าสูงลิบลิ่ว ตลอดร่างของมันกล่าวได้ว่าไม่มีจุดใดที่ทำให้คนรู้สึกขัดนัยน์ตา แต่มิทราบเป็นอย่างไร มันพาลทำให้ผู้เห็นรู้สึกขัดตาไม่ปรารถนามองเลย

จูลุ่ยยี้รู้สึกคนผู้นี้คุ้นหน้ายิ่ง คล้ายดั่งเคยพบเห็นในสิ่งใดมาก่อน แต่ยู่ป้วยหยกจำได้ทันที มันคือหนึ่งในหลายคนที่ขึ้นไปดู 'ทั่งบ้อซัง' ตัวปลอมเดินหมากรุกกับ 'ยู่ปังเฮาะ' ในตัวเมืองลี้โต้วติ่งวันนั้น และตอนหลังเมื่อยู่ปังเฮาะไปที่หอน้อยของหงส์ซำชิงแซ มันก็ติดตามขึ้นไปด้วย

เมื่อคนผู้นี้เดินเข้ามา นัยน์ตาของมันจับมองไปที่ยู่ป้วยหยกกับจูลุ่ยยี้ทันที เหลือบมองสองครั้งแล้ว สีหน้าแปรเปลี่ยนกว่าเดิมเล็กน้อย

ยู่ป้วยหยกยังคงเยือกเย็นไม่ตื่นเต้น ทำทีท่าเป็นจำมันไม่ได้

เอี้ยจื้อกังกล่าวขึ้นมาว่า

"ของที่เราต้องการนำมาด้วยหรือไม่ ?"

สองคนที่ประคองหีบใหญ่ตอบขึ้นพร้อมกัน

"อยู่ในหีบนี้เอง"

เอี้ยจื้อกังถามย้ำอีกครั้ง

"ไม่ผิดพลาดกระมัง ?"

สองคนตอบอย่างยิ้มแย้ม

“คำสั่งของกงจื้อ ไหนเลยจะผิดพลาดได้”

สายตาของทั้งสองกรอกอยู่บนใบหน้ายู่ป้วยหยกเช่นกัน แสดงว่ามือกุศลจิตคิดร้ายอยู่แน่ชัด

เอี้ยจื้อกังพลันส่งเสียงดัง ๆ

“พวกท่านรู้จักกันมาก่อนแล้วกระมัง ?”

คนหน้าขาวสะพายดาบสะดุ้งตกใจ รีบยิ้มประจบแล้วกล่าว

“ไม่...ไม่รู้จัก”

เอี้ยจื้อกังกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“ในเมื่อไม่รู้จัก ข้าพเจ้าก็แนะนำพวกท่านรู้จักกันเสียเถิด”

ชี้ไปยังสองคนที่ประคองหีบใหญ่พลางกล่าว

“สองท่านนั้น ผู้หนึ่งเรียกพี่ซัวตอ (ดาบฟันภูเขา) ซ่งกัง ผู้หนึ่งเรียกต้าโฮ้วคุ้ง (หมัดต่อยเสือ) เตี้ยเคี้ยง ฟังว่าเป็นบุคคลมีชื่อกระเดื่องเกรียงไกรในภาคเหนือของมณฑลกังโซว”

เตี้ยเคี้ยงซ่งกังทั้งสองรีบแย้มยิ้มแล้วกล่าว

“มิกล้า”

เอี้ยจื้อกังส่งเสียงเย็นชาสืบไป

“ความจริงแล้ว ดาบฟันภูเขาเล่มนี้อย่างมากก็สามารถผ่าฟืนเท่านั้น ส่วนหมัดต่อยเสือ...เฮอะเฮอะ มิเพียงต่อยเสือไม่ตายเท่านั้น กระทั่งแมวก็ยังต่อยไม่ได้อีกด้วย”

เตี้ยเคี้ยงซ่งกังทั้งสองหน้าเขียว ๆ ขาว ๆ อยู่ตลอดเวลา ทั้งไม่กล้าฉีกหน้าเข้าแตกหัก คิดหัวร่อก็หัวร่อไม่ออก กระทั่งจูลุ่ยยี้ยังรู้สึกสมเพชพวกมันขึ้นบ้างแล้ว

เอี้ยจื้อกังชี้ไปยังคนหน้าขาวเกลี้ยงอีกครา

“ท่านผู้นี้มีพลังฝีมือที่สูงกว่าสองคนนั้นบ้าง มีนามเง็กมิ่นซิ่งตอ (หน้าหยกดาบเทพยดา) เชาจือเอ็ง ดาบที่ห้อยเอวเล่มนี้แม้ไม่อาจฟันเหล็กฟันหยกดุจฟันหยวกแต่ก็พอมีราคาหลายตำลึงอยู่ หากร่ายรำลวดลายของดาบออกมา ยังพอจะให้คนอื่นชมดูเป็นครึ่งค่อนวันอยู่”

เชาจือเอ็งอดมิได้ต้องมีรอยยิ้มอันภาคภูมิใจปรากฏขึ้นเล็กน้อย รีบกล่าวถ่อมตัว

“กงจื้อยกย่องเกินไปแล้ว”

เอี้ยจื้อกังไม่แยแสด้วย คงกล่าวสืบต่อไป

“เพียงแต่ว่า คนผู้นี้ซ่อนดาบในรอยยิ้ม มีความคิดชั่วร้ายเต็มศีรษะ ตรงกับ ‘คำปากเรียกกอกอมือควักอาวุธ’ อันนับเป็นบุรุษจอมปลอม ไม่ผิดกับโจโฉ (เชาเช่า) ที่เป็นบรรพบุรุษเมื่อแปดสิบแปดรุ่นก่อนของมันนัก”

เชาจือเอ็งถึงกับยังแย้มยิ้ม เพียงแต่เป็นรอยยิ้มที่ออกจะฝืนจนขัดตาอยู่บ้าง

ยู่ป้วยหยกประสานมือกล่าว

“เลื่อมใสมานาน”

เอี้ยจื้อกังกล่าวต่อไป

“ท่านไม่ต้องเกรงใจต่อพวกมัน สามคนนี้เป็นสมุนคู่ใจของยู่ปังเฮาะ หากมีโอกาสเอาชีวิตท่าน พวกมันต้องไม่เกรงใจต่อท่านเด็ดขาด”

จูลุ่ยยี้พลันกล่าวขึ้น

“ทั้งสามท่านมาจากหนทางไกล หรือต้องการปลิดชีวิตพวกเราเท่านั้น ?”

เชาจือเอ็งหัวร่อคักคักแล้วกล่าว

“นี่ต้องดูจิตเจตนาเอี้ยกงจื้อแล้ว พวกข้าพเจ้าก็เป็นสมุนคู่ใจของเอี้ยกงจื้อเช่นกัน”

จลุ่ยยี้พลันผุดลุกขึ้นถลึงจ้องเอี้ยจื้อกังแน่วนิ่ง

เอี้ยจื้อกังกล่าวเสียงอ้อยอิ่ง

“พวกท่านมิว่าผู้ใดต้องการชีวิตผู้ใดเราต่างไม่เกี่ยว เพียงแต่ต้องดูพวกท่านผู้ใดมีความสามารถเพียงพอ”

พลันหันไปยิ้มให้เชาจือเอ็งแล้วกล่าวต่อ

“ข้าพเจ้าตั้งอาหารเต็มโต๊ะอยู่แล้ว หรือยังต้องให้ข้าพเจ้าป้อนเข้าไปในปากพวกท่าน ?”

เชาจือเอ็งคึกคักขึ้นทันที เต้ยเคี้ยงกับซ่งกังนั้นตาลุกวาวจนแจ่มใส

จูลุ่ยยี้ตวาดด้วยโทสะ

“ที่แท้ท่านหลอกลวงพวกเรามา เพราะต้องการถือพวกเราเป็นอาหารชั้นดี ?”

เอี้ยจื้อกังถอนใจกล่าว

“ข้าพเจ้าบอกก่อนแล้วว่า ข้าพเจ้าเป็นคนเลวทราม ผู้ใดเรียกให้มันใช้จิตใจวิญญูชนมาประเมินหัวใจ ข้าพเจ้าที่เป็นคนเลวทราม มันจะหลงกลเอง ไม่อาจตำหนิผู้อื่นแล้ว”

ยู่ป้วยหยกยิ้มพลางกล่าว

“ข้าพเจ้ามิได้ตำหนิผู้ใด”

เชาจือเอ็งหันไปชายตาบอกใบ้ให้เตี้ยเคี้ยงซ่งกังแล้วกล่าว

“เมื่อเป็นเช่นนี้ พวกเราก็จะ...”

ทิฮวยเนี้ยพลันส่งเสียงดัง ๆ

“ข้าพเจ้าไม่สนใจพวกท่านต้องการอย่างไร แต่อาหารที่ข้าพเจ้าปรุงขึ้นด้วยความลำบากยากเย็น ทั้งหลายนี้ต่างไม่อาจทอดทิ้งมิไยดี พวกท่านจะเสี่ยงชีวิตกันอย่างไรก็ต้องรับประทานอาหาร ที่ข้าพเจ้าประกอบขึ้นให้หมดสิ้นเสียก่อน”

เชาจือเอ็งกล่าวเสียงเย็นชา

“โกวเนี้ยท่านนี้เป็นผู้ใดกันแน่ ?”

เอี้ยจื้อกังกล่าวว่า

“ท่านผู้นี้มิใช่โกวเนี้ย เป็นภรรยาของเราเอง !”

เชาจือเอ็งงุนงงไปวูบหนึ่ง รีบแย้มยิ้มประจบพลางกล่าว

“มิน่าเล่า ? อาหารเหล่านี้จึงมีทั้งสีกลิ่นรสเยี่ยมยอด ที่แท้เป็นผลงานเลอเลิศของฮูหยินนี่เอง”

ทิฮวยเนี้ยกล่าวเสียงกระด้าง

“ท่านยังมิได้รับประทาน ทราบอย่างไรว่าอาหารนี้มีรสเลอเลิศ ?”

เชาจือเอ็งยิ้มประจบพลางกล่าว

“ข้าพเจ้ากระทำงานสำคัญเสร็จสิ้นแล้วค่อยมาลิ้มฝีมือเลอเลิศของฮูหยินก็มิสายเกินไป”

ทิฮวยเนี้ยกล่าวเสียงกระด้าง

“ตอนนั้นสายเกินไปแล้ว กับเหล่านี้ต่างต้องรับประทานตอนยังร้อน อย่าว่าแต่ในห้าคนของพวกท่าน หากมีตายไปสักท่านสองท่าน กับเหล่านี้น่ากลัวไม่อาจรับประทานได้หมด เททิ้งไยมิใช่น่าเสียดายยิ่ง”

เอี้ยจื้อกังถอนหายใจอีกครั้ง กล่าวว่า

“อาหารที่สตรีประกอบขึ้นมาด้วยความตั้งใจ หากไม่มีผู้รับประทาน นั่นนับเป็นดับแค้นคล้ายถูกตบหน้าไปฉาดหนึ่งก็ปาน เราเห็นว่า พวกท่านยังคงรับประทานก่อนค่อยว่ากล่าวเถิด”

ทิฮวยเนี้ยกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“ใช่แล้ว รับประทานอิ่มหนำแล้วจึงมีกำลัง ตายไปก็มิต้องเป็นภูตผีอดโซ”

นางรีบเข้าไปหยิบตะเกียบออกมาอีกสามคู่ด้วยทีท่ากระตือรือร้น แบ่งให้แก่

พวกเชาจือเอ็งทั้งสามคน...ในเมื่อที่มือมีตะเกียบอยู่แล้ว นั่นไหนเลยยังจะชักดาบออกมาได้ ?

เตี้ยเคี้ยงกับซ่งกังที่ตรากตรำมาตลอดคืน ความจริงหิวโหยอยู่นานแล้ว ตะเกียบสองตะเกียบแรกแม้ยังมีท่าทีฝืนใจอยู่บ้าง แต่ยิ่งคีบยิ่งแข็งขัน พอถึงภายหลังนับว่าลงตะเกียบได้รวดเร็วดั่งพายุฝน

เอี้ยจื้อกังกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"หากแม้นทั้งสองท่าน ตอนลงมือยังมีความรวดเร็วเท่ากับใช้ตะเกียบคีบกับยู่เฮียวันนี้น่ากลัวต้องประสบภัยไปแล้วจริง ๆ"

ทิฮวยเนี้ยตบหน้าเอี้ยจื้อกังไปเบา ๆ ด่าอย่างยิ้มแย้ม

"ดูท่านไม่มีสรีระรูปของผู้เหย้าแม้แต่น้อย ท่านสมควรเชื้อเชิญอาคันตุกะกินให้มากจึงถูกต้อง"

เอี้ยจื้อกังก็ตบใส่หน้านางเบา ๆ ฉาดหนึ่ง ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ที่รักท่านวางใจ พวกมันไม่รับประทานกับของท่านเกลี้ยงเกลา มิว่าผู้ใดก็ไม่ให้ลงมือ"

อยู่ต่อหน้าคนทั้งห้า สองสามีภรรยาถึงกับมาหยอกเอินกันขึ้นแล้ว !

จลุ่ยยี้เห็นมันทั้งสองถึงกับมีทีท่ารักกันจนลืกซึ้งตรึงตรา ในใจอดบังเกิดความแตกตื่นสงสัยขุ่นข้องเดือดดาลขึ้นมาไม่ได้

นางความจริงเข้าใจ ที่ทิฮวยเนี้ยบีบบังคับพวกเชาจือเอ็งรับประทานอาหารต้องมีเจตนาอื่นใดแอบแฝงอยู่ ไม่แน่ว่าคิดลอบช่วยเหลือนางกับยู่ป้วยหยกอีกสักกำลังหนึ่ง กระทั่งอาจบางทีใส่พิษในสุราอาหาร ผลาญชีวิตพวกเชาจือเอ็งทั้งสามไปบัดนี้เมื่อเห็นแล้ว ถึงกับมิใช่เป็นเรื่องนั้นเลย

ทิฮวยเนี้ยถึงกับเป็นคล้ายเจ้าสาวที่เพิ่งเข้าห้องครัวคำรบแรกจริง ๆ ปรารถนาใคร่แสดงฝีมือตัวเองอย่างรุ่มร้อน ในกับทุกจานไม่มียาพิษเลยแม้แต่น้อยนิด

ดูท่าเอี้ยจื้อกังมีเจตนาขายยู่ป้วยหยกให้กับยู่ปังเฮาะอยู่แน่นอนแล้ว เพียงแต่มันคร้านลงมือเองเท่านั้น นางแม้ไม่กลัวพวกเชาจือเอ็ง แต่พวกมันหากจัดการยู่ป้วยหยกไม่ได้ เอี้ยจื้อกังจะเร็วช้าก็ต้องลงมือแน่ ยู่ป้วยหยกน่ากลัวยากจะรอดฝีมืออำมหิตของมันไปได้

จูลุ่ยยี้ยิ่งคิดยิ่งกังวล อาหารมื้อนี้ไหนเลยกลืนกินลงคอ ? นางปรารถนาเตะโต๊ะให้กระเด็นออกไป สามารถหนีก็หนี ไม่สามารถหนี พาลงมือเป็นฝ่ายเอาเปรียบก่อนไปเสียเลย

แต่ยู่ป้วยหยกกลับคล้ายรับประทานอย่างเอร็ดอร่อย ถึงกับใช้ซี่อิ๊วกับพริกน้ำส้มปรุงรสไข่ปูเสียก่อน แล้วจึงค่อยส่งเข้าปากอย่างเชื่องช้า

จูลุ่ยยี้อัดโทสะอยู่จนแน่นอกแล้ว อดมิได้ต้องส่งเสียงขึ้น

"หรือชั่วชีวิตท่าน ไม่เคยกินผัดมันกุ้งเลย ?"

ยู่ป้วยหยกกลืนมันกุ้งในปากลงไปก่อนแล้ว กรอกสุราอีกอึกหนึ่ง จึงพริ้มตาระบายลมจากปากยาว ๆ กล่าวว่า

"มันกุ้งที่โอชะเยี่ยงนี้ น่ากลัวเมื่อก่อน ๆ ยากจะเคยได้รับประทาน โอกาสสุดท้ายเยี่ยงนี้ ไหนเลยยอมปล่อยให้ผ่านได้ ?"

จูลุ่ยยี้แทบต้องแผดขึ้นสุดเสียง แต่เมื่อนึกถึงยู่ป้วยหยกที่ต่อสู้ด้วยความลำบากยากเข็ญจนถึงปัจจุบัน ยังคงไม่อาจหนีหลุดพ้นเงื้อมมือยู่ปังเฮาะได้ ในใจจึงรันทดหดหู่ขึ้นมา

ยู่ป้วยหยกคีบเป็ดไว้ในชามนางชิ้นหนึ่งแล้วกล่าว

"เป็ดทอดนี้เป็นอาหารขึ้นชื่อของเสฉวน มาตรมิกรอบมันเทียบเท่าเป็ดปักกิ่งแต่เป็นอีกรสหนึ่งที่โอชะไม่น้อย ท่านลองกินเถิด"

จูลุ่ยยี้เหลือบมองยู่ป้วยหยกแว่บหนึ่ง คีบเป็ดชิ้นนั้นเข้าปากอย่างเงียบขรึม

เป็ดชิ้นนี้นับว่าหอมหวนยิ่งนักจริง ๆ แต่จูลุ่ยยี้รู้สึกหอมอยู่ในปาก ขมอยู่ในใจแม้นับว่าเป็นอาหารที่หอมกว่าเป็ดยี่สิบเท่า นางตอนนี้รับประทานแล้ว กลับมีรสคล้ายเคี้ยวสีผึ้งก็ปาน

เอี้ยจื้อกังกล่าวอย่างยิ้มแย้มแจ่มใส

"มีวาสนาได้ภรรยาที่ประกอบอาหารเก่งกาจ บุรุษผู้นั้นนับว่ามีโชคมหาศาลจริง ๆ จูโกวเนี้ย ความจริงแล้วท่านควรฝึกวิชาการประกอบอาหารไว้บ้างจึงถูกต้อง"

จูลุ่ยยี้กล่าวด้วยความขุ่นเคือง

"ข้าพเจ้าเห็นว่าท่านยังคงแต่งผิดคนแล้ว"

"หรือข้าพเจ้าสมควรแต่งกับโกวเนี้ยจึงถูกต้อง ?"

จูลุ่ยยี้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกล่าว

"ท่านที่ตะกรามปานนี้ ควรแต่งกับคนครัวจริง ๆ ข้าพเจ้าเพียงรู้จักผัดตะขาบต้มแมงป่อง"

เอี้ยจื้อกังหัวร่อเสียงก้อง พลางกล่าว

"ฟังว่าตะขาบที่แกะเปลือกแล้ว เป็นอาหารโอชะอันดับหนึ่งในแผ่นดิน โอกาสหน้าข้าพเจ้ากลับคิดใคร่ได้ลิ้มรสฝีมือโกวเนี้ยบ้างจริง ๆ"

จูลุ่ยยี้แค่นหัวร่อกล่าว

“ท่านต้องมีโอกาสแน่...”

นางพลันมีไหวพริบวูบมา ตกลงใจขึ้นทันที

ทิฮวยเนี้ยมิได้ใส่พิษในอาหาร หรือเราไม่อาจใส่พิษลงไปในอาหารเหล่านี้ได้?’

แต่นางก็ทราบ จะใส่พิษใต้สายตานักเลงเก่าอันโชกโชนเหล่านี้ มิใช่เป็นเรื่องง่ายดายอย่างไร มีแต่คิดหาวิธีเบนความสนใจของพวกมันเสียก่อนจึงจะได้

อาหารบนโต๊ะ มีชี่โครงหมูเปรี้ยวหวานจานหนึ่งเหลือมากที่สุด

จลุ่ยยี้หาเป้าได้แม่นยำแล้วพลันกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“ข้าพเจ้ามีเรื่องหนึ่งที่มิเข้าใจ ใคร่ขอรับคำสอนจากพวกท่านทั้งหลาย”

เอี้ยจื้อกังกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“คิดมิถึงโกวเนี้ยท่านถึงกับมีเรื่องไม่เข้าใจอยู่ยากยิ่งยากยิ่ง”

จูลุ่ยยี้สวนคำทันที

“ยู่ป้วยหยกกับเม่งจู๊พวกท่าน มิเพียงไม่มีความอาฆาตแค้นกันตั้งแต่กาลก่อนจวบปัจจุบันเท่านั้น ยังกล่าวได้ว่า เป็นเครือญาติแซ่เดียวกัน พวกท่านเหตุไฉนจึงจงใจหาเรื่องกับมันโดยไม่ยอมเลิกราเลย?”

เอี้ยจื้อกังตอบช้า ๆ

“กระทั่งเรื่องนี้ โกวเนี้ยท่านยังไม่เข้าใจ?”

“อืมม์”

“ที่เม่งจู๊ไปลี้โต้วติ่ง ความจริงคิดหาของสิ่งหนึ่ง แต่หาไปหามายังคงหาไม่พบ แต่พวกท่านถึงกับมิได้ถูกไฟครอกตาย เม่งจู๊จึงสงสัย ของนั้นต้องตกอยู่ในมือพวกท่าน ของนั้นเกี่ยวพันถึงเรื่องสำคัญใหญ่หลวงยิ่ง ท่านผู้เฒ่าหากไม่ได้ไป จะต้องกระสับกระส่ายไม่เป็นอันกินอันนอน”

ได้ยินเชาจือเอ็งกระแอมอยู่ไม่หยุดยั้ง แสดงว่ามีเจตนาขัดวาจาเอี้ยจื้อกังมิให้มันกล่าวสืบต่อไป แต่เอี้ยจื้อกังกลับไม่แยแสสนใจ ยังคงกล่าวต่อ

“อย่าว่าแต่เม่งจู๊ทุ่มเทเรี่ยวแรง ความคิดมากหลาย ยังสืบไม่ออกว่ายู่เฮียผู้นี้มีประวัติความเป็นมาและศิษย์ของอาจารย์ใด หรือยู่เฮียก็เป็นเช่นชุ่นง่อคง (เห้งเจีย) ที่พลันผลุดออกจากก้อนหินใหญ่ และมีพลังฝีมือที่แม้ไม่ใคร่เยี่ยมยอดนัก แต่ต้องไม่นับว่าเลวเกินไปนักมาแต่กำเนิด”

ยู่ป้วยหยกยิ้มพลางกล่าว

“อาจารย์กับประวัติความเป็นมาของเอี้ยเฮีย ไยมิใช่ก็เร้นลับอย่างยิ่ง?”

เอี้ยจื้อกังกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“ประวัติความเป็นมาของข้าพเจ้า ท่านแม้ไม่ล่วงรู้ แต่เม่งจู๊กลับทราบกระจ่าง”

“อ้อ ?”

“ประวัติของท่านลี้ลับพิสดารปานนี้ พลังฝีมือก็ไม่เลว และมักจะแอบเป็นอริกับเม่งจู๊อยู่ตลอดเวลา ดังนั้นท่านจึงมีความเห็น หากไม่กำจัดยู่เฮียทิ้งก่อน จะเร็วจะช้าก็ต้องเป็นมหันตภัยในภายหลัง”

ยู่ป้วยหยกยิ้มพลางกล่าวว่า

“เม่งจ๊อกจะประเมินข้าพเจ้าจนสงส่งเกินไปแล้ว”

พวกเชาจือเอ็งทั้งสามต่างหน้าชีดขาว เบิ่งตาจ้องมองยู่ป้วยหยกกับเอี้ยจื้อกังเขม็งนิ่ง ทิฮวยเนี้ยเพียงแต่จับตามองสามีนางด้วยความรักอันดื่มด่ำซาบซึ้งเท่านั้น

โอกาสเยี่ยงนี้ จูลุ่ยยี้ไหนเลยยอมปล่อยให้คลาดมือนางใส่พิษลงไปในชี่โครงหมูเปรี้ยวหวานอยู่นานแล้ว อย่าว่าแต่ห้าหกคนเลย ต่อให้เป็นม้าห้าหกสิบตัว พิษที่ใส่ครานี้ก็มีน้ำหนักพอจะทำลายชีวิตมันได้หมดสิ้น

จนใจที่พวกประดานี้คล้ายไม่มีความสนใจในชี่โครงหมูเปรี้ยวหวานจานนี้เลย ชี่โครงทั้งสิบเจ็ดชิ้นยังคงเป็นสิบเจ็ดชิ้น ยังไม่มีผู้ใดแตะต้องมา

จูลุ่ยยี้ยิ่งดยิ่งกระวนกระวาย ในที่สุดไม่อาจอดกลั้นต่อไปได้แล้ว คีบขึ้นใส่ปากไปชิ้นหนึ่งเสียก่อน เคี้ยวพลางพึมพำไปพลาง

“ชี่โครงนี้กลับโอชะกว่ามันกุ้งมากนัก ไม่หวานไม่เค็ม พอดีพอดี”

นางเข้าใจ วาจานี้ของนางกล่าวได้พอดีพอดี มิคาดพวกประดานั้น กลับพาลคล้ายไม่ได้ยิน ตะเกียบยังคงไม่ยื่นไปในจานนั้นดังเดิม

แต่ยู่ป้วยหยกกลับพาลคีบขึ้นชิ้นหนึ่ง ยิ้มพลางกล่าวว่า

“ชี่โครงหมูเปรี้ยวหวานที่น่ารับประทานเยี่ยงนี้ ข้าพเจ้ากลับต้องการชิมดู”

ที่สมควรกินไม่กิน ที่ไม่สมควรกินกลับคิดจะกินแล้ว !

จูลุ่ยยี้นับว่าขุ่นเคืองจนอกระเบิดจริง ๆ ทั้งกระวนกระวายจนแทบขาดใจ มีแต่ยื่นตะเกียบเคาะไปที่ตะเกียบยู่ป้วยหยกจนชี่โครงหมูชิ้นนั้นร่วงลงมา สะบัดเสียงต่อว่า

“ชี่โครงหมูที่มีมันติดมากมายเยี่ยงนี้ ท่านก็กล้ารับประทาน ? หรือท่านไม่กลัวอ้วน ? บุรุษที่ท้องโตใหญ่นั้นข้าพเจ้ารังเกียจเป็นที่สุด”

เอี้ยจื้อกังกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“บุรุษที่น่ารังเกียจหรือไม่นั้น มิเกี่ยวกับท้องโตใหญ่เล็กอย่างไร ท่านดูเชาเฮีย

ผู้นี้ท้องมิได้ใหญ่แม้แต่น้อย แต่กลับน่ารังเกียจที่สุด”

จูลุ่ยยิ้กลอกนัยน์ตาไปมา ยิ้มพลางกล่าวว่า

“ในเมื่อท่านไม่กลัวท้องใหญ่ ไฉนไม่กล้ากิน ?”

เอี้ยจื้อกังสั่นศีรษะกล่าว

“ข้าพเจ้าเป็นมุสลิม ไม่กินเนื้อสุกร”

จูลุ่ยยิ้ชม้ายตามองทิฮวยเนี้ยพลางกล่าว

“ซี่โครงหมูที่โอชะเยี่ยงนี้ ถึงกับไม่มีผู้ใดแตะต้อง ท่านทั้งหลายออกจะไม่ให้เกียรติแก่เอี้ยฮูหยินเกินไปแล้ว”

ทิฮวยเนี้ยกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“ไม่รับประทานก็ดีอยู่ ข้าพเจ้าจะได้เก็บไว้เลี้ยงสุนัข”

เชาจื้อเอ็งที่เพิ่งยื่นตะเกียบไปต้องหดกลับมาอีกครั้ง ฝืนยิ้มกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าเป็นโสดโดดเดี่ยวอยู่ผู้เดียวไม่กลัวภรรยาว่าข้าพเจ้าอ้วน ความจริงคิดจะชิมสักชิ้น แต่เมื่อฮูหยินบอกเยี่ยงนี้ ข้าพเจ้ากลับไม่อาจหักใจแย่งเนื้อกับสุนัขได้แล้ว”

จูลุ่ยยิ้ขุ่นแค้นจนคับไปทั้งปาก แต่นางก็มีทางเบิ่งลูกตาถ่ายเดียวเท่านั้น เพราะจะอย่างไร นางย่อมไม่อาจยัดซี่โครงหมูเข้าไปในปากของผู้อื่นได้

เชาจื้อเอ็งลูบคลำท้องพลางเรอด้วยความอิ่มสองครั้ง ยิ้มพลางกล่าวว่า

“ความจริงพวกข้าพเจ้าดื่มกินอิ่มหนำอยู่นานแล้ว หากรับประทานต่อไป น่ากลัวหนังท้องจะต้องแตกตายแล้วเป็นแน่”

เอี้ยจื้อกังกล่าวเสียงอ้อยอิ่ง

“ในเมื่อดื่มกินอิ่มหนำสำราญ ก็ควรกระทำเรื่องสำคัญกันแล้ว”

เชาจื้อเอ็งวางตะเกียบลง กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“ข้าพเจ้ายังต้องช่วยฮูหยินเก็บถ้วยชามเรียบร้อยก่อน”

ทิฮวยเนี้ยกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“มิต้อง ข้าพเจ้าพอใจฟังเสียงถ้วยชามตกแตกมาตั้งแต่เยาว์วัยแล้ว อย่าว่าแต่ถ้วยชามเหล่านี้ก็มิใช่เป็นเครื่องเคลือบชั้นดี”

เชาจื้อเอ็งผงกศีรษะกล่าว

“เมื่อเป็นเช่นนี้ พวกข้าพเจ้าก็ต้องอุกอาจก้าวร้าวแล้ว”

มันหันไปชายตาบอกใบ้ให้ซ่งกังเตี้ยเคี้ยงทั้งสองก่อนแล้ว ถลึงจ้องยู่ป้วยหยกพลางแสยะยิ้มกล่าว

“เชื่อฟังคำเตือนด้วยหวังดีของข้าพเจ้ายู่กงจื้อ ยังคงติดตามพวกเราไปโดยสงบเสงี่ยมสักคราจะประเสริฐสุด เพื่อเราทั้งหลายจะต้องไม่ระคายไมตรีอันดีงามต่อกัน”

เตี้ยเคี้ยงซ่งกังทั้งสอง คนหนึ่งไปยืนขวางประตู อีกผู้หนึ่งขวางที่หน้าต่าง คนหนึ่งกำหมัดไว้แนบแน่น คนหนึ่งชักดาบเหล็กกล้าของมันออกมาแล้ว

เอี้ยจื้อกังฉุดทิฮวยเนี้ยไปที่ด้านข้าง ยิ้มพลางกล่าวว่า

“พวกเรายังคงหลบออกให้ห่เงจะประเสริฐกว่า เสื้อผ้าชุดนี้ของท่านตัดใหม่เอี่ยมอย่าได้แปดเปื้อนน้ำมันเศษอาหารไป”

ยู่ป้วยหยกลุกขึ้นช้า ๆ ยิ้มให้จูลุ่ยยี้แล้วกล่าวว่า

“นี่ไม่เกี่ยวกับเรื่องของท่าน ท่านยังคงออกไปเถิด”

จูลุ่ยยี้หน้าซีดขาว ขบกรามเค้นเสียง

“เสื้อผ้าของข้าพเจ้าชุดนี้มิใช่ตัดใหม่ อย่าว่าแต่แปดเปื้อนคราบน้ำมันเลยแม้นับว่าแปดเปื้อนโลหิตก็มิเป็นไร !”

ปากนางว่ากล่าววาจา พลันสะบัดมือฟาดกลับเข้าใส่เชาจือเอ็งฉาดหนึ่ง

นางแม้มีอายุเยาว์วัย แต่ลงมือทั้งโหดเหี้ยมทั้งว่องไว จนใจที่เชาจือเอ็งก็เป็นจิ้งจอกเฒ่าที่ต่อสู้จนโชกโชนชำนาญ มันป้องกันไม้นี้ของศัตรูอยู่แต่นานแล้ว

จึงเห็นร่างมันหมุนขวับ ดาบคู่มือถูกชักออกมาอย่างว่องไว หัวร่อเสียงก้องพลางกล่าว

“ในเมื่อท่านทั้งสองมิรู้จัก...”

คำ ‘ดีชั่ว’ มิทันเปล่งออกมา ปากมันพลันกระตุกถี่เร็ว นัยน์ตา จมูก ปากถึงกับย่นเข้ารวมเป็นกระจุกเดียวกัน สภาพนั้นทั้งน่ากลัว ทั้งน่าหัวร่อยิ่ง

จูลุ่ยยี้ก็มิทราบผู้อื่นไฉนพลันแสยะหน้าขึ้นมา นางพลอยต้องงุนงงไปวูบใหญ่ฝ่ามือที่สองมิทันตบไป เชาจือเอ็งพลันขดตัวเป็นก้อนกลมแล้ว

เหลียวมองซ่งกังเตี้ยเคี้ยงทั้งสอง ต่างนอนเกลือกกลิ้งกับพื้นอยู่นานแล้ว ร่างขดจนกลายเป็นก้อนเนื้อกลม และยังสั่นระริกอยู่ไม่หยุดยั้งอีกด้วย

เอี้ยจื้อกังหัวร่อพลางร้องไป

“ทั้งสามท่านอยู่ดี ๆ ไฉนพลันเล่นปาหี่ขึ้นแล้ว ?”

ทิฮวยเนี้ยกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“พวกมันดื่มสุราข้าพเจ้า กินอาหารข้าพเจ้า ไม่เล่นปาหี่ให้ข้าพเจ้าดูจะใช้ได้อย่างไร สุราอาหารของข้าพเจ้านี้หรือจะกินเปล่ากันไปได้ ?”

แลเห็นซ่งกัง เตี้ยเคี้ยงกระทั่งเชาจือเอ็งชักอยู่ตลอดเวลา เกลือกกลิ้งตลอดเวลา ปากของทั้งสามยังแผดร้องอ้อ ๆ แอ้ ๆ อยู่วุ่นวาย แต่เมื่อกลิ้งจนถึงประตู เสียงร้องพลันเงียบหาย จูลุ่ยยี้เมื่อวิ่งตามไปดูที่ปากประตู ทั้งสามต่างแน่วนิ่งไม่อาจเคลื่อนไหวได้อีกแล้ว

เอี้ยจื้อกังถอนหายใจกล่าว

"กลืนกินยากี่กระตุก นับว่าคล้ายกี่กระตุกที่ทอผ้าจริง ๆ คำคมของคนโบราณมิได้หลอกลวงเราเลยจริง ๆ..."

จูลุ่ยยี้หันขวับกลับมาส่งเสียงดัง ๆ

"ดังกี่เอี๊ยะ (ยากี่กระตุก) ? !"

เอี้ยจื้อกังผงกศีรษะ กล่าว

"ใช่ ดังกี่เอี๊ยะ ฤทธิ์ของยาศักดิ์สิทธิ์ดุจโอสถทิพย์ นามของมันยิ่งพิสดารจนเลิศล้ำ กระทั่งโกวเนี้ยก็ยังผสมยาเยี่ยงนี้ขึ้นไม่ได้ ตั้งนามอันน่าฟังเยี่ยงนี้มาไม่ได้แน่"

(ยาดังกี่เอี๊ยะนี้ เป็นยาพิษที่กษัตริย์โบราณพระราชทานการตายให้แก่มหาดเล็กคู่ใจหรือนางสนม นับเป็นยาพิษอันมีชื่อเลื่องลือที่สุดในประวัติศาสตร์โบราณ)

ยู่ป้วยหยกแม้ไม่ใช้พิษ แต่นามของยาพิษดังกี่เอี๊ยะนี้ก็เคยได้ยินมา จึงกล่าวด้วยความตื่นเต้น

"ทั้งสองท่านใส่ดังกี่เอี๊ยะในสุรา ?"

ทิฮวยเนี้ยยิ้มพลางกล่าวว่า

"กงจื้อโปรดวางใจ ในสุราไม่มียาพิษแม้แต่น้อย"

เอี้ยจื้อกังกล่าวขึ้นบ้าง

"ในกับก็ไม่มี"

ยู่ป้วยหยกโพล่งขึ้น

"อย่างนั้น...ยาพิษที่พวกมันถูก...มาแต่ที่ใดกัน ?"

เอี้ยจื้อกังหยิบตะเกียบขึ้น ส่วนทิฮวยเนี้ยหยิบจอกสุรา

ทั้งสองมิทันกล่าววาจา จูลุ่ยยี้ก็ได้ปรบมือหัวร่อพลางกล่าว

"วิเศษ วิเศษ ดูท่าพวกท่านนับเป็นคู่ที่ฟ้าจงใจสร้างสรรค์กันจริง ๆ สองสามีภรรยาร่วมมือกันกลมเกลียวจนแนบเนียน กระทั่งข้าพเจ้ายังถูกหลอกจนหลงกลไปแล้ว"

นางยิ้มพลางกล่าวต่อยู่ป้วยหยก

“ยังเป็นท่านมีสายตายาวไกล ดูออกแต่แรกว่ามันไม่ประทุษร้ายท่าน”

เอี้ยจื้อกังโพล่งขึ้น

“นั่นกลับไม่แน่นัก”

จูลุ่ยยี้กล่าวว่า

“หากท่านต้องการประทุษร้ายมัน ก็ไม่ช่วยมันใช้พิษฆ่าทั้งสามคนนี้เสียก่อน ข้าพเจ้ากลับเข้าใจท่านผิดมาเสียนาน”

เอี้ยจื้อกังกล่าวเสียงราบเรียบ

“ที่ข้าพเจ้าทำร้ายพวกมันตายไป เพียงเพราะเห็นพวกมันแล้วขัดนัยน์ตาเท่านั้น รอจนข้าพเจ้าเห็นพวกท่านขัดตาเมื่อใด ยังคงจะใช้พิษทำลายชีวิตพวกท่านเช่นกัน”

จูลุ่ยยี้กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“ท่านนับเป็นคนพิกลยิ่ง ผู้อื่นต่างนิยมชมชอบให้ถูกชมเชยกันอย่างยิ่ง มีท่านเท่านั้น กลับพาลให้ผู้อื่นด่าทอท่านเป็นคนเลวทราม และยิ่งด่าท่าน ท่านยิ่งเบิกบานใจ”

เอี้ยจื้อกังกล่าวเสียงราบเรียบ

“ข้าพเจ้าความจริงเป็นคนเลวทรามอยู่แล้ว ทุกผู้คนต่างว่าข้าพเจ้าประเสริฐ ข้าพเจ้าก็ไม่อาจกลายเป็นคนดีงามไปได้”

ทิฮวยเนี้ยยิ้มพลางกล่าวบ้าง

“มันถูกดุด่ามาแต่เยาว์วัยจนชาชินแล้ว หากไม่ถูกด่าสักสามวัน กระดูกทั่วร่างจะปวดคัน ที่ข้าพเจ้าแต่งกับมันก็เป็นเพราะสาเหตุนี้นี่เอง เนื่องเพราะข้าพเจ้าชมชอบด่าคนเป็นที่สุด”

จูลุ่ยยี้หัวร่อคักคักพลางกล่าว

“ดูท่าท่านแต่งถูกคนแล้ว มีโอกาสด่าตัวผู้ทุกวี่วัน และตัวผู้ไม่ประฝีปากตอบโต้เด็ดขาด ผู้ที่สามารถวิวาห์กับตัวผู้เยี่ยงนี้นับว่าเป็นวาสนาน่านิยมชมชื่นจริง ๆ”

เอี้ยจื้อกังหัวร่อดัง ๆ พลางกล่าว

“หากแม้นโกวเนี้ยอิจฉา ไฉนไม่พลอยมาแต่งให้ข้าพเจ้าด้วย ?”

จูลุ่ยยี้กะพริบตากล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“เสียดายที่ท่านมีภรรยาแล้ว ไม่เช่นนั้น...”

“ภรรยาไม่กลัวมีมาก ยิ่งมากยิ่งประเสริฐสมใจ”

ทิฮวยเนี้ยหัวร่อคิกคิก พลางกล่าว

“เราสองคนร่วมกันด่ามัน มันยิ่งร่าเริงเบิกบานไม่อาจทนทานแล้ว”

จูลุ่ยยี้เม้มริมฝีปากแล้วกล่าว

“เสียดายที่ข้าพเจ้าไม่ชมชอบด่าผู้คน”
เอี้ยจื้อกังผงกศีรษะกล่าว
“ที่แท้โกวเนี้ยก็เป็นเช่นข้าพเจ้า ชมชอบถูกด่า”
จูลุ่ยยี้ร้องฤยแล้วกล่าวไป
“เพิ่งว่าท่านเป็นคนดีงาม โรคเก่าก็กำเริบขึ้นทันที”
เอี้ยจื้อกังพลันกล่าวด้วยสีหน้าขึงขัง
“ข้าพเจ้าความจริงมิใช่คนดีอยู่แล้ว หากข้าพเจ้าเป็นคนดี ตอนนี้ที่รับเงินว่าจ้างจากยู่ปังเฮาะ ก็ควรภักดีต่อเรื่องของยู่ปังเฮาะ แต่ข้าพเจ้ากลับกินในหันใจออกนอก นี่ไยเป็นพฤติการณ์ของวิญญูชนมีสัจจะ ?”

จูลุ่ยยี้โพล่งขึ้น

“เยี่ยงนี้เป็นว่า ท่านฆ่าพวกเราแล้วจึงสามารถนับเป็นวิญญูชนอันดีงาม ?”

เอี้ยจื้อกังส่ายหน้ากล่าว

“นั่นกลับไม่จำเป็น เพียงแต่ว่า อย่างน้อยก็ควรจี้จุดท่านไว้ บรรจุพวกท่านในหีบใหญ่ ส่งไปที่ยู่ปังเฮาะจึงถูกต้อง”

เมื่อกล่าวถึงหีบใหญ่ จูลุ่ยยี้เบือนไปที่หีบทั้งสองใบนั้นอย่างลืมตัว หีบใหญ่อย่างยิ่ง พอจะใส่คนได้ผู้หนึ่งจริง ๆ

จูลุ่ยยี้อดมิได้ต้องถามขึ้น

“ภายในหีบสองใบนี้เป็นของใด ?”

“หีบสองใบนี้ เป็นของขวัญที่ยู่ปังเฮาะต้องการให้ข้าพเจ้าส่งกำนัลแก่ฮูหยินประมุขพรรคแป๊ะฮวยปัง”

“ของขวัญ ? ของขวัญใด ?”

เอี้ยจื้อกังหัวร่อพลางถาม

“โกวเนี้ยไยไม่ลองทายดู ?”

“ข้าพเจ้ามิใช่ขงเบ้ง ไหนเลยจะทายออกว่าในหีบนี้จะเป็นข้าวของใด ?”

“ของในหีบนี้ โกวเนี้ยเคยเห็นมาก่อน...”

ยู่ป้วยหยกพลันหัวร่อแล้วกล่าว

“ให้ข้าพเจ้าเดาดูสักครั้งเป็นไร ?”

“เชิญได้”

ยู่ป้วยหยกจึงกล่าวขึ้น

“ในหีบเป็นคน ?”

“อืมม์”

“เป็นหนึ่งบุรุษ หนึ่งสตรี ?”

“อืมม์”

“คือก๊วยเทียนเฮียงกับเจ็งแจ๋ ?”

เอี้ยจื้อกังตาลุกวาว เขม้นมองยู่ป้วยหยกแน่วนิ่งเป็นเวลาครู่ใหญ่ พลันถอนหายใจยาวพลางกล่าวว่า

“เยี่ยงนี้มิน่าเล่า ยู่ปังเฮาะจึงต้องกำจัดท่านทิ้งจึงคลายใจได้ บุคคลชาญฉลาดดั่งท่าน หากตั้งตัวเป็นศัตรกับข้าพเจ้า น่ากลัวข้าพเจ้าก็ยากจะกินได้นอนหลับ”

จูลุ่ยยี้โพล่งด้วยความตื่นเต้น

“ผู้อยู่ในหีบเป็นคนแซ่ก๊วยนั้นจริง ๆ ?”

เอี้ยจื้อกังผงกศีรษะตอบ

“ไม่ผิดแม้แต่น้อย”

จูลุ่ยยี้ถามอีกครั้ง

“มันไฉนถูกเซาจือเอ็งจับใส่หีบได้ ?”

“วันนั้นที่อยู่ลี้โต้วติ่ง มันถูกไฟรมจนสมองหมุนตาลาย สลบไสลไม่ได้สติจึงถูกคนยัดใส่หีบดุจดั่งเป็นสุกรย่าง...”

ขณะเอี้ยจื้อกังส่งเสียงกล่าวอยู่นั้น จุลุ่ยยี้ก็ได้ปราดไปเปิดหีบ มิคาด พอตาลายวูบ ปรากฏเอี้ยจื้อกังได้นั่งอยู่บนหีบก่อน ส่งเสียงอ้อยอิ่งกล่าว

“หีบนี้โกวเนี้ยแตะต้องไม่ได้ นอกจากกุนไฮ้ทั้ง มิว่าผู้ใดต่างไม่อาจแตะต้อง”

จูลุ่ยยี้ถลึงตากล่าว

“ผู้ใดว่าแตะต้องไม่ได้ ?”

“โกวเนี้ยไม่ต้องถลึงตามาใส่ข้าพเจ้า วาจานี้มิใช่เป็นข้าพเจ้ากล่าว”

“มิใช่ท่านเป็นผู้ใด ?”

“ยู่เล่าชิงแซ บู๊ลิ้มเม่งจู๊ยุคนี้ !”

“ฮา...ท่านตอนนี้พลันไปเชื่อฟังวาจามันแล้ว ?”

“อืมม์”

จูลุ่ยยี้กระโดดโลดเต้นส่งเสียงดัง ๆ

“เอี้ยจื้อกัง เราถามท่าน ท่านเป็นมิตรสหายของพวกเรา หรือเป็นเขี้ยวเล็บสุนัขของยู่ปังเฮาะกันแน่ ?”

เอี้ยจื้อกังส่งเสียงอ้อยอิ่ง

“เป็นมิตรสหายพวกท่าน มีคุณประโยชน์ใดกัน ?”

“ย่อมมีมากมาย”

“โกวเนี้ยลองยกตัวอย่างสักอย่างสองอย่างฟังดู”

จูลุ่ยยิ้งุนงงวูบจึงกล่าว

“คุณประโยชน์มากมายยิ่งนัก ช่วงเวลาสั้นบ่งบอกไม่หมดสิ้นดอก”

“หากโกวเนี้ยบอกไม่ออก มิสู้ให้ข้าพเจ้าบอกแทนท่านเถิด”

มันกล่าวพลางกางนิ้วออกงอนับ

“คุณประโยชน์ประการแรก พวกท่านพอจะช่วยข้าพเจ้าดื่มสรากินอาหาร คุณประโยชน์ประการสอง หากข้าพเจ้าเงียบเหงาไร้งานทำ พอไปช่วยพวกท่านได้ คุณประโยชน์ประการสาม...ฮา ฮา มีคุณประโยชน์มากมายเกินไปจริง ๆ ช่วงเวลาสั้น ยากจะกล่าวให้หมดสิ้นจริง ๆ เพียงแต่ว่า คุณประโยชน์เยี่ยงนี้ ข้าพเจ้ายังคงยินยอม ไม่ให้มีสักประการจะถูกต้องกว่า”

จูลุ่ยยิ้โพล่งสวนคำ

“อย่างนั้น ท่านยอมรับว่าท่านเป็นเขี้ยวเล็บสุนัขของยู่ปังเฮาะแล้ว ?”

“ข้าพเจ้าเป็นคนมีความสุขสมบูรณ์ดี เหตุใดต้องเป็นเขี้ยวเล็บสุนัขด้วย ?”

“อย่างนั้น ท่านมีความหมายเยี่ยงไรกันแน่ ?”

“ข้าพเจ้าคือข้าพเจ้า ทังไม่เป็นมิตรสหายของผู้อื่นใด และไม่เป็นเขี้ยวเล็บสุนัข ของผู้ใดทั้งสิ้น ข้าพเจ้ากระทำไปตามความพอใจของข้าพเจ้าเพียงผู้เดียว”

“มิว่าเรื่องราวใดมีคุณประโยชน์ต่อท่าน ท่านก็กระทำเรื่องราวนั้นใช่หรือไม่ ?”

เอี้ยจื้อกังปรบมือกล่าว

“ไม่ผิดแม้แต่น้อย คำพูดของโกวเนี้ยซึ้งถึงก้นบึ้งหัวใจข้าพเจ้าจริง ๆ”

จูลุ่ยยี้ถูกกระตุ้นโทสะจนคอแข็งไม่อาจส่งเสียงได้อีกแล้ว ขณะเวลานั้นเอง พลันมีเสียงล้อรถแว่วมาแต่ไกล

เอี้ยจื้อกังกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“ข้าพเจ้าแม้ไม่มีมิตรสหาย แต่อาคันตุกะกลับมีไม่น้อย”

ปากมันว่ากล่าวร่างพลันพุ่งออกไป หมุนเพียงรอบเดียวก็ได้เตะซากศพทั้งสาม กระเด็นออกนอกลานบ้าน คำพูดประโยคนั้นมิทันกล่าวจบ ร่างมันก็ได้กลับมานั่ง ในเก้าอี้ตัวเดิมแล้ว คล้ายดั่งมิเคยเคลื่อนไหวมาเลยก็ปาน !

จูลุ่ยยี้แค่นหัวร่อกล่าว

“หรือเป็นคนส่งของขวัญอีกแล้ว ?...แต่เสียดายที่ท่านคล้ายไน้มา (แม่นม)

อุ้มทารก ผลที่สุดยังคงเป็นของผู้อื่นอยู่นั่นเอง”

นางยืนอยู่ที่ปากประตูตลอดมา ตอนนี้เห็นคนผู้หนึ่งเข็นรถล้อเดียวเดินตามทางภูเขาอันขรุขระคดเคี้ยวเข้ามา บนรถมีหีบผูกอยู่สองใบจริง ๆ ผู้เข็นรถมีแขนเพียงข้างเดียวเท่านั้น แต่เข็นรถล้อเดียวได้ราบเรียบไม่โคลงเคลง และยังมีฝีเท้ารวดเร็วอย่างยิ่งอีกด้วย

บทที่ 70

ในประกายอาวุธ

จูลุ่ยยี้ตอนนั้นได้เห็นคนแขนเดียวกำลังเข็นรถล้อเดียวเข้ามา บนรถผูกหีบอยู่สองใบ นางจึงจับตามองแน่วนิ่ง

พลันได้ยินทิฮวยเนี้ยหัวร่อคิกคักเบา ๆ จูลุ่ยยี้จึงหันไปถลึงตาถาม

“ท่านเบิกบานใจในเรื่องใดกัน ?”

เอี้ยจื้อกังตอบแทน

“ได้ตัวผู้เยี่ยงข้าพเจ้า นางไม่เบิกบานใจ ผู้ใดเบิกบานใจกัน ?”

จูลุ่ยยี้แค่นเสียงดังเฮอะจึงกล่าว

“เราเห็นว่า นางเบิกบานใจเร็วเกินไปบ้างแล้ว”

ทิฮวยเนี้ยกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“ข้าพเจ้าเพียงรู้สึกน่าหัวร่อ”

“มีเรื่องใดน่าหัวร่อ ?”

“กังน้ำจไต้เฮี้ยบเฮ่งโหวเล้าที่ยิ่งใหญ่ บัดนี้ถึงกับกลายเป็นสารถีเข็นรถแล้ว มิใช่น่าหัวร่อหรือไร ?”

เอี้ยจื้อกังกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“มันเพียงกระทำความดีความชอบเพื่อถ่ายโทษดอก”

“ทำความดีถ่ายโทษ ?”

เอี้ยจื้อกังเบะปากตอบทิฮวยเนี้ย

“มันหลับตาประโคมโหมความเก่งกล้า แต่กระทั่งทั่งเง็กน้อยยังคุมไม่อยู่ เราความจริงควรตัดแขนอีกข้างหนึ่งของมันทิ้งด้วยจึงสาสม”

ตอนนั้น รถล้อเดียวได้เข็นเข้ามาในรั้วไม้ไผ่แล้ว เฮ่งโหวเล้าแลเห็นจูลุ่ยยี้กับยู่ป้วยหยกในกระท่อมเช่นกัน หน้ามันแปรเปลี่ยนไปวูบหนึ่ง แต่รีบแย้มยิ้มขึ้นกล่าว

“คิดมิถึง ยู่กงจื้อก็อยู่ที่นี้ ยินดีที่ได้พบยินดีที่ได้พบ”

ทิฮวยเนี้ยแย้มยิ้มจนหยาดเยิ้ม

“ท่านเพียงรู้จักยู่กงจื้อเท่านั้น ไม่รู้จักเราแล้ว ?”

เฮ่งโหวเล้าก้าวเท้าเข้าประต พอเหลือบเห็นหน้าทิฮวยเนี้ย เท้าข้างนั้นพลันหดกลับไปทันที ใบหน้าก็แปรเปลี่ยนเป็นเขียวคล้ำ แผดเสียงแหบแห้ง

“ค้วงฮวยซาเนี่ยจื้อ !”

ทิฮวยเนี้ยกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“ความทรงจำของท่านกลับไม่เลวนัก”

เฮ่งโหวเล้ามองดูแขนเสื้อที่ว่างเปล่าของมันแล้วแสยะยิ้มกล่าวว่า

“คุณประโยชน์ที่โกวเนี้ยมอบแก่เรา ชั่วชีวิตนี้ของเราไม่มีทางลืมไปได้”

ทิฮวยเนี้ยหัวร่อพลางกล่าว

“เราตอนนี้มิใช่โกวเนี้ยแล้ว เป็นฮหยิน !”

เฮ่งโหวเล้าเหลียวมองมาที่ยู่ป้วยหยกแว่บหนึ่ง

“ยู่ฮูหยิน ?”

ทิฮวยเนี้ยสั่นศีรษะปฏิเสธ เอี้ยจื้อกังจึงกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“มิใช่ยู่ฮูหยิน เป็นเอี้ยฮูหยิน !”

ดวงตาเฮ่งโหวเล้าเบิ่งโพลงจนแทบถลน อึ้งเป็นครู่ใหญ่ พลันน้อมกายกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“ขอแสดงความยินดี ขอแสดงความยินดี เอี้ยกงจื้อไฉนไม่เชิญพวกเรามาดื่มสุรามงคลสักจอก”

เอี้ยจื้อกังกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“สุรามงคลเพิ่งดื่มหมดสิ้นเมื่อครู่นี่เอง ตอนนี้เหลือแต่ชี่โครงเปรี้ยวหวานจานเดียวเท่านั้น หากท่านไม่รังเกียจว่าชาเย็นเกินไป กล้อมแกล้มดื่มตามมีตามเกิดสักจอกก็ได้”

มันถึงกับเดินไปหยิบถ้วยชามตะเกียบออกมาวางบนโต๊ะอีกชุดหนึ่ง

หากถ้วยชามตะเกียบนี้ถูกทิฮวยเนี้ยแตะต้อง เฮ่งโหวเล้าน่ากลัวอย่างไรก็มิกล้า

ทดลอง แต่เมื่อเป็นเอี้ยจื้อกังหยิบกับมือ เฮ่งโหวเล้ามิเพียงไม่มีทีท่าหวาดระแวงเท่านั้น ยังคล้ายแตกตื่นไปกับเกียรตินี้อีกด้วย ทางหนึ่งเอ่ยปากขอบคุณตลอดเวลา ทางหนึ่งทรุดกายนั่งพลางกล่าว

"ชี่โครงเปรี้ยวหวานโอชะที่สุด อาหารโอชะเพียงจานเดียวก็พอแก่ใจแล้ว ข้าพเจ้าขอเสียมารยาทไม่เกรงใจ..."

จูลุ่ยยี้ความจริงยังกลัวมันไม่หลงกล มิคาด มันถึงกับยกตะเกียบได้ก็คีบใส่ปาก โดยไม่มีทีท่าระมัดระวัง จูลุ่ยยี้จึงทั้งตื่นเต้นยินดี ทั้งประหลาดสงสัย

เฮ่งโหวเล้านับเป็นจิ้งจอกเฒ่าได้แล้ว เมื่อเห็นสภาพเหตุการณ์ มันความจริงจะมากจะน้อยก็ควรระมัดระวังไว้บ้างจึงถูกต้อง บัดนี้มันกลับมีความเชื่อถือเอี้ยจื้อกังถึงปานนี้ แสดงให้เห็น พันธะระหว่างเอี้ยจื้อกังกับยู่ปังเฮาะต้องเหนือธรรมดา ยู่ปังเฮาะจะต้องเคยสั่งเสียพวกมันให้เชื่อฟังคำสั่งเอี้ยจื้อกังในทุกเรื่องราวโดยเคร่งครัดเป็นแน่

ยู่ปังเฮาะยิ่งเป็นคนสุขุมลึกซึ้ง กลอกกลิ้งเจ้าเล่ห์กว่าเฮ่งโหวเล้าหลายเท่านัก ในเมื่อมันยินยอมเชื่อถือเอี้ยจื้อกังปานนี้ ย่อมต้องมีสาเหตุอยู่ แต่ทว่าพฤติการณ์ของเอี้ยจื้อกัง กลับบัดเดี๋ยวดีงามบัดเดี๋ยวชั่วร้าย จนผู้คนยากจะหยั่งคำนวณได้ บัดนี้ถึงกับกระทั่งเฮ่งโหวเล้ายังคิดใช้ยาพิษปลิดชีวิตมัน ที่มันกระทำเยี่ยงนี้เป็นเพราะสาเหตุใดกันแน่ ?

มันกับยู่ปังเฮาะมีความสัมพันธ์ใดกันแน่ ?

ยู่ปังเฮาะเหตุใดจึงเชื่อถือมันถึงปานนี้ ?

จูลุ่ยยี้ยิ่งคิดยิ่งคลางแคลงสงสัย ยิ่งคิดยิ่งรู้สึกอัศจรรย์ใจ

ตอนนั้น ได้ยินเอี้ยจื้อกังกล่าวขึ้น

"หีบที่ท่านนำมา ไม่ผิดกระมัง ?"

เฮ่งโหวเล้าตอบอย่างยิ้มแย้ม

"กงจื้อโปรดวางใจ ข้าพเจ้าผิดไปครั้ง ไหนเลยจะกล้าผิดอีก"

ดื่มสุราอึกหนึ่งแล้วจึงกล่าวต่อไป

"ข้าพเจ้าปฏิบัติตามคำสั่งกงจื้อ ไปพบไฮ้กงจื้อในที่นั้น ไฮ้กงจื้อก็มอบหีบนี้แก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้ามิได้ดูแม้สักแว่บหนึ่ง ก็รีบเร่งรุดมาโดยด่วน"

"ไฮ้กงจื้อมิได้บอกข่าวคราวใดฝากท่านมาให้ข้าพเจ้า ?"

"ไฮ้กงจื้อบอกว่า ท่านพลันพบเห็นคนมีพฤติการณ์น่าสงสัยผู้หนึ่ง จะต้องไปสืบเสาะให้กระจ่างแก่ใจ ดังนั้นในหลายวันนี้ น่ากลัวไม่อาจมาพบกับเอี้ยกงจื้อได้"

เอี้ยจื้อกังขมวดคิ้วครุ่นคิดครู่หนึ่ง พลันกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ท่านกระทำเรื่องคราวนี้ยังนับว่าเพียบพร้อมสมบูรณ์น่าพอใจอยู่ หากมีเรื่องราวใดจะสั่งเสีย มอบหมายให้แก่ข้าพเจ้ามาก็ได้"

รอยยิ้มบนใบหน้าเฮ่งโหวเล้าซาค้างทันที ร้องเสียงแหบแห้ง

"สั่งเสีย ?!"

เอี้ยจื้อกังส่งเสียงราบเรียบ

"ท่านกลืนกินยาพิษของเซียวฮุ้นเก็งไปแล้ว หรือยังคิดรอดชีวิตได้ ?"

เฮ่งโหวเล้าสะท้านขึ้นเฮือกใหญ่ จอกสุราและตะเกียบในมือร่วงหล่นลงไปหมดสิ้น ส่งเสียงสะท้าน

"กง...กงจื้อ...ล้อเล่นกระมัง ?"

เอี้ยจื้อกังหน้าเครียดทันที ส่งเสียงเย็นชา

"ผู้ใดไปล้อเล่นกับท่าน ?"

เฮ่งโหวเล้าตัวสั่นงันงกหน้าเผือดขาวราวซากศพ พลันเตะโต๊ะปลิวกระเด็นแล้วแผดร้อง

"เม่งจู๊เชื่อถือท่านสนิทใจ แต่ท่าน...ท่าน..."

คอหอยของมันคล้ายถูกเค้นไว้แนบแน่น ไม่อาจส่งเสียงอีกแล้ว แต่พลันสะบัดฝ่ามือฟาดเข้าใส่จูลุ่ยยี้อย่างไม่คาดหมาย

เนื่องเพราะมันเข้าใจ มันไม่มีทางต้านทานฝีมือเอี้ยจื้อกังเด็ดขาด ดังนั้นจึงเบนเป้ามาที่จูลุ่ยยี้ สมกับคำ 'กระวนกระวายหมายเสี่ยงชีวิต' ก่อนตายก็ต้องลากคนไปเป็นเพื่อนสักผู้หนึ่งให้ได้

ตาของมันเบิ่งจ้องเอี้ยจื้อกังตลอดมา ผู้อื่นยิ่งนึกไม่ถึงว่ามันจะพลันลงมือจู่โจมจูลุ่ยยี้ ฝ่ามือนี้ของมันทั้งรวดเร็วทั้งดุดัน อำมหิตจนคิดมิถึง

จูลุ่ยยี้อย่างไรก็ไม่มีประสบการณ์ในวงพวกนักเลง ยามตระหนกตกใจมิทันหลบหลีกพ้น ยู่ป้วยหยกก็ถลันปราดเข้ามา สะบัดมือฟาดปะทะแขนข้างเดียวของเฮ่งโหวเล้า

เสียงระเบิดดังสนั่นหวั่นไหว เมื่อสองฝ่ามือสัมผัสกันถนัดถนี่ ร่างเฮ่งโหวเล้าถึงกับถูกกระแทกจนปลิวกระเด็นไป รอจนร่วงหล่นลงมา พิษก็ได้กำเริบแล้ว ใบหน้ากลายเป็นสีเงินแวววาว ราวกับโรยผงเงินเข้าใส่หน้าอีกชั้นหนึ่งก็ปาน

เอี้ยจื้อกังชำเลืองยู่ป้วยหยกแว่บหนึ่ง ยิ้มพลางกล่าวขึ้น

"ท่านความจริงคล้ายเกาทัณฑ์ที่พุ่งจนสุดแรงแล้ว นึกมิถึง ยังมีพลังภายใน

แกร่งกร้าวปานนี้ ดูท่าทีพวกเราประเมินท่านต่ำกว่าความจริงอยู่เสมอมา”

ทิฮวยเนี้ยกล่าวอย่างยิ้มแย้มบ้าง

“ท่านอย่าเห็นยู่กงจื้อมีทีท่าสุภาพนอบน้อม ความจริงแล้ว พลังมหาศาลแต่กำเนิดของท่าน ในวงพวกนักเลงยุคนี้ น่ากลัวไม่มีผู้ทัดเทียมได้ดอก”

ตอนนั้น จูลุ่ยยี้ได้เรียกขวัญกลับมาแล้ว นางรีบชิงกล่าว

“หีบที่มันส่งมานี้ เป็นข้าวของใดกันแน่ ?”

นางอัดวาจาประโยคนี้มานานเหลือเกินแล้ว ดังนั้นพอมีโอกาสก็รีบชิงถามทันที

เอี้ยจื้อกังหัวร่อพลางกล่าว

“ครั้งนี้หากข้าพเจ้ายังไม่เปิดหีบให้ท่านดู ท่านน่ากลัวไม่ยอมปล่อยข้าพเจ้าอีกแล้ว...”

กล่าวพลางเดินไปเปิดฝาหีบออกมา

เมื่อจูลุ่ยยี้เห็นคนในหีบ นางกรีดร้องด้วยความตระหนก ถึงกับยืนปากอ้าตาค้างตะลึงลานจนไม่อาจกล่าววาจาใดได้อีกแล้ว !

คนที่ถูกบรรจุอยู่ในหีบใบนี้ ถึงกับเป็นกีเล่งฮวง !!

ยู่ป้วยหยกมาตรว่าสะกดใจได้หนักแน่นเยือกเย็น ยังคงมีความตระหนกจนสะดุ้งขึ้นเฮือกหนึ่ง

แลเห็นกีเล่งฮวงตาปิดสนิทแน่น ใบหน้าเผือดขาว ถูกพันธนาการเป็นเปลาะ ๆ ยัดไว้ในหีบ จวบจนบัดนี้ยังสลบไสลไม่ได้สติอยู่

ปกตินางมีคำสั่งบงการบรรดายอดฝีมือราวเป็นข้าทาส คล้ายดั่งสามารถเล่นผู้คนชาวโลกอยู่ในอุ้งมือ ยู่ป้วยหยกอย่างไรก็คิดไม่ถึง นางจะตกอยู่ในสภาพเช่นนี้ได้

เอี้ยจื้อกังตาลุกวาวกล่าวถามขึ้น

“ยู่กงจื้อรู้จักนาง ?”

ยู่ป้วยหยกฝืนยิ้มผงกศีรษะ

“รู้จัก”

จูลุ่ยยี้ถอนใจกล่าว

“นางความจริงนัดหมายกับพวกเราไปพบกันที่ทั้งแกจึง ข้าพเจ้ากำลังรู้สึกสงสัยที่นางไฉนไม่เคยโผล่หน้าไปเลย ผู้ใดคาด นางกลายเป็นสารรูปเช่นนี้ไปแล้ว”

ยู่ป้วยหยกฝืนยิ้มกล่าว

“ด้วยภูมิปฏิภาณและวิชาฝีมือของนาง เฮ่งโหวเล้าต้องไม่มีทางต่อต้านนางแน่นอนเด็ดขาด ไฉนมาเป็น...”

เอี้ยจื้อกังสอดคำขึ้นกลางคัน

“หรือยู่กงจื้อเมื่อครู่มิได้ยิน หีบนี้เป็นไฮ้กงจื้ออีกผู้หนึ่งมอบแก่มันนำมา ?”

จูลุ่ยยี้กลอกตาไปมา พลันโพล่งขึ้น

“ไฮ้กงจื้อ หรือที่ท่านหมายคือไฮ้ตังแช ?”

เอี้ยจื้อกังคล้ายมีความตื่นเต้นสงสัย ร้องบ้าง

“ท่านก็รู้จักไฮ้ตังแช ?”

“เรายอ่มรู้จัก แต่ท่านไฉนจึงรู้จักมันด้วย ?”

เอี้ยจื้อกังกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“ข้าพเจ้ารู้จักมันตั้งแต่หนึ่งขวบแล้ว”

จูลุ่ยยี้ร้องด้วยความตื่นเต้นสงสัย

“รู้จักตั้งแต่หนึ่งขวบ หรือพวกท่านเป็น...”

“มันคือชือเฮียข้าพเจ้า”

จูลุ่ยยี้งุนงงไปครู่หนึ่ง จึงกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“มิน่าเล่า ท่านทั้งสองจึงมีนิสัยคล้ายคลึงกัน ต่างคล้ายมีนัยน์ตางอกอยู่กลางขม่อม (หยิ่งยโส) ที่แท้พวกท่านถึงกับออกจากรังเดียวกัน...”

นางหัวร่อคิกคักที่ได้มีโอกาสเหน็บแนมฝ่ายตรงข้ามอย่างสาสมใจ ตอนนั้นยู่ป้วยหยกถอนหายใจกล่าว

“พลังฝีมือไฮ้เฮียข้าพเจ้าเคยเห็นมา นี่ก็ไม่อาจตำหนิโกวเนี้ยที่มิอาจต้านทานฝีมือได้ แต่สองท่านกับกีโกวเนี้ยผู้นี้ มีเรื่องพิพาทบาดหมางใดกัน ?”

เอี้ยจื้อกังส่ายหน้าตอบ

“ไม่มีพิพาทบาดหมางใด ๆ ทั้งสิ้น เพียงแต่ยู่ปังเฮาะต้องการส่งนางคืนกลับไปตึกฆ่าคน”

จูลุ่ยยี้โพล่งด้วยความตื่นเต้น

“หรือบุคคลเช่นไฮ้ตังแช ก็กลายเป็นเขี้ยวเล็บสุนัขของยู่ปังเฮาะด้วย ?”

เอี้ยจื้อกังกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“ในเมื่อถูกเลี้ยงอยู่ในรังเดียวกัน ย่อมมีความคิดเห็นเป็นเช่นกัน”

“ในเมื่อพวกท่านอยู่ในโอวาทยู่ปังเฮาะถึงปานนี้ เหตุใดจึงฆ่าพวกเฮ่งโหวเล้าเสีย ?”

“นั่นเนื่องเพราะข้าพเจ้าพอใจ”

คำพูดนี้เพิ่งขาดหาย ใบหน้าพลันแปรเปลี่ยนไป ตวาดเบา ๆ

“ผู้ใดกัน ?”

จนวาจานี้ของมันจบคำ จูลุ่ยยี้จึงได้ยินเสียงชายเสื้อปะทะอากาศจากไกลเป็นใกล้ พุ่งปราดเข้ามาด้วยระดับความไวอย่างยิ่ง ขณะจูลุ่ยยี้กำลังตื่นเต้นสงสัยวิชาตัวเบาที่สูงส่งเยี่ยมยอดของผู้มาอยู่นั้น พลันมีเสียงโครมดังสนั่น คนผู้หนึ่งกระแทกหน้าต่างพังทลายพุ่งปราดเข้ามาในห้อง...นั่นคือไฮ้ตังแช !

จูลุ่ยยี้ทั้งตระหนกทั้งยินดี ทักทายอย่างยิ้มแย้ม

“กล่าวถึงโจโฉโจโฉก็มา ท่าน...”

วาจานางพลันชะงักลงกลางคัน เนื่องเพราะจวบจนบัดนี้นางจึงพบเห็น เสื้อดำของไฮ้ตังแชมีคราบโลหิตติดอยู่มากหลาย แต่ใบหน้ากลับซีดขาวไม่มีสีเลือดสักน้อยนิด

เอี้ยจื้อกังก็มิส่งเสียงกระไร รีบฉีกอกเสื้อของไฮ้ตังแชออกมา แลเห็นในร่างมีโลหิตเกรอะกรังมากกว่า แผลใหญ่ ๆ เล็ก ๆ อย่างน้อยต้องมีถึงสิบเจ็ดสิบแปดแผล !

ไฮ้ตังแชมีพลังฝีมือสูงส่งระดับใด ยู่ป้วยหยกกับจูลุ่ยยี้ต่างรู้กระจ่างใจ แต่ตอนนี้กระทั่งมันยังบาดเจ็บสาหัสปานนี้ จูลุ่ยยี้นับว่าไม่มีทางเชื่อถือเลยจริง ๆ

เอี้ยจื้อกังอดตื่นตระหนกจนหน้าเปลี่ยนสีมิได้ ร้องเสียงหนัก ๆ

“เป็นพวกเหล่าใดลงมือ ?”

มันไม่ถามเป็นผู้ใดลงมือ แต่ถามเป็นพวก ‘เหล่าใด’ ลงมือ นั่นเนื่องเพราะมันเชื่อแน่ หากลำพังตัวคนเดียว ไม่มีผู้ใดสามารถทำอันตรายไฮ้ตังแชได้เด็ดขาด

ไฮ้ตังแชกำหมัดกัดฟันแนบแน่น เค้นเสียงได้คำเดียว

“คือ...”

ริมฝีปากของมันแม้เคลื่อนไหวอยู่ แต่เสียงกลับไม่ดังออกมา

เอี้ยจื้อกังโพล่งขึ้น

“ผู้ใด ? ผู้ใดกัน ?!”

ริมฝีปากไฮ้ตังแชเคลื่อนไหวอีกสองครั้งก็ล้มฮวบลงกับพื้นไป เนื่องจากมันบาดเจ็บสาหัสจนไม่อาจทนทานอยู่นานแล้ว ล้วนอาศัยสัญชาตญาณรักชีวิต กระตุ้นกำลังขุมสุดท้ายกระจายออกจากร่าง จึงสามารถกัดฟันหนีจนถึงที่นี้ ตอนนี้เมื่อพลันพบเห็นญาติมิตรสนิทจิตใจที่เกร็งอยู่ก็ผ่อนคลาย ไหนเลยยังจะยืนหยัดต่อไปได้อีก

ทิฮวยเนี้ยรีบปราดเข้าประคองขึ้นนั่งบนเก้าอี้ ตรวจดูอาการบาดเจ็บอย่างเร่งร้อน

แต่เอี้ยจื้อกังกลับยืนชืมเชาอยู่ในที่เดิม เป็นเวลาครู่หนึ่ง พลันขยี้เท้ากล่าวขึ้น

“มิว่าเป็นผู้ใดทำอันตรายมัน ต่อให้หนีไปจนถึงขอบฟ้า เราก็ต้องไล่ล่าพวกมันกลับมา”

พลันมีคนผู้หนึ่งกล่าวขึ้น

"เรามาแล้ว ไยต้องไปไล่ตาม ?"

เป็นเสียงที่ทั้งไม่ยะเยียบเย็นชาอย่างยิ่ง และไม่แหลมเล็กกระไร แต่ฟังแล้วกลับระคายใจจนตะครั่นตะครอ นั่นเนื่องเพราะมิว่าผู้ใดกล่าววาจา จะมากจะน้อยก็มีเสียงสูงต่ำเร็วช้า แต่คนผู้นี้กล่าววาจา ทุกถ้อยคำราบเรียบสม่ำเสมอไม่เร็วไม่ช้า คล้ายดั่งเป็นน้ำหยดลงจากกา เป็นเสียงโดดเดี่ยวอ้างว้างจนอึดอัดบอกมิถูก

ในเสียงกล่าว มีคนอีกผู้หนึ่งปรากฏขึ้นที่ปากประตูแล้ว !

คนผู้นี้มีสารรูปที่ทั้งไม่ขี้ริ้วอัปลักษณ์นัก และมิใช่โหดเหี้ยมอำมหิตนัก ยิ่งไม่มีส่วนสัดใดพิการ แต่มิทราบเป็นอย่างไร ผู้ใดพอเห็นแว่บแรก ก็ต้องรู้สึกเย็นวาบไปทั้งกาย

ขนคิ้วของมันดกหนายิ่ง นัยน์ตากลมใหญ่ยิ่ง กระทั่งยังพอกล่าวมีความงามสง่าไม่น้อย มุมปากยังมีรอยยิ้มอยู่เล็กน้อย มองผาด ๆ ยังเป็นรอยยิ้มที่มีเสน่ห์ไม่น้อย

แต่เมื่อพิจารณาโดยละเอียด ตลอดร่างของมันไม่มีรอยยิ้มอยู่เลยสักน้อยนิด ประกายตายิ่งกระด้างเย็นชา รอยยิ้มนี้คล้ายดังเป็นผู้คนใช้มีดสลักเอาไว้ก็ปาน ดังนั้นมันในยามขุ่นแค้นก็ยิ้ม โศกเศร้าก็ยิ้ม ตอนฆ่าคนก็ยิ้ม ตอนรับทานอาหารก็ยิ้ม กระทั่งยามหลับยังแย้มยิ้มอยู่ !

รอยยิ้มนี้ ไม่อาจลบล้างความชั่วร้ายได้แม้สักน้อยนิด !

มันสวมอาภรณ์รัดกุมสีดำ ตัดเย็บได้เหมาะสมกับร่างอย่างยิ่ง แต่ที่เอวกลับมีแพรแดงฉานปานโลหิตผูกรัดไว้ บนแพรเสียบดาบงอนราวเดือนดวงเสี้ยวเล่มหนึ่ง ด้ามดาบก็มีแพรแดงผูกไว้ แต่ตัวดาบเป็นสีดำราวกับหมึก

เอี้ยจื้อกังแม้ตระหนกขึ้นเฮือกหนึ่ง แต่ข่มไว้ได้ในบัดดล เบิ่งตากล่าว

"เป็นฝีมืออำมหิตของท่าน ?"

คนผู้นั้นยิ้มพลางกล่าว

"ใช่ ซือเฮียของท่านถูกเล้งกุ้ย (ปิศาจศักดิ์สิทธิ์) ฆ่าเอง"

"เล้งกุ้ย ท่านคือเล้งกุ้ย ?"

"ใช่"

"ประเสริฐมาก เรียกผู้ช่วยเหลือของท่านมาให้พรักพร้อมเถิด"

"เล้งกุ้ยฆ่าคน ไม่ต้องมีผู้ช่วยเหลือ"

"อาศัยท่านเพียงผู้เดียว สามารถทำอันตรายมันได้ ?"

"เล้งกุ้ยผู้เดียวเท่านั้น"

วาจานี้พอกล่าวไป ทุกผู้คนต่างตระหนกเป็นยิ่งนัก คนผู้นี้ถึงกับสามารถทำอันตรายไฮ้ตังแชที่มีพลังฝีมือเยี่ยมยอดสูงส่ง อย่างนั้นความเลอเลิศในฝีมือของมันไยมิใช่ไม่อาจหยั่งคำนวณแล้ว ?!

จวบจนบัดนี้จูลุ่ยยี้จึงพบเห็น ความหนักแน่นเยือกเย็นของเอี้ยจื้อกัง มิใช่คนธรรมดาจะสามารถทัดเทียมได้จริง ๆ มันถึงกับยังคงมีสีหน้าเป็นปกติมิแปรเปลี่ยน กล่าวว่า

"ผู้ใดใช้ท่านมา ?"

"เล้งก้ยมาเอง"

"ท่านกับพวกเรามีความอาฆาตแค้นใด ?"

"เล้งกุ้ยไม่มีความอาฆาตแค้นกับพวกท่าน"

ยามมันกล่าววาจา เป็นต้องเรียกตัวเองว่า 'เล้งกุ้ย' ถึงกับมิเคยกล่าวคำ 'ข้าพเจ้า' เลย

เอี้ยจื้อกังตวาดขึ้น

"ท่านเป็นผู้ใดกันแน่ ?"

"ทีตี่ง่วนอึ้ง อูติ๋วฮ่งฮวง (ปฐมแห่งฟ้าดิน ทั้งโลกรกร้าง)"

นี่ความจริงเป็นสองประโยคแรกของเชยยี่บุ๊น (อักษรพันตัว...หนังสือที่มีอักษรพันตัว โดยเรียบเรียงให้เป็นประโยคที่มีความหมาย นักเรียนสมัยก่อนต้องเรียนประกอบ) มันพลันท่องสองประโยคของตำรานี้มา กล่าวได้ว่าตอบผิดคำถามจนห่างไกลยิ่ง แต่เอี้ยจื้อกังเมื่อได้ยินสองประโยคนี้ สีหน้าพลันแปรเปลี่ยนไปใหญ่หลวงยิ่ง

เล้งกุ้ยยิ้มพลางกล่าว

"เล้งกุ้ยปล่อยมันหนีกลับมา เพื่อต้องการตามมาฆ่าท่าน !"

กล่าววาจานี้จบ ร่างมันพลันขยับวูบ ดาบงอบนสายรัดเอวมิทราบมาอยู่ในมือมันตั้งแต่เมื่อใด และมิทราบดาบงอของมันมาถึงที่หน้าคอหอยเอี้ยจื้อกังตั้งแต่เมื่อใดด้วย !

ความรวดเร็วของดาบนี้ นับว่าผู้คนไม่มีทางหยั่งคำนวณได้เลย !

ทิฮวยเนี้ยอดมิได้ต้องกรีดร้องด้วยความตระหนกขึ้นแล้ว

ในเสียงกรีดร้อง มีเสียงเปรื่องดังสนั่นสดใส เสียงกระหึ่มดังตามติดมาจนแก้วหูทุกผู้คนสั่นระริก

ในมือเอี้ยจื้อกังมิทราบไปมีกระบี่สั้นยาวไม่ถึงสองเชียะอีกเล่มหนึ่งตั้งแต่เมื่อใด กระบี่สั้นนี้มิทราบยกขึ้นกันดาบงอของเล้งกุ้ยตั้งแต่เมื่อใดด้วย !

ความรวดเร็วของกระบี่นี้ ก็เป็นที่ผู้คนไม่อาจหยั่งคำนวณเช่นกัน !

พริบตานั้น ประกายดาบสีดำวูบวาบดุจดั่งเมฆดำหย่อมใหญ่ ม้วนเข้าใส่เอี้ยจื้อกังอย่างหักโหมดุดัน ในหมู่เมฆดำกลับมีสายฟ้าแลบแปลบปลาบอยู่บ่อยครั้ง ตีโต้เข้าใส่เล้งกุ้ยด้วยความแคล่วคล่องว่องไว

มาตรแม้นประกายดาบแผ่กว้างราวเมฆหย่อมใหญ่ ประกายกระบี่แฉลบแปลบปลาบดุจสายฟ้า แต่เท้าทั้งสองกลับแน่วนิ่งมิเคลื่อนไหวสักน้อยนิด และมิได้ยินเสียงอาวุธกระทบกันอีกด้วย !

หากคนธรรมดาได้เห็น ต้องเข้าใจทั้งสองกำลังกรีดกรายอาวุธอวดโอ่ต่อหน้าฝ่ายตรงข้าม โดยไม่มีจิตเจตนาทำอันตรายผู้คนเลย แต่ยู่ป้วยหยกกลับดูออก อันตรายที่ดุดันรุนแรงของการต่อสู้คราวนี้ นอกจากผู้อยู่ในวงแล้ว น่ากลัวไม่มีผู้ใดคาดคำนวณถูกต้องได้ !

ทั้งสองห่างจากกันไม่ถึงห้าเชียะ ด้วยดาบกระบี่ของทั้งสอง มิว่าเป็นกระบวนท่าใดต่างสามารถทิ่มทะลวงฝ่ายตรงข้ามให้เป็นโพรงได้ง่ายดาย แต่พาลแทงไม่ถูกฝ่ายตรงข้ามอยู่นั่นเอง

ที่ยิ่งประหลาดคือ เท้าทั้งสองต่างมิเคลื่อนจากที่แม้สักครึ่งนิ้ว จากนี้เป็นที่เห็นแต่ละกระบวนท่าของทั้งสองฝ่าย ต่างรวดเร็วจนไม่มีช่องว่างรอยโหว่ ขอเพียงช้าไปชั่ววูบก็ต้องหลั่งโลหิตสังเวยอาวุธทันที

จูลุ่ยยี้อดมิได้ต้องถามขึ้น

“ทั้งสองคนไฉนปักหลักยืนมิยอมเคลื่อนไหวเลย นับว่าน่ากระวนกระวายจนแทบตายแล้วจริง ๆ”

ยู่ป้วยหยกเพ่งตาเขม็งมองกล่าวช้า ๆ

“เนื่องเพราะการลงมือของทั้งสองต่างรวดเร็วดุจดั่งสายฟ้าแลบ ดาบของเล้งกุ้ยพอฟันมากระบี่เอี้ยจื้อกังก็ได้แทงย้อนไปใส่ เล้งกุ้ยมีแต่ต้องเปลี่ยนกระบวนท่ามาป้องกันตัวเอง และเป็นการปัดป้องพร้อมกับฉวยโอกาสตีโต้กลับไป ดั่งนั้นเองเอี้ยจื้อกังก็มีแต่ต้องเปลี่ยนกระบวนท่ามาป้องกันตัว ดังนั้นทั้งสองแม้เป็นไม้ตายเข้าสังหารทุกกระบวนท่า แต่ก็ไม่มีปัญญาทำอันตรายฝ่ายตรงข้ามได้”

จูลุ่ยยี้ร้องด้วยความตระหนก

“เช่นนี้เป็นว่า หากเอี้ยจื้อกังเปลี่ยนกระบวนท่าช้าไปชั่ววูบ ไยมิใช่ต้องถูกดาบฝ่ายตรงข้ามฟันใส่แล้ว ?”

ยู่ป้วยหยกเหลือบมองดูบาดแผลในตัวไฮ้ตังแซแล้วถอนใจกล่าว

“น่ากลัว ยังมิเพียงหนึ่งดาบเท่านั้น”

ควรทราบว่า ความรวดเร็วของเพลงดาบของเล้งกุ้ยนี้ ยิ่งกว่าประกายไฟแลบพุ่ง หากเอี้ยจื้อกังเปลี่ยนกระบวนท่าช้าไปชั่ววูบ ดาบงอของฝ่ายตรงข้ามก็จะฉวยโอกาสนั้น ฟันติดต่อตามกันโดยมิยอมออมรั้งแม้สักดาบเดียว

เมื่อเห็นรอยแผลในตัวไฮ้ตังแช นึกถึงความดับขันหวาดเสียวของการลงมือของทั้งสอง จูลุ่ยยี้ต้องตระหนกจนเหงื่อซึมออกชุ่มโชกกาย งุนงงเป็นครู่ใหญ่ จึงระบายลมจากปากแล้วกล่าว

"ตัวประหลาดนี้มาจากที่ใดกัน ? ไฉนจึงมีพลังฝีมือน่าตระหนกถึงปานนี้ ?"

ยู่ป้วยหยกถอนใจกล่าว

"จวบจนบัดนี้ข้าพเจ้าจึงทราบ ในความกว้างใหญ่ของแผ่นดิน มีเรื่องประหลาดพิสดารใด ๆ ได้ทั้งสิ้น"

จูลุ่ยยี้กระซิบเบา ๆ

"เอี้ยจื้อกังแม้มิใช่เป็นตัวดี แต่อย่างไรยังนับว่าเคยช่วยเหลือพวกเรามา พวกเราก็ช่วยมันอีกสักกำลังหนึ่งเป็นไร ?"

"ท่านก็คิดลงมือ ?"

จูลุ่ยยี้ลดเสียงแผ่วเบากว่าเดิม

"ในเมื่อตัวประหลาดนี้ยืนแน่วนิ่งไม่เคลื่อนไหว เพียงจับตาสนใจกระบี่ที่เบื้องหน้า พวกเราพอจะอ้อมไปด้านหลังของมัน ให้มันสักกระบวนท่าหนึ่ง มันย่อมไม่มีทางป้องกันได้รอบคอบรัดกุมเป็นแน่"

ยู่ป้วยหยกมิกล่าวกระไร แต่อ้อมไปที่ด้านหลังเล้งกุ้ย ก้มเก็บตะเกียบขึ้นข้างหนึ่ง ใช้วิชาซัดเกาทัณฑ์ มือพุ่งตะเกียบไปที่กลางหลังเล้งกุ้ยดั่งสายฟ้า

มีเสียงดังสดใสประหนึ่งเป็นมังกรคำรามขึ้นอีกครั้ง

เล้งกุ้ยกับเอี้ยจื้อกังมิทราบเปลี่ยนที่ไปตั้งแต่เมื่อใด กวาดตามองหาตะเกียบข้างที่ยู่ป้วยหยกซัดไปอีกครั้ง ถึงกับกลายเป็นเจ็ดท่อน ตรึงติดอยู่กับผนังดินทางด้านข้างไปแล้ว !

จูลุ่ยยี้ถึงกับดูไม่ออก ว่ามันฟันตะเกียบขาดไปด้วยวิธีใด ?!

ยู่ป้วยหยกเหลือบมองจูลุ่ยยี้แว่บหนึ่งแล้วถาม

"เป็นอย่างไร ?"

จูลุ่ยยี้ปากอ้าตาค้าง ตะลึงลานไปเนิ่นนานแล้ว

ในประกายดาบกระบี่ที่วูบวาบแวววับ แลเห็นสีหน้าเอี้ยจื้อกังยิ่งนานยิ่งเคร่งเครียด แต่ใบหน้าของเล้งกุ้ยยังคงมีรอยยิ้มน้อย ๆ ดั่งเดิม เป็นรอยยิ้มเฉกเช่นที่มันเพิ่ง

ก้าวเข้ามาในกระท่อม มิได้เปลี่ยนแปรเลยสักน้อยนิด

ยู่ป้วยหยกจับตามองออก หากทั้งสองต่อสู้กันสืบไป น่ากลัวเอี้ยจื้อกังต้องมีภัยมากกว่าโชคเป็นแน่แล้ว

หากคำนวณตามวิชาบู๊ ทั้งสองคู่คี่ก้ำกึ่งกันก็จริง แต่เมื่อลงมือต่อสู้กันนานไป สมาธิของเอี้ยจื้อกังยังย่อมต้องถูกก่อกวนจนรวนเรไปได้

มันมิว่ามีความเหี้ยมเกรียมหนักแน่นปานใด อย่างไรก็มิใช่เป็นคนตาย เมื่อนึกถึงชื่อเฮียของมันที่พลาดพลั้งบาดเจ็บสาหัส ภรรยามันที่มีวิชาฝีมืออ่อนด้อย หากตัวมันพ่ายแพ้ ผลที่จะเกิดต้องเลวร้ายจนมิกล้าคาดหมายเป็นแน่แท้

เพียงมันคิดถึงความข้อนี้ สมาธิมันก็ต้องรวนเรเป็นแน่นอน ขอเพียงเสียสมาธิชั่ววูบ การลงมือก็ต้องถูกกระทบกระเทือน ขอเพียงกระบวนท่ามันช้าสักเล็กน้อยก็ไม่มีทางเหนี่ยวรั้งช่วยเหลือได้อีกแล้ว

และเล้งกุ้ยนี้ ดูไปกลับคล้ายเป็นเพียงคราบสังขาร เป็นซากศพที่เดินได้เท่านั้น หากว่ามันก็รู้จักวิตกกังวลหวาดกลัวกระวนกระวาย นั่นเป็นเรื่องที่ไม่มีผู้ใดยอมเชื่อถือแน่นอน

น่ากลัวไฮ้ตังแชก็เป็นเพราะสาเหตุนี้ จึงบาดเจ็บในคมดาบของมันมา

พลันได้ยินเอี้ยจื้อกังถอนหายใจยาว พ่งตัวปราดขึ้นจากที่

แสดงว่าเอี้ยจื้อกังก็ดูออก ต่อสู้เยี่ยงนี้สืบไปไม่มีทางได้ชัย จึงคิดเปลี่ยนกระบวนท่าร่างรับมือใหม่

มิคาด ร่างเอี้ยจื้อกังพุ่งจากที่ เล้งกุ้ยก็พุ่งตามติดไปทันที ทั้งสองประมือกันกลางอากาศเจ็ดแปดกระบวนท่าเมื่อร่วงลงมา ยังคงเป็นยืนประจันหน้าในระยะไม่เกินห้าเชียะเช่นเดิม

เอี้ยจื้อกังเปลี่ยนกระบวนท่าใด ๆ ก็รู้สึกช้าเกินไป เนื่องเพราะเพลงดาบฝ่ายตรงข้ามรวดเร็วเหลือประมาณ มีแต่เห็นการจู่โจมก็ปัดป้องตีโต้ จู่โจมกลับไปในชั่วพริบตา จึงสามารถคลี่คลายอานุภาพอันดุร้ายของฝ่ายตรงข้ามได้

เอี้ยจื้อกังจึงไม่มีเวลาพอจะเปลี่ยนกระบวนท่าใด ๆ เลย

ตอนนี้ มิเพียงตัวเอี้ยจื้อกังเองเท่านั้น กระทั่งจูลุ่ยยี้ยังกระวนกระวายจนมีเหงื่อเย็นยะเยียบซึมออกมา ทิฮวยเนี้ยยิ่งหน้าเผือดขาวราวซากศพ ตัวสั่นระริกอยู่ไม่หยุดยั้ง

ยู่ป้วยหยกกลับพลันพุ่งออกจากประตูไป

จูลุ่ยยี้แม้แน่แก่ใจ ยู่ป้วยหยกต้องมิใช่คนเมื่อเห็นอันตรายแล้วหลบหนีเป็น

อันขาด แต่การที่ยู่ป้วยหยกพลันออกจากประตูไปในตอนนี้ จูลุ่ยยี้เองก็เดามิออกว่าเป็นเพราะสาเหตุใดกันแน่ ?

การต่อสู้ที่เบื้องหน้า แม้ดุเดือดเร้าใจไม่มีใดเปรียบปาน แต่หัวใจจูลุ่ยยี้กลับผูกพันอยู่ที่ตัวยู่ป้วยหยก แม้นับว่าเอี้ยจื้อกังกับเล้งกุ้ยมีเพลงดาบกระบี่ที่สามารถบังคับด้วยลมปราณ นางก็ไม่สนใจไปชื่นชมอีกแล้ว

โชคดีที่เป็นเวลาเพียงชั่วพริบตา ยู่ป้วยหยกก็ได้พุ่งกลับเข้ามาอีกครั้ง ในมือถึงกับมีต้นไม้ที่มีทั้งรากทั้งใบอีกต้นหนึ่งด้วย

เมื่อครึ่งปีก่อนตอนอยู่ชัวะนั้งจึง ย่ป้วยหยกเคยถอนเสาเก๋งออกเป็นอาวุธต่อสู้ ขู่ขวัญศิษย์ยอดฝีมือสำนักคุนลุ้นเตียมชังทั้งสิบกว่าคนจนหลีกหนีด้วยความหวาดหวั่น บัดนี้ยู่ป้วยหยกเมื่อเห็นเพลงดาบที่ทั้งพลิกแพลงทั้งรวดเร็วดั่งสายฟ้าของเล้งกุ้ย พลันได้คิดถึงคำใช้ 'หยาบพิชิตละเอียด' ขึ้นอีกครั้ง จึงรีบออกไปถอนต้นไม้ที่โตประมาณชามโคมมาทั้งรากทั้งใบ

จูลุ่ยยี้แม้ทราบว่ายู่ป้วยหยกมีพละกำลังกล้าแข็งยิ่ง แต่นึกไม่ถึง ในสภาพที่ระโหยโรยแรง ยังมีกำลังถอนต้นไม้ทั้งรากขึ้นมาได้ นางจึงตระหนกจนต้องตะลึงไปอีกครั้ง

ย่ป้วยหยกเดินพลางหักกิ่งใบของต้นไปพลาง พลันตวาดเสียงก้อง ฟาดต้นไม้เข้าใส่ด้านหลังเล้งกุ้ยอย่างหนักหน่วง

ห้องแม้กว้างใหญ่อย่างยิ่ง แต่ต้นไม้นี้เมื่อควงแล้วไหนเลยจะไม่กินบริเวณร่วมยี่สิบวา จึงมีเสียงเปรื่องปร่างติงตังและโครมครามอยู่ไม่ขาดหู ภาชนะเครื่องใช้ในห้องต่างถูกกวาดจนกระจัดกระจายไปหมดสิ้น

เล้งกุ้ยเมื่อได้ยินเสียงพลังลม ดาบงอของมันพลันพุ่งออกจากสีข้าง ฟันใส่ด้านหลังดาบหนึ่งอย่างไม่คาดหมาย กระบวนท่าของดาบนี้พุ่งออกมาในส่วนสัดที่พิสดารอย่างยิ่ง จนผู้คนไม่อาจหยั่งคำนวณจริง ๆ

แต่จนใจที่มันฟันกลับมาครานี้ มิใช่เป็นตะเกียบข้างหนึ่งเมื่อครู่ แต่เป็นต้นไม้ต้นหนึ่ง !

เล้งกุ้ยแม้มีกำลังภายในน่าขวัญเสีย แต่คิดจะใช้ดาบงอเล่มเล็ก ๆ มาฟันต้นไม้ให้ขาดสะบั้น กลับไม่อาจเป็นไปได้ดั่งหวัง

ได้ยินเสียงฉับดังสนั่น ดาบงอฟันไปบนลำต้นไม้ ดาบถูกตรึงเข้าไปในลำต้นแนบแน่น ขณะเวลานั้นเอง กระบี่สั้นของเอี้ยจื้อกังได้แทงทะลวงมาแล้ว เสียงฉับฉับดังไม่ขาดหู พริบตานั้น ในตัวเล้งกุ้ยทั้งหลังไหล่ ทรวงอก ท้องน้อย ถูกทะลวงแทง

ไม่ต่ำกว่าสิบเจ็ดสิบแปดกระบี่ โลหิตฉีดกระเซ็นออกมาทันที

ใบหน้าเล้งกุ้ยยังมีรอยยิ้มดั่งเดิม ยิ้มพลางกล่าวขึ้น

"แทงได้ประเสริฐ แทงได้ถูกต้อง แต่เสียดายที่เล้งกุ้ยไม่มีวันตายตลอดกาลนาน มิว่าผู้ใดก็ฆ่าเล้งกุ้ยไม่ตาย มิว่าผู้ใดก็ฆ่าไม่ตาย..."

ปากมันว่ากล่าววาจา มือได้ชักดาบงอกลับไปแล้ว พลันสะบัดข้อมือ แทงดาบย้อนเข้าใส่ทรวงอกของมัน จนดาบงอที่มีความยาวสามเชียะเศษ ถึงกับถูกแทงลึกถึงด้าม !

ปลายดาบแทงจากทรวงอกจนทะลออกไปกลางหลัง !

ใบหน้าเล้งกุ้ยไม่มีแววเจ็บปวดเลยแม้สักน้อยนิด ยังคงกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"หากพวกท่านยังไม่ไป เล้งกุ้ยจะมาแก้แค้นพวกท่านในบัดดล !"

วาจาปิศาจเยี่ยงนี้ แม้ไม่มีผู้ใดเชื่อถือ แต่เมื่อคนทั้งปวงเห็นมันถึงกับพลันฆ่าตัวตาย และสภาพการตายยังลี้ลับพิสดารปานนี้ จึงต่างบังเกิดความหวาดหวั่นจนขนลุกเกรียวทุกผู้คน

จวบจนบัดนี้ จูลุ่ยยี้จึงระบายลมจากปากยาว ๆ กล่าว

"คนผู้นี้ไม่เพียงมีเพลงดาบอาถรรพณ์เท่านั้น ตัวก็ยังอาถรรพณ์จนชั่วร้ายยิ่ง"

เอี้ยจื้อกังถอนหายใจกล่าว

"เพลงดาบอาถรรพณ์เยี่ยงนี้ ชนชาวบู๊ลิ้มที่สามารถรับมันได้สิบกระบวนท่าน่ากลัวต้องมีไม่เกินกว่าสิบคน"

จูลุ่ยยี้กล่าวไป

"แต่ท่านกลับฆ่ามันได้ ชนชาวบู๊ลิ้มที่สามารถรับท่านอยู่สิบกระบวนท่า ก็ต้องไม่เกินกว่าสิบคนแล้ว ?"

"กล่าวประเสริฐ"

จูลุ่ยยี้แค่นหัวร่อ กล่าว

"เพลงกระบี่ของท่านแม้สูงส่ง แต่เสียดายที่วันนี้หากมิใช่ยู่ป้วยหยก ชีวิตน้อย ๆ ของท่านน่ากลัวต้องไปรายงานกับพญายมแล้ว"

เอี้ยจื้อกังถึงกับไม่มีโทสะสักน้อยนิด กลับหัวร่อดังก้องพลางกล่าว

"เป็นเช่นนี้จริง ๆ ไม่ผิดแม้แต่น้อย"

พลันหันไปแย้มยิ้มให้ยู่ป้วยหยกแล้วกล่าวสืบต่อ

"ยู่เฮียเอยยู่เฮีย เมื่อข้าพเจ้าพบท่านครั้งแรกรู้สึกว่าท่านเพียงแต่เป็นหนุ่มหน้าขาวเท่านั้น เมื่อพบท่านครั้งที่สอง แม้มีความทรงจำดีกว่าเดิมบ้าง แต่ยังคง

รู้สึกว่าท่านไม่น่าหวั่นวิตก จวบจนบัดนี้ ข้าพเจ้าได้เห็นท่านลงมือครั้งที่สามแล้ว แต่ละครั้งที่ท่านลงมือ การประเมินของข้าพเจ้าที่มีต่อท่าน ก็ต้องสูงกว่าเดิมไปหลายส่วน วิชาฝีมือของท่านสูงส่งเพียงใดกันแน่ ? ตื้นลึกหนาบางเพียงใดแน่ ? จวบจนบัดนี้ข้าพเจ้ายังไม่มีปัญญาหยั่งคำนวณออก !"

ยู่ป้วยหยกกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"นี่เป็นการยกยอเกินความจริงของเอี้ยเฮีย หากข้าพเจ้าประมือกับเล้งกุ้ยผู้นี้ น่ากลัวไม่อาจรับมันเกินสิบกระบวนท่าเช่นกัน"

"ที่ท่านกล่าวอาจบางทีเป็นวาจาสัตย์จริง พลังฝีมือท่านตอนนี้อาจบางทีไม่กระไรนัก แต่ไม่เกินสามปีข้าพเจ้ากล้าประกัน พลังฝีมือท่านต้องไม่ด้อยกว่าข้าพเจ้าเด็ดขาด"

จูลุ่ยยี้กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ท่านไฉนพลันเกิดนอบน้อมถ่อมตัวขึ้นแล้ว ?"

เอี้ยจื้อกังกล่าวด้วยสีหน้าขึงขัง

"นี่มิใช่เกรงใจตามมารยาทเด็ดขาด และข้าพเจ้าก็ไม่ต้องยกยอมันอีกด้วย วิชาฝีมือของคนผู้หนึ่งสามารถสำเร็จถึงระดับใด ? ถูกระบุมาตั้งแต่กำเนิดแล้ว การคร่ำเคร่งฝึกปรือในตอนหลัง ไม่มีประโยชน์สำคัญเท่าใดนัก เฉกเช่นกับการเดินหมากรุกหรือวาดภาพ ต้องดูพรสวรรค์ของคนผู้นั้น มิเช่นนั้น แม้ฝึกไปจนตายก็ได้แต่เพียงคราบของมันโดยไม่อาจซึ้งถึงวิญญาณของมัน เป็นร้อยเป็นพันปีที่ผ่านอัจฉริยบุคคลเช่นดั่งขงเบ้ง เช่นดั่งเตียซำฮง ก็ต้องมิใช่มีเพียงคนสองคนเท่านั้น"

พลันหัวร่อเบา ๆ แล้วจึงกล่าวต่อ

"แต่มาตรว่าท่านมีอัจฉริยะสูงส่ง มีพรสวรรค์แต่กำเนิด ไม่คร่ำเคร่งฝึกปรือด้วยความมานะพยายาม ย่อมยังคงใช้ไม่ได้เช่นกัน"

จูลุ่ยยี้ยิ้มพลางกล่าว

"วาจาของท่านไฉนพลันมากมายขึ้นแล้ว หรือไม่กลัวเล้งกุ้ยกลับมาล้างแค้น ?"

"ฮาฮา ตัวของมันข้าพเจ้ายังไม่กลัว อย่าว่าแต่ภูตผี"

คนทั้งมวลแม้กำลังกล่าวสัพยอกกัน แต่สายตายังคงเหลือบมองไปยังซากศพเล้งกุ้ยโดยไม่รู้ตัว คล้ายดั่งกลัวว่าคนตายจะพลันกระโดดขึ้นมาแก้แค้นอีกก็ปาน

แต่พอสายตานี้เหลือบแลไป รอยยิ้มบนใบหน้าของทั้งมวลต่างชาค้างหมดสิ้นทันที !

ซากศพของเล้งกุ้ยถึงกับเริ่มเน่าเปื่อย กระทั่งกระดูกก็เริ่มละลายกลายเป็น

น้ำเลือดไปแล้ว !

ยู่ป้วยหยกนึกถึงสภาพที่เน่าละลายหายไปทีละน้อยท่ามกลางฝนห่าใหญ่ของ ‘เจี่ยเทียนเปียะ’ เจ้าสำนักเตียมชังตัวปลอมในวันนั้น เฉกเช่นกับเป็นตอนนี้ไม่ผิดเพี้ยน อดบังเกิดทั้งตื่นเต้นทั้งสงสัยขึ้นมิได้

ในเมื่อเจี่ยเทียนเปี่ยะผู้นั้นเป็นพวกเดียวกับยู่ปังเฮาะ เล้งกุ้ยตัวนี้ก็ควรเป็นพวกเดียวกับยู่ปังเฮาะ ไม่เช่นนั้นซากศพของทั้งสองไฉนจึงมีพิษชนิดเดียวกันทำลายให้เน่าเปื่อยจนสูญสลายได้ และยาพิษนี้ก็แสดงว่าพวกมันได้ซ่อนอยู่ตามซอกฟันไว้ก่อนแล้ว โดยเตรียมพร้อม หากถึงยามคับขันไม่มีทางรอด กัดให้แตกมาทำลายชีวิต เพื่อมิต้องถูกผู้อื่นพบเห็นเค้าหน้าและตำหนิในร่างกายอันเป็นความลับสุดยอดของพวกมัน

ในเมื่อเล้งกุ้ยเป็นพวกเดียวกับยู่ปังเฮาะ มันก็ควรเป็นคนเส้นทางเดียวกับเอี้ยจื้อกัง ตอนนี้ไฉนกลับคิดมาฆ่าเอี้ยจื้อกัง ? หรือยู่ปังเฮาะทราบแล้ว เอี้ยจื้อกังไม่จงรักภักดีต่อมัน ?

มิว่าเล้งกุ้ยก็ดี เอี้ยจื้อกังก็ดี ต่างมีพลังฝีมือที่สูงกว่ายู่ปังเฮาะมากมายนัก เหตุไฉนไม่ชิงตำแหน่งมันขึ้นครองแทน กลับยินยอมขายชีวิตกับมันเยี่ยงนี้ ?

ยู่ป้วยหยกแม้มีความคลางแคลงสงสัยใหญ่หลวงนัก แต่เนื่องจากสุขุมลึกซึ้งนึกถึงพฤติการณ์ที่ไม่อาจหยั่งคำนวณของเอี้ยจื้อกังแล้ว ก็ไม่ปรารถนาถามไถ่ให้มากความ

ขณะความคิดวูบขึ้นดั่งสายฟ้า เพียงส่งเสียงราบเรียบถามว่า

“คนผู้นี้เมื่อครู่พาลท่องคำที่ตี่ง่วนอึ้ง อูติ๋วฮ่งฮวงของเชยยี่บุ๊นออกมาสองประโยค มิทราบเอี้ยเฮียเข้าใจความหมายของสองคำนั้นหรือไม่ ?”

เอี้ยจื้อกังครุ่นคิดชั่วครู่จึงตอบ

“เรื่องนี้มิเพียงมีความเกี่ยวพันสำคัญยิ่งเท่านั้น ยัง...”

มิทันจบคำ พลันได้ยินคนผู้หนึ่งกล่าวขึ้น

“เล้งกุ้ยไม่มีวันตายตลอดกาลนาน ผู้ใดก็ฆ่าเล้งกุ้ยไม่ตาย เล้งกุ้ยตอนนี้กลับมาแก้แค้นแล้ว !”

เป็นกระแสเสียงราบเรียบสม่ำเสมอ ไม่เร็วไม่ช้า โดดเดี่ยวอัดอั้นอย่างบอกไม่ถูก !

ในเสียงกล่าว มีคนผู้หนึ่งปรากฏขึ้นที่ปากประตู

แลเห็นคนผู้นี้ใบหน้าขาวซีด คิ้วหนาตาโต มุมปากมีรอยยิ้มเล็กน้อย คล้าย

ใช้มีดสลักขึ้นมาก็ปาน บอกมิออกว่ากระด้างเย็นชาปานใด !

คนผู้นี้สวมเสื้อรัดกุมสีดำ ตัดเย็บได้เหมาะสมตัวอย่างยิ่ง ที่เอวมีสายแพรสีแดงฉานปานโลหิตรัดไว้ บนสายรัดเอวแพรเสียบดาบงอสีดำสนิทอยู่เล่มหนึ่ง

คนผู้นี้ถึงกับเป็นเล้งกุ้ย ! !

เหลียวมองดูซากศพเล้งกุ้ยบนพื้นอีกครา ปลาสนาการจนไม่หลงเหลือแล้ว !

หรือเล้งกุ้ยฆ่าไม่ตายได้จริง ๆ ? !

หรือมันตอนนี้ฟื้นคืนชีวิตมาล้างแค้นได้จริง ๆ ? !

ยู่ป้วยหยก เอี้ยจื้อกังแม้มีขวัญดีอย่างยิ่ง แต่พลันเห็นคนผู้นี้ปรากฏตัว ยังต้องรู้สึกขนลุกเกรียวทั้งร่าง จูลุ่ยยี้กับทิฮวยเนี้ย อย่างไรก็เป็นสตรีที่ขวัญอ่อนกว่า จึงตระหนกจนกรีดร้องพร้อมกันทั้งสองนาง

เอี้ยจื้อกังมิได้ส่งเสียงกระไรทั้งสิ้น ถลันปราดเข้าไปหา ควงกระบี่ดุจเป็นสายรุ้งจากฟ้า ทะลวงใส่คอหอยเล้งกุ้ยด้วยช่วงเวลาปานกะพริบตา กระบี่แรกพอทิ่มทะลวงเท้าได้สลับสามก้าว วกไปทางด้านซ้ายของเล้งกุ้ยอย่างว่องไว

เอี้ยจื้อกังกลัวจะช้ำรอยการต่อสู้เมื่อครู่ ดังนั้นรีบชิงลงมือจู่โจมก่อน และยังใช้กระบวนท่าที่พลิกแพลงที่สุด ท่าเท้าที่แคล่วคล่องว่องไวที่สุด เตรียมจะใช้การเคลื่อนไหวเข้าสยบความสงบ

มิคาด ร่างของเอี้ยจื้อกังไม่ทันเคลื่อนออกจากที่เดิม ดาบงอสีดำสนิทเล่มนั้นสลายกลายเป็นประกายหย่อมใหญ่ ในเสียงควับเคว้ียวสามครั้ง ดาบดำได้สกัดจู่โจมออกมาดุจดั่งคำนวณความเปลี่ยนแปรของเอี้ยจื้อกังได้อย่างแม่นยำ สกัดทางถอยของเอี้ยจื้อกังจนอับไปหมดสิ้น

หากเอี้ยจื้อกังยืนไม่เคลื่อนไหว สามดาบนี้จะไม่มีทางสัมผัสถูกชายเสื้อเอี้ยจื้อกังเลย แต่พอเอี้ยจื้อกังเคลื่อนไหว ก็เท่ากับเป็นการโถมเข้าหาคมดาบของฝ่ายตรงข้ามเอง !

เอี้ยจื้อกังมีแต่ต้องสะบัดมือกรีดกระบี่ ปัดใส่คมดาบฝ่ายตรงข้ามทันที

มิคาด เล้งกุ้ยถึงกับคล้ายคำนวณได้ก่อนว่า เอี้ยจื้อกังต้องใช้กระบี่นี้มาต่อต้านดาบมันเบนออกจากเป้ากดลงไปบนตัวกระบี่ ไถลตามติดเข้าไปที่ศอกเอี้ยจื้อกังอย่างไม่คาดหมาย

เอี้ยจื้อกังรีบเปลี่ยนกระบวนท่าอย่างว่องไว ใช้ความพลิกแพลงถึงสี่ท่วงท่าซ้อน ๆ มาตรแม้นหลบหลีกจากคมดาบฝ่ายตรงข้ามได้อย่างหวุดหวิด แต่เท้ากลับไม่อาจเคลื่อนจากที่เดิมแม้สักครึ่งก้าวแล้ว !

เอี้ยจื้อกังแม้ไม่ปรารถนาให้การต่อสู้ช้ารอยเยี่ยงเมื่อครู่ แต่ตอนนี้ถึงกับ

กระทำได้เช่นดั่งเมื่อครู่เท่านั้น คืออาศัยกระบวนท่ากระบี่ในมือออกมาพลิกแพลงสกัดกั้นคมดาบฝ่ายตรงข้ามอยู่เท่านั้น !

เอี้ยจื้อกังไม่มีหนทางอื่นใดพอจะเลือกเฟ้นเลยจริง ๆ

สิบกระบวนท่าให้หลัง เหงื่อกาฬของเอี้ยจื้อกังเริ่มซึมออกมาจนชุ่มโชกกายแล้ว

เอี้ยจื้อกังได้พบเห็น มิว่าเพลงกระบี่ของตนพลิกแพลงเยี่ยงไร เพียงกระบวนท่าใช้ไป ฝ่ายตรงข้ามก็สามารถสกัดทางไว้จนอับไปหมดสิ้น แสดงว่าแต่ละกระบวนท่าของตนต่างอยู่ในความคำนวณของฝ่ายตรงข้ามก่อนแล้ว

การต่อสู้ของเมื่อครู่ เอี้ยจื้อกังยังพอใช้กำลังท่มเทเข้าเสี่ยง ช่วงชิงฝ่ายรกไล่ได้แต่ตอนนี้ เล้งกุ้ยผู้นี้ถึงกับคล้ายเรียนรู้ท่าร่างและเพลงกระบี่เอี้ยจื้อกังกระจ่างดั่งนิ้วในฝ่ามือ มาตรว่าเอี้ยจื้อกังทุ่มเทความสามารถทั้งมวลจนหมดสิ้น ก็เพียงพอจะป้องกันตัวได้อย่างสุดฝีนเท่านั้น กระทั่งการจู่โจมสักกระบวนท่าหนึ่งก็ยังไม่มีปัญญาใช้ ไหนเลยยังจะเอ่ยอ้างถึงการพิชิตศัตรูได้ ?!

เฉกเช่นกับการเดินหมากรุก หากหมากตาหลังของตนถูกฝ่ายตรงข้ามคำนวณได้ก่อน อย่างนั้นหมากแต่ละตาเท่ากับเป็นการเดินสู่หลุมพรางที่ฝ่ายตรงข้ามขุดล่อ หมากเดินมิทันถึงครึ่งกระดาน ก็ต้องถูกระบุให้พ่ายแพ้แน่นอนแล้ว แม้นับว่ากัดฟันฝืนใจเดินต่อไปก็ไม่มีรสชาติตื่นเต้นเร้าใจอย่างไรอีกแล้ว

ดาบงอในมือเล้งกุ้ยแม้สะบัดฟาดฟันแคล่วคล่องดั่งใจนึก แต่รอยยิ้มของมันยังคงซึมเซาซาด้านดั่งเดิม สายตาเย็นยะเยียบดุจดั่งคมอาวุธ ทะลุฝ่าม่านกระบี่เข้าไปถลึงจ้องเอี้ยจื้อกังพลางกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“ตัวท่านเองย่อมควรทราบ แต่ละดาบของเล้งกุ้ยต่างสามารถปลิดชีวิตท่านได้ เหตุใดยังต้องดิ้นรนกระเสือกกระสน พาลตายเสียตอนนี้ ไยมิใช่สบายกว่ามากนัก ?”

บทที่ 71

วิญญาณไม่ผุดเกิด

เอี้ยจื้อกังคล้ายดั่งมิได้ยินคำพูดของมัน แต่ความจริงทุกถ้อยคำที่มันกล่าว คล้ายดาบทะลวงเข้าใส่หัวใจเอี้ยจื้อกังก็ปาน กระทั่งยังคมกริบกว่าดาบเสียอีก !

การกระเสือกกระสนดิ้นรนยามสิ้นหวัง นับว่าเจ็บปวดทรมานกว่าตายมากมายนัก

เล้งกุ้ยยิ้มพลางกล่าวอีกครั้ง

"ท่านต้องประหลาดใจยิ่ง ที่เล้งกุ้ยไฉนจึงล่วงรู้วิชาฝีมือของท่านกระจ่างปานนี้ ความจริงแล้วเป็นเหตุผลที่รวบรัดง่ายดาย เนื่องเพราะเล้งกุ้ยได้ประมือกับท่านมาครั้งหนึ่งแล้ว !"

เอี้ยจื้อกังรู้สึกเย็นวาบไปทั้งร่าง กระทั่งขนยังลุกเกรียวอีกด้วย

หรือเล้งกุ้ยผู้นี้เป็นตัวที่ถูกฆ่าตายไปเมื่อครู่จริง ๆ จึงได้มีความรอบรู้ในแนวทางวิชาฝีมือของตนจนกระจ่างปานนี้ ? อย่างนั้นมาตรว่าครั้งนี้ยังสามารถฆ่าเล้งกุ้ยตัวนี้ตายอีก เล้งกุ้ยยังคงฟื้นคืนชีวิตมาได้อีก และรอจนประมือกันในครั้งหน้า มันยิ่งคุ้นกับแนวทางวิชาฝีมือของตนอีกชั้นหนึ่งแล้ว !

อย่างนั้น แม้นับว่าฆ่าเล้งกุ้ยนี้ตายได้หนึ่งร้อยครั้ง แต่จะเร็วจะช้าก็ต้องตายกับฝีมือเล้งกุ้ยอยู่นั่นเอง แต่เล้งกุ้ยกลับไม่มีวันตายได้ตลอดกาลนาน !

เอี้ยจื้อกังไม่คิดถึงปัญหานี้ยังพอกัดฟันต้านทานได้ แต่พอคิดขึ้นมา ก็ยิ่งคิดยิ่งหวาดหวั่นขวัญเสีย เหงื่อซึมออกจากฝ่ามือจนชุ่มโชก กระทั่งด้ามกระบี่ก็แทบไม่อาจกำมั่นได้อีกแล้ว

เหลือบดูไฮ้ตังแชอีกครั้ง เจ็บปวดจนสิ้นสติไปแล้ว ส่วนทิฮวยเนี้ยริมฝีปากชีดขาวจนเขียว คล้ายดั่งจะสลบไสลไปได้ทุกเวลาก็ปาน

เล้งกุ้ยยิ้มพลางกล่าวขึ้น

“ตายเถิด รีบตายเสียเถิด เล้งกุ้ยได้ตายหลายสิบครั้งแล้ว เล้งกุ้ยประกันได้ตายนับว่ามิใช่เป็นเรื่องเจ็บปวดอย่างเด็ดขาด กระทั่งยังสบายกว่านอนหลับเสียอีก”

คำพูดของมันราบเรียบทุ้มหนัก แต่การราบเรียบทุ้มหนักของมันกลับคล้ายมีอำนาจสะกดจิตอันพิสดารจนผู้คนต้องทอดทิ้งการต่อต้าน หลับใหลไปเองโดยไม่รู้ตัว

หากเอี้ยจื้อกังเป็นศิษย์ของสำนักเสียวลิ้มยี่หรือบู๊ตึ๊ง มาตรว่าถูกคนสังเกตความลับของแนวทางวิชาฝีมือออก ก็ไม่นับสำคัญอย่างไร เนื่องเพราะบรรดาสำนักใหญ่เหล่านั้นต่างมีประวัติศาสตร์ยาวนาน วิชาฝีมือถ่ายทอดลงไปทุกยุคทุกรุ่น กล่าวได้ว่าแต่ละกระบวนท่าล้วนมีประวัติศาสตร์เอ่ยอ้าง แต่ละกระบวนท่ามีแนวทางที่แน่นอน แม้มีอัจฉริยะเก่งกาจสามารถลอกเลียนกระบวนท่าเหล่านั้นได้แคล่วคล่องเจนจัดจนไม่มีช่องว่างรอยโหว่ให้ผู้ใดทำลาย แต่กฎและแนวทางกระบวนท่า ยังคงไม่เปลี่ยนแปรอยู่นั่นเอง

ในประวัติศาสตร์หลายร้อยปีที่ตกทอดมา ชนชาวบู๊ลิ้มที่เก่งกล้าเป็นอัจฉริยะจะมากจะน้อยก็พอเรียนรู้กระบวนท่วของสำนักใหญ่อยู่บ้าง ดังนั้น การลงมือของศิษย์สำนักใหญ่ จะถูกผู้คนคำนวณล่วงหน้าได้ก่อนก็ไม่เห็นเป็นที่พิสดารอย่างไร ดังนั้น ยอดคนของสำนักใหญ่ ถึงกับมีส่วนมากที่ไม่ปรารถนาใช้กระบวนท่าไปเอาชัย แต่เป็นการใช้กำลังภายในเข้าพิชิตคู่ต่อสู้

แต่แนวทางวิชาฝีมือของเอี้ยจื้อกัง กลับเป็นความลับโดยเฉพาะของสำนักอาจารย์ ความลับในหลักวิชาฝีมือของเอี้ยจื้อกัง กล่าวได้ว่าในบู๊ลิ้มยุคนี้ไม่มีคนล่วงรู้เลยแม้สักคนเดียว

แต่ตอนนี้เล้งกุ้ยกลับสามารถคำนวณได้ก่อน และทุกกระบวนท่าก็ยังสกัดไว้จนไม่มีปัญญาดิ้นรนพลิกแพลง หากมิเคยประมือต่อสู้กับเอี้ยจื้อกังจริง ไหนเลยจะทราบความลับในหลักวิชาฝีมือนี้ ?!

แม้นับว่าเอี้ยจื้อกังไม่ยอมเชื่อคำพูดว่ามันตายแล้วสามารถฟื้นคืนชีวิตมาจริง แต่เรื่องราวที่เป็นไปถึงระดับนี้ เอี้ยจื้อกังมิเชื่อก็จำต้องเชื่อแล้ว เมื่อนึกถึงตนเผชิญกับคนที่ไม่มีวันฆ่าตายได้ตลอดกาล เอี้ยจื้อกังไหนเลยยังจะมีความคึกคักเข้มแข็งเข้าต่อสู้อีก

จูลุ่ยยี้กับทิฮวยเนี้ยแม้ดูกระบวนท่าที่พลิกแพลงพิสดารของเอี้ยจื้อกังไม่ออก แต่สองนางก็ดูออกว่า เอี้ยจื้อกังตกเป็นฝ่ายรับที่เพลี่ยงพล้ำร่อแร่ คับขันจนใกล้พ่ายแพ้อยู่ทุกพริบตาแล้ว

และพวกนางต่างประหลาดสงสัย ที่ไฉนครานี้ยู่ป้วยหยกจึงยังไม่ลงมืออีก ?

พลันได้ยินยู่ป้วยหยกส่งเสียงดัง ๆ

"ที่มันดูออกมิใช่เป็นกระบวนท่าของท่าน แต่เป็นของไฮ้ตังแช !"

จูลุ่ยยี้งุนงงไปวูบใหญ่ ขณะขบคิดไม่ออกว่าวาจายู่ป้วยหยกหมายความกระไร แต่เอี้ยจื้อกังกลับพลันคึกคักแจ่มใสขึ้นมา ดวงตาก็มีประกายเจิดจ้ากว่าเดิม หัวร่อเสียงก้องแล้วกล่าว

"ใช่แล้ว ! ข้าพเจ้าเข้าใจ ข้าพเจ้าเข้าใจแล้ว..."

ในเสียงหัวร่อ พลันสะบัดกระบี่ทะลวงแทงใส่เล้งกุ้ยทันที

กระบวนท่านี้แทงตรง ๆ ไปทางเบื้องหน้า โดยทั้งไม่มีการพลิกแพลงที่ซับซ้อนพิสดาร และไม่มีเล่ห์กลอันลึกลับอย่างไร แต่เล้งกุ้ยกลับถูกกระบี่นี้รุกไล่จนไม่มีปัญญาตีโต้ได้

เอี้ยจื้อกังสะบัดกระบี่ควับเคว้ียวไปอีกสามกระบวนท่า ทั้งสามกระบี่นี้ไม่มีความพลิกแพลงพิสดารใด ๆ แต่เล้งกุ้ยกลับถูกรุกไล่จนต้องถอยร่นไปครึ่งก้าว

จูลุ่ยยี้ก็ดูออก สี่กระบี่นี้กับเพลงกระบี่ตอนแรกผิดแปลกกันโดยสิ้นเชิง นางคิดแล้วจึงกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"เราก็เข้าใจแล้ว..."

รอยยิ้มของนางเพิ่งปรากฏ พลันขมวดคิ้วสั่นศีรษะกล่าวต่อไป

"เรายังคงไม่เข้าใจ"

ทิฮวยเนี้ยอดมิได้ต้องถาม

"ท่านเข้าใจเรื่องอันใด ? และไม่เข้าใจเรื่องอันใด ?"

จูลุ่ยยี้ไม่ทันตอบ พลันเห็นยู่ป้วยหยกมิทราบก้มเก็บดาบขึ้นมาจากพื้นตั้งแต่เมื่อใด สะอึกเข้าไปหลายก้าว ฟันเข้าใส่เล้งกุ้ยดาบหนึ่ง

ดาบนี้ฟันเฉียงลงมา เป้าคือไหล่ของเล้งกุ้ย แต่เป็นการฟันด้วยระดับเชื่องช้าอย่างยิ่ง แม้นับว่าสามารถฟันถูกไหล่เล้งกุ้ย ก็ต้องไม่อาจทำอันตรายมันได้เด็ดขาด

ดูแล้ว คล้ายดั่งคิดจะใช้ดาบนี้แตะไปบนร่างเล้งกุ้ยเบา ๆ ก็ปาน เล้งกุ้ยย่อมไม่ต้องขยับตัวหลบหลีก แต่รอจนคมดาบห่างจากไหล่ของเล้งกุ้ยห้านิ้ว มันคิดจะหลบหลีกก็ไม่อาจกระทำได้แล้ว

ในเมื่อดาบนี้ฟันลงอย่างเชื่องช้าผิดปกติ มิว่าผู้ใดคิดจะหลบหลีกก็เป็นเรื่องง่ายดายอย่างยิ่ง แต่รอจนเล้งกุ้ยคิดจะหลบหลีกเอง คมดาบยู่ป้วยหยกพลันพลิกออกไป

ได้ยินเสียงพลังลมดาบดังแหลมคม ดาบยาวได้สลายกลายเป็นวงกลมไปแล้ว

ดาบนี้แม้รวดเร็ว แต่กลับคล้ายเป็นการขีดวงขึ้นเอง โดยไม่มีเจตนาทำอันตรายผู้คนเลย เล้งกุ้ยความจริงไม่ต้องกระโดดหลบหลีกอย่างไรก็ได้

แต่ประกายดาบที่วูบวาบแวววับ ห่างจากร่างมันไม่ถึงหนึ่งเชียะเท่านั้น เล้งกุ้ยไหนเลยไม่แยแสสนใจได้!

จูลุ่ยยี้ความจริงกำลังรู้สึกพิศวงสงสัยที่ยู่ป้วยหยกไฉนจึงลงมืออย่างไร้เหตุผลปานนี้ จวบจนบัดนี้จึงดูออก กระบวนท่านี้ของยู่ป้วยหยก นับว่าเลิศล้ำจนพิสดารสุดยอดแล้วจริง ๆ เป็นกระบวนท่าที่กลมกลืนไม่มีจุดอ่อนช่องว่าง แต่เป็นกระบวนท่าที่มิใช่กระบวนท่าเลย ดังนั้นไม่มีร่องรอยพอจะจับเค้าสักน้อยนิด เล้งกุ้ยแม้นับว่าจะหลบหลีกตีโต้ ก็ไม่มีทางที่จะตีโต้ทำลายในแนวทางใดได้

กระบวนท่านี้แม้ไม่มีกระบวนท่า แต่ก็มีดาบ ในเมื่อมีดาบ เล้งกุ้ยก็ต้องหลบหลีก เนื่องเพราะที่ทำอันตรายคนอย่างแท้จริงคือดาบ โดยมิใช่กระบวนท่า!

เล้งก้ยยิ้มพลางร้องขึ้น

"วิเศษ ดาบวิเศษ"

คำพูดสั้น ๆ มิทันเปล่งจบความ ดาบของยู่ป้วยหยกก็ได้ฟันใส่ร่างมันไปแล้ว

และเนื่องเพราะมันมิทราบควรหลบหลีกดาบของยู่ป้วยหยกด้วยวิธีใด จึงมีแต่ปิดป้องทำลายสามกระบี่ที่เอี้ยจื้อกังแทงมาทางเบื้องหน้าก่อน เมื่อมันทำลายสามกระบี่ของเอี้ยจื้อกังไปแล้ว ก็ไม่มีทางหลบดาบยู่ป้วยหยกพ้น

มันหลบดาบยู่ป้วยหยกไม่พ้น กระบี่เอี้ยจื้อกังก็แทงเข้าใส่ตัวมันอีก

แลเห็นประกายกระบี่พุ่งวาบ ประกายโลหิตสาดกระจายตามมาทันที

เล้งกุ้ยยิ้มพลางกล่าว

"วิเศษ วิเศษมาก แต่เสียดายที่เล้งกุ้ยไม่มีผู้ใดฆ่าได้ ฆ่าไม่ตายตลอดกาลนาน..."

ร่างมันล้มลงไปในกองโลหิต แต่ใบหน้ายังคงมีรอยยิ้มกระด้างเย็นชาอยู่ดังเดิม

ในครั้งนี้ เอี้ยจื้อกังมิได้เหลือบแลเล้งกุ้ยเลยสักแว่บเดียว กลับเบิ่งจ้องยู่ป้วยหยกแน่วนิ่ง เป็นครู่ใหญ่จึงถอนหายใจยาวกล่าวว่า

"ในอดีต เพลงดาบของลี้เจียงกุนถูกยกเป็นอันดับหนึ่งในแผ่นดิน จากคำเล่าขานเป็นตำนานต่อ ๆ มา ไม่มีผู้ใดในโลกสามารถต้านทานดาบท่านได้แม้สัก

กระบวนท่าหนึ่ง เนื่องเพราะดาบของท่านพอใช้ ดาบและกระบวนท่าได้ผนึกเป็นน้ำหนึ่งอันเดียว ผู้อื่นเพียงเห็นแต่กระบวนท่าโดยไม่เห็นดาบของท่าน ดังคำที่ว่า 'มีกระบวนท่าแต่ไร้ดาบ' จะให้ผู้อื่นไปหลบหลีกพ้นได้อย่างไรกัน ?"

ยู่ป้วยหยกกล่าวเสียงราบเรียบ

"เกียรติภูมิของลี้เจียงกุน ข้าพเจ้าก็เคยได้ยินผู้อาวุโสกล่าวขวัญกันมาเช่นกัน"

เอี้ยจื้อกังยิ้มพลางกล่าว

"เฉกเช่นกับนับแต่นี้ จะต้องมีคนมากหลายกล่าวขวัญถึงนามของท่านไปอีกตลอดกาลนาน"

"ข้าพเจ้า ?"

"ใช่ ! ท่าน"

เอี้ยจื้อกังคล้ายดั่งมีโทสะต่อตัวเองไม่น้อย ชี้ดาบในมือยู่ป้วยหยกแล้วกล่าวต่ออย่างรำคาญ

"นั่นหาใช่เนื่องเพราะตัวท่าน ยิ่งมิใช่เพราะท่านมีใบหน้าหล่อเหลาคมคายแต่เนื่องเพราะเพลงดาบของท่าน เนื่องเพราะท่านบัญญัติเพลงดาบที่ไม่เคยมีแต่โบราณกาลจวบปัจจุบันขึ้นกระบวนท่าหนึ่ง !"

ยู่ป้วยหยกหัวร่อขึ้นแล้ว แต่มิใช่หัวร่อด้วยความภมิใจที่ถกเอี้ยจื้อกังยกย่องแต่เป็นพลันได้นึกถึงคนชาญฉลาดผู้หนึ่งเคยกล่าวไว้

'คนที่หยิ่งผยองจนลำพอง หากถูกเหตุการณ์บังคับจนจำต้องยกย่องผู้อื่นอย่างไม่อาจหลีกเลี่ยงแล้ว มักจะมีโทสะกับตัวเองเสมอ'

ยู่ป้วยหยกกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"เพลงดาบของข้าพเจ้า ? ข้าพเจ้าไม่รู้จักเพลงดาบใด ๆ เลย"

เอี้ยจื้อกังฝืนยิ้มกล่าว

"เนื่องเพราะท่านไม่เข้าใจเพลงดาบนั่นเอง ดังนั้นจึงน่าหวาดกลัวกว่า 'มีดาบโดยไร้กระบวนท่า' ไยมิใช่ยังน่าสะพรึงกลัวกว่า 'มีกระบวนท่าโดยไร้ดาบ' มากมายนัก"

จูลุ่ยยิ้พลันกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"บุรุษต่างว่าสตรีพร่ำพิไร ในความเห็นของข้าพเจ้า บุรุษจึงเป็นตัวพร่ำพิไรแท้จริง สตรีนั้นมีแต่ตอนว่างจนเงียบเหงาจึงพึมพำพร่ำพิไร แต่บุรุษมิว่าจะอยู่ในเวลาใดต่างพร่ำพิไรทั้งสิ้น ยิ่งเป็นตอนตื่นเต้นกลับยิ่งพร่ำรำพันมากล่าววาจาเกรงอกเกรงใจที่ไร้สาระจนไม่เข้าทีเข้าท่า"

เอี้ยจื้อกังอดมิได้ต้องหัวร่อแล้วกล่าว

“วาจานี้ท่านกลับกล่าวได้สมเหตุผลอยู่บ้าง ตอนนี้มิใช่เวลามาสนทนาเปะปะเลยจริง ๆ”

จูลุ่ยยี้ปั้นหน้ากล่าว

“เล้งกุ้ยไม่ตายตลอดกาลนาน เล้งกุ้ยจะกลับมาล้างแค้นในบัดดล !”

เสียงที่นางกล่าว ถึงกลับเลียนจนคล้ายเล้งกุ้ยไม่ผิดเพี้ยน แต่คนทั้งปวงพอนึกถึงตัวประหลาดที่ขับไล่ก็ไล่ไม่ไป ฆ่าก็ฆ่าไม่ตาย ยังมีผู้ใดสามารถหัวร่อออกมาได้อีก ?

เอี้ยจื้อกังเช็ดเหงื่อในฝ่ามือกับเสื้อจนแห้งแล้วจึงกล่าว

“ยู่เฮีย ข้าพเจ้าทราบว่าท่านต้องมีความคลางแคลงสงสัยต่อข้าพเจ้ามากหลาย แต่ข้าพเจ้ากลับพอบอกแก่ท่าน ข้าพเจ้ามิใช่ศัตรูของท่าน แต่เป็นมิตรสหายของท่าน”

ยู่ป้วยหยกตอบอย่างรวบรัดชัดเจนเป็นยิ่งนัก

“ข้าพเจ้าเชื่อ”

เอี้ยจื้อกังระบายลมจากปากยาว ๆ แล้วกล่าว

“ประเสริฐมาก บัดนี้ ข้าพเจ้าคิดใคร่วิงวอนท่านสักเรื่องหนึ่ง”

“เรื่องอันใด ?”

“ในกระท่อมมีอโมงค์ลับอย่สายหนึ่ง ท่านรีบพาสตรีกับคนป่วยไปเถิด ยังมีหีบทั้งสามใบนี้ ก็ต้องขอให้ท่านนำไปด้วย”

“แล้วท่านเล่า ?”

“ข้าพเจ้าอย่างน้อยยังพอดูแลตัวเองได้ ท่านมิต้องกังวลแทนข้าพเจ้า และไม่ต้องอยู่ที่นี้เพื่อรอช่วยเหลือข้าพเจ้าด้วย”

“แต่ว่าท่าน...”

เอี้ยจื้อกังพลันเบื่อหน่ายรำคาญขึ้นอีกครั้ง โบกมือกล่าวเสียงกระด้าง

“แม้นับว่าข้าพเจ้าต่อสู้ผู้อื่นไม่ได้ อย่างน้อยยังพอจะหลบหนีพ้นดอก แต่หากท่านจับเจ่าอยู่ที่นี้ ข้าพเจ้ากระทั่งหนีก็ไม่มีปัญญาหนีแล้ว”

เดินไปประคองไฮ้ตังแซขึ้นแล้วกล่าวสืบต่อไป

“หากท่านยังมีความคลางแคลงสงสัยในเรื่องใด รอซือเฮียข้าพเจ้าได้สติแล้วค่อยถามมันเถิด”

จูลุ่ยยี้โพล่งขึ้น

“แต่ว่าท่าน...”

เอี้ยจื้อกังขมวดคิ้วกล่าว

“กระทั่งภรรยาข้าพเจ้ายังมอบแก่พวกท่าน พวกท่านยังกลัวข้าพเจ้าหนีได้หรือไร ?”

อุโมงค์ใต้ดินสายนี้เฉกเช่นกับอุโมงค์ใต้ดินทั่ว ๆ ไปในโลกกว้าง ทั้งมืดมิด ทั้งอับชื้น และเนื่องเพราะเบื้องบนเป็นห้องครัว ดังนั้นจึงยังมีกลิ่นน้ำมันกลิ่นควันไฟที่ชวนคลื่นเหียนจนสะอิดสะเอียนยิ่ง

ปากทางของอโมงค์เป็นทิฮวยเนี้ยเปิดออกมา แต่กระทั่งนางก็ยังมิทราบว่าอุโมงค์สายนี้ทอดสู่แห่งหนใด ยิ่งมิทราบ ไฉนในห้องครัวจึงมีอุโมงค์เยี่ยงนี้อยู่อีกสายหนึ่ง !

จูลุ่ยยิ้อดมิได้ต้องพึมพำตำหนิ

“นับว่าเหลวไหลจนบัดซบเสียจริง พวกเราไฉนจึงงมงายไปเชื่อฟังคำพูดมันมุดเข้ามาในโพรงมุสิกเยี่ยงนี้ได้ หากที่เบื้องหน้ามือสรพิษหรือสัตว์ร้าย หลุมพรางที่ฆ่าคนได้ พวกเราจึงต้องกับคำ *สวรรค์มีทางเข้าไม่ไป ? นรกไร้ประตูกลับตะเกียก-ตะกายมาได้*”

ทิฮวยเนี้ยขบริมฝีปากแล้วกล่าว

“หรือท่านไม่เคยเชื่อถือผู้อื่นใดมาก่อนเลย ?”

จูลุ่ยยิ้กล่าวเสียงเย็นชา

“แม้นับว่าข้าพเจ้ายอมเชื่อถือผู้อื่น ก็ต้องไม่เหลว ๆ ไหล ๆ งม ๆ งาย ๆ ไม่ยอมวิวาห์ให้มัน”

นางเบิ่งตาถลึงจ้องทิฮวยเนี้ย ทิฮวยเนี้ยก็ถลึงจ้องนาง ทั้งสองต่างจ้องกันดุจดั่งเป็นไก่ชนอยู่ครู่ใหญ่ ทิฮวยเนี้ยจึงก้มศีรษะลงช้า ๆ ขอบตาคล้ายแดงระเรื่อกล่าวเสียงละห้อยว่า

“ข้าพเจ้าไม่คล้ายท่าน มีทั้งคนรักมีทั้งคนถนอม ข้าพเจ้ากำพร้าว้าเหว่ โดดเดี่ยวเดียวดาย ขอเพียงมีคนยินยอมต้องการข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็ปีติยินดีอย่างยิ่งแล้ว”

จูลุ่ยยี้เชิดปากสูงชัน ก้าวยาว ๆ ตรงไปเบื้องหน้า แต่ได้สิบกว่าก้าวพลันหันกายวิ่งกลับมา โอบทิฮวยเนี้ยไว้แล้วกล่าว

“ข้าพเจ้ามิใช่มีเจตนาว่าท่าน ท่านโปรดอย่าเกิดโทสะใส่ข้าพเจ้าเป็นอันขาด ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าก็เป็นคนกำพร้าว้าเหว่เช่นกัน และไม่มีบ้านช่อง ไม่ได้รับการอบรมมาแต่เยาว์วัย ดังนั้นจึงถูกผู้คนรังเกียจชิงชังเช่นนี้”

ทิฮวยเนี้ยพยายามฝืนยิ้ม กล่าวเสียงนุ่มนวล

"ผู้ใดว่าท่านน่ารังเกียจชิงชัง หากท่านน่ารังเกียจชิงชัง ในโลกจะไม่มีคนที่น่ารักเลยสักผู้หนึ่ง"

จูลุ่ยยี้ก้มศีรษะเม้มปากกลั้นยิ้มไว้ แต่ลอบชำเลืองดูยู่ป้วยหยกแว่บหนึ่ง ถอนใจยาวกล่าวขึ้น

"ความจริง จิตเจตนาท่านข้าพเจ้าก็เข้าใจ ท่านเพราะต้องการพิทักษ์พวกเรา เพราะต้องการสืบตื้นลึกหนาบางของเอี้ยจื้อกัง จึงยินยอมข่มกลั้นความคับแค้นแต่งให้กับมัน"

ทิฮวยเนี้ยถอนใจเบา ๆ กล่าว

"ข้าพเจ้าตอนแรกอาจบางทีมีเจตนาเช่นนี้ แต่พอตอนหลัง ๆ ข้าพเจ้าจึงได้รู้สึกมันเป็นคนที่แม้มีคำพูดน่าชังยิ่ง แต่กลับมิใช่เป็นคนเลวทรามอย่างไร"

ยู่ป้วยหยกยิ้มพลางกล่าวบ้าง

"ในความเห็นของข้าพเจ้า กระทั่งทีท่าที่น่าชิงชังของมัน ก็ล้วนเสแสร้งแกล้งดัดโดยสิ้นเชิง"

จูลุ่ยยี้โพล่งขึ้น

"แต่ทว่า มันเหตุใดจึงจงใจมารยามาให้ผู้คนชิงชังรังเกียจ ?"

ยู่ป้วยหยกกล่าวช้า ๆ

"มีบางคนที่ปณิธานสูงส่ง ภาระหน้าที่หนักหนาสำคัญ จึงมิอาจไม่อดกลั้นอัปยศไปจงใจเสแสร้ง..."

ทันใด เบื้องบนขององุโมงค์มีเสียงดังโครมขึ้นสนั่นหวั่นไหว !

จูลุ่ยยี้โพล่งด้วยสีหน้าแตกตื่น

"น่ากลัวเล้งกุ้ยที่ฆ่าไม่ตายมาอีกแล้ว ! ?"

ทิฮวยเนี้ยหน้าเผือดขาว คล้ายตัวสั่นระริกไปแล้ว

ยู่ป้วยหยกพลันแย้มยิ้มแล้วกล่าว

"พวกท่านเคยได้ยินนิทาน เชียวชิ่งท้ง (ทารกเทพเจ้า) ทรมานฮ้วยเอี้ยนั้ง (มนุษย์เงาโลหิต) เหนื่อยตายทั้งเป็นหรือไม่ ?"

ทิฮวยเนี้ยสั่นศีรษะตอบ

"ไม่...ไม่เคย"

ในเวลาและสถานการณ์เยี่ยงนี้ ยู่ป้วยหยกถึงกับจะเล่านิทานขึ้นมา จูลุ่ยยี้แม้หยั่งเดาจิตใจยู่ป้วยหยกไม่ออก แต่มีนิทานให้ฟัง นางย่อมเบิกบานใจอยู่ จึงกล่าว

อย่างยิ้มแย้ม

"นามฮ้วยเอี้ยนั้ง (มนุษย์เงาโลหิต) นี้ เพียงได้ยินก็รู้สึกเป็นอาถรรพณ์ชั่วร้าย คิดว่าตัวมันต้องมิใช่เป็นคนดีงามอย่างไร"

ยู่ป้วยหยกผงกศีรษะตอบ

"ใช่ ฮ้วยเอี้ยนั้งมีใจอำมหิตฝีมือชั่วร้าย ฆ่าคนมากหลายดั่งขยี้มดปลวก ชนชาวนักเลงยุคนั้น แม้เคียดแค้นชิงชังมันจับจิตใจ แต่ไม่มีปัญญาทำอย่างไรกับมันได้"

"พลังฝีมือมันสงส่งอย่างยิ่ง ?"

"มันมิเพียงมีพลังฝีมือสูงส่งสุดยอดเท่านั้น วิชาตัวเบายังเป็นเลิศในแผ่นดิน หาผู้ทัดเทียมมิได้ มีหลายครั้งที่มันถูกยอดฝีมือหลายสิบคนล้อมแน่นหนา เห็นชัดว่าต้องประสบชะตากรรมสนองตามความชั่วช้ามันแล้ว แต่ยังคงถูกมันอาศัยวิชาตัวเบาที่เลิศล้ำสุดยอด หนีรอดพ้นไปได้ทุกครั้ง"

"อย่างนั้น เชียวชิ่งทั้งเป็นบุคคลเยี่ยงไรกัน ? และใช้วิธีใดทรมานมันจนเหนื่อยตายทั้งเป็นได้ ?"

"เชียวชิ่งทั้งย่อมเป็นเด็กทารกคนหนึ่งเท่านั้น และเพิ่งออกสู่บู๊ลิ้มอีกด้วย ชนชาวนักเลงทั้งมวลต่างไม่ทราบประวัติความเป็นมาของมัน และไม่สนใจมันเท่าใดจวบจนมีวันหนึ่ง เชียวชิ่งทั้งถึงกับพลันกระทำเรื่องที่สั่นสะเทือนแผ่นดินจนหวั่นไหว แต่ละคนต่างต้องตื่นเต้นไปกับเรื่องนี้เป็นการใหญ่"

"เรื่องอันใด ?"

"เชียวชิ่งทั้งว่าจ้างผู้คนมากหลาย ปิดประกาศตามเมืองใหญ่ ๆ หลายแห่ง บ่งบอกจะขอประลองวิชาตัวเบากับฮ้วยเอี้ยนั้ง และยังสำทับ หากฮ้วยเอี้ยนั้งไม่กล้าประลองก็เป็นเดียรัจฉาน"

จูลุ่ยยี้หัวร่อพลางกล่าว

"เชียวชิ่งทั้งผู้นั้นแม้ตัวเล็ก แต่ขวัญกลับไม่เล็กเลยจริง ๆ"

ทิฮวยเนี้ยตอนนี้ก็ฟังจนเคลิบเคลิ้มลืมตัว อดมิได้ต้องถาม

"แล้วฮ้วยเอี้ยนั้งมาตามคำท้าหรือไม่ ?"

ยู่ป้วยหยกผงกศีรษะตอบ

"ฮ้วยเอี้ยนั้งผยองจนลำพอง สันดานยังชั่วร้ายอำมหิต ไหนเลยจะอดกลั้นโทสะนี้ได้ ไม่เกินสามวันมันก็หาตัวเชียวชิ่งทั้งพบ ทั้งสองตกลงกันประลองวิชาตัวเบาวิ่งตั้งแต่นครหลวงไปถึงบู๊ฮั่น ด้วยระยะทางห้าพันลี้ ผู้ไปถึงก่อนเป็นฝ่ายมีชัย ผู้

พ่ายแพ้ต้องยืดคอให้ผู้มีชัยจัดการ ไม่อาจบ่ายเบี่ยงโต้เถียงได้ !"

"ในเมื่อฮ้วยเอี้ยนั้งชั่วร้ายอำมหิตปานนั้น ไฉนไม่ฆ่าเชียวซิ่งทั้งเสียเลย"

"เนื่องเพราะมันเป็นคนมีสันดานผยองลำพองเย่อหยิ่งโอหังเป็นอย่างยิ่ง ในเมื่อเชียวซิ่งทั้งท้าทายประลองวิชาตัวเบากับมัน หากมันใช้วิธีอื่น ๆ ไปฆ่าเชี่ยวซิ่งทั้ง ก็ไม่อาจนับเป็นวีรบุรุษได้"

หยุดหัวร่อเบา ๆ แล้วกล่าวต่อไป

"อย่าว่าแต่วิชาตัวเบาของมันเยี่ยมยอดอย่างยิ่งจริง ๆ ไม่มีผู้ใดสามารถทัดเทียมได้จริง ๆ กระทั่งปวยเล้งจินหยิน (ผู้วิเศษมังกรบิน) เจ้าสำนักคุนลุ้นในยุคนั้นยังยอมรับว่าไม่อาจทัดเทียม อย่าว่าแต่เชียวซิ่งทั้งเป็นเพียงทารกวัยไม่ถึงสิบห้าปี มาตรว่าเริ่มฝึกวิชาตัวเบาตั้งแต่ในครรภ์มารดา ก็เพียงฝึกไม่เกินสิบหกปีเท่านั้น"

จูลุ่ยยิ้ขมวดคิ้วกล่าว

"เช่นนี้เป็นว่า เชียวซิ่งทั้งไยมิใช่แส่หาความเจ็บปวดเอง ?"

"ตอนนั้นชนชาวบู๊ลิ้มต่างมีความเห็น เชียวซิ่งทั้งกำลังแส่หาที่ตาย พวกทั้งหลายต่างวิตกแทนเชียวซิ่งทั้งอย่างยิ่ง ผู้ใดไปคาด ผลของเรื่องราวคราวนี้ กลับผิดคาดหมายของทุกผู้คนเป็นตรงกันข้ามเลย"

จล่ยยิ้มีสีหน้าระรื่นแจ่มใสทันที รีบถาม

"หรือเชียวซิ่งทั้งเป็นฝ่ายมีชัยได้ ?"

"ทั้งสองคนเริ่มออกจากประตูเมืองบูรพาปักกิ่ง ตอนนั้นเป็นเวลาเช้าตรู่ที่อาทิตย์เพิ่งไขแสง จวบจนถึงอาทิตย์ตกดิน ฮ้วยเอี้ยนั้งก็ได้ผ่านเมืองจิ๊กตี่ไปแล้ว"

ทิฮวยเนี้ยต้องโพล่งด้วยความตื่นเต้น

"ฝีเท้าของฮ้วยเอี้ยนั้งนับว่ารวดเร็วกว่าม้าพ่วงพีจริง ๆ"

"ตอนนั้นฮ้วยเอี้ยนั้งก็เข้าใจ ทิ้งเชียวซิ่งทั้งไว้ที่ด้านหลังจนห่างไกลมากแล้ว ขณะคิดจะหยุดพักผ่อนกินอาหารรองท้องสักมื้อ มิคาด เพิ่งเดินเข้าไปในร้านอาหาร มิทันหยิบตะเกียบขึ้น ก็เหลือบเห็นเชียวซิ่งทั้งพุ่งผ่านหน้าร้านไปดุจตั่งเหินบิน ท่าร่างถึงกับรวดเร็วเช่นดั่งตอนแรกเริ่ม โดยไม่มีทีท่าเหน็ดเหนื่อยระโหยเลยแม้สักน้อยนิด !"

จูลุ่ยยี้แย้มยิ้มจนหน้าระรื่นแจ่มใส กล่าวอีกครั้ง

"เชียวซิ่งทั้งอันยอดเยี่ยม นับว่ามีฝีมือไม่น้อยจริง ๆ"

"ฮ้วยเอี้ยนั้งย่อมไม่มีเวลารับทานข้าวพักผ่อนอีกแล้ว ทิ้งตะเกียบได้ก็ไล่ตามทันที ไล่เป็นเวลาตลอดคืน วิ่งได้ระยะทางอีกเจ็ดแปดร้อยลี้ ฮ้วยเอี้ยนั้งแม้นับว่า

เป็นร่างหลอมหล่อจากเหล็กไหล ก็เริ่มเหน็ดเหนื่อยบ้างแล้ว"

จูลุ่ยยิ้ถอนใจกล่าว

"หากเปลี่ยนเป็นข้าพเจ้า น่ากลัวล้มลงนอนเสียนานแล้ว"

"ตอนนั้น ฮ้วยเอี้ยนั้งเห็นที่ข้างทางมีร้านขายเต้าหู้ น้ำเต้าหู้ที่เพิ่งสุกทั้งหอมทั้งร้อน มันอดมิได้ต้องเดินเข้าไป หมายดื่มน้ำเต้าหู้ร้อนร้อนสักหลายชาม กระตุ้นจิตใจให้คึกคักบ้าง"

จูลุ่ยยิ้กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"มิคาด เพิ่งยกชามยังมิทันดื่ม ก็เห็นเชียวชิ่งทั้งพ่งตัวผ่านหน้าประตูไปอีกครั้ง ?"

ยู่ป้วยหยกกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ไม่ผิดแม้แต่น้อย และเชียวชิ่งทั้งถึงกับยังรักษาระดับความเร็วในตอนแรกเริ่มได้ดุจดังไม่มีวันเหน็ดเหนื่อยเลยตลอดกาลนานก็ปาน ฮ้วยเอี้ยนั้งมิทันดื่มน้ำเต้าหู้สักอึกหนึ่ง ถอนเท้าได้ก็ไล่ตามทันที"

ทิฮวยเนี้ยรีบถาม

"มิทราบว่ามันดูคนผิดหรือไม่ ?"

ยู่ป้วยหยกส่ายหน้ากล่าว

"ฮ้วยเอี้ยนั้งยังเป็นยอดฝีมือทางอาวธลับในยคนั้น ความคมกล้าของสายตาฟังว่ากระทั่งแมลงวันที่บินห่างอยู่หนึ่งลี้ ยังพอแลเห็นได้ชัดเจน และแยกแยะออกว่าเป็นแมลงวันตัวผู้หรือตัวเมียอีกด้วย เชียวชิ่งทั้งแม้พุ่งผ่านหน้าร้านไปแว่บเดียว แต่ฮ้วยเอี้ยนั้งยังคงเห็นถนัดชัดตา"

จูลุ่ยยี้ต้องหัวร่อแล้วกล่าวอีกครั้ง

"มันผู้นี้กลับมีนัยน์ตาโจรอีกด้วย"

ยู่ป้วยหยกถอนใจกล่าว

"คนผู้นี้นับเป็นอัจฉริยะที่ยากจะหาในบู๊ลิ้มได้แล้วจริง ๆ แต่มันอย่างไรก็เป็นมนุษย์ที่มีเลือดเนื้อ มนุษย์ย่อมมีเวลาที่ไม่อาจกัดฟันต้านทาน เมื่อถึงบู๊ฮั่นมันก็ล้มลงจนได้"

จูลุ่ยยี้โพล่งขึ้น

"หรือตลอดรายทางมันมิเคยพักผ่อนเลยสักชั่วครู่ ?"

บทที่ 72

วิญญาณร้ายจำแลง

ยู่ป้วยหยกส่ายหน้าตอบ

"มิเพียงไม่เคยพักผ่อนสักชั่วครู่เท่านั้น ยังมิได้รับทานข้าวน้ำสักหยดเดียวอีกด้วย"

หยุดหัวร่อเบา ๆ แล้วกล่าวสืบต่อ

"เนื่องเพราะมันเพิ่งคิดจะพักผ่อน เพิ่งยกตะเกียบขึ้นมา ก็จะพบเห็นเชียวชิ่งท้งวิ่งผ่านหน้าไปอย่างปลอดโปร่งเยือกเย็น มันจึงเร่งไล่ตามตลอดทางโดยมิยอมหยุดยั้งจวบจนเมื่อถึงหออึ้งเฮาะเล้า ขณะเข้าใจว่ามันต้องมีชัยในการประลองครั้งนี้แน่แล้วนั้นมิคาด พอเงยหน้าก็พบเชียวชิ่งท้งกำลังกวักมือเรียกมันอยู่บนหอนั้นก่อนแล้ว"

จูลุ่ยยี้ปรบมือกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"วิเศษวิเศษ นิทานนี้นับว่าน่าฟังอย่างยิ่งจริง ๆ"

ทิฮวยเนี้ยกล่าวขึ้นบ้าง

"ภายหลังเล่า ? หรือฮ้วยเอี้ยนั้งยอมยืดคอให้ประหารจริง ๆ ?"

ยู่ป้วยหยกกล่าวช้า ๆ

"คนผู้นี้แม้ชั่วร้ายอำมหิต แต่มันทะนงตัวถือดียิ่งนัก เรื่องคดโกงดื้อด้านมันกลับมิเคยกระทำมาเลย อย่าว่าแต่ตอนมันไปถึงบู๊ฮั่นก็เหน็ดเหนื่อยจนคล้ายเกาทัณฑ์พุ่งสุดล้า แทบจะไม่มีกำลังยืนทรงตัวอยู่ได้ มาตรว่าคิดจะคดโกงหลบหนีผู้อื่นก็ไม่ยอมปล่อยมันผ่านมือเด็ดขาด"

ทิฮวยเนี้ยขมวดคิ้วกล่าว

“ดังนั้นเอง จอมอำมหิตแห่งยุคจึงตายอยู่กับฝีมือทารกเยาว์วัยผู้เดียว”

“ใช่”

ดวงตาจูลุ่ยยี้เป็นประกายด้วยความตื่นเต้นเร้าใจ ยิ้มพลางกล่าว

“ทารกวัยเพียงสิบสี่สิบห้าปี ก็มีวิชาตัวเบาเลิศล้ำปานนี้ นับเป็นเรื่องที่ผู้คนต้องเคารพเลื่อมใสจริง ๆ”

ยู่ป้วยหยกกลับส่ายหน้าอย่างยิ้มแย้มแล้วกล่าว

“วิชาตัวเบาของเชียวชิ่งท้งแม้ไม่เลว แต่หากเปรียบกับฮ้วยเอี้ยนั้ง ยังคงด้อยกว่าห่างไกลนัก”

จูลุ่ยยี้งุนงงงวูบจึงโพล่งขึ้น

“วิชาตัวเบาของมันเมื่อไม่ทัดเทียมฮ้วยเอี้ยนั้งไฉนจึงมีชัยได้ ?”

ทิฮวยเนี้ยกล่าวอย่างครุ่นคิด

“อาจบางทีเนื่องเพราะมันมีวัยเยาว์ กำลังกายเข้มแข็งสมบูรณ์ ?”

ยู่ป้วยหยกส่ายหน้าอย่างยิ้มแย้ม ปฏิเสธอีกครา

“ก็ไม่ถูก”

จล่ยยี้กล่าวบ้าง

“แล้ว...เป็นเรื่องราวใดกันแน่ ?”

“หรือท่านเดาไม่ออก ?”

จูลุ่ยยี้ก้มหน้าครุ่นคิดเป็นครึ่งค่อนวัน พลันปรบมือกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“ข้าพเจ้าเข้าใจแล้ว เชียวชิ่งท้งต้องเป็นพี่น้องฝาแฝด พี่น้องทั้งสองมีรูปลักษณะเดียวกัน ตี้ตี๋เร่งรุดไปดักรอที่เบื้องหน้าก่อน พอฮ้วยเอี้ยนั้งไปถึงก็แสร้งแสดงตัวให้เห็นแว่บหนึ่ง ส่วนกอกอห้อม้าเร่งรุดไปดักรอทางเบื้องหน้าอีก รอฮ้วยเอี้ยนั้งวิ่งล้ำตี้ตี๋ กอกอก็ปรากฏตัวออกมาให้มันเห็นแทน ?”

ยู่ป้วยหยกกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“ยังคงไม่ถูก”

จูลุ่ยยี้งุนงงงวูบ จึงกล่าว

“ยังไม่ถูก ?”

“ท่านคิดดู ฮ้วยเอี้ยนั้งอาละวาดมาชั่วชีวิต ไหนเลยเป็นคนหลงกลง่ายดายปานนั้น อย่าว่าแต่ด้วยความรวดเร็วของฝีเท้าฮ้วยเอี้ยนั้ง แม้มีอาชาวิเศษที่วิ่งวันละพันลี้ก็ไม่มีทางวิ่งล้ำหน้ามันไปได้เด็ดขาด”

“อาจบางที...อาจบางทีพวกเชียวซิ่งท้งไปทางลัดที่ใกล้กว่า”

“ทางที่ฮ้วยเอี้ยนั้งไป เป็นทางลัดใกล้ที่สุดแล้ว”

จูลุ่ยยี้ฝืนยิ้มกล่าว

“อย่างนั้น...นับว่าก่อกวนข้าพเจ้าจนเลอะเลือนจริง ๆ”

ทิฮวยเนี้ยพลันกล่าวขึ้น

“ข้าพเจ้าเข้าใจ”

“อ้อ”

ทิฮวยเนี้ยกล่าวต่อ

“เชียวซิ่งท้งจะต้องหาเด็กทารกที่มีรูปกายใกล้เคียงกับท่าน ปลอมแปลมโฉมหน้าให้เป็นเค้าเดียวกัน ซ่อนตัวอยู่ตามรายทางที่ฮ้วยเอี้ยนั้งจะหยุดพักผ่อน พวกทารกพอเห็นฮ้วยเอี้ยนั้ง จะแสร้งแสดงตัวพุ่งผ่านหน้าฮ้วยเอี้ยนั้งไป ?”

“ยังคงไม่ถูก”

ทิฮวยเนี้ยต้องโพล่งด้วยความงุนงงเช่นกัน

“ยังไม่ถูก ?”

“ข้าพเจ้าบอกแล้ว ฮ้วยเอี้ยนั้งเป็นคนหลักแหลมเปรื่องปราด ไม่อาจหลอกให้หลงกลได้ง่ายดาย และสายตามันยังคมกริบยิ่งกว่าเหยี่ยว เชียวซิ่งท้งไหนเลยใช้วิธีนั้นไปหลอกลวงมันได้”

จูลุ่ยยี้กล่าวบ้าง

“ใช่แล้ว วิชาปลอมแปลงโฉม อย่างไรก็ต้องมีพิรุธให้สังเกตออกมาได้ อย่าว่าแต่จะหาทารกที่มีรูปกายเช่นดั่งเชียวซิ่งท้ง ก็มิใช่เป็นเรื่องง่ายดาย”

ยู่ป้วยหยกกล่าวต่อไป

“ยิ่งอย่าว่าแต่วิชาตัวเบาของเชียวซิ่งท้งพิเศษพิสดารผิดจากผู้คนทั้งมวล ผู้อื่นแม้คิดจะลอกเลียน ก็ไม่มีปัญญาเลียนให้คล้ายคลึง และเนื่องเพราะสาเหตุนี้นี่เองฮ้วยเอี้ยนั้งจึงไม่คลางแคลงสงสัยสักน้อยนิด...”

ทิฮวยเนี้ยฝืนยิ้มกล่าว

“อย่างนั้น เป็นเรื่องราวใดกันแน่ ข้าพเจ้านับว่ายิ่งฟังยิ่งงุนงงจนเลอะเลือนแล้ว ?”

ยู่ป้วยหยกกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“เรื่องนี้เมื่อเปิดเผยแล้ว ไม่พิสดารเลยแม้สักน้อยนิด นั่นเนื่องเพราะเชียวซิ่งท้งแม้มิใช่พี่น้องฝาแฝด แต่เป็นห้าฝาแฝด หน้าตารูปกายและวิชาฝีมือของพวกท่านห้าพี่น้องเป็นเช่นเดียวกันไม่ผิดเพี้ยน !”

เอี้ยจื้อกังยืนกราน ตอนนี้ยังไม่อาจปล่อยคนให้หนีออกมา เพื่อสะดวกต่อการเดินทาง ทั้งมวลจึงมีแต่ใช้เชือกผูกหีบไว้กับหลัง

เมื่อต้องแบกหีบที่มีน้ำหนักอย่างยิ่ง ย่อมมิใช่เป็นเรื่องสุขสบายอย่างไร แต่เมื่อได้ฟังนิทานยู่ป้วยหยกแล้ว ทิฮวยเนี้ยและจูลุ่ยยี้ถึงกับลืมความหนักของหีบไปได้ชั่วคราว

จลุ่ยยี้กล่าวอย่างยิ้มแย้มแจ่มใส

“ข้าพเจ้าความจริงเข้าใจอยู่เสมอว่าท่านไม่รู้จักพูดจา มิคาด พอท่านพูดจาขึ้นมา นับว่าสามารถพูดจนคนตายให้ฟื้นคืนชีวิตมาได้ และยังรู้จักอ้อมค้อมวกวนให้คนกระตือรือร้นสนใจอีกด้วย”

ทิฮวยเนี้ยกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“ห้าพี่น้องมีรูปร่างหน้าตาเป็นเช่นเดียวกันไม่ผิดเพี้ยน กลับนับเป็นเรื่องสนุกสนานน่าสนใจยิ่งจริง ๆ”

จูลุ่ยยี้กล่าวอีก

“แต่เรากล้าประกัน ห้าพี่น้องต้องหาภรรยาไม่ได้”

ทิฮวยเนี้ยงุนงงงวูบจึงถาม

“เพราะเหตุใด ?”

“เมื่อทารกหญิงได้ยินนิทานนี้แล้ว ยังมีนางใดกล้าแต่งให้พวกท่านทั้งห้า ?”

“ไฉนไม่กล้า ?”

“หากแม้นพวกท่านเกิดอารมณ์สนุก มาใช้วิธีที่จัดการกับฮ้วยเอี้ยนั้งต่อภรรยาของท่านเอง สตรีนางนั้นไหนเลยจะทนทานได้ ?”

นางกล่าวถึงตอนนี้ ใบหน้าร้อนผะผ่าวจนแดงฉานโดยมิรู้ตัว

ทิฮวยเนี้ยหัวร่อคิกคักพลางกล่าว

“นี่กลับเป็นเรื่องจริง หากเลินเล่อไปก่อกวนผิดพลาด นั่นต้องเป็นเรื่องยุ่งยากอย่างยิ่งจริง ๆ”

เมื่อกล่าวจบคำ ใบหน้าของนางก็แดงขึ้นเช่นเดียวกัน

ยู่ป้วยหยกกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“พวกท่านทราบหรือไม่ ข้าพเจ้าไฉนจึงเล่านิทานนี้ ?”

จูลุ่ยยี้ตาแจ่มใสทันที รีบกล่าวขึ้นก่อน

“ความหมายของท่านเป็นว่า เล้งกุ้ยเหล่านั้นก็เป็นห้าฝาแฝดเช่นกัน ?”

ยู่ป้วยหยกส่ายหน้ากล่าว

“พวกมันย่อมมิใช่เป็นฝาแฝดโดยกำเนิด แต่เป็นฝีมือคนสร้างขึ้น !”

จูลุ่ยยี้ถามอีกครั้ง

“แต่ข้าพเจ้ากลับดูไม่ออกสักน้อยนิด ว่าพวกมันผ่านการปลอมแปลงโฉมมา ?”

ยู่ป้วยหยกถอนใจกล่าวขึ้น

“ฝีมือปลอมแปลงโฉมธรรมดา เพียงแต่สามารถตบตาไปชั่วเวลาหนึ่งเท่านั้น และจะถูกคนสังเกตพิรธได้ง่ายดายอย่างยิ่งด้วย แต่หากใช้ฝีมือผ่าตัดที่เลิศพิสดาร จัดการผ่าตัดแต่งหน้าพวกมันตั้งแต่ยังเยาว์วัยให้เป็นเค้าเดียวกันไม่ผิดเพี้ยนแล้ว ใช้ตัวยาทำลายประสาทพวกมัน อย่างนั้นพวกมันก็จะกลายเป็นหุ่นฝูงหนึ่ง มิเพียงมีรูปโฉมเช่นเดียวกันเท่านั้น ถ้อยคำน้ำเสียงและความเคลื่อนไหวก็ไม่มีที่ผิดแปลกกันอีกด้วย !”

หยุดถอนหายใจยาวอีกครั้งจึงกล่าวสืบต่อ

“เรื่องนี้ยามฟังแล้วแม้รู้สึกยากจะเป็นไปได้ แต่กลับมิใช่ไม่อาจเป็นไปได้โดยสิ้นเชิง ข้าพเจ้ากล้าประกัน ในโลกมีคนที่มีความสามารถผ่าตัดเปลี่ยนแปลงโฉมผู้คนอยู่จริง ๆ”

จูลุ่ยยี้โพล่งด้วยความตระหนก

“เช่นนี้เป็นว่า เมื่อคนเป็น ๆ ไปอยู่ใต้คมมีดของมัน ไยมิใช่กลับกลายคล้ายมนุษย์ท่อนไม้ ปล่อยให้มันผ่าตัดกรีดเฉือนใบหน้าตัวเองตามความพอใจ ?”

“เป็นเช่นนี้จริง ๆ ?”

จูลุ่ยยี้กะพริบตากล่าว

“อย่างนั้น เล้งกุ้ยคนที่สองจึงเป็นตัวทำร้ายไฮ้ตังแช เนื่องเพราะมันเคยประมือกับไฮ้ตังแชมา ดังนั้นจึงล่วงรู้แนวทางวิชาฝีมือของเอี้ยจื้อกังจนกระจ่าง ?”

“ใช่แล้ว เอี้ยจื้อกังกับไฮ้ตังแชเป็นศิษย์ร่วมสำนักเดียวกัน แนวทางวิชาฝีมือย่อมเป็นเช่นเดียวกันไม่ผิดเพี้ยน”

จูลุ่ยยี้ถอนใจกล่าว

“เยี่ยงนี้มิน่าเล่า เอี้ยจื้อกังพอได้ยินคำพูดประโยคนั้นของท่าน จิตใจคึกคักขึ้นฉับพลัน มันความจริงเมื่อเห็นเล้งกุ้ยเข้าใจแนวทางวิชาฝีมือมันจนกระจ่าง มันต้องเข้าใจว่าเป็นเล้งกุ้ยตายแล้วฟื้นคืนชีวิตมาจริง ๆ”

“ดังนั้น แม้จะมีเล้งกุ้ยตัวที่สามมา ก็ไม่ต้องเป็นที่วิตกกังวลแล้ว เนื่องเพราะ

เล้งกุ้ยตัวที่สาม ต้องไม่รู้จักแนวทางวิชาบู๊ของเอี้ยจื้อกัง แต่เอี้ยจื้อกังประมือกับเล้งกุ้ยมาสองตัวแล้ว คิดว่าต้อง...คำนวณแนวทางฝีมือฝ่ายตรงข้ามออก คิดหาทางสยบพิชิตได้แล้ว พวกท่านย่อมควรสังเกตออก ฝีมือของเล้งกุ้ยแม้ลึกลับรวดเร็ว แต่ไม่พลิกแพลงมากมายเท่าใด"

จูลุ่ยยิ้กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"หากมิใช่เช่นนี้ ท่านต้องไม่ยอมทอดทิ้งเอี้ยจื้อกังอยู่เพียงลำพัง ใช่หรือไม่?"

ยู่ป้วยหยกยิ้มโดยมิตอบ แต่ทิฮวยเนี้ยกลับถอนใจยาวกล่าวขึ้น

"มิว่าผู้ใดไม่คบมิตรสหายเช่นยู่กงจื้อ กล่าวได้ว่าเป็นบุญวาสนายิ่งใหญ่เทียมฟ้าจริง ๆ"

จูลุ่ยยิ้กล่าวบ้าง

"แต่ข้าพเจ้ากลับยังสะสางไม่เข้าใจ เอี้ยจื้อกังเป็นมิตรสหายของยู่ป้วยหยกหรือไม่? ข้าพเจ้ามักรู้สึกพฤติการณ์ของมันวกไปเวียนมา กลับ ๆ กลอก ๆ หาความแน่นอนมิได้ จนผู้คนไม่มีปัญญาหยั่งเดามันมีจิตเจตนาใดกันแน่?"

พลันมีคนผู้หนึ่งถอนใจกล่าวขึ้น

"มันความจริงมีความคับแค้นอันใหญ่หลวงยิ่ง ไม่ถึงวาระสุดท้าย ต้องไม่อาจแพร่งพรายศักดิ์ฐานะตัวเองแก่ผู้ใดทราบเป็นอันขาด..."

ที่แท้มิทราบไฮ้ตังแชได้สติขึ้นตั้งแต่เมื่อใด ยู่ป้วยหยกที่ครึ่งอุ้มครึ่งประคองมันมาตลอดทาง จวบจนตอนนี้มันจึงสามารถยืนได้เอง

จูลุ่ยยิ้ถอนใจกล่าว

"ขอบคุณฟ้าดิน ในที่สุดท่านก็มีสติฟื้นคืนมาแล้ว แต่ต้องถึงเวลาใด จึงสามารถให้พวกท่านบอกความลับมาได้ วาระสุดท้ายของพวกท่าน ต้องเป็นเวลาใดจึงจะบรรลุถึง?"

ไฮ้ตังแชกล่าวอย่างครุ่นคิด

"ตอนนี้แม้ยังไม่ถึงวาระสุดท้าย แต่ข้าพเจ้าพอจะบอกความลับนี้ไปได้"

"เพราะเหตุใด?"

ไฮ้ตังแชถอนใจกล่าว

"เนื่องเพราะความลับนี้มิได้เป็นความลับแล้ว"

"มิใช่เป็นความลับแล้ว? มันยังเป็นความลับอย่างชัด ๆ?"

"ในโลกไม่มีความลับปกปิดอยู่ได้ตลอดกาลอย่างเด็ดขาด...นั่นเพียงบ่งบอกสำหรับบุคคลบางประเภทเท่านั้น สำหรับท่าน..."

จูลุ่ยยี้รีบชิงกล่าวขึ้น

“เอาเถิดเอาเถิด ข้าพเจ้าไม่เกี่ยวข้องความลับของท่านยังจะเป็นความลับอีกหรือไม่ ? ข้าพเจ้าเพียงถามท่าน พวกท่านเป็นพวกเหล่าใดกันแน่ ? คำ ‘ที่ตี่ง่วนอึ้งอูติ๋วฮ่งฮวง’ ทั้งสองประโยคนั้น เป็นความหมายกระไรกันแน่ ?”

ไฮ้ตังแชอึ้งชั่วครู่จึงกล่าวช้า ๆ

“ข้าพเจ้ากับเอี้ยจื้อกังความจริงเป็นเด็กกำพร้า ชื่อแป๋ของพวกเราก็เท่ากับเป็นบิดาพวกเรา...”

“ข้าพเจ้าทราบว่าพวกท่านล้วนเป็นเด็กกำพร้า เพียงต้องการถาม ชื่อแป๋พวกท่านคือใครกัน ?”

ไฮ้ตังแชหน้าเครียดเย็นชา กล่าวเสียงกระด้าง

“เรื่องนี้เล่าแล้วยืดยาวยิ่ง หากท่านต้องการฟังก็ไม่อาจมีอารมณ์รุ่มร้อนกระวน-กระวาย”

จูลุ่ยยี้ถูกกระตุ้นโทสะจนขุ่นเคือง เบะปากกล่าวสวนคำ

“ไม่ฟังก็ไม่ฟัง จะมีความวิเศษพิสดารสักปานใดกัน ?”

ไฮ้ตังแชกล่าวช้า ๆ

“ท่านไม่ฟังข้าพเจ้าก็ต้องเล่าอยู่นั่นเอง”

จูลุ่ยยี้อดมิได้ต้องหัวร่อคิกคิกพลางกล่าว

“นี่จึงเรียกว่าเป็นลาของชาวซัวไซ ลงแส้มิยอมไป ฉุดดึงกลับก้าวถอยหลังเป็นสันดานสามานย์แต่กำเนิดอยู่บ้าง”

ไฮ้ตังแชก็ไม่แยแส แต่หันกล่าวกับยู่ป๋วยหยก

“ความจริงข้าพเจ้าคิดจะบอกความลับนี้แต่แรกแล้ว เนื่องเพราะความนี้ น่ากลัวจะเกี่ยวพันอยู่กับยู่เฮียท่านใหญ่หลวงยิ่ง”

สีหน้ายู่ป๋วยหยกแปรเปลี่ยนไปทันที มิทันกล่าวกระไร ไฮ้ตังแชก็เอื้อนเอ่ยสืบต่อไป

“ชื่อแป๋ปลีกตัวออกซ่อนกายนานปีแล้ว ชื่อแซ่ของท่านผู้เฒ่า แม้บอกไปพวกท่านก็มิแน่จะรู้จัก ข้าพเจ้าแม้ไม่ปรารถนาโหมประโคมให้กับท่านผู้เฒ่า แต่ท่านผู้เฒ่านับเป็นอัจฉริยะเล่อเลิศของบู๊ลิ้มได้จริง ๆ เมื่อห้าสิบปีก่อนก็เป็นยอดฝีมือที่ไม่มีผู้ใดในแดนดินเทียมเทียบเปรียบติดแล้ว”

จูลุ่ยยี้โพล่งขึ้น

“นั่นอาจบางทีเนื่องเพราะท่านมิได้พบกับหงส์ชำชิงแช เพียงพบแต่พวกอีก

ระดับหนึ่ง"

ไฮ้ตังแชยังคงไม่แยแสนางดั่งเดิม เล่าสืบต่อไปเป็นปกติ

"ในชั่วชีวิต ท่านผู้เฒ่ามีคู่มืออยู่เพียงผู้เดียวเท่านั้น ฟังว่า คนผู้นั้นก็เป็นอัจฉริยะเลอเลิศที่ยากจะพบเห็นของบู๊ลิ้ม ไม่เพียงมีพลังฝีมือสูงสุดยอดเท่านั้น ยังแตกฉานในอวิชานานาจนเชี่ยวชาญชำนาญ แต่ทว่ามีจิตอำมหิตเกินไป ฝีมือเหี้ยมโหดเกินไป เมื่อกาลกระโน้นถูกซือแป๋กับผู้อาวุโสบู๊ลิ้มอีกท่านหนึ่ง รุกไล่รังควานจนมิอาจไม่หลบหนีไปอยู่ในดินแดนรกร้างสุดไกล และยังบีบบังคับให้มันสาบานขอเพียงซือแป๋กับผู้อาวุโสบู๊ลิ้มท่านนั้นไม่ตายเมื่อใด มันก็ไม่อาจกลับตงง้วนได้เมื่อนั้น"

ยู่ป้วยหยกโพล่งด้วยความตื่นเต้น

"คนผู้นั้นเป็นใคร ?"

"ซือแป๋มิได้บอกชื่อแซ่ของมัน เพียงแต่บอกว่ามันถูกเรียกว่าตังก้วยชิงแช"

"ตังก้วยชิงแช..."

"ยู่เฮียย่อมไม่รู้จักชื่อของมันแน่นอน คนผู้นี้หมกตัวอยู่ที่ชายแดนอันรกร้างมาเป็นเวลาร่วมสามสิบปีแล้ว และถึงกับเคารพคำสาบาน มิเคยเหยียบย่างเข้าบู๊ลิ้มตงง้วนแม้สักก้าวเดียวจริง ๆ"

"จะอย่างไรก็ตาม อสรร้ายมารชั่วของกาลครั้งก่อน ย่อมยังทะนงในศักดิ์ศรีรู้จักรักถนอมปีกหางตัวเองแต่บัดนี้ กลับเสื่อมโทรมไปทีละยุคทีละสมัย ไม่อาจทัดเทียมบรรพชนรุ่นก่อน ๆ แล้ว"

"คนผู้นี้แม้ซ่อนตัวอยู่ในดินแดนรกร้างกันดาร แต่มิใช่สำรวมจิตใจโดยสมถะเลิกละความคิดชั่วร้ายเลวทราม เพียงแต่ว่า ยังคงมิกล้าก่อกรรมทำเข็ญโดยเปิดเผยเท่านั้น"

หยุดถอนหายใจแล้วจึงเล่าสืบต่อไป

"เท่าที่ซือแป๋สืบทราบ ในสามสิบปีนี้ มันวางแผนอันชั่วร้ายอย่างลอบเร้นเสมอมา เตรียมจะย้อนกลับเป็นใหญ่ในแผ่นดินตงง้วนอีกครั้ง และในคราวนี้จะม้วนแผ่นดินไว้ใต้อำนาจบารมีอีกด้วย บัดนี้ซือแป๋ได้ปลีกตัวออกสำรวมนานปี ผู้อาวุโสบู๊ลิ้มท่านนั้นก็มรณภาพไปนานแล้ว มันรู้สึกว่าเป็นโอกาสสมควร ดังนั้น...ดังนั้น...จึง..."

เล่าถึงตอนนี้ คล้ายดั่งระโหยไม่อาจทนทาน กระทั่งยืนก็ยังไม่มั่นอีกแล้ว

ทิฮวยเนี้ยรีบปล่อยหีบบนหลังลง พยุงให้ไฮ้ตังแชนั่งบนหีบ...ไฮ้ตังแชเมื่อเป็นซือเฮียของเอี้ยจื้อกัง นางย่อมมีความรักกังวลจนเห็นชัด

แต่จูลุ่ยยี้กลับรีบถามอย่างเร่งร้อน

"ท่านหมายความว่า อสูรเฒ่าตังก้วยตอนนี้ไม่ยอมจับเจ่าโดยเงียบเหงา ในที่สุดก็ดำเนินแผนชั่วร้ายของมันขึ้นแล้ว ?"

ไฮ้ตังแซถอนหายใจกล่าว

"ซือแป๋แม้ปลีกตัวเข้าซ่อนกาย แต่รู้สันดานอันชั่วร้ายอำมหิตของคนผู้นี้ดี ดังนั้นจึงลอบคุมเชิงมันอยู่เสมอมา เพียงแต่ว่า คนผู้นี้มีร่องรอยลึกลับซับซ้อนอย่างยิ่ง เรื่องราวที่กระทำก็รอบคอบสุขุมแนบเนียนไม่มีพิรุธใด ๆ ซือแป๋จึงยังคงไม่อาจได้หลักฐานของมันมายืนยัน จวบจนเมื่อเร็ว ๆ นี้ ซือแป๋ออกไปร่วมสามเดือนเศษ ภายหลังจึงได้กลับมาสั่งให้พวกเราปฏิบัติงานเรื่องหนึ่ง"

จูลุ่ยยี้รีบถาม

"เรื่องเยี่ยงไร ?"

"ท่านผู้เฒ่าต้องการให้พวกเรารีบออกมาคุมเชิงพฤติการณ์ของยู่ปังเฮาะบู๊ลิ้มเม่งจู๊รุ่นนี้โดยด่วน"

ยู่ป้วยหยกหน้าเคร่งเครียดเย็นชา กล่าวเสียงกระด้าง

"เช่นนี้เป็นว่า ผู้...แซ่ยู่คนนั้น ต้องเป็นหุ่นที่ตังก้วยซิงแซใช้มากุมอำนาจใหญ่ในบู๊ลิ้ม ข้าพเจ้าก็คำนวณแต่แรกแล้วว่า มันต้องมีอำนาจใดหนุนหลังอย่อีกขมหนึ่ง"

ไฮ้ตังแซกล่าวสืบไป

"ซือแป๋กระทำเรื่องราวใด มิใคร่บ่งบอกกระจ่างนักอยู่เสมอมา แต่เท่าที่พวกเราหยั่งคำนวณ สถานการณ์น่ากลัวต้องเป็นเช่นนี้ เมื่อตังก้วยซิงแซไม่สามารถปรากฏออกมาลงมือเอง ก็มีแต่ต้องใช้คนที่มีชื่อเสียงดีงามอยู่ในบู๊ลิ้มมาออกหน้าแทน ยู่ปังเฮาะเป็นคนสร้างชื่อเสียงจอมปลอมอยู่เสมอมา จึงเป็นบุคคลเหมาะสมที่สุดของตังก้วยซิงแซพึงเลือกเฟ้น"

สีหน้ายู่ป้วยหยกแปรเปลี่ยนไปอีกครั้ง แต่ยังคงอดกลั้นไว้มิกล่าวกระไร

จูลุ่ยยี้ตาลุกวาว กล่าวขึ้นบ้าง

"มิน่าเล่า วันนั้นยู่ปังเฮาะเพียงยกมือกรีดทำท่า เทียนเจี๊ยะแซก็มิกล้าตอแยมันอีก คิดว่าดาวตะกรามผู้นั้นต้องรู้จักความร้ายกาจของอสูรเฒ่าตังก้วยเป็นแน่"

ไฮ้ตังแซกล่าวเสียงเย็นชา

"ในแผ่นดินยุคนี้ นอกจากซือแป๋แล้ว น่ากลัวมิว่าผู้ใดก็ไม่อาจต้านทานการจู่โจมของตังก้วยซิงแซสักกระบวนท่าหนึ่ง สำหรับหงส์ซำหรือ...เฮอะ เฮอะ"

มาตรว่ามิได้กล่าวต่อไป แต่ความหมายของวาจาก็บ่งบอกชัดเจนยิ่งแล้ว

แต่จูลุ่ยยี้ครานี้ถึงกับมิได้ประฝีปากตอบโต้ เนื่องเพราะนางได้คิด พลังฝีมือของเทียนเจี๊ยะแชผู้นั้น ต้องไม่ด้อยกว่าหงส์ชำชาเจ็กของนางเด็ดขาด กระทั่งเทียนเจี๊ยะแชยังมีความหวาดกลัวตังก้วยชิงแชถึงปานนี้ พลังฝีมือของตังก้วยชิงแชสูงส่งเพียงใด ก็เป็นที่คำนวณได้แล้ว ดังนั้น จูลุ่ยยี้จึงมีแต่ต้องกล้ำกลืนความขุ่นเคืองนี้ไว้ กล่าวขึ้นว่า

"ทีตี่ง่วนอึ้ง อูติ๋วฮ่งฮวง ทั้งสองประโยคนั้นเป็นความหมายใดกันแน่ ?"

"ตัวตังก้วยชิงแชเองไม่อาจเข้าด่านมาติดต่อกับยู่ปังเฮาะโดยตรง จึงใช้สองคนมาถ่ายทอดคำสั่งของมัน สองคนนั้นกลับถูกชือแป๋สกัดไว้ในระหว่างทาง รหัสลับที่พวกมันติดต่อกับยู่ปังเฮาะก็คือทีตี่ง่วนอึ้ง อูติ๋วฮ่งฮ้วงแปดคำนี้ !"

จูลุ่ยยี้โพล่งขึ้น

"สองคนนั้นไฉนยินยอมบอกความลับนี้แก่ชือแป๋ท่าน ?"

ไฮ้ตังแชส่งเสียงราบเรียบ

"อยู่ต่อหน้าชือแป๋ ในโลกนี้น่ากลัวไม่มีผู้ใดมิกล่าววาจาสัตย์จริงได้"

จูลุ่ยยี้ตาลุกวาวสุกใส รีบกล่าวถาม

"ดังนั้น ชือแป๋ของท่านจึงให้ท่านกับเอี้ยจื้อกังแอบอ้างเป็นสองคนนั้น ไปพัวพันกับยู่ปังเฮาะแทน ?"

"ใช่"

จูลุ่ยยี้ถอนหายใจกล่าว

"เยี่ยงนี้มิน่าเล่า ยู่ปังเฮาะจึงมีความเชื่อถือพวกท่านจนสนิทใจปานนี้"

ไฮ้ตังแชเล่าสืบต่อไป

"แต่เมื่อตังก้วยชิงแชยินยอมมอบเรื่องสำคัญปานนี้แก่ยู่ปังเฮาะกระทำ แสดงให้เห็น มันต้องเป็นคนรับมือไม่ง่ายดายนัก หลังจากพวกเราพบหน้ากับมันแล้วก็ได้พบเห็นคนผู้นี้นับว่ามีความลึกซึ้งสุขุม สมองเฉียบแหลมฝีมือเลอเลิศ ดังนั้นพวกเราต่างมิอาจไม่เสแสร้งกระทำงานแก่มัน เพื่อมิต้องให้มันเกิดระแวงแคลงใจได้"

จูลุ่ยยี้กล่าวอีก

"ดังนั้น พวกท่านจึงจับผู้อื่นเป็นของขวัญไปกำนัล ?"

ไฮ้ตังแชกล่าวเสียงเย็นชา

"เพื่อเห็นแก่สถานการณ์ใหญ่ จำเป็นต้องกระทำดั่งนี้ อย่าว่าแต่คนที่ถูกพวกเราถือเป็นเครื่องบัตรพลีก็ต้องมีความผิดที่พวกมันแส่หาเอง ไม่เช่นนั้น พวกเราเหตุใดไม่ลงมือต่อยู่เฮียเลย ?"

จวบจนตอนนี้ จูลุ่ยยี้จึงหัวร่อออกมาได้ กล่าวว่า

"อย่างไรพวกท่านยังนับเป็นคนรู้จักดีชั่วอยู่ ไม่เช่นนั้น ท่านน่ากลัวไม่อาจรอดจนถึงตอนนี้ดอก"

นางตอนนี้แม้ทราบศักดิ์ฐานะแท้จริงของเอี้ยจื้อกังกับไฮ้ตังแชแล้ว แต่วาจาที่ว่ากล่าว ยังคงแหลมคมมิยอมอ่อนข้อให้เลยแม้สักน้อยนิด

ไฮ้ตังแชก็มีแต่แสร้งทำเป็นไม่ได้ยิน กล่าวสืบต่อไป

"การกระทำของพวกเรา ความจริงกล่าวได้ว่าไม่มีพิรุธใด ๆ แต่พวกเรากลับนึกไม่ถึง ตังก้วยซิงแซถึงกับส่งอีกหลายคนไปติดต่อกับย่ปังเฮาะ เมื่อพวกมันพบกับยู่ปังเฮาะแล้ว ศักดิ์ฐานะของพวกเราก็ถูกเปิดเผยออกทันที ดังนั้น ยู่ปังเฮาะจึงต้องการให้พวกมันมาฆ่าพวกเราเพื่อปิดปากโดยด่วน"

จูลุ่ยยี้รีบถาม

"ท่านหมายถึงเล้งกุ้ย ?"

"ใช่ ซือแป๋เองก็เคยฟังว่า ตังก้วยซิงแซมีห้าปิศาจเป็นบริวาร และแต่ละปิศาจยังมีร่างจำลองอีกหกคน เนื่องเพราะตังก้วยซิงแซไม่เพียงเชี่ยวชาญการปลอมแปลงโฉมเท่านั้น ยังแตกฉานในวิชาการแพทย์จนสูงส่ง ตัวจำลองของห้าปิศาจ ล้วนเป็นผลงานทางผ่าตัดที่เลิศล้ำจนสดหยั่งคำนวณสร้างสรรค์มา"

สีหน้ายู่ป๋วยหยกแม้ซีดขาวกว่าเดิม แต่นัยน์ตากลับกระจ่างสุกใส เนื่องเพราะความลับที่ยอกย้อนพิสดาร ลี้ลับไม่อาจหยั่งคำนวณ ในที่สุดวันนี้ก็มีเบาะแสให้สืบสาวแล้ว

จูลุ่ยยี้กล่าวถามอีกครั้ง

"ในเมื่อซือแป๋ท่านทราบ ห้าปิศาจยังมีตัวจำลองอยู่อีก เอี้ยจื้อกังเมื่อครู่ไฉนจึงยังกลัวอย่างยิ่ง ?"

"ความลับนี้ซือแป๋เพิ่งสืบทราบเมื่อเร็ว ๆ นี้เอง และเมื่อก่อนหน้าไม่นานนี้ ข้าพเจ้าเคยไปกราบท่านผู้เฒ่ามาครั้ง แต่เอี้ยจื้อกังกลับอยู่ข้างกายยู่ปังเฮาะตลอดมา ข้าพเจ้ากับมัน จวบจนวันนี้จึงได้พบหน้ากัน"

จูลุ่ยยี้ถอนหายใจกล่าว

"มิน่าเล่า เอี้ยจื้อกังพอได้ยินเล้งกุ้ยบอกคำทีตี่ง่วนอึ้ง อูติ๋วฮ่งฮวงทั้งสองประโยค ก็ทราบศักดิ์ฐานะมันถูกเปิดเผยแล้ว มิน่าเล่า จึงหน้าเปลี่ยนสีไปทันที"

ทิฮวยเนี้ยพลันกล่าวขึ้น

"ในเมื่อเล้งกุ้ยยังมีตัวจำลองอีกหกคน อย่างนั้น...อย่างนั้นยังมีอีกสี่คนอยู่...

มิทราบเอี้ยจื้อกังสามารถรับมือได้หรือไม่ ?"

ไฮ้ตังแชตอบช้า ๆ

"ในเมื่อมีตัวจำลองอีกหกคน หนึ่งปิศาจก็กลายเป็นเจ็ดปิศาจ แต่ถูกข้าพเจ้ากำจัดไปสองคนก่อนแล้ว"

ทิฮวยเนี้ยร้องเสียงสะท้าน

"ยังมีอีกสามปิศาจก็...ก็..."

จูลุ่ยยี้กล่าวเสียงนุ่มนวล

"ท่านวางใจ คนเยี่ยงเอี้ยจื้อกัง อย่าว่าแต่เหลือปิศาจเพียงสามตัวเลย แม้นับว่ามีปิศาจถึงสามร้อยตัว ก็ไม่มีปัญญาทำอย่างไรกับมันได้"

ทิฮวยเนี้ยพยายามฝืนยิ้มเล็กน้อย แต่ยังไม่อาจปกปิดสีหน้ารุ่มร้อนจนกระวน-กระวายของนางได้

ไฮ้ตังแชกล่าวขึ้นบ้าง

"หากสามปิศาจลงมือกลุ้มรุม เอี้ยจื้อกังไม่มีปัญญาต่อต้านได้แน่นอน เพียงแต่ว่าวิชาบู๊ของพวกมันแม้ซับซ้อนพิสดาร แต่ประสาทความรู้สึกถูกตัวยาทำลายจนชาด้าน ปฏิกิริยาจึงเชื่องช้ากว่าคนธรรมดามากมายนัก ดังนั้นข้าพเจ้าแม้บาดเจ็บสาหัสแล้ว ยังคงหนีรอดจากอ้งมือพวกมันมาได้ ข้าพเจ้าคิดว่า เอี้ยจื้อกังแม้สู้ไม่ได้แต่อย่างน้อยย่อมพอหนีเอาตัวรอดโดยปลอดภัยได้แน่"

จูลุ่ยยี้กล่าวสวนคำ

"แต่พวกเราเล่า ? อุโมงค์ปิศาจสายนี้ทอดสู่สถานที่ใดกันแน่ ? เป็นผู้ใดมาสร้างอุโมงค์สายนี้กันแน่ ? มันขุดอุโมงค์สายนี้ขึ้นด้วยเหตุผลกลใดกันแน่ ?"

ไฮ้ตังแชกล่าวเสียงราบเรียบ

"เรื่องเหล่านี้พวกเราต่างมิต้องทราบ พวกเราเพียงแต่ทราบไว้ อุโมงค์ใด ๆ ในแผ่นดิน ต่างต้องมีปากทางออก ซึ่งก็เพียงพอแล้ว"

จูลุ่ยยี้แบะปากกล่าว

"แต่ท่านทราบอุโมงค์สายนี้มีปากทางออกจริงหรือไม่กันแน่ ? หากแม้นเป็นอุโมงค์ตันจะทำอย่างไร ?"

ไฮ้ตังแชขมวดคิ้วกล่าว

"อย่างไรก็ตาม อุโมงค์สายนี้ย่อมมิใช่ทอดไปในห้วงโลกันตร์แน่นอน"

"นั่นกลับไม่แน่นัก อาจบางทีอุโมงค์สายนี้คือปากทางเข้าห้วงโลกันตร์..."

และมิทราบเป็นอย่างไร วาจานางไม่ทันขาดคำ ตัวนางพลันรู้สึกมีความเย็น

ยะเยียบคล้ายกลิ่นอายปิศาจม้วนขึ้นจากที่ใต้เท้า จนนางอดมิได้ต้องสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บไปเฮือกใหญ่

ได้ยินยู่ป้วยหยกกล่าวขึ้น

"ไฮ้เฮีย ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าใครวิงวอนท่านสักเรื่องหนึ่ง ?"

ไฮ้ตังแชตาลุกวาว กล่าวสวนคำ

"ท่านต้องการให้ข้าพเจ้าพาท่านไปพบซือแป๋ใช่หรือไม่ ?"

"ใช่แล้ว"

ไฮ้ตังแชสั่นศีรษะกล่าว

"เรื่องนี้น่ากลัวยากอย่างยิ่ง..."

"แต่ข้าพเจ้ากลับต้องพบหน้าท่านผู้เฒ่าให้ได้สักครั้ง"

"เพราะเหตุใด ?"

"ข้าพเจ้ามีความลับสำคัญที่สุดเรื่องหนึ่งต้องบอกให้กับท่านผู้เฒ่าทราบไว้"

สีหน้ายู่ป้วยหยกปรากฏแววเจ็บช้ำเป็นอย่างยิ่ง กล่าวสืบต่อด้วยเสียงแผ่วทุ้ม

"เนื่องเพราะในโลกนี้ อาจบางทีมีซือแป๋ท่านคนเดียวเท่านั้น ที่สามารถคลี่คลายเรื่องนี้แก่ข้าพเจ้าได้ ข้าพเจ้าจะอย่างไรก็ต้องไปทดสอบโชคชะตาดูสักครั้ง จึงวิงวอนไฮ้เฮียช่วยไปเรียนแทนข้าพเจ้าสักคำ ข้าพเจ้าคิดว่าท่านผู้เฒ่าต้องยอมพบข้าพเจ้าเป็นแน่"

ไฮ้ตังแชกล่าวอย่างครุ่นคิด

"ความลับนี้เกี่ยวข้องกับแผนการของตังก้วยซิงแซหรือไม่ ?"

"มิเพียงเกี่ยวข้องเท่านั้น ยังเกี่ยวข้องอย่างสำคัญอีกด้วย"

"ท่านพอจะบอกกับข้าพเจ้าก่อนหรือไม่ ?"

ยู่ป้วยหยกถอนหายใจยาวกล่าวขึ้น

"มิใช่ข้าพเจ้าไม่เชื่อถือไฮ้เฮีย เพียงแต่ว่าเรื่องนี้...เรื่องนี้..."

ริมฝีปากยู่ป้วยหยกพลันสั่นระริก กระทั่งวาจาก็ไม่สามารถกล่าวสืบต่อแล้ว

ไฮ้ตังแชเมื่อเห็นสีหน้าเจ็บช้ำลำเค็ญถึงปานนี้ของยู่ป้วยหยก อดมิได้ต้องถอนหายใจกล่าว

"มิใช่ข้าพเจ้าไม่ยินยอมช่วยเหลือ เพียงแต่ว่าซือแป๋ไม่เคยใช้โฉมหน้าแท้จริงพบเห็นผู้คนมาเป็นเวลายี่สิบกว่าปีแล้ว และยังกำชับพวกเราโดยเข้มงวดกวดขันไม่อาจแพร่งพรายร่องรอยของท่านผู้เฒ่าแก่คนอื่นใดเด็ดขาด คำสั่งของซือแป๋ยากจะฝ่าฝืน ข้าพเจ้าหวังว่าท่านยินยอมอโหสิให้ความคับแค้นของข้าพเจ้าด้วย"

ยู่ป้วยหยกฝืนยิ้มผงกศีรษะกล่าวอย่างท้อแท้

“ข้าพเจ้าเข้าใจ”

ไฮ้ตังแชกล่าวสืบไป

“แต่ท่านผู้เฒ่าไม่แน่ว่าพร้อมจะมาปรากฏตัวให้ท่านเห็นในทุกเวลาโอกาส และไม่แน่ว่าได้พบกับยู่เฮียแล้วด้วย การดำเนินงานของท่านผู้เฒ่า ไม่มีผู้ใดหยั่งเดาได้เสมอมา มิว่าผู้ใดก็อย่าหมายหยั่งจิตใจท่านผู้เฒ่าเลย”

ยู่ป้วยหยกผงกศีรษะอีกครั้ง คล้ายดั่งพลันนึกถึงเรื่องสำคัญใดได้ ถึงกับซึมเซาจนเคลิบเคลิ้มไปแล้ว

ไฮ้ตังแชทรงกายขึ้นยืนกล่าว

“มิทราบอุโมงค์นี้ยาวเท่าใดแน่ พวกเรายังคงหาทางออกค่อยว่ากล่าวเถิด”

จูลุ่ยยี้กล่าวขึ้น

“แล้วหีบสวมใบนี้เล่า ? พวกเราเหตุใดต้องแบกมันไปตลอดทาง ? เหตุใดไม่อาจปล่อยคนในหีบออกมา ?”

ไฮ้ตังแชตอบช้า ๆ

“คนในหีบยังคงไม่อาจได้สติในเวลาอันสั้น ท่านปล่อยพวกมันออกมาก็ไม่มีประโยชน์ ยังคงต้องแบกพวกมันเดินทางอยู่นั่นเอง”

จูลุ่ยยี้ขยี้เท้าร้องขึ้น

“เอาเถิด นับว่าเราโชคร้าย ไปกันได้”

อุโมงค์สายนี้คดเคี้ยวมืดครึ้มและชื้นแฉะ มิหนำซ้ำยังยาวจนไม่เห็นสุดปลาย ดีที่แต่ละหัวเลี้ยวจะมีโคมน้ำมันแขวนบนผนังศิลา แสงโคมที่ริบหรี่ ดูไปคล้ายเป็นไฟปิศาจ

จูลุ่ยยี้พลันกล่าวขึ้น

“ท่านทราบว่าพวกเราเดินผ่านตะเกียงน้ำมันกี่ดวงแล้วหรือไม่ ?”

ยู่ป้วยหยกทราบ นางไม่มีวันสงบได้ตลอดกาล เพียงชั่วไม่นาน จะพลันมีปัญหาใหม่เอ่ยถามเสมอ และแต่ละปัญหา ต่างประหลาดพิกลอย่างยิ่งด้วย

ผู้ใดก็ไม่ทราบ นางไฉนถามปัญหานี้มา ดังนั้นจึงไม่มีผู้ใดไปตอบนาง

จูลุ่ยยี้กล่าวขึ้นอีก

“จวบจนบัดนี้ พวกเราเดินผ่านตะเกียงดวงที่สามสิบเก้าแล้ว พวกท่านว่า

ประหลาดหรือไม่ ?"

ไฮ้ตังแชอดมิได้ต้องกล่าว

"นี่จะมีที่ประหลาดเยี่ยงไร ?"

จูลุ่ยยี้กล่าวเสียงเย็นชา

"ท่านรู้สึกไม่ประหลาด นั่นเนื่องเพราะท่านไม่ยอมใช้นัยน์ตาไปสังเกตให้รอบคอบ และมิยอมใช้สมองไปขบคิดอีกด้วย"

ไฮ้ตังแชกล่าวเสียงเย็นชา

"นั่นเนื่องเพราะเรื่องที่ข้าพเจ้ากำลังครุ่นคิด มีความสำคัญกว่าโคมไฟมากมายนัก"

ครั้งนี้ จูลุ่ยยี้ถึงกับมิได้ประฝีปาก แต่เหม่อมองดูโคมน้ำมันจนซึมเซาไปแล้ว

ไฮ้ตังแชก็อดชะงักเท้าไว้มิได้ แต่จ้องมองอยู่เป็นนาน ยังคงสังเกตไม่ออกว่าโคมน้ำมันนี้จะมีที่พิสดารเยี่ยงไร ในที่สุด อดมิได้ต้องถามขึ้น

"พวกเราต่างดูไม่ออก โคมเหล่านี้มีที่ประหลาดเยี่ยงไร ?"

"อ้อ กระนั้นหรือ ?"

"หรือท่านดูออกแล้ว ?"

"ใช่ ข้าพเจ้ายิ่งดูยิ่งประหลาด ยิ่งคิดยิ่งประหลาด นับว่าประหลาดจนพิสดารสุดขีดทีเดียว"

"ประหลาดในที่ใด ?"

จูลุ่ยยี้เบะปากแค่นหัวร่อกล่าว

"ในเมื่อท่านรู้สึกเรื่องนี้ไม่มีความสำคัญ ไยต้องถามอีก ?"

ไฮ้ตังแชมีแต่เกิดโทสะกับตัวเองเท่านั้น โดยไม่มีวาจาตอบโต้อีกแล้ว ?

ทิฮวยเนี้ยแม้มีความในใจอัดอก แต่ตอนนี้ยังอดรู้สึกขำมิได้ ต้องหัวร่อออกมาเบา ๆ

นางได้รู้สึกแล้วว่า ความสามารถยิ่งใหญ่ที่สุดของจูลุ่ยยี้ คือกระตุ้นโทสะผู้คนให้เดือดดาล และเป็นความสามารถที่เก่งกล้ากว่าวิชาใช้พิษของนางมากมายนัก บุรุษใดพบเห็นกับเด็กหญิงเยี่ยงนี้ ยิ่งกล่าววาจาให้น้อยลงยิ่งประเสริฐ ให้วิเศษสุดคือไม่เอ่ยปากเลยจึงสมควร

แต่จูลุ่ยยี้ก็มีดาวข่มอยู่ดวงหนึ่ง พอพบกับยู่ป้วยหยก นางก็เปลี่ยนแปรเป็นว่าง่ายอย่างยิ่ง เนื่องเพราะยู่ป้วยหยกมิยอมเอ่ยปากว่ากล่าวในเวลาไม่สมควร ยิ่งมิยอมเอ่ยปากกล่าวเรื่องไร้สาระเด็ดขาด

จูลุ่ยยี้แย้มยิ้มอย่างกระหยิ่มอิ่มเอม กล่าวเสียงสดใส

“ในอุโมงค์ใต้ดินมีโคมสามสิบเก้าดวง อย่างน้อยมีจุดที่น่าประหลาดสงสัยอยู่ถึงสี่ห้าประการ หากท่านยอมใช้สมองเค้นคิดดุจดั่งข้าพเจ้า ก็ต้องคิดออกได้เช่นกัน”

ยู่ป้วยหยกยิ้มพลางกล่าวขึ้น

“ดรุณีนับว่ามีความละเอียดรอบคอบกว่าบุรุษมากมายจริง ๆ ข้าพเจ้าแม้ขบสมองเค้นคิดตลอดเวลา แต่ยังคงคิดไม่ออกอยู่นั่นเอง”

จูลุ่ยยี้เบิกบานใจยิ่งกว่าเดิม จนแย้มยิ้มหน้าระรื่นแจ่มใส กล่าวว่า

“พวกเราเดินผ่านโคมสามสิบเก้าดวงแล้ว ยังคงหาปากทางออกไม่พบ จากนี้เป็นที่เห็น อุโมงค์นี้ต้องยาวอย่างยิ่ง อุโมงค์ที่ยาวเยี่ยงนี้มีไม่มากนัก ใช่หรือไม่ ?”

ยู่ป้วยหยกผงกศีรษะตอบ

“นับว่าไม่มากจริง ๆ”

“คนนั้นสร้างอุโมงค์ใต้ดินที่มีความยาวปานนี้ คิดว่าต้องมีจิตเจตนาพิเศษของมันอยู่ หากมันคิดเพียงต้องการขุดไว้เป็นทางถอยหลบหนี มันพร้อมจะขุดปากทางออกไปแห่งหนใดก็ได้ เหตุใดต้องเปลืองเรื่องราวให้ยุ่งยากมากความถึงปานนี้ ?”

สีหน้ายู่ป้วยหยกเคร่งเครียดขึ้นบ้างแล้ว แสดงว่ามันถูกปัญหานี้สะกิดให้สนใจไม่น้อย รีบโพล่งขึ้น

“ถูกต้อง”

จูลุ่ยยี้กล่าวต่อด้วยสีหน้าอิ่มเอิบ

“ขุดอุโมงค์ยาวเยี่ยงนี้ อย่างน้อยต้องเสียเวลาสี่ห้าปีจึงสำเร็จ เอี้ยจื้อกังออกสู่บู๊ลิ้มไม่นาน อุโมงค์สายนี้ต้องมิใช่มันขุดแน่นอน”

ทิฮวยเนี้ยผงกศีรษะกล่าว

“เป็นชื่อแป๋ของมันได้หรือไม่ ?...”

จูลุ่ยยี้เหลือบมองไฮ้ตังแชแว่บหนึ่ง

“ไม่ใช่เด็ดขาด มิเช่นนั้น คนผู้นี้ไฉนไม่ทราบ ?”

ทิฮวยเนี้ยผงกศีรษะอีกครั้ง จูลุ่ยยี้กล่าวสืบต่อไป

“ในเมื่อมันยินยอมทุ่มเทเวลาและทุนทรัพย์มหาศาลมาขุดอุโมงค์ใต้ดินสายนี้ต้องมิใช่ไม่มีจุดประสงค์เด็ดขาด ในเมื่อมีจุดประสงค์ เรื่องราวที่ดำเนินต้องลี้ลับอย่างยิ่ง เอี้ยจื้อกังไฉนไม่ทราบความลับนี้ ?”

ทิฮวยเนี้ยโพล่งขึ้น

“อาจบางทีอุโมงค์สายนี้ถูกขุดสำเร็จเนิ่นนานมาแล้ว จวบจนเมื่อเร็ว ๆ นี้จึงถูก

เอี้ยจื้อกังพบเห็นโดยบังเอิญ คนขุดอุโมงค์สายนี้ อาจบางทีตายไปนานแล้วก็เป็นได้"

จูลุ่ยยี้โพล่งขึ้น

"ไม่ถูก"

"เพราะสาเหตุใด ?"

"คิดว่ากระท่อมที่ปากทางเข้าต้องสร้างพร้อมกับอุโมงค์สายนี้ ท่านย่อมสังเกตพบเห็น กระท่อมไม่เก่าเลย แสดงว่าต้องสร้างเสร็จไม่เกินสิบปีเด็ดขาด"

"แต่กระท่อมพร้อมที่จะรื้อสร้างได้อีก..."

"กระท่อมหลังนั้นเพียงแต่สร้างขึ้นปกปิดปากทางอโมงค์ไว้ โดยมิใช่ต้องการให้ผู้คนอยู่อาศัย ดังนั้น ไม่มีความจำเป็นต้องรื้อสร้างใหม่เมื่อทรุดโทรม อย่าว่าแต่เหล่านี้ยังมิใช่เป็นสาเหตุสำคัญที่สุด"

"สาเหตุสำคัญที่สุดคือกระไร ?"

"โคมเหล่านี้"

"โคม ?"

"ใช่ ! โคม ข้าพเจ้าถามท่าน โคมเยี่ยงนี้หากไม่เติมน้ำมันจะลุกได้นานเท่าใด"

"โคมน้ำมันธรรมดา หากไม่เติมน้ำมัน จุดค่ำคืนเดียวน้ำมันก็เหือดแห้งสิ้น โคมเหล่านี้แม้โตกว่าโคมธรรมดาบ้าง แต่อย่างมากก็เพียงจดได้หนึ่งวันหนึ่งคืนเท่านั้น"

จูลุ่ยยี้พลันปรบมือกล่าว

"เยี่ยงนี้ก็ถูกแล้ว โคมเหล่านี้ลุกอยู่ได้ตลอดเวลา มิว่ากลางวันกลางคืน โดยไม่เคยดับมาเลย จากนี้เป็นที่เห็นแต่ละวันจะต้องมีคนมาเติมน้ำมัน"

ดวงตานางเป็นประกายวาว รีบกล่าวสืบต่อไป

"แต่เอี้ยจื้อกังระยะนี้มิได้อยู่ในกระท่อมเลย แสดงให้เห็น ผู้เติมน้ำมันต้องมิใช่มันเด็ดขาด"

ทิฮวยเนี้ยโพล่งด้วยความตื่นเต้น

"อย่างนั้น ผู้เติมน้ำมันเป็นใครกัน ?"

จูลุ่ยยี้กล่าวเสียงหนัก ๆ

"อาจบางทีเป็นคนสร้างอุโมงค์สายนี้ อาจบางทีเป็นข้าทาสของมัน แต่อย่างไรก็ตาม ในอุโมงค์สายนี้ต้องมีคนอื่นอยู่อีกแน่นอน พวกเราแม้มองไม่เห็นมัน แต่ไม่แน่ว่ามันกำลังซุ่มหัวร่อใส่พวกเราอยู่ในความมืดก็ได้"

แสงโคมไฟวับแวมแวม ทุกที่ทางสลัวเลือนราง ความหนาวภายในอุโมงค์ใต้ดินคล้ายรุนแรงขึ้นฉับพลันทันทีแล้ว

ทิฮวยเนี้ยอดเหลียวมองรอบข้างไม่ได้ ในเงามืดที่แสงโคมไฟสาดส่องไม่ถึง มีคนซ่อนลอบดูพวกนางอยู่จริงหรือไม่ ?

นางอดมิได้ต้องสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บ พยายามฝืนยิ้มกล่าว

"ขวัญของข้าพเจ้าไฉนยิ่งนานยิ่งฝ่อแล้ว"

จูลุ่ยยิ้กล่าวเสียงหนัก ๆ

"สตรีเมื่อแต่งงานแล้ว ขวัญต้องแปรเปลี่ยนเป็นฝ่อไปได้"

ไฮ้ตังแซกล่าวขึ้นบ้าง

"แม้นับว่าในอโมงค์มีคนจริง แต่ต้องไม่มีอกศลจิตคิดร้ายต่อพวกเราเด็ดขาด ไม่เช่นนั้น เอี้ยจื้อกังไหนเลยเรียกพวกเราเข้ามาได้"

จูลุ่ยยิ้กล่าวเสียงเย็นชา

"นั่นกลับไม่แน่นัก"

นางไม่เปิดโอกาสให้ไฮ้ตังแซโต้เถียง รีบกล่าวสืบไป

"อาจบางทีกระทั่งมันก็ยังมิทราบ ในอุโมงค์นี้มีคนหรือไม่ ? มันเพียงแต่พบกระท่อมหลังนี้โดยบังเอิญ และในกระท่อมบังเอิญไม่มีคนอยู่อาศัย..."

ทิฮวยเนี้ยรีบชิงกล่าว

"ใช่แล้ว ตอนมันพาข้าพเจ้ามา ในกระท่อมมีฝ่นละอองเกาะหนา หยากไย่ใยแมงมุมเต็มไปทุกแห่งหน เตาไฟก็เย็นเฉียบ แสดงไม่มีคนอยู่อาศัยมาเนิ่นนานแล้ว"

จูลุ่ยยิ้กล่าวต่อไป

"แต่มันกลับต้องพบเห็นสถานที่นี้อยู่แล้ว ไม่เช่นนั้น มันไหนเลยจะนัดหมายพวกเฮ่งโหวเล้ามาพบกันในสถานที่นี้ได้"

นางชายตาดูไฮ้ตังแซแว่บหนึ่งแล้วกล่าวต่อ

"คิดว่าท่านก็ต้องรู้จักสถานที่นี้นานแล้ว ไม่เช่นนั้นท่านก็ต้องไม่หนีมาที่นี่ใช่หรือไม่ ?"

ไฮ้ตังแซรีบตอบ

"นี่กลับเป็นเรื่องที่เฮ่งโหวเล้าเล่าให้ข้าพเจ้าฟัง ข้าพเจ้าไม่เคยมาในสถานที่นี้มาก่อนเลย"

หยุดเล็กน้อยแล้วรีบกล่าวสืบต่อ

"อย่างไรก็ตาม ในอุโมงค์นี้ต้องมีผู้อื่นอยู่แน่นอน ในเมื่อพวกเรามาถึงแล้วก็มีแต่จัดการหาคนผู้นั้นออกมาก่อน การสันนิษฐานโดยไร้เค้ามูล จะมีประโยชน์ใดกัน ?"

ยู่ป้วยหยกกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“ความจริง แม้นับว่าพวกเราไม่ไปหามัน มันก็ต้องมาหาพวกเราแน่”

ทิฮวยเนี้ยกวาดตามองรอบข้างอีกครั้งจึงกล่าว

“มิว่ามันเป็นบุคคลเช่นไร ข้าพเจ้าเพียงหวังให้มันมาได้ยิ่งเร็วยิ่งประเสริฐ”

จูลุ่ยยี้ส่งเสียงอ้อยอิ่ง

“คนข้าพเจ้ากลับไม่กลัว หากแม้นที่มามิใช่คน นั่นก็ต้องยุ่งยากมากแล้ว”

ทิฮวยเนี้ยสยิวกายขึ้นอีกเฮือกหนึ่ง กระแซะเข้าไปที่ข้างยู่ป้วยหยกโดยมิรู้ตัว จูลุ่ยพลันหวีดร้องกอดกกแล้วกล่าวขึ้น

“ข้าพเจ้าเห็นว่า ท่านกลับมิใช่หวาดกลัวจริงใจ เพียงแต่คิดหาโอกาส...”

บทที่ 73

กลิ่นอายภูตผีคละคลุ้ง

วาจาของจูลุ่ยยี้ไม่ทันจบคำ โคมบนผนังพลันดับไปอย่างไม่คาดหมาย ความมืดที่เกิดขึ้นฉับพลันทันที คล้ายดั่งได้นำพาความหนาวเหน็บมาจู่โจมจิตใจ จนวาจาของนางต้องขาดหายไปกลางคัน

แต่หัวเลี้ยวที่เบื้องหน้าพลันกลับมีแสงไฟอยู่ คนทั้งมวลจึงพากันสาวเท้าไปราวนัดหมาย มิคาด พอถึงที่ใต้โคมไฟ โคมดวงนั้นก็พลอยดับไปอีกด้วย

ทั้งสี่ตกอยู่ในความมืดอันบีบคั้นจิตใจให้สิ้นหวัง มาตรว่าอุโมงค์แคบเล็กแต่ความมืดกลับกว้างไพศาลไม่มีขอบเขต คล้าไม่มีทางหาสุดปลายได้ตลอดกาลนาน

แต่ละคนต่างคล้ายถูกความมืดบีบคั้นคุกคามจนเลือดลมแข็งตัว มิว่าผู้ใดต่างส่งเสียงไม่ออกอีกแล้ว

เนิ่นนานให้หลัง จูลุ่ยยี้จึงถอนหายใจยาวกล่าวขึ้น

“ตอนนี้หากมีน้ำมันตะเกียงขาย ข้าพเจ้ายินดีซื้อมันชั่งละหนึ่งตำลึง”

ไฮ้ตังแชกล่าวขึ้น

“ในตัวข้าพเจ้ามีชุดไฟ”

ยู่ป้วยหยกกล่าวบ้าง

“ชุดไฟของท่านจุดได้อีกนานเท่าใด ?”

เสียงไฮ้ตังแชตอบมา

“ข้าพเจ้าใช้สองครั้งแล้ว น่ากลัวพอจะลุกไหม้ได้ครึ่งชั่วหม้อข้าวเดือด”

จูลุ่ยยี้ส่งเสียงดัง ๆ

“รีบล้วงออกมา มีเวลาชั่วหม้อข้าวเดือด พวกเราอาจบางทีจะหาปากทางออกพบก็ได้”

ยู่ป้วยหยกรีบกล่าว

“หากหาไม่พบ ?”

จูลุ่ยยี้งุนงงวูบหนึ่งจึงกล่าว

“พวกเราจะดีจะชั่วก็ต้องทดลองดู ใช่หรือไม่ ?”

ยู่ป้วยหยกรีบคัดค้าน

“ไม่อาจทดลอง ชุดไฟนี้เป็นโอกาสสุดท้ายของพวกเราแล้ว หากแม้นชุดไฟถูกจุดหมดสิ้น พวกเราไม่ต้องรอผู้อื่นมาลงมือ ก็ต้องถูกกักตายในที่นี้ก่อนแล้ว”

จูลุ่ยยี้กล่าวอีก

“แต่พวกเราอย่างน้อยก็พอถอยกลับไปได้”

“ถอยไปไม่ได้ดอก”

“เพราะเหตุใด ?”

“อุโมงค์สายนี้ดูผิวเผินคล้ายมีสายเดียว ความจริงคดเคี้ยวเลี้ยวลดอย่างยิ่ง หากพวกเราลบคลำเดินไปในความมืด ไม่แน่ว่ามีแต่วนอยู่ในที่เดิมเท่านั้น”

ทิฮวยเนี้ยร้องเสียงแหบพร่า

“เช่นนี้เป็นว่า โคมไฟบนผนังถูกคนแสร้งเป่าดับ ?”

จูลุ่ยยี้หันไปกล่าว

“ท่านแลเห็นคน ?”

“มิได้ แต่ทว่า...แต่ทว่า...”

จูลุ่ยยี้กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“หรือท่านว่า คนผู้นั้นรู้จักจำแลงกายหายตัว ?”

นางแม้นกล่าวอย่างยิ้มแย้ม แต่ได้คว้ามือยู่ป้วยหยกมากำไว้โดยไม่รู้ตัวแล้ว

ไฮ้ตังแซกล่าวขึ้น

“แต่อย่างไรก็ตาม พวกเราก็ไม่อาจยืนรอคอยอยู่ในที่นี้ได้”

จูลุ่ยยี้รีบสนับสนุนทันที

“ถูกต้อง หากอยู่ทางภายนอก พวกเรายังพอรอให้สว่างได้ แต่มาอยู่ในสถานที่ปิศาจเยี่ยงนี้ กลับไม่มีเวลาฟ้าสว่างตลอดกาลนาน”

ยู่ป้วยหยกกล่าวบ้าง

“พวกเราตอนนี้มีแต่เลาะตามผนังไปช้า ๆ เมื่อถึงยามจำเป็นค่อยจุดชุดไฟขึ้น”

“ต้องเป็นเมื่อใดจึงนับว่าจำเป็น”

“นี่...”

ไฮ้ตังแซกล่าวบ้าง

“ครั้งนี้ข้าพเจ้ากลับรู้สึกว่า ความเห็นของจู...จูโกวเนี้ยถูกต้อง พวกเราสมควรจุดชุดไฟขึ้นในตอนนี้แล้ว บุกตรงไปเบื้องหน้า อาจบางทีพอหาทางออกพบก่อนที่ชุดไฟจะถูกใช้หมดสิ้นก็ได้”

ทิฮวยเนี้ยสนับสนุนขึ้นบ้าง

“ถูกต้อง มาตรแม้นเป็นการเสี่ยงครั้งสุดท้าย แต่พวกเราจะดีร้ายก็ต้องสู้ดูสักครา”

ไฮ้ตังแซกล่าวอีก

“เพื่อสะดวกต่อความเคลื่อนไหว พวกเราตอนนี้มีแต่ทิ้งหีบทั้งสามใบอยู่ที่นี่รอพบปากทางออกแล้วค่อยหาวิธีกลับมาช่วยพวกมันไป”

ยู่ป้วยหยกกล่าวขึ้น

“หากพวกเราหาทางออกไม่พบ...”

ไฮ้ตังแซสอดขึ้น

“หากหาปากทางออกไม่พบ พวกเราทั้งหลายอย่างไรก็ต้องถูกกักตายในที่นี้แล้ว”

ยู่ป้วยหยกอึ้งไปครู่หนึ่ง ถอนหายใจยาวกล่าวขึ้น

“ข้าพเจ้าก็มิทราบพวกท่านกระทำเยี่ยงนี้ถูกต้องหรือไม่? แต่ทว่า ข้าพเจ้าคิด... ความเห็นของสามคนย่อมถูกต้องกว่าคนเดียว...”

แสงชุดไฟแม้ไม่อาจสาดส่องไกล แต่ในความมืด ขอเพียงมีแสงสว่างจุดเดียวก็สามารถกระตุ้นจิตใจผู้คนให้คึกคักขึ้นได้ ไม่ว่าผู้ใดเมื่ออยู่ในความมืด ต่างคนต่างรู้สึกอึดอัดท้อแท้ ความแกร่งกร้าวห้าวหาญเสื่อมโทรมแทบหมดสิ้น

ยู่ป้วยหยกถือชุดไฟบุกนำหน้า ทั้งมวลต่างเร่งฝีเท้ารวดเร็วยิ่ง ไฮ้ตังแซแม้บาดเจ็บ แต่มียู่ป้วยหยกฉุดอยู่จึงมิได้ล้าหลัง

แต่อุโมงค์ใต้ดินสายนี้ นับว่ามีความยาวจนน่าสะพรึงกลัว ถึงกับคล้ายไม่มีวันถึงสุดปลายได้!

ไฮ้ตังแซจับตามองชุดไฟในมือยู่ป้วยหยกตลอดเวลา พลันถอนหายใจกล่าวว่า

“น่ากลัวชุดไฟใกล้จะหมดแล้ว”

แลเห็นเปลวไฟในชุด เปลี่ยนจากเขียวเรืองมาเป็นเหลืองซีดทีละน้อย

จูลุ่ยยี้กล่าวอย่างขุ่นแค้น

“ข้าพเจ้ารู้สึกแค้นที่คนเราไฉนไม่ใช้กระดาษตัดเสื้อผ้า ไม่เช่นนั้น พวกเราก็พอจะใช้จุดไฟได้แล้ว !”

ยู่ป้วยหยกพลันนึกถึง ในตัวยังมีบัญชีเล่มหนึ่ง บัญชีนี้แม้พวกยู่ปังเฮาะจะทุ่มเทเล่ห์กลนานาหมายจะชิงมาให้จงได้ แต่ยู่ป้วยหยกกลับยังคงหาความลับของมันไม่ได้อย่นั่นเอง

ยู่ป้วยหยกทราบ มีตัวยาบางชนิดเมื่อเขียนใส่กระดาษแล้ว อักษรแม้จะมองไม่เห็น แต่หากแช่น้ำแล้ว ตัวอักษรจะปรากฏขึ้นมา

แต่ทว่า ยู่ป้วยหยกแช่บัญชีเล่มนี้ในน้ำเนิ่นนานยังคงไม่มีอักษรเลยแม้สักตัวเดียว

แต่ยู่ป้วยหยกยังคงรู้สึกเสมอ ยู่ปังเฮาะต้องไม่ยอมเผาเมืองเพื่อบัญชีว่างเปล่าเพียงเล่มเดียวเด็ดขาด ดังนั้นจึงยังคงเก็บไว้ไม่ทิ้งไปตลอดมา

บัดนี้ ในที่สุดบัญชีเล่มนี้ก็มีประโยชน์แล้ว !

ยู่ป้วยหยกล้วงบัญชีเล่มนั้นจากอกเสื้อชั้นในสุดออกมา กระดาษหลายสิบแผ่นแม้ไม่อาจเผาไหม้นานนัก แต่ย่อมประเสริฐกว่าไม่มี เนื่องเพราะช่วงเวลาเพียงน้อยนิดมักจะเป็นสาเหตุของความเป็นตายร้ายดีอยู่เสมอ

ยู่ป้วยหยกอย่างไรก็คิดไม่ถึง กระดาษบัญชีเล่มนี้ถึงกับจุดไฟไม่ติดได้ !

ในแสงไฟที่วับแวม ยู่ป้วยหยกพลันพบเห็น บนกระดาษว่างเปล่าที่เผาไม่ไหม้ถึงกับปรากฏอักษรออกมาได้ และข้อความที่เขียนคล้ายเป็นรายนามบุคคลพวกหนึ่ง

ขณะเวลานั้นเอง ชุดไฟก็ได้ดับลงไป

จูลุ่ยยี้แทบจะร้องสุดเสียง

“ท่าน...ไฉนกระทั่งกระดาษก็จุดไม่ติด ?”

ยู่ป้วยหยกพยายามข่มกลั้นความลิงโลดยินดีเอาไว้จนเต็มที่ ตอบเสียงราบเรียบ

“เนื่องเพราะกระดาษมันเปียก”

ทิฮวยเนี้ยอดมิได้ต้องร้องดัง ๆ

“กระดาษเปียก ? ไฉนจึงเปียกได้ ?”

ยู่ป้วยหยกต้องกลบเกลื่อน

“ในตัวข้าพเจ้ามีเหงื่อ”

จูลุ่ยยี้งุนงงวูบจึงโพล่งขึ้น

“ถูกแล้ว ! ในเวลาเยี่ยงนี้ หากผู้ใดยังไม่มีเหงื่อต้องเป็นมนุษย์ตอไม้แน่นอน”

ทิฮวยเนี้ยกล่าวด้วยความหวาดกลัว

“ตอนนี้ กระทั่งชุดไฟก็หมดสิ้นแล้ว จะทำอย่างไร ?”

จูลุ่ยยี้โพล่งไป

“ทำอย่างไร ท่านว่าควรทำอย่างไร ผู้ใดเรียกให้เราเมื่อครู่จะต้องใช้ชุดไฟให้ได้ด้วย”

ทิฮวยเนี้ยกระทือนกระแทน

“แต่...นั่นเป็นความคิดของท่าน ?”

จูลุ่ยยี้ร้องสุดเสียง

“ผู้ใดเรียกพวกท่านมาเชื่อฟังวาจาข้าพเจ้า ? พวกท่านเหตุใดไม่เชื่อคำพูดยู่ป้วยหยก ? พวกท่านถูกกักตายในที่นี้สมควรแล้ว !”

ทิฮวยเนี้ยพลอยต้องงงงันไปบ้าง จนครู่ใหญ่ให้หลัง จึงได้ยินเสียงคนสะอึกสะอื้นเบา ๆ อยู่ในความมืด ที่แท้จูลุ่ยยี้อดมิได้ต้องร่ำไห้ขึ้นเบา ๆ

ไฮ้ตังแซกล่าวเสียงเย็นชา

“เสียดายที่น้ำตาไม่อาจจดตะเกียงได้ ไม่เช่นนั้นเราทั้งหลายมาร่ำไห้โดยพร้อมเพรียงสักพัก กลับนับเป็นความคิดที่ประเสริฐอยู่”

จูลุ่ยยี้กระโดดโลดเต้นพลางร่ำร้อง

“ผู้ใดร่ำไห้ ? ท่านจึงร่ำไห้ ! ข้าพเจ้าเหตุใดต้องร่ำไห้ ? มาตรว่านัยน์ตาพวกเรามองไม่เห็น แต่เท้าทั้งสองยังมิขาดหาย ยังพอจะเดินออกไปได้เช่นกัน”

ยู่ป้วยหยกสนับสนุนทันที

“ถูกต้อง ข้าพเจ้าประคองไฮ้เฮีย ท่านสองคนจูงมือต่อ ๆ ไป อย่าให้หลงกันเป็นอันขาด”

จูลุ่ยยี้โพล่งขึ้น

“ข้าพเจ้ายินยอมจับขาสุนัข ก็มิยอมจับมือมัน !”

ทิฮวยเนี้ยรีบกล่าว

“ข้าพเจ้าจับเอง ส่วนท่านจับมือข้าพเจ้า ได้หรือไม่ ?”

จูลุ่ยยี้แค่นเสียงเฮอะเบา ๆ แล้วยื่นมือไปที่ต้นเสียงของทิฮวยเนี้ย กุมมือข้างหนึ่งไว้ ในความมืด นางเพียงรู้สึกเป็นมือไม่ใหญ่และไม่หยาบด้วย คิดว่าต้องเป็นมือของทิฮวยเนี้ย

มิคาด ตอนนั้นไฮ้ตังแชพลันหัวร่อแล้วกล่าวขึ้น

“นี่เป็นขาสุนัข !”

จูลุ่ยยี้สะดุ้งเฮือกใหญ่ ขณะคิดจะคลายมือ แต่อดมิได้ต้องหัวร่อแล้วกล่าวไป

“ในเมื่อท่านยอมรับเป็นขาสุนัข ก็แล้วกันไปเถิด”

คนที่เมื่อครู่ยังเสียใจจนน้ำตาหลั่งไหล ตอนนี้ถึงกับหัวร่อมาได้แล้ว ยังมีผู้ใดจะเกิดโทสะต่อดรุณีเยี่ยงนี้ได้จริงจัง ?

ยู่ป้วยหยกลูบคลำลัดเลาะนำหน้า รู้สึกว่าผนังศิลาที่แม้ดูผิวเผินเรียบลื่น แต่ความจริงหยาบอย่างยิ่ง แสดงว่าอุโมงค์สายนี้คล้ายขุดขึ้นในช่วงเวลากะทันหัน

ทั้งมวลเดินกันเป็นเวลาเนิ่นนาน ความจริงคิดจะหาเรื่องมาสนทนา เนื่องเพราะทุกผู้คนต่างทราบ ในเวลาไม่มีแสงสว่าง หากยังไม่มีเสียง ยิ่งเป็นที่ไม่อาจทนทานได้

แต่พอถึงภายหลัง ทุกคนกลับคล้ายกล่าววาจาเท่าที่มีจนหมดสิ้นแล้ว จูลุ่ยยี้ไม่เคยคิดเลยว่า นางถึงกับมีเวลาที่กล่าวคำพูดไม่ออกได้

มาตรแม้นจิตใจทุกผู้คนหนักอึ้งด้วยความท้อแท้ แต่ยังคงมีหวังอยู่อีกใยหนึ่ง ...ปากทางออกของอุโมงค์ ? พร้อมจะมาปรากฏที่เบื้องหน้าได้ทุกเวลา

หากไม่มีความหวังนี้ น่ากลัวทุกผู้คนก็ไม่มีปัญญาสาวเท้าแม้สักครึ่งก้าวแล้ว !

มิทราบลัดเลาะกันอีกนานปานใด จูลุ่ยยี้พลันได้ยินเสียงตังที่เบื้องหน้า จากนั้นไฮ้ตังแชที่เดินหน้านางเซถลาออกไปหลายก้าว

จูลุ่ยยี้เพิ่งตระหนกเฮือกใหญ่ เท้านางก็ได้สะดุดของสิ่งหนึ่ง เสียงตังดังขึ้นอีกครั้ง ดุจดั่งตีกลองหนังใบใหญ่ ทิฮวยเนี้ยโพล่งด้วยความตระหนก

“นั่นเป็นของใด ?”

วาจานางกล่าวไปนานแล้ว ถึงกับไม่มีผู้ใดตอบมา !

ทิฮวยเนี้ยหวาดหวั่นจนขนลุกเกรียว ส่งเสียงสั่นสะท้าน

“พวกท่านไฉนไม่กล่าววาจา ?”

ความจริง ตอนนี้ทุกผู้คนต่างนึกได้ว่าเตะถูกของใดแล้ว เพียงแต่ไม่มีผู้ใดมีความกล้าพอจะบอกไปได้ จนเนิ่นนานให้หลัง จึงได้ยินยู่ป้วยหยกถอนหายใจกล่าว

“เป็นหีบ ?”

ทิฮวยเนี้ยร้องสุดเสียง

“หีบ ? หรือ...หรือพวกเรา...พวกเราเตะถูกหีบสามใบที่ทิ้งไว้เมื่อครู่นี้ ! ?”

นางใช้เรี่ยวแรงทั้งตัวจึงสามารถเปล่งคำนี้มาได้ แต่เท้าทั้งสองอ่อนระทวยไปแล้ว

อีกเนิ่นนานให้หลัง ได้ยินยู่ป้วยหยกกล่าวช้า ๆ

“ใช่! หีบสามใบนั้นนั่นเอง”

ทิฮวยเนี้ยอุทานด้วยความตระหนก ทรุดฮวบลงไปทันที ไม่มีเรี่ยวแรงพอจะยืนได้อีกแล้ว

ทั้งมวลเดินเป็นเวลาหกเจ็ดชั่วยาม มิคาด เดินไปเดินมา ถึงกับย้อนมาที่เดิมอีก!

จลุ่ยยี้ก็รู้สึกเท้าทั้งสองพลันหนักอึ้งราวมีตุ้มเหล็กถ่วงอยู่ จนร่างต้องล้มไปพิงกับผนังศิลา ในเมื่อความหวังใยสุดท้ายสะบั้นไป ในโลกนี้ ไม่มีเรี่ยวแรงใด ๆ สามารถบันดาลให้นางเดินต่อไปได้อีกแล้ว

มิทราบอีกเนิ่นนานปานใด พลันได้ยินยู่ป้วยหยกกล่าว

“มิแน่ว่าในตัวกั๊วะเทียนเชียนกับกีเล่งฮวงจะมีชุดไฟอยู่ด้วยก็ได้”

จูลุ่ยยี้กระโดดขึ้นทันที ละล่ำละลัก

“ใช่แล้วใช่แล้ว เมื่อครู่พวกเราไฉนนึกไม่ถึง...”

นางกล่าวพลางคลำเปะปะไปหาหีบใบนั้น

ทิฮวยเนี้ยคิดเข้าไปบ้าง พลันได้ยินเสียงร้องดังขึ้น เสียงร้องนี้ถึงกับเป็นจูลุ่ยยี้และยู่ป้วยหยกร้องมาพร้อมกัน!

ยู่ป้วยหยกถึงกับร้องด้วยความตระหนก ไยมิใช่เป็นเรื่องหนักหนาสาหัสยิ่ง!

ทิฮวยเนี้ยเหงื่อแตกโซมร่างทันที ส่งเสียงสะท้าน

“เรื่อง...เรื่องอันใด?”

จูลุ่ยยี้ตอบเสียงสะท้านเช่นกัน

“หีบ...เปล่า...ไม่มีคน!”

ทิฮวยเนี้ยที่เพิ่งทรงกายขึ้นยืนต้องล้มฮวบลงไปอีกครา ตะกุกตะกัก

“หีบเปล่า?...หรือพวกมันฟื้นแล้วเดินไปเองได้?”

จูลุ่ยยี้ส่งเสียงสั่นสะท้านดังเดิม

“มิใช่ กุญแจของหีบถูกคนด้านนอกบิดหักออกไป”

ทิฮวยเนี้ยที่พอข่มใจลงได้บ้าง รีบถามขึ้น

“จะเป็นมีผู้หนึ่งได้สติฟื้นมาก่อนแล้ว จึงบิดกุญแจของอีกสองหีบหักไปได้หรือไม่?”

จูลุ่ยยี้ตอบมา

"กุญแจของหีบทั้งสามใบ ต่างถูกคนทางด้านนอกบิดหักสิ้น อย่าว่าแต่อาศัยพลังของพวกกั๊วะเทียนเซียน ไม่มีทางบิดกุญแจนี้หักได้แน่นอน"

นางแม้พยายามข่มใจเต็มที่ แต่เสียงนางยังคงสั่นระริกอยู่ตลอดเวลา

คนทั้งมวลแม้เดาออกแต่แรกว่าในอุโมงค์ต้องมีคนอยู่ แต่ความจริงกลับหวังให้ที่คาดเดาไว้ไม่ถูกต้อง แต่ตอนนี้ ความหวังเพียงน้อยนิดก็ได้สะบั้นไปหมดสิ้นแล้ว

ในอุโมงค์มีคน เป็นที่แน่นอนไม่ต้องสงสัยแล้ว และคนผู้นี้ยังลอบคุมเชิงพวกทั้งมวลอยู่ในความมืดตลอดมาโดยมิยอมปรากฏตัวเลย

จล่ยยี้ถอนใจกล่าว

"ข้าพเจ้าไม่เข้าใจ มันมีเจตนาใดกันแน่ ? เหตุไฉนจึงซ่อนตัวมิกล้าพบผู้คน ?"

ไฮ้ตังแชกล่าวเบา ๆ

"หรือท่านยังไม่เข้าใจเหตุผลนี้ ?"

จูลุ่ยยี้สวนคำ

"ไม่เข้าใจ !"

ไฮ้ตังแชกล่าวช้า ๆ ดั่งเดิม

"เนื่องเพราะพวกมันต้องการกักขังพวกเราให้ตายทั้งเป็น จึงไม่มีความจำเป็นต้องปรากฏตัวมาพบเลย"

ทิฮวยเนี้ยร้องเสียงแหบแห้ง

"มันเป็นบุคคลเช่นไร ? มีความอาฆาตแค้นใดกับพวกเรา ?"

ไฮ้ตังแชถอุนใจกล่าว

"มันไม่จำเป็นต้องมีความอาฆาตแค้นกับพวกเรา พวกเราบุกรุกมาพบความลับของมัน มันก็ต้องฆ่าพวกเราให้ได้"

วาจานี้พอจบคำ คนทั้งปวงต่างไม่อาจเปล่งเสียงได้อีกแล้ว

ขณะเวลานั้นเอง ในความมืด พลันมีเสียงประหลาดพิสดารดังขึ้นเบา ๆ คล้ายเป็นเสียงถอนหายใจ และก็คล้ายเป็นเสียงร่ำไห้ แต่ก็คล้ายเป็นเสียงแค่นหัวร่อ !

ในเวลาและสถานที่เยี่ยงนี้ พลันได้ยินเสียงเยี่ยงนี้ นับว่าสยองขวัญผู้คนจนขนลุกเกรียวทั้งตัวจริง ๆ

ทิฮวยเนี้ยพยายามฝืนยิ้มกล่าว

"พวกเรานับว่าถูกทรมานสาหัสมากแล้ว ท่านไยต้องมาข่มขู่ผู้คนอีก ?"

ไฮ้ตังแชกล่าวขึ้นบ้าง

"มีบ้างบางคน คล้ายไม่อาจสงบเสงี่ยมได้เลยแม้ชั่วครู่ชั่วยาม"

จูลุ่ยยี้โพล่งขึ้น

“ท่านกำลังว่าผู้ใด ?”

ไฮ้ตังแชยิ้มพลางกล่าวไป

“ข้าพเจ้าเพียงสงสัย เสียงเยี่ยงนั้นท่านเปล่งออกมาได้อย่างไร ?”

จูลุ่ยยี้แค่นหัวร่อกล่าว

“มีบ้างบางคนผายลมออกแล้วกระดากมิกล้ารับ ยังคิดด้านหน้าไปป้ายใส่ผู้อื่น”

ไฮ้ตังแชรีบกล่าว

“ดังนั้น ท่านจึงคิดป้ายมาที่ข้าพเจ้า ?”

จูลุ่ยยี้กระชากเสียงขึ้น

“เสียงนั้นเป็นเสียงของบุรุษชัด ๆ มิใช่ท่านจะเป็นผู้ใด ?”

ไฮ้ตังแชพลันเงียบงันลงไป จนครู่ใหญ่จึงส่งเสียงหนัก ๆ

“เสียงนั้นมิใช่ท่านเปล่งมาจริง ๆ ?”

จูลุ่ยยี้ตะเบ็งเสียงดังก้อง

“ย่อมไม่ใช่แน่นอน ผู้ใดโป้ปดผู้นั้นมิใช่คน”

ไฮ้ตังแชรีบกล่าว

“ก็มิใช่ข้าพเจ้า”

ทิฮวยเนี้ยร้องเสียงแหบพร่า

“หากแม้นท่านทั้งสองต่างมิได้เปล่งเสียง อย่างนั้น...เป็นผู้ใดกัน ?”

จูลุ่ยยี้กระชากเสียงถาม

“มิใช่ท่าน ?”

ทิฮวยเนี้ยละล่ำละลัก

“ย่อมมิใช่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเองก็ตระหนกจนขวัญแทบฝ่อแล้ว ไหนเลยยังจะมีกะใจไปขู่ผู้อื่นอีก ?”

ทั้งมวลต่างไม่มีผู้ใดกล่าวหายู่ป้วยหยก เนื่องเพราะทุกผู้คนต่างเชื่อ ยู่ป้วยหยกต้องไม่กระทำเรื่องเช่นนี้เด็ดขาด ช่วงเวลานั้น ทั้งปวงจึงถูกขู่ขวัญจนตะลึงลานไปสิ้นแล้ว

ในความมืด ถึงกับมีบุคคลที่ห้าอยู่ !

มิว่าผู้ใดก็ไม่เห็นบุคคลที่ห้า มิว่าผู้ใดก็มิทราบมันซ่อนอยู่ในที่ใด ?!

จูลุ่ยยี้พลันส่งเสียงดัง ๆ

“เราแลเห็นท่านแล้ว ท่านยังคิดซ่อนอยู่ในที่นั้นอีก ?”

ทิฮวยเนี้ยตระหนกอย่างยิ่ง แต่พลันได้คิดทันที จูลุ่ยยี้จะต้องใช้อุบายข่มขู่นางจึงพลอยส่งเสียงดัง ๆ ขึ้นบ้าง

"ใช่ ! ในเมื่อท่านมาแล้ว ยังคิดหนีรอดได้ ?"

ทั้งสองส่งเสียงดัง ๆ เป็นครึ่งค่อนวัน แต่ในความมืดกลับไม่มีเสียงขานแม้สักน้อยนิด สองนางต่างรู้สึกมีเหงื่อเย็นยะเยียบซึมออกมาจนชุ่มโชก เนื่องเพราะมิได้ข่มขู่ถูกผู้อื่น กลับมาข่มขวัญตัวเองไปแล้ว

ยู่ป้วยหยกกล่าวช้า ๆ

"พวกท่านต่างได้ยินผิดไปแล้ว เมื่อครู่ไม่มีเสียงใด ๆ เลย"

จูลุ่ยยี้รีบกล่าว

"ข้าพเจ้า...ได้ยินชัด ๆ ?"

ยู่ป้วยหยกกล่าวเบา ๆ

"ข้าพเจ้าไฉนไม่ได้ยิน ?"

จูลุ่ยยี้ยังคิดจะกล่าวกระไร ? พลันรู้สึกยู่ป้วยหยกคว้ามือนางไว้ กระซิบที่ข้างหู

"เราทั้งหลายจูงมือกัน อ้อมไปที่นั้นให้พร้อมกัน"

มือขวาของจูลุ่ยยี้รีบคว้าไปกุมมือซ้ายทิฮวยเนี้ย ทิฮวยเนี้ยก็คว้ามือไฮ้ตังแชฉุดให้ลุกขึ้น ทั้งสี่แนบหลังกับผนังศิลา เดินไปอย่างเชื่องช้า คิดจะล้อมคนผู้นั้นไว้

มิคาด เดินได้เจ็ดแปดก้าวแล้ว กลับมิได้สัมผัสของใด ๆ

จูลุ่ยยี้พลันร้องด้วยความตระหนก

"ไฉนที่นี้พลันกว้างขวางขึ้นแล้ว ?"

อุโมงค์นี้กว้างไม่ถึงเจ็ดเชียะ แต่ทั้งมวลตอนนี้เดินเจ็ดแปดเก้า ถึงกับยังไม่กระทบผนังศิลาด้านตรงข้าม คนทั้งปวงจึงตระหนกขึ้นอีกครา

จนครู่ใหญ่ พลันได้ยินเสียงทิฮวยเนี้ยส่งเสียงสะท้าน

"ท่าน...อย่าบีบมือข้าพเจ้าได้หรือไม่ "

จูลุ่ยยี้รีบกล่าว

"เรากระทั่งเคลื่อนไหวก็ยังมิได้ขยับ ท่านแผดร้องเป็นปิศาจไปไย ?"

ไฮ้ตังแชกล่าวบ้าง

"ก็มิใช่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้"

ทิฮวยเนี้ยร้องเสียงสั่นสะท้านทันที

"ใช่ ท่านอยู่ทางขวาข้าพเจ้า มือซ้ายของข้าพเจ้า..."

วาจาของนางไม่ทันจบคำ ได้พบรู้สึกแล้วว่าที่จูงมือนางไว้นี้มิใช่มือของจูลุ่ยยี้

จูลุ่ยยี้ก็รู้สึก มือที่นางจูงอยู่ทั้งเย็นทั้งแข็ง ต้องมิใช่มือทิฮวยเนี้ยเด็ดขาด

ความแตกตื่นตกใจของทั้งสองครานี้ใหญ่หลวงจนไม่อาจเปรียบประมาณ ต่างรีบคลายแล้วถอยหลังออกไป ส่งเสียงแหบพร่าร้องขึ้น

"ท่านเป็นใคร ?"

ในความมืดมิด พลันมีคนหนึ่งหัวร่อคักคักเบา ๆ

เสียงหัวร่อนี้ดังขึ้นในระหว่างกลางของสองนาง แต่พริบตา ได้ไกลออกไปหลายวา ถึงกับคล้ายเดินเข้าไปในผนังศิลาของอุโมงค์ก็ปาน !

จูลุ่ยยี้นึกถึงเมื่อครู่นางถึงกับมิทราบจูงมือผู้ใดนางชาไปครึ่งตัวทันที ในเมื่อคนผู้นั้นสามารถจูงมือพวกนาง คิดจะฆ่าพวกนาง ไยมิใช่ง่ายดายดั่งพลิกฝ่ามือเท่านั้น จูลุ่ยยี้แม้มีใจกล้าขวัญดี ตอนนี้ก็ยังต้องตระหนกจนขาอ่อนระทวย กระทั่งยืนก็ไม่อาจยืนได้อีกแล้ว

ส่วนทิฮวยเนี้ยยิ่งตระหนกจนกระทั่งมิกล้าเคลื่อนไหวอีกเลย

ได้ยินยู่ป้วยหยกกล่าวขึ้น

"สถานที่นี้ต้องมิใช่ที่พวกเราเดินทางผ่านมาเมื่อครู่เด็ดขาด"

จูลุ่ยยี้โพล่งขึ้น

"แต่หีบสามใบนี้..."

ยู่ป้วยหยกสอดคำทันที

"เนื่องเพราะหีบสามใบนี้ถูกผู้อื่นย้ายเข้ามาที่นี่ ดังนั้นพวกเราเมื่อครู่ถึงเข้าใจผิดว่าเดินย้อนไปในที่เดิม"

จูลุ่ยยี้ร้องขึ้นอีกครา

"อย่างนั้น...อย่างนั้น พวกเราเดินถึงสถานที่ใดกันแน่ ?"

ในความมืดมิดที่ยื่นมือยังไม่เห็นนิ้ว มิว่าสถานที่ใดต่างเป็นเช่นเดียวกันทั้งสิ้น เนื่องเพราะมิว่าเป็นสถานที่ใหญ่เล็กแคบกว้าง คนทั้งมวลต่างรู้สึกไม่ออก

ขณะยู่ป้วยหยกครุ่นคิดโดยมิทันกล่าวตอบ พลันมีคนผู้หนึ่งหัวร่อคักคักแล้วเอ่ยขึ้นว่า

"นี่เป็นบ้านของเรา สถานที่ไม่เลว บนโต๊ะมีสุรา ในกล่องอาหารมีอาหาร ในเมื่อท่านทั้งหลายมาแล้ว ก็เชิญดื่มสักจอกหนึ่งเถิด"

เสียงนี้ทั้งแหลมทั้งเล็ก ฟังไปคล้ายเป็นเด็กทารกร้องเพลงพื้นเมือง !

หากเปลี่ยนเป็นปกติ จูลุ่ยยี้จะต้องรู้สึกสนุกสนานยิ่งนัก แต่เวลาและสถานที่เยี่ยงนี้ นางเพียงรู้สึกเป็นเสียงร้องที่ปิศาจร้องเท่านั้น !

ตอนนั้น พลันมีเทียนถูกจุดสว่างขึ้นเล่มหนึ่ง

ทั้งปวงตอนนี้จึงพบเห็น พวกตนถึงกับมาอยู่ในห้องศิลาที่กว้างขวางอย่างยิ่ง แสงเทียนเพียงเล่มเดียวมาส่องสว่างอยู่ภายในห้องมหึมา แม้จะรู้สึกสลัวยิ่ง แต่นัยน์ตาของคนทั้งมวลอยู่กับความมืดมิดมานาน พอดีเหมาะกับแสงเทียนเลือนรางนี้ หากแม้นเป็นแสงโคมไฟที่สว่างไสวเกินไป ทั้งมวลอาจบางทีจะลืมตาไม่ขึ้นก็ได้

แลเห็นห้องกว้างใหญ่นี้ มีคนสูง ๆ ต่ำ ๆ นั่งอยู่สิบกว่าคน บ้างกำลังเดินหมากรุก บ้างกำลังอ่านหนังสือ บ้างกำลังชมภาพวาด บ้างกำลังลูบพิณ

ทีท่าของพวกประดานี้ คล้ายปลอดโปร่งเยือกเย็นเป็นยิ่งนัก เรื่องที่กระทำก็มีรสนิยมน่าชื่นชม แต่ที่ร่างกลับสวมเสื้อผ้าฝ้ายหยาบ ๆ และต่างเปลือยเท้าทั้งสิ้นอย่างมากสวมรองเท้าหญ้าคู่เดียวเท่านั้น มองปราดแรกคล้ายกรรมกรที่กระทำงานเสร็จสิ้นแล้วกลุ่มหนึ่ง ขัดกับทีท่าปลอดโปร่งเยือกเย็นมีรสนิยมเยี่ยงนี้เป็นอย่างยิ่ง

กึ่งกลางห้องกว้างใหญ่ เป็นโต๊ะสุราตัวหนึ่ง มีชายฉกรรจ์หน้าตาหยาบกร้านหลายคนกำลังนั่งล้อมดื่มอยู่ ดูการแต่งตัวพวกมัน ควรจะดื่มกันด้วยชามใหญ่ ๆ กินเนื้อชิ้นโต ๆ แต่ตอนนี้ทุกคนต่างนั่งอย่างสุภาพเรียบร้อย จอกสุราในมือถือค้างเป็นเนิ่นนานยังมิดื่มไป คล้ายกำลังจิบเพื่อพิสูจน์กลิ่นรสของสุรา มาตรว่าเห็นมีคนเข้ามาแล้วชัด ๆ แต่พวกทั้งมวลมิว่าผู้ใดต่างมิได้เหลียวมามองแม้สักแว่บเดียว ?

จูลุ่ยยี้จะอย่างไรก็คิดไม่ถึง พลันมาพบเห็นผู้คนมากมายปานนี้ นางจึงอดตระหนกขึ้นอีกเฮือกหนึ่งมิได้ พวกประดานี้แม้มีสารรูปที่ไม่คล้ายยอดฝีมือบู๊ลิ้มเด็ดขาด แต่การมาปรากฏในสถานที่ลึกลับเยี่ยงนี้ ก็เป็นเรื่องที่ผู้คนไม่อาจหยั่งคำนวณได้แล้ว

จูลุ่ยยี้ไหนเลยจะกล้าดูแคลนพวกทั้งมวลสักน้อยนิด

ได้ยินเสียงที่หัวร่อคิกคักเมื่อครู่ กล่าวขึ้นอีกครั้ง

“ในเมื่อเจ้าภาพไม่ตระหนี่ อาคันตุกะไยต้องกระดาก เชิญเชิญเชิญเข้ามาดื่มสุราสักจอก”

เสียงหัวร่อนี้ ดังมาจากโต๊ะอาหารกลางห้องนั่นเอง

คนผู้กล่าววาจามีร่างไม่สูง มาตรแม้นนั่งอยู่ในห้องที่มีบรรยากาศยะเยียบจับจิตใจ แต่ศีรษะกลับสวมกุยเล้ยบังแดดปีกกว้าง ปิดบังโฉมหน้าแท้จริงของมันไว้

ยู่ป้วยหยกกล่าวช้า ๆ อย่างครุ่นคิด

“ในเมื่อเป็นเช่นนี้ พวกข้าพเจ้าก็ขอรบกวนเจ้าภาพจอกหนึ่งเถิด”

ยู่ป้วยหยกเดินช้า ๆ เข้าไป ที่เดินหมากรุกยังคงเดินหมากรุก ดูหนังสือยังคง

ดูหนังสือ ไม่มีผู้ใดสนใจด้วย คล้ายดั่งมิได้แยแสพวกทั้งมวลในสายตาเลยก็ปาน

พวกเหล่านี้กลับหยิ่งยโสไม่น้อยจริง ๆ !

จูลุ่ยยี้แม้รู้สึกขุ่นเคือง แต่มาถึงสถานที่เช่นนี้นางก็มิกล้าอาละวาดออกไปแล้ว ที่โต๊ะกลมมีคนนั่งอยู่หกเจ็ดคนเท่านั้น พอดียังมีที่ว่างอีกสี่ห้าที่ ยู่ป้วยหยกเดินเข้าไปนั่งลงก่อน ยิ้มพลางถามขึ้น

“เจ้าภาพชื่อแซ่ใด ?”

คนสวมกุยเล้ยปีกกว้างหัวร่อพลางกล่าวตอบ

“ในเมื่อท่านทั้งหลายเป็นอาคันตกะมิได้รับเชิญ ไยต้องถามชื่อแซ่เจ้าภาพด้วย ?”

เทียนเล่มใหญ่ที่จุดสว่าง พอดีอยู่เหนือศีรษะมัน กอปรกับกุยเล้ยปีกกว้าง ยู่ป้วยหยกแม้นั่งอยู่ตรงข้าม กลับไม่อาจเห็นหน้าของมันได้

มองดูผู้ที่นั่งอยู่รอบโต๊ะอีกครั้ง แต่ละคนต่างสวมหมวกหลุบปีกจนต่ำ คล้ายมีเจตนาไม่ยอมทักทายด้วย กระทั่งหางตายังไม่ชำเลืองแลเลยแม้สักแว่บเดียว

สีหน้าของพวกหลายคนนี้ คล้ายดั่งกระด้างเย็นชาอย่างยิ่ง อาภรณ์ที่สวมใส่แม้เป็นผ้าฝ้ายเก่าคร่ำคร่า แต่หมวกที่สวมกลับใหม่อย่างยิ่ง และสวยงามมีค่ายิ่ง หมวกบางใบกระทั่งยังมีอัญมณีประดับ ขัดกับเสื้อผ้าฝ้ายคร่ำคร่าที่สวมใส่ร่างยิ่งนัก คล้ายดั่งซื้อหมวกใบนี้แล้ว ก็ไม่มีเงินทองพอจะซื้อเสื้อผ้าอีก

จูลุ่ยยี้กลอกตาไปมา แค่นหัวร่อกล่าวว่า

“ท่านทั้งหลายแม้ตระหนี่มิยอมสวมรองเท้า แต่หมวกที่ซื้อกลับยินยอมเสียสละมากหลาย กลับนับเป็นข่าวแปลกใหม่จนพิสดารของแผ่นดินได้”

นางจงใจกระตุ้นโทสะพวกประดานี้ มิคาด พวกเหล่านั้นถึงกับคล้ายไม่ได้ยินนางกล่าวกระไรเลย ยังคงแน่วนิ่งไม่เคลื่อนไหว กระทั่งหนังตายังมิลืมกว่าเดิม

ได้ยินเสียงคนสวมกุยเล้ยไม้ไผ่กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“มนุษย์สุดประเสริฐของทุกสรรพสิ่ง เนื่องเพราะมนุษย์มีมันสมองที่ใหญ่กว่าสัตว์เดียรัจฉานทั้งมวล ย่อมต้องถนอมเป็นพิเศษจึงสมควร”

ที่ศีรษะคนผู้นี้สวม คือกุยเล้ยไม้ไผ่ปีกใหญ่ แต่อาภรณ์ที่สวมกลับเป็นแพรพรรณเนื้อดีเยี่ยม พอดีเป็นตรงกันข้ามกับพวกทั้งมวลนี้ !

จูลุ่ยยี้กลอกนัยน์ตาไปมา แค่นหัวร่อกล่าวอีกครั้ง

“เมื่อเป็นเช่นนี้ ท่านเหตุใดไม่ยอมตัดใจซื้อหมวกดีกว่านี้ หรือสมองของท่านไม่มีราคาเทียบเท่าผู้อื่น ?”

คนผู้นั้นหัวร่อฮาฮาพลางกล่าว

“โกวเนี้ยมีคารมคมคายยิ่ง เพียงแต่ว่า ปากใช้มารับประทานอาหาร มิใช่ใช้มากล่าววาจา”

จูลุ่ยยิ้สวนคำทันที

“นั่นกลับไม่แน่นัก”

คนผู้นั้นกล่าวอย่างยิ้มแย้มอีกครา

“ไม่รับทานอาหารต้องตาย หรือไม่กล่าววาจาก็ต้องตายด้วย ?”

จูลุ่ยยิ้สวนคำอย่างมิยอมอ่อนข้อ

“เรียกให้เราไม่กล่าววาจา นับว่ายังทรมานยิ่งกว่าตายเสียอีก”

ที่นางกล่าวกลับเป็นวาจาสัตย์จริง ไฮ้ตังแชและทิฮวยเนี้ยแทบอดมิได้ต้องหัวร่อออกมา เพียงแต่ว่า ในที่นี้และเวลานี้ หัวร่อไม่ออกจริง ๆ

บทที่ 74

อสูรร้ายในโลกันตร์

จูลุ่ยยี้กล่าว กลับเป็นวาจาสัตย์จริงของนาง ทิฮวยเนี้ยกับไฮ้ตังแซขำจนแทบหัวร่อออกมา แต่ทว่าในเวลาและสถานที่เยี่ยงนี้ หัวร่อไม่ออกเลยจริง ๆ

แต่คนสวมกยเล้ยกลับหัวร่อเสียงก้องพลางกล่าว

"โกวเนี้ยกล่าวประเสริฐ วาจามิอาจไม่กล่าวอาหารก็มิอาจไม่รับทานได้ อาหารเหล่านี้ของข้าพเจ้าไม่มีพิษ เชิญท่านทั้งหลายดื่มกินโดยไว้วางใจเถิด"

จูลุ่ยยี้แค่นหัวร่อกล่าว

"หากในอาหารของท่านมีพิษ หรือข้าพเจ้าจะไม่กล้ารับทาน ?"

กับบนโต๊ะมีจานหนึ่งเป็นปลาน้ำแดง จูลุ่ยยี้ยื่นตะเกียบตรงไปที่ตัวปลา มิคาดนางคีบแล้วคีบอีก ปลาตัวนั้นยังคงไม่ขยับเขยื้อนสักน้อยนิด

เมื่อนางใช้กำลังตะเกียบคีบแรงกว่าเดิม ปลาตัวนั้นถึงกับแตกกระจายไปได้!

อาหารต่าง ๆ บนโต๊ะ ถึงกับใช้สีผึ้งจำลองออกมา ดูได้รับทานไม่ได้!

จูลุ่ยยี้ทั้งขบขันทั้งขุ่นเคือง ขณะคิดจะด่าระบายโทสะสักสองสามคำ พลันพบเห็นสีหน้ายู่ป่วยหยกแปรเปลี่ยนจากเดิม จับตามองคนสวมหมวกที่ด้านข้างพลางถาม

"ท่านแซ่ไร ?"

คนผู้นี้มีมือทั้งหยาบทั้งใหญ่ เส้นเลือดขึ้นโปน แต่ถือจอกสุรากะทัดรัดที่งามประณีต จ่อกับริมฝีปากเนิ่นนานแล้ว แต่มิเคยดื่มลงไปเลย คล้ายดั่งว่าชื่นชม

ต่อกลิ่นสุรานี้ยิ่ง

ดังนั้น เสียดายจนไม่ยอมดื่มลงไป ยู่ป้วยหยกถามมัน มันไม่แยแสสนใจเลย!

จูลุ่ยยี้ความจริงมีโทสะเดือดดาลอยู่แล้ว อดมิได้ต้องโพล่งขึ้น

"นี่! ท่านเป็นคนหูหนวกหรือไร?"

ปากนางว่ากล่าววาจา ตะเกียบในมือพลันจี้ไปที่จุดบนข้อศอกคนผู้นั้น โดยตั้งใจให้จอกสุราของมันร่วงหล่นไป อับอายขายหน้าสักครั้ง

มิคาด ตะเกียบของนางถึงกับพุ่งจมเข้าไปในเนื้อคนผู้นั้น คนผู้นั้นยังคงไม่มีความรู้สึกใด ๆ จูลุ่ยยี้ต้องตระหนกขึ้นอีกครั้ง จวบจนบัดนี้จึงพบเห็น คนผู้นี้ถึงกับสร้างจากสีผึ้งเช่นกัน!

คนที่นั่งล้อมโต๊ะอาหารล้วนเป็นคนสีผึ้งทั้งสิ้น!!

จูลุ่ยยี้ตอนนี้จึงตะลึงลานไปจริง ๆ ชั่วครู่ให้หลัง นางแค่นหัวร่อกล่าว

"ในที่นี้ อย่างน้อยย่อมมีคนเป็น ๆ สักผู้หนึ่งกระมัง?"

วาจาไม่ทันจบคำพลันพบเห็น คนเป็น ๆ ที่มีเพียงผู้เดียว ถึงกับมิทราบหายไปตั้งแต่เมื่อใด เหลือเพียงกุยเล้ยที่ทั้งกว้างทั้งคร่ำคร่าทิ้งอยู่บนโต๊ะใบเดียวเท่านั้น!

จูลุ่ยยี้ต้องสูดลมหายใจหนาวเหน็บไปเฮือกใหญ่ แค่นหัวร่อกล่าว

"มิน่าเล่า พวกประดานี้จึงต่างสวมเสื้อผ้าเก่าคร่ำคร่า แต่สวมหมวกใหม่เอี่ยมมีราคา"

นางตอนนี้เข้าใจแล้วว่า เป็นคนผู้นั้นก่อกวนเลศนัย แสร้งสวมหมวกใหม่ให้แก่คนสีผึ้ง เพื่อให้พวกนางสังเกตเท็จจริงไม่ออกแต่แรก

นางพอมีโทสะ พาลกระชากหมวกออกจากศีรษะพวกทั้งหลาย แลเห็นคนสีผึ้งต่างมีปากแก้มคิ้วคางหนวดเคราผมเผ้าราวคนจริง ยากจะสังเกตพิรุธออกจริง ๆ

จูลุ่ยยี้ถอนหายใจยาว ฝืนยิ้มกล่าวว่า

"อย่างไรก็ตาม ฝีมือคนผู้นี้กลับยอดเยี่ยมอย่างยิ่ง"

ไฮ้ตังแซกล่าวขึ้นเป็นครั้งแรก

"กระทั่งละยิ้นเตีย (มนุษย์สีผึ้งแซ่เตีย) ในเมืองหลวงที่มีอาชีพสร้างรูปสีผึ้งก็น่ากลัวไม่อาจเปรียบเทียบมันได้"

ยู่ป้วยหยกกล่าวด้วยสีหน้าเคร่งเครียด

"วิชาตัวเบาของมันก็ไม่เลว พวกเราทั้งมวลถึงกับไม่เห็นมันจากไปตั้งแต่เมื่อใด?"

ทิฮวยเนี้ยโพล่งขึ้น

"หรือว่า...หรือว่าพวกเหล่านี้ล้วนเป็นรูปสีผึ้ง?!"

แลเห็นสิบกว่าคนในห้อง ต่างคล้ายคนมีชีวิตไม่ผิดเพี้ยน เพียงแต่ยังคงนั่งอยู่ในที่เดิม ไม่เคลื่อนไหวเลยสักน้อยนิด

ยู่ป้วยหยกกล่าวขึ้น

"ท่านดูคนผู้นั้นทำอะไร ?"

"กำลัง...ลูบพิณ"

"ท่านเคยได้ยินเสียงพิณหรือไม่ ?"

ทั้งกว้างใหญ่เงียบวังเวง ไม่มีเสียงใด ๆ ทั้งสิ้น !

ทิฮวยเนี้ยตอบเสียงสะท้าน

"ผู้นั้นมาปั้นรูปสีผึ้งอยู่ในห้องตั้งมากหลายด้วยจุดประสงค์ใด ?"

จูลุ่ยยี้แค่นเสียงกล่าว

"มันน่ากลัวรู้สึกอยู่คนเดียวเงียบเหงาเกินไป จึงให้มนุษย์สีผึ้งเหล่านี้มาอยู่เป็นเพื่อนมัน"

พลันหัวร่อแล้วจึงกล่าวต่อ

"แต่จะอย่างไรก็ตาม มนุษย์สีผึ้งย่อมประเสริฐกว่ามนุษย์จริง ๆ มากนัก"

"เพราะ...เพราะเหตุใด ?"

"อย่างน้อย มนุษย์สีผึ้งย่อมไม่ลงมือใส่พวกเรากระมัง ?"

ทิฮวยเนี้ยแม้รู้สึก สถานที่นี้พลันแปรเปลี่ยนเป็นเย็นยะเยียบ หนักอึ้งด้วยกลิ่นอายปิศาจ แต่ยังอดมิได้ต้องระบายลมจากปากยาว ๆ คลายหวาดหวั่นกังวลลงไม่น้อย เนื่องเพราะนางรู้สึก วาจาจูลุ่ยยี้มีเหตุผลสมจริงอยู่

อยู่กับฝูงมนุษย์สีผึ้ง อย่างน้อยต้องไม่มีอันตรายเป็นแน่

มีแต่ยู่ป้วยหยกเท่านั้น ที่มีสีหน้าเคร่งเครียดกว่าเดิม คล้ายดั่งพลันนึกถึงความใดมาได้ ส่งเสียงหนัก ๆ

"สถานที่นี้ไม่อาจอยู่นานนัก พวกเรายังคงรีบเข้าไป"

จูลุ่ยยี้ถามอย่างยิ้มแย้ม

"เพราะเหตุใด ? ในเมื่อคนเป็น ๆ หนีแล้ว หรือพวกเรากลัวมนุษย์สีผึ้งเหล่านี้ ?"

นางหัวร่อพลางวิ่งออกไปพร้อมทั้งกล่าว

"ข้าพเจ้าตบหน้าพวกมัน พวกมันก็ไม่กล้ารับมือ"

นางกล่าวพลางยืดมือตบใส่มนุษย์สีผึ้งฉาดหนึ่ง

มนุษย์สีผึ้งรูปนั้นความจริงนั่งเอนกาย 'ดูหนังสือ' อยู่บนเก้าอี้ ถูกตบฉาดหนึ่งแล้วล้มลงสัมผัสพื้นดังโครม แตกกระจายไปทันที !

จูลุ่ยยี้กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"เสียใจเสียใจ ท่านล้มเจ็บหรือไม่ ? ให้เราประคองท่านขึ้นมาเถิด"

นางจะอย่างไรยังคงเป็นทารกใหญ่เท่านั้น นับแต่เกิดมาไม่เคยได้เล่นตุ๊กตามาเลย พลันพบเห็นตุ๊กตาใหญ่จำนวนมากหลายปานนี้ นางย่อมรู้สึกสนุกสนานน่าสนใจยิ่ง

แลเห็นนางคล้ายดั่งเป็นเด็กทารกที่อุปโลกน์ตัวเองเป็นมารดา ประคองมนุษย์สีผึ้งบนพื้นมา คลึงเบา ๆ ไปในส่วนที่ตกแตกแล้วกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ทารกที่น่ารัก เจ้าตกเจ็บปวดมากแล้ว มามา (มารดา) ลูบให้เจ้า..."

ทิฮวยเนี้ยกำลังดูอย่างสนุกสนาน พลันได้ยินจูลุ่ยยี้กรีดร้อง พร้อมกับกระโดดจนตัวลอย มนุษย์สีผึ้งรูปนั้นร่วงหล่นลงจากที่สูงอีกครา ครั้งนี้แตกกระจายทั้งตัวแล้ว

ยู่ป้วยหยกรีบถลันปราดเข้าถาม

"เรื่องอันใด ?"

จูลุ่ยยี้ล้มฮวบไปในอ้อมแขนยู่ป้วยหยก ชี้รูปสีผึ้งที่ตกแตกพลางร้องเสียงสั่นสะท้าน

"รป...รปสีผึ้งยังมีกระดก"

ทิฮวยเนี้ยตระหนกจนร้องสุดเสียง

"กระดูก ? ในรูปสีผึ้งไฉนมีกระดูกได้ ?"

คำพูดของนางมิทันจบ ก็พบเห็นในรูปสีผึ้งที่ตกแตกกระจาย ถึงกับมีกระดูกขาวโพลงสุมเป็นกองจริง ๆ และมิใช่กระดูกที่สร้างจากสีผึ้งเด็ดขาดอีกด้วย !

นี่ถึงกับเป็นกระดูกคนตายจริง ๆ ?

ยู่ป้วยหยกเก็บเศษมนุษย์สีผึ้งที่ตกแตกขึ้นมาหลายชิ้น พินิจพิเคราะห์จนละเอียด สีหน้าพลันแปรเปลี่ยนทันที คล้ายสะอิดสะเอียนจนจะอาเจียนในบัดดล

จูลุ่ยยี้ร้องขึ้น

"ท่าน...เป็นไรไปแล้ว ?"

ยู่ป้วยหยกระบายลมจากปากยาว ๆ เค้นทีละคำ

"เหล่านี้มิใช่เป็นรูปสร้างจากสีผึ้ง แต่เป็นซากศพคนจริง ๆ และอุโมงค์สายนี้ก็เป็นพวกมันขุดขึ้นกัน"

จูลุ่ยยี้โพล่งขึ้นสุดเสียง

"ท่านว่ากระไร ?"

ยู่ป้วยหยกถอนใจกล่าว

“ผู้นั้นกลัวพวกมันจะแพร่งพรายความลับของอุโมงค์ใต้ดินสายนี้ รออุโมงค์ขุดเสร็จสิ้นจึงฆ่าพวกมันเพื่อปิดปาก แล้วราดสีผึ้งใส่ตัวพวกมัน สร้างพวกมันเป็นมนุษย์สีผึ้ง !”

จูลุ่ยยี้รู้สึกขนลุกเกรียวทั้งร่างทันที ส่งเสียงสะท้าน

“มิน่าเล่า มนุษย์สีผึ้งเหล่านี้ ดูไปคล้ายคนเป็น ๆ ไม่ผิดเพี้ยน”

ไฮ้ตังแชถอนหายใจกล่าว

“ข้าพเจ้าพอเข้ามาก็รู้สึกประหลาดใจ พวกกรรมกรเหล่านี้ไฉนจึงมีรสนิยมดีเยี่ยงนี้ ในตอนนั้นหากพวกเรามีความละเอียดรอบคอบ อาจบางทีจะพบเห็นพิรุธในความลับมันออกก่อนแล้ว”

จูลุ่ยยี้ขบกรามกล่าว

“แต่พวกเราตอนนี้ไหนเลยจะเคยคิด ในโลกถึงกับมีคนบ้าคลั่งที่อำมหิตปานนี้”

พลันได้ยินคนผู้หนึ่งหัวร่อคักคัก และกล่าวขึ้น

“โกวเนี้ยน้อย ท่านกล่าวผิดแล้ว เรามิเพียงไม่อำมหิตและไม่บ้าคลั่งเท่านั้น ยังเป็นคนมีมโนธรรมดีงามที่สุดเมตตาปรานีที่สุด เคารพเหตุผลที่สุดด้วย”

ทั้งมวลแม้ได้ยินเสียงหัวร่อของมัน แต่ไม่เห็นเงาร่างมันอยู่ที่ใดเลย

จูลุ่ยยี้โพล่งขึ้นก่อน

“ท่านยังมีมโนธรรม ? ท่านยังมีหัวใจ ? หากมีก็ต้องถูกสุนัขกินไปเสียนานแล้ว”

ผู้นั้นส่งเสียงหัวร่อดัง ๆ พลางกล่าว

“เราเนื่องเพราะเห็นพวกมันขุดอุโมงค์ด้วยความลำบากตรากตรำเกินไป จึงเชื้อเชิญพวกมันมาพักผ่อนอย่างสุขสบายในที่นี้ ให้พวกมันภายหน้าไม่ต้องหลังเหงื่อด้วยความเหน็ดเหนื่อยอีกแล้ว หากมิใช่เรา พวกมันไหนเลยจะเสพย์สุขสงบเยี่ยงนี้ได้ เราดีต่อพวกมันปานนี้ ท่านถึงกับมาว่าเรามิใช่เป็นคนดีงามได้ ?”

จูลุ่ยยี้แผดด่าทันที

“ท่านมิเพียงไม่ใช่คนดีเท่านั้น ยังนับว่ามิใช่คนอีกด้วย เป็นเพียงตัววิกลจริตเป็นอสูรร้ายที่ใจอำมหิต !”

นางมีเจตนาด่าคนผู้นั้นให้ทะยานออกมาด้วยโทสะ แต่ทว่า แผดด่าเป็นครึ่งค่อนวัน คนผู้นั้นมิเพียงไม่มีปฏิกิริยาสักน้อยนิดเท่านั้น กระทั่งคำพูดก็มิยอมกล่าวมาเลย

จูลุ่ยยี้กระชากเสียงด้วยความขุ่นเคือง

“อย่างไรสถานที่นี้ก็ไม่กว้างใหญ่ไปนัก พวกเราแยกกันหามันออกมาให้ได้”

ทิฮวยเนี้ยถอนหายใจกล่าว

“มันไม่มาหาพวกเรา นับว่าเป็นโชคดียิ่งอยู่แล้ว ท่านยังคิดไปหามัน ?”

ยู่ป้วยหยกพลันหันกล่าวกับไฮ้ตังแซอย่างยิ้มแย้ม

“ถึงเวลานี้แล้ว ท่านยังมิยอมเปิดปมปริศนามาอีก ?”

ไฮ้ตังแซงุนงงงวูบจึงตอบ

“ปมปริศนา ? ปริศนาใดกัน ?”

ยู่ป้วยหยกกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“ข้าพเจ้านึกไม่ออกจริง ๆ พวกท่านซือเฮียตี่ทั้งสอง เหตุใดต้องล่อพวกเรามาในสถานที่นี้ ?”

ไฮ้ตังแซโพล่งขึ้น

“ท่าน...ท่านว่ากระไร ? ข้าพเจ้าเหตุใดต้องล่อพวกท่านมาที่นี่ ข้าพเจ้าไม่เคยมาสถานที่นี้ก่อนเลย ยิ่งไม่รู้จักคนวิกลจริตผู้นั้นด้วย”

ยู่ป้วยหยกกล่าวสวนคำ

“อาจบางทีไฮ้เฮียไม่เคยมาสถานที่นี้จริง แต่เล่าชิงแซท่านนั้น ไฮ้เฮียกลับต้องรู้จักแน่นอน”

ไฮ้ตังแซละล่ำละลัก

“ข้าพเจ้าไหนเลยรู้จักมัน ? ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าเหตุใดต้องหลอกลวงท่าน ?”

ยู่ป้วยหยกถอนใจกล่าว

“ข้าพเจ้าก็มิทราบไฮ้เฮียหลอกลวงข้าพเจ้าด้วยสาเหตุใด ! นิทานที่ไฮ้เฮียเล่าในอุโมงค์เมื่อครู่...คือนิทานตังก้วยชิงแซนั้น ข้าพเจ้าตอนแรกเชื่อถือสนิทใจทุกถ้อยคำ แต่ตอนนี้ กลับไม่อาจมิคลางแคลงสงสัยบ้างแล้ว”

“เพราะเหตุใด ?”

“เพราะอุโมงค์สายนี้ มันถึงกับฆ่าคนมากหลายเพื่อปิดปาก ความลับของอุโมงค์สายนี้ย่อมเกี่ยวพันในเรื่องสำคัญยิ่ง ใช่หรือไม่ ?”

“ใช่แล้ว”

“เมื่อเป็นเช่นนี้ มันเหตุใดต้องสร้างกระท่อมเปล่าไว้ที่ปากทางเข้า หากในป่าเขารกร้างมีกระท่อมสักหลัง ไยมิเป็นเป้าให้ผู้เห็นต้องสะดุดตาสะดุดใจ ?”

ไฮ้ตังแซต้องกล่าวอย่างงุนงงอีกครั้ง

“อาจบางที...อาจบางทีกระท่อมนั้นมิใช่ว่างเปล่า”

“ใช่ ! กระท่อมนั้นต้องมิใช่ว่างเปล่าแน่ แต่คนที่อยู่อาศัยเล่า ?”

“อาจบางทีถูกเอี้ยจื้อกังฆ่าไปแล้ว ?”

ยู่ป้วยหยกหัวร่อเบา ๆ กล่าวต่อไป

“หรือเอี้ยเฮียจะเห็นแก่ต้องการชิงกระท่อมซอมซ่อ จึงไปฆ่าคนไร้ความผิดตั้งมากหลายได้”

“นี่...”

“อย่าว่าแต่ในเมื่อมันสั่งคนเหล่านั้นเฝ้าในกระท่อม มันต้องเกี่ยวพันกับคนเหล่านั้นแน่นอน เอี้ยเฮียฆ่าพวกมันแล้ว มันไหนเลยจะไม่ทราบ ? ในเมื่อทราบ ? ไหนเลยจะยอมให้เอี้ยเฮียอยู่อาศัยในกระท่อมสืบมาได้ ?”

“ความหมายของยู่เฮียคือ...”

“ความหมายของข้าพเจ้าเพียงแต่ต้องการบอกเอี้ยเฮียกับเฒ่าผู้นี้ต้องมีความสัมพันธ์กันมาก่อน เอี้ยเฮียเรียกพวกเราเข้ามาในอุโมงค์ใต้ดิน ก็ด้วยจิตเจตนาที่วางแผนอยู่แต่แรกแล้ว”

ไฮ้ตังแชโพล่งด้วยสีหน้าตื่นเต้น

“มันเหตุใดต้องกระทำดั่งนี้ ? เหตุใดมิได้บอกกับข้าพเจ้า ?”

ย่ป้วยหยกถลึงตาจ้องไฮ้ตังแชพลางเน้นเสียง

“ไฮ้เฮียมิทราบจริง ๆ ?”

“ข้าพเจ้าไม่ทราบแม้แต่น้อย”

“อย่างนั้น ไฮ้เฮียไฉนจึงส่งกีเล่งฮวงโกวเนี้ยมาในสถานที่นี้ ?”

“ท่าน...คำพูดของท่านหมายความกระไรกัน ?”

“ข้าพเจ้าความจริงรู้สึกประหลาดใจอยู่แล้ว ไฮ้เฮียจับกุมกีเล่งฮวงด้วยจุดประสงค์ใด ? ข้าพเจ้าทราบ สองท่านเตรียมส่งกั๊วะเทียนเชียนกับเจ็งแจ๋ให้กับสำนักแป๊ะฮวยมึ้งเพื่อประจบไฮ้ทั้งฮูหยิน แต่กลับคิดไม่ออกเลยว่า สองท่านเตรียมส่งกีเล่งฮวงกำนัลแก่ผู้ใด ? จวบจนบัดนี้ จึงนับว่าเข้าใจได้แล้ว !”

“เข้าใจแล้ว ? เข้าใจเยี่ยงไร ?”

“ไฮ้เฮียจับกุมตัวกีเล่งฮวง ก็เพื่อต้องการมากำนัลแก่ผู้เฒ่าท่านนี้นี่เอง”

“ข้าพเจ้าเหตุใดต้องกำนัลให้มัน ? มันต้องการกีเล่งฮวงไปด้วยจุดประสงค์ใด ?”

ยู่ป้วยหยกกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“อาจบางทีสร้างเป็นมนุษย์สีผึ้ง หรืออาจบางทียังมีสาเหตุอื่น ๆ ข้าพเจ้าคิดว่าไฮ้เฮียย่อมสมควรเข้าใจกระจ่างกว่าข้าพเจ้ามากนัก”

ไฮ้ตังแซถอนหายใจยาว ๆ กล่าวว่า

“ข้าพเจ้าแม้มิทราบว่าท่านมีความคิดเช่นไร แต่กลับทราบ ท่านต้องเข้าใจผิดแน่นอน ข้าพเจ้ามิได้เกี่ยวข้องกับเรื่องราวนี้เลยแม้สักน้อยนิด หากยู่เฮียท่านไม่เชื่อข้าพเจ้ามีแต่...”

พลันมีเสียงกรีดร้องขึ้นโดยกะทันหัน ผู้ร้องถึงกับเป็นจูลุ่ยยี้และทิฮวยเนี้ย !

ยู่ป้วยหยกเหลียวขวับไปด้วยความตระหนก พบเห็นนางทั้งสองถึงกับอยู่ในอ้อมแขนของมนุษย์สีผึ้งสองคนได้ !

สีหน้าจลุ่ยยี้แตกตื่นจนเผือดขาว กรีดร้องเสียงแหบแห้ง

“มนุษย์สีผึ้งเหล่านี้มิใช่ซากศพ เป็นมนุษย์มีชีวิต !”

ทิฮวยเนี้ยริมฝีปากสั่นระริก ตระหนกจนแทบสิ้นสติไป

ได้ยินมนุษย์สีผึ้งผู้นั้นกล่าวขึ้น

“หากพวกท่านต้องการให้นางมีชีวิต จงยืนสงบอยู่ในที่นั้น ไม่อาจเคลื่อนไหวเป็นอันขาด”

ปากมันพอกล่าววาจา สีผึ้งบนใบหน้าได้ร่วงออกมาเป็นแผ่นบาง ๆ

ยู่ป้วยหยกยืนแน่วนิ่งไม่เคลื่อนไหว กระทั่งวาจายังไม่ยอมเปล่งไป

แต่ไฮ้ตังแซกลับอดมิได้ต้องส่งเสียง

“พวกท่านต้องการอย่างไร ?”

นับเป็นคำถามที่มากความเกินไปจริง ๆ และน่าขบขันอย่างยิ่งด้วย แต่มิว่าผู้ใดเมื่อถึงยามกระวนกระวาย ต่างมักกล่าววาจาที่ไร้สาระอยู่เสมอ

ขณะเวลานั้นเอง แลเห็นสองคนที่กำลังเดินหมากรุกก็พลันเคลื่อนไหวขึ้น ขยับกายวูบ โถมเข้ามาใส่ทั้งสองดุจดั่งเหินบิน

มนุษย์สีผึ้งตัวที่รัดจูลุ่ยยี้ส่งเสียง

“ท่านทั้งสอง มิว่าผู้ใดกล้าเคลื่อนไหว สตรีทั้งสองนางต้องตายทันที !”

จูลุ่ยยี้ร้องเสียงแหบพร่า

“ไม่ต้องสนใจข้าพเจ้า พวกมันไม่กล้าฆ่าข้าพเจ้าแน่”

ยู่ป้วยหยกถอนหายใจยาว แต่ยังถอนหายใจไม่ทันหมดสิ้น มนุษย์สีผึ้งผู้นั้นก็ได้อ้าแขนที่เข้มแข็งมีพลังรัดยู่ป้วยหยกไว้ จากนั้นถูกจี้จุดในร่างถึงหกเจ็ดจุด

จูลุ่ยยี้ต้องตระหนกจนกรีดร้องแล้วส่งเสียงแหบพร่า

“ท่านเหตุใดต้องทำดั่งนี้ ? ท่านเหตุใดต้องเห็นแก่ข้าพเจ้า...”

ไม่ทันจบคำ น้ำตานางก็หลั่งทะลักลงมาแล้ว

ได้ยินคนผู้หนึ่งหัวร่อคักคัก พลางกล่าว

“โกวเนี้ยน้อย ท่านตอนนี้ย่อมสมควรทราบ มนุษย์สีผึ้งมิได้ประเสริฐกว่าคนจริง ๆ กระมัง ? ความจริงพวกมันบางครั้งยังมีอันตรายยิ่งกว่าคนจริง ๆ มากมายนัก”

ในเสียงหัวร่อที่เสียดหูระคายใจ ชายชราสวมเสื้อดำคนเมื่อครู่เดินออกมาอีกครั้งแล้ว แต่ตอนนี้ศีรษะของมันมิใช่สวมกุยเล้ยไม้ไผ่ แต่เป็นหมวกทรงพิสดารเป็นกรวยแหลมขึ้นไป

มันความจริงมีร่างเตี้ยอย่างยิ่ง แต่หมวกของมันกลับสูงเป็นพิเศษ มองปราดแรกรู้สึกว่าหมวกยังสงกว่าตัวมันเสียอีก สารรปนี้นับว่าขบขัน น่าหัวร่ออย่างยิ่งจริง ๆ

แต่ตอนนี้และเวลานี้ ยังมีผู้ใดสามารถหัวร่อออกมาได้ ?!

จูลุ่ยยี้แผดด่าขึ้นทันที

“เจ้าตัวปิศาจเฒ่า เจ้า...”

นางระดมคำด่าที่หยาบช้าทั้งมวลออกมาจนหมดสิ้น แต่เฒ่าพิกลกลับคล้ายฟังอย่างสนุกสนาน ฟังอย่างกระตือรือร้นสนใจ รอจนนางด่าหมดสิ้นแล้ว จึงกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“โกวเนี้ยน้อย ท่านร้องไห้เก่งและก็ด่าคนเก่งกาจยิ่ง เราผู้เฒ่าชมชอบโกวเนี้ยน้อยเยี่ยงท่านเป็นที่สุด สักครู่จะต้องสร้างท่านเป็นมนุษย์สีผึ้งสวยงามที่สุด สวยงามจนคล้ายตุ๊กตาชั้นเยี่ยมของเมืองบ้อเซี่ยะ”

จูลุ่ยยี้แผดเสียงแหบพร่า

“เจ้า...เจ้า...”

นางยังคิดจะด่าอีกสักหลายคำ แต่จนใจที่ขนลุกเกรียวทั้งร่าง ลำคอแห้งผากไหนเลยยังจะด่าออกมาได้อีก ?

หมวกทรงสูงบนศีรษะชายชราพิกลสั่นไหวไปมา เดินส่ายอาด ๆ มาที่เบื้องหน้ายู่ป้วยหยกแล้วกล่าว

“บุรุษหนุ่ม ท่านมีนามว่ายู่ป้วยหยก ?”

ยู่ป้วยหยกรับคำ

“ใช่”

ชายชราหัวร่อคักคักพลางกล่าว

“เราแม้มิเคยเห็นท่าน แต่มองปราดแรกก็จำท่านได้ทันที”

ยู่ป้วยหยกพลันกล่าวอย่างยิ้มแย้มเช่นกัน

“ข้าพเจ้าแม้ไม่เคยเห็นท่าน แต่ก็จำท่านได้”

ชายชรางุนงงงวูบจึงหัวร่อเสียงก้อง

“หากท่านจำเราได้ ความสามารถของท่านนับว่ายิ่งใหญ่มิใช่น้อยจริง ๆ”

“ท่านมิใช่คน”

ชายชราแสยะยิ้มกล่าวสวนคำ

“ท่านก็รู้จักด่าคนเช่นโกวเนี้ยน้อยนางนั้น ? เรามิใช่คน หรือเราเป็นปิศาจ ?”

“ท่านก็มิใช่ปิศาจ เพียงแต่เป็นศพซากหนึ่ง เนื่องเพราะท่านตายไปนานแล้ว”

ชายชราหัวร่อเสียงก้อง พลางกล่าว

“ท่านว่าเราตายไปแล้ว ? เป็นซากศพแล้ว ?”

“ใช่ ! ท่านแม้ไม่เคยพบข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้ากลับเคยพบท่านมานานแล้ว”

“ท่านเคยพบเรา ? ในที่ใด ?”

“ในฮวงซุ้ยแห่งหนึ่ง”

จูลุ่ยยี้ตาเหลือกค้างทันที กระทั่งนางยังรู้สึกวาจายู่ป้วยหยกออกจะพิสดารจนไร้สาระ นางแทบจะต้องเข้าใจสติยู่ป้วยหยกพลันฟั่นเฟือนไปแล้ว

คนปกติธรรมดา ต้องไม่กล่าวหาคนมีชีวิตเป็นซากศพแน่นอน ยิ่งต้องไม่บอกตัวเองเคยไปในฮวงซัยคนตาย นี่นับว่าไม่คล้ายเป็นคำพดของย่ป้วยหยกเลย

มิคาด ชายชราเมื่อได้ยินวาจานี้เลย สีหน้าพลันแปรเปลี่ยนไป เบิ่งตาจ้องยู่ป้วยหยกครู่หนึ่งจึงกล่าว

“ท่านเคยไปในฮวงซุ้ยนั้น ?”

“ใช่ ข้าพเจ้ายังจับเจ่าอยู่ในนั้นนานอย่างยิ่ง”

ยู่ป้วยหยกหัวร่อพลางกล่าว

“เดินออกมาทางใต้ก้นท่าน”

ฟังถึงตอนนี้ มิเพียงจูลุ่ยยี้รู้สึกยู่ป้วยหยกมีโรคภัยผิดปกติเท่านั้น กระทั่งทิฮวยเนี้ยและไฮ้ตังแช ก็ยังเข้าใจว่ายู่ป้วยหยกวิปลาสฟั่นเฟือน เนื่องเพราะวาจาที่กล่าวล้วนมิใช่เป็นคำพูดของคนเลยจริง ๆ

แต่สีหน้าชายชรากลับแปรเปลี่ยนเป็นบิดเบี้ยวน่าสะพรึงกลัว พลันส่งเสียงดัง ๆ

“หลานหญิงที่รัก ออกมา !”

หลานหญิงของมันพอปรากฏตัว นอกจากยู่ป้วยหยกแล้ว ทั้งสามต่างตระหนกจนสะดุ้งเฮือกใหญ่ มิว่าผู้ใดก็คิดไม่ถึง หลานหญิงของชายชราถึงกับเป็นกีเล่งฮวง !

ยู่ป้วยหยกกลับดูออกแต่แรกแล้วว่า ชายชราผู้นี้คือกีโค้วเช้งที่แสร้งตายหนี

ออกมาจากตึกฆ่าคน

เพราะความสามารถในการสร้างมนุษย์สีผึ้งของมันยอดเยี่ยมอย่างยิ่ง

ได้ยินกีโค้วเช้งกล่าวว่า

“วาจาของเจ้าเด็กน้อยเป็นความจริงหรือไม่ ?”

กีเล่งฮวงตอบสั้น ๆ

“ข้าพเจ้าไม่ทราบ”

สีหน้านางซูบซีดร่วงโรย และอ่อนระโหยอย่างยิ่ง แต่กลับตอบรวบรัดชัดเจนยิ่งนัก

กีโค้วเช้งขมวดคิ้วกล่าว

“แต่มันเคยไปตึกฆ่าคนมา ใช่หรือไม่”

กีเล่งฮวงกระชากเสียงตอบ

“หากมันไม่เคยไปตึกฆ่าคน ข้าพเจ้าไหนเลยจะรู้จักมัน ? แต่คนเคยไปตึกฆ่าคนมีมากมายนัก มิเพียงมันคนเดียวเท่านั้น”

กีโค้วเช้งหัวร่อแล้วตบหน้านางเบา ๆ พลางกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“หลานหญิงที่น่ารัก กล่าววาจากับเอี้ยเอี๊ย ไฉนไม่มีมารยาทเยี่ยงนี้ได้”

กีเล่งฮวงเชิดปากตอบ

“ผู้อื่นมืนศีรษะแทบตาย คิดจะนอนพักผ่อนถ่ายเดียวเท่านั้น”

ไม่ทันจบคำ สะบัดหน้าเดินกลับเข้าไปทันที ถึงกับมิเคยเหลือบมองยู่ป้วยหยกเลยสักแว่บเดียว !

กีโค้วเช้งสั่นศีรษะพึมพำเบา ๆ

“ทารกนี้ถูกมารดานางถนอมจนเสียนิสัยไปแล้ว...”

พลันหันมาถลึงจ้องยู่ป้วยหยกแล้วกล่าวต่อ

“เราฟังว่า บุตรของยู่ปังเฮาะก็มีนามยู่ป้วยหยกใช่หรือไม่ ?”

ยู่ป้วยหยกตอบเสียงราบเรียบ

“คล้ายดั่งใช่”

“ฟังว่ามันตายในตึกฆ่าคนแล้ว ?”

“คล้ายดั่งไม่ผิด”

ดวงตากีโค้วเช้งพลันมีประกายแวววาว กล่าวช้า ๆ

“อาจบางทีมันมิตาย หรืออาจบางทีพอได้เดินในฮวงซุ้ยรอบหนึ่ง ก็รอดชีวิตกลับมาได้ และยังพบคนมีฝีมือตบแต่งใบหน้าจนแปรเปลี่ยนจากเดิม !”

มันพลันคว้าอกเสื้อยู่ป้วยหยกแนบแน่น ส่งเสียงดังก้อง

“อาจบางทีมันคือท่าน ท่านก็คือบุตรยู่ปังเฮาะ !”

ความจริงยู่ป้วยหยกคิดไม่ออกว่ากีเล่งฮวงเหตุใดต้องโป้ปด จวบจนบัดนี้จึงเข้าใจแล้ว มาตรว่าสีหน้าข่มไว้เป็นปกติ แต่เหงื่อเย็นยะเยียบได้ซึมออกมาจนชุ่มโชกมือทั้งสองแล้ว

มิแน่ว่ากีโค้วเช้งก็เป็นพวกเดียวกับยู่ปังเฮาะ ที่หลอกล่อยู่ป้วยหยกมา อาจบางทีเป็นเพราะต้องการสืบสาวให้แน่ใจ ว่ายู่ป้วยหยกทั้งสองจะเป็นคนเดียวกันหรือไม่ ?

ความลับในการตบแต่งใบหน้าของยู่ป้วยหยก มีกีเล่งฮวงทราบคนเดียวเท่านั้น แต่นางมิได้บอกออกมา มาตรแม้นยู่ป้วยหยกมิทราบนางมีเหตุผลใดมาช่วยปิดบังให้ตน แต่ยู่ป้วยหยกก็ตื้นตันบุญคุณนางอย่างยิ่ง

กีโค้วเช้งยังคงถลึงจ้องยู่ป้วยหยกดั่งเดิม แผดเสียงกราดเกรี้ยวกล่าว

“ท่านเป็นบุตรยู่ปังเฮาะหรือไม่กันแน่ ?”

ยู่ป้วยหยกยิ้มพลางกล่าว

“ข้าพเจ้าเป็นบุตรผู้ใด เกี่ยวข้องใดกับท่านด้วย ?”

กีโค้วเช้งคำราม

“แม้นับว่าท่านยอมรับเป็นบุตรยู่ปังเฮาะ ก็จะเป็นไรไป ?”

ยู่ป้วยหยกกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“แล้วท่านไฉนไม่ยอมรับเป็นบุตรของมัน ?”

ใบหน้ากีโค้วเช้งเครียดเย็นชาชั่วขณะ พลันหัวร่อเสียงก้องแล้วกล่าว

“ประเสริฐมาก บุรุษหนุ่ม นับว่าท่านปากแข็ง แต่เมื่อท่านไม่ชมชอบกล่าววาจาสัตย์จริง เราก็พาลเรียกให้ท่านไม่มีวันกล่าววาจาได้ตลอดกาลนานเสียเลย”

ห้องศิลานี้สว่างกว่าห้องทางด้านนอกมากมาย และอบอุ่นกว่ากันมากมายอีกด้วย เนื่องเพราะเตาเหล็กใบใหญ่มหึมาถูกก่อขึ้นแล้ว บนเตาไฟมีหม้อเหล็กใบใหญ่อยู่

สีผึ้งในหม้อ เริ่มละลายทีละน้อย

กีโค้วเช้งใช้กระบวยเหล็กด้ามยาวอันหนึ่งคนช้า ๆ อยู่ภายในหม้อ ยามไฟในเตาเริ่มเปลี่ยนเป็นสีเขียว ในหม้อก็มีควันร้อนแผ่กระจายออกมา ภายในความร้อน

และเปลวไฟที่สั่นไหวระริก ใบหน้าของมันดูไปคล้ายเป็นหน้ากากภูตผีที่สร้างขึ้นจากทองแดง !

นัยน์ตาของมันก็มีประกายคลุ้มคลั่ง ประกายอำมหิตฟันเฟือน กล่าวช้า ๆ

“จะสร้างมนุษย์มีเลือดเนื้อกลายเป็นมนุษย์สีผึ้งสักคน มิใช่เป็นเรื่องง่ายดายอย่างไร ประการแรก ต้องคอยเฝ้าดูสีผึ้งละลาย ทั้งต้องให้มันละลายหมดสิ้น และไม่อาจต้มสีผึ้งให้เดือดจัดเกินไป จะต้องใช้พริบตาที่สีผึ้งเริ่มเดือดเป็นพรายขึ้นมาเทไปในตัวคนผู้นั้น”

หยุดหัวร่อคิกคักแล้วจึงกล่าวสืบต่อ

“นั่นคล้ายดั่งคนกวางตุ้งประกอบไก่ราดน้ำมัน คือมือต้องมั่นคง จิตใจต้องละเอียดสุขุม ราดสีผึ้งลงไปช้า ๆ และยังต้องราดสม่ำเสมอ รอจนสีผึ้งชั้นแรกเย็นแข็งตัวแล้วเริ่มราดชั้นที่สอง หากมือสั่นเพียงน้อยนิด ผลงานตั้งแต่แรกเริ่มก็ต้องล้มเหลวหมดสิ้นทันที”

มันกล่าวอย่างปลอดโปร่งแช่มช้า คล้ายเป็นคนครัวฝีมือเยี่ยมจริง ๆ ทางหนึ่งกำลังประกอบไก่ราดน้ำมัน ทางหนึ่งกำลังคุยโอ่กับผู้มาลิ้มรสมือของมัน

แต่เสียดายที่ฟังมันกล่าวตอนนี้มิใช่ผู้มาดื่มกิน แต่เป็นไก่...หากไก่ก็มีความรู้สึก พอถึงห้องครัวแล้วจิตใจจะเป็นเช่นไรกัน ?

จิตใจจูลุ่ยยี้ตอนนี้มิได้ผิดกับไก่เท่าใดนัก ทั้งขุ่นแค้นเดือดดาล ทั้งหวาดหวั่นขวัญเสีย แค้นที่ไม่อาจจิกตัววิกลจริตและชั่วร้ายอำมหิตผู้นี้ให้ตายคาปากเสียเลย

ทิฮวยเนี้ยคล้ายดั่งหวาดกลัวจนไม่อาจข่มใจตัวเอง นางส่งเสียงแหบแห้งขึ้น

“ท่านรีบฆ่าพวกเราเถิด เหตุใดยังไม่ลงมือ ?”

กีโค้วเช้งยิ้มพลางกล่าวเสียงอ้อยอิ่ง

“เราจะสร้างมนุษย์สีผึ้งที่งามสมบูรณ์สักตัว ยังต้องมีเรื่องที่คอยระวังเป็นพิเศษนั่นคือไม่อาจฆ่าคนให้ตายเสียก่อนเป็นอันขาด มนุษย์สีผึ้งที่สร้างออกมาเยี่ยงนั้นจึงมีบุคลิกภาพของคนเป็น ๆ หลงเหลือ หากแม้นฆ่ามันตายเสียก่อนค่อยราดสีผึ้งลงไป มนุษย์สีผึ้งที่สร้างมา ดูแล้วจะชาด้านซึมเซาไม่มีชีวิตชีวา...”

ทิฮวยเนี้ยกรีดสุดเสียง

“เจ้า...เจ้า...”

เสียงของนางสั่นสะท้าน ลำคอคล้ายดั่งถูกผู้ใดเค้นไว้ จนเสียงขาดหายไปกลางคันแล้ว

กีโค้วเช้งพลันหันไปแย้มยิ้มให้นางพลางกล่าว

"แต่เอี้ยฮูหยินท่านกลับพอวางใจได้เต็มที่ เราต้องไม่รังควานท่าน เนื่องเพราะเราคิด เอี้ยจื้อกังต้องไม่ชมชอบนอนกับมนุษย์สีผึ้งเป็นแน่"

ไฮ้ตังแชโพล่งขึ้นด้วยหน้าที่เปลี่ยนสี

"หรือเอี้ยจื้อกังสมคบกับท่านจริง ๆ ?"

กีโค้วเช้งหัวร่อเสียงก้องพลางกล่าว

"ใช่แล้ว มันชาญฉลาดกว่าท่าน รู้จักเลือกมิตรสหายเก่งกว่าท่าน มิตรสหายที่มันเลือกเฟ้นเป็นคนครัวที่มือถือมีด ส่วนมิตรสหายที่ท่านเลือกล้วนเป็นไก่ !"

ไฮ้ตังแชงนงงชั่ววบ จึงส่งเสียงสั่นสะท้าน

"เอี้ยจื้อกัง เอี้ยจื้อกัง ชือแป๋ดีต่อเจ้าไม่น้อย เจ้าเหตุใดต้องกระทำเรื่องทำลายล้างครูบาอาจารย์ เจ้าลืมกฎระเบียบของสำนักอาจารย์หมดสิ้นแล้ว ?"

กล่าวไปกล่าวไป น้ำตาเอ่อคลอจนคล้ายจะหลั่งไหลออกมาแล้ว

จูลุ่ยยี้คำรามด้วยความขุ่นแค้น

"มิน่าเล่ามันจึงไม่กลัวเล้งกุ้ยฆ่ามัน ที่แท้มันทราบพอพวกเราออกจากกระท่อมมันก็พอจะบอกสันดานแก่พวกเล้งกุ้ยว่าเป็นพวกในครอกเดียวกัน เจ้าโจรน้อยผู้นี้ล้วนกระทำเรื่องชั่วร้ายไร้ยางอาย แต่วาจากลับสรรหาคำโอ่อ่ามาว่ากล่าว ล้วนสวยงามน่าฟังทั้งสิ้น"

คำพูดของนางมิทันจบความ ทิฮวยเนี้ยก็ร่ำไห้ดัง ๆ ขึ้นแล้ว

จูลุ่ยยี้แค่นหัวร่อกล่าวต่อไป

"เอี้ยฮูหยิน ท่านร่ำไห้ไปไย ? ท่านได้สามีเยี่ยงนี้ ยังมีที่ใดไม่เบิกบานใจอีก ?"

ทิฮวยเนี้ยสะอึกสะอื้นขึ้น

"ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้า..."

จูลุ่ยยี้กระชากเสียงสอดคำ

"พวกท่านทั้งสอง มิว่าผู้ใดก็ตาม ช่วยเหลือเรามาเชิญเอี้ยฮูหยินออกจากข้างกายเราด้วยเถิด เราเริ่มทนทานกลิ่นเหม็นในตัวนางมิได้แล้ว"

กีโค้วเช้งกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ท่านไม่บอกเรากลับลืมไป เราสมควรเชิญเอี้ยฮูหยินขึ้นนั่งที่สูงแต่แรกแล้ว"

ทิฮวยเนี้ยร้องสุดเสียงทันที

"พวกเจ้าอย่าได้แตะต้องเรา เรามิใช่เป็นภรรยาเอี้ยจื้อกัง เรายินยอมเป็นมนุษย์สีผึ้ง ก็ไม่ยอมเป็นภรรยาคนเยี่ยงนั้น เรายอมตายกับพวกนี้เสียจะสาสมกว่า"

กีโค้งเช้งส่งเสียงราบเรียบ

“มิว่าผู้ใดมาถึงที่นี้ ความเป็นตายร้ายดีของมันไม่อาจตามใจมันได้แล้ว”

ไฮ้ตังแชเหลียวมองยู่ป้วยหยก กล่าวด้วยสีหน้าหม่นหมอง

“ยู่เฮีย ข้าพเจ้าดูเอี้ยจื้อกังผิดไป ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าละอายต่อท่าน”

ยู่ป้วยหยกส่งเสียงราบเรียบ

“นี่เป็นความผิดของมัน มิใช่ความผิดของท่าน ไฮ้เฮีย ท่าน...ท่านไยต้องลำบากใจ ?”

ไฮ้ตังแชถอนใจยาวกล่าวขึ้น

“อย่างไรก็ตาม มันยังเป็นน้องพี่ของข้าพเจ้า ข้าพเจ้า...”

พลันได้ยินกีโค้วเช้งส่งเสียงดัง ๆ

“รีบด่วน รีบเปิดปากเตา สาวหม้อให้สูงกว่านี้เล็กน้อย ตอนนี้ไฟกำลังแรงได้ระดับพอดี”

สีผึ้งในกระบวยยังมีควันร้อนกรุ่นขึ้นเป็นเส้นสาย

กีโค้วเช้งยิ้มพลางกล่าว

“สีผึ้งกระบวยแรกที่ราดไปบนตัว อาจจะรู้สึกเจ็บปวดอยู่บ้าง ย่กงจื้อ ท่านควรอดทนไว้ให้มาก แต่กระบวยที่สองที่สามราดลงไปแล้ว ท่านก็จะเริ่มไม่รู้สึกเจ็บปวดอีก”

มันเทสีผึ้งกระบวยแรกลงบนแผ่นกระดานอย่างเชื่องช้า ดูน้ำสีผึ้งที่เริ่มแข็งตัวบนแผ่นกระดานแล้วพึมพำขึ้น

“อืมม์ ตอนนี้เป็นระดับพอดีจริง ๆ...รีบเปลื้องเสื้อผ้ายู่กงจื้อออก”

จูลุ่ยยี้กรีดร้องสุดเสียง

“เจ้าเหตุใดไม่เริ่มจากเรา...”

กีโค้วเช้งกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“จะเร็วจะช้าก็ต้องถึงเวรท่านแน่ รุ่มร้อนไปไย ?”

จูลุ่ยยี้กรีดเสียงแหลมเล็ก

“วิงวอนเจ้า เริ่มต้นจากเราเถิด เราแม้ตายก็ยังสำนึกบุญคุณเจ้า”

กีโค้วเช้งเบะปากกล่าว

“ท่านไม่อาจหักใจทนดูยู่ป้วยหยกทรมานต่อหน้าท่าน ดังนั้น จึงคิดหลับตาไปก่อน”

จูลุ่ยยื้ขบริมฝีปากแนบแน่น ผงกศีรษะทั้งน้ำตาโดยมิกล่าวกระไร
กีโค้วเช้งจึงกล่าวอย่างยิ้มแย้ม
“หรือท่านยินยอมเปลื้องเสื้อผ้าเปล่าเปลือยต่อหน้าพวกนี้ก่อน ?”
จูลุ่ยยื้งงงันทันที แล้วร่ำไห้ดัง ๆ ขึ้นมา
ทิฮวยเนี้ยส่งเสียงแหบแห้งขึ้น
“ลงมือใส่เราก่อนเถิด เรา...เราไม่กลัว...”
กีโค้วเช้งกวาดตาพิจารณานางแว่บหนึ่งแล้วกล่าว
“รูปกายของท่านไม่เลวจริง ๆ เราคิดว่าพวกมันก็พอใจให้เราลงมือใส่ท่านก่อนตอนก่อนตายมีโอกาสเห็นโฉมสะคราญเยี่ยงท่านมาเปลื้องเสื้อผ้าจนเปล่าเปลือย ยังนับเป็นบุญตาได้อยู่”

แต่พลันถอนหายใจเฮือกใหญ่แล้วจึงกล่าว

“แต่เสียดายที่ท่านเป็นภรรยาเอ้ยจื้อกัง เสียดาย...เสียดาย...”

ไฮ้ตังแชตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

“เดียรัจฉาน ! เดียรัจฉานเฒ่า นับว่าไม่มีสันดานมนุษย์ติดตัวแม้สักน้อยนิดจริง ๆ”

กีโค้วเช้งกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“ท่านคงตั้งใจกระตุ้นโทสะเรา เพื่อให้เราลงมือใส่ท่านก่อน”

ไฮ้ตังแชคำรามสุดเสียง

“เจ้ามีขวัญมาลงมือใส่เราก่อนหรือไร ?”

กีโค้งเช้งหัวร่อเสียงดังพลางกล่าว

“ประเสริฐ ประเสริฐมาก พวกท่านต่างมีคุณธรรมสูงส่ง มีน้ำใจไมตรีของมิตรสหายหนักแน่น ถึงกับต่างชิงกันตายก่อน เราพาลส่งเสริมพวกท่านให้สมใจเสียเลย”

แสยะยิ้มแล้วกล่าวสืบต่อ

“เปลื้องเสื้อผ้าทั้งสามคนนี้ออกให้หมดสิ้น ให้พวกมันโอบกอดอยู่ด้วยกัน เราจะจัดการสร้างมันทั้งสามให้เป็นมนุษย์สีผึ้งที่พิเศษสุด ให้ผู้คนพอเห็นปราดแรกก็ดูออกว่าพวกมันเป็นมิตรสหายกัน”

ไฮ้ตังแชกับจูลุ่ยยื้ต่างส่งเสียงดัง ๆ ขึ้นพร้อมกัน จูลุ่ยยื้แม้ผจญอันตรายมาหลายครั้งครา แต่จวบจนบัดนี้นางจึงได้ลิ้มรสความหวาดหวั่นขวัญเสียที่แท้จริงเป็นคำรบแรก

ยู่ป้วยหยกแม้เม้มปากสนิทแน่นไม่ส่งเสียง แต่กลับขุ่นแค้นกว่า เศร้ารันทดกว่าทุกผู้คน เนื่องเพราะนึกไม่ถึง สวรรค์เหตุใดจึงต้องบันดาลให้มาประสบชะตากรรมอันสยดสยองน่ารันทดเยี่ยงนี้

หากรู้เยี่ยงนี้แต่แรก ยังมิสู้ตายอยู่ในมือซังจั๊บนึ้งเสียเลย ซังจั๊บนึ้งแม้เป็นคนบ้าคลั่งทั้งที่ชั่วร้ายทั้งอำมหิต แต่ยังคงดีงามกว่ากีโค้วเช้งอยู่บ้าง

เพราะมันอย่างไร ยังคิดวิธีชั่วร้ายบ้าคลั่งดุจดั่งกีโค้วเช้งไม่ออก

ทันใดนั้น มีคนผู้หนึ่งลอยละลิ่วเข้ามาจากภายนอก มือเท้าของมันกวัดแกว่งดุจดั่งเป็นห่นที่ถกชักรอกลอยกลางอากาศ แต่มาด้วยระดับความเร็วดุจดั่งลกกระสน

กีโค้วเช้งโพล่งด้วยสีหน้าแปรเปลี่ยน

“ผู้ใด ?”

คำผู้ใดเพิ่งเปล่งจากปาก คนผู้นั้นก็ร่วงลงไปในหม้อสีผึ้งที่กำลังเดือดพล่านอย่างแม่นยำ ส่งเสียงแผดร้องโหยหวนชวนสยดสยองจนก้องไปทั้งห้องใหญ่

น้ำสีผึ้งในหม้อกระจายออกมา มีหยดหนึ่งกระเซ็นใส่ร่างจูลุ่ยยี้ แม้เพียงหยดเดียวเท่านั้น แต่จูลุ่ยยี้ก็รู้สึกปวดแปลบจนจับจิตใจ

ขณะเวลานั้นเอง ทางด้านนอกมีคนลอยละลิ่วเข้ามาอีกผู้หนึ่ง มือเท้าแกว่งเปะปะเช่นกัน ตกลงไปในหม้อสีผึ้งดังโครมใหญ่ เสียงแผดร้องของคนแรกไม่ทันขาดหาย เสียงแผดร้องของคนที่สองก็ดังขึ้นอีกแล้ว

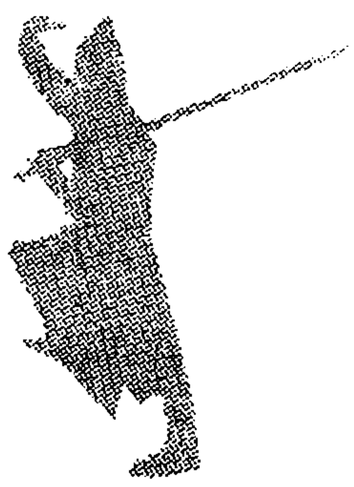
หม้อเหล็กที่ห้อยบนเตาพลิกคว่ำลงทันที น้ำสีผึ้งไหลไปนองพื้น กีโค้วเช้งพลันกระโดดปราดเข้าไปคำรามด้วยโทสะ

“ผู้ใดกัน ?”

ในเสียงคำราม มีคนที่สามบินเข้ามาอีกแล้ว พุ่งเข้าใส่กีโค้วเช้งอย่างแม่นยำ กีโค้วเช้งพลิกกายวูบถึงกับเปลี่ยนทิศทางกลางอากาศได้สองเชียะอย่างไม่คาดหมาย

แต่ตอนนั้น คนที่สี่ที่ห้า ได้บินเข้ามาพร้อมเพรียงกัน พุ่งใส่หน้ากีโค้วเช้งด้วยกำลังแรง มาตรว่ามันมีวิชาตัวเบาที่แตกตื่นสะท้านโลกสักเพียงใด คราวนี้ก็ไม่อาจหลบหลีกพ้นอีกแล้ว

บทที่ 75

รอดดั่งปาฏิหาริย์

ควรทราบว่า วิชาตัวเบาล้วนอาศัยลมปราณที่เกร็งขึ้นในอึดเดียว หลังจากพุ่งตัว สู่อากาศแล้วจะไม่มีทางอาศัยลมปราณระบายเปลี่ยนได้อีก สามารถหลบหลีกกลางอากาศครั้งหนึ่ง นับเป็นเรื่องที่ยากเย็นดจดั่งหาบันไดปีนส่สวรรค์แล้ว

จึงมีเสียงดังโครมกึกก้อง กีโค้วเช้งที่กลางอากาศสะบัดหมัดต่อยสองคนที่พุ่งเข้าหามันปลิวกระเด็นกลับไป แต่ตัวมันถูกกระแทกร่วงหล่นจนปะทะกับผนังศิลา

จูลุ่ยยี้ทั้งแตกตื่นทั้งยินดี จวบจนบัดนี้จึงเห็นชัด ห้าคนที่บินเข้ามาจากภายนอกล้วนเป็นมนุษย์สีผึ้งตัวปลอม...บริวารของกีโค้วเช้งทั้งสิ้น !

นางเมื่อครู่เพิ่งพลาดท่าเสียทีมนุษย์สีผึ้งเหล่านี้มา มาตรแม้นเป็นการลอบประทุษร้าย แต่พลังฝีมือของพวกประดานี้ก็ไม่ต่ำทรามเลยจริง ๆ ลงมือยิ่งรวดเร็วกว่าอีกด้วย

ห้าคนนี้ถึงกับพลันถูกผู้อื่นจับเหวี่ยงเข้ามาราวกับลูกหนังอย่างง่ายดาย และมีทีท่าไม่อาจต่อต้านได้ชัด ๆ แสดงให้เห็น ความสูงส่งในพลังฝีมือของผู้มาเลิศล้ำจนไม่อาจคำนวณแล้วจริง ๆ

สีหน้ากีโค้วเช้งเขียวซีด เบิ่งจ้องยู่ป้วยหยกพลางกล่าว

“นึกมิถึง ท่านยังนัดหมายผู้ช่วยเหลือมา ดูท่าทีสหายของท่านกลับมีไม่น้อย”

พลันได้ยินคนผู้หนึ่งกล่าวขึ้น

“เรามิได้รู้จักมัน แต่เรากับท่านกลับเป็นสหายเก่านานปีแล้ว !”

เสียงนี้นุ่มนวลรื่นหู สดใสไพเราะยิ่ง จูลุ่ยยี้กับทิฮวยเนี้ย คนหนึ่งเป็นธิดาเชียวฮุ้นเก็งจู๊ สวยสะคราญปานหยาดฟ้ามากำเนิด คนหนึ่งคือค้วงฮวยซาเนี่ยจื้อชำนาญในเสน่ห์เล่ห์กล ย่อมต่างทราบ กระแสเสียงที่สดใสไพเราะ นับเป็นอาวุธสยบบุรุษอย่างมีประสิทธิภาพ เสียงของนางทั้งสอง ความจริงน่าฟังอย่างยิ่งอยู่แล้ว

แต่เมื่อเปรียบกับเสียงนี้ นางทั้งสองมีแต่ต้องเม้มปากให้สนิทแน่นเท่านั้น

เพียงแต่ว่า เสียงนี้แม้น่าฟัง วาจาที่เปล่งออกมากลับคล้ายเป็นน้ำเย็นชามอ่างใหญ่สาดใส่ศีรษะจูลุ่ยยี้จนหัวใจนางต้องเย็นเฉียบไปทันที

ที่แท้ผู้ที่มาเป็นสหายของกีโค้วเช้งไปได้ !

แต่เห็นสีหน้าไฮ้ตังแซลิงโลดยินดีปานคลุ้มคลั่งกระชิบเสียงสะท้าน

“ซือแป๋มาแล้ว ! พวกเราได้รับการช่วยเหลือแล้ว”

จูลุ่ยยี้งุนงงงวบ จึงโพล่งขึ้น

“ซือแป๋ท่านเป็นสตรี ?”

ไฮ้ตังแซมิได้ตอบคำถามนี้ และมิต้องตอบแล้ว เนื่องเพราะตอนนั้นมีสตรีอาภรณ์ดำนางหนึ่งเดินช้า ๆ เข้ามาในห้องนี้

ใบหน้าของนางก็มีแพรบางคลุมไว้ จูลุ่ยยี้แม้เห็นโฉมหน้าของนางไม่ชัดตา แต่มิทราบเป็นอย่างไร กลับรู้สึกสตรีนางนี้ต้องเลอโฉมเป็นสุดยอดของแผ่นดินได้

จูลุ่ยยี้ไม่เคยเห็นสตรีที่มีท่วงท่าสวยงามเยี่ยงนี้มาก่อนเลยจริง ๆ

สตรีอาภรณ์ดำคล้ายดั่งเดินช้าอย่างยิ่ง แต่พลันเข้ามาได้ในทันที มิว่าผู้ใดต่างไม่ทันเห็นฝีเท้านางเคลื่อนไหวเยี่ยงไร เดินเข้ามาเยี่ยงไรเลย

นางสวมเสื้อยาวสีดำ ยาวจนระพื้น เผยเห็นแต่ปลายรองเท้าสีดำคู่หนึ่งเท่านั้น มือของนางก็สวมถุงมือไหมสีดำอยู่คู่หนึ่ง

จูลุ่ยยี้เห็นนาง แต่ความจริงกลับเท่ากับมิได้เห็นนาง เพียงแต่เห็นเสื้อผ้ารองเท้าที่นางสวมเท่านั้น แต่ในใจบังเกิดความอิ่มเอิบสบายอย่างบอกมิถูก คล้ายดั่งว่านางแม้ยืนแน่วนิ่งไม่เคลื่อนไหว ก็สามารถให้ความสุขสงบแก่ผู้คนได้อย่างใหญ่หลวง จนผู้คนคล้ายดื่มสุรากลมกล่อมเคลิบเคลิ้มงมงายไปแล้ว

กีโค้วเช้งคล้ายดั่งเหม่อมองจนตะลึงลาน อีกเนิ่นนานให้หลัง จึงระบายลมจากปากยาว ๆ กล่าวว่า

“ที่แท้ท่านเอง”

สตรีอาภรณ์ดำถาม

“ท่านนึกไม่ถึง ?”

กีโค้วเช้งถอนหายใจอีกเฮือกหนึ่ง ฝืนยิ้มกล่าว

“ข้าพเจ้าเข้าใจว่าท่านตายเสียนานแล้ว”

สตรีอาภรณ์ดำคล้ายหัวร่อ นางเดินช้า ๆ ไปหากีโค้วเช้ง

ในห้องศิลาที่มีบรรยากาศยะเยียบราวสุสาน บนพื้นยังมีสีผึ้งเนืองนองและมีซากศพเกลื่อนกลาด แต่บุคลิกของนาง กลับคล้ายเดินอยู่ในปราสาทราชวังอันโอ่อ่าโอฬารก็ปาน

ที่นางประจันหน้า แม้เป็นคนวิกลจริตอันชั่วช้าอำมหิตน่าสะพรึงกลัว แต่บุคลิกของนางกลับคล้ายราชินีสูงศักดิ์ สรงน้ำเสร็จสรรพ ครองฉลองพระองค์ใหม่ไปเฝ้าองค์กษัตริย์ก็ปาน

มิว่าผู้ใดก็ดูไม่ออก นางเป็นอัจฉริยะที่มีฝีมือเลอเลิศในพิภพจบแดน ยิ่งดูไม่ออกก่อนหน้าเพียงชั่วครู่นี้ นางเคยฆ่าคนไปแล้วถึงห้าคน

หน้าผากกีโค้วเช้งมีเหงื่อซึมออกมาแล้ว พยายามฝืนยิ้มกล่าว

“สิบกว่าปีที่มิได้พบ พอมาท่านก็คิดต่อยตีกับข้าพเจ้า ?”

สตรีอาภรณ์ดำกล่าวช้า ๆ

“ข้าพเจ้าไม่มีเจตนานี้”

กีโค้วเช้งคล้ายระบายลมจากปากอย่างโล่งอก รีบกล่าวขึ้น

“อย่างนั้น ท่านยังคงยืนให้ไกลกว่านี้ ท่านพอเดินใกล้ข้าพเจ้า หัวใจข้าพเจ้าก็เต้นถี่เร็ว”

สตรีอาภรณ์ดำกล่าว

“ท่านความจริงไม่มีหัวใจ ไฉนหัวใจจึงเต้นถี่เร็วได้ ?”

นางแม้จะเดินช้าอย่างยิ่ง แต่กลับไม่เคยชะงักเท้าเลย

กีโค้วเช้งคล้ายดั่งปากแห้งผากไปแล้ว ส่งเสียงแหบพร่ากล่าว

“ท่านต้องการอย่างไรกันแน่ ?”

สตรีอาภรณ์ดำมิได้ตอบคำถามนี้ แต่กล่าวขึ้น

“ท่านปีนี้อายุเจ็ดสิบสองแล้วกระมัง ?”

“ท่าน...ท่านจำได้แม่นยำยิ่ง”

สตรีอาภรณ์ดำส่งเสียงอ้อยอิ่ง

“มิว่าผู้ใดมีอายุยืนยาวถึงเจ็ดสิบสองปี นับว่าสมควรอยู่มาพอเพียงแล้ว ใช่หรือไม่ ?”

กีโค้วเช้งปาดเหงื่อพลางกล่าว

“ความหมายกระไรของท่าน ?”

“ความหมายของข้าพเจ้า หรือท่านยังไม่เข้าใจ ?”

กีโค้วเช้งฝืนยิ้มกล่าว

“หลายสิบปีนี้ มีผู้ใดเข้าใจจิตเจตนาของท่านมาบ้าง ?”

สตรีอาภรณ์ดำถอนหายใจเบา ๆ กล่าวว่า

“ข้าพเจ้าหวังว่าท่านอย่าได้บีบบังคับให้ข้าพเจ้าต้องลงมือเลย”

สีหน้ากีโค้วเช้งแปรเปลี่ยนไปทันที พลันแหงนหน้าหัวร่อเสียงก้องแล้วกล่าว

“หรือท่านพอพบเห็นข้าพเจ้า ก็ต้องการให้ข้าพเจ้าฆ่าตัวตาย ?”

มันมาตรแม้นกำลังหัวร่อ แต่เสียงหัวร่อกลับขัดหูยิ่งกว่าเสียงร่ำไห้เสียอีก

แต่ขณะเวลานั้นเอง มันพลันโถมเข้าไป ร่างผอมแห้งเตี้ยเล็กของมัน ดูแล้วมิคล้ายเป็นมนุษย์ผู้หนึ่งกลับคล้ายเป็นเหยี่ยวที่ดุร้ายคล่องแคล่ว กำลังโฉบลงตะปบมนุษย์เป็นอาหาร !

สตรีอาภรณ์ดำยังคงยืนแน่วนิ่งในที่นั้น หากแม้นกีโค้วเช้งเป็นเหยี่ยว นางนับว่าเป็นกระต่ายตัวหนึ่งเท่านั้น รอจนกีโค้วเช้งโถมมาถึง นางจึงสะบัดแขนเสื้อขึ้นเบา ๆ

ผู้ใดก็ดูไม่ออก แขนเสื้อที่พลิ้วไปเบา ๆ นี้ จะสามารถต้านทานการโถมจู่โจมของกีโค้วเช้งได้ พลันมีเสียงร้องโหยหวนดังก้อง ร่างกีโค้วเช้งกระดอนขึ้นจากเดิมอีกห้าหกวา กระแทกใส่ผนังศิลาดังโครมใหญ่ แล้วจึงรูดตามผนังลงมา ใบหน้าซีดขาวของมันบิดเบี้ยวด้วยความแตกตื่นและเจ็บปวดรวดร้าว ตาทั้งสองถลนออกนอกเบ้าราวปลาตาย ถลึงจ้องสตรีอาภรณ์ดำแน่วนิ่งไม่กะพริบ แผดร้องเสียงแหบแห้ง

“กังขี่...”

คำพูดพอหลุดจากปาก โลหิตสด ๆ กระอักตามเป็นทางยาวราวลูกเกาทัณฑ์

สตรีอาภรณ์ดำส่งเสียงราบเรียบ

“ใช่ ! นี่คือเซยทีกังขี่ (ลมปราณธรรมชาติ) ยิ่งนับว่าท่านมีสายตาอยู่”

กีโค้วเช้งพลันแผดหัวร่อราวคลุ้มคลั่งขึ้นมา แผดหัวร่อพลางร้อง

“วิเศษวิเศษ เซยทีกังขี่ไม่มีใดในแดนดินต่อต้านได้ นับว่าเราตายโดยมิต้องเสียใจแล้ว”

มันแผดหัวร่อพร้อมทั้งแผดเสียง มือเท้าแกว่งเปะปะดุจดั่งกลายเป็นคนวิกลจริตไปแล้วก็ปาน

แลเห็นโลหิตสด ๆ กระเซ็นออกมาตามเสียงหัวร่อของมันจนกระจายรอบข้าง รอจนคำสุดท้ายจบลงโลหิตก็ได้ทะลักจนเหือดแห้ง เสียงหัวร่อพลันชะงักงันลงไป เหลือแต่เสียงครอกครอกอยู่ในลำคอเท่านั้น

จูลุ่ยยี้แม้เคียดแค้นชิงชังมันจับจิตใจ แต่ตอนนี้ก็ยังต้องหลับตา ไม่อาจตัดใจไปทนดูสภาพของมันได้

คำเชยทีกังขี่นี้ ยู่ป้วยหยกเคยได้ยิน แต่เข้าใจตลอดมาว่าเป็นเพียงเทพนิยายที่ชนชาวนักเลงเล่าสู่กันฟังเท่านั้น เฉกเช่นกับวิชาบังคับกระบี่ด้วยลมปราณ ส่งเสียงทางลมปราณ สมัยโบราณอาจบางทีมีอยู่ แต่ยุคสมัยนี้สูญสิ้นการถ่ายทอดไปนานปีแล้ว

ยู่ป้วยหยกนึกไม่ถึงเลยว่า จะมีวาสนาได้เห็นอานุภาพของวิชาฝีมือนี้ด้วยตาตนเอง

แลเห็นร่างกีโค้วเช้งนอนแผ่อยู่ในกองโลหิต ตอนแรกยังหอบหายใจดังครอกครอกดุจดั่งกบเขียด แต่อีกชั่วครู่ ร่างมันพลันกระดอนขึ้นสองเชียะ เมื่อร่วงลงอีกครั้งก็แน่นิ่งไม่เคลื่อนไหวไปแล้ว

จวบจนบัดนี้ สตรีอาภรณ์ดำจึงเหลียวหน้ามามองยู่ป้วยหยก

สายตานางยังคงนุ่มนวลเยือกเย็นดั่งเดิม แต่กลับทะลุแพรดำของนาง ทะลุเลือดเนื้อ ทะลเข้าไปในหัวใจย่ป้วยหยก ย่ป้วยหยกถึงกับต้องก้มศีรษะลงโดยไม่รู้ตัว

สตรีอาภรณ์ดำพลันกล่าว

“ท่านคือยู่ป้วยหยกกงจื้อ ?”

นางถึงกับรู้จักนามยู่ป้วยหยกเช่นกัน และยังมีความเกรงใจยู่ป้วยหยกปานนี้ หากเปลี่ยนเป็นผู้อื่นต้องแตกตื่นไปกับเกียรตินี้ยิ่งนัก และลอบปีติยินดีอย่างยิ่งด้วย

แต่ยู่ป้วยหยกเพียงรู้สึกหวาดกลัวไม่น้อย...นึกไม่ถึง ตนถึงกับมีชื่อเสียงปานนี้ และยู่ป้วยหยกก็ทราบ ชื่อเสียงเยี่ยงนี้มิใช่เป็นเรื่องน่าปีติยินดีเลย

ชื่อเสียงก็คล้ายเป็นเสื้อชั้นนอกที่โอ่อ่าราคาแพง มาตรแม้นบันดาลให้คนผู้นั้นมีประกายแจ่มจ้าอีกมากหลาย แต่คุณค่าของมันกลับมักน่าสะพรึงกลัวอย่างยิ่ง

ไฮ้ตังแชเห็นยู่ป้วยหยกคล้ายตะลึงลานไปแล้ว อดมิได้ต้องกล่าวขึ้น

“ยู่เฮีย ซือแป๋กำลังกล่าววาจากับท่าน”

ยู่ป้วยหยกตอนนี้จึงข่มใจให้เป็นปกติได้ เงยหน้ากล่าว

“มิกล้า ข้าพเจ้าคือยู่ป้วยหยกเอง”

สตรีอาภรณ์ดำกล่าว

“ประเสริฐมาก ท่านตามเรามา”

แขนเสื้อยาวของนางสะบัดเบา ๆ ยู่ป้วยหยก ไฮ้ตังแช จูลุ่ยยี้ ทั้งสามคล้ายดั่งตกไปอยู่ในลมชุนเทียนอันอบอุ่น จุดที่ถูกจี้ไว้ถึงกับคลายออกได้โดยไม่รู้ตัว

ไฮ้ตังแชฟุบกราบกับพื้นพลางกล่าว

"ศิษย์..."

สตรีอาภรณ์ดำสอดขึ้นทันที

"เรื่องราวของเจ้ากับเอี๊ยจื้อกัง เราทราบหมดสิ้นแล้ว มิต้องกล่าวอีกเลย"

นางหันกายช้า ๆ ร่างได้ไปถึงนอกประตูปานกระแสลม

จล่ยยี้พลันคว้ามือยู่ป้วยหยกบีบไว้แนบแน่น กระซิบขึ้น

"ท่านจะตามนางไป ?"

ยู่ป้วยหยกรู้สึกมือน้อย ๆ ของนางสั่นระริก จึงเวทนาจนต้องส่งเสียงนุ่มนวล

"ท่านย่อมต้องตามข้าพเจ้าไปด้วยกัน"

ดวงตาจูลุ่ยยี้เป็นประกายสุกใสทันที บีบมือยู่ป้วยหยกแนบแน่นกว่าเดิม ยิ้มพลางกล่าว

"มิว่าไปสถานที่ใด ? ท่านต่างยอมพาข้าพเจ้าไป ?"

ยู่ป้วยหยกลอบถอนหายใจกล่าว

"มิว่าไปสถานที่แห่งหนใด ข้าพเจ้าจะต้องอยู่ร่วมกับท่านเสมอ"

พลันได้ยินสตรีอาภรณ์ดำกล่าว

"แต่ครั้งนี้ มันกลับไม่อาจพาท่านไปด้วย"

จูลุ่ยยี้สะท้านขึ้นเฮือกหนึ่ง คลายมือออกร้องเสียงแหบแห้ง

"เพราะเหตุใด ?"

สตรีอาภรณ์ดำกล่าวช้า ๆ

"เนื่องเพราะเป็นเราบอก"

จูลุ่ยยี้กระโดดขึ้นทันที ร้องเสียงแหลมเล็ก

"ท่านถือดีอย่างไรมาแยกเราสองจากกัน ? ท่าน...ท่าน...แม้ช่วยชีวิตพวกเราไว้ แต่หากมิใช่ศิษย์ของท่านทำร้ายคน พวกเราก็ต้องไม่มาสถานที่นี้"

น้ำเสียงของนางแหบเครือน้ำตาหลั่งไหลลงอีกแล้ว กระทืบเท้ากล่าวต่อไป

"ท่านช่วยพวกเราก็เป็นเรื่องสมควรอยู่ ท่านถือดีอย่างไรมาอวดอำนาจ ?"

ไฮ้ตังแชหน้าเปลี่ยนสีทันที รีบฟุบลงกล่าว

"นางยังเป็นเด็กทารกไม่รู้ความ วิงวอนท่านผู้เฒ่าอย่าได้ตำหนินาง"

จูลุ่ยยี้สะบัดศีรษะอย่างรุนแรง อดกลั้นน้ำตาไว้ส่งเสียงดัง ๆ ว่า

"ท่านไม่ต้องวิงวอนแทนเรา เราไม่กลัว นางฆ่าเราเราก็ไม่กลัว ฆ่าเราแล้วเรายังจะต้องอยู่ร่วมกับยู่ป้วยหยก"

นางถลันเข้าคว้ามือยู่ป้วยหยกอีกครั้ง กล่าวต่อไป

"ท่านบอกเอง มิว่าไปที่ใด ต่างยอมพาข้าพเจ้าไปด้วย ท่าน...หรือท่านจะตระบัดสัตย์คืนคำ"

ยู่ป้วยหยกนิ่งอึ้ง ซับน้ำตาให้นางอย่างนุ่มนวลพลันหันไปกล่าวกับสตรีอาภรณ์ดำ

"ข้าพเจ้ารับปากนางแล้ว และก็รับปากซาเจ็กของนาง ข้าพเจ้าไม่อาจทิ้งนางได้เด็ดขาด"

สตรีอาภรณ์ดำส่งเสียงเย็นชา

"หากกระทั่งน้ำใจของบุรุษสตรีเพียงน้อยนิดนี้ ยังตัดไม่ขาด ท่านจะกระทำเรื่องสำคัญสำเร็จได้อย่างไรกัน ?"

ยู่ป้วยหยกเน้นทีละคำ

"หากกระทั่งเรื่องนี้ยังไม่สามารถรักษาสัจจะวาจา ยังจะเป็นคนได้อย่างไรกัน ?"

สตรีอาภรณ์ดำเขม็งมองแน่วนิ่ง ประกายตาเริ่มแปรเปลี่ยนเป็นอบอุ่นนุ่มนวลทีละน้อย กล่าวช้า ๆ

"ประเสริฐ ประเสริฐมาก ท่านนับเป็นทารกประเสริฐ..."

นางพลิ้วมาที่เบื้องหน้าจูลุ่ยยี้ ยกมือขึ้นช้า ๆ

ยู่ป้วยหยกกับไฮ้ตังแชตระหนกจนลมหายใจแทบขาดห้วง เนื่องเพราะทั้งสองต่างทราบ มือข้างนี้เพียงลดลง ศีรษะจูลุ่ยยี้ก็ต้องแหลกเละทันที

ได้ยินสตรีอาภรณ์ดำกล่าว

"ท่านไม่อาจตัดใจพรากจากมันได้ ?"

จูลุ่ยยี้ขบกรามถลึงตาจ้องมองนางแน่วนิ่งกล่าวช้า ๆ

"มิว่าผู้ใด หากต้องการให้ข้าพเจ้าไปจากยู่ป้วยหยก นอกจากฆ่าข้าพเจ้าเสียก่อน"

ยู่ป้วยหยกจับตามองมือสตรีอาภรณ์ดำแน่วนิ่ง หัวใจคล้ายหยุดเต้นไปแล้ว

มือของสตรีอาภรณ์ดำลดต่ำลงมาจริง ๆ แต่กลับเป็นเพียงลูบทรงผมจูลุ่ยยี้เบา ๆ กล่าวเสียงนุ่มนวล

"ท่านก็เป็นทารกประเสริฐ แต่หากท่านพอใจมันจริง ๆ ก็ไม่อาจเป็นห่วงถ่วงให้มันพะวง ท่านสมควรปล่อยให้มันไปปฏิบัติงานเพียงลำพังให้เต็มมือ..."

จูลุ่ยยี้งุนงงทันที พลันยกมือปิดหน้า ร่ำไห้ด้วยความเจ็บช้ำรันทด

สตรีอาภรณ์ดำกล่าวสืบไป

“เรามิใช่ต้องการให้ทอดทิ้งท่าน เพียงแต่ว่าต้องการให้พวกท่านแยกกันสักช่วงเวลาหนึ่ง พวกท่านอย่างไรต่างมีวัยเยาว์ วันเวลาพบกันในภายภาคหน้ายังมียาวนานนักดอก”

จูลุ่ยยี้ขยี้เท้าร้องเสียงแหบเครือ

“เอาเถิด ท่านไม่ต้องกล่าวแล้ว ข้าพเจ้าไปเพียงลำพัง...”

นางยกมือปิดหน้าร่ำไห้ วิ่งออกจากห้องไป

แต่ยู่ป้วยหยกได้ปราดเข้าคว้าแขนนางไว้ กล่าวเสียงนุ่มนวล

“ท่าน...ท่านจะไปที่ใด ?”

จูลุ่ยยี้ขบริมฝีปาก ขยี้เท้ากล่าวขึ้น

“ท่านก็ไม่ต้องกังวลข้าพเจ้า ข้าพเจ้าย่อมมีที่ไปของข้าพเจ้าอยู่”

นางแม้พยายามข่มกลั้นใจ แต่น้ำตากลับหลั่งทะลักลงไม่ขาดสาย

ฟ้าดินแม้กว้างใหญ่ แต่มีสถานที่ใดเป็นที่ไปของนาง ?

สตรีอาภรณ์ดำถึงกับพลอยถอนหายใจกล่าว

“ตังแช เจ้าพานางกลับภูเขา (สำนัก) แล้วเราจะเรียกยู่กงจื้อไปหานางเอง”

ไฮ้ตังแชคล้ายดั่งทั้งตื่นเต้นทั้งยินดี ละล่ำละลักว่า

“ท่านผู้เฒ่าคิดจะรับศิษย์สตรีแล้ว ?”

สตรีอาภรณ์ดำคล้ายหัวร่อ กล่าวเสียงอ้อยอิ่ง

“นางความจริงเป็นทารกประเสริฐอยู่”

อากาศปลอดโปร่งแจ่มใส แสงอาทิตย์อบอุ่นลูบไล้ แม้เป็นปลายฤดูใบไม้ร่วงแต่กลับคล้ายชุนเทียนอันสวยงาม

นี่เป็นครั้งแรกในหลาย ๆ วันนี้ ที่ยู่ป้วยหยกรู้สึก แสงอาทิตย์สดใสน่ารัก

บัดนี้ ทุกสรรพสิ่งมีการเปลี่ยนแปรแล้ว จูลุ่ยยี้ก็มีความหวังแล้ว ยืนอยู่ใต้แสงอาทิตย์อันอบอุ่น ยู่ป้วยหยกแทบอดมิได้จะส่งเสียงร้องเพลงดัง ๆ ให้สาสมใจ

ที่เสียใจเพียงประการเดียวคือ หาเจ็งเจ๋กับกั๊วะเทียนเซียนไม่พบ และก็ไม่พบกีเล่งฮวงด้วย คิดว่าต้องเป็นกีเล่งฮวงพาทั้งสองคนไปแล้วเป็นแม่นมั่น

ยู่ป้วยหยกอย่างไรก็ไม่มีปัญญาสันนิษฐาน กีเล่งฮวงเหตุใดจึงต้องปิดบังความจริงของตนต่อกีโค้วเช้ง และเดาไม่ออก นางเหตุใดจึงลอบพากั๊วะเทียนเซียนกับเจ็งแจ๋ไป

แต่เปรียบกับเรื่องที่เบิกบานใจเหล่านั้นแล้ว ความเสียใจเพียงน้อยนิดนี้จะ

นับเป็นสำคัญอย่างไรได้

สตรีอาภรณ์ดำกล่าวขึ้น

“เอี้ยจื้อกังแม้เป็นศิษย์ทรยศที่เลวร้าย แต่มีเรื่องราวบางประการมันมิได้โป้ปดมดเท็จ ตอนนั้น ไฮ้ตังแชยังอยู่ที่ข้างกายมัน มันก็ไม่กล้าโป้ปดแน่”

ยู่ป้วยหยกกล่าวอย่างนอบน้อม

“หรือตัวกีโค้วเช้งก็คือตังก้วยชิงแช ?”

สตรีอาภรณ์ดำกล่าวเสียงนุ่มนวล

“มิใช่ กีโค้วเช้งเป็นเพียงห่นตัวหนึ่งที่ตังก้วยชิงแชเชิดอย่เท่านั้น มิว่าด้านวิชาฝีมือ เล่ห์เหลี่ยมอุบาย อำมหิตชั่วร้าย กีโค้วเช้งต่างไม่อาจทัดเทียมตังก้วยชิงแชแม้สักหนึ่งในหมื่น”

ยู่ป้วยหยกอดมิได้ต้องโพล่งขึ้น

“ผู้อาวุโสท่าน...”

สตรีอาภรณ์ดำถอนหายใจกล่าว

“บอกกับท่านโดยไม่อำพราง กระทั่งเราก็มิแน่จะเป็นคู่มืออสูรร้ายตัวนั้นได้”

ยู่ป้วยหยกต้องกล่าวอย่างตื่นเต้น

“แต่เชยทีกังขี่ของผ้อาวโสไยมิใช่เลอเลิศในแผ่นดินหาผ้ต่อต้านมิได้ นับเป็นวิชาฝีมือที่สุดยอดของพิภพจบแดนแล้ว ?”

สตรีอาภรณ์ดำกล่าวเสียงนุ่มนวลดั่งเดิม

“เชยทีกังขี่แม้แกร่งกร้าวทลายทุกสรรพสิ่งได้ แต่มิว่าสิ่งใดในฟ้าดิน ต่างมีข่มกันอย่างพิสดาร ตะขาบแม้มีพิษร้าย แต่ไก่กลับเป็นดาวข่มของมัน เชยทีกังขี่แม้เข้มแข็ง แต่มิใช่ไร้ผู้ต่อต้านทั้งแดนดินโดยสิ้นเชิง”

นางถอนหายใจอีกครั้งจึงกล่าวต่อ

“ตังก้วยชิงแชเพราะต้องการหาทางรับมือเราในนานปีนี้ มันได้ฝึกวิชาที่ข่มเชยทีกังขี่โดยเฉพาะสำเร็จ มิเช่นนั้น มันไหนเลยจะกล้าเสนอหน้ามากระทำเรื่องชั่วร้ายอีก ?”

ยู่ป้วยหยกต้องโพล่งด้วยความตื่นเต้น

“นั่นเป็นหลักวิชาใด ?”

สตรีอาภรณ์ดำกล่าวช้า ๆ ทีละคำ

“บ้อเสียงชิ่งกง (พลังเทพไร้ลักษณ์)”

ยู่ป้วยหยกต้องกล่าวด้วยความตื่นเต้นอีกครั้ง

“คนผู้นั้นฝึกบ้อเสียงชิ่งกง (พลังเทพไร้ลักษณ์) สำเร็จ หรือพอจะอาละวาดโดยไม่หวั่นเกรงอีกแล้ว ?”

สตรีอาภรณ์ดำกล่าวเสียงหนัก ๆ

“ในแผ่นดินยุค่นี้ ไม่มีผู้ใดเป็นคู่มือมันได้แล้วจริง ๆ คนที่สามารถกำจัดมันในโลกน่ากลัวยังมีอยู่เพียงผู้เดียวเท่านั้น”

“ผู้ใด ?”

“ท่าน !”

ย่ป้วยหยกงนงงทันที ตะกกตะกักขึ้น

“แต่ศิษย์...ศิษย์...”

“หากนับตามวิชาฝีมือ ท่านย่อมไม่อาจต้านทานมันได้แน่นอน แต่ท่านมีความสุขุมลึกซึ้ง หนักแน่นเยือกเย็นเหนือคนธรรมดา มีปมเด่นมากหลายที่ผู้อื่นไม่อาจทัดเทียมได้”

“แต่ทว่า...”

สตรีอาภรณ์ดำกล่าวสอดคำขึ้นอีกครั้ง

“การนี้มิได้อยู่ที่วิชาฝีมือ แต่อยู่ที่ความหนักแน่นเยือกเย็น สุขุมลึกซึ้ง !”

“ผ้อาวโสหมายความ ต้องการให้ศิษย์ไปลอบสังหารตังก้วยชิงแซ ?”

“ลอบประทุษร้ายคน แม้จะขัดต่อกฎระเบียบวงพวกนักเลง แต่เมื่อเรื่องราวคับขันก็พออนุโลม กับอสูรชั่วร้ายเยี่ยงมัน ไยต้องไปคำนึงถึงคุณธรรมใด ๆ”

“แต่ทว่า...ความหวังในผลสำเร็จมีน้อยกว่าน้อย”

“แต่เราว่า โอกาสของท่านกลับมีมากยิ่ง”

“เห็นได้อย่างไร ?”

“ตังก้วยชิงแซเป็นผู้ไปมาโดยโดดเดี่ยวลำพัง และที่สำคัญกว่านั้น ตังก้วยชิงแซจะไม่มีจิตใจระวังท่านแม้สักน้อยนิด”

สตรีอาภรณ์ดำหัวร่อเบา ๆ กล่าวต่อไป

“ท่านย่อมมีของที่แสดงแล้ว อสูรเฒ่าตังก้วยต้องเชื่อถือท่านสนิทใจ เพียงแต่ท่านยังมิทราบเท่านั้น”

“ผู้อาวุโสโปรดสั่งสอน”

“ของที่เชียวฮุ้นเก็งจู๊ฝังซ่อนไว้ ตกอยู่ในมือท่านจริงหรือไม่ ?”

ยู่ป้วยหยกมิกล้าปิดบัง จึงรับคำอย่างนอบน้อม

สตรีอาภรณ์ดำตาลุกวาวทันที กล่าวว่า

"ในจำนวนนั้น มีป้ายไม้ไผ่อยู่ด้วยหรือไม่ ?"

อัจฉริยะบู๊ลิ้มท่านนี้ คล้ายดั่งมีพลังเลิศล้ำเหนือกำลังใจทุกผู้คน รอบรู้ไปทั่วทุกเรื่องราว มิว่าผู้ใดอยู่ต่อหน้านาง ยากยิ่งจะโป้ปดมดเท็จนางได้

ยู่ป้วยหยกจึงตอบรับคำอย่างนอบน้อมอีกครา

สตรีอาภรณ์ดำจึงถาม

"ป้ายไม้ไผ่ยังอยู่ในตัวท่านหรือไม่ ?"

"โชคดีที่มิได้ตกหายไป"

"นั่นเป็นเพียงป้ายไม้ไผ่ที่ธรรมดาอย่างยิ่งเท่านั้น แต่ในสายตาของคนมากหลายกลับเห็นเป็นของวิเศษสุดที่แม้ใช้ทองคำเป็นหมื่นตำลึงก็ไม่ยอมแลกเปลี่ยน ท่านทราบหรือไม่ คุณค่าของมันอยู่ที่ใด ?"

"นี่คือปมที่ศิษย์เค้นคิดอย่างไรก็ไม่เข้าใจ"

"นั่นเนื่องเพราะป้ายไม้ไผ่นั้น เป็นสัญลักษณ์ประจำตัวของตังก้วยชิงแซ"

"สัญลักษณ์ประจำตัว ?"

"ใช่ มิว่าผู้ใดได้ป้ายไม้ไผ่นี้ จะกลายเป็นคนมีพระคุณยิ่งใหญ่ของตังก้วยชิงแซทันที มิว่าต้องการให้มันไปกระทำเรื่องยุ่งยากสักปานใด มันต้องไม่ปฏิเสธเด็ดขาด"

"เพราะเหตุใด ?"

"คนผู้นี้แม้ชั่วช้าสามานย์ เหี้ยมโหดอำมหิตยิ่ง แต่มีความทะนงตัวถือดียิ่งเช่นกัน ไม่ยอมรับบุญคุณของผู้ใดแม้สักน้อยนิด และมิยอมติดค้างบุญคุณของผู้ใดโดยเด็ดขาดอีกด้วย แต่จนใจ เมื่อสามสิบปีก่อนนั้น มันกลับพาลไปได้รับพระคุณยิ่งใหญ่ของคนผู้หนึ่ง คนผู้นั้นก็พาลไม่มีเรื่องขอร้องมันกระทำ จึงสลักไม้ไผ่เป็นป้ายมอบให้คนผู้นั้นต่างสัญลักษณ์ชดใช้พระคุณ เห็นป้ายดุจเห็นคน..."

ยู่ป้วยหยกสอดคำขึ้นทันที

"ความหมายนี้ข้าพเจ้าเข้าใจแล้ว แต่คนผู้นั้นเป็นใคร ?"

"มิว่าคนผู้นั้นเป็นใครต่างไม่สำคัญแล้ว เนื่องเพราะมันตายไปแล้ว ที่สำคัญสุดคือ ตอนนี้ป้ายไม้ไผ่นั้นอยู่ในมือของท่าน ในเมื่อตังก้วยชิงแซประกาศ เห็นป้ายดุจเห็นคนออกมา ท่านก็คือผู้มีพระคุณของมัน มิว่าท่านต้องการให้มันกระทำเรื่องราวใดมันต่างไม่ปฏิเสธเป็นเด็ดขาด"

นางกล่าวสืบต่อด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

"เนื่องเพราะเราบอกไว้ก่อนแล้ว มันเป็นคนทะนงตัวถือดีที่สุด วาจาลั่นปากแล้วต้องไม่มีวันกลับกลอกตลอดกาลนาน"

ยู่ป้วยหยกกล่าวอย่างครุ่นคิด

“ความหมายของผู้อาวุโส หรือต้องการให้ข้าพเจ้านำป้ายไม้ไผ่นี้ไปสั่งให้มันตัดศีรษะตัวเองออกมามอบให้ ?”

สตรีอาภรณ์ดำหัวร่อเบา ๆ

“แม้นับว่ามันมิยอมตระบัดสัตย์คืนคำ แต่หากท่านไปเรียกมันเด็ดศีรษะตัวเองออกมาชดใช้พระคุณ มันยังคงไม่ยอมรับปากแน่...หากเป็นเมื่อสามสิบปีก่อน อาจบางทียังมีทางสำเร็จ แต่คนเราเมื่อมีวัยสูง ยิ่งไม่อาจยังชีวิตได้อีกนานนัก กลับยิ่งรู้สึกว่าชีวิตตัวเองมีคุณค่าน่าถนอมกว่าเดิม”

“อย่างนั้น ความหมายของผู้อาวุโสคือ...”

“ท่านนำป้ายไม้ไผ่นี้ไปหามัน ให้มันถ่ายทอดวิชาบ้อเสียงซิ่งกงแก่ท่านก่อน”

“จากนั้นเล่า ?”

“จะฝึกบ้อเสียงซิ่งกงให้สำเร็จ ต้องมิใช่เป็นเวลาสั้น ๆ เพียงสองสามวันเด็ดขาด ในช่วงเวลาที่ฝึกวิชา ท่านต้องมีโอกาสใกล้ชิดกับมันมากมายอย่างยิ่ง”

“อืมม์”

“พระคุณยิ่งใหญ่ยังไม่ชดใช้ นั่นเป็นความเสียใจใหญ่หลวงที่สุดในชั่วชีวิตมัน ท่านไปคราวนี้แม้มีการขอร้องต่อมัน แต่ก็กล่าวได้ว่า เป็นการคลี่คลายปณิธานยิ่งใหญ่จากมัน มันต้องยินดีต้อนรับท่านอย่างยิ่ง ทั้งไม่สอบถามประวัติความเป็นมาของท่าน และต้องไม่ระมัดระวังในตัวท่านอีกด้วย โบราณว่าไว้ถูกต้อง พยัคฆ์ร้ายก็มีเวลากะพริบตา ท่านอยู่ข้างกายมันตลอดเวลาเยี่ยงนี้ ยังกลัวไม่มีโอกาสลงมือฆ่ามัน ?”

“แต่ทว่า...”

สตรีอาภรณ์ดำมิยอมให้ยู่ป้วยหยกโต้แย้ง นางเน้นเสียงหนัก ๆ

“ในเมื่อท่านทราบแผนการร้ายของมันแล้ว เหตุใดยังมีเรื่องกริ่งเกรงมากหลายปานนี้ ? หรือท่านไม่คิดขจัดภัยใหญ่หลวงให้แก่วงพวกนักเลง ? หรือท่านไม่คิดล้างแค้นแก่ตัวเอง ?”

ยู่ป้วยหยกโพล่งด้วยความตื่นเต้น

“หรือผู้อาวุโสรู้ชาติกำเนิดของศิษย์แล้ว ?”

หญิงงามกลางคนกล่าวเสียงราบเรียบ

“ท่านทราบหรือไม่ คนที่ตบแต่งโฉมหน้าแก่ท่านคือผู้ใด ?”

ยู่ป้วยหยกกล่าวด้วยสีหน้าหม่นหมอง

“ศิษย์ได้รับพระคุณยิ่งใหญ่จากท่านผู้เฒ่า แต่กลับมิรู้จักกระทั่งชื่อแซ่ของ

ท่านผู้เฒ่า”

หญิงงามอาภรณ์ดำกล่าวช้า ๆ

“ท่านผู้นั้นก็มีความคับแค้นลึกซึ้งใหญ่หลวง จึงได้ปลีกตัวออกซ่อนกาย ปิดบังชื่อเสียงแท้จริงต่อทุกผู้คน แต่เราพอบอกกับท่านได้ ผู้นั้นเป็นสหายรักที่สุดในชั่วชีวิตเรา เท่าที่ตังก้วยซิงแซไม่กล้าก่อกรรมทำเข็ญมานานปี ก็เพราะยังมีความหวั่นหวาดต่อพวกเราสองคนอยู่บ้าง เนื่องเพราะมันแม้ฝึกบ้อเสียงซิ่งกงสำเร็จ แต่หากเราสองร่วมมือกันกลุ้มรุม ยังพอจะสังหารมันได้ไม่ยากนัก...แต่เสียดาย...แต่เสียดาย...”

น้ำเสียงของนางแผ่วเบาทีละน้อยจนกลายเป็นทอดถอนใจยาว

ยู่ป้วยหยกโพล่งด้วยความตื่นเต้น

“แต่เสียดายเรื่องอันใด ? หรือท่านผู้เฒ่าได้...”

แลเห็นทรวงอกของสตรีอาภรณ์ดำสะท้อนขึ้นลง เงียบงันเนิ่นนานจึงถอนหายใจยาวอีกครั้ง กล่าวอย่างหม่นหมอง

“มันน่ากลัวประสบภัยจากฝีมือชั่วร้ายของตังก้วยซิงแซแล้ว”

นางกล่าวสืบต่ออย่างรวดเร็ว

“เรื่องนี้แม้เรายังไม่อาจยืนยัน แต่หากมิใช่ตังก้วยซิงแซทราบว่ามันไม่มีชีวิตอยู่ในโลกแล้ว ไหนเลยจะกล้าเสนอหน้าออกก่อกรรมทำเข็ญ ? เนื่องเพราะมันเสียชีวิตแล้วนั่นเอง ตังก้วยซิงแซจึงใจกล้าบังอาจปานนี้”

ยู่ป้วยหยกขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน พลันกล่าวขึ้น

“คำสั่งของผู้อาวุโส ศิษย์ยินดีปฏิบัติตามทุกประการ แต่ทว่า เมื่อร่องรอยของตังก้วยซิงแซลี้ลับซับซ้อนอย่างยิ่ง ศิษย์จะไปหามันพบในที่ใด ?”

“ท่านไม่มีทางหามันพบ แต่พอจะเรียกให้มันมาหาท่านได้”

“หรือผู้อาวุโสต้องการให้ศิษย์แพร่ข่าว บอกว่าป้ายทดแทนพระคุณอันนั้นอยู่ที่ศิษย์แล้ว ?”

บทที่ 76

ความลับในกระดาษเปล่า

สตรีอาภรณ์ดำคล้ายหัวร่อด้วยความพอใจในสมองอันเปรื่องปราดฉับไวของยู่ป้วยหยก นางผงกศีรษะกล่าว

"ใช่แล้ว ตังก้วยชิงแซเพียงทราบข่าวป้ายทดแทนพระคณตกอยู่ในมือท่านมันต้องดั้นด้นหนทางไกลมาหาท่านแน่นอน"

"แต่ทว่า ความหมายของ 'เห็นป้ายดุจเห็นคน' ก็เฉกเช่นเป็นความหมาย 'จำป้ายไม่จำคน' ศิษย์ยังมิทันมอบป้ายไม้ไผ่แก่มัน มิว่าผู้ใดต่างพอจะมาชิงป้ายไม้ไผ่นี้ไปได้"

ยู่ป้วยหยกฝืนยิ้มกล่าว

"ศิษย์ก็มิใช่เป็นคนหยามตัวเองต่ำทราม แต่ผู้มีความสามารถในวงพวกนักเลงยุคนี้ นับว่ามากมายก่ายกองจริง ๆ"

สตรีอาภรณ์ดำกล่าวเสียงนุ่มนวล

"วาจานี้กลับไม่ผิด ด้วยพลังฝีมือของท่านในตอนนี้ คนที่สามารถมีชัยเหนือท่านอย่างน้อยยังมีสิบสามคน อาจบางทียังกว่าจำนวนนี้ก็ได้ พวกเหล่านั้นแม้ส่วนมากถอนตัวออกซ่อนกาย แต่เมื่อได้ยินข่าวนี้แล้ว ก็ยังต้องมีความหวั่นไหวปรารถนามีบ้างบางคน แม้ไม่ถึงกับลงมือช่วงชิงอย่างเปิดเผย แต่ยังคงมิอาจอดกลั้นใจ ลอบคิดหาอุบายและเล็มป้ายไม้ไผ่จากท่าน"

โดยไม่รอให้ยู่ป้วยหยกกล่าวสืบต่อ นางพลันหัวร่อแล้วกล่าว

“แต่ในเมื่อท่านมีเงี่ยมอ๊วงแจ่ (บัญชีพญายม) ของเชียวฮุ้นเก็งจู๊อยู่ ไยต้องไปกลัวพวกประดานั้นอีก ?”

“เงี่ยมอ๊วงแจ่ (บัญชีพญายม) ?”

“ในเมื่อท่านมีป้ายทดแทนพระคุณ ไฉนไม่มีบัญชีพญายมได้ ?”

ยู่ป้วยหยกร้องอย่างเพิ่งเข้าใจ

“ผู้อาวุโสหมายถึงบัญชีบาง ๆ เล่มนั้น ?”

“ใช่แล้ว”

สตรีอาภรณ์ดำรับคำแล้วกล่าวช้า ๆ สืบไป

“มนุษย์หาใช่ปราชญ์ลุโสดาบัน ไหนเลยจะไม่ผิดพลาดได้ คนเราเมื่อมีชีวิตนานหลายสิบปี จะมากจะน้อยก็เคยกระทำเรื่องผิดมโนธรรมประจำใจ โดยเฉพาะบุคคลที่ประสบความสำเร็จยิ่งใหญ่ ผู้อื่นเพียงเห็นแต่ในด้านรุ่งโรจน์โชติช่วงของพวกมัน เพียงเห็นแต่พวกมันอยู่ระดับสูงส่งเลิศล้ำ โอ่อ่าภาคภูมิในอำนาจบารมี ผู้ใดก็มิทราบ มันใช้สิ่งไรมาเป็นบันไดรองรับ ให้มันปีนป่ายขึ้นไปในระดับสูงปานนั้นได้”

ยู่ป้วยหยกถอนหายใจยาว เนื่องเพราะก็ทราบหนทางไปสู่ความสำเร็จ มิใช่เป็นทางที่เดินได้ง่ายดาย คิดจะเดินทางสายนี้ให้ถึงสุดปลาย ไม่ทราบต้องก้าวข้ามซากศพมากน้อยเพียงใด

สตรีอาภรณ์ดำกล่าวสืบต่อ

“ยกตัวอย่างเช่นอั้งเซ่งคี้สามารถเป็นปังจู๊ของฮ่งบ๊วย (หางหงส์) เนื่องเพราะมันประทุษร้ายตั๋วซือเฮียของมันก่อน ค่อยใช้ยาพิษทำลายชีวิตซือแป๋มัน ความลับของเรื่องนี้ ในที่สุดตอนหลังก็ถูกคนเปิดเผยออกมา แต่ตอนยังไม่เปิดเผย ชนชาวนักเลงยังคงมิใช่ต่างมีความเห็นอั้งเซ่งคี้เป็นวีรบุรุษอันสูงส่งน่าเคารพเลื่อมใส”

ยู่ป้วยหยกถอนใจโดยมิกล่าวกระไร

สตรีอาภรณ์ดำกล่าวสืบต่อ

“การที่ความลับสุดยอดนี้ถูกคนเปิดเผย นั่นต้องตำหนิอั้งเซ่งคี้มีโชคร้ายเนื่องเพราะเรื่องเยี่ยงนี้ในวงพวกนักเลงมีมากมายจนนับมิถ้วน เพียงแต่ยังไม่มีผู้ใดทราบเท่านั้น”

ยู่ป้วยหยกกล่าวอย่างสะทกสะท้อน

“หากต้องการให้คนไม่ทราบ นอกเสียจากตนอย่ากระทำ คนใดเมื่อกระทำเรื่องผิดมโนธรรม จะเร็วจะช้าย่อมต้องถูกผู้อื่นทราบจนได้”

“ใช่แล้ว มิว่าเป็นความลับใด ๆ ย่อมต้องมีคนทราบจนได้ และในแผ่นดิน

ผู้ที่ทราบความลับมากที่สุดก็คือเชียวฮุ้นเก็งจู๊”

“อ้อ เพราะเหตุใด ?”

“เชียวฮุ้นเก็งจู๊มีเสน่ห์โน้มน้าวผู้คนจนสยบอยู่แทบเท้า อ่านคนมามากมายนับไม่ถ้วน และช่วงเวลาที่บุรุษไม่อาจปกปิดความลับมากที่สุด ก็คือตอนนอนอยู่บนเตียงหนานุ่ม”

เป็นวาจาที่กล่าวอย่างคลุมเครือ แต่มิว่าผู้ใดต่างพอจะฟังเข้าใจ ยามสตรีสะคราญโฉมมานอนร่วมเตียงกับท่าน ตาสวยงามคู่นั้นจ้องมองท่านอยู่บนหมอนใบเดียวกัน หากท่านยังสามารถปกปิดความลับของตัวเองอยู่ นับเป็นเรื่องยากเย็นอย่างยิ่ง หากท่านยังสามารถปกปิดความลับของผู้อื่นใด ท่านก็นับเป็นปราชญ์ผู้วิเศษแล้ว !

ในโลกนี้ อย่างไรก็มีปราชญ์ผู้วิเศษไม่มากเลย

สตรีอาภรณ์ดำกล่าวสืบต่อ

“เชียวฮุ้นเก็งจู๊วกวนไปได้ความลับจากปากคำของผู้คนมากหลาย นางจึงบันทึกความลับสุดยอดเหล่านั้นอยู่บนบัญชีเล่มที่ท่านได้มา นางเป็นคนมีความฉลาดปราดเปรื่องยิ่ง รู้จักคุณค่าของทุกเรื่องราวกระจ่างชัดเจน นางต้องรอจนเรื่องราวมีคุณค่าถึงระดับสูงสุด จึงจะยอมใช้มันออกไป ดังนั้น นางจึงซุกซ่อนบัญชีเล่มนั้นไว้ตลอดมาโดยไม่กระวนกระวายแม้สักน้อยนิด เนื่องเพราะนางทราบจะเร็วจะช้าก็ต้องมีเวลาได้ใช้มัน”

ยู่ป้วยหยกถอนใจกล่าว

“แต่นางยังคงมิได้ใช้เลยตลอดมา”

“นั่นเนื่องเพราะนางตอนหลังพลันแปรเปลี่ยนเป็นโง่เขลาไป”

“โง่เขลา ?”

“ใช่ ! โง่เขลา”

สตรีอาภรณ์ดำรับคำหนักแน่นแล้วจึงกล่าวสืบต่อ

“ในโลกมีบุคคลโง่เขลาที่สุดอยู่สองประเภท ประเภทแรกคือชายชราที่รักดรุณีน้อย บุคคลเยี่ยงนี้ ความจริงมีมากหลายที่ฉลาดปราดเปรื่อง และผ่านโลกจนโชกโชน แต่มักจะถูกเอียเท้าปากไม่สิ้นก่ลิ่นน้ำนมนางหนึ่งก่อกวนจนปั่นป่วนงมงาย บุคคลเยี่ยงนี้แม้น่าเวทนาแต่กลับไม่มีผู้ใดเห็นใจมัน เนื่องเพราะเป็นการแส่หาของมันเอง”

ยู่ป้วยหยกมีแต่ต้องฝืนยิ้มเท่านั้น เนื่องเพราะทราบ คนชราได้ภรรยาเยาว์วัยมิใช่เป็นเรื่องพึงปีติยินดี มักจะกลายเป็นโศกนาฏกรรมตามหลัง มีบางครั้งยังเป็น

เรื่องขบขัน ให้ผู้คนทั้งหลายหัวร่อเย้ยหยันอีกด้วย

สตรีอาภรณ์ดำกล่าวสืบต่อ

“บุคคลโง่เขลาประเภทที่สอง ก็คือดรุณีที่งมงายในความรัก มิว่าปกตินางฉลาดปราดเปรื่องเพียงใด ขอเพียงแปรเปลี่ยนเป็นงมงายในความรัก นางก็จะกลายเป็นโง่เขลาเบาปัญญาทันที ทั้งที่คนที่นางรักเป็นอสูรร้าย เป็นคนโฉดสามานย์ เป็นมหาโจรชั่วช้าชัด ๆ แต่ในสายตานางกลับเห็นเป็นคนสัตย์ซื่อถือคุณธรรมที่สุด เป็นคนน่ารักที่สุดในโลก ต่อให้มันบอกกับนางว่าหิมะเป็นสีดำ หมึกเป็นสีขาว นางก็เชื่อถือสนิทใจ”

ยู่ป้วยหยกนึกถึงเจ็งแจ๋ทันที อดมิได้ต้องถอนหายใจอีกครั้ง

สตรีอาภรณ์ดำกล่าวสืบไป

“แต่ตอนหลัง เซียวฮุ่นเก็งจู๊กลับแปรเปลี่ยนเป็นโง่เขลากว่าคนสองประเภทนั้นมากหลายนัก นางมิเพียงแปรเปลี่ยนเป็นงมงายในความรักเท่านั้น และคนที่นางรักยังเป็นเดียรัจฉานน้อยที่เยาว์วัยกว่านางหลายสิบปี คิดว่าท่านต้องทราบเรื่องนี้มาแล้ว ?”

ยู่ป้วยหยกถอนหายใจกล่าว

“เพราะคนผู้นี้ จูเก็งจู๊ยอมทุ่มเททุกสรรพสิ่งโดยง่ายดาย ยอมเสียสละทั้งปวงอย่างเด็ดเดี่ยว ย่อมไม่ปรารถนาใช้ความลับไปข่เข็ญบิดามัน รอจนภายหลังเมื่อนางดูออกว่า ทั้งสองบิดากับบุตรเป็นมนุษย์ แต่คราบหัวใจกลายเป็นสัตว์เดียรัจฉาน คิดจะใช้ก็ไม่ทันการแล้ว”

สตรีอาภรณ์ดำกล่าวต่อไป

“เป็นเช่นนี้จริง ๆ แต่ด้วยภูมิปฏิภาณของท่าน หากใช้บัญชีเล่มนี้เป็นประโยชน์โดยดี จะต้องสามารถกระทำเรื่องแตกตื่นสะท้านโลกมาได้ ยิ่งมิต้องกลัวผู้ใดแตะต้องท่านแม้สักขุมขนหนึ่ง”

“แต่ทว่า...”

สตรีอาภรณ์ดำสอดคำขึ้น

“ท่านมิต้องว่ากล่าว เราก็เข้าใจความรู้สึกนึกคิดของท่าน น้ำสามารถรองรับเรือก็สามารถล่มเรือ ในตัวสิ่งของไม่ดีมีชั่วเลวร้ายใด ๆ อยู่ เพียงแต่ต้องดูคนที่ใช้มันมีจิตเจตนาใดเท่านั้น เหตุผลนี้ท่านยิ่งมิอาจไม่เข้าใจให้กระจ่างได้ !”

ยู่ป้วยหยกก้มศีรษะรับคำเบา ๆ

จวบจนตอนนี้ สตรีอาภรณ์ดำจึงหัวร่อแล้วกล่าว

“ประเสริฐมาก วาจาเรายุติเพียงเท่านี้ ท่านไปเถิด วันที่ท่านประสบความสำเร็จ

ก็เป็นวันที่เราสองได้พบหน้ากันอีกครั้ง ถึงเวลานั้น ปณิธานที่ท่านมุ่งหวังทั้งมวลเราพอจะช่วยให้ท่านประสบผลสำเร็จได้"

ในที่สุด เงาร่างยู่ป้วยหยกก็ได้ลับหายไปในเบื้องหน้าที่สุดไกล แต่สตรีชุดดำยังคงยืนแน่วนิ่งมิได้เคลื่อนไหว อาทิตย์คล้อยต่ำไปทุกขณะ ม่านวิกาลเลือนรางในที่สุดก็ได้คลี่คลุมพสุธากว้างใหญ่

มองไปในม่านสนธยา นางคล้ายดั่งพลันแปรเปลี่ยนเป็นเย็นชากระด้าง แปรเปลี่ยนเป็นลี้ลับพิสดารอย่างยิ่ง !

นางคล้ายดั่งมีสองบุคลิก ในเวลากลางวัน นางเป็นมนุษย์

แต่พอถึงกลางคืน นางก็กลับกลายเป็น 'วิญญาณ' ในความมืดไป

ตอนนั้น ในความมืดมี 'วิญญาณ' ของอีกผู้หนึ่งปรากฏมา

วิญญาณของกีโค้วเช้ง !

เสื้อผ้าของมันยังมีคราบโลหิตติดเป็นด่างดวง แต่ใบหน้าได้ล้างจนสะอาดเรียบร้อย ในดวงตามีประกายสุกใสวูบวาบด้วยแววขบขันอันลี้ลับ หัวร่อคักคักพลางกล่าว

"วันนี้นับว่าท่านกล่าววาจาไม่น้อยทีเดียว"

สตรีชุดดำกล่าวเสียงราบเรียบ

"จะลดทอนความยุ่งยากให้น้อยลงบ้าง กล่าววาจามากอีกสักหลายคำจะเป็นไร ?"

กีโค้วเช้งกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ฆ่ามันทิ้งเสีย ไยมิใช่ยิ่งไร้ความยุ่งยาก ?"

สตรีชุดดำสั่นศีรษะกล่าว

"ท่านไม่เข้าใจดอก..."

กีโค้วเช้งถอนหายใจยาวฝืนยิ้มกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่เข้าใจจริง ๆ ท่านเหตุใดต้องการให้ข้าพเจ้าแสร้งตาย ? เหตุใดปล่อยมันไป ?"

"เนื่องเพราะเรามีแต่ใช้วิธีนี้ จึงสามารถให้มันยอมบอกเรื่องราวมากหลายออกมาเอง"

"มันบอกแล้ว ?"

"ใช่ มันยอมรับแล้วว่าเป็นบุตรยู่ปังเฮาะ และข้าพเจ้าก็เดาไม่ผิด มันเคย

ถูกสุนัขเฒ่าตัวนั้นผ่าตัดใบหน้ามา ซึ่งสองเรื่องนี้ ข้าพเจ้าไม่มีปัญญาแน่ใจอยู่เสมอมา..."

"ในเมื่อท่านตอนนี้แน่ใจแล้ว เหตุใดยังปล่อยมันไป ?"

สตรีอาภรณ์ดำสั่นศีรษะอีกครา กล่าวว่า

"ท่านไม่เข้าใจดอก แต่ท่านจะเข้าใจรวดเร็วยิ่ง..."

"ข้าพเจ้าเพียงหวัง ท่านอย่าได้กระทำผิดพลาด"

สตรีอาภรณ์ดำกล่าวเสียงเย็นชา

"ข้าพเจ้าเคยกระทำเรื่องผิดพลาดแม้สักครั้ง ?"

นางพลันถอยหลังไปครึ่งก้าว กล่าวสืบต่อ

"ในตัวท่านเป็นโลหิตใด ? ไฉนไม่เปลี่ยนเสื้อผ้า ?"

กีโค้วเช้งหัวร่อพลางตอบ

"ท่านก็เข้าใจเป็นโลหิตจริง ๆ ดูท่าที ความสามารถของข้าพเจ้ายิ่งนานยิ่งเปรื่องปราดแล้ว"

สตรีอาภรณ์ดำหัวร่อบ้าง กล่าวว่า

"ความสามารถของท่าน ความจริงก็ไม่น้อยอยู่แล้ว"

"ศิษย์ของท่านเล่า ?"

"ไฮ้ตังแช ?"

"อืมม์"

"มันพาจูลุ่ยยี้กับทิฮวยเนี้ยกลับไปแล้ว"

"มันมิทราบเรื่องราวนี้ ?"

สตรีอาภรณ์ดำเน้นทีละคำ

"จะสำเร็จในกิจการใหญ่ ผู้รู้ความนัยของเรื่องราวย่อมยิ่งน้อยยิ่งประเสริฐ"

"แล้วเอี้ยจื้อกังเล่า ?"

สตรีอาภรณ์ดำส่งเสียงละห้อยอ้อยอิ่ง

"จะสำเร็จในกิจการใหญ่ ย่อมต้องหาสักหลายคนมาเป็นแพะรับบาป !"

ชิวเทียนได้ผ่านพ้นไปโดยไม่รู้ตัว ในสายลมที่โชยพัด มีความหนาวเหน็บกว่าเดิมอีกมากหลายแล้ว

ในหลายวันนี้ กล่าวได้ว่ายู่ป้วยหยกไม่มีวันใดมิผ่านในท่ามกลางความตื่นเต้นตึงเครียด แต่ละวันมักมีเรื่องที่ไม่อาจคาดคิดคำนวณอุบัติ และติดต่อตามกันไม่หยุดยั้ง

แต่ละครั้งยังมีอันตรายคับขันทุกครา จนยู่ป้วยหยกรู้สึกว่าแต่ละวันอาจเป็นวันสุดท้ายที่ยังสามารถส่งเสียงกล่าววาจาได้ จวบจนตอนนี้ ยู่ป้วยหยกจึงระบายลมจากปากได้อย่างโล่งอกจริง ๆ

จวบจนบัดนี้จึงพบเห็น สารรูปของตนทุลักทุเลปานใดแล้ว อาภรณ์ที่สวมยังคงเป็นเสื้อผ้าบางเบา สมควรเปลี่ยนเสียนานแล้ว ยิ่งสมควรได้อาบน้ำอุ่นให้สบายตัวสักครั้ง

ในเมื่อยังไม่ตาย ก็ต้องมีชีวิตต่อไปโดยสุขสมบูรณ์

ยู่ป้วยหยกคิดจะหาสถานที่สุขสบายสักแห่ง อาบน้ำชำระกาย โกนหน้าโกนหนวดค่อยเปลี่ยนเสื้อผ้าที่สะอาดสักชุด เมื่อนึกถึงรสชาติการได้นอนแช่อยู่ในน้ำร้อนพลันรู้สึกคันไปทั่วร่างทันที

แต่เสียดายที่ในตัวตอนนี้เหลือเงินไม่กี่อีแปะเท่านั้น คนเรามีแต่ตอนอยู่ในระหว่างคับขันร่อแร่ แทบไม่อาจรักษาชีวิตได้ จึงลืมเรื่องเงินทอง ลืมข้าวของที่ต้องใช้เงินทองไปแลกมา

ก่อนสนธยา ยู่ป้วยหยกเดินมาถึงเมืองเล็ก ๆ เมืองหนึ่ง ใช้สองอีแปะซื้อเชื้อไฟ สี่อีแปะกินหมี่สองชามใหญ่ ตอนเดินออกจากเมืองน้อย ในตัวก็ว่างเปล่าไม่เหลือเลยแม้อีแปะเดียว

แต่จิตใจกลับกระตือรือร้นจนคึกคัก...ความลับของยอดคนมักจะเป็นเรื่องที่ผู้คนทั้งหลายตื่นเต้นสนใจที่สุด...ชมชอบสืบทราบความลับส่วนตัวของผู้อื่น นับเป็นสัญชาตญาณอันเลวร้ายของมนุษย์เราทุกรูปนาม

ยู่ป้วยหยกเดินไปเดินไป จนพบสถานที่อับลมอันลับตาทางนอกเมือง ก่อไฟขึ้นกองหนึ่งแล้ว กระดาษบัญชีเมื่อถูกไฟรมชั่วครู่ ตัวอักษรก็เริ่มปรากฏขึ้นมาทีละน้อย

รายนามในบัญชีล้วนเป็นผู้มีชื่อเสียงกระเดื่องเกรียงไกรของแผ่นดินทั้งสิ้นจริง ๆ และส่วนมากยู่ป้วยหยกต่างรู้จักและเคยได้ยิน ในจำนวนนั้นมี...

ตังฮึงไต้เม้ง ประมุขนาครปุ๊กแม้เชี้ย ลี้เทียนฮ้วง โอ๊วเหลาเล่า เน้าจินหยิน (นักพรตพิโรธ) ปวยเทาะ (อูฐบิน) อิดคุน ชิ่งเล้งเกี้ยมแขะ (มือกระบี่มังกรเทพยดา)...

นอกจากนามของพวกที่ถูกยกเป็นสิบสุดยอดฝีมือแล้ว นามของเจ้าสำนักทั้งสิบสามที่ไปร่วมชุมนุมพิธีอึ้งตี๋ส่วนมากก็มีอยู่ในบัญชีนี้ด้วย

ที่สร้างความแตกตื่นแก่ยู่ป้วยหยกที่สุด ยังคงเป็นนามของกีโค้วเช้ง หงส์ซำ และยู่ปังเฮาะทั้งสาม โดยเฉพาะเมื่อเห็นนามยู่ปังเฮาะ ยู่ป้วยหยกแทบไม่กล้าเชื่อสายตาตัวเอง เนื่องเพราะบิดาตนมีความสัตย์ซื่อถือคุณธรรมมาชั่วชีวิต ชืดชาลาภยศ

ชื่อเสียง ไหนเลยจะมีความลับที่ไม่อาจให้ผู้ใดล่วงรู้ได้ ?

ยู่ป้วยหยกไม่กล้าดู และไม่กล้าเชื่อด้วย !

เมื่อดูถึงนามหงส์ซำ ยู่ป้วยหยกก็ต้องมองผ่านไป หงส์ซำเป็นพี่น้องของตน และก็เป็นสหายรักของตน แม้จะมีความผิดพลาดใดบ้าง ยู่ป้วยหยกก็ไม่ปรารถนาล่วงรู้

แต่ยู่ป้วยหยกกลับไม่อาจข้ามนามกีโค้วเช้ง ที่ใต้นามของกีโค้วเช้งมีอักษรเพียงห้าตัว

'เฮียม่วยผิดจารีต'

ลมหายใจยู่ป้วยหยกแทบขาดห้วงไป ในโลกถึงกับมีคนที่ไร้ยางอายปานนี้ ? เรื่องเยี่ยงนี้ นับว่ายากจะให้ผู้คนเชื่อถือจริง ๆ

แต่ยู่ป้วยหยกกลับมิอาจไม่เชื่อ เนื่องเพราะเมื่อนึกถึงกีจิ้งฮวยเป็นบุตรกีโค้วเช้ง หากมิใช่เป็นเฮียม่วยผิดจารีตประเพณี เป็นสามีภรรยากันเอง ไหนเลยจะมีบุตรที่กลายเป็นคนแคระเยี่ยงนั้น !

แต่กีเล่งฮวง กีเล่งอี่เหตุใดจึงไม่ได้กรรมพันธุ์อันชั่วร้าย ? บุตรธิดาที่คนแคระให้กำเนิด ความจริงก็ยากจะเป็นสภาพปกติธรรมดา

หรือพวกนางมิใช่เป็นธิดากีจิ้งฮวย ?

ยู่ป้วยหยกอดมิได้ต้องนึกถึงหยกประดับที่ไปพบเห็นในห้องใต้ดินของตึกฆ่าคน และนึกถึงคนรักอันลึกลับของกีฮูหยิน

คนผู้นั้นต้องเป็นคนตระกูลยู่แน่นอน !

หรือนั่นเป็นความลับของยู่ปังเฮาะ ?

ยู่ป้วยหยกไม่กล้าคิดสืบไป แต่ก็ทราบ หากไม่สะสางเรื่องนี้กระจ่างใจ วันเวลาภายภาคหน้า จะต้องคิดถึงทุกเวลาไม่ได้

จึงพลิกกลับไปยังหน้าที่มีบันทึกนามยู่ปังเฮาะโดยไม่รู้ตัว

มือของยู่ป้วยหยกสั่นระริก หัวใจเต้นถี่เร็วจนแทบกระดอนออกจากปาก

แลเห็นที่ใต้นามยู่ปังเฮาะมีอักษรบันทึกอยู่

'พี่น้องพิพาท อัปเปหิน้องไปเป็นโจร เค้าคล้ายวิญญูชน พฤติการณ์เป็นคนต่ำทราม'

ด้านข้างยังมีอักษรเล็ก ๆ อยู่อีกหลายแถว

'มหาโจรร้ายเจ็กโก้วอิง (ควันกลุ่มหนึ่ง) ของมกปัก (ทะเลทรายภาคเหนือ) ก็คือตี้ตีของยู่ปังเฮาะ ถูกอัปเปหิไปแต่เยาว์วัย ระหกระเหินจนกลายเป็นมหาโจรร้าย

กอกอถูกยกย่องเป็นปราชญ์ ตี้ตีกลายเป็นมหาโจร นับว่าพิสดารยิ่ง'

ฝ่ามือของยู่ป้วยหยกมีเหงื่อเย็นยะเยียบซึมออกมาจนชุ่มโชกแล้ว

ยู่ป้วยหยกก็จำได้ เมื่อตอนเยาว์วัยเคยได้ยินมียี่เจ็ก (อาคนที่สอง) อยู่ท่านหนึ่ง ตอนนั้นมารดายังมิได้ตายจาก ยู่ป้วยหยกเคยถามถึงยี่เจ็ก แต่มารดาคล้ายดั่งมีโทสะยิ่ง บอกกับยู่ป้วยหยกยี่เจ็กตายไปแล้ว ตายไปนานอย่างยิ่ง และยังสั่งย้ำ ห้ามมิให้เอ่ยถึงอีกเป็นอันขาด

จวบจนบัดนี้จึงได้ทราบ ยี่เจ็กหาได้ตายไปไม่ อย่างนั้น คนรักอันลึกลับของกีฮหยิน หรือเป็นยี่เจ็กของยู่ป้วยหยก ? กีเล่งฮวงกับกีเล่งอี่หรือเป็นธิดาของยี่เจ็กให้กำเนิด ? กีเล่งฮวงที่พยายามปกป้องพิทักษ์ตนมาตลอด หรือเนื่องเพราะในระหว่างพวกทั้งสาม มีสัมพันธ์ของสายเลือดอันเร้นลับปะปนอยู่ จึงห่วงกังวลถึงกันและกัน ?

ขณะยู่ป้วยหยกขบคิดจนเคลิบเคลิ้ม พลันได้ยินเสียงล้อรถบดถนนเข้ามา รีบเงยหน้ามอง เห็นคนสวมเสื้อฟางศีรษะใส่กุยเล้ยปีกกว้างผู้หนึ่ง เข็นรถล้อเดียวมาจากทางทิศตะวันออกอย่างรวดเร็ว

ในความมืด ดูไม่ชัดว่าบนรถบรรทุกข้าวของใด แต่ได้กลิ่นสมุนไพรใบยาอันฉุนเฉียวลอยตามลมมาตั้งแต่ไกล คิดว่าข้าวของที่บรรทุก ต้องเป็นเครื่องยาแน่นอน

ทางในเสฉวนขรุขระคดเคี้ยว ยิ่งทางที่เลาะตามภูเขายากจะใช้รถม้าบรรทุกได้ มีแต่ใช้รถล้อเดียวเยี่ยงนี้เท่านั้นจึงสะดวกที่สุด ตามป่าเขาลึกมีสมุนไพรอุดมสมบูรณ์ พ่อค้าวานิชที่ขายยาตามเมืองต่าง ๆ ส่วนมากก็เป็นชาวเสฉวนด้วย

หนึ่งคนหนึ่งรถนี้ กล่าวได้ว่าไม่มีพิเศษพิสดารให้สะดุดตาสักน้อยนิด หากเปลี่ยนเป็นผู้อื่น ต้องไม่สนใจอย่างไร แต่ยู่ป้วยหยกกลับรู้สึกน่าสงสัยยิ่ง

ยู่ป้วยหยกได้ยินเสียงล้อรถแต่ไกล ก็ทราบว่าของที่บรรทุกอยู่บนรถมีน้ำหนักมากยิ่ง แต่น้ำหนักของสมุนไพรใบยาทั่ว ๆ ไปกลับเบาอย่างยิ่ง

เสฉวนมีน้ำฝนน้อย แต่คนผู้นี้กลับใส่เสื้อฟางกันฝน มันเข็นรถที่มีน้ำหนักปานนี้ แต่ฝีเท้ายังแคล่วคล่องว่องไว ดูท่าไม่หนักแรงเลยแม้สักน้อยนิด

นายวานิชค้ายาธรรมดาสามัญส่วนมากเกาะกลุ่มเป็นขบวน แต่มันกลับมีลำพังคนเดียว และตอนนี้ยังเป็นวิกาลดึกสงัด ยังคงเร่งรุดเดินทางอยู่

เรื่องเหล่านี้ล้วนเป็นพิรุธน่าสงสัยทั้งสิ้น แต่ทว่ายู่ป้วยหยกตอนนี้ไม่มีกะใจไปเกี่ยวข้องเรื่องไร้สาระของผู้อื่น คนเข็นรถผู้นั้นก้มศีรษะเดินทางอย่างเร่งร้อน มิได้สนใจไปสังเกตยู่ป้วยหยกเช่นกัน

ขณะเวลานั้นเอง

มีเสียงฝีเท้าม้าถี่เร็วแว่วมาจากหนทางไกล ชั่วพริบตาก็ใกล้เข้ามามากหลาย แสดงให้เห็น เป็นม้าพ่วงพีฝีเท้าจัดยิ่ง

วิกาลทางชานเมืองรกร้าง เงียบวังเวงไม่มีซุ่มเสียงใด เสียงฝีเท้าม้านี้จึงกึกก้องเสียดหูเป็นพิเศษ แต่คนเข็นรถทั้งมิได้เงยหน้า และมิได้เหลียวหลังด้วย คล้ายดั่งมิได้ยินเลยก็ปาน

แลเห็นม้าพ่วงพีตัวหนึ่งห้อตะบึงเข้ามาดั่งพายุ ยังห่างอีกห้าหกวา คนบนหลังม้าก็กระโดดขึ้น ตีลังกากลางอากาศ พ่งปราดลงเบื้องหน้ารถล้อเดียวด้วยความแคล่วคล่องดั่งปักษา

ม้าตัวนั้นส่งเสียงร้องเบา ๆ ชะลอฝีเท้าจนหยุดลงไปในบัดดล ทำให้ยู่ป้วยหยกต้องลอบร้องชมเชยในใจ

'นับว่าคนเป็นคนเข้มแข็ง ม้าเป็นม้าดีเยี่ยมได้จริง ๆ'

คนเข็นรถคล้ายดั่งมิได้เห็นเรื่องราวใดทั้งสิ้น ยังคงก้มศีรษะเข็นรถดั่งเดิม

ผู้ขับขี่ม้ายืนขวางอยู่กลางทาง เห็นชัดว่ารถล้อเดียวจะชนใส่ร่างมันแล้ว มันกลับยังแน่วนิ่งไม่เคลื่อนไหว นับว่าตรงกับคำ ยามเคลื่อนไหวคล้ายอินทรีโฉบเหยื่อ ยามสงบคล้ายเป็นบรรพตอันมั่นคง

ยู่ป้วยหยกพบเห็น คนผู้นี้มีรูปกายทั้งอ้วนทั้งเตี้ย ดูไปคล้ายลูกหนัง แต่ที่หลังกลับสะพายกระบี่เล่มยาวผิดธรรมดา นับเป็นสารรูปที่ออกจะขัดกันจนน่าขบขันยิ่ง

แต่บุคลิกราศีของคนผู้นี้กลับไม่ธรรมดา ยืนอย่างธรรมดาในที่นั้นก็มีอำนาจราศีที่ข่มขวัญผู้คน จนผู้คนไม่กล้าจะดูแคลนได้

ยู่ป้วยหยกแม้ไม่เห็นโฉมหน้ามันชัดตา แต่ก็นึกออกว่าเป็นผู้ใดแล้ว

คนเข็นรถผู้นั้น รอจนรถล้อเดียวใกล้จะกระแทกใส่ตัวมัน จึงพลันหยุดไว้ บอกหยุดเป็นหยุด มิได้มีทีท่าฝืนฉุดดึงอย่างไร รถล้อเดียวที่มีน้ำหนักปานนี้ เมื่ออยู่ในมือมันถึงกับคล้ายไม่มีน้ำหนักไปแล้วก็ปาน

จวบจนบัดนี้ ผู้ขับขี่ม้าจึงแหงนหน้าหัวร่อเสียงก้องแล้วกล่าว

"อาวเอี๊ยงปังจู๊ไฉนเปลี่ยนอาชีพเป็นขายเครื่องยาแล้ว กลับเป็นเรื่องประหลาดจนพิสดารได้จริง ๆ"

คนเข็นรถล้อเดียวผู้นี้ ถึงกับเป็นอาวเอี๊ยงเล้งประมุขพรรคใหญ่ที่มีเจ็ดสิบสองสาขาในลำน้ำแยงซีเกียง ตอนยู่ป้วยหยกไปพิธีชุมนุมอึ้งตี๋ ก็เคยพบเห็นคนผู้นี้เช่นกัน เพียงแต่ว่า มันตอนนี้สวมเสื้อฟางและกุยเล้ยปีกกว้าง ปิดบังโฉมหน้าแท้จริงของมัน

ยู่ป้วยหยกแม้รู้สึกรูปกายมันออกจะคุ้นตาอยู่บ้าง แต่นึกมิถึงจะเป็นมันได้

ได้ยินอาวเอี๊ยงเล้งส่งเสียงหัวร่อดัง ๆ เช่นกัน กล่าวว่า

"ฮื้อเต้าจู๊มีสายตาแหลมคมยิ่งจริ๋ง ๆ นับถือนับถือ"

มันผลักปีกหมวกด้านหน้าให้สูงกว่าเดิมแล้วกล่าวสืบต่อไป

"เพียงแต่ว่าฮื้อเต้าจู๊เหตุใดไม่เสพย์สุขในทะเลใต้ กลับตะเกียกตะกายมาที่นี้ด้วยจุดประสงค์ใด ? หรือฮื้อเต้าจู๊ทอดทิ้งตำแหน่งเจ้าสำนักอันโอ่อ่า พลอยเปลี่ยนอาชีพแล้วด้วย ?"

ยู่ป้วยหยกมิได้คำนวณผิด คนร่างอ้วนที่สะพายกระบี่ผู้นี้เป็นเจ้าสำนักกระบี่น่ำไฮ้นามฮื้อซ้วนฉายาปวยฮื้อเกี้ยมแขะ (มือกระบี่ปลาบิน) จริง ๆ

ทั้งสองคนนี้ หนึ่งเป็นผู้ยิ่งใหญ่ในลำน้ำ หนึ่งเป็นผู้ยิ่งใหญ่ในทะเลใต้ ตอนนี้กลับมาเผชิญหน้ากันในที่นี้ แสดงว่าต้องมิใช่พบโดยบังเอิญแน่ ยู่ป้วยหยกต้องลอบรู้สึกประหลาดสงสัยบ้างแล้ว

ของที่บรรทุกอยู่บนรถอาวเอี๊ยงเล้งเป็นสิ่งใดกันแน่ ?

ทั้งสองมีจุดประสงค์ใดกันแน่ ?

ยู่ป้วยหยกความจริงซ่อนตัวอยู่ที่หลังกองหินอันอับลม ดังนั้น แม้จะจุดไฟไว้กองหนึ่ง ทั้งสองคนนั้นก็มิได้พบเห็น อย่าว่าแต่ตอนนี้กองไฟก็โทรมลงไปทีละน้อยแล้ว

ได้ยินฮื้อซ้วนกล่าวขึ้น

"ผู้น้องดั้นด้นหนทางเป็นพันลี้มาถึงที่นี่ หรือปังจู๊ท่านจะไม่ทราบสาเหตุจริง ๆ ?"

อาวเอี๊ยงเล้งสั่นศีรษะตอบ

"เชิญสั่งสอน"

ฮื้อซ้วนหัวร่อเสียงก้องกล่าว

"ปังจู๊มาด้วยจุดประสงค์ใด ? ผู้แซ่ฮื้อก็มาด้วยจิตเจตนาเดียวกัน ปังจู๊ไยต้องแสร้งเป็นเลอะเลือนมิเข้าใจ ?"

อาวเอี๊ยงเล้งอึ้งไปครู่หนึ่ง พลันล้วงของออกจากอกเสื้อแล้วกล่าว

"หรือปีนี้เต้าจู๊ท่านก็ได้รับของนี้ด้วย ?"

ที่มันล้วงออกมา เป็นเทียบเชิญฉบับหนึ่งเท่านั้น ด้วยศักดิ์ของทั้งสอง ต่อให้แต่ละวันได้เทียบเชิญเป็นร้อย ๆ พัน ๆ ก็มิน่าประหลาดสงสัยอย่างไร แต่ประหลาดที่ว่า มือข้างที่ถือเทียบเชิญ ถึงกับสั่นระริกอยู่ตลอดเวลา

เมื่อฮื้อซ้วนแลเห็นเทียบเชิญฉบับนั้น รอยยิ้มพลันสลายคลายไปทันที ถอนใจยาวกล่าวขึ้น

“ใช่แล้ว ปีนี้ข้าพเจ้าก็มีชะตาเลวร้าย”

อาวเอี๊ยงเล้งพยายามหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

“ปีนี้เป็นปีครบรอบวันเกิดเจ็ดสิบปีของปู้โป้ยไท้เอี๊ย (ท่านผู้ยิ่งใหญ่อันดับแปดแซ่ปู้) ท่านส่งเทียบเชิญเป็นหนทางไกลกว่าพันลี้ไปยังทะเลน่ำไฮ้ แสดงให้เห็นศักดิ์ฐานะของฮี้อเฮียสูงส่งมีคุณค่า ไฉนจึงว่าเป็นโชคร้ายได้ ?”

นี่ก็เป็นเรื่องที่ยู่ป้วยหยกประหลาดใจยิ่ง มีคนส่งเทียบไปเชิญ แสดงให้เห็นว่ามันมีอัธยาศัยไมตรีดีงาม คบหากับผู้คนกว้างขวาง แม้นับว่ามันรู้สึกเป็นหนทางไกลไม่ปรารถนาไปเอง ก็พอจะใช้คนส่งของขวัญไปแทนตัวเพื่อแสดงน้ำใจไมตรีได้ แม้นับว่าส่งของขวัญไปเปล่า แต่ก็กระทำเหมาะสมต่อน้ำใจไมตรีแล้ว

ยอดคนที่ยิ่งใหญ่ทั้งชื่อเสียงทรัพย์สินเยี่ยงดั่งพวกมัน ไหนเลยจะตระหนี่ต่อของขวัญจำนวนนิดได้ ?

แต่ฟังเสียงหัวร่อของอาวเอี๊ยงเล้ง กลับคล้ายเต็มไปด้วยความปีติยินดีในเภทภัยของผู้อื่น ถึงกับคล้ายคนที่ใกล้จะตาย พลันมาพบเห็นมีคนมาตายร่วมด้วยก็ปาน

ยู่ป้วยหยกคิดไม่ออกเลยว่าเป็นเพราะสาเหตุใดกันแน่ ?

ได้ยินฮี้อซ้วนฝืนหัวร่อ แล้วกล่าว

“ปังจู๊กล่าวประเสริฐ ปู้โป้ยไท้เอี๊ยเชิญข้าพเจ้า สมควรนับว่ามีเกียรติพึงภาคภูมิใจจึงถูกต้อง แต่ทว่าข้าพเจ้าเสาะหาถึงสองเดือนเต็ม กลับไม่มีของขวัญเลยสักชิ้น ปังจู๊ท่านเห็นว่าควรกระทำอย่างไร ?”

ยู่ป้วยหยกยิ่งประหลาดใจแล้ว ส่งของขวัญคือการแสดงน้ำใจ ขอเพียงผู้ส่งนำมอบได้ มิว่าของขวัญจะมีค่าสูงต่ำเพียงไร ฝ่ายตรงข้ามต้องไม่มีเหตุผลปฏิเสธมิยอมรับได้

อย่าว่าแต่ของมีค่าสูงเฉกเช่นเพชรทองอัญมณีวัตถุโบราณเครื่องประดับหรือต่ำจนเป็นขนมนมเนย เสื้อผ้าแพรพรรณ ล้วนพอจะถือเป็นของขวัญได้ ปวยฮี้อเกี๋ยมแขะที่กระเดื่องเกรียงไกร มีศักดิ์เป็นเจ้าสำนักใหญ่ หากว่าหาของขวัญไม่ได้เลยสักชิ้นหนึ่ง เป็นวาจาที่มิว่าผู้ใดได้ฟังแล้ว น่ากลัวต่างมิยอมเชื่อถือแน่นอน

ได้ยินอาวเอี๊ยงเล้งแค่นหัวร่อกล่าว

“ฮี้อปังจู๊มีอิทธิพลอำนาจยิ่งใหญ่ ทรัพย์ศฤงคารมหาศาล ผู้ใดในวงพวกนักเลงไม่ทราบ ? ผู้ใดในบู๊ลิ้มมิรู้จัก ? หากว่าฮี้อปังจู๊ไม่สามารถหาของขวัญส่งไปสักชิ้นหนึ่งไยมิใช่เป็นเรื่องขบขันยิ่งใหญ่ของแผ่นดินแล้ว ?”

ฮื้อชั้วนอึ้งไปครู่หนึ่ง พลันกล่าวขึ้น

"ปังจู๊เคยได้ยินนามแต้เฮี้ยงหรือไม่ ?"

"แต้เฮี้ยงเต้าจู๊ของเกาะกีชัวเต้า ไม่เพียงมีชื่อกระเดื่องเลื่องลือเท่านั้น ยังเป็นสหายร่วมสาบานที่ยอมตายแทนกันได้ของฮื้อเต้าจู๊ท่าน ข้าพเจ้าแม้รอบรู้ต่ำต้อยน้อยนิด แต่ก็เคยได้ยินกิตติศัพท์ของท่านอยู่"

"ปังจู๊ทราบหรือไม่ ว่าแต้เฮี้ยงเต้าจู๊ตายอย่างไร ?"

อาวเอี๊ยงเล้งคล้ายดั่งผิดคาดหมายไม่น้อย โพล่งด้วยความตื่นเต้น

"แต้เฮี้ยงเต้าจู๊ป่วยตายหรือไร ?"

"มันมีสุขภาพแข็งแรงเสมอมา ตลอดปีมิเคยได้ยินมันไอสักครั้ง ไหนเลยจะป่วยตายไปได้"

"หากมิใช่ป่วยตาย หรือเป็น...เป็นผู้อื่นประทุษร้าย ?"

"ถูกแล้ว มันถูกผู้อื่นฆ่าตายจริง ๆ"

"กงจักรสุริยันจันทรา (ยกง้วยลุ้ง) ทั้งสองของแต้เฮี้ยงเต้าจู๊ มีกระบวนท่าที่ฟังว่า ได้จากการถ่ายทอดโดยตรงของตังฮึงไต้เม้งประมุขนาครปุ้กแม้เซี้ยในอดีตหลายสิบปีมายังไม่พบผู้ต่อต้าน ยังมีผู้ใดสามารถสังหารแต้เฮี้ยงเต้าจู๊ตายได้ ?"

"ปู้โป้ยไท้เอี๊ย !"

สีหน้าอาวเอี๊ยงเล้งแปรเปลี่ยนไปทันที ไม่มีเสียงอีกแล้ว

ฮื้อชั้วนกล่าวสืบต่อไป

"เมื่อปีก่อนที่โป้ยไท้เอี๊ยฉลองคล้ายวันเกิด ส่งเทียบไปถึงเกาะกีชัวเต้า แต้-เฮี้ยงเสาะค้นอยู่สองวัน จึงได้กัลปังหาที่สูงสามเชียะต้นหนึ่ง ในใจมันมีความกระหยิ่มยินดีไม่น้อย เข้าใจว่าของขวัญชิ้นนี้แม้ไม่อาจเยี่ยมที่สุดในมวลหมู่ของขวัญทั้งหลาย แต่อย่างน้อยย่อมควรจะให้ปู้โป้ยไท้เอี๊ยพึงพอใจได้แล้ว"

"อืมม์"

"หลังจากส่งของขวัญถึงแล้ว ปู้โป้ยไท้เอี๊ยมิได้กล่าวกระไรทั้งสิ้น เพียงพามันไปในห้องใหญ่ ในห้องนั้นไม่มีของอื่นใด มีแต่ต้นกัลปังหา แต่ละต้นต่างสูงกว่าเจ็ดเชียะทั้งสิ้น !"

ฮื้อชั้วนหยุดถอนหายใจแล้วจึงกล่าวต่อ

"แต้เฮี้ยงพอเห็นเย็นวาบทั้งตัวทันที ปู้โป้ยไท้เอี๊ยยิ่งกระทั่งสุรามงคลยังไม่เชื้อเชิญมันดื่ม ก็เชิญมันเดินทางกลับทันที ก่อนไป ยังส่งมันจนกระทั่งถึงชานเมือง"

"ภายหลังเล่า ?"

ฮื้อซ้วนถอนหายใจยาวอีกครั้ง

“แต้เฮี้ยงห้อม้าโดยไม่ยอมหยุดเท้า เร่งรุดกลับจนถึงบ้านก็กระอักโลหิตนอนซมลุกมิขึ้น กระทั่งมันเองก็มิทราบมันไฉนจึงบาดเจ็บได้ เพียงแต่จำได้ ตอนปู้โป้ยไท้เอี๊ยส่งมันออกนอกประตู เคยประสานมือคารวะให้มันตอนนั้น มันคล้ายดั่งรู้สึกร้อนวูบที่ทรวงอกเล็กน้อยเท่านั้น”

“มัน...มันเดินทางกี่วันจึงกลับถึงบ้าน ?”

“เจ็ดวัน หลังจากถึงบ้านแล้ว กระอักโลหิตสีดำออกมากหลาย และตายไปในค่ำคืนนั้น โดยไม่มีทางช่วยเหลือพยาบาลได้ ?”

อาวเอี๊ยงเล้งอึ้งไปครู่หนึ่ง ใบหน้าก็เคร่งเครียดกังวล พึมพำเบา ๆ

“แป๊ะโป่วชิ่งคุ้ง (หมัดเทพยดาร้อยก้าว) อันร้ายกาจ ไม่เพียงสามารถทำอันตรายคนโดยไร้สภาพเท่านั้น ยังสามารถทำอันตรายให้อาการอีกเจ็ดวันจึงกำเริบ ปู้โป้ยไท้เอี๊ยมีกิตติศัพท์ที่สมดั่งคำเล่าลือแล้วจริง ๆ”

ฮื้อซ้วนถอนใจกล่าว

“ทุกผู้คนในวงพวกนักเลงต่างทราบ หมัดเทพยดาของปู้โป้ยไท้เอี๊ยไม่มีคนต่อต้านได้ และก็ทราบ หากมีผู้ใดส่งของขวัญไม่สบอารมณ์ท่าน ก็ยากยิ่งจะมิถูกสักหมัดหนึ่ง เรื่องเหล่านี้นับว่าเป็นความจริงดั่งคำเล่าลือแล้ว”

อาวเอี๊ยงเล้งเหม่อมองดูห่อของบนรถล้อเดียวแน่วนิ่ง มิได้เอ่ยปากกระไร

ฮื้อซ้วนกล่าวสืบต่อไป

“มีเรื่องของแต้เฮี้ยงเป็นตัวอย่าง ของขวัญปีนี้ข้าพเจ้าไหนเลยจะส่งไปอย่างง่ายดาย หลังจากได้รับเทียบเชิญแล้ว ข้าพเจ้าก็เริ่มออกสืบเสาะหา จวบจนวันนี้ยังหาของขวัญที่ปู้โป้ยไท้เอี๊ยพึงพอใจไม่ได้เลยสักชิ้น บัดนี้วันงานของปู้โป้ยไท้เอี๊ยก็ใกล้จะถึงอยู่แล้ว ปังจู๊ท่านว่า ข้าพเจ้าสมควรกระทำอย่างไร ?”

จวบจนบัดนี้ ยู่ป้วยหยกจึงสะสางเข้าใจ รู้สึกหัวร่อไม่ออกร่ำไห้ไม่ได้ คนที่หาทางขูดรีดผลประโยชน์ด้วยการจัดงานคล้ายวันเกิดนี้ เคยได้ยินมาไม่น้อยก็จริง แต่ป่าเถื่อนดุร้ายเยี่ยงปู้โป้ยไท้เอี๊ย กลับมิเคยได้ยินมาเลยจริง ๆ นี่นับว่ายังอำมหิตยิ่งกว่ามหาโจรที่ปล้นสะดมเสียอีก

ยู่ป้วยหยกก็ทราบ แป๊ะโป่วชิ่งคุ้งความจริงเป็นวิชาไม้ตายของเสียวลิ้มยี่ที่ไม่ยอมถ่ายทอด อย่างนั้นหรือปู้โป้ยไท้เอี๊ยเป็นศิษย์มราวาสของเสียวลิ้มยี่ ?

อาวเอี๊ยงเล้ง ฮื้อซ้วน ทั้งสองคนนี้ นับเป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งของวงพวกนักเลงเช่นกัน แต่กระทั่งทั้งสองยังมีความหวาดกลัวปู้โป้ยไท้เอี๊ยถึงปานนี้ เห็นได้ว่า

ปู้โป้ยไท้เอี๊ยต้องมีประวัติความเป็นมายิ่งใหญ่ไม่น้อยทีเดียว

แต่ในช่วงเวลานั้น ยู่ป้วยหยกกลับนึกไม่ออก ในบู๊ลิ้มมีบุคคลเช่นนี้ที่ใด ?

ได้ยินอาวเอี๊ยงเล้งครุ่นคิดอยู่เนิ่นนาน จึงกล่าวช้า ๆ

"ความอัดอั้นกังวลของเต้าจู๊ตอนนี้ ข้าพเจ้าก็เข้าใจกระจ่าง แต่ทว่า ข้าพเจ้าก็เป็นเช่นพระพุทธรูปบินข้ามลำธาร ตัวเองยังยากจะรักษาให้รอดปลอดภัย ไม่มีปัญญาช่วยเหลือเต้าจู๊ได้เลยจริง ๆ"

ฮื้อซ้วนตาลุกวาว จ้องมองดูรถล้อเดียวแน่วนิ่งเช่นกัน กล่าวเสียงเย็นชา

"เช่นนี้เป็นว่า หรือเต้าจู๊ก็หาของขวัญไม่ได้ ?"

อาวเอี๊ยงเล้งพยายามฝืนยิ้มกล่าว

"หานั้นหาได้ชิ้นหนึ่ง แต่มิทราบจะพอตาพอใจของปู้โป้ยไท้เอี๊ยหรือไม่ ?"

ฮื้อซ้วนแหงนหน้าหัวร่อเสียงก้องพลางกล่าว

"ปังจู๊ท่านล้อเล่นแล้ว"

พลันชะงักเสียงหัวร่อไว้ ถลึงจ้องอาวเอี๊ยงเล้งพลางกล่าวต่อไป

"อยู่ต่อหน้าคนจริงไม่กล่าววาจาโป้ปด ของขวัญที่ปังจู๊ส่งไปนี้ หากยังไม่สบใจปู้โป้ยไท้เอี๊ย ในโลกยังจะมีของใดที่สบใจปู้โป้ยไท้เอี๊ยอีก ?"

สีหน้าอาวเอี๊ยงเล้งพลันแปรเปลี่ยนทันที โพล่งขึ้นว่า

"ท่านทราบว่าข้าพเจ้าส่งขฮงขวัญใด ?"

ฮื้อซ้วนกล่าวเสียงอ้อยอิ่ง

"พอจะทราบบ้างเล็กน้อย"

อาวเอี๊ยงเล้งร้องเสียงเกรี้ยวกราด

"ท่านสะกดรอยตามข้าพเจ้าตลอดมา ?"

"เท่าที่ปังจู๊ราบรื่นปลอดภัยตลอดทางจนถึงที่นี้ ไม่มีพวกลักเล็กขโมยน้อยมาสกัดทางเลยแม้สักคนเดียว หรือจะเป็นฝีมือกลบเกลื่อนร่องรอยของปังจู๊ยอดเยี่ยมอย่างยิ่งจริง ๆ ได้ ?"

แหงนหน้าหัวร่อฮาฮาแล้วจึงกล่าวต่อ

"ความจริง แม้นับเป็นขโมยนัยน์ตาต่ำที่สุด ก็ยังดูออกว่าของที่บรรทุกบนรถล้อเดียวนี้ต้องมิใช่เครื่องยาเด็ดขาด...ในโลกน่ากลัวไม่มีเครื่องยาที่หนักปานนี้อยู่"

อาวเอี๊ยงเล้งแค่นหัวร่อกล่าว

"แม้นับว่ามีพวกลักเล็กขโมยน้อยที่ไร้แววตา คิดมาและเล็มของบนรถคันนี้ ข้าพเจ้าก็ไม่แน่จะหวาดหวั่นพรั่นพรึงมัน"

ฮื้อซ้วนสวนคำทันที

“ผู้แซ่ฮื้อพิทักษ์ส่งปังจู๊ตลอดทางจนถึงที่นี่ มิทราบได้ขับไล่อาคันตุกะชั่วร้ายให้แก่ปังจู๊ไปมากมายเพียงใดแล้ว แม้นับว่าไม่มีความดีความชอบ แต่ก็มีความลำบากตรากตรำไม่น้อย”

หยุดหัวร่อแล้วกล่าวสืบต่อไป

“ดังนั้นเอง ผู้แซ่ฮื้อตอนนี้จึงมาวิงวอนปังจู๊ประทานรางวัลให้สักเล็กน้อย ปังจู๊ย่อมไม่ถึงกับปฏิเสธกระมัง ?”

แม้นับว่าอาวเอี๊ยงเล้งเป็นคนโง่เขลาปานใด ก็ทราบว่าในใจฮื้อซ้วนกำลังต้องการสิ่งใดอยู่

จวบจนบัดนี้ มันกลับสงบใจได้เยือกเย็นกว่าเดิม ยิ้มพลางกล่าวขึ้น

“หรือเต้าจู๊คิดจะได้รถคันนี้ ?”

ฮื้อซ้วนถอนใจกล่าว

“เอ่ยปากแล้วออกจะเป็นที่กระดากอายยิ่ง แต่เพราะความจำเป็นบังคับดอก”

“ก็ได้ ข้าพเจ้ามอบให้ท่าน”

มันพลันผลักรถล้อเดียวไปที่เบื้องหน้า กระแทกใส่ฮื้อซ้วนอย่างหนักหน่วงรุนแรง

ฮื้อซ้วนคล้ายดั่งระวังไม้นี้ของฝ่ายตรงข้ามอยู่แต่แรกแล้ว ไม่รอให้รถล้อเดียวกระแทกถึงร่าง ก็กระโดดปราดขึ้นอากาศ กระชากกระบี่ยาวออกจากฝักดังควับใหญ่

แลเห็นประกายกระบี่คล้ายสายฟ้าคะนองฝน วูบเข้ามาใส่อาวเอี๊ยงเล้งอย่างดุร้าย

ปวยฮื้อเกี้ยมแขะได้รับสมญาเป็นมือกระบี่ไวที่สุดของทะเลน่ำไฮ้ กระบี่นี้มีความรวดเร็วจนน่าสะพรึงกลัวจริง ๆ ไม่เพียงมีปฏิกิริยาว่องไวเท่านั้น ชักกระบี่ก็ว่องไว ลงมือจู่โจมได้ว่องไวกว่า

อาวเอี๊ยงเล้งสลับเท้าเบี่ยงกาย สะบัดมือกระชากไปด้านหลัง เสื้อฟางบนร่างก็แผ่ออกราวเป็นเมฆดำ ต้านทานกระบี่นี้ไว้ได้

ที่แท้เสื้อฟางของมันทอขึ้นจากใยทองสัมฤทธิ์ (นิลกาญจน์) ไม่มีอาวุธใดทำลายได้ นี่คืออาวุธเฉพาะตัวที่มันอาศัยสร้างชื่อเสียงบารมีมานานปี อาวุธเยี่ยงนี้ อาจบางทีจู่โจมไม่อาจเกรี้ยวกราดดุดัน แต่หากใช้มาป้องกันตัว กลับมั่นคงอย่างหาใดในแผ่นดินทัดเทียมมิได้

ในเสียงเปรื่องปร่างติงตังที่ดังถี่ยิบ บนเสื้อฟางเหล็กมีประกายไฟกระจายอยู่

วูบวาบ

อาวเอี๊ยงเล้งสะบัดเสื้อฟางม้วนกลับ พลังอันดุดันขุมใหญ่ทะลักเข้าใส่ฮื้อซ้วนอย่างหักโหมดุร้าย มิหนำซ้ำ ที่ใต้เสื้อฟางมีประกายหลายสิบจุดพุ่งวาบออกไปใส่ทรวงอกฮื้อซ้วน

กระบวนท่าทิอี่กิมซวย (นางแอ่นเหล็กเสื้อฟางทอง)นี้ ดุร้ายอำมหิตพลิกแพลงจนยากจะต่อต้านได้จริง ๆ นับแต่อาวเอี๊ยงเล้งออกคลุกคลีในบู๊ลิ้มนานปี ยังไม่เคยมีผู้ใดหลบหลีกไม้ตายนี้ได้เลย

มิคาด ตาลายไปวบเดียว ปวยฮื้อเกี้ยมแขะพลันกระโดดขึ้นดจดั่งปลาบินในประกายกระบี่ที่เจิดจ้าบาดตา กรีดเป็นครึ่งวงกลมลงมา ถึงกับไปทางด้านหลังอาวเอี๊ยงเล้งได้ดั่งเหินบิน

นี่คือปวยฮื้อเส็ก (กระบวนท่าปลาบิน) ของฮื้อซ้วน ที่มีอานุภาพครอบคลุมทั่วทั้งทะเลภาคใต้

อาวเอี๊ยงเล้งคิดจะหันกลับมารับมือก็ไม่ทันท่วงทีแล้ว !

กระบี่ทะลวงเข้าใส่กระดูกกลางหลังของมัน ผู้ยิ่งใหญ่ในลำน้ำแยงซีเกียง นับว่าไม่ควรออกจากน้ำมาบนบกเลย หากมังกรพ้นน้ำ ก็ยากยิ่งที่จะไม่ตายบนพื้นแผ่นดินได้

ยู่ป้วยหยกคิดไม่ออกเลยจริง ๆ อาวเอี๊ยงเล้งรับมือฮื้อซ้วนไม่ถึงสามกระบวนท่าก็ต้องตายในคมกระบี่ฮื้อซ้วนไป

ขณะที่ยู่ป้วยหยกมิทราบควรยื่นมือเกี่ยวข้องกับเรื่องราวนี้หรือไม่ ? อาวเอี๊ยงเล้งก็ได้ตายไปแล้ว !

แลเห็นฮื้อซ้วนชักกระบี่ออกมา ถึงกับถอนหายใจยาวแล้วพึมพำเบา ๆ

“อาวเอี๊ยงปังจู๊ ข้าพเจ้าไม่ปรารถนาฆ่าท่านจริง ๆ แต่หากข้าพเจ้าไม่ฆ่าท่านชีวิตข้าพเจ้าก็ต้องปลิดปลงไป ท่านตายแล้วก็ไม่อาจตำหนิข้าพเจ้า จำต้องตำหนิปู้โป้ยไท้เอี๊ย...”

ฮื้อซ้วนพึมพำกับตัวเองไปพลาง ยกรถล้อเดียวขึ้นจะเข็นออกไป

พลันมีคนผู้หนึ่งส่งเสียงขึ้น

“อยู่ในเส้นทางสายเดียวกัน ผู้เห็นก็มีหุ้น ซากศพคนตายเป็นของท่าน รถเป็นของเรา !”

กระแสเสียงสดใส ยามเริ่มกล่าวยังไกลอยู่สิบกว่าวา แต่พอถึงคำพูดสุดท้ายคนผู้นั้นพลันมาปรากฏที่เบื้องหน้าฮื้อซ้วนแล้ว !

ฮื้อซ้วนถึงกับดูมิออกว่ามันมาได้อย่างไร เพียงแต่ได้ยินเสียงกระดิ่งสดใส

ไพเราะดังติงตังขึ้นสองครั้ง คนผู้นี้ก็พลันมาปรากฏตัวทันที คล้ายดั่งชำแรกพื้นขึ้นมาก็ปาน !

ยู่ป้วยหยกไม่เห็นสีหน้าของฮื้อซ้วน แต่รู้สึก พอฮื้อซ้วนเห็นคนผู้นี้ ร่างพลันคล้ายหดเล็กลงกว่าเดิมอีกมากหลาย กระทั่งเอวก็ยืนไม่ตรงอีกแล้ว

ท่าร่างของคนผู้นี้แม้ว่องไวราววิญญาณร้าย แต่รูปกายกลับสูงใหญ่อย่างยิ่ง แต่ที่หลังมีเนื้อนูนขึ้นก้อนใหญ่ ถึงกับเป็นคนหลังค่อมได้

ยู่ป้วยหยกแลเห็นทีท่าฮื้อซ้วนมีความหวาดกลัวฝ่ายตรงข้ามถึงปานนี้ และเมื่อสังเกตสีหน้าท่าทีของมันอีกครั้ง พลันนึกถึงคำพูดประโยคหนึ่งได้

'กระพรวนอูฐพอดัง ต้องตายในบัดดล'

หรือคนผู้นี้คือปวยเทาะ (อูฐบิน) อิดคุน ที่มีฝีมือยอดเยี่ยมจนชื่อเสียงทัดเทียมกับพวกเน้าจินหยิน โอ๊วเหลาเล่า ซิ่งเล้งเกี้ยมแขะ เอ็งฮวยไต้ซือเหล่านั้น ?!

ฮื้อซ้วนรีบแย้มยิ้มประจบ แล้วกล่าวขึ้น

"อิดจินหยิน (นักพรตผู้วิเศษ) มิได้ให้เกียรติย่างกรายมาในตงง้วนถึงสิบกว่าปี วันนี้มีวาสนาได้พบเห็น นับเป็นโชคที่พึงยินดีอย่างยิ่ง..."

ปวยเทาะอิดคุณไม่ยอมแยแสเลยแม้สักน้อยนิด ตาที่เหลือกถลนปานกระดิ่งจับนิ่งอยู่บนรถล้อเดียวที่มีห่อเครื่องยามากหลายจนไม่กะพริบเท่านั้น

ฮื้อซ้วนพยายามใช้ร่างกายบังรถล้อเดียวไม่คิดชีวิต คล้ายดั่งแค้นจนใคร่ใช้เวทมนตร์ย่อรถล้อเดียวให้เหลือเท่าปลายนิ้ว ซุกซ่อนอยู่ในอกเสื้อของมันได้

แต่จนใจ ร่างของมันแม้อ้วน แต่รถล้อเดียวกลับไม่เล็ก ปวยเทาะอิดคุนพลันยื่นมือ ห่อเครื่องยาบนรถต่างปลิวละลิ่วขึ้นมาหมดสิ้น เบื้องล่างเป็นหีบเหล็กใบหนึ่ง

ดวงตาของฮื้อซ้วนแม้จะมีเพลิงโทสะแวววาว แต่มิกล้าไปขวางมือข้างนั้นของอิดคุนเลย

แลเห็นอิดคุนคว้าหีบเหล็กใบนั้นขึ้นแล้ว เปิดออก กวาดตามองสองสามคราพลันแหงนหน้าหัวร่อเสียงก้องแล้วกล่าว

"ประเสริฐ ประเสริฐ ประเสริฐ..."

ฮื้อซ้วนฝืนหัวร่อกล่าว

"ไม่ประเสริฐ ไม่ประเสริฐ ไม่ประเสริฐ นี่เป็นเพียงรูปที่สกัดจากก้อนหินไม่กี่ตัวเท่านั้น กระทั่งข้าพเจ้ายังดูไม่ออกว่ามีคุณความดีใด ไฉนจึงอยู่ในสายตาสูงส่งของจินหยินได้"

อิดคุนหัวร่อคักคักกล่าว

“ในเมื่อไม่มีคุณค่า ท่านก็กำนัลแก่เราเถิด”

ฮื้อซ้วนหัวร่อไม่ออกอีกแล้ว ต้องอ้อมแอ้มขึ้น

“นี่...ของเยี่ยงนี้นับว่าไม่สมน้ำใจที่เคารพนบน้อม หากจินหยินพอใจ วันหน้าข้าพเจ้าจะต้องเชิญปฏิมากรขึ้นชื่อที่สุดของนครหลวง สลักนางงามด้วยหยกขาวเนื้อดีเยี่ยมสักหลายตัว ประกันว่าต้องประเสริฐเลิศล้ำกว่ารูปศิลาหลายตัวนี้มากนัก”

อิดคุนกระชากเสียง

“เราไม่ต้องการอื่นใด พอใจหลายตัวนี้เท่านั้น”

ฮื้อซ้วนปาดเหงื่อพลางตะกุกตะกัก

“แต่ทว่า...แต่ทว่า...”

อิดคุนถลึงตาตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

“บิดายากที่จะเอ่ยปากขอของจากผู้ใด ท่านกล้าให้เราบิดาผิดหวัง ? ท่านเพียงกลัวโป้ยโป่วซิ่งคุ้งของเล่าปู้โป้ย หรือไม่กลัวตุยฮวงเจี้ย (ฝ่ามือไล่ลม) ของเรา ?”

ฮื้อซ้วนเหงื่อกาฟแตกโซมราวฝนสาดซัด กระทั่งลืมปาดทิ้งไปแล้ว ก้มศีรษะมองดูกระบี่ในมือ คล้ายดั่งคิดจะเสี่ยงชีวิตสู้ดูสักครั้ง แต่ก็มิกล้าลงมือได้

อิดคนแค่นหัวร่อกล่าวต่อไป

“ฟังว่ากระบี่ของท่านรวดเร็วอย่างยิ่ง คนที่สามารถเป็นเจ้าสำนักกระบี่แห่งน่ำไฮ้คิดว่าย่อมต้องมีฝีมืออยู่บ้างสักเล็กน้อยเป็นแน่ มามามา ท่านลองแทงเราดูสักกระบี่ เราประกันว่าไม่ตำหนิท่านเด็ดขาด”

ฮื้อซ้วนขบกรามตัดสินใจ กล่าวว่า

“เมื่อเป็นเช่นนี้ ข้าพเจ้าแม้เคารพก็มิสู้เชื่อฟังคำสั่งแล้ว”

ปากมันว่ากล่าววาจา แต่กระบี่ได้แทงออกไปแล้ว ตอนนี้เป็นเวลาคับขันที่สุดของชีวิต กระบี่นี้จึงย่อมทุ่มเทความสามารถทั้งมวลจนหมดสิ้น แลเห็นประกายกระบี่พอวูบขึ้นก็ได้ถึงคอหอยอิดคุนทันที

อิดคุนยืนอย่างยโสโอหังในที่นั้น คล้ายดั่งถือกระบี่ที่สามารถฆ่าคนเล่มนี้เป็นกระบี่กระดาษ ฮื้อซ้วนกำลังลอบปีติยินดี และเข้าใจว่า ตอนนี้แม้อิดคุนจะคิดหลบหลีกก็สายเกินไปแล้ว

บทที่ 77

วันเกิดของคนพิกล

มิคาด ขณะเวลานั้นเอง อิดคุนพลันยื่นมือไปด้วยความว่องไวกว่าสายฟ้าแลบ กระบี่ฮื้อซ้วนรวดเร็วยิ่งนัก แต่มันลงมือรวดเร็วยิ่งกว่า เพียงยื่นสองนิ้วก็สามารถหนีบปลายกระบี่ฮื้อซ้วนไว้ได้!

ฮื้อซ้วนในยามแตกตื่นตกใจ สะบัดมือบิดกระบี่ โดยคิดใช้คมกระบี่ตัดนิ้วอิดคุนออกมาเสียเลย มิคาด ปลายกระบี่ที่ถูกนิ้วมันหนีบไว้ คล้ายดั่งถูกไท้ซัวกับฮั่วซัวหนีบไว้ก็ปาน ฮื้อซ้วนทุ่มเทเรี่ยวแรงที่มีจนหมดสิ้น ยังคงไม่อาจขยับให้กระบี่เคลื่อนไหวได้สักน้อยนิด

ได้ยินเสียงหัวร่อดังก้องกังวาน อิดคุนสะบัดมือเบา ๆ กระบี่นั้นก็ตกไปในมือมัน สะบัดอีกครั้ง กระบี่เหล็กกล้าที่หลอมด้วยฝีมือประณีต แม้ไม่อาจฟันเหล็กฟันหยกดุจฟันหยวก แต่อย่างน้อยก็มีความคมจนขนร่วงหล่นใส่ต้องขาดสะบั้นถึงกับหักเป็นสองท่อนไปอย่างง่ายดาย!

อิดคุนหัวร่อเสียงก้องพลางกล่าว

"อีกสองวันจึงถึงวันเกิดของปู้เล่าโป้ย แต่วันพรุ่งนี้เป็นวันเกิดของเรา เราก็จะหัดนิสัยของปู้เล่าโป้ย ผู้ใดไม่ส่งของขวัญแก่เรา เราก็จะฆ่าผู้นั้นเสีย ของขวัญชิ้นนี้ท่านจะส่งหรือไม่ส่ง ท่านตัดสินใจเองเถิด"

ฮื้อซ้วนหน้าเผือดขาวราวกระดาษ ไหนเลยยังจะปฏิเสธได้แม้สักครึ่งคำ?

พลันมีคนผู้หนึ่งกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"วันเกิดของท่านพรุ่งนี้จึงจะถึง แต่วันนี้กลับเป็นวันเกิดของข้าพเจ้า ของขวัญชิ้นนี้ มิสู้กำนัลให้ข้าพเจ้าเถิด"

ในเสียงหัวร่อ มีคนผู้หนึ่งก้าวอย่างเชื่องช้าออกมาจากหลังกองหิน มาตรแม้นเสื้อผ้าทั้งเก่าขาดสกปรกมอมแมม แต่ดูแล้วไม่รู้สึกยากไร้ต่ำทรามเลย

อิดคุนกลับต้องตระหนกเฮือกใหญ่ หลายสิบปีที่ผ่าน ยังไม่เคยเห็นมีผู้ใดกล้ามากล่าววาจาเยี่ยงนี้ต่อหน้ามันเลย จึงกวาดตามองหน้าคนผู้นั้นพลางตวาด

"ส่งให้เจ้า เจ้าเป็นตัวอะไร?"

คนผู้นั้นกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ข้าพเจ้ายู่ป้วยหยก ผู้คนในบู๊ลิ้มยกย่องเป็นมือกระบี่กรุ้มกริ่มอันดับหนึ่งในแผ่นดิน..."

วาจาไม่ทันจบคำ อิดคุนอดมิได้ต้องแผดหัวร่อเสียงก้อง ประคองท้องหัวร่อพลางกล่าว

"มือกระบี่กรุ้มกริ่มอันดับหนึ่งในแผ่นดิน...ฮาฮา ชั่วชีวิตเราเคยพบคนหน้าหนาไร้ยางอายมาไม่น้อย แต่ไม่มีผู้ใดสามารถทัดเทียมเจ้าได้!"

ยื้อช้วนก็รู้สึกตื่นเต้นสงสัย และขบขันเป็นยิ่งนัก เพียงแต่ว่า หัวร่อไม่ออกเท่านั้น

จวบจนเดินถึงเบื้องหน้าอิดคุน ยู่ป้วยหยกจึงได้พบเห็น คนผู้นี้มีรูปกายสูงใหญ่ล่ำสันอย่างยิ่งจริง ๆ แม้เป็นคนหลังค่อม แต่ยังสูงกว่ายู่ป้วยหยกอีกครึ่งศีรษะ แต่งกายไม่คล้ายพรตไม่คล้ายฆราวาส เสื้อนักพรตยาวไม่ถึงเข่า ยามหัวร่อเสียงดังกระหึ่มปานระฆังใหญ่สะท้านแก้วหูจนแทบชา แสดงให้เห็น คนผู้นี้มิเพียงลงมือรวดเร็วเท่านั้น พลังภายในก็ลึกล้ำจนน่าสะท้านขวัญยิ่ง มิน่าเล่า ปวยยื้อเกี้ยมแขะที่มีเกียรติภูมิกระเดื่องเกรียงไกร พอเห็นมันก็ตัวเตี้ยลงแทบครึ่งท่อน

แต่ยู่ป้วยหยกถึงกับคล้ายไม่แยแสคนผู้นี้ในสายตา ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าก็เป็นเช่นดั่งท่าน ผู้ใดไม่กำนัลของขวัญแก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็มีโทสะเกิดขึ้นได้"

เสียงหัวร่อของอิดคุนพลันชะงักงัน ถลึงจ้องยู่ป้วยหยกแน่วนิ่ง คล้ายดั่งกำลังดูสัตว์ประหลาดที่มิเคยพบเห็นมาก่อนเลยก็ปาน จนครู่ใหญ่ จึงหัวร่อดังสนั่นหวั่นไหวอีกครั้ง กล่าวว่า

"เจ้ามีโทสะเกิดขึ้น? ประเสริฐมาก เจ้ามีโทสะให้เราดูเถิด"

"ก็ได้"

พอคำพูดหลุดจากปาก เท้ายู่ป้วยหยกพลันเขี่ยไปเบื้องหน้า กระบี่ครึ่งท่อนบนพื้นปลิวกระเด็นขึ้นมา สะบัดมือรวบแล้วแทงควับเข้าใส่อิดคุนทันที

ฮื้อซ้วนกลับนึกไม่ถึงจริง ๆ ว่าบุรุษหนุ่มจะกล้าลงมือดั่งคำพูด แลเห็นกระบี่นี้ละลิ่วพลิ้วแผ่ว คล้ายไม่มีพละกำลังใด ๆ ทั้งสิ้น และยังไม่รวดเร็วเท่าใดด้วย

ความจริงแล้ว กระบี่นี้ไม่อาจนับว่าเป็นกระบวนท่าใด ๆ ได้แม้สักน้อยนิด ฮื้อซ้วนเข้าใจว่า อิดคุนเพียงยื่นมือ ก็สามารถกระแทกกระบี่ปลิวกระเด็นได้ง่ายดายยิ่ง

มิคาด อิดคุนพอเห็นกระบี่แทงในสภาพนั้น ถึงกับถอยหลังสามก้าวใหญ่ ร้องเสียงประหลาดพิกล

"ประเสริฐมาก นึกไม่ถึงว่าเด็กน้อยเจ้ายังพอมีอยู่สองสามท่าจริง ๆ"

ฮื้อซ้วนตะลึงลานไปแล้ว

เพลงกระบี่เยี่ยงนี้ ก็นับว่าประเสริฐได้ ?!

แลเห็นประกายกระบี่วูบวาบแววับ แม้ไม่รวดเร็วเท่าใด แต่ติดต่อตามกันไม่หยุดยั้ง ก่อเกิดขึ้นตลอดเวลามิเสื่อมสลาย เสือกแทงไปสิบกว่ากระบี่แล้ว อิดคุนถึงกับยังไม่ตีโต้มา !

ฮื้อซ้วนแม้เป็นผู้เชี่ยวชาญในเพลงกระบี่จนโชกโชน แต่ดูอยู่ครึ่งค่อนวัน มิเพียงดูไม่ออกว่าเพลงกระบี่นี้มีอานุภาพในที่ใดแน่ กระทั่งกระบวนท่าของที่บุรุษหนุ่มใช้ก็ยังดูไม่ออกเช่นกัน

ได้ยินอิดคุนชมเชยไม่ขาดปาก

"วิเศษมาก เด็กน้อยเยี่ยงเจ้านี้อย่างน้อยพอจะฝืนใจนับเป็นคนใช้กระบี่ได้ บรรดาสุนัขเดียรัจฉานรู้จักแต่เห่าหอนโดยเหลวไหล หากก็นับเป็นมือกระบี่และเป็นเจ้าสำนักกระบี่ได้ อย่างนั้น คำมือกระบี่กรุ่มกริ่มอันดับหนึ่งในแผ่นดินของเจ้ากลับนับว่ารับได้เต็มภาคภูมิโดยมิใช่โหมประโคมเลย"

มันแม้มิได้ระบุนามผู้ใด แต่ด่าผู้ใดนั้น ฮื้อซ้วนย่อมเข้าใจกระจ่างอยู่ ปากแม้ไม่กล้าโต้เถียงคัดค้าน แต่ในใจร่ำร้องไม่ยินยอมเป็นร้อย ๆ พัน ๆ ครั้ง อดมิได้ต้องแค่นยิ้มขื่น

มันย่อมเข้าใจว่าอิดคุนต้องไม่เห็นแน่ แต่มิคาด อิดคุนถึงกับมีนัยน์ตาสังเกตสี่ทิศ หูฟังแปดทางอยู่จริง ๆ ถลันร่างวูบก็ถึงเบื้องหน้ามันในฉับพลัน กระชากแขนขึ้น

"ท่านยิ้มไปไย ? หรือท่านยังเข้าใจ เพลงกระบี่ของท่านสูงกว่ามัน ?"

ฮื้อซ้วนอดมิได้ต้องเถียงไป

"ข้าพเจ้าดูไม่ออกจริง ๆ ว่า เพลงกระบี่ของมันประเสริฐในที่ใด ?"

อิดคุนแค่นหัวร่อ

“หากแม้นท่านก็สามารถดูออกว่าเพลงกระบี่ของมันวิเศษในที่ใด เพลงกระบี่มันก็ไม่นับว่าวิเศษได้แล้ว เฉกเช่นกับพิณของแป๊ะแง้ แม้เป็นเลิศในพิภพจบแดน แต่ต้องมีคนรู้ซึ้งถึงสำเนียงจึงซาบซึ้งดื่มด่ำ ไม่เช่นนั้น ไยมิเท่าดีดพิณให้กระบือฟัง ?”

(แป๊ะแง้เป็นมือพิณเยี่ยมสุดในสมัยเลียดก๊ก รักกับเจ็งจื้อคี้เป็นที่สุด เพราะเจ็งจื้อคี้เป็นคนเดียวที่เข้าใจสำเนียงเสียงพิณของแป๊ะแง้บรรเลงไปในความหมายใด ภายหลังเมื่อเจ็งจื้อคี้ตาย แป๊ะแง้สาบานไม่ดีดพิณอีกต่อไป เพราะหาคนฟังความไพเราะไม่ได้ซึ้งเท่ากับเจ็งจื้อคี้อีกแล้ว)

ฮื้อซ้วนขุ่นเคืองจนหน้าแดงฉาน พลันสะอึกปราดเข้าไป คล้ายดั่งลืมว่ายู่ป้วยหยกก็เป็นผู้อยู่ในเส้นทางเดียวกับมัน ถึงกับลงมือต่อยใส่ยู่ป้วยหยกสองหมัด !

ยู่ป้วยหยกก็นึกไม่ถึง คนผู้นี้จะมีนิสัยดั่งลาดื้อรั้น แลเห็นหมัดทั้งสองต่อยมาด้วยความดุดันอำมหิต จำต้องสะบัดมือกรีดกระบี่ออกไปต่อต้านไว้

กระบี่นี้สะบัดมือกรีดไปโดยไม่ตั้งใจ ดูผิวเผินคล้ายแผ่วเบาไร้กระบวนท่า แต่ความจริง กลับคล้ายเป็นมหาบัณฑิตทรงปัญญาที่กรีดพู่กันไปอย่างไม่ตั้งใจ แต่กลับกลายเป็นอักษรเลิศประเสริฐล้ำ ที่ไม่อาจสรรหาคำนิยมชมเชยได้

ฮื้อซ้วนพลันรู้สึก กระบี่ครึ่งเล่มในมือยู่ป้วยหยกถึงกับกลายเป็นพลังกระบี่ที่แกร่งกร้าวสมบูรณ์ขุมใหญ่ กระชากร่างมันให้ตกเข้าไปในรัศมีพลังกระบี่นี้ มิเพียงจู่โจมไม่เข้าไปเท่านั้น ยังแทบไม่มีทางถอยออกมาอีกด้วย !

มันสลับเท้าก้าวเบี่ยงกายหลายท่วงท่า จึงนับว่าหลบหลีกออกมาได้อย่างหวุดหวิด แต่ที่ไหล่ยังคงถูกคมกระบี่กรีดใส่จนได้ แม้ไม่เป็นแผลถึงเนื้อหนัง แต่ไหล่เสื้อขาดออกเป็นทางยาวแล้ว

อิดคุนหัวร่อเย้ยหยันพลางกล่าว

“ตอนนี้ท่านทราบแล้วกระมัง เพลงกระบี่ของมันวิเศษในที่ใด ?”

ใบหน้าฮื้อซ้วนบัดเดี๋ยวขาวบัดเดี๋ยวเขียว พลันคารวะยู่ป้วยหยกจนจรดพื้นแล้วกล่าว

“เพลงกระบี่ของท่าน นับว่าเลิศล้ำกว่าข้าพเจ้ามากนัก ข้าพเจ้านับถือแล้ว”

อิดคุนหัวร่อเสียงก้องพลางกล่าว

“ท่านยังนับเป็นคนมีความดีอยู่ประการหนึ่ง ยังนับว่ายอมรับผิดรับแพ้ได้”

ฮื้อซ้วนกล่าวทันที

“ความจริงข้าพเจ้าก็เคยรับฟังอยู่นาน ในวงพวกนักเลงมีบุรุษหนุ่มที่นามเดียว

กับกงจี้อของยู่ปังเฮาะเม่งจู๊ ไม่ถึงสามเดือน ได้กระทำเรื่องราวที่สะเทือนเลื่อนลั่นแผ่นดินหลายต่อหลายเรื่อง"

ยู่ป้วยหยกยิ้มพลางกล่าว

"ข่าวในวงพวกนักเลง นับว่าแพร่ได้รวดเร็วอย่างยิ่งจริง ๆ"

ฮื้อซ้วนกล่าวสืบไป

"ฟังว่า ยู่ป้วยหยกผู้นั้นไม่เพียงมีพลังฝีมือต่ำเท่านั้น ยังนอบน้อมนุ่มนวลเปี่ยมมารยาท รอบคอบสุขุมและเยือกเย็น..."

อิดคุนหัวร่อเสียงก้องพลางกล่าว

"ในความเห็นของเรา คำ 'นอบน้อมนุ่มนวลเปี่ยมมารยาท รอบคอบสุขุมและเยือกเย็น' นี้ ใช้ไปในตัวผู้ใดก็มิเป็นไร มีแต่ตัวมันเท่านั้น ที่ไม่สมควรใช้สองประโยคนี้เลย !"

ยู่ป้วยหยกร้องอ้อด้วยความสงสัย อิดคุนจึงหัวร่อพลางกล่าวต่อไป

"คนที่เรียกตัวเองเป็นมือกระบี่กรุ้มกริ่มอันดับหนึ่งในแผ่นดิน ยังจะนับว่านุ่มนวลเปี่ยมมารยาทได้ ?"

ยู่ป้วยหยกกล่าวสวนคำ

"นับว่าไม่อาจเรียกได้จริง ๆ"

"เพลงกระบี่ของเจ้าแม้ไม่เลว แต่ตอนนี้ยังไม่อาจเป็นคู่มือของเราได้"

"ใช่แล้ว ในสามร้อยกระบวนท่า ข้าพเจ้าแม้ยังไม่ถึงกับพ่ายแพ้ แต่ก็ไม่มีปัญญาได้ชัย"

"ไม่อาจได้ชัยก็เป็นพ่ายแพ้ ผ่านพ้นสามร้อยกระบวนท่าแล้ว เจ้าต้องพ่ายแพ้แน่นอน แต่เจ้ากลับคล้ายกระเหี้ยนกระหือมาลงมือกับเราให้ได้ บุคคลเยี่ยงนี้ก็นับเป็นรอบคอบสุขุมและเยือกเย็นได้หรือไร ?"

ยู่ป้วยหยกหัวร่อพลางกล่าว

"แต่ละคนต่างมีเวลาแปรเปลี่ยนได้ ข้าพเจ้าในวันนี้มิใช่เป็นข้าพเจ้าเมื่อวานแล้ว"

"เจ้าที่เป็นคนปกติดีอยู่ เหตุใดต้องแปรเปลี่ยน ?"

ยู่ป้วยหยกอึ้งไปครู่หนึ่ง จึงกล่าวช้า ๆ

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าตอนนี้พลันคิดจะเปลี่ยนเป็นคนมีชื่อเสียงอย่างยิ่ง"

อิดคุนขมวดคิ้วกล่าว

"คนกลัวมีชื่อ สุกรกลัวอ้วน เป็นคำพูดของปราชญ์โบราณที่สมจริงอยู่ทุกยุคทุกสมัย หรือเจ้ามิเคยได้ยินมาก่อน ชื่อเสียงของเจ้ายิ่งสูงส่ง คนที่มาเสาะหาเจ้า

ยิ่งมากหลาย ยิ่งตายเร็วกว่าปกติธรรมดา ยังจะมีคุณประโยชน์ใดกัน ?"

ยู่ป้วยหยกหัวร่ออีกครั้งจึงกล่าว

"ข้าพเจ้าต้องการให้คนมาหาข้าพเจ้านั่นเอง"

อิดคุนสั่นศีรษะกล่าว

"จงฟังคำเตือนโดยปรารถนาดีของเรา ยังคงกลับไปบ้านอย่างสงบเสงี่ยมเรียบร้อย ผ่านวันเวลาของเจ้าโดยสุขสงบเถิด เรายังเห็นเจ้าไม่ขัดนัยน์ตา เราวันนี้ไม่ทำอันตรายเจ้าเด็ดขาด"

"ขอเพียงท่านมอบหีบเหล็กใบนี้แก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็จะไปทันที"

อิดคุนตาลุกวาว กระชากเสียงกล่าว

"เจ้าทราบว่าเป็นของใดหรือไม่ ?"

"มิทราบ"

"อย่างนั้น เจ้าต้องการได้มันไปใช้ในประโยชน์ใด ?"

"ไม่ได้ใช้เป็นประโยชน์"

อิดคุนพลอยต้องงงงันไปแล้ว กล่าวช้า ๆ

"ในเมื่อไม่ใช้ให้เป็นประโยชน์ ไยต้องการด้วย ?"

"พวกท่านต่างต้องการทกคน ข้าพเจ้าไยไม่อาจต้องการบ้าง ?"

อิดคุนหน้าเครียดเย็นชา กล่าวว่า

"ที่แท้เจ้ามีเจตนามารังควานหาเรื่องกับเรา ?"

คำพูดนี้พอจบความ ทั้งสองก็ได้ประมือกันอีกครั้งแล้ว

จวบจนบัดนี้ กระทั่งฮื้อซ้วนก็ยังรู้สึก ยู่ป้วยหยกไม่เพียงมีสติวิปลาสเท่านั้นยังคล้ายคลุ้มคลั่งไม่น้อยอีกด้วย มันจึงหวังให้ทั้งสองต่อสู้จนบาดเจ็บล้มตายไปด้วยกัน ตอนนั้นหีบเหล็กใบนี้ก็จะตกเป็นของมันอีกแล้ว

มันสะกดใจรอดูการต่อสู้อยู่นอกวงอย่างเยือกเย็น เนิ่นนานให้หลัง มันเริ่มพบเห็น ประกายกระบี่ของยู่ป้วยหยกเริ่มสลัวลงไปทีละน้อยจริง ๆ ไม่เจิดจ้าบาดตาดุจดั่งตอนแรกเริ่มแล้ว และพลังฝ่ามือของอิดคุนกลับยิ่งกราดเกรี้ยวดุร้าย

มันแม้หนีบหีบเหล็กไว้ที่ชายโครง แต่ไม่เป็นอุปสรรคต่อการลงมือรุกรับตีโต้เลย จากจุดนี้เป็นที่เห็น มันมิได้ทุ่มเท่กำลังทั้งมวลออกต่อสู้ยู่ป้วยหยก

ฮื้อซ้วนไม่เข้าใจจริง ๆ ไฉนยู่ป้วยหยกจึงต้องมาแส่หาที่ตายเยี่ยงนี้ ?

เห็นชัดว่าอิดคุนใกล้จะมีชัยแล้ว มิคาด ขณะเวลานั้นเอง ยู่ป้วยหยกคล้ายส่งเสียงเบา ๆ กล่าวไปหลายคำ ฮื้อซ้วนก็ได้ยินไม่ชัดเจนว่ากล่าวเรื่องราวใด แต่แลเห็น

อิดคุนพลันกระโดดขึ้นอากาศ ตีลังกาถอยปราดไปสี่วา เมื่อถึงพื้นเบิ่งตาจ้องยู่ป้วยหยก จนแทบถลนออกนอกเบ้า ใบหน้าซีดขาวจนเผือด และร่างยังสั่นระริกอยู่อีกด้วย

มันไฉนพลันแปรเปลี่ยนเป็นสภาพเยี่ยงนี้ ?!

ฮื้อซ้วนต้องงุนงงจนตะลึงลานไปอีกครั้งแล้ว

จนครู่ใหญ่ จึงได้ยินอิดคุนส่งเสียงสั่นสะท้านกล่าว

“เจ้า...เจ้า...เจ้าเป็นผู้ใดกันแน่ ? ไฉนรู้เรื่องราวนั้นได้ ?”

ยู่ป้วยหยกจับตามองมันอย่างสงบเยือกเย็น มิได้กล่าวกระไรทั้งสิ้น

แลเห็นเหงื่อเม็ดโป้ง ๆ หลั่งไหลออกจากหน้าผากอิดคุนไม่ขาดสาย จนชุ่มโชกไปทั้งร่างแล้ว

อีกเนิ่นนานให้หลัง มันจึงถอนหายใจยาวกล่าวขึ้น

“ยี่สิบเก้าปี ผ่านอีกสิบเจ็ดวันก็เป็นยี่สิบเก้าปีเต็ม นึกมิถึง เรื่องนี้ยังมีคนจดจำได้ ยังมีคนล่วงรู้ได้...”

ยู่ป้วยหยกกล่าวสอดคำ

“หรือตัวท่านได้ลืมเรื่องนี้ไปด้วยแล้ว ?”

อิดคุนกล่าวด้วยสีหน้าหม่นหมอง

“เราหวังแต่สามารถลืมออกจากใจ แต่เสียดายที่ไม่มีวันลืมเลือนได้ตลอดกาล”

ยู่ป้วยหยกสวนคำทันที

“กระทั่งท่านยังไม่มีปัญญาลืมเลือน ผู้อื่นไหนเลยจะลืมได้ ?”

“แต่ทว่า...แต่ทว่า เรื่องนี้ไม่มีผู้ใดทราบเลย”

“หากต้องการให้คนไม่ทราบ นอกเสียจากตนอย่ากระทำ ข้าพเจ้ามิใช่ทราบดอกหรือ ?”

“เจ้า...หรือเจ้าเกี่ยวข้องกับเรื่องราวรายนี้อยู่บ้าง ?”

ยู่ป้วยหยกกล่าวเสียงราบเรียบ

“ในแผ่นดินอันกว้างใหญ่ ขอเป็นคนที่มีความกังวลสนใจ ต่างเกี่ยวข้องกับเรื่องราวรายนี้ทั้งสิ้น”

อิดคุนแหงนหน้ามองท้องฟ้า พึมพำเบา ๆ

“เราก็ทราบ หนี้สินของบัญชีรายนี้ จะเร็วจะช้าต้องชดใช้ และตอนนี้น่ากลัวถึงเวลาชดใช้หนี้สินแล้ว”

มันพลันขยี้เท้าคำรามเสียงแหบแห้ง

“มิว่าเจ้าเป็นใคร ? เราเพียงต้องการให้เจ้าทราบไว้ อิดคุนมิใช่เป็นคนไม่ยินยอม

ชดใช้หนี้สินใด ๆ"

ยู่ป้วยหยกกล่าวสวนคำ

"ข้าพเจ้าก็มิใช่มาทวงหนี้สิน ข้าพเจ้าเพียงแต่ต้องการให้ท่านสำนึกผิดเท่านั้น"

อิดคุนพลันแหงนหน้าหัวร่อเสียงก้อง แล้วกล่าว

"หากเราไม่มีจิตสำนึกผิด เจ้าพอบอกเรื่องนี้ออกมา เราก็ต้องฆ่าเจ้าปิดปากเสียก่อนแล้ว"

มันวางหีบเหล็กที่ชายโครงลงเบา ๆ ถอนหายใจอีกครั้งจึงกล่าวช้า ๆ

"พอพลาดพลั้งก็กลายเป็นความแค้นไปชั่วชีวิต คิดกลับใจก็สายเกินการแล้ว... สายเกินการ..."

กล่าวถึงตอนนี้พลันสะบัดฝ่ามือฟาดใส่ศีรษะตัวมันเอง

ยู่ป้วยหยกท่องแต่คำ "พอพลาดพลั้งก็กลายเป็นความแค้นไปชั่วชีวิต คิดกลับใจก็สายเกินการ" สองสามครา พลันบังเกิดความรันทดหดหู่อย่างยิ่ง อัดอั้นกังวลอย่างยิ่งเช่นกัน

คนเราที่กระทำความผิดด้วยอารมณ์เพียงชั่ววูบ ก็ต้องใช้ช่วงชีวิตหลายสิบปีนี้มาคอยเสริมชดใช้ ไยมิใช่อยุติธรรมเกินไป ? อำมหิตเกินไปบ้าง ?

หากอิดคนไม่มีจิตใจสำนึกผิด มันก็ไม่ฆ่าตัวตายเพื่อถ่ายโทษทัณฑ์มันแล้ว ในเมื่อมันมีจิตใจสำนึกผิดอย่างนั้น ความผิดที่มันกระทำในครั้งก่อน เหตุใดยังไม่อาจอโหสิให้ได้ ?

ยู่ป้วยหยกต้องก้มศีรษะด้วยจิตใจหม่นหมองพึมพำเบา ๆ

"เราทำผิดแล้วหรือไร ?...เราทำผิดหรือไร ?..."

ฮื้อซ้วนดูจนตะลึงลานไปนานแล้ว ตอนนี้อดมิได้ต้องเอ่ยถามขึ้น

"มันกระทำเรื่องราวใดกันแน่ ?"

ยู่ป้วยหยกพลันเงยหน้าขึ้นตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"ท่านเหตุใดไม่ถามตัวท่านเองกระทำเรื่องราวใด ?"

"เรา ?"

"เพราะตุ๊กตาที่สกัดจากก้อนหิน เพียงไม่กี่ตัวท่านก็ฆ่าผู้อื่นอย่างอำมหิตเยี่ยงนี้ ก็คือความผิดที่ท่านกระทำขึ้นแล้ว !"

ฮื้อซ้วนส่งเสียงดัง ๆ ทันที

"เราไม่ฆ่ามัน เราก็ต้องตาย ดังนั้นเรามีแต่ฆ่ามัน หากมันเป็นฝ่ายฆ่าเรา เราแม้ตายก็ไม่ตำหนิมัน ผู้เข้มแข็งยัง ผู้อ่อนแอตาย นี่คือกฎธรรมดาที่ชนชาวบู๊ลิ้ม

ถือเป็นบัญญัติอันแน่นอน เกิดมาเป็นชนชาวนักเลงก็ควรปัดคำเป็นตายออกจากสมอง ในเมื่อท่านสอดแทรกเข้าในวงพวกนักเลงแล้ว ย่อมมีสักวันที่จำต้องฆ่าคนเพราะเรื่องเยี่ยงนี้ ไยต้องถือเรื่องเป็นตายหนักหนาสาหัสปานนี้ด้วย ?"

ยู่ป้วยหยกอึ้งเป็นเวลานาน จึงถอนหายใจยาวกล่าวขึ้น

"อาจบางทีท่านกล่าวถูกต้อง เกิดมาเป็นชนชาวนักเลง ก็ควรทอดทิ้งเรื่องเป็นตายออกจากห้วงสมอง แต่ทว่า...ในเมื่อท่านไม่กลัวตาย เหตุใดจึงกลัวปู้โป้ย-ไท้เอี๊ยปานนั้น ?"

ใบหน้าฮื้อซ้วนแดงฉานทันที รีบกล่าวว่า

"คนที่ไม่กลัวตาย ก็ต้องกลัวภูตผีปิศาจอยู่"

"หรือมันเป็นภูตผีปิศาจ ?"

"ในสายตาของเรา มันนับว่ายังน่าสะพรึงกลัวกว่าภูตผีปิศาจมากนัก"

อึ้งเล็กน้อยแล้วจึงกล่าวสืบต่อ

"คนผู้นี้แซ่ปู้ ชนชาวนักเลงเรียกมันลับหลังว่า 'รวยด้วยอำมหิต' แต่อยู่ต่อหน้ามันกลับไม่มีผู้ใดกล้าเอ่ยคำนี้เด็ดขาด มีครั้งหนึ่งกิมตอ (ดาบทอง) ตั้งเฮี้ยงในเมืองลกเอี๋ยงเคยพลั้งปากโดยไม่ตั้งใจ เพิ่งเดินออกจากประตูใหญ่ก็กระอักโลหิต..."

ยู่ป้วยหยกพลันสอดคำ

"มันมีภรรยาเรียกปู้โป้ยไหนไน่อยู่นางหนึ่ง ใช่หรือไม่ !"

ฮื้อซ้วนผงกศีรษะกล่าว

"ใช่แล้ว ฟังว่าปู้โป้ยไหนไน่ผู้นั้นยังเป็นสตรีที่มีคุณธรรมความดี เมตตาปรานีอย่างยิ่ง และยังศรัทธาในพระธรรมคำสอนสูงส่ง ไม่ยินยอมเห็นการฆ่าฟันเป็นเด็ดขาด ดังนั้นเอง คนที่ปู้โป้ยเอี๊ยฆ่า ต่างต้องเดินออกจากประตูใหญ่แล้วจึงจะตาย"

ยู่ป้วยหยกตาเป็นประกายวาวทันที พึมพำเบา ๆ

"เรานึกได้แล้ว...ในที่สุด ยังคงนึกออกมาจนได้"

ฮื้อซ้วนอดมิได้ต้องถามไป

"ท่านนึกถึงเรื่องอันใด ?"

ยู่ป้วยหยกมิได้ตอบคำถามนี้ แต่กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"คนผู้นี้กลับน่าสนใจยิ่ง ข้าพเจ้าก็คิดจะไปกราบเยี่ยมมันสักครั้ง"

ฮื้อซ้วนโพล่งเสียงแหลมเล็ก

"น่าสนใจ ?...สวรรค์เป็นพยาน ท่านถึงกับบอกคนผู้นี้น่าสนใจ ?...รอท่านพบเห็นมัน ท่านก็จะทราบว่ามันไม่น่าสนใจแล้ว"

สายตาของมันกวาดมองมาที่หีบเหล็กแว่บหนึ่ง ใบหน้าพลันแปรเปลี่ยนจากเดิม ส่งเสียงแหบพร่ากล่าว

“แต่ที่นี้มีของขวัญส่วนหนึ่ง หากท่านก็คิดจะไป...”

ยู่ป้วยหยกสอดคำทันที

“ท่านส่งของขวัญของท่าน ข้าพเจ้าไปของข้าพเจ้าเอง”

“แต่ทว่า...คนที่ไม่ส่งของขวัญ ไหนเลยจะเข้าประตูบ้านมันได้ ?”

ยู่ป้วยหยกกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“ข้าพเจ้าไม่ต้องส่งของขวัญ เนื่องเพราะข้าพเจ้าเป็นเพียงบริวารผู้ติดตามของท่านเจ้าสำนักที่โอ่อ่ามีเกียรติภูมิ นำบริวารติดตามด้วยสักคนหนึ่ง ย่อมควรเป็นเรื่องธรรมดาจนสามัญยิ่งกระมัง ?

ที่อยู่ของปู้โป้ยไท้เอี๊ยมีนามเง้ยซู่ฮี้ง (อุทยานจำนรรจา)

ในโลกนี้ มิว่าคหบดีใดที่งมงายราคะละโมบทรัพย์สิน ยิ่งนิยมชมชอบประโคมตัวเองมีรสนิยมสูงส่ง มีคุณธรรมเปี่ยมปรานี เง้ยซู่ฮี้งเป็นหมู่ตึกที่ก่อสร้างเฉกเช่นกับมหาเศรษฐีมีทรัพย์ในแผ่นดิน ตึกสร้างมั่นคงแข็งแรงเป็นพิเศษ ใหญ่โตโอฬารเป็นพิเศษ คล้ายดั่งจะอยู่อาศัยในตึกสักหลายร้อยปีก็ปาน แต่กลับลืมไป ช่วงชีวิตคนมีไม่เกินร้อยปีเท่านั้น คนพอตายยังคงต้องถูกฝังในดิน และอย่างมากที่สุด ก็กินเนื้อที่ประมาณเจ็ดเชียะเท่านั้น

เหล่านี้ล้วนไม่มีที่พิเศษพิสดารใด ๆ ที่น่าประหลาดใจคือคนในหมู่ตึก !

พอเดินถึงประตูเง้ยซู่ฮี้ง ก็พอจะเห็นคนรับใช้ในอาภรณ์เขียว สวมหมวกใบน้อยจำนวนมากหลาย ในคฤหาสน์ใหญ่คนรับใช้ย่อมมากมาย นี่ก็มิใช่เป็นที่ต้องประหลาดใจ

ที่ประหลาดคือ พวกเหล่านี้แม้เป็นบุรุษ และแม้ต่างมีวิชาฝีมือ แต่ยามเดินกลับชด ๆ ช้อย ๆ กระตุ้งกระติ้งดุจดั่งเป็นโก้วเนี้ยก็ปาน !

แลเห็นมีคนสูงหนึ่งต่ำหนึ่งเดินออกมารับหน้า คนร่างต่ำหน้าขาวเกลี้ยง ปลายจมูกยังตกกระอยู่หลายจุด จับตาเบิ่งมองยู่ป้วยหยกแน่วนิ่ง คล้ายกำลังชม้ายตาทอดสะพานให้

สตรีที่ชม้ายตาให้ยู่ป้วยหยกมีอยู่ไม่น้อยก็จริง แต่บุรุษชม้ายตาให้กลับนับเป็นครั้งแรก ดังนั้น ยู่ป้วยหยกรู้สึกชังจนใคร่ควักนัยน์ตาทั้งสองของมันออกมาเหยียบ

ขยี้ทิ้ง

คนร่างสูงยกมือเท้าเอว ชำเลืองแลฮื้อซ้วนพลางกล่าว

“ท่านเป็นผู้ใด ? มาด้วยจุดประสงค์ใด ?”

เสียงของมันทั้งแหลมทั้งเล็ก ยามกล่าววาจายังบิดเอวอยู่ไปมา หากมิใช่ใบหน้ามันยังมีคราบหนวดเคราที่โกนไว้จนเขียว ผู้อื่นยากยิ่งจะแยกแยะออกว่ามันเป็นบุรุษหรือสตรีจริง ๆ

ฮื้อซ้วนกระแอมสองคราจึงกล่าว

“ข้าพเจ้าฮื้อซ้วนแห่งน่ำไฮ้ จงใจมาอวยพรคล้ายวันเกิดของปั๋โป้ยไท้เอี๊ย”

คนร่างสูงเม้มปากแย้มยิ้มพลางกล่าว

“อ้อ ที่แท้เป็นท่านเจ้าสำนักใหญ่แซ่ฮื้อ เจ้าสำนักใหญ่ของขวัญนำมาด้วยหรือไม่ ?”

“ของขวัญเตรียมพรักพร้อมแล้ว ขอเชิญท่านช่วยเข้าไปเรียนให้ด้วย”

นัยน์ตาของคนร่างสูงก็ชม้ายมองมาที่ยู่ป้วยหยกพลางกล่าว

“คนผู้นี้เป็นใครกัน ? มาด้วยจุดประสงค์ใดอีก ?”

น้ำเสียงของมันบีบจนแหลมเล็กน่าชิงชัง ผู้ได้ยินเป็นต้องขุ่นแค้นใคร่ต่อยให้ฟันมันกระเด็นหมดปากจึงสาสมใจ

แต่ฮื้อซ้วนที่มีอารมณ์ร้อนแรงราวเปลวไฟ เมื่อมาถึงที่นี้ ถึงกับไม่มีโทสะแม้สักน้อยนิด ยังแย้มยิ้มพลางกล่าว

“มันมีนามฮื้อยี่ เป็นผู้ติดตามของเรา เชิญท่านช่วยดูแลให้มากไว้ด้วย”

คนร่างสูงหัวร่อคิกคิกพลางกล่าว

“ที่แท้คือฮื้อยี่กอกอ หน้าตาหล่อเหลากระไรปานนั้น มิทราบมีภรรยาแล้วหรือไม่ ?”

คนร่างเตี้ยพลันเข้ามาคว้ามือยู่ป้วยหยกไว้ หัวร่อคักคักกล่าว

“ท่านเจ้าสำนักใหญ่เข้าไปอวยพรในตึกได้ ส่วนฮื้อยี่กอกอท่านนี้ อยู่เป็นเพื่อนสนทนากับพวกเราทางด้านนอกเถิด”

มือของมันเปียกชุ่มเหนียวหนับ เมื่อกุมไปบนมือยู่ป้วยหยก คล้ายดั่งเป็นเสลดข้นเหนียว เรียกให้คนสะบัดก็สะบัดไม่ออก ถูก็มิกล้าถู

ยู่ป้วยหยกสะอิดสะเอียนจนแทบอาเจียนออกมาแล้ว !

โชคดีที่ตอนนี้มีอีกผู้หนึ่งถลันออกจากห้องโถงใหญ่ส่งเสียงขึ้นว่า

“โป้ยเอี๊ยฟังว่าท่านเจ้าสำนักแซ่ฮื้อมาแล้ว โปรดรีบนำของขวัญเข้าพบในห้อง

โถงด้วย”

ฮื้อซ้วนรีบกล่าว

“ทราบแล้วทราบแล้ว ข้าพเจ้าจะไปในบัดดล”

มันชิงก้าวเข้าประตู ขึ้นบันไดศิลาแล้วจึงหันมากล่าว

“ฮื้อยี่ ยังไม่ประคองของขวัญขึ้นมา”

ยู่ป้วยหยกตอนนี้จึงระบายลมจากปากอย่างโล่งอกได้ นับว่าฮื้อซ้วนช่วยคลี่คลายอันตรายให้แล้ว

คนร่างเตี้ยคล้ายดั่งเสียดายจนไม่อาจคลายมือกระชิบอย่างยิ้มแย้ม

“สักครู่อย่าลืมออกมาหาพวกเรา ข้าพเจ้านามเชี่ยวไกว (ตัวเล็กที่ว่างง่ายน่ารักเป็นชื่อของทาริกาเยาว์วัยโดยเฉพาะ)

เชี่ยวไกว ? เจ้าบัดซบถึงกับมีนามเชี่ยวไกว !

ยู่ป้วยหยกชังจนคันไปทั้งปาก ใคร่จะให้หน้ามือหลังมือมันสักหลายฉาดก่อนแล้ว เตะซ้ำอีกสักหลายเท้า ในใจคิดใคร่อาเจียน และคิดใคร่หัวร่อ แต่จำต้องอ้อมแอ้มรับปากแล้วรีบก้าวเข้าไปในห้องโถงใหญ่

ในห้องโถง มีผู้นั่งอยู่แปดเก้าคนแล้ว พวกเหล่านี้ต่างมีเค้าหน้าที่คล้ายภาคภูมิยิ่ง เสื้อผ้าก็สวยงามยิ่ง แสดงว่าเป็นผู้มีศักดิ์ศรีสูงส่งมิใช่น้อย

แต่เมื่ออยู่ที่นี่แล้ว พวกมันต่างมีท่าทีที่กระสับกระส่ายไม่อาจข่มให้สงบได้

กึ่งกลางห้องโถงใหญ่ ตบแต่งเป็นห้องพิธีไว้เรียบร้อย ผู้ที่นั่งหน้าโต๊ะพิธี ย่อมเป็นปู้โป้ยเอี๊ยกับปู้โป้ยไหนไน่แน่นอน แลเห็นปู้โป้ยไท้เอี๊ยที่มีชื่อยิ่งใหญ่โอฬาร ถึงกับเป็นเฒ่าที่มีรูปลักษณะพิกลพิสดารไปได้

ความจริงจมูกของมันก็เป็นจมูก นัยน์ตาก็เป็นนัยน์ตา ทั้งไม่ค่อม ทั้งไม่เป๋ ใบหูก็มีอยู่ทั้งสองข้าง จมูกก็มิได้งอกขึ้นที่นัยน์ตา

แต่มิทราบเป็นอย่างไร สารรูปของมัน ผู้ใดเห็นก็ต้องรู้สึกขัดตายิ่ง

ปู้โป้ยไหนไน่ผู้นั้นกลับยังมีทีท่าเป็นสตรีมีบุญวาสนา สมควรมีข้าทาสบริวาร ทรัพย์สินศฤงคารอเนกอนันต์ แต่ทว่า ใบหน้านางพอกแป้งไว้มากเกินไปบ้าง แต่สตรีที่ยิ่งสูงวัย แป้งยิ่งพอกมากขึ้นตามวันเวลา นี่ก็เป็นวิสัยธรรมดาของอิสตรี สตรีในโลกนี้หากบนใบหน้าไม่มีรอยย่น และไม่ดำคล้ำ อย่างนั้น ผู้มีอาชีพขายฝุ่นหอมเครื่องประทินผิวน่ากลัวต่างกระโดดน้ำตายไปเสียนานแล้ว

ฮื้อซ้วนเดินเข้ามาในห้องโถงใหญ่ มาตรแม้นก็คิดจะวางก้ามอวดศักดิ์เจ้าสำนักแก่ผู้อื่นบ้าง แต่เอวกลับพาลไม่อาจยืดตรงได้ น้อมกายกล่าว

"ผู้เยาว์แห่งน่ำไฮ้ ฮื้อซ้วน ตั้งใจมากราบอวยพรแก่โป้ยเอี๊ย ขอให้โป้ยเอี๊ยมีความสมบูรณ์พูนสุขชั่วกาลนาน"

ปู้โป้ยเอี๊ยแสยะยิ้มจนปากเบี้ยวเล็กน้อยแล้วกล่าว

"ดั้นด้นมาด้วยหนทางไกลปานนี้ นับว่ามีอุตสาหะไม่น้อย นั่งนั่งนั่ง"

ยามกล่าววาจา เสียงของมันก็พิกลพิสดาร เรียกให้ผู้ใดได้ยินแล้วตะครั่นตะครอทั้งร่างทันที

แต่รอจนฮื้อซ้วนประคองหีบเหล็กขึ้นไป รอยยิ้มของมันพลันแปรเปลี่ยนเป็นน่าดูกว่าเดิมอีกมากหลายแล้ว เห็นมันหยิบรูปสลักที่สูงประมาณหนึ่งเชียะเศษขึ้นมาดูแล้วดูอีก ลูบคลำแล้วลูบคลำอีก นัยน์ตาก็หยีจนเหลือเส้นเล็ก ๆ พร่ำคำประเสริฐถึงสิบเจ็ดสิบแปดครั้ง จึงตบบ่าฮื้อซ้วนพลางกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"วิเศษยิ่ง วิเศษจริง ๆ เชิญนั่ง รีบเชิญนั่งที่สูง ยากนักที่ท่านถึงกับหาของดีเช่นนี้มามอบให้เรา ที่สูงในโต๊ะสุราของวันนี้ เป็นที่นั่งของท่านแน่นอนแล้ว"

พอกล่าวเยี่ยงนั้น ฮื้อซ้วนมีทีท่าแตกตื่นไปกับความรักก็จริง แต่บรรดายอดฝีมือบู๊ลิ้มอีกเจ็ดแปดคนที่นั่งอยู่สองฟากข้าง ใบหน้ากลับปรากฏแววแตกตื่นสงสัยและไม่พอใจกันครบถ้วน

มาอวยพรวันคล้ายวันเกิดของปู้โป้ยเอี๊ยในที่นี้ ทั้งไม่แบ่งศักดิ์สูงต่ำ ทั้งไม่ถือวัยสูงต่ำ ของขวัญผู้ใดมีคุณค่าสูงผู้นั้นก็นั่งที่สูง นี่คือระเบียบที่เคยชินจนกลายเป็นกฎ ทุกผู้คนต่างทราบกระจ่างใจ

การนั่งที่สูง แม้ไม่มีเนื้องอกขึ้นมาอีกชิ้นหนึ่ง แต่ชนชาวบู๊ลิ้มถือสาเรื่องเกียรติยิ่งนัก นิยมชมชอบเกียรติจอมปลอมนี้อยู่ทุกคน

อย่าว่าแต่ ผู้ที่มีเกียรติได้รับเทียบของปู้โป้ยเอี๊ยต่างมิใช่ยากไร้เข็ญใจ บรรดาผู้มา มิใช่เป็นคนของสำนักใหญ่พรรคมหึมา ก็ต้องเป็นประมุขสำนักคุ้มกันภัยยี่ห้อตัวทอง หรือเป็นจอมโจรร้ายคุมอาณาบริเวณกว้างใหญ่ไพศาล ของขวัญที่คนทั้งปวงเสาะหาด้วยความลำบากยากเข็ญ ไม่เพียงคิดจะประจบให้ปู้โป้ยเอี๊ยพึงพอใจเท่านั้น ยังคิดจะอวดโอ่ข่มผู้อื่นอยู่ในทีด้วย

ของขวัญที่พวกประดานี้นำมา กล่าวได้ว่าไม่มีชิ้นใดมิล้ำค่ากว่าหมื่นตำลึงทองล้วนเป็นอัญมณีที่ยากจะเสาะแสวงหา ในจำนวนนี้ มีคนผู้หนึ่งส่งไข่มุกโตประมาณลูกลำใยมาสิบแปดลูก แต่ละลูกมีขนาดโตเท่ากัน เมื่อวางอยู่ในสถานที่ไม่มีแสงไฟ

มันจะเปล่งประกายแวววาว เมื่อห้อยอยู่บนร่าง ไม่ต้องจุดไฟก็อ่านหนังสือได้

ยังมีอีกผู้หนึ่งกำนัลจอกเก้ามังกร เมื่อถึงเวลาฟ้าครึ้มฝน ในจอกหยกจะมีหมอกแผ่คลุม พออากาศแปรเปลี่ยนเป็นแจ่มใส หมอกที่คลุมจอกจะสลายหายไปทันที เทน้ำสะอาดลงในจอก ก็จะกลายเป็นสุราสเลิศได้

ของขวัญอันล้ำค่าทั้งสองชิ้นนั้น มาตรว่าเป็นในปราสาทราชวัง ก็ไม่แน่จะหามาเป็นคู่ได้ พวกมันนำมามอบแก่ปู้โป้ยเอี๊ย แม้รู้สึกเสียดายจนคล้ายถูกเฉือนเนื้อแต่ก็ยังอิ่มเอิบยินดีอยู่บ้าง เข้าใจว่าครั้งนี้ต้องสามารถข่มทุกผู้คนให้ด้อยกว่า วันหน้าเมื่อกล่าวแก่ผู้ใด ก็รู้สึกมีเกียรติที่พึงภาคภูมิใจไม่น้อย

มิคาด ฮื้อซ้วนเพียงส่งรูปสลักจากศิลามาไม่กี่ตัว ก็ข่มพวกมันจนหมดราศีไปสิ้น พวกมันอย่างไรก็ดูไม่ออก ตุ๊กตาที่สกัดจากศิลาเหล่านี้มีคุณความดีเยี่ยงไรแน่ ?

ในใจทุกผู้คนต่างขบคิดด้วยความขุ่นเคือง แต่ท้องยิ่งนานยิ่งหิวโหย

ที่แท้ตอนนี้ผ่านเวลาอาหารไปนานแล้ว คนทั้งปวงดั้นด้นหนทางไกลจนถึงที่นี้ กระทั่งชาสักถ้วยหนึ่งก็มิได้ดื่ม จึงหวังให้รีบเร่งตั้งโต๊ะ รับทานอาหารกัน

มิคาด ปู้โป้ยเอี๊ยถึงกับไม่มีทีท่าจะออกคำสั่งตั้งโต๊ะอาหารเลย มันพริ้มตาลงไปคล้ายหลับใหลแล้ว ท้องของแต่ละคนแม้หิวโหยจนแทบติดสันหลัง แต่มีผู้ใดกล้าส่งเสียงรบกวนให้มันตื่นมา

โชคดีที่โป้ยไหนไน่ยังเป็นคนมีหัวใจอยู่บ้าง นางลอบเรียกคนรับใช้เข้ามาเบา ๆ กล่าว

“เวลาอาหารของเล่าเอี๊ยจื้อยังไม่ถึง แต่พวกอาคันตุกะมาจากหนทางไกล คิดว่าคงจะหิวโหยบ้างแล้ว เจ้าไปดูที่ห้องครัว มีของว่างน่ารับทานใดบ้าง ยกออกมารองท้องแก่อาคันตุกะทั้งหลายก่อน”

คนทั้งมวลได้ยินแล้ว คล้ายดั่งได้รับนิรโทษเป็นโปรดปราน ต่างลอบระบายลมจากปากยาว ๆ และรู้สึกปู้โป้ยไหนไน่นางนี้คล้ายดั่งมีเยาว์วัยไปอีกสิบกว่าปี และยิ่งดูยิ่งสบายนัยน์ตาก็ปาน

ครู่ใหญ่ให้หลัง มีสองคนประคองถาดใบใหญ่ มีอาหารว่างร้อนควันกรุ่นเดินเข้ามาจริง ๆ มองแต่ไกลยังพอมีเค้าอยู่บ้าง แต่พอเดินมาใกล้ ที่แท้เป็นซาลาเปาไม่มีไส้ทั้งสองถาดใหญ่ !

หากแม้นซาลาเปาไม่มีไส้ก็อาจนับเป็นอาหารว่างที่น่ารับประทาน อย่างนั้น ซาลาเปาที่มีไส้ ยิ่งต้องนับเป็นสุดยอดของอาหารโอชะได้แล้ว

ปู้โป้ยไหนไน่คล้ายดั่งมีทีท่ากระด้างอยู่บ้าง นางฝืนยิ้มกล่าว

"อาหารว่างแม้ไม่โอชะ แต่ท่านทั้งหลายยังคงรับทานตามมีตามเกิดก่อน หลับตื่นนี้ของโป้ยเอี๊ย มิทราบจะถึงเวลาใด ?"

บรรดายอดฝีมือบู๊ลิ้มเหล่านี้ไหนเลยเคยกินซาลาเปาไม่มีไส้ต่างอาหาร ? แต่เมื่อได้ยินว่าเวลาอาหารยังไกลไม่มีกำหนด มิรับทานก็ไม่มีปัญญา มิรับทานก็เป็นการหิวโหยเปล่าเท่านั้น

ยู่ป้วยหยกจ้องมองจนทั้งขบทั้งขันทั้งขุ่นเคือง

เมื่อแลเห็นปู้โป้ยไหนไน่แย้มยิ้ม ยู่ป้วยหยกกลับรู้สึกวิตกอยู่บ้าง กลัวฝุ่นหนาจนใบหน้าปู้โป้ยไหนไน่จะกะเทาะร่วงมาเป็นแผ่น ๆ เมื่อฝุ่นร่วงลงแล้ว ใบหน้านี้จะกลายเป็นสารรูปใด ? ยู่ป้วยหยกไม่กล้าไปคิดเลย !

ยังดีที่แป้งบนใบหน้าปู้โป้ยไหนไน่คล้ายดั่งใช้กาวทาติดเข้าไป มิว่านางหัวร่อเยี่ยงไร แป้งหนาชั้นนั้น ถึงกับไม่มีทีท่าจะร่วงหล่นลงเลยสักน้อยนิด

เหลียวมองดูบรรดายอดฝีมือบู๊ลิ้มเหล่านั้นอีกครา ปกติที่รับทานแต่ปลาแต่เนื้อยังเบื่อหน่ายเอือมระอา ตอนนี้กลับประคองซาลาเปาไม่มีไส้ขึ้นมาแทะอย่างเอร็ดอร่อยไปแทบทุกคน

ที่ข้างซาลาเปาไม่มีไส้ยังมีผักดอง ทั้งมวลเมื่อกัดกินทั้งเค็มทั้งฝืด จึงมีแต่พยายามดื่มน้ำไม่คิดชีวิต น้ำไม่ดื่มยังพอทำเนา เมื่อดื่มน้ำลงไปหลายชามแล้ว ในท้องเกิดปฏิวัติขึ้นทันที คล้ายดั่งมีคนเข้าเป่าลมในท้องก็ปาน เมื่อครู่เป็นหิวโหยจนยากทนทาน ตอนนี้กลับอืดแน่นจนยากทนทานไปแล้ว

มีหลายคนที่รู้กระจ่างแก่ใจ ทราบดีว่าปู้โป้ยเอี๊ยคิดจะใช้ซาลาเปาไม่มีไส้ (หมั่นโถว) มายัดท้องพวกทั้งหลายให้อิ่มเสียก่อน สักครู่เมื่อยกอาหารโอชะมา พวกมันจะได้แต่เบิ่งตาดูเท่านั้น โดยไม่อาจรับทานลงได้อีกแล้ว

หลายคนนั้นจึงเพียงกัดสองคำก็หยุดมือ โดยยินยอมจะอดทนรออีกสักครู่ก็มิยอมให้ท้องอืดในตอนนี้ พวกทั้งหลายกลับนับว่าสันนิษฐานไม่ผิด พอท้องของพวกทั้งหลายอืดแน่น ปู้โป้ยเอี๊ยก็ตื่นขึ้นทันที ร้องย้ำอยู่หลายครั้ง

"รีบตั้งโต๊ะ รีบตั้งโต๊ะ ยกสุราอาหารมาด่วน อาคันตุกะทั้งหลายหิวโหยอยู่นานแล้ว พวกเจ้ายังรอไปไย ?"

ในใจของคนฉลาดต่างลอบหัวร่ออย่างครึกครื้น รู้สึกว่าคนที่กินหมั่นโถวเมื่อครู่ต่างโง่เขลาบัดซบ...อีกครู่เมื่อสุราอาหารทยอยมา หลายคนนั้นยิ่งอิ่มเอิบลำพองกว่าเดิม

เนื่องเพราะอาหารรายการแรกเป็นหูฉลามตุ๋นน้ำแดง ในแสงโคมไฟเป็นสีแดง

แววววาวมีประกาย อย่าว่าแต่รับทานเลย เพียงมองก็รู้สึกสมใจสมอยากแล้วจริง ๆ

คนที่ยัดหมั่นโถวจนแน่นท้อง เริ่มรู้สึกสำนึกเสียใจบ้างแล้ว ส่วนผู้มิได้แทะกินหน้าตาระรื่นแจ่มใส ขอเพียงเจ้าภาพเอ่ยคำเชิญ ก็จะลงมือช่วงชิงกันทันที

อาหารเป็นอาหารรสดี สุราก็เป็นสุราชั้นดี

พอป้านสุราถูกประคองวางบนโต๊ะ ก็มีกลิ่นหอมซาบซ่าน กระจายเข้าในนาสิกทุกผู้คน

มีบ้างบางคนนับว่าอิ่มเอิบยินดีจนกระทั่งรอยย่นบนใบหน้าแทบเลือนหาย ขบคิดในใจ

'ปิศาจใจแคบตัวนี้ แม้ยัดท้องพวกเราด้วยหมั่นโถวจนอืด เพื่อให้พวกเราไม่อาจรับทานอาหารดี ๆ แต่ในท้องพวกเราแม้มีของอัดอยู่ อย่างน้อยสุราย่อมพอดื่มได้อีกหลายจอกกระมัง ?'

แลเห็นปู้โป้ยเอี๊ยยกจอกสุราขึ้นดมไปมาแล้วพลันกล่าวด้วยสีหน้าขึงขัง

"ราคะทำลายสุขภาพ สุราคือยาทำลายลำไส้ เมื่อเต๊กงิ้หมักสุราขึ้นเป็นครั้งแรก กษัตริย์อึ้งเต้เคยกล่าว 'ภายภาคหน้าต้องมีผู้เสียประเทศเพราะสุราแน่' แสดงให้เห็นดื่มสุราเป็นเรื่องมีแต่ผลร้ายโดยไม่มีผลดีแม้สักน้อยนิด ท่านทั้งหลายล้วนเป็นอาคันตุกะทรงเกียรติของเรา นำของขวัญผ่านหนทางเป็นพัน ๆ ลี้มามอบให้เรา เราไหนเลยจะทำร้ายท่านทั้งหลายได้ นั่นเป็นเรื่องไม่อาจกระทำเด็ดขาด ไม่อาจกระทำเด็ดขาด..."

ยกมือขึ้นโบกแล้วสั่งเสียงดัง ๆ

"ยังไม่รีบรินน้ำน้ำตาล (น้ำเชื่อม) ลงในจอกอาคันตุกะทั้งหลาย แต่น้ำตาลอย่าใส่มากเกินไป รับทานน้ำตาลแล้วทำให้ฟันเสียได้"

คนทั้งปวงต้องเหลียวหน้ามองตากัน คนที่ชมชอบดื่มสุราพอได้กลิ่นสุรา ลำคอก็คันยุบยิบจนถึงหัวใจอยู่แล้ว ตอนนี้จึงขุ่นเคืองจนแทบกระอักโลหิต !

ปู้โป้ยเอี๊ยกลับเทสุราใส่จอกตัวเองจนเต็ม ยกจอกขึ้นพึมพำเบา ๆ

"เราชราแล้ว มีชีวิตยาวนานจนเพียงพอแล้ว แม้นับว่าถูกสุราทำร้ายตายไปก็มิเป็นไร...มามามา เราคารวะท่านทั้งหลายจอกหนึ่ง...อีกจอกหนึ่ง"

บทที่ 78

พิสดารอุบัติซ้ำ

คนที่ชมชอบดื่มสุรา เมื่อเห็นผู้อื่นดื่มสุราตำตา แต่ตัวเองกลับดื่มน้ำน้ำตาลแดง ในใจจะเป็นรสชาติใดนั้น ผู้ไม่ดื่มสุราจะไม่มีวันคิดคำนวณออกได้เด็ดขาด

เมื่อปู้โป้ยเอี๊ยกรอกสราลงไปหลายจอกแล้ว ถึงกับมีสีหน้าระรื่นแจ่มใส ยิ้มพลางกล่าว

"น้ำน้ำตาลย่อมน่าดื่มกว่าสุรามากนักกระมัง ?...ฮาฮา ฮาฮา มามาเชิญรับทานกับ"

คนชาญฉลาดหลายท่านนั้นกำลังรอคำพูดประโยคนี้อยู่นานแล้ว ไม่รอให้วาจามันขาดคำ ต่างคว้าตะเกียบขึ้นมาถือเตรียมพร้อมทันที

มิคาด ปู้โป้ยเอี๊ยพลันปั้นหน้าเคร่งเครียด กล่าวเสียงเกรี้ยวกราด

"กับนี้เป็นผู้ใดยกมา ! หรือคิดประทุษร้ายคน ?"

คนชาญฉลาดหลายท่านนั้นได้ยินคำพูดที่ไม่ถูกต้องนี้ หัวใจต้องวาบหวิวไปทันที

ในที่สุด มีคนผู้หนึ่งอดมิได้แล้ว ต้องแย้มยิ้มประจบพลางกล่าว

"อาหารนี้มีที่ใดไม่ถูกต้อง ?"

ปู้โป้ยเอี๊ยกล่าวด้วยสีหน้าขึงขัง

"ท่านทั้งหลายยังมิทราบ ไขมันเป็นอาหารทำอันตรายต่อร่างกายใหญ่หลวงยิ่ง คำโบราณว่าไว้ถูกต้อง 'ผักสดเต้าหู้บำรุงร่างกายเป็นปกติสุข' โดยเฉพาะพวกเราชนชาวบู๊ลิ้ม รับทานไขมันมากเกินไป แม้ไม่ท้องร่วงก็ยากที่จะมิอ้วนท้วนบวมฉุ คนเมื่ออ้วนท้วนบวมฉุ ท่วงท่าก็ยากยิ่งที่จะแคล่วคล่องว่องไว..."

หยุดเล็กน้อยแล้ว จึงกล่าวสืบต่อ

“เมื่อท่วงท่าไม่แคล่วคล่องว่องไว หากประมือต่อสู้กับผู้อื่น วิชาฝีมือก็ยากยิ่งจะไม่ถูกลดทอนอีกหลายส่วน ท่านทั้งหลายมาจากหนทางไกล หากแม้นเกิดเหตุเภทภัยเพราะมารับทานอาหารของเรา จะเรียกให้เราแบกหน้าว่ากล่าวกับผู้ใดได้ ?”

มันมิเพียงกล่าวอย่างเป็นจริงเป็นจัง ยกเหตุผลเอ่ยอ้างอย่างโอ่อ่าภาคภูมิเท่านั้น ยังคล้ายกล่าวด้วยจิตใจเปี่ยมมุทิตาการุณย์อีกด้วย คนทั้งปวงแม้ฟังจนร่ำไห้ไม่ได้ หัวร่อมิออก ขุ่นแค้นจนอกแทบระเบิด แต่กลับไม่มีวาจาโต้แย้ง !

ปู้โป้ยเอี๊ยจัดการยกชามโคมหฉลามน้ำแดงไปที่เบื้องหน้ามัน ถอนใจยาวกล่าวขึ้น

“แต่เราเฒ่ากระดูกกร่อน รับทานบ้างก็มิเป็นไร เพราะอย่างไรเราก็คล้ายไม้ใกล้ฝั่งแล้ว ยังกลัวไปไย ?”

แลเห็นมันดื่มสุราจอกหนึ่ง ตักหูฉลามช้อนหนึ่งกลืนกินเข้าไปแล้ว ยังทอดถอนใจพึมพำกับตัวเอง

“เราไม่เข้าอเวจี ผู้ใดเข้าอเวจี ? เพื่อคุณประโยชน์ของสหายมากหลาย เราแม้นับทนทุกข์ทรมานบ้างก็สมควรอยู่...ท่านทั้งหลายเชิญ เชิญดื่มน้ำน้ำตาล”

คนทั้งปวงเหลียวมองตากันอยู่ไปมา เบิ่งจ้องกันด้วยจิตใจคับแค้น แม้ปากมิกล้ากล่าวอะไร แต่ในใจต่างหวังอย่างยิ่ง ให้เจ้าปิศาจตระหนี่ตัวนี้ ท้องแตกตายทั้งเป็นเสียจึงสาสม

จวบจนบัดนี้ยู่ป้วยหยกจึงทราบ ปู้โป้ยเอี๊ยไฉนจึงถูกประณามเป็นคนรุ่มรวยจิตใจอำมหิต

ยู่ป้วยหยกก็เคยเห็นคนละโมบในทรัพย์สินมาไม่น้อย และก็ทราบ ผู้ละโมบทรัพย์สินต่างต้องใจแคบอย่างยิ่ง แต่เช่นดั่งปู้โป้ยเอี๊ยนี้...ยู่ป้วยหยกคิดไม่ออกมันมีกำเนิดได้อย่างไร และเติบใหญ่จนชราถึงปานนี้ได้อย่างไร ?

ขณะเวลานั้นเอง พลันมีคนผู้หนึ่งกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“สหายรักมีสุขร่วมเสพย์ มีทุกข์ร่วมรับ ท่านทนทุกข์ทรมานมากเกินไปแล้ว ให้เราร่วมรับมาบ้างเถิด”

นับเป็นคำพูดที่ทุกผู้คนต่างปรารถนาจะกล่าว แต่ไม่มีผู้ใดกล้ากล่าวออกไปจริง ๆ ยามนี้เมื่อได้ยินถึงกับมีคนบ่งบอกมา ต่างรู้สึกเบิกบานยิ่ง สบใจยิ่ง

แต่ทั้งปวงก็อดวิตกแทนคนผู้นั้นมิได้ มันถึงกับกล้ากล่าววาจาเยี่ยงนี้ใส่หน้าปู้โป้ยเอี๊ย ไยมิใช่เท่ากับตบแมลงวันบนหน้าผากเสือ ?!

สีหน้าปู้โป้ยเอี๊ยแปรเปลี่ยนไปจริงดั่งคาด ฟาดตะเกียบกับโต๊ะดังฉาดใหญ่

แค่นหัวร่อกล่าวไป

"ชั่วชีวิตของเรา ไม่เคยมีสหายรักเลยสักผู้เดียว สหายรักของเราต่างตายหมด ตายสิ้นไปนานแล้ว ท่านเป็นใคร ?"

ได้ยินคนผู้นั้นหัวร่อพลางกล่าว

"ผู้น้องดั้นด้นมาอวยพรแก่โป้ยกอโดยเฉพาะ โป้ยกอไฉนมิทันเห็นหน้าก็สาปแช่งให้ผู้น้องตายเสียก่อนแล้ว ?"

ตอนคนผู้นี้กล่าววาจาครั้งแรก คนทั้งปวงต่างรู้สึกอยู่ในละแวกใกล้เคียงนี่เอง แต่พาลกวาดตามองหาไม่พบ จวบจนเมื่อเอ่ยปากครั้งที่สอง คนทั้งปวงกลับรู้สึกมันอยู่ห่างไกลอย่างยิ่ง

แต่รอจนคำสุดท้ายเปล่งออกมา ที่หน้าประตูพลันมีเงาร่างคนผู้หนึ่งปรากฏขึ้น

คนผู้นี้สูงอย่างยิ่ง ผอมอย่างยิ่ง สวมเสื้อยาวที่ไม่เขียวไม่เทา แต่คล้ายเขียวคล้ายเทา เอวมีไหมสีเหลืองเข้มผูกรัดอยู่ สะพายกระบี่ลวดลายโบราณอีกเล่มหนึ่ง

ศีรษะมันสวมกุยเล้ยปีกกว้าง กว้างใหญ่จนคล้ายเป็นชามอ่างใบหนึ่ง ปิดบังใบหน้าจนหมดสิ้น ผู้อื่นไม่อาจเห็นใบหน้ามัน แต่มันกลับสามารถเห็นผู้อื่นได้

ปู้โป้ยเอี๊ยคล้ายดั่งจำมันออกแล้ว กระทั่งปู้โป้ยไหนไน่ก็มีสีหน้าแปรเปลี่ยนกว่าเดิมเล็กน้อย โชคดีที่หน้านางพอกแป้งไว้หนายิ่ง นับเป็นการช่วยเหลือนางอย่างดียิ่ง มาตรว่าสีหน้านางเปลี่ยนแปรไปจริง ผู้อื่นก็ไม่มีทางสังเกตออกได้

มือกระบี่เสื้อยาวสีเขียว เดินส่ายโงนเงนเข้ามา หัวร่อพลางกล่าวว่า

"สหายเก่ามาจากหนทางไกล โป้ยกอจะมิกำนัลที่นั่งให้สักตัวหรือไร ?"

ปู้โป้ยเอี๊ยหน้าแปรเปลี่ยนจนคล้ายพื้นรองเท้าไปแล้ว ส่งเสียงสั้น ๆ

"นั่งนั่งนั่ง"

มันย้ำคำนั่งมิทราบกี่ครั้งกันแน่ แต่กลับมิได้ขยับกายเคลื่อนไหวเลย

มือกระบี่เสื้อเขียวกล่าวอีกครา

"อ้อ เราเข้าใจแล้ว ประเพณีของโป้ยกอ (พี่คนที่แปด) จะคิดได้ที่นั่ง ต้องส่งของขวัญก่อน คนที่ไม่ส่งของขวัญมิเพียงไม่มีที่นั่งเท่านั้น กระทั่งก้นก็ยังต้องถูกฟาดจนออกดอก (เป็นแผล) แน่นอน"

มันลูบคลำตามร่างพลางกล่าวสืบต่อไป

"แต่ผู้น้องกลับพาลลืมนำของขวัญมาเสียได้ จะทำอย่างไรกัน...อ้อ ถูกแล้ว ปราชญ์โบราณมีว่า 'น้ำใจบัณฑิตกระดาษครึ่งแผ่น' ของขวัญเบาน้ำใจหนัก ใช่หรือไม่ ?"

ลูบคลำอยู่เป็นครึ่งวัน ถึงกับล้วงกระดาษที่ทั้งยับทั้งสกปรกออกมาครึ่งแผ่น

จริง ๆ และมิทราบเป็นกระดาษที่มีไว้ใช้ประโยชน์ใดอีกด้วย มันถึงกับยื่นกระดาษครึ่งแผ่นนั้นไปที่เบื้องหน้าปู้โป้ยเอี๊ยแล้ว ยังกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"มิทราบของขวัญชิ้นนี้เพียงพอหรือไม่ ?"

ตอนนี้ กระทั่งสีหน้าของฮื้อซ้วนยังแปรเปลี่ยนไปแล้ว มีคนส่งกัลปังหาน่ำไฮ้มายังต้องกระอักโลหิตตาย คนผู้นี้เพียงส่งกระดาษครึ่งแผ่น และเป็นกระดาษสกปรกยับยู่ยี่อีกด้วย ปู้โป้ยเอี๊ยไม่ฟาดศีรษะมันแหลกเละก็ประหลาดยิ่งแล้ว

มิคาด เรื่องประหลาดอุบัติขึ้นมาจริง ๆ

ปู้โป้ยเอี๊ยถึงกับผงกศีรษะกล่าว

"พอแล้ว พอแล้ว พอแล้ว..."

มือกระบี่เสื้อยาวสีเขียวกล่าวต่อไป

"ในเมื่อโป้ยกอบอกว่าพอ อย่างนั้น ก็ควรให้ผู้น้องนั่งลงรับทุกข์ทรมานบ้างแล้ว"

กล่าวไปกล่าวไป พลันยื่นมือคว้าคอคนผู้หนึ่งหิ้วขึ้นจากเก้าอี้

คนผู้นี้มีฉายาปั้วก้วยชัว (เขาครึ่งลูก) คำนวณตามฉายา ต้องทราบว่ามันเป็นคนรูปลักษณะใดแล้ว ตอนนี้ถูกมือกระบี่เสื้อเขียวเพียงยื่นมือคว้า ถึงกับคล้ายเหยี่ยวโฉบลูกไก่ หิ้วขึ้นมาได้อย่างง่ายดาย พละกำลังทั้งมวลของมันมิทราบปลาสนาการไปได้อย่างไร และมิทราบถูกหิ้วไปถึงปากประตูได้อย่างไรด้วย !

เหลียวมองมือกระบี่ชุดเขียวอีกครั้ง ได้นั่งลงที่ของมันอย่างเรียบร้อยแล้ว ชั่วพริบตา จัดการตักหูฉลามที่เหลือค่อนชามโคมกลืนกินไปจนหมดสิ้น และยังคว้าป้านสุราขึ้นมา ดูดที่จะงอยปากอย่างกระหาย จนแห้งไปทั้งป้านอย่างรวดเร็ว

ปู้โป้ยเอี๊ยถึงกับมีแต่เบิ่งตากลมกว้าง ไม่อาจเคลื่อนไหวร่างกายได้ !

มือกระบี่เสื้อเขียวแลบลิ้นเลียริมฝีปากแล้วระบายลมจากปากยาว ๆ กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ทุกข์ที่ประเสริฐเยี่ยงนี้ ผู้น้องกลับมิได้รับมาเป็นเวลานานแล้วจริง ๆ โป้ยกอยังมีทุกข์ทรมานใด มิสู้พาลหยิบยกมาให้พร้อมกัน เพื่อผู้น้องจะได้ทนเสียในคราเดียวเลย"

ใบหน้าปู้โป้ยเอี๊ยบัดเดี๋ยวเขียวบัดเดี๋ยวขาว พลันตบโต๊ะฉาดหนึ่ง ร้องเสียงดังก้องกังวาน

"เสียทีที่พวกท่านยังนับเป็นบุคคลมีหน้ามีตาในวงพวกนักเลง พบชั้งตั๋วเอี๊ยเข้ามาแล้ว ถึงกับยังกล้านั่งอย่างยโสโอหัง ไม่คารวะทักทายเลยแม้สักคำ !"

ผู้มีฝีมือทั้งหลายความจริงเข้าใจว่า เป้าที่มันมีโทสะใส่ต้องเป็นมือกระบี่เสื้อเขียวผู้นี้ ไหนเลยจะคาด มันถึงกับถือผู้อื่นเป็นท่อระบายโทสะของมัน มีแต่ยู่ป้วยหยกเท่านั้นที่ลอบหัวร่อในใจ ทราบแล้วว่าปิศาจใจแคบตัวนี้กำลังวางแผน 'ล่อเสือจากถ้ำ' และเมื่อมันระเบิดโทสะเยี่ยงนี้ สุราอาหารก็ไม่ต้องยกออกมา นับว่าทุ่นไปได้อีกมากหลายจริง ๆ

นัยน์ตาของฮื้อช้วนจับนิ่งอยู่บนกระบี่ที่เอวของมือกระบี่ชุดเขียวแต่แรกแล้ว ตอนนี้พลันผุดลุกขึ้นคารวะอย่างนอบน้อมพลางกล่าว

"ในเมื่อผู้อาวุโสแซ่ชั้งมิทราบมีความสัมพันธ์ใดกับชิ่งเล้งเกี๋ยมแขะ (มือกระบี่มังกรเทพยดา) ชั้งตั๋วเฮีย ที่กระบี่เดียวสยบฟ้าดิน เกียรติภูมิกระเดื่องเลื่องทั่วพิภพจบแดน"

มือกระบี่ชุดเขียวยังมิตอบ แต่ถอดกุยเล้ยจากศีรษะอย่างเชื่องช้า เผยเห็นใบหน้าผอมซูบซีดขาวของมัน ใบหน้านี้หากมองแต่ไกลยังจะมีความคมคายน่าดูยิ่ง แต่เมื่อมองใกล้แผลเป็นบนใบหน้าอย่างน้อยต้องมีสิบกว่าสาย ตัดกับผิวที่ซีดขาวไร้สีเลือด ประกายตาที่คมวาวราวสายฟ้าของมัน ทำให้ใบหน้านี้น่าสะพรึงกลัวอย่างบอกมิถูกทีเดียว

ฮื้อช้วนพอเห็นใบหน้านี้ ต้องถอยหลังไปสามก้าวทันที

ผู้มีฝีมือทั้งมวลถึงกับมีสีหน้าแตกตื่นตกใจ ผุดลุกขึ้นจนหมดสิ้นทันที

ฮื้อช้วนน้อมกายคารวะกล่าว

"เป็นผู้อาวุโสจริง ๆ ?"

มือกระบี่ชุดเขียวยิ้มพลางกล่าว

"มิกล้า ข้าพเจ้าคือชั้งเล้งจื้อจริง ๆ"

ยามมันหัวร่อ แผลเป็นจากคมดาบที่มีเกลื่อนใบหน้าคล้ายดั่งสั่นระริกดุจดังงูเลื้อย ยิ่งเพิ่มความลี้ลับน่าสะพรึงกลัวอีกหลายส่วน จนผู้คนไม่กล้าเขม้นมอง

ยู่ป้วยหยกมิเพียงได้ทราบอยู่นานแล้ว หนึ่งในสิบสุดยอดฝีมือผู้นี้ มีร่องรอยลี้ลับเลอะเลือน ลงมืออำมหิตดุร้ายที่สุดเท่านั้น ยังเคยได้รับทราบพลังฝีมือชั้งจี้ฮุนที่เป็นศิษย์ของมันอีกด้วย ตอนนี้จึงต้องจับตามองมากกว่าผู้อื่นทุกคน

ชั้งเล้งจื้อกวาดตาที่คล้ายประกายไฟเขม้นมองหน้ายู่ป้วยหยกแน่วนิ่ง กล่าวช้า ๆ ด้วยสีหน้าครึ่งยิ้มครึ่งบึ้ง

"สหายเยาว์วัยท่านนี้แซ่ไร ?"

ฮื้อช้วนรีบชิงกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“มันมีนามฮื้อยี่ เป็นผู้ติดตามประจำตัวของข้าพเจ้า”

ชั้งเล้งจื้อร้องอ้อยาว ๆ กล่าวเสียงเย็นชา

“ผู้ติดตามของท่านกลับมีบุคลิกเหนือธรรมดา คิดไม่ถึง ในสำนักตระกูลฮื้อจะมีบุคคลเยี่ยงนี้อยู่”

มันเหลือบมองยู่ป้วยหยกอีกสองสามครั้ง จึงเบือนสายตามาจ้องหน้าฮื้อซ้วนพลางกล่าว

“ฟังว่า แปดสะคราญบู๊ลิ้ม (บู๊ลิ้มโป้ยมุ้ย) ต่างตกอยู่ในมือท่าน มิทราบเป็นความจริงหรือเท็จ ?”

ฮื้อซ้วนห้อยมือก้มศีรษะ ชำเลืองไปที่ปู้โป้ยเอี๊ยแว่บหนึ่งแล้วตะกุกตะกักขึ้น

“เรื่องนี้...เฮอะ...เฮอะ...”

ชั้งเล้งจื้อปรบมือหัวร่อพลางกล่าว

“เราเข้าใจแล้ว มิน่าเล่า ปู้โป้ยกอจึงเชิญท่านขึ้นนั่งที่สูง ที่แท้ท่านได้มอบแปดสะคราญบู๊ลิ้มเป็นของขวัญแก่ปู้โป้ยกอนี่เอง”

ในใจคนทั้งหลาย เริ่มขบคิดด้วยความประหลาดสงสัย

พิกลแท้ หรือมนุษย์ก้อนหินเหล่านั้นเรียกว่าแปดสะคราญบู๊ลิ้ม ?

ได้ยินชั้งเล้งจื้อกล่าวอย่างยิ้มแย้มสืบไป

“โป้ยเอี๊ย ผู้น้องดื่มสุรากินอาหารของท่าน โป้ยเอี๊ยย่อมอดเจ็บปวดมิได้ บัดนี้ผู้น้องเพียงวิงวอนขอยืมแปดสะคราญบู๊ลิ้มดูเป็นขวัญตา โป้ยเอี๊ยย่อมควรไม่ถึงกับเจ็บปวดอีกกระมัง ?”

ปู้โป้ยเอี๊ยหน้าเครียดเย็นชา มิว่ากระไรทั้งสิ้น

ชั้งเล้งจื้อก็ปั้นหน้าเครียดลง กล่าวเสียงกระด้าง

“ผู้น้องเพียงแต่คิดจะขอดูเท่านั้น ไม่ถึงกับดูจนเนื้อพวกนางหลุดหายไปสักชิ้นหนึ่งดอก”

ใบหน้าปู้โป้ยเอี๊ยบัดเดี๋ยวเขียวคล้ำบัดเดี๋ยวขาวซีด พลันตบโต๊ะฉาดใหญ่ร้องเสียงดัง ๆ

“ชั้งเล้งจื้อ หรือท่านเข้าใจเรากลัวท่านจริง แป๊ะโป่วซิ่งคุ้งไม่น่าจะพ่ายแพ้อยู่ในสิบแปดกระบวนท่ามังกรทะยาน (อิ้วเล้งจับโป้ยเส็ก) ของท่าน”

ชั้งเล้งจื้อกล่าวเสียงราบเรียบ

“แต่มิแน่จะได้ชัย ใช่หรือไม่ ?”

ปู้โป้ยเอี๊ยแค่นเสียงดังเฮอะโดยไม่โต้เถียง

ชั้งเล้งจื้อผงกศีรษะกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ผู้น้องทราบอยู่นานแล้ว การต่อสู้ที่ไม่มั่นใจโป้ยกอต้องไม่ยอมลงมือเด็ดขาด ดังนั้นยังคงมิสู้อนุญาตให้ผู้น้องดู ผู้น้องประกันจะไม่และเล็มต้องการเด็ดขาด"

ปู้โป้ยเอี๊ยขบกรามแนบแน่น ปู้โป้ยไหนไน่กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"คำพูดของชั้งเล้งจื้อ มีสัจจะมิเคยกลับกลอกมาแต่ไหนแต่ไร ท่านก็ให้ชั้งตั๋วกอดูสักครู่จะเป็นไรไป อย่าว่าแต่อาคันตุกะทั้งหลายก็ต่างปรารถนาจะได้เห็นความพิเศษพิสดารของแปดสะคราญบู๊ลิ้มเป็นขวัญตาอยู่นานแล้ว"

วาจานี้พอกล่าวไป คนทั้งปวงยิ่งนิยมชมชื่นปู้โป้ยไหนไน่ รู้สึกนางเยาว์ลงกว่าเดิมอีกหลายขวบปีด้วย

ปู้โป้ยเอี๊ยนิ่งอึ้งอยู่เนิ่นนาน ในที่สุดโบกมือกล่าวว่า

"ก็ได้ ไปยกชามอ่างแก้วผลึกเรามา ใส่น้ำสะอาดให้เต็ม"

จะดูแปดสะคราญบู๊ลิ้ม ใช้น้ำสะอาดด้วยจุดประสงค์ใด ?

ในใจคนทั้งปวงต่างครุ่นคิดด้วยความสงสัย แต่ยังคงต้องสะกดกลั้นรอคอยโดยไม่กล้าส่งเสียงกระไรทั้งสิ้น

ชามอ่างแก้วผลึกย่อมใสกระจ่าง มีขนาดยาวประมาณสองเชียะ เป็นประกายแวววับใต้โคมไฟ สะท้อนจนน้ำสะอาดในชามอ่างก็กลายเป็นสีสันสดสวยน่าชมยิ่ง

ผู้ที่มีคุณสมบัติอยู่ในห้องนี้ต่างล้วนรอบรู้กว้างขวางกระจ่าง พอเห็นชามอ่างแก้วผลึก ทราบทันทีว่าเป็นของโบราณอันมีคุณค่าลิบลิ่วยากจะเสาะหา แต่ผู้ใดก็มิทราบปู้โป้ยเอี๊ยต้องการชามอ่างแก้วผลึกมาด้วยประโยชน์ใด ?

แลเห็นปู้โป้ยเอี๊ยประคองชามอ่างแก้วผลึกตั้งไว้กลางโต๊ะอาหาร กล่าวช้า ๆ

"ในสามสิบปีที่ผ่าน บู๊ลิ้มมีอัจฉริยะก่อเกิดขึ้นมากหลาย วีรบุรุษขึ้นชื่อลือกระเดื่องก็มิทราบมีมากน้อยเพียงใด แต่บุคคลที่แผ่นดินยอมรับว่าสะคราญเลิศล้ำในต่ำใต้ตลอดสามสิบปีมา มีอยู่เพียงแปดนางเท่านั้น ศักดิ์ฐานะและวัยของพวกนางแม้ผิดแปลกกัน แต่จวบจนบัดนี้ ยังคงมีเสน่ห์โน้มน้าวจิตใจผู้คนให้ลุ่มหลงได้ดั่งเดิม"

มันประคองหีบเหล็กใบนั้นขึ้นแล้วกล่าวสืบต่อ

"ที่ฮื้อเต้าจู๊ส่งมา คือรูปสลักของแปดโฉมสะคราญนั่นเอง"

ฟังถึงตอนนี้ คนทั้งปวงจึงอดรู้สึกผิดหวังมิได้

ตามความเป็นจริง ต่อให้เป็นรูปสลักของโฉมสะคราญอันดับหนึ่งในแผ่นดิน

ก็ไม่กระตุ้นอารมณ์พวกพ้องเหล่านี้ให้กระตือรือร้นสนใจได้ รูปสลักย่อมเป็นรูปสลัก มิว่าผู้ใดก็คิดไม่ถึง รูปสลักที่เป็นก้อนหินจะมีใดน่าดูกัน ?

ปู้โป้ยเอี๊ยกล่าวสืบต่อไป

"รูปสลักนี้แม้เป็นรูปสลัก แต่ผิดกับรูปสลักอื่น ๆ มากนัก รูปสลักอื่น ๆ เป็นของตาย แต่รูปสลักนี้กลับมีชีวิต !"

รูปสลักถึงกับมีชีวิตได้ ?

ตอนนั้น ปู้โป้ยเอี๊ยล้วงรูปสลักขึ้นตัวหนึ่ง วางไปบนโต๊ะแล้วกล่าว

"ท่านทั้งหลายรู้จักนางเป็นใครหรือไม่ ?"

แลเห็นรูปนี้สลักขึ้นจากฝีมือละเอียดประณีตจนคล้ายมีชีวิตจริง ๆ กระทั่งขนคิ้วขนตายังชัดเจนจนพอนับได้ ใบหน้ายิ่งสลักจนผุดผาดสะคราญปานภาพวาดเลิศล้ำในต่ำใต้ดุจเทพธิดาจุติมา อาภรณ์สวมใส่กลับเป็นเครื่องแบบของดรุณีชาวมองโกลนอกกำแพงใหญ่ โฉมสะคราญต่างเผ่าพันธุ์ดูแล้วรู้สึกเป็นความงามอีกประเภทหนึ่ง

ชั้งเล้งจื้อกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"โกวเนี้ยท่านนี้คงเป็นอั้งโบวตัว (โบตั๋นแดง) ที่ผู้คนทั้งปวงตั้งฉายาเป็นไซเจี่ยคี้ฮวย (บุปผาพิสดารนอกกำแพงใหญ่) ?"

ปู้โป้ยเอี๊ยกล่าวเสียงเย็นชา

"ใช่ ! ยังคงนับว่าท่านมีความรอบรู้กว้างขวาง"

ชั้งเล้งจื้อกล่าวอย่างยิ้มแย้มสืบไป

"อั้วโบวตัวท่านนี้ เป็นนางสนมสุดที่รักของอั้งฮุ้นลามะ ยอดฝีมืออันดับหนึ่งของบิจง ไม่เพียงมีโฉมสะคราญเลิศล้ำในต่ำใต้เท่านั้น ยังมีเสน่ห์ตามธรรมชาติอีกด้วย มิทราบมีผู้คนมากน้อยเท่าใดที่ลุ่มหลงนางจนงมงาย เพียงขอได้ใกล้ชิดกับนางสักครั้ง แม้ตายก็ไม่เสียดายชีวิต แต่เสียดายที่อั้งฮุ้นลามะนับเป็นน้ำส้มไหใหญ่ (ขี้หึง) กระทั่งมองก็ยังห้ามมิให้ผู้อื่นมองนางแม้สักแว่บเดียว"

ใบหน้าปู้โป้ยเอี๊ยปรากฏรอยยิ้มอันภาคภูมิขึ้นเล็กน้อย กล่าวสวนคำ

"แต่พวกเราตอนนี้กลับมีโอกาสเห็นถนัดชัดเจนเห็นจนกระจ่างแจ่มใส !"

ปากมันว่ากล่าววาจา มือหย่อนรูปสลักลงไปในชามอ่างแก้วผลึกเบา ๆ

รูปสลักพอลงน้ำ ถึงกับคล้ายกลายเป็นมีชีวิตมาได้ทันทีก็ปาน !

ที่พิสดารที่สุดคือ เสื้อผ้าบนร่างของนางหลุดร่วงไปทีละชิ้นทีละชิ้น...

จวบจนภายหลัง จึงเหลือแต่ร่างอ้อนแอ้นที่เปลือยเปล่า กระเพื่อมอยู่ในน้ำใส

ท่ามกลางแสงโคมไฟ แลเห็นนางกรีดกรายร่ายรำอย่างสวยงาม

ปู้โป้ยเอี๊ยอดมิได้ต้องปรบมือหัวร่อเสียงก้องแล้วร้องขึ้น

“อั้งฮุ้นลามะถือนางเป็นเนื้อสงวนห้ามแตะต้อง มิว่าผู้ใดเพียงเหลือบแลนางแว่บหนึ่ง มันก็ต้องเสี่ยงชีวิตกับคนผู้นั้นทันที แต่พวกเราตอนนี้กลับหยอกล้อกับนางได้ เห็นนางเปลื้องผ้าร่ายรำได้...”

ในหมู่ผู้คนทั้งหลาย มีบ้างเหม่อมองจนตาเหลือกค้างปากอ้ากว้าง กระทั่งน้ำลายยังไหลออกมายืดยาว มีเพียงคนสองคนเท่านั้นที่มีความสงบเยือกเย็นกว่า จึงได้รู้สึกว่า จิตใจปู้โป้ยเอี๊ยจะต้องวิปริตผิดธรรมดาอยู่บ้าง...แต่ความวิปริตนี้น่ากลัวเป็นปมด้อยของบุรุษเพศส่วนมากอีกด้วย

“อุปาทานดับกระหาย แม้รู้ว่าเป็นของปลอมชัด ๆ แต่ยังคงประเสริฐกว่าไม่มีโดยสิ้นเชิงมากนัก อย่าว่าแต่ขโมยได้ยังมิสู้ขโมยไม่ได้!”

ชั้งเล้งจื้อหัวร่อพลางกล่าว

“ร่ายรำเพียงลำพัง มิสู้ให้สองคนร่ายระบำรำฟ้อน โป้ยกอท่านไยไม่หาเพื่อนแก่นางสักผู้หนึ่ง”

ปู้โป้ยเอี๊ยสนับสนุนขึ้นทันที

“นี่กลับเป็นความคิดที่ประเสริฐ”

สายตากวาดมองไปในกล่องเหล็กแล้วกล่าวสืบต่อ

“อั้วโบวตัวมีวัยสูงไม่น้อยแล้ว เราหาคนมีวัยเยาว์มาเป็นคู่รำกับนาง”

มันหิ้วรูปสลักออกจากกล่องเหล็กมาอีกตัวหนึ่ง หย่อนลงในน้ำพลางกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“ท่านทั้งหลายทราบหรือไม่? โฉมสะคราญอันดับหนึ่งของดินแดนกังหนำคือผู้ใด? ที่เราตอนนี้หย่อนโฉมสะคราญอันดับหนึ่งของกังหนำลงไป เป็นคู่รำกับโฉมสะคราญอันดับหนึ่งนอกกำแพงใหญ่ นอกจากอยู่ในที่นี้ของเรา ต่อให้ทั้งชาตินี้ของพวกท่าน ก็อย่าหมายมีบุญวาสนาได้ขวัญตาเยี่ยงนี้เลย”

คำพูดของมันมิทันจบความ สีหน้ายู่ป้วยหยกพลันแปรเปลี่ยนไปแล้ว

รูปสลักที่ถูกหย่อนลงไปในชามอ่างแก้วผลึกตอนนี้ มิใช่ลิ้มไต้อู้เป็นผู้ใด?

แลเห็นลิ้มไต้อู้เริ่มร่ายรำอยู่ในน้ำใส ปากแก้มคิ้วดางคล้ายดั่งจะแย้มยิ้ม ประกายตาหยาดเยิ้มกลอกไปมา และก็คล้ายกำลังบ่งบอกความคับแค้นของนางแก่ยู่ป้วยหยกอยู่

ยู่ป้วยหยกไหนเลยจะทนทานได้ พลันโถมเข้าไปเตะโต๊ะพลิกกระเด็นทันที!

คนทั้งปวงทั้งแตกตื่นทั้งขุ่นเคือง กระโดดหลบหลีกเป็นพัลวัน เข้าใจว่าเจ้า

เด็กน้อยต้องวิกลจริตเป็นแน่แท้ จึงได้แส่หาที่ตายเยี่ยงนี้ ฮื้อซ้วนยิ่งตระหนกจนหน้าเผือดขาวทันที

กระทั่งปู้โป้ยเอี๊ยยังต้องตระหนกจนสะดุ้งเฮือกใหญ่ มันนึกไม่ถึงจริง ๆ เจ้าเด็กน้อยจะกล้ามาอาละวาดต่อหน้ามัน มีแต่ชั้งเล้งจื้อเท่านั้นที่จับตามองยู่ป้วยหยกด้วยสีหน้าครึ่งยิ้มครึ่งบึ้ง คล้ายดั่งสังเกตความเป็นมาของยู่ป้วยหยกออกแล้วก็ปาน

ปู้โป้ยเอี๊ยงุนงงชั่ววูบ ไม่ขุ่นเคืองกลับหัวร่อผงกศีรษะกล่าว

"ประเสริฐ ประเสริฐมาก ในเมื่อเจ้าไม่ต้องการมีชีวิต เราไหนเลยไม่ส่งเสริมเจ้าให้สมใจได้"

มันผลักโต๊ะที่ล้มให้ห่างออกไป ปัดหยาดน้ำที่ติดตามเสื้อผ้าแล้วย่างเข้าหายู่ป้วยหยกอย่างเชื่องช้า

คนทั้งปวงนึกถึงอานุภาพแป๊ะโปวชิ่งคุ้งของมัน มันตอนนี้ที่อยู่ในระหว่างโทสะเดือดดาลถึงขีดสุด พอลงมือ ความหนักหน่วงรุนแรงมิทราบจะน่าสะพรึงกลัวปานใด จึงต่างพากันถอยห่างจนสุดไกล คล้ายดั่งกลัว พอเกี่ยวข้องกับยู่ป้วยหยกสักน้อยนิด ก็ต้องถูกเคราะห์ลามเลียใส่ก็ปาน

ฮื้อซ้วนกลับยังพอมีคุณธรรมอยู่บ้าง คล้ายดั่งคิดจะขวางให้ยู่ป้วยหยก แต่ก็รู้สึกมิใคร่กล้า ในขณะยังลังเลก็ถูกชั้งเล้งจื้อคว้าแขนไว้ก่อน

ในหมู่ผู้คนจำนวนมากหลาย ผู้หนักแน่นเยือกเย็นที่สุด กลับเป็นยู่ป้วยหยก

มาตรว่าความขุ่นเคืองของยู่ป้วยหยกยังไม่คลายไปสิ้น แต่ผู้อื่นก็สังเกตไม่ออก ปู้โป้ยเอี๊ยย่างสามขุมเข้าหา ยู่ป้วยหยกทั้งมิได้ดาหน้ารับ และมิได้ถอยหลังหนี เพียงส่งเสียงราบเรียบกล่าว

"ท่านมิใช่คู่มือข้าพเจ้า ยังคงเชิญฮูหยินของท่านลงมือเองเถิด"

วาจาประโยคนี้พอกล่าว คนทั้งปวงต้องรู้สึกประหลาดสงสัยขึ้นอีกครา แป๊ะโปวชิ่งคุ้งของปู้โป้ยเอี๊ยเป็นที่เลื่องลือจนรู้ทั่วทั้งแผ่นดิน แต่กลับไม่เคยได้ยินปู้โป้ยไหนไน่ก็มียอดฝีมืออันน่าแตกตื่นตกใจอยู่

แต่สีหน้าของปู้โป้ยเอี๊ยกลับแปรเปลี่ยนไปทันที คล้ายดั่งพลันถูกเตะถนัดถนี่ไปฉาดหนึ่ง ร้องโพล่งขึ้น

"เป็นความหมายกระไรของเจ้า ?"

ยู่ป้วยหยกกล่าวเสียงเย็นชา

"ท่านยังไม่เข้าใจความหมายของข้าพเจ้า ? ต้องการให้ข้าพเจ้าบอกไป ?"

ปู้โป้ยเอี๊ยที่เมื่อครู่ยโสโอหังจนคล้ายเหยียบโลกไว้ใต้ฝ่าเท้า ตอนนี้ถึงกับ

พลันแปรเปลี่ยนเป็นตะลึงลานดุจรูปสลักจากตอไม้ไปแล้ว !

เหลียวมองปู้โป้ยไหนไน่ผู้นั้นอีกครั้ง มาตรแม้นสีหน้าไม่แปรเปลี่ยนอย่างไร แต่แป้งที่พอกไว้กลับร่วงพรั่งพรูลงมา คล้ายดั่งปูนที่ฉาบผนังกำลังร่วงหล่นอยู่ก็ปาน

ยู่ป้วยหยกหัวร่อเบา ๆ เก็บรูปสลักขึ้นจากพื้นตัวหนึ่งแล้วส่งเสียงอ้อยอิ่ง

"ความจริงพวกท่านมิใช่ต้องการได้ของนี้จริงจังนัก ความพอใจของพวกท่านทั้งสองก็มิใช่อยู่ที่สตรี เพียงแต่เมื่อผู้อื่นสงมาให้ พวกท่านก็มิอาจไม่ต้องการเท่านั้นใช่หรือไม่ ?"

ปู้โป้ยเอ๊ียหน้าเผือดขาวราวซากศพ ถอยหลังไปทีละก้าวกล่าวเสียงแหบแห้งขึ้น

"เจ้า...เจ้าทราบได้อย่างไร ?"

ยู่ป้วยหยกมิทันกล่าวกระไร ปู้โป้ยไหนไน่พลันสะอึกมาสามก้าว ต่อยฉาดเข้าใส่หมัดหนึ่ง หมัดของนางแม้ยังไม่ถึงเป้า แต่มีพลังหมัดอันหนักหน่วงมหาศาลทะลักเข้าใส่ทรวงอกยู่ป้วยหยกก่อนแล้ว

ผู้ใดก็นึกไม่ถึง ปู้โป้ยไหนไน่ที่สุภาพนอบน้อมนุ่มนวลเปี่ยมมารยาท พอลงมือถึงกับมีอานุภาพน่าสยองขวัญปานนี้ !

แลเห็นยู่ป้วยหยกหมุนคว้างอย่างว่องไวราวลูกข่างใหญ่หลายครั้งครา จึงสลายพลังหมัดอันหนักหน่วงนี้ไปได้อย่างหวุดหวิด แต่ปู้โป้ยไหนไน่พอได้เปรียบเป็นฝ่ายจู่โจม กระบวนท่าหลัง ๆ ของนางตามติดไปในบัดดล

ยู่ป้วยหยกไม่มีแม้แต่โอกาสหอบหายใจสักครั้ง จึงจำต้องถอยหลังตลอดเวลาป้องกันตัวเองก่อนค่อยว่ากล่าว

ขณะเวลานั้นเอง พลันมีประกายกระบี่วูบเข้ามาดุจดั่งสายฟ้าแลบ

มีเสียงปู้โป้ยไหนไน่ร้องด้วยความแตกตื่นขึ้นอีกครั้ง ตีลังกาถอยปราดกลับไปสี่วา คนที่สายตาคมกล้าต่างดูออกว่าอกเสื้อของนางถูกกระบี่กรีดขาด เผยเห็นทรวงอกถนัดชัดเจน

บนทรวงอกที่รายเรียบ ยังมีขนสีดำมะเมื่อมอยู่ปุกปุยอีกด้วย !!

ชั่งเล้งจื้อขวางกระบี่ไว้ที่หว่างอก แหงนหน้าหัวร่อเสียงก้องพลางกล่าว

"เราพูดไม่ผิดพลาดจริง ๆ ปู้โป้ยไหนไน่ถึงกับเป็นบุรุษดั่งคาด..."

จวบจนตอนนี้หมู่ผู้มีฝีมือจึงตะลึงลานไปแล้วจริง ๆ

แลเห็นร่างปู้โป้ยเอ๊ียคล้ายดั่งขดเป็นก้อนกลมไปแล้ว ส่วนปู้โป้ยไหนไน่ยังพยายามดึงอกเสื้อปิดทรวงอกนางอย่างไม่คิดชีวิต ทีท่าทุลักทุเลนี้ทั้งน่าขบขันทั้งน่าสมเพช

ความจริง ทั้งสองคนมีพลังฝีมือสิบส่วน ตอนนี้ยังมีพลังฝีมือเหลืออยู่สิบส่วนดั่งเดิม ความจริงยังพอลงมือต่อสู้กับชั้งเล้งจื้อได้ แต่ทว่า หลังจากเรื่องน่าอับอายที่ทั้งสองลอบกระทำถูกเปิดเผยออกมา ในใจย่อมอดเกิดความหวาดหวั่นลนลานมิได้

อย่าว่าแต่ความลับนี้ทั้งสองปิดบังมาหลายสิบปีแล้ว ผู้ที่รู้ความลับของทั้งสองความจริงมีอยู่คนเดียวเท่านั้น และคนนั้นก็ได้ตายไปนานปีแล้วด้วย ผู้ที่ล่วงรู้ความลับนี้ เมื่อยิ่งคิดไม่ออก ก็ยิ่งรู้สึกน่าหวาดกลัว

เมื่อมันเกิดความกลัวขึ้นเอง ผู้อื่นย่อมไม่เกรงกลัวพวกมันอีกแล้ว มีบ้างบางคนถึงกับอดมิได้ต้องส่งเสียงหัวร่อออกมา ชั้งเล้งจื้อหัวร่อดังก้องพลางกล่าว

"มิน่าเล่า ในตึกท่านจึงเลี้ยงพวกปิศาจที่ไม่เป็นหญิงไม่เป็นชายอยู่ฝูงใหญ่ที่แท้พวกท่านเองก็เป็นปิศาจบุรุษถึงกับมีอารมณ์แต่งบุรุษมาเป็นภรรยา นี่กลับนับเป็นข่าวพิสดารในแผ่นดิน ที่มิเคยได้เห็นได้ยินมาก่อนเลย"

พลันมีคนผู้หนึ่งกล่าวสวนคำขึ้น

"มันชมชอบได้บุรุษมาเป็นภรรยา นั่นเป็นเรื่องส่วนตัวของมัน แม้นับว่ามันพอใจไปได้วานรมาเป็นภรรยาก็แล้วแต่ความพอใจของมัน เพียงแต่มันไม่สู่ขอท่านมาเป็นภรรยาก็แล้วกันไป ท่านถือดีอย่างไรมาเกี่ยวข้องกับเรื่องไร้สาระของมัน ?"

ในเสียงกล่าว มีอีกผู้หนึ่งเดินส่ายอาด ๆ เข้ามา

เสียงกล่าวของคนผู้นี้อ่อนล้าไร้เรี่ยวแรง คล้ายดั่งมิได้รับทานอาหารมาหลายวันแล้วก็ปาน แต่ท่วงท่าเดินทางของมันกลับภาคภูมิอย่างยิ่ง เสียดายที่ใบหน้าแห้งกรังผิวหนังหย่อนยานจนห้อยย้อยลงมา คล้ายดั่งเป็นลูกหนังที่ถูกปล่อยลมออกหมดสิ้นแล้ว เสื้อผ้าที่สวมใส่แม้เป็นแพรพรรณเนื้อดีเยี่ยม แต่หลวมกว้างจนพอจะบรรจุคนเช่นมันเข้าไปอีกสามคน หากว่าเสื้อผ้าชุดนี้มิใช่ขโมยมา น่ากลัวไม่มีผู้ใดยอมเชื่อถือแน่

ผู้ที่กล้าประฝีปากโต้แย้งกับชิ่งเล้งเกี้ยมแขะ ในโลกนี้มีอยู่ไม่มากเลยจริง ๆ คนทั้งปวงเข้าใจว่า ผู้มาจะต้องเป็นยอดคนอันสูงส่งไม่อาจตอแยเยี่ยงไร จึงต่างหวาดหวั่นขวัญเสียไปทุกคน

มิคาด ผู้ที่เข้ามากลับเป็นตัวประหลาดที่สวะจนขัดนัยน์ตาเยี่ยงนี้ ดูไปแล้วมิว่าผู้ใดก็สามารถตบมันปลิวกระเด็นลงไปในคูน้ำคร่ำได้อย่างง่ายดาย

ชั้งเล้งจื้อทั้งขุ่นเคืองทั้งขบขัน แต่กลับไม่อาจบันดาลโทสะได้ แย้มยิ้มพลางกล่าว

"ดูท่าท่านก็คิดจะได้บุรุษไปเป็นภรรยาสักคน เนื่องจากบุคลิกดั่งท่านนี้ ในโลกน่ากลัวหาสตรียอมแต่งให้ท่านไม่ได้เป็นแน่"

วาจานี้พอกล่าวไป คนทั้งปวงอดมิได้ต้องหัวร่อขึ้นอีกครั้ง

ใบหน้าของตัวประหลาดกลับไม่มีความรู้สึกใด ๆ เนื่องเพราะหนังบนใบหน้าของมันหย่อนยานเกินไป แม้นับว่ากระดูกของมันเคลื่อนไหว หนังที่หย่อนยานนี้ก็ไม่เคลื่อนไหวไปด้วย

ได้ยินมันหัวร่อฮาฮาสามครั้งแล้วจึงกล่าว

"แม้นับว่าเราได้บุรุษเป็นภรรยา ก็มิเกี่ยวข้องกับท่าน และท่านก็เกี่ยวข้องด้วยไม่ได้"

เสียงหัวร่อของมันแม้ดัง แต่ใบหน้ากลับไม่มีแววว่าจะหัวร่อไปเลย กลับยังคงท้อแท้ทอดอาลัยดั่งเดิม คล้ายดั่งผู้หัวร่อเมื่อครู่มิใช่มัน เป็นเสียงหัวร่อที่มาจากทิศทางพิกลพิสดารก็ปาน

คนทั้งปวงความจริงรู้สึกผู้นี้ขบขันน่าหัวร่อ ตอนนี้อดรู้สึกน่าสะพรึงกลัวไม่ได้แล้ว

ชั้งเล้งจื้อกระแอมเบา ๆ สองคราว จึงกล่าว

"หากบุรุษพากันได้บุรุษไปเป็นภรรยา แล้วพวกสตรีจะทำอย่างไรกัน ? เรื่องไร้สาระนี้ เห็นทีจะต้องเกี่ยวข้องด้วยแน่นอนแล้ว"

"ท่านเกี่ยวข้องแน่นอน ?"

"ใช่ ! เราเกี่ยวข้องแน่นอน"

คำพูดไม่ทันจบความ พลันมีเสียงฉาดฉาดดังขึ้นสองครั้ง เป็นเสียงสดใสหนักแน่นอย่างยิ่ง

แก้มซ้ายขวาของชั้งเล้งจื้อปรากฏรอยมือแดงฉานขึ้นถนัดชัดตา คล้ายดั่งใช้สีแดงวาดไปบนใบหน้าก็ปาน กระทั่งตัวชั้งเล้งจื้อเองก็มิทราบ ถูกตบสองฉาดได้อย่างไร ?!

มันเพียงรู้สึก แก้มซ้ายมีเสียงฉาด ร่างเซมาที่ด้านขวา แก้มขวาก็ถูกตบไปในฉับพลันทันที จนร่างยืนตรงได้อีกครั้งแล้ว

เหลียวมองดูตัวประหลาดผู้นั้น ยังคงยืนอย่างท้อแท้อยู่ในที่เดิม จับตามองด้วยประกายตาพิกลพิสดาร หากแม้นว่าสองฝ่ามือนี้เป็นมันตบตี ยากยิ่งจะให้ผู้อื่นเชื่อถือจริง ๆ

ชั้งเล้งจื้อคล้ายดั่งกำลังฝันไปก็ปาน ยังดีที่ใบหน้าไม่รู้สึกเจ็บปวด

แต่ประหลาดที่ว่า สายตาของคนทั้งมวลกลับจับนิ่งอยู่บนใบหน้ามัน และประกายตาก็ปรากฏแววแตกตื่นขวัญเสียอย่างใหญ่หลวง สารรูปนั้นคล้ายดั่งพบกับภูตผีปิศาจก็ปาน

ชั้งเล้งจื้อจึงอดยกมือขึ้นลูบไปมิได้ พอปลายนิ้วสัมผัสจึงรู้ตัว แก้มทั้งสองมีรอยมือบวมนูนขึ้นมา และยังร้อนผะผ่าวราวรมไฟอีกด้วย !

ในยามแตกตื่นขวัญเสีย อดร้องอุทานโพล่งขึ้นมามิได้ จวบจนบัดนี้จึงพบเห็นใบหน้าชาด้านไปแล้ว ชาด้านจนไม่อาจเคลื่อนไหวสักน้อยนิด ดังนั้นจึงไม่รู้สึกเจ็บปวดเพราะการถูกตบเลย !

ตัวประหลาดผู้นั้น ตอนนี้จึงหัวร่อฮาฮาแล้วกล่าว

"ยังคิดเกี่ยวข้องเรื่องไร้สาระนี้อีกหรือไม่ ?"

ลำคอชั้งเล้งจื้อมีเสียงครอกครอกหลายครา แต่ไม่อาจเอ่ยคำพูดใดมาได้

ตัวประหลาดผู้นั้นพลันหันขวับไปตบบ่าปู้โป้ยเอี๊ยพลางกล่าว

"เราจัดการระบายโทสะแก่พวกท่านแล้ว พวกท่านควรสมนาคุณเราเยี่ยงไร ?"

ปู้โป้ยเอี๊ยตะกุกตะกัก

"นี่...ผู้อาวุโส..."

มันก็ถูกพลังฝีมือของตัวประหลาดขู่ขวัญจนฝ่อเช่นกัน เมื่อมือของตัวประหลาดตบใส่บ่ามัน ร่างมันก็แทบอ่อนระทวยลงไปแล้ว ไหนเลยยังจะกล่าววาจาได้อีก

ตัวประหลาดผู้นั้นกล่าวต่อไป

"ในเมื่อท่านมิทราบควรสมนาคุณเยี่ยงไร มิสู้ให้เราบอกแก่ท่านเถิด"

มันจัดการเก็บหีบเหล็กและรูปสลักพร้อมทั้งชามอ่างแก้วผลึกขึ้นมา พลางกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ท่านมอบของเล่นเหล่านี้ให้เราก็แล้วกัน"

ปู้โป้ยไหนไน่ปลุกใจจนเข้มแข็งแล้วกล่าวขึ้น

"ผู้อาวุโสมีชื่อแซ่สูงส่งว่ากระไร มิทราบยินยอมบอกหรือไม่ ?"

ตัวประหลาดถามสวนคำ

"ท่านจำเราไม่ได้ ?"

มันสั่นศีรษะช้า ๆ ถอนหายใจแล้วกล่าวว่า

"หากผู้อื่นจำเราไม่ออกว่าเป็นใคร นั่นยังพอทำเนา แต่หากกระทั่งพวกท่านก็ยังจำเราไม่ได้ กลับเสียดแทงใจเราให้เศร้าเหลือเกิน เศร้าเสียใจเหลือเกิน..."

กล่าวถึงตอนนี้ มันพลันสอดมือเข้าไปในแขนเสื้อที่ทั้งกว้างทั้งใหญ่ ลูบคลำแล้วล้วงน่องไก่ออกมา พอแลเห็นน่องไก่ ดวงตามันพลันมีประกายละโมบกระหายยกขึ้นแทบติดนัยน์ตา ดูไปดูมาแล้วลดลงดมที่ปลายจมูกอีกหลายครั้ง แต่กลับทอดถอนหายใจยาวเก็บน่องไก่คืนไว้ในที่เดิมอีกครา

เมื่อเห็นทีท่าเยี่ยงนั้นของมัน สีหน้าปู้โป้ยไหนไน่พลันแปรเปลี่ยน กล้ามเนื้อยังกระตุกจนบิดเบี้ยวร้องเสียงสะท้าน

“เทียน...เทียน...เทียน...”

นางย้ำคำเทียนถึงเจ็ดแปดครั้ง แต่คำที่สองกลับไม่มีปัญญาเปล่งออกมาอยู่นั่นเอง

ยู่ป้วยหยกฉุกใจได้คิด พลันนึกถึงคนผู้หนึ่ง จึงร้องโพล่งขึ้น

“หรือผู้อาวุโสคือเทียนเจี๊ยะแช (ดาวโภชนา) ? !”

ตัวประหลาดผู้นั้นหัวร่อเสียงก้องพลางกล่าว

“ไม่ผิดแม้แต่น้อย นึกมิถึงว่าเด็กน้อยเจ้ากลับจำเราได้ ยากยิ่ง ยากยิ่งจริง ๆ”

จวบจนบัดนี้ยู่ป้วยหยกจึงเข้าใจความนัย ไฉนหนังบนใบหน้ามันจึงหย่อนยานปานนี้ ไฉนเสื้อผ้าของมันจึงหลวมกว้างปานนี้ ที่แท้ความจริงมันเป็นคนอ้วนใหญ่มหึมา

เมื่อคนอ้วนใหญ่พลันผอมลง ก็จะกลายเป็นสารรูปนี้ไปเอง

ความจริงเทียนเจี๊ยะแชที่อ้วนมหึมาราวสุกรใหญ่ยังมิถึงสามเดือน ไฉนผ่ายผอมจนเป็นลักษณะนี้ได้...คนอ้วนหากคิดจะผอม กลับมิใช่เป็นเรื่องง่ายดายอย่างไร

ปู้โป้ยไหนไน่อ้อมแอ้มด้วยความหวาดหวั่น

“ท่าน...ท่านผู้เฒ่า...ไฉน...ไฉนแปรเปลี่ยนเป็นชูบปานนี้ ?”

เทียนเจี๊ยะแชถอนหายใจยาวกล่าวขึ้น

“ท่านมิได้เห็นหรือไร ? เราตอนนี้ต่างไม่กล้ากินข้าวของใดทั้งสิ้น พอกินไปกระเพาะลำไส้ก็เจ็บปวดแทบตาย คนเราหากไม่กินข้าวของ ไหนเลยจะไม่ผ่ายผอมได้”

หยุดถอนหายใจอีกเฮือกหนึ่ง พึมพำเบา ๆ

“ดูท่าเราสมควรเปลี่ยนอีกนามหนึ่ง เรียกว่าเทียนง่อแช (ดาวอดอยาก) จึงถูกต้อง”

ความจริงเทียนเจี๊ยะแชทะนงตัวว่า มีกระเพาะลำไส้แข็งแกร่งราวเหล็กไหล มักโอ่ประโคม ‘คาวใหญ่ไม่กินคนตาย คาวเล็กไม่กินแมลงวัน’ ความหมายของวลีนี้คือนอกจากของสองสิ่งนั้นแล้ว ต่างกินลงได้ทั้งสิ้น

บุคคลเยี่ยงดั่งนั้น ไฉนกระทั่งน่องไก่ก็ยังไม่กล้ากัดกินลงไป ?

คนทั้งปวงแม้ประหลาดสงสัยยิ่ง แต่ไม่มีผู้ใดกล้าส่งเสียงถามได้

ยู่ป้วยหยกกลับกล่าวขึ้น

“ผู้อาวุโสถูกเอ้งเชียทั้ง (หนอนสะท้อนเสียง) พัวพันมาเนิ่นนานปานนี้ คิดว่า

คงลำบากยากเข็ญอย่างยิ่ง ?”

เทียนเจี๊ยะแชเบิ่งตาจนกลมกว้าง โพล่งด้วยความสงสัย

“เจ้าก็ทราบเรื่องราวครานั้น ?”

ยู่ป้วยหยกผงกศีรษะตอบ

“พอรู้ผิวเผินเท่านั้น”

เทียนเจี๊ยะแชเบิ่งตาจ้องจนแน่วนิ่ง พึมพำเบา ๆ

“เจ้าเด็กน้อยกลับรู้เรื่องราวไม่น้อยเลย”

ยู่ป้วยหยกหัวร่อเบา ๆ พลางกล่าวต่อไป

“มิว่าผู้ใดถูกเอ้งเชียทั้งพัวพัน คงต้องต่างกินมิได้นอนมิหลับ เมื่อผ่านเวลาเดือนสองเดือน ย่อมต้องซูบซีดผ่ายผอมไปเอง”

เทียนเจี๊ยะแชถอนหายใจยาวกล่าวว่า

“ใช่แล้ว ไม่ผิดแม้แต่น้อย ในสองเดือนนั้นเราขุ่นแค้นจนคิดจะฆ่าตัวตายเสียให้พ้นเรื่องราว โชคดีที่มันพัวพันเราสองเดือนแล้ว พลันสาบสูญไปโดยไม่ทราบร่องรอย แต่ท้องไส้ของเราถูกมันก่อกวนจนย่ำแย่ ต่อให้มีอาหารเลิศรสปานใดมาตั้งที่เบื้องหน้า เราก็มิกล้าแตะต้องอีกแล้ว”

กล่าวไปกล่าวไป ถึงกับมีน้ำตาเอ่อคลอจนแทบหยดหยาดลงมาแล้ว

คนที่ตะกราม หากไม่สามารถกลืนกินข้าวของ วันเวลาเยี่ยงนั้น ไหนเลยมินับเป็นทุกข์ทรมานอันสาหัส ?

ยู่ป้วยหยกเบิ่งตามองดูรูปสลักในมือมันแล้ว กล่าวเสียงเย็นชา

“อาหารตัณหาคือธรรมชาติ เมื่อผู้อาวุโสไม่อาจรับทานอาหาร ดังนั้นจึงเบนสมองไปขบคิดในเรื่องอื่นหรือไร ?”

เทียนเจี๊ยะแชหัวร่อเสียงก้องพลางกล่าว

“เจ้ากลับเข้าใจผิดแล้ว ที่เรามาหารูปสลักหลายตัวนี้ เนื่องเพราะเราต้องการหาคนผู้หนึ่ง”

ยู่ป้วยหยกขมวดคิ้วถาม

“หาคนผู้หนึ่ง ?”

เทียนเจี๊ยะแชผงกศีรษะกล่าว

“มิว่านับอย่างไร คิดว่านางก็ต้องเป็นหนึ่งในแปดโฉมสะคราญบู๊ลิ้ม ในเมื่อรูปสลักของนางก็อยู่ในจำนวนนี้ เราไม่มีปัญญาได้เห็นตัวจริงของนาง และก็ไม่กล้าเห็นตัวจริงของนาง มีโอกาสได้เห็นรูปของนางก็ประเสริฐอยู่”

ยู่ป้วยหยกโพล่งถามทันที

“นางคือผู้ใด ?”

เทียนเจี๊ยะแชกะพริบตาไปมา มิได้กล่าววาจาใดทั้งสิ้น แต่ยกมือขึ้นทำท่า

เมื่อเห็นท่าของมือ ยู่ป้วยหยกหน้าแปรเปลี่ยนไปทันที ร้องโพล่งขึ้น

“ที่ยู่...ยู่เม่งจู๊ยกมือทำท่าต่อหน้าผู้อาวุโสในวันนั้น ไยมิใช่เป็นมือท่านี้ ?”

เทียนเจี๊ยะแชต้องโพล่งด้วยความตื่นเต้นอีกครั้ง

“กระทั่งเรื่องนี้เจ้าก็ทราบ...พิกล ! พิกลอย่างยิ่งจริง ๆ”

ย่ป้วยหยกกล่าวสวนคำ

“เท่าที่พวกเราทราบ ท่ามือนี้ไยมิใช่หมายถึงตังก้วยชิงแช ?”

เทียนเจี๊ยะแชโพล่งขึ้น

“ตังก้วยชิงแช ? ผู้ใดว่าท่ามือนี้เป็นเครื่องหมายของตังก้วยชิงแช ตังก้วยชิงแช จะกลายเป็นสตรีโฉมสะคราญสุดยอดได้อย่างไรกัน ?”

ยู่ป้วยหยกหัวใจเต้นถี่เร็ว รีบถามอีกครั้ง

“หากมิใช่ตังก้วยชิงแช ท่ามือนี้บ่งบอกถึงผู้ใด ?”

ดวงตาเทียนเจี๊ยะแชคล้ายมีประกายหวาดหวั่นขวัญเสียขึ้นวูบใหญ่ ร้องเสียงแหบแห้ง

“ในเมื่อเจ้าไม่ทราบ เราจะทราบได้อย่างไร...”

ว่ากล่าวถึงตอนนี้ วาจาพลันชะงักลงกลางคัน

มิทราบในปากมันมีส้มอีกลูกหนึ่งตั้งแต่เมื่อใดอัดเข้าไปในปากมันอย่างแม่นยำ หากถามว่าส้มนี้มาจากที่ใดไม่มีผู้ใดสามารถตอบได้ !

จากนั้น ได้ยินคนผู้หนึ่งถอนหายใจกล่าว

“ยุคสมัยนี้ นับว่าผ่านวันเวลาลำบากยากเข็ญยิ่ง คิดจะหาสถานที่นอนให้สงบสุขสักแห่งก็ยังยากเข็ญเหลือเกิน”

เป็นเสียงที่ดังมาจากเพดานห้อง !

คนทั้งปวงต่างแหงนหน้ามองไปโดยไม่รู้ตัว พบเห็นบนขื่อใหญ่ มิทราบมีถุงผ้าใบมหึมาแขวนไว้ตั้งแต่เมื่อใด เสียงกล่าวนี้ ถึงกับคล้ายดังออกมาจากถุงผ้านี้ !

แต่ในถุงผ้ามีคนได้อย่างไร ? คนอยู่ในถุงผ้าบนขื่อใหญ่ได้อย่างไร ? มันที่เป็นคนปกติ เหตุใดต้องซ่อนตัวอยู่ในถุงผ้า ? ด้วยจุดประสงค์ใด ?

ขณะยู่ป้วยหยกตื่นเต้นสงสัยอยู่นั้น พลันได้ยินคนทั้งหลายพากันแผดร้องด้วยความแตกตื่น

“พสุธากว้างใหญ่บรรจุไว้ในถุงเดียว...โป้วต่อซิงแซ (ท่านถุงผ้า) มาแล้ว...!!”

ในเสียงแผดร้อง สิบกว่าคนที่ในห้องโถงใหญ่พากันหนีอย่างไม่คิดชีวิตจนหมดสิ้นทันที

เทียนเจี๋ยะแซนั้น กระทั่งส้มในปากยังมิกล้าถ่มออกมา แต่ทิ้งหีบเหล็กไว้ในที่เดิมเนื่องเพราะมันทราบ หากมือยังมีข้าวของ ย่อมไม่อาจหนีเร็วได้เท่ากับมือเปล่า คนเราหากพบกับโป้วต่อซิงแซ ย่อมยิ่งหนีได้รวดเร็วยิ่งปลอดภัยมากขึ้น

ห้องโถงใหญ่ย่อมเงียบงันลงไป เหลือเพียงยู่ป้วยหยกคนเดียวเท่านั้น

หลังจากเรื่องประหลาดพิสดารที่อุบัติซ้ำ ๆ ซ้อน ๆ แล้ว มายืนอยู่ในห้องโถงใหญ่ที่กว้างขวาง และเงียบวังเวงเพียงคนเดียว เบื้องบนศีรษะยังมีถุงผ้าใหญ่กำลังแกว่งไปแกว่งมา นับเป็นรสชาติที่ไม่อาจทนทานจริง ๆ

ยู่ป้วยหยกก็แทบไม่อาจข่มกลั้นใจ จะผละออกไปเสียจากห้องโถงใหญ่บ้าง

แต่ตอนนั้น ในถุงผ้ามีเสียงดังขึ้นอีกครา

“เด็กน้อย ในเมื่อเจ้ายังไม่ไป เหตุใดไม่ปล่อยเราผู้เฒ่าลงไป?”

ยู่ป้วยหยกตะลึงลานไปทันที มิทราบควรกระทำเยี่ยงไรจึงถูกต้อง

เสียงคนชราในถุงผ้าดังขึ้นอีกครา

“รีบด่วนด้วย หรือเจ้าจะเบิ่งตาดูเราผู้เฒ่าถูกอัดให้ตายทั้งเป็นอยู่ในถุงผ้านี้จริง ๆ?”

ยู่ป้วยหยกครุ่นคิดพลางส่งเสียงดัง ๆ

“ในเมื่อท่านสามารถเข้าไปเอง เหตุใดไม่อาจออกมาเอง?”

ผู้เฒ่าในถุงผ้ามิส่งเสียงอีกแล้ว แต่กลับครวญครางตลอดเวลา คล้ายดั่งอึดอัดจนใกล้จะขาดใจจริง ๆ พอถึงตอนหลัง กระทั่งเสียงครวญครางก็เงียบหายไม่ได้ยินแล้ว

ยู่ป้วยหยกรออีกครู่ใหญ่ ในที่สุดขยี้เท้าพุ่งตัวขึ้นไป

มิคาด ร่างยู่ป้วยหยกเพิ่งพุ่งถึงขื่อเพดาน ถุงผ้าใบใหญ่พลันร่วงหล่นลงไปดังโครม ยู่ป้วยหยกรีบกระโดดตามติดลงมา แก้เชือกปากถุง...

ในถุงถึงกับมีตำราอยู่ไม่กี่เล่มเท่านั้น ไหนเลยมีผู้คน?!

ยู่ป้วยหยกปากอ้าตาค้างทันที แทบไม่ยอมเชื่อถือสายตาตัวเอง เสียงของคนชราเมื่อครู่ดังอยู่ในถุงผ้าชัด ๆ แต่ถุงผ้าไฉนจึงไม่มีคนได้?

พลันมีเสียงแว่วลงจากขื่อใหญ่อีกครั้ง ยู่ป้วยหยกรีบเงยหน้ามองด้วยความแตกตื่นตกใจ พลันพบเห็นเท้าคู่หนึ่งกับเคราอีกฟ่อนใหญ่ กำลังแกว่งไปมาอยู่บนขื่อเพดาน

เท้าทั้งสองเล็กอย่างยิ่ง แต่เครากลับทั้งยาวทั้งใหญ่แสงโคมไฟสาดส่องไม่ถึงบนขื่อ นอกจากสองเท้าและเคราสีขาวนี้แล้ว ไม่เห็นอื่นใดทั้งสิ้น

ยู่ป๋วยหยกสูดลมหายใจลึก ๆ หากเปลี่ยนเป็นผู้อื่น จะต้องเข้าใจว่าพบกับภูตผีปิศาจหรือเซียนผู้วิเศษแล้ว แต่ยู่ป๋วยหยกกลับทราบ ชายชราผู้นี้ต้องใช้เวลาในช่วงพริบตาที่ตนทะยานขึ้นไป หนีออกมาจากถุงผ้าและฉวยโอกาสที่ถุงผ้าร่วงหล่นถึงพื้น ยู่ป๋วยหยกจับตามองตามมานั้น รีบขึ้นไปบนขื่ออย่างรวดเร็วอีกครา

เปิดเผยแล้ว ไม่มีความพิสดารน่าประหลาดใจก็จริง แต่หากไม่มีวิชาตัวเบาที่รวดเร็วจนสั่นขวัญสะท้านใจ ไหนเลยจะหลบหลีกหูตายู่ป๋วยหยกได้?!

ยู่ป๋วยหยกพยายามข่มใจให้หนักแน่นเยือกเย็น กลับแย้มยิ้มแล้วกล่าวเสียงราบเรียบ

“นึกมิถึง ท่านผู้เฒ่ายังมีอารมณ์สนุกมาเล่นซ่อนหาอีก อภัยที่ข้าพเจ้าไม่อาจร่วมสนองด้วยแล้ว”

บทที่ 79
ความจริงเริ่มกระจ่าง

ชายชราบนขื่อเมื่อได้ยินยู่ป้วยหยกไม่ยอมอยู่สนทนา พลันส่งเสียงดัง ๆ ลงมาว่า

"เจ้าอย่าเพิ่งไป ดูของนี้เสียก่อนค่อยไปก็ไม่สาย"

ย่ป้วยหยกมิทันกล่าวกระไร ? พลันเห็นมีของชิ้นหนึ่งร่วงหล่นลงมาจากขื่อ มิกล้าใช้มือไปรับ แต่เบี่ยงกายสะบัดแขนเสื้อออกม้วนเอาไว้

ใต้แสงโคมไฟแลเห็นของชิ้นนั้นเป็นประกายแวววาว ถึงกับเป็นสตรีงามที่สลักขึ้นจากหยกเนื้อดี เมื่อเหลียวมองดูหีบเหล็กและรูปสลักที่เทียนเจี๋ยะแชทิ้งไว้บนโต๊ะอีกครา ถึงกับสาบสูญไปจากที่แล้ว

ชายชราผู้นี้ถึงกับฉวยโอกาสที่ยู่ป้วยหยกแก้เชือกปากถุงผ้า คว้าหีบเหล็กกับรูปสลักขึ้นไปบนขื่อหลังคาได้ ช่วงเวลาที่เร็วกว่าพริบตานี้ ชายชราสามารถขึ้นลงในระดับแปดวาราวปาฏิหาริย์ !

ต่อให้ยู่ป้วยหยกขวัญดีกว่านี้ ก็ยังต้องรู้สึกพรั่นพรึงจนสูดลมหายใจหนาวเหน็บไปเฮือกใหญ่

ชายชรากล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"บุรุษหนุ่ม ในเมื่อเจ้ามีคนอยู่กับอ้อมแขน เหตุใดไม่พิจารณานางให้ละเอียด หากแม้นคลาดขวัญตานี้ไปกลับนับเป็นที่น่าเสียดายยิ่งจริง ๆ"

รูปสลักอื่น ๆ ต่างเป็นสีเดิมของมัน แต่เสื้อผ้าของรูปสลักตัวนี้กลับทาสีดำเอาไว้อีกชั้นหนึ่ง ดังนั้นเสื้อผ้าของนางจึงเป็นสีดำสนิท ยิ่งเน้นให้เห็นผิวกายของนาง

ความสวยงามของใบหน้านาง นับว่าคล้ายเทพธิดาหยาดฟ้ามาดินจริง ๆ เพียงแต่ว่า ในเค้ายังมีความกระด้างเย็นชาอย่างบอกไม่ถูก จนผู้คนอย่างไรก็ไม่กล้าใกล้ชิดกับนาง

ได้ยินชายชรากล่าวลงมา

"เจ้ารู้จักนางหรือไม่ ?"

"ไม่รู้จัก"

ชายชราถอนหายใจเฮือกหนึ่งจึงกล่าว

"เจ้าเกิดช้าเกินไปแล้ว จึงได้ไม่รู้จักนาง แต่หากเป็นเมื่อสามสี่สิบปีก่อน ชนชาวนักเลงใดหากเอ่ยถึงบั๊กเง็กฮูหยิน (ท่านผู้หญิงหยกดำ) อย่างน้อยต้องมีบุรุษหลายหมื่นคนที่ยินยอมพร้อมใจตายเพื่อนาง"

ยู่ป้วยหยกกล่าวเสียงราบเรียบ

"ข้าพเจ้าเพียงรู้สึก นางคล้ายยากจะใกล้ชิดยิ่ง"

ชายชราหัวร่อพลางกล่าว

"นั่นเนื่องเพราะนางกระด้างเย็นชาปานน้ำแข็งกับทุกผู้คน ดังนั้นผู้อื่นจึงยิ่งคิดต้องการใกล้ชิดกับนาง ในบรรษสิบคน มีเก้าคนที่มีสันดานต่ำช้าแต่กำเนิด หรือเจ้ายังไม่เข้าใจเหตุผลนี้ ?"

ยู่ป้วยหยกหัวร่อเบา ๆ กล่าว

"มาตรว่าเป็นโฉมสะคราญสุดหล้าฟ้าดิน แต่ที่สุดยังคงเหลือเพียงกระดูกผุกร่อนเท่านั้น โฉมสะคราญของเมื่อสี่สิบปีก่อน จะเกี่ยวข้องใดกับข้าพเจ้า ?"

"หากแม้นมิได้เกี่ยวข้อง เราก็ไม่ให้เจ้าดูนางแล้ว"

"อ้อ ?"

ท่ามือของเทียนเจี๊ยะแซเมื่อครู่ หมายถึงนางผู้นี้เอง !

หัวใจยู่ป้วยหยกเต้นถี่เร็วทันที แต่ข่มเอาไว้ให้เยือกเย็น กล่าวเสียงราบเรียบ

"แต่ข้าพเจ้ายังคงไม่รู้จักนาง ?"

"เจ้าครุ่นคิดดูอีกครั้ง ไม่รู้จักนางจริงหรือไร ? เท่าที่พวกเราทราบมา เจ้าอย่างน้อยต้องเคยพบกับนางมาครั้งหนึ่ง !"

หัวใจยู่ป้วยหยกเต้นถี่เร็วอีกครั้ง พลันนึกถึงซือแป๋ของไฮ้ตังแซกับเอี้ยจื้อกัง... สตรีอาภรณ์ดำที่มีบุคลิกสูงส่งสง่า ชดช้อยสวยงาม !

และยู่ป้วยหยกพลันนึกถึงป้ายไม้ไผ่ ป้ายไม้ไผ่ที่แกะสลักรูปถุงผ้าอยู่ !

เมื่อนึกถึงความนี้ ยู่ป้วยหยกไม่อาจข่มกลั้นใจให้เยือกเย็นได้อีกแล้ว

“หรือท่านก็คือตังก้วยซิงแซ”

นามตังก้วยซิงแซนี้ คล้ายมีอานุภาพอันใหญ่ยิ่งพิสดารก็ปาน เมื่อยู่ป้วยหยกเปล่งนามนี้ออกไป กระทั่งตัวเองยังต้องตระหนกตกใจไม่น้อย

ยู่ป้วยหยกนึกมิถึงจริง ๆ ว่าพลันมาพบตังก้วยซิงแซในสถานที่นี้ได้ !

ชายชราหัวร่อพลางกล่าวมา

“ความจริงระหว่างเราเป็นสหายเก่ากันแล้ว เจ้าก็ควรจำเราได้จึงถูกต้อง”

ในเสียงหัวร่อ ร่างชายชราลอยละลิ่วลงมาจากขื่อคล้ายดั่งเป็นน่นปยหนึ่ง และก็คล้ายเป็นใบไม้แห้งร่วงหล่น เครายาวของท่าน แผ่กระจายดุจดั่งเป็นฝนเงินที่พร่างพรายเต็มท้องฟ้า !

ร่างของท่านทั้งผอมทั้งเตี้ย คล้ายดั่งถูกห่อหุ้มอยู่ในเคราจนหมดสิ้นก็ปาน

เมื่อยู่ป้วยหยกเห็นชัดตา พลันร้องด้วยความแตกตื่น

“ที่แท้ท่านเอง !”

ยู่ป้วยหยกเคยพบกับชายชราผู้นี้มาจริง ๆ

ครั้งแรก ตอนบ้านช่องพินาศบิดาตายตำตา รอดชีวิตมาอย่างร่อแร่หวุดหวิด นับว่าไม่มีกำลังใจจะยังชีวิตต่อไปได้จริง ๆ ขณะเวลานั้นเอง ยู่ป้วยหยกก็ได้พบชายชราผู้นี้

วันนั้น ชายชราผู้นี้กำลังแขวนคอตาย

ยู่ป้วยหยกช่วยชีวิตชายชราไว้ และก็ช่วยชีวิตตัวเองด้วย เนื่องเพราะหลังจากช่วยผู้อื่นแล้ว ตัวเองพลันมีกำลังใจดิ้นรนเอาชีวิตอยู่ต่อไปไม่ท้อแท้

ครั้งที่สอง ขณะสูญเสียความมั่นใจในพลังฝีมือของตัวเอง ได้พบชายชราผู้นี้อีก ชายชราผู้นี้กำลังวาดภาพภูเขา แต่ภาพที่วาดออกมากลับมิใช่ภูเขา

ยู่ป้วยหยกยังจำได้ ชายชราผู้นี้วันนั้นกล่าวว่า

‘เป็นภูเขาชัด ๆ แต่เรากลับวาดแล้วทำให้มันไม่คล้ายภูเขา เราวาดไม่คล้ายภูเขาอยู่ชัด ๆ แต่กลับเรียกให้เจ้าเมื่อพิจารณาแล้ว คล้ายเป็นภูเขาอีก...

‘นั่นเนื่องเพราะเราแม้มิได้วาดเค้าของภูเขาออกมาแต่ได้วาดวิญญาณของภูเขาสำเร็จ

‘ผู้อื่นดูไม่เข้าใจจะเป็นไรไป ขอเพียงที่เราวาดคือภูเขา ในสายตาเราเป็นภูเขาในใจเราก็เป็นภูเขา เราดูเข้าใจแต่ผู้อื่นดูไม่เข้าใจ ไยมิใช่ยิ่งเลิศล้ำประเสริฐสุด ?’

เพราะวาจาหลายประโยคนั้น จึงกระตุ้นให้ยู่ป้วยหยกเกิดจินตนาการ บันดาล

ให้พลังฝีมือรุดหน้าไปอีกระดับหนึ่ง

เนื่องเพราะแก่นแท้ของหลักวิชาเซยเทียนบ้อเก๊กความจริงก็มีวิญญาณแต่ไร้สภาพ สามารถดิ้นหลุดออกจากวงจำกัดของกระบวนท่า เข้าไปสู่อาณาจักรเลือนรางที่กว้างไกลไร้ขอบเขต

สามารถกลับจากเป็นสภาพให้ไร้สภาพ ก็นับว่าสำเร็จในหลักวิชาเซยเทียนบ้อเก๊กโดยสมบูรณ์ ยู่ป้วยหยกตอนนี้แม้ยังไม่อาจบรรลุถึงระดับนั้น แต่ก็ใกล้เคียงมากแล้ว

ยู่ป้วยหยกยิ่งคิดยิ่งรู้สึก ชายชราผู้นี้มิเพียงไม่มีเจตนาร้ายต่อตนสักน้อยนิดเท่านั้น และยังมักปรากฏตัวขึ้นมาในยามที่ตนมีอันตรายคับขันร่อแร่ ช่วยเหลือให้ผ่านพ้นด่านภยันตรายอยู่เสมอมา

หากว่าชายชราผู้นี้ก็คืออสูรร้ายที่คอยลอบทำลายยู่ป้วยหยก ยากจะยอมเชื่อถือจริง ๆ แต่ทว่า วาจาที่บั๊กเง็กฮูหยินกล่าว กลับทำให้ยู่ป้วยหยกมิอาจไม่เชื่อได้

ยู่ป้วยหยกเงยหน้าขึ้นมา เห็นตังก้วยซิงแซ กำลังจ้องมองอย่างยิ้มแย้ม กล่าวเสียงอ้อยอิ่ง

“เจ้าจำเราได้แล้วกระมัง ?”

ยู่ป้วยหยกกล่าวอย่างนอบน้อม

“ศิษย์ได้รับการสั่งสอนจากผ้อาวโสหลายครั้งครา ยังคงจารึกพระคุณไว้สลักใจไม่เคยลืมเลือน”

ตังก้วยซิงแซดีดนิ้วใส่รูปบั๊กเง็กฮูหยินเบา ๆ พลางกล่าว

“เจ้าย่อมเคยพบนางมาเช่นกัน ?”

“ใช่แล้ว”

ตังก้วยซิงแซพึมพำเบา ๆ

“นางถึงกับมิได้ฆ่าเจ้า กลับเป็นเรื่องประหลาดอย่างยิ่ง”

“นางเหตุใดต้องฆ่าข้าพเจ้า ?”

“เนื่องเพราะเจ้าอาจบางทีเป็นคนเดียวในโลกที่สามารถเปิดเผยความลับของนางออกตีแผ่”

“ความลับใดกัน ?”

“เจ้าทราบว่านางแซ่ไร ? นามใดหรือไม่ ?”

โดยมิรอให้ยู่ป้วยหยกตอบ ตังก้วยซิงแซก็กล่าวสืบต่อไปเอง

“เจ้าย่อมไม่ทราบชื่อแซ่ของนาง ในโลกนี้ความจริงก็มีคนรู้จักชื่อแซ่นางอยู่ไม่กี่คนเท่านั้น เนื่องเพราะชื่อแซ่นางคือความลับประจำตัวของนาง !”

“เพราะเหตุใด ?”

“เนื่องเพราะนางมีนามกีปุยเช้ง (เศร้าในรัก)”

ยู่ป้วยหยกโพล่งขึ้น

“กีปุยเช้ง ? หรือนางมีสัมพันธ์ใดกับกีโค้วเช้ง (ขมขื่นในรัก) ?”

“ย่อมมีความสัมพันธ์กัน...นางมิเพียงเป็นม่วยม่วยกีโค้วเช้งเท่านั้น ยังเป็นภรรยากีโค้วเช้งด้วย !”

ยู่ป้วยหยกตะลึงลานกับที่ทันที ไม่อาจส่งเสียงได้อีกแล้ว

ตังก้วยชิงแซถอนหายใจเบา ๆ จึงกล่าวต่อ

“บาปกรรม...นี่ความจริงเป็นบาป...”

ฝืนหัวร่อแล้วกล่าวสืบต่อไป

“เนื่องเพราะคนในตระกูลกี ต่างมีความคิดอันบ้าคลั่งอยู่ มักมีความเห็นคนในตระกูลพวกมันเท่านั้นจึงเลอเลิศที่สุด ดีงามที่สุด คนตระกูลอื่น ๆ ไม่มีคุณสมบัติมาเป็นคู่ครองพวกมันได้”

ยู่ป้วยหยกโพล่งด้วยความตระหนก

“เช่นนี้เป็นว่า ตระกูล...ตระกูลพวกมันล้วนเป็นเผ่าพันธุ์ที่ผิดจารีตประเพณีทั้งสิ้น ?”

ตังก้วยชิงแซถอนใจกล่าว

“ใช่แล้ว เนื่องเพราะตระกูลมันเป็นเฮียม่วยได้กันมาทุกรุ่นทุกยุค ดังนั้นบุตรธิดาที่กำเนิดมา หากมิใช่คลุ้มคลั่งฟั่นเฟือน ก็เป็นซึมเซาปัญญาอ่อน กีปุยเช้งผู้นี้แม้มีเปลือกนอกที่สะคราญปานเทพธิดาหยาดฟ้า แต่ความจริงก็มิได้นอกเหนือกฎเกณฑ์ นางเป็นคนวิกลจริต !”

ยู่ป้วยหยกเหลือบมองรูปสลักอีกแว่บหนึ่ง เหงื่อเย็นยะเยียบซึมออกจากฝ่ามือจนชุ่มโชกแล้ว

ตังก้วยชิงแซกล่าวสืบต่อไป

“แต่นางกลับเป็นคนวิกลจริตที่ทะนงโอหัง เย่อหยิ่งยโสยิ่ง เมื่อเห็นนางให้กำเนิดเผ่าพันธุ์เลวร้ายดั่งกีจิ้งฮวย นางก็ไม่คำนึงถึงความใด ๆ สะบัดกระโปรงจากไปทันที ดังนั้น พอถึงรุ่นกีจิ้งฮวย (คนแคระประมุขตึกฆ่าคน) จึงมีมันเป็นบุตรโทนเพียงคนเดียว จำเป็นต้องวิวาห์กับคนตระกูลอื่น แต่มาตรเป็นเช่นนั้น กีจิ้งฮวยยังคงมิยอมนอนร่วมหมอนร่วมเตียงกับฮูหยินของมันตลอดมา”

จวบจนบัดนี้ยู่ป้วยหยกจึงเข้าใจ เหตุไฉนกีเล่งฮวงจึงไม่ยอมรับกีจิ้งฮวยเป็น

บิดาของนางอยู่เสมอมา และก็เข้าใจความเจ็บแค้นของกีฮูหยินด้วย

แต่หากกีจิ้งฮวยมิใช่บิดากีเล่งฮวง ผู้ใดเป็นบิดาของนาง ?

หรือเป็น 'ผู้แซ่ยู่' ที่เคยไปซ่อนตัวอยู่ในอุโมงค์ใต้ดิน ?

หรือผู้แซ่ยู่คนนั้นก็คือ...

ยู่ป้วยหยกยิ่งคิดยิ่งสะพรึงกลัว นับว่าไม่กล้าคิดต่อไปแล้วจริง ๆ

แต่ทว่า มีบางเรื่องราวที่มิอาจไม่ไปคิด

หากบั๊กเง็กฮูหยินเป็นภรรยากีโค้วเช้งจริง นางไฉนจึงฆ่ากีโค้วเช้งกับมือ ? เรื่องนี้ตนได้เห็นกับตา มิอาจไม่เชื่อถือได้

.ได้ยินตังก้วยชิงแซกล่าวต่อไป

"หลังจากนั้น กีโค้วเช้งก็แปรเปลี่ยนเป็นยิ่งคลุ้มคลั่งฟั่นเฟือน ในยุคนั้นบู๊ลิ้มพลันมีคดีลึกลับที่แตกตื่นสะท้านขวัญต่อชาวโลกเกิดขึ้นมากหลาย มีบ้างเป็นอัญมณีจำนวนมหาศาลถูกขโมยอย่างลึกลับ มีบ้างเป็นยอดคนชื่อเสียงลือเลื่องถูกฆ่าตายอย่างลึกลับ ผู้ก่อคดีมีพลังฝีมือเลิศล้ำสุดสูง แคล่วคล่องเจนจัดไม่มีพิรุธเบาะแสใด ๆ จึงไม่มีผู้ใดทราบว่าคนก่อคดีนี้ก็คือกีโค้วเช้งนั่นเอง !"

ตำนานเรื่องนี้ ยู่ป้วยหยกเคยได้รับฟังจากกอเล่าเท้าที่ในอุโมงค์ใต้ดินของตึกฆ่าคนมาครั้งหนึ่งแล้ว แสดงให้เห็นเรื่องที่ตังก้วยชิงแซเล่าตอนนี้มิใช่โป้ปดขึ้นมดเท็จแน่

ตังก้วยชิงแซกล่าวสืบต่อไป

"ยุคนั้น แม้บู๊ลิ้มจะระดมยอดฝีมือหลายสิบคนออกตามล่าตัวการร้าย แต่มีอยู่เพียงคนเดียวเท่านั้น ที่สันนิษฐานว่าผู้ก่อคดีคือตัวกีโค้วเช้ง แต่ความคิดเห็นของมันกลับไม่ยอมมีใครเชื่อถือ"

ยู่ป้วยหยกโพล่งด้วยความตื่นเต้น

"หรือผู้อาวุโสรู้จักคนผู้นั้น ?"

ตังก้วยชิงแซกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"เราย่อมรู้จักมัน เนื่องเพราะมันคือยี่ตี่ของเรา นามตังก้วยกอ ฉายาบ้วนลี้-ป้วยเอ็ง (อินทรีหมื่นลี้) !"

ยู่ป้วยหยกก็ได้คิดแต่แรกแล้วว่า กอเล่าเท้าที่ลึกลับผู้นั้น จะต้องเคยมือดีตที่รุ่งโรจน์โชติช่วงมาระยะหนึ่ง แต่จะอย่างไรก็คิดไม่ถึง กอเล่าเท้าจะมีความสัมพันธ์กับตังก้วยชิงแซจนลึกซึ้งปานนี้...เป็นพี่น้องร่วมสายโลหิตเดียวกันได้ !

ตังก้วยชิงแซจ้องหน้ายู่ป้วยหยกแน่วนิ่ง ในประกายตามีแววแย้มยิ้มอยู่เด่นชัด กล่าวสืบต่อไป

“เราทราบว่าเจ้าก็ต้องรู้จักมัน ใช่หรือไม่ ?”

ยู่ป้วยหยกถอนหายใจกล่าว

“ผู้เยาว์ได้รับพระคุณยิ่งใหญ่จากผู้อาวุโสท่านนั้นมา ผู้อาวุโสคล้ายดั่งชุบชีวิตผู้เยาว์ให้คืนสู่ความเป็นคนอีกครั้ง”

ตังก้วยชิงแซกล่าวต่อไป

“ยี่ตี๋ของเราผู้นั้นไม่เพียงมีวิชาตัวเบาสุดยอด ชิงชังความชั่วช้ายิ่งกว่าข้ออาฆาตเท่านั้น ความเปรื่องปราดสามารถในหลักวิชาการแพทย์ ยิ่งไม่มีผู้ใดในแดนดินเทียมเทียบเปรียบได้ แม้ฮโต๋กลับชาติเกิด วิชาผ่าตัดก็ไม่แน่จะทัดเทียมกับยี่ตี๋เราได้”

ยู่ป้วยหยกลูบคลำใบหน้าตัวเองอย่างเคลิบเคลิ้ม อดบังเกิดความเคารพเลื่อมใสจนจับจิตใจมิได้

ตังก้วยชิงแซกล่าวช้า ๆ สืบไป

“กีโค้วเช้งถูกยี่ตี๋ของเราบีบคั้นจนไม่มีทางดิ้นรน จำเป็นต้องแสร้งตาย หนีออกตีกฆ่าคนไปหลบซ่อนในชายแดนรกร้าง หาบั๊กฮูหยินกีปุยเช้งภรรยามัน”

ยู่ป้วยหยกรีบถาม

“ตอนนั้น กีปุยเช้งก็อยู่นอกกำแพงใหญ่ ?”

ตังก้วยชิงแซผงกศีรษะกล่าว

“ใช่ หลังจากทั้งสองสมทบกันที่นอกกำแพงใหญ่แล้ว ความทะเยอทะยานยังคงไม่เสื่อมคลาย ต่างเตรียมจะย้อนกลับแผ่นดินตงง้วน สร้างอำนาจบารมีเป็นราชันย์บุ๊ลิ้มอีกครั้ง แต่พวกมันยังมีความเกรงกลัวเราสองพี่น้องอยู่เสมอมา ตัวเรายังคงมิกล้าออกหน้า จำต้องใช้คนที่มีชื่อเสียงดีงามอยู่ในบุ๊ลิ้มเป็นเวลานานปี มาเป็นหุ่นบังหน้าแก่พวกมัน”

ใบหน้ายู่ป้วยหยกกระตุกถี่เร็ว ร้องเสียงแหบแห้ง

“ที่ผู้อาวุโสหมายถึง ย่อมเป็นยู่...ผู้แซ่ยู่คนนั้น ?”

ดวงตาตังก้วยชิงแซปรากฏแววเวทนาและเห็นใจขึ้นวูบหนึ่ง กล่าวเสียงนุ่มนวล

“ปังเฮาะเล่านั้งนับเป็นวิญญูชนดีงามที่ยากจะหาในบุ๊ลิ้ม ไหนเลยยอมรวมหัวก่อกรรมทำเข็ญกับพวกมัน ยิ่งไหนเลยจะยอมช่วยเหลือพวกมัน ซึ่งพวกมันก็เข้าใจความนี้ ดังนั้นจึงมีแต่ใช้ฝีมืออำมหิตกำจัดปังเฮาะเล่านั้งไปเสีย ค่อยหาคนอีกผู้หนึ่งมาปลอมเป็นปังเฮาะเล่านั้ง โดยพวกมันจะอาศัยเกียรติคุณอันดีงามของปังเฮาะเล่านั้งการดำเนินของมันจึงไม่คำนึงถึงฝีมือชั่วร้ายใด ๆ”

ฟังถึงตอนนี้ ยู่ป้วยหยกทั้งเจ็บช้ำทั้งรันทด ทั้งปลาบปลื้มตื้นตัน

ที่เจ็บช้ำรันทดคือ นึกถึงภัยพิบัติที่ร้ายแรงจนบ้านช่องพินาศย่อยยับ บิดาตายอย่างสยดสยองน่าอนาถ

ที่ปลาบปลื้มตื้นตันคือ ในวันเวลานานมานี้ เป็นครั้งแรกที่มีคนประท้วงอยุติธรรมให้ เป็นครั้งแรกที่มีคนเข้าใจ มลทินของสองบิดาบุตรซึ่งถูกผู้อื่นปรักปรำ เป็นครั้งแรกที่มีคนยินยอมมาช่วยกล่าววาจาแทน

ตังก้วยชิงแซตบบ่ายู่ป้วยหยกเบา ๆ กล่าวสืบต่อไป

"ฟ้าดินแม้กว้างใหญ่ แต่ไม่มีช่องให้บาปกรรมความชั่วเล็ดลอดหนีได้ เจ้าตอนนี้แม้ถูกผัดคนทั้งแผ่นดินเหยียดหยามดูแคลน แต่ภายหน้าย่อมต้องมีสักวันหนึ่งที่มลทินถูกชำระล้าง ความจริงประจักษ์แจ้งแก่สายตา ซึ่งเจ้าก็จะเชิดหน้ายืดอกได้เต็มภาคภูมิแล้ว"

ยู่ป้วยหยกรู้สึกเลือดลมพลุ่งพล่านจนดาลเดือดทั้งกาย หยาดน้ำตาร้อนระอุเอ่อคลอแทบหลั่งไหล ฟุบลงกับพื้นพลางกล่าว

"หรือผู้อาวุโสรู้จักชาติกำเนิดของศิษย์มานานแล้ว ?"

ตังก้วยชิงแซประคองขึ้นมากล่าวเสียงนุ่มนวล

"เรารู้แต่แรกแล้ว เจ้ายังจำได้หรือไม่ ? ในวันที่เจ้าประสบเคราะห์กรรมเราได้พบเห็นเจ้าก่อนแล้ว ตอนนั้นเราทราบว่าเจ้าจะต้องมีความกล้าหาญ อดทนต่อความคับแค้นอดสูใด ๆ สู้ชีวิตสืบต่อไปโดยไม่ท้อแท้"

ยู่ป้วยหยกสูดลมหายใจลึก ๆ หลายครา เพื่อให้ความพลุ่งพล่านสงบลงได้บ้างสักเล็กน้อยแล้ว กล่าวด้วยความหม่นหมอง

"ศิษย์มีอีกเรื่องหนึ่งที่ยังไม่เข้าใจ"

"เรื่องอันใด ?"

ยู่ป้วยหยกขบกรามกล่าว

"โจรร้ายที่ปลอมเป็นบิดาผู้ล่วงลับเป็นผู้ใดกันแน่ ? มันเหตุใดจึงมีหลักวิชาฝีมือเชยเทียนบ้อเก๊กจนเจนจัด ? และยังสามารถเรียนอากัปกิริยา คำสนทนาพาทีของบิดาผู้ล่วงลับจนแนบเนียนไม่ผิดเพี้ยนเลย"

ตังก้วยชิงแซเงียบงันอยู่เนิ่นนาน จึงถอนหายใจยาวกล่าวว่า

"มังกรให้กำเนิดลูกเก้าตัว แต่ละตัวผิดแปลกแตกต่าง ปังเฮาะเล่านั้งแม้ชีดชาลาภยศชื่อเสียง เปี่ยมมุทิตาการุณย์และคุณธรรม แต่ยู่ต๊กเฮาะที่เป็นตี้ตี๋ กลับมีจิตใจเลวทรามยิ่งกว่าเดียรัจฉาน !"

ยู่ป้วยหยกพอนึกถึงเรื่องที่มีบันทึกอยู่ในบัญชีพญายม ต้องสยิวกายด้วย

ความหนาวเหน็บเฮือกใหญ่ มือเท้าเย็นเฉียบไปทันที ส่งเสียงสะท้าน

"หรือว่า...หรือว่าโจรร้ายผู้นั้นก็คือ...คือ...ยี่เจ็กของข้าพเจ้า ?"

ตังก้วยซิงแซถอนหายใจกล่าว

"มีวาจาบางประการที่เราก็ไม่อาจกล่าวต่อหน้าเจ้าได้ แต่เจ้าต้องเข้าใจไว้ ยี่เจ็กผู้นั้นของเจ้า แม้ถูกบีบคั้นบังคับออกจากบ้าน แต่บิดาเจ้ากลับมิเคยทารุณหรือละอายต่อมันเลยแม้สักน้อยนิด"

ยู่ป้วยหยกก้มหน้าใส่ด้วยความหม่นหมอง มีแต่ผงกศีรษะเบา ๆ เท่านั้น

ตังก้วยซิงแซกล่าวสืบไป

"หลังจากยู่ตั๊กเฮาะออกจากบ้านบิดาเจ้าแล้ว ยิ่งก่อกรรมทำเข็ญไปตามความพอใจ จนโลหิตเนืองนองทั้งสองมือ และก็เพาะศัตรูคู่แค้นขึ้นมากมายนับไม่ถ้วน เพียงแต่ว่าพลังฝีมือของมันสูงส่ง และยังมีร่องรอยลี้ลับยากจะสืบสาว ผู้อื่นแม้แค้นจนใคร่จับมันสับเป็นหมื่น ๆ พัน ๆ ท่อน แต่ก็แค้นที่สืบหาร่องรอยของมันไม่พบ"

หยุดเล็กน้อย กล่าวช้า ๆ สืบไป

"แต่มีวันหนึ่ง นั่นเป็นวันชิวยี่ของปีใหม่ มันไปร่ำสุราหาความสำราญในบ้านนางคณิกาไต้เกียวที่ขึ้นชื่อที่สุดของลกเอี๋ยง จนเมามายแทบครองสติไม่ได้ เนื่องเพราะมันจะอย่างไรก็คิดไม่ถึง นางคณิกาไต้เกียวจะเป็นสายลับของศัตรูมัน"

ยู่ป้วยหยกพึมพำเบา ๆ

"ชิวยี่ของปีใหม่..."

ยู่ป้วยหยกหวนนึกถึงคำพูดที่เคยได้ยิน ในห้องใต้ดินของตึกฆ่าคน...

'ตอนผู้แซ่ยู่มาในตึกฆ่าคน พอดีเป็นวันชิวซา (สาม) ของปีใหม่...'

ตังก้วยซิงแซเล่าสืบไป

"แต่ยู่ตั๊กเฮาะอย่างไรก็นับเป็นบุคคลที่หายากยิ่งในบู๊ลิ้มยุคนี้ มาตรว่าเมามายแทบครองสติไม่ได้ และมียอดฝีมือสิบกว่าคนกลุ้มรุมหมายทำลาย ยังคงถูกมันทะลวงวงล้อมหลบหนีออกไปจนถึงตึกฆ่าคนได้"

หยุดถอนหายใจแล้วกล่าวสืบต่อไป

"มันทราบดี ตึกฆ่าคนจะต้องมีคนปกป้องพิทักษ์มัน อย่าว่าแต่มันคุ้นทางในตึกฆ่าคนจนโชกโชน ผู้อื่นก็ยากที่จะไล่ล่าคร่าตัวมันได้..."

ยู่ป้วยหยกอดมิได้ต้องสอดถาม

"หรือครั้งนั้นมิใช่เป็นการเข้าตึกฆ่าคนคราแรก ?"

ตังก้วยซิงแซถอนใจกล่าว

“มันลอบได้เสียกับกีฮูหยินอยู่นานแล้ว กีเล่งฮวงกับกีเล่งอี่สองเจ๊ม่วยก็คือธิดามันเอง”

ยู่ป้วยหยกเย็นวาบไปทั้งตัวทันที

และได้คิดทันที ถึงการไปพบหยกประดับประจำตระกูลที่ห้องใต้ดินตึกฆ่าคนในวันนั้น ตอนนั้นก็รู้สึกประหลาดใจ ไฉนของประจำตระกูลที่ทรงคุณค่าจึงปรากฏในตึกฆ่าคนได้?

ยังมีถุงแพรและภาพปัก กับสองประโยคที่ปักอยู่บนถุง

‘อยู่ใกล้ท่านตลอดไป

ไม่มีวันทอดทิ้ง’

เพียงแต่ตอนนั้นนึกไม่ถึงเด็ดขาดว่า คนรักของกีฮูหยินก็คืออี่เจ็กของตัว!

และยู่ป้วยหยกยังได้คิด กีเล่งฮวงกับกีเล่งอี่ทั้งสองเจ้ม่วย มักมีน้ำใจอันลี้ลับต่อตนอยู่เสมอมา ที่แท้เนื่องเพราะในตัวของสองเจ๊ม่วย ก็มีสายโลหิตตระกูลยู่อยู่นี่เอง

ตังก้วยซิงแซเล่าสืบต่อไป

“กีฮูหยินซ่อนยู่ตั๊กเฮาะอยู่ในห้องใต้ดิน เข้าใจว่าไม่มีผู้ใดล่วงรู้ความลับนี้เด็ดขาด ไหนเลยจะคาด หลังจากกีโค้วเช้งแสร้งตายไม่นาน ก็เข้าไปในห้องใต้ดินนั้นพอดีพบกับยู่ตั๊กเฮาะโดยบังเอิญ”

ยู่ป้วยหยกโพล่งขึ้น

“มัน...มันไฉนไม่...”

ตังก้วยซิงแซมิรอให้ยู่ป้วยหยกกล่าวจบคำ ก็เข้าใจว่ายู่ป้วยหยกจะถามเรื่องราวใดจึงถอนใจกล่าว

“ความจริงกีโค้วเช้งย่อมคิดจะฆ่ายู่ตั๊กเฮาะเพื่อปิดปาก แต่ภายหลังมันกลับได้คิด คนผู้นี้พอจะมีคุณประโยชน์ให้ใช้เป็นเครื่องมือได้ และอาจบางทีมีความเห็นยู่ตั๊กเฮาะกับมันมีกลิ่นอายที่คล้ายคลึงกัน ดังนั้นจึงเพียงแต่ชิงตัวไปโดยมิได้ปลิดชีวิตยู่ตั๊กเฮาะด้วย”

สำหรับประการนี้ ยู่ป้วยหยกได้คิดแต่แรกแล้ว หากมิใช่ยู่ตั๊กเฮาะถูกคนคร่าตัวไปในยามฉุกละหุก จะต้องไม่มีวันทิ้งถุงแพรกับหยกประดับชิ้นนั้นอยู่ในห้องใต้ดินของตึกฆ่าคนเด็ดขาด

ตังก้วยซิงแซเล่าสืบไป

“หมากไร้ความหมายตานี้ของกีโค้วเช้งมิได้เดินเสียเปล่าเลย ความจริงยู่ตั๊กเฮาะ

กับปังเฮาะเล่านั้งเฮียตี๋ มีเค้าหน้าที่คล้ายคลึงกันอย่างยิ่งอยู่แล้ว เพียงแต่ใช้ฝีมือผ่าตัดดัดแปลงอีกเล็กน้อย ก็สามารถให้ผู้คนไม่อาจแยกแยะจดจำ อย่าว่าแต่สองเฮียตี๋อยู่ด้วยกันมาตั้งแต่เยาว์วัย ยู่ตั๊กเฮาะเห็นอากัปกิริยา สำเนียงเสียงกล่าวของปังเฮาะเล่านั้งกระจ่างดั่งนิ้วในฝ่ามือตั้งแต่เยาว์วัย"

หยุดถอนหายใจยาวกล่าวสืบต่อไป

"ดังนั้น เรื่องราวทั้งมวลจึงมิใช่บังเอิญโดยเด็ดขาด กล่าวได้ว่า แต่ละฝีก้าวแต่ละบทตอน ต่างผ่านการวางแผนละเอียดสุขุมอย่างยิ่ง หากไม่มียู่ตั๊กเฮาะ พวกมันอาจบางทีไม่ถือปังเฮาะเล่านั้งเป็นเป้าก็ได้"

ยู่ป้วยหยกอึ้งอยู่เนิ่นนานจึงถามขึ้น

"กีโค้วเช้งก็เชี่ยวชาญการผ่าตัด ?"

ตังก้วยชิงแซสั่นศีรษะตอบ

"มิใช่มัน เป็นบั๊กเง็กฮูหยิน ฟังว่าวิชาผ่าตัดของนางได้รับถ่ายทอดมาจากพวกต่างด้าวเผ่าปอซี (เปอร์เซีย) มาตรว่าจะผิดแปลกกับตังก้วยกอยี่ตี๋เรา แต่ก็มีความยอดเยี่ยมในคนละแนวทาง"

ยู่ป้วยหยกถามขึ้นอีกครั้ง

"ผ้าวโสทราบหรือไม่ นางยังมีศิษย์อีกสองคน ?"

"เจ้าหมายถึงเอี้ยจื้อกังกับไฮ้ตังแซ ?"

"ใช่แล้ว"

ตังก้วยชิงแซถอนใจกล่าว

"ธาตุแท้ของทั้งสองไม่เลวทรามเลย แต่เสียดายที่ถูกนางใช้เป็นเครื่องมือ เท่าที่เราสังเกต กระทั่งสองคนนั้น ยังไม่แน่จะล่วงรู้ความลับของนางได้ละเอียดนัก"

ยู่ป้วยหยกพึมพำเบา ๆ

"ใช่แล้ว กระทั่งข้าพเจ้ายังเชื่อถือวาจานาง ศิษย์ของนางเองไหนเลยจะไม่เชื่อถือได้ เพียงแต่ว่า...เมื่อเป็นเช่นนี้ เล้งกุ้ยรับคำสั่งใช้สอยของผู้ใด ?"

ตังก้วยชิงแซกล่าวช้า ๆ

"ย่อมเป็นกีปุยเช้งเช่นกัน"

ยู่ป้วยหยกอดมิได้ต้องถามอีกครั้ง

"อย่างนั้น กีปุยเช้งไฉนจึงสั่งให้เล้งกุ้ยไปฆ่าเอี้ยจื้อกังกับไฮ้ตังแซที่เป็นศิษย์ของนาง ?"

ตังก้วยชิงแซกล่าวอย่างครุ่นคิด

"ไม่แน่ว่า เนื่องเพราะเอี้ยจื้อกังกับไฮ้ตังแชเริ่มล่วงรู้ความลับของนางมากขึ้นกว่าเดิม อยู่เป็นศิษย์ของบุคคลเช่นนี้ หากล่วงรู้ความลับมากเกินไป ยากยิ่งจะไม่เป็นภัยทำลายชีวิตได้ และมิแน่ว่า เนื่องเพราะนางรู้สึกตอนนี้กิจการใหญ่ใกล้จะสำเร็จแล้ว ไม่จำเป็นต้องอาศัยเอี้ยจื้อกังกับไฮ้ตังแชอีกก็ได้"

หยุดถอนหายใจแล้วกล่าวสืบไป

"จะอย่างไรก็ตาม เราบอกแต่แรกแล้ว เฮียม่วยทั้งสองล้วนเป็นคนวิกลจริตพฤติการณ์ของมันสองไหนเลยจะใช้เหตุผลธรรมดาไปคาดคำนวณได้"

ย่ป้วยหยกถามอีกครั้ง

"นอกจากเล้งกุ้ยแล้ว นางยังมีอีกสี่ปิศาจจริงหรือไม่ ?"

ตังก้วยชิงแซยิ้มพลางกล่าว

"นั่นเป็นเพียงข่าวที่นางแสร้งปั้นให้ผู้คนตื่นเต้นหวาดกลัวเท่านั้น คิดให้มนุษย์มาเป็นปิศาจ มิใช่เป็นเรื่องง่ายดายอย่างไรเลย"

ยู่ป้วยหยกอึ้งไปครู่หนึ่งจึงพึมพำเบา ๆ

"เช่นนี้เป็นว่า เอี้ยจื้อกังกับไฮ้ตังแชก็ถูกนางหลอกลวงจนงมงายตลอดมาที่เอี้ยจื้อกังต้องการให้เราหลบเข้าไปในอุโมงค์ใต้ดินของกระท่อม อาจบางทีไม่มีอกศลจิตคิดร้ายก็ได้ เนื่องเพราะมันมิทราบ กีโค้วเชี้ยงซ่อนตัวอยู่ในอโมงค์ใต้ดินวาจาที่พวกมันบอกกล่าวกับเรา พวกมันสองซือเฮียตี่เองก็เชื่อว่าเป็นความจริง..."

นึกถึงตอนนี้เหงื่อเย็นยะเยียบซึมออกจากฝ่ามือจนเปียกชุ่มอีกคราแล้ว

เนื่องเพราะหากความจริงเป็นเช่นนี้ มิเพียงเอี้ยจื้อกังกับไฮ้ตังแชต้องอยู่ในสภาวะคับขันยิ่งเท่านั้น จูลุ่ยยี้กับทิฮวยเนี้ยก็เท่ากับเข้าไปในปากเสือแล้ว

แม้นับว่าตอนนี้จะเร่งรุดไปช่วยพวกนางก็ไม่มีปัญญา เนื่องเพราะยู่ป้วยหยกไม่ทราบเลยว่า บั๊กเง็กฮูหยินได้พาพวกเหล่านั้นไปที่ใดแล้ว !

แต่วาจาที่ตังก้วยชิงแซผู้นี้กล่าว ล้วนเป็นความจริงทั้งมวลหรือไม่ ?

ได้ยินตังก้วยชิงแซกล่าวต่อไป

"ความลับเหล่านี้แม้เป็นเราทุ่มเทเวลานานปีและกลวิธีนานาไปสืบอย่างลำบากยากเข็ญจึงทราบมา แต่มีบ้างบางประการก็เป็นเราขบคิดสันนิษฐานเท่านั้น กล่าวได้ว่าไม่มีหลักฐานใด ๆ มายืนยัน และไม่อาจบันดาลให้ผู้คนต้องเชื่อถือสนิทใจ... บัดนี้ หากเราบอกว่ายู่ปังเฮาะคือตัวยู่ตั๊กเฮาะปลอมแปลงมา ในโลกจะมีผู้ใดยอมเชื่อถือ ?"

ยู่ป้วยหยกถอนหายใจยาว ขบคิดในใจ

‘ กระทั่งวาจาที่เราบอกยังไม่มีผู้ใดยอมเชื่อ อย่าว่าเป็นผู้อื่นเลย

ตังก้วยซิงแซเพ่งมองยู่ป้วยหยกแน่วนิ่ง กล่าวช้า ๆ

“เราทราบดีว่าในใจเจ้ายังมีความคลางแคลงสงสัยอยู่ไม่น้อย ดังนั้น...เราบัดนี้คิดจะพาเจ้าไปพบคนผู้หนึ่ง”

“ผู้ใด ?”

ตังก้วยซิงแซหัวร่อเบา ๆ แล้วกล่าว

“เมื่อเจ้าพบมันเจ้าก็รู้จักเอง”

เลี่ยงจากทางหลวงใหญ่ ลัดเลาะไปตามทางลัดอันคดเคี้ยว ผ่านทุ่งนาป่าเขาไปยาวไกลไม่น้อย มาถึงที่ลำธารน้ำสายหนึ่ง

บนลำธารน้อยมีสะพานเล็ก ๆ ทอดข้าม น้ำค้างบนสะพานยังคงเปียกชุ่ม ฝั่งตรงข้ามของสะพาน มีรั้วไม้ไผ่โยงกระท่อมสามหลังไว้ เสียงไก่เสียงสุนัขแว่วมาจากภายในรั้ว บนหลังคามีควันไฟกรุ่นออกจากปล่องกระจายตามสายลมจนจางหาย

ยู่ป้วยหยกได้กลิ่นยาตั้งแต่ยังอยู่ห่างไกล

ผู้ใดในกระท่อมป่วย ?

เป็นผู้ใดกำลังต้มยา ?

ประตูรั้วไม้ไผ่ปิดแง้มอยู่ บนเตาดินแดงที่อยู่ใต้ชายคา หม้อยากำลังเดือดพล่าน แมวดำตัวหนึ่งนอนหาความอบอุ่นอยู่ข้างเตาไฟอย่างเกียจคร้าน รอบข้างวังเวงไม่มีเสียงผู้คนใด ๆ

คนต้มยาเล่า ?

ตังก้วยซิงแซเหตุใดจึงพายู่ป้วยหยกมาในสถานที่เช่นนี้ ?

พลันมีเสียง “เมี้ยว” เบา ๆ แมวดำตัวนั้นพุ่งปราดขึ้นมาดุจเกาทัณฑ์หลุดจากแหล่ง เข้าสู่อ้อมอกตังก้วยซิงแซ ตังก้วยซิงแซลูบคลำขนดำมะเมื่อมเป็นประกายของมัน หัวร่อเสียงก้องพลางกล่าว

“ดำน้อยที่น่ารัก ดำน้อยที่ว่าง่าย อย่าตะกุยเคราของเอี้ยเอี๊ย”

ยู่ป้วยหยกไม่มีความสนใจในแมวสุนัขมาแต่ไหนแต่ไร ขณะรู้สึกเบื่อหน่าย พลันได้ยินคนผู้หนึ่งกล่าวขึ้น

“ยู่กงจื้อ มิได้พบกันนานสบายดี ?”

เป็นเสียงที่ดังมาจากทางด้านหลังนี่เอง !

เมื่อยู่ป้วยหยกหันขวับด้วยความตระหนก ก็เห็นใบหน้าที่คุ้นตาปรากฏ

ใบหน้าชราภาพ มีรอยลำบากตรากตรำปรากฏชัดตา แต่ในดวงตาที่มีประกายแย้มยิ้ม กลับแจ่มใสจนคล้ายน้ำค้างบนยอดหญ้า !

ยู่ป้วยหยกทั้งแตกตื่นทั้งยินดี โพล่งสุดเสียง

“ที่แท้นี่เป็นบ้านของท่านผู้เฒ่า ?”

ในสถานที่และเวลาเยี่ยงนี้ ยู่ป้วยหยกมีโอกาสได้พบ ‘กอเล่าเท้า’ อีกครั้ง นับว่าคล้ายเกิดใหม่แล้วจริง ๆ

กอเล่าเท้าหรือตังก้วยกอหิ้วถังไม้ใบใหญ่ ในถังมีน้ำเต็มเปี่ยม มาตรว่าหิ้วถังใหญ่ปานนี้ มาจนถึงด้านหลังยู่ป้วยหยกแล้ว ถึงกับยังไม่มีเสียงใด ๆ แม้สักแผ่วเบา

เมื่อกอเล่าเท้าเห็นรอยแผลเป็นบนใบหน้ายู่ป้วยหยก สีหน้าพลันแปรเปลี่ยนไปทันที แต่หลังจากเพ่งมองอยู่ชั่วขณะ ในดวงตาก็ปรากฏประกายแย้มยิ้มอีกครา พึมพำเบา ๆ

“ดูท่ามิว่าเรื่องราวใด ต่างไม่อาจงามพร้อมสมบูรณ์เกินไปได้ ย่อมต้องมีบกพร่องสักน้อยนิดจึงประเสริฐ”

ยู่ป้วยหยกรู้สึกคล้ายมีก้อนเหนียวมาอัดอยู่ในลำคอจนตีบตัน คิดจะกล่าววาจาถึงกับไม่อาจเปล่งเสียงได้ ตังก้วยกอจึงตบบ่ายู่ป้วยหยกเบา ๆ แย้มยิ้มพลางกล่าว

“เราทราบว่าท่านคิดจะกล่าวอะไร ท่านไม่กล่าวก็มิเป็นไร ในกระท่อมยังมีอีกคนหนึ่งที่คิดถึงท่านทุกวันทุกคืน ท่านรีบเข้าไปเยี่ยมมันเถิด”

คนที่อยู่ในกระท่อมคือผู้ใด ?

เป็นผู้ใดป่วยแล้ว ?

หรือเป็นกีเล่งอี่ ?

เป็นเจียเทียนเปียะ ?

หรือเป็นลิ้มไต้อู้ ?

ยู่ป้วยหยกรู้สึกตื่นเต้นจนมือสั่นระริก แต่ในที่สุดยังคงผลักประตูเข้าไป

คนเสื้อขาวผู้หนึ่งเอนกายนั่งบนพนักเตียง ใบหน้าที่ซูบผอม ผิวหน้าที่เหลืองซีด ดวงตาที่ครึ่งหรี่ครึ่งลืม มีประกายแวววาวด้วยความปีติ

พอเห็นคนผู้นี้ ยู่ป้วยหยกไม่อาจข่มกลั้นความลิงโลดดีใจไว้ได้อีกแล้ว ถึงกับตะเบ็งสุดเสียง

“หงส์ซำกอ ไฉนท่านก็อยู่ที่นี้ ?”

เมื่อได้พบหงส์ซำกับกอเล่าเท้า ความเชื่อถือที่ยู่ป้วยหยกมีต่อตังก้วยชิงแซ

ย่อมเพิ่มกว่าเดิมอีกหลายส่วน แต่ยังมีอีกหลายประการที่ยังไม่อาจคลายความข้องใจ

โดยเฉพาะที่ได้เห็นกับตาถึงบั๊กเง็กฮูหยินฆ่ากีโค้วเชังตายคามือ...

เรื่องที่เห็นกับตา ย่อมเป็นจริงกว่าได้ยินกับหู

ยู่ป้วยหยกเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นในระยะนี้แก่หงส์ซำโดยคร่าว ๆ เมื่อเล่าถึงจูลุ่ยยี้ถูกกีปุยเชังหลอกลวงไป ยู่ป้วยหยกบังเกิดทั้งคับแค้นขมขื่น ทั้งละอายใจอย่างยิ่ง

หงส์ซำกลับเป็นฝ่ายปลอบขึ้น

"กีปุยเชังต้องไม่ทำอันตรายลุ่ยยี้เด็ดขาด เนื่องเพราะที่นางพาลุ่ยยี้ไป เพียงต้องการใช้นางมากรรโชกท่าน เพื่อให้ท่านมิกล้าไม่เชื่อฟังคำสั่งนาง ไม่อาจทรยศต่อเรื่องราวของนางได้"

ยู่ป้วยหยกก้มศีรษะกล่าว

"ข้าพเจ้าสมควรได้คิดถึงความนี้แต่แรกจึงถูกต้อง ข้าพเจ้าเหตุใดยอมให้นางพาลุ่ยยี้ไป"

หงส์ซำยิ้มพลางกล่าว

"ความจริงท่านก็มิต้องกังวลแทนลุ่ยยี้เลย ทารกนี้กลอกกลิ้งปราดเปรียวยิ่งนัก กีปุยเชังมิแน่จะสามารถรับมือนางได้"

ยู่ป้วยหยกก็มีแต่ต้องคลายใจไปชั่วคราว แต่ล้วงบัญชีกับป้ายไม้ไผ่ออกมากล่าว

"นี่ก็คือที่ข้าพเจ้าได้มาจากพื้นใต้ดินของหอน้อยในเมืองลี้โต้วติ่ง..."

หงส์ซำขมวดคิ้วสอดคำ

"เชียวฮุ้นเก็งจู๊ไฉนมีความถนอมบัญชีเยี่ยงนี้จนสูงส่งปานนั้น?"

บทที่ 80
มรสุมเริ่มรุมเร้า

เมื่อยู่ป้วยหยกเห็นหงส์ซำดูแคลนต่อบัญชีเล่มบาง ๆ เยี่ยงนั้น จึงต้องกล่าวด้วยสีหน้าขึงขัง

"เนื่องเพราะนี่เป็นบัญชีพญายม บันทึกแต่เรื่องเลวร้ายที่ลับสุดยอดของชนชาวบู๊ลิ้มยุคนี้ เชียวฮุ้นเก็งจู๊มีมันไว้ เท่ากับมียันต์ป้องกันตัว มิว่าผู้ใดต่างถูกกลัวเปิดเผยความลับ มิอาจไม่หวั่นหวาดนางหลายส่วน"

หงส์ซำผงกศีรษะ แต่แล้วสั่นศีรษะกล่าว

"เหตุผลไม่ผิดก็จริง แต่มันมีด้านตรงข้ามอยู่ ความหมายของเราคือ บัญชีพญายมเล่มนี้ คือรากเหง้าของเภทภัยอันใหญ่หลวง"

ยู่ป้วยหยกฉุกใจได้คิด รีบกล่าวขึ้น

"ความหมายของซากอข้าพเจ้าเข้าใจ...บุคคลใดที่ถูกบันทึกเรื่องราวเลวร้ายอยู่ในบัญชีพญายมเล่มนี้ ต้องคิดหาวิธีนานามาชิงไว้เป็นสมบัติ ทางหนึ่งพอจะปิดบังเรื่องชั่วช้าของตัวเอง ข้างหนึ่งกลับพอไปคุกคามกรรโชกผู้อื่น ท่านว่าถูกต้องหรือไม่ ?"

หงส์ซำผงกศีรษะกล่าวสืบต่อไป

"ใช่แล้ว ดังนั้น เมื่อท่านทราบความลับที่มีบันทึกอยู่ในบัญชีพญายมเล่มนี้หมดสิ้น ท่านก็ไม่จำเป็นต้องรักษามันไว้อีกแล้ว เพื่อมิต้องเป็นชนวนให้ยุ่งยากมากความ"

ยู่ป้วยหยกกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“สำหรับประการนี้ ความเห็นของข้าพเจ้าเป็นตรงข้ามกับซากอ หากแม้นถูกคนทราบว่า บัญชีพญายมเล่มนี้อยู่ในตัวข้าพเจ้า ทำลายมันไปแล้ว ยังคงไม่อาจหลีกเลี่ยงความยุ่งยากรังควานได้”

หงส์ชำโพล่งด้วยความสงสัย

“นั่นเป็นเพราะสาเหตุใด ?”

ยู่ป้วยหยกยิ้มพลางกล่าวช้า ๆ

“เนื่องเพราะไม่มีคนยอมเชื่อถือว่าข้าพเจ้าทำลายมันอย่างง่ายดาย ความยุ่งยากยังคงรังควานโดยไม่อาจหลีกเลี่ยง และข้าพเจ้าก็มุ่งหวังให้มรสุมนี้เริ่มปั่นป่วนเร็วกว่าปกติบ้าง”

ตังก้วยชิงแซฟังถึงตอนนี้ สะบัดเครายาวอย่างแรงแล้วรีบกล่าวสวนคำ

“เด็กน้อย ฟังหางเสียงของเจ้า คล้ายกลัวว่าแผ่นดินไม่ปั่นป่วนวุ่นวาย ใช่หรือไม่ ?”

ยู่ป้วยหยกผงกศีรษะตอบ

“ใช่แล้ว ข้าพเจ้าตั้งใจ พรุ่งนี้ก็จะแพร่ข่าวเรื่องชั่วร้ายบัดสีที่มีในบัญชีพญายมออกไป จดประสงค์การทำดั่งนี้ของข้าพเจ้า ไม่เพียงล้างแค้นแทนบิดาเท่านั้น ยังจะสะสางปรับปรุงวงพวกนักเลงทั้งแผ่นดินเสียใหม่ ไม่ยอมให้วิญญูชนจอมปลอมที่คลุมด้วยคราบสวยงาม แต่จิตใจต่ำช้าสามานย์ ให้เกียรติภูมิจอมปลอมไปตบตาผู้คนทั้งแผ่นดินอีก”

วาจาประดานี้ กระตุ้นให้ทุกผู้คนในห้องต่างเบิ่งตากลมกว้างด้วยความแตกตื่นสงสัย และมีประกายที่นิยมชมเชยอยู่เด่นชัด

ตังก้วยชิงแซลูบเครายาวของท่าน พลางผงกศีรษะตลอดเวลา สุดท้ายกล่าวด้วยน้ำเสียงหนัก ๆ

“เด็กน้อย ความอาจหาญของเจ้าไม่น้อยเลยจริง ๆ แต่เจตจำนงแม้ดีงามก็ต้องดำเนินไปในวิธีที่ถูกต้อง หากแม้นเจ้าเปิดเผยความชั่วช้าบัดสีในบัญชีพญายมออกไปอย่างวู่วามหุนหันในตอนนี้ อย่างนั้นเราผู้เฒ่าก็จะอุปมาให้แก่ตัวเจ้า...”

ยู่ป้วยหยกถามอย่างยิ้มแย้ม

“ขอเรียนถาม อุปมาเยี่ยงไร ?”

ตังก้วยชิงแซกล่าวช้า ๆ ด้วยสีหน้าขึงขัง

“อุปมาดาวชีวิตถูกจับแขวนอยู่อย่างเบื่อหน่ายยิ่งแล้ว”

ยู่ป้วยหยกผงกศีรษะกล่าว

“ข้าพเจ้าเข้าใจความหมายของผู้อาวุโส หมายความว่า พลังฝีมือข้าพเจ้าตอนนี้ยังไม่มีพอ มิอาจต่อต้านบรรดายอดฝีมือบู๊ลิ้มที่กลุ้มรุมมาจู่โจม ถูกต้องหรือไม่ ?”

ตังก้วยชิงแซผงกศีรษะถี่ ๆ พลางกล่าว

“นับว่าเด็กน้อยเจ้าฉลาดปราดเปรื่อง เดาไม่ผิดพลาดแม้แต่น้อย”

หงส์ซำกล่าวขึ้นด้วยสีหน้าขึงขัง

“ซี่ตี๋ นี่เป็นเรื่องที่ต้องคำนวณให้หนักแน่นสำคัญ ท่านแม้มีปณิธานที่จะใช้มือเดียวค้ำฟ้า แต่มีเรื่องบางประการ ก็ต้องดำเนินด้วยความเจียมตัว”

ยู่ป้วยหยกยิ้มพลางกล่าว

“ซากอกล่าวถูกต้อง ข้าพเจ้าย่อมมีที่อ้างอิงพึ่งพา จึงมีความคิดอันคลุ้มคลั่งเยี่ยงนี้ มิใช่กล่าวอย่างพล่อยปากเด็ดขาด”

คนทั้งปวงเหลียวหน้ามองตากันอีกครั้ง

หงส์ซำเพ่งมองแน่วนิ่งพลางถาม

“ที่อ้างอิงพึ่งพาของท่านเป็นกระไร ลองบอกมาให้เราทั้งหลายได้ฟังดูบ้าง ?”

ยู่ป้วยหยกกวัดแกว่งป้ายไม้ไผ่พลางกล่าว

“นี่คือป้ายทดแทนพระคุณของตังก้วยชิงแซ เมื่อมีมัน ข้าพเจ้าก็ไม่ต้องวิตกกังวลในเรื่องใด ๆ อีกแล้ว”

ตังก้วยชิงแซตระหนกจนสยิวกายเฮือกใหญ่ รีบกล่าวขึ้น

“เด็กน้อย เจ้าดุร้ายยิ่ง ถึงกับคิดจะลากเรื่องเนืองนองด้วยมรสุมโลหิต มาป้ายใส่ตัวเราเฒ่าโสโครกเพียงผู้เดียวเท่านั้น ?”

ยู่ป้วยหยกกล่าวด้วยสีหน้านอบน้อมสำรวม

“ผู้อาวุโสอย่าได้คิดไปในแง่อื่น ข้าพเจ้าหาใช่อาศัยป้ายทดแทนพระคุณนี้ มายืนกรานให้ท่านผู้เฒ่าเสนอหน้าไปเสี่ยงชีวิตกับพวกเหล่านั้น แต่เพียงต้องการขอร้องให้ผู้อาวุโสถ่ายทอดวิชาบ้อเสียงซิ่งกงแก่ข้าพเจ้า”

ตังก้วยชิงแซต้องงุนงงอีกวูบหนึ่ง จึงโพล่งขึ้น

“เจ้าไฉนทราบว่าเรามีวิชาบ้อเสียงซิ่งกง ?”

ยู่ป้วยหยกกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“เป็นบั๊กเง็กฮูหยินกีปุยเช้งบอกกับข้าพเจ้าเอง นางว่า บ้อเสียงซิ่งกงเป็นดาวข่มเชยทีกังขี่ของนางพอดี”

ตังก้วยชิงแซกระชากเสียงด้วยโทสะ

“ดังนั้น เจ้าจึงเบนเป้ามาใส่เรา คิดจะใช้ป้ายทดแทนพระคุณคุกคามบังคับเรา ?”

ยู่ป้วยหยกประคองป้ายไม้ไผ่น้อมคืนให้พลางกล่าว

“ผู้อาวุโสโปรดระงับโทสะ ผู้เยาว์มิได้คิดอาศัยของนี้คุกคามผู้ใด เพียงขอให้ผู้อาวุโสเห็นแก่อนาคตอันสุขสงบของบุ๊ลิ้มภายภาคหน้า ประทานการส่งเสริมด้วย”

ตังก้วยชิงแซแค่นเสียงเย็นชา ตะปบมือชิงป้ายไม้ไผ่มา และผลักอีกฝ่ามือหนึ่งใส่ทรวงอกยู่ป้วยหยกดั่งสายฟ้า

หงส์ซำชิงแซกับกอเล่าเท้าพากันร้องด้วยความแตกตื่นขึ้นทันที !

เสียดายที่ช้าเกินไป ยามทั้งสองพบเห็นที่ตังก้วยชิงแซในตอนนี้ ถึงกับเป็นหลักวิชาบ้อเสียงชิ่งกง ก็ได้ยินยู่ป้วยหยกร้องเสียงโหยหวน ร่างกระเด็นออกไปดุจว่าวขาดจากป่าน ถูกพลังอันกล้าแข็งราวพายุม้วนละลิ่วไปจนถึงที่ริมธารน้ำ !

หงส์ซำเบิ่งตาจนแทบถลน ร้องขึ้นสุดเสียงด้วยความแตกตื่นหวาดกลัว

“ปิศาจเฒ่า ท่านเหตุใดใช้ฝีมืออำมหิตเยี่ยงนี้ต่อมัน ?”

ตังก้วยชิงแซหยีตากล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“ท่านอุปมาคล้ายอ่านพิชัยสงครามหลั่งน้ำตา...รันทดแทนคนโบราณ”

เพียงกล่าววาจาที่ไม่มีต้นปลายสองประโยค ร่างก็พุ่งปราดไป ยามเมื่อหงส์ซำไล่ตามถึงนอกกระท่อม ตังก้วยชิงแซกับยู่ป้วยหยกต่างสาบสูญไม่มีร่องรอยแล้ว แลเห็นแต่เงาจาง ๆ สีเทาสายหนึ่ง พุ่งออกไปในหนทางสุดไกลระดับความเร็วคล้ายเป็นดาวตกจากฟ้า ชั่วพริบตาเดียวก็สาบสูญสิ้น

หงส์ซำกระวนกระวายราวมีไฟเผาผลาญ ขณะเวลานั้นเอง มีเสียงกอเล่าเท้าแว่วมาจากทางด้านหลัง

“ยังมิต้องกระวนกระวายไป ด้วยฝีเท้าของเราสองไม่มีทางไล่ทันแน่ เราทราบว่ามันจะไปซ่อนตัวอยู่ในสถานที่ใด รอท่านทุเลาจากโรคร้าย มีสุขภาพแข็งแรง เราสองค่อยร่วมทางไปหามัน”

หงส์ซำหันขวับกลับไปกล่าว

“ยังต้องรอให้เราทุเลา...ซี่ตี๋...”

กอเล่าเท้ารีบยกมือห้ามไว้พลางกล่าว

“วางใจเถิด ท่านออกจะมีจิตใจกังวลแทนคนโบราณบ้างจริง ๆ ยู่ป้วยห่ยกมิใช่มีเค้าอายุสั้น มันไม่ตายไปดอก”

หงส์ซำเหม่อมองกอเล่าเท้าแน่วนิ่ง ด้วยความรู้สึกที่สับสนจนบอกมิถูก

อาทิตย์อุทัยเริ่มไขแสง ลูบไล้ทุ่งนาป่าเขาจนเรืองรอง หงส์ซำชิงแซก็คล้ายได้

สำนึกภายใต้แสงทองของอรุณรุ่ง ความวิตกกังวลบนสีหน้าปลาสนาการหมดสินแล้ว !

มืดมิด ชื้นแฉะ เย็นยะเยียบ กลิ่นดินโคลนคละคลุ้ง อุโมงค์ยาวเหยียดสายนี้ยังเป็นเช่นดั่งตอนมา คล้ายดั่งไม่มีวันเดินถึงสุดปลายเลยตลอดกาล

มีเงาสีดำสามสายกำลังลูบคลำลัดเลาะอยู่ในอุโมงค์ สามคนนี้ก็คือจูลุ่ยยี้ ไฮ้ตังแช ยังมีอีกผู้หนึ่งคือทิฮวยเนี้ย

ทั้งสามคนต่างลบคลำกันไปอย่างเงียบงัน จลุ่ยยี้ประคองทิฮวยเนี้ย ทิฮวยเนี้ยประคองไฮ้ตังแช ลูบคลำกันเดินทางในสภาพเยี่ยงนี้ โดยจิตใจของแต่ละคนคล้ายมีพะเนินเหล็กทับอยู่ก็ปาน

ทั้งสามคนต่างมีความรู้สึกคล้ายรอดตายมาเกิดใหม่ พริบตาที่มีชีวิตร่อแร่ปานแขวนอยู่บนเส้นด้ายของเมื่อครู่ หากมิใช่บั๊กเง็กฮูหยินกีปุยเช้งมาปรากฏตัวทันเวลา ทั้งสามตอนนี้จะต้องถูกราดรดด้วยสีผึ้งเดือดพล่านจนตายทั้งเป็น เพิ่มมนุษย์สีผึ้งอีกสามซากให้แก่ห้องศิลาที่น่าสยองขวัญนั้น

สภาพของพวกทั้งมวลตอนนี้ ผิดกับตอนเข้าไปใหญ่หลวงยิ่ง เนื่องเพราะขาดย่ป้วยหยกไปคนหนึ่ง ในความรู้สึกของจลุ่ยยี้ อ่อนไหวเปราะบางกว่าทกคน เมื่อสูญเสียยู่ป้วยหยกไป ก็คล้ายสูญเสียโคมกระจ่างแจ่มใส ทำให้นางรู้สึกอุโมงค์ยิ่งมืดมิดกว่าเดิม และรู้สึกละล้าละลังหวาดหวั่นขวัญเสีย

ทั้งมวลตอนนี้ยังห่างจากโคมดวงที่สามสิบเก้าอีกไกลนัก ในที่สุด ไฮ้ตังแชไม่อาจทนความเงียบเหงาวังเวงได้ เอ่ยปากกล่าวขึ้นก่อน

“มีคนผู้หนึ่งเคยบอกไว้ ‘ไม่กล่าววาจายังทรมานยิ่งกว่าตาย’ แต่ถึงตอนสมควรกล่าววาจา กลับรู้สึกในลำคอคล้ายมีผีขึ้นอัดแน่น ท่านว่าประหลาดหรือไม่ ?”

จูลุ่ยยี้ชะงักเท้าไว้ทันที กระชากเสียงขึ้น

“วาจาของท่านหมายถึงเราหรือไร ?”

ไฮ้ตังแชกล่าวสวนคำ

“หมายถึงผู้ใด ? ในใจคนผู้นั้นย่อมรู้อยู่ ยินยอมทะเลาะกันให้วุ่นวายสักพักก็ไม่ยินยอมเดินทางอย่างอึดอัดเยี่ยงนี้”

จูลุ่ยยี้กล่าวเสียงอ่อนกว่าเดิม

“อารมณ์ของข้าพเจ้าไม่ดี วาจาของท่านอย่าได้มีความหมายเหน็บแนมนักเลย”

ไฮ้ตังแชโพล่งด้วยความสงสัย

"ไฉนอารมณ์ของท่านจึงไม่ดีได้ ?"

จูลุ่ยยี้ถูกถามจนอึ้งไป ทิฮวยเนี้ยจึงสอดคำ

"นี่ยังต้องถาม ? จูโกวเนี้ยไม่เห็นยู่ป้วยหยก ก็คล้ายสูญเสียวิญญาณ จิตใจเยี่ยงนี้ พวกท่านเหล่าบุรุษไม่มีปัญญาเข้าใจดอก"

จูลุ่ยยี้ถูกจี้ใจดำจนหน้าแดงฉาน ดีที่อยู่ในอุโมงค์มืดมิด ไม่มีผู้ใดพบเห็น

ไฮ้ตังแชกล่าวอีกครั้ง

"นั่นก็ไม่ถึงกับต้องอึดอัดกลัดกลุ้ม นี่เป็นเพียงการแยกกันในช่วงเวลาสั้น ๆ เท่านั้น และซือแป๋ก็มีเจตนารับจโกวเนี้ยไว้เป็นศิษย์ บญวาสนายิ่งใหญ่เยี่ยงนี้ ลิงโลดยินดีก็ยังรู้สึกน้อยไปเสียอีก"

ทิฮวยเนี้ยกล่าวตอบ

"นั่นเป็นความคิดของท่านเอง ท่านทราบในใจจูโกวเนี้ยมีความคิดเห็นอย่างไรหรือไม่ ?"

ไฮ้ตังแชถูกโต้แย้งจนไม่มีถ้อยคำว่ากล่าว จำต้องปิดปากมิส่งเสียงอีกแล้ว

ดังนั้นเอง ทั้งสามจึงเดินทางต่อไปในความมืดมิดอีกคราหนึ่งแค้นใจใคร่ออกจากอุโมงค์ใต้ดินที่มืดมิดอับชื้นราวอเวจีเสียแต่โดยเร็ว

ขณะเดินทางอยู่นั้น จล่ยยี้พลันชะงักเท้าร้องด้วยความตื่นเต้น

"ฟัง...นั่นเป็นเสียงใด..."

ในอุโมงค์ใต้ดินมิเพียงมืดมิดเท่านั้น ยังเงียบวังเวงจนผู้คนต้องอึดอัดแทบขาดใจ แต่ในความเงียบที่สุดนี้กลับมีเสียงซ่าซ่าแว่วมาเบา ๆ

นั่นสมควรเป็นเสียงชายเสื้อพลิ้วตามลม หรือบางทีเป็นเสียงฝีเท้าของคนเดินทาง แต่เนื่องเพราะในอุโมงค์มีเสียงสะท้อนรุนแรงเกินไป จึงไม่มีปัญญาจะแยกแยะเป็นเสียงใดได้

เสียงนั้นแผ่วเบาอย่างยิ่ง คล้ายดั่งดังขึ้นจากสถานที่ห่างไกลยิ่ง และที่ทั้งสามได้ยินก็เป็นเสียงสะท้อน มิเช่นนั้นต้องไม่มีทางรู้สึกแน่

แต่ทว่า มีประการหนึ่งที่แน่ใจได้ ในอุโมงค์มีคนปรากฏขึ้นอีกแล้ว และกำลังพุ่งตัวเข้ามาในทางนี้อย่างรวดเร็วอีกด้วย

จูลุ่ยยี้มีไหวพริบตื่นตัวกว่า นางรีบรั้งทิฮวยเนี้ยกับไฮ้ตังแชฟุบแนบกับเชิงผนังถ้ำ กลั้นลมหายใจรอคอยอย่างสงบเยือกเย็น

ขณะเวลานั้น มีเงาสีดำสายหนึ่งพุ่งผ่านไปด้วยพลังอันรุนแรง

ระดับความเร็วนี้ คล้ายเป็นพายุที่โชยพัด เร็วอย่างยิ่งจริง ๆ

เสียดายที่ทั้งสามต่างไม่มีปัญญาสังเกตเงาดำทีพุ่งผ่าน มันคล้ายเป็นปักษาตัวหนึ่ง และก็คล้ายเป็นค้างคาวมหึมาตัวหนึ่ง !

หลังจากเงาดำวูบผ่านไปแล้ว ทั้งสามยังคงฟุบแน่วนิ่งไม่เคลื่อนไหว

จนอีกครู่หนึ่ง จูลุ่ยยี้พลันพึมพำกับตัวเองเบา ๆ

“ประหลาด...ประหลาด...”

ทิฮวยเนี้ยกระตุกแขนเสื้อนางเบา ๆ พลางถาม

“เรื่องใดจึงมีคุณค่าถึงกับต้องร้องประหลาดหลายครั้งครา ? หรือท่านพบเห็นปมพิเศษพิสดารใดแล้ว ?”

จูลุ่ยยี้กล่าวเสียงแผ่วเบา

“มิได้ แต่ข้าพเจ้ารู้สึก เงาดำเมื่อครู่คล้ายเป็นบู๊ลิ้มเม่งจู๊ยู่ปังเฮาะ...อาจบางทีเรียกว่าลางสังหรณ์ก็ได้”

ทิฮวยเนี้ยต้องกล่าวอีกครั้ง

“มันมาในสถานที่นี้ด้วยจุดประสงค์ใดกัน ?”

จูลุ่ยยี้ตอบ

“ตอนนี้มิว่าผู้ใดก็ไม่อาจทราบได้ นอกเสียจากพวกเราย้อนกลับไป ลอบฟัง ลอบดความเคลื่อนไหวของมัน”

ทิฮวยเนี้ยกล่าวอีกครั้ง

“ข้าพเจ้าไม่มีอารมณ์สนใจเยี่ยงนั้น เพราะเท่ากับลูบคลำอยู่ในอเวจีอันมืดมิด”

ไฮ้ตังแซรีบสวนคำขึ้น

“ข้าพเจ้าสนับสนุนความเห็นของจูโกวเนี้ย เพราะจะอย่างไร ตัวประหลาดที่ใช้สีผึ้งราดคน ถูกซือแป๋ใช้เชยทีกังขี่ฆ่าตายไปแล้ว ไม่มีเหตุการณ์น่าสยองขวัญเยี่ยงนั้นปรากฏขึ้นอีกเป็นแน่ พวกท่านยังกลัวไปไย ?”

จูลุ่ยยี้ยืนกราน

“หากแม้นเป็นยู่ปังเฮาะลอบเข้ามาที่นี้ มิแน่ว่าจะเกี่ยวข้องกับยู่ป้วยหยกอย่างสำคัญ อย่างไรข้าพเจ้าก็ต้องย้อนกลับไปดูให้รู้แน่ นี่เป็นโอกาสที่ยากจะมีทีเดียว”

ภายใต้การสนับสนุนของทั้งสอง ทิฮวยเนี้ยจำต้องกัดฟันเห็นพ้องอย่างไม่เต็มใจ ดังนั้นเอง ทั้งสามจึงย้อนกลับเข้าไปในส่วนลึกของอุโมงค์อีกครา

ทั้งสีด้านของผนังศิลามีเทียนไขจุดอยู่หลายเล่ม ในแสงชีดจาง บนเก้าอี้ศิลา

ตัวหนึ่ง มีสตรีอาภรณ์ดำทั้งร่างนั่งอย่างสง่า นางคือบั๊กเง็กฮูหยินกีปุยเช้ง !

ในห้องศิลาเงียบวังเวงไม่มีซุ่มเสียงใด ๆ และกีปุยเช้งก็นั่งแน่วนิ่งอย่างมีสมาธิ นางคล้ายดั่งกำลังขบคิดความในใจอันหนักอึ้งอยู่

นางเป็นคนมีนิสัยแกร่งกร้าวทะนงยิ่ง หลังจากถูกกีโค้วเช้งเตือนสติแล้วนางก็รู้สึก วิธีรับมือกับยู่ป้วยหยกเยี่ยงนี้ออกจะมิใคร่มั่นคงนัก แต่นางยินยอมให้ผิดต่อไปก็ไม่ยอมรับผิดต่อหน้าผู้ใดทั้งสิ้น

ผนังรอบข้างเย็นยะเยียบ แต่ทีท่าบั๊กเง็กฮูหยินยิ่งเย็นชากว่า เนื่องเพราะในใจมีความข่นข้องรนแรงจนอดมิได้ต้องพึมพำกับตัวเอง

"เราผิดหรือไร ?...หรือเราผิดไปจริง...?"

นางมีความเห็น ในห้องศิลากระทั่งอุโมงค์ยาวเหยียดไม่มีคนนอกอีกแล้ว มาตรว่าแพร่งพรายความในใจออกไปก็ต้องไม่ถูกผู้ใดได้ยินแน่

แต่นางคำนวณผิดพลาดแล้ว

ขณะที่วาจานางเพิ่งขาดคำ นอกห้องศิลามีเสียงแผ่วทุ้มของคนผู้หนึ่งดังขึ้น

"ท่านผิดแล้ว และผิดอย่างอุกฤษฏ์ไม่กล้าคาดคำนวณด้วย !"

กีปุยเช้งโพล่งขึ้นด้วยความตระหนก

"ผู้ใด ?"

เสียงแผ่วทุ้มทางนอกประตูดังอีกครั้ง

"กระทั่งเสียงของข้าพเจ้าก็ฟังไม่ออกแล้ว อารมณ์ของท่านตอนนี้ นับว่าปั่นป่วนจนวุ่นวายเกินไปจริง ๆ"

พร้อมกับเสียง มีเงาสีเทาสายหนึ่งวูบเข้ามา ถึงกับเป็นกีโค้วเช้ง !

กีปุยเช้งเหลือบตาเย็นชามองมันแว่บหนึ่งแล้วกล่าว

"ท่านไฉนกลับมารวดเร็วปานนี้ ?"

หน้ากีโค้วเช้งบิดเบี้ยวจนปั้นยาก กล่าวช้า ๆ

"ท่านถามผิดเป้าไปแล้ว สมควรถามเจ้าเด็กน้อยไฉนจึงตกลงใจรวดเร็วปานนี้ ?"

กีปุยเช้งโพล่งด้วยความสงสัย

"ท่านหมายถึงยู่ป้วยหยก ?"

"มิหมายถึงมันยังมีผู้ใด ? เจ้าเด็กน้อยนับว่าตึงมืออย่างยิ่งจริง ๆ"

กีปุยเช้งรีบถามด้วยความตระหนก

"มันถึงกับตกลงใจในเรื่องราวใด ?"

"เป็นเรื่องที่พวกเราหวั่นเกรงที่สุด ! มันได้ประกาศเรื่องราวในบัญชีพญายม

แก่บู๊ลิ้มแล้ว !”

กีปุยเช้งไม่อาจข่มความไว้ตัวที่มีเป็นพิเศษของนางได้อีกแล้ว ผุดลุกขึ้นร้องเสียงแหลมเล็ก

“ข้าพเจ้าหวังให้ท่านกล่าวโดยกระจ่างกว่านี้อีกครั้ง”

กีโค้วเช้งฝืนยิ้มกล่าว

“กล่าวย้ำสองครั้งยังคงเป็นเรื่องนั้น ความนี้ไม่เพียงรวมความลับของเราสองเท่านั้น ยังรวมไปถึงเรื่องบัดสีของท่านกับยู่ตั๊กเฮาะอีกด้วย !”

ร่างกีปุยเช้งสั่นระริกทันที ร้องเสียงสะท้าน

“เราต้องฆ่ามัน...เราต้องฆ่ามันกับมือให้ได้...”

กีโค้วเช้งฝืนยิ้มกล่าว

“ตอนนี้จึงได้สำนึกสมควรฆ่ามันนั้น สายเกินไปแล้ว มิว่าผู้ใดก็ไม่อาจถอนคำเล่าลือของเรื่องราวบัญชีพญายมในบู๊ลิ้มคืนกลับมาได้ !”

กีปุยเช้งกระชากเสียงกล่าว

“เรื่องราวเป็นเช่นนี้แล้ว ท่านยังมาตำหนิข้าพเจ้า ?”

กีโค้วเช้งส่ายหน้ากล่าว

“มิใช่ตำหนิ แต่ความจริงเป็นเช่นนี้ และเจ้าเด็กน้อยยังกลอกกลิ้งยิ่งนัก มิทราบไปซ่อนตัวอยู่แห่งหนใด ข้าพเจ้าหาหลายสถานที่แล้วยังหาร่องรอยมันไม่พบ”

กีปุยเช้งกระชากเสียงด้วยความเดือดดาล

“นั่นเป็นเพียงปัญหาของเวลาเท่านั้น ข้าพเจ้าต้องฆ่ามันกับมือให้ได้ และจะต้องให้มันตายอย่างอนาถที่สุด ทรมานที่สุดอีกด้วย”

กีโค้วเช้งอึ้งชั่วขณะจึงกล่าว

“แต่ทว่ายังต้องกำจัดอีกผู้หนึ่งไปในเวลาเดียว มันยังน่าชังยิ่งกว่าเจ้าเด็กน้อยมากนัก”

กีปุยเช้งถามด้วยความสงสัย

“ผู้ใด ?”

“ศัตรูคู่อาฆาตของพวกเรา...ตังก้วยชิงแซ !”

กีปุยเช้งมีสีหน้าตื่นเต้นสงสัย รีบถามอีกครั้ง

“เรื่องนี้เกี่ยวข้องใดกับมัน ?”

กีโค้วเช้งตาลุกวาวด้วยประกายโทสะ ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกล่าว

“เนื่องเพราะปิศาจเฒ่าหนุนหลังเจ้าเด็กน้อย ข้าพเจ้าคิดว่าจิตเจตนาของท่าน

ไม่มีผิดจากต้องการใช้เจ้าเด็กน้อย อาศัยป้ายทดแทนพระคุณไปคุกคามบังคับปิศาจเฒ่ามิคาด เรื่องราวกลับกลายเป็นผลร้ายต่อพวกเรา มิว่าผู้ใดก็คิดไม่ถึง เรื่องราวจะมีบั้นปลายเยี่ยงนี้"

กีปุยเช้งถลึงตาตวาดขึ้น

"ท่านตำหนิข้าพเจ้าอีก ?"

กีโค้วเช้งฝืนยิ้มกล่าว

"ตอนนี้มาถกถึงเรื่องตำหนิ ไม่อาจคลี่คลายปัญหาได้ดอก สมควรรีบคิดหาวิธีจัดการกับหนึ่งเฒ่าหนึ่งทารกจึงถูกต้อง"

กีปุยเช้งกล่าว

"ยู่ป้วยหยกจัดการง่ายดาย ที่ตึงมือคือปิศาจเฒ่า"

กีโค้วเช้งกล่าวบ้าง

"อย่างนั้น ก็มีแต่ต้องแตกหักกันโดยเปิดเผยแล้ว โดยเชิดยู่ปังเฮาะที่พวกเราใช้ฝีมือผ่าตัดสร้างออกมาเสนอหน้า ให้มันใช้อำนาจของบู๊ลิ้มเม่งจู๊ ประกาศหนึ่งเฒ่าหนึ่งทารกเป็นศัตรูของแผ่นดิน พวกเราไยมิใช่สุขสบายโดยมิต้องอนาทรอีกแล้ว ?"

กีปุยเช้งแค่นเสียงเย็นชาสวนคำ

"ท่านอย่าลืมเสีย โฉมหน้าแท้จริงของมันคือเจ็กโก้วอิง มหาโจรยิ่งใหญ่ในมกปัก ก่อนกาลเวลาเหมาะสม มันจะยอมให้พวกเราใช้มันเยี่ยงนั้น ?"

กีโค้วเช้งฝืนยิ้มกล่าว

"สมควรไม่มีปัญหา ยกน้ำใจไมตรีที่ท่านมีต่อมันมินับแล้ว สำหรับผลดีผลร้ายเฉพาะมัน มันก็ต้องไม่งอมือดูอยู่ด้านข้างแน่ เนื่องเพราะในบัญชีพญายมก็มีเรื่องของมันอยู่เช่นกัน"

กีปุยเช้งมิได้ส่งเสียงโต้เถียงอีกแล้ว คล้ายดั่งกำลังใคร่ครวญความคิดเห็นของกีโค้วเช้งอยู่

ขณะเวลานั้นเอง กีโค้วเช้งพลันตาลุกวาวกวาดมองไปที่ประตูห้องศิลาดุจสายฟ้าตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"ผู้อยู่ด้านนอกเป็นใคร ?"

ในทันใด มีเสียงเย็นชาดังขึ้นที่ปากประตู

"เป็นมิตรและก็เป็นศัตรู นับแต่นี้ท่านพอจะเลือกเฟ้นตามใจได้"

เป็นเสียงที่คุ้นหูอย่างยิ่ง ทั้งสองผู้แซ่กีต่างเหลียวหน้ามองตากันทันที

ขณะที่ทั้งสองงุนงงอยู่ ผู้มาถลันปราดเข้าในห้อง เป็นบู๊ลิ้มเม่งจู๊ยู่ปังเฮาะ

ตัวปลอมนั่นเอง !

เมื่อเห็นผู้มา ทั้งสองผู้แซ่กีรู้สึกกระดากกระเดื่องขึ้นเล็กน้อย

ยู่ปังเฮาะกวาดตาเย็นชามองทั้งสองแว่บหนึ่งแล้วกล่าว

“กลหลอกลวงของท่านทั้งสอง แสดงได้ตื่นเต้นเร้าใจยิ่ง จวบจนบัดนี้ข้าพเจ้าจึงได้เห็นโฉมหน้าแท้จริงของทั้งสอง”

กีโค้วเช้งถลึงตากล่าว

“เช่นนี้เป็นว่า ท่านกลับเสียเปรียบแล้ว ?”

ย่ปังเฮาะแค่นหัวร่อกล่าว

“ในระหว่างเราไม่อาจเอ่ยถึงเสียเปรียบได้เปรียบ ถกกันจริงจัง ต่อให้อีกสองชั่วคนก็ไม่มีปัญญาสะสางบัญชีนี้ให้เสร็จสิ้นได้”

กีปุยเช้งสวนคำทันที

“นั่นก็ไยมิใช่ยุติได้ ? เรายอมสวมหมวกเขียวมาเป็นเวลานานปี หรือยังมีที่ใดให้ท่านมาขุ่นเคืองตำหนิอีก”

กีโค้วเช้งตวาดขึ้นทันที

“ผายลม ! วาจาเยี่ยงนี้ท่านก็กล่าวออกมาได้”

กีโค้วเช้งในตอนนี้ ข่นแค้นรันทดเป็นยิ่งนัก เพราะถกตำหนิจากทั้งสองฝ่าย แค่นเสียงด้วยความโกรธเคืองแล้วพุ่งตัวออกจากห้องศิลาไปทันที

กีปุยเช้งสงบใจชั่วขณะจึงกล่าว

“ท่านไม่บังควรมาที่นี้ ให้ข้าพเจ้าไม่อาจกลบเกลื่อนว่ากล่าว”

ยู่ปังเฮาะกล่าวเสียงนุ่มนวล

“แต่เรื่องราวปั่นป่วนวุ่นวายเป็นการใหญ่ปานนี้แล้ว หรือข้าพเจ้าไม่สมควรมาปรึกษากับท่าน ?”

“ท่านหมายถึงมรสุมที่เกิดขึ้นเพราะบัญชีพญายม ?”

ยู่ปังเฮาะผงกศีรษะกล่าว

“คาดมิถึง ข่าวของท่านก็ไม่ช้ากว่าข้าพเจ้าเลย ตอนนี้ทุกเรื่องราวไม่ต้องถกกันแล้ว ให้พวกเราลงมือชิงเอาเปรียบก่อน อาจบางทียังพอรั้งหน้ารักษาเกียรติภูมิได้อยู่”

กีปุยเช้งสั่นศีรษะกล่าว

“รั้งไม่คืนกลับแล้ว มีแต่กำจัดยู่ป้วยหยกกับปิศาจเฒ่าตังก้วยระบายโทสะเท่านั้น”

“ไม่แน่นัก หากแม้นลงมือเร็ว อาจบางทีพอเหนี่ยวรั้งได้”

กีปุยเช้งโพล่งด้วยความสงสัย

“เรื่องราวในบัญชีพญายมถูกประกาศแก่บู๊ลิ้มแล้ว ยังสามารถเหนี่ยวรั้งคืนกลับได้ ?”

ยู่ปังเฮาะผงกศีรษะกล่าว

“อืมม์ จวบจนบัดนี้ ยังคงเป็นการประกาศแต่ลมปากเท่านั้น โดยไม่มีผู้ใดได้เห็นบัญชีพญายมเล่มนั้นกับตาเลย ชนชาวนักเลงตอนนี้ ยังมีความเชื่อครึ่งมิเชื่อครึ่งอย่”

“ตามที่ท่านว่าดั่งนี้ ยังพอมีความหวังอยู่นัยหนึ่ง ความหมายของท่านคือ คิดให้ข้าพเจ้าเป็นเพื่อนท่านไปลงมือในบัดดล ?”

“อืมม์ ข้าพเจ้ารู้จักที่อยู่ของกอเล่าเท้า หากโชคดี อาจบางทีพบพวกมันในสถานที่นั้นก็ได้”

กีปุยเช้งฉุกใจได้คิดรีบกล่าว

“ไม่ได้ ! ข้าพเจ้าสมควรรีบกลับสำนักสักครั้งก่อน”

ยู่ปังเฮาะถามด้วยความสงสัย

“กลับสำนัก ? มีเรื่องใดสำคัญกว่าพวกเราร่วมเหนี่ยวรั้งมรสุมของบัญชีพญายม ?”

กีปุยเช้งจึงอธิบาย

“ข้าพเจ้าต้องกักขังจูลุ่ยยี้ไว้ มีนางอยู่ในกำมือก็สามารถคุกคามบังคับยู่ป้วยหยกได้ใหญ่หลวงนัก”

“อย่างนั้น ข้าพเจ้าก็ติดตามท่านกลับสำนักสักครา ค่อยย้อนมาร่วมมือคิดบัญชีกับพวกมัน”

กีปุยเช้งผงกศีรษะเห็นพ้อง ครั้นแล้วทั้งสองจึงพลิ้วออกจากห้องศิลาไป

ยู่ปังเฮาะกับกีปุยเช้งต่างเนื่องจากรุ่มร้อนจนกระวนกระวาย ตอนพุ่งตัวออกจากห้องศิลาเข้าไปในอุโมงค์ถึงกับมิได้พบเห็น ละแวกใกล้เคียงมีอีกสามคนซุ่มซ่อนอยู่

พวกจูลุ่ยยี้รอจนยู่ปังเฮาะมาถึงห้องศิลาไม่นานก็ตามติดมาถึง ดังนั้น เหตุการณ์และถ้อยคำในห้องศิลาจึงต่างย่อมได้ยินหมดสิ้น

แต่ทั้งมวลยังคงสงบไว้ไม่กล้าเคลื่อนไหว กระทั่งลมหายใจก็ยังพยายามผ่อนจนเบาเต็มที่

บัดนี้ ในอุโมงค์ไม่มีร่องรอยของยู่ปังเฮาะกับกีปุยเช้งอยู่แล้ว แต่ทั้งสามยังคงรอบคอบสุขุม ซ่อนตัวอยู่ในที่เดิมอีกครู่ใหญ่ จึงค่อย ๆ ทรงกายขึ้นยืน

ไฮ้ตังแชกระทืบเท้าถอนใจยาวกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าแค้น ! แค้นที่ข้าพเจ้าไฉนมีซือแป๋เยี่ยงนี้ แค้นที่ข้าพเจ้าไม่ได้พบแผนการร้ายของพวกท่านตั้งแต่เนิ่น ๆ"

จูลุ่ยยี้เย้ยหยันขึ้นทันที

"แต่ข้าพเจ้าโชคดีอย่างยิ่ง ที่พลันเกิดสังหรณ์โดยมิได้ไปสำนัก ไม่เช่นนั้นจวบจนบัดนี้ยังต้องถูกตบตาจนงมงาย กลายเป็นตัวประกันไปโดยง่ายดายแล้ว"

ทิฮวยเนี้ยกล่าวขึ้นบ้าง

"ตอนนี้เป็นเวลาสมควรกล่าววาจาไร้สาระ ? พวกเราสมควรรีบออกจากอโมงค์คิดหาวิธีนานาติดต่อกับยู่กงจื้อให้ได้จึงถูกต้อง"

จูลุ่ยยี้ขมวดคิ้วกล่าว

"แต่ทว่า ตอนนี้ผู้ใดทราบร่องรอยของยู่ป๋วยหยก ?"

นางกระวนกระวายจนน้ำตาแทบหลั่งไหลอีกแล้ว

ทิฮวยเนี้ยรีบกล่าว

"เมื่อครู่ยู่ปังเฮาะมิใช่บอกว่ายู่กงจื้ออยู่ที่พักของกอเล่าเท้า พวกเรามีแต่ต้องสืบเสาะไปตามเบาะแสสายนี้เท่านั้น"

ไฮ้ตังแชสวนคำขึ้น

"แต่ผู้ใดทราบที่อยู่ของกอเล่าเท้า ? ยังมิใช่เท่ากับว่ากล่าวเสียเปล่าโดยไม่มีประโยชน์"

จูลุ่ยยี้พลันมีจิตใจคึกคักอีกอักโข กล่าวขึ้นบ้าง

"ไป ! พวกเราออกจากอุโมงค์นี้ก่อนค่อยว่ากล่าว มิว่าอย่างไร พวกเราต้องชิงล่วงหน้า ไม่เช่นนั้น ยู่กงจื้อต้องเสียเปรียบแน่นอน"

ดังนั้นเอง ทั้งสามจึงเร่งฝีเท้ามุ่งหน้าไปทางปากอุโมงค์ โดยไม่คำนึงถึงจะเกิดอันตรายใด ๆ อีกแล้ว

หมอกบางยามเช้าครอบคลุมอยู่ที่เชิงเขาอันเต็มด้วยโขดหินขรุขระ

ภาพพจน์นี้สวยงามเหลือประมาณ พอหมอกบางยามเช้าจางหาย ในแสงอุทัยอันเรืองรอง แลเห็นโขดเขาเขินเนินไสลตระหง่านง้ำงามวิจิตร น้ำตกกระจายเป็นฟูฝอย ลำธารคดเคี้ยวเป็นประกาย แมกไม้สดใสขจี...นับว่าคล้ายสถานที่อยู่อาศัยของเทพยดาในเทพนิยายจริง ๆ

ที่ไหล่เขามีเสียงน้ำตกดังสนั่นหวั่นไหว นอกจากนี้แล้วทั้งแถบเชิงเขาเงียบวังเวงจนวิเวก

ขณะเวลานั้น ในพุ่มพฤกษ์เขียวขจี มีเงาร่างสีเทาปรากฏขึ้นมา ทั้งสองต่างมีวิชาตัวเบาอันเยี่ยมยอด แลเห็นทั้งสองกระโดดโลดแล่นแคล่วคล่องว่องไว ข้ามโขดเขินหุบเหวและลำธาร ชั่วครู่ พากันมาถึงที่หน้าน้ำตกใหญ่

ที่นี้มีทิวทัศน์ยิ่งงามวิจิตรพิสดาร โขดหินรูปลักษณะต่าง ๆ หลากหลาย หมู่สนงอกงามตามผนังผาแต่งแต้มเป็นความงามตระการตา

เงาสีเทาสองสาย แฉลบร่างละลิ่วมาจนหยุดห่างจากหน้าน้ำตกไม่ไกล จึงเห็นชัดตา ที่แท้เป็นกอเล่าเท้ากับหงส์ซำ

กอเล่าเท้ากวาดมองรอบข้างแล้วกล่าว

"ไม่ผิด นอกจากที่นี้แล้ว สมควรไม่ไปซ่อนตัวอยู่สถานที่อื่นใดอีก"

หงส์ซำมีสีหน้าเลื่อมใสจนเคลิบเคลิ้ม กล่าวว่า

"ท่านไปหาสถานที่สำรวมงามตระการเยี่ยงนี้ได้ตั้งแต่เมื่อใด ?"

กอเล่าเท้ายิ้มพลางกล่าว

"ก่อนหน้าไม่นาน มันเคยแพร่งพรายออกมาโดยไม่ตั้งใจ นอกจากเราแล้วในโลกน่ากลัวไม่มีผู้ใดรู้จักสถานที่แห่งนี้อีก"

หงส์ซำกวาดตามองรอบข้างอีกครั้ง กล่าวถามขึ้น

"แล้วตัวของท่านเล่า ?"

ขณะเวลานั้นเอง ในเสียงน้ำตกที่สนั่นหวั่นไหวพลันมีเสียงแกร่งกร้าวของคนชราดังขึ้นมา

"พวกท่านนับว่าเป็นวิญญาณไม่ยอมผุดเกิดเลยจริง ๆ ซ่อนอยู่ที่นี้แล้ว ยังถึงกับถูกพวกท่านตามพบจนได้"

เสียงดังมาจากในหมู่สนสดใสขจี ทั้งสองพอได้ยินก็ฟังออก เป็นเสียงตังก้วยชิงแซ จึงโลดแล่นไปตามต้นเสียงอย่างว่องไว

ทั้งสองเพียงกวาดตาวูบเดียวก็พบเห็น ตังก้วยชิงแซใช้เท้าน้อย ๆ ทั้งสองเกี่ยวอยู่บนกิ่งสน ห้อยหัวลงทั้งศีรษะ หน้าตาต่างถูกเคราขาวที่คลี่กระจายลงครอบคลุมหมดสิ้น ทำให้ผู้ได้พบเห็นปราดแรก มิทราบพบกับสัตว์ประหลาดใดไป

หงส์ซำกล่าวอย่างยิ้มแย้มแจ่มใส

"ท่านผู้เฒ่ามีอารมณ์ครึกครื้นไม่น้อยจริง ๆ คล้ายดั่งกลับจากชราสู่ทารกแล้วถึงกับมาซ่อนตัวเล่นชิงช้าอยู่ที่นี้เพียงลำพัง"

ตังก้วยชิงแซกล่าวออกจากในเครายาว

“หากมีความกระตือรือร้นสนใจ ท่านขึ้นมาทดลองดูก็ได้ เรากล้าประกันนี่เป็นท่วงท่าพักผ่อนหลังเวลาฝึกวิชาที่ดีที่สุด”

หงส์ชำคิดจะหัวร่ออย่างยิ่ง แต่ยังคงเกรงใจต้องข่มกลั้นไว้ ส่วนกอเล่าเท้าที่ยืนอยู่ด้านข้าง มีแต่สั่นศีรษะอยู่ตลอดเวลา

ทันใด ร่างตังก้วยชิงแซถีบปราดขึ้นไปในอากาศ หมุนคว้างราวลูกข่างใหญ่ยังไม่มีผู้ใดเห็นชัดตาว่าที่ใดเป็นศีรษะที่ใดเป็นเท้า ก็ได้พุ่งลงยืนอย่างมั่นคงที่เบื้องหน้าทั้งสองแล้ว

หงส์ชำรีบถาม

“ซี่ตี่ของข้าพเจ้า ?”

ตังก้วยชิงแซตอบอย่างยิ้มแย้ม

“พวกท่านตื่นเต้นไปไย ? หรือสงสัยว่าเราประทุษร้ายหมายทรัพย์สินของมัน ?”

หงส์ชำรีบกล่าว

“มาตรว่ามีความคิดเยี่ยงนี้ก็มิเกินไป ช่วงชิงป้ายทดแทนพระคุณคืน ยังใช้บ้อเสียงชิ่งกงฟาดยู่กงจื้อปลิวกระเด็น นี่เป็นความมุ่งหมายใดของท่านแน่ ?”

ตังก้วยชิงแซส่งเสียงดัง ๆ

“นี่เป็นกฎประจำตัวของเรา มิว่าผู้ใดคิดจะฝึกวิชา ต่างต้องให้บ้อเสียงชิ่งกงทดสอบดูระดับทนทานการถูกทุบตีมีเพียงพอหรือไม่ ?”

หงส์ชำโพล่งด้วยความตื่นเต้นสงสัย

“ระดับทนการทุบตีเพียงพอหรือไม่ ?...นี่นับเป็นข่าวพิสดารที่สุดของแผ่นดินได้แล้ว”

ตังก้วยชิงแซกล่าวด้วยความงุนงง

“นี่ต้องตำหนิท่านที่รู้เห็นน้อยเกิดประหลาดมาก ตอนทดสอบ เราใช้กำลังเพียงสามส่วนเท่านั้น หากผู้มีระดับทนทานการถูกทุบตีเพียงพอ อวัยวะภายในต้องแหลกเละตายไป เจ้าเด็กน้อยยังเข้มแข็งไม่เลว กระทั่งโลหิตก็ยังมิกระอักเลยแม้สักคำ”

กอเล่าเท้าสอดคำขึ้นทันที

“อย่าทุ่มเถียงเกี่ยงกันเลย ตอนนี้ยู่กงจื้ออยู่ที่ใดกันแน่ ?”

ตังก้วยชิงแซชี้ไปที่น้ำตกพลางกล่าว

“ที่หลังม่านน้ำตกมีแท่นธรรมชาติอยู่แท่นหนึ่ง มันนั่งฝึกวิชาอยู่บนแท่นหิน

นั้นเอง”

หงส์ซำโพล่งด้วยความสงสัย

“น้ำตกนั้นสนั่นหวั่นไหว ดุจกองทัพม้าหมื่น ๆ พัน ๆ สะเทือนเลื่อนลั่นจนแก้วหูแทบแตก ท่านถึงกับให้มันฝึกวิชาในที่นั้น ?”

ตังก้วยชิงแซเบะปากกล่าว

“นี่ก็คือที่ผิดแปลกของบ้อเสียงชิ่งกง ซึ่งไม่เหมือนกับวิชาอื่นใดในแดนดิน ดูท่านทีท่าเห็นน้อยประหลาดมากอีกแล้ว”

หงส์ซำกล่าวสวนคำ

“แม้นับว่าข้าพเจ้าเห็นน้อยประหลาดมากเถิด แต่ข้าพเจ้าก็หวังเข้าใจความนัยอันลี้ลับนี้บ้าง”

ตังก้วยชิงแซลูบเครากล่าวอย่างภาคภูมิ

“บ้อเสียงชิ่งกงจะฝึกสำเร็จหรือไม่ ? อยู่ที่สมาธิและจินตนาการ สมาธิหนักแน่นเพียงพอย่อมมีจินตนาการขึ้นมาได้ มาตรว่าขุนเขาพังทลายต่อหน้า ก็ไม่ตระหนกจนหวั่นไหว ไหนเลยระย่อต่อเสียงน้ำตกได้ หากแม้นผู้ฝึกฝีมือไม่อาจทนทานต่อเสียงสนั่นหวั่นไหวจนสะท้านแก้วหูตลอดวันของน้ำตก นั่นก็แสดงว่ามีสมาธิไม่หนักแน่นเพียงพอ เมื่อสมาธิไม่หนักแน่นเพียงพอ มิอาจก่อเกิดให้มีจินตนาการก็จะไม่มีคุณสมบัติมาฝึกบ้อเสียงชิ่งกงได้ ดังนั้นเจ้าเด็กน้อยมีแต่ต้องผ่านด่านนี้ก่อน เราจึงจะถ่ายทอดวิชาให้มัน”

หงส์ซำรีบกล่าว

“อย่างนั้น ปฏิกิริยาในตอนนี้ของมันเป็นอย่างไร ?”

ตังก้วยชิงแซหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

“ใช้ได้ และเป็นที่พึงพอใจอย่างผิดคาดหมายของเราอีกด้วย เรากล้าพนันกับทุกผู้คน ภายในเจ็ดวันนี้ มันต้องฝึกบ้อเสียงชิ่งกงสำเร็จแน่นอน”

หงส์ซำโพล่งด้วยความตื่นเต้นสงสัย

“มันรุดหน้าได้รวดเร็วดั่งปาฏิหาริย์ปานนี้ ?”

ตังก้วยชิงแซเน้นเสียงหนักแน่น

“เปลี่ยนเป็นผู้อื่น จะไม่มีความเร็วเช่นนี้เด็ดขาด แต่เจ้าเด็กน้อยมีส่วนสัดธาตุแท้และพื้นฐานที่ฝึกปรือมาผิดกว่าคนอื่น ๆ แต่ในเจ็ดวันนี้ มิว่าผู้ใดก็ไม่อาจรบกวนให้มันตื่นตกใจ มิเช่นนั้น ฝึกบ้อเสียงชิ่งกงไม่สำเร็จยังพอทำเนา ยังจะกระตุ้นให้มันไฟธาตุแตก ซึ่งทุกสรรพสิ่งก็หมดสิ้นอวสานกัน”

หงส์ชำกล่าวด้วยความสงสัย

“หรือพวกเราไปดูมันแต่ไกล ๆ สักแว่บหนึ่งก็ไม่ได้ ?”

ตังก้วยซิงแซงุนงงวูบ จึงกล่าว

“เอาเถิด หากไม่ยอมรับปาก ท่านยังต้องสงสัยว่าเราฆ่าแล้วทำลายซากเพื่อปกปิดเสียอีก”

ที่หลังน้ำตกมหึมา มีผนังศิลากว้างใหญ่ แต่ยังมีชะง่อนหินธรรมชาติยื่นออกมาก้อนหนึ่งใหญ่ประมาณหน้าโต๊ะ เนื่องจากถูกม่านน้ำตกเบื้องหน้าบดบัง ดังนั้นหากไม่ไปทางหลังน้ำตกจะมิอาจเห็นได้ และคิดจะพบเห็น ก็ต้องอ้อมไปทางสองฟากข้างของม่านน้ำตกนี้

หงส์ชำกับตังก้วยกอติดตามหลังตังก้วยซิงแซฝ่าละอองน้ำที่กระจัดกระจายไปในที่สุดอ้อมมาทางด้านซ้ายมือ พบเห็นชะง่อนหินพิสดารที่คล้ายแท่นราบเรียบนั้นแล้ว

ไยมิใช่ ? ยู่ป้วยหยกกำลังนั่งตัวตรงอยู่บนชะง่อนหินนั้นเอง

ท่านั่งของยู่ป้วยหยกเป็นเช่นหลวงจีนวิปัสสนา สีหน้าเคร่งขรึมสำรวมและเยือกเย็น หนังตาพริ้มสนิท สภาพนั้นคล้ายดั่งเข้าสู่ระดับเคลิบเคลิ้มลืมตัวแล้ว

หากมิใช่เข้ามาอยู่ในสถานที่เยี่ยงนี้ นับว่ายากที่จะเข้าใจความนัยได้ ด้วยฝีมือระดับหงส์ชำและกอเล่าเท้า มาอยู่ในดินแดนที่มีน้ำตกโกรกกระแทกจนเสียงสนั่นหวั่นไหวปานฟ้าร้อง ยังคงถูกก่อกวนจิตใจหวั่นไหวไม่อาจสงบได้

แต่ยู่ป้วยหยกถึงกับมิถูกกระทบกระเทือนสักน้อยนิด นับเป็นปรากฏการณ์พิสดารอย่างยิ่งจริง ๆ

ทั้งสามยืนดูอยู่ครู่ใหญ่ ต่างมิกล้าส่งเสียงว่ากล่าว ยังคงเป็นตังก้วยซิงแซชายตาบอกใบ้แล้ว พากันย้อนกลับมาที่หน้าสนมหึมาอีกครั้ง

หงส์ชำพลันนึกถึงเรื่องหนึ่งมาได้ จึงกล่าวขึ้น

“หลังจากท่านใช้บ้อเสียงซิ่งกงฟาดมันจนบาดเจ็บแล้ว ก็พามันมาฝึกวิชาในสถานที่นี้เลย ?”

ตังก้วยซิงแซผงกศีรษะตอบ

“แน่นอน หรือเรายังจะแบกมันไปเที่ยวเล่นที่อื่นจนพอใจแล้วจึงมา ?”

หงส์ชำถามอีกครั้ง

“ในระห่วางทาง มันอยู่ในสภาพสลบไสลไม่ได้สติตลอดมา และมิได้ติดต่อกับผู้ใดทั้งสิ้น ?”

ตังก้วยซิงแซมีสีหน้าตื่นเต้นสงสัย รีบย้อนถาม

“ท่านสอบถามเรื่องเหล่านี้ด้วยความหมายใด ?”

ตังก้วยกอสอดคำขึ้นบ้าง

“ตอนพวกเราเร่งรุดมาที่นี้ ฟังว่าเรื่องในบัญชีพญายมถูกประโคมไปในวงพวกนักเลงแล้ว มิทราบเป็นความจริงหรือเท็จกันแน่ ?”

ตังก้วยซิงแซแย้กเขี้ยวหัวร่อพลางกล่าว

“นั่นยังจะแปลกปลอมได้อย่างไร ? เด็กน้อยแม้สลบไสลไม่ได้สติ หรือเราไม่อาจออกแรงรับใช้มันได้ ?”

หงส์ซำกระทืบเท้าถอนใจกล่าว

“ย่ำแย่แน่แล้ว ท่านทำเยี่ยงนี้ นับว่าคล้ายกลัวแผ่นดินไม่ปั่นป่วนวุ่นวายเลยจริง ๆ”

ตังก้วยซิงแซโพล่งด้วยความสงสัย

“เรื่องราวใดจึงตื่นเต้นถึงปานนี้ ?”

หงส์ซำถอนใจกล่าว

“ยู่กงจื้ออย่างน้อยต้องฝึกอีกเจ็ดวันจึงสำเร็จ แต่ข้าพเจ้ากล้าประกัน ไม่เกินสามวัน ในวงพวกนักเลงต้องปั่นป่วนวุ่นวายเป็นมรสุมใหญ่ ท่านเหตุใดจึงรุ่มร้อนปล่อยข่าวบัญชีพญายมรวดเร็วปานนี้”

ตังก้วยซิงแซงุนงงทันที พึมพำเบา ๆ

“เราผู้เฒ่าเกิดอารมณ์สนุกขึ้นชั่ววูบ ถึงกับมิได้ใคร่ครวญปัญหานี้ให้ลึกซึ้งนักไยมิใช่ย่ำแย่แล้วจริง ๆ”

สีหน้ากอเล่าเท้าเคร่งเครียดกังวล กล่าวสวนคำ

“ตอนนี้มีความหวังอยู่เพียงประการ คือขอให้ยังไม่มีผู้ใดสามารถสืบทราบสถานที่แห่งนี้”

หงส์ซำกล่าวด้วยสีหน้าหวั่นวิตก

“ยามปกติธรรมดา ที่นี้ย่อมยากถูกผู้คนพบเห็น แต่พอบัญชีพญายมก่อกวนจนเป็นมรสุมขึ้นแล้ว เหตุการณ์ภายหลังก็ยากจะวิจารณ์ได้ ผู้ที่เสื่อมเสียไปกับข่าวนี้ย่อมต้องทุ่มเทวิธีนานาออกมาสืบเสาะค้นหา มีผู้ใดกล้าประกันสถานที่นี้ไม่ถูกผู้คนพบเห็นในเวลาเร็ววันอย่างยิ่ง”

ตังก้วยซิงแซเกาศีรษะดังแกรกกรากพลางกล่าว

“อย่างไรบัญชีพญายมก็ได้ประกาศออกไปแล้ว ไม่มีทางรั้งคืนกลับมาได้ เราเห็นว่ามิสู้ทำดั่งนี้...”

วาจาพลันชะงักลงกลางคัน เบิ่งตาเล็กทั้งสองลอบชำเลืองดูสีหน้าทั้งสองคนไปมา

หงส์ซำกล่าวขึ้นทันที

“กล่าวสืบต่อไปเถิด เพราะจะอย่างไร เพื่อป้องกันยู่กงจื้อมิถูกรบกวนรังควานแม้ข้าพเจ้าจะสละชีวิตไปก็ไม่สำนึกเสียใจเด็ดขาด”

ตังก้วยซิงแซปรบมือฉาดใหญ่ด้วยความปีติยินดีแล้วกล่าว

“ดู! เรากำลังต้องการให้ท่านเอ่ยปากเยี่ยงนี้ทีเดียว ตอนนี้วาจาไร้สาระมิต้องว่ากล่าว พวกเราเฒ่ากระดูกกร่อนทั้งสาม เตรียมมาฝังกันในที่นี้ก็แล้วกัน”

กอเล่าเท้าสอดคำขึ้นอีกครั้ง

“เตรียมฝังในที่นี้นั้นเป็นเรื่องแน่นอนแล้ว แต่สมควรประเมินสถานการณ์ที่จะมาในโอกาสหน้าก่อน...บัญชีพญายมจะกระชากผู้ใดมาเสี่ยงชีวิตในที่นี้บ้าง?”

ตังก้วยซิงแซร้องขึ้น

“ไฮ้! นั่นมากมายเหลือหลายแล้ว นอกจากย่ปังเฮาะตัวปลอมไม่นับ ต้องมีกีโค้วเช้ง กีปุยเช้ง ปู้โป้ยไท้เอี๊ย เน้าจินหยิน...ชนชาวนักเลงที่พอมีหน้ามีตา ต่างถูกกระทบกระเทือนถึงแทบทุกตัวคน กระทั่งหงส์เล่าซำท่านก็มิได้อยู่นอกเหนือกฎนี้”

หงส์ซำชี้จมูกตัวเองพลางร้องด้วยความแตกตื่นสงสัย

“ในบัญชีพญายมก็มีเอ่ยถึงข้าพเจ้า? ข้าพเจ้ามีเรื่องบัดสีใดไม่กล้าให้ผู้คนล่วงรู้?”

ตังก้วยซิงแซกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“ก่อนมิได้บ่งบอกออกมา อาจบางทีท่านลืมไปแล้วก็ได้ แต่ในบัญชีพญายมมีบันทึกละเอียดชัดเจน และเราเคยอ่านผ่านตา ไหนเลยยังผิดพลาดได้?”

หงส์ซำยื่นมือทันทีกล่าวว่า

“นำออกมาให้ข้าพเจ้าดู ไม่เช่นนั้นข้าพเจ้าจะเข้าใจว่าท่านแสร้งประณาม”

ตังก้วยซิงแซรีบกล่าว

“บัญชีพญายมถูกเรายัดเข้าไปในอกเสื้อเจ้าเด็กน้อยแล้ว หากต้องการจะล่วงรู้ให้ได้ เราบอกไปตามตรงก็แล้วกัน”

หงส์ซำเบิ่งมองด้วยความงุนงงสงสัย

“ท่านบอกมา”

ตังก้วยซิงแซแยกเขี้ยวยิ้มพลางกล่าว

“เมื่อยี่สิบปีก่อน ท่านเคยหลงนางคณิกาชื่อดังนามเซียวเฮียวกุนที่ซ่องโกวลั้งอี่สุดท้ายพอเงินทองหมดตัว ถูกอัปเปหิก้นเปลือยเปล่าออกจากซ่อง มีเรื่องเช่นนี้หรือไม่ ?”

หงส์ซำรีบโต้เถียงทันที

“เหลวไหล ! ข้าพเจ้าตอนนั้นสวมชุดชั้นในออกจากซ่องโกวลั้งต่างหาก”

ตังก้วยซิงแซปรบมือหัวร่อเสียงก้อง พลางกล่าว

“ในเมื่อมีเรื่องเช่นนี้ก็ถูกแล้ว คำ ‘ก้นเปล่า’ นั้นเป็นเราจงใจแสร้งระบายให้เร้าใจยิ่งขึ้น เพื่อกระตุ้นให้ท่านยอมรับ”

หงส์ซำหน้าแดงฉานทันที กระดากอายจนไม่อาจส่งเสียงได้

ตังก้วยซิงแซจึงกล่าว

“ไม่ต้องกระดากอาย เราผู้เฒ่าก็มีนามในบัญชีพญายมเช่นกัน บอกออกไปแล้วก็คล้ายคลึงกับท่านด้วย”

หงส์ซำรีบถาม

“ตอนท่านเยาว์วัย ก็ชมชอบไปเที่ยวซ่องคณิกา ?”

ตังก้วยซิงแซสั่นศีรษะระรัวพลางร้องขึ้น

“ไม่มีอารมณ์สนใจปานนั้น แต่กลับไปลอบรักนางชีเยาว์วัยรูปหนึ่ง เสียดายที่มิได้รับการแยแสสนใจ สุดท้ายยังแทบฆ่าตัวตายบูชารัก...”

หงส์ซำกับกอเล่าเท้ามองหน้ากันด้วยความมึนงง ในที่สุด ทั้งสามต่างเปล่งเสียงหัวร่อขึ้นพร้อมเพรียงกันสนั่นหวั่นไหวไปทั่วทั้งป่าสนกว้างใหญ่

บทที่ 81

มารร้ายหมายชีวิต

ในยามอาทิตย์สนธยาสาดแสงหลงเหลือลูบไล้ป่าเขาลำเนาไพร พลันมีคนฝีเท้าโซเซปรากฏขึ้นบนคันนา กำลังเดินช้า ๆ ไปที่ลำธารสายน้อย

เงาร่างที่ฝีเท้าโซเซนี้คือจูลุ่ยยี้ หลังจากออกจากอุโมงค์ใต้ดินแล้ว นางก็แยกทางกับทิฮวยเนี้ยและไฮ้ตังแซ ตั้งใจไปหาร่องรอยของยู่ป้วยหยกในสถานที่สามสี่แห่ง

แต่ฟ้าดินอันกว้างใหญ่ไพศาล ยู่ป้วยหยกไปอยู่สถานที่แห่งใดกันแน่ ?

จูลุ่ยยี้ไม่วิตกถึงเรื่องเหล่านี้ มิว่าสถานที่ใดที่ยู่ป้วยหยกอาจไปพัก นางก็ต้องหาทางสืบเสาะให้ทั่ว เพื่อยู่ป้วยหยก นางไม่คำนึงถึงความลำบากตรากตรำใด ๆ ทั้งสิ้น

ตามความสัตย์จริง ในสองวันนี้นางเหน็ดเหนื่อยจนสิ้นเรี่ยวแรง แต่กลับมิได้เบาะแสร่องรอยของยู่ป้วยหยกแม้สักน้อยนิด

และพฤติการณ์ของนางในตอนนี้ ยังต้องระมัดระวังเป็นพิเศษ นางทราบแล้วว่า กีปุยเซ้งมีเจตนาจะจับนางเป็นตัวประกัน เพื่อคุกคามบังคับยู่ป้วยหยก ในเมื่อตอนนี้เรื่องราวเกิดขึ้นแล้ว นางยิ่งต้องคอยระวังกีปุยเซ้งอาจจะสกัดนางในระหว่างทางก็ได้

ในสองวันนี้ นางก็ได้ทราบข่าวเรื่องบัญชีพญายมถูกประกาศแก่แผ่นดิน นี่ยืนยันให้เห็น คำพูดของยู่ปังเฮาะกับกีปุยเซ้งในห้องศิลามิได้ผิดพลาด และยิ่งเข้าใจมรสุมอันร้ายแรงของบู๊ลิ้มเกิดขึ้นแล้ว แน่นอน นางยิ่งหวั่นวิตกในความปลอดภัยของยู่ป้วยหยกกว่าเดิม

โดยเฉพาะตอนเที่ยงวันนี้ ตอนนางเดินทางบนทางหลวงใหญ่ เห็นมีชนชาวบู๊ลิ้มจำนวนมากหลายทยอยกันไป ๆ มา ๆ ทั่วทุกทาง และจากคำสนทนาที่พวกมันแพร่งพรายโดยบังเอิญ ทราบว่าต่างกำลังเสาะหายู่ป้วยหยกอยู่

เมื่อได้รับการยืนยันเยี่ยงนี้ ก็ไม่เปิดโอกาสให้นางมีความคิดหวังโชคช่วยอย่างไรอีกแล้ว และจำเป็นต้องรีบเร่งหาทางพบยู่ป้วยหยก เพื่อระบายความลับที่นางพบเห็นในห้องใต้ดินแก่ยู่ป้วยหยกโดยละเอียด

ความลับเหล่านั้น ย่อมเกี่ยวพันกับยู่ป้วยหยกลึกซึ้งยิ่ง หากไม่สามารถเปิดเผยมันยู่ป้วยหยกก็ลบคลำเบาะแสผิดทิศทางได้ง่ายดายยิ่ง

ที่สำคัญที่สุดของความนั้น คือกีโค้วเช้งแสร้งตายอีกครั้ง หากไม่เปิดเผยยู่ป้วยหยกก็ยากยิ่งจะแน่ใจว่าบั๊กเง็กฮูหยินกีปุยเช้งเป็นศัตรูหรือมิตรกันแน่ ?

ในขณะที่จูลุ่ยยี้รู้สึกสิ้นหวังต่อการเสาะหาร่องรอยยู่ป้วยหยกนั้น นางพลันนึกถึงหงส์ชำชาเจ็กเคยบอกที่อยู่ของกอเล่าเท้า คล้ายดั่งอยู่ในดินแดนแถบนี้ แต่ไม่อาจแน่ใจว่าอยู่แห่งหนใด ดังนั้นนางตอนนี้จึงคล้ายกำลังเผชิญโชค มิทราบเป็นโชคดีหรือโชคร้าย

จูลุ่ยยี้ตอนนี้รู้สึกเท้าอ่อนระทวยศีรษะหนักอึ้ง หากไม่ได้การพักผ่อนและอาหารให้เหมาะสม นางยากจะทนทานต่อไปได้อีกแล้ว

ในม่านสนธยาที่เริ่มเลือนราง นางเดินพลางเหม่อตรงไปที่เบื้องหน้า...

ในที่สุด นางพบเห็นเป้าหมายแล้ว สะพานน้อยบนลำธารน้ำใส กระท่อมภายใต้รั้วไม้ไผ่ แต่ตอนนี้เวลาอาหารค่ำแล้ว กระท่อมที่หลังรั้วไม้ไผ่ถึงกับไม่มีควันไฟบนปล่องเลย

นางเดินโซซัดโซเซ จนเข้าไปในรั้วไม้ไผ่แล้ว จึงเอ่ยปาก

“ข้างในมีคนหรือไม่ ?”

“...”

เงียบจนวังเวง ไม่มีเสียงเคลื่อนไหวทั้งสิ้น จูลุ่ยยี้เรียกย้ำไปสองสามครั้งแล้วยังคงเป็นเช่นเดิม

แย่แล้ว ! ถึงกับเป็นบ้านร้างที่ไม่มีคนอยู่อาศัย

สนใจไย เข้าไปหาอาหารรองท้องสักเล็กน้อย รับทานอิ่มหนำแล้วค่อยคิดหาวิธีต่อไป

จูลุ่ยยี้คิดไว้เช่นนั้น จึงยื่นมือผลักประตูไม้ของกระท่อม

เสียงเอี๊ยดเบา ๆ พร้อมกับประตูเปิดออกแล้ว

เงาดำสายหนึ่งพุ่งปราดเข้าใส่ทรวงอกนางดุจดั่งเกาทัณฑ์หลุดจากแหล่ง จูลุ่ยยี้สะดุ้งเฮือกใหญ่ แต่ความตระหนกเพียงชั่ววูบนี้ปลาสนาการไปพร้อมกับเสียง “เมี้ยว” ที่ดังตามมา

ที่แท้เงาดำที่พุ่งใส่ทรวงอกนาง เป็นแมวดำตัวใหญ่เท่านั้น

จูลุ่ยยี้ลูบคลำขนหนานุ่มของมันพลางกล่าว

“แมวเหมียวที่น่ารัก นายของเจ้าเล่า.?”

แมวดำเบิ่งตาเขียวใสของมันจ้องมองนางพลางร้องเมี้ยวเมี้ยวตลอดเวลา

จูลุ่ยยี้คล้ายลืมไปว่ามันพูดไม่เป็น กลับกล่าวดุจดั่งปลอบทารก

“ควรเป็นหิวโหยแล้วกระมัง ? ให้เราหาของมาป้อนเจ้าสักเล็กน้อย”

นางล้วงชุดไฟออกแกว่ง จุดตะเกียงน้ำมันดวงเล็กบนโต๊ะขึ้น

ทันใด เสื้อที่ถูกทอดทิ้งบนเตียงไม้ไผ่ กระตุ้นสายตาจูลุ่ยยี้จนจับมองด้วยความสนใจ นั่นเป็นเสื้อที่นางเย็บให้หงส์ชำเก็บกับมือ ไม่ผิดพลาดเด็ดขาด !

หรือที่นี้เป็นกระท่อมพักของกอเล่าเท้าจริง ๆ ?

บังเอิญกระไรปานนั้น !

หงส์ชำเจ็กกับกอเล่าเท้าเล่า ?

จลุ่ยยี้ปีติยินดีจนลืมความหิวโหย และลืมความเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้า แต่ขณะเวลานั้นเอง แมวดำในอ้อมแขนพลันกระโดดออกไป พุ่งสู่ทุ่งร้างดุจเป็นเกาทัณฑ์หลุดออกจากแหล่ง

ทีท่าที่แมวดำพุ่งตัวไป คล้ายดั่งมีจุดประสงค์ใดอยู่ จูลุ่ยยี้สงสัยเป็นยิ่งนัก ดังนั้นจึงวิ่งตามหลังไปในบัดดล

มันเป็นเวลาม่านวิกาลคลี่คลุมแผ่นดินกว้างใหญ่แล้ว ขอบฟ้าบูรพามีดวงจันทร์ลอยขึ้นมารำไร

แมวดำยังคงวิ่งสืบต่อไป แต่มักเหลียวมามองดูจูลุ่ยยี้ คล้ายดั่งกลัวจูลุ่ยยี้จะไล่ตามไม่ทัน และยังจงใจหยุดรอคอยอยู่บ่อยครั้งอีกด้วย

จูลุ่ยยี้ตื่นเต้นสงสัยเป็นยิ่งนัก และยิ่งแน่ใจแมวดำต้องมีจุดประสงค์ของมันอยู่ นางจึงปลุกปลอบใจให้เข็มแข็งคึกคัก วิ่งติดตามไปไม่หยุดเท้า เพื่อต้องการดูให้รู้แน่มันจะนำนางไปสถานที่แห่งใดกัน ?

แสงจันทร์ผ่องอำไพลูบไล้ทุ่งนาป่าเขาจนสล้างปานเงินยวง และก็เป็นการช่วยเหลือจูลุ่ยยี้ไม่น้อย เพราะนางสามารถจับตามองแมวดำตัวนั้นถนัดชัดเจน

ผ่านป่าไม้กว้างใหญ่ อ้อมลำธารคดเคี้ยว โลดละลิ่วข้ามนาอันกว้างขวางขึ้นภูเขา

แมวดำยังคงวิ่งต่อไปไม่หยุดยั้ง...

ทันใด จูลุ่ยยี้คล้ายดั่งรู้สึกผิดปกติทางด้านหลัง ยามนางเหลียวไปมอง ถึงกับมิได้พบสภาพพิรุธใดให้สงสัย

นางมิได้สนใจเท่าใดนัก และทั้งกลัวถูกแมวดำทิ้งห่าง จึงคิดว่าคงเป็นปรากฏการณ์ธรรมดาของคนเดินทางยามราตรี มักจะเข้าใจมีผู้สะกดรอยตามหลัง ดังนั้นนางจึงทุ่มเทสมาธิจิตใจทั้งมวล อยู่กับตัวแมวดำโดยไม่พะวักพะวนเรื่องอื่น ๆ

ประมาณสองสามชั่วยามให้หลัง เทือกเขาเป็นทิวยาวปรากฏที่เบื้องหน้าสายตาแล้ว

แมวดำตัวนั้นเหลียวหน้ามา ถึงกับร้องเมี้ยวเมี้ยวให้แก่จูลุ่ยยี้ด้วยเสียงดัง ๆ พลันเร่งฝีเท้าเร็วกว่าเดิม พุ่งขึ้นไปบนเชิงเขาดุจดั่งเหินบิน

จูลุ่ยยี้เหน็ดเหนื่อยจนเกินไปแล้ว นางตอนนี้ไม่มีเรี่ยวแรงพอจะไล่ตามแมวดำทันได้ แต่นางยังคงตะเกียกตะกายปีนป่ายขึ้นไปมิยอมย่อท้อ

แย่แล้ว ! ยังมิทันจะปีนป่ายถึงไหล่เขา ในช่วงเวลาเพียงพริบตาเดียว แมวดำตัวนั้นมิทราบหายไปแห่งหนใด แต่นางกลับได้ยินเสียงน้ำตกดังแว่วมา

เทือกเขานี้มีอาณาบริเวณกว้างใหญ่เกินไป และน้ำตกที่สะเทือนเลื่อนลั่นจนกึกก้อง สะท้านอยู่ทั่วทุกแห่งหน ถึงกับทำให้จูลุ่ยยี้ยากจะจับเค้าว่าน้ำตกที่แท้จริงอยู่หนใด

จูลุ่ยยี้ตอนนี้มีความรู้สึก เรียกฟ้าฟ้าไม่สนใจ เรียกดินดินไม่ขานรับแล้ว

แต่นางมิได้ขุ่นข้องตำหนิแม้สักน้อยนิด

ในใจนางมีแต่ครุ่นคิด ใกล้จะถึงสถานที่ซ่อนตัวยู่ป้วยหยกแล้ว ใกล้จะหายู่ป้วยหยกพบแล้ว ความลำบากตรากตรำเพียงน้อยนิดนี้ จะนับเป็นที่สำคัญอย่างไรกัน ?

นางปลุกใจให้คึกคัก ตกลงใจมุ่งหน้าต่อไป อย่างน้อยที่สุด ก็ต้องหาแมวดำตัวนั้นให้พบ

ทันใด ในขณะที่นางเพิ่งสาวเท้า ด้านหลังของนางพลันมีมือสวยงามข้างหนึ่งยื่นเข้ามา ถึงกับคว้าข้อมือขวานางไว้ !

วิกาลดึกสงัด ป่าเขารกร้าง เป็นที่น่าสะท้านขวัญเกินไปจริง ๆ !

จูลุ่ยยี้ขนลุกเกรียวทันที กำลังคล้ายปลาสนาการจากร่าง ถึงกับถูกมือสวยงามข้างนั้นกระชากถลาออกไป

แย่ ! ต้องพบภูตพรายนางไม้เป็นแน่แล้ว

ความคิดของจูลุ่ยยี้วูบขึ้นดุจสายฟ้า แต่ในสายตานางกลับปรากฏสตรีที่สะคราญอย่างยิ่งนางหนึ่ง โดยเฉพาะบุคลิกอันงามสง่าเปี่ยมราศี

“โอย...”

มิคาด ยามจูลุ่ยยี้เห็นร่างสตรีสวยงามอาภรณ์ดำได้ชัดตา นางถึงกับหวาดหวั่นขวัญเสียยิ่งกว่าพบภูตพรายนางไม้เสียอีก ทั้งตระหนกทั้งเหน็ดเหนื่อย ทำให้นางทรุดฮวบลงกับพื้นทันที

นางเบิ่งตาจนกลมกว้าง กรีดร้องด้วยความหวาดกลัว

“ท่าน...”

กีปุยเช้งยิ้มพลางกล่าว

“ใช่! เราเอง ท่านนึกมิถึงกระมัง?”

จูลุ่ยยี้ปากอ้าตาค้าง มิทราบควรกล่าวกระไรอีกแล้ว

กีปุยเช้งกล่าวสืบต่อไป

“เราเคยชมเชยว่าท่านเป็นทารกประเสริฐ แต่ไฉนพลันไม่ว่าง่ายเสียแล้ว”

นางหยุดเล็กน้อย จึงกล่าวสืบต่ออย่างยิ้มแย้ม

“เรายังคิดว่า ท่านติดตามไฮ้ตังแชกลับสำนักเสียอีก นึกมิถึง ท่านกลับทำให้เราต้องไปเสียเวลาเปล่า”

จูลุ่ยยี้พลันตะเกียกตะกายลุกขึ้นกล่าว

“เราเหตุใดต้องเชื่อฟังคำบงการของท่าน?”

ทั้งสีหน้าทั้งน้ำเสียงเกรี้ยวกราดดุร้าย คล้ายดั่งพลันมีขวัญดีขึ้นอีกมากหลายก็ปาน

กีปุยเช้งกล่าวต่อไป

“เนื่องเพราะคนเชื่อคำบงการของเรา ต้องไม่พลาดท่าเสียเปรียบ แต่ท่านถึงกับไม่เชื่อวาจาเรา”

จูลุ่ยยี้พาลยกมือเท้าเอว แค่นหัวร่อกล่าวสวนคำ

“แต่เราตอนนี้มิได้เสียเปรียบอย่างไร และจะไม่เชื่อฟังวาจาของท่านตลอดไป ซึ่งก็ไม่เสียเปรียบตลอดไปเช่นกัน”

กีปุยเช้งยิ้มพลางกล่าว

“นั่นเป็นท่านยังมิได้รู้สึก มิได้พบเห็น รอจนรู้ตัวว่าเสียเปรียบแล้ว ท่านก็จะต้องสำนึกเสียใจ”

จูลุ่ยยี้โพล่งด้วยความงุนงง

“เราฟังคำพูดของท่านไม่เข้าใจ หมายความกระไรแน่?”

“ต้องให้เราบ่งบอกจนกระจ่าง?...ก็ได้ พอจะให้ท่านได้รับบทเรียนอีกครั้ง”

จูลุ่ยยี้พลันสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บเฮือกใหญ่ นางคล้ายดั่งรู้ตัวว่าเสวร้ายแล้ว

กีปุยเช้งกล่าวสืบต่อไป

“ท่านถูกเราสะกดรอยมาตั้งแต่เมื่อตอนพลบค่ำ และยังมีพวกพ้องของเราอีกมากหลายด้วย”

จูลุ่ยยี้รีบร้องขึ้น

“ผู้ใด ? คนเล่า ?”

กีปุยเช้งยังคงกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“อ้อ มากมายอย่างยิ่ง ย่ปังเฮาะ กีโค้วเช้ง เน้าจินหยิน ปั้โป้ยเอ๊ย ปวยเทาะอิดคุน...นับว่ามากจนนับไม่ถ้วนจริง ๆ พวกมันไปที่น้ำตกหมดสิ้นแล้ว ท่านทราบว่าไปทำเรื่องอันใดหรือไม่ ?”

จูลุ่ยยี้มิได้ตอบโต้ แต่สีหน้ากลับกลายเป็นเขียวชีดไปแล้ว

กีปุยเช้งกล่าวสืบต่อ

“พวกมันไปกราบเยี่ยมอาคันตุกะทรงเกียรติท่านหนึ่ง และอาคันตุกะทรงเกียรติท่านนั้น ก็เป็นคนที่ท่านพยายามหาทางสืบเสาะด้วยวิธีนานา ไม่มีท่าน พวกเรายังหาสถานที่นี้ไม่พบ ท่านคิดดู เยี่ยงนี้ของท่านไม่นับว่าเสียเปรียบอีกหรือไร ?”

จล่ยยี้คล้ายดั่งถกสายฟ้าฟาด ยืนตะลึงลานดจรปสลักไปทันที

กีปุยเช้งกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“เรามิได้กล่าวผิดพลาด ทาริกาที่ไม่เชื่อฟังวาจาย่อมต้องพลาดท่าเสียทีแน่แต่หวังอย่าเป็นเช่นนี้สืบต่อไป”

จูลุ่ยยี้มิได้แยแสคำเย้ยหยันเหน็บแนมของนาง รีบหันไปร้องสุดเสียง

“ยู่กงจื้อ เป็นข้าพเจ้าทำร้ายท่านแล้ว”

พร้อมกันนั้น นางโถมไปบนไหล่เขาอย่างรวดเร็วราวเหาะเหิน

เรื่องประหลาดพลันอุบัติขึ้นทันที

จูลุ่ยยี้เพิ่งพุ่งไปได้สองก้าว ที่ด้านหลังถึงกับมีพลังดึงดูดอันหนักหน่วงกระชากร่างนางจนต้องถลาถอยมาหลายก้าว

นั่นยังคงเป็นผลงานยอดเยี่ยมของกีปุยเช้ง !

จูลุ่ยยี้น้ำตาหลั่งไหลดุจสายฝนแล้ว

“ผู้อาวุโส เรื่องบัญชีพญายม เป็นข้าพเจ้าประโคมออกไปเอง ท่านพอฆ่าข้าพเจ้าได้ โปรดอย่ามุ่งร้ายต่อยู่กงจื้อเลย”

กีปุยเช้งสั่นศีรษะกล่าว

“ดูท่าที อานุภาพของความรักนับว่ายิ่งใหญ่เหลือหลาย ถึงกระทั่งยอมตายแทนได้”

จูลุ่ยยี้หลั่งน้ำตากล่าว

“ใช่แล้ว ข้าพเจ้ายินดีตาย ขอเพียงอย่าเป็นภัยลามถึงมัน...ให้ข้าพเจ้าตายเป็นพันครั้ง...หมื่นครั้ง...ข้าพเจ้าต่างยินยอมพร้อมใจ...”

น้ำเสียงของกีปุยเชังพลันกระด้างเย็นชา

“แต่ในโลกกลับมีเรื่องราวที่ประหลาดจนพิสดาร ที่สมควรตายคิดหนีก็ไม่รอด คนที่ไม่สมควรตาย คิดตายก็ตายไม่ได้”

จูลุ่ยยี้งุนงงอีกครั้ง

“ผู้อาวุโส ท่านว่าผู้ใดไม่สมควรตาย ?”

“ท่านเป็นดรุณีที่ชาญฉลาด สมควรเข้าใจได้เอง”

จูลุ่ยยี้พลันคล้ายร่วงหล่นลงไปในหุบเหวลึกล้ำ นางเข้าใจแล้วว่า วิงวอนอย่างไรก็ไม่มีประโยชน์ นางเปล่งเสียงร่ำไห้ดัง ๆ สะบัดหน้าได้ก็วิ่งไปที่เชิงเขาอีกครั้ง

“โครม”

นางถึงกับชนถูกของสิ่งหนึ่ง ต้องเซถลาถอยหลังมาทันที

เมื่อครู่นางลนลานเกินไป มีแต่ก้มหน้าวิ่งถ่ายเดียว โดยมิทราบว่าชนถูกของใดกันแน่ ? จึงรีบเงยหน้ามอง...

โอย ! เล้งกุ้ย !!

ใช่ มันนั่นเอง รอยยิ้มที่ยะเยียบเย็นชา อาภรณ์รัดกุมสีดำ สายรัดเอวสีแดงเสียบดาบงอเล่มหนึ่ง ด้ามดาบมีแพรแดงผูกไว้...

จูลุ่ยยี้กรีดร้องแล้วรีบสะบัดหน้า มิกล้าดูอีกต่อไป

แต่นางจำไม่ผิดเด็ดขาด ที่ยืนเบื้องหน้านางคือเล้งกุ้ย ตัวประหลาดที่ฆ่าไม่ตายและนางถึงกับชนใส่ท้องของมัน...ตอนนั้นกีปุยเชังส่งเสียงสั่งเล้งกุ้ย

“พานางกลับภูเขา”

เสียงพอดัง ร่างทะยานขึ้นอากาศ โลดละลิ่วด้วยความไวยิ่งกว่าวิญญาณร้ายชั่วพริบตา หายลับไปในม่านวิกาลจนไม่มีร่องรอย

เล้งกุ้ยตะปบมือหิ้วจูลุ่ยยี้ขึ้นอย่างง่ายดาย

หากเปรียบเล้งกุ้ยเป็นเหยี่ยวร้าย อย่างนั้นจูลุ่ยยี้ต้องเป็นลูกไก่จึงเหมาะสมที่สุด

ตกอยู่ในมือผู้คนใด ๆ ต่างยังพอทำเนา จูลุ่ยยี้ถึงกับตกอยู่ในมือตัวประหลาดที่มิใช่คนมิใช่ปิศาจ นางจึงแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อไปนานแล้ว

เล้งกุ้ยแสยะยิ้มเห็นเขี้ยวขาวแวววาวพลางกล่าว

“ดรุณีต้องสมควรว่าง่าย พวกเรากลับภูเขากัน”

เล้งกุ้ยไม่หัวร่อยังพอทำเนา ในสายตาจูลุ่ยยี้ การหัวร่อของมันยิ่งอำมหิตชั่วร้าย ยิ่งน่าหวาดหวั่นขวัญเสีย

แต่เมื่อหวาดหวั่นขวัญเสียถึงขีดสุด จิตใจจูลุ่ยยี้กลับแจ่มใสกว่าเดิม ชักมีดสั้นออกจากเอวแทงเข้าใส่ร่างเล้งกุ้ยจนสุดแรง

เสียงฉึกดังหนัก ๆ ประกายโลหิตกระจายออกให้เห็นทันที มีดสั้นนั้นของนางถึงกับแทงใส่ทรวงอกเล้งก้ยจนเป็นแผลใหญ่

เล้งกุ้ยยังคงมีรอยยิ้มที่ตายไม่เป็นอยู่บนใบหน้าเช่นเดิม กล่าวว่า

“ท่านลืมแล้ว เล้งกุ้ยไม่มีวันถูกฆ่าตาย ได้ตลอดกาลนาน”

สภาพเยี่ยงนั้น ยังน่าสะพรึงกลัวยิ่งกว่าตอนมิได้แทงเสียอีก จูลุ่ยยี้ร้องครางเบา ๆ สลบไปทันที

ขณะเวลานั้นเอง มีเสียงร้องดังก้องแว่วมาแต่ไกล

“ลุ่ยยี้...ลุ่ยยี้...”

ในความเคลิบเคลิ้ม จูลุ่ยยี้คล้ายดั่งยังฟังออกว่าเป็นเสียงซาเจ็กของนาง นางสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บเฮือกหนึ่ง ได้สติคืนกลับมาทันที

นางส่งเสียงสะท้านกรีดร้องไป

“ซาเจ็ก...ซาเจ็ก...”

เพิ่งร้องได้สองครั้ง นางพลันพบเห็น ตัวเองคล้ายกระดาษแผ่นหนึ่ง กำลังถูกพายุหอบพ้นจากพื้นไป

และนางก็ได้เห็น เงาสีเทาสายหนึ่งกำลังพุ่งเข้ามาในทิศทางนี้ดุจประกายไฟ และยังพอจำจากเค้าที่เลือนรางว่าเป็นหงส์ชำซาเจ็กของนางนั่นเอง

หงส์ชำที่ใช้วิชาตัวเบาอันเลิศล้ำ โลดละลิ่วเข้ามาดุจดาวตก แต่ก็เพียงเห็นจูลุ่ยยี้ถูกพาดอยู่บนบ่าเงาดำสายหนึ่ง กลับกลายเป็นควันจาง ๆ หายวับไปในชั่วพริบตา

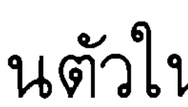
หงส์ชำตระหนกใหญ่หลวงนัก ถึงกับดูไม่ออก คนผู้นั้นใช้วิชาตัวเบาเยี่ยงไรกันแน่ !

หงส์ชำในยามกระวนกระวาย หาได้คิดไม่ว่า ผู้ที่คร่าตัวจูลุ่ยยี้ไปคือเล้งกุ้ย แต่ก็รู้ซึ้งแก่ใจ ไม่มีทางไล่ทันแน่

ควับ ! ควับ ! ควับ !

ที่เชิงเขา มีเงาดำหลายสายพุ่งปราดด้วยพลังอันรุนแรง จุดหมายล้วนเป็นน้ำตกทั้งสิ้น !

หงส์ชำทราบทันทีว่าเรื่องราวเลวร้ายแล้ว ไม่คำนึงถึงการหาจูลุ่ยยี้อีก รีบทะยานปราดสู่อากาศ โลดละลิ่วไปยังน้ำตก ซึ่งเป็นสถานที่ฝึกวิชาของยู่ป้วยหยกราวเหินบิน

ที่ซึ่งห่างจากน้ำตกประมาณสิบหกสิบเจ็ดวา มีคนยืนเคียงกันอยู่สามคน กีปยเช้งอย่กลาง กีโค้วเช้งกับย่ปังเฮาะตัวปลอมยืนกระหนาบสองฟากข้าง กำลังกลอกนัยน์ตาทั้งหกกวาดมองรอบข้างอย่างเคร่งเครียด เพื่อหาตัวคนที่ตวาดห้ามพวกมันเมื่อครู่

หนึ่งรอบ สองรอบ สามรอบ...

ประหลาดแท้ !

ด้วยสายตาของทั้งสาม อย่าว่าแต่ค่ำคืนนี้ยังมีแสงจันทร์อยู่เหนือศีรษะเลย แม้ไม่มีแสงจันทร์ ต่อให้เป็นมุสิกที่ซ่อนตัวในพงหญ้า ก็ต้องถูกพบเห็นอย่างรวดเร็วเป็นแน่ บัดนี้ กวาดตามองไปหาสี่ห้ารอบแล้ว ถึงกับมิได้พบเห็นพิรุธแม้สักน้อยนิด ?!

กีโค้วเช้งไม่อาจข่มกลั้นใจได้อีกแล้ว กระชากเสียงข่นเคืองกล่าว

“ที่เอ่ยคำโอหังเมื่อครู่คือผู้ใด ? หากยังไม่เสนอหน้าเราจะด่าว่าแล้ว”

พลันมีเสียงแหลมเล็กของคนผู้หนึ่งร้องขึ้น

“เราผู้เฒ่าอยู่ห่างจากเบื้องหน้าพวกท่านไม่ไกล หรือที่มาแต่ละคนต่างนัยน์ตาบอดแล้ว ?”

ครั้งนี้ทั้งสามต่างได้ยินชัดเจน วาจาดังมาจากในหมู่หินระเกะระกะที่ห่างจากพวกทั้งมวลประมาณสิบวา

ทั้งสามเกร็งสายตาเพ่งมองไปเต็มที่ แต่ยังคงมิได้พบเห็นในหมู่โขดหินมีคนซ่อนอยู่ แต่กลับเห็นมีหินใหญ่ก้อนหนึ่งกำลังเคลื่อนไหวช้า ๆ

กีปุยเช้งแค่นเสียงเย็นชา

“ที่แท้มันนั่นเอง”

กีโค้วเช้งรีบถาม

“ผู้ใด ?”

กีปุยเช้งแค่นเสียงเย็นชาดั่งเดิม

“ท่านดูให้ละเอียดอีกครั้ง หินก้อนที่กำลังเคลื่อนไหวนั้นเป็นหินจริงหรือไม่ ?”

กีโค้วเช้งเพ่งตาเขม็งมอง พลางกล่าว

“นั่นคล้ายเป็นถุงผ้าสีเทาใบหนึ่ง”

กีปุยเช้งแค่นเสียง

“ใช่! สีของมันเป็นเช่นก้อนหิน หากไม่เนื่องเพราะกำลังเคลื่อนไหว จะไม่มีทางดูออกว่านั่นเป็นถุงผ้าที่บรรจุข้าวของ นอกจากท่านยังโง่เขลากว่าสุกร ไม่เช่นนั้นท่านก็ควรนึกออกว่าพวกเราพบผู้ใดเข้าแล้ว!”

กีโค้วเช้งสยิวกายเฮือกหนึ่ง จึงกล่าว

“ไฮ้! พสุธากว้างใหญ่บรรจุในถุงเดียว พวกเราพบโป้วต่อชิงแชแล้ว?”

ที่นั้น พลันมีเสียงหัวร่อฮาฮาดังก้องแล้วกล่าวมา

“สหายเขียว (เยาะเย้ยว่าภรรยามีชู้ คล้ายดั่งคนสวมหมวกเขียว) ท่านเดาถูกครึ่งหนึ่งแล้ว รับไว้!”

เสียงพอขาดคำ ถุงผ้าที่บรรจุของพลันกลิ้งเข้ามาอย่างรวดเร็วสุดเปรียบประมาณและใช้ด้วยพลังพอดิบพอดี เมื่อกลิ้งถึงเบื้องหน้าคนทั้งสามพลันหยุดลงได้เอง

เฮอะ ปากถุงผ้าถูกมัดไว้แนบแน่น ที่บรรจุภายในต้องเป็นคนแน่นอน เพราะมันยังขยับตัวอยู่เบา ๆ อีกด้วย

พร้อมกันนั้น กีโค้วเช้งก็แน่ใจ ที่อยู่ในถุงผ้านี้ต้องเป็นปิศาจเฒ่าตังก้วยเพราะเป็นนิสัยเคยชินของมันเสมอมา

กีโค้วเช้งมิใช่คนตาย ที่เมื่อครู่ตังก้วยชิงแชเรียกมันเป็น ‘สหายเขียว’ มันมิใช่ไม่เข้าใจความหมายของคำเย้ยหยันนี้ จึงรู้สึกเดือดดาลไม่มีที่ระบายโทสะ ดังนั้นสะบัดฝ่ามือได้ก็ฟาดใส่ถุงผ้าทันที

โครม!

“โอย...”

ในถุงผ้ามีเสียงแผดร้องโหยหวนราวสุกรถูกเชือด ปากถุงก็ถูกกระแทกขาดจากกัน มีคนที่กระอักโลหิตจนตัวแดงฉานกลิ้งออกมาทันที

สีหน้ากีโค้วเช้งแปรเปลี่ยนไปแล้ว และยังยานยาวอย่างยิ่ง ยาวกว่าหน้าม้าหน้าลาเสียอีก!

กีปุยเช้งกับยู่ปังเฮาะต่างตระหนกขึ้นพร้อมกัน

เพราะนั่นนอกเหนือคาดหมายของผู้คนจนเกินไป! ที่กลิ้งออกมาจากถุงผ้ามิใช่โป้วต่อชิงแชถึงกับเป็นเทียนเจี๊ยะแช และตอนนี้บาดเจ็บสาหัสแล้ว!

ทั้งสามไม่เพียงตื่นตระหนกเท่านั้น ยังรู้สึกขุ่นแค้นเดือดดาลอีกด้วย เทียน-

เจี๊ยะแซเป็นพวกพ้องที่ร่วมทางกันมาหาอยู่ป้วยหยก ก่อนหน้าไม่นานนี้ ยังลอบซุ่มอยู่ในอีกทางหนึ่งกับพวกพ้องหลายคน คาดมิถึงจะถูกตังก้วยชิงแซจับเป็นได้แล้วบรรจุเข้าในถุงผ้า อาศัยมือกีโค้วเช้งฟาดมันจนบาดเจ็บสาหัส

ที่หลังโขดหินระเกะระกะ มีเสียงหัวร่อฮาฮาดังกึกก้อง เมื่อทั้งสามเพ่งตามองไป พบเห็นตังก้วยชิงแซถึงกับนั่งบนก้อนหินใหญ่ ไพล่ขากวัดแกว่งด้วยทีท่าสำราญใจ คล้ายเย้ยหยันพวกทั้งสามอยู่

เครายาวใหญ่ของตังก้วยชิงแซความจริงขัดกับรูปกายที่เตี้ยเล็กอย่างยิ่งอยู่แล้ว ตอนนี้ยังเป็นการนั่งไพล่เท้ากระดิกกวัดแกว่ง จึงนับว่าน่าขบขันจนผู้คนต้องหัวร่อท้องแตกตาย

แต่สามคนที่เบื้องหน้า กลับไม่มีผู้ใดหัวร่อออกมาได้ มิหนำซ้ำ ต่างถลึงตาที่แวววาวด้วยโทสะ เขม้นมองตังก้วยชิงแซไม่กะพริบ

ตังก้วยชิงแซลูบเคราที่ยาวจนถึงพื้นจึงกล่าว

"วาจาไร้สาระไม่ต้องรื้อฟื้น วกมาว่ากล่าวในเรื่องสำคัญกัน พวกท่านสามสามีภรรยาไม่หาความดื่มด่ำสำราญในห้องหอ กลับตะเกียกตะกายมาหาเราผู้เฒ่าในป่าเขารกร้าง หรือสามขาดหนึ่งคิดจะบรรจบให้ครบสี่คน เพื่อเล่นนกกระจอกกันสักพัก ?"

กีปุยเช้งขุ่นเคืองจนร่างอ้อนแอ้นสั่นระริก เนื่องเพราะคำ 'พวกท่านสามสามีภรรยา' ที่ตังก้วยชิงแซกล่าวเมื่อครู่ ยังแหลมคมยิ่งกว่ากระบี่ ทะลวงลึกเข้าสร้างความปวดแปลบแก่นางสุดทนทาน และสร้างความอับอายแก่นางจนสุดจะแบกหน้าอยู่ได้

ยู่ปังเฮาะกับกีโค้วเช้งก็รู้สึกหน้าร้อนผะผ่าว แค้นจนใคร่ไปฟาดปิศาจเฒ่าตังก้วยให้แหลกเละในฝ่ามือเดียวเท่านั้น

อีกครู่หนึ่ง กีปุยเช้งจึงข่มกลั้นความขุ่นแค้นอาฆาตสงบลงได้ กล่าวเสียงราบเรียบ

"ตังก้วยชิงแซมีเกียรติภูมิสูงส่งอยู่ในบู๊ลิ้มยุคนี้ หากแม้นข้าพเจ้ามีเรื่องต้องการถามไถ่ เชื่อสนิทใจว่าท่านต้องไม่กล่าววาจาโป้ปดบ่ายเบี่ยง ?"

ตังก้วยชิงแซสวนคำทันที

"ยังคงเป็นบั๊กเง็กฮูหยินร้ายกาจ คำพูดประโยคแรกที่ผูกมัดเราผู้เฒ่าไว้ได้แล้ว"

กีปุยเช้งกล่าวทันที

"ตอนนี้ข้าพเจ้าใคร่ได้ทราบ ยู่กงจื้อยังอยู่กับท่านหรือไม่ ?"

ตังก้วยชิงแซตอบ

“ในเมื่อมาหาถึงถิ่น เราคิดไม่ยอมรับจะได้หรือไร ?”

กีปุยเช้งกล่าว

“ยอมรับก็สะสางกันง่ายแล้ว ข้าพเจ้าคิดจะว่ากล่าวกับมันต่อหน้าสักหลายคำ”

ตังก้วยชิงแซงุนงงวูบจึงตอบ

“ต้องการเรียกให้มันลอบสังหารเราผู้เฒ่าอีกกระมัง ?”

กีปุยเช้งละอายจนอึ้งไปชั่ววูบจึงกล่าวว่า

“นี่คือแผนผิดพลาดของข้าพเจ้า หากข้าพเจ้าฆ่ามันทิ้ง ยึดบัญชีพญายมและป้ายทดแทนพระคุณของท่าน บี๊ลิ้มทั้งแผ่นดินก็ต้องตกอยู่ในอำนาจข้าพเจ้าเอง”

ตังก้วยชิงแซหัวร่อพลางกล่าว

“นี่คล้ายดั่งเป็นการยอมรับผิดต่อหน้าผู้อื่นเป็นครั้งแรกในชีวิตของท่าน เราผู้เฒ่ารู้สึกเป็นเกียรติอย่างยิ่งทีเดียว”

กีปุยเช้งฝืนยิ้มกล่าวตอบไป

“สายไปแล้ว ทุกเรื่องราวต่างสายเกินไป แต่มีอีกเรื่องหนึ่งที่ยังไม่สาย”

ตังก้วยชิงแซต้องถามด้วยความสงสัย

“เรื่องอันใด ?”

กีปุยเช้งเค้นเสียงทีละคำ

“ฆ่ามันทิ้ง !”

สามคำนี้ เน้นหนักหน่วงเป็นพิเศษ บ่งบอกว่าได้ชังยู่ป้วยหยกจนจับจิตใจแล้ว

ตังก้วยชิงแซกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“หากเป็นเช่นนั้น ท่านต้องสำนึกเสียใจอีกครั้ง”

“เพราะเหตุใด ?”

“เนื่องเพราะบัญชีพญายม เป็นเราประกาศแก่วงพวกนักเลงเอง”

กีปุยเช้งงุนงงวูบจึงถาม

“มีเรื่องเช่นนี้จริง ๆ ?”

“นี่มิใช่เป็นเรื่องปิดทองใส่ใบหน้าตัวเอง ผู้ใดยินยอมโป้ปดมดเท็จ ไปหาเรื่องยุ่งยากมาสุมใส่ศีรษะตัวเอง”

ริมฝีปากกีปุยเช้งกระตุกถี่เร็ว กล่าวเสียงสะท้าน

“มาตรว่าเป็นเช่นนี้ อย่างมากก็เพียงนับว่ามันขอยืมมือของท่าน ที่พวกเราต้องการสืบสาวเอาเรื่องคือต้นตอของตัวเภทภัย”

ตังก้วยชิงแซผงกศีรษะช้า ๆ พลางกล่าว

“เช่นนี้เป็นว่า ท่านแน่ใจเจ้าเด็กน้อยเป็นตัวการ ?”

“อืมม์ ในโลกนี้ไม่มีพลังใดพอจะเปลี่ยนใจของข้าพเจ้าได้อีกแล้ว”

“หากแม้นเรายืนกรานลากมาสุมใส่ศีรษะของเรา ?”

“แต่หวังให้คำพูดประโยคนี้ นับเป็นตังก้วยชิงแซกล่าวพล่อยออกมา หรือเป็นข้าพเจ้าฟังผิดไปเถิด ไม่เช่นนั้น ขอให้ถอนคำพูดคืนไปเสีย”

“ขอยืมคำพูดท่านประโยคหนึ่ง...ในโลกนี้ไม่มีพลังใดพอจะเปลี่ยนการตกลงใจของเราได้ !”

กีปยเช้งถอนหายใจกล่าว

“อย่างนั้นก็ต้องแตกหักแล้ว”

“เรื่องนี้ ความจริงก็เป็นสภาพที่ต้องแตกหักอยู่แล้ว มาตรว่าท่านยินยอมเลิกราวางมือ ก็ยังไม่อาจรั้งมันคืนกลับได้”

กีปุยเช้งงุนงงวูบจึงกล่าว

“วาจานี้ของท่านคล้ายมีความหมายอื่นแอบแฝง พอจะบ่งบอกให้ละเอียดกว่านี้หรือไม่ ?”

ตังก้วยชิงแซสวนคำ

“เราเห็นว่าท่านยังคงเลอะเลือนไม่เข้าใจอีกชั่วคราวจะประเสริฐกว่า แต่ท่านจะเข้าใจในเวลารวดเร็วยิ่ง”

“ในเมื่อไม่ยินยอมอธิบาย ข้าพเจ้าก็ไม่ปรารถนารีดเร้นเค้นถาม เห็นแก่แนวเดียวกันในบู๊ลิ้ม ข้าพเจ้าขอเสนอเงื่อนไขสองทาง ให้ตังก้วยชิงแซท่านเลือกเฟ้นทางหนึ่งเป็นไร ?”

“พูดมาฟังดู”

น้ำเสียงกีปุยเช้งพลันแปรเปลี่ยนเป็นเคร่งเครียดจริงจัง

“หนึ่งคือ มอบยู่กงจื้อออกมาทันที ให้ชุมนุมใหญ่ของบู๊ลิ้มพิพากษาโทษทัณฑ์”

ตังก้วยชิงแซส่งเสียงดัง ๆ

“มหาโจรร้ายมกปักเจ็กโก้วอิง ท่านได้ยินหรือไม่ ?”

ยู่ปังเฮาะงุนงงวูบจึงโพล่งขึ้น

“ท่านเรียกผู้ใด ?”

ตังก้วยชิงแซเบะปากเย้ยหยันพลางกล่าว

“ที่เราเรียกคือยู่ต๊กเฮาะ และก็เป็นตัวท่าน !”

ยู่ปังเฮาะแค่นหัวร่อกล่าว

“ท่านออกจะวิปริตผิดธรรมดาบ้างแล้ว กระทั่งคนก็ยังไม่ดูให้ชัดเจน”

ตังก้วยชิงแซหัวร่อฮาฮาพลางกล่าว

“ยู่ต๊กเฮาะ ในบัญชีพญายมได้เปิดเผยกำพืดของท่านออกมาละเอียดแล้ว อย่าได้เสแสร้งมารยาต่อหน้าเราผู้เฒ่าเลย หากยังอวดอ้างอีก เราจะให้ท่านกลายเป็นเจ็กลิงอิง (ควันลอยหนี) ทันที ?”

สีหน้ายู่ปังเฮาะเขียวคล้ำไปแล้ว แต่มิส่งเสียงโต้เถียงอีก

ตังก้วยชิงแซกล่าวสืบไป

“คำพูดเมื่อคร่ของกีฮหยิน ท่านได้ยินหรือไม่ ?”

ยู่ปังเฮาะกล่าว

“แน่นอน นั่นคือข้อเสนอที่ถูกต้องที่สุด ยุติธรรมที่สุด”

ตังก้วยชิงแซหัวร่อพลางกล่าว

“แต่เรามีการเปรียบเทียบที่เหมาะสมยิ่ง ‘ฟ้องร้องมหาโจรในรังมหาโจร...’ คดีที่พ่ายแพ้แน่แล้ว ทางสายนี้เราไม่เดิน”

ยู่ปังเฮาะรีบกล่าว

“กีฮูหยิน ตอนนี้ท่านสมควรประกาศเงื่อนไขที่สองได้”

กีปุยเช้งขบกรามคำราม

“ตาย !”

ตังก้วยชิงแซลูบเครายาวพลางหัวร่อเสียงก้องชั่วครู่จึงกล่าว

“นั่นยิ่งไม่ต้องปรึกษา เราผู้เฒ่ายังมิได้วิวาห์มาตายในตอนนี้ เมื่อพบกับหน้าพญายม จะไม่มีทางแก้ตัวได้อีกแล้ว เงื่อนไขทั้งสองที่กีฮูหยินเสนอมา เราผู้เฒ่าต่างไม่ยอมรับ กลับเป็นเงื่อนไขที่สาม ยังพอจะปรึกษาหารือกันได้”

กีปุยเช้งงุนงงวูบ จึงถาม

“ยังมีเงื่อนไขที่สามใด ?”

ตังก้วยชิงแซกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“บุญคุณความแค้น พิพาทบาดหมางของวงพวกนักเลง ย่อมต้องมีการสะสางให้เสร็จสิ้นถึงที่สุดสักครั้ง ให้เวลาเราเจ็ดวัน มาตรว่าพวกท่านไม่มาหาเรา แต่เจ้าเด็กแซ่ยู่ผู้นั้นก็ต้องไม่ยอมปล่อยพวกท่านผ่านมือ ถึงเวลานั้นสะสางกันให้เป็นที่แตกหักเสียเลย”

พลันได้ยินกีโค้วเช้งคำรามเสียงเกรี้ยวกราด

“ปิศาจเฒ่าตังก้วย กำลังใช้แผนถ่วงเวลาหรือไร ?”

ตังก้วยซิงแซกล่าวสวนคำ

“ที่ส่งเสียงคือสหายเขียวกระมัง ? อัดอยู่ครึ่งค่อนวันจึงยอมโผล่หัว (หมายถึงเต่า...ภาษาจีนหมายถึงพ่อเล้า) มาหรือไร ?”

เป็นถ้อยคำเหน็บแนมอย่างแหลมคม แม้คนโง่เขลาก็ฟังออกว่ากำลังเย้ยหยันกีโค้วเช้งอยู่

ควับ...

เงาสีดำกลุ่มหนึ่งพุ่งผ่านอากาศเข้าใส่ตังก้วยซิงแซดั่งดาวตก

นั่นคือกีโค้วเช้งที่อับอายจนกลายเป็นข่นแค้น

การโถมลงจากอากาศของมันครานี้ หนักหน่วงรุนแรงสุดเปรียบประมาณ แต่เห็นตังก้วยซิงแซสะบัดเคราวาวูบหนึ่ง ร่างทะยานขึ้นไปรับหน้า พลิกฝ่ามือได้ก็กระแทกต้านทานโดยไม่หวั่นไหว

โครม !

พลังดุร้ายกระจายออกราวพายุ ฝ่ามือของทั้งสองกระแทกเข้าหากันในขณะร่างลอยคว้างกลางอากาศ รอบบริเวณคล้ายดั่งมีพายุกรรโชกพัด ตังก้วยซิงแซเมื่อร่วงถึงพื้น ต้องเซตึงตึงไปสามก้าวจึงตั้งหลักได้ แต่กีโค้วเช้งพลันถูกพายุม้วนหมุนคว้างราวเป็นกังหันกลิ้งหลุน ๆ อยู่กลางอากาศไปเจ็ดแปดรอบ จึงร่วงลงไปในที่เดิม ฟาดกับพื้นดังโครมใหญ่

ใบหน้ากีโค้วเช้งเหลืองซีดราวทองทา มุมปากมีคราบโลหิตเป็นทางยาว ไม่สามารถคลานขึ้นมายืนในฉับพลันทันที

กีปุยเช้งแค่นหัวร่อกล่าว

“บ้อเสียงซิ่งกงของตังก้วยซิงแซยอดเยี่ยมอย่างยิ่งจริง ๆ แต่ข้าพเจ้ายังต้องเตือนสติท่านอีกคำหนึ่ง ค่ำวันนี้ นอกจากพวกเราสามคนแล้ว ละแวกใกล้เคียงยังมีสุดยอดฝีมืออีกสิบกว่าคนมาซุ่มอยู่ น่ากลัวไม่อาจขับไล่ออกไปได้ง่ายดายดั่งที่ท่านคิดหมายไว้”

ตังก้วยซิงแซกวาดตาที่คมวาวราวสายฟ้ามองไปรอบข้างแว่บหนึ่ง...

มีเงาดำเป็นตะคุ่ม ๆ จริงดั่งว่า สุดยอดฝีมือบู๊ลิ้มสิบกว่าคน พากันทรงกายขึ้นจากที่ซ่อน มองไปคล้ายเป็นวิญญาณร้ายลอยละลิ่วออกมา

ตังก้วยซิงแซจึงกล่าวว่า

“ยังมีอีกหรือไม่ ? พาลให้เราผู้เฒ่าจัดการเสียเลย เพื่อมิต้องให้เจ้าเด็กน้อยเปลืองมือเปลืองเท้าอีก”

กีปุยเช้งสวนคำทันที

“เช่นนี้เป็นว่า ตังก้วยชิงแซท่านยืนกราน ไม่ถึงที่สุดไม่ยอมสำนึก”

ตังก้วยชิงแซยิ้มพลางกล่าว

“วาจานี้นับว่าท่านกล่าวแทนเราผู้เฒ่าแล้ว มิได้ลิ้มรสบ้อเสียงชิ่งกง พวกท่านต้องไม่ยอมจากไปเป็นแน่”

เงาดำเคลื่อนใกล้เข้ามาทุกขณะ ในที่สุดยืนจับกลุ่มอยู่ด้านหลังกีปุยเช้ง

“เฮอะ นับว่าครึกครื้นอย่างยิ่ง คนที่มีหน้ามีตาต่างมาชุมนุมกันครบครันแล้ว”

กีปุยเช้งยิ้มพลางกล่าว

“ตังก้วยชิงแซถือดีไม่เกรงกลัวปานนี้ อาจบางทีมีความเห็นพวกเราเสาะหายู่กงจื้อไม่พบ เยี่ยงนั้นนับว่าท่านคำนวณผิดพลาดแล้ว”

ตังก้วยชิงแซงุนงงวูบหนึ่ง จับตาที่คมวาวราวสายฟ้าเขม้นมองหน้ากีปุยเช้งแน่วนิ่ง

กีปุยเช้งกล่าวสืบต่อไป

“อาจบางทีเมื่อเปิดเผยเรื่องราวแล้ว กลับพอปรึกษากันได้ง่ายขึ้น ยู่กงจื้อซ่อนตัวอยู่ที่หลังน้ำตกนี่เอง”

ตังก้วยชิงแซต้องงนงงอีกครั้ง มิอาจไม่นับถือความแหลมคมของสายตากีปุยเช้งได้

กีปุยเช้งกล่าวต่อไป

“ตังก้วยชิงแซ บัดนี้ข้าพเจ้าให้โอกาสแก่ท่านอีกครั้ง การเป็นอริกับบู๊ลิ้มทั้งแผ่นดิน ไม่อาจมีบั้นปลายที่ดีงามแน่นอน”

ตังก้วยชิงแซเหลียวหลังมองไป เห็นตังก้วยกอยี่ตี๋ของท่านกับหงส์ชำ ต่างยืนเฝ้าอยู่สองฟากข้างของน้ำตก ดังนั้น ขวัญจึงได้เข้มแข็งขึ้นอีกไม่น้อย และก็คลายความกังวลลงอีกมากหลาย

ด้วยกำลังของทั้งสาม มารับมือกับบรรดาสุดยอดฝีมือบู๊ลิ้มจำนวนมากกว่าหลายเท่านี้ นับว่าเปราะบางกว่าจนเห็นชัด แต่เหตุการณ์ดำเนินถึงขั้นนี้แล้ว ตังก้วยชิงแซไม่มีทางอื่นพอให้เลือกเฟ้นได้อีก

ตังก้วยชิงแซตัดใจเด็ดเดี่ยว ส่งเสียงหนักแน่นกล่าว

“มาเถิด หวังว่าพวกท่านสามสามีภรรยาเข้ามาให้พร้อมกัน แต่เราขอเตือนสติพวกท่านสักคำ อย่าลืมฉายาของเราผู้เฒ่า...พสุธากว้างใหญ่บรรจุในถุงเดียว ยังกลัวบรรจุพวกเหล่ามารร้ายลงไม่หมดสิ้นหรือไร ?”

อย่าเห็นเป็นคำพูดที่คล้ายสัพยอกหยอกล้อ แต่เมื่อเปล่งจากปากตังก้วยชิงแซกลับมีอานุภาพกระทบกระเทือนขวัญยอดฝีมือทั้งมวลใหญ่หลวงยิ่ง

ตอนอยู่ในงานเลี้ยงคล้ายวันเกิดของปู้โป้ยไท้เอี๊ย มีคนมากหลายพอได้ยินคำ 'พสุธากว้างใหญ่บรรจุในถุงเดียว' ต่างหนีเอาตัวรอดไม่คิดชีวิต อย่าว่าแต่ตอนนี้อยู่เผชิญหน้ากับเจ้าของฉายาเลย

ตอนนี้แม้ยังมิได้ปรากฏเหตุการณ์เยี่ยงนั้น (หนีเอาตัวรอด) แต่ก้นบึ้งของหัวใจยอดฝีมือบู๊ลิ้มจำนวนมากหลายต่างรู้สึกเย็นเฉียบจนแผ่ออกมาตามสรรพางค์กายแล้วและต่างตกลงใจแน่วแน่ จะหันหางเสือไปตามลม (ไม่จำเป็นที่สุดมิยอมลงมือกลุ้มรุมเด็ดขาด) จวบจนบัดนี้ สถานการณ์นับว่าตึงเครียดจนใกล้แตกหัก ไม่มีทางไกล่เกลี่ยรอมชอมได้อีกแล้ว

พลันได้ยินยู่ปังเฮาะส่งเสียงดัง ๆ

"เน้าจินหยิน ท่านพาคนไปจู่โจมตังก้วยกอ"

ยู่ปังเฮาะตอนนี้ได้แสดงอำนาจบู๊ลิ้มเม่งจู้ของมันออกมาอวดโอ่แล้ว !

เน้าจินหยินรับคำเสียงหนักแน่น พายอดฝีมือแปดคนทะยานกายไปดั่งเหินบิน่

ยู่ปังเฮาะเหลียวมาสั่งอีกครั้ง

"ปวยเทาะอิดคุน"

ปวยเทาะอิดคุนรับคำดัง ๆ ยู่ปังเฮาะจึงสั่งต่อ

"ท่านพาคนอีกจำนวนหนึ่งไปจู่โจมหงส์ซำ ต้องจับเป็นยู่ป้วยหยกให้ได้ เพื่อระบายความแค้นของบู๊ลิ้มทั้งแผ่นดิน"

"รับทราบ"

ปวยเทาะอิดคุนรับคำแล้วพายอดฝีมืออีกจำนวนหนึ่งพุ่งตัวไปทางด้านขวาของน้ำตกดั่งเหินบินเช่นกัน

ตอนนี้ พวกที่อยู่ในบริเวณ เหลือเพียงสองคนครึ่งเท่านั้น นอกจากกีปุยเช้งกับยู่ปังเฮาะ กีโค้วเช้งที่บอบช้ำภายใน เพียงสามารถนับเป็นครึ่งคนเท่านั้น

ยู่ปังเฮาะจับตาแวววาวด้วยประกายขุ่นแค้นของมัน จ้องมองตังก้วยชิงแซพลางกล่าว

"ขอเพียงถุงผ้าของท่านใหญ่พอ ค่ำวันนี้ข้าพเจ้ายินดีถูกบรรจุเข้าไป พวกเราไม่ถึงที่สุดมิยอมเลิกรา"

วาจาไม่ทันขาดคำ ร่างทะยานปราดขึ้นอากาศ โถมใส่ตังก้วยชิงแซอย่างว่องไว

ฉาด ! ฉาด ! ฉาด !

ยู่ปังเฮาะสะบัดฝ่ามือฟาดจู่โจมสามกระบวนท่าซ้อน ๆ

แต่มันที่กลอกกลิ้งเจ้าเล่ห์ราวจิ้งจอกเฒ่า ยามตังก้วยชิงแซสะบัดมือตีโต้มา มันก็รีบทะยานกายหลบหลีกออกไปทันที

สภาพเยี่ยงนี้บ่งบอกชัดเจนยิ่ง มันรู้ซึ้งถึงความร้ายกาจของบ้อเสียงชิ่งกง มิกล้าปะทะหักโหมตรง ๆ

พลังฝ่ามือของตังก้วยชิงแซนับว่าแตกตื่นสะท้านโลกได้เต็มภาคภูมิทีเดียว แลเห็นมีพายุกระจายออกรอบข้าง กรวดหินดินทรายกระเด็นเซ็นซ่าน บ้อเสียงชิ่งกงของท่านเท่ากับได้ผนึกเป็นกำแพงพลังอยู่รอบกาย เข้มเข็งจนไม่อาจจู่โจมทำลายได้แล้ว

กีปุยเช้งลอบตระหนกไม่น้อย ปิศาจเฒ่าตังก้วยค่ำวันนี้เห็นทีเสี่ยงชีวิตด้วยแน่แล้ว

ในเสียงพลังที่ดังกราดเกรี้ยวดุร้าย กระจัดกระจายดั่งพายุใหญ่ เพียงไม่กี่กระบวนท่า ยู่ปังเฮาะก็ไม่อาจต่อต้านได้ โชคยังดีที่มันถือการหลบหลีกเป็นหลักสำคัญ ไม่เช่นนั้น ต้องถูกบ้อเสียงชิ่งกงกระแทกบาดเจ็บสาหัสไปเสียนานแล้ว

ขณะเวลานั้นเอง มีเงาดำสายหนึ่งม้วนเข้าไปในบริเวณการต่อสู้

นั่นคือบั๊กเง็กฮูหยินกีปุยเช้ง สองฝ่ามือควงแล้วผลักออกไปด้านนอกทันที

"โครม !"

พลังสองขุมปะทะ ส่งเสียงระเบิดดังสนั่นหวั่นไหวปานฟ้าถล่มดินทลาย กีปุยเช้งพอลงมือก็เป็นไม้ตายสุดยอดของชีวิตนาง...เชยเทียนกังขี่ ซึ่งกระแทก-กระทั้นกับบ้อเสียงชิ่งกงถนัดถนี่

เงาร่างผละออกจากกันทันที กีปุยเช้งเซถลาถอยหลังไปอย่างรวดเร็ว ตังก้วยชิงแซก็กายส่ายโงนเงนถี่เร็ว เครายาวเต็มหน้าสั่นพลิ้วไปตามสายลม คล้ายดั่งเป็นตุ๊กตาล้มลุกในร้านขายของเล่นก็ปาน

กีปุยเช้งจับตาที่แตกตื่นตระหนก เขม้นมองฝ่ายตรงข้ามแน่วนิ่ง

ตังก้วยชิงแซก็เบิ่งตาหยีเล็กทั้งสอง ถลึงจ้องมองนางอย่างดุร้าย

ขณะเวลานั้น พลังฝ่ามือขุมหนึ่งทะลักเข้าใส่กลางหลังตังก้วยชิงแซอย่างหักโหม พลันได้ยินตังก้วยชิงแซตวาดเสียงก้อง

"นี่นับเป็นบู๊ลิ้มเม่งจู้ประเทศใด ถึงกับลอบประทุษร้ายคนทางด้านหลัง !"

พร้อมกับเสียง กายส่ายในท่วงท่าฮ่วยฮวงไป้ลิ้ว (ลมหวนโยกกิ่งหลิว) และกระแทกพลังอันหนักหน่วงดุดันออกปะทะไปในฉับพลัน

"โครม !"

เสียงพลังกระแทกกันดังขึ้นพร้อมกับเสียงคราง เบา ๆ ยู่ปังเฮาะที่รั้งกระบวนท่าไม่ทันท่วงที ถึงกับถูกปลายพลังบ้อเสียงชิ่งกงตวาดใส่ กลิ้งกระเด็นไปราวกับเป็นขอนไม้ร่วงฟาดลงห่างจากที่ร่วมสี่วา

ยังนับว่ามันโชคดีที่ถูกปลายพลัง ไม่เช่นนั้นต้องบาดเจ็บแน่แล้ว

ตังก้วยชิงแซเพิ่งคิดจะเสริมให้ยู่ปังเฮาะอีกฉาดหนึ่ง แต่กีปุยเช้งก็ได้ใช้เชย-เทียนกังขี่เข้าจู่โจมอีกแล้ว

ดังนั้นเอง ตังก้วยชิงแซจึงใช้หนึ่งต่อต้านสองสู้กับกีปุยเช้งและยู่ปังเฮาะอย่างดุดันอำมหิต

กีปุยเช้งรับมืออย่างระมัดระวังไปพลาง ส่งเสียงเตือนไปพลาง

"ยู่เม่งจู๊ใช้วิธีสู้อย่างฉาบฉวยกับมัน พยายามทำลายกำลังภายในมันให้เสื่อมโทรมก่อนค่อยว่ากล่าว"

"แย่แล้วเรา !"

ตังก้วยชิงแซกลัวไม้นี้เป็นที่สุด เนื่องเพราะบ้อเสียงชิ่งกงกินกำลังภายในหนักหน่วงอย่างยิ่ง และเผชิญกับสุดยอดฝีมือถึงสองคนเยี่ยงนี้ ไม่ใช่บ้อเสียงชิ่งกงต่อต้าน ก็รู้สึกยากจะรับมือได้

ตังก้วยชิงแซจึงฉวยช่องว่างที่มีน้อยนิดกวาดตามอง...

ทางสองฟากข้างของน้ำตก ลงมือต่อสู้กันแล้ว ตังก้วยกอกับหงส์ชำแต่ละคนต้านรับศัตรูจำนวนเจ็ดแปดคน ซึ่งล้วนเป็นยอดฝีมืออันดับเยี่ยมของบู๊ลิ้มยุคนี้ และยังต้องคอยพิทักษ์ยู่ป้วยหยกที่กำลังฝึกวิชาฝีมือ ดังนั้นจึงยากที่จะไม่ถูกรุกไล่จนมือเท้าปั่นป่วนวุ่นวาย ร่อแร่คับขันไปทั้งสองฟากฝ่าย และตัวตังก้วยชิงแซเองก็ถูกสองสุดยอดฝีมือพัวพันไว้ นับเป็นสถานการณ์ที่เลวร้ายน่าวิตกยิ่งจริง ๆ

ตังก้วยชิงแซกลอกนัยน์ตาหยีเล็กไป ๆ มา ๆ อยู่ครู่ใหญ่ พลันเกร็งกำลังใส่สองฝ่ามือจนหมดสิ้น ผลักกระแทกใส่เนินดินเล็ก ๆ ที่อยู่ไม่ไกลนัก

เสียงระเบิดพลันดังสนั่นหวั่นไหวจนแก้วหูสั่นสะท้าน !

เนินดินถูกพลังมหาศาลกระแทกอย่างหนักหน่วง แตกกระจายขึ้นไปกลางอากาศถึงกับละเอียดเป็นผุยผงราวม่านควัน คล้ายเป็นพายุในท้องทะเลทรายก็ปาน !

กีปุยเช้งกับยู่ปังเฮาะต่างตระหนกขึ้นพร้อมกัน แต่ตังก้วยชิงแซกลับฉวยโอกาสนั้นทะยานกายขึ้นไปในม่านควันหนาทึบ โถมสู่ที่น้ำตกดุจดั่งเป็นอุกกาบาตจากฟ้า !

ร่างยังอยู่กลางอากาศ ก็ได้ยินท่านผู้เฒ่าตวาดเสียงกราดเกรี้ยวขึ้น

"พสุธากว้างใหญ่บรรจุในถุงเดียว โป้วต่อชิงแชมาแล้ว ผู้กลัวตายรีบหนี !"

เสียงดังร่างพุ่งปราดลงมา ประหนึ่งเป็นกระเรียนมหึมาถลาลงจากฟ้า เข้าใส่ปวยเทาะอิดคุนก่อนผู้อื่น

บทที่ 82

อาถรรพณ์อันชั่วร้าย

หงส์ซำกำลังพัวพันสู้กับอิดคุนอย่างหักโหมอำมหิต เสียงคำรามก้องของตังก้วยชิงแซนี้ ถึงกับคำรามจนหงส์ซำต้องงุนงงสงสัยยิ่ง...นั่นเท่ากับเป็นการจงใจประกาศให้ศัตรูหนีไปชัด ๆ

ความจริงแล้ว ตังก้วยชิงแซไหนเลยมิใช่มีจิตเจตนานี้

ชื่อของคน เงาของไม้ นับเป็นวาจาที่ไม่ผิดพลาดเลยจริง ๆ

พสุธากว้างใหญ่บรรจุในถุงเดียว ฉายาโป้วต่อชิงแซนี้นับเป็นยี่ห้อตัวทองที่กระเดื่องเกรียงไกร เพียงพอให้ชนชาวบู๊ลิ้มทั้งหลายพอได้ยินก็หนีไม่คิดชีวิตแล้ว

บรรดายอดฝีมือที่ปวยเทาะอิดคุนพามากลุ้มรุมหงส์ซำ นับเป็นขุมกำลังเข้มแข็งที่จัดการหงส์ซำได้เหลือเฟือ แต่เสียงคำรามก้องของตังก้วยชิงแซพอดัง พวกทั้งปวงก็คล้ายเป็นมุสิกพบกับแมวใหญ่ กระจายฮือออกรอบข้างทันที แต่ละคนพุ่งตัวหนีจนสุดเรี่ยวแรงเท่าที่หลงเหลือ

ไม่เพียงด้านนี้เท่านั้น ยอดฝีมือทางด้านเน้าจินหยินก็มิได้นอกเหนือจากสภาพนี้ด้วย

แต่ทว่า ปวยเทาะอิดคุนกับเน้าจินหยิน ยังคงกัดฟันอยู่ในที่เดิม ด้วยศักดิ์ศรีของทั้งสอง หากแม้นพลอยถูกนามของตังก้วยชิงแซขู่ขวัญจนหนีไม่คิดชีวิต อย่างนั้นพวกมันวันหน้าต้องถูกชนชาวบู๊ลิ้มหัวร่อเย้ยหยันจนฟันร่วงแน่นอน

ช่วงเวลาที่เร็วกว่ากะพริบตา ตังก้วยชิงแซโถมปราดลงจากอากาศ ร่างไม่ทัน

ถึงพื้น พลังบ้อเสียงชิ่งกงก็คล้ายเป็นพายุร้าย ทะลักลงมาใส่เป้าก่อนแล้ว

"โครม !"

ปวยเทาะอิดคุนเป็นเป้าที่ฝ่ายตรงข้ามจงใจจู่โจม เมื่อเห็นสภาพนั้น จำต้องเกร็งพลังทั้งมวลที่มี ผลักฝ่ามือออกต้านปะทะสุดแรง

เสียงโครมดังขึ้นอีกครั้ง เมื่อพลังฝ่ามือของทั้งสองข้างกระแทกเข้าใส่กันถนัดถนี่

แต่อิดคุนก็ได้ถูกพายุร้ายกระแทกขึ้นจากพื้น กลิ้งหลุน ๆ อยู่กลางอากาศไปสี่วา จึงร่วงฟาดกับพื้นดังสนั่นหวั่นไหว

เมื่อเป็นเช่นนี้ กำลังกดดันที่รัดรอบข้างหงส์ซำจึงคลายไปหมดสิ้นทันที ทางด้านตังก้วยกอ ก็เนื่องจากมีเน้าจินหยินพัวพันอยู่ผู้เดียวเท่านั้น จึงเบาแรงจนปลอดโปร่งไปบ้าง

พลันมีเสียงตวาดแว่วลงจากอากาศ

"ปิศาจเฒ่าตังก้วยรับฝ่ามือ !"

พร้อมกับเสียงเงาร่างพุ่งลงมาสองสาย

ผู้อยู่ซ้ายเป็นกีปุยเช้ง ผู้อยู่ขวาเป็นยู่ปังเฮาะตัวปลอม ทั้งสองถึงกับเกร็งกำลังภายในขึ้นสุดเรี่ยวแรง โถมจู่โจมลงจากอากาศอย่างอำมหิตดุร้าย

เป็นสภาพที่คล้ายทุ่มเทกันครั้งสุดท้าย ดีเลวก็อยู่ในพฤติการณ์คราวนี้เท่านั้น !

ตังก้วยชิงแซพลันมีทีท่าเคร่งเครียดสำรวม เกร็งพลังทั้งมวลขึ้นรวมตัวเช่นกัน พลิกฝ่ามือออกกระแทกต้านรับไป

เสียงระเบิดดังสนั่นหวั่นไหวดุจฟ้าถล่มทลายดังขึ้นอีกครั้ง

พลังของทั้งสองฝ่ายกระแทกกระทั้นจนกลายเป็นพายุหนักหน่วงรุนแรง กิ่งไม้ใบหญ้ากระสานซ่านเซ็น กรวดหินดินทรายกระจายคละคลุ้ง ในม่านฝุ่นที่หนาทึบยังพอเห็นเงาร่างกระจายออกจากกัน

สวรรค์ของเรา !

ตังก้วยชิงแซถลาถอยถึงห้าก้าวใหญ่จึงตั้งหลักได้ แต่รู้สึกเลือดลมพลุ่งพล่านดาลเดือด ใบหน้าก็เปลี่ยนสีจากเดิม

กีปุยเช้ง ยู่ปังเฮาะร่วมมือกันจู่โจมลงจากอากาศอย่างอำมหิตดุดัน ในด้านสภาพนับว่าเป็นฝ่ายมีเปรียบไม่น้อย แต่แม้เป็นเช่นนั้น ภายใต้การต่อต้านของบ้อเสียงชิ่งกง ทั้งสองยังคงไม่ได้เปรียบอย่างไร กระดอนไกลออกไปหลายวาแล้วเมื่อร่วงถึงพื้นยังต้องถลาถอยอีกหลายก้าว กายส่ายโงนเงนไม่หยุดยั้ง

อิดคุนยังไม่อาจคลานขึ้นยืนได้ นั่งหน้าเผือดขาวราวซากศพกับพื้น แสดงว่าบอบช้ำสาหัสไม่น้อยแล้ว

ยู่ปังเฮาะขุ่นแค้นจนอกแทบระเบิด แต่ยามเมื่อสะบัดมือหมายจู่โจมอีกครั้งพลันถูกกีปุยเช้งตวาดห้ามไว้

นางจับตาอันกราดเกรี้ยวดุร้ายจ้องหน้าตังก้วยซิงแซพลางกล่าว

“ในสี่สิบปีที่ผ่านไม่มีผู้ใดกล้าก้าวร้าวเราถึงเพียงนี้ !”

ตังก้วยซิงแซเบะปากเย้ยหยัน

“นับว่าเราผู้เฒ่าอยู่นอกเหนือกฎก็แล้วกัน”

กีปุยเช้งคำรามจากไรฟัน

“ความอาฆาตแค้นของระหว่างเรา นับว่าได้เพาะขึ้นแน่นอนแล้ว แต่ทว่า เราวันนี้ไม่คิดที่จะคลี่คลายให้แตกหัก”

ตังก้วยซิงแซแยกเขี้ยวยิ้มพลางกล่าว

“เราเห็นว่ามิใช่ไม่คิด แต่เป็นมีพลังไม่เพียงพอ ไยไม่พาลบอกกล่าวให้ชัดแจ้งว่าคืนนี้สถานการณ์ของท่านเสื่อมสลายไปแล้ว”

กีปุยเช้งกระชากเสียง

“แล้วแต่ท่านจะคิดอย่างไรก็ได้ แต่เราหวังให้ท่านไปบอกต่อกับย่กงจื้อสักคำภายในสามวันนี้ จงไปจัดสะสางคดีรายนี้ในที่อยู่ของพวกเรา”

ตังก้วยซิงแซขมวดคิ้วกล่าว

“หากแม้นไม่ไปตามกำหนดเวลา ?”

กีปุยเช้งแสยะยิ้มกล่าวขึ้น

“อย่างนั้น พวกเรายังคงต้องหามันอยู่นั่นเอง แต่ยังต้องเพิ่มชีวิตที่น่ารักอีกผู้หนึ่ง”

ตังก้วยซิงแซโพล่งด้วยความสงสัย

“เป็นความหมายใดของท่าน ?”

“ท่านสมควรคิดได้ ตอนนี้จูลุ่ยยี้อยู่ในอุ้งมือของเราแล้ว !”

หงส์ซำร้องเสียงเกรี้ยวกราด

“ท่านทำอย่างไรกับนางแล้ว ?”

กีปุยเช้งร้องพลางกล่าวเสียงราบเรียบ

“ไม่ต้องตื่นเต้น นางตอนนี้ถูกเล้งกุ้ยคุมตัวอยู่ในเวลาสามวันนี้ ต้องไม่เกิดภยันตรายใด ๆ เป็นเด็ดขาด”

กล่าวถึงตอนนี้ ชายตาบอกใบ้ให้ยู่ปังเฮาะ ยู่ปังเฮาะจึงก้มแบกอิดคุนขึ้นหลังพุ่งตัวออกจากบริเวณนั้นทันที

ขณะกีปุยเช้งคิดจะผละไปบ้าง พลังฝ่ามือขุมหนึ่งได้ทะลักเข้าใส่นาง

เชยเทียนกังขี่ถูกสะบัดออกต่อต้านทันที กระแทกจนหงส์ซำต้องถลาสองก้าวใหญ่จึงตั้งหลักได้อีกครั้ง

กีปุยเช้งแค่นหัวร่อกล่าว

"ท่านยังคิดจะลงมือ ?"

หงส์ซำตวาดด้วยโทสะ

"ไม่มอบจูลุ่ยยี้คืนมา ท่านอย่าคิดไปจากที่นี้ได้"

กีปุยเช้งแค่นเสียงเย็นชา

"น่ากลัวท่านยังไม่มีความสามารถระดับนี้ แต่หากบวกตังก้วยชิงแซอีกผู้หนึ่งก็เป็นอีกเรื่องหนึ่งที่ไม่อาจวิจารณ์ร่วมได้ แต่ทว่าเราขอเตือนพวกท่านสักคำ"

หงส์ซำโพล่งด้วยสีหน้าขุ่นแค้น

"เตือนเรื่องอันใด ?"

กีปุยเช้งแสยะยิ้มกล่าว

"อย่าลืมว่าเล้งก้ยอยู่ในอำนาจกระแสจิตข้าพเจ้า ระหว่างเรา มีกระแสจิตที่ตรงกัน ขอเพียงเรามีความคิดเกิดขึ้น มันก็จะสังหารจูลุ่ยยี้ทันที"

หงส์ซำตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"ท่านกล้า ?"

กีปุยเช้งกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"กล้าหรือไม่ ท่านย่อมทราบอยู่แก่ใจ มิเชื่อท่านฟาดมือมาทดลองอีกครั้ง"

หงส์ซำพลิกสองฝ่ามือขึ้นทันที...

แต่ขณะจะกระแทก พลันชะงักเอาไว้ในบัดดล จับตาที่ขุ่นแค้นจนแดงฉานเขม้นมองหน้ากีปุยเช้งแน่วนิ่ง

กีปุยเช้งหัวร่อเบา ๆ หัวร่อด้วยความภาคภูมิใจอย่างยิ่ง

นางกล่าวด้วยน้ำเสียงเย้ยหยัน

"หงส์ซำชิงแซสามารถรั้งม้าริมหน้าผา ยังนับว่าชาญฉลาดเพียงพอทีเดียว โปรดอย่าลืมบอกกับยู่กงจื้อด้วย กำหนดนัดของอีกสามวันให้หลัง เราจะน้อมรอการไปของยู่กงจื้อด้วยมารยาท"

จบคำสะบัดร่างอ้อนแอ้นวูบหนึ่ง หายวับไปกับตาทันที

เน้าจินหยินยังคงพัวพันตังก้วยกออย่างเอาเป็นเอาตายไม่ยอมเลิกรา

แลเห็นสองฝ่ามือของนักพรตพิโรธ กระหน่ำอย่างดุร้ายอำมหิต และปากยังคงส่งเสียงขู่คำรามอยู่ตลอดเวลาอีกด้วย...

ทันใด หางตาเหลือบเห็นที่ด้านหลังมีคนเพิ่มอีกสองคน หนึ่งคือหงส์ชำ อีกหนึ่งคือตังก้วยซิงแซ !

เน้าจินหยินตระหนกยิ่งนัก รีบรั้งฝ่ามือถลาถอยหลังไปหลายก้าวทันที

ตังก้วยซิงแซหยีตายิ้มให้มันพลางกล่าว

“จมูกโคเฒ่า ท่านคิดจะขายชีวิตให้กับกีปุยเช้งจริง ๆ ?”

เน้าจินหยินถลึงตากล่าวตอบ

“ผู้ใดว่า ? เรามิใช่มีความคิดเหลวไหลต่อนางเลย”

ตังก้วยซิงแซกล่าวอย่างยิ้มแย้มเช่นเดิม

“อย่างนั้น ก็เป็นการรับใช้ให้แก่บู๊ลิ้มเม่งจู๊ ?”

เน้าจินหยินเบิ่งตาจนถลนกว่าเดิม ร้องเสียงดังก้อง

“นั่นยิ่งไม่มีทางพาดพิงถึง เราเน้าจินหยินมิใช่เป็นพวกประจบสอพลออำนาจใด ๆ”

ตังก้วยซิงแซจึงต้องส่ายหน้า กล่าว

“อย่างนั้นเราก็ไม่เข้าใจแล้ว ท่านเหตุใดจึงยังรีรอเตรียมขายชีวิตชราอยู่ในที่นี้อีก”

เน้าจินหยินกระชากเสียง

“ท่านคล้ายดั่งถามมากความไปแล้ว เจ้าเด็กน้อยเหตุใดจึงเปิดเผยเรื่องน่าละอายของเราในบัญชีพญายมออกจนหมดสิ้น ?”

ตังก้วยซิงแซกลอกตาหยีเล็กไปมา พลางกล่าว

“เราคล้ายดั่งจำได้ เรื่องที่เกี่ยวกับท่านในบัญชีพญายม มีแต่เพียงเคยคุกเข่าขอวิวาห์กับเซียวฮุ้นเก๋งจู๊เท่านั้น”

เน้าจินหยินแผดสุดเสียง

“ใช่ !”

ตังก้วยซิงแซกล่าวต่อไป

“เรื่องเล็กน้อยเพียงเท่านี้ ก็มีคุณค่าให้ท่านมาเสี่ยงชีวิต ?”

เน้าจินหยินแผดเสียงด้วยโทสะ

“สำหรับเราแล้ว กล่าวได้ว่าเป็นความอัปยศยิ่งใหญ่ เกียรติภูมิเป็นชีวิตที่สอง

ของเรา”

ตังก้วยชิงแซกล่าวสวนคำ

“แต่เรากลับมีความเห็น เรื่องนี้ไม่จำเป็นต้องสืบสาวเอาความ เฉกเช่นกับเราเคยลอบรักนางชีในคราครั้งก่อน”

เน้าจินหยินโพล่งด้วยความสงสัย

“เรานึกมิถึงว่าท่านจะมีจิตใจเปิดเผยปานนี้”

ตังก้วยชิงแซกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“เรายินดีบอกกับท่านโดยเปิดเผยอีกครั้ง บัญชีพญายมเป็นเราช่วยยู่กงจื้อประกาศออกไปเอง”

เน้าจินหยินร้องด้วยความสงสัย

“อย่างนั้น เรายิ่งไม่เข้าใจเจตนาของท่านแล้ว ท่านถึงกับยินยอมประกาศเรื่องบัดสีน่าละอายของตัวเองแก่แผ่นดินได้ ?”

ตังก้วยชิงแซยิ้มพลางกล่าว

“รวบรัดอย่างยิ่ง...สะสางบู๊ลิ้มขั้นเด็ดขาด”

เน้าจินหยินขมวดคิ้วกล่าว

“การสะสางบู๊ลิ้ม ไยต้องรวมเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ เหล่านี้เข้าไปด้วย ?”

ตังก้วยชิงแซกล่าวเสียงหนักแน่น

“ใช่แล้ว นั่นก็คือสะสางพฤติการณ์และบุคลิกจิตใจของชนชาวบู๊ลิ้มให้ถึงที่สุดโดยถือการประกาศเรื่องราวในบัญชีพญายม เพื่อให้ชนชาวบู๊ลิ้มในภายภาคหน้าสำรวมตัวกว่าเดิมบ้าง นี่พอจะมีคุณประโยชน์ทางเตือนสติให้ผู้คนได้คิด อีกไม่นานให้หลังย่อมสามารถบันดาลจิตใจเหี้ยมเกรียมดุร้ายของชนชาวบู๊ลิ้มให้เยือกเย็นรักสันติและไม่ก่อเกิดเรื่องชั่วร้ายบาปกรรมไปอีกชั่วกาลนาน”

เน้าจินหยินรีบกล่าว

“แต่ชื่อเสียงของเราต้องเสื่อมเสีย...”

ตังก้วยชิงแซรีบส่ายหน้าสอดคำ

“นั่นจะนับสำคัญอย่างไร ตอนอยู่ในวัยฉกรรจ์ ผู้ใดไม่มีเรื่องเจ้าชู้กรุ้มกริ่มบ้าง?”

เน้าจินหยินก้มศีรษะต่ำ พึมพำกับตัวเอง

“วาจานี้คล้ายดั่งพอมีเหตุผลอยู่บ้าง”

ตังก้วยชิงแซกล่าวสืบไป

“แต่การสะสางปรับปรุงบู๊ลิ้มในครานี้ มีคนจำพวกหนึ่งที่มีโทษทัณฑ์อุกฤษฏ์

ไม่อาจอภัย จะต้องให้พวกมันได้รับโทษทัณฑ์สาสมกับความผิดโดยเด็ดขาด”

เน้าจินหยินรีบกล่าว

“ท่านหมายถึงพวกประดาใด ?”

“ท่านทราบเรื่องราวของบู๊ลิ้มเม่งจู้ยู่ปังเฮาะหรือไม่ ?”

เน้าจินหยินผงกศีรษะกล่าว

“แน่นอน ในบัญชีพญายมมีบ่งบอกละเอียดชัดเจน”

“ประเสริฐมาก แต่เรายังหวังให้ท่านบอกออกจากปากตัวเองมาฟังดู”

“ตัวมันความจริงเป็นมหาโจรร้ายในทะเลทรายภาคเหนือ มีฉายาเจ็กโก้วอิง ก่อกรรมทำเข็ญในเรื่องชั่วร้ายนานาจนหมดสิ้น โดยเฉพาะ ได้รับการผ่าตัดจากฝีมือกีปุยเช้งแอบอ้างเป็นตัวยู่ปังเฮาะ ยินยอมเป็นหุ่นให้พวกมันจับเชิด”

ตังก้วยชิงแซผงกศีรษะกล่าว

“ประเสริฐมาก โปรดบ่งบอกจุดมุ่งหมายสุดท้ายของมัน”

เน้าจินหยินรีบตอบ

“ย่อมเป็นยึดครองบู๊ลิ้ม กุมทุกสรรพสิ่งอยู่ในอำนาจ”

ตังก้วยชิงแซถามต่อไป

“เข้าใจความนี้ก็ประเสริฐ บุคคลที่ทะนงโอหังชั่วร้ายอำมหิต และมีจิตใจวิปริตผิดจากคนธรรมดาดั่งกีปุยเช้งและกีโค้วเช้ง ยามใดยึดครองบู๊ลิ้มไว้ในอำนาจได้ ท่านคาดคิดออกหรือไม่ จะเกิดผลเยี่ยงไรขึ้น ?”

เน้าจินหยินสั่นศีรษะตอบ

“นับว่าน่าสะพรึงกลัวอย่างยิ่ง”

ตังก้วยชิงแซกล่าวต่อ

“ดังนั้น เป้าที่แท้จริงของการเปิดเผยบัญชีพญายมต่อแผ่นดินครานี้ ก็คือคนจำนวนน้อยกลุ่มนั้น สำหรับท่าน กลับเป็นเรื่องเล็กน้อยจนด้อยความหมาย แต่ท่านกลับมาเป็นผู้ช่วยกระพือความชั่วร้ายไปโดยไม่รู้ตัว ท่านมิรู้สึกละอายใจบ้างหรือไร ?”

เน้าจินหยินอับจนถ้อยคำตอบโต้ทันที

ตังก้วยชิงแซกล่าวสืบไป

“เราได้แยกแยะเรื่องราวกระจ่างชัดแล้ว นับแต่นี้ท่านจะมีความคิดเห็นเช่นไรแล้วแต่การตัดสินใจของท่าน ค่ำนี้เราไม่รังควานท่าน ระหว่างเรา ต้องมีโอกาสพบกันในภายภาคหน้าแน่นอน”

เน้าจินหยินหน้าแดงฉาน รีบหันกายพุ่งปราดออกไปทันที

อันตรายที่ดุร้ายน่าสะพรึงกลัว จึงได้ผ่านไปในสภาพนั้น แต่หงส์ซำที่เมื่อทราบจูลุ่ยยี้ตกอยู่ในกำมือกีปุยเช้ง ยังมีความหวั่นวิตกอย่างรุนแรง กระสับกระส่ายจนใจระทึกตลอดเวลา

ตังก้วยชิงแซจึงกล่าว

"ท่านยังมิต้องกระวนกระวายไป ทารกหญิงนางนั้น ในสามวันนี้ต้องไม่เป็นอันตรายอย่างไรแน่ เราผู้เฒ่ากล้าใช้ชีวิตเป็นประกันกับท่าน"

หงส์ซำสั่นศีรษะกล่าว

"แต่อย่าลืมว่านางตกอยู่ในอุ้งมือเล้งกุ้ย อีกสามวันให้หลัง จะใช้วิธีใดไปจัดการกับตัวประหลาดที่ฆ่าไม่ตายได้ ?"

ตังก้วยชิงแซพลอยต้องกล่าวอย่างงุนงง

"คราวนี้ท่านกลับมาถามจนเราต้องอับจนจริง ๆ แล้ว..."

ตังก้วยสอดคำทันที

"ฟ้าดินสร้างทุกสรรพสิ่ง ต้องมีข่มกันอยู่เสมอไป พวกเราค่อย ๆ ค้นคว้าหาวิธีจัดการกับมัน คิดว่าต้องพอมีทางอยู่บ้าง"

หงส์ซำส่ายหน้ากล่าว

"แต่อย่าลืมว่ามันมิใช่คน และมิใช่วัตถุ แต่เป็นเล้งกุ้ยที่ไม่เคยมีมาในประวัติศาสตร์เลย"

ตังก้วยกอกล่าวต่อไป

"นั่นก็ไม่อาจอยู่นอกเหนือกฎธรรมชาติ อย่าว่าเป็นตัวประหลาดที่ถูกกีปุยเช้งควบคุมบังคับอยู่ในอำนาจเลย แม้เป็นปิศาจจริง ๆ ก็ต้องมีวิธีรับมืออยู่"

ตังก้วยชิงแซกล่าว

"ยี่ตี๋กล่าวถูกต้อง ทิ้งเรื่องราวเหล่านี้สักชั่วคราวเถิด ที่สำคัญสุดคือไม่อาจชะล่าเลินเล่อต่อสถานที่นี้เด็ดขาด ระวังกีปุยเช้งจะมาใช้ 'ทวนตลบหลัง' ย้อนใส่พวกเรา"

หงส์ซำกับตังก้วยกอเห็นพ้องด้วย ดังนั้นทั้งสามจึงต่างไม่กล้าออกจากบริเวณน้ำตกเลยแม้แต่ก้าวเดียว

อรุโณทัยขับไล่ความมืดมิดออกไปจนหมดสิ้น เทือกเขาลำเนาไพร ถูกแสงอุทัย

ลูบไล้จนอร่ามเรือง

ยู่ป้วยหยกครำเคร่งฝึกปรือบ้อเสียงชิ่งกงในที่นี้เพิ่งเป็นเวลาสามวันเท่านั้น

ในความคำนวณของตังก้วยชิงแซ ยู่ป้วยหยกต้องใช้เวลาเจ็ดวัน จึงจะฝึกบ้อเสียงชิ่งกงสำเร็จได้ อย่างนั้นยังต้องกินเวลาอีกสี่วัน แต่กำหนดที่กีปุยเช้งเสนอมาเป็นเวลาสามวันเท่านั้น และตอนนี้ยังเหลือเพียงสองวันอีกด้วย

คำนวณไปตามสภาพนี้ ยู่ป้วยหยกไม่มีทางฝึกสำเร็จไปตามกำหนดนัดแน่ ดังนั้น คนทั้งปวงจึงต่างวิตกต่อปัญหานี้เป็นอย่างยิ่ง

ในจำนวนนั้น ที่หวั่นวิตกจนกระวนกระวายสดคือหงส์ชำ ย่ป้วยหยกไม่เพียงเป็นตี๋ตี๋ของท่านเท่านั้น และการสามารถไปทันกำหนดนัดหรือไม่ ยังเกี่ยวพันถึงความเป็นตายร้ายดีของจูลุ่ยยี้อีกด้วย !

หงส์ชำหน้าเคร่งเครียดกังวล กล่าวต่อตังก้วยชิงแซ

“ท่านมีความเห็นว่า ยู่กงจื้อจะสามารถฝึกบ้อเสียงชิ่งกงสำเร็จก่อนกำหนดหรือไม่ ?”

ตังก้วยชิงแซส่ายหน้าตอบ

“ยากอย่างยิ่ง นอกจากมีปรากฏการณ์พิเศษอุบัติขึ้น”

หงส์ชำรีบถาม

“ปรากฏการณ์พิเศษที่ว่า ต้องอย่างไรจึงจะได้มา ?”

ตังก้วยชิงแซงุนงงงวูบจึงตอบ

“ท่านถามเราอับจนอีกครั้งแล้ว นั่นเพียงสามารถอธิบาย เป็นเรื่องที่พบได้ไม่อาจเสาะแสวงได้เท่านั้น”

หงส์ชำได้ยิน ยิ่งหวั่นวิตกจนอัดอั้นไปกว่าเดิม

ทั้งสามอ้อมม่านน้ำตกไปที่ผนังศิลาทางด้านหลัง

ยู่ป้วยหยกยังคงขัดสมาธิอยู่บนชะง่อนหินที่คล้ายแท่นธรรมชาติ สภาพคล้ายเคลิบเคลิ้มสู่ภวังค์ลืมตัว แต่มีประการหนึ่งที่ผิดกว่าเมื่อวานจนเห็นชัด นั่นคือสีหน้าแดงเปล่งปลั่งจนเป็นประกายผิดธรรมดา

ตังก้วยชิงแซต้องอุทานด้วยความตื่นเต้นสงสัย

“ประหลาด...ประหลาด...”

หงส์ชำรีบถามด้วยความกังวล

“มีเรื่องราวใดท่านจึงต้องแตกตื่นสงสัยถึงปานนี้ ?”

ตังก้วยชิงแซกระตุกแขนเสื้อหงส์ชำพลางกล่าว

“พวกเราอย่าได้ก่อกวนมัน มีวาจาไปสนทนากันที่ด้านนอก”

ทั้งสามจึงอ้อมออกจากหลังน้ำตก มาที่หมู่หินระเกะกะริมแอ่งน้ำ แยกย้ายกันนั่งแล้ว ตังก้วยกอกล่าวถามขึ้นก่อน

“ที่ตั๋วกอร้องว่าประหลาดเมื่อครู่ เป็นเพราะเนื่องจากเห็นสีหน้ายู่กงจื้อแดงเปล่งปลั่งเป็นประกายผิดธรรมดาหรือไม่ ?”

ตังก้วยซิงแซผงกศีรษะตอบ

“ใช่แล้ว นับเป็นปรากฏการณ์ที่ผิดธรรมดาจนพิสดารยิ่ง”

หงส์ชำรีบถามทันที

“เป็นในทางดีหรือร้าย ?”

ตังก้วยซิงแซตอบ

“ย่อมเป็นทางดี เพราะนั่นคือสัญลักษณ์ของบ้อเสียงซิ่งกงใกล้จะสำเร็จแล้ว มันถึงกับฝึกสำเร็จเร็วกว่ากำหนดที่เราคาดคำนวณสามวันเต็ม ๆ”

หงส์ชำร้องด้วยความแตกตื่นยินดี

“ก่อนกำหนดสามวัน ? หมายความว่าวันพรุ่งนี้ก็ฝึกสำเร็จแล้ว ? !”

ตังก้วยซิงแซผงกศีรษะกล่าว

“ใช่ ตอนนี้เราได้คำตอบมาแล้ว นี่ก็คือปรากฏการณ์พิสดาร แต่ในช่วงเวลาสั้นเรายังคิดหาสาเหตุของมันไม่ออก”

ตังก้วยกอออกความเห็นบ้าง

“ข้าพเจ้าทราบ ต้องเป็นเพราะยู่กงจื้อมีรากฐานวิชาเชยเทียนบ้อเง็กลึกซึ้งสูงส่ง เมื่อฝึกบ้อเสียงซิ่งกง จึงมีความสามารถสำเร็จเร็วเหนือธรรมดา”

ตังก้วยซิงแซร้องด้วยความปลาบปลื้มยินดี

“ยี่ตี๋กล่าวถูกต้อง เราถึงกับมิได้คิดความข้อนี้”

หันหน้ามาทางหงส์ชำพลางกล่าวต่อ

“ตอนนี้นับว่าวางใจได้แล้ว พวกเราพอจะไปตามกำหนดนัดของกีปุยเช้งก่อนเวลาอีกหนึ่งวันเต็ม ๆ”

ใบหน้าหงส์ชำระเรื่อแจ่มใส คลายกังวลไปหมดสิ้นแล้ว กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“นี่อาจบางทีเป็นเพราะชะตาของจูลุ่ยยี้ยังไม่ถึงคราวต้องขาด แต่ทว่า...”

ตังก้วยกอสอดคำทันที

“แต่ทว่า มิทราบรับมือกับเล้งกุ้ยด้วยวิธีใด ใช่หรือไม่ ?”

หงส์ชำผงกศีรษะตอบ

“ใช่แล้ว”

ตังก้วยกอกล่าวต่อไป

“เราตอนนี้คิดได้วิธีจัดการเล้งกุ้ยแล้ว สมควรไม่มีปัญหาใหญ่หลวงสักเท่าใด”

หงส์ซำรีบถามด้วยความตื่นเต้น

“วิธีใด ? รีบบอกออกมาให้ข้าพเจ้าฟัง”

ตังก้วยกอกล่าว

“ปมสำคัญในการกำจัดเล้งกุ้ย อยู่ที่ตัวกีปุยเช้งนั่นเอง โปรดคิดดู ทุกประการของเล้งกุ้ยอยู่ในอำนาจนาง ซึ่งก็หมายความว่า กีปุยเช้งมีญาณวิถีอยู่ในตัวเล้งกุ้ย ขอเพียงสยบกีปุยเช้งอยู่มือ เล้งกุ้ยก็ย่อมสูญเสียความสามารถทั้งมวลไปเอง”

ตังก้วยชิงแซปรบมือร้องขึ้น

“ถูกต้อง เป็นเช่นนี้แน่ คิดจะให้ลุ่ยยี้ไม่ต้องประสบภัย นั่นก็มีแต่สยบกีปุยเช้งไว้ ไม่อาจปล่อยให้นางหนีหายออกไป”

หงส์ซำรีบกล่าวขึ้น

“เมื่อเป็นเช่นนี้ ข้าพเจ้าขอล่วงหน้าไปก่อนสักก้าว”

ตังก้วยชิงแซรีบถาม

“ไปที่ใด ?”

หงส์ซำตอบอย่างเร่งร้อน

“ไปสะกดรอยกีปุยเช้งไว้ก่อน ป้องกันมิให้นางมีความคิดหลบหนี”

ตังก้วยชิงแซสั่นศีรษะกล่าว

“เพียงเวลาชั่ววันเดียวก็ไม่อาจรอคอยหรือไร ? ตอนพลบค่ำวันนี้ เจ้าเด็กน้อยก็สำเร็จในวิชาบ้อเสียงซิ่งกงแล้ว พวกเราร่วมทางกันไปตามคำท้าทาย ไยมิใช่เพิ่มอานุภาพให้ยิ่งยงและเข้มแข็งกว่าเดิม”

หงส์ซำขมวดคิ้วกล่าว

“แต่ทว่า ช่วงเวลาเพียงวันเดียว อาจจะเกิดการแปรเปลี่ยนอย่างใหญ่หลวงก็ได้ ดังนั้นข้าพเจ้าตอนนี้รุ่มร้อนใจราวมีไฟเผาผลาญ อย่างไรก็ต้องขอเดินทางล่วงหน้าให้ได้”

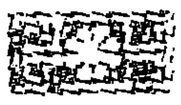
ตังก้วยกอหมดปัญญาต้องกล่าวขึ้นว่า

“เอาเถิด แต่ท่านไม่อาจดำเนินการใดโดยพลการเป็นอันขาด ยิ่งอย่าได้วู่วามหุนหัน เพราะมิเพียงไม่เป็นประโยชน์ต่อเรื่องราวเท่านั้น ยังจะกลายเป็นเภทภัยทำลายลุ่ยยี้ได้อย่างยิ่งอีกด้วย”

หงส์ซำผงกศีรษะกล่าวเสียงหนักแน่น

“เรื่องนี้ข้าพเจ้าเข้าใจ ข้าพเจ้าจะรอพวกท่านในที่นั้น”

จบคำทะยานกายจากที่ โลดละลิ่วเพียงไม่กี่ครั้งก็ลับหายไปในหลังก้อนหินใหญ่

ดวงอาทิตย์คล้อยต่ำไปทางหลังเขาแล้ว

นับว่าทิวาอำลาไปจนได้ แต่ในวันนี้ สำหรับสองพี่น้องตระกูลตังก้วยแล้วรู้สึกยาวนานเป็นพิเศษ ยาวนานจนคล้ายเป็นหนึ่งปีเต็ม ๆ ก็ปาน

ยังดีที่ตอนกลางวันไม่เกิดเรื่องตื่นเต้นใดมารบกวนแสดงให้เห็น กีปุยเช้งมิได้มีความคิดมาลอบจู่โจมก่อนกำหนดนัดหมายของนางจะถึง

สองพี่น้องตระกูลตังก้วยนั่งอยู่ที่ริมแอ่งน้ำ ทางหนึ่งชื่นชมกับทิวทัศน์ยามสนธยาที่มีแสงสีงามตระการตา ทางหนึ่งสนทนาปราศรัยในเรื่องต่าง ๆ

ตามสภาพที่เห็นเมื่อตอนเช้าตรู่ บ้อเสียงซิ่งกงของยู่ป้วยหยก อย่างช้าที่สุดก็จะฝึกสำเร็จในตอนก่อนอรุณวันพรุ่ง หรืออาจยังจะเร็วกว่านั้นก็ได้ ดังนั้นสองผู้เฒ่าจึงไม่กล้าออกจากที่แม้สักก้าว เพื่อป้องกันเหตุสุดวิสัยที่อาจจะเกิดขึ้นได้

พลันมีเสียงเกรียวกราวโครมครามอันประหลาดพิกลดังขึ้นมา

ขณะเวลานั้นเอง ทั้งสองต่างถูกเสียงประหลาดพิกลที่ดังผสานขึ้นกับเสียงน้ำตกอันสนั่นหวั่นไหว จนต้องเหลียวหน้ามองไปด้วยความตื่นเต้นสงสัย

สวรรค์เป็นพยาน !

น้ำตกที่โกรกไหลเป็นทางหลายร้อยวา ตอนนี้ถึงกับขาดกลางไปได้ ช่วงล่างถึงกับม้วนย้อนไป จนกลายเป็นเสาลำน้ำใหญ่มหึมา !

มันนับเป็นสภาพพิสดารที่องอาจตระการ น่าดูเป็นอย่างยิ่ง !

ตังก้วยชิงแซตื่นเต้นยินดีจนกระโดดโลดเต้นร้องสุดเสียง

“อา...วิเศษยิ่ง นั่นคือลวดลายที่เจ้าเด็กน้อยแสดง”

ตังก้วยกอก็ได้สำนึกในฉับพลัน นั่นแสดงว่ายู่ป้วยหยกฝึกบ้อเสียงซิ่งกงสำเร็จแล้วที่น้ำตกขาดแล้วม้วนเป็นวง ก็คือยู่ป้วยหยกทดลองพลังฝีมือ

น้ำตกโกรกไหลลงจากยอดเขา ความหนักหน่วงรุนแรงของมันไม่ผิดกับทหารม้าเป็นหมื่น ๆ ห้อตะบึง แต่ยู่ป้วยหยกถึงกับอาศัยพลังฝีมือ บันดาลให้มันม้วนย้อนขึ้นไปได้ อานุภาพนี้นับว่าแตกตื่นสะท้านขวัญอย่างยิ่งจริง ๆ แล้ว

พลันมีเสียงกู่สดใสกังวานทะลุออกมาจากม่านน้ำตก ดุจดั่งเป็นฟ้าร้องมังกร

คำราม และเงาสีขาวสายหนึ่งทะยานขึ้นตามเสียงกู่ดุจเป็นกระเรียนโบยบินสู่ท้องฟ้า

อีมม์ นับเป็นท่วงท่าที่สวยงามอย่างยิ่ง และรวดเร็วอย่างยิ่งจริง ๆ

เมื่อถึงระดับสูงพอสมควร งอเอวบิดกายพุ่งต่ำลงมาดุจเป็นพญาปักษาโฉบลงหาเหยื่อ เป็นอุกกาบาตร่วงหล่นจากฟ้า ชั่วพริบตามาหยุดยืนอยู่เบื้องหน้าสองผู้เฒ่า

มิใช่ยู่ป้วยหยกยังเป็นผู้ใดได้ ?!

ตอนยู่ป้วยหยกพลิ้วลงถึงพื้น ยังคงมีสีหน้าท่าทีปลอดโปร่งแจ่มใส คล้ายดั่งการแสดงพลานุภาพของสุดยอดวิชาอันยิ่งยงเมื่อครู่ มิได้เปลืองเรี่ยวแรงเลยแม้สักหนึ่งในสิบ

ตังก้วยซิงแซหัวร่อจนหุบปากไม่ลง ดุจดั่งเดรายาวที่ใต้คางแต่ละเส้นยังพลอยหัวร่ออยู่ด้วย

ยู่ป้วยหยกคุกเข่าโครมลงไป

“ขอกราบขอบพระคุณผู้อาวุโสที่ส่งเสริม”

ตังก้วยซิงแซฉุดยู่ป้วยหยกขึ้นแล้ว ระงับรอยยิ้มกล่าวด้วยสีหน้าเคร่งเครียด

“เด็กน้อยเจ้ากลายเป็นหนอนโขกศีรษะไปตั้งแต่เมื่อใด ?”

ยู่ป้วยหยกกล่าวอย่างนอบน้อม

“ผู้อาวโสถ่ายทอดบ้อเสียงซิ่งกงให้ รับกราบสักครั้งก็จะเป็นไร ?”

ตังก้วยซิงแซหน้าเครียดเย็นชา กล่าวเสียงกระด้างว่า

“เด็กน้อยเจ้าอย่าคิดมาลากพันธะไมตรีกับเราผู้เฒ่า ป้ายทดแทนพระคุณแลกเปลี่ยนบ้อเสียงซิ่งกงไป นับแต่นี้ระหว่างเราต่างมิได้ติดค้างต่อกัน ดังนั้นไม่จำเป็นต้องการให้เจ้ามาขอบพระคุณใด ๆ ทั้งสิ้น”

ยู่ป้วยหยกยังคงกล่าวอย่างนอบน้อม

“วาจาเป็นเช่นนี้ก็จริง แต่ทว่า...”

ตังก้วยซิงแซกระชากเสียงสอดคำ

“ไม่ต้องมาพร่ำรำพัน เด็กน้อยเจ้าเริ่มฝึกวิชาจนบัดนี้ เป็นเวลาสี่วันเต็ม ๆ แล้ว เจ้าทราบหรือไม่ ? ในสี่วันนี้ เกิดเรื่องแตกตื่นสะท้านขวัญผู้คนมากมายเพียงไร ?”

ยู่ป้วยหยกสั่นศีรษะตอบ

“ผู้เยาว์มิทราบ”

ตังก้วยซิงแซจึงกล่าว

“เราบอกไปเจ้าต้องเข้าใจว่าเราอวดอ้างหาความดีความชอบ ถามยี่ตี๋เราเองเถิด”

ตังก้วยกอไม่รอให้ยู่ป้วยหยกเอ่ยปากถาม ก็เล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นในหลายวันนี้

แก่ยู่ป้วยหยกโดยละเอียด

ยู่ป้วยหยกนอกจากส่งเสียงขอบคุณตลอดเวลาแล้ว ยังมีความกังวลต่อเรื่องจูลุ่ยยี้ถูกกีปุยเช้งจับเป็นตัวประกันอย่างยิ่ง อย่าว่าแต่ยังเป็นเล้งกุ้ยควบคุมอยู่ด้วย จึงรีบกล่าวอย่างรุ่มร้อน

“ข้าพเจ้าคิดไปสะสางบัญชีกับกีปุยเช้งในตอนนี้เลย”

ตังก้วยชิงแซรีบกล่าว

“ลนลานไปไย ? เริ่มเดินทางตอนสว่าง พอดีไปตามเวลานัดหมาย เจ้าตอนนี้เพิ่งฝึกบ้อเสียงชิ่งกงสำเร็จ อย่างน้อยต้องพักผ่อนอีกวันหนึ่งเต็ม ๆ”

ยู่ป้วยหยกขมวดคิ้วกล่าว

“แต่ทว่า...”

ตังก้วยกอรีบสอดคำขึ้น

“ลุ่ยยี้ต้องไม่เป็นอันตรายก่อนกำหนดนัดแน่นอน ตั้วกอของเราบอกถูกต้อง ท่านสมควรพักผ่อนสักวันหนึ่งก่อน”

ยู่ป้วยหยกแม้รุ่มร้อนราวมีไฟเผาผลาญ แต่ตอนนี้จำต้องอดกลั้นไว้ไม่อาจขัดขืนได้

พลันมีเสียงเมี้ยวดังเบา ๆ เงาดำสายหนึ่งพุ่งปราดเข้าไปในอ้อมอกตังก้วยกอ ราวเกาทัณฑ์หลุดจากแหล่ง นั่นคือแมวดำที่นำทางจูลุ่ยยี้มานั่นเอง

ตังก้วยกอลูบขนดำมันเป็นประกายของมันอย่างยิ้มแย้มพลางกล่าว

“แมวเหมียว เมื่อค่ำวานเจ้าซ่อนตัวอยู่ที่ใด ?”

แมวดำเบิ่งตามองตังก้วยกอพลางร้องสองครั้งคล้ายดั่งทารกที่คับแค้นเสียใจ ชุกเข้ารำพันในอ้อมอกมารดาปรานีก็ปาน

เมฆดำเกาะกลุ่มหนาทึบ เดือนดาวไร้แสง ลมกรรโชกรุนแรง

ที่นั่นความจริงเป็นภูเขารกร้างอยู่แล้ว ตอนนี้เมื่อถูกความมืดทะมึนครอบคลุมและในความรกร้าง ยังมีกลิ่นอายเย็นยะเยียบแผ่ซ่านทั่วทุกแห่งหน จนสยองขวัญเป็นอย่างยิ่ง

พายุกรรโชกมาเป็นระยะ ๆ ยิ่งเน้นให้เห็นเป็นบรรยากาศเหี้ยมอำมหิต จนผู้คนต้องสั่นสยิวด้วยความหนาวเหน็บ

ที่ไหล่เขามีชะง่อนหินเขียวใหญ่มหึมา เบื้องล่างเป็นปากถ้ำ ที่ปากถ้ำถูกก้อนหิน

สีเขียวจำนวนมากมายซ้อนปิดไว้

ในถ้ำมีโคมน้ำมันส่องแสงเขียวเรืองอยู่ดวงหนึ่ง ซึ่งประหลาดเหลือเกิน น่ากลัว ทั่วทั้งแผ่นดินคงมีตะเกียงดวงนี้เท่านั้น ที่ส่องแสงสีเขียวเรืองเช่นนี้

มุมหนึ่งของถ้ำเป็นดั่งศิลา ในแสงเขียวเรืองของโคมไฟ ยังพอเห็นบนตั่งมีดรุณีน้อยนอนอยู่นางหนึ่ง จูลุ่ยยี้นั่นเอง

จากเมื่อวาน จูลุ่ยยี้ก็ถูกขังอยู่ในห้องศิลานี้

ชั่วเวลาสั้น ๆ เพียงวันเดียว จูลุ่ยยี้ซูบซีดไปอีกมากหลาย ที่กระทบกระเทือนจิตใจนางรุนแรงที่สุดคือ นางตกอยู่ในเงื้อมมือของเล้งก้ย

อืมม์ ตัวประหลาดที่ฆ่าไม่ตาย !

ยามจูลุ่ยยี้นึกถึงใบหน้าที่มีรอยยิ้มตลอดกาลนานนั้น นางยิ่งรู้สึกตะครั่นตะครอจนขนลุกเกรียวทั้งร่าง

ยังพอทำเนาที่หลังจากเล้งกุ้ยจับนางมากักขังในนี้แล้วก็หลบหน้าออกไป จึงลดทอนความหวาดหวั่นพรั่นพรึงของจูลุ่ยยี้ให้น้อยลงกว่าเดิมอีกมากหลาย

จูลุ่ยยี้เคยมีความคิดหลบหนีออกจากถ้ำ แต่จวบจนบัดนี้ยังไม่มีโอกาสใด ๆ นางพลันนึกถึงความตาย

มนษย์เราเมื่อรัสึกสิ้นหวัง พร้อมกับไม่อาจทนทานการกระทบกระเทือนใจที่หนักหน่วงรุนแรง มักจะมีความคิดหาทางคลี่คลายไปในวิธีนี้เสมอ

โดยเฉพาะจูลุ่ยยี้ กำลังรู้สึกละอายต่อมโนธรรมเป็นอย่างยิ่ง เนื่องเพราะนางชะล่าใจเกินไป ไม่มีความระมัดระวังสักน้อยนิด ถูกกีปุยเช้งสะกดรอยในระหว่างทางแล้วยังไม่รู้ตัว จึงเท่ากับเป็นผู้นำทางให้นางไปฆ่าทำร้ายยู่ป้วยหยก

สถานการณ์ของยู่ป้วยหยกตอนนี้ จะเป็นอย่างไรกันแน่ ?

นี่เป็นปัญหายิ่งใหญ่สำคัญที่พัวพันจิตใจนางไม่รู้วาย แต่นางมีความเห็น ต้องเป็นเคราะห์มากกว่าโชคแน่ กีปุยเช้ง กีโค้วเช้ง ยู่ปังเฮาะ เหล่านี้ล้วนเป็นสุดยอดฝีมือที่มีสันดานพิกล อย่าว่าแต่ยังมียอดฝีมือบู๊ลิ้มสมทบอีกมากมายหลายคนด้วย

จูลุ่ยยี้พอนึกถึงความนี้ ปวดแปลบจิตใจราวถูกมีดกรีดเฉือน เนื่องเพราะนางมิเพียงไม่ได้ช่วยเหลือยู่ป้วยหยกเท่านั้น กลับเป็นชนวนไปทำร้ายยู่ป้วยหยกอีกด้วย

จูลุ่ยยี้สำนึกเสียใจยิ่ง สำนึกเสียใจที่ไฉนไม่ระมัดระวังในตอนเดินทาง ไม่เช่นนั้นจะต้องมิก่อเกิดเป็นสถานการณ์เลวร้ายเยี่ยงนี้

แต่ทว่า สำนึกเสียใจจะมีประโยชน์ใด ?

ในโลกนี้ มีเรื่องมากมายที่จำเป็นต้องระวังเอาไว้ก่อน สำนึกเสียใจ ไม่อาจ

คลี่คลายปัญหาใด ๆ ได้ และไม่อาจเหนี่ยวรั้งความผิดใด ๆ คืนมาได้ด้วย

ตาย ! นางสมควรตายในบัดดล มาตรว่ายู่ป้วยหยกได้รับโชคช่วยให้ปลอดภัย นางก็ไม่อาจแบกหน้าพบยู่ป้วยหยกได้อีกแล้ว

จูลุ่ยยี้กำลังครุ่นคิดเยี่ยงนี้พอดี กระทั่งยังไม่มีความกล้าพอจะรอดชีวิตอยู่ไป สักชั่วครู่ยามด้วย

นางยิ่งคิดยิ่งเจ็บช้ำเสียใจ นอนสะอึกสะอื้นอยู่บนตั่งเพียงลำพัง ร่ำไห้จนน้ำตาเนืองนองราวทำนบทลาย

อีกคร่หนึ่ง นางพลันระงับเสียงร่ำไห้ ข่มกลั้นน้ำตาไว้ ผดลกขึ้นนั่ง

แต่นัยน์ตาทั้งสองของนางเหม่อค้าง ประกายกระจายจนฝ้ามัว คล้ายดั่งเพิ่งรื้อไข้ คล้ายดั่งเพิ่งทุเลาจากป่วยหนัก

ในที่สุด นางตกลงใจต้องตายให้ได้ ก้มศีรษะแล้วพุ่งเข้าใส่ผนังทางด้านข้างจนแรงสุด

ผนังศิลามิได้ผ่านการขัดถูจากมือผู้คน ขรุขระเว้านูน บางแห่งยังมีแง่มุมแหลมคมเรียงรายราวเป็นเขี้ยวสัตว์ร้าย การโถมตัวพุ่งไปอย่างหนักหน่วงของจูลุ่ยยี้จะต้องไม่มีทางรอดตายได้เด็ดขาด

พริบตาที่เร็วกว่าประกายไฟ...

“โครม”

ศีรษะจูลุ่ยยี้พุ่งเข้าใส่ถนัดถนี่ มาตรว่าของที่พุ่งใส่จะเป็นของเย็นยะเยียบแต่กลับไม่แกร่งกระด้างคล้ายดั่งพุ่งเข้าใส่น้ำแข็งเปราะบาง

จูลุ่ยยี้แตกตื่นสงสัยบ้างแล้ว นางเงยหน้าขึ้นช้า ๆ...

สวรรค์ช่วยด้วย !

นางได้พบใบหน้าที่มีรอยยิ้มตลอดเวลา ใบหน้าที่ชีดขาวราวกระดาษอีกครั้งแล้ว นางถึงกับพุ่งศีรษะชนใส่ท้องเล้งกุ้ยได้ !!

เล้งกุ้ยยังคงแต่งกายเยี่ยงนั้น อาภรณ์รัดกุมสีดำ สายรัดเอวแดงฉาน เสียบดาบงอเล่มหนึ่ง ตลอดร่างมีกลิ่นอายยะเยียบราวภูตผีปิศาจ ผิดกว่าคนธรรมดาสามัญทั้งสิ้น ใต้แสงโคมไฟที่เขียวเรือง ยิ่งน่าหวาดหวั่นสยองขวัญจนบอกมิถูก

ในช่วงพริบตาที่แลเห็นมัน วิญญาณจูลุ่ยยี้คล้ายโบยบินออกจากร่างทันที กรีดร้องเสียงแหลมเล็ก หันกายโถมปราดไปบนตั่งหินศิลาอีกครั้ง

จูลุ่ยยี้ปิดหน้าแนบแน่นไม่กล้าดู แต่ในถ้ำกลับไม่มีเสียงใด ๆ แม้สักน้อยนิด

นางรู้สึกประหลาดใจขึ้นบ้างแล้ว จึงพยายามข่มความหวาดกลัว ลืมตามองลอด

ตามง่ามนิ้ว...

ไม่มีข้าวของสะดุดตาใด ๆ แม้สักเล็กน้อย อย่าว่าแต่เป็นตัวประหลาดที่น่าหวาดกลัวนั้น

จูลุ่ยยี้จึงคิด เหตุการณ์เมื่อครู่คงเป็นอุปาทาน ในเมื่อนางตกลงใจฆ่าตัวตายลุแก่โทษ นางจึ่งปลุกใจให้เข้มแข็ง ทะยานกายขึ้นเป็นครั้งที่สอง พุ่งศีรษะใส่ผนังศิลาจนสุดแรง

ยังเป็นเช่นเดิม...ที่ศีรษะนางพุ่งใส่ยังคงเป็นของเย็นยะเยียบคล้ายน้ำแข็งเปราะบาง ยามเมื่อนางเงยหน้า ได้พบรอยยิ้มของเล้งก้ยอีกครา !

แต่ที่ผิดกันของครั้งนี้คือ เล้งกุ้ยเอ่ยปากแล้ว

"เล้งกุ้ยกลัวตายที่สุด ดังนั้น ไม่หวังจะเห็นผู้อื่นตาย โดยเฉพาะดรุณีที่สวยสะคราญดุจดั่งท่าน"

จูลุ่ยยี้ปลุกใจให้เข้มแข็ง เชิดหน้าขึ้นกล่าว

"เมื่อครู่ท่านไม่อยู่ในถ้ำชัด ๆ ท่านมุดออกมาจากที่ใดกัน ?"

เล้งกุ้ยกล่าวตอบ

"ท่านลืมว่าเราคือเล้งกุ้ย เล้งกุ้ยบอกมาเป็นมาบอกไปเป็นไป ไม่เชื่อท่านคอยดอีกครั้ง"

จบคำพลันสาบสูญร่องรอย คล้ายดั่งสลายกลายเป็นควันไปก็ปาน !

เพียงชั่วเวลาพริบตาเดียว เล้งกุ้ยปรากฏขึ้นในแสงโคมไฟเขียวเรืองอีกครั้ง ยังคงมีสีหน้ายิ้มน้อย ๆ ดั่งเดิมไม่เปลี่ยนแปร

จูลุ่ยยี้ร้องสุดเสียงด้วยความแตกตื่น

"อย่าได้หัวร่อ ! เรากลัวเห็นการหัวร่อของท่านเป็นที่สุด"

เล้งกุ้ยกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"แต่เล้งกุ้ยเพียงรู้จักยิ้ม ยามร้องไห้ยิ่งขัดตากว่านี้"

จูลุ่ยยี้หลั่งน้ำตากล่าว

"อย่างนั้น ท่านยังคงรีบออกไป เราไม่ชมชอบแลเห็นสารรูปของท่าน"

"ท่านยังคงคิดหาที่ตาย ?"

"นั่นเป็นเรื่องของเรา ท่านไม่ต้องเกี่ยวข้อง"

"แต่เล้งกุ้ยจะต้องเกี่ยวข้องให้ได้ ไม่เช่นนั้นพอศีรษะชนไปกลายเป็นลูกพลับเน่า ก็จะไม่สวยงามแล้ว"

ขณะเวลานั้นเอง บนเพดานถ้ำพลันมีเสียงเคลื่อนก้อนหินใหญ่ดังแว่วมา

เล้งกุ้ยเหลียวไปส่งเสียง

“ผู้อยู่ด้านนอกเป็นใคร ?”

“.....”

เงียบวังเวง ไม่มีเสียงขานแม้สักแผ่วเบา

เล้งกุ้ยเหลียวมองจูลุ่ยยี้แว่บหนึ่ง พบเห็นจูลุ่ยยี้ก็มีสีหน้าแตกตื่นสงสัย กำลังเงี่ยหูฟังอย่างตั้งอกตั้งใจ

เล้งกุ้ยแม้คิดจะกระโดดออกไปตรวจดูที่ปากถ้ำ แต่พลันสยิวกายขึ้นเฮือกหนึ่ง แหงนหน้าแค่นหัวร่อให้เพดานพลางกล่าว

“สหาย ท่านคิดใช้อุบายพรากเสือจากถ้ำ เพื่อให้ท่านมาช่วยคนอย่างง่ายดาย ? แต่ท่านหาผิดเป้าไปแล้ว เล้งกุ้ยไม่มีการหลงกลตลอดกาลนาน”

พลันมีเสียงตวาดกราดเกรี้ยวดังแว่วมาจากเบื้องบน

“อย่างนั้น เราก็ขอต่อสู้กับเจ้าดูสักครั้ง”

จูลุ่ยยี้พลันแตกตื่นยินดีสุดเปรียบประมาณ เพราะนางฟังออก นั่นเป็นเสียงหงส์ซำเจ็กเจ่กของนาง !

ขณะเวลานั้นเอง พลังอันรุนแรงพุ่งเข้ามาในถ้ำ ขณะเปลวไฟเขียวเรืองวูบวาบหวั่นไหวอย่นั้น ในถ้ำถึงกับมีคนเพิ่มมาอีกผู้หนึ่งแล้ว

จูลุ่ยยี้กรีดร้องด้วยความลิงโลดถึงขีดสุดจนน้ำตาหลั่งไหล

“ซาเจ็ก...”

นางคิดจะโถมเข้าไปในอ้อมอกหงส์ซำทันที แต่ถูกเล้งกุ้ยขวางไว้อย่างดุร้าย

เสียงเปรื่องดังสดใส หงส์ซำชักกระบี่ออกมาถือไว้แล้ว ชี้เล้งกุ้ยคำรามด้วยโทสะ

“รีบปล่อยนางให้เราพาไปทันที ไม่เช่นนั้นเราจะฆ่าเจ้า !”

เล้งกุ้ยกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“ท่านกำลังหลอกลวงตัวเองแล้ว ท่านมิใช่ไม่ทราบเล้งกุ้ยไม่มีวันถูกฆ่าตายได้ตลอดกาลนาน”

จูลุ่ยยี้กระวนกระวายเป็นยิ่งนัก นางลืมความหวาดกลัวไปแล้ว พลันอ้าแขนรอบเอวเล้งกุ้ยไว้แนบแน่น พลางร้องสุดเสียง

“ซาเจ็กรีบลงมือ ตัดหัวมัน”

หงส์ซำมีปฏิกิริยารวดเร็วราวสายฟ้า

“ฉับ !”

กระบี่หงส์ซำพอวูบไป ศีรษะเล้งกุ้ยพุ่งกระเด็นตามคำกระบี่ กลิ้งไปอยู่ที่

ด้านข้างทันที

ประหลาดแท้ ศีรษะเล้งกุ้ยที่ถูกตัดกระเด็นออกจากบ่าไปบนพื้น ใบหน้าคงมีรอยยิ้มดั่งเดิมมิเปลี่ยนแปร และยังกะพริบตาให้จูลุ่ยยี้อีกด้วย

จูลุ่ยยี้ตระหนกจนกรีดร้องสุดเสียง โถมเข้าไปในอ้อมอกหงส์ซำทันที

หงส์ซำตบบ่านางเบา ๆ พลางกล่าว

"รีบด่วน พวกเรารีบออกจากที่นี้ทันที"

จูลุ่ยยี้ยังคงหวาดหวั่นขวัญเสีย ผงกศีรษะโดยมิกล้าส่งเสียง

หงส์ซำฉุดแขนจล่ยยี้กระโดดออกไปทันที มิคาดถึงกับมีเงาดำสายหนึ่งพุ่งมาขวางไว้ที่ปากถ้ำ !

ยามทั้งสองเห็นผู้มาขวางได้ชัดตา ต่างต้องตระหนกจนขวัญหายทันที !

เงาดำนั้นสวมอาภรณ์รัดกุมสีดำ แพรแดงฉานคาดเอว เสียบดาบงอสีดำเล่มหนึ่งโดยเฉพาะรอยยิ้มเย็นยะเยียบบนใบหน้า มิใช่เล้งกุ้ยยังจะมีผู้ใดได้ !!

หงส์ซำตระหนกจนถลาถอยไปสองก้าวใหญ่ ยกนิ้วสั่นระริกชี้เล้งกุ้ยพลางร้องขึ้น

"ศีรษะของเจ้า..."

เล้งก้ยแสยะยิ้มกล่าว

"ศีรษะเล้งกุ้ยอยู่บนลำคอเล้งกุ้ยตลอดกาลนาน ที่ท่านเห็นเมื่อครู่ เป็นเพียงมายาหลอนตาเท่านั้น"

หงส์ซำงุนงงทันที อยู่ต่อหน้าตัวประหลาดที่ฆ่าไม่ตายเยี่ยงนี้ นับว่าไม่ทราบควรจะจัดการอย่างไรเลยจริง ๆ

หงส์ซำเคยใช้วิชาตัวเบาที่สุดยอดของท่าน พาจูลุ่ยยี้กระโดดหลบหนีไปให้สุดไกล แต่ผลที่สุดก็ต้องล้มเหลว เล้งกุ้ยคล้ายเป็นเงาตามตัว ถึงกับไม่มีปัญญาหนีรอดออกจากรัศมีที่มันขัดขวางได้ !

ตามสภาพเยี่ยงนี้เป็นที่เข้าใจได้กระจ่าง ใช้กระบี่ไปสังหารเล้งกุ้ย เป็นการเปลืองเรี่ยวแรงเปล่าเท่านั้น แต่หงส์ซำก็จำต้องพัวพันกับมันในลักษณะนี้ โดยยังมีหวังจะเกิดปรากฏการณ์พิสดาร สามารถคุกคามให้มันล่าถอยไปได้

เพลงกระบี่ของหงส์ซำเลิศล้ำถึงระดับสุดยอดแล้ว แลเห็นประกายสีเงินพอวูบผ่าน พริบตานั้น สามารถครอบคลุมเล้งกุ้ยอยู่ในม่านกระบี่ไป

แต่ทว่า เล้งกุ้ยกลับไม่เห็นเป็นความสำคัญ มันยังคงใช้ดาบงอสีดำควงจนเป็นม่านกระบี่อันไพศาล ต่อต้านไปตามสภาวะ มาตรว่าพลาดพลั้งเสียทีถูกไปสี่ห้า

กระบี่ก็รู้สึกสะดุ้งสะเทือน

จูลุ่ยยี้ปราดเปรียวเฉลียวฉลาดยิ่ง นางฉวยโอกาสที่หงส์ซำพัวพันเล้งกุ้ยจนไม่อาจปลีกตัว รีบถีบเท้าวิ่งออกจากถ้ำ หลบหนีลงจากไหล่เขาดั่งเหินบิน

เล้งกุ้ยหัวร่อพลางกล่าว

"อยู่ต่อหน้าเล้งกุ้ยยังคิดหนีรอดพ้น นั่นนับว่าดูแคลนเล้งกุ้ยเกินไปแล้ว"

พอขาดคำ เงาร่างของเล้งกุ้ยพลันหายวับไปจากม่านกระบี่หงส์ซำ ขวางทางจูลุ่ยยี้ไว้ได้อีกครั้ง

ในสภาพเยี่ยงนี้ หงส์ซำยิ่งจู่โจมยิ่งหวาดหวั่นขวัญเสีย ยิ่งพัวพันยิ่งตระหนกตกใจ

หงส์ซำตอนนี้มีความคิดที่ท้อแท้วูบขึ้นมา เล้งกุ้ยไม่กำจัด จูลุ่ยยี้ไม่มีวันจะช่วยเหลือรอดพ้นไปได้ตลอดกาล แม้ตังก้วยซิงแซมาก็เป็นเช่นกัน...ไม่มีทาง!

แต่จะใช้วิธีใดจึงจำกัดเล้งกุ้ยได้?

หงส์ซำชิงแซก็ทราบ ต้องสยบกีปุยเช้งที่บงการบังคับเล้งกุ้ยก่อน แต่ทว่าหงส์ซำก็รู้กระจ่างแก่ใจ กระบี่ในมือ ไม่มีทางต้านทานการจู่โจมกีปุยเช้งได้เด็ดขาด

พลันมีเสียงจูลุ่ยยี้กรีดร้อง

"ซาเจ็ก...ช่วยข้าพเจ้า..."

ที่แท้ขณะจูลุ่ยยี้กำลังหลบหนี พลันถูกเล้งกุ้ยใช้ท่าคว้าจับที่คล่องแคล่ว หิ้วนางขึ้นมาดุจดั่งเหยี่ยวโฉบลูกไก่ ถึงกับพุ่งขึ้นไปบนยอดเขาดุจดั่งสายฟ้า

หงส์ซำแตกตื่นจนหน้าเผือดขาว รีบเกร็งกำลังทั้งตัวพุ่งปราดไปหาเล้งกุ้ยจนสุดแรง

เสียดายที่หงส์ซำแม้รวดเร็ว เล้งกุ้ยกลับรวดเร็วกว่า คล้ายดั่งในพริบตานั้นสลายกลายเป็นพายุร้าย ไม่มีเงาหลงเหลือเลยแม้สักน้อยนิด!

หงส์ซำตะลึงลานไปแล้ว!

หงส์ซำคล้ายยังได้ยินเสียงร่ำไห้ของจูลุ่ยยี้ แต่แผ่วเบาเป็นอย่างยิ่ง เพิ่งได้ยินสัมผัสหู ก็ถูกลมพายุกรรโชกหายไปอีกครั้ง และยังคำนวณทิศทางที่แท้จริงไม่ออกอีกด้วย

หงส์ซำกวาดตามองรอบข้างด้วยความกระวนกระวายราวถูกไฟเผาผลาญ...

ในพายุที่ถูกกรรโชกเป็นระยะ ๆ ในความมืดมนอนธการ สายตาที่กวาดแลหาถึงกับไม่พบเป้าพิรุธใด ๆ เลย

หงส์ซำอัดอั้นกังวลเป็นยิ่งนัก คล้ายดั่งพลาดเท้าร่วงหล่นลงไปในหุบเหว

หลายหมื่นวาก็ปาน

ขณะเวลานั้นเอง มีเสียงกีปุยเช้งแว่วมาตามลม

“หงส์ชำชิงแซมาบุกซ้ายทะลวงขวาอยู่ในสถานที่นี้ของเรา ท่านมิรู้สึกก้าวร้าวล่วงเกินมากไปหรือไร ?”

เพียงแต่ได้ยินเสียงไม่เห็นตัว !

หงส์ชำกล่าวดังกังวาน

“กีฮูหยิน ข้าพเจ้าหวังให้ท่านยินยอมปรากฏตัวมาตอบวาจา”

เสียงกีฮหยินแว่วอีกครั้ง

“ท่านเห็นว่ามีความจำเป็นเยี่ยงนี้ ?”

หงส์ชำกล่าวเสียงก้องกังวาน

“แน่นอน ข้าพเจ้าหวังให้ท่านบ่งบอกเหตุผลที่เกาะกุมตัวจูลุ่ยยี้มาโดยกระจ่าง”

เสียงกีปุยเช้งกล่าวตอบ

“รวบรัดอย่างยิ่ง กลัวยู่กงจื้อจะไม่มาตามกำหนดนัด”

หงส์ชำแค่นหัวร่อกล่าว

“ด้วยเกียรติภูมิของกีฮูหยินในบู๊ลิ้มยุคนี้ ถึงกับยึดทาริกาเยาว์วัยเป็นตัวประกันไม่กลัวชนชาวบู๊ลิ้มเย้ยหยันไยไพหรือไร ?”

เสียงกีปุยเช้งตอบมา

“นั่นก็ต้องคำนวณตามสถานการณ์ใด เราตอนนี้ถือจูลุ่ยยี้เป็นอาคันตุกะและมิได้ปล่อยให้นางต้องลำบากต้องคับแค้นทรมานอย่างไร ย่อมมิถูกวิพากษ์วิจารณ์รุนแรงจากผู้ใด อย่าว่าแต่...”

หงส์ชำแค่นเสียงเย็นชาสอดไป

“อย่าว่าแต่เรื่องลามกบัดสีของท่าน ถูกบัญชีพญายมประกาศออกไปแล้ว เพิ่มอีกเรื่องสองเรื่องก็มิเป็นไรใช่หรือไม่ ?”

เสียงกีปุยเช้งกล่าวกลั้วหัวร่อมา

“นับว่าท่านเดาถูกต้องแล้ว อาจบางทีนี่เรียกว่าหมัดมากไม่รู้สึกคัน หนี้มากไม่กังวล ในเมื่อท่านเข้าใจก็เชิญรีบออกไป ขอเพียงยู่กงจื้อมาถึง เราต้องไม่คุกคามทำร้ายจูลุ่ยยี้แน่นอน”

หงส์ชำกระชากเสียงขุ่นแค้น

“เอาเถิด ขอให้วาจาท่านมีสัจจะ เรากล้าประกัน ยู่กงจื้อต้องมาตามกำหนดเวลาไม่คลาดเคลื่อนแน่นอน”

จบคำทะยานกายปราดไปดุจกระเรียนโผบิน หายลับไปในม่านวิกาลอันมืดมน ในชั่วพริบตาเท่านั้น

บทที่ 83

หมู่มารสยบต่อกรรม

อาทิตย์อยู่กึ่งกลางศีรษะพอดี

บนยอดเขาเทือกยาวเหยียด ปรากฏเงาสีขาวสายหนึ่งพุ่งตรงมา ข้ามโขดหินผา ผ่านหบเหวลำธาร โลดละลิ่วอยู่พักหนึ่งแล้ว ลอยพลิ้วลงไปบนพื้นราบที่เชิงเขา

บุรุษหนุ่มอาภรณ์ขาวผู้นี้ก็คือยู่ป้วยหยก

ยู่ป้วยหยกยืนตระหง่านดั่งบรรพต กวาดตามองไปรอบข้าง...

ไฮ้! รกร้างวังเวงยิ่ง

ที่นี้เป็นเนินเขาเล็ก ๆ กันดารจนไม่มีหญ้าขึ้นแม้สักต้น ทั่วทุกแห่งหนเป็นหลุมฝังศพระเกะกะ ยาวไกลสุดสายตา หินลักษณะพิกลมีอยู่เกลื่อนกลาด

ยู่ป้วยหยกกะพริบตาที่แวววาวราวสายฟ้ากวาดมองไปมาเป็นเวลาครู่ใหญ่ ถึงกับมิได้พบเห็นผู้ซุ่มซ่อนใด ๆ

เยี่ยงนี้กลับทำให้ยู่ป้วยหยกรู้สึกผิดคาดหมาย ในเมื่อกีปุยเชิงนัดให้มาสะสางเรื่องราวขั้นแตกหักในที่นี้ คล้ายไม่สมควรจะเงียบวังเวงไร้ผู้คนเยี่ยงนี้

ในขณะที่ยู่ป้วยหยกงุนงงสงสัย เชิงเขามีเงาสีเทาปรากฏขึ้นอีกสามสาย ต่างมีวิชาตัวเบาอันดับสูงเยี่ยมโลดละลิ่วดุจประกายไฟ ชั่วพริบตาทะยานมายืนที่ข้างกายยู่ป้วยหยกโดยพร้อมเพรียงกัน

สามคนนี้คือเฮียตี๋ตระกูลตังก้วย และหงส์ชำชิงแซ ในอ้อมแขนของตังก้วยกอยังอุ้มแมวดำตัวนั้นมาอีกด้วย

ตังก้วยชิงแซเหลียวมองยู่ป้วยหยกพลางกล่าว

“เด็กน้อย เจ้าตรวจดูทำเลทั้งบริเวณแล้วหรือไม่ ?”

ยู่ป้วยหยกตอบอย่างนอบน้อม

“ตรวจแล้ว แต่มิได้พบเห็นพิรุธใด ๆ ทั้งสิ้น”

ตังก้วยชิงแซขมวดคิ้วกล่าว

“ระวังไว้ให้รอบคอบรัดกุม พวกมันสามสามีภรรยาคิดจะเล่นลวดลายปิศาจอีกแล้ว”

ย่ป้วยหยกผงกศีรษะรับทราบ แล้วจึงส่งเสียงก้องกังวานให้กับยอดเขา

“ยู่ป้วยหยกมาตามกำหนดนัดตรงเวลา เชิญพวกท่านเสนอหน้าเถิด”

วาจาเพิ่งขาดคำ บนยอดเขาปรากฏเงาร่างคนผู้หนึ่งมา นั่นคือบู๊ลิ้มเม่งจู๊ยู่ปังเฮาะตัวปลอม

โดยกระชั้นชิดติดกัน กีปุยเช้งกับกีโค้วเช้งก็ได้พุ่งปราดออกจากหลังก้อนหินใหญ่รวดเร็วดุจเกาทัณฑ์หลุดจากแหล่ง ลอยละลิ่วเข้ามาในทิศทางนี้

ตังก้วยชิงแซส่งเสียงเบา ๆ

“บนภูเขามีถ้ำมุสิกไม่น้อย พวกมันมุดออกมาจากในถ้ำนั่นเอง”

เพียงเวลาชั่วครู่ กีปุยเช้ง กีโค้วเช้งได้มาถึงที่เบื้องหน้าสายตาแล้ว

กีปุยเช้งกวาดตามองยู่ป้วยหยกพลางกล่าว

“ยังจำวาจาที่เราบอกกับท่านในอุโมงค์ใต้ดินหรือไม่ ?”

ยู่ป้วยหยกถามสวนคำ

“ท่านหมายถึงเรื่องให้ข้าพเจ้าลอบสังหารตังก้วยชิงแซ ?”

“นอกจากนี้ยังมี”

“จำได้ หากมิใช่อุบายสามีท่านแสร้งตายถูกเปิดเผย และบัญชีพญายมมีบันทึกไว้ชัดเจน อาจบางทีข้าพเจ้าตอนนี้ยังสะสางศัตรูหรือมิตรไม่กระจ่างเลย”

กีปุยเช้งกระชากเสียง

“อายุยังเยาว์วัย มากระทำเรื่องบัญชีพญายมเยี่ยงนี้ ไม่รู้สึกเกินไปบ้างหรือไร ?”

ยู่ป้วยหยกสวนคำทันที

“เปรียบกับฝีมือที่พวกท่านจัดการต่อบิดาผู้ล่วงลับ ข้าพเจ้ายังด้อยกว่าห่างไกลนัก !”

กีปุยเช้งแค่นหัวร่อกล่าว

“ท่านยอมขัดใจกับบู๊ลิ้มทั้งแผ่นดินเพราะสาเหตุนี้ ?”

ยู่ป้วยหยกผงกศีรษะ กล่าวเสียงหนักแน่น

“ยินยอมแน่นอน เพื่อคุณธรรมดีงาม ข้าพเจ้าไม่ต้องใคร่ครวญเรื่องราวใดทั้งสิ้น !”

กีปุยเช้งกล่าวเสียงเย็นชา

“มิว่าอย่างไร เราต้องควรนับถือกำลังใจของท่านก่อน แต่ท่านก็ได้ก่อเภทภัยอันใหญ่หลวงขึ้นแล้ว วันนี้ยากยิ่งจะหนีความยุติธรรมพ้นแน่นอน”

ยู่ป้วยหยกยิ้มพลางกล่าว

“ขอให้เป็นเช่นนี้เถิด แต่ทว่าเรื่องราวใดก็ตาม ต่างมีทั้งแง่ดีที่สุดและก็ควรมีความคิดในแง่ร้ายที่สดอย่บ้าง ฮหยินสมควรเข้าใจความหมายในวาจาประโยคนี้ของข้าพเจ้า ?”

กีปุยเช้งเบะปากกล่าว

“หมายความว่า หากวันนี้สยบท่านไม่อยู่ ควรกระทำอย่างไรต่อไป ?”

“ใช่แล้ว”

กีปุยเช้งหัวร่อแค่น ๆ แล้วกล่าว

“นั้นเป็นเรื่องของเรา มิต้องให้ยู่กงจื้อท่านมากังวลแทน”

กล่าวถึงตอนนี้ หันขวับมาที่ตังก้วยชิงแซแล้วกล่าวสืบต่อ

“เรื่องราววันนี้เป็นสภาพที่ไม่อาจสดสิ้นได้ ตังก้วยชิงแซดออกหรือไม่ ?”

ตังก้วยชิงแซกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“นั่นไยต้องว่ากล่าวอีก เราผู้เฒ่ายังไม่ถึงกับชราจนนัยน์ตาลายปานนั้นดอก”

กีปุยเช้งกล่าวต่อไป

“ดังนั้น ในวาระสุดท้ายนี้ ข้าพเจ้ายังใคร่เตือนสติท่านอีกคำหนึ่ง อย่าสอดแทรกมาในวังวนผิดชอบชั่วดีนี้เลย หวังให้ท่านใคร่ครวญโดยละเอียดด้วย”

ตังก้วยชิงแซยังคงกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“เรามิต้องใคร่ครวญเลยแม้สักน้อยนิด เราตกลงใจเกี่ยวข้องกับเรื่องไร้สาระนี้แน่นอนแล้ว”

กีปุยเช้งสวนคำทันที

“อย่างนั้นก็ได้ แต่พวกท่านวันนี้ไม่มีทางรอดเลยแม้สักผู้เดียว”

ตังก้วยชิงแซแยกเขี้ยวใส่พลางกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“ที่เราผู้เฒ่ามีวัยสูงปานนี้ มิใช่ถูกข่มขู่เติบใหญ่มาดอก กีฮูหยินออกจะกล่าวเต็มปากเต็มคำเกินไปบ้างกระมัง ?”

กีปุยเช้งแค่นหัวร่อ ไม่สนใจตังก้วยชิงแซอีก หันไปโบกมือให้กับยู่ปังเฮาะ

ตัวปลอมที่บนยอดเขา ยู่ปังเฮาะรีบยกธงประกาศิตในมือขึ้นทันที โบกไปทั้งซ้ายขวา ผืนธงสะบัดพลิ้วตามสายลมอย่างน่าดู

นั่นเป็นธงบู๊ลิ้มที่มีอำนาจบงการหมู่ผู้กล้า หากไม่ถึงเวลาคับขันจำเป็น จะมินำออกใช้เด็ดขาด

และธงใหญ่ผืนนี้ เป็นสัญลักษณ์ของอำนาจบู๊ลิ้มเม่งจู๊ เมื่อธงถูกโบกสะบัด ชนชาวบู๊ลิ้มทั้งแผ่นดินต่างต้องก้มศีรษะรับคำสั่ง แม้ตายเป็นหมื่นครั้งก็ไม่ย่อท้อปฏิเสธ

ชั่วพริบตา พร้อมกับธงใหญ่ที่โบกสะบัด และยังมีเสียงรหัสดังติดต่อ บนยอดเขาและไหล่เขาที่จำเดิมเงียบวังเวงราวสุสานร้าง พลันมีชนชาวบู๊ลิ้มปรากฏขึ้นมากมายดุจดั่งเป็นวิญญาณร้าย มองปราดแรก อย่างน้อยต้องไม่ต่ำกว่าสามร้อยคน !

ครั้งนี้ ผู้คนมากันครบครันยิ่ง รวมทั้งสิบสามเจ้าสำนักใหญ่ที่เมื่อกาลก่อนไปชุมนุมในพิธีอึ้งตี๊ และนับเป็นการชุมนุมดับดั่ง และครึกครื้นที่สุดหลังจากพิธีชุมนุมอึ้งตี๊เสร็จสิ้นไปแล้วด้วย

กีปุยเช้งหัวร่อด้วยสีหน้าภาคภูมิพลางกล่าว

“ตังก้วยชิงแซ ท่านแลเห็นแล้ว ? ตามสภาพเยี่ยงนี้ พวกท่านจะประสบผลสุดท้ายในสภาพใด ?”

ตังก้วยชิงแซลูบเครายาวของท่านพลางพึมพำกับตัวเอง

“ดูท่าที อำนาจเรียกระดมพลของพวกท่านยังยิ่งใหญ่ไม่น้อย นับว่าน่าตระหนกตกใจจริง ๆ”

กีปุยเช้งยิ้มพลางกล่าวอย่างโอหัง

“อาจบางทีท่านรู้สึกสำนึกเสียใจแล้ว ? แต่ข้าพเจ้าเสียดายแทนท่านอย่างยิ่งเนื่องเพราะสายเกินไปแล้ว”

วาจาเพิ่งขาดคำ ธงใหญ่บู๊ลิ้มผืนนั้นถูกโบกไปในอีกท่วงท่าหนึ่ง

นั่นเป็นรหัสเร่งรัดให้หมู่ผู้มีฝีมือดำเนินการ ซึ่งก็เป็นคำสั่งให้จู่โจมศัตรูพวกที่มาทั้งมวล มีแต่ต้องรุดคืบหน้าเท่านั้น ไม่อาจล่าถอยเป็นอันขาด !

ทางฝ่ายพวกยู่ป้วยหยกต้องลอบตระหนกอย่างยิ่ง หากหมู่ผู้มีฝีมือของบู๊ลิ้มจำนวนหลายร้อยคนยอมเชื่อฟังคำสั่งฮือกันเข้ามา จะมิทราบต้องเข่นฆ่าสังหารจนล้มตายมากมายเพียงใด โลหิตเนืองนองเพียงไหนแล้ว

แต่ทว่า เรื่องผิดคาดหมายอุบัติขึ้นมาแล้ว !

บรรดาชนชาวบู๊ลิ้มที่ทยอยกันออกมาตลอดเวลาจนเกลื่อนไปทั่วทั้งเชิงเขา

และเนินฮวงซุ้ย ต่างคล้ายไม่แลเห็นธงใหญ่ที่โบกเร่งรัดเลย ประหนึ่งพวกทั้งมวลมาเพื่อต้องการดูความครึกครื้นเท่านั้น

"ควับ ควับ ควับ"

ธงใหญ่สะบัดพลิ้วตามลม ส่งเสียงดังแหลมคมกราดเกรี้ยว มาตรว่ายู่ปังเฮาะจะเกร็งกำลังภายในเข้าไปสะบัดจนผืนธงแทบขาดกระจาย หมู่ผู้มีฝีมือยังคงไม่แยแสสนใจดั่งเดิม

ยู่ปังเฮาะพลันเก็บธงใหญ่ไว้ คำรามด้วยโทสะ

"พวกท่านถึงกับกล้าขัดขืนคำสั่งบี๊ลิ้มเม่งจี๊?!"

เสียงคำรามนี้สะท้อนก้องไปทั่วทั้งบริเวณเทือกเขา แต่ละคนต่างได้ยินถนัดชัดเจนยิ่ง

โดยกระชั้นชิด มีเสียงแกร่งกร้าวกังวานของคนผู้หนึ่งดังมาจากในกลุ่มผู้มีฝีมือ

"เสียดายที่ท่านมิใช่ปังเฮาะเล่านั้งตัวจริง แต่เป็นมหาโจรร้ายมกปักเจ็กโก้วอิงยู่ต๊กเฮาะ ยิ่งเป็นหุ่นให้สองสามีภรรยาตระกูลกีเชิดอยู่ ในเมื่อพวกเรารู้จักโฉมหน้าแท้จริงของท่านแล้ว จะยอมให้ท่านบงการบังคับตามใจอีกหรือไร?"

ยู่ต๊กเฮาะต้องยืนตะลึงลานอยู่บนยอดเขาทันที!

สีหน้าสองสามีภรรยาแซ่กียิ่งบิดเบี้ยวจนปั้นยาก มิทราบเป็นแตกตื่นหรือขุ่นเคือง ร่างของทั้งสองต่างสั่นระริกเบา ๆ

ความนี้บ่งบอกเรื่องประการหนึ่งอย่างชัดเจน เหตุการณ์ของวงพวกนักเลงแม้ซับซ้อนพลิกแพลงเปี่ยมเล่ห์อุบายอยู่เสมอมา แต่คุณธรรมความดี อย่างไรยังคงสถิตอยู่ในดวงใจของนักสู้ผู้กล้า เมื่อถึงวาระคับขันจำเป็น จะต้องปรากฏออกมาอยู่นั่นเอง

ยู่ป้วยหยกพลุ่งพล่านจนน้ำตาเอ่อคลอ ความคับแค้นที่อัดอั้นมาเนิ่นนานวันนี้นับว่าได้ระบายอย่างแท้จริงแล้ว...วันนี้เท่านั้น!

ตังก้วยซิงแซที่ปลื้มปีติจนลูบเครายาวพลางหัวร่อเสียงก้องกังวาน ชั่วครู่จึงกล่าว

"กีฮูหยิน การเปลี่ยนแปรเยี่ยงนี้ ไม่เพียงเราผู้เฒ่า น่ากลัวท่านก็ต้องรู้สึกผิดคาดหมายใหญ่หลวงกระมัง?"

กีปุยเช้งแค่นเสียงเย็นชา

"นั่นยังไม่ถึงกับต้องลิงโลดยินดีปานนี้ดอก นอกจากบั๊กเง็กฮูหยินหลั่งเลือดโลมดิน บัญชีรายนี้ยังต้องสะสางให้กระจ่างจนได้"

กีโค้วเช้งคำรามกึกก้องด้วยโทสะ สะอึกปราดเข้ามา ผลักฝ่ามือใส่ตังก้วยซิงแซ

อย่างหักโหม

ตังก้วยชิงแซมิได้ตีโต้ปัดป้อง กลับพลิ้วกายถอยไปเจ็ดเชียะ เบิ่งตาหยีเล็กทั้งสองจนลุกโพลงพลางแค่นเสียง

“สหายเขียว อย่าได้ถูกโมหะบดบังจนตามัว แค้นใดย่อมมีเป้าของมันอยู่ตอนนี้เมื่อเห็นเด็กน้อยเสนอหน้าแล้ว ท่านยังมาเสี่ยงชีวิตกับเราด้วยเหตุผลกลใด ?”

การว่ากล่าวนี้ ถึงกับเหน็บแนมจนกีโค้วเช้งต้องตะลึงลานไปแล้ว

ยู่ป้วยหยกสืบเท้ามาก้าวหนึ่ง กล่าวขึ้นว่า

“ผ้อาวโสตังก้วยกล่าวถกต้อง เชิญท่านลงมือต่อข้าพเจ้าเถิด”

กีโค้วเช้งแสยะยิ้มกล่าวสวนคำ

“ก็ได้ เราจะไม่ฟาดเจ้าตายคาที่แน่นอน ต้องพาเจ้ากลับไปราดให้เป็นมนุษย์สีผึ้งในห้องศิลาอีกครั้ง คราก่อนเราคลาดโอกาส ครั้งนี้ต้องมิยอมปล่อยให้ผ่านเด็ดขาด !”

จบคำตวัดสองฝ่ามือขึ้นเสมออก ผลักพลังอันหนักหน่วงมหาศาลกระแทกเข้าใส่ยู่ป้วยหยกทันที

ยู่ป้วยหยกพอใจได้คิดพลังตามติดขึ้นทันที พลิกสองฝ่ามือผลักกระแทกเข้าต้านรับโดยไม่หวั่นไหว

โครม !

พลังของทั้งสองฝ่ายระเบิดเสียงกึกก้องสะท้านแก้วหู กระจัดกระจายออกรอบข้างราวพายุร้าย...

นั่นเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในชั่วพริบตาเดียว ได้ยินกีโค้วเช้งแผดร้องเสียงโหยหวน ถึงกับปลิวกระเด็นขึ้นอากาศราวว่าวขาดจากป่าน ละลิ่วร่วงลงไปห่างสี่ห้าวากระอักโลหิตตลอดเวลา สิ้นใจตายอย่างไม่คาดหมาย !

ก่อนขาดใจ ยังเบิ่งตาที่เหลือกถลนราวปลาตายจ้องมองดูยู่ป้วยหยกแน่วนิ่งคล้ายดั่งไม่ยินยอมถูกกระแทกตายในฝ่ามือเดียวเยี่ยงนี้ยิ่ง

กีปุยเช้งตะลึงลานราวถูกสายฟ้าฟาด แน่วนิ่งดุจรูปสลักจากตอไม้แล้ว !

นางกับกีโค้วเช้งมีทั้งน้ำใจของเฮียม่วย มีทั้งความรักของสามีภรรยา เมื่อเห็นกีโค้วเช้งตายตำตาด้วยสภาพสยดสยองปานนี้ นางปวดแปลบจิตใจจนสุดข่มกลั้นได้

แต่ความไว้ตัว ทะนงถือดีของนาง นับเป็นที่ผู้คนต้องแตกตื่นสงสัยอย่างยิ่งจริง ๆ นอกจากมองทะลุผ้าคลุมหน้าไปเห็นหยาดน้ำตานางเอ่อคลอขึ้นวูบหนึ่งแล้วถึงกับไม่มีทีท่าพลุ่งพล่านดาลใจอย่างไรเลย

นางจับตาที่เคียดแค้นอาฆาตจ้องมองหน้ายู่ป้วยหยกแน่วนิ่ง เน้นเสียงขึ้น

“ชายชาตรีจากเพียงสามวัน ต้องประเมินใหม่อีกครั้ง ท่านถึงกับฝึกบ้อเสียงซิ่งกงสำเร็จแล้ว ?”

ยู่ป้วยหยกสวนคำทันที

“ใช่ นี่เป็นผู้อาวุโสตังก้วยประทานให้”

ตังก้วยชิงแซรีบร้องขึ้น

“เด็กร้ายกาจ เจ้าถึงกับคิดป้ายเภทภัยมาที่ศีรษะเราแล้ว ระวังนางพลันใช้เชยทีกังขี่ออกมา ฟาดเราผู้เฒ่าปลิวกระเด็นไปในฉาดเดียวเท่านั้น”

ยู่ป้วยหยกที่ฉลาดปราดเปรื่องย่อมฟังความหมายของวาจาออก เท่ากับเป็นการเตือนสติ ให้คอยระวังกีปุยเช้งจะพลันจู่โจมแก้มือโดยมิบอกกล่าว

จริงดั่งที่ตังก้วยชิงแซคาดหมาย ในพริบตานั้น กีปุยเช้งพลันใช้เชยทีกังขี่ของนางจู่โจมใส่ยู่ป้วยหยกทันที

ยู่ป้วยหยกได้คิดจากคำเตือนสติของตังก้วยชิงแซก่อนแล้ว จึงเตรียมพร้อมมิกล้าเลินเล่อ เมื่อเห็นเช่นนั้นพลิกฝ่ามือได้ก็ผลักปะทะออกไป

เสียงระเบิดดังสนั่นปานฟ้าถล่มทลายดังขึ้นอีกครั้ง

ฝ่ามือนี้ มีสภาพผิดแปลกกับของกีโค้วเช้งใหญ่หลวงนัก

เชยทีกังขี่กับบ้อเสียงซิ่งกง ล้วนเป็นวิชาภายในอันมีความหนักหน่วงรุนแรงถึงขีดสุด เมื่อกระแทกเข้าหากัน นับว่าสนั่นจนแผ่นดินสั่นไหวขุนเขาโยกคลอน และพลังที่กระจายออกมา ก็รุนแรงดุจดั่งพายุกระหน่ำ ฝุ่นทรายบนพื้นถูกหอบขึ้นคละคลุ้งราวม่านหนา กินบริเวณกว้างขวางหลายวา และทำให้ผู้ยืนอยู่ในละแวกใกล้เคียง ปวดแปลบผิวกายเป็นอย่างยิ่ง

ในที่สุด ฝุ่นทรายได้ซาลงอย่างเชื่องช้าจนหมดสิ้น

ในหมอกบางเบา เริ่มเห็นเงาร่างที่ส่ายโงนเงนทั้งสองสายทีละน้อย ยู่ป้วยหยกมีแต่ยืนหยัดมิใคร่มั่นคง แต่กีปุยเช้งกลับรู้สึกเลือดลมพลุ่งพล่านขึ้นเล็กน้อย

ตังก้วยชิงแซทรุดกายนั่งที่ด้านข้าง แยกเขี้ยวหัวร่อด้วยความปีติยินดีตลอดเวลา

กีปุยเช้งยากยิ่งที่จะข่มความทะนงของนางได้อีกแล้ว แววตาถึงกับปรากฏความแตกตื่นตระหนกจนเห็นชัด

นั่นเป็นเรื่องที่ยากจะให้ผู้คนเชื่อถืออย่างยิ่งจริง ๆ

สามารถฝึกบ้อเสียงซิ่งกงสำเร็จในช่วงเวลาสั้นยังพอทำเนา แต่ถึงกับมีระดับสูงส่งจนน่าแตกตื่นสะท้านขวัญปานนี้ได้ !

เชยทีกังขี่ของกีปุยเช้ง ในบู๊ลิ้มยุคนี้กล่าวได้เต็มปากคำว่า มีแต่ตังก้วยชิงแซพอจะต่อต้านเท่านั้น บัดนี้ถึงกับมียู่ป้วยหยกเพิ่มขึ้นอีกผู้หนึ่ง เพิ่มมาเป็นดาวข่มของนาง !

ขณะเวลานั้นเอง ที่ห่างไกลพลันมีเสียงตวาดกราดเกรี้ยวแว่วมา ปรากฏเงาสีเทาร่างหนึ่งพุ่งลงจากยอดเขาดุจดาวตก ชั่วพริบตา หยุดยืนที่เบื้องหน้ากีปุยเช้ง

ผู้มาคือยู่ต๊กเฮาะ !

มันที่สูญเสียอำนาจบารมีของบู๊ลิ้มเม่งจู๊ไป เดือดดาลคลั่งแค้นจนตาแดงฉาน ถลึงจ้องหน้ายู่ป้วยหยกด้วยความอาฆาตแค้นอย่แน่วนิ่ง

ตังก้วยชิงแซส่งเสียงขึ้นก่อน

“ไม่ต้องดุร้ายเยี่ยงนี้ ท่านสมควรขอบใจเจ้าเด็กน้อยจึงถูกต้อง”

ยู่ต๊กเฮาะหันขวับกลับไปกระชากเสียง

“วาจาของท่านหมายความกระไร ?”

ตังก้วยชิงแซชี้ซากศพกีโค้วเช้งพลางกล่าว

“เด็กน้อยช่วยกำจัดศัตรูความรักแก่ท่าน วันหน้าท่านกับกีฮูหยินก็มิต้องลอบ ๆ เร้น ๆ กันอีกแล้ว”

ไม่ทันขาดคำ พลังอันหนักหน่วงขมหนึ่งได้ทะลักเข้าใส่ก่อนแล้ว

เนื่องเพราะคำพูดของตังก้วยชิงแซเสียดแทงจิตใจผู้คนจนรุนแรงเกินไป กีปุยเช้งทั้งอับอายทั้งเดือดดาลจนยากที่จะข่มได้อีกแล้ว

ตังก้วยชิงแซกับกีปุยเช้งพอประมือต่อสู้ ยู่ต๊กเฮาะก็ชักกระบี่ออกจากฝักดังควับใหญ่

เสียงควับเคว้ยวเกรี้ยวกราดเสียดประสาทดังขึ้นทันที

มันสะบัดกระบี่จนประกายแผ่กระจายราวม่านหนา จู่โจมใส่ยู่ป้วยหยกด้วยอานุภาพอันดุร้ายยากจะต่อต้านได้

บัดนี้ มันคืนกลับสู่สันดานอำมหิตของมหาโจรร้ายเจ็กโก้วอิงแห่งมกปักอีกแล้ว ดูสภาพ มีความแค้นจนใคร่ฟาดฟันยู่ป้วยหยกให้แหลกเละเป็นก้อนเนื้อจึงสาสมใจ

ยู่ป้วยหยกหลบหลีกสิบกว่ากระบวนท่าแล้ว จึงมีโอกาสชักกระบี่ออกมาบ้าง

ร่างหล่อเหลาราวสลักจากหยกเนื้อดี กระบี่แปลบปลาบดุจสายฟ้าคะนองฝน ยู่ป้วยหยกเพียงกรีดกระบี่ออกมาในท่วงท่ามัวทีแซเต้า (ดวงดาวเต็มท้องฟ้า) ตามเชิงเขาไหล่เขาและหลืบเขา มีเสียงโห่ร้องชมเชยสนั่นหวั่นไหวขึ้นทันที

นัยน์ตาหกเจ็ดร้อยคู่ของผู้คนทั้งบริเวณ ต่างถูกการประลองกระบี่คราวนี้ดึงดูด

จนจับมองเขม็งนิ่ง กลั้นลมหายใจจ้องมองจนจดจ่อ ทุกผู้คนสงบปากคำเงียบงัน จึงได้ยินเสียงพลังกระบี่กรีดอากาศดังชัดถนัดหู

ควับเคว้ียวหวีดหวิวและซู่ซ่า อย่างแช่มช้า เงากระบี่ทั้งสองกลุ่มผสานเข้าเป็นกลุ่มก้อนเดียว และผนึกขึ้นเป็นม่านกระบี่กว้างใหญ่ไพศาล !

ในม่านกระบี่ เพียงเห็นเงาร่างเลือนรางอยู่สองสาย จนผู้คนยากยิ่งที่จะแยกแยะผู้ใดเป็นผู้ใดแล้ว

ทันใดนั้น ในม่านกระบี่มีเสียงสดใสดังขึ้นมา

เสียงนั้นคล้ายมังกรคำราม และมีประกายสีขาวสายหนึ่งพ่งปราดขึ้นท้องฟ้า พลันกระตุ้นให้หมู่ผู้ชมการต่อสู้ต้องร้องขึ้นด้วยความตระหนก

“ไฮ้ ! นั่นเป็นกระบี่หัก”

เหตุการณ์ที่แปรเปลี่ยนรวดเร็วยิ่งกว่าประกายไฟ แลเห็นคนในม่านกระบี่ผละออกจากกัน มือขวาของยู่ต๊กเฮาะโบกกระบี่ที่หักเหลือครึ่งเล่มไปมา ศีรษะมีเหงื่อโชมชุ่มโชก ยืนตะลึงลานอยู่ในที่นั้น

ส่วนยู่ป้วยหยกปลอดโปร่งเยือกเย็นเป็นธรรมดา เพียงดูจากท่าทีทางเปลือกนอกก็เข้าใจ ยู่ต๊กเฮาะเป็นฝ่ายเสียเปรียบในการต่อสู้ครานี้

เมื่อคร่ที่กระแทกกระบี่ยู่ต๊กเฮาะหักกระเด็น นั่นคือยู่ป้วยหยกเกร็งกำลังภายในบ้อเสียงชิ่งกงเข้าตัวกระบี่ มิเช่นนั้น กระบี่ในมือยู่ต๊กเฮาะต้องไม่ถูกกระแทกหักอย่างง่ายดายเยี่ยงนี้แน่นอน

บ้อเสียงชิ่งกงของตังก้วยชิงแซกับเซยทีกังขี่ของกีปุยเช้ง คู่คี่ก้ำกึ่งกัน และตอนนี้ก็ได้หยุดมือเลิกราการต่อสู้ จับตาดูความเคลื่อนไหวของคู่ยู่ต๊กเฮาะกับยู่ป้วยหยกแน่วนิ่ง

ในวงต่อสู้ มีเสียงติงตังดังสดใสขึ้นอีกครา

เบื้องหน้ายู่ต๊กเฮาะมีกระบี่เพิ่มขึ้นอีกเล่มหนึ่ง นั่นคือยู่ป้วยหยกโยนให้มัน

ยู่ป้วยหยกกล่าวด้วยสีหน้าขุ่นแค้นรันทด

“ท่านเป็นยี่เจ็กของข้าพเจ้า แต่พฤติการณ์ของท่านทำลายเกียรติภูมิตระกูลยู่ที่เพียรสร้างมาหลายชั่วคนจนยับเยินหมดสิ้นแล้ว”

ยู่ต๊กเฮาะตาแดงฉาน แต่จับมองแน่วนิ่งโดยมิส่งเสียงกระไร

ยู่ป้วยหยกกล่าวสืบต่อไป

“เห็นแก่บรรพบุรุษตระกูลยู่รุ่นก่อน ๆ และทั้งมิว่าดีชั่ว ท่านย่อมเป็นยี่เจ็กของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่อาจลงมือฆ่าท่าน กระบี่เล่มนี้ มอบให้ท่านฆ่าตัวตายเอง

เสียเถิด”

ใบหน้ายู่ตั๊กเฮาะแปรเปลี่ยนไปมาไม่หยุดยั้ง มิว่าผู้ใดต่างดูไม่ออกว่ามันมีความคิดเห็นเยี่ยงไรแน่ ?!

ทั่วทั้งบริเวณเงียบงันจนวังเวง แต่สายตาทุกคู่จับมองดูเหตุการณ์นี้จะยุติลงในสภาพใด

ในที่สุด ยู่ตั๊กเฮาะก้มลงเก็บกระบี่ขึ้นอย่างเชื่องช้า

พริบตาที่มิทันระวัง มันสะอึกกายปราดขึ้นจากที่ทะลวงกระบี่เข้าใส่ยู่ป้วยหยกทันที !

ในบริเวณกว้างใหญ่ มีเสียงอุทานด้วยความแตกตื่นตกใจจนเซ็งแซ่ทันที

ที่ยู่ตั๊กเฮาะใช้ เป็นไม้ตายอันพลิกแพลงพิสดารยอดเยี่ยมเลิศล้ำ และยังเป็นเวลาที่ยู่ป้วยหยกมิได้ระวังว่ามันจะลงมือ ทุกผู้คนต่างลอบวิตกแทนยู่ป้วยหยกจนเหงื่อซึมแล้ว !

ประกายกระบี่คล้ายสายฟ้าแลบ ได้ยินยู่ป้วยหยกคราง หนัก ๆ มา

พร้อมกันนั้น หมู่ผู้มีฝีมือก็เห็น พลังดุดันขุมหนึ่งกระแทกใส่แขนขวายู่ตั๊กเฮาะ

เรื่องราวเหล่านี้ อุบัติขึ้นในพริบตาเดียวเท่านั้น เพียงวูบขึ้นก็ยุติลงในฉับพลัน

ที่สอดมือคือตังก้วยชิงแซ

บ้อเสียงชิ่งกงของท่าน กระแทกใส่ยู่ตั๊กเฮาะจนเซถลาออกทางด้านข้าง ดังนั้นยู่ป้วยหยกที่ถูกลอบจู่โจมโดยไม่รู้ตัว จึงเพียงถูกกรีดแขนซ้ายเป็นแผลเท่านั้น

ตาหยีเล็กทั้งสองของตังก้วยชิงแซลุกวาวราวกระบี่คมกริบ จ้องหน้ายู่ตั๊กเฮาะแน่วนิ่งพลางตวาด

“ยู่ตั๊กเฮาะ ฝีมือนี้ของท่านสวยงามอย่างยิ่งจริง ๆ หากท่านยังมีโลหิตของชนชาวบู๊ลิ้มอยู่ในตัวบ้าง ท่านสมควรเชือดคอตายในบัดดล !”

ยู่ตั๊กเฮาะตาแดงฉานด้วยความอาฆาตแค้น แสยะยิ้มกล่าวสวนคำ

“แต่ก่อนเราจะเชือดคอตาย ต้องหาคนมารองใต้เท้าสักคู่หนึ่งก่อน คนแรกที่เราพอใจก็คือท่าน”

ตังก้วยชิงแซกล่าวสวนคำทันที

“นับว่าวิเศษยิ่งจริง ๆ เรากำลังต้องการช่วยเหลือเจ้าเด็กน้อยอยู่ทีเดียว... ช่วยมันกำจัดตัวสามานย์ของบู๊ลิ้มที่ด้านจนไร้ยางอาย”

ยู่ตั๊กเฮาะแผดหัวร่อเสียงเกรี้ยวกราดชั่วขณะจึงตวาด

“ตกลง อย่างนั้นเราส่งเสริมท่านเลย”

เสียงขาดคำสะอึกกายเข้ามาอีกครั้ง กรีดกระบี่จนเป็นม่านแวววับจับตา ทะลักทลายใส่ศีรษะตังก้วยชิงแซอย่างดุร้าย

ตังก้วยชิงแซใช้มือเปล่าต่อต้าน จึงมิกล้าชะล่าใจแม้สักน้อยนิด

เสียงควับเคว้ียวหวีดหวิว ดังเสียดหูระคายใจ เมื่อยู่ต๊กเฮาะทุ่มเทไม้ตายติดต่อตามกันไม่หยุดยั้ง เนื่องเพราะมันทราบดี ได้ถึงวาระสุดท้ายที่จะเป็นตายได้ทุกพริบตา ดังนั้นจึงทุ่มเทสุดยอดวิชาที่ฝึกมาจนหมดสิ้น

พริบตานั้น พลังฝ่ามือคล้ายขุนเขาถล่มทลายประกายกระบี่คล้ายสายฟ้าคะนองฝน ทั้งสองคนต่างทะยานกันเข้าประหัตประหารกัน ท่มเทไม้ตายออกสังหารกันราวนัดกันไว้

ในบริเวณมีเสียงอุทานด้วยความด้วยความตื่นเต้นตกใจจนเซ็งแซ่ขึ้นอีกครั้ง

ควาก...

โครม...

ในบริเวณการต่อสู้ มีสองเสียงที่ผิดแปลกกันดังขึ้นแทบพร้อมกัน

นั่นคือผลที่ทั้งสองต่างใช้ไม้ตายอันหวุดหวิดหวาดเสียวออกเสี่ยงต่อกัน เสื้อยาวสีเทาของตังก้วยชิงแซถูกกระบี่กรีดแขนเสื้อขาดไปข้างหนึ่ง ส่วนยู่ต๊กเฮาะถูกบ้อเสียง-ชิ่งกงของท่านกระแทกจนปลิวกระเด็น กระอักโลหิตออกเป็นทางยาว ร่างยังมิทันร่วงลงถึงพื้น อวัยวะภายในก็แหลกละเอียดตายไปก่อนแล้ว

ในบริเวณสุสาน มีเสียงโห่ร้องดังก้องปานอสนีบาตขึ้นทันที

ยู่ป้วยหยกยืนตะลึงลานกับที่ บอกมิถูกว่ามีความรู้สึกเยี่ยงไรกันแน่ ?

ขณะเวลานั้นเอง กีปุยเช้งทะยานกายขึ้นไปราวปักษาใหญ่ โถมสู่ยอดเขาด้วยระดับความเร็วดุจสายฟ้า

ตังก้วยชิงแซรีบส่งเสียงสะท้าน

“ยี่ตี๋ ท่านกับเจ้าเด็กน้อยไปหาเล้งกุ้ยโดยด่วน ชีวิตของนางดรุณีน้อยยังอยู่ในเงื้อมมือมัน”

ยู่ป้วยหยกกับตังก้วยกอรับคำเสียงดังก้อง พากันทะยานกายไปที่ถ้ำเบื้องหน้าอย่างรวดเร็ว

ตังก้วยชิงแซกับหงส์ชำรีบพุ่งตัวตามติด จะอย่างไรก็ไม่ยอมให้กีปุยเช้งเป็นปลาหนีรอดจากร่างแหได้เด็ดขาด

ยอดฝีมือบู๊ลิ้มที่มาดูความครึกครื้น ตอนนี้ถึงกับแบ่งเป็นสองขบวนไปเอง ขบวนหนึ่งติดตามยู่ป้วยหยก อีกขบวนหนึ่งติดตามตังก้วยชิงแซ โดยต่างต้องการ

ชะง่อนหินสีเขียวที่ยื่นยาวออกมาบังทางเป็นเป้าที่สะดุดตาอย่างยิ่ง ถูกยู่ป้วยหยกหาพบได้โดยง่ายดาย

รอบข้างล้วนเป็นหินระเกะกะ ขรุขระกันดาร แถบนี้ทั้งเงียบวังเวงทั้งเปลี่ยวร้าง

ยู่ป้วยหยกกังวลความปลอดภัยของจูลุ่ยยี้เป็นอย่างยิ่ง สะบัดฝ่ามือได้ก็ฟาดไปทันที

โครม !

เสียงสะเทือนเลื่อนลั่นจนแผ่นดินสั่นไหวดังขึ้น ชะง่อนหินซึ่งโตเทียบเท่าหน้าโต๊ะ ถูกพลังอันมหาศาลฟาดจนกระจัดกระจายกลายเป็นผุยผง ปลิวหายไปทิศทางใดก็มิทราบ

ในถ้ำมืดมิดจนสนิท ทั้งสองเพ่งตามองเพียงใดก็ไม่อาจเห็นสภาพภายในได้ชัดเจน

พลันมีเสียงยะเยียบเย็นชาดังมาจากก้นถ้ำ

“ผ้อย่เบื้องบนเป็นใคร ? กล้ามารังควานเล้งกุ้ยได้”

ยู่ป้วยหยกรีบกล่าวขึ้น

“รีบปล่อยจูลุ่ยยี้ออกมา ไม่เช่นนั้นเราจะทลายถ้ำปิศาจให้ราบเรียบทันที”

เล้งกุ้ยกล่าวสวนคำ

“วาจานี้ขู่เล้งกุ้ยไม่อยู่ดอก หากท่านไม่กลัวฝังดรุณีที่สวยสะคราญปานบุปผาทั้งเป็น ท่านก็ทดลองดูได้ แต่เรายังคงต้องออกมาเผชิญกับท่านแน่นอน”

ปากถ้ำพลันมีควันสีเขียวพุ่งขึ้นเป็นสาย เมื่อควันสีเขียวเริ่มจางทีละน้อย ปรากฏเล้งกุ้ยได้มายืนเผชิญหน้ากับยู่ป้วยหยกแล้ว มือซ้ายของมันกุมข้อมือจูลุ่ยยี้แนบแน่น

จูลุ่ยยี้ลิงโลดยินดีถึงขีดสุดจนร่ำไห้ออกมา

“ยู่กงจื้อ...”

วาจาต่อไปไม่อาจกล่าวอีกแล้ว น้ำตาสองสายหลั่งทะลักลงมาดุจดั่งทำนบทลาย

ในเวลากลางวันแสก ๆ ยิ่งรู้สึกเล้งกุ้ยมีกลิ่นอายยะเยียบน่าสะพรึงกลัว โดยเฉพาะใบหน้ามันถึงกับซีดขาวไม่มีสีเลือดสักน้อยนิด แต่ยังคงมีรอยยิ้มที่เคยชินของมันอยู่

ยู่ป้วยหยกชี้เล้งกุ้ยพลางตวาด

“ปล่อยนางเสีย”

เล้งกุ้ยกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“เมื่อคำวานหงส์ซำย่อยยับอัปรากลับไป หรือพวกท่านยังไม่ทราบ ?”

ยู่ป้วยหยกกระซากเสียง

“แต่วันนี้ท่านต้องปล่อยนาง !”

เล้งกุ้ยกล่าวอย่างไม่หวั่นไหว

“นอกเสียจากฆ่าเราตายก่อน แต่เล้งกุ้ยก็ไม่อาจฆ่าตายได้ตลอดกาลนาน”

ย่ป้วยหยกรัสึกตึงมืออย่างยิ่งทันที

ทั้งที่รู้แน่ เล้งกุ้ยไม่กลัวอาวุธใด ๆ คิดจะใช้บ้อเสียงซิ่งกงทดลอง แต่เนื่องจากเล้งกุ้ยกำข้อมือจูลุ่ยยี้แนบแน่นรั้งอยู่ข้างกายมันโดยกระชั้นชิด จึงกลัวบ้อเสียงซิ่งกงจะพลอยกระทบกระแทกถูกนางด้วย

จูลุ่ยยี้ทั้งแตกตื่นทั้งหวาดกลัว ใบหน้าละห้อยน่าเวทนา มิได้พบหลายวัน นางซูบซีดจนร่วงโรยมากแล้วจริง ๆ

ยู่ป้วยหยกไม่มีปัญญาจัดการกับเรื่องราวเฉพาะหน้านี้เลย สุดท้าย ตกลงใจพัวพันมันไว้ก่อนจึงค่อยคิดหาโอกาสและวิธีอื่น ๆ ต่อไป

แต่ในตอนนั้นเอง แมวดำในอ้อมแขนตังก้วยกอพลันร้องเมี้ยวเมี้ยวให้แก่จูลุ่ยยี้ คล้ายดั่งคุ้นเคยกับนางอย่างยิ่งก็ปาน

เมื่อยู่ป้วยหยกตกลงใจแล้ว ลงมือทันที

หมัดออกขุนเขาสั่นสะเทือน กระบี่ถึงภูตผีแตกตื่นตระหนก !

ยู่ป้วยหยกแม้ทราบดีว่ากระบี่ไม่อาจทำอันตรายเล้งกุ้ยได้ แต่ยังคงใช้ทั้งฝ่ามือทั้งกระบี่จู่โจมไป เพราะนอกจากนี้แล้ว ยู่ป้วยหยกคิดหาวิธีที่ดียิ่งกว่านี้ไม่ได้เลย

การระดมจู่โจมอย่างถี่เร็วรุนแรงนี้ เป็นอานุภาพที่คุกคามเล้งกุ้ยได้ใหญ่หลวงยิ่ง

แต่เล้งกุ้ยยังคงเป็นเล้งกุ้ยอยู่นั่นเอง มันใช้ท่าร่างที่บัดเดี๋ยวหายไปบัดเดี๋ยวปรากฏออกต่อต้าน ยามใดที่หลบหลีกไม่พ้นจริง ๆ ก็ยอมถูกฟันสักกระบี่ แต่ถึงกับยังคงแย้มยิ้มให้ดั่งเดิม

เมื่อยู่ป้วยหยกแลเห็นสภาพนี้ หวั่นวิตกจนขนลุกเกรียว ส่วนจูลุ่ยยี้กลับตระหนกจนกรีดร้องเสียงแหลมเล็ก

ชั่วขณะ การจู่โจมก็ได้ผ่านไปร้อยกว่ากระบวนท่าแล้ว

แย่แน่เรา !

คำนวณตามสภาพนี้ต่อไป กระหน่ำจู่โจมอีกพันกระบวนท่าก็ไม่มีประโยชน์

รังแต่เปลืองเรี่ยวแรงยู่ป้วยหยกเปล่าเท่านั้น

ใบหน้าจูลุ่ยยี้มีแววสิ้นหวังจนชัดเจน นางร้องขึ้น

“ยู่กงจื้อ...พวกท่านโปรดไม่ต้องกังวลข้าพเจ้าอีก...พวกท่านถูกข้าพเจ้าถ่วงท้ำลายแล้ว...”

แมวดำในอ้อมอกตังก้วยกอก็ร้องเมี้ยวเมี้ยวให้กับจูลุ่ยยี้ด้วยทีท่ากระวนกระวายและยังงอตัวทำท่าจะพุ่งจู่โจมใส่เล้งกุ้ยแต่ไกลอีกด้วย

ยู่ป้วยหยกจู่โจมพลางกล่าวไปพลาง

“ล่ยยี้ ท่านไม่ต้องท้อแท้ ข้าพเจ้าจะต้องชิงท่านกลับมาจากมือตัวประหลาดนี้ให้จงได้”

“โฮ...”

จูลุ่ยยี้ที่ตื้นตันใจสุดซึ้ง น้ำตายิ่งหลั่งทะลักลงมากกว่าเดิม จนเปล่งเสียงร่ำไห้ขึ้นโฮใหญ่

ส่วนตังก้วยกอนั้นยืนงุนงงอยู่ในที่เดิม จับตามองสภาพที่เห็น ท่านก็คิดหาวิธีมาจัดการกับเล้งกุ้ยไม่ได้เช่นกัน

ทันใดนั้น

เล้งกุ้ยยืนนิ่งในที่เดิมมิเคลื่อนไหว ส่งเสียงประหลาดพิกลอยู่ตลอดเวลา โดยมิทราบกำลังกล่าวกับผู้ใด โดยไม่แยแสสนใจต่อกระบี่ที่ยู่ป้วยหยกระดมจู่โจมใส่เลย

ยู่ป้วยหยกรู้สึกแตกตื่นสงสัยเป็นยิ่งนัก รีบรั้งกระบี่จับตามองความเปลี่ยนแปรอย่างเยือกเย็น

เป็นเวลาครู่หนึ่ง เล้งกุ้ยค่อย ๆ เบือนสายตามาที่ใบหน้ายู่ป้วยหยก ยิ้มพลางกล่าว

“ยู่กงจื้อ ขอบอกข่าวมิใคร่ดีแก่ท่านเรื่องหนึ่ง”

ยู่ป้วยหยกรีบถาม

“เรื่องอันใด ?”

เล้งกุ้ยกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“เมื่อครู่เราได้รับคำสั่งจากกีฮูหยิน ท่านเดาดู นางสั่งเราอย่างไร ?”

ยู่ป้วยหยกรีบตวาด

“วาจาปิศาจมีแต่ท่านจึงฟังเข้าใจ”

เล้งกุ้ยชี้จูลุ่ยยี้ที่ข้างกายพลางกล่าว

“กีฮูหยินบอก นางไม่มีคุณค่าใด ๆ เหลืออยู่แล้ว สั่งให้เราฆ่านางทิ้งทันที”

ยู่ป้วยหยกตระหนกจนถอยไปก้าวใหญ่ ตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"ท่านกล้า ?"

เล้งกุ้ยกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"มิกล้านั้นไม่จริงดอก แต่มีความเวทนามิอาจหักใจ การฆ่าดรุณีที่สวยสะคราญปานบุปผาแย้มบานเยี่ยงนี้ ออกจะทำลายบรรยากาศมากจริง ๆ"

มันกล่าวพลางชักดาบงอออกจากสายรัดเอวไปพลาง

แพรแดงด้ามดาบพลิ้วไสว เมื่อกุมดาบมั่นแล้ว เล้งกุ้ยกล่าวสืบต่อไป

"แต่ก็เป็นเรื่องไม่มีปัญญา เล้งกุ้ยย่อมไม่อาจขัดขืนคำสั่งเจ้านายเด็ดขาด ท่านว่าถูกต้องหรือไม่ ?"

เล้งกุ้ยยังคงใช้กระแสเสียงที่ไม่ตายไม่เป็นกล่าวออกมา แต่ในยามว่ากล่าวอย่างยิ้มแย้ม พลันฟันดาบเข้าใส่ก้านคอจูลุ่ยยี้ทันที

ในพริบตาเดียวกันนั้น ประกายสีเงินสายหนึ่งวูบไปถึงดุจประกายไฟ

นั่นคือกระบี่คู่มือของยู่ป้วยหยก ตวัดเข้าต่อต้าน ดาบงอของเล้งกุ้ยด้วยปฏิกิริยาที่ปราดเปรียวว่องไว

เสียงเปรื่องปร่างดังสดใสจนสะท้านแก้วหู

เล้งกุ้ยรู้สึกชาที่ง่ามมือ ถึงกับถูกกระบี่ที่ยู่ป้วยหยกเกร็งกำลังภายในบรรจุไว้กระแทกจนเซถลาถอยไปหลายก้าวใหญ่

เมื่อเป็นเช่นนี้ จูลุ่ยยี้ก็มีโอกาสแล้ว

นางฉวยโอกาสที่เล้งกุ้ยเสียสมาธิชั่ววูบ พลันสะบัดหลุดออกจากอุ้งมือเล้งกุ้ยโถมเข้าใส่อ้อมอกยู่ป้วยหยกจนสุดแรง

เล้งกุ้ยกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"คิดหนี ? ไม่มีผู้ใดหนีออกจากเงื้อมมือเล้งกุ้ยได้ดอก"

ร่างมันติดตามมาดุจเงาตามตัว จูลุ่ยยี้ยังห่างจากยู่ป้วยหยกอีกช่วงใหญ่ เล้งกุ้ยก็ได้ตามถึงแล้ว !

ในแพรแดงที่ปลิวไสว ประกายสีดำวูบลงมา !

นั่นเป็นการฟันที่รวดเร็วสุดแสน รวดเร็วกระทั่งยู่ป้วยหยกยังไม่มีความมั่นใจจะช่วยเหลือทันท่วงที

พริบตาที่เร็วกว่าประกายไฟ ในขณะดาบงอสีดำของเล้งกุ้ยฟันฉับลงมานั้น...

ควับ !

พลันมีเงาดำสายหนึ่งพุ่งเข้าใส่เล้งกุ้ยดุจเป็นเกาทัณฑ์หลุดจากแหล่งไฮ้ ! ถึงกับเป็นแมวดำในอ้อมแขนตังก้วยกอนั่นเอง

ดาบงอของเล้งกุ้ยก็ได้ฟันลงแล้ว กรงเล็บขาหน้าของแมวดำก็ได้ตะกุยถึงทั้งสองฝ่ายสัมผัสกันในระดับความเร็วยิ่งกว่าสายฟ้า !

“แง้ว...”

แมวดำพลันส่งเสียงร้องด้วยความเจ็บปวดจนสะท้าน

สวรรค์เป็นพยาน !

ในห่าโลหิตที่ฉีดกระจาย ขาหน้าข้างหนึ่งของแมวดำถูกดาบงอฟันขาดกระเด็นไปทันที และในยามมิทันระวัง เลือดจากขาขาดของแมวดำฉีดกระเซ็นใส่หน้าเล้งกุ้ยจนเปรอะนอง

จูลุ่ยยี้ที่อยู่ระยะใกล้ รีบตะปบมือรับแมวดำไว้ พบเห็นว่าขาหน้าของมันถูกฟันขาดโลหิตฉีดเป็นทางยาว เจ็บปวดจนตัวสั่นระริกตลอดเวลา

มิคาด ขณะเวลานั้นเอง เรื่องพิสดารพลันอุบัติขึ้นมา !

เล้งกุ้ยพลันแผดร้องเสียงแหลมเล็ก น่าหวาดหวั่นสะท้านขวัญ ถึงกับเจ็บปวดจนเกลือกกลิ้งกับพื้นตลอดเวลา

ในครั้งนี้ ก่อกวนจูลุ่ยยี้กับยู่ป้วยหยกจนตะลึงลาน เมื่อเหลียวมองตังก้วยกอกลับมีรอยยิ้มเกลื่อนเต็มหน้า ยืนร้องสรรเสริญพระพุทธคุณในที่นั้นเบา ๆ

“โอม มณีตัสสะ เป็นกศล เป็นกศลแล้ว...”

ชั่วเวลาพริบตา ในบริเวณมีการแปรเปลี่ยนที่ใหญ่หลวงเกิดขึ้นอีก

เล้งกุ้ยพลันหายไปแล้ว แต่บนพื้นกลับมีเลือดสีดำอยู่หย่อมหนึ่งแทน !

ยู่ป้วยหยกรีบกวาดตามองหาอย่างเร่งร้อน...

นั่นเป็นลวดลายที่เล้งกุ้ยมักใช้ออกมา ทั้งที่ไม่เห็นอยู่ชัด ๆ แต่ชั่วพริบตามันจะปรากฏขึ้นในอีกที่หนึ่งโดยไม่คาดหมาย

ตังก้วยกอสาวเท้าเข้ามากล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“ยู่กงจื้อ วางใจเถิด เล้งกุ้ยจะไม่ปรากฏอีกได้ตลอดกาลนาน”

ยู่ป้วยหยก จูลุ่ยยี้ต่างจับตาตื่นเต้นสงสัยมองหน้าตังก้วยกอทันที

ตังก้วยกอลูบคลำคอแมวดำพลางกล่าวสืบต่อไป

“นั่นเป็นเรื่องที่มิว่าผู้ใดต่างคาดไม่ถึง เล้งกุ้ยจะถูกทำลายในมือแมวดำได้เลือดที่ขาหน้าของมัน ทำลายเล้งกุ้ยจนสูญสลายจากแผ่นดินแล้ว !”

ยู่ป้วยหยกโพล่งด้วยความตื่นเต้น

“เลือดสุนัขดำ สามารถทำลายอาถรรพณ์ภูตผีปิศาจ เลือดของแมวดำก็สามารถด้วย ?”

ตังก้วยกอผงกศีรษะตอบ

"แน่นอน เหตุการณ์เฉพาะหน้า มิใช่เป็นตัวอย่างยืนยันดีที่สุด ?"

จูลุ่ยยี้พลันโอบรัดคอแมวดำ ก้มลงจูบอยู่ไม่หยุดยั้ง และยังพึมพำตลอดมิขาดปาก

"แมวเหมียวที่รัก แมวเหมียวที่รัก เพราะเราเจ้าถึงกับต้องกลายเป็นพิการไป"

"เมี้ยว เมี้ยว"

แมวดำส่งเสียงร้องอย่างสนิทสนม คล้ายดั่งรู้ว่ามีคนกำลังแสดงความรักปรานีต่อมันอยู่

ยู่ป้วยหยกกวาดตามองรอบข้างอีกครั้ง จึงได้พาตังก้วยกอ จูลุ่ยยี้โลดละล่วขึ้นไปบนยอดเขา

จูลุ่ยยี้ล้วงยาสมานแผลออกมา วิ่งพลางทาให้แก่แมวดำไปพลาง เมื่อถึงยอดเขาขาหน้าของแมวดำก็ถูกนางพันไว้เรียบร้อยแล้ว

ยู่ป้วยหยกมองปราดแรกก็เห็นตังก้วยชิงแซกับหงส์ซำกอกอ กำลังใช้สุดยอดวิชาตัวเบาโลดละล่วไปที่ผาขาดแห่งหนึ่ง จึงรีบเร่งตามติดไปบ้าง

หงส์ซำเมื่อเห็นจูลุ่ยยี้ปลอดภัยไร้อันตราย บังเกิดความแตกตื่นยินดีสุดเปรียบประมาณได้ ยามเมื่อทราบเรื่องเล้งก้ยถูกทำลายไปแล้ว กระทั่งตังก้วยชิงแซก็ต้องลอบร้องประหลาดอยู่ไม่ขาดปาก

ยู่ป้วยหยกถามขึ้น

"กีปุยเช้งเล่า ?"

ตังก้วยชิงแซตอบว่า

"พวกเราไล่มาถึงที่นี้ พลันสาบสูญร่องรอยของนางไป จะต้องซ่อนอยู่ในโพรงมุสิกเหล่านี้อีกเป็นแน่"

ตังก้วยกอกล่าวขึ้นบ้าง

"พวกเราแยกย้ายกันออกค้นเถิด หากช้าจะเกิดเปลี่ยนแปรอีกก็ได้"

ทั้งปวงต่างผงกศีรษะเห็นพ้อง พากันออกค้นหาทันที

เบื้องล่างของผาขาด เป็นเหวลึกหลายพันวา ทำเลน่าหวาดเสียวยิ่งนัก

พร้อมกันนั้น สันนิษฐานจากเค้ามูลต่าง ๆ ที่นี้มิเพียงไม่มีร่องรอยผู้คนมาถึงเท่านั้น ยังเป็นสถานที่ไม่มีทั้งทวิบาทและจั

คนทั้งปวงบุกป่าฝ่าพงหนามค้นหาไปอย่างเชื่องช้า...พลันได้ยินตังก้วยชิงแซร้องด้วยความตื่นเต้น

"รีบมา กีปุยเช้งต้องซ่อนอยู่ที่นี้แน่"

คนทั้งปวงต่างรีบเร่งเข้าไป พบเห็นปากถ้ำที่ถูกเถาวัลย์บดบังไว้แห่งหนึ่งภายในมืดมิดมิเห็นก้น

ยู่ป้วยหยกกล่าวขึ้นก่อน

"ผู้อาวุโสตังก้วยเข้าใจไม่ผิด เนื่องเพราะเถาวัลย์นี้มีรอยถูกคนแหวกผ่านไป"

ตังก้วยชิงแซกล่าวบ้าง

"อย่างนั้นก็ไม่ต้องพร่ำไร้สาระ ติดตามเราผู้เฒ่าเข้าไปรู้เห็นกัน"

คนทั้งปวงกลั้นลมหายใจ ลัดเลาะเข้าไปในถ้ำลึก...

มืดครึ้ม เย็นยะเยียบ กลิ่นดินโคลนชอนไชเข้านาสิกจนน่าสะอิดสะเอียน **คนทั้งปวงล้วงชุดไฟออกมากวัดแกว่ง** วกตามถ้ำคดเคี้ยวเข้าไปสู่ด้านใน พลันพบเห็น **บั๊กเง็กฮูหยิน**แล้วจริง ๆ

กีปุยเช้งนั่งขัดสมาธิอยู่บนหินเขียวแห่งใหญ่แน่วนิ่งมิเคลื่อนไหว สภาพนั้นคล้ายเป็นหลวงจีนวิปัสสนา

คนทั้งปวงต่างเตรียมพร้อมขึ้นทันที

ในที่สุด ระยะก็ได้ร่นใกล้ทุกขณะ กีปุยเช้งยังคงไม่มีปฏิกิริยาใด ๆ

ตังก้วยชิงแซพลันระบายลมจากปากยาว ๆ ส่ายหน้าถอนใจกล่าว

"นึกมิถึงว่านางฆ่าตัวตายไปแล้ว"

คนทั้งปวงงุนงงวูบใหญ่ รีบสะอึกเข้าไปตรวจดู...

ไยมิใช่! แต่บั๊กเง็กฮูหยินยังคงสวยสะคราญปานนั้น สูงส่งสง่าปานนั้น เฉกเช่นกับเมื่อยามมีชีวิตไม่ผิดเพี้ยน

คนทั้งปวงต้องสำนึกด้วยความสะทกสะท้อนอยู่เป็นครู่ใหญ่

ในขณะออกจากถ้ำมาถึงยอดเขา บรรดายอดฝีมือบู๊ลิ้มที่กระจายอยู่ตามเชิงเขาและหลืบเขา พากันส่งเสียงโห่ร้องจนสะเทือนเลื่อนลั่นไปทั้งแผ่นดินแผ่นฟ้า

"ขอเชิญยู่กงจื้อขึ้นรับตำแหน่งบู๊ลิ้มเม่งจู้ด้วย"

"ถูกต้อง ให้ท่านสืบตำแหน่งต่อจากปังเฮาะเล่านั้ง ยกระดับบู๊ลิ้มให้สูงกว่าเดิม จัดระเบียบวินัยบู๊ลิ้มให้ดีกว่าเดิม"

"พวกเราพร้อมใจสนับสนุน ร่วมกันจรรโลงมรรคาวิชาบู๊ให้รุ่งเรือง"

ตังก้วยชิงแซปีติยินดีจนลูบเคราหัวร่ออยู่ไม่หยุดยั้ง ในที่สุด มหันตภัยอันร้ายแรงของบู๊ลิ้มก็ได้ผ่านไปแล้ว แต่อนาคตภายภาคหน้าจะแปรเปลี่ยนเป็นสภาพใดกันแน่ ?

มิว่าผู้ใดก็ตอบปัญหานี้ไม่ออก จิตใจคนเฉกเช่นเมฆลมฝนที่แปรเปลี่ยนได้ทุกขณะ ทุกสรรพสิ่งทุกประการต่างเป็นไปตามสันดานของมนุษย์เรา

ยู่ป้วยหยกที่ล้างแค้นแทนบิดาแล้ว ตอนนี้พาจิตใจสะทกสะท้อนจนสับสนเดินช้า ๆ ลงจากยอดเขาไป...

ย่ป้วยหยกคิดไปหาลิ้มไต้อ้ ?

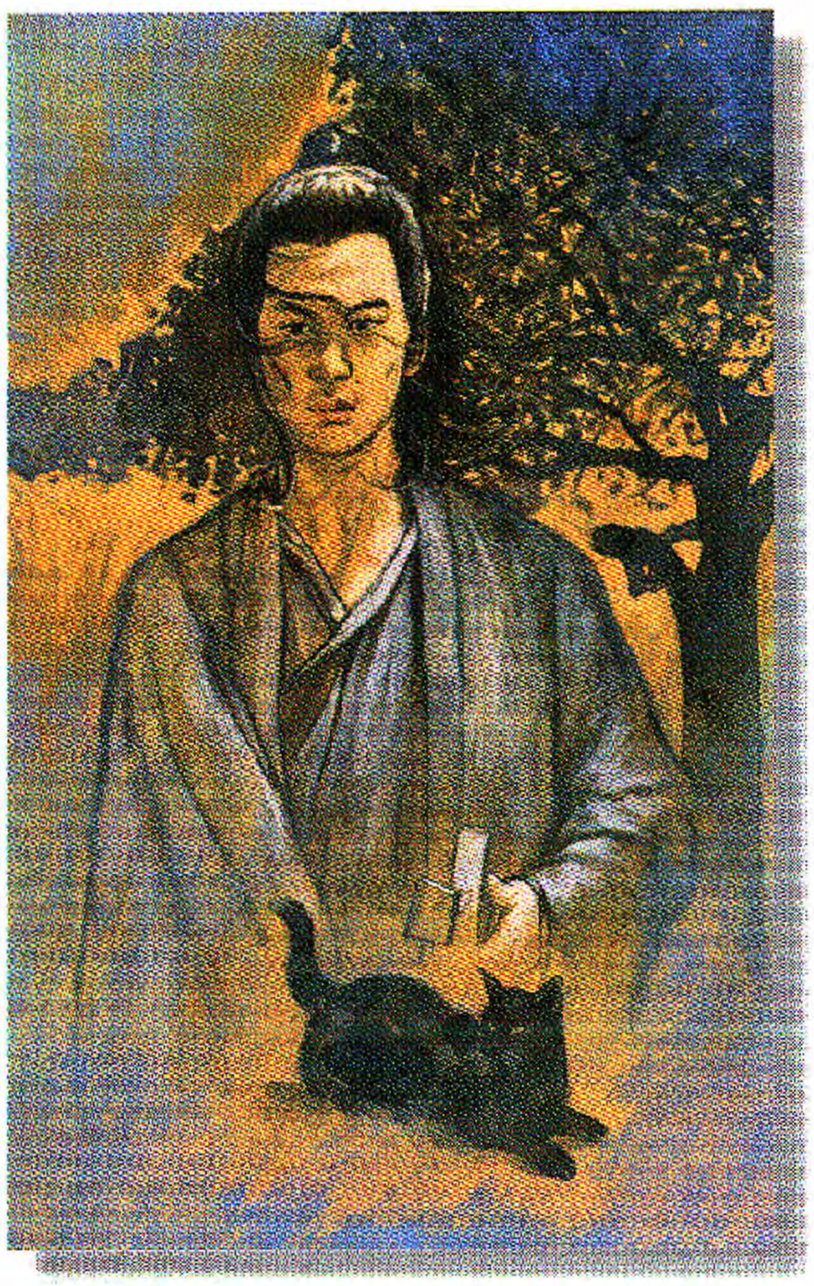
และก็ไปหาอนาคตในบู๊ลิ้ม ?

ยิ่งได้คิดถึงหน้าที่ของตนในภายภาคหน้า !

ที่ด้านหลังไม่ไกลนัก มีดรุณีน้อยที่อุ้มแมวดำติดตามโดยกระชั้นชิด นั่นคือจูลุ่ยยี้ที่เพิ่งเรียกขวัญมาอยู่กับตัว

บัดนี้ ในใจนางก็บอกมิถูกว่าเป็นรสชาติใดแน่ แต่มีประการหนึ่งซึ่งระบุได้... ยู่ป้วยหยกไปที่ใด ต้องติดตามไปที่นั้น แผ่นดินมลายทะเลเหือดหาย ทุกสรรพสิ่งในโลกพอเปลี่ยนแปรได้ แต่หัวใจของนางจะไม่มีวันเปลี่ยนแปรตลอดกาลนาน

จบบริบูรณ์

อำนาจ... คนที่มิเคยกุมอำนาจ

จะไม่ทราบรสชาติของอำนาจตลอดกาลนาน !

สุราทำลายสติสัมปชัญญะให้วุ่นวาย ตัณหาราคะทำลายสุขภาพให้ทรุดโทรม

แต่ที่ทำร้ายคนรุนแรงที่สุดในโลก... น่ากลัวคืออำนาจ !

อำนาจ... คิดมิถึง สองคำนี้จะมีพลานุภาพยิ่งใหญ่ปานนี้ !

เกียรติภูมิ... ความจริงต้องทุ่มเทคุณค่าใหญ่หลวงออกไป จึงสามารถแลกได้มา

นับแต่โบราณกาลจวบจนปัจจุบัน หลังฉากของเกียรติภูมิ มิทราบได้กองโครงกระดูกมากมายเพียงใด สะสมโลหิตไว้มากมายเพียงไหน !

สำหรับยู่ป้วยหยก ‘อำนาจ’ และ ‘เกียรติภูมิ’ สิ่งใดสั่นไหวหัวใจมันได้มากกว่า !

พยัคฆ์ร้ายบู๊ลิ้ม
(4 เล่มจบ)
ISBN 974-341-111-9
ราคาชุดละ 700 บาท